

Giới thiệu Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò

Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò của tác giả Thiên Hồ Chi Nữ là truyện tình tuổi teen nói về tương lai của thế giới vào năm 2030, lúc này mọi thứ đều là những công nghệ tân tiến vượt xa tưởng tượng của con người..

Vì càng tân tiến nên con người càng lợi dụng nó vào mục đích của riêng mình, lúc này hai tổ chức VQC và TOP đã xuất hiện để ngăn chặn nhưng cuối cùng cả hai đều quay lưng lại và đối mặt với nhau, những trận chiến bắt đầu từ lúc đó...

TOP là tổ chức cũng là học viện đào tạo chiến binh và tại đây những cô gái của chúng ta cũng đang ở tuổi ăn học và cũng là một trong những chiến binh tương lai đang được đào tạo.!!

Bên cạnh chiêu mộ tựa truyện hay thì Thiên Sứ Bị Thất Lạc sẽ là tác phẩm mang lại xúc cảm đầy mới lạ cho bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bắt Đầu Sự Việc

Năm 2030...

Đất nước ngày càng phát triển, theo đó công nghệ kĩ thuật cũng nâng cao vượt bậc. Bắt đầu xuất hiện nhiều căn cứ, chia làm 2 loại là căn cứ good và căn cứ bad. Những căn cứ này luôn đấu đá nhau giành thống trị trong ngành, cũng có một số căn cứ giúp chính phủ. Các căn cứ sáng tạo ra những loại vũ khí tối tân và rất hiện đại

Buổi tối, khoảng tầm 9 giờ, con đường gần một khu xí nghiệp tồi tàn, xơ xác đã phá sản chỉ để lại bãi chiến trường bừa bộn. Càng tối nơi đây càng yên tĩnh đến sợ, nhưng thời gian gần đây đã có sự xuất hiện của các tổ chức. Và đây là thời gian hoạt động của căn cứ TOP và VQC. Hai căn cứ này luôn đối đầu nhau để tranh giành tầm bản đồ "năng lượng". VQC bắt tay với chính phủ để làm ăn, và làm một số việc liên quan đến bảo vệ xã hội nhưng chỉ làm âm thầm. Còn TOP căn cứ hợp tác với BIP - căn cứ muốn chống lại chính phủ và luôn muốn thống trị.

Từ phía tây, đám người mặc đồ đen, gần ngực trái có đeo huy hiệu VQC, cầm đầu là 3 chàng trai trẻ tuổi, ăn mặc phong cách và đặc điểm chung là họ cùng đeo mặt nạ che nửa khuôn mặt như không muốn ai biết về bản thân. Phía đông, Một đám người áo đen nữa xuất hiện, không có phù hiệu gì, cầm đầu là 3 cô gái cá tính, đeo chiếc mặt nạ nửa mặt, mặc áo da bó người, chiếc quần bó bóng lộn lẩy dắt vào trong đôi boots đen là người của TOP. Cả hai bên đi nhanh lại giáp mặt nhau và chỉ cách khoảng chục mét. Ai cũng tỏ ra hồ báo, đi trông rất oai. Một trong ba người cầm đầu VQC bước vài bước, cười nhếch miệng:

- Rất vui khi được gặp những cô gái sát thủ của TOP.

Cô gái mặc cả bộ đồ rực rỡ ánh lên trong ánh đèn đường thành phố, đáp lại một câu: - Oh, vậy sao ?

- Sao tên cầm đầu không ra mặt mà lại để những cô gái xinh đẹp yếu ớt thế này ra chứ?

Áo đỏ cười nửa miệng, nói với ý mỉa mai: - Hừm, ngay cả bọn ta mà các người cũng không biết sao? Kém tầm quá đi ak.

Áo đỏ nhìn dáng người, nửa khuôn mặt của người kia chôn sau cái mặt nạ đen bóng cô tự đoán được tuổi tác của người đó.

- Nhìn khuôn mặt non thế này chắc vị công tử đây chỉ hơn tôi vài tuổi thôi mà sao hiểu biết nông cạn vậy?

Người đó có vẻ cũng bức vì câu nói này nhưng vẫn cố kìm

- Cô...cô nói ai chứ.....không biết ai hiểu biết nông cạn đâu.

- Hahaha _ điệu cười thỏa mãn. - Để tui nói cho mấy người nghe. Bọn tôi...

- Ha, lạ gì các người là một trong 24 chữ cái điệp viên chứ gì?

Cô gái áo đỏ kiêu hãnh giới thiệu bản thân:

- Hừm, may ra cũng có người còn thông minh. Đúng bọn tôi là điệp viên trong bảng chữ cái tàn sát chữ đầu tiên chữ A.

Người tiếp theo đồng thời đi lên, bộ quần áo xanh nhạt trông mới tươi trẻ, giọng nói có vẻ chua ngoa, hơi điệu.

- Bou, thành viên thứ 2 chữ B trong 24 chữ cái.

- Còn ta.. Cına thành viên thứ 3, Chữ C

Cô gái còn lại đi lên mấy bước với bộ áo màu vàng da nhạt.

Tiếng cười phát ra từ người con trai đứng trước mặt cô gái áo đỏ.

- Ha, nghe nói trong TOP có tứ đại sát thủ xinh đẹp, ai ngờ là toàn bọn trẻ con.

Cô gái áo đỏ chỉnh nhẹ lại chiếc mặt nạ trên mặt, nhìn người vừa nói với ánh mắt thách thức: - Sao hả ? Thế còn mấy người, có gì lợi hại chứ.

Số 24 vênh mặt, thái độ kiêu căng giới thiệu bản thân:

- Tôi... một trong số những trinh thám suất sắc trong bảng 24 chữ số và...

Áo đỏ tiếp lời: -... VÀ người đứng bên trái là Số 13, bên phải biệt danh gọi Số 17 chứ gì ?

- Ha coi như cô thông minh... Còn tôi...

- Hum, anh là Số 24, nghe danh đã lâu giờ mới gặp mặt.

Số 24 tỏ ra vinh dự. Áo đỏ nói:

- Số 24 là người giỏi nhất rong đám nhưng là người tốt nghiệp cuối cùng trong 24 chữ số chứ gì? Vậy cũng bình thường thôi, hahaha.

Cả 3 cô gái của TOP đều với giọng lạnh lạnh làm Số 24 bực mình.

- Các người...

Chưa nói gì thì boy từ sau đi lên đập nhẹ vai Số 24 và khẳng định chắc chắn:

- Cần gì phải nói nhiều với họ, chắc chắn mục đích là cướp bản đồ rồi.

Số 17, một người cũng trẻ, kém tuổi số 24, cũng là một trong số những trinh thám suất sắc và thông minh, với ưu điểm là giỏi chạy và bơi.

Áo đỏ không thèm quan tâm: - Vậy thì sao?

Số 24 thuyết phục: - Tại sao các người lại phải chống lại bọn ta và làm việc cho tên xấu xa đó.

Cô gái nghe Số 24 nói xấu ông chủ mình cô rất bực:

- Ta không cho phép các người gọi ông ấy là kẻ xấu xa.

- Thì đúng vậy còn gì. Có người nói nếu hai căn cứ chúng ta có thể kết hợp thì sẽ..

- ..Không cần nói nhiều, nói vào chủ đề chính luôn để mọi người khỏi chờ lâu. Mau giao bản đồ ra đây không thì khó sống đấy.

Số 24 vẫn thản nhiên

- Thử đi, bọn tôi không để mấy người lấy được đâu.

Áo đỏ thay đổi ánh mắt sắc nhọn nói: - Mọi người, lên...

Vừa nói xong cả hai bên xông vào, tất cả đều đánh tay vo, chỉ có các cô gái cầm thanh tuýp dài khoảng 1 mét. Cả ba cô gái chạy lại tấn công Số 24, 13 và 17 nhưng họ đều tránh được rồi tản ra. Áo đỏ đánh với Số 24, cô không hề nương tay, phát nào cũng muốn đánh thương đối phương.

Trong lúc rối loạn Số 24 tự biết người mình không đủ để đấu lại đội quân đông của TOP nên cậu nghĩ cách, lấy chiếc vải băng da nâu vứt ngay cho Số 13 gần đó và ra lệnh :

- Hai người hãy bảo vệ nó. Có thể lần này chúng ta thua đấy.

Cô gái áo đỏ thấy chiếc khăn nhanh trí biết ngay đó là bản đồ mà họ đang tìm, ra lệnh:

- Chính là cái đó,..lấy mau

Vừa dứt lời đám người TOP tấn công ồ ạt số 13 và 17. Thấy vậy họ liền cầm tấm bản đồ chạy khỏi đó. Số 24 gọi người cản đám đó lại để 2 người chạy

thoát. Số 24 lại đối đầu với cô gái áo đỏ.

- Hãy đánh với tui , Chữ A.

Số 24 thách thức, cổ tình lãng sự chú ý của cô gái áo đỏ.

- Được.

Cả hai bên vẫn đang gây chiến. Chữ A cũng hăng say với những chiêu thức điều luyện của mình để đánh Số 24. Nhưng có lẽ do Chữ A là con gái nên cậu cũng nhường, chỉ né tránh. Chữ A Lộn một vòng, bật nhảy vung thanh tuýp trong tay đánh thẳng vào Số 24, cậu tránh ngay được, rồi nhanh hóng né những đường gãy vọt ngang dọc. Chữ A đâm thẳng đến đột ngột, cậu mở to mắt, quay một vòng tránh cú chiêu thức đó, thuận tay Số 24 cầm chắc lấy tay Chữ A làm cô khó chịu. Cô cố gắng dẩy dũa, kêu la:

- Bỏ tôi ra.

Thái độ Số 24 vẫn thản nhiên:

- Không bỏ thì sao?

- Hay cho Số 24, tình cảnh này mà vẫn còn định của gái sao?

Chữ A Giơ chân đá tay Số 24 để thoát, phản ứng nhanh chóng nhảy lên đá một phát trúng ngực Số 24 lúc cậu không đề phòng. Lúc này Số 24 mới đánh trả, cậu giơ nắm đấm phải, cái mà được gọi là cú đấm chớp, nhanh chóng chạm đến mặt đối phương. Chữ A không kịp phản ứng, nhưng thật may cú đấm đó đã dừng lại sát mặt. Số 24 thật sự không muốn ra tay khiến cô hơi ngỡ ngàng. Chữ A vẫn cố gắng phản công, dùng tuýp sẵn trong tay gạt tay Số 24 ra, ngay lập tức Số 24 đá vào cánh tay cô khiến cây gậy bị vung ra ngoài. Chữ A càng bức, cô vừa giơ cú đấm của mình thì bị Số 24 giữ chặt cổ tay, quay Chữ A một vòng, kéo sát cơ lại gần mình.

- Sao chứ cô bé, chênh lệch 1 tuổi mà không hơn sao?

Chữ A dẩy giụa, húc gối vào bụng Số 24 làm cậu phải lùi lại vài bước. Chữ A chạy lại, cậu nhanh chóng cầm chặt tay bé gấp về sau khiến cô đau đớn. Cú đấm vừa nẩy lại giơ lên định đâm Chữ A nhưng gần sát má thì ngừng lại. Cô liếc mắt sang, chán có vài nét nhăn lại vì lo lắng nhưng cô cũng không hiểu tại sao hắn không đánh mình. Cô vờ gọi:

- Số 13.

Số 24 vừa nghe thấy liền quay ra sau. Nhân lúc cậu không để ý, Chữ A lật ngược tình thế. Lúc này, Số 24 mới biết mình bị lừa. Sau đó cuộc chiến đã dừng lại khi người của Số 24 bị đánh bại.

Cô gái áo vàng chạy lại chỗ cô gái áo đỏ nói: - Chị Adi, tám bản đồ đó...

Cô gái cười nửa miệng trên khuôn mặt đầy thủ đoạn:

- Không lo?

Chắc chắn là cô gái đó đã dự định được điều gì sắp xảy ra.

Trên con đường trải dài, yên ắng không có một bóng người. Chỉ có những cây đèn đường vẫn sáng. Số 13 và Số 17 đang lướt trên đôi giày có đế là bánh giồng dạng giày patin. Đang đi bỗng hai người nghe thấy tiếng sáo từ đâu đó vọng đến. Số 13 lắng tai nghe những nốt nhạc quen thuộc.

- Đây hình như bài Goodby day. Ai vậy ?

Hai người dừng lại. dậm chân để đôi patin trở thành đôi giày đen bóng cao cổ.

- Công nhận thiết bị này zui đấy.

- Tất nhiên sản phẩm công nghệ mới mà.

Tiếng sáo đâu đó vẫn vọng đến và ngày càng gần. Câu hỏi tiếp :

- Tiếng sáo của ai vậy?

Tiếng nói của cô gái từ trên cây vọng xuống: - Là tôi.

Cả hai người nhìn lên, cô gái đó mặc cái áo đen bóng nửa người, chiếc quần đùi đen để lộ đôi chân trắng, đôi bốt đen dài gần đầu gối và cũng đeo mặt nạ. Cô ngồi gọn trên cành cây to chĩa ra ngoài chân thả xuống trông thật oai mà cũng thật đẹp. Trên tay là một cây sáo dài. Số 17 nhìn cô với ánh mắt ngỡ ngàng. Nụ cười nhẹ trên khuôn mặt của cô gái đó khiến Số 17 càng thêm hứng thú. Cô ta thản nhiên nói một cách từ tốn:

- Hai người giỏi thật ý, thoát được sự truy bắt của Chữ A đấy.

- À thì ra lại là TOP. Sao có yêu nữ thế này.

Số 13 nói về nói nhí nhanh tiếp:

- Thực ra không phải chúng tôi thoát được mà vì...chắc đám yêu nữ đó đã biết trước cô ở đây đúng không.

Số 17 tiếp lời:

- Và...cô chắc là Chữ D rồi.

Cô gái tỏ ra hãnh diện:

- Oh, tôi nổi vậy sao?

- Đâu có, có 4 cô gái, 3 người kia là ABC rồi thì chắc chắn cô là Chữ D rồi

Câu nói này khiến cô hụt hẫng, đổi ngay thái độ:

- Mấy tên nhóc này, ta sẽ cho các người biết tay.

Số 13 đang thè đùa cợt: - Ê cô gái à, lần sau thôi thì phải chơi bài nào vui vui tí, bài này chán nhàm wa.

Cô gái quay xuống nhìn hai người với ánh mắt lạnh lùng. Cô gái áo đen từ trên cây nhảy xuống đất, chân chống chân quỳ, rồi từ từ đứng lên một cách oai phong.

- Buồn vì tui chỉ biết một bài đó thôi. Đang ngân nga thì các người vác xác đến, vậy thì khỏi đi.

- Ê cái con người này, lại vì tám bản đồ chứ gì, các người đã có một nửa rồi, còn muốn lấy nữa sao?

- Ha, hỏi thừa, chỗ đấy thì sao đủ, dao nộ 3 phần còn lại đây, tôi sẽ tha, không thì...

- Vớ vẩn các người đang cầm 2 miếng rồi con gì.

- Bọn ta không có miếng thứ 2.

- Vậy nó ở đâu?

- Về mà hỏi bố người đi.

- Muốn lấy bản đồ sao, trước hết phải vượt wa xác chúng tôi đã.

- Vậy thì đừng trách Chữ D không nương tay.

Chữ D, còn gọi là Dachì, chạy lại phía Số 13 vì cậu đang cầm tám bản đồ để sâu vào trong áo. Với vũ khí là cây sáo dài, cô dơ thẳng lên định vọt Số 13 thì Số 17 đã cản được. Hai người lại tiếp tục đối đầu. Số 17 ra hiệu cho Số 13 cầm tám bản đồ đi trước để cậu ta ở lại cản Dachì. Cô rất nhanh nhẹn, đòn tấn công nào của Số 17 cô cũng đỡ và tránh được. Nhìn lối đánh của Dachì, Số 17 khẳng định:

- Đây cô gái, học võ ở đâu mà lợi hại vậy

Số 17 hỏi khi đang giữ tay của Dachì.

- Liên quan gì.

cô nhanh chóng gạt tay Số 17 ra.

Thấy Số 13 chạy cô liền đuổi theo. Số 17 chạy lại từ phía sau ghì cổ cô để ngăn cản. Cô dấy rủa rồi nhanh trí đưa tay vòng về sau cổ Số 17. Lấy sức vật cậu ngã xoài ra đất, kêu mấy tiếng: - Á, á quá zậy.

Dachì vừa định chạy đi thì Số 17 cầm tay Dachì kéo cô lại. Cô đá móc ngược về sau để Số 17 buông tay, thuận tay mình cầm luôn cây sáo vọt nhang mặt Số 17, nhưng lúc cây sáo gần đến mặt Số 17 thì lưỡng lự dừng lại. không hiểu vì sao nhìn vào đôi mắt long lanh của Số 17 khiến cô mềm lòng không thể ra tay, rụt ngay cây sáo lại, đập bốp .. cái vào vai Số 17 làm cậu ngã ra đất.

- Sao cậu ...

- Tôi không biết chắc tại bồn cô nương không muốn hủy khuôn mặt đẹp trai nên tha đấy.

Nói xong cô lại chạy đuổi theo Số 13, cô lướt trên tấm ván trượt tự động, ánh mắt thận trọng nhìn theo. Cô chụm 2 chân, giậm một cái, lập tức 4 chiếc

bánh xe con dưới gầm xuất hiện. Cô tiếp tục đi nhanh và dừng lại trước con đường trơn đầy nước.

- Chết đường ướt, nếu vậy mình sẽ ngã mất. Mình không thể đi vào nước được.

Cô ngay lập tức nghĩ đến cây. Trước khi Số 17 đuổi kịp, cô đã trèo lên cây. Con đường này trồng rất nhiều cây xanh to, nhiều cành rất thuận lợi cho Dachì bởi cô có thể mạnh mẽ leo trèo. Cô dùng dây kéo mình từ cành nọ sang cành kia còn nhanh hơn so với tốc độ lướt của Số 17. Số 17 vẫn đuổi theo bên dưới, vẻ vừa ngỡ ngàng cũng vừa than phục hiện rõ trên khuôn mặt khi thấy Dachì như chạy trên những cành cây. Đang mãi ngắm hình Dachì quên cả nhiệm vụ, cậu liền nghĩ cách. Số 17 đã nghĩ ra cách gì đó nên dừng lại nhặt cái dây thừng bên đường. Dachì gần đuổi kịp Số 13, chỉ còn một đoạn ngắn nữa là được. Số 17 quan sát và dự đoán cành cây tiếp theo mà Dachì sẽ nhảy đến, liền cố chạy nhanh, ném sợi dây lên thắt chặt lấy cành cây, đầu dây có buộc một viên gạch để có lực cuốn. Chỉ đợi lúc Dachì chạy đến cậu dùng sức kéo mạnh làm gãy cành cây, tiếng a...a.. vang lên rồi Dachì rơi xuống. Số 17 lo lắng, vội vàng chạy lại đỡ Dachì trước khi cô bị rơi xuống. Dachì vì một phen hốt hoảng giờ vẫn nhắm tịt mắt lại.

- Cô gái an toàn rồi.

Dachì mở mắt ra thấy Số 17 đang bế mình. Cô hét lên :- thả ta ra.

Số 17 thấy thế thả tay, làm cô rơi bộp phát xuống đất: - A..a..

Tử giặc, đứng dậy lấy đá đá thẳng một cái vào ngực Số 17 khiến cậu ngã ra đất bất động.

- Hum, bực wa ak.

Cô nhìn lại, thấy Số 17 nằm yên bất động: - ê ê...

Cô tỏ ra hơi lo lắng, ngồi xuống lật người Số 17 lại và nắn nhẹ đầu cậu lên, thử mạnh một tiếng. Cô nhìn khuôn mặt của Số 17, dù đã đeo mặt nạ nhưng trông cậu vẫn rất anh tú. Bỗng Số 17 mở to mắt, rướn lên hôn nhẹ vào má Dachì. Cô tròn tròn mắt, hất Số 17 xuống đất.

- Hum ai cho làm thế với bản cô nương ?

- Há gì cơ.

Cậu đứng lên xắn quần áo.

- Thật vô lễ.

- Oh có gì đâu.

- Không nói nhiều nữa, mau theo tôi.

- Xem ra cô bé có vẻ là người có tình hơn các chị của cô rồi, vậy sao lại phải bắt tôi.

- Không nói nhiều, đừng tưởng cậu vừa làm vậy mà tôi tha chọn ha.

Nói xong cầm cây sáo chạy lại tấn công số 17, vẻ mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng.

Dachì bật nhảy lên, cầm cây sáo trong tay đánh xuống, Số 17 nhanh chóng đỡ bằng cách đan chéo hai cổ tay, và đá vào tay Dachì khiến cây sáo bị văng ra ngoài. Hai người đánh nhau bằng tay không:

- Nếu muốn thoát trừ khi đánh bại tôi.

- Không ngờ cậu cũng khỏe đấy chứ Chữ D

Số 17 dơ cú đâm tấn công Dachì, cô đều tránh được bằng cách tránh phải tránh trái. Một cú đâm nữa của Số 17 đột ngột đến, cô nhảy quay một vòng đá trúng vai Số 17 làm cậu lùi lại mấy bước. Tiện đấy, cô chạy lại cầm cổ tay Số 17 gấp về sau lưng. Số 17 định dùng chân để thoát khỏi tư thế này nhưng Dachì phản ứng nhanh, cô đá khừu chân phải khiến cậu khụy xuống đất, kêu vài tiếng.

- Tôi biết cậu không nỡ đánh con gái mà, nên mới nương tay.

- Sao chứ hả, ai cần nhường bọn mà nữ các người.

- Vậy ư, nếu không cú đâm vừa nãy đã khiến tôi đổ ván rồi.

Số 17 càng cố giằng tay ra nhưng càng bị Dachì giữ chặt. Đúng lúc đám Ađi chạy đến.

- Dachì...

Dachì quay lại đúng lúc không để ý, Số 17 vùng dậy, quay ngược lại, dùng khừu tay đập một cái vào huyệt vai gáy khiến Dachì ngất đi rồi bỏ chạy. Ađi chạy đến đỡ Dachì cũng không quên ra lệnh cho người đuổi theo Số 17.

- Dachi, em không sao chứ?_ Cô gái áo đỏ gọi một cách hoảng hốt.

- Chị Adi, chúng ta nên đưa Dachi về đây.

Cô gái áo vàng nói trong sự lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Buổi Trục Nhật Thứ Vĩ

Ngôi trường thiên thần nằm sừng sững bên mặt đường to nhất thành phố. Học sinh được buổi đi học đầu tiên sau kì nghỉ hè nồn náo rộn rập tìm lớp rồi tìm nhau nói chuyện rôm rả. Cạnh cổng trường có mấy quán nước cũng đã trật hết người, học sinh người nào người nấy ăn mặc chỉnh tề, đứng đồng phục trường. Ngôi trường to, rộng, xây dựng 4 khối A,B,C,D; mỗi năm đều chỉnh sửa gọn đẹp. Riêng khối D là khối dành riêng cho học sinh tốt nghiệp nhưng chưa đỗ đại học cần ở lại để dạy bảo thêm trước khi ra ngoài và được gọi là lớp 14. Sân trường sạch sẽ, nhiều cây xanh và hàng ghế đá xếp dài. Ôn ào nhất là trên cái biển lớp 12a4. Cả lớp đang ồn ào hỗn loạn, bạn bè lâu này không gặp bao chuyện bàn tán, hỏi han. Lớp này chẳng có mấy ai được cho là hot boy, chơi với nhau cũng không thân lắm. Lớp 12 rồi mà các cô cậu vẫn tỏ ra trẻ con, được cái tính kệt xỉ, vì là học sinh thì làm gì có tiền chiều đãi bạn nhưng lại có tiền để đi chơi game. Như năm ngoái, mấy cậu nhóc sẵn sàng trốn học, chồn liên hoan để giành tiền đi game và giờ cũng chẳng khác gì. Đúng là học sinh chỉ biết nghịch thôi.Đám con gái bàn tán: - Bọn con gái đến cũng đủ rồi còn thiếu ai nữa nhỉ?

Bông, lớp trưởng nhìn quanh lớp: - Còn 3 con hay chơi với nhau Mi, Ly, Lam...ak còn Rin và Mỹ Lệ nữa.

Cô bạn gái dễ thương hỏi câu hỏi khác để đổi chủ đề: - Nè các bà trong lớp giờ ai xinh nhất nhỉ.

- Lúc đầu nhìn đám con Mi có vẻ xinh đấy nhưng nhìn lâu thì thấy cũng bình thường. Ak còn đám con Nhân nữa nhìn cũng được mờ._Bông nói.

La được gọi là thần bói của lớp vì cậu ta đoán cũng gần chính xác: - Nhìn zậy thôi nhưng nhìn kĩ thì Mỹ Lệ cũng xinh đáo để ý chứ.

- Nhưng đa số con trai lớp mình hay chơi với mấy đám con Mi còn gì.

Cả lũ nhìn ra phía bên cạnh, Mi, Lam đang tán phét với mấy đứa con trai tò mò:

- Nhưng sao đám con trai cứ xán lại chúng nó zậy nhỉ.

- Trời giờ còn hỏi ak, bọn nó xinh mà.

1 giọng nặng nề bỗng cất lên: - Nè các bà oi...

- Rùng cả mình.

Cả lũ :- Cái j?

- Đợt trước thằng Nam bọn nó chơi với đám con Mi và Nhân do nó có đứa người yêu cơ hơi bị to lun.

- Có nghĩa là có thể lực ý ha?

- Umk nhưng bây giờ chúng nó chia tay nhưng chơi với nhau vẫn là thói wen uj. Mà con Mi chỉ iu những thằng có cơ thôi chứ không thì nó bỏ lun. Mà tui thấy chơi với con Mi còn hay hơn chơi với con Nhân.

- Umk tôi cũng thấy thế, nói ra thì bảo nói xấu nhưng con này kiêu quá mà.

- Ấy, zậy thấy Rin thế nào?

- Tính cũng tốt, dễ gần nhưng có vẻ hơi lạnh lùng. Mà chúng nó trả nói Min lớp mình thích Rin còn gì nữa.

Đứa con trai nào đó chen vào: - Mấy bà chim lợn cũng đúng ý chứ.

- Tưởng ai thì ra là Tuyên. Tui tưởng ông thích chơi với Nhân chứ.

- Trời con nào chứ con Nhân rẻ rách chẳng thèm chơi, nói năng độc địa, kiêu vãi xít.

- Oh ha, nay cá trê cơ ak.

- Umk. Con đấy trai mà không có cơ ti còn lâu nó mới theo, bên ngoài thì bôi phân chất sồn. Cứ như Bông nè, xinh tươi.

Bông ngồi cạnh tỏ ra khiêm tốn: - Kum Kum

- Thui đi ông làm bạn ấy phồng cả mũi rùi kia.

Cả đám cười ồm lên.

Tuyên tò mò hỏi:

- Ak mà Rin chưa đến sao?

- Ờ ừ giờ lại nhắc đến Rin cơ ak, có vấn đề rùi nha.

- Không ý tui hỏi xem vậy thui, vì qua thấy mấy đứa bảo Rin nhìn xinh lắm, muốn xem thôi mà.

Tiếng trống tùng..tùng..báo giờ vào học. Cô gái tóc thả xuống đến vai hơi phớt màu vàng hớt hải chạy vào lớp. Tiếng ồ... đồng thanh khiến cô gái ngạc nhiên.

- Có chuyện gì với lớp mình zậy.

- Trông bà xinh quá nên chúng nó mới hô lên chứ sao, đổi mới rồi ak, nhìn cũng được đấy Lê ak.

- Cảm ơn, cũng bình thường, tui chỉ làm lại tóc thui mờ.

Lê e ngại chạy ngay vào chỗ mình. Khuôn mặt trái soan, tóc cắt chữ V ép thả xuống trông mới nữ tính chứ. Với dáng người cao 1 mét 60 cũng đủ để Nam nhìn không rời mắt. Đứa ngồi cạnh là Việt nói:

- Ờ, sau bao nhiêu ngày không gặp đã khác rồi, xinh ra đấy nha.

- Chuyện, tui mờ lại.

Vốn Lê là người cũng không phải quá tự tin, nhưng khi được 1 bạn gái an ủi cô đã tự tin hơn và người đó chính là Rin.

Cậu bạn Min ngồi cuối lớp vẫn cười đùa với mấy đứa bạn. Tiếng Ồ... lần nữa lại vang lên khi Tiểu Anh bước vào. Một cô bé với đôi giày mùa hè kiểu một, áo sơ vin vào cái quần bó ôm sát chân, mái tóc đen buộc cao lên trông thật cá tính.

Tuyên vừa nói vừa hích vai Min

- Woa, lại thêm 1 hot girl nhập tịch rùi.

Min đang cười nói thấy Tiểu Anh đến cậu ngừng lại và nhìn.

- Lớp ta nhiều hot girl quá ta.

- Không giám, nhận cái chức danh ấy có người ghen chít.

Ý của cậu là nói đến Nhân đang ngồi xưng xĩa ở cuối lớp về không thích thú.

Tiểu Anh đi lại chỗ Lê cười một cái: - Chào zui chứ?

- Tất nhiên, cảm ơn cậu.

Đám con gái xúm lại chỗ hai người hỏi:

- Các bà rù nhau cùng đi làm đẹp hã, mỗi người một phong cách, tuyệt quá ý chứ.

Mi cũng ôn hòa lên hỏi thăm:

- Sự thật tui không ưa các cậu vì các cậu làm đẹp hơn tui nhưng tui cũng phải công nhận...Rin cái tóc bà làm ở đâu mà đẹp ý.

Câu nói này lại làm cả lũ phải bật cười còn Nhân thì có vẻ càng tức tối vì không ai để ý. Năm lớp 10 vừa vào cô đã được nhiều người để ý nhưng giờ không ai thèm ngó đến mà chỉ bực mình.

Tiếng cóc...cóc từ đôi guốc của cô giáo đi vào lớp. Cô Nguyệt cô giáo chủ nhiệm lớp 12a4 _trẻ, đầy sức sống và hơn nữa còn rất quan tâm đến học

sinh. Cô bước lên bục giảng vẻ nghiêm túc. Cả lớp nhanh chóng ổn định.

- Cả lớp, ngồi.

Cô vuốt mái tóc cửa, sửa lại chiếc áo sơ mi cho thật gọn.

- Trông các em lớp mình ai cũng khác ý nhỉ, xinh ra ý chứ.

Đám con trai nói leo: - Vâng, nhưng vẫn chưa xinh bằng cô ak.

Cả lớp cười ầm lên vì câu nói đó, cô giáo cũng vui tính cười cùng.

- Umk, cô cũng thấy thế đấy. Mà nhìn cả gái trai ai nấy cũng khác nhì.

-..Cô giáo thấy bọn em xinh hơn không ak?

Một nam sinh phía cuối lớp nói leo:

- Không mà là đen hơn mới đúng.

Câu nói đùa làm cả lớp cười ầm lên. Cô nói tiếp:

- Hôm nay là buổi đầu tiên, ai xung phong trực nhật nào?

Cả lớp ùn ùn đẩy nhau không ai muốn làm. Mỹ Lệ lớp phó của lớp đứng lên ý kiến:

- Rồi em Lệ em xung phong đi hà?

- Dạ không em chỉ định bầu cử thôi ak. Cô cứ chọn bạn Tiểu Anh và bạn Min là được rồi ạ.

- Umk cũng được thế thì Min và Tiểu Anh nhưng vẫn phải chọn nữa...

Min bất ngờ: - Há em phải ở lại trực nhật sao? Chết còn vụ đi đánh liên minh cùng mấy đứa thì...

Cả lớp hô: - Á Ak đi đánh game nha.

Cô vờ nghiêm túc: - Anh ý, hay chơi điện tử lắm ý, phải chú tâm vào mà trực nhật chứ.

- Há cô giáo, chứ không phải là chú tâm vào học sao?

Cô giáo mặc kệ lại phân công: - Thứ 3 là ... Lệ ai pảo sui.

Lệ kêu: - Há zậy mà cũng bị sao.

Cô giáo nói: - ...Và anh Nam, Piza nữa.

Cả lũ vỗ tay ầm lên vì mình không phải đi.

Buổi tập trung xong là giải tán, chỉ có mấy nhóc được phân công là ở lại trực nhật. Nói là trực nhật nhưng đi chơi là nhiều. Min tỏ ra chăm chỉ kêu:

- Mấy người kê hộ tui cái bàn này với.

Từng người phản đối, nhưng trong khi họ cũng đang rảnh. Lệ kêu: - Tôi đang vào facebook bận lắm không giúp được.

Nam: - Tui cũng thế.

- Vậy ai bê với tôi đây. Rin cậu đang rảnh đây.

- Tui rảnh nhưng cậu đâu có thích tui lắm. Cậu ghét tôi lắm cơ mà.

- Nè nói phải có căn cứ chứ tôi ghét cậu hồi nào.

- Thế ak, zậy được tui giúp.

Min có điều gì đó khó nói, câu nói hiện ra trong đầu " Không phải tui ghét không chơi với cậu mà tui ngại thôi, ngốc quá mà" nhưng cậu không thể nói ra được. Hai người cùng nhau bê chiếc bàn đó ra ngoài. Thấy vậy mấy đứa lại bàn tán.

- Nè, các ông thấy cặp này hình như có vấn đề.

- Ừm tui cũng thấy zậy đấy.

Piza hỏi:

- Tui đang đói có ai có gì ăn không zậy?

- Nè có đấy.

Lệ đưa mấy cái bánh sôcôla cho Piza.

- Surprised! Tốt quá, mà Lệ có sở thích ăn sôcôla từ bao giờ zậy?

- Không phải tui, người khác cơ.

Min kéo Tiểu Anh đến trước cửa phòng để đồ dùng học sinh.

- Rin à, vào đi.

- Đúng thiệt là ...

Nói trong sự tức tối vì không muốn làm.

Nhìn xung quanh, bao đồ dùng, một đồng bàn ghế xếp gọn để tùy ý lựa chọn. Rin lục xung quanh bởi tính tò mò. Lục vào trong ngăn bàn thấy thứ gì đó. Một cái túi đen, bên trong là một con chuột máy tính laze, một con chip nhỏ không biết có nội dung gì và một cái USB

- Sao lại có ở đây nhỉ, lại ghi là THPT Thiên Thần.

Đang suy luận thì Min gọi lại khi cậu chọn được cái bàn. Rin thở mạnh một cái, cất cái túi đó và chỗ cũ.

- Rin, làm gì mà lâu thế à.

- Rùi, đến đây. Có việc gì?

- Phiên cậu trèo lên kéo cái dây chằng bàn ra.

- Trời, sao lại bắt...

Cậu để ngón trỏ lên moi Rin ý không muốn cô nói.

- Tội to xác thế này lên có mà sập à.

- Ừm, cũng phải...

- Leo cẩn thận đấy.

- Không phải lo.

Vừa kéo được cái dây, vì nơi Rin đứng lên là mép bàn, không may trượt chân ngã. Min chạy lại đỡ, vòng tay cậu ôm chôn lấy Rin, để lưng mình đỡ cái bàn đổ xuống. Rin vẫn chưa hết bàng hoàng, hỏi thăm.

-Min, cậu có sao không?

Cậu có vẻ hơi lo lắng.

Rin nhanh chóng dựng chiếc bàn, chồm lên hỏi tiếp.

- Không sao chứ? Ai mượn cậu đồ hộ để bị thương.

Min chỉ kêu vài câu a...ay... rồi lại đứng lên, xoa tay vào vết thương.

- May mà không sao. Là tôi còn vậy, nếu là cậu chắc bẹo dí từ lâu rồi.

- Cậu không sao thật chứ?

- Hình như có đấy, xem sau lưng đi.

Rin thở mạnh một cái rồi ra phía sau Min. Cô động vào vết thương.

- Chỗ này hả.

- Không, trên một chút.

Đúng lúc một cô giáo lạ đi vào. Cô chắc 30 tuổi, tóc để quăn, khuôn mặt có vẻ gì đó lo lắng. Rin và Min nghiêm túc chào.

- Em chào cô ạ.

Chỉ một câu đáp lại: Ừm..

Cô giáo lạ mặt vội vã đi về phía ngăn bàn lấy ngay chiếc túi bóng đỏ đựng đồ rồi mài móng đi ra ngoài. Rin thấy lạ.

- Nè đây là cô nào, nhìn lạ quá.

- Trong trường còn nhiều cô mới đến tụi mình sao biết hết được.

Rin nghĩ tỏ ra nghi ngờ nhưng khi Min gọi cô không nghĩ nữa. Quay về phòng học, Piza, Lê, Nam đang cười cười nói nói. Rin gọi:

- Ra giúp cái nào...

Kê chiếc bàn đỏ là xong việc. Còn sớm, họ ngồi lại nói chuyện với nhau.

- Min, sao trông mày buồn vậy, thất tình à!

- À chắc lại do em Mi, hay do em Ngọc.

- Tụi bay vớ vẫn vừa thôi chứ. Tao làm gì để ý mấy nhóc con đó.

- Ừ ừ, không để ý cơ.

Min nhìn qua chỗ Rin và chỗ Lê đang cười nói.

- Có ai giới thiệu à, nhưng tui chẳng cần. Đẹp giai như vậy đây đưa theo.

Nam với Piza quay lại phía hai đứa con gái. Họ nhìn Lê, sau đó lại nhìn Rin để biết Min nhìn ai.

- Nè Nam, ông nghĩ ai?

- Chẳng biết.

- Rin, Lê à, lại đây ngồi nói chuyện một chút. _ Piza gọi.

Hai người đi lại ngồi lên bàn gần đó.

Rời khỏi trường cô vẫn thấy vui. Cô cũng không hiểu vì sao mình có cảm giác đó, cái cảm giác nôn nao khi để ý đến anh chàng Min. Nhưng hình mẫu lí tưởng của Rin là thể hơi lạnh lùng nhưng vẫn quan tâm đến người khác và quan trọng là chung thủy.

- Hey tên Min đó nhìn cũng được đấy không có lạnh lùng thí lấy đầm ấm càng zui.

Vừa đi vừa nghe nhạc, cô nhớ lại cảnh vừa nãy làm cô hơi ngượng ngùng:

- Mk pai nghĩ vừa về hần ta ui chứ nghĩ nhiều wa lại thích hần thì toi.

Lúc giờ anh chàng Min đang đi trên cái xe đạp địa hình nhìn cũng rất oai. Cậu vừa đi vừa cười tùm chặc lại nhớ chuyện nãy. Cậu bỗng nhớ đến vết thương sau lưng, chạm nhẹ vào nói: - Cậu ta đúng thật là người ta giúp mà không 1 lời cảm ơn.

Vừa nói song bỗng cậu nghe thấy tiếng nói vọng từ đâu đó lại.

- Đứng lại đứng lại mau.

Tiếng hét lớn của người đàn ông cao to mặc bộ véc đen.

- Không các người đừng hòng bắt ta, ta không có tiền trả và cũng không đi với mấy người đâu.

Tếng của Rin, vừa chạy vừa nói.

Min tỏ ra tò mò: - Sao cậu ta bị đuổi zậy?

Rin đeo cái cặp có chữ nuest, vừa chạy vừa cười toe toét, như kiểu cô cho đó là trò đùa. Hai tên cao to mặc bộ đồ đen đuổi theo Rin, Một tên dọa:

- Không đứng lại thì chết với bọn tôi đấy.

Rin chạy vào một ngõ nhỏ, đường đó có ngã ba, cô chưa kịp chọn hướng thì một bàn tay kéo cô vào trốn sau góc tường, nói nhỏ:

- Min đây yên lặng đi.

Hai tên kia vừa lúc đuổi đến, Min kéo sát Rin vào mình vì góc tường quá bé, tay bịt miệng Rin lại vì sợ cô hét hoảng. Cả hai đứng yên lặng tim như ngừng đập hồi hộp chờ bọn áo đen đi qua. Hai tên đó vừa đi, cả hai ngườ thở phào nhẹ nhõm. Rin nhanh chóng đẩy Min ra, tỏ vẻ hơi ngại ngùng, mắt đảo lộn xung quanh.

- Ak cảm ơn vì đã giúp tôi.

- Không có gì. Tôi là người ưa chính nghĩa mà.

- Há, ưa chính nghĩa á? Thui đi ông cụ non tự sướng hoài.

- ?

- Hum.

- Mà sao cậu bị bọn họ đuổi zậy? - Min tò mò nhưng cũng tỏ ra quan tâm.

- Ờ thì...

- Hay nhà cậu thiếu nợ vay nặng lãi của bọn chúng ư?

- Ồ... cậu nghĩ zậy cũng được...

Cô vô cớ tức giận, nói xong bỏ đi luôn.

Min không hiểu vì sao Rin giận mình, cậu cười qua một cái rồi chạy theo Rin.

- Nè để tui đưa về cho.

- bía bía không cần đâu.

- Trời, tiếng việt còn chưa sôi nữa là tiếng trung. Cứ đi đi tui đi xe đạp mà.

Lát sau, Rin ngồi sau xe đạp của Min. Hai người yên lặng không nói gì. Rin cười mỉm khi nghĩ lại chuyện vừa nãy. Vì Min và Rin đang tuổi trưởng thành, làm sao tránh được sự rung động của người khác giới. Min mở lời trước để không khí đỡ ảm đạm.

- Nhà cậu ở đâu zậy còn xa không?

- Ai bảo cậu tôi định đi về nhà, nhà tôi đi lối ngược lại cơ mà.

- há không phải chứ, sao cậu không nói.

- Cậu cứ đi có hỏi han tôi đâu.

...

Xe dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ cũ kĩ, Min hỏi tắt: - ...Đây là...

- Umk, nhà mẹ nuôi tui, đảng nào cũng đi ở đây cũng được. Rùi cảm ơn cậu.

Rin nói xong xuống ngay khỏi xe.

- Ồ... zậy tui về đây.

- Umk. Pai.

Min phóng xe đi ngay. Vừa đi cậu vừa suy nghĩ " Cậu ta rất dễ gần, dễ thương ấy chứ, giọng thì rất ấm. Mình thích rồi đấy"

Chương 3: Chuyến Đi Biển Hải Hước

Vị Trí: Sầm Sơn (Biển) Sóng biển vỗ vào bờ, từng tiếng ầm...ầm...i...i...đan xen vào nhau. Những cơn gió mát thổi vào làm dịu đi cái nắng hè gay gắt. Rin mặc chiếc quần đùi ngắn với cái áo ba lỗ nửa người, nằm vờn dài trên chiếc ghế của quán nước dựng trên bãi cát. Cô đang tận hưởng cảm giác thoải mái từ những cơn gió biển thổi vào. Người em trai nằm bên cạnh cô khoảng chừng 10 tuổi vừa uống cốc nước dừa vừa hỏi chị:

- Chị Tiểu Anh đi bơi đi.

Về mặt cậu bé ngây ngô của trẻ nhỏ.

- Không mà cứ trêu đùa chị, chị cho ăn đòn giờ đây.

- À chị không biết bơi chứ gì, haha...

- Hm, đúng là đồ em đều mà dám thách cả chị sao?

Cô quay sang phía bên cạnh, cách đó không xa có một đám con gái đang tụ tập, ngồi xung quanh 1 đứa con trai nào đó. Cô cười nửa miệng tự nói:

- Hắn ta đúng là có số đào hoa mà, chắc là con nhà giàu nên chúng nó mới bu lại thế kia chứ chắc mặt mũi cũng bình thường thôi.

Đứa em nằm bên cạnh nói chen vào:

- Chưa gặp sao biết người ta không đẹp chứ. Em nghe nói anh ta mấy ngày nay đang là tâm điểm chú ý của các cô gái đấy chị thấy sao? Chị có muốn không, lại làm quen chút chứ.

- No no chị không thích những thứ lăng nhăng như thế, nhìn ngứa cả mắt.

- Được, chị em thật có tính cách không chẳng hoa... chép chép tốt.

- Nè em có muốn chơi trò chơi không?

Rin suy nghĩ điều gì đó, về mặt đầy mưu mẹo.

- Tất nhiên có chứ.

Đám con gái quần áo sexy đang vây quanh anh chàng nào đấy. Cậu ta cũng khoảng chừng 18 tuổi nhìn khuôn mặt non choẹt thì biết. Với chiều cao 1m80, body trông cũng rất đẹp khuôn mặt hơi lạnh lùng nhưng bù lại cậu ta có đôi mắt long lanh. Mái tóc phớt vàng cùng bộ tóc mái trông thật ngầu. Chỉ cần cậu ta cười nhẹ cũng đủ thấy được vẻ điển trai trên khuôn mặt. Cậu vẫn tỏ ra thản nhiên khi có bao cô gái sexy ngồi cạnh. Cậu nhìn sang phía bên thấy 2 chị em nhà nào đó vẫn nằm ở ghế một mình khiến cậu suy nghĩ. Cậu hỏi mấy người bên cạnh:

- Mấy chị cho em hỏi cô bé bên đó...

Cậu đưa tay chỉ về phía Rin.

Mấy đứa con gái tranh nhau: - Anh ấy hỏi tôi chứ để tui trả lời.

- Ai bảo, anh ấy hỏi tui chứ.

- Ai nói cũng được.

Giọng cô gái này có vẻ khó chịu

Một cô gái điệu đà nói: - Anh ơi người bên kia à, cô ta ở đây cũng mấy ngày rồi anh không biết sao ?

Cô gái ngồi cạnh đó kích cầu: - Chẳng nhẽ anh lại để ý đến con bé đó sao, hay là do nó không để ý anh khiến anh thấy bức?

- Các cô nói đều đúng hết nhưng tôi không thấy có hứng thú...cả với mấy cô nữa.

Về mặt cậu ta vẫn lạnh lùng.

Nói xong cậu đứng dậy đi ngay khỏi đó để lại cho họ sự tiếc nuối.

Cậu ta cời trần nhưng lại mặc quần lửng đi tắm biển, tai thì xuyên 3,4 lỗ liền về rất ăn chơi.

Rin nháy mắt với cậu em, nói.

- Bắt đầu bày trận đi, chị nhìn hán ta ngứa mắt quá rồi. Đúng tên háo sắc.

Cậu em cười toe đáp lại: - Oki chị.

Rin để ý mọi hành động của cậu ta, thấy cậu lau nhẹ chút mồ hôi trên trán cô nghĩ ngay cậu ta đang thiếu nước và sẽ chạy lại mua đồ uống.

- Chắc chắn cậu ta phải đến nơi gần nhất để mua đồ uống.

Rin vẫn giữ thái độ như thường, đeo cặp kính đen lên đầu, hít thở thật sâu. Đúng như dự đoán của cô, cậu ta đi phía cô nằm. Cô vờ nhắm mắt, một bên tí hí để theo dõi cậu ta, liếm nhẹ làn môi trên và cười nhạt.

Cậu ta cời trần, mặc quần đùi đen, body trông mới quẩy rữ chứ. Cậu đi lại quán nước, trông dáng đi cũng thể hiện sự sang trọng của một công tử đào hoa. Rin nôn nóng muốn người con trai này đi lại nhưng thật không may là cậu ta vừa đến gần quán nước thì có tiếng gọi.

- Thiên Thiên, lại đây.

Thiên là cậu con trai lớn của gia đình giàu có và tên thường gọi là Ren.

Cậu ta quay nhẹ sang thấy đám bạn ngồi gần đó cậu đi lại luôn. Rin nhìn theo, cô hơi bức, bỏ ngay cặp kính đen trên đầu xuống cầu nhau.

- Hum, đến rồi lại còn đi nữa là sao?

Cậu em ngồi cạnh chép chép miệng cười đều.

- Ô kìa, có người muốn chọc phà mà không thành công kìa.

Nghe cậu nói của em trai cô càng bức khi không thể làm gì anh bạn vừa này. Tiện bên cạnh có cốc nước cô cần uống vài hớp cho đỡ bức, đang phòng miệng uống thấy vị mặn mặn trong lưỡi và cốc nước trong tay cô màu có vẻ đục. Cô nhủ ngay nước trong miệng mình sang một bên hỏi cô chủ quán.

- Cô ơi, nước gì đây, cháu gọi nước dừa mà.

Cô chủ quán vừa trả lời.

- Ôi giờ cháu ơi, đây là nước muối rửa ngao mà cậu em cháu xin đấy.

Thằng em trai quay sang cười toét miệng.

- Hìhì, em uống hết của chị rồi, so ry chị nhá.

Rin tròn mắt nhìn cốc nước rồi đặt ngay xuống bàn, vội lau nước quanh miệng, trách em.

- Nè, nhóc con sao không báo chị hả. Giờ tính sao, đau bụng chị thì do mà đền.

- Oki chị, em sẽ đền cho chị mấy viên becrin thôi. Haha.

- Hum, tên e hư này.

Cô bức bối vì không trêu được người con trai háo sắc đó mà lại còn tự hại thân. Cô tiếp tục nằm phụng xuống ghế vì thằng em cô đã chạy biến.

Cậu ta đi qua chỗ Rin để lại chỗ mấy đứa bạn ngồi, Rin gọi: - Bạn gì ơi cẩn thận đấy.

Cậu ta tỏ ra kiêu căng không thèm quay lại vì nghĩ cô gái đó định làm quen với mình. Một phát ngã bụp...úp vấp phải cái dây ghế đập mặt xuống cát, cậu vừa bức mình vừa ngại đứng ngay dậy nói:

- Ai làm việc này đây hả?

Nét bức bối lộ rõ trên khuôn mặt cậu.

Rin đứng dậy đeo cặp kính đen lên đầu rồi nói: - Cậu không sao chứ, tại thằng em tui nghịch ngợm quá ý mà.

Cô thần nhiên không chút hối lỗi.

Mấy người xung quanh vẫn nhìn cậu ta và cười khiến cậu càng thêm ngại: - Sao cô bé không nói sớm cho anh biết đây là trò nghịch ngợm của em trai để anh còn tránh chứ.

- Ha, gì tôi có bảo mà ai chả nghe thấy. À tui chắc chúng ta cũng chỉ ngang tuổi nhau thôi, gọi tui là cô em chắc cũng không hợp lí lắm đâu.

- Zậy sao thế mà những cô gái khác luôn muốn tôi gọi bằng em đó hen.

Rin thản nhiên thờ ơ quay người lại phía thằng em trai đang nghịch ngợm: - Em trai mình đi tắm đi.

Nói xong cô cũng đi luôn không thèm nhìn cậu ta một lần. Thái độ đó khiến cậu ta thấy kì lạ:

- Trời, chưa có ai gặp mình mà không muốn nhìn lần thứ hai sao, con nhỏ này...

Cậu lại tiếp tục đi đến chỗ đám bạn đang tụ tập ngồi gần đó. Vừa đi lại đám bạn đã cười ồ lên.

- Haha sao thâm hại quá anh bạn.

- Con bé đó cũng gan ấy chứ, dám động cả vào Ren nữa cơ.

- Nè Ren ông định để yên cho con nhỏ đó sao.

- Vậy thì phải làm gì. Biết cậu ta là ai đâu chứ.

Ren vẫn tỏ ra lạnh lùng nhìn xung quanh.

Một tên nữa xen vào: - Thôi mấy người, người ta là con nhà lành không phải người để các ông trêu chọc đâu. Mà tôi thấy nhóc đó cũng dễ thương ý chứ.

- Thôi mọi người xuống tắm đi, rửa cả mấy em chân dài nữa chứ _Iron tỏ ra hào hứng.

- Ô tề. Đi.

Cả 3 người cùng chạy trên nền cát rồi nhảy xống nước, họ rửa nhau thi bơi ngược với chiều sóng. Ren ta là con nhà giàu nên cái gì cũng biết trong đó có cả môn bơi lội. Cậu đã đạt giải nhì trong cuộc thi bơi lội các trường trong và ngoài tỉnh.

Rin và thằng em trai tên Hỏa Anh đang cùng trèo lái trên con thuyền bé tí chỉ đủ hai người. Rin đứng dậy đưa tay ra hóng gió biển cũng không quên dặn em

- Nè lái cẩn thận không chị ngã đấy.

- Chị cứ yên tâm em... tay lái lẹa mờ.

Cô nhắm mắt hít một hơi thật dài rồi mở to mắt ngắm cảnh biển.

- Woa, càng về trưa nước biển càng lấp lánh.

Có tiếng gọi từ xa vọng đến: - Vường Tiểu Anh...lên bờ ngay cho mẹ.

Cô quay lại về khó chịu nhưng cũng trả lời lại:

- Con biết rồi.

Thực tình cô cũng chưa muốn lên bờ nhưng mẹ gọi nên cô cùng cậu em lại trèo lại gần bờ cát. Hai chị em cùng nhảy xuống, cậu em trai vẫn muốn ở lại nghịch cát trên biển, tiếng gọi vừa nãy lại cất lên.

- Các con lên chưa hả.

- Con lên ngay đây.

Rin kéo cậu em trai đi lên bờ, vừa đi vài bước thì Ren chạy qua, xô cô ngã xuống nước. Đúng lúc con sóng to ngoài biển ập vào tạt cả vào mặt Rin làm cô cảm bực. Cô vuốt nhẹ trên khuôn mặt đang dính đầy cát. Cậu em trai ngạc nhiên, sau đó toét miệng cười. Rin quay lại gọi người vừa làm ngã mình.

- Tên kia, đứng lại

Ren quay lại, thái độ rất thản nhiên coi như không có chuyện gì, tr quần áo ướt

- Gọi anh ý hả, em có vấn đề gì sao.

Dù Rin đang bực nhưng cô vẫn ý thức để ý cách xưng hô.

- Nè cậu bạn, chưa chắc ai hơn tuổi ai đâu. Cậu đi kiểu gì vậy, xô người ta ngã mà không xin lỗi.

- Ha, tôi mà phải xin lỗi cậu cô sao?

- Hừm, đúng thật là ngông cuồng. Cậu định trả thù đấy hả.

- Đâu có, tôi là nam nhi mà trả thù nữ nhi yếu đuối à, nhảm quá còn gì.

Cô không thể nói gì vì biết người này chỉ không may chứ không phải cố tình. Cô kéo em mình rời khỏi đó, nhìn Ren với ánh mắt khó chịu.

Men đi lại chép chép miệng ý treu đều Ren: - Trời thấy chưa tôi đã bảo mà.

Iron nói: - Cậu ta cũng hay thật, gặp Ren mà không chút dao động liệu cậu ta có bị gay không?

Về mặt Ren vẫn tỏ ra lạnh lùng, thản nhiên như không có chuyện gì:

- Chúng ta cứ bơi tiếp đi.

Ren vẫn quay lại để ý hướng đi của cô bé vừa gây sự với mình, cậu ngỡ ngàng khi cô ta cùng ở khách sạn giống cậu.

Rin đi vào khách sạn, cái hotel 5*, cô đi vào quầy lễ tân đứng chờ để lấy chìa khóa và máy thứ đồ. Trong lúc chờ cô chỉnh lại bộ quần áo ướt lướt của mình xoa xoa mái tóc ướt. Đúng lúc Ren cũng đi vào, cậu cười nhẹ khi thấy Rin đứng thẫn thờ ở quầy lễ tân. Rin lấy chìa khóa, vừa định đi thì không may Ren đâm vào đôi tông cô đang đi làm đứt quai dép. Rin vừa bực lại vừa ngại ngùng.

- A, nè, lại là cậu à.

- Oh, không may thôi mà, gì mà căng.

- Há, con người này đúng thật là không thể chịu được mà.

- Giờ cậu tính sao đây.

- Nè, đổi ngay dép cho tôi.

- Há, đổi dép, chuyện đấy là không thể vì tui khôn đi dép mà.

- Thang máy còn ở xa, cậu định để tôi đi chân đất luôn hả.

- Đẳng nào trả đi chân đất.

- Miễn sao tôi không phải đi chân đất là được rồi. Tôi không có tiền mua dép đâu, nghèo vậy đấy. Hay để tôi đưa ra phương án cho cậu chọn nhé.

- Ok, nói đi.

Ren dựa vào bàn lễ tân để nghe ý của Rin.

- Thế này đi, một là cậu ra ngoài mua tôi đôi dép khác, hai là...

Ren khoanh tay, thờ ơ một cái.

- Không phải nói, tôi chọn cách 2 luôn.

- Tôi còn chưa nói mà.

- Tôi biết cậu định làm gì mà, tưởng tôi khôn giám sao?

Cậu em trai Rin từ đâu chạy đến, dục:

- Chị Rin đi thôi.

Đội cậu em nói xong Ren quay trước rồi quay sau cũng không nhiều, cậu nghiêng túc đi lại phía Rin bế cô lên một cách nhẹ nhàng đi vào thang máy. Đứa em trai chỉ biết cười rồi chạy theo.

Rin đang bằm tay trên cơ thể sắt chắc của Ren nhưng cậu ta không mặc áo làm cô ngượng.

- Bỏ tôi xuống đi.

- Cậu bảo không có tiền mà lại ở khách sạn 5 sao à.

Rin tức giận, chân tay vùng vằng, đáp lại:

- Vậy thì sao, không được à, có tiền thì cứ đi thôi. Thả tôi xuống mau.

Cậu em trai đứng dựa vào thang máy, khoanh tay trước ngực ra vẻ người lớn.

- Nhà em trúng thưởng một chuyến đi biển 3 ngày hai đêm mà.

Rin vùng vẫy, yêu cầu:

- Thả tôi ra nhanh.

- Ok.

Ren thả tay, Rin rồi bịch...ịch xuống đất. Tiếng kêu la.

- Azà.

Cậu em trai vừa nhìn chị vừa bíp miệng cười vì sợ chị mình ngại.

Rin tức giận đứng phắt dậy.

- Việc gì cậu phải mạnh tay vậy chứ.

Ren cười một vẻ xanh ròn.

- Bảo thả thì thả thôi.

- Ha, cậu đúng là phiền phức.

- Còn hơn có một số người khó ưa.

- Sao, cậu bảo ai vậy hả.

Rin thật sự thấy bức bối, chưa kịp nói lại cậu ta thì cửa thang máy mở ra, hai người phụ nữ bước vào và đứng cạnh Rin. Cô cắn chặt hàm răng vì không thể cãi nhau với Ren.

Rin bức bối vừa đi vừa dậm bình bịch lên thang máy khiến mọi người đi cũng phải để ý. Cậu em trai đứng bên cạnh khuyên:

- Chị chị...kiềm chế đi người ta đang nhìn chị như một sinh vật lạ rồi kìa, không khéo người ta lại bảo chị bị điên cũng nên.

- Hum, chị không bị điên đâu nha_ Rin bức bối nói.

- Chị không biết à chị có kẻ điên mới bảo mình không điên thôi.

- Hum thằng em này cái gì cũng nói được.

Người đi cạnh cũng phải khen: - Công nhận thằng bé thông minh thật.

Điều này khiến Rin càng thấy bức bối trong khi Pin vênh mặt lên vì được khen. Ren vẫn thản nhiên cười nửa miệng.

Ra khỏi thang máy, Rin đi đến căn phòng 501 phòng của mình để thay quần áo. Lát sau thằng em từ phòng bên cạnh đi sang chiếm luôn cái ti vi làm cô phải sang phòng bố mẹ. Một người đàn ông lớn tuổi chạc 45 giọng ồm ồm nói:

- Đi du lịch không mất tiền khiến con vui vậy sao ha?

- Vâng, đi ăn đĩnh cái gì chả ngon hả papa. À ở khách sạn này có bể bơi riêng không ạ?_Rin vừa cảm non bìa uống vừa hỏi.

Một tiếng vọng ra: - Vậy con phải cẩn thận đấy nhưng nếu không bơi lại được thì đừng cố,ha.

Mẹ của Rin nói vọng ra từ phía trong.

Mẹ Rin mang ra một cái váy ngắn: - Con mặc đi váy ngắn đấy.

- Trời sao mẹ lại đưa con bộ này.

- Con cứ mặc mấy cái quần lửng áo ngắn tay chẳng nữ tính chút nào. Nghe lời đi mặc vào chắc chắn đẹp rồi đi bơi thoải mái. Mà nhớ đi bơi phải cời nó ra không ướt hết đấy.

- Vâng con bít rùi.

cô trả lời 1 cách miễn cưỡng.

Cô mặc áo xong đi luôn khỏi phòng và hỏi đến chỗ bể bơi. Bước từ thang máy ra, thật thích khi nhìn thấy 3,4 cái bể bơi rộng rãi, nước cũng sạch nhưng chỉ toàn thấy mà xanh dưới đáy bể, nhìn mặt nước long lanh đã muốn nhảy xuống. Nhìn xung quanh cũng không nhiều người, cô búi tóc cao lên. Lúc đó, ren cũng từ thang máy bước ra thấy cô bé lúc này cậu giật mình:

- Trời, thời này mới biết các cụ ngày xưa nói rất đúng, oan gia ngõ hẹp mà.

Rin từ từ cời chiếc khóa đằng sau lưng để cời chiếc váy ra, Ren thấy thế lo lắng không giám nhìn.

- Cậu ta đúng là hư hỏng mà cái váy đó cời ra thì còn cái gì nữa.

Rin bước ra khỏi chiếc váy với cái áo nửa người và cái quần đùi chun khiến Ren thấy nhe cả người. Nhìn từ sau cũng thấy được Rin dáng chuẩn đẹp khó tả khiến Ren phải đứng lạng một lúc nhìn. Rin nhìn xuống bể nước cô tỏ ra lúng túng. Ren đi lại:

- Để tôi giúp cho.

Nói xong cậu đẩy luôn Rin xuống. Vì bất ngờ nên Rin chỉ kêu lên tiếng a...a...á...rồi tùm xuống nước. Ren chấp tay trước ngực cười nhếch môi:

- Cứ thế mà tập, bể này có mét sáu thôi mà chắc chưa bằng chiều cao của cậu.

Ren nhìn sang hồ bên , thoát đầu không để ý, lúc về sau Ren mới ý thức được về con số bể bên là một mét rưỡi, vậy chỗ cậu đún cô bé xuống sẽ là 1 mét 60. Nếu độ cao này với người không biết bơi thì khó đấy. Không nghe tiếng cô bạn, quay lại tìm, bất giác cậu nhảy xuống bể bơi lặn xuống nước tìm. Bể bơi bắt đầu có nhiều người để ý đến anh chàng bơi dưới nước.

- Nè cô bạn, cậu ở đâu rồi!

Lặn đi lặn lại không thấy người nên cậu bơi lên bám vào thành bể thở hổn hển. Một đôi chân dài đứng trước mặt Ren quần áo thì ướt sũng.

- Cậu... lên từ bao giờ zậy?

- Tôi lên từ cái lúc cậu đẩy tui xuống ý, có vẻ bức bối cô đi luôn để quên chiếc váy ở thành bể. Ren nhìn theo cô bé đó đi mà thấy bức mình vì cô bé không nhìn thẳng vào mắt cậu dù một lần.

- Xem ra cậu ta cũng có vẻ thú vị đấy...

Tiếng nói xen vào: - Tất nhiên rồi vì chị ý là chị em mà,chép..chép.

Ren thân nhiên nhìn cậu bé với đôi mắt tròn xoe và hai bên má phúng phính trông thật dễ thương.

- Thế sao, mà nhóc này, chị em không biết bơi à?

Cậu em vênh mặt lên, tỏ vẻ kiêu kì:

- Ai bảo anh, chị ấy bơi hơi bị giỏi đấy..

- Thế sao...?

- Mà thui em nói với anh làm gì chứ em đi đây.

- Ê từ đã cậu bé, đi gì sớm.

- Mà anh là ai zậy?

- Chẳng là ai cả chỉ là một hot boy thôi. Chẳng có điều gì ngoài có điều kiện.

Về mặt thân nhiên ý thể hiện.

- Oh zậy giống em quá à. Nhưng chắc anh ở trong dạng Cold boy chứ gì? Thế mà anh không làm cho chị em nhìn đến một lần, chép... zậy là quá kém rồi.

- Sao nhóc biết?

- Về mặt khá lạnh lùng của anh làm sao mà không biết chứ.

- Ha nhóc thách anh ư?

- Không em chẳng hoi đâu, mà anh đừng kích chị ấy...

- Anh kích lúc nào chứ?

Ren ngờ ngác không nhớ.

Cậu chợt nhớ lại trước lúc đây cô bé đó xuống cậu có nói nhỏ:

- Cô bé, Hum, có giỏi nhảy xuống bơi đi không thì để tôi giúp.

Rin bình tĩnh đối đáp: Cậu thách tôi à. Nhưng tôi không thừa hoi thách đồ với người chẳng ra đâu vào đâu.

Ren cười nửa miệng: - Ha vậy cậu là con rùa rút cổ sao không giám à".

Nhớ ra việc vừa làm nhưng cậu vẫn không thấy có lỗi.

- Anh thấy cũng thường thôi mà không biết bơi thì bảo người khác dạy có sao đâu chứ.

- Hum, em thông báo với anh một tin chị ấy đã từng là vận động viên bơi lội đạt giải nhất trong cuộc thi bơi quốc gia đấy.

Điều này làm Ren hụt hẫng, cậu không tin: - Nhóc bảo chị em đạt giải nhất ư?

- Vâng, anh không tin thì đành chịu, nhưng giờ thì chị ấy không bơi nữa....Mà thui nói với anh chuyện này làm gì chứ. Bye anh em đi đây.

Cậu bé nói xong chạy đi luôn mặc cho Ren gọi lại.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ngày Cuối Cùng Ở Biển

Ngày cuối cùng ở biển Sầm Sơn, Rin quyết định ra ngoài bãi cát, ngồi trong mấy quán nước để ngắm cảnh biển. Trời về trưa nắng càng rực rỡ thì càng nhiều người đi tắm biển. Cô mặc chiếc áo ba lỗ ôm sát người và chiếc quần lửng rộng đi lại quán nước gần biển nhất, cô đi chân trần trên nền cát nóng nhưng vẫn đi từ từ để cảm nhận cái nóng của biển. Cô đội chiếc mũ lưỡi trai vì sợ nó bị gió biển cuốn đi thì thật ngại. Vừa đặt chân tới quán nước cô ngạc nhiên khi thấy Ren đang ở trong quán và cũng chỉ có chiếc ghế cạnh Ren còn trống.

- Hum, lại là tên phiền phức đó.

Cô quay đầu, định đi sang quán khác nhưng cô nghĩ lại:

- Hum, sao phải sợ hắn chứ.

Nói xong cô đi lại chiếc ghế dài cạnh Ren nhưng lại tỏ ra phân vân. Giường như Ren biết Rin đang đứng đó, cậu nói khoáy.

- Hình như còn mỗi cái ghế cạnh tôi thì phải, ngại thì đừng ngồi.

- Cậu thách tôi ý hả.

Ren cười nửa miệng, lạnh lùng trả lời.

- Cứ coi là vậy đi, nếu không thì thôi.

- Sao không. Tôi đang mời chân đây.

Rin nằm ngay xuống chiếc ghế đó. Cô vất hai tay ra sau đầu, quay sang cười khinh.

- Đầu có sao cậu bé.

Ren cười nhẹ một cái rồi tiếp tục nằm hóng gió, không thèm để ý đến Rin. Rin cười khinh một cái rồi quay đi.

- Hừm có vẻ đẹp trai đấy mà lẳng nhăng thôi rồi. Nhìn mà ghét.

Cô vừa nằm xuống, mầy cô gái từ đâu đó đi lại ngồi cạnh Ren.

- Anh Thiên, anh ở đây một mình à?

- Như các em thấy, không ở một mình thì mấy mình.

Cô gái kia cũng bắt chuyện, giọng lá lướt.

- Anh Thiên, bảo gọi cho em mà chẳng thấy gọi, hay anh đang có người khác rồi.

Cô vừa nói ánh mắt sắc sảo quay sang phía Rin.

Ren ngồi dậy, khoác vai hai cô gái nói từ tốn, giọng ngọt ngào.

- Đầu có, anh bận thôi mà.

Vừa nói vừa ra về cho Rin biết.

Nghe những lời đường mật đó khiến Rin thực sự khó chịu, trong đầu bắt đầu nảy sinh ý tưởng để chọc Ren. Cô nhìn xung quanh thấy cốc nước dừa của cậu ta đang để không, nhân lúc cậu ta không để ý cô bèn nắm cát nhỏ cho vào cốc nước. Ren cầm ngay lên uống, thấy xạo xạo trong miệng và mùi vị của cốc nước đã biến đổi cậu phụt ngay ra. Cô gái sexy ngồi cạnh hoảng hốt hỏi:

- Ôi, anh Thiên, anh có sao không?

- Anh bị làm sao vậy.

Ren lấy tay lau qua miệng mình, hoảng hốt kêu:

- Cái gì thế này.

Ren quay sang thấy Rin đang cười, cậu nghĩ ngay là do Rin làm. Ren cố giữ bình tĩnh hỏi.

- Ê cô gái, cậu làm gì với cốc nước của tôi thế hả?

Rin chấp tay sau đầu, thản nhiên trả lời:

- Ừm, tôi chỉ bỏ chút cá thôi mà.

- Quái dị, cậu đúng là, khó ưa mà.

- Ha, quái dị á, cũng được.

Cô có cảm giác thoải mái khi vừa trêu được Ren vừa tận hưởng gió biển lồng lộng. Còn Ren, cậu có vẻ rất bức bối nhưng vì thể diện cậu không thèm chấp con gái.

Rin đứng dậy, vờn vai rồi chỉnh chiếc mũ trên đầu.

- Ở đây cũng chẳng có gì, chuyển địa điểm thôi.

Rin đi ngay sau khi trả tiền chỗ vừa ngồi, để lại phía sau là ánh mắt khó chịu của Ren.

Phòng ăn dưới tầng 1, sau khi đi rửa tay cô chọn ngay một bàn ăn ở đó chờ gia đình mình. Thật trùng hợp Ren cũng cũng ngồi ngay bàn gần đó. Để tiết kiệm không gian người ta còn ghé mấy bàn thành một hàng dài nên Rin và Ren bị dồn lại ngồi bàn đối diện. Hai người nhìn nhau với ánh mắt lạ lẫm.

- Chúng ta lại gặp rồi ha.

Rin có vẻ không vui khi ngồi cùng anh chàng này.

- Ừm. Đồ biến thái.

- Chấm than. Nè, nói gì vậy?

Rin đáp lại bằng giọng mỉa mai:

- Không chỉ, chúng ta có duyên quá ha.
- Oh, đúng vậy. Có vẻ cô không thích tôi cho lắm.
- Không phải không thích mà...cực không thích.

Ren cười nửa miệng, tỏ ra nghi ngờ hỏi Rin.

- Vậy cô thích người thế nào đây?
- Hot boy hoặc cold boy cũng được. Cậu là dạng nào?
- Hỏi anh hả, cả hai.

Cô cười vẻ khinh thường, ánh mắt tỏ ra nghi ngờ.

- Tin sao.
- Tùy, không tin thì chịu.

Ren cũng hơi ngỡ ngàng trước thái độ không quan tâm của cô gái ngồi đối diện. Cậu không muốn nói gì nữa, trong khi Rin đang loay hoay nghịch điện thoại thì Ren chỉ ngồi yên, ánh mắt bỗng trở lên lạnh lùng và cảnh giác. Rin vừa cười khinh vừa hỏi:

- Công tử bột như cậu mà cứ lo lắng cơ á, hay sợ người ta trả thù.

Ren không thể hiện thái độ gì trên khuôn mặt.

- Vậy hả, cứ cứ cho là thế đi.
- Hừm, tôi nghĩ đây là lần đầu mình gặp nhau cũng là lần cuối.
- Huh, tôi lại không nghĩ vậy, chắc chúng ta sẽ tái ngộ.

Rin mạnh miệng nói.

- Haha, cứ đợi lúc đấy đi. Nè, tôi thề với cậu tôi mà gặp lại cậu tôi sẽ yêu cậu luôn hiểu chưa.
- Hỏi chấm, ai cho cậu yêu tôi.
- Tôi cứ thích thế đấy, cho nên đừng bao giờ gặp lại là tốt nhất.

Vừa lúc phục vụ nhà hàng đem đồ ăn đến. Cậu ta đặt bát cháo gà trước mặt Rin và bát cháo ngao đặt trước Ren.

- Cô thích cháo gà ư?
- Không, nhưng hết món rồi.
- Nè đổi cho tôi, cháo này mới ngon.
- Thiệt không?
- Chắc chắn ngon hơn bát kia rồi.
- Nhưng tại sao...
- Vì tôi không thích cháo nữa. Cô có thể đổi. Ở biển này mấy khi có cháo hà đầu.

Ren tự động đổi bát. Rin chống tay suy nghĩ nhưng rồi cũng ăn. Vì ngồi với người lạ nên cô ăn từ tốn.

- Bây giờ tôi không muốn tranh cãi với cậu nữa vì nốt này là chúng ta ly biệt rồi.
- Cậu nghĩ vậy sao?
- Ừm, thế tôi mới ngồi đây.
- Cậu thấy thế nào?

- Cũng được, lựa chọn tình tế đấy.

- Ở đây chỉ có hai loại, cháo gà với ngao sao cô không gọi?

Rin vừa ăn nhẹ vừa nói:

- Vì tôi dị ứng với ngao.

- Dùng ăn đi.

- Sao hả.

Ren thân nhiên trả lời:

- Vì đây là cháo ngao mà.

Rin nói lớn tiếng: - Há...sao hả, cháo ngao ư ?

Rin bỏ ngay thìa xuống chạy ngay vào WC.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Học Sinh Mới

Buổi sau, buổi đi học chính thức của học sinh. Tiếng ồn ào từ ngôi trường vọng ra cả bên ngoài làm thành phố trở nên sống động hơn. Rin đang lững thững từ cổng trường đi vào, bỗng có tiếng tin nhắn. Cô lấy chiếc điện thoại ra xem thử. Cái điện thoại đen trắng cổ, khiến mấy đứa bạn đi ngang qua đấy phải bật cười về kinh thương, nói nhò với nhau:

- Trời, có cái điện thoại rẻ rách, lại còn khoe ra._bữu nhẹ môi.

- Nè mày không biết điện thoại cổ giờ đang là mốt hả.

- Ủm ừm mốt mà có ai dùng đâu. Nghe nói con này nhà cũng nghèo đúng không.

- Chắc vậy. Hình như nợ nần nhiều thì phải. Nó nợ hay gia đình nó nợ vậy.

- Tao cũng chẳng biết nhưng trông cái điện thoại kia là bít uj.

- Ê nhưng ăn mặc có vẻ phong cách phết mà.

- Trời nhờ đi xin của ai thì sao. Nhìn cái điện thoại là đủ bít.

Nói xong họ đi luôn.

Khi đã xem tin nhắn trong điện thoại, cô suy nghĩ gì đó rồi chạy ngay vào lớp để cặp rồi chạy thẳng xuống cẩngteen. Rin ngỡ ngàng khi Lệ đọi mình ở đó.

- Ê đây nè._ Lệ vừa gọi Rin vừa vẫy tay ra hiệu.

- Ủa, sao sáng ra đã gọi tôi xuống đây rồi.

Đám bạn hồi nãy cũng ngồi gần đó, thấy Rin xuống, bữu môi.

- Nè cậu chơi với đám con Nhân à.

- Không, sao?

Lệ quay nhẹ sang phía bên cạnh đánh mắt nhìn qua đám đó.

- Thế sao có vẻ bọn nó để ý cậu vậy.

- Tôi không bít nữa nhưng cũng không quan tâm. Mà sao lại gọi tôi xuống đây.
- Tổng kết vụ lao động hôm qua ý mà. Cậu gọi cho Min, Nam với Piza đi.
- Ồ..ơ..
- Máy cậu hết tiền à. Máy tui cũng mới hết nè, chán không.

Đám bạn Rin ngồi gần đấy vẫn đánh cặp mắt sang theo dõi Rin. Họ lại thấy thú vị khi thấy Rin không dám bỏ điện thoại ra, dí dứ to nhỏ với nhau:

- Phen này là ngại không giám bỏ ra ý mà. Hahaha.

Rin lấy chiếc điện thoại của mình ra đưa cho Lệ xem

- Nè cậu thấy cái này lỗi thời chưa.
- Rồi nhưng đâu có sao._ Lệ cầm lấy và xem xét. – Cái này nhắn tin thì hơi bị zui.

Nghe lời nhận xét thực sự Rin không thể biết Lệ nói đùa hay thật, cô đánh ánh mắt thăm dò nhìn bạn mình, hỏi

- Tôi lại tưởng cậu khinh chiếc điện thoại này chứ.
- Ê làm gì có. Tui cũng từng dùng cũng zui ý chứ.

Rin cười nhẹ, có vẻ rất vui và trong tâm trí cô thay đổi hẳn cách nhìn về cô bạn gái này.

Lệ kiểm tra tiền, hốt hoảng kêu lên: - Trời sao cậu còn nghèo hơn cả tôi nữa nè. Tôi còn có 6 đồng trong tài khoản mà cậu còn hẵn tới 1 đồng.

- Ừm

Đám bạn ngồi cạnh tỏ ra thích thú: - Bọn mày thấy chưa...

Lệ kêu:

- Giờ thì lấy gì gọi cho tui nó đây.
- Tui còn cái nữa mà. Để tui gọi.

Rin lấy từ trong cặp ra một chiếc điện thoại cảm ứng, khiến Lệ phải hô lên:

- Woa iphone 6s đời mới cơ à. Cậu giàu zậy.

Đám bạn ngồi bên ngõ ngang đến há hốc mồm.

Lệ nói : - Trong lớp mình vip lắm cũng chỉ có iphone 5s thôi đó.

- Zậy sao, thế tưởng điện thoại của tui là cổ nhất chứ.

Rin cố tình nói to cho đám bên cạnh nghe thấy.

Đám bên cạnh có Nhân, cô tỏ ra hơi ngại với mấy đứa ngồi cạnh. Cô liền rời ngay khỏi đó.

Lệ hỏi tiếp: - Cậu mới mua à, bao xiền zậy.

- Thui nhắc đến làm gì, gọi bọn kia đã.

Đợi Rin gọi cho Nam và Piza xong, cô lại hỏi.

- Nè , cậu chuyển về tư năm ngoái, từ lúc đấy nghe nói nhà cậu...nhưng mà trong cậu ăn mặc phong cách quá đấy.
- Cậu trông tôi thế nào.
- Cậu khỏi nói, nghịch như thánh rùi.

Lát sau cả Min, Nam, Piza chạy đến.

- Nè piza, ông ngồi bên kia để tui ngồi cạnh Rin cho._ Nói giọng đùa đùa.

- Ái chà hay nha. Nhưng ngồi cạnh Rin phải để người khác chứ.

- Ai?...

Min đi ngay lại ngồi cạnh Rin, nói tiếp lời: - Chắc là tôi rồi.

- Nay chủ nhiệm đi kiểm tra đấy.

- Lo gì, cùng lắm là làm lại thôi. Gọi gì ăn đi._ Piza nhanh nhẩu hỏi:

- Ai bao đây.

Cả lũ cùng chỉ: - Piza!

- Há tui sao? Hừm cũng được.

Rin và Min chỉ cười nhẹ. Lệ nhìn thái độ của hai người suy đoán.

- A. chắc hôm qua Min và Rin có vấn đề rùi nha.

- Linh tinh, làm gì có._ Rin biện minh.

Cả đám trêu đồng thanh: - Có thật không đó.

Min có vẻ hơi ngại ngùng, quay nhẹ sang phía Rin.

- Trời, mấy con người này sao zậy hả. Nhưng chuyện đó đâu có gì lạ đâu.

- À zậy là có nha. Chuyện gì để tui suy đoán xem nào. Chắc không phải như trong những bộ phim. Bị rượt đuổi, 2 người cùng nhau chạy trốn chứ!

Câu nói chuẩn với việc xảy ra nên khiến Rin cảm thấy hơi ngại nhưng cô vẫn phủ nhận.

- Làm gì có chuyện đó chứ. Cảnh như thế chỉ có trong phim nước ngoài thôi.

Min không nói gì cậu chỉ ngồi cười. Rin nhìn Min tỏ ra không vừa ý:

- Hay lắm hay sao mà cười chứ.

Rin càng nói thì cảnh khiến Min thấy buồn cười khiến cả lũ không hiểu nổi cũng cười theo.

Khoảng một tuần sau, Mọi thứ vẫn bình thường với lớp 12a4. Cô bé Rin vẫn đi học muộn như mọi hôm. Chỉ còn mấy phút nữa là vào học nhưng cô vẫn từ từ đi lên lớp không chút lo lắng, vẻ mặt tỏ ra bình thản. Nghe có tiếng giầy của học sinh nào đó đang chuẩn bị đi xuống cầu thang cô không để ý. Vừa lên được cái cầu thang thì người kia cũng đi đến. Cô tránh qua người đó, nhưng chẳng hiểu thế nào mà vừa đi qua các ngón tay cô đã nong vào tay của học sinh đó một cách vô tình. Ngay lập tức bị kéo ngược lại, người kia thấy vậy bỏ tay ra làm cô ngã xuống đất nhưng vẫn tiếp tục đi. Rin vừa kêu đau vừa gọi lại:

- Ay..za...Đứng lại, làm ngã người ta mà không thèm hỏi han xin lỗi một câu hả.

Người con trai này tỏ ra lạnh lùng, cậu đứng quay lưng lại phía Rin, chỉ quay nhẹ đầu lại và cười với vẻ xanh rờn:

- Cậu là ai mà tôi phải hỏi han chứ.

Cô rất tức giận, đứng ngay dậy xắn quần áo, đi nhanh qua chỗ cậu bạn đó cố tình va lại cậu ta rồi bỏ đi với vẻ tức giận. Cậu chỉ cười nửa miệng rồi tiếp tục việc của mình.

Rin vào lớp trong sự bức bối: - Sao chời, phiền phức quá đi mà.

Cô giáo đã ngồi trong lớp từ bao giờ.

- Thưa cô em vào lớp ạ.

- Ừm. em cũng đứng giờ đến đây nhì._ giọng cô giáo nghiêm túc.

Cô nhìn vào trong lớp chỗ ngồi đã khác cô biết ngay là cô giáo đang đổi chỗ. Rin thấy chỗ bàn 2 còn trống chắc chỗ của mình. Rin đi lại chỗ đấy ngồi, thấy vậy Min xung phong lên ngồi bàn 2. Cả lớp ồa lên:

- Ái chà ngồi cạnh Rin đây mà.

- Rin vẫn thản nhiên, cô không nói gì.

Phía trên là Mĩ Lệ, Piza và Nam, phía dưới là Việt, Tuyền và Bông. Bàn dài ngồi 3 người chung 1 bàn vẫn còn rộng. Giờ chỉ có bàn Rin và bàn Nhân là hai người. cô giáo vừa đi khỏi, đám học sinh đã dờ dờ nô nghịch, hết lấy phấn, lấy giấy ném nhau rồi chạy quanh lớp. Rin vẫn ngoan ngoãn ngồi im, chỉ nhìn bọn bạn nô đùa rồi cười cười. Cô giáo từ ngoài vào, cả lớp im bật. Tiếng Ô... của cả lớp khi một bạn học sinh nam nói đến lớp. Ai cũng chăm chú nhìn cậu ta. Có vẻ con người này rất có sức hút. Bọn con gái thì sung sướng khen rồi rít.

- Ôi bạn gì đó đẹp trai wa.

- Cậu ta có phải hot boy không zậy.

Lệ quay xuống khuôn m - Trời toàn bọn mê zai thui ak._ cô quay ra nhìn, cũng ngạc nhiên vì người này. Woa cậu ta cũng đẹp thật ý chứ.

Trong lúc mọi người đang dồn trọng tâm vào học sinh mới thì Rin vẫn ngồi nghịch chiếc điện thoại cổ của mình.

- Nè, Rin cậu không định xem mặt tên đó hay sao mà cứ cắm đầu vào điện thoại zậy.

- Mới là học sinh mới thui mà, có là playboy tui cũng chẳng cần quan tâm.

- Hum, Rin à, cậu hiền quá để chúng nó bắt nạt rồi mà giờ có zai đẹp không nhìn mà còn tán, yêu được tên này thì sợ ai bắt nạt nữa. Nè, cậu ta là Playboy thật đấy.

- Ủa ha, nói cũng đúng nhưng cũng chẳng đến lượt tôi đâu he. Tôi cũng không cần_ nói với về thản nhiên, mắt vẫn tập trung vào cái mà cô hay khoe là smatphone.

Cô giáo đi lên trên bục giảng giới thiệu:

- Đây là Thiên Thiên học sinh mới của lớp chúng ta.

Cậu nhìn quanh lớp rồi nở nụ cười duyên khiến các nữ sinh trong lớp phải ngây ngất. Đôi mắt long lanh mở to nhìn bao quát lớp. Nhưng cậu để ý nhất là chỗ cô bạn đang nghịch điện thoại.

- Cô giáo, em ngồi bàn 2 được chứ.

Đám con gái ở dưới hô lên: - Nè, ngồi bàn tôi nè, zui hơn.

- Ngồi bàn tui nè.

Thấy Rin không tập trung cô nhắc nhở: - Tiểu Anh, em đang làm gì vậy.

- Vâng em đang nghịch chút vậy._ giọng thản nhiên như không để ý cô giáo nói.

- Có bạn mới ngồi chỗ em kia.

- Vâng... À há... _ cô ngồi thẳng dậy vì nhận ra giọng cô chủ nhiệm. Cô bảo sao ạ.

Rin quay sang nhìn cậu học sinh đó, không ngờ cậu ta chính là người làm mình ngã ở gần cầu thang, đồng thời cô cũng nhớ ra hắn là tên biến thái gặp ở quán kem mây bữa trước.

- Chào, lại gặp rồi. Giờ tôi mới biết cậu là Tiểu Anh đấy.

Ren cười nhẹ một cái cũng đủ thấy được vẻ điển trai trên khuôn mặt hơi có chút gì đó lạnh lùng.

Rin quay đi chỗ khác, tỏ ra không vừa ý. Cô đứng dậy nói với cậu:

- Vậy thì sao chứ. Sao lại chọn bàn 2, xuống bàn cuối mà ngồi với hot gon hoa quả sơn kia. Tôi chắc không xứng ngồi gần cậu đâu. Ha,_ Ý không muốn cho cậu học sinh mới ngồi cạnh.

Cả lớp cười ầm lên.

Một vết bẩn nào đó đã quẹt ngang mà Rin không biết.

- Nè, cậu có vết nhọ đấy._ vừa nói Thiên Thiên vừa đưa tay lau vết nhọ đó cho Rin.

- Không cần cậu lo._ Rin gạt tay Thiên khỏi má mình.

- không ngờ cô bé là cô bé quán kem. Mặt dù có nhọ nhưng nhìn cũng vẫn xinh mà.

- Dù sao tui cũng không cần cậu giúp.

- Tùy_ thân nhiên nói.

Cô giáo nói: - Cứ vậy đi, Thiên ngồi bàn đấy là được rồi.

Rin có vẻ không vui khi Rin ngồi cạnh " sao lại đúng lúc ngồi cạnh Min thì hấn lại xuất hiện chứ."

Cô giáo vừa đi, đám con gái đã chạy lại làm quen với Ren.

- Ôi Thiên à, nhà cậu ở đâu vậy.

- Sao lại chuyển về trường này thế?

Ren lạnh lùng trả lời- Cứ gọi tôi là Ren được rồi, còn những vấn đề khác thì miễn.

Nói xong cậu ngồi ngay xuống bàn đã chọn và không quan tâm bất cứ điều gì. Rin ngồi dịch lại chỗ Min và nói linh tinh mấy chuyện gì đó.

Ren để ý đám con gái xung quanh mình chẳng có gì đặc biệt. Đám con gái bên dưới vẫn đang bàn tán, ánh mắt luôn hướng về phía Ren

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bị Khủng Bố

Buổi nay Rin đi sớm hơn mọi hôm, cô bước từng bước mệt mỏi từ trên xe bus xuống.

- Hey, sao nay mình mệt vậy nhì.

Rin đưa tay nắn nhẹ chỗ thái dương trên chán, cô thật sự thấy mệt và đau đầu, chân tay bủn rủn không muốn bước đi. Cô có vừa đi vừa lắc nhẹ đầu, không chịu được nữa, thật may có người đỡ cô ngã vào lòng trước khi cô gục xuống đất.

- NẾ, Rin cậu không sao chứ.

Nghe giọng nói ấm áp của Min khiến cô có chút rung động, ánh mắt yếu ớt nhưng đầy vẻ cảm kích.

- Tôi không sao đâu, hơi nhức đầu chút thôi.

Rin hơi ngượng, cô đẩy nhẹ Min ra.

Min đưa tay chạm nhẹ chán Rin.

- Chắc cậu sốt rồi đấy.

Rin vẫn nhìn Min không ngớt.

- Sốt á, tôi ư?

- Cậu có phải robot đâu mà không bị ốm chứ.

- Ak, vậy tôi sẽ đi xuống phòng y tế nằm nghỉ tí là khỏi thôi.

Min cản lại: - Từ đã, dưới phòng y tế hết thuốc hạ sốt rồi, để tôi mua cho cậu.

- Sao cậu biết vậy?

- Hôm qua tôi mới xuống mà.

- Thôi không sao đây, làm phiền cậu ra.

- Cậu bị hăm ak, đúng là bị ăm đầu rồi, bạn bè với nhau phiền gì chứ. _ Min vui vẻ cười với Rin.

- Nhưng mà...

- Không sao, cậu đứng đây, hàng thuốc ngay gần đây thôi.

Không để cho Rin từ chối Min chạy đi ngay.

Rin thở mạnh một cái, lắc nhẹ đầu nhìn xuống đôi giày thể thao đen óng dưới chân:

- Nay giày đẹp thể này mà không có tinh thần gì hết.

Cô chỉnh lại cái áo đồng phục trường, xuôi ít bụi trên vai áo thì thấy Ren khoác vai hai cô bạn nào đó đi lại phía cổng trường, cười nói vui vẻ. Ren thấy Rin đang đứng một mình, vẻ mặt có vẻ nhợt nhạt cậu cũng không bận tâm, chỉ nhìn qua, cười nửa miệng rồi đi.

Rin thấy cảnh đó cũng hơi khó chịu nhưng cô không nhìn nữa, quay ngay đi.

- Đúng là tên dâu xanh mà, chỉ chẳng hoa thôi, lại còn chanh nữa chứ.

Rin vừa nói vừa xoa nhẹ thái dương trên chán cho đỡ đau. Min mua thuốc xong chạy lại nói:

- Rin đi thôi, tôi sẽ xin phép cô giáo giúp cậu.

Rin hơi bị dao động trước Min, cô cảm thấy sự ăm ắp trong từng câu nói của Min.

- Cảm ơn cậu.

- Gì mà khách sáo vậy? Đi thôi.

Đôi chân Rin bủn rủn, cô không đi được khiến Min phải cõng cô vào phòng.

- Min, để tôi xuống được rồi, cậu không vào là muộn học đấy.

- Không lo, tôi là ai chứ, muộn đâu có là gì.

- Cũng tôi cậu không ngại à.

- Ngại gì, bọn nó vào hết lớp rồi mà.

Lúc này, Rin mới yên tâm gục vào lưng Min.

Đến tiết cuối, Rin thấy khỏe lại mới quay về lớp. Đám bạn hô ầm lên.

- Ô...ô...

Rin ngạc nhiên hết mức: - Có chuyện gì vậy?

Cô nhanh chóng trở về chỗ mình, Min cứ nhìn cô rồi cười.

- Min, cậu lại làm sao hả?

Bỗng chép chép miệng nói: - Dào ôi, lại còn vờ nữa. Hai người có ý với nhau rồi hả?

- Há, ai cơ?

- Là cậu với Min chứ sao?

Rin nhìn Min, cậu chỉ cười, lắc nhẹ đầu.

- Min, là sao đây?

Nam từ bàn trên quay xuống trêu: - Tôi thấy hai ông bà công nhau xuống phòng y tế nhá.

- HÁ, sao...

- Sao tôi biết ý gì, chuyện nhỏ thôi, Piza chim lợn mà.

Piza hích nhẹ khừ tay vào bụng Nam đang ngồi bên cạnh.

- Hen hen, nè tên xấu xa, giám nói tôi vậy hả.

Rin hơi ngượng nhìn Min: - Có chuyện gì ở đây?

Min cười tủm tỉm rồi nói với Rin: - Lớp mình đang nói chúng mình là một đôi đấy.

Bông nói vọng lên: - Thôi nhận đi, rồi khoe chè cả lớp. Min đẹp trai, Rin xinh gái, lớp quá còn gì nữa.

- Đúng rồi, lớp mình lại có đôi mới rồi, chè đề. Họ có đôi thì mình cũng có cặp.

Bông hỏi Việt: - Cặp á, là cô nào vậy Việt gian.

Việt cười toe cầm chiếc cặp quai giờ lên.

- Đây nè, chính là cặp mình, đẹp ghê nha.

Cả đám cười ầm lên.

Rin cũng đùa lại: - Hay là vậy, Min. Nhưng tôi chỉ sợ có người không thích thôi.

Nhàn bực bội khi thấy mọi sự tập trung dồn hết vào Rin.

Ren đứng ngoài hành lang cùng với Iron. Cậu ta không mặc đồng phục trường mà cũng giống Ren, mặc đồ rất phong cách. Ren theo phong cách lạnh lùng, trang phục đúng dáng cold boy còn Iron theo phong cách vui nhộn, trang phục trông rất ăn chơi.

- Ren ha, kẻ phong lưu, đào hoa mà không được nổi lắm nhì.

Ren tỏ ra lạnh lùng nhìn vào lớp qua khung cửa kính. Cả lớp đang xôn xao, mọi sự ồn ào tập trung hết vào Min và Rin khiến Ren không vui. Cậu quay lưng lại phía cửa lớp nói với Iron:

- Cậu thấy sao, Iron?

- Lớp cậu cũng vui mà nhưng không bằng lớp tôi. Tôi vớ vận thế này thôi mà được các cô gái cho là hot boy của lớp đấy.

Ren quay nhẹ sang hỏi: - Có phải tôi...giống như nhân vật phụ đúng không?

- À..chắc vậy.

Về mặt Ren vừa lạnh lùng vừa nghiêm túc:

- Tôi không muốn làm nhân vật phụ nữa. Tôi phải làm nhân vật chính.

Buổi sau, tiết đầu của cô giáo chủ nhiệm nên ai cũng đứng giờ. Cô chủ nhiệm dạy toán, là một trong các cô giáo dạy giỏi và thành thạo lại rất nhí nhảnh. Cô ngồi nghiêm trên chiếc bàn giáo viên đưa mắt nhìn quanh lớp. Cả lớp ngồi im phắc không có tiếng động. Cô để ý bên ngoài có người đứng quay ra làm các học sinh cũng quay theo một cách thụ động.

- Tiểu Anh, vào đi còn thập thò gì nữa.

Rin rón rén đi vào: - Em.. chào cô giáo.

- Sao em đi muộn thế hả.

Rin gãi nhẹ đầu cố gắng nghĩ điều gì đó để biện minh. Cô nói:

- Sao, hôm qua em chưa tắt gọi hay sao mà đứng đấy gãi đầu hả._ Giọng cô giáo hơi nhí nhảnh.

- À, đúng rồi... em đến gần trường bỗng đâm phải cái xe máy ạ.

Cô bắt bẻ :- Em nói điều, em đâu có đi xe chứ, em đi xe bus mà.

- À, ơ.. nhưng đi bộ cũng bị người ta đâm cô ạ.

Cả lớp cười rộ lên trước câu trả lời ngây ngô.

- Thui, vào lớp đi em.

Rin từ từ đi vào, mắt hơi liếc cô giáo.

- Nhưng mà phải trực nhật lớp một tuần ha.

- Há, cái gì vậy ạ, hết tuần ạ. May quá, hôm nay đã là thứ 5 rồi.

Cả lớp lại cười nộ lên trước thái độ buồn cười của Rin. Cô giáo cũng che miệng cười nhếch một chút. Nhưng Ren vẫn thản nhiên ngồi khoanh tay trước ngực như không để ý chuyện gì. Cậu chỉ cười nhếch nhẹ môi 1 cái. Đợi Rin ngồi xuống cậu mới hỏi nhẹ.

- Chắc cậu hay đi mượn lắm ha.

- Liên quan gì đến cậu chứ.

Ren cười nhẹ một cái rồi quay đi, tỏ vẻ khinh thường. Rin nhìn thoáng qua Ren cô nghĩ " cái mặt kiêu đến phát ghét"

Lệ quay xuống nói: - Nè còn mấy ngày để tui giúp cùng cho.

- Ok, cảm ơn bạn tốt.

Nam chen vào: - Hừm, số đỏ zậy đây.

- Lớp mình đến hết rồi à, đám con Mi đâu ?

- À này tui thấy nó xuống văn phòng đoàn làm gì đấy.

Lát sau Mi tắt tuốt chạy lên, cầm theo chiếc tai nghe và cái điện thoại cảm ứng.

- Cô giáo cho em vào lớp ạ.

Cô gật nhẹ đầu là Mi chạy vào luôn. Cô chạy lại đưa cho Ren rồi chạy về chỗ trong lúc cô giáo đang viết trên bảng.

- Cảm ơn.

- Hey cảm ơn gì chứ_ Mi nói nhỏ đủ để đến tai Ren.

Sự việc này khiến các học sinh trong lớp cảm thấy không hay nhưng không ai dám nói vì cậu ta có thể lực mà. Bạn trai của Mi ghen vì Mi cứ đi theo Ren, cũng là dạng máu đời anh ta gọi mấy người định đánh Ren nhưng bị thể lực của Ren đe dọa không dám làm gì.

Đến tiết thể, mọi người cùng nhau ra ngoài, chỉ có Rin với đám Nhân vẫn còn ngồi đấy cũng chuẩn bị ra. Rin đang nằm xuống bàn, đám Nhân đi qua dừng lại, tiện mồm chế giễu. Cô là đứa mà hay đấu khẩu với Rin nhưng toàn thua. Nhưng đợt này thì...

- Nè, ngồi cạnh người đẹp zai, nhiều tiền mà không xin một ít để trả nợ đỡ phải làm việc vất vả không.

Rin quay ra nhìn Nhân rồi lại nằm xuống bàn tỏ vẻ suy nghĩ. Đúng lúc Ren vào chứng kiến cảnh đó. Thấy Ren Nhân chạy lại tỏ ra nũng nịu.

- Ren à, cậu còn ở đây làm gì đi thôi.

- Cậu cứ đi trước đi. Tui còn có việc.

Nói xong Nhân cùng với mấy đứa bạn ra ngoài luôn. Ren nhìn Rin vẫn ngồi im đó mà tỏ vẻ khinh thường " cậu ta đúng là yếu đuối mà, ha,...." Ren lấy đồ gì đó rồi đi ra ngoài thì Min đi vào để gọi Rin.

Lát sau, Ren làm gì đó, cậu lại đi lên lớp, gần đến lớp cậu lại thấy Rin đang đứng lau nước mắt, đôi mắt đỏ ngầu lên. Cậu cười nửa miệng " ha con gái mà, chỉ khóc thôi." Min từ đâu đó đi lại chắc hỏi thăm xem Rin có sao không. Ren không thèm quan tâm, cậu đi lối khác.

Mấy buổi sau, Rin trực nhật đều bị Ren dờ dờ. Rin quét nhà gần xong thì quay lại đã thấy chỗ Ren ngồi cùng đám con trai lại bừa bộn toàn hứng dương, túi bóng kẹo bánh.

- Ê, mấy cậu làm gì vậy hả, hôm nay tôi trực nhật mà...

Đứa con trai ngồi cạnh Ren nói lớn giọng với Rin cô ý để nhìn Ren.

- Thì đúng rồi, đến phiên cậu trực nhật thì cậu phải làm chứ.

Ren vẫn tiếp tục đưa tiền cho đám con trai mua thêm đồ. Cô thấy ngứa mắt nhưng rồi cũng mặc kệ.

- Người ta nói đúng đấy. Toàn bộ rác này cậu...phải dọn hết, nếu không thì...

Cậu cười khinh một cái tỏ vẻ khinh thường.

Rin thật sự rất bức nhưng cô vẫn nhin. Đám Nhân ngồi cuối lớp vênh mặt kiêu căng, nói đều Rin:

- Hey, trời ,phải chịu thôi, ai bảo đáp tội với hot boy, người ta đẹp người ta có quyền mà.

Lệ từ bàn trên đi lại chỗ Rin nói với Nhân:

- Nhân, cậu không nói không ai bảo cậu câm đầu.

Nhân không nói nữa nhưng mặt vẫn vênh lên. Lệ đi lại chỗ Ren, nói hộ Rin

- Ren, cậu có nhất thiết phải quá đáng vậy không?

Thấy Lệ lên tiếng nói với Ren làm cả lớp yên lặng hẳn đi. Ren cũng ngạc nhiên khi thấy Lệ nói chuyện với mình.

- Ô, cậu cũng to gan gớm nhỉ. Cô bạn kia thì tỏ thái độ với tôi, còn cậu thì giám phê bình cả hành động tôi làm nữa hử.

Ren cười hừ một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lệ khiến cô hơi lo lắng. Nam đang ngồi cùng Việt chạy vào can.

- Thôi, ông Ren này, làm gì mà nóng. Nói đùa thôi.

Nói xong cậu kéo Lệ lại chỗ Rin.

- Cậu giúp cô bạn này xong việc đi đã.

Sự việc này càng khiến Rin không ưa Ren.

.....

Hôm sau cũng thế, cô vừa múc được chậu nước lên để trên lớp thì thoáng cái đã bị đổ đi. Cô đưa ánh mắt về chỗ Ren. Biết là cậu ta đang chọc mình nhưng cô vẫn để yên. Cô lại lấy chậu nước xuống múc nước. Đợt này lại thật hay vì Mìn giúp cô bê chậu nước.

- Nè cậu đâu có hiền mà để cậu ta trêu zậy.

- Hừm, dạo này tui chẳng còn tâm trí nghĩ mấy cái đấy. Thui cứ kệ cậu ta trêu chán thì thui tôi sợ gì. Nhưng cũng phải nhin cho lớp yên chứ.

- Hi, tui bắt đầu quý cậu ừi đấy.

- Ha, vậy đợt trước ghét sao.

- Ờ thì... không có nhưng mà đợt này quý hơn chứ.

Cô vừa đi vừa nhớ lại những trò chọc khoe của Ren. Vì cậu ta mà cô mấy lần phải xuống phòng hội đồng gặp cô chủ nhiệm. Giường như cô đang bị khủng bố.

Vừa lên lớp, cô sững người bởi cái bảng mình lau sạch giờ đã bị vẽ bậy linh tinh. Nét nào nét đấy in đậm xuống bảng.

- Cái gì thế này.

Cô tức giận chỉ tay lên bảng.

Nhìn xuống lớp, mọi người hết đổ cho người này rồi đổ cho người kia không giám nhận.

- Cái này có phải của cậu không.

Ren vẽ mặt hơi kiêu căng, từ từ đứng dậy. - Ừm, là tôi thì sao, cậu làm gì được nào.

- Ha cậu .. đúng thật là, tôi nhin cậu vì mấy ngày nay tui phải ăn chay thui. Nhưng cậu làm tui bức quá đấy._ Rin nói giọng vẫn thản nhiên nói.

Cô nhìn quanh lớp thấy sách vở của mình phơi mỗi nơi một cái khiến cô cáng tức giận. Cô nhìn cả lớp, họ đều cúi đầu xuống không giám nhìn ánh mắt của Rin.

- Các cậu lại phải sợ hấn sao?_ ánh mắt thất vọng nhìn cả lớp.

Mìn đứng gần Rin lên tiếng: - Ren à, nếu là trò của cậu thì hơi quá rồi đấy.

Đám học sinh từ các lớp khác thấy có tiếng cãi nhau cũng chạy sang góp vui ngoài cửa sổ. Rin thấy Ren không có gì tỏ ra hối lỗi mà còn kiêu căng hơn. Cậu nhìn ra bên ngoài rồi nhìn Rin với ánh mắt thách thức. Cô gắt nhẹ đầu, đi lại phía cửa sổ lấy chiếc cặp sách của mình. Ren vẫn im lặng nhìn theo Rin,

suy nghĩ " Cậu ta không chút nước mắt nào vậy, cậu ta phải khóc mới zui chứ, đằng này thì khóe mắt khô cong không ướt chóm mí, kì ghê".

Rin đi lại lấy cái cặp, giẫm phải cái dây nào đó làm cái quạt treo tường rơi xuống. Lệ vừa mới đến, thấy thế liền kéo Rin ra. Cái quạt rơi bụp 1 phát xuống sàn nhà, có chút mảnh vỡ vụn. Tiếng Ổ... rõ lớn vọng ra. Cô thực sự cảm thấy ức chế, cô mở to đôi mắt sắc nhọn nhìn Ren. Còn Ren, cậu nhìn cái quạt dưới đất càng tỏ ra ngỡ ngàng, cũng hơi lo lắng, nói thảm " đây không phải mình làm mà"

- cậu đúng không? _ Rin đánh ánh mắt về phía Ren.

Ren xò tay vào túi quần tỏ vẻ thản nhiên : - thì sao?

Rin tỏ ra tức giận đi lại chỗ Ren, Bông_lớp trưởng, kéo Rin lại định giải thích gì đó

- Rin à, không phải vậy đâu... cái đó...

Nhàn đi qua kích đều : - trời chuyện nhỏ thôi mà, nó đã rơi vào đầu cậu đâu mà phải tức với Ren thế, nhờ._ Nhàn quay sang nói với Ren.

Không để cho bạn mình nói hết, cô gạt tay Bông ra, đi lại chỗ Ren.

- Tôi cảnh báo nếu cậu còn giữ thái độ kiêu căng tự tung tự tác vậy nữa thì...

- Thì sao, cậu làm gì được nào _ thái độ thản nhiên, kiêu căng.

Rin càng bức, cô nén lại giờ tay nắm chặt, nắm thật mạnh. Ren nhanh chóng cảm được tay Rin, cậu tỏ ra đắc chí. Cô giằng tay ra khỏi tay Ren, nhảy lên quay một vòng giơ thẳng chân sút trúng má trái làm cậu ta ngã đùng ra đất. Tiếng Ổ... càng to thêm, bao ánh mắt kinh ngạc hướng hết về Rin. Ren cũng cực kì ngỡ ngàng trước hành động đó. Cậu đứng ngay dậy lớn tiếng :

- Cậu làm gì thế hả.

- đây đòi cậu chứ sao, tưởng giàu là ngon lắm hả.

- Cậu dám đánh tôi?

- Cậu là gì mà tôi không giám.

- Cậu... lại muốn bị đuổi học sao hả? _Ren lớn giọng đe dọa.

- Sao? Ha, cậu tưởng đây vẫn là thời của Jun-pi-o sao, không có đâu. Tôi thách đấy. Mún đánh nhau cũng được, đuổi học cũng chơi xem ai thua.

- Cũng mạnh mẽ hơn đấy. Nhưng may cậu là con gái nếu không cú đấm này không nể đâu.

- ha, tôi không cần cậu nể, có giỏi thì ra tay đi, tôi cóc sợ _giọng hùng hồn mà chắc chắn không sợ điều gì hết.

- Được lúc đấy đừng kêu đánh con gái là hèn.

- Không phải thua con gái mới là hèn.

Rin đứng suy nghĩ điều gì đó

Nói xong Ren lạnh lùng đi lại, với tốc độ chậm đưa cú đấm lên, định đánh Rin thì cô tránh được, thuận tay cầm lấy cổ tay Ren bẻ ngược về đằng sau làm cậu khụy xuống đất, về mặt tỏ ra không phục.

- Sao hả, làm gì thì làm đi chứ

Lệ gọi : - Nè Rin sao cậu cứ đứng đơ ra vậy.

Rin nhìn xung quanh, Ren vẫn đứng trước mặt mình không tiến bước nào. Thì ra cô đang ảo tưởng. Cô lắc nhẹ đầu, đang định nói điều gì đó thì cô cử nhiệm đi lên.

- Các em dừng tay ngay. Ai cho cô biết đang có chuyện gì không

Bông đi lại nói nhỏ vào tai cô học tập trong phim Trung Quốc ngày xưa. Cô cũng phải cười mỉm vì tình huống quá hài.

- Thôi mấy em, theo cô xuống văn phòng giải quyết.

- Vâng, em cũng muốn cho cô xem 1 thứ _ Rin nói một cách chắc chắn.

Mìn nhìn Rin và tỏ ra lo lắng cho cô.

Lát sau cô giáo đi vào cùng Rin. Còn Ren đã đi đâu đó thì không ai biết.

- Rin không sợ hay sao mà vẫn bình thản khi đáp tội với hân ta chứ_ đám con gái bàn tán.

La ngồi bên cạnh nói : - Trời, như vậy chẳng biết đâu được sau này lại thành đôi ý chứ.

- không có chuyện đó đâu. _ Nhân cười khinh, vẻ coi thường

- Sao không, nếu còn đánh nhau thì còn thành đôi.

- Nhưng cậu ta hơi liều rồi, nhờ bị đuổi học thật thì sao, lại còn thông báo cho phụ huynh nữa chứ. Kaka, quê vẫn là quê thôi, nghèo thì làm gì có quyền. Giàu, đẹp trai như Ren thì làm gì chả được.

Cô giáo đi lên bục giảng, mở cái máy laptop lên cho cả lớp xem video:

- Các anh giỏi lắm giám dò trò đều cả bạn mình, suýt nữa còn nguy hiểm đến tính mạng đấy.

Mấy đứa con trai bên dưới tỏ vẻ hơi có lỗi, đứng dậy nhận lỗi.

Rin thờ mạnh một cái quay ra nói với cô giáo :

- Cô giáo có gì cô cứ phạt em đi, không có chứng cứ chứng minh cậu ta làm nên cô cũng không nên phạt cô ạ.

Cô nhìn xuống dưới lớp nói : - Các anh thấy chưa các anh làm mà bạn vẫn nhận tội thay các anh đấy. Còn định cấu kết trên bạn nữa không?

- Vâng tụi em không giám, cô cứ phạt cả bọn em cũng được cô ạ.

- Và hãy nhớ lớp mình luôn có 1 cái camera đấy làm gì thì làm phải nghiêm túc vào. Mà các em nhớ, không nên đi vào căn phòng cuối dãy tầng 1 gần thư viện vì ở đó đang có dấu hiệu sục đổ. Không được lon ton ra đấy nghe chưa, vào thư viện thì vào thôi.

Tiết cuối, vừa ra chơi Rin đã tèo tót lên cái cây xanh gần khu vực thư viện. Cô ngồi dựa vào cành cây suy nghĩ vụ vụ gì đó. Vài đứa đi bên dưới bàn tán.

- Nè có đứa vừa ra tay với Ren, không sợ hân trả thù sao?

- ừm con nào to gan zậy.

Rin gạt phất đi không để ý. Cậu quay lại phía thư viện, hình như có người trong đó, dáng cao cao rất quen thuộc. Ren từ trong phòng thư viện bước ra, vừa đi lại phía khu nhà cấm vừa cầm quyển sách xem xét gì đó rất chăm chú. Không ngờ cậu ta lại có hứng với sách vở chứ. Rin từ trên cây nhảy xuống cậu ta cũng không để ý. Cô tỏ vẻ khinh thường : - Trời lưu manh giả danh tri thức.

Vừa định đi thì thấy trên đầu Ren có hiện tượng bể tường, cô lơ lửng vì nó sắp rơi mà cậu ta chạy sẽ không kịp. Cô chạy lại hô : - Nè cẩn thận đấy.

Rin chạy lại đẩy Ren cùng ngã về sau trước khi miếng bê tông rơi bụp phát xuống nền. Rin bàng hoàng, cô vẫn nhắm chặt mắt nằm đè lên người Ren. Ren không có gì là ngạc nhiên nhưng cậu tỏ ra không hiểu và không ngớt nhìn người đã giúp đỡ mình với ánh mắt triu mến. Nói nhẹ :

- Nè, cô bé, tôi không sao rồi.

Rin mở to mắt ra, cô đang nằm trên người Ren nhanh chóng ngồi dậy.

- Không phải cảm ơn, tôi đi đây_ về mặt cũng hơi ngượng.

Ren nhìn theo Rin, một cảm giác gì đó lạ khi Rin đi. Thật may không có ai ở đấy chứng kiến sự việc.

Ren vào lớp. Rin cũng chưa vào, chỉ có Min đang ngồi yên lặng đọc sách. Ren vừa ngồi xuống, Min đã nói : - Câu nhất thiết phải bắt nạt Rin không. Cậu ta nhường thôi đấy.

- Thế sao? Tôi lại tưởng cậu ta yếu đuối lắm chứ.

- tất nhiên con gái ai chả yếu. Nhưng cũng tùy từng lúc thôi.

- Cậu ta cũng hay bị bọn trong lớp bắt nạt đúng không.

- Đâu có, trong lớp ai làm gì được cậu ta. À, còn chuyện bữa trước á,hi_ Min gấp cuốn sách để nói chuyện với Ren.- Đấy là... cậu ta đang đeo tai nghe.

Min kể lại:

Nhân đi qua dừng lại, tiện mồm chế giễu. Cô là đứa mà hay đấu khẩu với Rin nhưng toàn thua. Nhưng đợt này thì...

- Nè, ngồi cạnh người đẹp zai, nhiều tiền mà không xin một ít để trả nợ đỡ phải làm việc vất vả không.

Ren vừa ra ngoài thì Min đi vào. Cậu lại chỗ Rin hỏi:

- Nè cậu làm gì mà còn ngồi đây, bọn nó vừa nói gì cậu không biết à?

Rin vẫn im lặng nằm quay ra phía cửa sổ. Min gọi nhưng cô cũng không trả lời. Bực mình Min đi lại trước mặt đập bộp phát xuống bàn. Rin liền quay ra về mặt ngây ngô không biết chuyện gì. Cô lấy hai cái tai nghe trong túi ra và hỏi Min:

- Min, có chuyện gì zậy.

- Há, vậy là cậu đang đeo tai nghe à.

- Ừm sao?

- Thảo nào không nghe tiếng gì. Thui ra học thể đi, tiết này tiết thể đấy"

Ren mới chặc ra: - Thể không phải cậu ta bị tù thân đến phát khóc chứ.

- Đâu có chuyện đó. À, lúc đó tôi cũng nhìn thấy cậu đi qua. Nhưng thực ra là...

Min tiếp tục kể.

"Rin đang đứng lau nước mắt, đôi mắt thì đỏ ngầu nên. Min từ đâu đó đi lại, đưa cho Rin một chiếc bông tăm. Rin quay lại, tay không ngớt dụi mắt làm cho đôi mắt đỏ ngầu lên. Min nói:

- Nè, đừng có dụi mắt, càng dụi càng đỏ đấy.

- Ừm, sao mấy con muỗi mắt này cứ bay vào mắt tui zậy, khó chịu wa đi."

Kể xong Min cười một cái:

- Cậu ta cũng hay thật ấy, chẳng có chút kiến thức nào về cuộc sống cả.

Ren suy nghĩ điều gì đó về Rin, cậu lại nhìn ra phía cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Công Việc Làm Thêm

Tối chủ nhật, Rin lại làm thêm ở quán bar gần trường học. Ánh đèn nhấp nháy cả tiếng ồn ào mà sôi động của nhạc DJ. Cả một đám người nhảy nhót trong quán, người nào người nấy ăn mặc sexy. Rin làm phục vụ bàn, cô chạy ra chạy vào bưng bê đồ tiếp khách. Cô tỏ ra chừng chặc, bê đồ uống đến từng bàn.- Đây là đồ của anh.

Mấy tên công tử giàu có chỉ ngồi một chỗ để cho các cô gái ăn mặc gợi cảm phục vụ. Thỉnh thoảng động chạm chân tay, sờ soạn linh tinh sau đó rút trong ví mấy đồng đưa cho mấy cô gái. Nhìn cảnh đấy thôi đã khiến cô thấy ghê cả người. Cô nhanh chóng đi ngay khỏi đó trước khi bị mấy tên đó gọi lại. Sự việc này khiến cô lại nhớ đến buổi gặp Ren ngoài công viên.

" Thời điểm thành phố.

Cái nắng của mùa hè đang ửng lên theo ngày. Chỉ còn tuần nữa là đi học nhưng cô bé Rin vẫn thản nhiên đi chơi một mình. Cô đi đôi giày mùa hè màu trắng nhìn cũng điệu, kiểu đầu sư tử buộc cao lên, quần đùi và cái áo lạnh kín cổ cao trùng quá đùi. Ở đây còn nhiều người ăn mặc đẹp sexy hơn cô nên cô cũng không thấy ngại. Nghe nhạc bằng tai nghe, vừa đi vừa hát nhẹ và nhìn ngắm mọi thứ xung quanh.

- Ai biết được mình sẽ đến đây chứ...haha vui thật._cảm giác thoải mái.

Cô từng bước chậm rãi bước đi, qua chỗ công viên nơi hẹn hò của các cặp trai gái tình tứ, cô cũng muốn vào xem thử nhớ đâu gặp ai đó đẹp trai còn tán phét. Nhưng nhìn mấy cặp đôi đó sến quá khiến cô không muốn vào nữa mà chuyển ngay sang quán kem bên cạnh đó.

- Trời vừa mới sáng ra đã rủ nhau ngồi đây rồi, mà đúng rồi hôm nay là chủ nhật._ cô thở dài 1 cái.

Chị phục vụ nào đó mang cho Rin 1 cốc kem ly như mọi lần Rin đến.

- Thở dài gì vậy, hôm nay đẹp trời mà không rủ bạn trai đi chơi à.

- Em vẫn chưa có mà. Phải lựa chọn chính xác mới thích được. Em không sắc, không tình, không tài ai thêm yêu chứ.

- ồ, vậy á.

- Chị thấy đấy, chị bán kem rẻ em mới hay đến ăn chứ có tiền đâu mà sang chảnh được.

- Hừm chị lạ gì, chị cũng qua tuổi đấy rồi. Chắc là vương anh nào nên chưa hành động được chứ gì. Hay định ở đây để kiếm người ấy cũng được.

- Ờu... sao chị biết hay zậy.

- Chuyện, chị mà. Thui em ngồi mà ăn đi chị đi làm việc không ông chủ trừ lương thì vỡ mồm.

Nói xong cười với Rin rồi đi luôn. Rin lại ngồi một mình, cô tự nhiên lại nhớ đến anh bạn tên Min cùng lớp. Có vẻ cô cũng cố cảm tình với cậu ta nhưng có điều gì đó rất khó nói. Đang suy nghĩ thì bất gặp trước mắt mình cảnh tượng của đôi nam nữ. Họ đang chuyện trò với nhau bằng người con trai khoác vai không ngừng vuốt tóc vuốt mặt cô gái đó. Điều này khiến cô cảm thấy ghê rợn cả con người mà sao cô ta vẫn để anh ta làm thế. Nhưng để ý kĩ ra mới thấy tên đó cũng rất đẹp trai, ăn mặc phong cách, trang sức sành điệu, làn da trắng vừa, bảo sao nhiều cô theo. Rin đang nhìn họ, bất giác người con trai đó quay lại nhìn thẳng vào cô với ánh mắt xanh rờn khiến cô rùng mình. Cô thấy tên này cũng quen mặt nhưng thực sự không nhớ đã gặp cậu ta ở đâu. Cô có tính quay đi để lấy lại bình tĩnh. Khi cô gái kia đứng lên thì, gã đó rút trong túi đồng 5 trăm nghìn đưa cho cô ta. Oa thật là con người hào phóng. Cô ta cầm lấy và đi luôn chỉ quay nhẹ lại chào. Rin chứng kiến việc đó, cô tỏ ra khinh thường khi cô ta đi qua chỗ Rin. " Tưởng thế nào chứ, cũng tiền cả thôi..." _ Rin nghĩ bụng, cô cười nửa miệng rồi lại tiếp tục ăn kem. Một chút kem dính trên môi, cô đang định lấy khăn giấy gần đó lau thì có một bàn tay đã lấy trước và lau chỗ kem đó giúp cô một cách ân cần. Cô ngạc nhiên khi thấy người đó là gã lúc nãy. Gã đó nói nhẹ:

- Chào em, đi một mình sao?

Rin nhìn lên, đôi mắt long lanh và nụ cười duyên nhẹ nhàng của gã trông thật điển trai và cũng rất quen hình như đã gặp ở đâu đó, nhưng cô tự ý thức " tên này cũng chẳng tốt đẹp gì đâu mà"

Rin thở phào một cái thái độ ần thân nhiên.

- Nè, cậu bạn tui nghĩ chúng ta cũng sắp xi tuổi đấy làm sao cậu gọi tôi bằng em được, hừm

- Oh zậy à, ừm xin lỗi cậu. Mà cậu ngồi đây một mình sao, mình có thể ngồi cùng không?

Ren tỏ vẻ lịch sự. Nhìn kĩ thì đi, cậu... quên tôi rồi sao?

- Dù tôi có gặp rồi tôi cũng không muốn nhớ những thể loại như cậu.

Thực tình Rin cũng không nhớ gì.

- Cũng được ngồi đi chẳng nào cũng không có ai.

Cậu ta ngồi xuống giới thiệu tên: - Mình là Ren, còn bạn thì sao?

- Đầu cần phải biết tên chứ, cậu gọi là gì cũng được.

Ren tỏ ra lạnh lùng: - Cậu không nhớ tôi sao? Ha trái đất đúng là hình tròn mờ.

- Ừa nói gì vậy, chúng ta đã gặp nhau mà tôi không biết à. Trái đất không hình tròn thì đẹp à. Thôi cậu không phải dùng cách đó để làm quen.

Rin để cốc kem ra giữa bàn, nhìn thẳng vào mắt Ren: - Cậu trả giùm tôi cốc kem, nếu có duyên, chúng ta sẽ gặp lại và làm quen , nha...

Nói xong cô rời luôn khỏi đó không để người kia kịp trả lời. Cô không thấy ngại vì những thành phần như thế thì rất giàu họ thiếu gì tiền để trả một cốc kem.

- Cậu ta, đúng con người này rồi, một tháng không gặp mà đã quên rồi._ Ren cười một vẻ không vừa ý.

Rin đi qua Men và Iron, không may đâm phải hai người đó.

- Ôi xin lỗi hai người, có sao không zậy?

Iron cười 1 cái: - Không sao đâu cô gái.

Rin nhìn Iron cười và xin luôn ngay. Rin vừa đi, Iron cũng quay đầu nhìn vì trông cô bạn rất quen"

Rin đang nghĩ lại thì âm thanh tiếng nhạc làm cô lại phải tiếp tục công việc.

- Mong sao không phải gặp hán ở đây.

Tối chủ nhật rảnh rỗi, Ren lái ô tô đi quây cùng mấy đứa bạn. Trong khi họ vui vẻ cười đùa thì Ren vẫn yên lặng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa kính ô tô. Xe họ lướt qua ngôi nhà nhỏ bên đường, nhìn kĩ Ren mới nhận ra.

- Nhà đó chẳng phải của tên khó ưa hay sao?

Ren nhìn Iron đang tươi cười làm cậu nhớ ngay đến hôm gặp Rin ở công viên.

Cả hai người vào khoe với Ren khiến cậu bực:

- Trời cậu ta đúng là người đó rồi, dễ quên quá cơ. Nè con bé đó xin số Iron đấy chẳng lẽ Ren mà không làm gì được sao? Con nhỏ đó xin số cậu rồi đúng không?

- kum, tất nhiên là...

Iron xen ngang câu nói: - Tất nhiên là không chứ gì.

- Ờ thì...đấy là tôi không thích tán thoi cô ta quá tầm thường mà.

- Haha, tất cả chỉ là lời biện minh. Hey chẳng biết nữa hay là cô bé thấy ông không đẹp trai bằng tôi nên người ta không thích thì có_ Iron nói ý trêu đùa.

- Hum, các cậu nói gì vậy linh tinh đi về thôi.

Thái độ không vui lộ hết trên mặt khiến Men và Iron phải bật cười.

Ren vừa đi vừa hỏi, trong khi mấy đứa con gái vẫn đang đánh mắt về phía Ren nhưng cậu vẫn bộ mặt lạnh lùng:

- Cậu ta... có ai biết không vậy?

- À hình như gặp rồi thì phải, nghe chúng nó bàn tán sơ qua không biết có phải nhà nhỏ này nọ nản trông chất không nữa.

- Từ bao giờ vậy?_Ren hỏi.

- Biết sao, về đây mới nhận ra nó nhỏ đó học cùng trường tui mờ.

- Ek hay đi xem nhà còn nhỏ đó thế nào đi.

- Zui thử xem cậu ta ở đâu.

Họ lại bắt 1 chiếc taxi đi theo Rin.

Rin vẫn thản nhiên vừa đi vừa bỏ trong túi quần quyển sách nhỏ, đó là quyển ghi chép phòng khi quên chuyện gì đấy. Cô dừng chân trước ngôi nhà nhỏ, tường rêu mốc bám đầy, cái cửa cũng bé nữa nhưng cảnh xung quanh lại không bừa bộn chút nào khiến người ta cũng phải thấy lạ. Cô đi vào và nói: - Con về ùi đây._ Rin chạy ngay vào bên trong.

Chiếc taxi chở Ren và mấy người bạn dừng lại trước ngôi nhà đó, cửa kính xe mở ra đủ để nhìn thấy hết ngôi nhà. Men nói:

- Nhà cậu ta nhỏ quá ha, chưa bằng 1 gian bếp nhà tui.

- Gia cảnh zậy mà sao trông cậu ta cũng sành áy chứ._Iron nói.

- Thôi mình đi.

Ren cười khinh về coi thường.

Ô tô lại nổ máy phóng đi.

- Giờ chúng ta đi đâu?

Ren thản nhiên đưa ra ý kiến.

- Đến nơi có mấy em chân dài đi.

- Bọn mày thấy sao?

- Oki luôn, lâu lâu cũng chưa đến chỗ người lớn rồi.

.....

Buổi tối, khoảng 8 giờ Iron và Ren cùng với đám bạn lại rủ nhau đến quán bar gần trường. Đám bạn chỉ mãi nhảy nhót để Ren ngồi một mình với mấy cô gái sexy trong quán bar. Tiếng nhạc ầm ĩ với ánh đèn nhấp nháy sôi động nhưng Ren chỉ ngồi nhăm nháp vài hụm bia.

Cô gái ngồi phía tay trái Ren hỏi điệu đà.

- Anh à, sao lâu quá mới thấy anh đến đây vậy.

Ren cười hừ một tiếng rồi đáp: - Anh còn nhiều việc, mà chúng ta mới gặp từ hai hôm trước mà.

- Gì chứ, hai hôm trước chả quá lâu rồi.

Cô gái ngồi bên phải nói với giọng là lướt.

- ANh nói chuyện với cô ta nhiều hơn em thì phải ý.

Ren quay sang vuốt nhẹ má cô gái đó, cười khinh một cái.

- Đầu có cung, như nhau mà.

Một người con trai đi lại chào hỏi Ren, xem phong cách của người này thì chắc hẳn cũng là con nhà giàu. Mái tóc nhuộm trắng, hình xăm bộ cạp trên cổ.

- Chào ông bạn, lâu không gặp.

- Ừm, chào. _ Ren tỏ thái độ thân thiện vì cậu cũng không thích anh bạn mới đến này.

- Đạo này cậu công tác ở đâu rồi.

- Hừm, sao cậu biết vậy, ai bán báo à?

- Chuyện, nhanh hơn cả báo ý chứ.

- Tôi công tác gần đây thôi, cậu sao?

- Giờ thì công tác một quán bi-a thôi.

- oh, vui vậy, liệu tôi có được một vé miễn phí thủ vào đó chơi không vậy?

- Hi, tại sao không?

Cậu bạn quay ra ngoài, chỉ về phía người phục vụ trước mặt, nói thách thức Ren:

- Nhìn kia, cô gái ấy hình như mới làm ở đây. Nhìn cũng được đấy, nhưng nghe nói cô ta cũng rần rần, cậu có tự tin tiếp chuyện và tán tỉnh cô ấy không?

Ren quay ra nhìn kĩ người phục vụ quán bar đang quay lưng lại phía mình, cười nửa miệng:

- Trời, tưởng gì, đơn giản thôi mà. Nhưng...tôi không chơi với mấy cô phục vụ bàn. Nhàm chán.

- Vậy àh, nhưng tôi lại thích đấy. Vậy cậu thích như thế nào.

Ren cười nhẹ, khoác tay lên vai hai cô gái ngồi cạnh:

- Như hai bé này chẳng hạn.

- Oh, vậy há. Vậy thì thôi vậy, cô phục vụ đó để tôi là được rồi.

- Cô ta...

- Cô ta sẽ mang bia lại cho tôi ngay bây giờ, cậu có thể xem mặt đấy.

- Ok

Vừa nói xong người phục vụ đó bê hai lon bia đi lại chỗ cậu bạn vừa nói. Cô gái phục vụ tươi cười và đưa lon bia cho anh bạn đó. Ren tròn tròn mắt, ngạc nhiên khi thấy cô gái phục vụ đó chính là Rin.

Rin mặc chiếc quần sooc và bộ quần áo phục vụ quán bar bên ngoài, kiểu mái bô luống làm khuôn mặt cô thể giả dạn hơn.

- Đây là bia của anh.

Nụ cười cô tắt hẳn khi thấy anh bạn Ren ngồi kế bên.

Ren cười khinh một cái rồi nhìn đi chỗ khác, thản nhiên nói: - Trời, làm thêm sao? Đúng thiệt là.

Rin vừa định đi thì anh bạn ngồi cạnh Ren đứng dậy kéo Rin lại, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào cô khiến cô khó chịu

- Nè, cô gái, từ từ hăng đi.

Cô nổi cả da gà khi hắn động vào mình nhưng cô cố cười gượng:

- Anh còn muốn dùng gì nữa không ?

Cậu bạn này đưa lon bia lên và nói:

- Anh có bia rồi, giờ anh chỉ muốn dùng em thôi.

Nghe xong câu nói Rin đổi ngay thái độ.

Ren vẫn ung dung ngồi ghế coi như không có chuyện gì. Rin gạt tay cậu bạn đó, nói với vẻ nghiêm túc:

- Thưa quý khách, tôi chỉ phục vụ đồ uống thôi chứ không có người cho quý khách dùng đâu.

Tên đó đỏ gọng chằng hoa, hắn nhìn Rin với ánh mắt sắc xảo đầy mưu mô.

- Nè, Sao em khó tính vậy, đi với anh thì em đâu phải làm cái việc nặng nhọc này trong quán bar.

Rin cười nhẹ đáp lại:

- Tôi không cần.

Cô định đi nhưng cậu bạn đó cầm tay kéo cô lại phía hắn. Rin thật sự rất bức, cô đẩy mạnh cậu ta ra làm bia trong cái lon trên tay cậu ta đổ vào chiếc áo comple trắng của cậu ta. Rin mở tròn mắt lo lắng.

- Ôi, tôi xin lỗi.

Cậu ta nhìn Rin và lớn tiếng nói:

- Cô, cô có biết cái áo này bao nhiêu tiền không hả.

- Tôi không cố ý. Nhưng cũng do anh mà.

- Gì chứ.

Đúng lúc người chủ quán bar đi đến, thấy có chuyện ông chạy ngay lại:

- Có chuyện gì vậy mấy em.

Cậu bạn đó là người quen của ông chủ quán này, thấy ông ta đến cậu ta nói ngay:

- Phục vụ của anh làm bẩn áo tôi rồi này, giờ tính sao đây hả.

Vì tên này cũng là người có tiếng tăm nên ông chủ quán cũng phải nể, ăn nói từ tốn:

- Ôi, vậy cho chúng tôi xin lỗi, chúng tôi sẽ đền bù cho quý khách.

Cậu ta gạt phác đi:

- Liệu ông có thể đền được chiếc áo này không hả.

Ông chủ quay sang trách Rin:

- Tiểu Anh, cô làm việc kiểu gì mà làm bẩn áo khách vậy?

- Tôi...

Cậu bạn đó vênh mặt lên nói:

- Tiền công của cô ta làm ở đây không đủ một chiếc tay áo của tôi đâu. Một phải làm sạch chiếc áo không chút tì vết, hai là đền tiền cho tôi. Hừm, sao hả?

Ông chủ hầy nhẹ Rin:

- Rin, tôi nghĩ tiền lương cháu làm ở đây không đủ để trả tiền chiếc áo đấy đâu.

- HÁ, không còn cách nào khác ạ.

Cậu bạn đó cời chiếc áo khoác vắt lên trên ghế:

- Tùy cô chọn thôi.

Lúc này Ren mới lên tiếng:

- Ê, cô phục vụ tôi có thể trả chiếc áo đấy giúp cô nhưng với một điều kiện cô phải đi với tôi trong tối nay. Sao hả?

Cậu bạn ngồi kế bên cũng đồng tình:

- Hay là vậy, cô có biết anh bạn Ren này của tôi giàu lắm không, tiền lương của cô ở đây chắc chỉ đủ hai cái cúc áo mà cậu ta đang mặc thôi.

Người chủ quán liền khuyên Rin.

- Rin, cháu quyết định đi. Tôi sợ cháu không đền nổi cái áo đâu, mà mấy loại áo này làm sạch khó lắm đấy.

Rin nhìn xung quanh, suy nghĩ " Chắc tên chủ quán này đã thông đồng với tên xấu xa kia để làm khó mình đây. Còn tên Ren nữa, ai mượn hắn dính vào chứ"

Người chủ quán dục: - Rin, cháu định làm gì đây.

Ren đứng dậy đi lại phía Rin, đứng sát cô và nói nhỏ vào tai:

- Nếu cậu nghe đi với tôi, tôi chắc chắn số nợ mà cậu dính phải sẽ hết, cái áo đó cậu cũng không phải đền. Điều kiện hấp dẫn đấy chứ.

Rin quay lại nhìn Rin, vẻ mặt tỏ ra lạnh lùng nói:

- Tôi không muốn ai đặt điều kiện với mình cả. Có lòng tốt thì làm, còn không thì tôi không cần.

Nói xong cô đẩy Ren ra và nói với anh bạn đó:

- Tôi sẽ đền chiếc áo cho anh và...

Cô quay sang phía chủ quán nói với giọng nghiêm túc:

- Cháu sẽ nghỉ việc ở đây, tiền lương từ đầu tháng cháu không cần.

Người chủ quán có chút gì đó tiếc nuối không muốn Rin đi:

- Ô, Rin...cháu việc gì phải...

- Không sao, cháu cũng không muốn làm ở đây.

Chủ quán nháy mắt với cậu bạn đứng cạnh Ren vì muốn cậu ta nghĩ cách giữ Rin ở lại.

Cậu ta viện cớ.

- Nè, cô gái, cô mà đi thì ai sẽ đền áo cho tôi đây?

Rin quay lại nói:

- Yên tâm, tôi nói là sẽ làm. Đưa địa chỉ nhà, tôi giặt xong sẽ mang đến.

- Thật chứ.
- Tất nhiên, quân tử nhất ngôn.
- Oh, vậy tốt.

Nói xong Rin cầm chiếc áo bị bẩn rồi bỏ đi ngay

Ren ngồi xuống ghế, quay sang tiếp chuyện với cậu bạn mình:

- Cậu cũng ghê đấy, cậu định làm gì tưởng tôi không biết sao?
- Theo cậu thì tôi làm gì chứ.
- Một người như Minh đây cũng có thể gọi là sang chảnh làm gì có chuyện tiếc một chiếc áo bình thường như vậy.
- Oh, xem ra cậu cũng hiểu tôi đấy.

Ren cười nửa miệng:

- Ai mà tôi chả hiểu dù chỉ tiếp chuyện một lần, chỉ có một người rất kì lạ, tôi không thể hiểu được cô ta.
- Ai vậy?
- Hừm, bạn tôi, chắc cậu không biết được.

Anh bạn đó cười nửa miệng, nói với giọng mỉa mai.

- À, mà cô gái lúc nãy có phải đã gặp cậu hay là người tình của cậu không mà sao thấy cậu anh tuấn thế này không thèm để ý.

Ren chỉ cười khinh, cậu không muốn trả lời câu hỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Sinh Nhật Của Lệ

Buổi sáng thứ 3, học sinh lớp 12a4 vẫn đang đứng trước cửa lớp vì cửa khoá. Rin đã cầm chìa khóa từ buổi trước. Mai phàn nàn:

- Ôi, sao tên Rin này đến mụn zậy?
 - Cậu ta cầm khóa bắt bọn mình phải chịu khổ nơi đây
- Ren đến lớp, cửa vẫn bị khóa, cậu tỏ ra lạnh lùng nhìn quanh đám bạn như muốn tìm kiếm gì đó. Cậu đi lại khoác vai Mi
- Ai cầm khóa mà để các người đẹp của lớp ta đứng ngoài hết thế này.
 - Còn ai ngoài Rin nữa, chỉ luôn để cho người ta phải chờ đợi thôi.
 - Mấy người có đi uống nước với tôi không.

Sự vui sướng hiện rõ trên khuôn mặt Mi

- Hay quá, đi thôi Ren.

Mi khoác tay Ren đi xuống cangteen. Đám bạn nhìn theo rồi bàn tán:

- Cậu ta đúng thật là, vì zai đẹp mà sẵn sàng bỏ người yêu. Có vẻ anh chàng mới đến này đã làm cậu ta mê mẩn rồi.

Nhàn đứng cạnh đấy nói chen vào: - Hừm, mê gì chứ, tôi sẽ khiến Ren thích tôi.

Nhân tỏ vẻ kiêu căng vênh mặt lên rồi đuổi theo Ren.

Đám bạn lại bàn tán:

- Ưm, chắc vậy, con trai hay chỉ hay chơi thân với những đứa xinh thôi. Mà chắc tên này thật lòng với ai bao giờ, chẳng hoa quá mà. Nhưng nhìn cậu ta là tao cũng thấy thích nè.

- Thôi đi bà, mày tưởng mình mày à, con gái nửa lớp này đã mê mẩn cậu ra rồi. Nè, nhìn đi đần nữ sinh lớp ngoài hôm nào trã ghé sang lớp mình nhìn Ren.

- Ủ, cậu ta đẹp zai thích thật ý nhưng đâu đến lượt tui mình.

Ren thấy Rin đi đến cậu chỉ nhìn thoáng qua rồi nhìn luôn đi chỗ khác. Rin cũng thân nhiên đi qua, cô dừng lại với đôi giày đỏ dưới chân, quay nhẹ đầu về phía Ren, cười nửa miệng.

- Cậu ta càng xa lạ thì càng tốt. Đồng phục thì không thêm mặc. Hum.

Rin cười khinh một cái rồi chạy lên lớp.

Lát sau, mọi người đã vào hết lớp nhưng chỗ ngồi của Lệ vẫn còn trống. Bông hỏi thăm:

- Lệ làm sao mà hum nay phải nghỉ học vậy.

Rin nhìn đến chỗ ngồi của Lệ tỏ ra hơi lo lắng: - Cậu ta làm sao vậy chứ.

Tiếng điện thoại trong túi vang lên. Cô lấy chiếc cảm ứng ra và nghe một cách chững chạc. Ren quay sang thấy trên tay Rin là cái iphone 6s đời mới mà ngỡ ngàng.

Rin nghe điện thoại xong thì sắc mặt đổi hẳn.

- Sao lại có chuyện đó, có gì mới phải báo với chị em ngay chứ. Hum, đúng là cô bạn xấu xa mà.

Rin cất chiếc máy đi, suy nghĩ "bảo sao cậu mấy lần thấy cậu ta buồn vậy, thì ra..."

Hai ngày Lệ nghỉ, mọi thứ chẳng có gì thay đổi. Giờ Ren mới biết lớp mình cũng rất thích quậy phá, tuy là một trong những lớp chọn. Suốt ngày chỉ nghĩ trò nghịch trong lớp khiến lớp âm cả lên. Và giưòng như cả lớp chơi rất hòa đồng, họ không thấy căng thẳng hoặc sợ hãi khi có Ren trong lớp.

Ngày 3 tháng 7, buổi chiều ngoài trời vẫn trong xanh, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ thổi đến. Ngôi trường Thiên Thần vẫn ồn ào như mọi ngày. Hôm nay Lệ và Rin vừa đến đã gặp nhau ở cổng trường rồi cùng đi vào. Kì lạ khi bắt gặp mấy ánh mắt tò mò của nhóm học sinh nào đó đi ngang qua.

Ren và hai đứa bạn nữa cũng đi từ cổng trường vào, nhìn cũng rất phong độ và có phong cách lạnh lùng. Ren không may làm rơi chiếc nhẫn xuống đất khi đi qua phía Lệ. Chiếc nhẫn rơi đúng dưới chân Lệ, cô nhặt lên gọi Ren lại:

- Nè, Ren cậu làm rơi nhẫn này.

Ren quay lại, vẻ mặt vẫn tỏ ra hơi lạnh lùng mà khó hiểu.

- Oh, cảm ơn

Lệ chăm chú nhìn Ren khi nghe cậu ta cảm ơn. Khuôn mặt điển trai không chút tí vết, điệu cười cuốn hút với cặp mắt long lanh khiến Lệ không muốn rời mắt khỏi Ren.

Còn Rin tỏ thái độ khó chịu, cô chỉ muốn tránh mặt cho đỡ ngại như biết đâu cô bạn mình lại mê mẩn hẳn ta. Cô hẩy nhẹ Lệ rồi kéo cô đi.

- Đi lên lớp thôi, còn có việc đấy.

Rin đi qua chỗ hai đứa con trai đi cùng Ren, nhìn qua họ một lần. Cô tò mò khi thấy nam sinh đứng giữa, khuôn mặt cũng rất điển trai, và cậu ta cũng cũng đang nhìn theo phía cô. Rin gạt nhẹ đầu tỏ ý chào hỏi với cậu ta rồi đi ngay.

Cậu con trai đứng giữa chính là Iron, người mà có thể gọi là bạn rất thân của Ren, với chiều cao là 1 mét 79. Kiểu tóc đen bóng vuốt lên, cậu ta cũng rất điển trai và tính cách thì hơi nhí nhảnh. Thấy có người cười với mình cậu cũng quay lại nhìn theo và cười nhòe một cái. Cậu khoác tay lên vai Ren khi thấy Ren có chút không vui.

- Sao, khó chịu hả. Hey chẳng biết sao cậu ta lại nhìn tui chứ không phải nhìn Ren chứ. Ren đâu có thua kém tui nhi.

Iron tỏ vẻ đắc chí, cười phá lên.

Cậu bạn còn lại cũng bật miệng cười nhẹ:

- Cậu ta cũng được, chẳng phải học cùng với lớp Ren sao, cậu ta không thèm để ý đến Ren gì hết à.

Ren gạt tay Iron ra, nói:

- Thôi hai người đừng nói nữa cậu ta đâu liên quan gì đến tôi sao phải quan tâm chứ.

- Liệu cô bé đó có nhớ đã gặp Ren ở đâu không nhỉ.

- Không.

- Cô bé buổi trước xin số bọn mình ở quán kem tây, mà không lấy số của Ren mà Iron nhỉ. Cô bé có vẻ cá tính gớm.

- Cả gì bình thường thôi.

Ren nói lảng đi: - Đi thôi, nhanh không muộn.

Ren đi trước, cậu vờ tỏ vẻ không có việc gì nhưng trong lòng thấy rất không phục. Hai đứa bạn phía sau thấy trêu đùa được Ren quay sang cười với nhau.

- Ha ha xem cậu ta gen hơi bị zui.

Đang từ từ đến hành lang Rin nhớ ra điều gì đó: - Thôi chết, mấy thằng bạn của tôi.

Lệ tò mò: - Ai ?

Rin kéo Lệ chạy nhanh đến lớp.

- Nè, cậu cứ từ từ thôi, mà trong hai người Min và Ren cậu thấy ai đẹp trai hơn hứm.

- Buồn cười, giờ lại nói linh tinh rồi.

- Đâu, nhưng tôi thấy Ren đẹp trai hơn Min nhưng Min lại tốt hơn.

- Ừm ừm, cứ coi như vậy đi.

- Sao lại coi như vậy, quá chuẩn luôn ý chứ.

- Rồi rồi, đi lên đó đã.

Rin vừa đến có tiếng phản nản:

- Sao cậu đến muộn vậy? _ Phin gắt lên

Rin đi lại trước mặt Phin, tỏ rõ thái độ

- Cậu gắt cái gì chứ.

- Sao cơ ?

- Ha, sao không ở lại mà khóa lớp, mãi về mãi đi chơi quá lên không thèm để ý ai khóa lớp cứ vậy là đi. Khóa lớp là nhiệm vụ của cậu cơ mà, giờ trách ai?

Phin ấp úng nói:

- Ờ..ờ. Nhưng cũng phải đi sớm mở cửa chứ.

- Điều đấy không mượn cậu quan tâm. Ai mà... khi người ta hỏi bài thì che ngay bài đi không báo người ta cậu nào. Sống độc vậy bảo sao...

Bỗng đi lại giảng hòa:

- Thôi 2 người đừng to tiếng, lớp khác nó nghe thấy nó cười cho đấy.

- Thui được, hôm nay là ngày đặc biệt không thèm so đo với cậu.

Mấy đứa con trai đứng ngoài tò mò:

- Ê Rin, cậu có trò gì sao?

- Không có gì.

Rin lấy chiếc chìa khóa đưa cho Lê, yêu cầu:

- Lê, cậu mở giúp tôi đi.

Lê nhìn Rin không biết cậu ta định làm gì. Cô thán nhiên cầm chìa khóa, đi lại mở cửa. Thật bất ngờ, một chậu kim tuyến từ trên đồ xuống xung quanh Lê. Những đôi mắt tròn tròn mở to khi thấy cảnh này. Lê cũng tròn mắt ngạc nhiên khi thấy Piza và Nam đi từ trong lớp đi ra, Piza đội chiếc mũ nhọn cho Lê còn Nam thì cầm chiếc bánh gato to đem đến trước mặt Lê.

- Chúc mừng sinh nhật.

Đèn bật lên, căn phòng trang trí đẹp đẽ với những sợi dây kim tuyến, bóng bay và một vài cái bóng nhảy lấp lánh đến thích cả mắt. Cả lũ nhận ra, hô ầm lên.

- Ak đúng rồi hôm nay sinh nhật Lê mà.

Lê suy nghĩ một lúc, quả thực gần đây nhiều chuyện nên cô quên luôn cả sinh nhật của mình. Lê rất vui và cũng rất ngạc nhiên:

- Piza, Nam, cảm ơn mọi người.

- Ê cảm ơn gì, cái này là Rin bày ra đấy. Chúng tôi chỉ giúp cậu ấy thôi.

Mọi người đều ngạc nhiên khi biết tin này.

Lê quay ra nhìn Rin, cô vẫn tỏ ra thản nhiên.

- Gì mà cậu ngỡ ngàng zậy. Tôi chỉ muốn bảo cậu đừng buồn, vui lên đi. Đâu sẽ có đó. Tôi biết hết mọi chuyện rồi.

Nam cũng chen vào:

- Tôi cũng biết rồi đừng lo quá mà, không sao đâu. Giờ thì hãy vui vẻ đi.

Sự xúc động đã hiện rõ trên khuôn mặt Lê:

- Cảm ơn mọi người, sao các cậu biết.

- Hum, bí mật không thể bật mí.

Nam và Piza đưa cho Lê hộp quà to:

- Nè, tặng cậu. Hãy vững lòng lên. Quà này của tôi, Nam và Việt mua chung đấy.

- Woa, cảm ơn.

La khen: - Lê thích nha, hộp quà to dã man. Mà Việt đâu.

Nhắc đến mới thấy, Việt đi cùng Nam và Piza nhưng vẫn chưa thấy đâu. Mọi người nhìn vào trong lớp, gọi: - Nè Việt cậu đâu rồi.

Việt đang nằm trên cái ghế ngã ịch xuống đất, nhanh chóng chạy ra ngoài.

- Nè nè, Lê đến chưa, thế nào rồi hồi hộp quá.

Ngờ ngàng khi các bạn đứng nhìn: - Ặ tui đã bỏ lỡ dịp hay rồi sao. Dậy sớm quá đến đây ngủ quên cả mắt.

Cả lớp cười ầm lên trước tình huống này.

Thấy mọi người quan tâm đến mình cô thật sự xúc động đến suýt khóc nhưng ánh mắt vẫn hiện lên điều gì đó buồn tủi. Rin nói:

- Mọi người vào lớp cùng ăn bánh đi, thiếu thì thôi vậy.

Vừa nói xong một cái xe nước ngọt và bánh kẹo đi tới. Ren từ phía sau đi lên nói:

- Ai là Lê thì ra nhận hàng đi. Có người bảo tôi đem lên cho đấy.

Lê biết ngay là của bố mình. Dù đang bận mà ông vẫn quan tâm đến đứa con gái duy nhất.

- Ren à, cảm ơn cậu chắc là bố tôi rồi. Zậy chúng mình liên hoan thôi chứ.

Cả đám hô ầm lên đồng tình. Họ ăn uống nói chuyện vui vẻ nhưng cũng rất biết hạn chế vì đang ở trong trường. Lệ là người vui nhất. Nhờ bạn bè mà cô được an ủi tinh thần và đó cũng là động lực khiến cô mạnh mẽ hơn.

Lệ nhìn lên khoảng không và suy nghĩ về chuyện của một tuần trước:

" Lệ đang ngủ trong căn phòng đầy gấu bông. Cô giống như một tiểu thư trong nhà. Một người phụ nữ trung tuổi mang đồ ăn sáng vào phòng Lệ.

- Lệ à, ăn sáng đi.

Lệ ngồi dậy lễ phép:

- Vâng, cháu báo cô rồi không phải mang cho cháu đâu, làm cô vất vả thêm.

- Không sao đâu cháu cứ ăn đi.

- ba mẹ chắc lại đi làm từ sớm rồi.

- Lệ à chắc lớp cháu không biết nhà cháu làm gì đúng không.

- Vâng, sao cô biết, ai cũng nghĩ là cháu chỉ bình thường như mọi người thôi. Thật ra cháu cũng bình thường thật mà.

Hai cô cháu đang nói chuyện, một người đàn ông cũng khá trẻ xông thẳng vào nói:

- Lệ, hiện giờ mẹ cháu đang ở trong bệnh viện kìa.

Lệ tròn mắt kinh hoàng, cô vội vã chạy lại nghe chuyện.

- Chủ tịch đang thất thế trong vụ làm ăn mới này, công ty rất có thể sẽ bị phá sản. Lại còn bị tình nghi là trốn thuế nữa. Các cổ đông đã dồn ép phó chủ tịch khiến bà lên cơn đau tim phải vào viện. Còn chủ tịch giờ đang lo cách giữ vững công ty.

Lệ thấy bang hoàng:

- Trời, sao không ai nói gì với cháu zậy. Bảo sao từ lúc cháu đi học đến giờ mọi người luôn lo nghĩ điều gì đó. Chắc cháu phải bỏ học quá.

Người phụ nữ ngăn cản:

- Vớ vẩn, làm sao mà phải nghỉ học bố mẹ cháu chắc chắn sẽ vượt qua thôi. Nghe bác đi, bác cũng đã từng làm nghề xem số...

Lệ lo lắng đến phát khóc. Người phụ nữ đó an ủi Lệ:

- Nghe bác nói này, cháu phải đi học, đi học thì mới giúp được công ty của bố cháu.

- Thế là sao à... Lệ cố gắng tỏ ra bình tĩnh để nghe nốt chuyện.

- Cứ nghe bác, chắc chắn sẽ có người mang may mắn đến cho gia đình cháu, không phải một mà là hai đấy... giọng khẳng định chắc chắn."

Lệ đang mạch suy nghĩ thì Việt gọi:

- Nè lại cùng chơi đi.

Lệ hỏi Rin: - Sao nay mình được nghỉ à.

Việt chen vào: - Đây là thầy có việc cho nghỉ đấy.

Việt hô lên khiến cả đám học sinh phải chú ý: - Ê, mọi người đó biết bọn mình được nghỉ thì mất gì?

Tuyên vừa ăn bánh vừa nhòm nhòm nói:

- Là mất học chứ sao.

Việt vừa vỗ tay vừa đáp lại:

- Tuyên, cho bạn 5 điểm, chính xác luôn. Nhưng vẫn còn.

Câu nói này khiến các bạn tò mò.

Việt Việt hỏi tiếp...

- Vậy thì thầy không dậy gọi là gì?

Tuyên thấy mình trả lời đúng, lại vừa ăn vừa thản nhiên trả lời:

- Học sinh không học thì gọi là mất học, còn thầy không dậy thì là mất dậy chứ sao.

Cả lớp xiu xuống trước câu trả lời, rồi cùng nhau cười ầm lên.

- Hahaha, hay, câu trả lời tuyệt vời. Thì ra là thầy mất dạy haha.

Tuyên hớ người ra vì câu trả lời.

- Ê, cái tên Việt gian kia, ai bảo hỏi linh tinh thế hả.

Không khí trong lớp ồn ào mà cứn rất vui. Chỉ có Nhân và đám bạn thân của cô ta không thích thú với bữa tiệc sinh nhật này.

Mọi người vẫn đang vui vẻ cười nói với Lê. Trong lúc đó Rin chỉ đứng trên bục giảng nhìn xuống quanh lớp. Ánh mắt như đang tìm kiếm thứ gì đó và nói nhỏ đủ để mình nghe thấy.

- Đợt này cũng phải cảm ơn Lê, vì có sinh nhật cậu ấy mình mới có thể bao quát hết vị trí mà không ai nghi ngờ rồi.

Ren ngồi cuối lớp, nhìn lên cái đám học sinh như đang chết vì ăn mà phì cười.

- Cái lớp này đúng là tầm thường quá ak, nhưng vui hơn lớp kia rồi.

Cậu nhìn quanh lớp rồi nhìn lên phía Rin. Cô vẫn đang đứng lẳng im một mình.

- Cậu ta nhìn cũng tạm được, cũng cá tính đấy nhưng nhiều điều bất thường quá.

Điều này càng làm Ren tò mò muốn ngắm Rin. Cậu nhìn ra phía Mi đang tốt hót gần chỗ đóng kẹo bánh. Mi quay lại thấy Ren nhìn mình cô cười một cái rồi ngại ngùng quay đi "trời ơi, cậu ta ngắm mình kia, làm sao đây" Cô chỉnh trang lại quần áo cố ý để Ren ngắm mình đẹp hơn. Ren biết ý, cậu phì cười trước cảnh đó. Vì cậu rất hay dùng cách này để trêu con gái khiến họ ngại ngùng.

- Phương pháp này luôn thành công.

Cậu lại chuyển mục tiêu, nhưng cậu vẫn thích nhìn về phía Rin. Cậu vẫn chăm chú nhìn và cũng có ý định trêu Rin. Rin nhìn xuống cuối lớp, thấy Ren đang nhìn mình, cô không thấy ngại mà còn cố tình nhìn Ren với ánh mắt thách thức. Cả hai cùng nhìn nhau nhưng Ren đã quay đi trước. Còn Rin thì mang dấu ? to đùng.

- Cậu ta sao zậy, chẳng lẽ định trêu mình sao? Hay mình đứng cao quá nên...

Ren vẫn tỏ ra lạnh lùng, ngồi im lặng dưới cuối lớp chỗ của Mi và suy nghĩ "sao mình phải để ý đến con bé nghèo rớt dáy chứ."

Mìn đi lên đứng cùng Rin: - cậu không xuống cùng bọn kia sao?

- Tui không thích kẹo, bánh gato thì ăn được đấy.

Mìn đi xuống lấy một miếng bánh lên cho Rin: - nè, ước j được nấy nha.

- Hi, cảm ơn.

Việt và Nam nghịch ngợm lên lấy ít kem chạy lên bôi mặt Lê, khiến cô phải kêu lên:

- Oh my god. Cái gì thế này, mấy ông chít với tui.

Nói xong Lê chạy đuổi đòi đánh Việt và Nam. Rin chỉ nhìn Lê, cười vói về thỏa mãn. Mìn quay sang xoa đầu Rin :

- Nè cô bé cậu hơi bị được đấy nha.

Rin gạt tay Mìn ra cầu nhàu: - Không được xoa đầu, tui có phải trẻ con đâu chứ.

- Hi.

Nhìn thái độ của Rin khiến cậu phì cười.

Mìn đi khỏi đó để làm việc gì đấy, Rin có vẻ buồn và muốn có người đứng cùng, cô nghĩ bụng "Đám lớp mình, ăn là quên cả bạn để mình đứng đây

không thêm mồi gì cả, ước gì có người đứng với mình ở đây vậy là có duyên yêu luôn". Nhìn quanh chẳng có ai, cô thuận nhiên nghĩ đến việc chạy xuống ồn ào cùng đám bạn thì một cánh tay đưa cho cô chai nước ngọt.

- Nè.

Ren cười nhẹ và đứng lên cùng Rin.

- Cậu... ai cho cậu lên đây.

- Chỗ nào tôi cũng có thể lên được, cậu cảm được không?

- Trời sao mình lại nghĩ vậy chứ_ Rin nói nhỏ.

Rin nhìn Ren với ánh mắt nghi ngờ.

- Cậu bị sao mà mang nước ngọt cho tôi vậy, thay đổi nhanh quá đấy, hay...cậu có trò gì định bày trò nữa hả.

- Không có thay đổi gì đâu. Tôi vẫn ga năng vậy mà, nhưng chỉ với con gái thôi.

- Ha, ga năng bằng cách cho tiền hả?

- Ừm

Ren trả lời thần nhiên, vẻ mặt cũng đỡ lạnh lùng hơn trước.

Ren nghĩ tính của Rin là học tập trong mấy bộ phim nước ngoài, kiêu căng, điệu bộ, chắc chắn khi đã tỏ ra ghét ai thì không bao giờ lấy đồ của người đấy. Nếu Rin không cảm thì Ren định mở ra uống luôn nhưng thật kì là Rin không ngại ngần mà cầm lấy, mở ra và uống một hớp khiến cậu ngỡ ngàng, chỉ cười mỉm một cái.

- Có gì khiến cậu cười ư?

- Tôi...

- Sao?

- Thôi không có gì.

Ren nghĩ thoáng qua "Cậu ta hay thật ý". Nè cậu mún có tiền không làm giúp tôi một chuyện.

- Tiền tôi đây thiếu gì.

- Đi vay hoặc là...làm thêm việc gì đấy là nhiều tiền chứ gì.

Thái độ Rin khó chịu, cô biết Ren đang nhắc đến vụ trong quán bar mấy hôm trước.

- Nè, vậy thì đã sao, liên quan đến cậu hả.

- Đúng là không liên quan nhưng cậu nghĩ sao với cái áo của bạn tôi.

- Ờ thì... mà cậu hỏi làm gì?

- Cậu khuấy phục dưới chân tôi thì tôi sẽ đền chiếc áo đó cho cậu. Oki.

- Tôi không phải mấy đứa hay bám lấy cậu đâu nha, việc của tôi để tôi tự lo, không phiền đến công tử bột nhão nhoét như cậu.

Rin phồng nhẹ hai bên má rồi nhìn đi chỗ khác.

Nghe Rin nói Ren cũng thấy hơi bức nhưng cậu kìm lại, nói đến chuyện khác.

- Hãy nhìn đám kia đi.

Ren đưa tay chỉ xuống phía Mi và Nhân.

- Hầu như con gái trong lớp này đã mê mẩn tôi hết rồi.

- Cậu mãi mãi chắc cũng không thay đổi tính lẳng nhăng.

- Hừm, mình có sắc đẹp thì việc gì phải khiêm tốn chứ. Vì thế đám con gái luôn theo tôi nhưng tôi chưa có tán đứa nào hết, tự nó đổ thôi.

- Ha, lợi hại zậy sao. Công tử bột có tiền có sắc mà, cẩn thận người ta cướp sắc đấy.
- Không sợ, ai giám.
- Vậy cái việc sờ soạn người khác giữa ban ngày không biết ngại là gì thì sao đây.
- Ở tuổi nào rồi mà còn sợ những thứ ấy. Cậu khó chịu cảnh đấy à? Tuổi này đâu tránh được sự tò mò của người khác giới chứ.
- Hừm, nói không biết ngại là gì.

Nhàn ngồi cuối lớp, cô bức tức khi Ren không để ý mình mà còn đứng cạnh Ren.

- Ren bị làm sao vậy, cậu ta ghét con Rin lắm mà.
- Ừm, nhưng công nhận con Rin nó chẳng sợ gì cả, bị Ren ghét bị trêu mà vẫn còn bày trò được, nó không sợ Ren ghét đuổi nó khỏi trường à.
- Đúng đấy. Đa số trong trường không thích Ren thì cũng nể Ren.

Tiếng ồn từ trên lớp vọng xuống tận chỗ thầy giáo hiệu trưởng. Thầy đi lên kiểm tra. Lớp 12 a4 vẫn đóng cửa, các học sinh đều ở bên trong. Thầy mở cửa nhìn từ ngoài vào quanh lớp và mấy bàn đầu. Lớp vẫn ngồi im, không tiếng nói không có tiếng hò hét gì.

- Quái rõ ràng nghe thấy mà.

Bống đứng lên hỏi: - Thầy có chuyện gì không ạ.

Thầy giáo nghiêm túc hỏi:

- Cô giáo môn học này đâu.
- Dạ thầy dạy có việc nên cho nghỉ một tiết ạ.

Thực ra là Rin đã xin cô giáo cho nghỉ tiết đầu để làm sinh nhật cho Lệ.

Thầy hiệu trưởng gật nhẹ đầu:

- Ừm được rồi, vậy ngồi im nghe chưa.

Nói xong thầy đi ngay, dấu hỏi to tướng " sao vậy nhỉ nghe các cô nói lớp này nghịch lắm mà sao mình thấy chúng ngoan chứ"

Lát sau, thầy vừa đi cả lớp cười ầm lên, lại tiếp tục bữa tiệc. Học sinh để hết đồ xuống cuối lớp và lấy vải che đi khiến thầy không để ý. Bống hỏi La khi cô đang ngồi trên ghế giáo viên cười một mình :

- Siêu thật ý, sao bà biết mà bảo mọi người tránh zậy.
- Hừm thường thôi, có gì đâu, đoán cả ý mà.

Rin đi lại phía La: - Mấy cậu bảo không lớp mình lại toi rồi. mấy lần thoát được cũng nhờ la đấy, đừng không mọi người.

Đồng thanh hô : - Đúng.

Ren đứng một chỗ khoanh tay nhìn cả lớp rồi cười mỉm một cái rồi đi ra khỏi lớp. Đúng lúc gặp Iron đang đi đến, cậu vui vẻ nói:

- Ha, chào tình địch.

Iron đi lại phía lớp Ren, nhếch mắt một cái nhìn qua: - Cũng đông zui zôm.

- Cũng thường.

Iron để ý cô bé nhìn mình lúc ở cổng trường, nhận xét:

- Ái chà cô bé học cùng lớp với Ren nhưng lại xin số tôi đây, hay nha.
- Gì mà hay đi thôi.

Ren xỏ tay vào túi tỏ vẻ oai phong rồi đi ngay.

- Đi. Lần này có việc thật đấy.

- Sao có vẻ nghiêm trọng thế hả.
- Sao học cùng lớp mà không tấn đồ được cô bé vậy thua tôi ời.
- Ý cậu là Rin sao hay Lê. Tui không thích, cậu ta chẳng có gì đặc biệt, không xinh không nhiều tiền.
- Trông cũng xinh ấy chứ, nhìn có vẻ ngây thơ lắm. Ren, tui bít đâu có cần giàu nghèo, chỉ cần con gái nhẹ dạ là được hả.

Ren đâm nhẹ vào bụng Iron.

- Nói linh tinh đi thôi.

Đi được một đoạn trên hành lang thì đi qua một đám con gái. Iron kéo nhẹ tay Ren trên:

- Nè mấy con bé kia cứ nhìn kia.

Ren tỏ vẻ kiêu căng.

- Hừm chắc nó nhìn tui đấy.

Iron tát sượt đầu Ren: - Nói lại đi nha, Bọn nó nhìn tui thì đúng hơn đấy.

Ren quay lại nhìn đám con gái đó, quả thực chúng đang nhìn về hướng Iron:

- Há, không thể nào.

- Hi, vì tui đẹp mà.

Nhìn Ren cười một cái rồi đem cả nụ cười đó đi khắp hành lang, vừa đi vừa lắc nhẹ đầu.

- Nè, đợi tôi nữa chứ.

Ren chạy đuổi theo Iron.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bị Truy Đuổi

Đồng hồ đã chỉ 7 giờ tối, học sinh đã tan từ lâu nhưng Ren và Iron mới rời khỏi trường. Họ lững thững cùng nhau đi trên con đường dài đầy xe cộ qua lại. - Trời đi thế này bao giờ mới đến nơi đây_ Iron phàn nàn.

- Cứ từ từ, còn sớm chán. Việc chuyển đến trường mới mama cậu có đồng ý không?
- Không đồng ý cũng mặc kệ chứ sao. Tôi cũng không muốn học trường đấy nữa, toàn bọn nịnh hót thôi. Ở trường này tuy không nhiều gia đình khá giả nhưng họ còn đỡ nịnh nọt.

Cả hai cùng mặc bộ đồ đen trông mới phong độ chứ. Iron với chiếc áo sơ mi đen trùng, mũ hiphop đội lệch, còn Ren thì cái áo phông trắng cổ tròn, khoác ngoài lớp áo sơ mi đen mỏng không gài, xắn tay áo cao. Một người trông thật điềm tĩnh và lạnh lùng, một người thì nhí nhảnh đúng phong cách dân chơi.

- Nè Ren, một ngày cậu thay mấy bộ quần áo vậy.
- 2 thôi, tôi không thừa hơi.
- Ờu tôi phải 4 bộ một ngày cơ. Lo gì nhà có điều kiện về quần áo ý mà.
- Mình đã dùng phải dùng hàng vip chứ.
- Nói hoài, quần áo nào của cậu trả là hàn hiệu.

- Tất nhiên.

- Numbuh tính ra nhìn tôi vẫn sáng chảnh hơn cậu mà.

- Nói nhảm, thôi đi đi.

Vừa đi vừa nói khiến họ quên cả thời gian. Đi đến chỗ đường vắng, thỉnh thoảng mới có vài cái xe máy đi lại. Trời tối dần mà đèn đường ở đây mới bị hỏng vẫn chưa thay. Có tiếng ồn ào từ đằng trước vọng đến tai họ.

- Nè cô bé đi từ từ thôi chứ. Qua đây phải đưa tiền cho anh rõ chưa.

Một tên cao to khác to mồm hơn tỏ ra hung dữ, trợn mắt lên.

- Trong lúc tao còn nói từ từ đưa ngay đây.

Cô bé đáng cao cao, nhỏ nhắn, tóc ngang vai, vừa ôm chiếc cặp vừa run lên.

- Các anh à... tôi... tôi làm gì có tiền chứ.

Tên gầy hơn trợn mắt nhe răng đe dọa:

- Không có tiền, vậy mày mún chết hay mún cướp sắc đây.

Hai tên đó chạy lại giằng lấy túi đồ của cô gái, cô cố chấp không buông.

Ren đi lại, cậu xô tay vào túi, nghênh mặt lên nói:

- Dừng lại. Hai tên bắt nạt một đứa con gái mà không biết nhục à?

Hai tên đó dừng ngay việc giằng co, cười nhếch mép tỏ ý khinh thường.

- Mày là thằng nào mà dám xen vào chuyện của tao.

- Thằng nào ư? Tao rất ghét những tên gọi tao là thằng. Mày chết chắc rồi_ Ren đe dọa

- Ha mày giỏi, làm gì được tao. Đây là địa bàn của tao, không ai hòng hách ở đây được đâu.

Ren vẫn thái độ thản nhiên cười nhếch mép một cái.

- Thế à, sợ quá ha. Đây cũng là địa phận của bọn tao.

Tên gầy vênh mặt lên nói : - Nè nè, mày nghe danh Ren chưa, tao là Ren đó. Còn tên bạn này là Iron đấy. Ha mày làm gì được hả.

Iron cười toét miệng, nói với vẻ hãnh diện.

- Woa, không ngờ danh tiếng bọn chúng vang xa như vậy. Ha sợ quá cơ.

Ren nói : - Vậy cho hỏi hai người, Ren sẽ làm gì nếu có người đáp tội với cậu ta. Hừm.

Tên béo vênh mặt nói: - Hừm, các người mà đáp tội với tao thì hôm sau sẽ có người đến dỡ nhà bọn mày đấy, haha, bọn mày sẽ không yên với tao đâu.

- Oh, lại có việc, hôm nay phải dậy cơ hai tên Ren và Iron này một trận mới được_ Ren nói.

- Mày dám đánh cả công tử Ren hả?

Chút ánh sáng từ cây đèn đường phía xa chiếu nhẹ khuôn mặt lạnh lùng như băng của Ren. Hai tên đó tức giận chạy lại đánh Ren và Iron. Cả hai cùng bước sang một bên tránh ngay được cú đâm của bọn chúng. Hai người không phải có thần giao cách cảm gì nhưng cùng đưa chân lên đạp hai tên xấu xa đó khiến chúng ngã đập mặt về trước. Tên gầy tức giận, lấy đầu gối con dao khoảng 10 cm chạy lại tấn công Ren. Cô bé đó thì có vẻ hoảng sợ núp sau cái cây gần đó xem tình hình, thấy tên đó có con dao cô hét lên cố tình để Ren nghe thấy bởi trời cũng đã tối khó nhìn.

- Cần thận hấn có dao.

Nhờ tiếng hét đó Ren đã nhìn thấy lưỡi dao sáng lên trong bóng tối nhờ ánh đèn đường từ xa. Tên đó chạy lại định đâm vào bụng Ren thì tay hấn cứng đờ lại, Iron đã giữ chắc tay khiến hấn không thể cử động. Hấn chỉ biết kêu lên đau đớn. Tên còn lại tự cảm thấy yếu thế, về mặt sợ hãi tái lại chạy biến. Tên gầy vừa định gọi bạn trợ giúp nhưng anh bạn đó đã bỏ đi trước. Hấn không còn cách nào thoát ngoài cầu xin hai. Hấn hạ giọng, nói trong sự sợ hãi:

- Ay..a.. hai đại ka tha cho em em không dám nữa đâu ạ.

- Hừm, cứ để bọn tao nhìn thấy một lần nữa thì không phải thế này đâu.

- Vâng em biết rồi em không dám đâu ạ.

Cô bé đó vẫn tỏ ra sợ hãi lấy cặp che mặt đi, chỉ nghe thấy tiếng kêu rên của tên xấu xa đó và mấy tiếng bồm bộp.

Một giọng ấm áp nói:

- Cô bé đừng sợ, đứng dậy đi.

Iron nhanh nhẩu đỡ cô gái đứng dậy.

Cô bé ngẩng đầu lên, trước mắt cô là một người con trai ăn mặc phong cách dân chơi, dù trời tối cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt điển trai của người này. Cô gái từ từ đứng dậy, gạt nhẹ đầu cảm ơn hai người rồi bỏ đi một cách kì lạ.

Ren nhìn theo cô bé và đập nhẹ vai Iron:

- Giờ tui biết chiêu của cậu rồi, quyến rũ girl bằng giọng ấm áp ở tui không có.

- Thôi đi ông tướng, đi thôi.

Iron nhìn cái đồng hồ đeo ở tay nhận ra một điều.

- Chết, chúng ta muộn mất rồi. Chúng ta chỉ còn 10 phút nữa thôi.

Ren tháo mấy chiếc vòng trên cổ tay bỏ vào trong túi quần.

Hai người chạy tìm một chiếc taxi, một đoạn nhạc quen thuộc vang lên khiến Ren phải quay đầu lại, tỏ ý đề phòng. Trong lúc Iron đã gọi được xe thì...

- Làm sao vậy hả tình địch. Chúng ta phải đi thôi.

- Tôi nghe tiếng sáo...có vẻ quen.

- Thôi lên đi, chúng ta còn 7 phút để đến đó và 2 phút để vào.

- Được rồi.

Cả hai cùng ngồi trên xe. Cô gái vừa nãy lại đi ra từ một gốc cây nào đó, ôm lấy thân cây để lộ ra bộ móng tay sơn màu đỏ. Đôi mắt nhìn theo chiếc ô tô đó đầy sát khí.

Trong lúc Iron đang mãi vội thì Ren vẫn tỏ ra thản nhiên bình tĩnh không chút lo lắng.

- Cậu cứ ngẩn ngơ suy nghĩ gì đấy hả?

- À, chỉ là cô bé vừa nãy đồng phục không có tên trường rồi...

- ...Trời ơi, giờ này mà còn mê gái, hay thật đấy_ Iron cau nhàu.

- Ý tôi còn nữa. Tôi thấy cô bé đó có vấn đề lên mới để cậu ra tay thôi. Ánh mắt khi đó cũng rất bình thường, giương như không có chút sợ hãi gì.

- Có gì không bình thường chứ.

- Nhìn cô bé không có gì là yếu đuối cả. Hình như cô ta có nội công.

Ren tỏ vẻ hoài nghi về cô gái gái đó. Iron chặn ngay suy nghĩ:

- Thôi đi ông nghĩ gì xa vậy làm gì có chuyện đó. Người mà bay được chỉ có trong phim Trung Quốc ngày xưa thôi.

- Chắc vậy...nhưng...

Ren chưa nói hết câu, xe phanh gấp khiến hai người xit nữa đập đầu vào ghế.

- Hey, chú lái xe kiểu gì vậy ạ_ Iron tỏ ra bức bối

Người tài xế trung trung tuổi nói với giọng khàn khàn:

- Các cháu thông cảm, phía trước rất đông lại còn vướng đèn đỏ nữa chứ.

- Không được, vậy thì mụn mắt.

Người tài xế phàn nàn, vẻ mặt khó chịu:

- Sao thanh niên bây giờ phải rồi lên thế, lại còn nói nhiều nữa.

- Vâng, vì bọn cháu là người của thời đại bận rộn mà.

Iron mặt trầm xuống, đi ra khỏi xe và leo lên tranh tay lái với tài xế khiến ông ta phải ngồi sang ghế bên cạnh.

- Này cậu làm cái gì thế hả.

Iron nghiêm túc, mở to mắt, bỏ chiếc mũ trên đầu xuống, kéo ga phóng thẳng đi khi đèn xanh vừa lên.

- Ngồi cẩn thận đấy.

Tài xế bàng hoàng, sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt đầy nét nhăn.

- Nè mày có biết lái xe không hay lại linh tinh định phá xe tao hả.

Ren cười nhẹ, thái độ vẫn thản nhiên:

- Chú yên tâm đi, tên nhóc này lái xe hơi bị cừ luôn, bằng lái xe loại A đấy.

Dù Ren nói vậy nhưng tài xế ngồi ghế trên vẫn lo lắng.

-Hey, mấy cậu thanh niên này cứ thích đùa, bọn mày làm gì đủ tuổi mà lái xe chứ. Xe này phải có bằng trở lên mới lái được. Mấy đứa có không hả?

Iron vẫn vững tay lái, đáp lại:

- Thực tình bằng A thì cháu không có...

-Vậy còn nói.

-Nhưng bằng S thì có đấy.

Iron rút trong người ra một cái thẻ giao lên cho tài xế xem.

-Há.

Ông ta ngạc nhiên há hốc mồm, giọng run run:

-Đúng bằng S, sao còn trẻ mà đã có bằng đấy rồi.

Ông ta có vẻ tỏ thái độ khâm phục nhìn Iron

Trong khi người tài xế rất lo lắng, vừa lo cái xe vừa lo cho tính mạng sợ có gì nguy hiểm. Iron vẫn phóng nhanh. Cậu tránh né các chướng ngại vật rất giỏi mà không làm giảm tốc độ của xe. Người tài xế thì sợ hãi, mồ hôi toát hết cả ra, trong lúc đó Ren vẫn thản nhiên ngồi dựa vào ghế đằng sau không chút lo sợ. Iron vẫn vững tay lái, tập trung cao độ để lái xe. Thường nhìn cậu nhí nhảnh như vậy nhưng khi đã tập trung làm việc thì thật mê hồn. Iron đánh mắt sang bên phải khi nhìn thấy cái gì đó báo hiệu ngay.

- Sắp có tai nạn rồi.

- Thằng này mày rửa ai thế hả?

Giọng tài xế vừa lo sợ vừa bức tức.

Cậu phóng nhanh vượt qua trước khi hai cái ô tô lao đến đâm thẳng vào nhau nghe tiếng đến rít tai. Vì trời tối nên việc lái xe cũng không thuận tiện. Tài xế ôm đầu sợ hãi, người run lên bần bật.

- Tôi xin cậu đấy đi vừa thôi tôi sắp say rồi, nhà còn mẹ già con nhỏ cần nuôi cậu định để tôi mất việc à.

Ren chui lên trên cậu không có chút sợ hãi mà còn rất thản nhiên khiến tài xế kinh hoàng.

- Tên nhóc này không sợ sao.

- Vâng, bọn cháu là người của thời đại mới mà, cháu rất yên tâm khi để cho anh bạn tình địch này lái xe. Cậu ta có thể gọi là vua tốc độ đấy nên mới gọi

là Iron chứ.

Trên con đường đã tràn ngập ánh đèn đường có tiếng réo...éo ở đằng sau, thì ra cảnh sát đã đuổi theo họ.

- Iron, chúng ta có kẻ theo đuôi rồi kìa.

- Yên tâm tôi sẽ thoát bọn này.

Ren đưa cho tài xế một chút tiền và dặn: - Nếu chú không có việc thì hãy tìm đến đây thoải mái việc cho chú làm.

Nói xong Ren lấy ra một tấm sét ở đâu đó đưa cho tài xế.

Tạm thời họ đã thoát được cảnh sát, họ dừng lại trước cái ngõ hẻm nhỏ. Hai người nhanh chóng xuống xe và biến luôn khỏi đó trước khi cảnh sát đến. Tài xế sợ hãi vội vàng mở cửa lao ra ngoài, trong xe chỉ còn cái mũ Iron để quên.

Iron và Ren chạy từ cái ngõ đó. Số 13 và 17 xuất hiện từ đâu đó chạy đến trước nhà máy sửa tui vãn chưa đóng cửa, đeo chiếc mặt nạ thời trang nửa mặt và bộ đồng phục đen mới oai.

- Gì chứ

- Số 17 chúng ta đang bị theo dõi kìa.

- Biết rồi, chúng theo bọn mình đến tận đây rồi. phải cẩn thận không được để chúng biết về căn cứ bọn mình. chắc chúng đợi sẵn chúng ta ở đây rồi.

- Ừm, chia nhau chạy đi.

Cô gái với bộ móng tay sơn đỏ, bộ quần áo và chiếc mặt nạ nửa mặt nạ nửa mặt cũng màu đỏ, đứng nép sau cột trụ cổng nhà máy đó, đôi mắt luôn dò tìm. Cô đi vào, bất giác nhìn lên phía tầng trên của nhà máy. Một người áo choàng đen, mặc chiếc áo bó bằng vải da đen bóng. Đôi boots đen cổ cao với cái quần đùi ôm sát chân cũng màu đen, khoác áo choàng vải đen. Cô đeo một dây chuyền nhỏ có chữ TOP, hai bàn tay đều đeo đôi gang tay xỏ ngón mỏng. Cả bộ đồ đen huyền bí lấp lánh cùng với chiếc mặt nạ nửa mặt cũng màu đen luôn. Làn da trắng mịn. Cô nhìn xuống phía dưới gật nhẹ đầu với cô gái đang nhìn lên.

Cô bé áo đen chạy ngay và đuổi theo Số 17 còn cô gái áo đỏ thì đuổi theo Số 13. Số 13 chạy đến đâu cô gái áo đỏ cũng lần theo, không thể cắt đuôi.

Tình hình của Số 17 cũng thế, Áo đen luôn đi sau theo dõi bước đi của Số 17. Cậu đi ngay ra khỏi nhà máy để dẫn người theo dõi mình đi theo. Đến chỗ đường có lối rẽ, Số 17 chạy nhanh hơn rồi nấp sau một góc tường. Cô gái áo đen đuổi đến nơi thì đã không thấy Số 17 đâu. Cô đánh mắt nhìn xung quanh nhưng không có dấu vết gì của cậu ta. Cô nhìn lên cành cây bên trên thuận lợi cho việc tìm kiếm, cô trèo và từ trên cành cây cao nhìn xung quanh. Bỗng nhìn thấy bóng gần góc tường khuất, cô nghi ngờ Số 17 ở đó, nhảy xuống rồi từ từ đi lại phía tường đó một cách thận trọng. Cô lấy cây sáo đã để sẵn trong chiếc áo choàng, tư thế chuẩn bị gây chiến. Nhưng thật không hay cô nhìn thấy chỉ là con mèo đen chạy ra khỏi bóng tối sau bức tường đó.

- Hừm, lại để hần chạy thoát rồi.

Cô quay lại nhà máy, nơi vừa tụ họp với cô gái áo đỏ. Cô gái áo đỏ cũng đã chờ sẵn ở đó.

- Chị Adi.

Cô gái áo đen vừa gọi vừa chạy lại.

Cô gái áo đỏ quay lại nhìn tỏ vẻ thất vọng.

- Chúng ta... lại để chúng chạy thoát rồi.

- Ừm, bọn chúng trốn cũng nhanh đấy chứ.

- Lần sau chúng không may mắn như vậy đâu.

Adi nắm chặt bàn tay có sơn nhũ đỏ.

Từ đâu đó hai cô gái chữ B và chữ C xuất hiện.

- Hai người đều ở đây sao?_ Chữ B hỏi.

- Thế nào rồi?._ Chữ C cũng hỏi theo.

- Để chúng chạy mất rồi.

Chữ C lấy một tấm bản đồ mở ra cho Chữ A và mọi người cùng xem.

- Bọn VQC hay xuất hiện ở quanh đây chắc chắn chỉ ở trong khu vực này. Em đã vẽ bản đồ cả khu vực này rồi, cứ từ đây mà kiểm tra.
- Tốt, nhớ làm khá lắm.
- Lo gì chị, bọn chúng tài còn kém xa chị em mình.
- Không khinh địch được đâu. Chúng vừa thoát khỏi tầm mắt chị một cách dễ dàng như vậy chắc chúng cũng không vừa đâu.
- Kệ đi chúng ta xem bản đồ đã.

Cả 4 người xúm đầu vào nhau, im lặng xem xét tấm bản đồ.

Số 13 và Số 17 vẫn đang chạy thộc mạng trên chiếc giày dạng patin. Hai người chạy hai phía và cùng gặp nhau trước cổng của viện bảo tàng. Nhìn nhau, gật nhẹ một cái:

- Chúng ta đi. Chắc chắn lối này gần hơn.

Cạnh bảo tàng có một cánh cửa sắt luôn đóng, chỗ đó cũng tối không mấy ai đến. Họ chạy lại, lấy chiếc thẻ gì đó đưa qua khe cửa nhỏ, chỉ nghe tiếng kẹt nhỏ, le lói vài ánh sáng laser chiếu ra bên ngoài. Ngay lập tức cánh cửa hé mở tự động. Họ nhanh chóng chạy vào, cũng không quên đóng kín cửa lại. Trong đó có một đường cầu thang dẫn họ đến đầu đó.

- Chúng ta còn 2 phút để vượt qua chướng ngại trước khi Laser đóng.
- Ừm, nhanh.

Chạy từ những bậc thang đó đi lên khi mặt đất và trước mặt họ là một đường thẳng dài, hai bên đều là tường kín. Vừa bước đi mấy bước, Số 17 nghi ngờ điều gì đó, cậu buột miệng.

- Thế trận hình chữ L nè.
- Trờ giờ này còn chơi thế trận chữ L nữa, quê quá mà.
- Có giỏi thì lướt đi còn nói.
- Hey, đơn giản như đan rổ.
- Thử đi.

Số 17 thách thức.

Số 13 lấy một viên đá nhỏ từ trong người mình ném vào đường đi trước mặt. Bỗng viên đá đó nổ tung và trận chữ L được khởi động.

- Sao đây?
- Yên tâm tôi biết chữ này mà.

Trên mặt đất xuất hiện những tia laser hình chữ L, được vài giây lại biến mất rồi lại xuất hiện.

- Cứ đi theo hình chữ L và mỗi bước chỉ chạm đúng một giây để đến giây thứ 2 thì... sẽ như viên đá kia. Điều đặc biệt đây mà cũng rất đơn giản là đi theo hình chữ L laser đang hiện trên mặt đất.
- Hay, cậu cũng hiểu biết phết thấy.
- Chuyện chuyên gia mà.
- Thôi đừng nói nhiều nữa ông tướng, đi thôi.
- Nhưng phải nhớ khi nào tia laser tắt phải nhảy ngay sang cái khác.

Hai người chạy nhanh hết đoạn đường Laser thì tiếp đến là căn phòng hình vuông, không thấy lối đi, cái đồng hồ có 25 giây ngưng và bắt đầu chạy

- Cận thận, ông ấy là người của công nghệ mà, chắc chắn sẽ để bẫy trận ở đây.
- Ừm.

Số 13 nhìn quanh, cậu thấy cạnh bức tường mình đứng có nốt thủng nhỏ, cậu suy nghĩ một hồi rồi nói.

- Chắc là tui có cách rồi. Nếu kín như này chúng ta làm gì có không khí để thở chứ.

Số 17 tỏ vẻ khâm phục:

- hum, giỏi gớm, xứng đáng là tình địch của tôi. Rồi nói nhanh xem làm thế nào, chúng ta chỉ còn 20 giây, khi đồng hồ chạy xong mà cửa không mở thì...

Về mặt lạnh lùng vẫn tỏ ra thản nhiên không chút lo lắng.

Iron cười phá kên rồi nói:

- Cách của tôi á, đơn giản không thôi. Chúng ta không thể biết được trận gì nên đánh...

- Sao?

Số 17 tập trung nghe kiến, cố gắng trông chờ vào cách thoát hiểm của anh bạn mình.

- .. thì đành gọi thôi.

Nói xong Số 13 ghé vào sát cái lỗ nhỏ khoảng bằng cò tay rồi gọi:

- Nè mấy tên gác cửa, Số 13 đang ở trong này, mở cửa đi.

Số 17 há hốc mồm, lần này là kinh ngạc thật:

- Trời, tưởng gì, gọi được sao?

Kim đồng hồ chỉ còn 7 giây. Bức tường trước mặt họ mở mở ra đồng thời hai cái hố to xuất hiện trước mặt chỉ để lại hai lối đi sang bên kia. Họ thông thộc chạy sang. Nhưng chưa hết ải, vừa sang được thì lại có một con đường nữa, những cái đinh sắt khoảng 5 mét dính trên trần đang lung lay và có dấu hiệu sắp rơi. Họ lại chạy qua những đường có đinh sắt. Thời gian càng gấp, ba...hai... đến hết giây cuối cùng những chiếc đinh sáng bóng bắt đầu rơi xuống. Thật may hai người đã đến nói trước khi đinh sắt rơi vào họ. 1 giọng âm trầm phát lên trong tiếng thở mệt của hai người. Phù.....

- Hai công tử nhà ta cũng gọi đấy chứ. Nguy hiểm vậy mà cũng đi sao? Ai bảo đến muộn, đến sớm thì đâu phải mệt chứ. Đúng lúc đến giờ đóng cửa căn cứ rồi.

Người đàn ông này khoảng chừng 60, vài cái tóc bạc khiến ông trông đứng đắn hơn. Ông đang ngồi dựa vào chiếc ghế quay lưng lại phía hai người.

- Đến rồi thì bàn công việc đi. Số 24 của ta đã bị bắt đứ cũng lâu rồi đấy. mong nó không có vấn đề gì. Nếu không ta không tha cho bọn TOP đâu.

- vâng vâng, ông cũng quan tâm Số 24 gớm.

Ông già rời khỏi chiếc ghế, Số 13 và 17 cũng cùng ông đi ra khỏi chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tuyên Chiến

Buổi sáng ở trường, vẫn như mọi hôm Ren đến lớp sớm. Cậu thơ thẩn ngồi cuối lớp. Mi vừa đến, thấy Ren đang ngồi chỗ mình vui vẻ ngồi cạnh.

- Ren à, cậu đến sớm vậy.

- Tôi thích thế - Ren thản nhiên nói nhưng cũng không thèm nhìn Mi.

Lam từ đâu đó trên Mi:

- Nè, Mi ê, Người ta có thích cậu đâu mà cứ định tán chứ.

- Hum, tui tự tin về vẻ đẹp của mình mà. Hức, không cần tán cũng đổ - Mi vui vẻ nói.

- Haha, giỏi quá nha.

Ren quay sang nhìn Mi từ trên xuống dưới rồi cười nhạt.

- Tự tin thì cũng tốt đấy nhưng đừng để thành tự kiêu là xấu đấy.
- Đương nhiên rồi honey à, tui đâu có kiêu như Nhân chứ.
- Tôi không nghe nhầm chứ.
- He, thích nhau thì gọi thế nào trả được đúng không. Tôi không tin cậu không thích tôi.
- Vậy chắc vì tôi cậu bỏ người ấy rồi hả.
- Ừm, hay là cậu bị đá trước.
- Làm... gì có chuyện đó - Mi đáp ứng.

Ren cười một cái vì biết Mi đang nói dối nhưng cậu cũng không quan tâm. Cậu rút ra một đồng tiền đưa cho Mi:

- Tôi không cho tiền linh tinh vì có người không thích.
- Ai mà hâm giữ zậy.
- Nên phiền cậu mua cho tôi ít đồ ăn sáng, thừa bao nhiêu tiền cầm luôn đi.
- Ok không vấn đề gì.

Nói xong Mi đi ngay, lát sau cầm đưa cho Ren một hộp bánh viên xung quanh có lớp socola đen.

- Nè của cậu- - Mi vui vẻ đưa cho Ren. Cậu không thích tôi thì thích ai trong lớp này à?

Ren nhìn xung quang lớp rồi ánh mắt dừng lại nhìn về chỗ ngồi của Rin, buột miệng nói:

- Nhờ tôi thích Rin thì sao?
- Tưởng ai, Rin à, thường thôi đâu là đối thủ của tôi. Trong lớp nổi nhất là tôi rồi. Rin á, cậu ta chỉ lo đi làm thêm kiếm tiền thôi.

Câu nói này khiến cậu nhớ đến hôm gặp Rin làm phục vụ trong quán bar.

- Ha, Chưa đủ tuổi mà đã đi làm thêm.
- Hi, chuyện đấy bình thường với những học sinh thiếu tiền mà.

La ngồi bàn đối diện nghe thấy, chêm câu:

- Vậy là chăm chỉ đấy.
- Kệ, không biết, miễn bây giờ tui vẫn nổi hơn, bọn con trai vẫn quý tui là được oy.
- Cậu cũng hay đấy..

- Cậu ta nghèo rớt rạ, đâu xinh, đâu nữ tính bằng tui. Cậu ấy cũng hay mắc lỗi lắm, cả lớn lẫn nhỏ. Lúc quên cái nọ quên cái kia, có khi quên cả ăn sáng luôn ý.

Mìn ngồi nghịch điện thoại, cậu hoàn toàn không để ý xung quanh nhưng lại để ý chỗ ngồi của Rin có chút phấn, lấy tay lau qua đi rồi tiếp tục chơi, cũng không để ý Ren đã chuyển lên bàn mình ngồi. Lát sau, Rin mới đến. Mìn vẫn ngồi một mình đọc sách còn Ren thì đã rời khỏi. Như thói quen, cô đưa tay vào ngăn bàn lục lọi trước khi để cặp vào trong, bỗng giật mình khi chạm vật gì đó lạ trong ngăn bàn mình. Cô kéo nhẹ ra.

- Woa, ngon quá. - Cô nhìn chiếc bánh viên socola tỏ ra thích thú. - Cảm ơn cậu nha Mìn.

Lúc này Mìn vẫn chăm chú đọc nốt cuốn sách, cũng không để ý cô bạn bên cạnh cảm ơn điều gì, cậu cứ gật đầu cho có lệ: - Ừm không có gì, chuyện đấy bình thường mà.

Rin nhìn hộp bánh, cô thực sự cảm thấy vui khi Mìn quan tâm đến mình. Ánh mắt nhìn Mìn đầy sự cảm kích.

- Không ngờ cậu cũng dễ thương ha.
- Ừm...

La ngồi phía dưới đánh ánh mắt như muốn nói điều gì đó cho Rin nhưng ý nghĩ của La đã cản cô lại không cho cô mở lời. La thờ dãi, lắc nhẹ đầu.

-Hey, không lo, đâu sẽ có đó mà.

Tiết đầu là tiết hóa, cô giáo có biện pháp dạy tốt nói khiến cái lớp cá biệt này không phá mình mà còn chăm chú học. Cô bỗng ra câu hỏi:

- Từ bài này cô kiểm tra bài trước luôn. Cả lớp không được lật lại vở. _ cô cầm chiếc thước và gõ xuống bàn ra lệnh.

Có mấy đứa đang mon men mở sách, nghe hiệu lệnh gấp ngay vào. Cô hỏi:

- Giờ cho cô biết, theo em biết Bronstet bazơ như thế nào. A là nhận Proton, B là phân li ion OH^- . Nào, ai trả lời đây?

Cả lớp đều yên lặng, chắc do học sinh không học thuộc nên không ai dám giơ tay. Cánh tay Ren xuất hiện, cô nhanh chóng gọi:

- Quý hóa quá, Ren cũng phát biểu cơ à. Được em nói đi.

Dưới lớp có vài tiếng bàn tán nhỏ.

- Em chọn A là nhận pro. - Giọng thản nhiên có vẻ rất tự tin về câu trả lời.

Rin đang chăm chú, nghe Ren trả lời cô quay sang nhìn Ren có thái độ không phục, Ren cũng quay sang nhìn Rin ánh mắt đầy sự thách thức. Cô giáo hỏi:

- Có ai ý kiến khác không nào.

Rin nhanh chóng giơ tay trả lời:

- Phải là B chứ ạ.

Trả lời xong, cô quay ngoắt sang Ren đứng bên cạnh. Ren lại phản đối.

- Không, phải là ý A chứ cô.

- không ý B chứ ak - Rin cãi lại.

- A.

- B.

Hai học sinh cãi nhau ầm cả lớp, cô đập thước cạch..ạch xuống bàn chấm dứt sự ồn ào trong lớp.

- Xem ra hai em có vẻ thích cắn nhau gớm.

Cả lớp cười ầm lên.

Ren vẫn thản nhiên nhìn lên bảng, còn Rin cô nhìn xung quanh phòng nhẹ má về ngại ngùng. Vẻ ngại ngùng của Rin khiến Ren càng đắc ý, nhìn Rin cười nhếch miệng rồi nhìn đi chỗ khác.

Mỹ Lệ lắc lắc đầu rồi giơ tay có ý làm hòa. Cô gọi ngay lên trả lời:

- Cô giáo, em chọn đáp án C, cả hai đều đúng.

Cô mỉm cười: - Đúng rồi, cả ba em ngồi xuống. Ý kiến của hai em gộp lại thì mới đúng. Chúng tớ lớp mình phải đoàn kết thì mới toàn vẹn được nghe chưa.

Nghe câu nói hàm ý đó ai nấy cũng suy nghĩ. Nhưng Rin vẫn nhìn Ren với ánh mắt khó ưa, họ cũng không thềm để tâm đến câu nói đó.

- Cậu định đối đầu với tôi hả.

- Ủa thì sao chứ, đồ công tử bột như cậu tôi chấp một tay.

- Rồi, để xem cậu làm thế nào.

Tiết sau, giờ toán hình. Cô giáo vẽ chán trên hai hình không gian rồi hỏi học sinh:

- Kiến thức lớp 11, ai nhớ nào. Hình nào vẽ đúng đây.

Cô giáo gọi Rin trả lời, cô đứng dậy có vẻ tự tin:

- Cả hai hình đều đúng cô à.

Ren ngồi cạnh thấy thế phát biểu:

- Cả hai hình đều sai ak.

Rin quay sang nhìn Ren với ánh mắt khó chịu. Đôi mắt như muốn nói ‘ cậu lại muốn đổi đầu chứ gì’ Ren cười nhẹ, mắt hơi nheo một chút nhìn Rin, đôi mắt cũng nói ‘ Chính cậu đổi đầu trước cơ mà, chưa có ai dám to gan như cậu đâu’

Cả hai nhìn nhau ánh mắt như lấy lửa. Cô nhìn hai học sinh rồi hỏi mấy câu hài hước:

- Lớp ta có ai đốt gì hay sao mà khét zậy.

- Đầu có. - Bông trà lời.

Một cánh tay của Việt giờ tay làm tan ngọn lửa trong mắt hai người.

- Cô giáo theo em nghĩ là hình bên phải đúng, hình bên trái sai.

Cô gật gật đầu khen:

- Giỏi, đúng rồi.

Nam khen vờ :- Cả ngày mới nói được câu hay.

- Trời, quá là điều bình thường luôn - Việt tỏ vẻ kiêu kì vì trả lời đúng

Từ việc cắn nhau như chó với mèo giữa Rin và Ren làm cho lớp có thêm những trận cười sảng khoái. Ai cũng biết hai người đang tuyên chiến với nhau nhưng cũng không muốn can bởi cuộc tình này quá hài.

Giờ thể dục, học sinh đã xếp hàng nghiêm chỉnh giữa sân thể dục. Trong sự yên lặng bỗng tiếng ồn ào từ phía cuối hàng vọng lên khiến cả lớp phải quay xuống nhìn.

- Tại cậu đấy. Tự dưng lấy mũ của tôi – Rin tức giận nói với Ren

- Sao trách tôi, tôi bắt được mà, chỉ không may nghịch ném lên trên cây thôi - Trên mặt vẫn không biểu hiện thái độ gì, vẫn tỏ ra lạnh lùng.

- Cậu cố tình hả?

- Việc gì tôi phải cố tình chứ. – Quay mặt đi chỗ khác, không muốn quan tâm.

Lớp trưởng xuống can:

- Hai ông bà người này sao gặp nhau là cãi nhau thế hả.

Mấy đứa con gái xung quanh đứa thì bật mồm cười, đứa thì dí dáu chuyện. Lớp trưởng nhìn đáng điệu của Ren và Rin đi lại can, miệng cũng không ngớt cười.

- Thôi tôi lạy mấy người, đúng là cặp đôi hoàn cảnh, vào học rồi đấy.

Đám bạn đứng cạnh tiếp lời:

- Hai người, ghét của nào trời cho của nấy đấy nên đừng có ghét nhau.

Rin và Ren nhìn nhau một cái rồi cùng quay đi.

- Trời, cho tôi tôi cũng không cần – Rin nói nhỏ đủ để mình nghe thấy.

Rin quay sang phía Ren lè nhẹ lưỡi. Cậu cũng đáp lại với thái độ không vừa ý.

- Cậu thì hay lắm chắc, tôi cũng không cần...con người gì lập dị, không có tí nữ tính nào hết ý.

Hai người nhếch mắt nhìn nhau rồi lại quay đi mỗi người một phía. Tình huống này cũng không khỏi khiến đám bạn cười sặc sụa.

- Hơp, đôi này có vẻ hơp đấy - La đánh giá.

Mi từ đâu đó chạy lại khoác tay Ren làm cậu tỏ ra vẻ kiêu. Mi hỏi :

- Hai người định tuyên chiến đấy hả.

- Đâu phải tại tôi, tại con người khó ưa kia chứ - Ren đánh mắt về phía Rin.

Rin quay ngay lại, thái độ bức tức: - Há pảo tôi sao?

- Thì ngoài con người không có chút duyên dáng nào của con gái thì còn ai nữa.

- ?

Rin nhớ ra mình phải đi có chút việc, khoanh tay trước ngực đi qua chỗ Ren, cô cười nhẹ trên khuôn mặt cố gắng giữ bình tĩnh thân nhiên dẫm mạnh lên chân Ren khiến cậu phải kêu lên.

- Nè, sao cậu làm thế hả. - Ren vừa giữ chân vừa nói với giọng bức tức.

- Ủa ừa đấy là không may thôi

Cô đi ngay, không một câu hỏi han hay xin lỗi.

Đến giờ điểm danh nhưng anh bạn Ren đã rời khỏi hàng lúc nào không ai biết.

- Cô giáo, lớp chỉ vắng bạn Ren thôi ạ. - Bông đi lại báo cáo.

- Ừm

Cô giáo thờ dài trên khuôn mặt đầy lo âu, lắc nhẹ đầu.

Đám con gái bàn tán:

- Cậu ta cũng hay bỏ tiết gớm, vừa mới học mà đã trốn mấy tiết.

- Ừm, nhưng thế nào ý, cô giáo biết trốn học mà chẳng cô nào ghi cả. Thăng Tuyên vừa bỏ trốn phát bị cô mắng cho mấy ngày luôn.

- Hey, ai bảo người ta có thể lực cơ.

Rin đứng bên cạnh nghe cũng dật tại:

- Các cậu thấy thế phải phản ánh đi chứ.

- Thôi chả giám, nó lại dọa đuổi học thì hay.

- Hấn không giám đâu.

- Sao biết là nó không giám hả Rin.

- Mà có thì cũng làm sao? Đuổi trường này thì học trường khác sợ gì không có trường học chứ.

- Nói như cậu thì đơn giản quá đấy. Cậu phải nghĩ đến danh dự rồi còn phí nọ phí kia cũng nhiều nều chuyển trường đấy.

- Heey, tôi mặc kệ, cậu ta làm sao thì làm

- Mà Rin nè, cậu của đối đầu với hấn có ngày tiêu đấy.

- Hừm, cứ thử xem đã. Tôi hiền thật đấy nhưng tùy từng lúc thôi.

Mấy hôm sau, vừa đầu giờ cô giáo đã kiểm tra 15 phút. Cả lớp cùng ngồi làm, gần hết giờ cô giáo có việc ra ngoài, cố ý để học sinh bàn tán. Cả lớp được thể xôn xao bài trắc nghiệm cuối cùng.

- Nè ông bà bảo cái này ý gì đây, khó quá đi à.

- không biết nữa, tính lại đi.

Ren thấy ồn ào, cậu gắt lên:

- Bọn mày bớt tiếng đi.

Câu nói này khiến cả lớp im bật, chỉ nghe vài tiếng dí dáu to nhỏ.

Ren khoanh tay trước ngực, tựa ra phía sau bàn, vẻ mặt vẫn lạnh lùng nhưng trông cực sang chảnh, ngồi yên lặng không nói câu gì. Tuyên hỏi:

- Nè, ông bạn, ông không làm đi sắp hết giờ rồi nè.
- Cứ chọn ý A đi là được rồi không phải khoanh bừa đâu.
- Woa, cậu làm xong hết rồi à Ren. Siêu nhân thật ấy.

Ren vẫn thái độ không quan tâm hay để ý đến người khác.

Cả lớp nghe lời Ren khoanh ý A. Rin quay sang, ánh mắt đầy căm phẫn nhìn Ren. “ Cái đồ công tử bột, lắm chuyện, việc gì phải nghe lời cậu ta chứ”. Cô không phục, hẳn muốn làm theo ý mình, cầm ngay bút khoanh đáp án cuối cùng.

Ngồi chờ cả tiết cuối cùng cô cũng chấm bài xong, cô nói:

- Cả lớp đều đúng câu cuối cùng là A đều đúng, chỉ có Rin là chọn ý D sai rồi nha.

Rin vừa ngỡ ngàng vừa ngại nhìn cả lớp.

- Sao ak, cả lớp đúng hết.

Cả lớp Ồ...lên kinh ngạc.

Ren vẫn khoanh tay dựa người vào ghế, tỏ ra vô tâm với mọi chuyện.

Tan học, học sinh chen chúc thi nhau về. Nhưng Rin và Lệ vẫn còn lang thang trong trường. Đến chỗ canteen gần đóng cửa, Rin thấy Ren cùng với đám con trai khác đứng tán chuyện với em nào đó nhỏ tuổi hơn, cô héch mắt về coi thương:

- Đúng là một tên xấu xa, vô lại, háo sắc, đạo đức giả.
- Ai vậy. - Lệ hỏi, cô nhìn theo ánh mắt của Rin cũng có thể biết Rin đang nhìn Ren.
- Ha, nghe nói, những loại người thế này chỉ tán gái để bóc tem thôi.
- Sao bít vậy.
- hey, thì chả vậy. nhìn ngứa mắt quá à. Chả biết cậu ta đã đụng hàng ai chưa nhưng tui nghĩ cậu ta cũng chẳng tốt đẹp gì đâu.
- Ak, nghe nói cậu ta đi với em nào thì chỉ 3 ngày là chia tay đấy.
- Hừm, thì đấy, đi thôi không cần để ý đến cậu ta đâu.

Lệ nghĩ rz trò gì đó trên Rin:

- Có vẻ cậu không thích anh chàng playboy này thật.

-Đâu có, đâu phải không thích...

-Ừa nhưng...

-Má là rất căm ghét thì đúng hơn.

-Haha, nhưng gu lạnh lùng chả phải là gu cậu thích sao.

-Trời gu này thì quá vô tâm đến ghét, giờ mình đổi gu rồi, tôi thích gu ấm áp, dịu dàng, wan tâm đến người khác cơ.

Vừa nói trong đầu nghĩ ngay đến Min.

-À, vậy tôi có một câu hỏi nhá, thử trí thông minh của cậu nha Lệ.

-Okì, nói đi.

-Trong đầu tôi đang nghĩ đến ai?

-Phải có gợi ý.

-1 là Ren 2 là Việt 3 là Min. – Ánh mắt gian xảo.

Lệ nhớ ngay đến lời nói vừa nãy của Rin, nhanh nhẩu nói luôn.

- Chắc chắn Min rồi, chuẩn chứ.

- Hehe, sai rồi là cả ba.

- Há, sao câu hỏi mẹo vớ vẩn mà tôi cũng thua cậu ư?

- Hehe, học tập Việt đây.

Việt đang đi cùng Nam trên đường bỗng nhiên hất hoi.

- Hả...t xí..., trời, người đẹp nào lại nhớ đến tôi vậy.

Nam đi cùng cười phá lên.

- Haha, chỉ có bécđê mới nhớ cậu thôi.

- Linh tinh cho ăn đập giờ.

Lệ và Rin cùng nhau cười.

- Tôi cũng chỉ sợ ghét của nào trời cho của nấy hay...

- Chắc cậu phải tập quý Ren đi không thì...

Min từ đâu đó đi lại hỏi:

- Hai người vẫn chưa về sao?

- À, có Min nè, vừa nhắc đến Min là đến luôn.

- Ô, vậy à.

- Tra vậy, cậu thiêng thật ấy. Nè, có ngày đốt giấy vệ sinh cũng nên ế.

- Ế ế, sao lại vậy được.

- Cậu đưa Rin về nhà.

- Há, dở ak, tự dung bảo cậu ta đưa tôi về.

Min cười nhẹ:

- Thôi đừng đùa, mọi người về đi, tôi đâu thừa hơi - Cười một cái rồi đi ngay.

Rin thực sự vừa ngại vừa bức vì bị Min từ chối. Cô lại nghĩ Min không thích mình, điều này càng khiến cô bức bối muốn chạy theo đánh hấn một trận toi bời.

- Nè cậu bị sao mà tự dung bảo vậy?

- thì tôi định vun đắp tình cảm thôi.

- Hey, người ta có bạn gái hết ồi, vun làm gì, bức bối ak. Người ta phải quan tâm đến tôi thì mới nói chứ. Cậu ta chỉ quan tâm theo hướng bạn bè thôi. Không nói nhiều, đi.

Ra ngoài công trường, hai cô bạn lại đi với nhau, được một đoạn tình cờ gặp cả Nam và Piza đang đi trên chiếc xe đạp địa hình. Hai anh bạn này có vẻ rất thân đi đâu cũng đi cùng nhau. Cả hai người cũng là một trong số thành phần là hotboy của lớp. Cách ăn mặc khác nhau nhưng lại có gu thẩm mỹ. Cả khuôn mặt lẫn phong cách ăn mặc khiến hai người trông thật điển trai.

- hai người đẹp, đi chơi không?

Rin và Lệ ngơ người ra nhìn Nam và Piza khi họ dừng lại, nở nụ cười thật tươi và thật đẹp.

- Bây giờ đi đâu được chứ.

Lệ vuốt tóc, vờ vẻ kiêu căng : - Hey, giờ tôi muốn đi chơi mà chẳng ai mời chần wa.

- Giờ còn sớm mà, đi không bọn tôi mời.

- Ồ, vậy đi luôn. Nhưng sao nay có lòng tốt mời tôi đi chơi vậy.

Nam nhìn Rin với ánh mắt trêu mến, cười nhẹ, tâm trạng vui thể hiện ngay trên câu nói:

- Thì tự dưng thích mời hai người đẹp đi thôi.

Rin đánh ánh mắt nghi ngờ nhìn Nam:

- Thực sự là mời thật hay...là vì cậu định trả ơn.

Lệ nhìn Nam rồi nhìn Rin với vẻ hoài nghi, cô tỏ ra khó hiểu rồi tò mò hỏi:

- Hai người lại có chuyện gì đâu tôi hà. Hừm

Nam ngại ngùng, ấp úng nói từng tiếng.

- Làm gì...có...chứ.

Piza cố tình nó chen vào phá vỡ mọi nghi vấn của Lệ:

- Có gì đâu chứ, mấy chuyện vớ vẩn đâu có gì. Thôi mình đi đi.

Nam thở phào một tiếng.

Piza hỏi: - Lệ, xe đâu mà đi bộ vậy hả, về muộn thì sao?

- Hey, cảm ơn đã quan tâm. Tôi tiện thể đi xe bus để về bệnh viện nư. Nói đùa thôi, các ông già cứ đi đi không phải chờ đâu không về muộn.

- Hey, bạn bè với nhau, ngại gì chứ. Đã nghiệm lại còn ngại cơ.

Lát sau Lệ đã ngồi sau xe Piza còn Rin đi xe của Nam.

- Các ông già tốt đấy, đám bạn cũ của tôi đều già, có đi nhờ xe cũng bắt tôi lái, cả trai lẫn gái luôn. Nhọ vãi.

Thấy Rin vẫn thản nhiên suy nghĩ điều gì đó khiến Piza phải quan tâm.

- nè bà cô trẻ, nghĩ gì mà thần thờ thế. Nhớ anh nào ak. Hay là nhớ bạn Min.

- Trời, nhớ cậu ta làm gì chứ. Cậu ta có để ý tôi đâu mà nhớ. Cậu ta chỉ để ý đến bạn gái của cậu ta thôi.

- Ay, nhầm wa, ai bảo vậy chứ.

- Không vậy thì cũng chẳng có chuyện gì cả.

Lệ ngửi thấy mùi thơm của đồ nướng thoang thoang bay qua mũi phát ra từ bên vỉa hè đường.

- Nè các ông già bà lão ê, có thấy mùi gì thơm lắm không? _ hỏi gợi ý.

Cả đám quay lại, cùng nhìn sang bên vệ đường.

- Woa, thịt nướng, khoai nướng nè. Bọn mình vào ăn đi.

Nam tỏ ra là một boy chảnh phản đối: - Đừng ăn những thứ ngoài đường, không vệ sinh đâu. Chẳng bao giờ tôi ăn ngoài đường cả.

Rin vỗ nhẹ vai Nam: - Vậy cậu chưa biết thưởng thức hương vị hè phố ơy.

Piza cũng nói vài điểm để thuyết phục: - đồ ngoài cũng ngon lắm đấy, đâu phải quán nào cũng mất vệ sinh đâu. Tôi đảm bảo quán này sạch hơn các quán khác đấy. vì tôi ăn rồi mà.

- Ừm phải tin Piza chứ, chuyên gia ẩm thực mà _ Lệ nháy mắt với Piza.

- Đúng rồi. - nhấn mạnh, tỏ vẻ oai.

- mọi người cứ vào ăn đi, ngon mà rẻ mà _ Lệ nói.

- Nè thế ai mời đây. Tôi không có tiền đâu nha.

- hừm biết oy, để tôi bao cho_ Lệ nói

- Sao vậy để tôi cho, ai để con gái bao chứ, lần này để tui trả, cứ ăn tẹt đi. - vừa nói vừa lấy chiếc ví da trong túi quần.

Lệ chặc lưỡi trêu:

-Hey, tôi biết nay ông già Nam sẽ trả mà bên tôi chỉ nói đại vậy cho nó oai ý mà. Hehe.

-Há, đúng là họ háng nhà sáo.

Piza đồng tình, vỗ tay không ngớt: - vậy cũng được, ông già Nam bỏ tiền đi. Tôi không phải bỏ tốn mấy chục.

- hừm, ông già Piza hơi bị gian đó nha.

- Ừ, đương nhiên oy, Nam đãi thì mọi người cứ thỏa mái đi. Đồ của địch ta phải phá chứ. - vui vẻ nói.

- ha, tên này, giỏi đấy.

Cả lũ vui vẻ cùng ngồi vào cái bàn đã bày sẵn, mỗi người gọi một đĩa thịt nướng. Mùi thơm bốc lên thơm phức, Lệ và Piza ăn rất ngon, trong khi đó Nam chỉ ngồi uống chai c2. Rin thấy vậy liền mời.

- Ông già Nam, không ăn là phí đấy. hừm, ngon, thơm quá luôn_ đưa chiếc xiên thịt nướng lên mũi ngửi có ý dụ Nam.

- thơm tôi cũng không ăn. - rất thèm nhưng ngại bẩn nên cậu chỉ ngồi nhìn nuốt nước bọt.

- eo, không ăn thì uống đấy. Quán này ăn ngon nhất ở đây oy. Không ăn phí đấy. - Lệ cố tình nhấn mạnh.

Lệ quay sang phía Rin định nói chuyện, quay lại đã không thấy đĩa thịt nướng của mình đâu nữa. Thì ra Nam đã lấy nó ăn, khen rồi rít:

- Ừm công nhận món này ngon.

Cả đám cười ồ lên.

- Hey, sao ông già Nam bảo không ăn cơ mà.

- Hừm tiếc tiền nên tôi mới ăn đấy chứ không phải tại nó ngon đâu nha.

Cả lũ lại được trận cười vui vẻ.

Lát sau cả đám đi về khi đã ăn no căng. Ra khỏi quán, Rin trạm nhẹ trên đôi môi hồng hào nhưng có chút khô ráp, cô lấy trong chiếc túi sách một thỏi son rồi đánh nhẹ lên môi mình.

Nam đề ý: - Ay trà, bà già Rin, đánh son cơ à.

- Đạo này điệu phết thấy, nè mà sao son không có màu gì vậy.

- Hừm. Đây là son trắng nè, để bôi cho đỡ khô môi_ về mặt thân nhiên nói.

Ánh mắt tò mò tập trung hết vào Rin khi cô bôi lên môi thỏi son nhưng không màu. Môi cô dù không đánh son trông vẫn hồng.

- Nè ngửi thử xem thơm cực luôn. - đưa cho Lệ ngửi thử.

- Ừm thơm thật, khác với mấy loại bên ngoài, nó thơm nhẹ nhàng rất dễ chịu._ Lệ nhận xét.

- Thôi mình về.

- Thế này thì về nhà sao ăn được cơm nữa chứ.

- hey, thôi giờ ai về nhà người nấy. Cấm ai được sui pama nha.

- ừm.

- Rin cậu đi xe gì? - Nam quan tâm.

- Tôi chờ xe bus, mà hết thì đi bộ thôi.

- He, víp vãi. Vậy cậu cứ chờ nha tui đi trước đây.

- Về sau nha, tôi bắt xe máy ông già này đến bệnh viện thăm mama luôn.

Nói xong cả hai cùng ngồi lên xe đạp:

- bye, về sau nha.

- ừm mấy ông bà già cứ đi đi.

Đội đám bạn đi khuất Rìn mới quay lại phía sau tỉnh cờ gặp Min đang lững thững đi một mình, tâm trạng có vẻ không vui.

- Ủa, Min, cậu đi đâu vậy. – Rìn đi lại gần, không phải quan tâm mà vì tò mò nên mới hỏi.

- Tôi có chút việc thôi.

- Ồ... vậy cậu đi đi, tôi về đây.

Rìn vừa quay đầu thì Min gọi lại:

- Rìn, cậu đi phía đây hả, cùng đường đi đi.

- Ok, tùy cậu.

Cả hai người cùng đi bộ, nhìn phong thái đủng đáng thư sinh khiến Rìn không muốn rời mắt khỏi anh chàng này. Cô suy nghĩ vu vơ “Cậu ta quá được ấy chứ, đẹp, tuy không giàu cũng không nỡ nà như tên Ren xấu xa nhưng...” Tiếng còi bíp...của chiếc ô tô đang tiến sát lại phía họ làm ngưng mạch suy nghĩ của Rìn. Cái xe đỗ gần lại phía Min, có tiếng người lái xe gọi vọng qua cửa kính:

- Min à, về chưa cháu?

Min ăn nói một cách thận trọng:

- Chú cứ đi trước đi, cháu về sau. Lát nữa cháu phải lấy xe.

Ông ta nhẹ nhàng mở cửa xe đi ra và thuyết phục Min:

- Bà chủ đang đợi cháu về đây.

- Không sao, chú cứ về trước đi – cương quyết không lên xe.

Người lái xe gật nhẹ đầu trên khuôn mặt đầy vẻ lo âu, từ từ đóng phốp...cửa lại rồi nổ máy đi ngay.

Rìn có vẻ ngỡ ngàng, cô chăm chú nhìn Min như muốn một lời giải thích.

- Gì cơ, cậu... là con nhà giàu sao?

- Có gì không cô bạn nhỏ.ừ.

- Sao tôi không biết vậy - hơi tức giận.

- Vì cậu có quan tâm tôi đâu mà biết. Trong lớp ai cũng biết ngoài cậu.

- Cậu...cậu phải nói với tôi chứ.

- Cậu không thích boy nhà giàu mà thích boy bánh bèo à.

- Ồ...thì – không nói được gì, đôi mắt đảo tròn đi. Ai bảo cậu là tôi thích ăn bánh bèo chứ.

- Thì như Ren vậy, cậu cũng không ưa cậu ta mà.

- Ừm

- Mà nếu cậu biết tôi là con nhà khá giả thì cậu có chơi với tôi nữa không. Hừm

- Wey, cậu làm như tôi là người kén chọn vậy.

Họ tiếp tục vừa đi vừa nói chuyện.

- Cậu có hay nghe nhạc không?

- Có, buồn không có việc gì làm thì nghe. Mà tôi cũng chẳng mấy khi rảnh đâu. Bạn làm cơ.
- Kênh nhỏ, bạn cơ à, nhiều việc quá đấy.
- Còn cậu nghe nhạc gì?
- Nhạc việt thôi, thỉnh thoảng rock, rap, hip-hop... cậu?
- À, tui hay nghe kpop, nó vui hơn nhạc v_music mà.
- Thế à, tui không thích hàn quốc đâu. Việt Nam hay hơn. Nhưng mỗi người một tính, tùy thôi.
- ừm

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện, họ đứng sững lại khi 2 tên áo đen, người cao to chắc chắn đứng chặn trước mặt. Cả hai tên đều mặc bộ đen, đeo kính đen. Rin mở to mắt nhìn họ, gương mặt cô quen với hai tên này. Min nhìn hai tên đứng trước mặt mình tỏ ra lúng túng vì nhìn hai tên phía trước lúng túng. Hai tên cao to hầm hập xuống, miệng mấp máy định nói điều gì đó nhưng bị ánh mắt sắc nhọn của Rin chặn lại. Rin lắc nhẹ đầu ý ra lệnh hai tên kia không được nói ra và gương mặt hai tên cao to đó hiểu được, họ không nói gì, chỉ áp ứng.

- Cô...cô lắc lắc cái gì chứ, ra hiệu cho bọn tôi hả...không biết mau đưa tiền cho bọn tôi.

Cô quay sang nháy mắt một bên mí với Min: - Min... chạy...

- Sao vậy? - đang trong tình trạng tò mò, chưa biết có chuyện gì.

Chưa trả lời Rin đã cầm tay Min chạy đi. Hai tên áo đen này cũng đuổi theo, vừa đuổi vừa hét.

- Tiểu Anh đứng lại, tiền của chúng tôi cô chưa trả đâu đấy.

- Cô quay ngay lại đây, đi theo bọn tôi.

Rin và Min vẫn tiếp tục chạy.

- Nè Rin đây có phải chủ nợ nhà cậu không?

- Không phải.

- vậy... sao chúng... cứ đuổi vậy? - Min vừa chạy vừa thở.

- thì tôi nợ bọn họ chưa trả. - Rin vẫn toét miệng cười.

- tôi... sợ cậu rồi đấy, trong tình trạng này vẫn còn cười được.

Hai người đang chạy dọc vỉa hè, mấy tên áo đen vẫn đuổi đằng sau. Một cái ô tô đen đi sát bên lề đường và dừng lại chỗ Rin và Min. Cánh cửa tự động mở ra, có tiếng gọi vọng ra từ trong xe.

- Lên xe.

Rin đánh mắt ra sau gian sát, hai tên đó vẫn đuổi theo. Trong lúc Rin còn đang lưỡng lự thì Min mái móng cầm tay kéo Rin lên chiếc xe đó. Ô tô phóng ngay đi trước khi hai tên kia đuổi đến.

Min thở phào...một tiếng mệt nhọc.

- Trời...ác ôn nông thôn mà... mệt quá đi. Cậu có sao không Rin?

- Tôi thấy bình thường mà không mệt lắm.

Hai người chợt nhớ ra hai tay họ vẫn đan lồng vào nhau. Rin có chút ngượng, cô vội bỏ rứt tay lại. Còn Min thì gương mặt như không có chút ngại ngùng, chỉ cười nhẹ khi thấy Rin ngại. Cậu hằng đi vì suýt quên người đã giúp mình. Cậu nhìn qua tấm gương trước mặt thấy ánh mắt lạnh lùng như vô cảm với mọi thứ xung quanh, cậu nhận ra ngay là Ren.

- Ren, là cậu sao? - hốt hoảng khi thấy Ren lái xe.

- Tôi tưởng hai người hẹn hò quên cả người vừa giúp chứ.

- Làm gì có chuyện đó. Hi, cảm ơn cậu nha. Nhưng tôi không ngờ Ren cũng giúp bọn tôi đấy.

Min ngạc nhiên khi Ren không hỏi thêm. Cậu gọi:

- Ren, cậu...không hỏi tại sao bọn tôi tại sao bị truy đuổi à.

Ren cười nhếch chút miệng, lắc nhẹ.

- Tôi đâu cần thiết phải quan tâm, nhìn qua cũng đủ biết rồi.

- Ừm, không hồ danh là Ren, không hay để ý những thứ không quan trọng.

Rin hơi lưỡng lự trước câu hỏi, cũng chưa hết ngạc nhiên khi Ren lại giúp mình.

- Công tử bột như cậu nói cũng không hiểu đâu.

- Cậu không nghe nói anh chàng Ren là một trong những playboy sao? – Min vui vẻ nói.

- tôi không cần biết.

Ren không thể hiện thái độ gì trên khuôn mặt, cậu vẫn lạnh lùng, giương như muốn giữ khoảng cách với hai người bạn.

- Hai người là một đôi hả. - Hỏi thẳng.

Min cười nhẹ vì cậu chỉ coi là chuyện đùa còn Rin lại tỏ ra hơi bối rối.

- Ren cậu thấy vậy sao? Thì cứ coi là đúng đi.

Min giả bộ khoác vai Rin, cô lập tức một cú đấm khiến Min buông tay. A...

- Sao mạnh tay quá vậy Rin.

- Nói linh tinh là ăn đánh đấy hiểu chứ - cảnh cáo

- Thôi được rồi, em bít chị ghê rồi, cho em em cũng không lấy, chị nợ nần như vậy nhờ bọn nó lại tưởng em là người yêu chị bắt cóc thì thôi đấy.

- Linh tinh, cậu chỉ vớ vẩn thôi, tôi đâu có nợ nhiều đến nỗi không trả được, chỉ vì muốn ăn quỵt bọn họ thôi. Thấy đấy, họ đâu làm gì được tôi nào. Mà nè có ai mượn cậu thích tôi mà nói đều vậy chứ. - bực bội.

- Hey, Rin tôi nói đùa thôi à.

- Thật không hay là sợ không giám đến gần tôi.

- Hừm, hết nói nổi.

Ren kích vào: - Hai người, thích thì thích chứ, việc gì phải chối.

- Ừm ừm, nhưng cậu quan tâm làm gì chứ. Mới có cấp 3 mà đã học đòi lái xe rồi. - thái độ có chút coi thường.

Câu nói đó khiến Ren hơi bực bội, nhưng cậu cố gượng giữ điềm tĩnh, cười nhòe một cái, đáp phanh cấp tốc khiến Rin và Min suýt đập đầu vào thành ghế. Giọng lạnh lùng:

- Mời hai người xuống xe. - đôi mắt long lanh vẫn nhìn vẫn thân nhiên nhìn ra ngoài đường.

- Sao cơ?

- Tôi bảo cậu xuống xe.

Rin tỏ ra bực bội hừ một tiếng:

- Không xuống là hông xuống.

Min thấy thái độ Ren có vẻ không tốt, cậu ta cũng không ưa Rin nên đành thuyết phục cô:

- thôi cậu ý đã có ý không cho ngồi thì xuống thôi..

- Còn lâu mới xuống, cứ thích ngồi trên đây đấy, không xuống, bảo sao tôi không thấy cậu có chút cảm tình nào cả. Sao lại lấy cái tên của nhóm người ta thích mà đặt tên chứ, anh choiminki đẹp hơn cậu nhiều.

- ý cậu bảo là tên tôi, Ren ư. Tôi cũng không thích, nhưng tôi không phải cuồng phen hàn như cậu.

Mìn nói chen vào:

- Ne, sao cậu bit cậu ta fan hàn.

- Nhìn cách ăn mặc cũng đủ biết. Thôi không nói nhiều, không xuống thì ngồi đây đi với tôi. - Ren thân nhiên nói.

Vừa định nổ máy thì Rin rồi rít:

- từ từ, dừng lại, tôi không đi nữa, tôi mún xuống xe.

Nói xong tự động mở cửa xe kéo cả Mìn ra ngoài, đóng sập cánh cửa ô tô lại, nói vọng qua cửa kính:

- pai pai, không gặp lại thì càng tốt.

Ren nhìn qua chiếc gương hậu cười nửa miệng rồi phóng đi luôn.

- Cậu ta cũng hay thật, đuổi không đi giữ không ở lại.

Rin nhìn theo chiếc ô tô, có điều gì đó hơi tiếc nuối cô nhưng một cảm giác phát sinh trong lòng thì khó diễn tả.

- Sao lại có cảm giác vớ vẩn thế nhỉ.

- Cô bạn giờ sao đây?

- Thì ai về nhà người này thôi.

- Mà cậu cũng hay thật ấy, đuổi không đi giữ không ở là sao? Tôi thấy cậu có vẻ tiếc điều gì đó đúng không? - quay sang hỏi Rin.

Rin quay sang Mìn nhìn với ánh mắt ngạc nhiên, A cậu nói này khiến cô nhớ lại câu nói của người bà nội đã mất “ cháu à, nếu bao giờ có ai biết cảm xúc của cháu, biết cháu đang suy nghĩ suy tư chuyện gì thì có nghĩa người đó rất quan tâm cháu và người đó có thể sẽ mang lại cho cháu hạnh phúc đó”

Rin xiu mặt xuống trầm tư suy nghĩ rồi lại cười thầm. Mìn để ý nét mặt bỗng biến đổi của Rin khiến cậu có chút lo lắng.

- Nè nè, cậu suy nghĩ gì vậy, có vấn đề gì không.

- à, không có gì. - tiếp tục cười nói vui vẻ.

- Có phải cậu không đi ô tô bao giờ không mà tiếc vậy hả.

- Ừm cứ cho là vậy đi. Hừm.

Tân trạng cô thấy vui nên trong giọng nói thấy rõ sự sáng khoái.

- Thôi mình đi tiếp, tôi định đến bến xe bus, cậu thì sao?

- Chắc tôi đi lấy xe thôi. Rin, cậu có mối tình đầu chưa?

Rin phồng nhẹ má, cô ấp úng:

- Có thì có, từ hồi học cấp 1 cơ. Nhưng giờ chắc cậu ta ở xa lắm. Dù có gặp lại chắc cũng chẳng nhận ra nhau đâu. Còn cậu thì sao?...

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện đến lúc có chuyến xe bus đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Quen Bạn Mới

Buổi sáng đi học, Rin như thường lệ vẫn đi muộn. Cô đi từ từ trên con đường dài đầy ánh nắng ban mai và tiếng chim hót riu rít trên cây. Cô lững thững từng bước chậm chạp, chân thỉnh thoảng lại đá mất chiếc lá rụng rồi dưới chân. Cô chỉnh sửa ngay ngắn lại chiếc cặp đeo dây có hình nhóm nhạc Hàn

Quốc, rồi chạm nhẹ lên làn môi đang bị khô, cô mở to mắt lo lắng liên tục tìm đồ gì đó trong cặp.

- Đầu mắt tiêu rồi, hôm trước mình vẫn còn dùng mà. cô mãi móng tìm đồ trong cặp nhưng không thấy.

Cô đánh mắt nhìn xung quanh, hoài nghi điều gì đó, rồi tiện tay rút chiếc điện thoại trong cặp ra gọi:

- Chị à, em làm mất son trắng rồi giờ phải làm sao?

- Chẳng sao cả, ai dùng nó thì tự gánh lấy hậu quả, còn nếu ai đó nhặt được bỏ đi thì không sao. - Tiếng nói nghiêm túc từ phía bên kia điện thoại

- Chị nói kiểu gì vậy, nhờ người lấy được họ gặp nguy hiểm thì... - câu mày nhìn vào chiếc điện thoại.

Rin chưa nói xong người này đã cúp máy.

- Chị ấy đúng thật là, sao, lạnh lùng qua, độc ác quá cơ.

Rin thở mạnh một cái, sửa soạn lại cái túi sách mình vừa lục tung lên, không cẩn thận làm rơi chiếc bút. Cô cúi xuống nhặt, qua kẽ hở của mấy cái cây trồng bên vỉa hè, cô thấy 1 boy rất quen mặt, đang đứng cùng 1 girl lạ mặt. Rin nhìn qua cô gái đó biết ngay không phải học sinh trường mình, dáng điệu trông rất sành, điệu đà.

Cô gái đó nói với cậu con trai kia:

- Iron à, mình chia tay đi. - Cô vuốt nhẹ mái tóc thả xõa của mình.

- Há, cậu... nói đùa tôi đấy àk. - Tính cách giống như một đứa trẻ nhí nhảnh.

- Tôi không nói đùa với cậu đâu.

- Thôi ai đùa kiểu đấy chứ. - Cố tình đánh trống lảng.

Cô gái đó cầm nhẹ tay Iron giải thích:

- Vì giờ tôi thấy tôi thích Ren hơn rồi, cậu ta chuyển trường khiến tôi không muốn học nữa, bỏ tôi đi cũng được.

- Aly, sao lại vậy, tôi kém Ren ở điểm nào chứ. - giọng có chút bức tức, khôn phục.

- cậu không kém nhưng...

- À, do đợt trước tôi nổi lên cậu mới bỏ Ren theo tôi, còn giờ, danh tiếng của Ren lên cậu lại muốn theo Ren chứ gì, vì cậu ta hơn tôi sao?

Lúc này Iron không tỏ ra trẻ con nữa mà nghiêm túc nói.

- phải vì vậy không.

Aly thân nhiên trả lời: - Có lẽ vậy.

- Thời gian qua cậu vẫn nhắn tin cho Ren sao? Cậu bắt cả hai tay cơ àk.

- Xin lỗi Iron. - Về mặt không chút hối lỗi.

Tiếng ồn xung quanh yên ắng như muốn đồng cảm với sự thất vọng của Iron. Rin vẫn đang đứng sau gốc cây to gần đó nghe lén cuộc nói chuyện giữa hai người.

- lại có vấn đề rồi, phiền thật ý. Tên này không biết nghiêm túc là gì thì phải.

Cô lắc lắc nhẹ đầu tai nghe đang cầm trên tay, tiếp tục nghe chuyện.

Cặp chận mày của Iron xui xuống, có vẻ cậu rất buồn.

- Aly, con người cậu chỉ vậy thôi sao? Cậu thích người ta nhưng người ta có thích cậu không mới là điều quan trọng.

- tôi không cần, chỉ cần tôi nói thích ai là người nấy đồng ý luôn nè. - về mặt đầy tự tin và kiêu hãnh.

- Vậy nhưng kỉ niệm của tôi với cậu thì sao?

- Ờ thì...

Chưa nói xong một chiếc taxi đỗ gần chỗ Aly đứng, tiện cho cô lấy cớ:

- thôi tôi đi đã, gặp lại sau.

Iron thẳng tính, trước tình huống này khiến cậu dờ khóc dờ cười.

- nè Aly, chúng ta vẫn chưa nói xong mà.

Dù có lớn tiếng gọi nhưng chiếc vẫn chạy một cách phũ phàng, chủ nhân chiếc xe không muốn mở, cố tình ra hiệu cho xe chạy mặc cho Iron đang gọi.

- ne..nè... - thái độ bức tức giống như đứa trẻ con trông mới ngộ.

Cậu nuốt con tức nhìn chiếc xe cho đến lúc nó đi khuất, nhìn lên trời thở mạnh một cái như trút hết sự bức tức ra ngoài. Cậu cố gắng lấy lại tinh thần bằng cách quay lại đập mạnh lên cái cây đằng sau. Một chiếc cành cây nhỏ rơi xuống đầu Rin khiến cô kêu nhẹ một tiếng a...a... Nghe có tiếng người Iron tỏ ra cảnh giác.

-Ai, ra đây. – đồng dạng.

Cô bước ra khỏi gốc cây và cười sặc sụa trước tình cảnh éo le của Iron. Về mặt khó hiểu của Iron đang nhìn Rin, cô nín cười, khoanh tay trước ngực nói:

- Cuộc tình của cậu cũng éo le gớm ha.

- Liên quan gì đến cậu chứ?

- Heey, không phải ngại tôi đâu, chuyện đấy tôi thấy nhiều rồi mà.

- Dù sao cũng không liên quan đến cậu. – đổi ngay giọng, từ nghiêm túc sang nhí nhảnh

- Có chứ, tại hai người làm ô nhiễm tiếng ồn rồi, tôi đang nghe bài bonce thì tại hai người nên không nghe được ne.

- Hừ, thật không hay vì cậu mún hót chuyện hả?

- Ồ...thì...

- Mà cậu là cô bạn cùng lớp Ren đúng không?

- Ừm, cậu ta là bạn thân của cậu sao? Tính có hơi khác nhau, lại còn tranh cùng một cô gái nữa. Cậu có biết gì về tôi không? - vừa nói vừa cắn nhẹ bờ môi dưới.

- Cậu là fan kpop chứ gì, là người rất hay tò mò, nên hay hỏi.

- Sao cậu biết vậy, tôi cũng nổi quá ha. Còn cậu, hay có thái độ trẻ con, tính hơi nóng, nhưng dù có lớn tiếng nhưng không ai sợ đúng không.

- Nè nè, không an ủi người ta thì tôi lại còn cho người ta bay hả.

Rin lấy trong cặp đưa cho Iron một chai nước ngọt .

- Uống không?

- Giờ này ai còn uống thứ đó, quê chết đi được, phải uống cà phê, bia chứ.

- Nè, có voi đòi hai bà trung sao? Không uống thì thôi vậy.

Vừa định cho trong túi thì Iron giằng lại.

- Thôi đưa tôi uống cũng được, cãi nhau suốt đang khát

Cậu cầm lon nước bóc ra tu ngay một hớp. Rin thấy anh bạn có chút vui nên cô cũng thấy vui vì đã an ủi được cậu ta.

- Tôi cũng uống.

Bóc tách...non nước uống.

- Đây là bia có phải tốt không

- Bia bọt gì, tí còn đi học đấy. Thôi chết mà nhắc đến chuyện đi học tôi mới nhớ, sắp muộn giờ ời, đi nhanh.

- Nè cậu có ngửi thấy mùi gì giống mùi bia không?

- Tất nhiên vì lon tôi đang cầm là bia mà.
- Há, sao không đưa tôi lai đưa tôi nước ngọt, trẻ con quá ak.
- Ha, cậu lớn với ai mà kêu trẻ con chứ, đi thôi.

Nói xong cô kéo Iron đi luôn. Bị Rin kéo đi nhưng Iron vẫn thấy vui vì có người chia sẻ cùng, vừa đi vừa nhìn Rin rồi cười.

Ở trong lớp Rin giương như đang có ý chia bè phái theo tổ, nhóm Mi với mấy đứa chơi thân cùng tổ có cả Bông, nhóm 5, 6 đứa chơi với Nhân suốt ngày chỉ biết nịnh nọt vì cậu ta có vẻ hot. Còn những học sinh còn lại chơi trung lập và rất đoàn kết. Ren bây giờ không ngồi cùng bàn Rin nữa mà cậu tự ý chuyển xuống ngồi bàn Mi, vậy cũng ít người trong tổ của Mi rồi.

Được Ren ngồi cạnh Mi vui mừng ra mặt, kiêu căng nói với cả đám bạn.

- Có Ren ngồi đây bọn mình không sợ bị điểm thấp rồi. Ren nhà ta học tốt lắm mà.
- Không có đâu, tôi ngồi đây để thử không khí thôi, tôi học rất bình thường, không cao siêu gì đâu, đây là tôi nói trước.

Buổi chiều, Rin và Lệ hẹn nhau từ sớm, họ bê một hộp bánh nhỏ lên lớp, đợi mọi người đến gần đủ mới bỏ ra.

- Mọi người ăn thử bánh đi, rồi đưa nhận xét nha.

Đám học sinh thấy đồ ăn ừn ừn kéo đến, chưa được ba giây đã kín chỗ ngồi.

- Ay trà, lại được ăn ời, để tui thử xem nó thế nào?
- Thử gì ăn thật luôn ý chứ, ông bao giờ trà là người ăn nhiều nhất.
- Cái bà này lại chọc khoáy tui nữa rồi.

Rin nhìn xung quanh lớp, vì cô muốn bao quát hết lớp học. cả đám xúm lại ăn thử bánh, có cả nhóm Mi nữa, còn Nhân với mấy đứa ngồi phía cuối lớp tỏ ra không quan tâm, bừu môi coi thường:

- Trời, con đây thì làm ăn được cái gì, tui mỳn ăn bảo tao mua, ngon to hơn vậy nhiều.
- Ừm, đúng rồi, đi với Nhân có mà còn được ăn nhiều nữa_ Ánh nịnh nọt.

La là người không thích nói nhiều nhưng thấy Ánh nói vậy phản đối

- Mày nói vậy là không được, tao không thích bánh kem, nhưng thử xem Nhân bảo mua cho bọn mày mà đã mua cái gì chưa.

Nhân hơi bực mình: - Nè sao ma lại nói thế hả. mày phe tao hay phe tui nó đây. Tao bảo mai là sẽ mua, mày ý chơi với tao hi đừng kêu nhiều.

Bảo nói xen vào: - Bà La này, gì mà phải căng thẳng thế chứ.

- Cứ yên tâm, tao hứa cho chúng mày đồ ăn là sẽ mua mà, còn khuyến mại nữa chứ. Còn bọn kia, nghèo rớt lầy gì mà ăn còn bày đặt làm bánh.

La nhếch mép nói thẳng vào mặt Nhân.

- Nhân ak, mày quá tranh rồi đấy, mày xem mày bằng ai mà mày chê người khác, dù thế nào mày cũng chỉ là một con người thôi.
- Nè sao lại nói thế hả La, có gì nói khề là được rồi.
- Mày mún rời khỏi tổ này hả, mày định theo phe ai?_ giọng chua ngoa

- Không, tao chẳng theo phe nào hết, sống độc lập như Rin với Lệ là được rồi. mà tao nói cho mày biết, tao không phải ăn xin mà mún mấy thứ đồ ăn vặt của mày, khi mới vào lớp tao thấy mày người lớn mới chơi cùng nhưng càng ngày mày càng tồi và khẳng định từ trước đến giờ, chỉ có mày ngộ nhận thôi chứ tao không phải theo phe mày đâu.

Nói xong cô đứng dậy chạy lại chỗ đám bạn đang ăn bánh. Nhân rất bực nhưng cô, cắn chặt hai hàm răng ánh mắt nhìn về khó chịu vì không thể làm gì. Đám bạn càng vui vẻ càng cười thì càng khiến Nhân tức tối. Rin đánh mắt nhìn về phía Nhân và để ý La đã rời khỏi đó đi lại ngồi cùng đám bạn khiến cô thấy vui, vừa nhìn Nhân vừa cười điệu cười mỉa mai. Cô nhìn Nhân với ánh mắt thách thức khiến Nhân càng bực, quay ngoắt ra phía sau. Cô bạn Sen ngồi bên cạnh Nhân, cô gái này rất hiền và cực kì ít nói, cô ngồi cùng tổ Nhân, và giương như đều bị Nhân bắt nạt. Cặp mắt cô luôn hướng chỗ đám bạn đang vui chơi, có vẻ thèm thuồng nhưng không dám đi. Thấy thế Rin đi xuống chỗ Nhân.

Ren nằm dài trên chiếc ghế ở cuối lớp, cậu không quan tâm đến mọi việc diễn ra trong lớp nhưng nghe Rin lên tiếng làm cậu phải ngồi dậy vì muốn xem Rin có thể đỡ được trò gì. Ren ngồi nghiêm chỉnh, hai tay đan vào nhau để trên bàn.

Rin đi lại phía Sen mời:

- Sen, cậu có mún cùng ăn bánh không lên kia đi không hết đây, sao những người hiền lại toàn ở tổ Nhân thế này cơ chứ.
- Ha, sao cơ, mà nói vậy có nghĩa là bảo tao bắt nạt nó sao?
- Đúng quá còn gì, không những thế mà còn coi thường cả bạn bè luôn, cứ sống vậy thì chẳng ai chơi với mày đâu - Thân nhiên nói.
- Cho mày nói lại đây, tao ak, đây bạn, zai nhiều, gái cũng chẳng ít_ giọng cổ tỏ ra không bức bối.
- Oh, zậy được rồi tao mời Sen đi ăn là được.

Rin cầm tay Sen kéo đi thì Nhân gọi lại: - Sen, không được đi.

Sen lưỡng lự, nửa mún đi nửa mún ở.

- Tao bảo mày ở lại cơ mà, ăn uống mấy thứ linh tinh gì chứ.

Sen định nói điều gì đó nhưng lại thôi, thấy Nhân gay gắt vậy cô từ chối:

- Rin ak, cảm ơn cậu, tôi không đi đâu, tôi không thích bánh kem cho lắm.
- Sen cậu sợ gì chứ, cậu ta làm sao cậu mà cậu nghe lời vậy.
- Vì... thôi không có gì.

Sen quả quyết không đi càng làm Rin thấy tò mò.

- Uhm, vậy thôi, cậu cứ ngồi đây tôi đi.

Rin rời khỏi, Sen vẫn nhìn theo với ánh mắt tiếc nuối. Nhân nói: - chị nhìn cái gì, có gì đẹp đâu cơ chứ.

Nói xong lấy chiếc hộp phản phót qua một lớp.

Ren để quyển sách ở trên mặt, cậu nghe hết câu chuyện, đợi Rin đi cậu mới bỏ sách trên mặt mình ngồi dạy nhìn Sen rồi lại nhìn Rin với ánh mắt khó hiểu.

Cả đám vẫn vừa ăn vừa bàn tán.

- Nè, Lê, bánh do các cậu làm đây hở.
- Nhìn thì cũng đẹp đấy nhưng thiếu thứ gì đó.
- Uhm, socola có vẻ vẫn chưa ngon cho lắm.
- Mà vị cũng chưa đậm lắm, bánh socola bạc hà nhưng mùi bạc hà lấn hết mùi socola rồi. - Piza nhận xét.
- Chắc do cậu bỏ nhiều bạc hà quá chứ gì.

Lê suy nghĩ rồi nói:

- Đâu có tôi bỏ còn ít hơn socola mà.
- Ak, chắc do mùi socola rồi.
- Chắc vậy, bọn tôi làm socola chẳng ngon gì cả.

Bông gợi ý: - Nè, ở gần chỗ ngã ba đường kia có quán bán socola ngon lắm, không ngán, cũng không quá nhạt.

- Ak, tui biết tiệm đấy rồi, tiệm đấy còn biệt danh là tiệm socola mỹ nam đấy. toàn boy làm thôi.
- Thôi ông bà bàn chuyện đấy làm gì, nói tóm lại, every body thấy thế nào_ Lê hỏi.
- Tóm lại là bánh trước vẫn ngon hơn, bánh này chưa được.

Lê và Rin thờ dài, đứng quay lưng vào nhau.

- Lại thất bại nữa rồi, chúng ta đã làm trên dưới chục lần mà vẫn không thành công mới chán chứ.

- Há cái gì, trên dưới chục lần ak, nhiều giữ zậy. - Đám bạn hô đề trên.

- He he.

Ren từ dưới lớp đi lên, tay xỏ túi quần trong rất phong độ. Thấy Ren đi qua, Lệ gọi:

- Ren à, cậu có ăn bánh rồi cho ý kiến không? - Giường như Lệ có ý đồ với Ren.

- Tôi không rảnh - giọng hơi chút lạnh lùng.

Nói xong cậu đi ngay. Rin quay sang hỏi:

- Nè bà già, có phải cậu định đề ý đến cậu ta không?

- Làm gì có.

- Chối gì nữa tôi nhìn ánh mắt cậu cũng đủ biết rồi.

- Vớ vẩn làm gì có, cái tên lạnh lùng như thế tôi...

- Đây không phải gu của cậu sao? Lạnh lùng mà.

- Nhưng không phải dạng này, cậu ta đâu biết quan tâm người khác.

- Vậy sao lại đề ý cậu ta chứ.

- Đâu có, dù có đề ý thì cậu ta cũng chẳng đề ý tôi đâu. Mà hình mẫu của cậu nay có đi học không vậy?

- Có, cậu ta chạy đâu rồi không biết nữa.

- Ai..?

- Thì là... nè sao hỏi vậy, lớp mình nay có mỗi Min chưa có mặt ở đây cậu cố tình hỏi trên tôi đấy hả.

- Áy chà, lộ rồi nhe, gu âm áp của cậu là Min sao?

- Ô...chép...chép.. không có gì để nói. - phồng nhẹ hai má, cười gượng với Lệ. à, tôi mới wen bạn của Ren, cậu ta là Iron ý. Tính cũng rất trẻ con. Hình như gu của cậu cũng vậy hay sao ý.

- Thì một lúc thích hai gu liền có sao đâu.

Hai cô bé có vẻ dễ thương ở khóa dưới e lệ đi vào trong lớp Lệ, hỏi:

- Cho cho em hỏi chị Lệ với ak.

Lệ hơi ngạc nhiên nhưng cũng nói:

- Ak, ờ, Lệ ra ngoài có chút việc rồi.

Rin xen vào: - Lệ đang đi tán trai rồi, có gì bảo cái chị đứng trước mặt em là được.

Lệ quay sang nhìn Rin nói lảm bảm gì đó, trong khi Rin vẫn đang cười.

- Có gì chị bảo chị ấy cô giáo chủ nhiệm bảo xuống lấy bài kiểm tra tiện thể gặp cô giáo tiếng anh có chút chuyện.

- Ừm, được rồi.

Ren từ ngoài đi vào, hai cô nhóc ngơ ngàng trước vẻ đẹp của cậu ta.

- Chào hai người đẹp, đâu đây.

- Ô, anh...Ren nè. - phấn khởi khi gặp được Ren

- Đúng rồi, anh á, anh còn đẹp hơn so với bọn e tưởng tượng. Woa.

Cô bé vui mừng thể hiện rõ qua giọng nói.

Ren cười nhếch miệng, nhảy một bên mí mắt triều trò tán tỉnh khiến hai cô nàng rớt cả lên.

Rin nhìn điệu bộ đó thật ngứa mắt, cô chỉ mún nhảy lên đấm cho cậu ta một phát.

“Rin yêu cầu: - Dừng lại, ai cho cậu dụ dỗ trẻ thơ đấy hả.

Ren ngờ ngàng nhìn Rin, và chưa kịp nói Rin đã chạy lại đấm một phát vào mặt Ren làm cậu ngã xuống trước mặt bao nhiêu học sinh vây quanh. Cô cảm thấy thật hả dạ”

Tiếng trống vừa vang lên khiến Rin trở lại, nhìn xung quanh Ren và hai á kia đã đi từ bao giờ mà không biết. thì ra cô lại mơ tưởng.

- Trời sao mình nghĩ lung tung thế này ngại wa đi.

Lệ vỗ nhẹ vai: - Cậu bức làm gì, kệ người ta đi, cậu tìm tình nhân đi đã không có đưa cuỗm mắt đấy nha.

- Không sao, kệ đi.

Lệ thờ mạnh một cái rồi chỉ ra phía cửa sổ. Min đang tươi cười và chuyện trò với mấy đứa con gái khóa dưới. Cô có vẻ không vui, liền đi ra gọi:

- Nè Min cậu cầm sách của tôi đấy, lấy trả tôi đi.

Cậu hiểu ý của Rin, thực tình cậu cũng muốn thoát khỏi đám nhóc này.

- Ok, hẹn gặp mọi người khi khác - Quay ra nói với mấy đứa.

Nói xong cùng Rin đi vào.

- Rin... hình như tôi không cảm quyền sách nào của cậu thì phải - Nói từ từ, giọng ảm áp nghe mới thích tai.

- Ủ, thì đúng rồi, tôi chỉ trên vậy thôi, đằng nào mà trả vào học, xin lỗi nha_thần nhiên nói.

- Không có gì, nhưng sao còn vào lớp khi biết tôi nói dối chứ.

- Thì càng không phải nói chuyện với đám đó.

- Là ai vậy?

- Là fan hâm mộ thôi.

- Hâm mộ ư? Hâm mộ cái j?

- Thì đẹp trai, chơi bóng giỏi.

- Thôi thôi ông tướng, cứ ở đấy mà chém mai thành bão rồi đấy.

Rin có vẻ hơi ngại, cô đi ngay ra khỏi lớp. Min tò mò:

- Cậu ta sao vậy, như người khác cố tình nói vậy phải ngại không biết nói gì vì có thể bị nghi ngờ là gen, sao cậu ta vẫn thần nhiên lại còn nhận lỗi luôn nữa chứ. Cậu ta thú vị đấy.

Còn Lệ thì hốt hải chạy xuống văn phòng lấy bài kiểm tra. Cô là lớp phó phải có trách nhiệm những vấn đề này.

Iron từ tầng 3 đi xuống, nhìn qua khe cửa sổ của lớp nào đó thấy dáng người rất giống Aly và Ren dưới cổng trường, mãi vội cầm đầu chạy luôn xuống cầu thang, trên tay vẫn cầm một sấp đề. Lệ cũng vừa lúc đi lên, tay vừa ôm đồng bài vừa tìm kiếm bài mình xem điểm trước:

- Không bit mình được bao nhiêu đây. Trời ơi tò mò wa.

Iron đang chạy xuống không để ý đâm vào Lệ, làm tập đề trên tay của hai người đều bị bay xuống đất. Lệ phản ứng ngay:

- Trời ơi, mắt mũi cậu đi thế nào mà đâm vào tôi vậy hả.

- Cậu thì có vừa đi mắt cứ cắm xuống đất làm sao nhìn thấy đường.

- Còn hơn cậu, cứ nhìn lên trời mà mơ tưởng. Không nói nhiều, nhặt lên cho tôi.

- Nè, sao cậu ngang tàng zậy, cậu làm roi của tôi mà, cậu phải nhặt lên chứ.

- Gì, tóm lại có nhặt không.

- Không .
- Vậy được rồi, ai nhật của người này.
- Ok

Hai người đánh tự nhật bài của lớp mình.

- Sao nhiều vậy nhật mãi mà không hết vậy - Lê than.

Bỗng một bàn tay nhật giúp Lê, cô vui vẻ cảm ơn, nhìn lên thật ngỡ ngàng khi người nhật là Ren:

- Ủa, Ren ... cậu...

Iron xen vào: - Đâu có gì phải xúc động, đây là chuyện bình thường mà.

- Ha, nhưng tốt hơn cậu, đồ nhỏ mọn - Lê vênh mặt tỏ vẻ ngang tàn.
- Gì, hơn cậu thì đúng ấy, đồ con gái gì mà đánh đá. Chẳng ai thích, chắc lợn đất mới thích thôi.
- Gì cơ. - giọng đánh.
- Ak không có gì.

Nhật xong bài cho Lê, Ren ra hiệu cho Iron đi luôn.

- Nè bà cô già đánh đá, tôi đi đây, không có thời gian nhiều chuyện với bà đâu.

Nói xong chạy ngay đi cùng Ren, để lại sau đó là sự tức giận của Lê.

- Ha, nè còn chưa thèm xin lỗi đấy sao đã đi rồi.

Vì đã vào học nên cô chạy nhanh lên lớp cũng không xem bài mình nữa.

Ren lại bỏ tiết học, cô giáo dạy tiếng anh lắc lắc đầu:

- Cái anh này lại trốn học rồi, tôi phải ghi vào mới được.
- Vâng cô cứ ghi đi dù cô ghi cũng chẳng làm gì được cậu ta đâu ak.
- Sao các em bảo sao cơ, dù gì cũng phải ghi cho đảm hiệu biết chứ. Hôm nay tôi con tiết kiểm tra 1 tiết đấy, tổ nào làm điểm cao tôi tăng 1 điểm phẩy, không thì nghỉ luôn.

Cả lớp hô hò đồng tình. Trong lúc đó Mi cứ ngệt ra vì Ren, cũng lo đám bạn không muốn giúp mình.

Ren đi cùng Iron ánh mắt luôn cảnh giác mọi thứ xung quanh. Iron nhớ ra hai đáng người dưới cổng trường, cậu hỏi ngay.

- Có phải cậu vừa gặp Aly không.
- Cậu bị ảo jà, tôi gặp cô ta làm gì chứ.
- Ủa, vậy chắc tôi nhìn nhầm.

Ren hếch nhẹ môi, lắc nhẹ đầu. Iron tự cảm thấy câu hỏi vừa rồi mình có chút vô duyên khiến cậu hơi ngượng trước Ren, chuyển ngay chủ đề.

- Cậu bỏ luôn bài kiểm tra để đến đây hả.
- Không quan trọng. Giống cậu thôi.
- Đâu có giống.
- Ủm ha, không giống ư, chỉ cái tôi trốn do không thích còn cậu là lười. - Cố tình trêu đùa bạn.
- Nè nè, ý cậu bảo tôi lười, tôi là hơi bị chăm lun, chỉ là chưa muốn thể hiện cái chăm thôi.
- Ủ ha, cứ cho là vậy đi.

- Ê, câu nói này nghe wen nha.
- Wen gì.
- Có, tôi có nghe ai đó hay nói mà.
- Rồi, cứ ở đây mà nghĩ đi.
- Chắc chắn tôi sẽ nhớ ra trong tương lai. Nhưng mà àng ngày cậu càng ít cười đi, lại có chuyện gì à, hay vẫn chuyện cô người lớn đó.
- Thôi ngay đi nha, đừng nhắc đến cô ta trước mặt tôi.

Thái độ Ren bỗng thay đổi khi Iron nhắc đến cô bạn nào đó.

- Ừm vậy thôi, hay nghĩ đến đám bạn lớp cậu đi.
- Có gì đâu chứ.
- Chấn hạn như cô bé tên Tiểu Anh nè.
- Lại stop, sao lại nhắc đến nhỏ đó, chỉ toàn đem lại phiền phức thôi.
- Vậy cơ à, nhưng tôi thấy cậu ta thú vị ý chứ.

Hai người vừa nói vừa đi vào một căn phòng kín, bầy đầu dán mắt vào chiếc máy tính, trên màn hình là toàn bộ ngôi trường Thiên Thần.

- Nhìn xem cái trường này chẳng có gì thay đổi cả. – Ren nhìn toàn bộ cảnh trường mới đưa ra nhận xét.
- Mọi thứ vẫn như em của ngày hôm qua.
- Mà cậu với cô gái ở cầu thang có quen nhau không?
- Không, tui nghĩ sau này có gặp còn là tình địch ý chứ. Nhìn thì cũng rất quen mặt, hình như bạn của cậu và Rin đúng không?
- Way, cậu gọi Rin, sao biết nhau bao giờ mà gọi thân mật vậy.
- Gặp đầy lần sao không biết. Cậu trông cậu ta thế nào?
- Bình thường, không phải người mình thích.
- Nè nói linh tinh, làm gì có chứ, cái nào đã xa tôi, tôi cho xa mãi mãi luôn.
- Hey, không biết đâu, cậu bảo Rin bình thường, tôi mà tán đổ thì đừng kêu nha.
- Khùng, xem đi còn về lớp.
- Àk thôi cậu ở đây đi, tôi về đã.

Nói xong Iron chạy thẳng ra ngoài, cũng quên luôn tập đề mới cầm. Ren nhìn đồng đề cười nheo một cái: - Đúng là mắc dịch, mỗi cái này mà còn quên.

Ren theo dõi tiếp vào màn hình, những cái camera gắn ở khắp trường hiện lên trên màn rất rõ nét. Thấy có bóng người gần thư viện, cậu phóng to màn hình nhìn cho rõ. Thật ngỡ ngàng khi người nhìn thấy chính là Rin

- Cậu ta làm gì ở đây vậy.

Cậu xem kĩ, Rin đang cầm điện thoại, nói chuyện với ai đó một lúc xong thì cụp máy. Cô ngồi phụng xuống, khuôn mặt chán nản như người mất hồn. Giọt nước mắt từ trên khóe rơi nhẹ xuống đôi môi hồng hào. Điều này khiến trong tim Ren có cảm giác gì đó rất lạ, cậu cũng không hiểu, cùn không biết ý nghĩ nào đã khiến cậu chạy ngay khỏi đó đến chỗ thư viện mà Rin ngồi. Cậu nhìn bức tường đã xây xong lại nhớ lại hôm Rin cứu mình nhưng không thấy Rin ở đó. Cậu bước chân rất nhẹ vì không muốn cho ai biết sự có mặt của mình ở đây, từ từ lại phía cây xanh gần đấy, ánh mắt luôn tỏ ra thận trọng. Cậu nhìn xung quanh như nơi đây quá vắng, không có một ai.

- Chẳng lẽ mình mơ.

Ren đưa tay lên vuốt nhẹ cái tóc kiểu hàn quốc của mình bỗng một giọt nước ấm rơi vào tay khiến cậu ngạc nhiên rồi quay nhẹ đầu nhìn lên phía trên cây.

Rin im lặng ngồi dựa vào cái thân cây to xù, và giọt nước rơi vào tay Ren chắc là nước mắt của Rin. Ren biết ý, cậu không nói, cũng không gọi, chỉ đứng yên lặng, trong cùng một không gian thời gian với Rin. Và giương như cậu có cảm giác muốn bảo vệ người này.

Sáng hôm sau, sắp vào học nhưng Ren vẫn đứng nói chuyện với Aly nhưng xem thái độ Ren có vẻ không thích cho lắm. Iron từ đâu đó đến cắt ngang cuộc hội thoại:

- Hai người đang cười đùa gì đấy hả.

- À, bọn tôi mới gặp nhau thôi mà.

Ren được có đũa đây: - Iron ở đây rồi thì tôi đi đây. - thân nhiên nói.

Aly nín kéo: - Ren, sao cậu lại vậy chứ, cậu đang nói chuyện với tôi cơ mà.

Ren quay sang nói với Aly: - Nhưng tôi không thích.

Nói xong quay sang vỗ vai Iron: - của cậu đấy lo đi.

Cậu vuốt mái tóc phớt vàng, rồi đi ngay khỏi đó. Vừa định vào trường, Ren thấy Rin đang ngồi cùng chiếc bánh bao bên quán cạnh cổng trường.

- Cậu cũng nhiều tiền quá đấy.

Rin vẫn thân nhiên trả lời.

- Liên quan gì đến cậu chứ.

- Tất nhiên là không liên quan rồi, nhưng tôi thấy cậu lãng phí tiền vào mấy món ăn tầm thường quá ak.

Rin vẫn thân nhiên: - Tầm thường ư? Chẳng sao? Vui là được.

Cô thấy hơi lạ vì Ren lại quan tâm đến mình một cách lung tung như vậy. Cô nó nhỏ:

- Tên công tử bột kì quái này, nấn mừa thất thường.

- Vậy ak, cũng hay đấy, từ từ ăn thôi không nghẹn nha. - giọng nói kiêu căng tỏ ý coi thường.

Cậu nói khẩy trước khi bước đi.

-Ê, cô bạn cậu cũng phải lo má tìn cách trả lại chiếc áo cho anh bạn tôi đi.

Cậu cười mỉm rồi bỏ đi ngay.

Ren đi khỏi, cô nhìn theo từng bước chân của cậu ta với ánh mắt không ưa, nói với cái bánh trong tay.

- Tầm thường ư? Công tử bột lại còn lảm chuyện - nói xong há miệng cắn ngay một miếng bánh.

Đang bực mình vì Ren, nhìn phía xa thấy Iron lại đang nói chuyện với cô gái lần trước.

- Tại cậu mà Ren đi rồi đấy.

- Sao cậu lại nói chuyện với cậu ta, còn tôi thì sao?

- Chúng ta chia ta rồi mà.

- Tôi không mún.

- Iron ak, cậu đừng theo tôi nữa, cậu đẹp trai vậy chắc đầy cô gái theo, quên tôi đi.

- Gì, cậu bảo sao? Vậy cậu định quay lại với Ren ak.

- Ừm, bọn mình dù gì đã là người yêu 1 tuần mà, hơn nữa, bố mẹ tôi đang có dự định kết thông gia với nhà Ren đấy.

- Há, gì cơ. ... vậy suốt thời gian quan cậu có thích tôi không?

- Tất nhiên là có rồi nhưng chưa bằng Ren được.

- Linh tinh tại cậu ta đang nổi lên cậu mới vậy chứ j.

- Ừm, thì cứ coi thế cũng được - thân nhiên trả lời.

Aly tiến sát lại phía Iron làm cậu hơi dao động:

- Iron chúng ta sẽ còn là bạn mà.

Cô gái cười một cái rồi bỏ đi : - Tôi phải đi đây.

Iron xiu xuống, khuôn mặt buồn rầu nhìn theo chiếc xe mà Aly bước lên. Bỗng một cái tát vụt sượt qua đầu.

- A, ai vậy hả. – Vẫn đang trong cơn tức.

- Cái đồ trời đánh này, mỗi vậy mà cũng nản. - giọng thần nhiên.

Thấy Rin thái độ Iron thay đổi hẳn, cậu tươi cười ngay:

- Là cậu hả, để cậu nhìn thấy cảnh này ngại quá.

- Ngại thì đừng nín kéo nữa, bỏ đi. Cậu mà thiếu gái theo sao?

- Không thiếu nhưng tôi không thích, ở gần Aly tôi thấy rất vui.

- Trời, đồ mê gái này. Haha... xem thái độ cậu kìa, nhắc đến cậu ta là khuôn mặt cậu tức cười thật ấy.

Đang cười thì ngưng lại nói: - Nếu không mún mắt người yêu thì phải nghĩ cách chứ.

Nghe Rin nói bỗng ý tưởng sáng lên trong đầu Iron, cậu kéo Rin vào ngồi trong quán.

- Cậu giúp tôi sao?

- Ừm.

- Sao lại giúp, lí do vì sao?

- Thì do tôi ghét tên... à, không vì tôi không mún cuộc tình tan vỡ thôi mà _ nghĩ thầm “ chủ yếu cho tên Ren kia không có ai theo đuổi cho biết mặt”

- Tạm thời tôi có cách rồi. Cậu cũng là con gái đúng không - nịnh nọt

- Ồ... ờ..nhưng sao? - nói gượng.

- Đã giúp là phải giúp đến cùng đấy.

- Ồ... mà hình như chưa có ai bảo tôi là con gái thì phải. thôi được có gì cứ nói.

- Cậu làm bạn gái tôi để cậu ta ghen cũng được.

Rin đang uống nốt hộp sữa, nghe Iron nói khiến cô bị sặc phải phụt sữa trong miệng ra đám cỏ bên cạnh. Quay lại lấy giấy lau miệng rồi nói:

- Há, gì cơ... cậu bảo sao... cái này thì không ổn đâu nha.

- Đi mà, bạn tốt.

- Chúng ta wen nhau chưa lâu sao đã đưa ra ý kiến này rồi.

- Nhưng còn cách nào đâu.

- Hey, hay mua quà tặng cậu ta.

- Cậu ta giàu, đầy tiền chẳng thiếu thứ gì đâu.

- Hừm, nhưng tôi không thể hay đi với cậu được. Ak, làm phải có tiền công đấy nha.

- Ok.

- Nhưng nếu không làm cậu ta ghen thì sao?

- Có gì thì tôi thích cậu luôn cũng được.

- Há, không phải chứ. Được rồi để tôi nhờ bạn tôi cho, cậu ta diễn kịch giống lắm đó.

- Tôi không thích, thích cậu cơ.

- Nhưng mà tôi bận nhiều việc lắm sợ không hay đi với cậu được. Thôi cứ vậy đi tôi nhờ được bạn thì tôi bảo, nhớ số của tôi đấy. Mà nói trước, cô bạn của tôi hơi bị xink, nữ tính lắm đấy.

Nói xong đứng dậy chạy luôn.

- Nè, nè, tôi chưa nói xong mà - thở dài một cái rồi than. Hey, chán quá đi.

Đến tiết 3, Rin lại xuống canteen mua đồ ăn. Iron giương như đã đợi sẵn ở đấy để hỏi chuyện Rin:

- Nè cậu hỏi cậu ta chưa.

- Hỏi rồi cậu ta đang lưỡng lự, nhưng mún thành công trước tiên mua đồ ăn cho tôi đã.

- O k không vấn đề. - Đặt tập đề xuống bàn.

Cậu mang ra cho Rin một đồng bim bim và cốc socola mát lạnh.

- Vậy được chưa? ở đây không có cà phê cho cậu đâu. Thích thì bao giờ tôi pha cho.

- Thôi được, tạm ổn rồi.

Iron thở dài, ngồi phụp xuống ghế gần Rin. Cô nhìn sang tập đề trước mặt Iron thấy thoáng thoáng tên Trần Mỹ Lệ, cô tò mò hay do trùng hợp, tên trùng tên. “ sao lại vậy nhỉ, chắc tên trùng thôi. Đây là lớp a1 mà, Lệ liên quan gì đến chứ, nhưng nhìn chữ có vẻ...”

- Nè, Rin cậu đang nghĩ gì vậy? - Iron sắp tập đề lại cho phẳng.

- Tập đề của cậu...

- Ủm, cô chủ nhiệm đưa từ hôm qua ý mà, sao không?

- Ak, không có gì. Mà tôi nghĩ rồi, yêu đương gì lắm, sắp cuối cấp rồi tập trung vào học có phải hay hơn không.

- Vậy cậu thì sao? Bỏ qua chuyện tình cảm được không hả.

- ...ơ...thì không.

- Thì đấy. Aly, cậu ta không tốt lắm nhưng chắc chắn cậu ta tốt với tôi. Dù biết cậu ta chỉ chạy theo những tên có tiền có thế thôi nhưng tôi vẫn cảm thấy thích.

Cứ nhắc đến Aly là Iron không có chút nghiêm túc nào.

- Trời, lại vậy rồi, tôi để ý thấy, cứ nhắc đến tên Aly là cậu luôn tỏ ra không bình thường.

- Vậy sao? Tất nhiên rồi. Nhưng thời gian chúng tôi hẹn hò chắc cậu ta cũng thật lòng ấy chứ...

- Vãi từ thật lòng lại học tập câu của Nam rồi.

- Ai cơ?

- Cậu không biết đâu, cậu nói tiếp đi.

- ... Chắc chắn thật lòng chứ, mỗi lần tôi gặp chuyện là cậu ấy lại an ủi tôi mà. Mồm miệng hơi chua ngoa nhưng đối với tôi cậu ta luôn dịu dàng, đảm ấm...

- Dịu dàng với cậu hay đùa nào cũng vậy? - chen ngang lời.

Iron bực : - Sao tui cứ nói cậu lại cần một miếng zậy.

- Oh, thôi được rồi, sorry ông bạn ak. _vò nhận lỗi. - Có gì kể tiếp đi.

Rin nhấp từ từ một hụm nước socola rồi nghe Iron kể.

Giờ học cuối, Lệ lấy đồng đề cô giáo đưa phát cho các bạn để ghi điểm vào sổ. Cô mài móng trả bài để tìm bài của mình, ngoài Ren không có bài ra thì bài của Lệ cũng không thấy. Lệ lo lắng hỏi mọi người về tờ kiểm tra của mình:

- Mọi người có ai cầm nhầm đề của tôi không.

Đồng thanh hô: - Không

Cô giáo trầm mặt hỏi: - Vậy bài em đâu, liệu hôm đấy em nộp chưa.

- Em nộp rồi mà cô, ở đây chỉ thiếu của Ren thì bạn ấy không làm rồi...

- Cái anh này lại trốn học rồi, tôi trừ hết điểm đi cho xem.

- Cô giáo nếu làm mất thì sao ak?

- Thì em 0 điểm chứ sao nữa.

- Há, cô để em đi tìm đã ạ, chắc rồi đâu đó thôi.

Lệ hốt hải chạy ra ngoài tìm không may đâm thẳng vào Rin.

- Ê ê sao mãi vội vậy?

- Tôi bị mất đề kiểm tra rồi, mất là cô cho điểm không, không cho làm lại đâu.

- Hey, sao cô này khó tính quá vậy.

- Chắc chỉ có Ren mới trị được cô thôi.

- We we, ý cậu là gì đây.

- Thôi không nói nữa tôi đi tìm đã, nhớ đâu trong lúc vận chuyển nó bay mất.

Nói xong Lệ đi ngay.

Rin nhớ lại tập đề của Iron mình vừa nhìn thấy, cô tỏ ra nghi ngờ nhưng cũng thấy nghi vấn:

- Chắc không phải chứ, làm gì có chuyện trùng vậy, hai người ở hai lớp khác nhau làm gì biết nhau mà cầm nhầm, cô giáo lớp mình với lớp a1 khác nhau hoàn toàn mà.

Rin đuổi theo Lệ muốn tìm cùng:

- Nè, cậu có làm rơi hay lấy nhầm của ai không?

- Không mà, tôi xuống văn phòng lấy luôn lên lớp để luôn trong ngăn bàn mà - mãi vội tìm xung quanh chỗ hành lang, vừa trả lời vừa tìm.

- Nhớ lại xem cậu có va phải gì không.

- Trời ơi, thực sự là... suy nghĩ một lát... Có, tôi có va phải tên mở nhọn, ak quên nhỏ mọn.

Rin gắng hỏi: - Là ai?

- Bít sao được, tôi va nhầm vào tên đó làm bay đóng đề...ak. Đúng rồi, tôi phải tìm cậu ta mới được.

- Biết ai mà tìm đây.

- Chắc chắn cậu ta chỉ ở trong trường thôi, tôi sẽ tìm - thể hiện vẻ quyết tâm.

Rin nhìn Lệ rồi nghĩ đến Iron khiến cô phải phì cười:

- Đúng là cặp đôi hoàn cảnh.

- Cậu nói gì cơ?

- Ak, không có gì.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Kị Sĩ Bóng Đêm Xuất Hiện

Mấy hôm sau, Lệ vẫn chưa tìm thấy người cầm nhầm đề của mình, cô thật sự nản và cũng không muốn tìm nữa.

.....

Buổi chiều, trời có vẻ nóng bức, thỉnh thoảng mới có cơn gió nhẹ thổi đến. Khoảng 4 giờ không khí lại dịu hẳn. Học sinh trường Thiên Thần nô nức khi tiếng trống kết thúc buổi học. Rìn lại tiếp tục như mọi khi đợi Lệ gần phía sau cổng trường vì hai người đã hẹn nhau ở đó xong mới về. Nhưng vì ở lại tìm kiếm người cầm nhầm đề nên Lệ xuống muộn so với dự định. Rìn vẫn đứng đó chờ. Thường thì gần chỗ đó là nơi tập trung của nhóm Tam Hồ hot boy hùng hổ nhất trường. Thấy có nữ sinh đứng đó họ lại có ý định trêu. Hani vuốt nhẹ mái tóc đen bóng vuốt mào của mình, cười một vẻ đều giả.

- Ji, cô bé mới kìa, trông có vẻ non đấy, thử không.

Anh bạn Kun ngồi chiếc ghế bên, chỉ cười nhẹ cũng đủ thấy một hot boy với má lúm rất duyên. Mái tóc phớt phớt trắng bạch kim, kiểu tóc mái phù hợp với khuôn mặt nên trông anh ta càng tuấn tú.

- Thôi mấy bạn này, trêu nó làm gì cho tủi thân.

Anh bạn còn lại là Ji, cô tình báo chữa.

- Gì chứ, trêu gái là nghề tụi mình mà, ai bảo nó đi một mình. Hừm.

Ji đan tay vuốt phần tóc mái nhuộm màu rêu nhạt.

Ren từ sau đi đến nói về kiều hãnh.

- Các anh định làm gì đây - Ren lạnh lùng nhìn về phía nhóm Tam Hồ

Hani người đứng đầu trong nhóm thấy Ren, thấy được cả ánh mắt lạnh lùng như vô cảm của cậu ta khiến Hani càng có hứng thú với con người này.

- Ay cà, Ren sao? Làm gì thì chú biết rồi đấy.

- Các anh vẫn còn non lắm. Con bé đó không trêu cách thông thường như mấy anh được đâu.

- Thế theo mày thì phải làm thế nào đây?

- Nếu tôi làm được, các anh sẽ mất gì?

- Nếu nhóc làm được anh cho nhóc quản luôn cả khối nhà D.

- Ok quân tử nhất ngôn. Nhưng không được động đến nhóc đó nữa.

- Vì sao? Bạn nhóc hả?

- Bạn. Nhưng tôi muốn chỉ mình tôi trị cậu ta - Ren vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

- Ồ thì ra vậy. Ok. Nghe nói Ren là người lạnh lùng, không hay để ý đến những việc không quan trọng nhưng nay thì...

- Cũng bình thường mà, đâu có chi.

Rìn đeo chiếc cặp dây treo trên vai tiếp tục ngó nghiêng ngóng Lệ, cầm chiếc bút trong tay tung lên tung xuống. Cô cũng không thèm để ý phía sau có những ai. Tin nhắn từ điện thoại: “Đeo khẩu trang vào”

Tin nhắn từ số lạ khiến cô vừa ngạc nhiên vừa tò mò. Cô đánh ánh mắt cảnh giác sang hai bên nhưng không nhận ra ai đã gửi tin nhắn cho mình. Không biết tin nhắn đó có chính xác hay chỉ có đùa nào đó trêu đùa nên cô lưỡng lự, suy nghĩ chốc lát cô đưa ra quyết định không để ý nữa mà nghe lời, lấy chiếc khẩu trang nhỏ từ trong cặp ra đeo lên mặt trong sự tò mò. Vừa đeo xong, một bàn tay từ sau chạm vào vai, kéo cô quay lại phía sau. Cô ngỡ ngàng khi thấy đó là Ren, Rìn chưa kịp nói gì thì Ren đã hôn nhẹ vào khẩu trang của Rìn khiến cô càng hoảng, tròn mắt nhìn Re.

- Làm ơn đi, đừng phản công, nếu không cậu sẽ khó khăn đấy. – Nói thầm.

Rìn chớp mắt mấy cái, cô không hiểu chuyện gì đã diễn ra, đánh mắt ra sau thấy mấy tên khóa trên cô hiểu ý, cũng không phản ứng lại. Rìn nhìn thẳng đôi mắt long lanh đầy mê hoặc của Ren nghĩ gì đó đẩy cậu ra và chạy thật nhanh đi. Ren cười nửa miệng, quay lại nhìn với ánh mắt lạnh lùng.

Đám Hani há mồm tròn mắt ngạc nhiên hết mức vì tình huống vừa xảy ra.

- Kinh, công nhận nhóc giỏi thật ấy.
- Vậy chuyện vừa nãy...
- Anh đã nói là làm được mà. Nhưng để công bằng, anh cũng muốn thử cho nhóc xem.
- Nhưng...
- Để anh thử sau đó anh không động đến nữa là được chứ gì. Nếu anh mà làm được thì mọi thứ lại trở về vì trí cũ đấy nha.
- Sao có thể ...
- Không nói nhiều cứ quyết vậy đi. Nghe nói công tử Ren tán ai là đồ, yêu ai cũng chỉ đến 3 ngày là chán đúng không!
- Điều này thì khỏi nói.
- Hừm, anh còn thua.

Ren vừa suy nghĩ cười nhòe một cái “cậu ta quá yếu đuối, làm sao mà chống được bọn này chứ? Làm sao đây, nhưng sao mình lại nghĩ cho cậu ta vậy nhỉ, bao em chân dài thì không nghĩ đến, cậu ta quá nhỏ bé để vào mắt mình, tốt nhất là mặc kệ không quan tâm”.

Tối hôm đó, khoảng lúc 7 giờ, Rin vẫn lững thững đi bộ từ từ trên vỉa hè, lòng đường xe cộ đi lại rất đông nhưng cô chỉ thờ thẩn đi một mình. Bỗng có tin nhắn từ số máy lúc chiều nhắn đến “– tránh xa chỗ đường tối chỗ ngã ba”

Số điện thoại này thật kì lạ, gọi khôn ai nghe, nhắn tin khôn ai trả lời khiến Rin cảm thấy như luôn có người cố ý bảo vệ mình Cô hoài nghi hết người này đến người kia mà vẫn không biết chủ nhân số điện thoại đó, hỏi cả lớp, hỏi cả những người quen nhưng không ai biết về số này, chỉ biết số điện thoại giành cho những vị giàu có. Cô đành lưu số điện thoại đó là kỉ sĩ bóng đêm.

- Cái người này, là ai vậy, chắc là ông rồi. Ông ngày nào cũng theo dõi mình sao, đâu có chứ, làm sao vậy được, ông ấy bận tối mắt tối mũi rồi để ý đâu được, mặc kệ. – Cách nói như trách móc.

Cô cắt ngay chiếc điện thoại, cố tình đi vào đoạn đường mà đã cảnh báo:

- Để mình xem có gì không hay ở đây nào. Kiếp nạn của mình là gì đây ta.

Cô thản nhiên đi đến đó, chỗ ngã ba này không có nhà dân, đèn đường cái có cái không, quyết định:

- Mình phải sửa chỗ này mới được, ủa mà tiền lấy đâu ra đây. Hey, mún làm điều tốt mà không thể làm. Anh chàng kỉ sĩ bóng đêm đó cũng tốt đấy chứ, sao hay giúp mình vậy. Nhưng không biết anh ta là ai nữa. - vẫn vơ suy nghĩ.

Vì mấy cái tin nhắn cô đã lưu số điện thoại lạ đó là kỉ sĩ bóng đêm. Cô vẫn tiếp tục đi ánh mắt luôn cảnh giác. Từ sau cái cột đèn đường bị cháy gần đó, hai tên một béo một gầy đang đứng dựa vào nhau, miệng phì phèo thuốc. Thấy có cô gái xuất hiện, hai tên nhân cơ hội dờ dờ.

- Cô em à, đi đâu để bọn anh đưa đi cho. – Ánh mắt gian xảo nhìn chăm chăm vào chiếc túi của Rin.

Rin mở to mắt vì cô không ngờ kiếp nạn của mình là gặp hai tên ngu ngốc này.

- Ừm, chào hai người, đi đâu vậy. - vẫn điềm tĩnh.

- Tụi anh đi cướp đấy.

- Cướp gì đây à. - nói với giọng mỉa mai

Tên béo nói khẽ: - Đại ca, con bé này bị khủng hã hay sao không sợ vậy?

- Mày cứ để tao.

Nói xong hắn đi lên một cách bành chướng, găm mặt đe dọa:

- Anh đây mún cướp cả người lẫn tiền đây, sợ không?

- Học tập câu của tên Việt Gian đây. Sợ bình thường.

- Ay chà, to gan gớm nhờ.

Hai tên cùng tiến lại phía Rin, họ vừa đi vừa cho rằng cô bé này sẽ qua đầu bỏ chạy nhưng sự thản nhiên của cô bé ngược lại khiến họ hãi.

-Con kia, mày không sợ hã.

- Sợ...thì ai chả sợ.

Rin lùi lại cau mày tỏ ta lo lắng. Bỗng nhiên có tiếng réo...éo xe cảnh sát tiến dần đến khiến hai tên cướp đường mãi mốt và bỏ chạy ngay. Rin quay lại phía sau để xem có chuyện gì xảy ra nhưng thật hài, chỉ là chiếc xe máy có gắn còi xe như tiếng xe cảnh sát của đám trẻ con nghịch ngợm vẫn đang kêu rú...ú. Cô phì cười rồi tiếp tục đi.

Hôm sau, cô giáo vừa đến đã bỏ cuốn sổ tổng điểm nhưng đến giờ Lê vẫn chưa tìm thấy bài làm để lấy điểm. Cô gọi từng bạn một để lấy điểm. Đến lượt Lê, cô bối rối vùi mặt vào hai bàn tay.

- Tiêu rồi làm sao đây.

Cô giáo hỏi trực tiếp:

- Lê bài của em được bao nhiêu điểm nào?

- Cô giáo ơi, em vẫn chưa tìm thấy ạ - Đứng dậy trả lời, hạ dần giọng xuống.

- Cô cũng không nhớ điểm của em, có gì cho em làm lại, được bao nhiêu thì được nhưng chắc chắn phải khó hơn lúc đầu rồi.

- Há...

Trong lúc đó, Rin đang bức bối với đôi quai hậu mình đang đi. Ren không có ở lớp, cậu ta lại bỏ tiết, bàn chỉ có Rin và Min ngồi. Min bắt chuyện trước để không khí đỡ tẻ nhạt. Cậu nhìn xuống thấy Rin đang loay hoay với đôi quai hậu, hỏi ngay.

- Cậu sao vậy? Tôi thấy cậu hơi khó chịu với đôi này.

- Hey, mẹ nuôi bắt tôi đi đôi này cho nữ tính mà tôi chẳng thích tí nào, nó không chạy được, tôi vẫn thích đi giày hơn.

- Đi giày thì nhàm quá à, giờ girl thì phải đi giày búp bê, đi guốc chứ.

- Nhưng tôi không thích, mấy thứ ấy chỉ Lê mới đi được.

- Cậu thích kiểu giày thế nào?

- Hey, tôi cũng có rồi không cần cậu phải mua đâu, ngại chết.

- Con người này kì lạ, có ai bảo mua cho cậu đâu, tò mò hỏi vậy thôi.

Rin bị hớ, cô phồng nhẹ má rồi nói lảng, cầm chiếc bút trước mặt tung lên tung xuống.

- À, tôi thích đi dạng giày cổ cao, bốt cũng được, miễn là giày tôi đi đẹp là tôi thích thôi. - Rin thần nhiên nói.

Nam ngồi cạnh Lê quan tâm: - Nè có gì để bọn tôi tìm cùng cho, quá lăm thì làm lại là được chứ gì.

- Ủa ừa cảm ơn các ông già nhà tôi. Rin, cậu vẫn không biết tung tích tờ đề của tôi à.

- Ờ...thì... để ra chơi tôi tìm lại cho.

(Thực chất cô vẫn chưa đi tìm giúp Lê)

- Mọi người giúp tôi vậy nha. - Lê cười toe một cái nịnh nọt.

Cả đám cười lên: - Được rồi, trông vẻ mặt của bà Lê kia, đúng là ton hớn mà...

Nhàn ngồi cuối lớp cùng với mấy đứa bạn chỉ trực soi mói Rin và Lê, bữu môi, nhìn với ánh mắt khinh thường.

- Mấy cái con, tí tøn, vừa vào lớp mình đã thấy ghét rồi.

La ngồi trước lên tiếng: - Ghét vì người ta được nhiều người quý hơn ak.

Câu hỏi này khiến Nhân lúng túng không nói gì được, cô nghĩ thầm “ cái con này phải dạy cho nó một bài học mới được, nó mới vào lớp mà đã làm lớp chia bè phái rồi, La cũng ủng hộ nó chứ, mình sẽ cho nó biết tay cho chữa tội dám cãi lại mình, phải nhờ anh Hani mới được”

Vừa ra chơi, Rin đã gọi ngay cho Iron và hẹn gặp cậu ở gần chỗ thư viện. Anh bạn này mắc tính hay lè mề, gọi mãi không ra khiến cô chờ mãi cả cổ. Cô đứng từ bên ngoài thư viện, để ý bên trong thấy có người, cô tò mò xem. Thật không ngờ người ngồi trong đó đang đọc sách rất chăm chú là Ren. Cậu cầm một quyển sách, dựa vào tường đọc trông phong thái của cậu ta cũng rất đẹp. Cái áo sơ mi kẻ caro cao cổ rộng khoác ngoài áo phông thun kết hợp với quần Jeans thật quyến rũ.

- Woa, cậu ta trông bảnh ý chứ, đúng là có gu ăn mặc mà. Mình cũng thích có thằng người yêu như vậy. Phong cách bụi phủ mới đẹp chứ. Nhưng..._ Rin nghĩ gì đó về Ren, cô cười nửa miệng rồi quay đi, nói tiếp. -...nhưng không tốt. Chúa phong lưu mà.

Rin đi lại phía cái cây mà hôm trước cô đã ngồi trên đó.

- Tên Iron này sao lâu wa vậy. – Cầu nhàu, tay cầm chiếc bút tung lên tung xuống.

Ren bỏ quyển sách xuống, quay ra ngoài nhìn với ánh mắt thao láo, chắc cậu cũng biết vừa có người nhìn mình.

Rin vẫn đứng chờ Iron, bỗng nhận được tin nhắn từ số máy lạ đó: “cẩn thận phía sau, chạy đi”

Lời cảnh báo khiến cô hơi lo, đánh mắt liên tục, cẩn nhẹ làn môi dưới. Mỗi lần cô cắn môi dưới là lúc cô đang lo lắng hoặc sợ hãi điều gì đó. Một bàn tay từ phía sau đặt lên vai giống cách thức của Ren, cô nghĩ rằng cậu ta định trêu mình như hôm trước và trong lúc này trong đầu cô lại nhớ đến Min, muốn cậu ta giúp đỡ nhưng cậu ta không có ở đây. Người này cũng làm giống Ren, định kéo cô lại rồi làm như Ren nhưng giờ không biết cậu ta đang ở trốn nào, cô đành phản ứng nhanh chóng, quay lại tát đốp phát vào mặt tên đó rồi đập cho một cái trứng búng làm hắn phải lùi ra sau.

- Gì đây, Hani khối D sao? _Rin ngạc nhiên hỏi.

- Ay za, sao khỏe vậy, con nhóc này mày dám đánh tao hả, mún chết không.

Kun can : - thôi chấp gì con gái yếu lắm.

- Không bit nhưng tôi phải cho con này một trận nếu không xin lỗi_ về mặt tức giận.

Rin há hốc mồm, cô thực sự ngạc nhiên khi biết đó là Hani, cũng là tên hôm trước định trêu mình. Sự ngạc nhiên jết rất nhanh, cô lại cười phà lên khi thấy Hani ôm bụng.

- Tôi không cần phải xin lỗi, tôi có làm chuyện gì trái đâu chỉ phản công thôi.

Hani rất bực, hai hàm răng khít lại, mặt nhăn nhó..

- Còn nói, đứng đấy.

Rin bỏ ngay trước khi Hani đuổi đến. Vì để cho tiện, cô bỏ chiếc quay hậu cầm trên tay và chạy bằng chân đất. Hani có vẻ rất bực cương quyết chạy theo Rin, còn Rin vẫn thản nhiên vừa chạy vừa cười. Ren lững thững từ trong thư viện đi ra, cậu bật cười vì tình huống này.

Rin và Hani vẫn đuổi nhau, hai người chạy mấy vòng cầu thang rồi qua phòng hội đồng, đang chạy thì có giọng nói đồng đặc vọng đến.

- Hai anh chị kia đứng lại.

Hai người đang chạy bỗng khựng lại, Rin trên tay vẫn cầm đôi quai hậu, vội vàng bỏ xuống, nhí nhảnh cười chào thầy hiệu trưởng.

- Thầy giáo ạ.

- Các cô các cậu làm trò gì mà đuổi tới đuổi lui thế hả. Chạy cũng nhanh đấy, sao không tham gia thi malatong đi hai em – cách nói hài hước.

Hani vò đầu bứt tai không biết nói gì. Cả hai cùng được mời vào phòng hiệu trưởng, lát sau đi ra là một bản kiểm điểm và phạt lao động. Min đi cùng Rin từ trong phòng ra trước, nói:

- Cảm ơn cậu không làm chứng thì tôi thăm rồi.

- Không có chi.

- Đi thôi.

Hani ra sau về mặt bực tức đi qua nhìn Rin với ánh mắt đầy sự phẫn nộ.

Min hỏi thăm:

- Cậu không sợ đáp tội với anh ta sao?

- Sợ thì tôi đã không đứng đây. - nói xong đi luôn.

Trong lúc Min và Rin cùng đi lên lớp, thấy đám Hani đang đứng cùng với Ren nói chuyện gì đấy.

- Mấy người cùng một thể, xấu xa. - Rin nói thầm đủ để mình nghe thấy.

- Rin cậu thì thăm gì vậy?

- Ak, không đi đi.

Min khoác vai Rin, cười một cái nói: - Lo gì, không phải sợ, vào lớp thôi, còn nghe cô ca bài nữa chứ.

Rin nhìn Min với ánh mắt đầy thiện cảm. Cô nhớ ra cú điện thoại vừa nãy, lấy ngay ra và xem qua. Cô cười thầm khi thấy số vừa gọi là Kị sĩ bóng đêm, nhưng vẫn tỏ ra hoài nghi.

-Ai vậy nhì, chắc chắn không phải Min rồi, không phải ông, là ai đây.

Thần thơ suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lo Chuyện Bao Đồng

Rin đi xuống cangteen mua đồ, nếu gặp Iron cô sẽ chửi cho một trận nhưng không gặp cậu ta mà gặp cảnh tượng khác. Đám nữ sinh đứng gần căngtin đang dọa dẫm cô gái nào đấy.

- Mày cứ nhớ mặt tao đấy, khôn hồn thì tránh xa khu 10 ra_ một nữ sinh mắt trợn lên, miệng chua ngoa nói.

Nữ sinh khác chạy vào can:

- Bạn bè với nhau gì mà ghê vậy.

- Việc của mày ak? - Nữ sinh đó vênh mặt lên nhìn nữ sinh vừa nói.

Người vừa can có vẻ hơi sợ hãi thì nữ sinh đó đã vênh mặt lên nói tay vừa chỉ vào mặt nữ sinh đó

- Tao là đội máu đòi lớp 10 đấy. Bọn mày linh tinh tao cho đi đòi hết hiểu chưa.

Rin đứng mua đồ bên cạnh, nghe churong tai nhưng cô không thể làm gì nên lui lùi đi lên lớp.

Được hôm đầu tuần thì đã xảy ra chuyện. Ren với mấy đứa bạn đứng tận phía cuối hành lang của dãy nhà A. Khu vực của đám học sinh lớp 10. Chỗ này cũng ít người tới nhưng ở đây gió mát và có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh trường, hơn nữa nó cũng rất gần với khu 12.

- Ren, sao mình lại đứng chỗ tệ nhạt thế này.

- Thích vậy, không thích thì đi đi_Ren thần nhiên nói.

Nhưng đám đó không dám đi vì đang cậy cơ Ren mà. Có tiếng hô vọng đến:

- Đánh nhau kìa bà con.

Ren cười nửa miệng, nháy mắt ra hiệu cho mấy đứa:

- Có vụ hay rồi, xem có việc gì.

Có đám đồng đang vây ở đó. Ren chen vào xem. Thấy Ren mấy học sinh đứng đó phải rẽ sang hai bên nhường chỗ cho Ren. Cảnh tượng thật đáng cười, vụ việc xảy ra là vụ đánh nhau nữ sinh, lại còn 4 đầu một nữa chứ. Người bị đánh là một nữ sinh khối 11, vẻ mặt vẫn còn ngây thơ non nớt. Còn đám kia là học sinh lớp 10, thật ảo khi 11 để 10 bắt nạt. Cô bé yếu ớt đó đã khóc khi bị tát và bị giật tóc. Rin không biết làm gì mà cô cũng có mặt ở khối này, tỏ ra khinh thường khi chứng kiến cảnh cô gái đang rơi nước mắt vì sợ hãi. Từ phía đối diện, Ren nhìn thấy Rin, cậu cũng chỉ cười nhòe một cái và không thêm đề ý nữa nhưng đứa bạn đứng cạnh lại nói:

- Kia chẳng phải Rin lớp cậu sao Ren?

- Nhóc con tầm thường đó, để ý gì chứ.

Ren tiếp tục xem diễn biến câu chuyện. Đám nữ sinh vẫn tỏ ra oai phong không sợ cái gì, mạnh mẽ nói:

- Hôm nay là còn nhẹ đấy, tao thách mày bảo thầy hiệu trưởng đấy, dù có xui cũng đâu có bằng chứng, mày sui vào mắt con ak.

Rin đứng bên ngoài, vừa định đi, nghe tiếng chua ngoa của bé đó làm cô thấy khó chịu. Cô định vào can thì bàn tay Lệ kéo lại:

- Kệ đi bà lo chuyện người ta làm gì.

- Không phải nhưng mà... đó là đám hôm qua ở canteen mà.

- Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng ý mà.

- Nhưng... đám học sinh này thấy vậy mà không dám can sao, chán quá đi mà_ Rin bực bội thay.

Cô quay lại nhìn người bị đánh thấy quen mặt, cô suy nghĩ rồi nhớ ra điều gì đó. Ren nói không để ý Rin nhưng lúc thấy Lệ giữ tay Rin cậu nhìn một cách lạ lùng, nói thầm:

- Bản thân còn chưa lo được lại định lo chuyện người khác sao. Đã định vào sao không vào đi, cậu ta chùn rồi.

Con nhỏ cầm đầu đám nữ sinh đi gây chuyện này quá lớn. Học sinh vào xem ngày càng đông nhưng cũng không ai dám can bọn chúng.

- Con chó cave, chỉ giỏi đi qua lớp tao mê hoặc đám con trai thôi, vết mũi chưa sạch mà con đòi đấu với chị sao, con đi mày nhớ đấy, bao giờ gặp tao phải gọi một tiếng bà nội không thì...

Tiếng nói vọng đến:

- ... không gọi thì sao?

Ren xỏ tay túi quần, ra hiệu cho mấy đứa bạn cùng đi, nghe thấy tiếng quen quen liền quay đầu lại xem.

Rin buông tay Lệ ra, máu trong người cô như đang sục sôi khi nghe những lời đốp tai, cô rẽ đám đông đi vào khiến ai cũng ngỡ ngàng.

- Sao em, chị đang định đi thì thấy tiếng đánh thép của em rất tai quá_ Rin thản nhiên nói mỉa.

Đám nữ sinh hùng hổ quay lại nhìn Rin với ánh mắt coi thường.

- Con nào vừa nói, là chị hả. Ha, bọn tao không có nể chị đâu hiểu chưa. Mày định anh hùng cứu mỹ nhân ak, mà nó là con gái có phải con trai đâu.

- Ai cần chúng mày nể, người kia là bạn tao, bạn thì phải can chứ.

- Mày giỏi thì mày làm gì.

Rin đứng khoanh tay thản nhiên nói:

- Hey, mấy em gái ak, cái miệng xinh xắn vậy mà chửi người ta thậm tệ quá ak.

Có đứa thì thậm gì đó bên tai nữ sinh cầm đầu trong nhóm

- Hình như nó là con nhỏ đót trước chị em mình nói chuyện với Min thì nó xen vào đấy. Nghe nói hai người cũng rất hay đi với nhau.

- Được, vậy nay tao giải quyết một thể.

Rin đi lại, đầu nữ sinh bị đánh ngồi dậy, hỏi thăm:

- Em không sao chứ?

- Chị là..._cô gái bị đánh sức động chưa nói được gì.

- Sao em hiền quá để bọn chó gà bắt nạt vậy hả.

Đám nữ sinh nghe vậy càng kích động. Nữ sinh cầm đầu tức giận đi lại phía Rin. Cô vẫn thản nhiên nhìn quanh trần hành lang đó, lùi lại vài bước để nữ sinh đó đi lại phía mình. Mọi người có chút gì đó lo lắng:

- Con này điên hả, xen vào làm gì, có đánh lại được đâu cơ chứ.

- Định làm anh hùng ak, nhưng chắc không được rồi.

Nữ sinh đó đi lại, mặt hùng hổ giơ tay lên tát Rin. Phản ứng nhanh chóng, cô giữ chặt cổ tay nữ sinh đó. Tiếng ồ... vang lên. Ren tròn mắt khi chứng kiến sự việc. Cô bé Rin vẫn tỏ ra thản nhiên khiến nữ sinh kia cảm thấy bực bội, Rin càng cầm chặt tay nữ sinh đó khiến nhóc phải kêu lên vì đau. Vẫn mạnh

mồm chủi:

- Ranh con mày định làm gì hả.

Rin cười nửa miệng, cầm tay nữ sinh đó kéo lại phía sau mình vài bước, rồi cô buông luôn tay ra để cho nữ sinh đó tát nhẹ mình khiến ai nấy đều khó hiểu nhưng cũng hơi kinh ngạc. Nữ sinh đó không dừng lại, cô ta không biết điều chút nào, thấy mình Rin buông tay tưởng mình đang thắng thế liền hùng hổ chạy lại phía Rin giờ tay định tát thì bị ngay một cái tát của Rin vào mặt, rồi một cú hất nhẹ khừu chân khiến nữ sinh đó ngã kênh xuống đất. Tiếng hô hào ầm lên, bao ánh mắt trầm trở nhìn. Cô gái bị ngã rất bức, vừa định chạy lên đánh trả thì có tiếng can lại:

- Du, dừng tay đi.

Mìn từ ngoài bước vào đám đông.

- Ai cho em gây sự thế hả. - Mìn tức giận khi đám em mình gây chuyện với Rin.

- Anh Mìn.

Biết không đánh lại được Rin, nữ sinh đó được có dừng tay luôn : - Anh làm gì ở đây.

Mìn hơi lo lắng trong khi Rin vẫn tỏ ra thành nhiên như không có chuyện gì.

- Đây người nhà cậu thì tự lo đi tôi đi đây.

Nói xong, Rin kéo nữ sinh lớp 11 bị đánh đi cùng.

Phòng y tế vẫn mở cửa, Rin ngồi trên ghế cao vừa tung lên tung xuống chiếc bút vừa để xem Lệ trị vết thương cho cô bé đó.

- Ê, nhóc lớp nào?

- Em ak, lớp 11a7 ạ.

Lệ nói: - Rin tôi biết cậu không hay quan tâm đến chuyện người khác nhưng cậu vẫn không yên tâm về họ sao?

- Ý cậu là sao tôi vẫn chưa hiểu.

- Về bề ngoài tỏ ra không có chuyện nhưng bên trong thì rất quan tâm đúng không?

Cô bé lớp 11 cười nhẹ trên khuôn mặt hiền lành.

- Chị ak, dù sao cũng cảm ơn chị nhưng chị vì em mà gây thù với bọn nó thì không hay đâu ak.

- Không sao, gặp chuyện bất bình thôi mà. Nhưng vì lí do khác. Nhóc nhớ xem đã gặp chị ở đâu rồi đúng không.

Cô gái nhìn kĩ khuôn mặt của Rin rồi mới nhận ra:

- À, chị là người làm rơi kính, em nhặt được mà, thì ra chị là...

- Nè kính ak, kính gì, mà hai người gặp nhau rồi ak.

Rin nháy mắt ra hiệu không được nói cô gái đó cũng im lặng luôn mặc cho Lệ hỏi.

- Nói chị biết đi mà.

- Không có gì chị ạ.

Rin hỏi lảng đi: - mà sao nhóc lại gây sự với bọn nó vậy.

- Cô giáo chủ nhiệm lớp em dậy a5, gần lớp a6, mấy lần có việc tìm cô giáo nên phải lên lớp 10a5, đi qua bọn a6 nó cứ trêu.

- Ha, vì trông nhóc cũng ổn mà.

Rin đánh mắt nhìn cô bé từ trên xuống.

Lệ được thể tiếp lời:

- Vì vậy bọn nó mới đánh em à?

- Không biết vụ này mọi người có sao không nữa.

- Nhưng sao nhóc lại để bọn chúng bắt nạt, người nhà đâu, lại còn lớp 11 để bọn ranh con bắt nạt chứ.
- Em làm sao mà chống lại được, mẹ em bán hoa, nhà thì bình thường, đột trước chúng nó đe dọa em bảo cô giáo nhưng chẳng ai làm được gì vì không có bằng chứng.
- Chúng vênh thật mà.
- Em cũng không mún sui nhiều, vì mình hiền quá nên ngại chị ạ.
- Gì chứ, tội gì phải vậy em, chị biết hiền lành nhiều người thích nhưng đâu hiền quá để chúng nó bắt nạt chứ.
- Cảm ơn hai chị đã giúp em, em không giám làm ảnh hưởng đến hai người đâu ak.
- Không vấn đề gì, cứ yên tâm đi. Mà nhóc tên gì?
- Em là Tuyết ạ.
- Biết rồi, cứ về đi không phải lo đâu.

Cô bé nhìn Rin với ánh mắt lạ lùng nhưng đầy sự cảm kích và khâm phục, bao cậu hỏi đặt ra “vì sao chị ấy không có chút lo lắng về chuyện này, không sợ bọn nó trả thù sao?”

Chuyện đánh nhau này chắc đã truyền tới tai hiệu trưởng, cô giáo chủ nhiệm cũng biết nhưng cô cũng không trách mà chỉ dặn dò.

- Rin đứng lên cô bảo chút.

Cả lớp yên lặng, không khí có chút căng.

Rin từ từ đứng dậy, cô biết cô giáo định nói chuyện hôm qua nên cô đã chuẩn bị tinh thần nghe mắng. Nhưng thật bất ngờ khi cô động viên:

- Rin em làm tốt đấy, dù có tham gia nhưng dùng cảm giúp đỡ bạn, loại bỏ suy nghĩ lệch lạc là thấy đánh nhau mặc kệ không nên can dự vì sợ tổn hại tới mình.

Cả lớp ủa lên vỗ tay hô rồi rít. Rin cũng rất bất ngờ, cô chỉ cười nhẹ, cảm nhẹ bờ môi dưới: - Vâng cảm ơn cô, nhưng ... cô bảo em có nên...

- Không cần phải sợ, nhưng cũng phải hạn chế thôi, cái gì nhẹ hãy can thiệp vào chứ cô chỉ sợ chuyện không may xảy đến thôi.
- Cô yên tâm đi ak, em sẽ không có chuyện gì đâu. - khẳng định chắc chắn.

Rin vừa ngồi xuống Min hỏi thăm: - Cậu thực sự không sao chứ hả.

- Hi, yên tâm đi tôi không sao đâu, cậu chỉ cần bảo bọn nhóc con đó gây chuyện ít thôi là được.

Min nhìn Rin, xoa nhẹ đầu một cái.

Ren ngồi cạnh Mi, thấy Min xoa đầu Rin cậu cười nhẹ một cái rồi quay sang phía Mi nói chuyện tiếp.

Hết việc của Rin quay sang Lệ: - Lệ, bài kiểm tra em tìm thấy chưa hay để cô cho đề mới?

- Cô giáo...hi hi cô để em tìm nốt đã ạ.
- Cho thời gian nốt tuần này.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Duyên Gặp 5 Lần

Vừa có tiếng trống giải lao, Rin đã đi ngay ra ngoài để Lệ ngồi một mình với mớ bài lộn xộn bên cạnh. Về mặt chút lạnh lùng nhưng đầy cá tính khiến ai cũng phải nhìn theo và muốn học tập. Rin biết rõ về sự tồn tại của những cặp mắt, tiếng ồn về mình nhưng không chút lo sợ, vẫn thản nhiên đi. Rin vừa

rời khỏi thì Iron đi lên tìm cô. Cậu đến lớp Rin, cái lớp ồn ào như chợ vỡ. Nhìn xung quanh lớp không thấy bóng Rin chỉ thấy trong lớp duy nhất có một học sinh ngồi bàn đầu đang làm việc gì đó. Cậu đi vào trong lớp, bỏ qua những ánh mắt trằm trồ của đám nữ sinh.

- Bạn gái cho tôi hỏi Rin đi đâu rồi ak.

Lệ vừa trả lời mắt vừa cắm vào chiếc điện thoại, cô gạt mớ bài xộn xạo sang một bên.

- Tìm quanh trường mà không ra thì tìm trên cây ý.

- Cây á... - Iron gãi nhẹ đầu, tưởng tượng đến loài khỉ. Nhiều cây vậy tìm bao giờ mới hết đây.

- Không hết thì tìm nói nhiều quá à, cứ tìm chỗ vắng vẻ ý. - gất lên.

- Ok biết chỗ nào rồi. Làm gì mà hung dữ như cọp cái vậy chứ.

Nói xong cậu chạy đi luôn. Lệ lúc đó mới ngẩng lên nhìn thì cậu ta đã đi.

- Ai nhí nghe giọng hơi wen. Chắc chắn không phải tên cầm bài kiểm tra của mình không thì mình sẽ cho hắn biết tay.

Đưa bạn đi lại ngồi cạnh Lệ cố ý thăm dò:

-Nè, cậu biết không tên đó đẹp trai ghê người luôn ý, đẹp hơn cả mấy hot boy Tam Hồ cơ. Bạn cậu à Lệ, cho mình làm wen đi nà.

-Ô, buồn cười, tôi biết gì tên đấy đâu.

Iron theo lời người mình vừa hỏi tìm đến nơi ít học sinh qua lại đó là thư viện. Học sinh giờ chỉ thích đi chơi vào quán nét chứ đâu có ai thích đọc sách nữa chứ. Chạy đến thư viện cậu mới để ý ra:

- Đây là nơi Ren cũng hay đến mà, ha, hai người này có cùng sở thích nè, thế mà không đến với nhau chứ. Không đến thì để giành mình vậy...

Iron vừa đi, mắt đánh ngược lên trên cây để tìm Ren.Rin đang dựa vào thân cây, thư thái ngồi nhấp 1 ngụm cà phê trong cốc.

- Nè, cậu có phải Gấu không mà leo trèo lên đấy hả.

Đúng lúc cô uống xong cốc cà phê hộp, đang thư thái ngồi nghe tiếng nhạc du dương từ cái tai nghe giống DJ, tay áo sơ mi trắng xắn cao, tà áo thả buồn không sovín trông thật cá tính. Nghe có người nói làm cô giật mình, lơ tay rơi mất hộp cà phê trên tay. Iron ở dưới tiện tay bắt luôn lấy trước khi hộp cà phê rơi xuống đất, Rin khen :

- Woa bản lĩnh gớm.

Cô bỏ ngay tai nghe đeo vào cổ, chỉnh lại mấy cái vòng đeo ở tay trái.

- Chuyện Iron mà. Trông cậu cũng có phong cách hip-hop gớm, tai nghe chứ, vòng tay gai chứ.

- Hi, thanks cậu. Cái tai nghe này bây giờ tôi mới dùng đấy. Cậu không biết tôi rất thích phong cách hàn quốc ak.

- Phong cách cậu cũng hay thật ấy.

- Vậy cậu nhìn tôi có dáng cold girl không.

- Là lạnh lùng giống Rin á, cũng có thể đấy. Như tôi là một hot boy chính hiệu nè. Đi

- Ủm biết siêu rồi chỉ cái tội mê gái thôi. Cậu tìm tôi việc gì à, buổi trước vì chờ cậu mà tôi xít bị phạt rồi đấy.

- Ồ, xin lỗi nha hôm đấy tôi đến hơi muộn. Vậy còn vụ...

- Vụ đánh nhau à, không sao đâu.

- Cậu cũng to gan gớm nhỉ. Đúng là gấu con mà.

- Nè, tôi thích là phượng hoàng, không thích là gấu đâu nha.

- Haha phượng hoàng cơ, vậy là phượng hoàng gấu rồi.

Đúng lúc hiệu trưởng đi đến, thấy Iron đứng cười một mình thầy đi lại gần hỏi:

- Iron, em có bị sao không đấy hả.

- O, thầy hiệu trưởng. - Iron ngỡ ngàng vì không ngờ thầy nhớ được tên mình.

Rin tròn tròn mắt hức 1 tiếng rồi bịt miệng im lặng. Thầy găm giọng hỏi:

- Em làm gì ở đây mà đứng cười một mình vậy.

- Em...

Nhìn cốc cà phê thầy đoán: - À, em uống trộm cà phê trong trường đâu có bán thứ này, thứ này có chất kích thích bảo sao em cười một mình.

- Ô, không thầy, cái này không phải em, mà là...

- Không cậu thì ai, tên khỏe nghịch này...

- Là...- Iron chỉ lên trên cây.

Thầy giáo nhìn theo hướng chỉ, thầy tròn mắt rồi nói:

- Em bị hoang tưởng sao, trên đó làm gì có gì cả.

Cậu ngược lên nhìn, Rin đã rời đi đâu đó mà không biết. Iron định biện minh nhưng nghĩ phải đáng mặt nam nhi nên cậu không nói:

- Cái này là em nhặt được ở đây thôi ạ. Không biết tên đầu nào đã vất ở đây nữa.

Thầy hơi nghi ngờ, hỏi lại:

- thật không.

- Vâng em đâu dám dối thầy. - Iron nghĩ trong đầu “chỉ giám lừa thầy thôi, haha”

- Trong đầu em đang cười tôi đấy hả.

Chột dạ: - đâu có em đâu giám thầy.

- Thôi được, coi như lần này bỏ qua, lần sau thì lên phòng hội đồng nha.

- Vâng em biết rồi ạ. - Cậu vờ tỏ ra lễ phép.

Cậu cười gượng, chờ thầy đi mới than:

- Hey, đẩy gấu con cậu thấy chưa, tại cậu mà...

Iron nhìn lên trên cây ngỡ ngàng khi không thấy ai.: - há, cậu ta chuồn đâu rồi?

Mấy nữ sinh nào đấy đi qua, ai cũng nhìn Iron bàn tán gì đó, cậu hót vài câu.

- Nè hình như là anh Iron kia, sao lại nói chuyện một mình vậy?

- đẹp trai mà chẳng lẽ có vấn đề đầu óc à.

Iron ngại xanh mặt vào, một phần cũng hơi tức. Một bàn tay đập nhẹ vai, cậu bực mình quay lại.

- Hahaha - Rin cố ý cười lớn để trêu Iron

- Gấu con, cậu đi đâu thế hả.

- Tôi vẫn ở trên đấy mà, chỉ là tàng hình thôi.

- Cậu bít vì cậu mà tôi xấu cả mặt không hả.

- Sao, cậu thấy tôi biến có siêu không?

- Ủa ừ, siêu quá thành vẹo rồi.

- Thôi, xin lỗi ông bạn già. Tôi không cười nữa.... nhưng thực tình là...rất bực cười hahaha...

Iron quay ngay mặt đi, vờ giận dỗi làm Rin phải nín:

- Thôi được rồi không cười nữa, mà cậu tìm tôi có việc gì đây.
 - Thì vẫn là việc tìm người yêu giả thôi, để cậu ta ghen chút chứ.
 - Hey, hình như tôi cũng có người nhưng không phải là tôi đâu nha.
 - Không phải cậu thì ai?
 - Người này cũng cần tiền nè. Cậu ta cũng tốt bụng lắm đấy.
 - Vậy à, tôi có biết cậu ta không nhỉ?
 - Rồi, nhưng cậu mới chuyển về trường đâu biết hết được chứ.
 - Cũng đúng tôi còn học a1 nữa chứ hi.
 - Thôi tôi biết ông giỏi rồi. Mà này, sao bao nhiêu đứa con gái cứ thích dính lấy Aly vậy, cô ta đâu có gì đặc biệt chứ, lại còn hơi chảnh nữa chứ.
 - Không biết nữa, như cậu với người yêu ý. À, đúng rồi, cậu có người yêu chưa hay vẫn Fa.
 - Ờ thì... cậu hỏi làm gì, tôi hiện giờ không có.
 - Người ấy như thế nào. Có đẹp trai, nam tính như tôi không hứ.
 - Hey, cậu ta rất bình thường, lại còn rất yếu đuối nữa.
 - Vậy mà cũng lọt vào mắt Rin sao?
 - Nhưng cậu ta ngay thẳng, hơn nữa còn rất đảm đảm, không lạnh lùng như anh bạn Ren của cậu đâu.
 - Ái chà, từ đầu truyện đến giờ, giờ mới thấy bạn Rin nhắc đến Ren đấy.
 - Thì sao, có gì lạ à. Nhưng hỏi tóm lại... tại sao cậu thích Aly như vậy?
 - Hừm kể sao cho cô bạn ngây thơ bé bỏng hiểu bây giờ.
- Iron dựa vào thân cây, vất tay lên đầu gối.
- Cậu có đi xem bói bao giờ không...?
 - ...không...- Trả lời thẳng thắn.
 - Tôi đi xem bói cùng với mama, thường thì tôi cũng không tin nhưng một số trường hợp thì phải tin thôi.
 - Cậu xem bói à, tin được người ta không mà xem?
 - Bà ta phán chuẩn gớm gấu con à.
 - Thế à, kể đi xem nào.
 - Bảo tôi có số nhà giàu nếu yêu được con bé nhà giàu.
 - Trời, ai trả vậy.
 - Ai bảo cậu, anh trai tôi yêu cô nhà giàu nhưng gia đình không đồng ý, họ tự dẫn nhau chuồn luôn rồi.
 - Wa, vui kênh. Nhà cậu có người anh và chị dâu máu gớm.
 - Gì đâu.
 - Vậy là cậu nghĩ là Aly sao, nhờ bà ta lừa đảo thì sao. Lớp tôi có cô bé La đấy, bói cũng thích phết sao không đến hỏi thử.
 - Trời, người già bói cậu còn nghi ngờ nữa là trẻ như bạn La của cậu.
 - Thật mà, cậu ta cũng hơi bị linh đấy.
 - Chém hoài.

- Vậy giờ thì sao?

- Thì phải chờ Aly chứ sao? Tôi biết Ren không thích cậu ta, có thể cậu ta thích người khác rồi.

- Ai vậy?

- Tạm thời cậu ta cũng chưa nói, nhưng hai người có vẻ có chút mâu thuẫn hả.

- Mâu thuẫn từ hồi tôi mới gặp cậu rồi.

- Hey, gấu con à, tôi có một việc này nói cho cậu nhớ... mà cậu gây vào Ren làm gì cho rách việc ra, cậu ta mà báo thù thì thảm lắm đấy.

- Kệ, tôi không sợ, để xem cậu ta với đám khối D làm được gì tôi.

- Hơi máu đầy lại còn liên quan đến bọn Hani nữa chứ. Nhưng cậu có biết cậu gặp Ren...

Chưa kịp nói thì có cuộc gọi đến máy Rin.

- Min à, gọi tôi có chuyện gì vậy. - giọng Rin có vẻ rất vui khi Min gọi.

Không nói được cậu cứ thấy bứt dứt trong lòng nhưng nghe xong điện thoại Rin lại đi ngay Iron đuổi theo hỏi:

- Nè cậu đi đâu vậy.

- Có người gọi.

Iron vừa đi vừa hỏi: - Khoan đi đã cậu nghĩ sao về lời bói lúc này.

- Diên mới tin lời nói đó. Ai mà chả vậy, đã yêu được người giàu thì chả giàu. Tôi nghĩ cậu thích Aly vì cậu nói này rồi.

- Nè, từ từ đã.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, trông điệu bộ đã có hút thân mật, đến gần phía sân có vài người đang tập bóng rổ. Min cũng ở trong đội đó. Iron và Rin đang đi bỗng quả bóng rổ từ đâu đó bay lại chỗ Rin. Cô mở to đôi mắt, hơi hoảng bởi sự việc bất ngờ, cô chưa phản ứng gì quả bóng lao đến, một bàn tay ai đó nhảy bắt ngay quả bóng trước khi nó chạm vào mặt Rin. Người này cầm quả bóng ném thẳng đét vào rổ bóng, khuôn mặt lạnh lùng nhưng ánh mắt long lanh giống như một thiên thần. Rin ngỡ ngàng trước tình huống này, không thể ngờ người đó lại là Ren. Tiếng ồ... rồ lớn.

- Cậu đã đánh tôi một lần nhưng cậu giúp tôi giờ tôi giúp lại thế là hòa.

- Hừm, ai cần cậu giúp chứ. - hơi cảm kích nhưng vẫn ra vẻ.

- Đúng là đồ khó ưa mà.

Min trong đội bóng chạy lại hỏi han:

- Rin không sao đấy chứ?

- Oh, không sao, yên tâm đi.

Thấy Rin cười với Min, Ren không thêm để ý, cậu quay đi. Một người cao cao, khoảng 45 tuổi, huấn luyện viên của trường chạy lại hỏi Ren:

- Em học sinh lớp nào vậy? em có tài năng đấy, em có muốn gia nhập không?

- Dạ không thưa thầy, em không biết chơi - Ren trả lời thẳng thừng.

Cậu lạnh lùng nhìn Min rồi rời khỏi đó. Nghe tiếng Rin gọi: - Ê, cậu...

Ren quay lại, quả bóng đập sượt vai cậu, Rin lên tiếng:

- Nè.. làm gì đấy hả. - Ren hơi lớn giọng.

- Cậu là con trai mà nói không biết chơi bóng rổ, lại còn thái độ vậy nữa.

- Gì cơ?

Min cản Rin: - Rin cậu đừng gây chuyện với cậu ta nữa, chẳng hay gì đâu.

Ren không nói được gì vì Min đã kéo Rin đi. Cậu cười hừ một tiếng rồi quay đi. Cậu gọi Iron:

- Anh bạn tình địch, đi thôi. - giọng nói thể hiện rõ sự bức tức.

- Ok.

Iron Chạy lại đi cùng Ren.

-Nè, ông bạn hay nha.

-Hay gì?

-Biết bọc cơ đấy.

-Là người bình thường chứ có phải hoà thượng đâu chứ

-Oh, thế mà tôi tưởng cậu đang tu đạo. - giọng điệu hài hước.

-Nhưng ý cậu muốn nói ở đây là gì?.

-Hey, Ren là người có chút lạnh lùng nhưng rất giỏi giữ bình tĩnh, đòi cái là đạo này đòi trường tính cũng khác ha.

-Khác chỗ nào chứ.

-Giờ lại quan tâm đến chuyện người khác, lại còn tức tối vì ai đó nữa.

Ren suy nghĩ nhẩm lời Iron cũng có phần chính xác nhưng trong đầu cậu vẫn phủ nhận.

-Làm gì có, bị khủng ak. Đi đi.

Min và Rin cùng đi lên lớp.

- Cậu chơi bóng lâu chưa vậy?

- Từ hồi cấp 2, cũng bình thường thôi mà.

- Ồ...ờ nhưng tôi đâu có khen cậu chơi giỏi mà cậu bảo bình thường chứ.

- Há, hum,...- Min quay mặt đi vờ giận.

- Thôi, xin lỗi, đùa vậy thôi. Chẳng cần biết giỏi hay không chỉ cần biết chơi bóng rổ là được rồi.

- Cậu có muốn chơi không?

- Tôi á, nhưng không có đội bóng nữ đâu tập được.

Đi một lát đã vào lớp, đám bạn đang nói chuyện cô chen luôn vào:

- Các bà già có chuyện gì đấy hả nói nghe coi.

- Đang nói về vấn đề 2 người trong một ngày gặp nhau đến 5 lần là có duyên lắm đấy, có khi còn làm người yêu ý chứ.

- Nhảm, gì có chuyện đó, bọn mình đi đâu chả gặp nhau, còn tới chục lần ý chứ.

- Bà Rin nói nhảm, làm gì có, chúng ta học cùng lớp gặp nhau liên tục trên lớp thôi còn khi ra ngoài lớp có gặp nhau đâu.

Rin không thích mấy chuyện tầm phào này nhưng Lệ thì rất háng hái nghe, cứ sấn vào bọn bạn để hót chuyện.

Ren và Iron đi cùng nhau, hai người đang định đi đâu đó Iron mới nhớ ra tập đề mình còn để quên ở phòng máy quay liền để Ren một mình bơ vơ đứng đó rồi vào lấy. Trong căn phòng nhỏ, cậu chạy ngay lại lấy tập đề, tiện thể xem xét đồng máy nhìn quay. Nhấn chuột vài cái, thấy có đoạn phim trông cậu lần ra và xem thử. Không biết có gì mà khiến cậu phải ngỡ ngàng, há hốc mồm sau đó lại cười tùm một mình.

- Nhóc này được đấy giám xóa đi. Cậu ta không biết mình thợ máy tình à. Hum

Vừa ra khỏi phòng đã thấy Ren đứng cùng mấy đứa con gái đang chuyện trò vui vẻ. Iron đi lại, chép chép miệng ra hiệu cho Ren đi. Ren cũng hiểu ý đi ngay.

- Cậu hay ý nhi?

- Sao hả? vấn đề gì à.
- À, không có gì, có việc lạ thôi mà. Mà sao cậu với Gấu con hay cắn nhau thế hả, không hòa được à.
- Tại cậu ta trước chứ tại tôi đâu.
- Ày trà, biết tôi nó về ai không mà đã trả lời rồi.
- Ờ thì... ngoài cô nhóc khó ưa đó ra còn ai. Cậu ta không thể ưa được mà.
- Giờ cậu ta là bạn tôi nên cậu ít gây sự với cậu ta thôi.
- oh, vậy cơ á, tôi tưởng cậu thấy thú vị lắm chứ. Tại cậu ta thích đối đầu tôi chứ à, chịu sao được, chưa có ai giảm đối đầu với tôi...
- Ngoài Chị lớn đó hả.
- Gì đấy?
- Thôi không nói nhiều, cảm hộ tôi một nửa đi.

Nói xong Iron đưa ngay cho Ren cảm một nửa.

- Cái tên tình địch xấu xa này, đề lớp mình thì phải tự cảm chứ.
- Không thích, thích hành tội bạn cơ.
- Nè kiểu gì vậy.

Iron nhìn vào tờ đề đầu tiên tự hỏi:

- Lớp mình có ai tên Trần Mĩ Lệ đâu cơ chứ, cảm nhầm của ai rồi nè.

Thấy Ren bước lên bậc thang ngăn cậu buột miệng nói ra: - Cầu thang, cô gái Trời Oi à, sao lại cảm nhầm lớp cậu ta rồi, làm sao trả lại đây.

Iron nhớ lại lúc đi lấy đề đâm phải cô gái trên tay cũng cảm một sấp đề.

- Mình cảm nhầm của lớp nhóc đó rồi, nhưng cậu ta ở đâu...

Iron suy nghĩ một lúc, cậu nhớ lại người đã nhạt nhòa cho Ren khi đi cùng Rin.

- Cậu ta là bạn gấu con ư? Vậy dễ trả rồi.

Ren dục: - Nhanh đi còn đưa cho người ta mất thời gian quá mà.

- Ờ ờ, được rồi. Iron mãi vội đi lên.

Một cơn gió thoảng qua thổi bay tờ đề trên đầu mà Iron đang cầm. Cậu đuổi theo nhưng quá muộn, tờ giấy đã rơi xuống cống rãnh nước. Cậu bối rối không biết làm gì trong khi Ren cứ dục nên cậu cũng bỏ qua, chạy đi ngay.

Rin không tin lời mấy đứa bạn nói về chuyện gặp mặt 5 lần nhưng cô vẫn suy nghĩ

- Gặp 5 lần sao, có vẻ cũng nhiều đấy.

Thấy Min ra ngoài, cô bất giác cũng đi ra ngoài vì mong gặp Min 5 lần như mọi người nói. Đến chỗ gặp khúc của cầu thang Ren cũng tình cờ đi đến. Ren định đi lên còn Rin muốn đi xuống, cả hai người cùng tránh nhau nhưng Rin tránh bên phải thì Ren lại tránh bên trái, Rin tránh bên trái thì Ren lại tránh bên phải, hai người cùng tránh nhưng bên nào cũng bị người kia chặn, họ đồng thời đẩy nhau ra rồi cùng nói:

- Cậu làm cái quái gì vậy. Sao lại chặn đường tôi.

Vì lời nói đồng thanh nên hai người đều hiểu chuyện này chỉ là trùng hợp. Min từ dưới đi lên tò mò khi thấy Rin đứng nói chuyện với Ren. Còn Rin thấy Min thì sáng cả mắt.

- Gặp được Min rồi. - Rin vui vẻ chạy lại khoác tay Min.

Min tỏ ra khó hiểu không biết có chuyện gì:

- Cậu chưa uống thuốc sáng nay hay sao?

Rin cũng thấy khó hiểu, vừa định đi xuống thấy Ren lại đi lên.

- Kệ không quan tâm. Rin nói xong lại đi xuống.

Giờ học tiếp theo, Ren lại bỏ học. Cô giáo cũng chỉ phàn nàn:

- Sao anh Thiên này hay bỏ học vậy, lại còn dám cô Nhân nữa cứ xin phép nghỉ học rồi đi chơi thôi, thi cho trượt trắng mắt, tôi cứ ghi vào cho cô chủ nhiệm xử lý.

Cô giáo quay lên chép bài văn, cả lớp gục hết xuống bàn. Cô thấy yên lặng quay ngoắt lại xem thì thấy học sinh vẫn đang chăm chú chép bài, vẫn có tiếng ồn ào.

Cô đi từ trên xuống cuối lớp nhìn bao quát toàn lớp, cầm quyển sách rồi lại đi lên bục giảng, lại viết lách. Đám học sinh lại tiếp tục gục đầu xuống ngủ. Cô thấy yên lặng, quay ngoắt sang về bên phải thì thấy học sinh vẫn đang ngồi chép, trong lúc đó về trái vẫn gục trên bàn. Cô tiếp tục quay ngoắt sang về bên trái, học sinh vẫn đang nghiêm túc chép bài, đồng thời bên phải lại yên lặng không nghe thấy tiếng bút viết. Cô thật sự bức mình vì biết học sinh ngủ gật nhưng không bắt được quả tang. Tuyến ngồi dưới bàn Rin vẫn đang gục, cô quay xuống, cả lớp vẫn ngồi yên viết bài chỉ có Tuyến đang ngủ gật, được có giải nổi bức mình cô gọi:

- Em Tuyến, ngủ giỏi lắm.

Tuyến giật mình tỉnh dậy: - Dạ dạ .. cô cô gọi gì à, em lên bảng à, lên thì lên luôn, quấy luôn.

Tuyến cầm quyển sách và chạy lên bảng, cả lớp cười ồm lên khi trông về mặt ngây thơ của Tuyến. Lát sau Tuyến đã bị đứng phạt ngoài cửa.

Vừa ra chơi, cô giáo ra khỏi lớp, trầm mặt đi qua Tuyến, cậu cũng nép về cúi mặt đợi cô giáo đi qua mới ngẩng lên. Đám bạn trai trêu: - Thích nha, nay được làm vệ sĩ canh cửa nha.

Cả đám cười nắc nẻ.

- Mấy tên này lại trêu cười trên nỗi đau khổ của người khác rồi.

Lệ và Rin tiện đường đi xuống canteen hỏi thăm:

- Ông già Tuyến không sao chứ, trời ơi, lớp mình lợi hại vậy mà bà ý còn bắt được chứ.

- Không sao thường thôi mà, hai người cứ đi đi, nè còn tiền thì mua mấy gói bim bim đấy.

- Ok, đã béo còn thích ăn nhiều.

Vừa đến canteen thì một con đau ập đến khiến Lệ phải ôm bụng.

- Nè, cậu có sao không đấy hả.

- Ôi, không sao đâu, đến thời kì thôi mà, vậy tôi lên lớp trước nha.

- Ừm, lên đi tôi mua cho, đi từ thôi không gặp trưởng ngại vật đấy.

- Biết rồi, khỏi phải dặn.

Cô nhăn mặt vào, kêu la: - Trời ơi là trời sao sinh ra con gái khổ thế này.

Iron từ trên cầu thang đi xuống, cậu cũng không để ý đến người đang ôm bụng đi lên từ tốn. Cậu chạy thẳng xuống canteen thấy Rin vui vẻ chạy lại.

- Gấu con đi ăn ngày hả.

Rin lại gặp Iron, cô không vui khi người cần có duyên thì không xuất hiện “lại gặp cậu ta rồi, chẳng lẽ mình có duyên với con người này ư?”

- Làm gì thì làm đi, có tiền không tôi mua cho.

- Tiền tôi mua cả cái nhà này cũng được.

- Nói xạo... - Iron bắt trước giọng tiếng miền nam.

- Haha bần cười thật ai nói xạo làm gì chứ. Đợi tôi mua bánh rồi chém tiếp.

Rin quay lại, cầm chiếc bánh cuối cùng trên bàn đồng thời Ren cũng cầm cuối chiếc bánh, đồng thanh nói:

= Bác ơi cháu lấy cái này.

- Cậu bỏ ra đi tôi lấy cái này.

- Tưởng ai chứ cậu thì tôi không nhường đâu, tôi lấy. - Ánh mắt long lanh của Ren hơi trợn lên nhìn Rin.

Người bán hàng cũng phải phì cười trước sự việc này. Iron đứng vào giữa xem hai người giằng co nhau cũng phải bật cười.

- Sao lúc nào cậu gặp tôi là có vấn đề vậy hả.

Bà chủ quán xen vào: - Thì đó là có duyên.

- Tôi không biết nhưng cái bánh này của tôi, tôi lấy trước. Con trai gì mà nhỏ mọn như Iron vậy, chấp vật với con gái.

Iron đứng gần đó thấy nói về mình cậu trở mặt lên.

- Gì vậy bạn Rin, sao lại có tôi trong đây.

- Không. Sao cậu thích trổng lại tôi vậy hả. Ai chứ cậu làm sao tôi phải nhường.

Bà chủ quán nói: - Chắc vì mắc nợ nhau rồi.

- Tôi không biết nhưng là của tôi. Hai người cãi nhau chán chê, quay lại thì một học sinh nào đó đã mang chiếc bánh đi.

- Bánh đâu rồi.

Bà chủ quán vừa cười vừa nói.

- Hai anh chị cãi nhau em kia mang đi rồi.

Hai người nhìn nhau tỏ vẻ không ưa rồi mỗi người bỏ đi một phía để Iron một mình:

- Nè mấy người để tôi một mình đứng đây sao? Rin à, sáng cậu cũng chưa ăn sáng mà.

Đến giờ kết thúc buổi học sáng, Rin và Lệ đi cùng nhau, vừa đi vừa nói chuyện:

- Mẹ cậu vẫn hôn mê sao? Bao giờ mới tỉnh vậy.

- Chẳng biết nữa. - Lệ nói với giọng chán nản, buồn.

- Thôi mà đừng buồn nữa, chắc chắn mama cậu sẽ tỉnh thôi mà.

- Tôi biết, cô giúp việc cũng dẫn tôi đi xem bói rồi. Người ta bảo gặp người nào có hồng phúc mới lấy cho tôi thì mẹ tôi mới tỉnh lại.

- Há, lại xem bói à, có đúng không đấy. Ai mà nhiều hồng phúc truyền cho cậu chứ.

- Không biết nhưng tôi đang tìm nè.

- Ừm tôi cũng chẳng giúp gì được, buồn quá.

- Không sao, cậu an ủi tôi là được rồi. Giờ tôi vào viện đây, về mình nha.

- Ok không vấn đề gì. Hình như tôi còn quên sách trên thư viện.

- Sách văn ý hả.

- Ừm, mai kiểm tra 1 tiết rồi, sách để trên đó lâu quá chưa lấy.

Hai người chia tay, Lệ cũng không quên nhắc Rin: - Căn thận của thư viện bị hỏng nha.

- Biết rồi không phải lo.

Rin vừa đến phòng thư viện vừa đeo tai nghe giống DJ, nhún nhảy nhẹ theo lời nhạc. Các lớp đã đóng cửa hết nhưng thư viện vẫn còn mở. Rin đứng trước cửa thư viện, thoắt nhìn xung quanh, phân nản về cái cửa:

- Cửa ngon thế này mà bị hỏng chứ.

Rin mở mạnh, mở nhẹ cánh cửa đi vào, theo đà cánh cửa đóng sập...ập vào khiến cô giật mình. Sự yên ắng nơi đây cũng đủ để làm nổi da gà.

- Khó ư, làm gì ở đây.

Nghe tiếng nói quen thuộc, cô ghé qua kệ sách. Ren đang ngồi dưới đất, dựa vào kệ sách cầm đọc cuốn sách gì đó. Thần thái có vẻ hơi buồn.

- Trời, thì ra vẫn có người không phải một mình trong này rồi.

- Một mình ở đây còn an toàn hơn là có mặt tôi ở đây đây cô gái à.

Rin vẫn thản nhiên hỏi: - Cậu mà cũng đọc sách sao?

- Sao không, cậu đến làm gì?

- Giống cậu, đọc sách. Làm ơn mượn cái ghế chút.

Ren thản nhiên quay sang nhìn cái ghế bên cạnh, rồi đẩy nó lại sát chân Rin một cách chuẩn xác.

Cô cầm ghế và để nó ở chỗ cuốn sách cần lấy, vừa đứng lên vừa kêu, tỏ vẻ hơi bực bội.

-Hey, ai mà để sách mình chứ.

Rin đứng trên cái ghế có vẻ chênh vênh, nó đã cũ không thể chịu được cân nặng của cô, bỗng tách... đúng lúc với được quyển sách thì ghế gãy, trượt chân ngã xuống. Ren nhanh chóng đứng dậy, ôm eo đỡ Rin trước khi cô ngã. Ren nhìn Rin với ánh mắt long lanh có chút gì đó hơi dao động. Còn Rin có tỏ ra hơi ngại ngùng, phồng nhẹ hai bên má, nhìn Ren không chớp mắt.

-... sách đó là tôi bỏ lên đây.

Khuôn mặt điển trai trước mặt khiến cô thấy tim mình đập hơi nhanh. Cô nhanh chóng nhận ra Ren vẫn đang ôm mình, ra lệnh:

- Nè, bỏ tôi ra đi.

Ren thản nhiên thả tay để cô ngã bụm.. xuống đất.

- A.. sao... cậu nguy hiểm vậy hả!

- Tại cậu bảo buông mà.

Rin đứng dậy xuối quần áo, dù bực nhưng cũng không giấm lên tiếng vì đang bị ngại. Cô chạy ngay ra ngoài nhưng cửa đã bị kẹt, dù có cố sức cũng không mở được. Cô bắt đầu thấy lo lắng và nhớ lại cảnh tượng gặp Ren khi ở công viên càng khiến cô hơi sợ. Cô cắn nhẹ lần môi dưới, ánh mắt bất ổn.

- Cậu đúng là không biết gì, vào đây đóng mạnh cửa, giờ nó kẹt rồi, làm sao đây.

Rin về bực bội, cô thở mạnh một cái để giữ bình tĩnh.

- Vậy cậu làm gì được đây, đồ công tử bột như cậu thì làm gì được chứ, chỉ biết bắt nạt người khác thôi.

- Cậu ở đây mà không sợ sao?

- Sợ gì chứ. Cậu à, có gì nguy hiểm?

Ren cười mỉm, cậu đi lại phía Rin khiến cô phải lùi lại đến khi sát chân tường. Rin định chạy đi chỗ khác thì Ren ngăn lại, đẩy cô sát tường, giờ tay chặn ngang tường.

- Cậu định làm gì vậy hả.

Rin hơi hồi hộp, tim cô đập nhanh hơn khi Ren đưa mặt sát đến mặt cô.

- Cậu bảo định làm gì sao? Không biết hả.

Rin bị dồn ép, cô không dám thở mạnh, cô chỉ nhìn cặp mắt long lanh với mùi thơm nhẹ trên người Ren.

- Tôi không thích gọi là công tử bột đâu.

Rin giữ thái độ bình tĩnh khiến Ren cũng phải ngớ ngàng.

- Nhưng cậu là thế mà. Còn tư thế này là sao đây, có phải cậu tán gái thế này không?

- Cẩn như vậy. - Ren thản nhiên nói.

Ren cười vẻ thần nhiên vì cậu biết đứa con gái nào trong trường hợp này cũng sợ nhưng cũng thích nhưng thực ra cậu chỉ muốn dọa. Cậu nghĩ sẽ dọa Rin nhưng không ngờ cậu ta quá bình tĩnh.

Rin nhìn Ren, cô cười nhẹ, chủ động ôm cổ Ren khiến cậu rung mình, hơi ngạc nhiên. Ý nghĩ trong Ren “ sao cậu ta có thể cậu ta muốn thật sao?” Rin chủ động tiến sát mặt mình gần mặt Ren hơn, sau đó nói nhỏ qua tai Ren.

- Tôi không biết những cô bạn khác thế nào...nhưng...trước hết hãy bỏ mùi nước hoa nồng này đi. Muốn thơm đâu cần dùng nước hoa chứ. Đồ công tử bột.

Câu nói đó khiến Ren thần thờ: - Sao cậu...không sợ?

- Tôi thách cậu làm gì được tôi đây. - ánh mắt thách thức nhìn Ren.

Thấy vậy Ren định làm thật nhưng Rin vẫn tỏ ra bình tĩnh, cô giẫm mạnh vào chân Ren, ngay lập tức dùng gối húc vào bụng cậu ta khiến cậu lùi lại rồi đẩy cậu ta về sau. Tiếng kêu nhẹ: - A...

Bảo vệ chạy đến, tìm cách mở cánh cửa ra, thấy hai học sinh bên trong liền hỏi han:

- Hai đứa không sao chứ?

Rin trả lời: - Vâng cháu không sao nhưng có người sao đấy ạ.

Nói xong cô đi ngay, quay lại nhìn Ren với ánh mắt thách thức rồi cười một vẻ khoái chí.

Bảo vệ thấy Ren đang ôm bụng liền hỏi:

- Ren cháu sao không vậy? - bảo vệ vừa hỏi vừa cười tủm.

- Không, cháu không sao chú không phải lo đâu. - cậu biết ý bảo vệ mĩa mai nên cậu tỏ ra khó chịu.

- Cô bé lúc nãy...

- Không có gì chú ạ.

Rin chạy ra khỏi thư viện, mọi lo sợ tan biến nhưng trong người vẫn có cảm giác gì đó run run. Tự rút ra bài học.

-Minh làm sao thế này lần sau phải cẩn thận hơn mới được. Nhưng cách làm lấy ác trị ác cũng được đấy chứ, chủ động vẫn hơn bị động mà.

Cô chạm nhẹ lên bờ môi, suy nghĩ vẩn vơ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Bị Lừa

Lúc 7 giờ, trời mới trập tối, trên một con đường toàn bóng cây thẳng tắp, chỉ sáng lên mấy cái đèn đường, bỗng có tiếng ồn ào phát ra. Chiếc ô tô tải đang chạy phóng vèo vèo để thoát được chiếc ô tô con đằng sau. Chiếc ô tô đó đen bóng, chạy bằng điện từ rất nhẹ rất êm, tốc độ cũng rất nhanh. Lái chiếc xe tải là hai người đàn ông cũng bình thường, họ cho xe chạy với tốc độ tối đa, vừa chạy vừa theo dõi chiếc xe đằng sau qua tấm gương hậu. Cũng qua tấm kính đó, họ kinh hoàng khi thấy chiếc xe đằng sau từ hai bên mọc ra chiếc cánh rộng như chiếc máy bay, rồi nó nhấc xe khỏi mặt đất bay lên qua chiếc xe tải một cách êm nhẹ, từ từ hạ xuống chặn trước đường đi của xe tải khiến người lái xe hết hoảng, tay lái yếu đi rồi đâm sầm vào cái cây bên vệ đường. Đám người trên chiếc xe đen đó đi ra. Những đôi chân dài cùng với bộ quần áo lông lánh của 4 chữ trong bảng 24 chữ cái sát thủ. Một vài người áo đen có hiệu BIP cũng từ phía sau đi ra.

- Cho các người một phút mặc niệm đi, biết lợi hại của bọn ta chưa.

Chữ A đi từ từ lại phía chiếc xe tải, ánh mắt lạnh lùng của nữ sát thủ.

- Cẩn thận đấy mọi người.

Trên thùng xe tải bỗng mở ra một vòng tròn, nòng pháo nhỏ được đưa ra. Adi tròn tròn mắt hô:

- Mọi người tránh ra.

Thấy tiếng hô của chữ A, tất cả mọi người cùng nhảy hết sang một bên để tránh quả đạn đó. Nó là loại đạn Laze. Sáng chế mới của VQC, sự tàn phá nhỏ nhưng sự sát thương lại lớn. Một vài người áo đen trong đám không thể đứng dậy vì bị thương sau vụ nổ. Chữ A thật sự tức giận, nắm chặt bàn tay khi thấy quân mình bị thương, cô ra lệnh cho cả bọn xông lên đánh úp chiếc xe đó. Một đám áo đen từ trong chiếc xe chạy ra, trên tay mỗi người cầm một chiếc gậy tư thế sẵn sàng đánh nhau. Chữ A cười nửa miệng, ánh mắt sắc nhọn nhìn đám áo đen đó nói:

- Các người đi không thì thua là cái chắc. Số 24 đã ở chỗ ta, các người không có Số 13 và 17 sẽ không làm được gì đâu. Chắc chắn xe hàng này của bọn ta rồi. hahaha.

Nói xong cả hai bên chạy lại đánh nhau. Cả bốn nàng mỹ nữ không nề nang gì, luôn thẳng, mạnh, dứt khoát đánh cho bọn VQC ngã rạp hết xuống đất. Một tên cầm gậy định đánh Chữ A từ phía sau, cô quay nhẹ đầu lại để xác định đúng hướng người tấn công, đợi cho hắn đến, quay ngoắt lại thẳng chân đá một phát trúng ngực, rồi nhảy lên quay một vòng đá bay mặt hắn ngã về sau. Một đám chạy lại tấn công chữ D. Cô tránh qua một bên ngay lập tức tháo chiếc áo choàng đen quăng vào mặt bọn chúng, nhìn lên trên đầu có cành cây ngay sát, cô nhảy lên bám vào cành cây rồi thẳng chân đá mạnh, nhảy xuống, rút thanh tuýp từ đầu đó vung lên vụt ngang cổ bọn chúng khiến chúng bàng hoàng ngã hết xuống đất. Chữ C cũng đang đánh rất hăng hái với mấy tên. Cô tránh trái rồi tránh phải, chờ lúc tiện chân giơ cao chân đá thẳng vào cổ của tên đó. Một cánh tay bám vai, cô nhanh chóng cầm cổ tay rồi vật hắn ngã hên ra đất, rồi từ trên giáng cả cái gối vào bụng hắn khiến hắn không thể đứng lên được. Còn Bou một mình một kiêu, cô dùng mũi nhọn kén. Một tên giơ chiếc gậy sắt định đánh cô, cô quay lại nhìn người này với ánh mắt quuyền rũ, được thể cô giơ tay đâm búp... một phát lên mặt hắn khiến hắn chảy cả máu mồm. Hắn tức giận quay lại định đánh trả thì bị một cú đập của Chữ B thẳng mặt ngã xoài ra đất. Thấy hắn ngã cô còn nhìn qua rồi hỏi thăm cách mĩa mai.

- Ôi, chàng trai này, có sao không zậy. - giọng tỏ ra eò lả, giả nai.

Nói xong cô găm mặt, đập một phát nữa trúng bụng hắn khiến hắn nhấp nhoái không dậy được.

- Hahaha thua bốn cô nương rồi.

Nói xong ra đá vào ống đồng tên đang định tấn công mình khiến hắn khụy xuống, lập tức nhảy lên đá bay mặt khiến hắn nằm đo đất. Cô nhìn tên ngã dưới chân mình cười nhếch miệng một cái. Vì sơ ý để một tên khác đánh nện, hắn vung gậy định quật ngang người Chữ B. Chiếc sáo của chữ D từ đầu đó phóng lại trúng mặt hắn khiến hắn tối tăm mặt mũi phải lùi về sau mấy bước, được đà Chữ A chạy lại đá một phát khiến hắn ngã lộn một vòng xuống đất.

- Ôi, chị Ađi

- Cẩn thận vào sao sơ ý vậy.

- Em biết rồi mà thanks bà chị. - nói xong quay ra nói với chữ D._ Cảm ơn chiếc sáo của em.

- Không vấn đề gì.

Một tên trong lúc đang ngã dưới đất vẫn cố gắng đứng dậy lấy tay ghì cổ chữ D. Hắn quá khỏe làm chữ D không thể gỡ nổi. Hắn dòn cô đến chân gốc cây, chữ A và C cũng đang bận đánh nhau không thể giúp nên cô nhanh chí, chạy mấy bước lên trên thân cây rồi lộn ngược về sau khiến tên đó phải bỏ tay. Một cú lộn nhào đẹp khiến chữ B cũng phải khen: - Đẹp, kĩ thuật đã thực hành thành công, nè bắt lấy.

Chữ B lăn cây sáo dưới chân mình lên mu bàn chân rồi đá thẳng lại phía chữ D. Cô chụp ngay lấy, đánh búp.. một phát vào bả vai khiến tên đó ngã xuống. Đồng thời Chữ A, Chữ C cùng với đám người áo đen giải quyết xong mấy tên còn lại.

Chữ A đưa lời cảnh báo.

- Hahaha chúng ta về căn cứ thôi. Tao nói cho bọn mày biết, mau bảo tên thủ lĩnh các người giao bản đồ ra đây không chúng ta sẽ phá các người không sống được đây. Hahaha.

Cả ha cô gái cùng cười, giọng lạnh lạnh vang khắp con phố đó.

Cả đám người VQC nằm đườn rài ra đất, còn đám người TOP Và BIP thì phấn khởi lấy hết hàng hóa trên xe.

Cách đó một đoạn ngắn, Số 13 và 17 đang đứng theo dõi hành động của bọn TOP.

- Bọn chúng quá ngang tàng mà. Căn cứ xấu xa chuyên hại người_ giọng hơi ức chế.

- Ừm không thể để chúng lấy được bản đồ không chúng sẽ thống trị hết mất.

- Mà bọn yêu nữ kia không biết kiếm ở đâu ra mà lại giúp chúng vậy nữa.

- Họ là những cô gái của TOP nhưng giờ đã liên kết cả với BIP rồi. Thế lực có vẻ ngày càng mạnh từ khi có mấy cô nhóc này.

- Làm gì vậy, mấy cô nhóc này có gì mà khiến lớn mạnh được chứ, tầm thường thôi mà.

Chữ A đang định đi bỗng nghe đề ý thấy tiếng dí dáu quay lại quát:

- Ai đang ở đây lộ diện đi.

Số 13 và 17 cùng nhau đi ra đối mặt:

- Là chúng tôi, sao? Các người phải xứng với danh hiệu ma nữ đấy.

- Hum - chữ A trầm mặt xuống.

- Giờ các người mới xuất hiện, quá muộn rồi. - chữ C nói.

- Giờ tỉnh sao đây, tự mình chui đầu vào lưới

- Còn gì ngoài bắt sống hán.. lên. - ra hiệu cho quân đi lên

Số 13 vẫn thản nhiên hỏi Số 17 :

- Giờ thì sao hả 17?

- Sao chẳng gì, giờ chỉ.... Chạy...

Nói xong cả hai cùng chạy, bật chiếc bánh xe dưới đôi giày và lướt nhẹ đi. Chữ D thấy thế ra lệnh đuổi theo:

- Người đâu, bắt sống chúng cho ta. Bọn này giám nói bọn ta là yêu nữ à, để xem các người trốn thế nào.

Nói xong một đám người áo đen đuổi theo Số 13 và 17.

Chữ D nói: - Em sẽ đi xem còn các chị hãy mang đồ về căn cứ đi.

Chữ A quả quyết: - Được, Bou, Cina chúng ta đi.

Chữ D tiếp tục đuổi theo hai tên của VQC, cô cũng bật 4 chiếc bánh xe dưới đế giày rồi trượt đuổi theo bọn chúng. Chạy một đoạn cô đã đuổi kịp đám người của mình nhưng đến chỗ đường ngã ba thì mất dấu. Cô nhìn xung quanh chỉ có cây cối và mấy cột đèn đường sáng choang.

- Hum, lại để mất dấu chúng rồi. - bực tức. Sao chúng chạy nhanh hơn cả chúng ta vậy. Con đường này lại phải cải tiến thêm thôi.

Một trong đám người áo đen hỏi:

- Thế này thì cải tiến thế nào ?

- Chắc phải lắp camera mỗi con đường mất.

Cô nhìn xung quanh, dưới đám lá vàng khô gần đó có thứ gì sáng lên, cô tò mò đi lại một cách thận trọng xem. Cô nhặt lên xem thử, một chiếc nhẫn bạc mặt bằng đá thật có hoa văn rất đẹp. Cô nhìn kĩ chiếc nhẫn trông rất quen nhưng trong đầu cô không thể nhớ đã nhìn thấy thứ này ở đâu.

- Cái này hình như hơi quen thì phải nhưng thực sự mình không nhớ nữa. Mọi người ngoài hai tên đó ra có ai đi qua đây không?

- Từ chiều thì tôi không biết nhưng từ tối thì con đường này chỉ có hai tên đó.

- Vậy chiếc nhẫn này...

Cô suy nghĩ một lúc, cười nửa miệng:

- Hum, tôi sẽ từ chiếc nhẫn này tìm ra một trong hai số 17 và Số 13 là ai. - khuôn mặt tỏ vẻ quyết tâm.

Lát sau, từ một chỗ nào đó của công viên, có đường hầm đi xuống căn cứ bí mật. Cả 4 cô gái cùng một vài tên áo đen nữa đi cùng nhau vào trong một căn phòng chỉ có ánh sáng phát ra từ cái màn hình cảm ứng rộng trên bức tường mịn. Một chiếc bàn dài đặt giữa, xung quanh có vài con rô bốt nhỏ cao bằng nửa người đứng yên lặng. Không khí trong đây cũng rất trong lành, sạch sẽ. 4 cô gái đứng nghiêm túc trước mặt một ông già khoảng 60 tuổi, tóc có mấy cọng đã bạc trắng, khuôn mặt nghiêm nghị tỏ vẻ hung dữ:

- Mọi người đã hoàn thành nhiệm vụ rồi hả.

- Vâng thưa thủ lĩnh.

- Chúng cháu định bắt mấy chữ số nhưng lại để chúng chạy thoát rồi.

Ông ta là Dara là người quản lí căn cứ TOP. Nghe mấy thuộc hạ nói ông tỏ ra nghi vấn:

- Bọn VQC có thứ gì mà trốn nhanh vậy chứ, lần nào cũng bắt trượt bọn chúng.
- Nội gián của chúng ta cứ sang không báo gì ạ? _ chữ A hỏi.
- Không thấy, hẳn làm gì mà lâu lắm rồi không thấy đưa tình hình cho chúng ta.

Chữ D có điều thắc mắc:

- Dara chúng ta nhất thiết phải hợp tác với bọn BIP sao ạ?
- Chúng có thể lực mạnh, phải hợp tác bọn chúng thì chúng ta mới lấy được bản đồ thống trị chứ.
- Lấy được bản đồ thì còn kí hiệu bản đồ thì sao ạ.
- Chỉ bên VQC mới biết thôi.
- Mà cháu thấy bọn BIP chỉ lợi dụng chúng ta thôi đâu có ý hợp tác chứ ạ. Việc đi gây thù với VQC hẳn lại bảo chúng ta làm còn hẳn làm công việc với chính phủ còn có lợi hơn chúng ta ý chứ.

Già Dara ghi mặt nói: - Nói gì vậy, chúng ta là hai gộp vào một, là một thể rồi ai làm trả được chứ. Không biết họ lợi dụng ta hay ta đang lợi dụng họ nữa.

- Nhưng mà...
- Không phải nhưng gì hết, ngày trước chúng ta cũng hợp tác với chúng cũng bình thường thôi. Bọn VQC đối đầu với chúng ta trước cơ mà.

Chữ A cũng khẳng định: - đúng, bọn chúng cướp hàng, còn làm thương bao nhiêu người của chúng ta nữa.

- Nhưng nghe nói chúng là căn cứ tốt được chính phủ tôn trọng và hay giúp đỡ người mà.
- Em nói thế nào vậy, đã là một trong số xã hội đen thì có tên nào tử tế chứ.
- Chuyện này...

Dara ngắt lời: - Thôi vào chủ đề chính. Đợt này là ta muốn các cháu cướp hàng để trả thù chúng chứ không phải nghe sai khiến của BIP. Ta muốn lấy tám bản đồ đó, có vẻ bọn BIP cũng không để ý đến nó thì phải.

- Sao ông biết vậy?
- Bọn ta đã thống nhất nếu lấy được bản đồ sẽ cùng nhau tìm thứ đó.
- Không quan tâm hay vờ không quan tâm.
- Không cần biết, chỉ cần ta lấy được thứ mà tổ chức nào cũng muốn lấy và nó sẽ giúp ta thống trị mọi thứ.
- Chỉ sợ bọn chúng vờ vịt, lợi dụng chúng ta đợi chúng ta kiếm được hết bản đồ rồi chúng mới lật mặt.

Ông ta chạm nhẹ vào màn hình cảm ứng đám mây, xuất hiện ảnh của mấy đứa con trai. Chữ A hỏi:

- Những tên đeo mặt nạ này chẳng phải VQC sao ạ?
- Đúng, nhờ camera mà ta chụp được hình này, xem dáng người nào giống bọn chúng thì bắt về đây cho ta. Phải bắt sống chứ không được ra tay bừa bãi rõ chưa. Giờ ta chỉ muốn bắt hết bọn người VQC đó thôi.

Chữ A háng giọng: - Cháu sẽ khiến chúng tan nát để trả thù cho người nhà của cháu.

- Tốt lắm, cứ giữ tinh thần đấy đi.

Chữ D vẫn có chuyện gì đó không vui, cô hoàn toàn không để tâm trí đến buổi họp. Cô đang suy nghĩ không biết mình có nên tham gia vào chuyện này không bởi thấy TOP, VQC không có thù oán gì, vậy làm sao mà cô phải hại bọn chúng. Điều này luôn nghĩ vẩn trong cô.

Chữ C nhớ chuyện gì đó, lên tiếng hỏi ý kiến: - Chúng ta vẫn còn tên Số 24 chưa xử lí. Có thể từ tên này đe dọa lấy tám bản đồ đó.

- Theo tôi thấy tên này có vẻ yếu kém, để chị em mình bắt được.

Dara lắc nhẹ đầu: - Không phải đâu mấy đứa. Vì cậu ta muốn cho đám kia cầm bản đồ thoát nên mới để chúng ta bắt thôi.

Chữ A hỏi: - Ý ông là sao ?

- Cậu ta là Số 24, là người tốt nghiệp cuối cùng trong 24 chữ số sát thủ nhưng tài năng và bản lĩnh không kém Ai đi đâu. Ta nghĩ còn hơn ý chứ.

Nghe lời Dara nói mọi người có vẻ ngạc nhiên:

- Sao, vậy thì... nhưng hẳn tốt nghiệp cuối cùng mà, phải yếu kém mới vậy chứ.

- Nếu lôi kéo số 24 về bên ta thì sẽ rất có lợi trong việc trồng lại bọn VQC và phòng vệ bọn BIP đấy. — Dara đưa ra ý kiến.

- Ông nói vậy thì chúng cháu bằng thừa rồi. - chữ B giọng thánh thót nói, có ý không vừa lòng.

Ông ta động viên tinh thần.

- Sao lại nói vậy, các cháu là những trụ thủ tâm huyết của ta, làm sao mà so với hẳn được chứ. Không có các cháu ai lo vụ này. Các cháu được đào tạo để làm những việc này mà. Còn những người khác họ cũng có nhiệm vụ để làm. Thôi không nói nhiều nữa, đã làm việc cho ta là phải hoàn thành rõ chưa.
— Trả lời nghiêm túc.

Cả 4 cô gái đồng thanh:

- Rõ thừa thủ lĩnh.

Buổi tối đó.

Đồng hồ chỉ 11 giờ, Ren mới về nhà. Không ai biết cậu đi đâu về vì ai cũng nghĩ cậu chỉ đi chơi lêu lổng bên ngoài. Cậu đứng trước ngôi biệt thự to đùng, hoành tráng, đèn bật sáng lung linh màu xanh đỏ vàng. Cái cổng sắt to, hiện đại rộng gần 5 đến 6 mét. Cậu in bàn tay vào máy cảm ứng lắp trên nền tường. Xác nhận xong đầu tay, tiếng rẹt... rẹt... cánh cổng tự động kéo sang một bên. Ren bước vào, cánh cổng đóng lại ngay. Cậu đi trên con đường toàn cây xanh đến tận hiên nhà. Đứng trước cánh cửa ngôi biệt thự là mấy tên bảo vệ, áo đen ra chào và mời Ren đi vào. Cánh cửa tự động mở khi Ren bước vào. Cậu xò tay vào túi, đi một cách oai phong, vẫn diện bộ đồng phục học sinh nhưng khoác ngoài chiếc áo da đen mỏng.

- Cậu chủ về rồi ă. - giúp việc trong nhà thấy Ren phấn khởi chào.

Cậu cười nửa miệng, nháy nhẹ một bên mắt với cô ta khiến cô ta vui mừng ríu rít. Bà già nào đó đứng từ tầng trên nhìn xuống chỗ cô nữ phục vụ một cách nghiêm nghị khiến cô hơi sợ rời khỏi đó. Ren quay lên thấy tổng quản đang đứng trên tầng bảo sao cô ta sợ.

- Mama tổng quản, gì phải dữ vậy chứ.

- Không giữ để chúng nó lấn tới, hư mất ă.

- Hừm, tùy mama thôi. Nhưng mà... mama cứ tiếp tục đi, _ cười nhẹ với bà ta rồi đi lên phía cầu thang phía bên kia. Điều hay ở chỗ cầu thang đi là bậc thang máy tự động. Nội thất trong căn nhà trang trí sang trọng, cái gì cũng sáng bóng. Ánh điện nguy nga sáng khắp cả gian. Thỉnh thoảng có vài cái cây để làm cảnh. Cậu đi lên hết bậc thang, định đi về phòng mình nhưng động lực nào đó lại kéo cậu bước về phía đối diện. Cậu đi đến đâu đều được những người phục vụ chào. Cậu đi thẳng về phía gian nhà đang có mấy tên áo đen đứng bên ngoài. Gõ cửa cóc..ốc... cánh cửa tự động mở ra. Cậu đi vào từ từ, về mặt thần nhiên nhìn quanh gian căn phòng làm việc. Giọng ồm ồm phát ra từ người ngồi quay lưng lại phía Ren nói:

- Sao giờ này mới về hả?

- Chuyện bố bảo con là sao đây ă.

Ông quay lại với vẻ nghiêm túc:

- Nhà ta và nhà họ Bùi cũng là chỗ thân quen lâu rồi đứa con gái nhà đó cũng là bạn con còn gì nữa.

- Vậy thì sao liên quan gì đến việc đính hôn chứ ă. Con còn đang học mà.

- Thế lực nhà ông ta lớn ngang so với nhà mình, kết thông gia có phải quá lợi không? Theo ta cứ đính hôn trước kết hôn sau cũng được.

- Không. Con không đồng ý. Sao bố lại hi sinh con vì quyền lợi riêng thế. Bố có phải là bố con không đấy.

Ông tức giận đập búp... tay xuống bàn nói lớn tiếng:

- Ai cho con ăn nói kiểu đấy hả.

Ren cũng có vẻ bức bối trước những lời nói của bố mình.

- Vậy thì sao? Bố còn định đánh đổi luôn hạnh phúc của con sao?

- Im ngay. - Về tức giận thể hiện rõ trên khuôn mặt.

- Con không đính hôn với con bé đó. Con có người trong lòng rồi. Muốn đính hôn bố đi mà làm.

- Con... - Bức tức không thể nói được gì.

Hai người đang cãi nhau, một người phụ nữ ăn mặc cũng bình thường từ ngoài chạy vào can:

- Hai bố con lại cãi nhau rồi.

Người phụ nữ này đi lại chỗ bố của Ren nói:

- Kia anh, thôi cứ kệ nó đi.

Ren quay sang nhìn người phụ nữ này tỏ thái độ không thích:

- Không phải việc của cô, cô đâu giúp gì được cho cháu chứ.

- Hồn. – cau mày.

Người phụ nữ can: - Thôi mà anh, không sao? Nhưng theo em việc hôn nhân để sau hẵng tính đi con nó còn quá trẻ tính gì sớm. Đợi nói trưởng thành rồi hẵng nói.

Bố Ren lớn tiếng: - Đợi, đợi đến bao giờ, chờ đến lúc đây con bé được gả cho thằng khác thì sao đây?

Ren không để ý, nói xông: - Kệ. - gạt nhẹ đầu vài cái, cười một cái lạnh nhạt. Dù thế nào con cũng không bao giờ nghe lời bố đâu.

Nói xong bỏ đi ngay khỏi gian phòng đấy.

Người đàn ông dẫn mặt, thở mạnh một tiếng:

- Tên nhóc con này, chiều nó quá dẫn đến hư rồi.

- Con bé này cũng thú vị đấy chứ.

- Anh, con còn nhỏ cứ kệ nó đi.

- Làm sao mà kệ được, việc nó đối xử với mẹ nó như vậy mà được à.

- Không sao mà. Tuy nó không phải con đẻ của em nhưng em coi nó cũng như con mình vậy.

Người đàn ông an ủi, bắm hai tay lên vai người phụ nữ đó nói:

- Em vẫn coi nó như con còn nó thì lại quá lạnh nhạt mà.

- Không sao, rồi nó sẽ thay đổi thôi.

- Liệu nó có đổi cái tính hư hỏng không nữa.

- Chỉ cần nó thích ai đó thật lòng nó sẽ đổi tính ngay.

Hai người nhìn nhau rồi cùng cười về măn nguyện. Đúng là một đôi vợ chồng hạnh phúc.

Người phụ nữ này là mẹ kế của Ren, bà không phải mẹ đẻ nhưng rất yêu thương và quý Ren nhưng cậu không thèm quan tâm. Dù biết người mẹ kế này rất tốt, rất muốn làm thân với bà nhưng cái tôi cá nhân khiến ren không thể làm được.

Cậu nằm phục xuống chiếc giường trải ga rộng. Mọi thứ trong phòng xếp ngăn nắp, hơn nữa còn có nhiều cái thú vị được trưng bày. Cậu quay sang nhìn chiếc bàn nhỏ cạnh giường, nhìn bộ ghép hình khủng long và cười nhẹ.

- Chắc do bà mẹ kế làm rồi. Kể ra cũng tốt ý chứ.

Hết việc cậu bỏ chiếc điện thoại ra vào lướt trên mạng. Phần mềm ứng dụng Facebook mà hiện nay đang được ưa chuộng, cậu mở nick và nhấn tin với nick tên Sơn Trắng. Cậu có nick riêng nhưng không dùng mà chỉ dùng nick phụ vì nick chính quá hot rồi. Đăng ảnh lên là được mấy nghìn like.

Cậu nhấn tin và dĩ nhiên người kia cũng nhắn lại.

- Trời, cậu ta thích nhạc Kpop sao, quá kì dị khi thích hoa hồng xanh, thích uống cà phê sao? Cái này mình thích - vừa nhìn vào màn hình cảm ứng vừa nói. Ha, con gái thích bóng rổ sao? Cá tính đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Giải Quyết Vụ Đánh Nhau

Sáng hôm sau, vừa đến trường Rin đã phải xuống phòng hiệu trưởng để giải quyết vụ bạo động lần trước. Cô vừa vào đã thấy Tuyết, cô bé bữa trước bị đánh và đám nữ sinh hùng hổ gây sự. Đứa nào đứa nấy sợ hãi ra mặt.

- Em chào thầy ạ. - vẻ thản nhiên nhìn đám nữ sinh đó.

Còn đám nữ sinh đó tỏ ra kiêu kì. Đám đông bên ngoài xoáy vào xem.

Thầy hiệu trưởng hắng giọng, ho mấy tiếng mới nói.

- Rồi, bây giờ các em ngồi xuống viết bản tường trình thầy xem.

Đám nữ sinh đó thấy vậy ngồi xuống viết luôn, khuôn mặt luôn vênh váo. Rin bảo Với cô bé Tuyết:

- Tuyết em, có gì thì cứ nói vậy.

Cô bé gật đầu e lệ ngồi xuống cùng bàn với đám bạn Du, cầm bút tay run run viết vào tờ giấy. Thầy hỏi:

- Rin, sao em không viết đi.

- Thầy ơi, em làm gì phải viết nữa, có gì diễn biến em đưa cho thầy rồi mà.

- Không được, phải viết.

- Em không viết.

- Viết

- Dạ không viết ạ.

- Có viết không?

- Không ạ.

- Không viết thì... thôi.

Thái độ hài hước của thầy khiến Rin cũng phải phì cười. lát sau, thầy giáo đọc bản tường trình rồi quyết định:

- Em Du và đám bạn của em sẽ bị hạ hạnh kiểm, phạt quét sân 1 tháng. Nếu còn tái phạm cho đình chỉ học luôn.

Cả đám hô lên : - Há, sao lại vậy ạ.

Du có vẻ chùn không vênh váo như trước nữa.

Thầy nhìn bản tường trình cau nhem rồi quyết định.

- Các cô nói dối như vậy đáng lẽ phải phạt nặng hơn đấy.

- Dạ chúng em có nói dối đâu, chính nó đánh bọn em mà.

Tuyết lo lắng nhìn Rin rồi nhìn Du. Trong lúc đó Rin vẫn thản nhiên. Thầy hiệu trưởng quay chiếc laptop trước mặt mình về phía Du, mở video cho cô xem. Cô bất ngờ khi thấy hình ảnh mình và đám bạn trong video đang đánh Tuyết và ra tay với Rin còn Rin chỉ đứng chờ đợi.

- Há_ về lo sợ trên khuôn mặt lộ rõ.

Hiệu trưởng nói: - còn Tuyết không có vấn đề gì, nhưng phải sửa tính hiền quá đừng để người khác bắt nạt.

- Vâng em biết rồi. - Lễ phép nói.

- Còn Rin...

Rin nhìn thầy, cười nhẹ một cái.

- Em làm điều tốt đó là giúp bạn nhưng tóm lại cũng tham gia đánh nhau. Thầy không hạ hạnh kiểm của em nhưng em phải trực nhật 1 tuần.

- Vâng, thưa thầy.

Rin nghĩ lại buổi đó, cô cố tình nhìn lên trần nhà xem đúng chỗ có camera mới lùi lại, để mặt Du hiện rõ lên màn hình. Cô quay ra nhìn Du rồi cười một vẻ coi thường.

Ren và Iron đứng ngoài, thấy đoạn video đó họ nhìn nhau tỏ ra bất an.

- Sao có chuyện này, camera của chúng ta đúng không. Hay cái đấy lắp từ bao giờ không biết.

- Tôi chắc chắn đây không phải của chúng ta. Chúng ta dùng mắt thần, hiện đại vậy sao mờ ảo như vậy chứ.

- Không cần biết nhưng cứ đi xem đã.

- Ok

Nói xong hai người cùng rời khỏi đó.

Vừa mới tiết thể, cả lớp ra hết ngoài sân nhưng chỉ có Ren ở trong lớp, cậu ngồi bàn cuối cùng của Mi. Nhân từ ngoài đi vào, trên tay cầm phong cao su rồi đi xuống cuối lớp. Kì lạ nay Ren lại ngồi đúng chỗ mình. Rin từ dưới phòng thầy giáo lên thấy Ren ngồi đó cô có vẻ không thích. Nhìn ghế chỗ mình bị bôi đầy cao su. Đúng lúc Ren đang nhai seagum trong miệng nên cô nghĩ Ren cố tình. Ren thản nhiên nhìn xuống ghế Rin rồi quay xuống nhìn đám Nhân đang cười nói tí toét, thấy Ren quay xuống làm đám đó vừa lo lắng vừa bất an nên quay đi không dám nhìn.

- Nếu tôi bảo không phải tôi chắc cậu không tin đâu nhờ. – Ren quay sang nói với Rin.

- Con người cậu ai tin được. - hếch nhẹ một bên mắt.

Lệ quay xuống can thiệp:

- Trời hai người lại cãi nhau nữa rồi, thôi mà tôi nghĩ Ren không thừa hơi làm chuyện đó đâu.

Lệ quay xuống hỏi cả lớp: - Tên nào đã bôi đầy cao su lên ghế Rin vậy, chơi dốt quá, giờ lấy gì ngồi chứ.

Rin vẫn bức bối cho rằng ngoài Ren thì chẳng ai thừa hơi làm việc đó. Mìn từ đâu đó đi vào thấy vậy nói:

- Cậu ngồi chỗ tôi đi, tôi xuống dưới cho, mai thay ghế khác là được mà.

- Oh, cảm ơn cậu nhưng cậu cứ ngồi để tôi chuyển cho.

Ren đứng phắt dậy, nói giọng lạnh nhạt:

- Hai người cứ ngồi đấy đi, tiết này tôi không học.

Nói xong Ren đi ngay ra ngoài. Rin vẫn cho là Ren làm, cô không nghĩ nổi ra ai nữa. Mìn lấy một tờ giấy che chỗ có cao su lại:

- Vậy được rồi, cậu đầu bàn tôi cuối bàn như anh ở đầu sông em cuối sông ý.

- Cái ông này lại vớ vẩn rồi.

Câu nói khiến cả tổ có trận cười sáng khoái. Lệ nhìn ra ngoài, cô cảm thấy có điều gì đó bất ổn.

-Rin à, tôi nghĩ cậu ta không làm vậy đâu. Cậu ta đâu rảnh làm mấy chuyện linh tinh.

-Cậu lại bênh cậu ta sao, cậu ta gây ra việc này bỏ đi là đúng.

-Đấy là theo ý cậu thôi, còn đối với người khác nghĩ là đa năng đó. Nghĩ thử, muốn trêu cho cậu không có chỗ ngồi thì sao cậu ta còn đi chứ.

Nghe Lệ phân tích khiến Rin cũng phải suy nghĩ, tuy Ren có xấu tính nhưng việc tiểu nhân này người như cậu ta đâu có thể làm. Cô có chút bứt dứt trong lòng.

Tiếng trống vừa tan, học sinh lại nô nức đi về. Ren đứng từ tầng trên nhìn xuống đám học sinh. Thoáng thấy đám nữ sinh gây chuyện mấy hôm trước

đang cùng nhau riu rít định làm gì đó, cậu tò mò xem thử. Ren tỏ ra nghi ngờ, bất giác nhìn xuống sân trường. Rin và Min đang vừa đi vừa cười nói vui nhưng cô tỏ ra không quan tâm.

Min vẫn đang cười nói với Rin bỗng một tin nhắn đến khiến Rin dừng lại để xem tin nhắn. Một viên đá nhỏ từ trên rơi xuống khiến Min phải ngửa lên nhìn, thấy chiếc chậu hoa từ tầng trên rơi xuống, Min nhanh chóng kéo Rin ra để chiếc chậu hoa đó rơi vỡ tan xuống đất.

- Cần thận.

Hai người hốt hoảng nhìn lên phía trên, đúng lúc Ren ngó đầu xuống nhìn, không nói gì, vẻ mặt vẫn thản nhiên khiến ai nấy đều cho là Ren đã kìm chuyện đó.

- Cậu... - đang định hỏi điều gì đấy nhưng thấy Min cậu không hỏi nữa.

Trong ánh mắt Ren như rất muốn giải thích chuyện vừa xong nhưng điều gì đó khiến cậu không nói được.

Min hỏi thăm:

- Rin cậu không sao đấy chứ, may mà tránh kịp.

Min quay lên trên trách móc với Ren: - Sao cậu chơi đại vậy nguy hiểm quá có biết không hả.

Rin vẫn nhìn Ren với vẻ tức giận nhưng trong cô luôn muốn cậu ta giải thích điều đó nhưng Ren đã không nói một lời nào. Cậu quay lưng bỏ đi một cách phũ phàng. Ren vừa đi xuống sân ngay phải Iron đang đi lên.

- Nè Ren, cậu...

Ren không nói gì mà lặng lẽ rời khỏi đó. Iron thấy thái độ không tốt của cậu bạn mình liền lên trên nghe ngóng hóng hớt chuyện.

Buổi sau, mỗi lần thấy Ren là Rin luôn tỏ thái độ không ưa. Ren vẫn ngồi phía cuối lớp cạnh Mi. Rin ngồi bàn thứ hai, Lệ thấy thế chạy lại ngồi cùng.

- Nè, cậu có vấn đề gì mà có vẻ nhứt nhối vậy.

- không sao đâu mà.

- Hey, có gì cứ nói đi, mình cũng sắp thành bạn thân rồi mà có gì thì cũng phải nói hết ra chứ.

- Ừm. Mà tui với cậu là bạn thân hồi nào vậy?

- Sắp rồi nè. Tôi chấp nhận yêu cầu của cậu luôn. Tôi cũng đang cần tiền mà. Bạn bè giúp đỡ nhau trong hoạn nạn là bạn thân còn gì nữa.

- Cậu đồng ý hả.

- Ừm, hi. Trông đám con trai tổ mình kia, suốt ngày tụ tập trêu đùa với mấy đứa Nhân với Mi lớp mình thôi. Rin à, cậu có cách nào để chúng chơi với mình không?

- Cái đấy tôi chịu, tôi mới vào năm ngoái, cậu vào lớp trước tôi mà.

- ừm thì vì tôi không thích chơi với mấy dạng Mi với Nhân, chúng kiểu gì ý.

Có tiếng hô to từ đằng sau:

- Oh, tao ừ nè bọn mày. - Nam có về phần khởi.

-Hey, cái tên Nam Lô này, chơi 5 thắng cả 6 rồi còn đâu._ Tuyên kêu ca.

Cả đám con tai đang chơi bài ăn tiền, từ đầu đến giờ người thắng nhiều nhất là Nam khiến đứa nào cũng hời.

- Hey, thắng lớn wa, đúng là đen tình đỏ bạc mà.hahaha._ Nam được thẻ vĩnh vào.

- Được rồi, tao không tin số mày hên vậy, chơi tiếp để tao kéo lại đã.

Rin ngồi đấy quay xuống nói: - Thua thì thôi, kéo lại nhớ lại thua thì sao?

- Hey, bà không phải lo, bọn tôi quyết tâm kéo lại mới được.

- À, đúng rồi, Rin, Lệ có chơi không.

- Oh, không tôi là nữ chơi gì chứ, tôi không biết đâu._ Rin có vẻ khiêm tốn nói.

Lệ đồng tình với Rin:

- Tôi cũng vậy.

Đám con trai có vẻ khinh:

- Hey, con gái lớp mình đúng thật là, kém quá mà.

Bông nói chen vào: - Thế mới là con gái chứ, ha.

- Thôi thôi các bà kém quá ak.

- Vậy muốn nâng cấp girl lớp mình thì phải bắt các bà các cô chơi chứ.

- Ủm đúng, toàn con trai chơi với nhau thì cũng buồn thật.

Bông nói chen vào: - Ay za, tui biết ý đồ của mấy ông rồi, các ông định rủ con gái đánh thua phải trả tiền ý gì.

Cả lũ đồng thanh: - Đúng vậy còn gì.

Rin và Lệ chỉ ngồi cười, Piza thấy thế nhắm ngay:

- Nè bà già Rin hơi bị nhiều tiền đấy, bắt cóc đi.

- Gì? _ Rin không hiểu.

Piza đi lại kéo Rin bắt cô chơi: - Tôi nghĩ cậu nên chơi hộ tôi mấy ván, tôi đang thua đây nè, chơi phỏm đấy. Cậu biết chơi không?

- Ồ, ơ...biết chút ít thôi à. - Rin hơi lúng túng. Được, chơi thì chơi, tôi chỉ sợ mấy ông chạy không kịp thôi.

- Thôi Piza con gái không nên cho chơi, nhất là Rin, làm gì có tiền cho ông vay._ Việt nhí nhảnh nói.

Rin vờ tức giận.

- Why, why not me.

Thôi lấy người, con dốt nhất môn Ánh Tiêng đấy.

- Thôi nha, cứ để cậu ấy thử, thua phải giả tiền.

Rin gật nhẹ, ăn nói xòng phẳng như dân bài chuyên nghiệp

- Ok tiền long không thanh vấn đề.

Rin tỏ vẻ oai ngời xuống chỗ ghế Piza nhường. Việt hỏi:

- Mọi người, sẵn sàng chưa? Are you ready?

- Thôi bỏ qua, chia đi còn bày đặt tiếng em nữa. - mọi người phàn nàn vì đang nô nức muốn chơi mà Việt thì cứ kéo dài thời gian.

Lát sau, chỉ nghe tiếng của Rin:

- Oa, ừ rồi, mấy người đưa tiền đây.

Piza ngồi cạnh vui lây: - Cậu chơi cừ phết thầy.

Đám bạn ngồi cạnh ngẩn ngơ nhìn nhau: - Trời, thế mà bảo không biết chơi, thắng liên tiếp 6 ván rồi còn gì.

- Áy, không có chi, chắc tại hôm nay số đỏ thôi. - ó ý tỏ vẻ kiêu căng

- Trông yếu ớt như vậy mà team cứng kinh. Được, phải cẩn thận với nữ sát thủ đào hoa này mới được.

Trống đã đánh vào học nhưng vì say chơi nên mọi người vẫn bàn tán. Cô giáo dạy Sinh bước một cách ngờ ngàng khiến học sinh cũng ngạc nhiên. Đám bạn đang chơi bài vẫn mãi chơi.

- Chúng bay, chui hết vào đây, tui xử lí một đọt.

- Ok luôn chắc có chi là ta đây không giám, cứ...

Bồng hô: - Nè, cô giáo vào rồi.

Cả đám nhanh chóng cầm hết bộ kờ giấu đi rồi ai về chỗ người nấy.

Cô giáo nghiêm nghị ngồi trên bục.

- Các anh chị giỏi nhì, cô giáo vào còn chơi. Ra ngoài đứng canh cửa cho tôi_ giọng nói cũng có phần hơi nhí nhảnh.

Tiếng oh lớn phát ra từ phía dưới lớp. Đám bạn rủ nhau chơi bài nhìn nhau cười rồi lần lượt đứng hết ra cửa lớp, Rin cũng ra cùng.

- Nè, sao cậu lại đi. Cô giáo à, bạn nữ này có chơi đâu, tại em nhờ bạn giúp chút thôi làm gì phải đứng.

Cô giáo kéo chiếc kính xuốngส่อง mắt nhìn với vẻ khó hiểu.

Rin biết ý cô đẩy Piza ra ngoài: - cô giáo, không có gì đâu, em cũng chơi, để em đứng phạt cùng mấy bạn ạ.

Cả đám đứng xếp hàng ngang ngoài cửa. Piza nói với Rin :

- Cậu ngốc thật quá không phải ngốc vừa nữa, đã xin cho ở trong lớp rồi còn muốn ra ngoài.

Việt chen vào: - Ngốc là điều quá bình thường luôn bình thường mà.

- Cái thằng này, suốt ngày bình thường được.

Đám con trai trêu: - ay trà, đôi này có vấn đề nha, bệnh nhau cơ đấy.

- Nè, mấy ông nói gì vậy hả... mún cho ăn đập hả. ㄟㄎ - vỗ tức giận.

- Êu, sợ quá, thôi không giám nữa.

Rin cười tùm một cái: - Piza, theo tôi biết cậu rất trọng chữ tín đúng không? Mọi người vớ vẩn, cậu ta nhờ tôi chơi khiến tôi cũng bị phạt nên phải xin là phải rồi.

- Ôi, kệ xin xỏ gì_ Việt nói.

- Ủm, đúng đấy, chửi thì nghe, đánh thì chịu, chẳng sao?_ Rin thân nhiên nói

Nam và Tuyên chỉ cười tùm tùm, Piza tò mò: - nè, cười cái gì vậy hả.

- Hahaha không nhận được cười nữa, piza, khóa quần cậu tuột kìa.

Piza giật mình quay ngay vào tường để kiểm tra nhưng thật may là không phải.

- Nè, tên Nam Lô kia, sao giám trêu tôi hả, Rin đang ở đây nè.

Cả đám cười ầm lên. Tuyên trêu: - Tại ông hỏi cười tùm cái gì mà thi là cái đấy hahaha.

- Hum, cứ thấy người ta hiền lại bắt nạt thôi.

- Gì cơ, hiền á, có phét không đấy.

Cô giáo thấy tiếng ồn nói vọng ra: - Nè, các anh làm gì mà có vẻ vui vậy, có cần tôi ra góp vui không đây.

- Á...á không đâu ak, bọn em đang giúp Piza sửa khóa quần thôi ạ.

Piza quay sang tát sưng đầu Việt:

- Nè ông hơi đều đấy nha, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Nam ghé sang hỏi Rin: - Nè, theo đánh giá của cậu thì trong bọn tôi ai là đẹp trai nhất nào?

Rin ấp úng nhìn quanh, tên nào cũng tỏ vẻ trẻ con để Rin nhận xét. Việt nói:

- Không phải xem xét nhiều, tôi là đẹp nhất rồi.

Nói xong nhìn Rin bằng cách vuốt lại chút tóc mái cho Rin.

- Ông Việt gian nói nhảm rồi tôi to béo, trông mới khôi ngô nam tính chứ, ông xem ông kia, trắng chột như con gái ấy có phải ái không.
- Gì, ông ông già này giám nói tôi ái hả. Rìn thế tóm lại ai đẹp trai nhất nào?
- Ờ...ờ... chẳng biết, không ai xấu nhưng chỉ giống con gấu thôi, có mỗi... (trong đầu nghĩ khuôn mặt của Ren nhưng cô lại nói đến người khác)...Min là đẹp trai nhất rồi.
- Ờ, tưởng gì, lại là Min, cậu ta bình thường thôi mà, theo tôi thấy Ren hơn ý chứ.
- Há.
- Ren mà không phải thì chắc là tôi rồi hehe. Trông vậy thôi nhưng Min không tốt như cậu nghĩ đâu.
- Gì mà không tốt, tôi thấy cậu ta cũng được mà. Chắc chắn là hơn Ren rồi.
- Hehe chưa biết được đâu nha, nhờ đâu tên Ren hào hoa đó lại hơn thì sao?
- Trời mấy tên càn đào hoa thì càn chẳng ra gì.

Rìn suy nghĩ lại chuyện chậu hoa rơi xít trúng mình buổi trước lại thấy bực cái tên Ren đó.

- Thôi mọi người, nhắc đến cậu ta làm gì, chuyển chủ đề đi.

Vừa nói xong Ren từ trong lớp đi ra ngoài, cậu chỉ nhìn qua mấy đứa bạn đứng ngoài, nhưng không nhìn Rìn. Rìn thấy Ren đi ra cũng quay đi, tỏ thái độ không thích.

- Nè, cậu ta hay bỏ học sớm nhỉ, đi đâu được vậy.
- Thôi kệ người ta đi, công tử bột mà chấp gì.

Piza nhớ ra điều gì đó nói: - À, Rìn cậu với bọn Tam Hồ thế nào rồi?

- Chẳng có gì, bình thường.
- Sao lại đắc tội bọn nó, nhờ nó trả thù thì sao, hình như bọn này dạo này cũng đi với Ren đấy.
- Vậy thì sao chứ, kệ đến đâu thì đến.

Nam cổ động: - Máu đấy, giờ mới biết bạn Rìn không biết sợ trời sợ đất là cái gì nha.

Việt gợi ý: - Có trò này, nếu cậu mà thuần phục được 3 con hổ đực đó bọn tôi gọi cậu là chị luôn.

- Thật không, chắc chắn chứ - thái độ phẫn khởi.
- Mọi người đồng ý không hả?

Cả đám đồng thanh: - Ok.

- Nhưng nếu không được phải gọi tôi bằng anh và đãi ăn chè nha.
- Ok, chuyện nhỏ.
- Nè, thế cậu có tiền rồi hả, dạo này đại gia sớm nha.
- Gì đâu, tiền vừa chơi thắng nè.

Tiếng đồng thanh: - Há... - ngắt ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thuần Phục Nhóm Hồ Con

11 giờ, học sinh đã về hết, ngôi trường đã vắng hắt hiu. Vẫn còn 1 thanh niên đang đứng chờ ở bến xe bus. Đó là Kun trong nhóm Tam Hồ. Cậu đứng dựa vào gốc gần đó trông rất phong độ. Cậu đi xe máy nhưng không may xe bị hỏng đành chờ xe bus nhưng khổ nỗi cậu không quen đi xe bus, nên cậu ta rất sợ say xe. Mỗi lần đi phải uống thuốc chống say nhưng nay trong người cậu không còn đồng nào cả, thật bi hài. Chiếc xe cuối cùng của buổi trưa dừng lại đón mấy người khách đứng cùng Kun lên xe. Còn Kun vẫn e ngại không dám lên. Cánh cửa xe vẫn mở nhưng Kun vẫn ngập ngừng. Một lực nào đó đẩy cậu chạy lên xe. Cậu tức giận quay lại nhìn thì ra là cô bé mà Hani định trêu nhưng bị hụt. Cô cũng ngay lập tức đi lên, đưa cho Kun một viên gì đó màu trắng.

- Nè, uống đi.

Kun quay mặt đi không muốn quan tâm Rin, trả lời gắt gỏng.

- Không uống...

Rin ghì mắt xuống, nheo hai bên mí mắt để tsy lên vai kéo Kun quay người lại, được đà giờ tay đâm búp một phát vào bụng khiến cậu kêu lên rồi ném viên đó vào miệng. Vì quá bất ngờ viên thuốc thọt lòn hẳn trong cổ Kun. Cậu ngạc nhiên nuốt ực một cái.

- Con bé này...

- Anh yên tâm đi, em không lấy oán trả oán đâu._ vuốt nhẹ bộ tóc mái che gần sát mắt.

- Thứ này là...

- Là thuốc say xe chống say tức thì trong 1 phút.

- Há. - tỏ ra khó hiểu.

- Gì mà anh có vẻ ngạc nhiên vậy, chắc chắn sẽ có hiệu quả mà.

- Sao biết...

- Trời em thì có gì mà không biết. Đi xe nhiều là quen thôi mà, trông anh khỏe khoắn vậy mà sợ đi xe bus sao? Hay do ám ảnh hả.

- Không phải hồi nhiều. - Thái độ hơi lạnh lùng.

Rin để ý mắt Kun có vẻ thâm cuồng: - Chắc anh mất ngủ hả, hay...

- Không cần để ý đâu mà cô nhóc là..._ nói nhanh.

- Anh không nhớ cũng không sao, mà em đâu cần phải anh nhớ chứ.

Nói xong thần nhiên đi lại chỗ ghế trống. Kun nhìn theo người này, suy nghĩ một hồi rồi mới nhớ ra người này là cô bé mà cậu đã cùng Hani trêu trọc.

- Là... là cô ta sao?

Kun có vẻ khó hiểu, cậu định tìm chỗ để ngồi nhưng thật éo le hết chỗ chỉ còn chỗ cạnh Rin. Rin vẫn thần nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ chiếc xe. Kun đành phải lại ngồi cạnh Rin.

- Anh là một trong 3 con hồ đư... à quên nhóm Tam Hồ chứ mà ngồi cạnh em cũng ngại sao?

- Em không ngại sao, không sợ hả. Bọn nó toàn nói bọn anh toàn là những đứa dê cù mà.

- Hừm, có gì đâu chứ, bình thường mà anh.

- Nghe cách em nói có vẻ to gan gớm, thế mà thằng Hani đang có ý trả thù đấy_ giọng điệu lạnh nhạt.

- Trả thù sao, em không quan tâm đâu.

Rin vẫn thần nhiên quay sang nháy nhẹ mắt với Kun.

Kun cũng phải ngỡ ngàng, chút gì đó dao động khi nhìn thấy Rin cười. Vì Rin không thích cười, cô ít khi cười tươi, chỉ hay cười nhẹ.

Đi được một đoạn thì Kun dờ chừng buồn ngủ, cậu gục lên gục xuống, ngã bên ló rồi bên kia. Rin quay lại thấy thế liền ngồi gần lại để đầu Kun dựa vào vai mình. Cô nhìn qua anh chàng này rồi cười nhạt:

- Anh ta cũng điển trai đấy chứ mà sao lập hội xấu vậy, toàn làm trò xằng bậy. Không biết anh ta trêu bao nhiêu đứa rồi.

Kun nói trong lúc vừa tỉnh vừa mơ:

- Cũng phải trên dưới chục đứa rồi.

Rin có vẻ không thích, cô phàn nàn :

- Sao mình hay có duyên với những tên chẳng ra sao, hào hoa, phong lưu nhưng tính không tốt.

Buổi tối mát mẻ, vừa 8 giờ tối, nhóm Tam Hồ đã hẹn nhau ở quán bi-a vẫn thường chơi. Có khoảng chục cái bàn ở đó, họ chọn cái cuối cùng để chơi.

- Mọi người, nay sao hả? - Hani vừa đưa cơ lên bắn trúng đét vào lỗ.

- Bình thường, chẳng có gì. Gái xinh trong trường thì anh em mình xem qua hết rồi, chẳng có con nào hay ho cả.

Kun đứng ngay cạnh gọi ý:

- Vậy con bé buổi trước khiến Hani phải viết bản kiểm điểm thì sao?

- Nhắc đến mới thấy bức. Tuy mình là con trai phải ga năng chút nhưng trường hợp này không được, để nó đánh lại nhục quá còn gì.

Hani cau mày, nghĩ đến chuyện không thể trêu được Rin khiến cậu càng bức bối lấy đà bắn một phát thì trượt, quả bi đi ra ngoài.

Kun và Ji cười phá lên : - Hahaha, hay vậy ta.

- Các người cười gì chứ. Chúng ta phải tìm cách trả thù mới được.

- Ok luôn tao cũng tán thành, làm sao để nó qua mặt chị em. . à anh em mình được. Phải dậy bảo lại con bé đó thôi. - Ji nói.

Kun cười nhẹ một cái, nói với Ji và Hani:

- Bọn mày nên từ bỏ ý định đấy đi.

- Sao chứ, tại tên Ren sao?

- Không phải đâu, tuy cô ta là con gái nhưng có thể hai người không làm gì được đâu, tốt nhất là đừng động vào nhò đó.

- Sao không chứ, Kun hôm nay sợ rồi cơ à. Kệ mày bọn tao vẫn cứ làm.

- Thì cứ cho là vậy đi vì tao biết bọn mày không làm gì được đâu. - nói xong Ji cơ lên bắn quả bi-a trắng làm cả hai quả bi màu vào lỗ.

- Woa, siêu vậy.

Đi chơi chán chê, lúc 11 giờ tối 3 anh chàng mới ra về, vừa đi vừa nói chuyện có vẻ rất vui.

- Hahaha, tháng bao giờ cũng vui chứ.

- Giờ thì ai về nhà nấy thôi.

- Rồi, chứ đi đâu giờ này.

- Hani, bà già nhà mày để mày đi chơi mụn vậy à.

- Bình thường, con trai mà lo gì.

- Thôi về đi, không đi đêm lắm có ngày gặp ma đấy. Mày vẫn ngủ nhờ nhà Ji à. Tao nghĩ mày về được rồi đấy cu ả.

- Không thích.

- Cãi nhau mấy chuyện linh tinh với mẹ mà đã bỏ nhà đi, dốt, quá dốt luôn.

Hani gạt phắt những lời khuyên của Kun, cậu nói: - Lo gì, đằng nào Ji cũng ở một mình mà.

- Nè mà nhà tôi không chứa được ông ở đấy lâu đâu, nhanh chóng tìm việc gì còn trả tiền mượn phòng cho người ta đi.

- Hê, cái đồ ki bo, người ta mới ở chưa được 3 ngày mà.

- Lạ gì ông, làm cái gì cũng chán nhanh, cẩn thận tối nay nhớ mẹ lại về nhà ấy chứ hahaha.

- Mấy cái tên này làm gì có chuyện đó.

Họ vừa đi vừa cười đùa, đi trên đoạn đường thẳng tắp cách xa nhà dân. Còn một đoạn nữa là đến trạm xe, nhưng trời ngày càng tối, giờ chỉ còn ánh đèn đường soi sáng. Jì kêu ca.

- Hey, tại mình về muộn phải đi nộ đây nè.

- Lo gì mấy anh em ta đi với nhau sợ gì chứ, chỉ có người ta sợ mình thôi.

- Thôi đi tao vái mấy mẹ.

- Đẳng nào cũng đi hay anh em mình xem có rm nào thì...

- Nè, ông định trêu gái ban đêm ak.

- Bình thườn mà.

- Bây giờ cô em nào mà gặp mình chắc xui lắm ngen.

Cả đám cười ầm lên. Kun dọa.

- Nhỡ đâu trêu gái lại nhầm thì sao?

- Nhầm gì, nhầm mẹ ý hả, nono, không có đâu.

- Nhắc đến nhầm mẹ, tao nhìn Hani là mắc cười rồi. Hahaha.

Kun trêu, cậu hạ giọng nói nhỏ nhẹ:

- Nè, khôn ohải mà ý tôi ở đây là ...

- Là gì – cũng học tập nói nhỏ.

- Là ... Ma đó.

Jì và Hani nhìn nhau vờ sợ hãi rồi cùng cười khá lên.

- Trời ma sợ tao chứ tao sợ gì, có giới thì ra đây. Hahah.

- Thiệt không đó.

- Tất nhiên.

- Mà nè, tao nó nói chúng mày nghe, mấy đứa đi về đêm hay gặp ma lắm đấy, nhất là trên đường này.

Jì tỏ ra bán tín bán nghi còn Hani thì không tin chút nào, mặt ra vẻ ta đây không sợ.

- Ma hả, ma ở đâu ra đây xem nào, tao cũng muốn xem nó thế nào.

Bỗng một con gió từ đâu đó thổi đến cuốn mấy chiếc lá vàng dưới đất tạo ra những tiếng kêu xào...xào nghe ghê người. Cả ba cùng im lặng lắng nghe tiếng lá, Hani chùn chân, cậu có vẻ hơi lo lắng. Jì run run giọng hỏi:

- Ê, bọn mày có thấy cảm giác gì không.

Hani vuốt vuốt hai bên tay.

- Tao thấy hơi lạnh nọn mày à.

- Lạnh ở đâu, đừng bảo lạnh sống lưng nhá.

Kun thở dài một tiếng:

- Tòì vái hai ông diễn gì sâu vậy. Hey, thế to mồm tuyên bố không sợ chứ.

- Ồ...thì...mình phải vãn vở tí chứ.

Hani thả hai tay xuống, đứng thẳng lên.

- Đâu...đâu có ai sợ chứ.

Gió vẫn chưa ngưng, Hani vừa nói xong xuất hiện từ đâu đó cái bóng đen vèo rất nhanh qua các cánh cây, chỉ tạo ra tiếng nhẹ. Trong ánh mắt Hani thấy rõ sự sợ hãi. Cậu đành ánh mắt thao láo nhìn xung quanh, cậu đã phát hiện có ai đó ngoài hai đứa bạn mình.

- Nè, nè, mấy người vừa nãy có nhìn thấy gì không

Kun và Ji đang mãi chuyện:

- Làm gì có, cậu hoa mắt hả.

- Tôi cũng mong là hoa mắt nhưng...hình như tôi nhìn thấy cái gì đó bay thì phải, lượn vèo một cái.

- Làm gì có, chẳng lẽ mày thấy người ngoài hành tinh à. Đâu đâu xem nào_ Kun đi lên phía trên ra về ta đây không sợ gì hết. Đâu có thấy cái gì đâu.

Kun nhìn ra phía xa, thực sự cậu đã thấy thứ gì đó đen đen bay thẳng lên cây.

- Há...ha...trời có phải ma không vậy

Ji có vẻ hơi sợ: - Nè hay bọn mình quay lại đi, không đi lối này nữa.

- Diên à, đi xa vậy rồi, quay lại đến bao giờ. Thôi cứ đi tiếp đi, làm gì có gì đâu chứ.

Tiếng cười từ đâu đó phát ra trong đêm tối: - Haha...ha...a.

Tiếng cười thật thanh vang vọng nghe đến rùng người.

- Há, trời chắc ma rồi chạy thôi anh em. - Ji nói.

- Gì, đường đường là Tam Hồ mà sợ ma sao? Không có gì đâu chắc tên nào giờ trò thôi, có giỏi thì ra đây - hét lớn.

Cả ba người nhìn về phía trước, ai cũng há hốc mồm, khuôn mặt tái nhợt đi khi thấy thứ gì đó, áo choàng màu đen, mái tóc đen thả xõa bay phấp phới, đang lướt qua mấy cái thân cây bay lại chỗ họ.

- Há, bay...ay ư vậy... không phải con người rồi...

Đột nhiên họ bị đánh úp từ sau tiếng bụp.. cả ba lăn kềnh ra đo đường. Thì ra là tứ đại mỹ nhân của TOP xuất hiện. Chữ A nhìn mấy tên nằm lăn dưới đất cười nhòe:

- Tưởng máu đòi lắm cơ chứ. Hum

Chữ D cũng từ trên cây hạ cánh xuống đất.

- Các chị sao rồi.

- Đang tiến hành, em cứ tiếp tục đi. Xít nữa để bọn chúng phát hiện rồi.

Chữ B đưa ý kiến: - Nè, cái kiểu giả ma trên người của em thú vị phết đấy hay bao giờ mình cùng chơi đi. Giống phim hành động ngày xưa rồi đấy.

- Lại vớ vẩn đấy, có vẻ em bay cũng thành thạo rồi ấy nhì.

- Chưa chị à, vẫn còn kém lắm. Còn chị thì sao Adì?

- Cũng dần tiến bộ rồi đây.

Chữ B chen vào: - Thì đúng rồi còn gì, biết bay chỉ những người có nội công trong phim thôi.

- Vậy mà giờ con người nình thường cũng có thể bay đấy.

- Chiêu thức mới.

Áo vàng lên tiếng: - Hey, mỗi người đều có kỹ năng phải học, sao khó quá mãi mà em vẫn chưa học được nè.

- Cứ từ từ thôi. TOP đã thiết kế theo điểm mạnh của chúng ta để chúng ta có vũ khí tối tân rồi, đừng trê bai nhiều nữa. Còn bọn này, tùy em xử lý đấy Dachì.

- Ha, em còn đang tập luyện mà.

- Không biết, bọn chị còn nhiệm vụ, phải đi đây.

Nói xong ba người kia bật chiếc bánh xe dưới đôi giày rồi lướt đi. Chữ D thờ dài một cái, lấy chiếc điện thoại ra và gọi cho ai đó.

- Mình còn đang theo dõi bọn chúng, phải tiếp tục thôi, vừa làm nhiệm vụ vừa tập luyện, hay đây. Đám vớ vẩn này làm jình tốn cả thời gian.

Cô lấy đà rồi từ từ nhấc cả hai chân lên khỏi mặt đất như người có nội công. Một lực nào đó đẩy người cô lên, chữ D nhanh chóng bay lên, cô lấy thân cây làm điểm tựa để lấy đà tiếp, truyền hết từ thân cây này đến thân cây khác một cách nhanh nhẹn, thời gian chưa đầy 1 giây.

Trên con đường khác, lại là một cái ngã ba, giờ chỉ nhấp nháy mắt cột đèn xanh đèn đỏ. Và cạnh đó là Số 13 và 17 đang cùng một đám người vận chuyển thứ gì đó.

- Số 17, cậu thấy sao, có vẻ yên tĩnh quá ha.

- Ừm, yên tĩnh đến mức kì lạ, giờ này mà chưa thấy yêu nữ nào xuất hiện.

- Nè, còn chuyện đi cứu số 24, nghĩ ra cách gì chưa hả.

- Tất nhiên là có rồi, Số 17 phong lưu đào hoa, tài năng suất trúng gì mà không nghĩ ra chứ.

- Thôi đi ông cụ non, chuẩn bị chuyển hàng về đi.

- Ok.

Số 17 nhìn xung quanh, có vẻ cậu đã nghe tiếng gì đó và tỏ ra cảnh giác. Cậu đóng kĩ cả hai chiếc xe thùng lại, ra hiệu cho mỗi xe chạy một hướng. Số 13 tỏ mò: - nè. Chuyện gì vậy...

Số 17 không nói gì, cậu chỉ nhấp nhẹ mắt ra hiệu cho số 13 đi. Số 13 hiểu ý nhảy lên lái chiếc xe màu xanh đi ngay. Đôi mắt số 17 luôn hướng theo chiếc xe màu xanh mà số 13 lái, hình như có thứ gì đó rất quan trọng. Chiếc xe tài màu xanh vừa đi được một đoạn thì cậu cũng đi lên chiếc xe màu đỏ đi hướng ngược lại.

Chữ D đã ngồi sẵn trên cái cây gần đó, cô cho rằng thứ mình cần đang ở trên xe màu đỏ mà số 17 đang lái, cô liền nói nhẹ qua một cái tai nghe bluetooth thiết bị liên lạc thông báo cho quân mình chặn chiếc xe đi phía còn lại. Cô nhảy xuống đất, bật chiếc bánh xe lên rồi lướt thật nhanh đuổi theo chiếc xe màu đỏ. Chiếc xe đi cũng rất chậm như đang chờ cô lên đó. Chữ D tỏ ra nghi ngờ nhưng vì làm nhiệm vụ lên đành liều. Cô đi sát đến cái thùng xe, dùng máy cắt sắt mini cắt chiếc khóa, mở toang cửa rồi nhảy vào bên trong. Thật không hay khi thấy số 17 đã ngồi sẵn đó chờ cô. Cậu ngồi hẳn ngang trên chiếc ghế bọc da, bên trong xe trống rỗng không có thứ gì ngoài Số 17 với chiếc ghế đó. Lúc đấy mới phát hiện mình bị lừa, cô tròn tròn mắt ngạc nhiên hỏi số 17, chiếc xe phóng nhanh dần.

- Sao người biết.

- Có gì mà không biết chứ.

- Vậy là tôi đã bị lừa, không được, phải quay lại.

- Nè không được nhảy, nguy hiểm.

Kệ lời của số 17, cô vẫn nhảy ra ngoài, khiến số 17 có chút hốt hoảng. Nhưng thật hay khi chữ D không chạm chân xuống đất mà bay lướt qua những cái thân cây khiến số 17 ngỡ ngàng, đứng tận ra ngoài thành xe nhìn. Trông chữ D lúc đó thật đẹp cũng thật oai.

Chữ D tiếp tục đuổi theo chiếc xe màu xanh kia, nhưng vì chưa đủ kinh nghiệm, không có cây cối hay thứ gì đó để làm điểm nhấn thì cô sẽ bị rơi xuống. Vừa lúc đến đoạn không có một bóng cây bất chợt Chữ D bị ngã nhào xuống, cô hốt hoảng không thể điều khiển đôi giày mình đang đi.

- A...a....

Một sợi dây nào đó quấn quanh người cô kéo cô về phía sau. Số 17 đỡ Chữ D trước khi cô rơi xuống đất, cậu quay một vòng thật đẹp mà thật oai lấy thể dừng đôi giày đáng patin dưới chân.

- Lại là cậu, cậu luôn làm hỏng chuyện của tôi. Sao cậu không nghĩ đến chuyện theo tôi về TOP vậy.

- Có chết tôi cũng không theo cái căn cứ xấu xa đó.

- ha, cái gì, vậy thì tôi sẽ đưa cậu về ra mắt với cả căn cứ luôn.

Nói xong chữ D chạy lại tấn công số 17 nhưng quên rằng cái dây vẫn buộc ở bụng mình. Số 17 thân nhiên, kéo chữ D lại chỗ mình, ôm luôn lấy eo cô trước khi cô ngã xuống đất. Thấy số 17 đang ôm mình, cô bực mình giơ ngược chân lại đá sượt đầu số 17 khiến cậu phải bỏ ra.

- ha, cậu cũng tài năng đấy chứ, không biết tôi bắt cậu hay cậu bắt tôi đây.

Số 17 bắt đầu tấn công. Cậu giơ đấm, chữ D nhanh chóng tránh được. cô vẫn thản nhiên cười nửa miệng. số 17 tiếp tục đánh, cô giữ tay số 17 lại, định bẻ gấp tay cậu ta nhưng số 17 biết trước chiêu thức cậu dùng tay còn lại giữ chặt lấy tay chữ D. Cả hai rùng rợn co kéo đi kéo lại, chữ D chủ động thẳng chân đá làm số 17 phải buông tay tránh sang bên. Chiếc áo choàng đen có chút gió bay phấp phới.

- Cậu .. cũng biết vovinam ư?

- Sao mà không biết, chẳng lẽ chỉ con gái dùng được thôi sao.

- Vậy được thôi. Bất được số 17 thì thật là vinh dự đấy_ tỏ vẻ đắc trí, vênh mặt lên, vuốt nhẹ bộ tóc mái đang che sát mắt

Cả hai người lại tiếp tục đánh nhau không phân thắng bại. nhưng họ chỉ đấu bằng tay đôi. Chữ D vẫn tránh né những cú đấm thần tốc của số 17, đến lúc bị dồn sát vào gần nê đường, cô dơ cao chân định đá vào hạc cổ số 17, thuận tay số 17 giữ chặt lấy chân Chữ D, cầm chân quay người cô lên không một vòng rồi lờ tay ném cô vào cái cây gần đấy. Số 17 thực sự lo lắng, nhưng sự lo lắng đấy lại thừa. Chữ D vừa bị ném vào thân cây, cô bay qua, một mu bàn chân bám vào thân cây, quay người quanh thân cây một vòng về phía trước mặt Số 17 khiến cậu thật ngỡ ngàng khi thấy chữ D có thể đứng ngang trên cây như người có nội lực. Chữ D ánh mắt lạnh lùng, cười nửa miệng, đạp nốt bên chân còn lại vào cây lấy đà nhảy xuống chỗ Số 17, tiện tay rút chiếc sáo dài tấn công người bên dưới. Phản ứng nhanh, số 17 tránh sang một bên, chiếc sáo dài vụt sượt qua mặt. Chữ D đáp xuống đất một cách nhẹ nhàng. Lúc này số 17 không còn kinh ngạc như trước nữa

- Hum, giày “nội lực” sao? - vừa hỏi vừa nhìn xuống đôi giày mà cô nàng đang đi

Đôi giày cao cổ màu trắng bạch kim, nhìn thì rất đơn giản như giày thể thao nhưng dưới đế giày được chế tạo đặc biệt để đẩy người lên trên không.

- Coi như cậu thông minh. Kỹ thuật mới ra của TOP đấy, rất hiện đại đúng không._ Thản nhiên vuốt mái tóc thả xõa sang một bên trông thật ngầu.

- hiện đại thật, có thể khiến con người đi được trên không như có nội công cơ đấy.

Chữ D tỏ vẻ oai, hơi ngênh mặt lên nói:

- Về với bọn ta có phải hay hơn không, trang thiết bị vũ khí tối tân lắm luôn đó.

- Cho tiền tôi cũng không thèm. Hum, cái căn cứ xấu xa chỉ bắt nạt người thôi.

- Gì cơ, xấu xa, bắt nạt á, nè, tôi không có khái niệm đấy đâu. Mà căn cứ chúng tôi không có thể loại bắt nạt người khác đâu.

- Cậu giả nai hay không biết thật vậy hả.

- Linh tinh cậu làm tôi bực mình rồi đấy.

Nói xong chữ D lại chạy lên đánh số 17. cô giơ chiếc sáo vụt đét một cái ngang người số 17, cậu nhanh chóng lộn ngược người về sau tránh đường tấn công đó. Chữ D vừa chạy lại, cậu quay người đá vào vai trái của chữ D, cô phản ứng nhanh, tránh bằng cách cởi chiếc áo choàng đen trên người vút về phía số 17. Cậu kinh ngạc, quay một vòng về sau bắt lấy chiếc áo. Chữ D vừa định chạy lại tấn công nhưng có tiếng vang lên từ chiếc tai nghe nhỏ cô đeo bên tai khiến cô phải dừng lại một cách miễn cưỡng:

- gì vậy? - bực bội vì bị cú điện thoại phá đám, vừa giữ chiếc tai nghe vừa nói.

Người bên kia nói gì đó khiến cô kinh ngạc mở to đôi mắt:

- sao lại có chuyện đó được.

Số 17 xen vào: - Sao lại không, các người lại bị lừa rồi, hahaha.

- Các người... - không nói được câu nào.

- Ha, tôi tưởng các người thông minh lắm I ngờ... chỉ đổi xe xanh thành xe vàng thôi mà đã bị lừa rồi.

- hum, các người được đấy.

- Thế mà bảo là không xấu sao? Cậu có biết chuyến hàng đó là để cho trại trẻ mồ côi không?

Chữ D ngỡ ngàng: - Cái gì, nói đùa àk, trại trẻ mồ côi sao?

- Thì ra là không biết thật. trong đó có rất nhiều thứ quý giá nhưng để đưa cho nhà nước đổi tiền cho vào trại Hoa Mai rồi.

Chữ D càng không ngờ khi căn cứ VQC còn làm từ thiện. Cô điều chỉnh cái tai nghe nhỏ bên tai ra lệnh:

- Mọi người, dừng lại không đuổi nữa, có đuổi cũng không kịp đâu - giọng lại có chút lạnh lùng và dứt khoát.

Nói xong cô quay người đi ngay cũng không quên nói với Số 17: - Hừm, đám lừa bọn ta, thù của chúng ta, đợt sau gặp rồi tính tiếp.

Nói xong cô lấy đà chạy, bay lên không rồi đáp vào thân cây lấy đà bay về phía trước. Số 17 vẫn nhìn theo cho đến khi bóng Chữ D biến mất sau mấy hàng cây. Cậu chợt nhớ ra mình vẫn đang cầm chiếc áo choàng của cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Gặp Rắc Rối Với Tam Hồ

Sáng thứ hai đầu tuần, học sinh trường thiên thần lại đến trường như mọi hôm. Vừa mới sáng ra đám Hani đã tụ tập dưới cầngteen. Mấy đứa bạn nói chuyện cười ron rã và nói những từ xằng bậy, nghe ngứa tai nhưng chẳng ai dám lên tiếng nói. Một cậu con trai nào đó về mặt có vẻ hiền lành, đi qua mặt Hani mua đồ. Vẻ hiền lành của cậu ta càng làm cho Hani thêm thích thú. Hani nháy mắt với mấy đứa bạn. lát sau, cậu ta mua xong ngồi ngay chỗ bàn gần Hani. Hani sung sướng vì đây là cơ hội để trêu tên hiền lành đó. Cậu ra hiệu cho bạn bên cạnh để cây bút ở dưới ghế để cậu ta ngồi lên. Cậu học sinh đó vừa định ngồi, trong khi Hani và đám bạn cũng đang mong chờ một trận cười thì Rin ở đâu đó xuất hiện kéo cậu học sinh kia lên.

- Nè, đứng ngồi chứ.

Về mặt có chút lo cũng có chút hơi ngại khi nhìn đám đồng xung quanh đang dán mắt vào mình.

Cậu học sinh đó nghe lời, không ngồi nữa, nhìn lại phía sau cây bút ai đó đã để dựng lên chờ mình ngồi xuống.

- Oh, cảm ơn chị nhá, tẹo nữa là em toi mạng rồi. - ả nói nhỏ nhẹ, có vẻ hơi dút.

- Ồ...không sao, thôi chị đi đây nhóc ak. - vừa nói vừa đánh mắt qua chỗ Hani.

Hani bực mình vì bị một cô nhóc phá đám. Trong đầu cậu quyết tâm ý định trả thù

Ji và Kun không ở cùng Hani, hai người vừa sáng sớm đã rủ nhau đến nhà hàng nào đó làm việc. Gần vào học mới chạy ra bắt xe bus.

- Hey, dạo này có vẻ căng đấy, làm việc từ sáng sớm vậy à tiền lương thì qua ít.

- Thôi có thứ thu nhập là được rồi.

- Giờ chỉ có tìm chỗ nào bán bán bánh hay bán cafe là nhiều tiền thôi, mốt bây giờ mà.

- Giờ chúng ta có nên bắt taxi không?

- Không có tiền còn chơi sang. Nhưng mày có thể cho tao biết mày làm thêm làm gì, nhà mày ở đây mà, đâu như nhà tao ở xa phải kiếm thêm tiền mà ăn chơi chứ.

- Ồ thì...tao cũng muốn tự kiếm chút tiền để chi trả thôi mà.

- Nhà giàu vậy mà đi làm thêm kiếm tiền thì buồn cười lắm. Tao nghĩ nên tìm gì đó làm kiếm nhiều tiền hơn nhì.

Kun có điều gì đó khó nói không muốn nói cho Ji nghe, cậu lảng đi:

- Vậy hay đi xe bus nha.

- Eo, vậy cơ á, Kun mà cũng đi xe bus, không sợ say à.

- Yên tâm tao...không say đâu. - rất tự tin.

- Ok, tao cũng đang định đi xe bus đây, tao đi mấy lần chắc không say, mày phải uống thuốc chống say đúng không, đi mua đi.

- Nhưng làm gì có thuốc hiệu nghiệm ngay đâu.

Vừa nói xong xe bus đến, mấy người đứng chờ xe đã lên, Ji cũng chạy ngay lên nhưng Kun có vẻ lưỡng lự, Ji kích:

- Thôi nào anh bạn có gan lên đây đi quân tử mà ai lại sợ chứ, ai say mất người kia 1 lít nha.

Lời Ji nói làm Kun có tỉnh thần.

- Oki.

Trong đầu Kun nhớ đến câu nói của ai đó “ anh cứ bình tĩnh đi, chỉ cần nghĩ mình không say là được, em chắc không uống thuốc anh cũng không say đâu, chỉ là ám ảnh nên anh mới uống thuốc thôi, cứ thử đi một mình xem”

Kun đành liều, đi lên xe bus.

Trong trường học, Rin được buổi đi học sớm vì đến lượt bàn mình trực nhật nhưng đã có ai đó làm hộ. Tỉnh thần cô có vẻ không tốt, Lệ vẫn chưa đến, đám bạn thì đang tranh thủ ngồi làm bài để lát kiểm tra. Cô không có trò gì chơi lại một mình tìm đến chỗ gốc cây gần thư viện. Vừa định trèo lên có tin nhắn đến : “ không được trèo cây” đó là tin nhắn của Kĩ sĩ bóng đêm mà cô đặt. Đến giờ cũng chưa biết mặt người đó là ai nhưng mỗi lần đọc là lại có điều gì đó sắp xảy ra mà người đó muốn cảnh báo cô trước, cô nhìn xung quanh thấy thầy hiệu trưởng lù lù đi lại từ phía sau:

- A, em chào thầy ạ.

- Cô này làm gì ở đây, sắp vào học rồi đi chuẩn bị bài đi chứ.

- Vâng, em...à em đang định vào thư viện ạ.

Thầy nghiêm mặt nhìn lên trên quanh cái cây gần đó rồi đi ngay:

- Hay vào thư viện đọc sách là tốt đấy, nhưng đừng thò cái gì là được.

- Vâng em biết rồi. - cười nheo một cái.

- Nhưng mà...em nói thật đi, em ở đây có mục đích gì. Hừm

Rin đáp ứng: - Ồ...em vào thư viện mà thầy, thầy nghi ngờ em đấy chứ. - cười trừ. Không thể nào.

- Có thể đấy.

Cô tắt ngay nụ cười.

- Em á theo tôi biết em là người thích ồn ào, nơi yên tĩnh thế này đến làm gì chứ.- ý nó mỉa mai.

Rin nghĩ thầm “ Sao thầy dài dòng ws, nhưng chuẩn luôn, ý ông ấy muốn nhắc đến mấy vụ ồn ào của lớp mình đây. Ghê á nha”

- Tiểu Anh, em làm sao thờ ra vậy.

- Hi, không có gì à.

Cô đi luôn vào phòng thư viện, phàn nàn:

- Một môi quá đi, không tại cái tên đó nhắn tin mình phải nhắn lại thì đâu đến nỗi một vậy. Đúng là thiếu ngủ mà, mất hết cả chiều cao của mình rồi. - nhìn chiếc cửa, tự nhủ: lần này phải cẩn thận mới được, cái thư viện này như bị ám hay sao ấy, lần nào vào cũng có chuyện.

Cô nhớ ra phải lấy thêm quyển văn về đọc, liền đi lại chỗ giá sách, ở đây có mấy cái bàn ghế dài để học sinh ngồi đọc. Giật mình khi thấy mấy cái có người nằm dài trên chiếc ghế thư viện đọc sách. Cái bàn che khuất khuôn mặt khiến cô không nhìn thấy ai. Cô nghĩ rằng sẽ trèo lên chiếc bàn gần đó với quyển sách trên cùng. Cô đi lại đó, Ren mới từ từ ngồi dậy từ chiếc ghế giống như bóng ma lạnh lùng khiến cô giật mình.

- Lại là cậu à. - Thờ ờ, cố gắng bình tĩnh.

- Hừm, tưởng ai, sao không phải là tôi chứ. Cậu có thể ra ngoài để tôi lấy sách được không.

- Ok, cứ tự nhiên.

Rin phàn nàn khi thấy đồng rác dưới chân:

- Cậu có phải con trai không mà vứt rác bừa bãi thế hả.

- Không phải việc của cậu, lát nữa có người thu. - cười nhếch miệng rồi đi khỏi.

Đội Ren ra ngoài, Rin trèo ngay lên cái bàn đầu tiên mà không biết chân bàn đó sắp gãy, một người 48 kg như Rin trèo lên khiến cái bàn lung lay, tiếng rạch...chân bàn gãy, cô nhảy ngay xuống. Ren đang định đi nghe tiếng động mạnh quay đầu lại xem xét. Thật hài khi Rin nhảy khỏi chiếc bàn thì trượt ngay phải cái túi rác dưới chân, cô trượt thẳng đến phía Ren và xô cậu sát vào tường. Vì quá đà nên không may đặt nhẹ môi vào má cậu ta. Cô kinh ngạc mở to mắt, chớp lia lịa mấy cái liền, tưởng chừng như trời đang bị sập xuống, mây đen đang bao quanh vậy. Ren cũng ngỡ ngàng, cậu chỉ nghĩ thấy thoang thoang mùi thơm kì lạ và man mát từ môi Rin. Vừa lúc trống đánh vào học, Rin vội vàng lùi lại chạy ngay ra ngoài, cũng không cần lấy sách nữa.

- Mình làm sao vậy trời. - vừa nói tay vừa chạm nhẹ vào môi mình, rồi chạm nhẹ vào lồng ngực, tim đập cũng rất mạnh.

Còn Ren, cậu hơi kinh ngạc, nhìn ra phía cửa ra vào rồi chạm nhẹ vào má mình:

- Cậu ta giám ư...

Cậu không ngờ mình vốn là công tử đào hoa, thích trêu hoa ghẹo nguyệt nhưng nay chỉ vì sự không may của cô bé tầm thường, không xinh lắm cũng khiến Ren phải nghĩ ngợi. Cậu cũng không giải thích được vì sao tim cậu bị đập mạnh hơn.

Rin về lớp, ngồi phục xuống bàn nghĩ lại chuyện lúc nãy mà rung mình. Cô cũng có cảm giác khó hiểu, đầu phải lần đầu tiên gặp chuyện đó nhưng khi áp mặt sát vào Ren, nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh đó khiến cô có cảm giác hơi kì lạ mà đó với người tình cũ không có. Đầu phải tuổi dậy thì nữa mà còn thể loại rung động. Cô cũng không biết mình thế nào nữa. Lệ vừa đến liền kể ngay.

- Há, cậu... hôn cậu ta rồi sao? - Lệ mở to mắt kinh ngạc

Rin vội vàng bịt miệng Lệ lại: - Nè, cậu muốn mấy con chim lượn nghe thấy à. Đây chỉ là một tai nạn thôi, cậu ta không thích tôi mà tôi cũng không ưa gì cậu ta dù có chuyện gì cũng không sao cả. Thản nhiên nói.

Ren cũng đi vào lớp, Rin hốt hoảng chạm nhẹ môi mình, hai bên má phồng lên.

- Sao chứ hả? - Nói khẽ phát ra tiếng đủ để Rin có thể hiểu.

Ren đứng xò tay vào túi, vẻ hơi lạnh lùng nhưng ánh mắt long lanh và rất sáng. Cậu đang định đi lại phía Rin thì Min từ ngoài đi vào, xò ngang đẩy cậu sang một bên. Theo sau Min là một cô bé tên Hồng Ngọc, cũng xinh xắn nhưng trông rất ghê gớm, tóc nhuộm màu vàng chói.

- Min à, cậu dừng lại đi. Mình vẫn có thể mà.

- Tôi níu cậu còn đi giờ cậu quay lại làm gì chứ.

Cả lớp bàn tán xôn xao, vào học rồi nên sĩ số cũng khá đủ. Rin vẫn thản nhiên, cô không biết có chuyện gì xảy ra. Cô bé đó chạy lại cầm tay Min trước mặt Rin khiến cô hơi khó chịu, quay ngay mặt đi không nhìn.

- Min à, quay lại đi mà. - Hồng Ngọc nài nỉ, cố gắng thuyết phục.

Ren nhìn Min rồi đánh ánh mắt sang Rin, bỗng nhiên có cảm giác gì đó bất bình.

Min quay lại nhìn Rin, thấy cô có vẻ không vui quay sang một bên liếc tay cô bé kia ra và nói:

- Cậu về đi đừng vậy nữa, xấu mặt lắm đấy.

Cô bé đó lấy trong túi ra một tờ giấy gì đó giơ lên cho Min xem:

- Nếu cậu muốn biết thì... đi theo tôi.

Min nhìn kĩ tờ giấy đó, cậu hiểu trong đó có gì, tỏ ra lưỡng lự nhìn Rin rồi nhìn cô bé đó. Cuối cùng cậu quyết định đi theo cô bé kia ra ngoài. Ren để ý sắc mặt của Rin có vẻ không vui nhưng cậu lại tự nhủ:

- Trời để ý đến con bé đó làm gì, giúp gì thì giúp rồi con nhỏ tầm thường đó cho cũng không cần.

Nói xong bỏ ra ngoài.

Cổng trường sắp đóng, Kun và Ji mới đến nơi. Kun đang dìu Ji, cậu ta có vẻ mệt mỏi vì say xe. Thấy vậy bảo vệ chạy ra đỡ Ji cùng Kun.

- Anh bạn này làm sao đấy hả.

- Bác đừng lo tên này đi xe bus bị say rồi người ra thôi ạ.

- Rồi rồi vào trường đi tôi còn đóng cổng.

- Vâng, để cháu cho thằng này mấy bài nước cho nó tỉnh đã. Ai bảo đủ cho lắm vào.

Hani lại ngồi cùng đám bạn dưới cầngteen lúc ra chơi. Rin cũng xuống mua đồ. Hani thấy Rin lá nóng mặt, cậu nghĩ cách gì đó để trêu Rin. Cậu để bã kẹo cao su xuống ghế mà Rin chuẩn bị ngồi, nhưng cô không ngờ, cô quay lại thấy chiếc ghế bị bôi bẩn liền chuyển cái ghế khác. Dù biết là Hani trêu nhưng cô cũng không để ý, còn tỏ vẻ rất thản nhiên nhưng Nam đi cùng lại ngồi trúng.

- A... sao thế này, cái quần của tôi giờ phải làm sao?

- Sao cậu lại không may thế hả, tôi đã tránh thì cậu lại ngồi hùm, quả này phải đổi mất thôi.

Đám con trai ngồi gần đó cười phá lên khiến Kun phải đi khỏi đó. Ji nói nhỏ:

- Nè chúng ta phải nên làm gì đó cho vui chứ nhể. Nhưng con bé đó có vẻ hiền lành mà ờ, trêu nó cũng thấy tui thân nó ra.

- Kệ hiền thì càng dễ bắt nạt chứ sao.

Hani vẫn ý định trêu Rin.

Trống trường vừa tan, Rin đi một mình ra ngoài cổng đội Lệ và cũng đội Nam vì đã hẹn nhau đi ăn hàng. Bỗng chợt nhớ đến cái lần gặp Ren ở thư viện lại khiến cô thất thối, vô ý lại chạm nhẹ môi mình.

- Trời quên ngay.

Vừa thấy Nam dắt chiếc xe đạp ra Rin đã oi ngay.

- Chỉ vậy là nhanh thôi. Tên Piza có đi không?

- Chắc có, ông già đó cứ nhắc đến ăn là đi hết. thôi ra ngoài đội đi.

Rin trèo lên sau xe của Nam, bỗng thấy chiếc bánh xe bị xẹp hơi. Nam kêu lên.

- Thôi xong, chắc xe bị xịt lốp rồi, giờ đi chơi bằng gì đây.

Rin xuống xe, ngồi xuống kiểm tra lốp và nói:

- Xe cậu mới bị chọc thủng lốp đấy

- Ai mà lại thừa hơi vậy chứ.

Rin nhìn xung quanh thấy Hani và mấy đứa đang cười cợt ở gốc cây gần đó, cô nghĩ ngay là mấy tên phá phách này.

- Thôi Nam không sao, tôi với ông tìm nơi sửa xe đi, hôm này không đi ăn nữa.

- Rin, cậu biết ai không?

- Không phải Ren thì chắc là mấy tên khối D dở người rồi.

- Hay cậu nói chuyện với chúng đi, cứ để chúng trêu cậu vậy ờ.

- Hùm, tôi không đi. Bọn chúng động đến tôi cũng được, nhưng lại làm phiền đến mấy đứa bạn tôi thì tôi không để yên nữa đâu.

- Nhưng cậu sẽ bị chúng trêu đấy.

- Tôi đỡ được, tôi chỉ lo mấy ông bà già vì tôi mà lại liên lụy thôi

- hey, yên tâm chắc không có đâu, chúng đã vạch ra trọng tâm thì chỉ chú ý đến việc trêu cậu thôi không động đến bọn tôi đâu.

- Hi, hay, tôi lại tưởng bạn Nam sợ bọn chúng chứ.

- Sợ gì chứ. Cô Rin như vậy còn không sợ nữa là một thằng men nỳ như tui.

- haha, nghe cậu nói mà ghê wa. Thôi đi đi lát gọi bọn kia.

Buổi sau. Vừa đến trường, Rin đứng dưới gốc cây gần chỗ canteen đợi mấy đứa bạn cùng đi. La và Lệ từ trong canteen đi ra đi lại phía Rin để cùng cô lên lớp, kết quả họ dẫm phải cái dây gần đấy, một xô nước từ trên đổ áp xuống cả ba người. Đám Hani từ đâu đó đi ra và cười sặc sụa. Rin đang bị ướt, cô rất bức mình, định chạy lại nói thì Lệ và La kéo đi.

- Thôi coi như mình gặp sui, đi thôi.

- Nè nè, bỏ tôi ra đi, đừng kéo mà...

Đám học sinh gần đó bàn tán nhưng thấy Hani vừa nhìn lại thôi ngay.

Giờ thể, Rin và Hani lại cùng tiết học nhưng khác thầy cô dạy. Rin vừa định lấy quả bóng rổ thì thấy nó đã hết sạch hơi. Đám Hani ngồi gần đấy cười nói tỏ vẻ không biết gì nhưng chính họ đã làm bóng xịt hơi để Rin phải đi bơm bóng trông có vẻ rất tủ thân.

Kun từ đâu đi lại, nói với Hani: - Nè, đừng trêu nhỏ đó nữa, mày thấy mày quá trẻ con rồi không.

- Kệ, tao thích vậy, nếu mày không thích thì thôi để bọn tao trêu là được rồi.
- Tao không thích đâu, mày đừng động đến nhỏ đó nữa, người đó... coi như gần quen với tao rồi đấy.
- Tao lạ gì, mày hay có lòng thương người, thấy vậy tui thân thay chứ gì.
- Không có chuyện đó đâu, con nhỏ đó không hiền như vẻ bề ngoài đâu.
- Thế á, tao chỉ sợ nó yếu đuối quá không làm gì được thôi.
- Nè, sao vậy, hai đứa này cãi nhau là sao chứ_ Ji can.
- Nè, Hani tao nói rồi đấy, tao không muốn tham gia mấy chuyện linh tinh nữa đâu, mày làm gì thì làm. - Cậu gắt gỏng rồi lớn tiếng rồi bỏ đi.

Hani nhìn Kun bỏ đi cậu lại càng cảm phần Rin, cho rằng Rin đã phá hoại tình bạn giữa cậu và Kun liền rủ đám bạn đi tìm Rin nói chuyện.

Rin đang trong cái phòng toàn đồ thể thao, cô tiếp tục công việc bơm căng mấy quả bóng thì Hani và đám bạn đi đến. Hôm nay cô lại buộc tóc cực thấp, chắc buổi sáng đi muộn lên không kịp buộc chỉ kịp trải qua cái đầu rồi đi. Cô đứng dậy hỏi:

- Mấy anh định làm gì vậy.

Tên nào tên nấy tỏ ra lưu manh.

- Theo cô em thì định làm gì. Trong thời gian qua cô em làm các anh hơi bức mình rồi đấy.

Cả đám tiến gần lại phía Rin khiến cô phải lùi về sau, vẻ hơi sợ sệt.

- Giờ cô em tính sao, đáp tội với bọn anh thì phải chịu hình phạt gì đây hả.

Rin cười nhếch miệng một cái:

- Tưởng gì, thì ra là định đi đánh hội đồng hả._ Rin tỏ ra thân nhiên nhìn Hani với ánh mắt thách thức. Nhưng anh trêu nhảm đến bạn em thì em không thích đâu nha.

- Há, gì cơ, con nhỏ này. - tức giận nói.

Thấy câu nói của Rin có vẻ khiêu khích, Hani tức giận giơ tay dọa đánh thì có tiếng vọng vào:

- Các anh đừng tay đi.

Mìn từ ngoài đi vào:

- Các anh lại chấp với con gái thế hả.
- Mìn à, anh nể anh với chú quen biết anh không thêm chấp, đây là việc của anh đi đi.

Rin tưởng tượng Mìn như một vị cứu tinh.

“Mìn đứng từ ngoài nói vọng vào.

- Đây là bạn em mà, chẳng lẽ thấy bạn gặp nguy mà bỏ qua sao?

Cậu chạy lại chỗ Rin dang hai tay cố ý để bảo vệ.

Cả đám hùng hổ xông đến, Mìn chạy lại đánh chúng ngã kèo hết ra đất rồi chạy lại cầm tay cô kéo đi, vừa đi vừa cười thật vui.” đang mơ tưởng thì có tiếng gọi:

- Rin cậu làm gì vậy. - Mìn nói vọng vào từ ngoài vào.

Rin nhìn lại, Mìn vẫn đứng bên ngoài, đám Hani vẫn yên ổn đứng ở đó. Rin vội chạy lại nép sau Mìn, thỉnh thoảng hé mắt nhìn đám Hani.

- Đây là bạn em mà, chẳng lẽ thấy bạn gặp nguy mà bỏ qua sao?

Nói xong kéo Rin đi ngay. Rin rất vui khi được Mìn giúp đỡ. Làm gì có mấy ai trong trường to gan dám nói chuyện với đám Tam Hồ chứ.

Ji cười khinh một cái:

- Gì đây, con bé đó lại thoát rồi.

- Tại nể tên nhóc con đó thôi, yên tâm thời gian hành hạ nó còn dài mà.

Vừa ra đến sân trường, mới nhớ mình vẫn đang cầm tay Min liền bỏ vội ra. Hai người đi cùng nhau, nói có vẻ khách sáo. Rin nhìn Min luôn thấy một sự ấm áp, trở che và đi gần cậu ta cô lại luôn có cảm giác chút gì đó khó gần.

- Cảm ơn.

- Không có gì, đám đó nể chỗ quen biết mới để tôi đưa cậu đi thôi.

- Ừm, nhưng vậy cũng được rồi.

- Rin, sao nay cậu buộc tóc thấp vậy, hay thả ra đi.

- Trời nóng thế này thả tóc ra có bức lắm không thôi buộc lên cho mát.

- Nè, Rin giờ này cổng trường đang mở đón mấy cô trên sở về, hay trốn đi ăn khoai nướng đi.

- Oh tốt tôi thích đấy, món khoai nướng. Liệu giờ có không.

- Chắc chắn có rồi.

Ren đi cùng mấy đứa bạn từ trong canteen ra thấy Min và Rin đi cùng nhau cậu cười một tiếng lạnh nhạt rồi đi nhưng chưa đi được, cậu dừng ngay lại khi nghe có tiếng gọi:

- Min đợi tôi nữa._ Hồng Ngọc chạy lại, khuôn mặt trắng toát do đánh phấn.

Rin tỏ vẻ không thích “tưởng gì, phấn son còn hơn cả Aly, chắc chắn còn thua Aly rồi. Lại giống con Nhàn lớp mình, chỉ son phấn là giỏi thôi.”

Min cũng có vẻ không thích: - Cậu lại đến làm gì vậy.

- Thì nhớ cậu nên mới đến thôi._ vừa nói vừa chạy lại khoác tay Min.

Min ái ngại nhìn sang Rin, cậu gạt ngay tay Ngọc ra và nói:

- Đây là ở trường đấy.

- Chắc tại con nhóc này chứ gì. - vừa nói vừa chỉ vào mặt Rin.

Rin cười nửa miệng một cách miễn cưỡng, đi lại phía Ngọc:

- Sao cơ, gọi tôi là con nhóc sao, có vấn đề đấy nha_ về thân nhiên.

- Há, mày dám nói với tao vậy ư? Cũng chính mày đáp tội với đám Du em tao đúng không, nó kể hết rồi.

- Vậy thì sao, có giỏi làm gì thì làm

Rin tròn mắt nhìn Ngọc khiến cô ta có vẻ hơi run khi nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén như dao của Rin, nói áp úng:

- Ha, mày...đồ con gái không chút nữ tính, đi giày thể thao, ăn mặc tầm thường, nè tao thông báo Min là của tao đấy cấm mày động vào.

- Sao cơ?

Min không ngờ Rin có thể mạnh mẽ như vậy.

Min lớn tiếng ngăn cản: - thôi cả hai người dừng lại đi.

Ngọc vẫn nói tiếp: - tôi chưa nói xong mà. Min à, ai động vào cậu tôi cho bọn nó biết tay đấy. Đám em tôi không phải dạng vừa đâu nha.

- Oh, vậy ư - thân nhiên nói. Vậy thì...

Rin cười nửa miệng, liếc mắt nhìn xung quanh có vẻ ít người cô liền chạy lại ôm nhẹ vào Min cố ý để trên Ngọc. Cả Min và Ngọc đều ngạc nhiên trước tình huống này. Ren từ đằng xa cũng tròn mắt nhìn vẻ khó hiểu. Trong lúc Ngọc há hốc mồm, cô túm tóc của Rin kéo về sau, mái tóc hơi vàng nhưng rất mượt, kéo nhẹ cái dây buộc tóc đã rơi xuống đất. Tóc Rin xõa xuống trông cô thật đẹp. Rin nức mắt nhìn ngọc qua bộ tóc mái che chút mí mắt làm cô thêm cá tính. Min thực sự ngỡ ngàng khi nhìn Rin trong bộ dạng này, cậu cứ muốn nhìn mãi.

- Nè, mày ...mày làm gì thế hả, đồ mất dạy._ mồm miệng chua ngoa.

Rin vẫn thản nhiên nhìn Ngọc với vẻ khiêu khích, tay vuốt nhẹ mái tóc sang một bên.

- Để yên thì không sao, ai bảo lẩm mồm. Mà việc Min là của ai không do mày quyết định đâu nha Ngọc ạ.

- Ha, gì. Mày..mày có phải loại thích giành người yêu của người khác không hả.

Ren từ xa thở mạnh một cái, động lực nào đó khiến cậu đi lại chỗ Rin, cầm tay kéo cô đi. Min nhìn theo Rin vừa an tâm nhưng cũng thấy kì lạ quay lại trách.

- Sao cậu lại ăn nó như vậy chứ hả, đây là bạn tôi đấy, cậu định để tôi ngại mặt khi gặp cậu ta sao. - lớn giọng nói.

- Min à, tôi xin lỗi mà. Còn ba tuần nữa là tôi đi mà...

Min thở dài rồi kéo Ngọc đi đâu đó.

Ren kéo Rin đi chưa được bao xa thì cô vùng vằng hất tay Ren ra. Ren không để ý việc đó, cậu vẫn cầm cổ tay Rin kéo đi.

- Nè, bỏ tôi ra ngay.

Ren quay lại nhìn Rin với ánh mắt khó hiểu:

- Nè, khó ư, tôi giúp cậu thoát khỏi đó không cảm ơn thì thôi lại còn nèo nèo gì vậy.

- Cậu gọi tôi là khó ư, cậu cũng chẳng dễ ư gì đâu nha. Ai mượn cậu giúp chứ, việc của tôi tự lo được mà. - thái độ hơi bực.

- Căn bản là muốn ở lại đấy đúng không?

- ...vậy thì sao, đâu ảnh hưởng đến cậu chứ.

- Sao bao nhiêu người không đi cứ thích đi với cậu ta chứ, cậu ta có gấu rồi mà.

- Đây là việc của tôi, cậu, tên phong lưu hiểu làm sao được.

- Cậu...

- Tôi sao? Hay cậu ...thích tôi, muốn lấy tôi làm mục tiêu trên đầu sao? - hạ giọng nói cố ý trêu Ren.

Ren phủ nhận ngay: - Huh, làm gì có chuyện đó. Cậu nghĩ xem, tôi mà thích cô gái tầm thường không có chút nữ tính chút nào chứ.

- Ủa ừa vậy đừng quan tâm đến chuyện của tôi nữa. - ý nói nhấn mạnh.

Ren nắm vai Rin giữ lại trước khi Rin bỏ đi:

- Khó ư, cậu đi đâu chứ.

Rin quay lại, cô hất nhẹ mái tóc về sau nhìn Ren với ánh mắt khó chịu còn Ren cũng nhìn thẳng từ mắt Rin, nhìn xuống mũi rồi nhìn xuống đôi môi hồng khiến cậu giật mình nhớ lại chuyện trong thư viện, bỏ ngay tay khỏi người Rin.

- Giờ cậu muốn sao nữa đây. - nghiêm túc hỏi.

- Cậu lại định đi tìm cậu ta sao?

- Tôi không thừa hơi đâu.

Quay đầu bỏ đi ngay. Ren nhìn theo bước đi của Rin rồi tự nói để mình nghe.

- Cậu ta hay thật, không thêm rung động trước mình, cậu ta mạnh mẽ đến như vậy sao.

Một cánh tay đập nhẹ sau lưng cậu:

- Haha, biết rồi nha. - Iron từ sau đi ra trước.

- Biết gì?

- Còn chuyện gì nữa, chuyện của cậu với cô bạn bé bỏng của tôi ấy.

- Bọn tôi thì có chuyện gì chứ, không có đâu.
- Lại còn giấu, bạn bè lâu ngày, tính cậu thế nào mà tôi không biết sao.
- Tính tôi thế nào, phong lưu đào hoa ai chả biết.
- Hey, tất nhiên nhưng vẫn có đặc điểm khác mà chẳng mấy ai biết.
- Thôi đừng nói vớ vẩn nữa, dù gì tôi với con nhỏ đó cũng không có gì đâu. Con người tầm thường, nhỏ bé có gì hay chứ.

Ren đang định đi thì Iron ngăn lại:

- Muốn xem bằng chứng không?

Ren tò mò: - Nếu có, tôi bao cậu trà sữa bar.

- Được.

Iron lấy chiếc điện thoại màn hình cảm ứng to, đưa cho Ren xem. Ren ngỡ ngàng tròn mắt khi thấy đoạn video quay cảnh lúc cậu gặp tai nạn chỗ thư viện và được Rin cứu.

- Sao cậu... có đoạn này.
- Hehe, cậu không biết tôi biệt danh thiên tài máy tính à, hahaha. Cậu xóa đi tôi vẫn có thể lấy lại được mà haha, không có gì giấu được tôi đâu.
- Vậy thì đã sao, chuyện này là bình thường, tôi không để ý đâu.

Ren đưa điện thoại cho Iron, thái độ có vẻ bức bối rồi bỏ đi luôn. Iron nhìn thái độ của Ren cũng khiến cậu phải phì cười.

Trống trường vừa đánh, cả đám học sinh nô nức ra về. Rin vừa ra khỏi cửa thì gặp Min. Min lúng túng, tỏ ra hơi ngại đứng trước mặt Rin:

- Chuyện lúc nãy...
- Không có gì đâu.
- Tôi xin lỗi hộ cậu ta.
- Xin lỗi phải để cậu ta xin lỗi cậu có lỗi gì đâu. Thôi về đi. Đi cùng tôi một đoạn.
- Ok.

Cả hai người cùng đi bộ trên vỉa hè, đi đến trạm xe bus.

- Ngày nào cậu cũng đi xe bus hả.
- Ừm, không có xe thì đi xe bus thôi. Rẻ, mà cũng rất nhanh, bảo vệ môi trường nữa, chạy bằng từ mã.
- Sao không mua cái xe đạp điện, giờ nó cũng rẻ thôi mà.
- À,à, tôi không thích đi xe đạp.

Đang vui vẻ nói chuyện thì gặp Aly và Iron cãi nhau phía trước làm cắt ngang cuộc trò chuyện của Rin và Min khiến cô rất bức.

- Aly, làm sao mình kết thúc dễ dàng vậy được.
- Giờ tôi chuyển đối tượng là Ren rồi, cậu đừng theo đuôi nữa.
- Cậu ta chỉ giàu hơn tôi chút thôi mà, có tốt hơn tôi, có đẹp trai hơn tôi không?
- Chắc chắn cậu ấy hơn rồi.
- Sao cơ?

Ren từ trong cái quán nhỏ gần đấy đi ra, ngỡ ngàng khi thấy Aly và Iron đang cãi nhau.

- Nè, hai người làm gì vậy, đây là chốn đông người đấy.

Aly sáng mắt lên khi thấy Ren, cô chạy ù lại. Đang chạy đến thì vài giọt nước phun từ bình xịt nước của bác bán hoa không may bắn vào Aly. Cô bức

mình quay lại quát :

- Đây, bà kia, làm gì thế hả, bà có muốn tôi cho bà sập tiệm không? _ vênh mặt lên nói.

Người đàn bà đó không tức giận mà kính cẩn xin lỗi:

- Xin lỗi quý khách tôi không may thôi ạ. - về sợ sệt.

Aly quay ngoắt đi không thèm quan tâm đến người bán hoa đó. Cô chạy lại bám tay Ren.

- Tôi có việc muốn nói bọn mình đi thôi.

- Ren gạt phắc tay Aly: - Cậu làm sao vậy hả.

- Chúng ta phải đi, bố mẹ đang chờ đấy.

Nói xong kéo Ren lên ngay chiếc xe con gần đó. Ren không kịp nói tiếng nào với Iron đã bị kéo đi. Rìn từ xa thấy vẻ vừa bức vừa thất vọng của Iron mà cũng thấy bất bình.

- Tên Ren này đúng thật là, bao con gái mà sao cứ thích quyến rũ Aly thế hả.

- Vậy đây gái sao cậu còn theo Aly. - Mìn nói chen vào.

Iron quay lại thấy Mìn và Rìn cùng đi đến, ái ngại hỏi.

- Mọi người thấy hết à.

- Ngay ngoài đường này sao mà không biết. Cậu buồn cười thật ý Iron, Cậu không sao chứ. - Rìn cố ý hỏi để an ủi.

Mìn cũng động viên:

- Nè cậu bạn không phải suy nghĩ gì đâu, Rìn thấy những tôi đâu thấy. Bọn mình là boy mà, phải mạnh mẽ hơn gon chứ.

- Keke, nói cũng chưa chính xác đâu ý ghen.

- Không sao. - Iron cười hi một cái tỏ ra không có chuyện gì. Mà hai người đi cùng nhau sao?

Mìn nói tiếp:

- Cùng đường thì đi cùng thôi.

- Ồ, vậy hả. Mọi người ăn sôcôla thử vị mới do tôi làm đi.

- Tưởng gì, ok luôn.

Iron lấy trong cặp mình ra hai thanh socola dài đưa cho Mìn và Rìn. Cô cầm ngay lấy, xem xét qua, tung lên tung xuống cái kẹo mấy lần.

Bỗng có tiếng gọi: - Nè cô bạn xấu xa, cậu đi nhanh quá đấy.

Lệ từ phía sau chạy hùng hục lại phía Rìn.

- Lệ, cậu...

Lệ trống tay, cúi người xuống thở về mặt mũi.

- Cậu...cậu...giám bỏ tôi đi một mình hả. - giọng trách móc nhưng lại rất nhí nhảnh.

- À, à, mà cậu phải bảo tôi mới đợi chứ ha... - thản nhiên đùa lại.

Lệ nhìn Mìn cô cười rồi gạt nhẹ đầu: - Ái ái chà biết rồi nha, đi với zai nên quên luôn bạn nha.

- Ờ ờ...cứ coi vậy đi. - giọng đùa cợt.

Iron tò mò, đi lại xem mặt cô bé vừa đến. Nhìn thấy Iron Lệ nhận ra ngay người đứng cô chỗ cầu thang đợt trước, buột miệng nói:

- Tên Nhỏ mọn.

- Cô bé Trôi ơi sao?

Lệ nhìn Iron với ánh mắt hoài nghi, rồi sau đó chỉ thẳng tay vào Iron ra lệnh:

- Cậu...cậu chính là người khiến tôi bị điểm kém nhất lớp đấy. Tờ giấy kiểm tra của tôi đâu.

Rin tò mò hỏi chuyện: - Có chuyện gì với hai người bạn của tôi vậy.

- Phải hỏi cậu ta, cậu ta cầm bài kiểm tra của tôi không trả, bài kiểm tra tôi làm lại được có 4 điểm kia.

Iron cười phá lên khi nghe điểm của Lệ: - Hahaha, được có 4 điểm thôi sao? Cậu chịu khó wa mà.

- Tất cả là tại cậu còn cười được sao, đứng đấy tôi cho cậu biết tay.

Lệ chạy lại, Iron há hốc mồm, rồi theo tự nhiên Iron chạy để Lệ không tóm được.

- Nè, đừng chạy.

Cả hai cùng đuổi nhau chạy khỏi đó.

Nhìn đáng vẻ tức giận của Lệ khiến Iron cảm thấy khoái chí khi trêu cô.

Rin ngơ ngác nhìn theo Lệ.

- Máy tên này, lớn đầu bằng đấy mà trẻ trâu quá.

- Mìn, cậu cũng biết từ trẻ trâu sao? Từ đó dùng từ ngày xưa, giờ làm gì còn con trâu nào ra đồng cày ruộng nữa, cũng chẳng còn cái cày thì phải.

- Ừm, thì đúng thế mà, giờ làm bằng máy hết mà năng suất gấp đôi, đỡ vất vả nhiều. Nhưng giờ không còn trẻ chăn trâu và thả diều nữa ha.

- Tôi nghĩ vẫn còn nhưng bọn mình chưa gặp thôi. Tôi cũng muốn thả diều, tôi mới được thử 1 lần hồi còn nhỏ.

- Với cái tên Khủng Long sao?

- Ừm, giờ ngày càng hiện đại thì mọi thứ cũng thay đổi, chắc nông thôn giờ đây lên thành thị hết rồi.

- Ừm, ngày trước còn nhỏ ông tôi cũng thích mấy trò này, ngày trước ông tôi ở dưới quê mà.

- Ông cậu ở đâu? - Rin tò mò.

- Ông tôi ở dưới quê cơ mà.

Thời tiết có chút nóng bức, nhìn sang đối diện có quán kem liền gợi ý.

- Cậu ăn kem không tôi đãi.

-Cậu á, ok.

Nói xong Mìn kéo Rin sang quán kem. Cô không thấy nóng mà lại cảm thấy có chút gì đó ấm áp từ bàn tay Mìn và cô tự nhận thấy mỗi lần đi cùng Mìn thì có cảm xúc gì đó khiến cô trở nên yếu đuối hơn nhưng cũng có chút e ngại. Mìn xoa nhẹ đầu Rin lại khiến cô khó chịu.

- Cô bé cậu ăn kem gì?

- Nè đừng xoa đầu tui mà, người ta có phải trẻ con đâu. - gạt tay Mìn ra.

- Rồi, kem gì đây, socola nha, Kem này trúng thưởng đấy, để xem nay tôi đi với cậu có may mắn không.

- Được sở trường.

Rin nhìn theo Mìn đi vào quán kem, cô nhủ cái kẹo sigum đang nhai trong miệng ra. Lau qua môi mình. Đứng đợi một lát Mìn ra vẫn chưa ra, bỗng ý nghĩ xuất hiện trong đầu cô “liệu cậu ta có bỏ đi như đợt trước không nhè” Đôi mắt hơi lịm đi thì bỗng có con gấu bông đập nhẹ vào đầu.

-Gi vậy nè.

Quay lại, Mìn đặt trước mặt Rin con gấu cũng khá lớn, bộ lông màu trắng muốt, có vẻ rất mượt

- Tặng cậu nè.

Rin có chút ngỡ ngàng.

- Cậu... lấy ở đâu ra vậy.

- Thì trùng thưởng kem đó.

Rin cười nhẹ, cô giăng ngay con gấu:

- hm, hm, thì là kem cậu mua cho tôi thì dĩ nhiên con gấu là của tôi rồi.

Mỉn cười một cái xoa đầu Rin: - We, cậu hơi bị ngang đấy gần giống cô bạn này ời.

- Gì đâu chứ, đã bảo đừng xoa đầu người ta mà lại, tôi không cao được bắt đền cậu

- Ok đi, có gì tôi cắt chân cho cậu cao thêm mấy phân.

- Nhớ đấy, tôi mà không cao được nữa cậu phải bù đầu cho tôi đấy.

- Nè, ý tôi bảo bù chân cơ mà.

- Không bù đầu cơ.

Đi một đoạn nữa thì Rin bắt xe bus về một mình. Vừa ngồi trên xe vừa ôm con gấu bông trắng khiến ai trên xe cũng phải nhìn, bàn tán.

- Nay cũng khá nóng ý chứ, đầu có mát.

- giờ này mà vẫn ôm gấu được thì là thánh rồi.

Mấy lời vọng xuống chiếc ghế gần cuối xe. Một cặp đôi nam nữ nào đó đang ngồi tình tứ dưới đó thấy có tiếng nói mỉa mai người con trai quát lại.

- Máy người biết cái gì, khôn hồn thì im ngay mồm đi không tôi cho vỡ alo bây giờ.

Mấy người bàn tán im de một cách hài hước dù biết có sự hiểu lầm vô cùng lớn. Rin ngồi gần đấy cũng phải phì cười.

Hết chuyến xe, Rin vẫn ôm con gấu bông đi trên đường.

- Có nhiều gấu rồi mà sao vẫn thích gấu vậy.

Có một đám thanh niên trong đó có cả Hani và Ji, đứng dựa vào gốc cây to gần đó nhưng không thấy Kun. Hai bên đường toàn cây xanh, về hè thì thỉnh thoảng mới có hàng bán hoa, hàng và sẫm xe. Giường như họ cố tình đứng đây chờ Rin. Rin vừa xuất hiện một tên trong đám ra chặn đầu.

- Cô em sao giờ mới về hả, bọn anh chờ cũng lâu rồi nha _ giọng tỏ vẻ oai.

Rin nhìn Hani và Ji, đôi mắt họ hơi lạnh lùng và tỏ ra hồ báo.

- À, ờ... mấy anh có chuyện gì á? – vừa ôm gấu bông vừa thản nhiên hỏi.

- Gặp tụi anh vui lắm hả. - nghe có vẻ chẳng hoa.

Rin cười trừ: - tất nhiên là vui rồi, được đối mặt với nhóm 3 con hổ cơ mà.

- Ờ...ờ... em cũng hay đấy, lại còn gấu nữa cơ ý, vậy...thì để anh cho em vui thêm nha. – thái độ kiêu căng.

- Há anh bảo gì cơ.

Rin hơi sợ sệt, cô lùi mấy bước về đằng sau khi Hani tiến đến chỗ mình, nhưng sau đó cô lấy lại bình tĩnh, đứng ngay lại không lùi nữa trợn hỏi thẳng thừng.

- Anh muốn sao đây. - tay vẫn ôm gấu, đôi mắt nhìn thẳng vào Hani ánh mắt đầy sự cá tính.

- Cô bé cũng to gan gớm ha, cá tính lắm, càng vui ha. - vẻ mặt thể hiện đầy sự gian xảo.

Rin cười nửa miệng, lời nói như muốn khiêu khích:

- Vâng, em biết là em cá tính mà không phải khen. Nhóm 3 hổ mà thiếu một người thì còn hào khí không vậy.

- Sao cơ? cô nhóc định khiêu khích bọn anh sao? - đôi giọng, dữ dằn hơn.

Hani trợn mắt, vẻ mặt hùng hổ như muốn đánh người đi gần lại Rin. Bỗng có tiếng vọng đến:

- Dừng lại đi.

Ren như thiên thần từ đâu đó xuất hiện đi lại một cách oai phong.

Ji buột miệng: - Ren, mày đến đây làm gì, việc của bọn anh không cần mày xem vào.

- Tại sao không, các anh có nhớ lời tôi nói lần trước không, đừng bảo quân tử mà quên nha.

Hani suy nghĩ về việc cá cược buổi trước, nánh mắt hằm hừ nhìn Ren sau đó ra hiệu cho cả đám rời khỏi đó. Hải nổi khi họ đi thì Rin gọi lại, cô gất gổng:

- Nè, sao mấy người bỏ đi hết vậy, cậu ta là gì mà phải sợ chứ, cứ ra tay đi làm gì thì làm wê... chúng ta đang nói chuyện mà.

Ren cười tủm: - thôi đi rõ ràng bị bắt nạt, sợ ngại lại còn bảo đang nói chuyện sao?

- Hum, đâu có, mà ai mượn cậu xen vào chứ.

- Tôi giúp cậu không cảm ơn thì thôi còn trách hả.

- Cậu ể, đúng là... công tử bột... chắc...

Rin chưa nói hết thì Ren đưa tay bịt miệng cô lại:

- Thôi đi cậu nói gì mà nhiều vậy. Mấy tên đó không thân được đâu, hư thì vẫn là hư rồi.

- Ai bảo, nhờ tôi thuận phục mấy con hổ đấy thì sao?

- Ủa ừa, cứ thử đi, phải để nó ăn thịt xong chắc mới thuận phục được đấy.

- Hum, mà thôi không nói nhiều, nhưng sao cậu lại đi theo tôi.

- Gì, cho tiền cũng không thèm nha.

- Nhà giàu ời, việc gì phải cho. – cách nói lái.

Ren quay lại nhà hàng ăn gần đây bê một thùng gì đó để lên cốp sau xe ô tô con, đóng phup... cốp xe lại rồi nhìn Rin một cách khó hiểu. Phía trong xe có một cô gái cũng không phải Aly.

- Mỗi con gấu mà thích thú vậy sao?

- Đây là việc của tôi không liên quan đến cậu

- Vậy tự về một mình đi, đi thông thả ha.

Cậu vào trong ô tô nổ máy, tay khoác vai cô gái ngồi bên cạnh rồi phóng xe đi ngay.

Rin nhìn theo chiếc xe cô cảm thấy thật ghê tởm.

- hum, cái đồ linh tinh ong bướm wen thói rồi.

Cô chợt nhớ ra không thấy cô bạn xấu xa và anh bạn rắc rối, nhìn trước nhìn sau cũng không thấy dấu hiệu của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lệ Tình Cờ Gặp Người Làm Mất Bài Kiểm Tra

Iron và Lệ chạy đuổi nhau hết cả một cây số, cả hai cùng mệt mỏi, dừng chân gần một gốc cây. Thời tiết cũng có vẻ khá oi nên cũng nóng bức, mồ hôi chảy đầy áo. Lệ lấy trong túi quần chiếc dây, buộc tóc đang xổ ra cho bớt nóng.

- Cậu cũng dai thấy ý, không thấy mệt sao?

- Thì cậu cũng vậy còn gì. Tất cả tại cậu hết. Tôi mún trả thù cậu. - nói trong hơi thở mệt nhọc

- Gì vậy, thôi tha cho tôi đi, tôi không thích gái đuổi theo một chút nào hết.

- Thế tóm lại bài của tôi đâu giả ngay không thì cậu chết chắc với tôi.

- Eo, girl gì mà đánh đá vậy, ai thích?

- Cần cậu thích à, mau giao ra đây_ cách nói hùng hổ.

- ...ờ...thì...cô bé Tròi Oi...tui...làm mất cái đây rồi.

- Cái gì, làm mất ư? - Lệ rất tức giận đôi mắt như nổi lửa.

Iron thấy hãi, cậu lại tiếp tục chạy. Vì không để ý lên đâm sầm vào 3 tên du côn đang ngồi quán nước gần đó đứng dậy chuẩn bị rời khỏi. Một tên vênh mặt, cách ăn nói hùng hổ.

- Ê thằng kia, mày muốn chết hả.

Tên nào tên trông mới to con, nhìn thôi cũng đủ hãi. Iron mở to mắt ngỡ ngàng.

- Xin lỗi mọi người, mọi người cứ đi tiếp nha.

- Danh con đứng lại ai cho đi.

Iron quay lại ngay, nhìn chăm chăm bọn chúng với vẻ thách thức.

- Vậy các người muốn sao?

Đúng lúc Lệ cũng đuổi đến, thấy vẻ mặt hiền khô của Iron đứng trước mấy tên to cao kia khiến cô lạ tưởng tượng.

“Iron quay lại ngay, nhìn chăm chăm bọn chúng:

- Vậy các người muốn sao?

Ba tên du côn tỏ ra giận giữ, chúng chứ kịp làm gì thì Iron cúi người van xin:

- À, à, các anh tha cho em, em còn mẹ già ở nhà vẫn đang đợi em về nữa.

- Thằng nhãi danh mày còn định xin xỏ nữa hả.

Nói xong cả đám chạy vào đánh.”

Lệ vừa nghĩ vừa cười một mình, đến khi có đông người vây quanh xem thì cô mới tỉnh lại. Iron vẫn ánh mắt thách thức đứng trước mặt mấy tên du côn đó. Bà chủ quán nước ra can thiệp:

- Tôi mà các anh, cháu nó còn bé, cháu vẫn là học sinh thôi tha cho nó đi.

- Bà biết gì, trông cách nói ăn mặc giống dân chơi hơn là một học sinh đấy.

Iron cãi lại: - Nè, tên kia, mày nói gì vậy, nhìn khuôn mặt non thể này mà kêu không phải học sinh ư.

- Thằng này to gan đấy, chúng mày đâu, cho nó bài học.

Bà chủ quán ra can bị bọn chúng đẩy ngã xuống đất. Iron vội vàng đỡ bà dậy, quan tâm tận tình:

- Bà có sao không vậy.

Bà lão đứng dậy, tay run run nói:

- Cảm ơn cháu, bá không sao má.

Lệ bỗng nhiên cảm thấy cậu ta không xấu xa như mình nghĩ, ngược lại lại là người nhân nghĩa

Iron quay ra quát mắng đám du côn.

- Nè, mấy người cũng thật là mỗi việc nhỏ xé ra to, sao lại đẩy bà cụ chứ.

- Mày còn lắm mồm à, thân mày con chưa lo xong kia kìa.

Cả ba tên đang định đi lại gần Iron thì Lệ đang hai tay đứng trước mặt Iron và bà lão khiến cậu vừa ngỡ ngàng lại vừa ngại.

- Các chú à, dừng tay lại đi má.

- Cái gì, thằng nhóc kia, máy lại để đưa con gái xin hộ cho hả? Cô gái, tránh sang đi.

Iron đỡ bà chủ quán nước ngồi xuống ghế rồi kéo Lệ về phía sau.

Tên đó đi lại, giờ chân định đá Iron, tránh né cú đá đó. Hắn vừa định giờ tay đánh thì Iron chạy lại, tránh cú đâm một cách dễ dàng, giờ cao chân đá thẳng vào yết hầu khiến hắn bị nghẹn phải lùi lại phải sau. Hai tên nữa chạy lại, cả hai cùng giờ tay đâm Iron, cậu nhanh chóng tránh một tay và đỡ chắc một tay tên còn lại, bẻ gấp ra sau khiến hắn đau đớn phải ngồi xuống, đồng thời dơ chân đá một phát đá bay mặt tên đứng trước. Trông cậu mới oai. Mấy người đứng xem thấy hay cứ hô hò ầm lên. Cả ba tên bị đánh cho lăn ra đất, vừa xong một đám nữa lại xuất hiện. Một trong ba tên bại dưới tay Iron chạy lại mách nẻo gì đó khiến đám người lại tiến hùng hổ, mắt trợn ngược lên trời đi lại Iron. Mọi người xung quanh sợ hãi không ai dám nói bằng gì, họ giải tán ngay.

- Cùng một bọn sao. - giọng vẫn thản nhiên.

Một người đàn ông đầu dĩa đầy mồm cầm đầu đám du côn, mặt đura nào đura nấy vênh vào lên tỏ vẻ không sợ trời không sợ đất. Một bên đông một bên thì chỉ có Iron khiến mọi người xung quanh cũng hơi lo nhưng Iron vẫn điềm tĩnh. Lệ thấy tình huống này có vẻ lo lắng, cô hô lên:

- Cảnh sát kia.

Đám du côn lo sợ nhìn xung quanh, đang lúc ồn ào, Lệ cầm tay Iron kéo đi.

- Chạy thôi.

Đám du côn biết mình bị lừa càng bức bối hô.

- Nhanh, đuổi theo bọn chúng.

Lệ và Iron chạy hết góc đường nọ rồi ngách đường kia nhưng đám du côn đó dai như đũa, vẫn muốn đuổi. Iron không muốn chạy nữa liền kéo Lệ chạy vòng đến cái ngõ mà toàn gái bao làm việc ở đó.

- Nè, cái tên hư đồn, sao đưa tôi đến đây hả.

- Thôi mà làm ơn đi.

Iron cởi chiếc áo sơ mi khoác ngoài khoác cho Lệ và cởi luôn chiếc dây buộc tóc của Lệ ra.

- Cậu định làm gì?

Đúng lúc đám du côn đuổi đến, Iron đẩy Lệ vào tường đứng sát cô tạo hiện trường ôm hôn như mấy cặp đôi gái bao đang làm ở gần đó. Đám du côn không thèm để ý đến chỗ đó, họ tiếp tục chạy đuổi theo hai người.

Lệ và Iron nhìn nhau với ánh mắt không ưa rồi cùng đẩy nhau ra.

- Hừm, cậu không phải dụng lợi đâu.

- Ai chứ, Lợi tôi vẫn còn không có dụng đâu. Với ai chứ với cậu thì không bao giờ.

- Có thách cậu cũng không dám.

- Cậu thách tôi ă.

- Sao nào, đồ nhỏ mọn.Hừm.

Lệ vừa định đi thì Iron kéo lại đẩy Lệ vào tường cố ý dọa:

- Cậu thách tôi lúc tôi làm thật thì đừng kêu.

- Gì đây, bỏ ngay ra. - tức giận, nói lớn tiếng.

Iron cố tình không bỏ đỡ tay Lệ.

- Không bỏ thì làm sao?

Lệ tỏ ra bức bối nhưng Iron là con trai khéo hơn nên cô không thể đẩy cậu ra.

- Ai bảo cậu thách tôi.

Iron tiến gần lại vừa định hôn Lệ thì Lệ ngồi phụp xuống khiến mặt Iron đâm thẳng vào tường tiếng bụp...

- A...haha, buồn cười chưa haha - Lệ cố tình trêu đùa.

Iron quay ra, chiếc mũi đỏ lên gần giống màu cà chua và đầu có chút thương tích.

- ...hahaha, buồn cười chưa, cho chừa cái tội trêu người.

Cô thân nhiên đi ngay khỏi đó.

Ren lái ô tô đến trước một cửa hàng bánh kem nhỏ nhưng trang trí cũng rất đẹp mà lại bắt mắt. Đạp vào mắt ngay đã thấy cái biển quảng cáo có hình mấy boy hàn quốc.

- Nhà này mới mở nhưng mình cũng không để ý, từ bao giờ nữa. Bán bánh mà cũng có trai là sao?

Tiếng nói của cô gái ngồi bên cạnh:

- À, quán này em vào rồi.

- Cùng vào rồi, nó như thế nào. - nhỏ nhẹ lấy lòng.

- Có hai cô gái làm ở đó làm đồ ăn cũng ngon mỗi socola là còn hơi ngấy thôi.

Ren vuốt má cô bé khen ngợi.

- Em cũng biết nhận xét quá ha.

- Hihi không có gì anh ạ.

Ren lái xe đi thì Lệ và Iron đi tới. Lệ vẫn cười khi nhìn vết thương trên chân của Iron.

- Hải vô độ, quá hài hước luôn. Cậu phải được công nhận UNESCO mới đúng ha

- Thôi đi tại cậu hết đây. Mà đây là đâu vậy?

Iron nhìn quanh ngỡ ngàng khi thấy quán bánh kem rực rỡ màu sắc. Lệ lấy chiếc chìa khóa sau cặp balo mình mở cửa kính đi vào. Không khí mát mẻ của quán và mùi thơm của kem tươi át đi cái oi bức ngoài trời. Không gian nhỏ xếp được khoảng chục cái bệ ghế bằng gỗ lim rất êm. Mọi thứ sắp xếp gọn gàng, trên mỗi bàn đều có một chậu cây nhỏ mới mát mắt. Có một vài hình ảnh ca sĩ hàn quốc dán trên tường và mấy bóng đèn sáng cũng khá phong cách. Một khoảng trống rộng làm nơi chế biến và Trưng bày.

- Đây là...

- Cửa hàng bánh kem của tôi và Rin. Tôi làm thuê cho cậu ta.

- Ha, đã làm kiếm tiền rồi sao? Bảo sao cậu ta lại hay làm bánh kem.

- không biết hà, Mìn còn gọi cậu ta là Bánh Kem nữa kia.

- hai người này có vẻ cũng thân ấy chứ.

- hum, cũng không liên quan đến cậu.

Lệ nhìn lên trên cái gần đấy cô nhớ ra mình phải lấy hộp bánh xuống liền lấy một chiếc ghế đứng lên với. Dù đã đứng trên ghế nhưng chiều cao Lệ vẫn không với tới. Cái ghế thì cũng chỉ cao thêm 5 cm nữa cũng không đủ lấy. Iron thấy Lệ cứ với với mà cậu cao thì không nhờ cậu có vẻ không thích.

- Con trai phải tỏ ra ga năng tí chứ để tôi giúp cho.

- Thôi khỏi cần, cậu thì ga năng nổi gì.

Iron cố tình đi lại tranh với Lệ không may cô bị trượt ghế ngã va vào cái tủ khiến đồ đạc đổ linh tinh bên trên rơi xuống. Iron lo lắng, nhúu mày ôm chầm lấy Lệ ngã xuống đất để đỡ hộp đồ rơi trúng lưng mình. Lệ cũng ngỡ ngàng khi nhìn thẳng vào đôi mắt Iron, có phần gì đó tình nghịch. Đúng lúc Rin ôm con gấu đi vào thấy cảnh này cô quay ngoắt đi cười tùm

- Hai người định làm gì vậy hả.

Lệ đẩy Iron ra đứng lên cố giải thích:

- Mọi chuyện không như cậu thấy đâu.

Lát sau Rin ngồi xuống bàn nghe Lệ và Iron kể.

- Hahaha...hay, cặp đôi hoàn cảnh. Đẹp đôi như trong phim ý.

- Nói gì vậy, không có đâu, ai thêm làm đôi với cậu ta chứ.

- Thì chính là cậu ta đó Lệ à.

Iron không hiểu: - Nè Rin sao lại là tôi.

- Thì cô bạn tôi nhờ giúp cậu là người này nài.

- Không phải chứ.

Lệ cũng ngỡ ngàng: - Sao giờ cậu mới nói, tên cậu nhờ tôi là Đức Anh cơ mà đâu phải tên này.

- Thì tên thật cậu ta là Lê Đức Anh mà.

- há...

Rin hỏi lảng đi: - Nà sao Iron lại bị thương vậy, có bị đánh đâu.

- Hey, đây là tội đại gái. _ Lệ cố ý trêu chọc.

- Nè bà cô, tôi vì ai chứ.

- Tự mình làm thì tự mình chịu hừm.

Lệ đặt phup... hộp thuốc xuống bàn:

- Cậu tự bôi đi. Tự túc là hạnh phúc đấy.

- Tại cậu nên cậu phải bôi cho tôi chứ.

Lệ thấy ức chế nhưng nghe Iron nói có phần đúng nên cô lấy bông băng lau nhẹ vết thương cho Iron. Nhìn khuôn mặt chăm chú của Lệ rất quyến rũ khiến Iron cứ muốn nhìn. Rin ngồi đối diện chỉ cười tùm, nói:

- Iron, mắt cậu... đã bao giờ có vấn đề chưa nhi.

- làm gì có...

Giường như cậu hiểu ý Rin quay ngoắt ra.

- Nè cậu định chọc tôi đấy hả.

Lệ bực bội:

- Cậu ngồi im đi không làm sao mà băng được.

- hừm, trông hai cậu dễ thương quá ker.

Lệ và Iron đồng thanh: = không phải dễ thương mà dễ ghét thì đúng.

Rin lấy trong tủ bánh một hộp bánh hình thoi đưa cho Iron.

- Nè chào mừng cậu đến thăm quán hàng chúng tôi. Ăn mà ngon sau này mua nhiều vào đấy. 400

- Ok đi.

Lệ gù mặt.

- Kệ cậu ta đi không phải mời, tốn tiền. Thích ăn đi mà làm.

Lệ kéo ngay chiếc bánh lại chỗ mình không đưa cho Iron.

- Nè bà cô Trời Oi, Rin đưa tui mà.

- Hum, những người là lướt giống Ren công tử bột tôi đều không ưa chút nào hết.

- Gì vậy sao lại chê bạn tôi. Cậu ta nhìn ngoài thì vậy thôi nhưng cậu ta không phải công tử bột như mấy người nghĩ đâu.

- Không vậy thì như thế nào.

- Cậu ta đâu sợ bẩn sợ mưa gió như mấy anh nhà giàu già nai đâu. Tôi là bạn thân nên biết mà.

Đề hai người cãi nhau, Rin lặng đi bởi những suy nghĩ vu vơ. Không biết thế nào mà Iron và Lệ cãi nhau từ nhẹ đến nặng mãi chưa hết.

- Cậu đúng là đồ đánh đá mà.

- ha, hơn cậu đồ nhỏ mọn.

- Thế tóm lại cậu đưa bánh cho tôi không hả?

- Không. Bánh của tôi không cho kẻ xấu xa ăn đâu.

Iron tỏ ra tức giận, đứng dậy đập up xuống bàn chấm dứt việc cãi nhau. Cậu bạn nhanh chóng cướp lại hộp bánh từ tay Lệ. Hai người lại tiếp tục đuổi nhau quanh quán khiến Rin phải kêu lên cảnh báo.

- Mấy tên chuột nhắt ê, chơi cẩn thận hông đồ của tui đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thuần Phục Hồ Con (Tiếp)

Vừa sáng sớm, Ren đã đứng trong căn phòng tràn ngập ánh sáng từ các cửa sổ kính phòng làm việc của bố cậu. Ren đã phản đối việc đính hôn với Aly, gặp gia đình Aly thì cậu cố tình tỏ ra hư đốn để họ không hài lòng và tự bỏ về. Aly vừa ức vừa thất vọng nhưng không thể làm gì trước sự lạnh lùng của Ren. Điều này khiến bố Ren bức bối, trách cậu:

- Ai dạy con cách ứng xử như thế hả?

- Chẳng có gì, con vân vân mà, vẫn hư vậy, đâu có ngoan. Ai cũng biết con lảng nhảng, đào hoa mà. - thẳng thắn trả lời.

- Con...con biết không gia đình đó sẽ có lợi cho tương lai sau này đấy._ Lớn giọng nói.

- Vậy bố kết thông gia với người ta chỉ để lợi dụng thôi à – thái độ cục súc.

- Sao? Con lại giám nói thế hả.

- Bố như vậy nhưng con không học theo đâu. Nếu bố không yêu cô vợ hai của bố thì bố có lấy không.

- Con nói cái gì? – Không thể nhin, đòi ngay thái độ.

Ren vẫn cố cãi:

- Bố được chọn người bố thích vậy tại sao con không thể chứ. Bố quan tâm con quá mà, quan tâm đến quá mức luôn ấy.

Ông già thấy Ren nói có phần đúng nên không biết nói gì hơn chỉ có ập ửng. Ren vẫn lạnh lùng, quay lưng lại và bỏ đi.

- Con đi đâu vậy? - hỏi nghiêm túc.

- Đi học thưa bố.- giọng khách sáo.

Nói xong cậu đi ngay. Một đứa bé chừng 10 tuổi đi vào, khuôn mặt bầu bầu dễ thương.

- Anh Ren, anh đi đâu vậy.
- Không phải việc của nhóc, đi chơi đi.
- Thôi em vào chơi vào bố.
- Ừm, tùy. Anh mày đi đây.

Cậu bé chạy ngay vào chỗ bố ngồi ngay vào lòng ông và nói:

- Sao bố và anh Ren hay cãi nhau vậy ạ. Anh Ren và bố đều quý con nhưng hai người lại hay tranh cãi nhau. Anh Ren không thích Aly đâu. Con biết người anh ấy thích là ai nha.
- Oh, vậy sao? Con kể bố nghe xem nào.
- Không con không kể đâu. Bố độc ác lắm.
- sao lại độc ác?
- Bố biết người đó lại không cho người đó đi cùng anh Ren thì là độc ác rồi - nũng nịu, dễ thương.
- Haha con nói gì vậy, bố đâu phải người như vậy đâu.

Nói chuyện với đứa con trai ông có vẻ rất vui vẻ, thoải mái.

Vừa đến trường Ren đã ngồi dưới cangteen cùng mấy cô bạn gái nào đó cười nói có vẻ rất vui. Gắn vào học nhưng họ vẫn bình tĩnh ngồi đó như không có chuyện gì. Rin đến muộn, chạy hí hục vào cangteen mua bánh. Ren ngơ ngàng tưởng Rin vẫy tay chào mình, cậu đang định chế giễu cô thì Min từ đằng sau Ren đi đến chỗ Rin. Lúc này cậu mới biết mình mắc bệnh hoang tưởng.

- Ha, nhầm quá, mình sao? Không thể nào. _ ngồi tự nhủ.
- Anh Ren, anh làm sao vậy ạ.

Cô gái ngồi cạnh hỏi.

- À, không có gì, không phải để ý.

Một đứa ngồi cùng Ren quay ra nhìn Rin và bàn:

- Đám con Du đang định tìm cách đánh con kia thấy.
- Vậy á, nhưng công nhận con này máu thật.
- Máu hay là nổi máu anh hùng, ra vẻ, giờ tự vác họa vào thân.
- Tao nghĩ con này chắc cũng sớm bỏ chạy thôi.

Ren nghe mấy cô nàng và nhìn theo hướng Rin đang đi. Cô đi đôi giày thể thao rất mới, chiếc mũ hiphop độ lệch trông mới phong cách. Vừa đi vừa nói chuyện với Min rất vui vẻ.

- Ha, vậy theo các em cô ta như thế nào, có phải rất yếu đuối không?
- Cũng có thể nói. Trông nó ăn mặc có phong cách đấy nhưng chắc cũng là người bình thường thôi, nghe nói nhà nó nợ lãi rất nhiều.
- Ai cũng nói nhà cô ta bị nợ lãi nhưng sao cô ta mặc đồ nào trông cũng mới vậy? _ Ren tò mò.
- Một là ai cho, hai là đồ rẻ tiền, ba là vay tiền mua quần áo...

Cô nàng đang nói bỗng có tiếng chen vào:

- ...nhờ 4 là nhà cô ta giàu có thì sao?
- Ừa, Anh Kun, anh làm gì ở đây.
- Như mày thôi, anh đi chơi vậy. Như mấy cô nàng này, cũng đã vào lớp đâu.

Thấy thế đám con gái rủ nhau đi khỏi chỗ đó cũng không quên chào hai người:

- Hi, bye bye hai anh đẹp trai.

Hai người nhìn nhau cười rồi ngồi nói linh tinh:

- Lát nữa chú mày ngồi nét không, đám Hani cũng đi đấy_ Kun mời.

- Cái quán gần trường á, ok luôn,_thản nhiên nói

Tiết học sau, Rin vừa ra ngoài thì cô giáo gọi và nhờ:

- Em sang khối D đưa hộ cô cái này cho lớp trưởng a1 nha.

- Vâng, nhưng

- Em có chuyện gì à.

Nghĩ đến Hani là cô đã không muốn sang nhưng không thể từ chối:

- Vâng, được rồi, nó cũng gần lớp em thôi ạ.

Rin thản nhiên đi sang lớp 13a1 đưa đồ. Hani thấy đối tượng đi sang khối mình liền tìm cách trêu Rin. Rin vừa đi qua cái biển lớp a5, một túi nước từ trên đội xuống người Rin làm cô ướt cả một phần áo. Cô quay vào chỉ thấy Ren đang ngồi trên bục giảng nhìn ra con đám Hani thì cười lắc lư. Rin nhìn người mình bị ướt không làm gì được liền chạy về lớp. Ren nhìn Rin trong bộ dạng ướt át cũng phải bật cười. Hani cười về đắc ý:

- Ha, hay đấy, được quả vui.

Vừa tan học, Lệ lại đi cùng Rin an ủi:

- Rin cậu đỡ ướt chưa?

- Không sao, vấn đề gì đâu chứ.

Đám nữ gần đấy thấy Rin là xôn xao bàn tán chế giễu. Điều này khiến Rin hơi ngại. Cô quyết tâm:

- Lệ, cậu ủng hộ tôi nha. Tôi không nhường bọn đấy nữa đâu. Vì nể lớp lươn nên tôi không thêm động đến nhưng bọn chúng gây phiền hà cho tôi và cả bạn bè nữa.

- Thôi hay cậu tránh được thì tránh, chứ nhờ chúng lại trả thù.

- Vì chuyện hôm nay làm tôi phải mất buổi học ngồi trơ dưới phòng bảo vệ.

- Số cậu khổ rồi, chắc cần ai can thiệp thôi. Mà mình về thôi.

Rin quay lại nhìn dãy nhà khối D với ánh mắt thách thức mà chắc chắn:

- Mình sẽ thu phục khối D.

Nam và Piza từ đâu đó đi lại rủ:

- Rin à, để đỡ buồn cậu đi nét không tôi đãi cho.

- Nhưng cậu biết chơi gì chứ.

- Ha, sao không , chả biết thì sao. Không thì vào Face vậy. Ông Nam ngày nào trả thấy mấy cái avata xuất hiện trên bảng tin.

- Hi, bình thường thôi mà, người đẹp thì phải khoe chứ.

- Thôi đi ông tướng, tóm lại là mời chúng tôi không?

- Ok luôn.

Hôm sau, Rin như mọi hôm cũng định trèo lên cây ngồi. Vừa đứng dưới gốc cây thì lại gặp hiệu trưởng. Thầy cầm mấy tờ báo cáo, đang loay hoay không biết tìm ai đưa hộ thấy Rin thầy gọi ngay:

- Tiểu Anh, may quá, em ở đây. Đưa hộ thầy lên khối D a1 nha.

Rin há hốc mồm: - Gì ạ, lại khối D nữa ạ, lại đi qua cái lớp a5 đó ạ.

- Ý em là sao đây có gửi cho thầy không?

Rin ấp ửng một lúc rồi nói: - Vâng cũng được thầy ạ.

Cô cầm đi ngay. Vừa đi vừa tự nhủ: - Không sao, bình tĩnh là được.

Cô thản nhiên đi sang khối D lên lớp a1 đưa cho lớp trưởng rồi lại từ từ quay về. Đi qua lớp a5, lại thấy Ren đang ngồi cùng mấy cô gái trong lớp đó nhưng không thấy Hani đâu. Cô cho rằng bọn chúng đã thôi nên cũng yên tâm và cũng không để ý đến Ren. Bỗng nước ở đâu bắn vào cô. Hani và mấy đứa bạn trong đó có Ji, trên tay mỗi người cầm một cây súng nước. Và chỉ chờ thế là bắn vào người Rin.

- Ay, các anh làm gì vậy, chơi xấu.

Tiếng cười giễu cợt của mấy tên khiến Rin bức bối. Ren từ trong nhìn ra, cậu có vẻ gì đó không vui.

- Cậu ta cũng chỉ vậy thôi.

Ren đi ra định can đảm Hani nhưng Rin đã cố xông lên chạy thoát khỏi đó. Hani và Ji cười sặc sụa khi thấy trêu được Rin. Nhưng lát sau có tiếng gọi:

- Nè... mấy anh.

Cả đám từ từ quay lại, Rin xách 2 xô nước trong tay hất nước từng xô vào đám Hani khiến đám đó ướt hết cả quần áo.

- Cho chết cái tội trêu người khác đi.

Nói xong Rin vắt luôn hai cái xô ở đấy rồi chạy đi. Hani vừa định đuổi theo thì bị trượt ngã do nền đất trơn. Cả đám cười lên à ỉ trước tình huống này. Ren từ từ đi ra đưa chiếc khăn ở đâu đó cho Hani lau mặt.

- Anh Hani à, anh thấy sao khi bị ướt. _ cười nửa miệng rồi lạnh lùng bỏ đi.

Hani rất tức tối:

- Ranh con, tao sẽ trả thù.

Ren từ khối D trở về lớp, từ dưới sân trường nhìn lên, một chậu hoa từ trên rơi từ hành lang tầng 3 xuống. Cậu phản ứng nhanh lấy đá đá bay cái chậu vỡ tan xuống đất khiến học sinh mấy lớp gần đó phải ngó ra xem vì nghe tiếng vỡ. Ren tò về hơi tức giận nhìn lên trên thấy có bóng người vụt qua. Cậu chạy vụt lên tầng 3 nhưng không có một ai. Cậu vuốt lại mái tóc hơi hoe vàng tỏ vẻ bức tức.

- Ai làm đây? Để tao biết được thì đừng hòng sống được trong cái trường này.

Vừa ra chơi, Ren đã gặp Iron để nói cho anh bạn mình nghe sự việc:

- Cậu bảo sao? Chẳng lẽ trong trường này có người biết tôi...?

- Theo tôi nghĩ là không phải đâu. Chắc do tên nào đó ghét cậu nên mới bày trò này thôi.

- Ha, ghét tôi ư? Ai dám. Được tốt nhất là tên đó đừng để tôi điều tra ra. Nhưng người biết tôi hay đi con đường đó chỉ có bọn cùng khối thôi. Nhưng theo tôi thấy đứa nào gặp tôi cũng cúi đầu mà. Chỉ có...

- Có gấu con là không chứ gì?

- Nè ai nói gì đâu. Cậu ta không có gan đâu.

- Ai biết. ha, nhưng trường hợp này hay đấy. Chỉ có cậu hay đi gây chuyện với người ta thế mà bây giờ lại có chuyện hot boy bị người ta trêu lại cơ đấy. Quá là trái ngược trong mấy bộ phim mà. Hahaha.

Mấy buổi sau, mọi thứ vẫn yên ổn. Buổi sáng đi học, Rin và Lệ vẫn lang thang mấy quán rau bán rẻ buổi sáng.

- Sao cậu thích ăn rau vậy cô bạn xấu xa? - Rin hỏi.

- Có cậu mới xấu xa ý, tôi thích ăn rau nhưng phải mua từ buổi sáng tươi ngon mà còn rẻ nữa, chắc tôi sắp trở thành ni cô rồi.ha. - vừa nói vừa chọn mấy mớ rau xanh non.

- Vậy cứ từ từ mua, còn sớm mà. Nhưng cậu để đâu, héo hết thì sao?

- Ừ nhờ, mãi mua quên lun. Thôi vậy mình cứ đi học đã.

Vừa định rời khỏi đó thì Rin gặp một bà cụ già lụm khụm, quần áo bạc màu, một sự nghèo túng toát lên trên khuôn mặt bà cụ bao nét nhằn của sự vất vả. Trước mặt cụ là một rổ cà chua đỏ nhưng hơi bị dập nát. Cô nhìn bà cũng cũng thấy thương liền đi lại, ngồi xuống cạnh rổ cà chua dập nát không có ai mua.

- Cà chua bán bao nhiêu vậy ạ?

Bà cụ nhìn Rin với ánh mắt hiền hòa, nở nụ cười tươi, nói với giọng phều phào:

- Cháu định mua bao nhiêu?

- Cháu định mua hết rổ này ?

- Sao cháu mua nhiều vậy? - ngỡ ngàng hết mức.

- À, ...cháu muốn làm nước sốt thôi ạ. – cách nói đĩnh đạc.

Lệ cũng đi lại hỏi: - Nè , mua gì mà nhiều vậy, ăn hết không?

- Cô bạn xấu xa này, không ăn hết thì để tủ lạnh ăn dần, có gì mang nộp cho trại trẻ là được mà, lo gì?

- Hừm, có mà cậu xấu xa ý.

Bà cụ lụm khụm nói: - Cảm ơn...cháu, cháu mua để giúp đỡ bà thì không cần đâu cháu à.

- Bà nói gì vậy, nghe cô bạn xấu xa nói linh tinh. Cháu muốn mua mà. - cố ý thuyết phục.

Rin lấy trong cái cặp ba lô giả da một tờ 2 trăm nghìn đúi vào tay cho bà cụ.

- Ở đây cháu còn tiền chẵn thôi, bà cứ cầm tạm, không phải trả lại cháu đâu. Cháu học trường Thiên Thần, lát nữa cháu học xong sẽ ra lấy, bà cứ gửi mấy chú bảo vệ hoặc để đây cháu đến lấy cũng được.

Cô kéo Lệ đi ngay không để Lệ nói thêm lời nào:

- Cậu bị làm sao vậy, đã không có tiền mà còn ra về hả.

- Nhưng bà ấy nghèo khổ quá, tôi chỉ muốn giúp thôi.

- ừ, nói đùa vậy thôi. Tôi biết cậu giúp bà ấy, cậu cũng sẽ không lấy chỗ cà chua đó đúng không?

- Ừm, đúng là cô bạn xấu xa, đi guốc trong bụng người ta.

- Có mà cậu xấu xa ý. Nhưng cậu nghĩ bà ấy có gửi chỗ cà chua đó cho cậu không?

- Không gửi thì hơn, đằng nào tôi cũng không làm gì, để lại cho bà cụ kiếm thêm thu nhập.

- Hừm, cậu tốt qua đấy. Thôi chúng ta đi thôi cô bạn tốt bụng của tôi.

- Đi.

- Mà nè, bỏ tiền cho bà cụ thì cũng phải mời tôi ăn gì đấy nha.

- Oki luôn không thành vấn đề.

Đến lúc hai người vừa đến thì cổng trường cũng đóng.

Thư viện đã sửa đẹp đẽ nhưng cũng chỉ có vài người có đam mê đọc sách mới vào đó đọc. Rin được lệnh đi lấy sách, cô lại xuống thư viện. Cô nhìn lối đi đến thư viện có gì đó hơi bất thường lên vừa đi vừa thận trọng. Cô nhìn quanh, thấy phía trước có một sợi dây nhưng phải nhìn kĩ mới thấy, liền nghĩ ngay đến mấy trò nghịch ngợm cô hay bày. Cô đi lại bước vào. Quả nhiên là cái bẫy, sợi dây căng ra khi cô vào bước. Cô nhảy luôn qua, tưởng đã thoát lên chạy ngay đi. Thật không ngờ, cái võ chuôi từ đâu đó vút ra làm cô đang chạy bị trượt xuống chùng dậm vào bức tường thư viện nhưng thật may, vừa đúng lúc Ren cầm quyển sách từ thư viện đi ra, cô dậm xam vào Ren làm cậu ngã xuống đất, quyển sách rơi ra tiếng phập...

Đám Hani từ đâu đó chạy ra cười lắc lè:

- Haha, Ren ak, nhóc được đấy haha, không có mày là kế hoạch của tụi anh thành công rồi.

- Nè các anh chơi kiểu gì vậy, người cần trâu thì không bị sao mà tôi lại bị đây nè._ Ren nói.

Rin đứng ngay đây, quay lại nhìn đám Hani rồi bỏ ngay đi trong sự bức bối. Cô không muốn về lớp vì không muốn đối diện với Ren_ cái tên mà luôn làm

Rin khó chịu.

- Cái Tên Ren này, chắc lại cùng bọn chúng nghĩ cách trêu mình đây. Hum, được đấy. - cười nhạt.

Trong tiết học cuối của buổi, sân trường trở nên vắng vẻ, chỉ nghe vài tiếng chim kêu ríu rít. Gió thổi không khí cũng khá trong lành. Nhưng Ren bỏ tiết, cậu định đến chỗ sân sau nơi mà Hani hay tụ tập. Gần đến, một bọc nước từ trên bay đến vọt qua mặt Ren, sau đó là 4, 5 cái bay đến. Ren vẫn bình tĩnh né một cách nhanh chóng để mấy túi nước đó rơi xuống đất.

- Gì đây, trò này quen nha. Ài, ra đây đi. Mày ghét tao, muốn trả thù tao hả.

Ren nhìn quanh nhưng mọi thứ vẫn im lặng. Đi ra phía đằng sau thấy đám Hani đang cầm trên tay túi bóng nước liền nghĩ ngay là họ. Cậu lạnh lùng đi lại phía Hani hỏi:

- Có phải, các anh ném tôi không?

- Hà, gì cơ, ném mày ư? Đâu có, anh đâu thừa hơi ném người nhà.

- Vậy thì ai to gan vậy chứ, dám chống lại tôi hả.

Hani thân nhiên: - hey, vậy chắc có người muốn gây sự rồi. — ánh mắt hoài nghi nhìn đám bạn.

Vừa hết giờ, trống đánh tan, học sinh trong trường lại ủa ra. Lệ với Rin lại đi với nhau cùng Piza và Nam.

- Nè, bà già Rin, cậu mua cà chua hả, đâu cho tôi một ít làm nước uống nào.

- Nè, cho tôi nữa, bánh Piza rất cần cà chua đấy.

- Mấy ông già này, thích đùa hả, cho mỗi ông một trận. Nè, còn vụ cá độ nếu tôi thuận phục hồ con các ông bà phải gọi tôi là chị đấy nhớ chưa?

- Ok đi, cứ thử làm hăng tít, heheee.

- Nè nè, làm gì vậy hả.

Rin đuổi theo và chỉ muốn đánh Nam và Piza. Bỗng có tiếng gọi:

- Cháu có phải người đã mua cà chua của bà cụ không hả. Bà cụ mang đến tận đây, vừa thấy cháu bà chỉ luôn. Bà đi về rồi.

Rin đáp ứng: - à...vâng cảm ơn chú bảo vệ.

Rin lưỡng lự bẻ bỏ cà chua trên tay rồi nhìn mấy đứa bạn mình một cách hồn nhiên:

- giờ thì làm sao? _ phồng nhẹ hai bên má vì ngại.

Câu hỏi ngờ ngàng của Rin khiến Lệ và Nam, Piza cười ầm lên.

Rin tỏ vẻ không thích, quay ra đằng sau thấy khối D vẫn chưa tan cô nghĩ gì đó rồi cười một mình.

- Các cậu, có trò rồi.

- gì vậy?

Cả đứng bàn tán.

Khối D đứng 11 giờ 30 mới tan. Nhóm Tam Hồ đi cùng nhau nói chuyện:

- Nè, mấy người vẫn trêu con nhỏ đó hả?

- Sao, con ranh đó hơi bị láo, nhưng được cái là cũng sợ tội mình đi.

- Ừm, trêu cũng thích đấy nhưng có cả Kun mới vui, sao mày không cùng bọn tao hả?

- Vì tao không thích trêu con bé đó thôi.

- Lo gì, Con bé đó xích mích cả với Ren cơ mà, chắc không sống nổi ở đây đâu haha.

Tiếng nói từ đằng trước vọng đến:

- Hahahaha... vậy sao, coi đây.

Vừa nói xong một đồng cà chua từ ngoài bay qua hành lang bắn tung tóe vào người Ji và Hani. Còn Kun không có vấn đề gì. Cú ném liên tiếp khiến Ji và Hani không thể tránh kịp. Quần áo, mặt mũi dính đầy vệt màu đỏ của cà chua.

- Ay, á...bạn mày làm gì vậy hả.

- mày chết với tao bạn nhãi ranh.

- Haha, có giỏi bắt tôi đi.

Rin đứng trước mặt Hani cười vẻ châm chọc rồi chạy khỏi đó để Hani và Ji đuổi theo. Kun ở sau nhìn bộ dạng lấm lem của hai đứa bạn mình mà cũng phải phì cười. Đám Lê và Nam ở nắp ở gần đấy cũng bật mồm cười khúc khích.

Hani và Ji đuổi theo Rin ra cả ngoài đường nhưng đến chỗ có gốc cây to thì không thấy Rin đâu.

- Con này chạy nhanh vậy, lạc mất nó rồi. - thở trong tiếng mệt nhọc

Ji tức giận đập búp... vào cái cây gần đấy:

- Con này được đấy, dám đối đầu với anh em mình. Mình phải nhờ sự trợ giúp thôi.

- Ai đây?

- Thì Du đấy, hai con này có xích mích mà. Chẳng lẽ đám con gái trong trường không kích thích được bọn chúng sao?

- ? Làm sao có thể, việc nhỏ như vậy lại nhờ con gái thì nhục quá.

- Thế thì sao, con trai đánh con gái thì có vẻ là nhục hơn đây nhưng để yên cho nó tung hoành thì tao không chịu được. Cứ vậy đi.

Mấy người xung quanh xì xèo khiến Hani và Ji ngại xanh mặt phải bỏ chạy ngay.

Trong lúc đó, Rin ngồi vắt vẻo trên cành cây bên trên và nghe thấy hết những lời Hani vừa nói, cô cười xòa một cái.

- Lo gì, trường này có phải giống trường Jun_pi_o đâu mà sợ.

Ca 1 của buổi chiều, cô giáo đi đâu để lớp 12a4 bàn tán xôn xao.

- nè, mấy bà xem laishow của exo hiện đại không?

- ừ, có chứ mê nhóm đấy lắm. cả anh Lee joong ki đẹp trai nữa, kim hi su nữa. Ôi các ộp pa đẹp trai quá trời.

- nè mấy người cuồng quá đấy._ Rin nói chen vào

- trời ơi, lại còn nói người khác cơ, cặp ộp pa, giày cũng ộp pa, quần áo cũng vậy, cậu á, luôn ăn mặc theo phong cách hàn mà, cuồng vậy còn chê tui.

- Nè, hay...quần trong của cậu có hình mấy anh ộp pa không vậy?

Cả lũ cười ầm lên.

- Mấy người buồn cười thật, thôi được để mai tìm mua ngay bộ bikini ộp pa mới được. – Rin thân nhiên đùa lại.

Nam và Piza cùng Việt chơi đánh bài, rủ nhau:

- Mấy ông lát nữa đi bi-a không.

- ông bao nha?

- oki đi. Ca sau mình nghỉ, đi luôn, lâu rồi không chơi. Cả Mìn nha?

- Ok, đang rảnh.

Rin từ sau chen vào: - cho tôi đi nữa nha, đằng nào tôi cũng không làm gì mà.

- hay, đồ con gái chơi gì, biết chơi đâu mà đòi đi, chỗ đấy của con trai.

- Rin, cậu biết chỗ đèn xanh đỏ ngã ba không, quán đấy.

- À, ai chả biết. - một giọng lạnh lùng.

- Sao đổi giọng nhanh dữ vậy.

Min ngồi nghịch điện thoại bên cạnh quay sang nói:

- Đàn bà con gái đến những chỗ đấy làm gì?

- Min, cậu ghen à?

- Gì vậy, ghen gì chứ, chẳng liên quan đến tôi, hehe.

- ha - tỏ vẻ hơi bức bối.

- Nói đùa vậy, cậu không biết chơi đến đấy bị bắt nạt đấy.

- hm, không vấn đề gì, tại tôi cũng đang rảnh mà. Còn cô bạn xấu xa kia thì có việc rồi.

- Nè bà cô quán đồ hay gặp đám Tam Hồ lắm đấy.

- Kệ, lo gì, tui chẳng sợ

- Ha, cũng to gan đấy.

Trống đánh báo hiệu ca 1 kết thúc. Đám Nam và pizza riu rít rủ nhau đi đến quán bi-a.

- Đi thôi mọi người, cũng chẳng ai bắt mình học một ca đâu mà.

Rin chạy ủa ra: - nè, cho tôi đi cùng với nào. Các ông già lai tôi nha.

-Gì cơ, kiểu gì vậy, không, cho cậu ở nhà, chỗ con trai đi đến lắm chuyện lắm_ Pizza cản.

Nam thì ngược lại, cậu kích: - Thôi cứ để cậu ấy đi, mấy người đúng thật là, thấy Pizza quan tâm chưa.

- Nè, cái tên già Nam kia, thích linh tinh không.

Rin nói lớn hơn để át đi: - Trời có gì đâu, cứ nhận đi Pizza, bạn bè quan tâm nhau là chuyện thường mà ha.

Việt gật gật đầu: - Vật thì chịu rồi.

Cả đám cùng nhau đi, vừa đi vừa cười đùa nhưng Rin thì lại rất ít cười.

- Rin ê, cậu biết đi xe máy chưa?

- Xe máy á, chưa, mà tôi cũng chưa đi thử bao giờ. Có mấy khi tôi ngồi xe máy đâu.

- À, cậu suốt ngày đi xe bus.

- Mấy cậu thì sao?

Việt nói chen: - Trời, xe máy ư, quá là điều bình thường luôn, tôi đi từ hồi lớp 10 cơ.

- Làm gì mà...

- Thì đi làm dạo hàng phải đi bằng xe máy chứ.

- Bảo sao. Mà có xe riêng đi cũng tự do hơn.

- Rin, cậu phải kiểm cái xe điện hoặc xe đạp mà đi cho tiện. nè, mà đừng nói không biết đi xe đạp nha.

- Hum, trời cái gì mà tôi chả biết đi. Ngoài xe máy.

- Haha, ừa chắc vậy rồi. Cậu lái được cả tàu vũ trụ nữa đúng không, hay lái phi công trẻ.

Cả đám cười ầm lên.

Đến trước cửa quán đồ, Việt và Nam vào trước còn Rin đứng cách xa một đoạn nghe điện thoại của ai đó. Bỗng từ phía sau có hai người to cao bám chắc lấy vai cô ồi kéo cô đi:

- Đã bắt được rồi. Giờ cô phải đi theo tôi.

- Không, tôi không đi với các anh đâu, thả tôi ra đi - vừa nói vừa vùng vằng.

- Không, tôi không thể thả.

- Có ai không cứu tôi với.

Ji đang ở trong một cái quán bánh, có tiếng điện của đũa bạn gọi cậu đi ngay đến chỗ quán bi-a mà được hẹn. gần đến nơi, cậu nghe tiếng kêu cứu của ai đó từ phía trước, cậu đi theo. Hai tên đó vẫn giữ tay cô gái và bắt cô đi theo, lên một chiếc ô tô gần đó.

- Sao lại bắt người giữa ban ngày, mình phải tỏ vẻ ga năng chút chứ nhờ đâu quen được em này. Em này thật đáng thương.

Ji cười nhẹ một cái, chạy lại chỗ cái xe đẩy hai tên đó ra và kéo cô gái đáng thương đó đi.

Chạy được một đoạn thì Ji cố tình làm mất dấu để bọn chúng không tìm thấy.

- Phù, mệt.

- Dù sao cũng cảm ơn anh. - thân nhiên nói, có chút cảm kích.

- ...có gì đâu, chỉ cần...

Vừa nói vừa quay lại, cậu ngỡ ngàng đến há hốc mồm - Há... là...

- Ủa, là anh Ji, anh tốt thật, giải cứu em à, quá vui. Anh Hani mà biết thì chắc có trò vui rồi.

- Sao, sao lại là cô nhóc này?

- Sao lại hông thể chứ. Em thấy anh cũng tốt đấy, tình cũng đâu có xấu đâu. Người đẹp trai, có lòng hiệp nghĩa đấy chứ chẳng lẽ không có ai theo đuổi mà phải giải cứu em nhờ đâu làm quen được hả. - khoanh tay trước ngực tỏ vẻ kiêu căng.

Nói đúng suy nghĩ của mình Ji không nói gì được, cậu lảng đi:

- Không nói nhiều, giờ tôi phải đi. Biết là cô nhóc thì tôi cũng không thêm ra tay giúp đâu.

Nói xong Ji đi ngay. Rin chạy theo .

- Anh à, gì mà lạnh lùng vậy, đã giúp em thì là bạn em rồi, mình là bạn oki không?? - hỏi một cách thẳng thừng.

- Dù cô nói thế nào thì cô vẫn là kẻ thù, không ưa. Mà nếu còn nói nhiều thì mấy trò nghịch phá mà cô gặp sẽ nhiều hơn đấy. - đưa lời đe dọa

- Gì, em chẳng sợ. - cười khinh.

- Cũng gan đấy.

Ji vẫn không để ý, cậu chỉ đi nhanh để quay lại chỗ quán bi-a.

- MÀ sao cô cứ đi theo tôi vậy, biến đi.

- LÀM sao mà em để ân nhân của em đi một mình được, em phải đi cùng chứ, chúng ta là bạn mà.

- HA, không phải nói thế là tôi sẽ không trêu chọc cô nữa đâu mà còn nặng hơn đấy.hiểu chứ tránh ra đi.

Rin vẫn đi theo: - Có sao, càng vui chứ.

- Thôi cô đừng theo nữa, về đi.

Cậu dừng chân trước quán bi-a, nói với Rin.

Rin cười nửa miệng, nhìn Ji với ánh mắt thách thức:

- Gì mà về, em còn có hẹn trong này mà. Cảm ơn anh đi cùng em một đoạn đỡ bị chán.

Nói xong cô đi luôn vào bên trong để lại cho Ji sự ngỡ ngàng, cậu cứ cho rằng cô bé đi theo nịnh nọt mình.

Trong quán, có nhiều bàn bi-a, xếp theo từng hàng một. Có vẻ ít khách vì bây giờ vẫn là giờ học. Thấy Rin vào, Nam vội cô đến cái bàn gần cuối.

- Tưởng sợ quá bỏ về rồi chứ.
- Làm gì có chuyện đó, tôi vừa được xem đoạn phim cũng hay.
- Biết chơi không hay vào xem đây.
- Xem thì chán lắm, phải chơi chứ.

Rin nhìn quanh thấy vài bàn có người chơi. Và bàn cuối góc là một đám có cả Ren và Ji.

- Cậu ta cũng chơi ở đây sao?

Nam gọi: - Nè Rin, chơi thì lấy cơ đi.

Việt thách thức: - Nếu cậu muốn chơi thử bắn hai viên vi kia vào lỗ xem nào.

- Oki đi.

Rin lấy cây gậy đầu đó, nhắm quả bi trắng để bắn vào bi đỏ mà Việt thách. Một tay để xuống bàn làm điểm tựa, một tay cầm gậy. Cô tập trung nhìn bi đỏ, ngả người nhẹ xuống bàn, tạo tư thế bắn rồi cạch. . . một phát, bi trắng bắn bi đỏ rơi vào lỗ đồng thời cũng làm rơi cả bi vàng gần đấy vào lỗ. Nam mở to mắt vô tay:

- Được lắm, giỏi, có khả năng chơi.
- Eo, Rin con gái mà cậu cũng chơi cái này, có phải con gái không vậy hả. Ren đứng cùng Ji, nhìn Rin với ánh mắt không ngờ. Cậu cười nửa miệng:
- Cũng đến đây chơi sao?

Ji ngồi trên thành bàn chờ người đã hẹn. Một đám thanh niên từ ngoài đi qua chỗ Rin rồi đến chỗ Ji và Ren.

- Sao hả chú em, nay là bữa cuối cùng để chú gỡ nợ đấy.
- Thì tao cũng đã có mặt rồi đây. Sao giờ thì chơi bao nhiêu đây - mặt vênh lên.
- 1 lít, sao?

Ji ngập ngừng, Ren lạnh lùng, khuyên: - Anh Ji, thôi đi không nên cá cao quá với hắn.

Ji không nghe lời khuyên của Ren mà tự ý làm theo lời mình.

- Hum, buổi trước chúng mày chơi xấu tao, giờ tao phải kéo lại. Được, tao sẽ nhận_ lựa chọn chắc chắn.

Ren nhìn người thanh niên hùng hổ kia nói:

- Thôi đi anh Hắc, đâu cần vậy. Rồi, tôi sẽ trả tiền cho anh ta được chưa.
- Ren à, cậu nói thế nào vậy. Cậu biết buổi trước nó cá gì không? Đó là một cánh tay đấy._ đừng định nói: - Nếu nay nó thua thì mất một cánh tay chứ sao?

Ren tròn mắt nhìn tên đó rồi quay ra nhìn Ji. Ji hơi lo lắng, mồ hôi bắt đầu nhỏ xuống khi bắt đầu trận đấu. Ren và Ji cùng một đội.

- Anh cứ bình tĩnh đi, không phải lo.
- Ừm, cảm ơn chú mày chơi với anh trận này.

Ji cầm vào gậy bắn bi-a, bỗng cậu thấy tay mình hơi nhức, nhớ lại lúc cứu Rin

“Ji cười nhẹ một cái, chạy lại chỗ cái xe đẩy hai tên đó ra và kéo cô gái đáng thương chạy đi. Không may tay cậu bị đập mạnh vào cánh cửa xe khiến khuỷu tay bị thương”

Rin nhìn Ji cũng thấy lo lắng thay. Hình như Rin cũng biết Ji đã bị thương vì giúp mình.

Tên Hắc quy định luật chơi: - Giờ cứ chơi theo kiểu trẻ con đi cho chú m kéo lại không thì cánh tay chú m không còn đâu.haha

- Không cần, cú chơi đá như bình thường đi.

Rin không thêm đề ý, cô quay vào đánh bi-a cùng mấy đứa bạn. Tên Hắc và một tên nào đó cùng đấu với Ren và Ji. Một tiếng đồng hồ trôi qua nhưng trận đấu vẫn chưa xong. Hai bên đều rất căng thẳng. Tên Hắc nhắm quả nào bắn trúng luôn quả nấy khiến Ji thêm chút lo lắng. Hắc bắn một phát mà tới

3 quả vào, cứ thế điểm số họ tăng lên nhanh chóng. Họ chơi lần lượt, hết người nọ đến người kia bắn. Giờ thì đội Hắc đã được 54 điểm nhưng phía Ren và Ji mới có 28. Trên bàn chỉ còn 4 quả 5, 15, 4, 6. Muốn thắng được đội Hắc chỉ còn cách bắn hết chúng vào lỗ nhưng giờ Ren và Ji chỉ còn có hai lượt bắn. Ren rơi một vài giọt mồ hôi còn Ji vừa căng thẳng cũng vừa lo sợ, cậu nhìn bàn bi-a mà trau mày. Tên Hắc kích:

- Sao hả, bọn mày thôi chịu thua đi. Tao biết tài của Ji mà, nó không thể làm được cú bắn kép đâu. Còn về phía Ren ư, mày bắn được 3 thì mày ra cứu bọn mày, còn không thì...

- Đẳng nào cũng chơi, phải thử chứ.

Ren cầm chắc cây cơ, nhìn kĩ vị trí mấy quả bi, lia ngay quả số 5, 15 và 4 để bắn.

- Được rồi, để xem.

Ren chăm chú tập trung vào 3 bi mà mình đã dự định bắn. Nam nhìn qua nói với Rin:

- Bọn mình xem ván quyết định của bọn kia đi.

Rin quay ra và có phần hơi lo lắng cho đội Ji.

Ji luôn chận nhẹ vào cánh tay bị thương đã làm giảm sức bắn của cậu, mắt thì luôn để ý đến phía Ren.

- CỐ lên, Ren, lượt quyết định đây.

Đám hắc thao láo nhìn vào bàn bi-a, Ji thì hồi hộp nhìn theo bi lăn

Ren tập trung hết sức, bắn bi trắng, cạch... một phát bi 5 và bi 15 cùng vào lỗ, viên bi cái lăn từ từ đẩy nhẹ bi số 4 gần vào lỗ rồi dừng lại. Nhưng hoảng thay, Bi tạo một đường rất khó bắn cho thế bắn kép. Đám Hắc kêu lên sung sướng.

- Haha, một triệu của ta, lại còn cả cánh tay nó nữa quá là hay rồi

Ren cũng tức giận, máu trong cơ thể như đang sôi lên. Cậu cố kiềm chế, vứt ngay cây gậy xuống đất vuốt nhẹ mái tóc mình.

Ji nhìn quanh bàn bi-a, giờ thì cậu thực sự lo lắng, và cũng thấy hối hận khi cá cược cao như vậy.

Hắc lại thách: - Đây, có giỏi thì mày đá kép đi. Ha cho cơ hội nữa, nhờ ai thực hiện cũng được ngoài Ren vì cậu ta vừa chơi. Khó vậy, theo tao thấy ngoài Ren ra thì không ai chơi được đâu. - giọng hống hách, tự mãn.

Ji vẫn cố bình tĩnh, cậu thở mạnh nói:

- Nếu tôi làm được thì sao?

- HA, tao biết sức mày mà, chỉ giỏi bắn một mà hơn nữa tay mày cũng đang bị thương, phần thắng không cao đâu. Haha.

Ji nhìn vào cánh tay mình, nhưng cậu không bỏ cuộc, cầm lấy gậy định bắn. Một tiếng nói từ sau vọng lại:

- Có thể cho con gái thay không? - Rin nói vọng đến từ cái bàn gần đấy.

Việt can: - Nè cậu điên à, cậu sao chơi được, bọn họ cá cược thì kệ đi.

- Làm sao mà tôi nhìn bọn họ cắt tay của anh ta chứ, không được, dù có thù cũng phải giúp.

Rin không nghe lời khuyên, một mình đi lại phía Hắc.

- Em thay cho Ji được không?

Ji ngạc nhiên nhưng cậu cũng không muốn kéo Rin vào cuộc.

- Mày ra đi đây là việc của anh, không cần mày dính vào.

- Nhưng tôi cứ muốn đẩy thì sao?

Ren ngơ ngàng nhìn Rin, cậu thấy hơi lo lắng điều gì đấy, liền can:

- Cậu sao, cậu biết cái gì mà đòi bắn, đừng xen vào chuyện của con trai nữa,

Tên Hắc quay ra nhìn Rin từ đầu đến chân với ánh mắt thèm muốn rồi cười với vẻ kiêu căng:

- ồ, cô em xinh đẹp, vẫn còn là học sinh mà gan gớm nhỉ.

- Bình thường thôi ạ. Ji để em giúp cho. Đằng nào anh đánh mà chả thua, thôi để em giúp, nếu thua em sẽ chịu cùng.

- Gì, lui ra, anh không cần mày xen vào, đi đi. - lớn giọng nói.

- Vậy anh tự tin sẽ thắng ván khó này chứ. - giọng nghiêm túc hỏi.

Ji nhìn xuống bàn bi-a suy nghĩ về câu hỏi đó.

Không đợi Ji trả lời, Rin giằng ngay cây gậy trên tay Ji, rồi vào bàn bắn. Mọi người đều nhìn Rin vừa hồi hộp vừa tỏ ra lo lắng thay. Tên Hắc nhìn Rin, đáng người nhỏ bé chỉ sợ cầm gậy còn không chắc nữa là bắn.

-Ê, nừ đã cô em

Rin dừng ngay lại.

-Cô đã chơi thay, nếu thua thì phải là người của bọn này.

Câu nói cá cược làm cả đám bạn lo lắng, nhưng Rin vẫn tỏ ra bình tĩnh đáp lại:

-Nếu tôi thắng thì sao đây. - giọng rất tự tin.

Một tên đứng cạnh tên Hắc nói:

-Thì gọi cô em bằng mẹ chứ sao.

Tên Hắc cúi đầu tên đó xuống, nói.

-Sao mày ngu vậy cá như thế với con gái. Phải cá nếu thắng mình gọi nó bằng cụ cố nội ý chứ.

-Có cần gọi cao vậy không đại ca.

-Hum, không vấn đề gì.

Đám bạn nhìn Rin, họ bắt đầu thấy sợ hãi thay cho Rin.

-Okì, các người là đàn ông phải dữ chữ tín đấy.

Không gian bỗng trở nên căng thẳng và yên lặng.

Rin nhìn kĩ vị trí hai quả bi còn lại, quả 6 điểm thì ở rất xa so với quả 4 điểm, để bắn kếp thì cực khó. Cô quyết định mục tiêu là quả 6 điểm trước. Cô bắn thật mạnh bi trắng vào phía cạnh bi 6 điểm để khiến nó bắn vào lỗ rồi từ từ chạy đến quả 4 điểm với tốc độ chậm rãi. Tất cả mọi người hồi hộp đánh mắt theo viên bi cuối cùng. Viên bi trắng đi rất từ từ, rồi...chạm nhẹ vào bi 4 khiến nó rơi vào lỗ. Tiếng hô ầm lên:

- Aaaa Win rồi.i vui mừng rồi rít.

Việt và Nam cũng reo cùng: - Aa, Rin ơi, cậu thắng rồi.

Ren cứ ngây người ra nhìn bàn cờ rồi nhìn Ji cười vui vẻ. Ren thở phào một cái, cậu đỡ lo hần đi, sự kinh hoàng biến mất, cậu lại đánh mắt nhìn Rin. “Cậu ta có thể làm được vậy sao, không bình thường mà. Đầu cũng không phải cú ăn may”. Ren có chút suy nghĩ thay đổi về Rin. Còn Hắc, hẳn có vẻ không vui, liền tìm cách chuồn.

- Anh Hắc, làm gì vậy, nhớ vụ cá cược đó không, không những hôm nay mà anh phải trả gấp đôi như đã cá cánh tay Ji - Ren nói với vẻ nghiêm túc.

- Gì cơ?

- Anh đừng có trở mặt với tôi, không xong đâu - lạnh lùng cảnh báo.

- Ồ....thôi được rồi để tao tính rồi tao trả. - có chút sợ hãi.

Rin cũng nói thêm:

-À ,anh Hắc gì đó, nhớ em là bà cố nội nha, gặp em là phải chào đấy.

Hắc nhìn kĩ mặt Rin phui tay bỏ đi.

Ji nhìn Rin với vẻ ngại ngùng, vừa nói vừa gãi đầu

- Thực sự cảm ơn em đã giúp anh.
- Không vấn đề gì, chuyện nhỏ vừa với sức mình thôi mà.

Piza chạy lại vỗ vai:

- Được lắm Rin, giờ tôi mới biết cậu có chơi giỏi đấy.
- Ha, con này cái gì cũng biết nha. Cậu có biết lúc cậu bắn tim tôi như nhảy ra ngoài không.
- Sờ o so, rờ i ri, để mọi người lo lắng

Ren không muốn phá vỡ không gian, cậu lặng lẽ quay đầu rời khỏi đó. Ji quay lại thấy Ren đang chuẩn bị rời khỏi liền chào mấy đứa rồi đuổi theo Ren.

- Mấy đứa ở đây nha, anh đi cùng Ren đã.

Rin nhìn theo Ren và thái độ và ánh mắt cô cũng có chút thay đổi:

- Tính ra cậu ta cũng hiệp nghĩa ý chứ.
- Nè, Bà già cậu nói ai vậy?
- À, không có gì. M
- Rin à, nay cậu quá xuất sắc đấy. À, tên Ren đó, lúc cậu bắn tôi có để ý cậu ta rất quan tâm cậu, mắt chăm chăm nhìn cậu và hình như tôi có thể thấy tim cậu ta ngưng đập và rất căng thẳng.

Nghe Nam nói cô lại có chút suy nghĩ về Ren, chẳng lẽ Ren không xấu xa cũng không quá vô tâm như cô nghĩ.

Vừa sáng, lớp 12a4 đã nô nghịch. Mấy đứa đem bóng nước đi ném. Rin vừa đến bị một phát ném trúng mông ướt cả quần.

- Nè, mấy ông làm gì đấy hả.

Cô vụt ngay cặp xuống đi tìm bóng ném. Tuyên đang ngo ngắc ngồi tương tư bên cửa sổ bỗng Bụp... một phát méo mồm, cả quả bóng tương thẳng vào mặt. Cả đám ném qua ném lại quả bóng nước. Hiệu trưởng từ ngoài đi vào, nghiêm mặt nói:

- Các anh chị làm gì thế hả. - tay chấp sau lưng nói.

Tuyên đang đà ném, thấy thầy giáo cậu giật mình, ném quả bóng vụt qua mặt thầy giáo vỡ bụp... vào tường. Cả lớp há hốc mồm, nhìn với ánh mắt kinh ngạc, sợ hãi. Thầy nghiêm mặt, quay lại phía đám học sinh nói:

- Lát nữa Tuyên và lớp trưởng xuống gặp thầy, Hum.

Tiếng há... vang lên. Thầy nghiêm mặt rồi rời khỏi đó.

- hey, lại bài ca muôn thừa rồi. Haha.

Cả lớp cười ồm lên.

Nhân ngồi phía dưới, vênh mặt, tỏ vẻ coi thường đám bạn.

- Hum, chẳng có gì hay ho. Ủa mà Ren đâu, chưa đến à.

Đứa bạn bên cạnh nói: - Cậu ta lại bỏ tiết rồi.

Vừa ra chơi, Ren, Kun, Ji cùng nhau rời khỏi căng tin đi ra phía cổng trường, gặp Lệ và Rin đi phía đối diện. Ji giờ tay chào :

- Chào em, đi đâu vậy?

Rin ái ngại nhìn Kun và Ji: - à, bọn em đi thay đồ thôi à.

Lệ thấy Ren cô hỏi: - Nè, Ren cậu không học hay sao mà cứ bỏ tiết suốt vậy hả.

- Chỉ đơn giản là tôi không thích. - lạnh lùng nói.

Bây giờ ánh mắt Rin nhìn Ren thái độ không khó chịu như trước nữa nhưng vẫn là ánh mắt không chút cảm tình.

- Thôi các anh đi đi, em đi đây.

Kun cười nhẹ:

- Ủm, đi đi.

Lệ và Rin đi ngay khỏi đó, Rin cứ cầm quyển sách che phần phía sau bị ướt trông mới buồn cười. Kun và Ji nhìn theo bàn tán: - Ha, chắc cô bé đến ngày sao?

- Mày, lại linh tính nữa rồi, nhưng con bé cũng dễ thương ý chứ.

Ren phản đối: - Chẳng dễ thương chút nào, còn khó ưa ấy.

- Vậy hả, nhưng nhìn kĩ lại thấy ánh mắt mày nhìn Rin có gì đó không bình thường nha Ren. Còn nữa hôm bữa bi-a ai là người lo sợ nhất ý nhi. Kunkun.

- Ờ thì...bình thường thôi mà.

- Anh nhìn qua là biết mà. Ren, về lạnh lùng ngay trên cả ánh mắt mà khi nhìn thấy Rin thì mắt long lanh hiền dịu hơn đấy.

- Thôi, anh đừng nói linh tính nữa, cứ tra hỏi như đàn bà ấy.

Kun và Ji cười phá lên. Hani từ đâu xuất hiện:

- Nè, chúng mày cười gì mà ác vậy.

Nhìn thấy Hani dạng bộ hài hước họ càng cười thêm.

- Thôi, nè...tao vừa gặp con nhỏ khó ưa đó, bọn mày đi trêu nó không, nó ra nhà vệ sinh rồi kìa.

Ji tắt ngay nụ cười nói: - Tao không chơi nữa đâu. Mày cũng tha cho nó đi.

Kun cản Ji: - Thôi nào, cứ để xem Hani làm gì được cô bé đó.

Kun quay sang Ren nhưng giương như Ren không để ý điều họ định làm.

Hani tò mò: - Ha, sao bọn mày mê nó hết hay sao mà đã không trêu nữa rồi hả.

- Không có gì, chỉ là không thích thôi.

- Hừm, không thích thì để tao.

Nói xong hùng hổ cùng đám bạn đi ngay.

Kun nháy mắt với Ji: - Đi xem cô bé làm gì đi.

- Ok. Ren, đi cùng đi.

Nhà vệ sinh nữ rộng lại sạch sẽ, giờ chỉ có Lệ và Rin đang ở trong. Rin làm gì đó mà vắt chiếc quần bò lên thành tường nhà vệ sinh. Đám Hani nấp né sau thân cây to gần đây, thấy vậy cậu nén nút với, kéo quần của Rin khỏi bức tường. Cười vẻ ngạo nghễ.

- Hahahaha, ranh con xem mày làm được gì.

Đám con trai đứng cạnh Hani tùm tùm cười theo. Rin và Lệ vừa đi ra thấy mất quần, cô không dám ra ngoài nữa. Quần Rin bị treo trên cành cây gần chỗ Hani đứng. Lệ ra ngoài nói với Hani:

- Mấy anh buồn cười nhì, sao lại chơi trò lấy quần của người khác chứ. Vô duyên, hèn.

- Thì sao, ha, có giỏi thì mày ra đây đi nhóc.

Bức tường ngoài nhà vệ sinh cao chỉ đến cổ Rin, cô nói vọng ra:

- Nếu tôi ra thì sao? Các anh có trả quần cho tôi không.

- Bọn tao sẽ gọi mày bằng chị. Hahaha. Không thèm trêu mày nữa.

Cả đám cười ầm lên.

- Nói phải dữ lời đấy.

Rin từ từ đi ra ngoài, khiến đám con trai hồi hộp nhìn theo, không ngờ Rin lại dễ dãi đến vậy. Rin bước ra ngoài với bộ áo đồng phục sơ vin vào cái chân váy ngắn khiến đám con trai há hốc mồm kinh ngạc. Lệ cũng cười nhòe một cái:

- Giờ thì các anh hay rồi. - khoanh tay trước ngực.

Rin tiến gần lại chỗ gốc cây, cô nhìn Hani rồi nhìn mấy đứa bạn Hani mà cũng phải phì cười.

- Kia, trâu bay kia.

Rin cố tình chỉ lạc hướng để đám Hani nhìn đi chỗ khác, nhằm cơ hội leo thoát lên cây với ngay cái quần bò rồi cô ngồi gọn gàng trên cành cây đó. Đám Hani quay lại thấy Rin đã leo lên cây thì càng kinh ngạc:

- Cái quái gì vậy, sao...có thể nhanh đến...vậy.

- Hey, tưởng gì, chứ trèo cây là chuyện thường thôi, em Hani à.

- Nhưng sao mày lại có đồ mặc vậy, không phải...-

- Tất nhiên là không phải rồi. Quần chị bị ướt, chị đi mượn đồ cô giáo mặc, vậy thôi. - thần nhiên nói.

Hani nhìn Rin mặc váy ngắn để lộ đôi chân trắng, tư thế ngồi cũng rất đẹp khiến cậu cứ muốn nhìn.

- wee, nhìn cái gì vậy em trai.

Hani áp ứng: - Chị em gì mày, bây giờ mày có giỏi thì xuống đi, xuống nhanh.

- Được.

Rin chỉ lên phía trước hô: - Hiệu trưởng, em xuống ngay.

Cả đám quay lại nhìn, nhân cơ hội cô leo xuống. Hani biết mình bị lừa quay ngoắt lại, đúng lúc Rin đang trèo xuống, cô quay chân lại đá bay mặt Hani khiến cậu ngã xuống dưới đất mà vẫn chưa thấy gì trong chiếc váy ngắn. Rin đứng hai chân xuống đất cười nửa miệng:

- Vâng, để xem ai thâm hại ở đây.

Nói xong Rin đi ngay cùng Lệ. Hani tức giận, cậu đứng phất dậy xúi quần áo. Kun, Ji từ đâu đó đi ra cười nắc nẻ.

- Hahaaha Hani thâm hại rồi haha.

- Đã bảo rồi mà. Cứ thích trêu gái đi. Kakaka.

- Người ta cũng không phải dạng vừa đâu nha.haha.

Ren vẫn lặng im, cậu không nói cũng không cười, chỉ quay lại nhìn theo phía Rin và trong đầu toàn nhiều nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Giải Cứu Số 24

Trong căn cứ VQC, Số 17 đang bàn chuyện với Aphia - người cầm đầu VQC. Hai người đang trong một căn phòng kín, trước mặt là màn hình cảm ứng rộng, dùng tay để điều chỉnh.

- Thủ lĩnh, thời gian số 24 bị bắt cũng không ngắn rồi, giờ chúng ta phải làm thế nào đây ạ ? - số 17 hỏi.

Aphia thờ dãi trên khuôn mặt đôn hậu, tay vẫn đang điều chỉnh trên màn hình cảm ứng rộng. Ông quay lại nhìn chỉ thấy số 17:

- Tên nhí nhỏ kia đâu rồi.

Số 17 suy nghĩ một lát nói:

- Chắc cậu ta...đang tán gái rồi.

- Hừm, tên này đúng thật là, sao nó lại đào hoa hơn cả ta vậy chứ. Giờ này mà còn tán gái được.

Ren nghe Aphia nói vậy cúi mặt xuống... nản.

- Giờ ta phải tìm cách cứu số 24 mới được. Phải trong ngay hôm nay.

- Đúng càng sớm càng tốt thủ lĩnh à.

- Giờ trong tay chúng ta đang cầm một nửa tấm “ bản đồ năng lượng”. Nửa còn lại chắc BIP đang cầm - giọng có vẻ chắc chắn.

- Nhưng có quan trọng lắm không mà thấy ai cũng muốn lấy.

- Tất nhiên là có vì nó ảnh hưởng đến cả nhân loại mà. Nhưng muốn giải nghĩa tấm bản đồ đó quan trọng vẫn là “ kí hiệu bản đồ”. Mà cái đó hình như được giấu trong trường cháu đấy.

- À, bảo sao, bắt lắp hết camera trong trường. Vậy hiệu trưởng có biết không?

- Tất nhiên là không biết. Theo tình báo ta tìm hiểu được từ những căn cứ trước. Tuy không biết chính xác là nó ở đâu nhưng nắp mắt thần quanh trường để bảo vệ ký hiệu bản đồ.

- Oh, vậy những căn cứ khác chắc cũng biết và cũng có nội ứng trong trường.

- Nhưng không lo, tại vì chỉ có ta mới biết tấm bản đồ cất giấu trong trường. Việc của tụi bay là theo dõi mắt thần xem ai khả nghi là nội ứng của các căn cứ.

Số 17 khẳng định lại: - Việc của chúng ta là... bảo vệ kí hiệu bản đồ.

- Bây giờ việc cần làm là giải cứu Số 24. Phụ thuộc vào cháu đấy. những chính thám khác đều có nhiệm vụ rồi.

Số 17 nghiêm mặt chờ Aphia nói tiếp:

- Ta đã có cách...

Ông quay lại màn cảm ứng mở một tấm bản đồ ảo, rồi nói:

- ...giờ hãy nghe sự sắp xếp của ta, chắc chắn lão Dara sẽ không ngờ tới...

Trong lúc đó ở căn cứ TOP Dara cùng mấy người ngồi trước màn hình máy tính rộng trong một căn phòng kín.

- Chữ D đâu rồi. - già Dara nghiêm túc hỏi.

- Nó có việc không đến được.

Một trong số người ở trong đấy nói.

- Ủm, bây giờ con bé ở đây cũng không giúp được gì.

- Sao thủ lĩnh lại quan tâm con bé vậy.

- Vì...nó rất giống một người bạn thân của ta hồi còn trẻ, tính khí cũng thất thường, lại còn rất nghịch ngợm.

- Đúng rồi thủ lĩnh, Số 24 phải tính sao đây?

- Chúng ta đã giam giữ hắn cũng được một thời gian rồi mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì từ VQC! - một người khác nói.

- Bây giờ chúng ta đang liên kết với BIP. Nhưng chủ yếu chúng ta lợi dụng chúng để có được những phần còn lại.

Chữ A lên tiếng: - Thủ lĩnh chúng ta lợi dụng bọn BIP hay bọn chúng lợi dụng chúng ta.

- Sao cháu hỏi vậy, lại nhắc đến chuyện này rồi. - Già Dara hơi cau mày hỏi.

- Cháu chỉ không muốn thủ lĩnh mất cảnh giác. Tại vì theo cháu thấy chúng để chúng ta đối đầu với VQC còn chúng ngồi hưởng lợi, không phải tranh chấp cũng có được tấm bản đồ.

Già Dara cầu mày suy nghĩ, nét mặt tỏ vẻ hoài nghi:

- Chắc chắn là không có chuyện đấy đâu vì chúng phụ thuộc vào ta mà. Mục đích của chúng ta cũng giống như BIP là thống trị nên cần phải có bản đồ năng lượng. Nhưng quan trọng hơn vẫn là “kí hiệu bản đồ”.

Chữ A thắc mắc: - Kí hiệu bản đồ là cái gì và ở đâu?

- Kumm kumm, chỉ có VQC mới biết - về mặt nghiêm túc nói.

- Vậy ý thủ lĩnh là...Số 24 - Chữ A suy đoán.

- Đúng vậy, phải bảo nhóc đó khai ra.

= Rõ, chúng tôi hiểu rồi - tất cả đứng dậy cho tay ngang ngực.

Vừa lúc có người đàn ông cao to mà cả bốn cô gái gọi là đội trưởng. Cao to, cơ thể rắn chắc, khuôn mặt hầm hầm. Bộ quần áo đen có hình chữ nhật huy hiệu TOP trước ngực.

- Thủ lĩnh, chúng tôi đã nghe theo sự sắp xếp của ông đã cướp 1 tấn hàng dược liệu và thuốc nổ của bọn VQC - chấp hai tay về sau nói nghiêm túc.

- Tốt, tốt lắm. Các anh đã mệt, giờ đi lĩnh thưởng đi.

- Rõ. - giọng dặc.

Đội mọi người đi ra hết khỏi phòng họp, người đó quay lại phía mấy cô gái hỏi:

- Các cháu làm nhiệm vụ tốt chứ hả, lâu rồi mới gặp mấy cháu. Chữ D đâu.

- À, con bé chắc mãi chơi đâu đó không đến được ạ.

- Ủm, vậy ở đây, chú đi đây. Các cháu mạnh khỏe đấy nha.

- Vâng, chú yên tâm, tụi cháu là những nữ trinh thám mà._ Chữ B nói.

Chữ C lại hỏi: - Mà sao chú à thủ lĩnh đi lấy cấp gì vậy à, có liên quan đến chúng ta sao?

- Sao không. Cướp được chuyển hàng của VQC chúng sẽ bị chậm tiến độ giao hàng cho chính phủ, họ mất lòng tin sẽ không cần đến hàng của VQC nữa, chắc chắn chúng ta thay chân.

- Nhưng bọn cháu vẫn nghe nói VQC là các cứ cũng có thể nói là tốt mà chúng ta lại đối đầu với bọn chúng.

- Ồ thì...chuyện này các cháu biết nhưng chữ D chưa biết đâu. Nếu nó biết VQC là các cứ tốt nó sẽ không giúp chúng ta nữa đâu.

- Lo gì, con bé không giúp thì có tụi cháu còn gì.

- Hey, tóm lại là khó nói. Thôi các cháu cứ làm việc đi, chú đi đây.

Nghe trong lời nói có điều gì đó giấu giếm, Chữ B cũng nhìn ra điều ấy toát lên trên khuôn mặt trai xạm của Đội trưởng. Cô nhìn Chữ A và Chữ C, không thấy họ có phản ứng cô cũng thôi.

Trong khu giam giữ, xung quanh toàn tường bằng sắt. Số 24 bị giam trong căn nhà nhỏ. Cậu vẫn đeo chiếc mặt nạ không để ai thấy mặt mình. Trên tay đang mài một viên đá nhỏ cậu nhặt dưới đất. Chữ A đi vào, qua người canh giữ và qua một cánh cửa tự động mở. Cô oai vệ đi đến chỗ Số 24, nói qua song sắt nhà giam.

- Hừm, chúng ta lại gặp nhau rồi số 24 - giọng nói lạnh lùng, dứt khoát.

Số 24 quay lại, về lạnh lùng, đáng vẻ nghiêm túc.

- Chào người đẹp. Sao hả? lại định đến hỏi tôi gì nữa đây?_ cười nửa miệng.

Chữ A nhìn kiểu cười nửa miệng của Số 24 cũng phải bật cười:

- Hừm, lại kiểu nửa miệng. Sao cười mà cũng giống nhau quá vậy.

- Giống ai chứ.

- Một người, anh không cần biết. - lạnh lùng.

- Vậy cô còn điều gì nói nốt đi.

- Anh...biết về kí hiệu bản đồ chứ?

- Ha, kí hiệu bản đồ ư ? Tôi không biết mà dù có biết cũng không nói cho mấy bọn yêu nữ các cô đâu.

- Anh nói gì.

Chữ A tức giận, cầm chặt tay vào song sắt. Anh đúng là con người không biết tốt xấu. Không nói thì đừng mong ra khỏi đây. Cứ ở đây mà chịu đói đi giọng dứt khoát.

Số 24 đã nghĩ ra cách gì đó, cậu cười nửa miệng tiến sát lại song sắt, kéo Chữ A lại gần phía mình, 2 tay ôm má cô đưa sát mặt mình khiến Chữ A có chút ngượng ngao. Cậu cắn chặt răng vào nhau nói:

- Yêu nữ à, nóng tính quá không ai thích đâu nha, nhất là đối với những người đẹp trai như tôi.

Chữ A mở to mắt nhìn, cô cố kéo tay Số 24 khỏi mặt mình.

- Bỏ tôi ra nhanh không thì...

- ...làm sao chứ...

Chữ A đá thẳng vào chân Số 24 một cái khiến cậu ngã lùi về phía sau.

- Hum...đã bị bắt lại còn ra vẻ, đòi tán tỉnh tiểu thư. Cứ đợi đấy đi, đồng bọn của anh quên luôn anh rồi.

- Sẽ không có chuyện đó đâu.

- Hư, anh bị bắt cũng một thời gian, đâu có ai ngó ngang gì đến. Chắc mấy người VQC chỉ có tiền và chỉ quan tâm đến tấm bản đồ đó thôi.

- Thì cũng giống các cô thôi. Chỉ tiền và tấm bản đồ. Nhưng nè, bọn ta tốt hơn nhiều so với căn cứ các người.

- Tôi không tin. Nếu bọn chúng quan tâm anh thì quá tốt rồi.

- Gì, sao lại tốt, cô không sợ họ cứu tôi ư?

- Tôi chỉ lo họ không cứu thôi. Tôi có thể lấy anh làm vật trao đổi tấm bản đồ và kí hiệu nữa. Thấy sao, kế hoạch đấy hay ấy chứ.

- Hum, tôi biết kế hoạch đấy sẽ không thành công đâu.

- Vì sao?

- Thường thì như trong phim, nói trước bước không qua mà.

- Hum, đấy là nói vậy nhưng để xem đám người VQC có coi trọng mà đến cứu anh không đã.

Nói xong Chữ A phui tay đi ngay khỏi đó. Số 24 đưa mắt nhìn theo đến khi Chữ A ra khỏi cánh cửa. Cậu cười nhẹ một cái:

- Nơi đâu mình cũng sẽ thoát được. VQC không cứu thì mình phải tự cứu mình chứ.

Cậu nhìn vào chiếc cặp châm trên tay vừa rút trên đầu chữ A, cười nửa miệng. Cậu lấy viên đá nhỏ vừa mài, quay lưng lại với cái máy, ném ngược lại làm chiếc camera lắp gần đấy chệch khỏi phía cậu. Số 24 nhanh chóng lấy chiếc cặp châm, tìm cách mở khóa nhà giam. Sau một lúc xoay sở cuối cùng chiếc khóa cũng bị bật ra.

- Ha ha, tiểu muội dậy mình chiều nay đến nay dùng tốt rồi. Danh con được việc gớm.

Cậu mở cửa, vừa rón rén đi được vài bước thì có thứ ánh sáng gì đó cản lại. Tiếng cười từ bên ngoài vọng vào.

- Hahaha, số 24, anh tưởng thoát dễ dàng vậy sao? Quanh đây tôi đã cài tính năng điện từ, nó sẽ tạo tấm màn chắn, không thoát được đâu. Haha. Vậy là tôi biết anh là đồ bị bỏ rơi rồi.

- Hum, cô còn sảo quệt hơn cả tiểu muội tôi rồi, đúng là toàn bọn ma nữ với nhau mà. Họ không đối xử với tôi như vậy đâu. Cô có giám cá không?

- Cá ư, cá gì đây.

- Nếu...VQC không đến cứu tôi thì tôi sẽ nói hết những bí mật của họ.

- Ok.

- Còn nếu có thì...

- Thì sao?

- Cô phải làm bạn gái tôi.

Chữ A cảm thấy gì đó, bấm dừng chế độ laser lại, ngón trỏ vờ vờ số 24 lại, vẻ mặt vẫn thản nhiên:

- Nhanh, lại đây.

Số 24 cũng nghe theo, cậu vừa cười tủm vừa tiến lại gần chữ A. Cô giơ thẳng chân đá vào bụng số 24 khiến cậu ngã lùi vào trong nhà giam. Chữ A tiện thể đóng sầm cửa nhà giam lại.

- Hum, cậu nghĩ tôi là ai mà đòi chứ hả, việc đấy không có đâu.

- Thế tóm lại là có cá không?

Chữ A lại suy nghĩ một hồi rồi ngập ngừng quyết định:

- Cũng được thôi. Hum, để xem tôi hay anh thắng.

- Ok, để không uống bị cô đập cho một cái.

Chữ A lại đi ra ngoài, cũng không quên bật màn laser lên. Số 24 ngồi phụp...lên chiếc giường trong phòng giam.

Chữ A vừa chuẩn bị rời khỏi, có người con trai mặc bộ đồ đen có kí hiệu TOP trước ngực, đeo chiếc mặt nạ nửa mặt.

- Tên này cực kì ngoan cố, chúng ta có nên dùng cực hình tra tấn hắn không?

- Khỏi cần, thời đại nào rồi, phải chơi đẹp chút chứ. Nhưng...nếu là lệnh từ cấp trên thì cứ làm đi. - tuy nói thế nhưng chữ A có chút không an tâm.

Chữ A đi ngay khỏi đó. Một đoàn binh mặc bộ đồ đen đi vào trong. Đi qua nơi giam giữ Số 24, một người dừng khựng lại. Hắn bỏ chiếc mặt nạ ra khiến Số 24 buột miệng thốt lên nhỏ nhẹ: - Ren, sao nhóc vào được đây...?

- Không nói nhiều, ra ngoài đi đã.

Số 24 nhìn Ren mặc bộ đồ của TOP cậu biết ngay cách mà Ren đi vào.

- Không, dừng lại, đừng tiến nữa._ có ý ngăn cản.

Ren dừng khựng lại: - có chuyện gì, anh còn lưu luyến nơi đây à.

- Không, Trước mặt nhóc cậu có lắp từ trường laser, không vào được, chứ cậu tưởng cái khóa này làm khó được anh sao?

- Giờ phải làm sao?

Cậu chạy lại phía mắt tia laser nhìn quanh, có một bàn phím đầy chữ số.

- Cậu giỏi thì giải mã khóa đi.

- Trời, mã này chỉ có Số 13 mới giải được, còn em thì...

Ren nhìn qua một lượt, động nhẹ vào cái nút đỏ cạnh đấy, phân tích:

- Theo như kinh nghiệm đi theo số 13 thì... số 24, hình như tín hiệu laser đâu có bật.

- Gì mà kì vậy. Ai đã làm...

Số 24 chợt nghĩ đến cô bé Chữ A vừa ra khi đó. - Chẳng lẽ là cô ta...không, làm gì có chuyện đấy.

- Ha, càng tốt, mau ra ngoài thôi

Số 24 lưỡng lự: - Nhưng nếu anh đi thì...

- Sao, lại sợ liên quan đến người khác à.

- Sao cậu biết.

- Em đoán vậy thôi. Mặc kệ đi rồi khỏi đây trước đã.

Lừa lừa, Số 24 từ đằng sau đánh bụp một phát sau gáy làm tên gác cửa ngất luôn tại chỗ. Bỗng có tiếng vọng lên:

- Mọi người chú ý có kẻ đột nhập.

Số 17 với chiếc mặt nạ vẫn thường mang bước ra khỏi phòng giam. Số 24 nói:

- Cậu đi trước đi, để anh lo vụ này.

- Không, đã đi thì cùng đi, em mạo hiểm vào đây chẳng nhẽ lại để anh ở lại.

- Được rồi, cùng chạy thôi.

Già Dara đang ngồi trong phòng họp chuyện gì đấy bỗng có tin báo:

- Thưa ngài, Số 24 đã trốn thoát.

- Không thể nào, các người toàn lũ ăn hại, camera ở khắp nơi mà vẫn để hắn thoát là sao - tay đập mạnh xuống bàn vẻ rất tức giận.

- Thưa ngài, camera của chúng ta bị lỗi hoàn toàn.

- Há, bị lỗi ư, chẳng lẽ... lại là tên Aphia chết tiệt, chỉ có hắn mới biết camera lắp ma trận của ta. Hừm, lại để ông ta lên mặt rồi.

Già Dara vừa tức giận vừa cầm chiếc điện thoại gọi:

- Các cháu, mau bắt tù binh lại cho ta.

Số 24 và 17 chạy một mạch trên hành lang toàn tường bao phủ xung quanh, chạy qua một cái cầu sắt, bên dưới toàn chông gai. Vừa chạy sang bên thì cái cầu thụt ngay vào:

- May quá, bọn mình chạy kịp.

Cánh cửa rộng chạy ra bên ngoài chuẩn bị đóng, hai người dùng hết sức chạy, lộn một vòng ra ngoài, cánh cửa đóng sầm lại:

- Số 17, đâu là đường nào vậy?

- Em cũng không biết, Thủ lĩnh bày kế cho em đi mà.

Vừa đi được mấy bước thì họ khựng lại khi thấy những đôi chân dài đứng đằng trước. Ba Chữ cái A,B, C đứng trước mặt hai người cùng với một đám người áo đen một cách oai phong.

- Hey, lại phiền phức rồi.

Chữ A ra lệnh:

- Người đâu, bắt ngay hai tên kia lại.

Một chiếc xe đen phóng từ ngoài và đâm thủng cánh cửa nhà kho đó và đâm thẳng lại phía Chữ A làm cô và đồng bọn phải tránh sang một bên. Chiếc xe đó lượn một vòng rồi mới quay ngang xe lại. Cửa kính xe mở ra, Số 13 nói:

- Số 24, 17, lên xe.

Nói xong Số 13 cầm hai quả pháo khói, ném sang hai bên che khuất tầm nhìn của bọn TOP để giải thoát hai Số. Số 24 và 17 nhảy lên được trên xe, số 13 lùi xe phóng đi. Số 24 nói vọng lại:

- Hahaha, vậy là tôi thắng rồi, nhớ đấy, Chữ A.kaka.

Họ rời ngay khỏi đó.

Trên đường, số 17 trách: - cậu đi đâu mà giờ mới xuất hiện hả.

- Đến sớm không bằng đến đúng lúc đúng không? Tôi đến sớm thì cũng vậy rồi.

- Nè, câu này nghe quen quen nha. - Số 24 tò mò hỏi.

- À, học tập phim Tể Công ấy.

- Ha. - cười gượng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Gây Lộn

Buổi sáng, như mọi hôm, Rin đi từ sớm nhưng gần đến giờ vào học mới bắt xe bus đi. Thời tiết hôm nay mát dịu, có mây đen giương như sắp có trận mưa đổ xuống. Rin đứng chờ xe bus cùng mấy người, lần này cô đeo cặp chéo, đi đôi giày thể thao màu đen trắng có vẻ mới. Chiếc áo đồng phục nhà trường xắn tay lên gọn gàng. Cô cúi xuống chỉnh lại cái ống quần bó sát chân tuy chân cô cũng không phải là thon lắm như những hot girl. Chiếc xe bus màu xanh lá dừng lại, mở cửa đón khách lên xe. Rin theo đoàn người đi lên, lập tức chọn cho mình chỗ ghế trống gần cửa xe. Vừa ngồi xuống ghế, dựa vào cái cửa kính, mắt cô lim dim buồn ngủ. Vì tối hôm trước thức muộn nên thiếu ngủ, điều đó khiến cô mệt mỏi. Cô ngủ quên lúc nào cũng không biết. Cô cảm giác trong lúc mình gục đã có ai đó ngồi bên cạnh, cô chỉ mở hé mắt nhìn người ngồi kế bên. Khuôn mặt mờ mờ bởi đôi mắt vẫn đang buồn ngủ của cô không nhìn rõ. Cô nói với giọng yếu ớt.

- Trời, thằng ôn vật ngồi cạnh mình giống Ren vậy. Nhưng không cần biết, mình cứ phải ngủ như thế nào cho đỡ buồn cười.

Rin ôm nhẹ người mình bởi trên xe có lắp điều hoà khiến cô cảm thấy lạnh lạnh. Bỗng nhiên cô cảm thấy rất ấm áp. Lát sau, xe phanh khựng lại làm cô bị dòn về phía trước đập đầu vào thành xe khiến cô tỉnh lại. Chưa kịp nói gì thì ngờ ngàng thấy chiếc áo khoác bò mỏng có vẻ là hàng hiệu. Để mọi người xuống xe, cô hỏi người lái xe:

- Bác, cho cháu hỏi, bác có biết ai ngồi gần cháu không? - tỏ ra tò mò.

- À là một cậu thanh niên, hình như cũng là học sinh. Cậu ta hào phóng lắm ấy, cậu ta đã trả cho bác tiền xe trong vòng một tháng, nhưng đi chỉ vài ngày thôi.

- Vậy bác có biết tên người này không?

- Cậu ta không xưng tên. Bác chỉ có số điện thoại thôi, lấy không, bác cho.

Rin vui mừng hơn hờ nói: - Cho cháu đi.

Bác lái xe lấy điện thoại đã lưu số của người đó rồi đưa cho Rin. Cô đang vui vẻ thì kinh ngạc thốt lên:

- Chẳng... phải đây là số của kị sĩ bóng đêm sao!

Rin đi ra khỏi xe cầm theo cả chiếc áo:

- Dù sao mình cũng hay đi xe này, chắc chắn sẽ gặp được người đó.

Vừa đi vừa cầm điện thoại gọi cho số mà cô gọi là kị sĩ. Người đó nghe máy nhưng lại không nói gì, chỉ có cô nói chuyện. Cô cũng không biết từ bao giờ mình đã coi người này như người bạn nói chuyện. Mọi chuyện bức bối cô đều nói với người kị sĩ này nhưng câu trả lời được nhận chỉ là sự yên lặng.

Trên lớp, các học sinh từng tập tành ra nói chuyện. Lệ thì đang ngồi viết cái gì đó trông vẻ hơi bức bối.

- Cái cô bạn xấu xa, bảo mình làm hộ bài có việc gấp, tưởng việc gì ai ngờ... biết vậy mình không thèm nhận lời nữa cho xong.

Bên dưới, Rin đang cùng mấy đứa bạn hò hét chơi bài.

- Át đi... - tiếng nhón nháo hô.

- Á, từ từ, có... bộ 3 nè.

- Hahaha, vậy tôi ừ rồi nhanh, đưa tiền đây - Rin đứng lên cả bàn đòi tiền.

- Hào hào, rồi chơi xong rồi tính. - Việt nói.

Tiếng ồn ào khắp lớp. Đám con gái không ưa Rin ngồi cuối lớp tí toét:

- Hum, cứ cười đi, ròn cười tươi khóc thôi.

- Có chuyện gì à?

- Tất nhiên rồi, còn động trời nữa là khác. Kaka. - Nhân khẳng định.

- Sao bọn con trai lại chơi được với Rin nhỉ?

- Ha, mày ghen sao? Không lo đâu, tao mà bọn con trai không thèm xúm lấy mới là lạ đấy.

- Ha, nhưng nhờ chúng nó theo Rin hết thì sao?

La ngồi cạnh, cô không thèm để ý đến Nhân.

- Nè, La, sao vậy, ngồi yên suy nghĩ xem ra nhập quân Rin đúng không?

- không liên quan đến cậu

- Gì, mặc kệ tôi không biết, cậu dự đoán cho tôi hôm nay làm gì là đồ nhất nào?

- Nè, tôi không phải máy bói cho cậu đâu.

- Thôi đi, có chút tài bói toán mà định lên mặt hả.

- Hum, không thèm nói. - La quay đi chỗ khác.

Tiếng ồn ào từ bên ngoài vọng vào, Nhân mở to mắt nhìn cảm thấy thú vị:

- Chúng mày ơi sắp có kịch hay để xem rồi.

Đưa bên cạnh hỏi: - Ủa, có chuyện gì vui à?

- Cứ xem đi là biết. - Nhân héch nhìn đám bên ngoài.

Rin đang hô hô thì Mi xồng xộc chạy đến:

- Rin à, đi đi bọn học sinh lần trước gây sự với cậu đang đến đây. - mãi vội.

- Ủa, sao tự nhiên lại quan tâm đến tôi vậy?

- Bọn bè với nhau có gì đâu mau đi nhanh lên.

Rin bật tay nhẹ lên vai Mi, cười mỉm: - Yên tâm đi cô bạn. Phải đúng lúc cấp bách mới biết ai tốt hơn ai. Cảm ơn để tôi chuẩn bị trước.

Lệ cản:

-Rin, đừng ở đây, đi đi.

-Không tại sao tôi phải đi

Rin quay sang nói với Lệ giọng điệu nghiêm túc.

-Yên tâm, tôi sẽ không sao. Cậu ngồi yên đấy đừng xen vào.

Rin quay xuống phía Ren ngồi, cậu vẫn thản nhiên ngồi nghe nhạc. Chỉ nhìn Rin với ánh mắt thản nhiên. Rin không thèm để ý lại quay lên.

Bọn người gây sự với Rin đột trước hùng hổ đến trước cửa lớp, đằng sau có hai tên thanh niên có vẻ hồ báo. Điều đó khiến sự tò mò của nhiều người tăng lên. Cả trai gái xúm lại cửa lớp để xem. Rin nhảy khỏi chiếc bàn đang ngồi đi lại phía cửa lớp một cách thản nhiên. Trong khi Lệ rất lo lắng.

Du trùng mắt, héch mặt đe dọa:

- Con đi, mày muốn gì?

Rin vẫn thản nhiên như thường: - Sao cơ?

Đám đông bên ngoài ồn ào xôn xao, họ không hiểu vì sao Rin có thể thản nhiên như vậy. Có một vài người bàn tán:

- Chẳng nhẽ không sợ sao hay là khoe sự máu đời.

- Tao chắc con này sẽ quý xuống cầu xin cho mà xem.

Trong lúc đó Ren đang gục xuống bàn, không để ý đến mọi chuyện. Các học sinh trong lớp đều tỏ ra bàng hoàng ngỡ ngàng nhưng cũng không ai giám can. Rin hỏi:

- Sao bọn mày đến lớp tao làm cái gì vậy?

- Mày còn hỏi, đến để dạy cho mày một bài học.

- À, sao không gặp riêng tao để giải quyết, dẫn đám đông đến để khoe thể lực à!

Câu nói này khiến cả đám bên ngoài xôn xao làm bọn đi cùng Du càng tức giận, tròn mắt nhìn. Một thanh niên từ dưới hàng hồ đi lên tỏ ý khiêu khích:

- Sao, cô em bị vậy mà còn tỏ ra thần nhiên được cơ à?

Rin thần nhiên trả lời: - Why not?

Lệ hết sức lo lắng mắt thao láo nhìn về phía Rin, cô rất sợ nếu Rin xảy ra chuyện gì vì không thể giúp bạn.

Rin vẫn thần nhiên không sợ hãi của Rin khiến cho Du càng tức giận, đứng đứng đi lại chỗ Rin đẩy cô một cái:

- Con đi mày muốn chết hả...

Rin hét lên chặn lời:

- Đủ rồi, tao không có nhiều thời gian mà tao cũng không thích ai gọi mình là con đi đâu.

- Tao cứ chửi đấy. Con đi...

Chưa kịp nói thì Du đã bị ăn cái tát của Rin. Tiếng ồ...lớn từ ngoài vọng vào. Tên thanh niên đứng cạnh tỏ ra tức giận. Dù biết đánh con gái là rất nhục nhưng vì cậu không thể chịu được người yêu bị đánh. Cậu cắn răng giơ tay định tát Rin, phản ứng nhanh chóng tránh qua một bên, đạp thẳng chân vào bụng tên đó khiến tên đó ngã ra đất. Thua con gái thì càng tức giận trong khi đám lộn xộn bên ngoài đang réo lên khiến cậu cảm thấy nhục nhã càng muốn lao lại đánh Rin. Nhưng lần này dùng cú đấm, Rin tránh nhẹ cũng thoát khỏi cú đấm đó, thoát nhiên thuận tay, cô giữ chặt tay cậu thanh niên đó bẻ gấp về phía sau lưng, cậu ta vùng lên quay lại bị cú đấm mạnh của Rin trúng má khiến cậu ta ngã xuống đất. Rin cảm thấy một vết xước nhỏ hơi rỉ máu trên mặt, chắc do móng tay của tên thanh niên vừa ngã đã quẹt vào má cô. Vết thương đó không làm cho mặt Rin xấu đi mà còn làm cho Rin trở lên đẹp lạ thường.

- Chưa xong đâu vì tội làm tao chảy máu...

Tên thanh niên kia vừa đứng dậy, Rin chạy lại giơ cao chân đá thẳng một phát vào gần ức của cậu ta khiến cậu ta ngã xoài ra đất, tiếng oh càng nhiều thêm. Du vội vã đỡ người thanh niên đó dậy tỏ ra sợ hãi. Tên thanh niên còn lại tức giận cắn chặt răng định chạy lại thì tiếng nói quen thuộc của Ren vọng đến: - Dừng lại!

Ren từ từ ngồi dậy rồi đi lại gần chỗ Rin.

- Ai cho chúng mày đến lớp tao gây chuyện vậy. Tính sao đây.

Ren nhìn đám Du với vẻ mặt lạnh lùng khiến họ sợ xanh cả mặt.

- Ồ...à...

Đám đó tỏ ra sợ hãi, ríu rít xin lỗi:

- Bọn em xin lỗi, em sẽ đi khỏi đây ngay.

Nói xong cả đám khúm núm bỏ đi. Nhân ngồi dưới, há hốc mồm vì không ngờ. Đám đông bên ngoài có tiếng xôn xao:

- Ôi, Ren kia đẹp chưa.

- Woa, anh ấy còn hào hiệp ga năng nữa chứ.

Ren quay lại nhìn Rin, nhìn vết thương nhỏ trên má càng làm cô trông xinh hơn khiến cậu hơi dao động, lập tức quay ngay đi trước khi bị Rin quyến rũ. Dù được giúp đỡ nhưng Rin chỉ cảm kích chút xíu.

- Ồ thì...Tôi không cảm ơn đâu nha, tôi đâu cần cậu giúp...

- Ừa, rồi. Ai mượn cậu cảm ơn, tôi chỉ không muốn ồn ào thôi. Đồ khó ưa. - nói xong đi ngay xuống cuối lớp ngồi.

- HÁ, gì cơ. - chớp mắt mấy cái nhìn theo Ren tỏ ra khó hiểu.

Đám đông bên ngoài vẫn đứng bàn tán. Ren quay ra nhìn với ánh mắt lạnh lùng làm đám đông nhanh chóng giải tán.

Mi chạy lại ngồi cùng Ren:

- Khâm phục cậu thật ý. Nhìn mỗi cái mà bọn nó cũng sợ rồi.

Ren cười nhạt, cậu nhìn Rin rồi suy nghĩ điều đó.

- Chẳng lẽ cậu ta chấp được tên đấy sao?

Lệ chạy lại hỏi thăm: - Cậu không sao chứ?

- Không sao đâu cô bạn xấu xa à.

- Cậu mới xấu xa ý. Xem kia, bị thương trên mặt rồi kia, cậu...- lo lắng.

- Yên tâm tôi có thuốc chưa lành vết thương nhanh mà.

Việt cũng chạy lên quan tâm: - Không sao thật chứ, cậu không sợ nó quay lại đánh hội đồng sao? Xin lỗi vì không quan tâm đến cô bạn mỏng manh dễ vỡ này.

- Hừm không sao đâu. Ông cứ vớ vẩn.

- Nhưng Rin...

Việt nhìn vết thương rồi nhìn toàn bộ khuôn mặt Rin đánh giá:

-Nhưng cậu...bị thương lại trông rất đẹp đấy.

-Vậy hả, thanks.

-Nói thật đấy. Nhìn sự lạnh lùng của cậu với vết thương trông cũng hơi bị ngầu, có phần cuốn hút đấy kaka.

Piza tát xướt đầu Việt:

-Tên Việt gian này nói cũng không biết nói. Phải kà cá tính chứ.

Nam chạy từ ngoài vào hỏi thăm

-Xin lỗi không giúp được gì. Lốp mình nhu nhược quá mà. – đang giọng có lỗi đổi ngay giọng. Kaka, cậu to gan đấy chứ. Nhưng lần này phải cảm ơn Ren thôi. Không có cậu ta thì cậu tiêu rồi.

-Cái tên này năng ư bao lũ thất thường.

Câu nói này khiến Rin hơi suy tư, cô quay xuống nhìn Ren. Ren vẫn đang gục xuống bàn nghe nhạc. Lệ kéo Rin đi sát mình, cô muốn xem vết thương trên má Rin.

- Nè tôi xem nào, không cần thận để lại sẹo đấy.

- Không sao.

La cũng đi đến hỏi thăm: - Cậu không sao chứ?

- La hả, tôi không sao đâu. Nhưng cảm ơn đã quan tâm

- Thực ra tôi cũng có linh cảm cậu sắp có chuyện nhưng tôi không dám nói vì sợ cậu không tin.

- Gì chứ, tôi sẽ tin mà. Nhưng sao không nói nữa.

- Vì tôi linh cảm cậu không sao chắc chắn có người giúp nhưng không ngờ là...

- Vậy cậu cảm giác đúng rồi đấy.

- Cậu bị chảy máu kia.

- Không sao đâu chuyện nhỏ.
- Rin à, tôi nghĩ cậu không nên lạnh lùng với Ren như vậy.
- Cậu ta lạnh lùng thì có.
- Nhưng nói đi nói lại từ sáng tới giờ cũng chưa thấy Min là sao ta, cậu ta đi đâu rồi.

Min từ ngoài chạy vào bám vai Rin quan tâm

-Cậu...cậu không sao chứ...

Min nhìn vết thương nhỏ trên khuôn mặt Rin mà tự thấy có lỗi. Cậu giải thích :

-Xin lỗi vì đã đến muộn, thì ra bọn chúng lừa tôi ra ngoài để đến gây sự với cậu đây.

Rin chỉ cười nhẹ, có chút cảm kích khi nghe Min quan tâm

-Không sao đâu, tôi vẫn bình thường mà.

Ngoài trời mây càng ngày càng đen hơn, chốc lát đã đổ mưa rào đúng lúc trường Thiên Thần tan học. Min cầm chiếc ô lưng thừng đi xuống cầu thang. Rin đang đứng trên hè, vì trời mưa không có ô cô không về được. Quay lại thấy Min đi đến, cô không cười như mọi lần gặp Min nhưng vẫn hỏi:

- Giờ mới về hả?
- Ừm, tôi có chút chuyện thôi. Cậu định bắt xe bus hả.
- À, ừm chứ biết đi bằng cái gì đây.
- Đi với tôi một lát.

Nói xong kéo Rin đi ngay ra ngoài cổng trường. Đúng lúc một chiếc xe taxi đi đến dừng lại chỗ Min.

- Cậu đi với tôi không?

Rin ngỡ ngàng nhìn chiếc xe, cô có vẻ không thích thuận lời từ chối:

- Thôi cậu về đi, tôi đi ngược đường với cậu mà.
- Ừ ha. Vậy thì...

Min để ý vết thương nhỏ trên má Rin cậu tự cảm thấy áy náy, đưa chiếc ô đang cầm cho Rin : - Cậu cầm đi.

- Vậy còn cậu?
- Tôi đi xe mà.
- Nhưng...
- KHÔNG nhưng nhẹ gì hết.

Min đưa cho Rin cầm rồi chạy nhanh lên xe. Cậu mở cửa kính xe nhắc nhở Rin:

- NÈ, cậu đi nhanh lên không hết xe đấy.
- Ừm, biết rồi.
- KHÔNG chi.

Nói xong xe nổ máy đi ngay. Rin nhìn theo chiếc xe của Min, cô có vẻ không vui.

- Hừm, tên này đã có lòng thì phải mời người ta lên xe lại về tận nhà chứ.

Đang định đi thì có điện thoại của LÊ gọi:

- Nè, cô bạn xấu xa, cậu còn ở trường không quay lại lấy cho tôi cái chìa khóa trong ngăn bàn với.
- HA, khóa mà để quên nhờ mất thì sao, đúng là hậu đậu mà.

- Thế cậu đang ở đâu?
- May cho cậu đấy cô bạn xấu xa ạ. Tôi chuẩn bị về nè.
- Hi, cậu mới xấu xa ỳ. Thôi lấy giùm nha.
- Ok.

Cô cầm theo chiếc ô quay ngay lại lớp, lúc chiếc khóa trong ngăn bàn Lê. Đang từ hành lang đi xuống cô nghe tiếng ồn ào từ đâu đó vọng đến từ phía dưới. Cô không xuống nữa. Rin cười toét miệng, tò mò nghe nén.

- Bố à, sao bố luôn bắt con làm chuyện con không thích chứ. Đồi đầu có thiếu phụ nữ mà bố lo. Bố không nghĩ đến cảm giác của con sao?

Rin thậm thụt, cô muốn nghe nhưng cũng không hiểu Ren đang nói chuyện gì. Trong có vẻ giận dữ, đôi mắt long lanh có chút nước ở khóe mắt. Ren tắt điện thoại toan ném nhưng không hiểu sao cậu ngừng lại, suy nghĩ điều gì đó rồi chạy ngay xuống cầu thang. NGười trong sảnh thoại nói gì đó khiến Ren không vui, cậu thững thò đi từng bước dưới trời mưa. Rin tò mò, cô cũng đi theo Ren một cách thận trọng.

- Cái tên công tử bột đáng ghét này, làm gì không biết nữa, nhờ điên quá tự tử thì xong.

Ren vừa đi vừa nhìn vào khoảng không, cậu không biết mình đã rời trường từ lúc nào. Cậu có cảm giác có người đi theo, chỉ quay nhẹ lại nhìn. Thấy Ren quay lại, Rin lập tức ẩn mình sau bức tường.

- Gì vậy, chẳng nhẽ hần biết mình theo dõi sao, hần có phải điệp viên không chứ.

Rin tò mò ngó đầu ra xem thử, ngạc nhiên khi không thấy Ren đâu. Cô rời khi chỗ trốn, nhìn quanh bỗng có tiếng nói khiến cô giật mình.

- Cậu theo tôi làm gì vậy.

Rin quay ngoắt lại, không ngờ Ren đã ở phái sau mình. Cô ấp úng:

- Ồ thì...cùng đường thôi mà.
- C'Ừng đường sao, hay cậu định đi theo tán tôi hả.

Rin nghĩ thầm “Tôi nghi ngờ mới theo thôi, tưởng mình là ai chứ”

Giường như Ren đọc được suy nghĩ của Rin, nói với cô:

- Tôi không là ai to lớn cả nhưng tôi chắc chắn là cao cấp hơn cậu.

Rin ngớ ngàng:

- HÁ, cậu...sao...
- Chuyện đấy là chuyện nhỏ thôi.

Ren nhìn Rin, cười nheo một cái rồi quay đi. Rin khó chịu trước sự thờ ơ của Ren, cô nắm tay Ren lại...

- Nè từ đã tôi có chuyện muốn hỏi.

Đang trong lúc tức giận, cậu gạt mạnh tay Rin làm cái ô rơi xuống đất.

- Làm gì vậy, để tôi yên - thái độ bức tức.

Câu nói đó làm Rin ngạc nhiên, cô nhìn chiếc ô rồi nhìn Ren với sự khó chịu. Ren để ý từng giọt nước mưa rơi xuống vết thương trên mặt Rin khiến cậu hơi nao lòng. Cậu cầm chiếc ô lên che, cầm tay Rin kéo đi. Cô gắt lên:

- Bỏ tay ra, ai mượn cậu... - gạt tay Ren ra.

Ren vẫn tiếp tục cầm tay Rin kéo đến chỗ bến xe bus. Cô nhanh chóng gạt tay Ren ra khi đến bến xe. Ren cụp ô lại để gọn một chỗ.

- Ê khó ư, sao cậu luôn khó chịu với những gì tôi làm vậy?_Ren thắc mắc.
- Sao cơ,...à mà đúng thật. Theo tôi những việc cậu làm rất lố bịch.
- Thế hả, sao còn đi theo tôi?

- Ai theo chứ. Cậu bảo tôi luôn khó chịu với những việc cậu làm nhưng cậu cũng vậy còn gì.

Ren phủ nhận: - Gì chứ tôi đâu có.

- Đấy như bây giờ đây này.

- Vậy thì cứ cho là có đi nhưng toàn điều chính đáng cả._ Ren nói.

- Sao chứ. - gất lên.

- Cậu...sao cậu không nữ tính một chút...

- Sao tôi phải vậy, tôi ghét điệu đà. Không nữ tính mà còn có người bảo là yếu đuối đấy.

- Hừm, Không biết nói gì. - áp úng vì biết Rin nói ý xia xoi.

Ren chuyển chủ đề: - Mà sao, cậu thích bấm h lỗ tai vậy?_ nhìn tai Rin

- Vì tôi thích được chưa, như cậu vậy, con gái mới bấm, cậu con trai bấm làm gì cho điệu.

- HA, cậu không biết bấm một bên mới thấy được sự mạnh mẽ của đàn ông sao?

- Huh Vậy thì con gái đeo cũng để thể hiện bản lĩnh con gái đấy. Nè mà sao cậu quan tâm chuyện của tôi làm gì, lo chuyện của cậu đi.

- Há...

- Cậu nhìn xem, ăn mặc bóng loáng, vòng bạc, đồng hồ xịn đeo tay.

- Vậy trông mới sang chảnh, lịch lãm. Ai bảo cậu không đeo vòng đá quý hay bạc chứ, đeo cái linh tinh kia làm gì, kpop ư, vòng mà cũng đeo tên nhóm nhạc được. Cậu cuồng quá rồi đấy. - Ren chỉ vào mấy chiếc vòng đeo trên cổ tay Rin.

- Nè, không phải đồ linh tinh đâu. Cái này bằng da thật đấy. Vòng nhóm nhạc, rất đắt mà hiếm gặp.

- Trời, mấy thứ đấy tôi tìm loáng là xong.

- Vậy mấy thứ của cậu tôi cũng tìm được. Không có gì mới hơn à.

- Mấy thứ tôi đeo toàn đồ cao cấp, hàng hiệu đấy, tương mua dễ à.

- Cậu định khoe khoang gia tài sao?

- Há, khoe với ai chứ với cậu thì cần gì. Cậu có tiền mua chỗ này không? Hừm.

- Hừm

Mỗi người quay sang một phía. Trời thì vẫn mưa tầm tã, Rin nhớ ra người bên cạnh mình là dạng công tử bột, đâu thể chịu nước. CÔ lấy chiếc áo da mỏng trong cặp có được trên xe bus khoác cho Ren khiến cậu ngỡ ngàng.

- Gì vậy?

- Đâu có gì, tôi nghĩ cậu cần hơn tôi. Công tử bột như cậu làm sao chịu được mưa gió nay chứ. BẠN BÈ làm sao BÈ MẶC ĐƯỢC. - cô nói lãng đi việc khác.
- Trời thế này bao giờ mới hết mưa đây.

Ren để ý áo Rin đang mặc đã thấm nước rồi nhìn chiếc áo Rin đang cầm “cậu ta luôn mang chiếc áo này theo sao, đồ con trai mà cậu ta dùng làm gì chứ”

- Khó ư, chiếc áo này của cậu hay sao, nó là đồ con trai mà.

- Liên quan đến cậu sao?

Hai người cùng ngồi xuống ghế chờ. Có đám người đến trú mưa dồn Ren ngồi sát lại gần Rin. Ngồi chờ xe đến cũng lâu, cô buồn ngủ, gật gù, gục xuống vai Ren lúc nào không biết. Ren nhìn Rin với ánh mắt thân thiện, từ mắt mũi rồi đến môi. Cậu nghĩ “cậu ta nhìn thì cũng dễ thương đấy chứ. Nhưng thực tình cậu ta đâu có gì đặc biệt hơn những cô gái mình quen chứ”

Rin vẫn dựa đầu vào Ren, bỗng cô mở mắt, nói:

- Nè, cậu có tin không hả? chắc chắn tôi đặc biệt hơn mấy cô gái cậu quen rồi.

- HÁ, cậu thức sao? - ngờ ngàng.
- KHÔNG mới thôi. Tôi đặc biệt hơn như thế nào chắc cậu phải biết rõ chứ. Rõ nhất là tôi không ư cậu.
- Biết rõ ư?
- Ừm - thân nhiên trả lời. - Vì... tôi không bị đổ trước cậu hiểu chưa hả.

Nói xong đẩy Ren ra xa mình. Ren chỉ nhìn Rin với ánh mắt khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lớp Học Quậy

Giờ chào cờ đầu tuần đã xong, các học sinh trong trường tiếp tục những tiết học của mình. Nhưng trong lúc đó, cô giáo chủ nhiệm lớp 12a4 vẫn đang ở trên phòng thầy hiệu trưởng nghe trách.

- Cô quản học sinh lớp cô thế nào vậy. Chúng nghịch ngợm thôi rồi luôn.
- À, Em thấy thầy nói thế nào ấy chứ, bọn nó là học sinh mà, phải cuội chứ.
- Nhưng đâu có thể quá đáng làm các cô giáo không giám dạy chúng chứ.
- Vâng đề em bảo lớp em
- Lớp cô là lớp được liệt vào danh sách học sinh cá biệt rồi đấy, nghịch kinh khủng.
- À vâng, em không biết những giờ khác như thế nào nhưng em thấy chúng học cũng được mà, cũng đâu đến nỗi nghịch quá đâu.
- Ừm, không nghịch mà ai cũng kêu. Sao cô dạy lớp đấy có thể chịu được không biết nữa.
- À, vâng, thì học sinh của mình thì phải chịu thôi.
- Này, tôi nói thật với cô giáo nha, cô là giáo viên dạy giỏi nếu cô còn dạy lớp đấy chắc lớp đấy sẽ kéo cô xuống mất. CÔ... có muốn đổi lớp dạy không, giờ vẫn còn kịp đấy.

Cô giáo suy nghĩ một lúc rồi nói ý chắc chắn: - thầy, em sẽ dạy lớp a4, em không muốn chuyển đâu thầy ạ.

- Vì sao vậy?
- Vì đối với em bọn nhóc đó rất ngoan, rất biết quan tâm đến cô giáo. Các cô khác chỉ biết dạy, cũng không quan tâm học sinh thích hay không thích học cái gì nên bọn chúng mới phá các thầy cô thôi ạ.
- Các cô các cậu đó làm gì mà cô bảo quan tâm cô. Tôi thấy chúng nghịch còn nhiều hơn cả học nữa ấy. Như trong giờ sinh học vậy.

Vừa đầu giờ sinh, vào học rồi nhưng đám con trai vẫn nô nghịch, đuổi nhau, gấp mấy bay rồi vo giấy ném. Dưới đất bao nhiêu giấy xả ra, tiếng ồn ỉn tận phòng hiệu trưởng cũng nghe thấy. Nam đi muộn, cậu chạy lại ngay chỗ đám đánh bài. Đám con gái thì đang tùm tùm ngồi ăn hướng dương và hạt điều.

- Nè, có vụ gì mà nhiều đồ thế này.

Đứa con gái ngồi cạnh tán phét:

- Hey, đây là của mấy anh khối D đến tán em Ngân ý mà.

Ngân ngồi bên cạnh, hơi đỏ mặt nói: - Tán gì, nó thích thì cứ mang, tao không chê, lấy hết.

- Ừm, không chê là đúng, chứ không thích nó mang đồ ăn đến mà giả lại thì chị em mình đâu có gì ăn chứ.
- Kaka, mấy con người này chỉ thích ăn thôi.

- Chép...chép...chả ngon tẹo nào.

- Ha, vậy thôi đưa tao ăn cho.

- Gì vậy, còn lâu nha, tao bảo không ngon chứ có bảo không ăn đâu.

- Đúng rồi, không ngon nhà đông con cũng hết.

- Tụi bay đúng là Bazo mà, ăn rình của Ngân cơ_Bông nói đùa, rồi cô tự động chạy lại bốc một nắm húng dương về chỗ ngồi ăn.

- Ôi dào oi, tương gì, nè bà Bông bà đang ăn gì ý nhỉ?

- Haha đang ăn rình của Ngân thôi, haahaaaa.

Tuyên từ đâu đó đi lại, ngồi cạnh đồng hướng dương gần đám con gái, cười tí mắt.

- Cho ăn lại còn nhiều lời thôi ăn đi, đúng là bọn con gái chỉ biết ăn vặt. Nhìn kìa mấy đám con trai người lớp có ai thèm ăn đâu hức.

Nói xong thò tay bốc một nắm to: - hey, sợ mấy má không ăn hết, để tôi ăn giùm cho.

- Nè nè, cái tên béo này, ăn vừa thôi, cho đi lu đường bây giờ.

Lệ ngồi gần đấy, cô nhìn xung quanh tìm Mìn nhưng vẫn chưa thấy cậu đến. Thấy tờ giấy trên bàn chạy lên xem.

- Hum, tên này lại nghỉ học rồi.

Đám con gái nói vọng lên: - Chắc nay tên Mìn nghỉ cả ngày đấy.

- Ủa vậy hả. - về mặt buồn đi.

- Nè. mấy đứa hôm nay nghỉ viết bản kiểm điểm cũng có kinh nghiệm rồi đấy.

- Hi, bản kiểm điểm thì muốn thừa câu Em xin lỗi vì hành vi của mình từ lần sau không tái phạm nhưng vẫn đầu vào đấy, giấy nghỉ học thì muốn thừa Em xin hứa sẽ học và làm bài đầy đủ trước khi đến lớp. Hum

- Ha, toàn cùng một nội dung khiến thầy giáo không muốn đọc nữa.

Tuyên đưa tờ giấy gì đó cho Lệ, nhờ:

- Lệ, kí chữ tên phụ huynh giúp tôi đi, chữ cậu rất người lớn, rất đẹp tôi mới nhờ cậu đấy.

- Hum, cậu lại trốn học đi chơi hả. Có gì hậu tạ không.

- Yên tâm, bao giờ đi học tôi mang đồ cho mà ăn.

Cả đám reo lên: - Thật không?

- Đương nhiên, tôi nói mà.

Bông đi lại nhìn lướt qua: - Hey, lại còn vụ chữ kí giả nữa, chết nhá, tí tôi báo cô...

Tuyên bịt mồm Bông lại, vừa cười vừa nói: - a ha, thôi cậu lớp trưởng ngồi xuống đây ăn cùng mấy bạn đi._ giọng ngọt xót. Nè, mấy bạn giữ Bông hộ mình nha, ai giữ lâu sẽ có thưởng.

Bông vênh mặt ngồi luôn xuống: - kaka, biết thế là tốt.

Cả đám cười ồm ồm lên. Tuyên mãi vội lấy cặp, không may quần cậu bị mắc phải chiếc đinh bàn đang chòi ra, một tiếng soạc... ngang, một bên ống quần Tuyên bị rách. Cả lớp lại được trận cười sáng khoái.

Cả lớp stop mọi hành động khi cô giáo dạy địa bước vào lớp. Ánh mắt nghiêm nghị nhìn cả lớp. Đám học sinh nhón nháo chỗ nào về về vị trí đưa đẩy nhanh chóng. Bông hô :- Cả lớp, chào cô.

Cả lớp đứng dậy ngẩn, chào cô.

Cô giáo thờ dài một cái, nói: - Các anh chị, buổi nào tôi vào cũng loạn, từ sau chào phải chào đằng hoàng, không chào thì thôi - nói trong sự tức giận.

Cả lớp thấy cô nói vậy cười phá lên, xếp chỗ ngồi linh tinh.

- Vâng cô nói vậy thì bọn em không khách sao.

- Đúng rồi, không chào đỡ mời chân.

- Kaka, cảm ơn vì không bắt chúng em chào.

Những lời trò chơi đùa của học sinh khiến cô càng thêm tức.

- Hum, mấy anh chị giỏi đấy, không hiểu sao cô Nguyệt còn nhận dạy anh chị để mất thi đua được chứ.

Đám học sinh thi nhau trả lời: - Cô giáo quý bọn em quá mà, phải lô nghịch thì không khí lớp mới vui chứ.

Nói xong tên đó lấy cái dẻ lau bảng ném thẳng vào Tuyên.

- Cái gì, a mày định ném bỏ m hả, tao cho mày biết tay.

Vừa định đứng lên nhưng thấy cái quần bị rách liền toe toét miệng ngồi im.

Cô giáo nhìn xuống sàn lớp nhận xét: - cái lớp mày bẩn thỉu quá cơ.

Có mấy con ruồi nặng bay qua mặt cô vo ve vo ve khiến cả lớp phải cười phá lên khiến cô khó chịu.

- Hum, đúng là lớp toàn ruồi nặng mà.

Cô ngồi lên ghế trên bục giảng hỏi học sinh: - hôm nay đến phiên bàn ai trực nhật.

Cả lớp chỉ vào bàn Việt. Cô ghi mặt nói:

- Các em ... ra ngoài cửa đứng cho cô.

Cả đám kêu lên: - Há.

Tiếng ồ...cũng lớn hơn.

Cả bàn Việt Đứng hết ra ngoài. Nam nhìn dáng vẻ ngu ngơ của Việt mà cũng pahir phì cười: - Haha, cho đáng đời tên mặt bánh dày, chỉ biết chơi thôi. Hahaaa.

Cô giáo nhìn xuống chỗ Nam, yêu cầu: - em, làm ồn lớp, ra ngoài đứng cho cô.

- HÁ.

Nam lại lẻo đẻo ra ngoài cửa đứng cùng Việt.

- Kackac cười người hôm trước hôm sau người cười mà.

- Hum, con nói nữa tôi cho ăn đập giờ

- hahahaha buồn cười không thể chịu được.

Cô giáo bỏ sách vở trên bàn, điểm danh một lát, cô thấy thiếu gọi ngay lớp trưởng hỏi:

- Tuấn và Piza đâu rồi hả.

- Cô giáo, các bạn ấy đi giặt rế cô ạ.

- Gi giặt rế mà lâu vậy.

Ngoài chỗ vòi nước gần nhà vệ sinh nam, Piza và Tuấn đang vừa giặt dẻ vừa cười đùa.

- haha, qua tao chơi thử Garen hay góm mày ạ. Thấy nói đẹp trai ghen tị nên không chơi ai ngờ chơi thử cũng sướng phết.

- Hey, AD chơi hay hơn chứ.

Ren từ đâu đó đi đến, thấy đám bạn lớp mình cậu hỏi:

- Các cậu làm gì đây, không vào lớp sao hả? _ vẻ mặt lạnh lùng.

- Ren à, cậu ở đây sao? Lát nữa rồi vào, chán phèo ở đây kéo dài thời gian một chút, đỡ bị kiểm tra bài cũ.

- Chủ yếu trốn kiểm tra ấy mà.

- Ha, đã trốn là phải trốn luôn, nếu còn trở về thì... các cậu bị đứng ngoài đấy_ cười nửa miệng rồi bỏ đi.

Piza hơi bức bối: - Hey, cái tên này, nghe hẳn nói có về cái gì cũng viết thì phải. Ha, bảo sao Rin không thích. Tôi không tin đâu.

- Ủm tôi cũng vậy, về thôi chắc quá 15 phút cô không kiểm tra nữa đâu.

Hai tên vừa về, một tên ngồi vào chỗ còn một tên đưa rì lên bàn giáo viên.

Cô vừa cười vừa gật đầu nói: - lúc này cô đã trả bài hôm trước kiểm tra, giờ, mời em Piza lên cô kiểm tra bài cũ.

Piza há hốc mồm: - HÁ... cô còn gọi ạ.

- Thì bây giờ mới kiểm tra mà. Nếu không thuộc thì đứng ra ngoài cho cô.

Piza lại lững thững đi ra ngoài.

Cô giáo tiếp tục gọi Tuyên lên bảng. Mấy đứa trêu:

- Thôi lên đi, ngại gì cô giáo mà.

Tuyên dè chừng cậu vừa đi vừa lấy sách che chỗ quần bị rách. Cô được thể hỏi:

- Em làm sao thế hả.

- À, à... không sao cô ạ.

- Em lại nói dối. Ra ngoài cửa đứng cho cô.

- HA.

Tuyên lại lẻo đẻo vừa đi vừa lấy quyển sách che quần mình khiến cả lớp cười sặc sụa. Cô giáo nghiêm mặt nhìn khiến cả lớp im bật.

Tiết sau vẫn là tiết của cô Địa nên Tuyên Việt cùng mấy bạn vẫn phải đứng bên ngoài. Cô giáo kiểm tra một tiết.

- Như hôm qua tôi dặn hôm này kiểm tra một tiết đúng không?

Vừa đi từ trên bục xuống vừa nói.

- giờ mọi người bỏ giấy ra kiểm tra, nhanh.

Lệ quay lên xin giấy Rin: - Lệ, cho tôi tờ giấy.

Cô quay ngất lại nói Lệ: - Em... nói từ từ. - Cô dặn mà không mang giấy, chống đối cô sao. Em, ra ngoài đứng cho cô.

- HA. Rin kêu một câu rồi lại lững thững ra ngoài.

Rin cũng xung phong khi mấy đứa bên gọi nhẹ: - Cô giáo vậy cho em ra ngoài đi ạ.

CÔ lắc lắc nhẹ: - Hum, cô không cho em miễn nguyện đâu. Em ngồi đấy, không đi đâu hết, em có tội gì đâu mà đi.

- HÁ. - nản luôn.

Đám học sinh bên ngoài không đứng yên mà còn cười đùa nô nghịch. Rin nhìn ra bên ngoài rất muốn ra, cô vờ ho một tiếng thật to.

- Koko. Cô giáo, em bị ho làm ồn lớp, cô cho em ra ngoài cửa đứng đi ạ

- Bị ho à, thôi nay cô miễn, em thật thà vậy là tốt, cô sẽ không phạt, không cần ra đâu. Hôm nay em rất ngoan, làm ồn mà nhận lỗi thì rất đáng quý. Cứ ngồi làm bài tiếp đi.

- Há.

Đứa bạn bên cạnh tiếp lời:

-Hey, muốn ra ngoài đâu có dễ.

Tiếp theo cả một đám bị bắt quả tang lười chép bài, bị cô đuổi hết ra ngoài cửa đứng xếp hàng. Rin đang chăm chú làm bài, đến câu khó không làm nổi cô quay xuống định hỏi bài thì ngỡ ngàng...

- Há, gì đây, mọi người đi đâu hết rồi.

Cả lớp cười ồ lên khi dãy trong bị đứng hết bên ngoài, chỉ còn Mi và Rin. Cô giáo gật nhẹ đầu.

- Giờ thì yên vị làm bài đi.

Thầy hiệu trưởng đi qua giám sát tình hình, thầy cũng ngạc nhiên khi một đám học sinh đứng ngoài cửa. Vì đây chưa phải học chính thức nên thầy cũng không nói gì, đi vào lớp a4 thấy dãy trong đi vắng hết...

- Chép... chép lớp này được đấy. Kiểm tra kiểu gì mà nửa giờ lớp phải đứng ra ngoài rồi.

Nói xong thầy đi qua nhìn một loạt học sinh đứng ngoài:

- Các anh chị sướng nhá, đỡ phải làm bài lại còn được ngắm cảnh trời đất nữa chứ. HA, cứ yên vị đứng đấy nha. Hahahaa

Đám học sinh bên ngoài hơi ngại, cúi rạp mặt xuống. Thầy giáo vừa đi là lại thì nhau cười.

Hiệu trưởng lại nói chuyện với giáo viên lớp a4.

- Đấy, cô xem, chúng nó đứng ngoài mà còn không sợ kia kia.

- Thầy, bọn nó còn nhỏ, nghịch ngợm là đứng rồi.

- Nhưng nghịch quá ai chịu được. Thầy Sinh suốt ngày kêu kia kia.

Buổi học khác, Nam mang lồng gà đến lớp khoe với mọi người, cả lũ xúm lại xem con gà.

- Nè con gà tui hay nhắc đến đây nè. Thấy sao, đẹp không?

- Nè tôi cảnh báo tôi đã trực nhật rồi đấy. Tiết này là tiết địa đấy, giữ sạch lớp không cô lại chê, ngại mặt

- OK đi.

- Con này á, gà gì mà cổ đỏ, lông thì cái rụng cái còn.

- Hey, đúng là thiếu hiểu biết. Con gà trội chứ sao.

- Hey, nhưng hơi nhỏ chắc chưa to bằng quả bưởi nhà tao.

- Nhưng mà trội hơi bị ác đấy nhá.

Mấy đứa con gái không hứng thú, ngồi buồn chuyện trai đẹp.

- Đây hôm qua mấy anh upa lên ti vì nhìn sướng kenh đi được.

- HA, này chỉ được cái hám zai... giống tao thôi.

- Bọn Hàn toàn bọn đẹp nhưng không chất bằng Việt nam đâu nha.

- Gì, như trong lớp mình nè toàn tên xấu mù.

Việt ngồi bên cạnh háng giọng: - Kamkam, Nè hót boy ngồi cạnh mà còn bảo là xấu sao.

- Hìhi ừm ừm thế mà tui chẳng biết... tỏ ra dịu dàng. - Nè, ông á, còn lâu nha cưng... đổi giọng ngay.

Rin thấy đám con trai ồn ào liền đi lại cảnh báo: - nè mấy ông còn bàn tán xôn xao thì con gái này cho vào lược đấy.

Nói xong cô chạy lại chỗ Nam hỏi nhẹ: - Nam, ông toi thấy ông ôm nó có vẻ rất thích, cho tôi ôm thử đi. Nếu thích tôi cũng sảm một con.

Cả đám đồng thanh: - Ay, za, tưởng thế nào chứ.

- Ok.

Rin mở lồng, bắt con gà ra làm nó hoảng sợ, cứ nhảy lên nhảy xuống rồi lao thẳng ra bên ngoài.

- Chết, gà chạy ra ngoài rồi, bắt nó lại đi. Lát nữa tôi còn đi trại gà đấy.

Cả lũ xúm lại bắt con gà. Con gà rất khôn, đưa nó đâm vào đĩa kia mà vẫn chưa bắt được vì nó toàn chui vào gầm bàn. Mấy đứa con gái cũng tham gia bắt cùng. Lông gà rơi đầy dưới sàn, bay tủa bụi trên bàn giáo viên. Vừa lúc Nam bắt được con gà thì cô đi vào. Cả đám im bật. Nam giấu con gà đằng sau. Cô nghiêm túc nhìn xung quanh lớp lắc đầu chê:

- Cái lớp này, bẩn thỉu quen rồi, hôm nào đèn cũng bẩn vậy hả.

Bỗng xó tiếng ẹc..ẹc..rõ to giữa không gian đang căng. Con gà vỗ cánh bay khỏi tay Nam rồi tiếp tục chạy quanh lớp khiến cả lũ cười ầm lên. Cô quát lớn:

- Các anh chị trật tự cho tôi. Các anh chị định làm trại nuôi gà ở đây hả. Có thích món gà luộc khôn, đưa tôi, tôi làm ngon lắm đấy.

Mấy đứa trêu, mách lẻo: - hahsaa, cô giáo thằng gà thằng Nam đấy ạ.

- Hừm các anh chị quá rồi đấy, nghịch thì không ai bằng luôn. Tôi chưa thấy lớp nò mà bẩn tươi, nghịch ngợm như lớp này. Các anh các chị cú cần thận điểm cuối năm đấy.

Cả lớp nhao lên: - Cô giáo, làm người ai làm thế.

Hiệu trưởng lại nói với cô chủ nhiệm lớp 12a4:

- Đây cô xem, lớp không có văn hóa chút nào. - giọng nghiêm nghị nói.

- Mới vào đầu năm mà thầy, sửa dần dần là được thôi mà.

- Cái đám đấy cợ trị được không mà sửa chứ. Toàn bọn thích chơi hơn học mà.

- Thầy cứ yên tâm, chắc chắn em sẽ làm được mà. - giọng hiền hòa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Vọc Thương Lượng Thất Bại.

Trong lúc đó, ở căn cứ VQC, số 17 đang ngồi cùng số 24 và già Aphia.

- Nè đạo này số 13 đi đâu mà không thấy nó đến đây buổi tối vậy?

- Cháu cũng không biết đâu, đạo này hần thần bí, làm gì cũng dấu, không nói cho cháu biết. Thủ lĩnh, giờ chúng ta làm gì đây?

- Điều ta lo ngại nhất bây giờ là thế lực BIP ngày càng lớn mạnh rồi, lại còn sự chợp giúp của TOP nữa thì bọn chúng cũng sắp vô địch rồi.

Số 24 lên tiếng: - giờ thì phải làm sao, căn cứ chúng ta có mỗi 3 chữ số, nếu tìm được các số ra nhập thì tốt quá rồi, chúng không phải là đối thủ của ta nữa.

- Hey, điều này cũng khó lắm. các chữ số đó có người không làm nữa, có người đi tu đạo, có người làm người dân bình thường, lấy vợ hay làm học sinh như các cháu vậy, có người làm lê tẻ ở các căn cứ khác rồi.

- Đồng vậy sao tìm hết mà nhờ.

- Hơn nữa ta còn nghe nói BIP sáng chế ra được một loại rôbốt nguy hiểm. Nếu chúng mà có được năng lượng thiên nhiên nữa thì chắc không chống lại được mất.

- Rô bốt ư. Chúng chưa xuất hiện thì phải.

- Tất nhiên, nhưng cũng sắp lộ diện rồi. Ta chưa có mẫu sẵn không thể tìm được nguyên lý hoạt động của các loại rô bốt này. Chúng chỉ cần một con có thể đánh bại chúng ta rồi.

Số 24 suy nghĩ điều gì đó, cậu nảy ra ý tưởng:

- Cháu có ý này, không tìm được các Số thì chúng ta...đi thuận phục các Chữ vậy.

- Ý cháu là...

Số 17 cười nhẹ, cậu đoán được Số 24 định làm gì.

- Anh cũng khôn đấy.

- Đương nhiên.

- Kế của anh hay là ý muốn đi gặp...

- Nè nè, không nói linh tinh được đâu nhá.

- Có cần gọi Số 13 không?

- HA, ta nghĩ thuận phục các Chữ chắc chỉ có các cháu mới làm được thôi, toàn những anh chàng ưu tú vậy cơ mà.

Hai nhìn nhau đẩy về kiêu hãnh.

Trong căn cứ TOP, mấy Chữ cái và già Dara cùng ngồi trong căn phòng bàn việc với thủ lĩnh BIP là Ông Ki. Khuôn mặt hơi dữ dằn, nhúm dàu bè để dưới cằm, độ tuổi cũng chạc bằng Già Dara.

- Hôm nay gặp tôi có chuyện gì đây Dara.

- Kì, tôi giúp ông cũng nhiều chuyện rồi đấy, cướp hàng của VQC rồi tẩm bản đồ nữa, chúng ta cũng cầm một nửa còn gì.

- Nhưng có vấn đề gì sao?

- Phần bản đồ còn lại tôi sẽ đưa cho ông, với điều kiện ông phải bảo kê cho vụ làm ăn của chúng tôi.

Già Ki vênh mặt, tỏ vẻ coi thường già Dara khiến mấy cô gái ngồi cạnh đấy cũng thấy chướng mắt.

- Ông định làm vụ gì. Hàng nóng đúng không?

- Hừm, ông đoán giỏi đấy. Đó là một lô hàng thuốc phiện nhập từ căn cứ MADE.

- ý ông muốn tôi can thiệp bên phía cảnh sát, giúp ông chứ gì.

- Đúng rồi.

Già Dara đưa một chiếc hộp nhỏ đặt lên bàn, trước mặt ông Ki xem.

- Đây chính là một phần của tẩm bản đồ tôi đang cầm.

Điều kiện này làm mắt Ki sáng hẳn lên.

- Vậy nếu tôi giúp ông đợt này thì...nó sẽ là của tôi chứ.

- Tất nhiên.

Cả hai nhìn nhau rồi cười với điệu đầy mưu mô xảo trá.

Ki vừa rời khỏi, Chữ A, B, C mới chạy hỏi:

- Thủ lĩnh, ông định đưa bản đồ cho hắn luôn sao.

- Làm gì có chuyện đó.

- Nhưng cháu chắc hắn làm được đấy.

- Ta có dự định cả rồi. Hôm nay ta giao việc khác cho Chữ D vì con bé biết sẽ không làm. Mà đợt này là hàng nóng, ma túy đá.

- Há, ma túy sao, đây là phạm pháp đấy, căn cứ rất kị khi phải động đến cảnh sát, buôn cái đấy thì...

- Ta đang liều đây. Đợt này mà giao được mấy lô hàng chắc chắn chúng ta sẽ là cầm đầu căn cứ rồi. Khi đó có thể lực, tiêu diệt BIP và đòi phần còn lại của tẩm bản đồ cũng chưa muộn mà. Ta chỉ lợi dụng hắn thôi. Dao xong chắc chắn hắn sẽ bại dưới tay ta.

- Nhưng BIP đang sản xuất loại rô bốt tiên tiến đấy, chúng ta đối phó sao?
- Đám rô bốt đấy cũng phải qua tay ta. Bọn ta cùng nhau tạo ra thì ta cũng có thể có cách phá hủy nó.
- Nhưng sao thủ lĩnh lại đưa đám rô bốt đó cho BIP sản xuất chứ.
- Đơn giản, đỡ tốn kém, ta cũng dùng, hắn cũng dùng. Nhưng biết cách chống lại nó chỉ có ta thôi thì lo gì.
- Hừm, làm chúng cháu cứ lo.
- Các cháu chỉ cần không cho chữ D biết trong lô hàng là thứ gì là được rồi, cứ giao hàng như bình thường. Bên cảnh sát chắc BIP sẽ lo cho chúng ta. Haha.

Chữ D không trong căn cứ mà cô lang thang đi quanh khu vực cần kiểm soát. Vừa đi vừa thơ thẩn suy nghĩ điều gì đó. Xung quanh chỉ có dòng sông đang chảy siết, hàng cây xanh hai bên đường và một cái nhà kho trống rỗng. Nghe thấy tiếng chân từ xa cô trèo ngay lên cây gần đấy xem tình hình.

Số 24 và 17 cùng đi đến trước cửa nhà kho, hai người nhìn nhau than:

- Trời nơi đây vắng vẻ, không ai trông coi, cũng không có khóa, vào sao đây.
- Nè Số 17, sợ ma không?
- Chưa gặp bao giờ cũng không biết nữa. Nhưng thường thì người còn đáng sợ hơn ma mà.
- Nghe các trinh thám báo về, các chữ đang bàn chuyện với Dara đúng không. Giờ mà có tiếng sáo thì chắc là ma mất.

Vừa nói xong có tiếng sáo vọng lên từ chỗ nào đấy khiến Số 24 dựng cả tóc gáy.

- Nè, nghe đi.

Tiếng gió làm đung đưa cành lá, kêu xào xạc hòa lẫn với tiếng sáo nghe đến sợ.

- Hay hôm nay chúng ta về thôi, chắc ở đây nhiều oan hồn chết lắm.

Số 17 nghe kĩ lại, điệu nhạc lạ nhưng giọng điệu có vẻ quen thuộc, cậu cười nhẹ khi phát hiện ra điều gì đó.

- Không có gì phải sợ đâu.

Số 17 nhanh chóng cúi xuống đất kiểm một viên đá lên tay nói:

- Còn giả ma quỷ thì tôi không khách sáo đâu đấy.

Tiếng sáo vẫn vọng đến, số 17 cầm viên đá trên tay ném thẳng lại phía Chữ D. Cô ngửa người ra tránh viên đá nhưng dẫm phải cành non khiến cô ngã xuống sông nghe một tiếng tùm. . .

- Haha, thì ra là người, nhưng tiếng nghe quen quen nha, có phải Chữ D không.

Số 17 suy nghĩ gì đó, bỗng nghe tiếng kêu cứu:

- Nè...cứu...tôi, tôi không biết bơi.

Cả hai người há hốc mồm, Số 17 hơi lo khi nghe ra giọng nói quen thuộc. Cậu nhảy luôn xuống sông trong khi chữ D đang chơi với. Một lát đã kéo Chữ D lên bờ. Cả hai người cùng ngỡ ngàng:

- Đúng là chữ D.
- Cô nhóc này không biết bơi à.
- Số 17 cậu đứng là người bơi giỏi, loáng cái đã vớt nhóc này lên rồi.
- Giờ phải làm sao?
- Thì hô hấp nhân tạo thôi.
- Há.
- Không thì để tôi sao, cậu cứu cô ta mà. Không ngờ Chữ D cũng có điểm yếu đấy.

- Ai chả có điểm yếu, anh cũng vậy đấy thôi.
- Thôi không nói nhiều không cứu nhanh cô ta sặc nước bây giờ.
- Há. Không còn cách nào sao?

Số 17 vừa cúi xuống có tiếng nói từ đằng trước vọng đến từ chiếc ô tô chạy bằng điện từ.

- Để con bé ở yên đó.

Số 24 và 17 lùi hẳn lại.

- Á, xin chào, baby nhỏ.
- Ai là baby của anh.

Chữ C chạy lại chỗ Chữ D.

- Dachì bị sặc nước.
- Mau, mau để nó ới nước ra đi.

Chữ C đỡ Chữ D ngồi dậy, lấy mé bàn tay đập Búp...vào sau lưng làm chữ D ới nước ra ngoài. Nhưng chữ D không tỉnh mà tiếp tục ngất.

- Các người, đã làm gì chữ D hả - giọng có vẻ lo lắng.

Chữ B giọng đánh đánh nói chen vào:

- Cô bé mà làm sao các người chết với tôi.

Số 24 giải thích: - Nè, ăn nói có lí chút đi. Cô ta rơi xuống nước, không có Số 17 cứu đã mất mạng rồi nghe chưa.

- Xảo trá, Chữ D đâu có tầm thường đến nỗi để mình bị thua ngã xuống nước đâu. Các người biến khỏi đây mau trước khi người của bọn ta ra đây.
- Chữ A , gì mà nóng, đã là quân tử thì nói phải giữ lời.

Thấy Chữ A suy nghĩ Chữ B hỏi ngay: - Ừm, hứa chuyện gì vậy.

- Không có gì đâu. Chúng ta đi về đã.

Số 17 nhìn chữ D ngất xỉu đang được Chữ C đỡ khiến cậu hơi lo.

- Này, mấy Chữ, tôi có việc muốn thương lượng được không? - Số 24 gọi lại.

Chữ A vừa định đi nghe số 24 nói cô dừng lại, cô cũng muốn nghe Số 24 nói gì.

- Còn vấn đề gì sao? - khuôn mặt lạnh lùng.
- Nếu cô không muốn thực hiện điều đó thì...hãy đầu quân cho bọn tôi.
- Gì, nằm mơ đi.

- Tôi nghe Aphia kể rồi, Bọn Ki không tầm thường như các cô nghĩ đâu, cẩn thận có ngày bị hấn hại đấy. - vẻ mặt nghiêm túc nhắc nhở.

Chữ A cố chấp không nghe quay lại ra lệnh: - Đi theo ai là quyền của tôi, không liên quan đến mấy người. Không đi thì đi theo chúng tôi đi.

Chữ A đỡ Chữ D, cô ra hiệu cho Chữ C và B bắt Số 17 và 24.

- Hai người mà đòi bắt tôi sao? Chỉ là chúng tôi không thích đánh con gái thôi. Rồi sẽ có lúc các người phải theo bọn tôi.

Nói xong cả hai người quay đầu, lướt đi nhanh trên đôi giày dạng batin.

- Thôi chúng ta đưa Chữ D về trước đã.

Số 17 vừa đi vừa hỏi: - Giờ chúng ta phải làm gì đây?

- Việc của chúng ta đi phá hoại các sòng bạc của BIP, phá được cái nào thì phá, nhưng quan trọng vẫn là cái quán chỗ đường Sanh Sanh. Gọi là quán Party nhưng chỉ bên ngoài, bên trong toàn bọn chơi gái và bọn cò bạc.

- Phải nhờ tay cóm can thiệp rồi.
- Nghe tin tình báo, TOP sắp chuyển hàng gì đó cho MADE đấy.
- Liên quan đến chúng ta sao?
- Sao không? Muốn thu phục các Chữ cái thì phải phá hoại mối làm ăn của bọn chúng. Những tên yêu nữ đó sẽ bỏ BIP mà về bên chúng ta - cười nhẹ một cái.
- Haha, có phải anh có tình ý gì với mấy cái Chữ trôi nổi ấy không?
- Hum, linh tinh. Không ảnh hưởng đến cậu. Nhưng trong đó có người rất giống em gái anh.
- Hum, hay chữ A hả. Em cũng có người giống bạn em.
- Chữ A ư, làm người tình thì còn được chứ không làm em gái được.
- Vậy anh nghi ngờ à?
- Mà thôi nói với cậu làm gì, để ý vào chuyện chính đi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cú Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Quậy

Buổi sáng, Ren đến lớp rất sớm, cậu vẫn ngồi cuối lớp nghe nhạc. Đến giờ vào học, toàn trường vắng vẻ, chỉ có lớp 12a4 vẫn ồn ào. Đám con gái thì xôn xao với cây sáo trúc của Lan.

- Hum, trò này bà khó ra, khó chơi quá à.
- Nghe đám con trai thổi sáo này hay lắm luôn ý.
- Lan, sáo này mày biết thổi không?
- Chép...sao chúng mày dốt thế, tao á...làm sao mà thổi được.

Cả đám kêu lên: - oái, nhầm.

Rin vừa mới đến, thấy tụ tập đông cô cũng chen lại:

- Nè, có vụ gì hay đấy.
- Biết thổi sáo không Rin?
- Ồ thì...biết chút ít thôi.
- Ha, vậy là có nữ biết thổi rồi.

Lan đưa sáo cho Rin thử thổi:

- Thôi thử nghe xem nào.

Đứa nào đứa nấy cũng háo hức, chỉ có Nhân với mấy đứa bạn ngồi dưới bữu môi chê.

Rin ngồi ngay lên bàn, đặt nhẹ môi vài cây sáo rồi thổi.

- Nè, chúng mày để yên Rin thổi xem nào.

Cả lớp từ từ yên lặng khi nghe tiếng sáo của Rin. Ren đang nghe nhạc, cậu bấm dừng ngay lại, tai vẫn đeo tai nghe nhưng không có nhạc. Cậu nghe tiếng

sáo quen quen nhưng cũng chỉ chút nghỉ ngơi.

- Cậu ta cũng biết thổi sáo ư? Cũng bài này, nghe giai điệu cũng giống đấy. Cậu ta cũng đâu phải quá nhàm chán.

Ren chăm chú nhìn Rin thổi sáo, cuối cùng cũng phát hiện:

- Há, hình như...Goodbye day thì phải.

Tiếng vỗ tay vang lên – hô...ô...

Tiếng sáo dừng lại để mọi người bàn luận.

- Thôi nghe cũng được đấy, thổi thử bài nữa đi.

Rin gãi nhẹ đầu nói: - Hì, tôi không thổi nữa, vì tôi chỉ biết thổi mỗi bài này thôi.

Nghe câu nói này xong Ren càng muốn nhìn Rin vì trông cô rất giống với một người mà cậu không bao giờ ngờ được.

Cô giáo địa từ lớp bên cạnh đi sang khiến cả lớp lại im bật:

- Các cô các cậu hay thật suốt ngày nhạc nhẽo hát hò. Ngồi trật tự chờ cô giáo lên nghe chưa. Phải để cho các lớp đang học chứ. Cái lớp này, hết ô nhiễm môi trường rồi đến ô nhiễm không khí. Đúng là...không còn gì để nói.

Tiếng đồng thanh: - Vâng ạ.

Cô đi ngay, cả lớp lại được thả cười ầm ĩ. Cô lại quay lại nhưng thật kì là lớp rất im lặng. Cô lại đi. Chưa được mấy bước nghe lớp lại ồn, lại quay lại. Thật bức mình khi học sinh trong lớp a4 vẫn ngồi im bỏ sách ra học khiến cô không chửi được.

Ca học buổi chiều, thời tiết hơi oi bức, các học sinh trường Thiên Thần vẫn đi học như thường lệ. Lớp 12a4 đang tính toán bày trò. Mấy học sinh nam kiểm mấy sợi dây linh tinh không biết làm gì.

- Ê bọn mày làm gì đấy hả.

- Haha, chọc mấy đứa đến muộn ấy mà.

- Á, hay đấy. Xem nào...còn ai ta._ nhìn xung quanh lớp.

- Hình như còn Lê, Mai, Trung nữa. Rin nay tiến bộ ghê, đến sớm ấy nha.

Rin nghe đám bạn nhắc đến mình, cô nói chen vào:

- Tất nhiên, người ta phải có văn hóa chứ.

- Oái, văn hóa gì bà nội. Bà đi 10 buổi thì đến muộn 11 buổi rồi còn gì.

- Ồm...m.... - chép chép miệng, cười toe một cái.

Có đứa hô lên khi đặt xong bẫy:

- Xong rồi, quá ngon. Sắp có kịch hay rồi.

- Mày làm gì thế hả.

- Ờ thì xem nhiều phim quá, thấy trò của bọn nói vui mình cũng muốn làm thử.

- Ha, thầy chửi thì sao?

- Lúc nãy Bông bảo thầy lên hơi muộn mà, yên tâm._ Việt nói.

- Ừm, tụi mày yên tâm đi. Mà có vào ai cũng đâu có sao. Hứm._ cười toét miệng.

- Hey, phim với trà phở, đáng lẽ chúng nó không biết mấy trò này, xem trên phim ảnh học tập là đúng rồi. Hừm, A di đà phật._ Tuấn kêu.

- Cứ giả đồ ngoan cơ. Haha, nhóc con mai cạo đầu đi tu đi. Đúng là ông cụ non mà._ Nam trêu chọc.

- Thăng Tuấn còi, hỏi lần cuối chơi không?

- Ok chơi thì chơi.

- Haha, xem chúng nó đến chưa đã nào.

Piza từ ngoài chạy vào thông báo:

- Nè, các men, Lệ đang đến đấy. Đằng sau là Trung nữa.

- A, hay rồi. Tất cả chiến hữu vào vị trí.

Mấy đứa con gái bàn tán:

- Trời, cứ làm như ra chiến trường vậy ý.

Nhưng sai so với dự định, thầy giáo lại đi lên trước Lệ. Thầy giáo dạy sinh học, khuôn mặt nghiêm túc, là một trong số những thầy cô không ưa lớp 12a4. Cả lũ học sinh hốt hoảng khi thấy thầy đi qua cửa sổ và gần bước vào lớp.

- Thầy ơi, đừng vào.

- Sao, các anh chị định đuổi tôi đi phải không?

- Dạ không nhưng mà...

- Nhưng mà sao, các anh chị ăn gan há bá hay sao mà giám hả.

Thầy nhìn Rin, rồi nghĩ qua: “nó càng đuổi thì mình càng phải ở lại mới bản lĩnh chứ”.

Thầy nghĩ học sinh trên mình, thầy đi lại phía cửa lớp, nhanh chóng đẩy cửa bước vào. Máy quạt sách được để sẵn bên trên rơi trúng đầu thầy. Học sinh mở to mắt ngạc nhiên, im bất đi. Thầy rất bức, cố nhịn đi lên bục giảng. Có tiếng hô:

- Thầy đừng lên thầy ơi.

Vì bức, thầy không nghe, chỉ “hum” một tiếng rồi đi lên bục giảng, không để ý vấp phải ngay cái dây tên nào mắc khiến thầy ngã lộn xuống đất. Cả lớp hốt hoảng, che hết mặt lại, quay ra sau. lát sau, nghe tiếng kêu cả lớp mới bỏ tay xuống quay ra nhìn. Thầy đang kêu: - Ôi, cái lưng tôi, hình như bị trật mất rồi. Máy tên quỷ sứ, các cậu có muốn bị đuổi không hả.

Đúng lúc Lệ chạy xông xộc vào. Cô thấy thầy đang nằm dưới đất, mở to mắt ngạc nhiên.

- Ồ...thầy giáo, em...vào lớp.

Mấy đứa phía dưới chỉ tùm tùm cười. Thầy dòn con tức lên Lệ:

- Em ra ngoài đứng cho thầy, nhanh. Ai bảo đến muộn.

- Nhưng em vừa...

- Không lí do lí chầu gì hết, ra.

- Vâng_ giọng xiu đi.

Lệ nhìn Rin tỏ ra không hiểu chuyện, Rin chỉ biết lắc nhẹ đầu, nói nhỏ:

- Oh my god.

Thế là Lệ không được vào lớp. Cô không đứng cửa lớp mà đi lang thang lên xuống cầu thang. Iron từ dưới đi lên, thấy Lệ gọi ngay.

- Nè, cô Tròi ơi.

- Gì vậy, sao cậu lại ở đây.

- Ren bảo cậu đang đứng ngoài này một mình, bảo tôi ra chơi với cậu thôi.

- Ren sao, haha, chẳng lẽ cậu ta thích tôi rồi.

- Làm gì có, cậu mơ đi.

- Cậu ta có vẻ quan tâm tôi lắm mà. Chắc cậu ta để ý tôi rồi đấy. - vừa nói vừa làm hành động.

- Thôi đi bà cô già, cậu nghĩ lại đi nha. Do người ta ga năng thôi. Mà cũng vì là bạn bè. Cậu ta hình như cũng đang thích một người đấy.

- Hừm, tôi không cần biết là ai, cậu ta để ý tôi vậy thì mai tôi phải tán cậu ta mới được.
- Gì? Mơ đi bà cô.
- MÀ, cậu bảo người cậu ta thích là ai?
- Tôi cũng không chắc, có giỏi cậu tìm đi. Cậu mà tìm được tôi sẽ làm nô lệ cho cậu thêm một tuần nữa. Được không?
- Huh, ok đi. Nhưng nếu cậu ta thích là tôi thì...
- Thì tùy cậu thôi.
- Mà cậu phải làm nô lệ hẳn hoi trong mấy tuần này đây này đây nha.
- Rõ thừa chủ nhân... Bậy bạ, mỗi tờ giấy kiểm tra mà bắt tôi làm nô lệ, làm tôi bỏ lỡ bao nhiêu việc rồi đây.
- Ah, cậu thì có việc gì chứ, suốt ngày chỉ ăn chơi thôi. Còn cả việc bám đuôi à nào đó đúng không. Có mỗi hai tuần thôi mà.
- Trời, 2 tuần... nghe sao mà dài như nửa tháng vậy. – kêu ca.
- Hừm, bị khủng rồi
- Nè, cho bà cô nói lại nha, tôi làm công việc hơi bị cao cả đấy.
- Mà thôi, nói làm gì, cậu phải gợi ý cho tôi đặc điểm nhận dạng người mà Ren đánh để ý chứ.
- Chẳng biết thế nào, nhưng tên Ren đó thích ai thì đôi mắt long lanh và có thể là cười nhiều hơn đấy.
- Éo, vậy sao? Khó đỡ vậy. Được rồi bằng trí thông minh gia đình họ Trần tôi sẽ tìm ra cho cậu làm nô lệ tuần nữa.
- Rồi rồi ok đi.

Lệ bên ngoài nói chuyện còn trong lớp thì thầy giảng bên trên thì trò nói chuyện bên dưới. Có đứa nghịch điện thoại dẫu trong ngăn bàn có đứa để hẳn lên bàn lấy sách che đi. Phía cuối lớp bọn ngồi nhăm nhăm đưa xột xoạt, thỉnh thoảng có tiếng các con vật kêu lên từ mấy cái đài nghe nhạc. Rin và Min ngồi một bàn, Rin nhìn xuống cuối lớp, không thấy Ren chắc chắn cậu đã ra ngoài.

- Min, sao mấy hôm trước cậu nghi vậy?
- À, nhà tôi có chút việc thôi. - giọng ảm áp, nghe thôi cũng đủ mê.
- Nè, cậu làm được bài này không, không thì lại đây tôi bảo cho.
- Được đấy, tôi chưa làm được, sinh sử khó quá.
- Ok, lại đây tôi bảo.

Thái độ ân cần, ảm áp của Min khiến Rin có chút xao động. Thầy giáo đi xuống kiểm tra, học sinh truyền chân nhau túi bóng bánh kẹo không để cho thầy nhìn thấy. Nghe tiếng loạt xoạt, thầy cúi xuống xem thử, học sinh nào đó đã nhanh tay nhặt đồng rác đó lên giấu trong ngăn bàn. Thầy nhìn quanh lớp với ánh mắt đa nghi. Bỗng tiếng nhạc ở đâu phát ra rồi phụt tắt làm thầy có cơ ghi sổ.

- Hừm, tôi sẽ ghi hai bàn cuối nghe nhạc trong giờ.
- Há...á...á...

Tiết sau, giờ công nghệ, cô giáo yêu cầu học sinh lên kiểm tra bài cũ. Cô giáo được cái rất tinh, thấy tên nào cười cô gọi lên ngay. Việt đang nhấp nhổm, cô giáo nhìn về phía Việt, ai cũng nghĩ Việt bị cô gọi lên nhưng cô giáo nhìn vào sổ gọi tên.

- Phàm lên bảng kiểm tra bài cũ nào.

Piza thấy cô gọi tên mình đứng phắt dậy. Vì cả tên đầy đủ của cậu là Lí Tiêu Phàm.

Tiếng ồ rõ to từ dưới lớp vọng lên. Cô nhận ra ngay:

- Hừm mấy anh nay giờ của tôi mà giám đổi chỗ, tôi cho các anh vào sổ hết luôn.
- Há...

Mấy đứa con trai xúm lại cười, Việt nói leo.

- Cô ơi, đừng vậy mà.

- Sao em định biện minh cho chuyện lần này hả. các em là chúa cãi mà.

- Không cô ạ. Ý em bảo là tên Tuyên cũng đôi chỗ đấy. haha, cả tên An nữa cô ạ. Co bọn mày chừa cái tội cười nha haha.

Cả lớp lại được trận cười sảng khoái.

Cô đập thước xuống bàn quát: - Lớp chứ không phải là cái chợ nghe chưa.

Có đứa nói chen vào: - Cô ơi, lớp em sắp thành cái chợ rồi cô ạ.

- Gì?

- Đám con gái thì tí toét, mang đồ đến tiếp thị để mua đấy. à, mà còn nữa bọn con gái buồn đưa lê suốt ngày cơ ạ.

Đám con gái biết bạn trêu mình, cũng vênh mặt lên: - hừ, thì sao chứ. Hehe. AI bảo con trai không có gì để buồn.

- HA, ai bảo không có chứ. Tuyên đưa cho nó xem.

- Ủa, xem gì...?

- Chim chứ sao?

- Há..mày...bị đao hả...

Tiếng cười ròn rã vang lên.

- Ý không phải, ý tao là con chim hôm trước mày mang đi xem ai mua thì bán đấy.

- Hey, tao cứ tưởng...

Đám con gái đồng thanh: - Cái đồ dở hơi.kakaka.

CÔ giáo không nói được gì, bực mình rời ngay khỏi lớp.

Ra chơi, sân trường lại ảm ỉ những tiếng bóng rổ và bóng đá. Rin đi một mình xuống căng tin mua bánh. Đến quầy lấy một chiếc bánh socola và một hộp sữa, vừa quay lại va phải tên nào đó làm chút sữa rót xuống giày của hắn.

- Woa, cô nhóc này, mày làm gì vậy cưng.

- À, em xin lỗi nha. May mà có chút ít.

- Gì mày, chút ít à, chút ít cũng làm giày tao bẩn, cúi xuống lau đi.

- Anh này, anh học khối D sao khó tính vậy, có chút xú, em không may thôi mà._ vì mình sai nên ăn nói cũng lễ phép.

- Mày biết tao là Hùng, hồ báo lớp 3D không hả.

- Á...sao lại xuất hiện hùng hồ báo nữa rồi.

Piza từ đâu đó thấy Rin bị bắt nạt cậu can:

- Thôi mà anh, chấp con gái làm gì.

- Mày là thằng nào, muốn bênh nó hả, vậy thì cúi xuống liếm giày cho tao đi.

Rin thấy bực mình, gất lên:

- Anh làm gì vậy hả.

- Ay yo, lớn tiếng quá ha.

Tên này vênh mặt tiến lại gần chỗ Rin khiến cô lùi lại mấy bước. Khuôn mặt tinh nghịch của Ji đứng trước tên đó tay xỏ túi quần, nhìn hắn với vẻ lạnh lùng.

- Mày định làm gì em tao hả.

- Sao...co, mày có em hả, lực cười.

- Đúng vậy, sao, mày muốn gây chiến à.

Hùng gấp Ji, cậu đổi giọng nhẹ nhàng ý định nọt, không dám vênh váo nữa.

- Không, không có gì, chỉ hiểu lầm bình thường thôi.

Nói xong thân nhiên đi ngay.

Ji quay lại, nở nụ cười thật duyên với Rin;

- Hum, nhóc con nhỏ quá để nó bắt nạt.

- KHÔNG có gì, cảm ơn anh.

Kun từ đâu đó đi đến khoác vai Rin:

- Hey, cậu ta thích dờ thói anh hùng ý mà.

- Vậy cũng được rồi, trông anh Ji lúc này bánh trai lắm luôn ấy.

Ji hơi ngượng trước câu khen ngợi, cậu gãi nhẹ đầu hỏi:

- vậy soa, đẹp hơn tên Ren đó không?

- À, Ren á...em không để ý đâu.

- Sao em lại không để ý, anh thấy nói để ý em mà.

- Gớm cái ngưỡng ấy chỉ mang em ra làm trò đùa thôi ạ.

- Ăn bánh sao, để anh trả tiền cho.

Ji quay vào trả tiền bánh và cốc cà phê cho Rin.

- Woa, anh ga năng quá đi.

Piza vẫn còn ngỡ ngàng khi Rin đứng cạnh Kun.

- NÈ, Rin...vậy cậu...

Rin nhìn Piza cười vúi vẻ đùa giỡn: - haha, sắp có người gọi tôi bằng chị rồi ha.

- Chị gì vậy?

- À không có gì anh à. Đây là bạn em, cũng có thể tương lai là bạn thân đấy ạ.

Đến giờ tan trường, học sinh về gần hết còn Rin vẫn mãi mê tìm thứ gì đó trong thư viện. Cô nhìn chiếc đồng hồ đeo trên tay, cũng gần muộn để bắt chuyến xe cuối cùng. Cô hốt hải chạy ra khỏi trường và như mọi lần tìm đến bến xe chờ xe. Ren vẫn đang ngồi quán nước chờ điều gì đó. Thấy Rin hốt hải chạy, cậu cũng không quan tâm. Đến khi một chiếc xe mô tô từ sau lao đến chỗ Rin, trong lúc đó cô mãi chạy cũng không để ý đằng sau có xe. Ren quay ra nhìn thấy chiếc xe lao đến chỗ Rin rất nhanh, cậu không kịp gọi, phản ứng nhanh chạy ra kéo Rin vào lòng mình, để chiếc xe đó chạy qua.

- Há, cậu... _ngờ ngàng nhìn Ren. – Cậu vừa cứu tôi sao.

- Đúng, không có tôi thì cậu toi mạng rồi.

- Nè đừng bảo tôi cảm ơn nha.

Rin đẩy mạnh Ren ra làm cậu xít đập đầu vào cái cây gần đấy.

- Nè, cậu làm gì vậy hả.

- Ai bảo dụng lợi...à quên lợi dụng tôi. - có chút bối rối.

- Đáng lẽ tôi giúp cậu, cậu phải cảm ơn đấy chứ. NHưng thôi miễn.

- Sao vậy?

- Ngay cả tên tôi đẹp như vậy mà cậu cũng chưa gọi bao giờ nữa là cảm ơn. Mọi việc tôi làm cậu không cảm kích chút nào sao?

- A,ă,â, b,c, d...không biết nói gì. Chấm hết.- về mặt không thể hiện chút xúc xúc nào.

Việt đạp xe đến, phanh kít...dừng lại chỗ Rin và Ren đang đứng.

- NÈ, hai người có ăn không?

Rin gật gật đầu: - Tất nhiên là có rồi. Đi ăn ở đâu.

- Haha, tất nhiên, xe tôi vừa mới mua, phanh ăn là phải rồi.

- Huh, ngất luôn.

- Hai người làm gì ở đây vậy, nè định hẹn hò sao?.

- Lung tung gì đấy, cho ăn dép giò.

- Được, rút dép ra, ném đi. Thêm được một cái bán đồng nát. Kakaaa.

Rin vờ nịnh: - nè... bạn Việt đạp trai lát nữa phiên ông già đưa bà cô về nhà. Hết xe không bắt được.

- Ok đi. Xe mới, phanh rất ăn_ ý trên trục. Nhưng cậu có thể cười một cái được không, tuy cậu không giống Ren lạnh lùng nhưng cậu cũng ít cười thật đấy. Mà nà nói bí mật nha lúc cậu cười trông rất duyên đó.

- Oh, vậy sao, chắc tôi phải cười nhiều, cảm ơn trước.

Ren nghĩ thầm: “vì sao Việt cũng như Min làm việc nhỏ mà Rin rất cảm kích, còn đối với mình thì không.”

- Thường, chuyện nhỏ như con tép riu.

Thấy Ren đứng yên lặng Việt tiếp chuyện ngay cho không khí bớt nhảm:

- Ê, ông bạn đi xe gì vậy?

Chưa kịp trả lời thì Aly từ đâu đó xuất hiện.

- Ê, Ren yêu quý. - chạy rầm rập ôm chầm tay Ren.

Ren nhìn Aly với ánh mắt khó chịu, gạt tay Aly ra.

- Sao vậy, cậu không thích vậy à? - Aly nhìn Ren với vẻ mặt dễ thương.

- Tôi không thích.

- Ủa, đây là ai vậy? Ha, lại là Rin sao, người đi quyến rũ người yêu người khác đấy hả.

Việt nhìn cách ăn mặc của Aly, đáng điệu, ăn nói cũng biết là con nhà có điều kiện.

-Nè, thôi đi bà cô già, đã điệu còn thích nói nhiều. Xem bạn tôi này, không điệu mà cũng đầy người dòm đấy, cần gì phải đeo bám như một số người.

Aly đổi thái độ, từ điệu đà trở lên đanh đá.

- Ek. Tên mặt giặc này, từ đâu chen tới vậy_Việt liếc mắt nhìn Rin, cô chỉ quay đi không nói gì.

- Nè, bà cô già, người ta đẹp phây phây thế này mà còn không thích à. Đúng là mắt toàn lòng trắng. - cười về mĩa mai.

- Há, cái tên này dám nói tao vậy hả.

- Haha, nói thì làm sao chứ, kakaaaa_ đùa cợt.

Ren lên tiếng can thiệp: - Hai người dừng lại được rồi đấy, đây còn ngoài mặt đường mà.

Ren quay sang hỏi Aly: - Cậu tìm tôi có việc gì?

- Hì, người ta nhớ mới tìm thôi – chưa ngoa, là lướt.

Việt vờ ọe khi nghe câu nói của Aly.

- Ôi trời, nhớ cơ...

- Hứm, không thềm nói chuyện với bọn dờ hơi. REn, bọn mình đi chơi đi _ khoác tay Ren.

- Không thích _ trả lời cụt lủn.

Aly lấy trong cái túi nhỏ của mình một thỏi son, hỏi:

- Ren, son trắng này là của ai đây?

Nghe từ Son trắng, Rin quay lại nhìn xem xét tình hình. Ren lúng túng liếc mắt sang Rin rồi lấy chiếc son từ tay Aly.

- Sao cậu lục lnh tinh thể hả.

Rin nhìn thỏi son Ren đang cầm trông rất giống với thỏi son cô đánh mất, cô tỏ ra bồn chồn suy nghĩ. Việt tò mò xem xét qua:

- Ren, ông dùng son sao? Há, chẳng lẽ... ông gay à?

- Cậu nói gì vậy, đây là đồ tôi nhặt được trên ô tô, không ai dùng chắc chỉ vứt đi thôi.

Aly xen vào: - Nè, cho tôi đi. Tôi nhìn kĩ rồi, đây là đồ hiệu, là hàng hiếm đấy. – phân tích dài dòng để thể hiện mình có hiểu biết.- Loại son này dùng cho môi đã hồng sẵn, bôi chút son lên làm môi ảm, trông đầy đặn và quyến rũ hơn đây.

Việt lắc lắc đầu: - Hey, mang tiếng nhà giàu mà lại đi dùng son bắt được ư? Nhảm quá à, xấu mặt... - lấy tay che ngay mặt cố ý trêu Aly.

Rin nhớ lại lúc kéo Min rời khỏi ô tô của Ren, cái cặp bị mở khóa khiến thỏi son rơi ra ngoài.

- Oh my god, sao không mất luôn đi còn xuất hiện. Giờ mình nhận thì ai tin là của mình chứ. Kệ đằng nào cũng có rồi. Giờ chẳng lấy cũng không vứt đi được, chắc tên công tử bột này cũng vứt đi thôi - nói nhẹ đủ mình nghe thấy.

Aly tò mò hỏi: - Ủa mà sao bạn cậu lại ở đây, mấy người này nói chuyện được với cậu à?

Việt kéo Rin lên, cố ý trêu Aly: - Nhìn mà không biết sao? Đây là người yêu mới của Ren đấy, hợp đôi không?

Điều này khiến Ren có phần bị kích động.

- Gì, con nhỏ quê mùa xấu xí này á.

Rin kéo ngược Việt lại, tay bóp nhẹ cổ cậu: - Cậu muốn chết đúng không?

- Hì, từ từ, cô bạn cá tính đừng nóng mà. Đùa chút thôi.

Aly thờ phào một cái: - Heey, cũng chỉ là đùa. Sao cậu kích thích quá vậy hứ.

Aly đi lên phía Rin chỉ thẳng tay vào mặt Rin nói: - Mày làm gì nhưng không được động đến Ren của tao, nếu không tao cho mày biết tay.

Rin nhìn vẻ mặt thản nhiên của Ren khiến cô khó chịu, cô tỏ ra lạnh lùng nhìn Aly với ánh mắt sắc như dao. Việt nhảy vào nói cho không khí bớt căng.

- Thui nào bà cô già, người yêu bà đẹp đến mấy cũng không cưa nổi Rin đâu nha.

- Im đi _ nói lớn tiếng với Việt.

- Woa, nóng tính sợ kênh.

Ren vẫn đứng xem cuộc tranh cãi của Việt và Aly.

Rin đi lại gần Aly, cầm chặt ngón tay đang trở vào mình khiến Aly phải kêu lên:

- Á, đau đau... Bỏ ra, ranh con.

Càng nói Rin càng bóp chặt tay.

- Nghe đây, tôi rất ghét ai gọi tôi là con ranh hay chỉ tay vào mặt biết chưa? Đây là lời cảnh báo cuối, lần sau không nhẹ thế này đâu _ thản nhiên nói.

Thấy Aly kêu đau, Ren vào can, gạt tay Rin ra.

- Rin, cậu định bẻ gãy tay cậu ta sao?

Aly bị dọa nhưng vẫn muốn chửi, nói năng ấp úng vì lo sợ

- Mà...mày đúng là to gan mà...cả..tao mà cũng dám đánh sao?

Việt vừa cười vừa nói chen vào: - haha, đáng cười, không đánh lại được người ta còn thích đe dọa cơ, hài vãi vật. Sợ rồi kìa.

- Ai bảo sợ chứ.

Aly định lần nữa chỉ tay vào mặt Rin nhưng cô nhớ vụ vừa nãy nên không dám, rút tay lại.

- Nè, Rin, tao cảnh báo lần cuối đây...

- Nói rồi, tôi với Ren không có gì hết được chưa?

- Hum, tao không tin. - lớn giọng nói ra oai.

- Gì, không tin...thì thôi cũng được - thản nhiên nói.

- Giờ hãy tránh xa Ren của tao ra.

- Sao cơ, của ai, tôi không muốn bị xỉ nhục, cũng không muốn ai cảnh báo quá vô lí vậy. Tôi thích làm ngược lại cơ.

- Sao hả. - ánh mắt thách thức.

Aly chưa nói xong Rin chạy lại ôm nhẹ vào cổ Ren. Cả Việt, Aly đều kinh ngạc há hốc mồm. Ren cũng ngạc nhiên không nói được câu nào, cậu không thể ngờ Rin liều như vậy.

- Làm gì vậy hả.

Aly đi lại tách đẩy Rin ra khỏi Ren. Rin cảnh báo:

- Tôi nói rồi, nếu còn muốn cảnh báo tôi thì coi chừng, có ngày mất đấy. Tôi thích làm những việc ngược lại mà. Không cho tôi càng có hứng thú hiểu chưa.

Rin quay sang dục Việt: - Bọn mình đi thôi.

Aly rất bực cô chỉ muốn chạy theo túm tóc Rin giựt lại nhưng Ren ngăn không cho cô đi.

- Ren, sao cậu ngăn tôi, con nhỏ đó đúng là thể loại nai mà.

Ren chỉ cười nhẹ một cái nhìn theo phía Rin đi.

Việt lai Rin đi xe đạp, vừa đi vừa chuyện trò.

- Nè, dạo này cậu ol facebook không vậy? - Rin hỏi.

- Có mà, ol nhiều.

- Có quen được em nào hay hay không?

- Oái. Tôi chẳng cần, mấy em trên fây dài thướt, mặt trắng xinh nhưng do 360 cả thôi. Cậu sao Rin.

- Ờ thì gần đây mới quen thằng nịch tên Thiên Thần, nhìn ảnh cũng đẹp, nói chuyện cũng rất vui.

- Nó ở đâu?

- Hấn ở Cần Thơ, còn tôi nói tôi ở Đà Nẵng mới hài chứ.

- Mà nè, cậu cũng bạo gan gớm thầy, dám ôm cả Ren sao?

- Có gì mà không giám, trêu cho Aly đỏ mũi mới thấy vui. Ai bảo con bé đó lằng nhằng, lừa tình Iron. Bao giờ rảnh vào quán bánh kem, tôi đãi.

- Ok đi. Tưởng gì, ăn là có mặt luôn.

Đang đi, một tên thanh niên nào đó đi ẩu, ngược chiều với Việt, đánh võng ke đường đi của cậu khiến cậu và Rin cùng ngã lăn ra đường. Rin ngồi sau nên cũng khôn vấp đề gì. Cô đỡ Việt dậy, chăm chú nhìn vào biển xe tên vừa đi qua. Mọi người xung quanh quan tâm hỏi:

- Máy đưa có sao không? Thanh niên giờ vậy đấy, lao như điên vậy.

- Vâng, cảm ơn, cháu không sao đâu ạ.

Rin dìu Việt lên vỉa hè ngồi ghé đá. Xe của Việt dựng yên một chỗ.

- Việt gian, thực sự cậu không sao chứ hả.

- Không sao, tôi là Việt gian mà, hơi bị khéo luôn_ chạm, xoa xoa nhẹ vết thương đang rỉ máu dưới đầu gối.

- Nè, theo tôi thấy, cái xe đấy hình như muốn đâm vào cậu hơn là không may va chạm đấy.

- Hey, tôi thế này, ai muốn hành thích chứ.

Rin đẩy nhẹ đầu Việt: - Cái ông già này, thế này mà còn đùa được.

- Yên tâm đi không sao đâu - vừa nói vừa xoa nhẹ đầu Rin.

- Nè, lại xoa đầu tôi, như Min vậy ấy. - gạt ngay tay Việt ra, cằn nhằn. Thôi ngồi đây, tôi đi mua băng cho cậu đã.

- Nè, có tiền không mà đòi mua hả.

- Tôi lúc nào chả có tiền, không có thì lại vay thôi. Hi. Ngồi im đấy.

Việt nhìn theo Rin, cười nhẹ một cái rồi dựa vào thành ghế ngắm nghía mọi thứ xung quanh. Cậu thấy cái vòng ngọc xanh lấp lánh ở đồng là khô gần chỗ mình vừa ngã, cậu khập khiễng lại xem thử, nhận ra ngay:

- Há, vòng của mẹ...

Cậu nhặt lên xem xét qua và nhận ra thứ đó rất quen thuộc, tâm trạng cậu bắt đầu thấy bất an.

- Chúng đã hành động.

Rin chạy lại, cầm theo một túi thuốc thấy Việt vẫn đang ngồi ngẩn ngơ đếm lá khô rụng trên ghế.

- Nhìn cậu như cái tên tay nhặt lá chân đá ống bơ vậy.

- Hey, vậy càng thể hiện sự ngây thơ của Việt chứ.

- Trả đám. Đưa đây tôi băng cho.

Rin tỉ mỉ băng vết thương cho Việt.

- Cậu học băng bó ở đâu mà tệ vậy hả.

- Từ bác sĩ Lê chứ ai, nó dạy tôi nhưng tôi làm kém quá.

Nhìn dáng vẻ chăm chú của Rin rất dễ thương khiến Việt bồn chồn. Lát sau, băng xong, Việt ngờ ngàng khi đầu gối mình băng kín như một cục u.

- Gì vậy, vết thương bé tí mà sao băng ghê vậy.

- Hi, thông cảm đi, Lê nó mới chỉ dạy băng vết thương to, tôi cứ băng như vậy.

- Nè, giờ đập xe thì sao đây.

- Ờ thì...

Việt lắc nhẹ đầu nghĩ: “Cậu đúng là ngốc thật nhưng vẻ dễ thương của cậu ai mà chửi nổi chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Trúng Số

Vì muốn thêm một tuần có người phục dịch, Lệ quyết tâm tìm cho ra người mà làm cho Ren cười và đỡ lạnh lòng hơn. Thấy Mi nói chuyện với Ren cô dòm luôn nhưng vẫn không thấy thái độ lạ gì.

- Chắc chắn không phải Mi rồi. Đúng thế, bây giờ phải theo dõi cậu ta xem ánh mắt thay đổi thế nào. Ừm, mình đúng là thông minh.. Phải xem mắt. - nói nhỏ đủ mình nghe thấy.

Vào đầu giờ là tiết cô chủ nhiệm. Cô ngồi nghiêm trên bục giảng điểm danh.

- Báo cáo sĩ số cho cô.

- Thưa cô đủ ạ.

- Ừm, tốt. Tôi nói nè, các em mới có mấy ngày mà gần cả lớp bị ghi sổ thế là sao nhỉ.

Đám dưới xôn xao nói leo: - Hey, tại mấy bạn dờ hơi nói nhiều đấy ạ.

- Đúng rồi, cô có phạt thì phạt đám dờ hơi ấy đi.

Thấy phía dưới nhôn nhao cô cũng phải phì cười.

- Thôi mấy ông cụ non đừng biện minh nữa. tôi không trách các em. Làm sao các em nô nghịch mà học vẫn tốt là được rồi, ghi sổ hay không cũng không sao.

Cả lớp hô lên: - Woa, thích quá.

Mấy đứa nịnh nọt:

- Đúng là cô giáo yêu dấu mà.

- Báo sao hôm nào em nhìn cô cũng thấy cô rất xinh, còn trẻ hơn cả mama em nữa cơ.

Cô cũng cười đùa cùng học sinh: - Các em quá khen, mấy ngày nữa sinh nhật cô, nhà cô có tổ chức, có ai đi không, cho quây thoải mái luôn.

- Ô, đi luôn, đi hết chứ ạ. Có dịp gì liên hoan cô cứ bảo bọn em, cô không có tiền bọn em góp là được rồi.

- Á à, vậy cũng được, em thấy từ lúc học đến giờ lớp chúng ta liên hoan mấy bữa rồi.

- Hi cô ơi hình như chưa lần nào đi với cô cả. Rủ cô nhưng cô toàn bận nên bọn em cũng chẳng đi nữa.

- Vậy hả, rồi sau sinh nhật cô có vụ gì rủ cô, cô cho cả con

cô đi chơi luôn.

- Vâng, cô ơi, có gì thì cô bảo em nhà cô chờ tụi em lớn nhá.

Cả đám cười ầm lên khi Tuyên trêu cô giáo:

- Đồng ý luôn, sợ đến lúc đấy các anh chạy mất đẹp thôi.

Tiết đầu đông đủ tiết sau đã bị thực sĩ số.

- Bông, báo cáo sĩ số lớp đi

- Thưa cô vắng Nam và Pizza ạ.

Tuyên ngồi hóng hớt, nói leo:

- Cô giáo em biết bọn nó ở đâu rồi để em đi tìm chúng nó về.

Cô giáo nhìn Tuyên: - Thôi được, đi nhanh về nhanh

- Vâng, cái bọn này, hừm chỉ biết nghịch, cô giáo chủ nhiệm vừa nói xong đã đi chơi bỏ học rồi.

Tuyên chạy ra quán nét gần đấy, thấy Piza và Nam đang chơi game, cậu quát:

- Hai bọn mày, về học bài ngay.

Lát sau mãi không thấy Tuyên, cô giáo lại nhờ Việt đi gọi:

- Việt, em có biết bọn này chơi đâu không?

- À, hình như em có biết, nhưng thôi cô như đùa khác đi ạ.

- em biết vậy thì đi gọi bọn chúng về đây học nhanh.

- Oh, vâng. - nói xong chạy đi ngay.

Lệ lại quay xuống theo dõi Ren. Cậu ta vẫn lạnh lùng, đáng về chẳng có gì thay đổi.

- trời, sao khó quá vậy - Lệ than thở.

Rin ngồi dưới quan tâm - Có chuyện gì mà cứ ngo ngoáy như sâu đông vậy.

- Hey, cậu thì làm sao giúp được.

Việt hốt hải chạy đến quán nét gần trường, thấy piza, Nam, Tuyên cậu nói trong sự mệt mỏi:

- Mấy tên này giám trốn học chơi điện tử, về học ngay.

Chờ lâu không thấy Việt cô nhờ Ren: - Ren em có thể đi gọi bọn nó về cho cô.

Ren gật gật đầu lạnh lùng đứng dậy đi ngay.

Rin xung phong: - Cô giáo, để em gọi cho. Mấy bọn này chắc đang vu vơ bên ngoài rồi. Cô cứ để em.

Cô đồng ý cho Rin tìm mấy đứa học sinh kia. Rin cũng tìm đến quán nét, thấy một hàng ghế đám bạn mình đang ngồi, chơi liên mình rất chăm chú, Piza, Nam, Tuyên, Việt và cả Ren nữa. Piza vừa chơi vừa nói:

- Cái con metori này, ngu quá luôn, nó làm tôi sắp chết rồi, nhanh, lại cứu tôi đi.

- Tôi còn ở xa, không chạy kịp đâu, thôi chấp nhận hi sinh đi.

- Chán chết lại hi sinh à.

Rin chui vào ghế nói: - Để tôi cứu cho.

- Há, Rin ư, cậu ra đây làm gì?

- Thì tìm các cậu về chứ sao?

- Cậu chơi được không đấy?

- Không biết nữa, tôi mà cứu Piza lát phải bao tôi đấy nha.

- Ok thoát thử đi. - giọng điệu thách thức.

Piza nhường chỗ cho Rin, một lát Rin đã giải thoát nhân vật của Piza trong game.

- Oh, my god. Giờ thì cậu xanh nhất team chưa hả.

Rin vừa quay ra thấy Nam, Việt và Tuyên đang nhìn mình với vẻ ngạc nhiên.

- Nè, tôi là quý hay sao mà nhìn kênh vậy.

- Còn hơn quý ý chứ. Biết chơi sao, được, cùng chiến.

- Nhưng mà...

Ren quay ra nhìn Rin, cậu cười nhẹ một cái rồi nhìn sang ghế trống bên cạnh dự đoán:

- Chắc chắn cậu ta sẽ phải ngồi đây.

Piza nhìn quanh chỉ còn ghế cạnh Ren là trống, cậu nhìn Rin rồi thách:

- Nè, còn mỗi máy gần Ren, cậu. . .giám không?

- Hừ, tưởng gì, Rin thì có gì mà không giám.

- Ok ngồi đi. Tôi bao cho.

- Mà sao các cậu không chơi liên minh 3D có phải vui không?

- Há, cậu cũng biết sao?

- Ủa.

- Hey, nhân vật này không tầm thường đâu nha. Vì bọn tôi chỉ có tiền ngồi máy bình thường thôi, không có tiền chơi sang đâu, hề. . .Thôi ngồi đi, vào team với chúng tôi, nhanh.

Rin lúng túng đi lại cái máy cạnh Ren. Ren không chơi mà cậu chỉ ngồi nghe nhạc. Rin ngồi cạnh, cậu chỉ quay nhẹ sang hỏi: - Cậu mà có gan đến đây sao? Chỗ này toàn con trai mà.

- Sao mà không, đây là quán quen rồi.

Ren chỉ cười khinh một cái.

- Buồn cười lắm hay sao vậy hả, đồ công tử bột.

- Cậu gan quá đấy, dám kêu tôi công tử bột sao?

- Ủa, tôi cứ gọi đấy.

Ren cúi nhẹ đầu Rin: - Nè cậu không thôi ngay thì đừng trách tôi đấy.

Rin bực mình gạt tay Ren ra:

- Ai cho cậu động vào tôi đấy hả.

- Sao, tôi động vào cậu nhiều rồi thì phải đấy. - cười mỉm một cái.

- Đúng đồ biến thái không có giáo dục mà. - Rin quay sang gọi Piza. Mấy người chơi nốt ván đấy đi, chờ tôi nữa đấy.

- Ok. - Việt nói tay cho Pizza.

Đối diện với màn hình, Rin lại vào face nhắn với cái nick tên Thiên thần. Bất giác Rin nhìn sang máy Ren thấy tên nick Thiên Thần đang nhắn tin cho mình, cô ngỡ ngàng hỏi:

- Nè. . .cậu. . .là Thiên thần sao?

- Gì cơ?

Việt chen vào: - Woa, Rin gọi Ren là thiên thần cơ á.

- À, ý tôi nói nick cậu là Thiên thần sao?

Ren quay sang thấy mình đang nhắn tin với nick của Rin là Son trắng, cậu cũng hơi ngạc nhiên.

- Ha, lại trùng hợp rồi. - thành nhiên nói.

- Thế mà bảo ở Cần thơ.

- Cậu cũng vậy còn gì, bảo ở Đà Nẵng chứ. Coi như hòa.

- Thế nhắn tin bao lâu.

- Vậy bao nhiêu chuyện cũng là chém hết ha. Đằng nào đây cũng không phải nick chính của tôi. - vừa nói vừa nhìn vào màn hình, không để ý đến Rin.

- Ủa ừ, tôi cũng vậy đấy. - khó chịu trước thái độ khinh người của Ren

Việt quay sang nhìn Rin: - chép..chép, vậy là không được rồi.

- huh. - gật nhẹ đầu.

Cô giáo chờ mãi không thấy học sinh về, lần này cô nhờ hầy lớp trưởng đi gọi. Bông vừa đến quán nét thấy đám bạn ngồi chơi, cô quát :

- Thôi nào, đến giờ đi học rồi, về thôi.

Cả đám quay ra nhìn Bông với ánh mắt khó hiểu. Lát sau cả đám ngoan ngoãn theo Bông đi về, chỉ có Ren vẫn ngồi đấy. Vừa đi Nam chạy vào quán nước gần đấy.

- Nam, cậu làm gì vậy hả, định uống nước, hay tán cô bán nước vậy.

- Vớ vẩn.

Nam đi vào mua một cái vé số rồi chạy ra ngoài.

- Hey, tên này, suốt ngày lô đề thôi, có ngày sặc nghiệp đấy.

- Hì, tôi chơi biết thời thôi, chơi ít, mỗi ngày một cái, có lúc trúng cao phết.

- Được bao nhiêu.

- Nhiều nhất là 5 chai.

Cả đám hô lên: - Gì, 5 chai á.

- Ủm, nếu đỏ.

Điều này khiến Bông suy nghĩ:

- Hay đấy, mọi người về trước đi, tôi mua một vé đã.

Nói xong cô chạy ngay vào mua một vé số.

- Há, lớp trưởng gương mặt quá ha.

Nam nhìn Piza: - Hôm nay cậu không mua thứ gì về sao?

- Ê, thứ gì?

- Tôi thì chơi vé số còn cậu ta chỉ thích mua đồ có trúng thưởng, về cào, thấy mã số gửi luôn.

- Oh my god, giờ lại chơi vậy đây.

- Hì, vui mà.

Giờ ra chơi, đám con trai ngồi thướt trên bàn, đứa nào cũng ngó điện thoại.

- Sao giờ này mà chưa thấy báo trúng thưởng vậy.

- Nếu trúng thì đã báo rồi.

Có tin nhắn đến máy Nam, cậu rồ rít mở đọc.

- Trời, tin nhắn tổng đài. - nản

CẢ đám cười ồm lên.: - đã đến ngày khuyến mại rồi đấy.

- hey, hôm qua tao bán cả đôi dép tông xịn đi mua 2 càn đấy.

- Gớm, chém chuối, chết người á, đôi dép tông may thì được bao nhiêu.

Nam đập vai Piza an ủi: - Cậu chờ làm gì, chắc không trúng đâu, vé số trúng ít thì mấy cái khuyến mại thì càng không.

Bỗng có tin nhắn đến điện thoại của Piza, cậu kêu lên:

- Ôi, trời đất quý thần ơi, trúng rồi.

Cà đám ủa lên: - Trúng gì vậy nhanh đi.

- Hỉ, ... là một đôi giày batin.

- Woa, được đấy nha, giày batin bây giờ rẻ cũng phải 2, 3 chai đấy.

Đám con gái hà lại hỏi:

- Nè, Piza, cậu mua gì mà trúng thưởng vậy, bảo tôi với đi.

- ờ... nhiều thứ trúng lắm, lần này tôi mua thạch, đang có trúng thưởng tôi mua luôn mấy gói dùng thử. NÈ, cũng hay đấy, đợt trước tôi mua mấy chai coca có trúng thưởng, trúng được cái xe đạp nhặt đấy.

- Woa, ngon vậy, đâu rồi.

- Đi nhiều thì hông, vớt rồi.

Đám con gái bàn tán:

- Vậy chắc bọn mình cũng phải tìm đến thạch thôi .

Hôm sau, trong lớp tràn ngập thạch và Coca. Ăn không hết còn mang ra ném nhau. Đám con gái túm tụm bóc từng túi thạch để lấy mã nhận giải. Bóc đến gói nọ rồi gói kia, đám con trai cứ ngồi cạnh ăn không xuể.

- Công nhận đám con gái lớp mình cũng nhiều tiền thật ấy, mua cả cửa hàng thạch về đây rồi.

Nói xong tu một ngụm coca.

- HÀ, cũng ngon đấy. Cái này phải cảm ơn Piza.

- Há, tôi sao?

- Ông không khỏi ra bọn con gái đâu có mua nhiều vậy.

Mùi thơm từ thạch quyến rũ cả mấy tên ham ăn từ lớp ngoài. Một tên hỏi Nam.

- NÈ, hôm qua đề về bao nhiêu vậy hả.

- 93 lại đánh 94 mới a cay chứ. Hôm qua có 9 thằng đi mượn và 4 đứa con gái, tôi đánh luôn 94, nhưng sao nó lại về 93 vậy, huhu, trời ơi là trời.

Đám con gái vừa bóc vừa nhắn tin, đúng lúc Bông đi vào hô:

- NÈ, mọi người, tôi được giải đặc biệt rồi, vé số trúng thưởng, Về 93 hôm qua đấy.

Nam há hốc mồm. Đám con gái lại hất tung mấy túi thạch vào mặt mấy tên nam ngồi cạnh, chạy ủa ra chỗ Bông.

- Bà chơi kiểu gì mà đồ vậy.

- Mai mình đi mua vé số thôi.

- Lại chuyện?

- Ủm, mấy cái này đang rẻ mà chơi cũng đơn giản, trúng lớn đấy.

- Ok mai mua luôn.

Đám con trai há hốc mồm, ngơ ngác nhìn đám con gái.

Hôm sau, cả lũ con gái hô: - Oái, tôi trúng giải đặc biệt nè.

- Ấy, giống tôi rồi.

- Hỉ, tôi được khuyến khích nè kakaaa.

Đám con trai ngơ ngác nhìn đám nữ đang tươi cười vì trúng số.

- Bọn này hên quá ta, tao đánh cả năm chắc trúng 1 lần, bọn nó vừa đánh đã trúng rồi.
- Chuyện, chúng nó dùng mĩ nhân kế mà.
- Hum. ...

Min ngồi cạnh Rin, cậu bắt chuyện:

- Rin cậu...không chơi như .ấy đùa à.
- Ừm phức tạp, số tôi cũng không may mắn lắm.
- Đâu, buổi trước kem tôi mua cho cậu trúng gấu mà.
- Chẳng biết.

Rin đánh ánh mắt trêu mếu nhìn Min.

- Min ê, công nhận...
- Công nhận gì.
- Cậu cũng đẹp zai ấy chứ.
- Chuyện, xứng đáng là hot boy đúng không. - tự tin nói.
- Êu êu có mà jót rác thì có ý.

Cả hai vừa nói chuyện vừa cười đùa khiến Nhân ngồi phía dưới nhìn lên thấy trướng mắt. Còn La ngồi cùng đám bạn, nhìn Rin và Min nhận xét:

- Trông họ đẹp đôi ấy nha.
- Ừm, tôi cũng thấy vậy.
- Mấy đứa cũng thấy vậy mà. Nhìn mà ghen tị quá, mỗi cái Rin hơi nghèo, cậu ta mà khá chút thì quá đẹp luôn, phải gọi là trời sinh một cặp.

Lệ và Rin cùng ngồi dưới căng tin nói chuyện.

- Lốp mình đang đùa chơi số, cậu chơi không? - Lệ vừa cầm cái bánh ăn vừa hỏi
- Nhàm, chơi số đã là gì, giờ phải chơi bài mới lăm tiền.
- À, hình như tôi thấy anh Ji dạo này hay vào cái quán Party gì đó..
- Ở đâu. - lo lắng.
- Ở đường Sanh Sanh hay sao ấy. Cứ lần nào đi qua tôi cũng thấy anh ta chui vào đấy.

Rin tỏ ra hơi lo lắng, cô bóp nhẹ cốc cà phê trước mặt mình làm ít nước rơi ra bàn.

- Rin, có chuyện gì à.
- À, không có gì đâu.

Rin gọi điện cho Ji, không thấy ai nghe máy. Cô liền gọi cho Kun ra ngồi cùng hỏi:

- Anh có đi cùng anh Ji không?
- Ji á, nó đi làm thêm rồi. Có vấn đề gì sao?
- Có chứ. Anh Ji có hay vào cái quán tên Party gì đấy không?
- À, có dạo này nó hay vào. Nhưng sao?
- CHỖ đấy không tốt đẹp gì đâu anh ạ.
- Trong đấy mở tiệc hai tư trên hai bốn mà. Như đi ăn búp phê vậy. Nó rủ cả Hani đi rồi đấy.

- Rồi, em biết rồi, anh bảo Ji đừng đến đây nữa, không hay đâu.

- Rồi, bao giờ gặp thì anh bảo hộ chú.

Lệ ngồi ăn ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Nhân và đám bạn nịnh hót của cô từ đâu đó đi ngang qua chen vào nói về khiêu khích.

- Hey, ở đây có người nói mồm kia...chép chép...không biết đã được vào đây chưa mà lên giọng nói chứ. Vào những nơi như vậy phải mua vé, phải có trang phục đắt tiền không người ta cười cho đấy. haha.

Rin quay ra nhìn Nhân, cô thở mạnh một cái:

- Bà cô già, cậu định sao hả.

- Đây có gì, những cái nơi đây đâu phải ai cũng đến được đâu nhưng...nơi đó tôi đến suốt đấy. chỉ có người có tiền mới giám đến đó thôi, còn cậu há, cũng chỉ nói mồm thôi ha. - cười khinh một cái.

Lệ nghe thấy ngứa tai đứng dậy nói lại: - Cậu muốn gì đây, ai mượn cậu lo chuyện bao đồng vậy hả.

- Oh, vậy sao, tôi lo chuyện bao đồng à, đâu có, tôi chỉ muốn nói cho ai đó biết rằng việc đến những nơi sang trọng như thế thì chỉ có những người đẳng cấp mới vào được thôi. - mặt vênh lên tỏ vẻ kiêu căng.

Kun định đứng dậy nhưng Rin cản: - Anh Kun không cần đâu. - nhìn Kun lắc nhẹ đầu.

Nhân được thể là tới: - Ô, dạo này Rin đã quen được anh Kun rồi đấy. - quay sang nói với Kun. Sao anh lại quen với cô bạn tầm thường nhất trường này vậy Kun.

Kun cười khinh một cái: - Tại vì thích thôi. Quen người tầm thường nhất trường còn hơn quen người lẳng lơ nhất trường.

- Há, anh...Kun, anh nói gì vậy hả.

- Sao, tôi nói sai về cô à.

- Ô... - có vẻ lúng túng. Bọn mày, đi thôi. - ra hiệu cho cả đám rời khỏi đó.

Lệ cười phá lên: - Ah Kun tuyệt thật, nói mỗi vậy à cô ta bỏ đi chứ. Nghe lời quá ha.

- Hum, thức ra cô ta là người yêu cũ của Hani đấy.

CẢ Đám há hốc mồm: - Sao có thể chứ?

- Thật. Nhưng từ khi Ren về đây, cô ta chia tay với Hani nhưng vẫn có ý mượn thể lực của Hani để lên mặt.

- Trời, định tán tỉnh Ren ư? Bảo sao trước mặt Ren cậu ta tỏ ra là lút vậy.

- Thôi, vậy là xong, đám con gái lớp mình bị Ren thu hút hết rồi. Hay tôi cũng nên là lút trước mặt cậu ta xem cậu ta có đổ không nhi.

- Thôi đi bà già xấu xa, cậu cứ lo cho cái tên nô lệ đi đã.

- ừa ha, không biết nhờ hán đi mua chút đồ mà sao còn chưa thấy về nữa.

Kun tò mò: - Nô lệ à, là ai vậy?

- Hi, thì là Iron đó. Haha.

Tối, tầm khoảng 7 giờ, Rin và Lệ mặc cả bộ đồng phục lớp đến cửa hàng. Rin ngỡ ngàng khi thấy Iron đang dọn vệ sinh bên trong.

- ỦA, làm sao thế kia.

- HI, không sao, cậu ta đang được gia hạn làm nô lệ của tôi một tuần đấy.

- Haha, báỉ phục cô em xấu xa, khiến Iron cũng phải nghe theo.

- Húm, tất nhiên. - kiêu căng.

- Nè, tối nay Nam và Piza cũng đến đấy, cậu bắt Iron dọn dẹp có phải hơi quá không?

- Quá gì, thôi vào đi đã.

Vừa định đi vào, có tiếng gọi từ xa vọng đến:

- Rin, Lệ giúp tôi với.

Trời cũng nhá nhem mãi Rin mới nhìn thấy Nam và Piza. Nhưng hai người đang diu ai đó nhìn cũng rất quen.

- Hình như là...Hani và Kun sao.

Rin chạy lại đỡ Kun cùng Nam.

- Các anh bị sao vậy.

- Mau, đưa mấy anh vào quán bọn tôi đã, sắp đến rồi.

Iron đang lau dọn bàn, thấy đám bạn đẩy cậu cõng ngay bộ quần phục vụ nhét vào gầm bàn, áp úng chào hỏi:

- Hi, xin chào mọi người.

Nhưng không ai để ý. Nam diu Kun ngồi còn Piza đỡ Hani ngồi xuống ghế. Hai người bị đánh đến mặt mũi đầy thương tích. Nam nhìn quanh cửa hàng:

- Woa, cửa hàng hai chị nhà ta làm việc đây sao? Cũng đẹp đấy chứ.

- Ừm, thôi, quá khen. Nói đi, sao hai người này lại đi cùng các cậu.

- Bọn tôi cùng nhau đi đến ngã ba, thấy hai anh này đi ẩu oải ngã lăn ra đường. Thấy quán cậu gần liền diu luôn lại đây ý chứ. May mà gặp mấy cậu không chẳng biết quán nào nữa.

Hani ngồi một lát mới hồi sức, ngồi dậy. Kun cũng thế, cậu chạm nhẹ vết thương trên môi rồi cố gắng ngồi dậy.

- Các anh...bị làm sao vậy? - Rin hỏi thăm

Hani thấy Rin, cậu ngại không biết nói gì khiến Kun phải nói thay.

- Rin, em báo anh cảnh báo JI không nên động đến quán Party ấy nữa đúng không, anh nói nó không nghe vẫn rù Hani vào. Nhưng Hani chỉ xem qua cũng không làm gì nên thoát.

- Ở đó có gì à...

- Bên ngoài thì mở tiệc tùng, khiêu vũ như dạ hội nhưng bên trong là sòng bài.

Rin đập mạnh tay xuống bàn: - Hum, em biết ngay mà. Nơi đấy không chỉ là sòng bài mà còn là nơi buôn bán chất trái phép và cả gái bao nữa đấy.

Cả lũ kêu lên: - há...

- Sao em biết?

Rin áp úng: - ờ thì...em cũng nghe nói vậy. Nhưng các anh sao bị đánh. - hỏi lăng.

Ji đánh bài bị thua 10 chai nhưng do bọn chúng chơi đều, Hani đã nhìn thấy. Chúng không nhận mà còn bắt Ji. Thấy Hani gọi tôi cũng đi vào, thấy bọn chúng đang đánh Hani và Ji, tôi chạy vào can thiệp là...

- Cũng bị đánh luôn chứ gì...

- Ai bảo, cái tên này cứ cầm đến chạy trước taxi. Chúng dừng tay, tôi nói qua vài câu chúng thả tôi và Kun ra nhưng điều kiện giả tiền cho chúng. Hoho.

Lệ đập nhẹ lưng Kun khi cậu bị ho.

- Ji không chịu kí giấy nợ chúng bắt cậu ta luôn. Chúng tôi tạm thời không biết xoay tiền ở đâu đến mượn Ren.

- Há, mượn Ren sao, cậu ta cho mượn luôn à?

Kun nhìn Hani rồi lắc đầu.

- Vì mấy buổi trước Ji đã lừa vay tiền của Ren, nó bực không muốn quan tâm nữa.

- Hôm nào vậy.

Nam nhớ ra điều gì đó: - À đúng rồi, hôm trước tôi về muộn, thấy anh Hani và Ji cả Ren nữa đứng cãi lộn nhau, chẳng lẽ vì chuyện đấy sao?

- Ren không muốn Ji chơi bạc nữa nhưng cậu ta không nghe lại còn vay tiền đi đánh bạc, thua muốn kéo lại, kéo lại rồi lại thua. Anh và Hani cùng nhau đến đó đòi người, dọa báo công an mới bị chúng dọa lại và đập cho một trận. Ji biết bọn anh bị đánh nên đã chấp nhận kí giấy nợ luôn rồi.

- Vậy giờ chúng ta nên xoay tiền ở đâu.

Hani không nói gì, cậu vẫn lạnh lùng, thấy mấy đứa càng tỏ vẻ quan tâm thì cậu càng bức, cậu chạy ngay khỏi quán.

- Nè, anh Hani, anh đi đâu vậy.

Kun nói trong sự mệt mỏi: - Rin nghĩ cách giúp anh đi. Ji cũng là bạn em mà. Thực tình nhà Ji cũng khó khăn, cậu ta cũng định chơi để kiếm thêm tiền nhưng mà... hey. - thờ dài.

Iron suy nghĩ điều gì đó khi nghe đến quán Party, nói nhỏ: - Quán đường Sanh Sanh sao? Cũng được, một mũi tên trúng hai con chim con rồi, để xem mấy người này định làm gì.

Lệ cốc nhẹ vào đầu Iron: - Cậu đang nghĩ gì vậy hả.

- Thì đang tìm cách kiếm 10 chai thôi. Nhờ phụ huynh thì không được rồi.

- Ừm dù gì cũng chơi không ít thì nhiều, chẳng lẽ bỏ mặc anh ấy sao?

Lệ suy nghĩ điều gì đó rồi rút ra ý kiến:

- Giờ ngoài Ren ra thì chẳng ai giúp được đâu.

- Hey, hay là để tôi vào ngân hàng rút mấy chục triệu chuộc anh Ji - ý kiến của Rin

- Thôi đi bà, bà cứ chém gió.

Nam tỏ ra không quan tâm: - Nhưng Ji đâu phải bạn chúng ta, lo làm gì chứ. Ha mà anh ta còn hay bắt nạt người nữa, giúp chi cho mệt.

- Nè, ông già keo kiệt, sao lại nghĩ vậy, dù gì thì chúng ta cũng là người ưa chính nghĩa mà, thấy nguy sao bỏ được. hừm - nháy mắt với Rin.

Rin đồng tình: - Hay đấy, ông già Piza nói very very hay. Coi như nể bạn tôi đi. MÀ nè, các cậu còn phải gọi tôi bằng chị nghe chưa.

- HÁ.

- Nếu các cậu giúp tôi, tôi sẽ xóa nợ gọi chị cho. Ok chứ.

Nam suy nghĩ một lúc rồi cũng đồng ý: - Ok. Chơi luôn, mình là người chượng nghĩa mà. Kk.

- Vậy thì nghĩ cách đi.

- Hay báo công an.

- Chúng tôi báo công an chúng sẽ khừ Ji luôn.

- Đúng rồi, không nên mời công an can dự vì...đâu có chứng cứ chúng phạm tội, công an đã đến tận nơi khám xét khi nghe tin nhưng không thể khám được gì ngoài bữa tiệc party tôi.

- Hay đảng nào cũng phải cứu Ji, mình cùng phá ổ buôn lậu đề.

- Ừm tôi cũng không thích nơi đó. Nhiều người vì nó mà sặc nghiệp rồi.

- Nhưng giờ chúng ta không có tiền, ngoài Ren...

Cả đám quay sang Iron.

- NÈ, sao nhìn tôi hết vậy.

Lệ cười khinh một cái: - Không nhìn cậu thì nhìn ai. Cậu...bạn thân của Ren mà.

- Nhưng mà đâu có lí do chính đáng để tôi vay tiền cậu ta chứ.

- Cậu cứ vay bữa đi mà không được sao?

Kun nghĩ ngợi: - Chắc không được đâu, các em đâu có chơi với Ren, làm sao mà vay được.

- Giờ phải nghĩ cách nào đó để vay tiền đã.

- Giờ trước tiên phải thám thính tình hình đã sau đó mới đưa ra kế hoạch được.

Lệ nhìn sang bên kia đường, thấy quán áo cưới liền nghĩ ngay ra kế.

- Haha có cách rồi.

Mọi người tập trung nghe ý kiến: - Nhưng phải thiệt thòi cho Rin rồi.

- Sao hả.

Kun thắc mắc: - Thiệt cho Rin ư, có nguy hiểm không?

- KHÔNG đâu nhưng chỉ còn cách đấy để chuộc Ji thôi. Tất nhiên nhờ tay cảnh sát nữa chứ. Và ...cần nhiều người giúp đỡ.

Rin ấp úng rồi cũng nhận lời.

- Rồi tôi sẽ làm. Cậu nói đi.

- Kakaka – cố ý cười lớn. Đó là cậu phải cưới Ren.

Cả đám thất thanh kêu: - Há....

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Vợ Chồng Một Ngày.

Iron đi vừa đẩy xe vừa chạy theo Lệ trong siêu thị.

- Chỉ còn cách này thôi sao?

- Nếu vay được tiền của cậu ta thì cậu vay đi.

- Cái này...tùy cậu thôi.

- Cậu bảo cho bọn tôi mượn nhà đúng không?

- Ừm, đã nói là làm.

- Vậy bố mẹ cậu thì sao?

- Mama đi vắng, còn papa mất rồi.

- Á, xin lỗi nha. – hạ giọng quay lại xoa đầu Iron.

- Nè, làm tôi như trẻ con ấy.

Một chiếc xe hàng bị trượt bánh lao lại phía Lệ, đập vào giá hàng làm đổ bên trên đổ xuống. Lệ hoảng hốt ngồi phụp xuống, bị tai mặc kệ cho giá hàng đổ xuống. Vì sợ quá một lát sau mới dám mở mắt, cái giá đựng nhiều hàng không đổ xuống mà nằm nghiêng. Cô ngỡ ngàng khi thấy Iron đang gắng sức đỡ giá hàng để nó không đổ vào cô. Mọi người xung quanh thấy vậy liền chạy lại giúp đỡ, dựng giá hàng lên. Lệ thấy hơi có lỗi, cô chạy lại hỏi thăm Iron:

- Cậu không sao chứ hả. Đỡ giá hàng đó cho tôi chắc tay cậu cũng bị thương rồi.

- Ôi, con trai mà, không sao đâu. Hơn nữa tôi cũng đang trong thời kì mà phục vụ mà.

- Ai mượn cậu cứu tôi, cậu bị thương thì ai lo cho.

Mấy người gần đấy hỏi thăm: - Máy đũa không sao chứ?

- Vâng không sao đâu ạ.

- Bọn trẻ bây giờ vậy đấy, chỉ biết nhanh nhẩu đoảng.

Iron gỡ nhẹ đầu tỏ ra ngại ngùng.

Lát sau, hai người cùng ngồi trên ghế đá ngoài siêu thị. Thật may thời tiết râm mát, Lệ mới ngồi băng vết thương cho Iron.

- Hey, không biết khi nào tôi mới thoát khỏi cảnh phục dịch đây.

Lệ cố tình ấn mạnh vào tay bị thương của Iron: - Cậu á, cứ từ từ. Đợi tôi tìm được người Ren để ý là ai thì một tuần nô lệ nữa nhá.

- Ay, cậu định giết người đấy hả.

- Nhưng cũng lạ Ren hay giúp tôi như vậy chẳng lẽ lại không để ý tôi sao?

- Hehe không có đâu. Người khác cơ, cậu thì mơ đi.

- Nè, con người này - thái độ bức tức. Tôi định sách đồ giùm cậu nhưng giờ tôi mệt roài, cậu sách nốt đồ nha.

Nói xong đứng dậy để túi đồ lại cạnh Iron.

- Cậu độc ác vậy hả.

Iron sách đồ chạy theo LÊ, than:

- Sao Ren đào hoa quá vậy trời, hết Aly giờ lại đến cô đánh đá cũng có ý mơ tưởng nữa.

- Nè, còn nói linh tinh tôi mua thêm đồ cho mà sách đấy. Những thứ này là Rin nhờ tôi mua thôi.

- Cậu ta cũng nhiều tiền quá ha.

- Không biết.

- Sao bảo cậu ta bị chủ nợ đòi nhiều lắm mà.

- Nghe linh tinh ở đâu đấy, tôi làm việc với cậu ta suốt, có tên nào đến đòi tiền đâu chứ.

- Hum, vậy không biết.

- Cậu ta cũng hơi kì kì. Lúc ẩn lúc hiện.

- Cậu ta ăn mặc rất có phong cách, đồ toàn đồ hàng hiệu mà có phải đồ chợ đâu chứ.

- Ai mà biết. Cậu ta cũng chẳng bao giờ nói với tôi, còn quần áo, các thứ sang trọng như thế nào tôi cũng không cần biết.

- Gia cảnh cậu ta thế nào cậu cũng không cần biết sao?

- Hum, biết làm gì, chỉ cần biết người ta tốt với mình là được rồi. Bạn bè chơi với nhau để ý gì gia cảnh chứ. - vừa đi vừa ngẩn ngơ nói.

Iron nhìn Lệ đi phía trước, suy nghĩ của cậu về Lệ cũng có chút thay đổi. Lệ tốt hơn cậu nghĩ, thỉnh thoảng trông cô cũng rất tinh nghịch, dễ thương.

Mọi người lại tập trung ở quán bánh của Rin. Việt cũng có mặt. Cậu đứng giữa quán, dang tay hít thở không khí trong lành trong cửa hàng và cả mùi thơm từ những chiếc bánh.

- Woa, nơi này nhìn cũng sang trọng đấy, cũng đẹp. Rất thoải mái.

Lệ gọi cả Kun, Nam, Piza đến bàn việc. Việt nghe chuyện, cậu là người thích lo chuyện bao đồng, có tin mới cậu tìm ngay đến quán bánh kem của Rin.

- Nè, Việt gian, ông như tọc ý nhi, cửa hàng đẹp vậy chưa thấy bao giờ sao.

Trong lúc Việt đang nghịch ngợm cái điều khiển máy lạnh.

- Nhà hàng này có đúng của Rin không vậy mấy thứ ở đây hiện đại lắm nha.

Rin mang một cái bánh kem và mấy cốc nước ngọt đặt ra bàn mời mọi người, rồi nói với Việt.

- Hiện đại gì, cái chỗ này tôi đi vay để làm hết đây. Tiền của tôi không đr bao cái nơi này.

- Cậu ngoài việc bán bánh còn làm nơi khác sao?

- Ừm, chẳng nào thì cũng dỗi. Mọi người ăn thử bánh mới làm đi. Lệ đi lại kiểm tra vết thương của Kun. Cậu bị vết bầm trên chân và má, dưới vành môi có chút đỏ của máu.

- Anh yên tâm đi, với tài chữa qua loa của em nhất định sẽ không để lại sẹo đâu.

Việt chen vào: - Oái, bà già dở người, qua loa nhờ mai mặt anh ấy xưng bằng cái thớt thì sao?

- Ấy, Lệ đã ra tay thì khỏi hết.

Nam mãi ăn bánh nhưng vẫn hỏi: - Lệ cậu có cách gì kiếm tiền nhanh à, mà lại không động đến người thân.

- Chẳng biết có được không nhưng cũng chỉ là lừa người, mượn tạm tiền người giàu thôi.

- Ài, đừng nói chúng ta có mỗi anh bạn Ren thôi nhá. _ Việt hỏi

- CHứ còn ai nữa.

- HÁ, cậu ta liên quan gì, mình có chơi với cậu ta đâu. JI chơi với cậu ta cậu ta còn không cho vay nữa là.

Kun tán thành: - Thế nào cũng được, cứu được Ji trước rồi tính.

Lệ thờ dài: - Em thì đâu biết mưu mẹo nhiều đâu, muốn phá được vụ này cũng phải nhờ tay cảnh sát mới được.

Việt tỏ ra hơi lo, bần khoản suy nghĩ.

Iron nhanh chóng tán thành: - Được luôn, tôi thấy Lệ nói rất hay, tôi cũng là người ưa chính nghĩa, cũng không muốn ai rơi vào nạn cờ bạc nữa. _ vỗ ngực đề cao mình. — Một phần đợt này Ren không muốn tham gia giúp Ji cũng vì...cậu ta có ám ảnh một chuyện.

CẢ đám ngạc nhiên: - Ám ảnh, sao cậu biết?

- BẠN thân sao lại không biết. Nói ra chỉ mong các cậu không trách cậu ta nữa thôi.

- LÀm sao, kể bọn tôi nghe đi.

- Cũng không thể kể nhiều nhưng liên quan đến mẹ cậu ta. Ai cũng biết mẹ ruột cậu ta qua đời cũng do cờ bạc nên cậu ta ám ảnh, không muốn dính đến.

CẢ đám Ồ một câu: - Thảo nào cậu ta luôn lạnh lùng vậy.

- Ừm, cảm giác như cậu ta luôn chán đời vậy. Chúng ta phải thông cảm cho cậu ta. Giàu nhưng chắc gì đã hạnh phúc.

- Hey, không bằng Min. Tuy giàu nhưng cậu ta mồ côi bố từ nhỏ, chỉ ở với mẹ thôi. Cũng may mẹ cậu ta không đi bước nữa.

Kun cản lại những câu chuyện tầm phào: - Thôi mọi người nghĩ cách giúp bọn anh đi, dù anh không chơi bởi nhiều với bọn mày nhưng mong mọi người cùng hỗ trợ.

-Sao anh phải khách sáo vậy, anh là bạn Rin cũng như là bạn bọn em mà.

-Nhưng không biết trong đó có những gì, chỉ sợ mọi người gặp nguy hiểm.

-Không lo, bọn em là người chượng nghĩa mà, thích phưu mạo hiểm chút cũng đâu có sao? Theo em nơi đó cũng giống những ổ cờ bạc bình thường thôi.

Iron xem xét tình hình nói: - Tôi đã xem tình hình ở đó, chúng có 3 cửa, cửa chính là vào Party còn hai cửa còn lại là cửa thoát hiểm. Bây giờ thế này Nam và Piza sẽ tìm cách ngăn 3 cái cửa kia lại. Hai cửa đó chỉ là phòng nguy nên cũng không có người. Yên tâm.

- Ok đơn giản.

- Anh Kun sẽ đi đưa tiền chuộc còn tôi sẽ thăm dò phần sòng bạc.

Việt dơ tay ý kiến: - Nhưng tóm lại cái chính là gì.

Iron nói rõ ràng: - Chính là phá hang ổ của bọn chúng khiến chúng không thể làm điều sai trái nữa, phá được vụ này cần thận lại có thưởng ý chứ. Ồn

nữa chúng ta phải cố gắng để tiền không rơi vào tay bọn chúng.

- Cậu ở ngoài coi xe, có gì còn chạy chứ. Tôi đã thông báo công an rồi, chỉ cần lấy được chứng cứ, nháy cho công an vào, hai cửa cũng bị khóa thì... chạy vào mất.

- Nhưng còn một việc chưa rõ, công an mọi lần vào chỉ thấy quán party đâu có thấy mấy phần khác đâu.

- Tất nhiên vì đây là nhà gếp, từ party đi thẳng rẽ sang hai bên là sòng bạc và gái mại dâm nhưng chỉ cần có động, hai nơi này sẽ có hai bức tường tự động đóng lại.

- Ồ, bảo sao cảnh sát không lần ra.

- Ừa mà sao cậu biết, hay chém vậy. - Lệ nghi ngờ.

- Tại sao tôi phải chém chứ hả. Không vì tôi còn một tuần nô lệ của cậu thì còn lâu tôi mới đâm đầu vào nơi nguy hiểm vậy hiểu không?

- Thật sao hay còn lí do gì đó hả...?

- Ờ thì...sao cũng được. Cậu phải đi cùng tôi đến chỗ gái mại dâm đấy.

- Gì cơ?

- Đi một mình ai cho vào trong đó. Chắc không có gì là nguy hiểm lắm.

Nói vậy nhưng Kun vẫn lo lắng: - Nè, các cậu...không sợ nguy hiểm sao? Tôi rất lo nhờ có chuyện gì thì...tôi không gánh nổi đâu. Tôi sợ nơi đó nguy hiểm thôi, đâu phải ai cũng vào được.

Iron an ủi Kun: - Không sao đâu mà, anh vào đó, kéo dài thời gian ra để bọn em lấy chứng cứ, nháy cho công an vào thì có gì đâu. Anh gặp được Ji thì cả hai cùng kéo dài thời gian đến lúc cô hiệu cảnh sát thì hẵng đưa. Lúc đó thì...

Lệ cổ tình nói chen vào:

-Lúc đó thì cảnh sát xông vào, anh Kun rằng ngay lại túi tiền rồi kéo Ji chạy đứng không.

Cả đám đồng thanh: - Nói leo.

Lệ ngượng ngừng ngồi ngay xuống ghế.

Iron nói với Việt: - Cậu, tôi không hay nói chuyện với cậu nhưng cậu có gan lấy chứng cứ bên buôn lậu không?

Việt tỏ ra phân vân, suy nghĩ chốc lát: - ờ thì...

Rin thuyết phục: - Lần này tôi đã điều tra thêm, chủ yếu công an cũng không điều tra vì đây là nơi đã được nhà nước cho phép hoạt động, có vấn đề gì thì vẫn có người nào đó đứng ra giúp. Nếu không để tôi cho.

Việt phân vân rồi cũng quyết định: - Ok luôn, chỉ là chụp ảnh thôi mà. Nhưng chúng ta làm vậy có ác quả không.

Piza lắc nhẹ đầu kêu than :

- Ác gì, nói thật với mọi người nha, bố tôi dạo này lại đem ra mê cò bạc, ông ấy rất hay đến quán Party đó. Mama bị mất tiền, bà biết là bố tôi lấy nên cãi nhau một hồi làm ông ấy bỏ đi.

Cả đám kinh ngạc:

- Oh, o my god.

- Giờ baba cậu sao rồi?

- Tạm thời ở ngoài nhưng ông ấy vẫn chưa tỉnh ngộ, bị chúng lừa chơi thua sạch rồi lại nợ nần muốn kéo lại.

- Hm, kể ra Piza cũ ng hoàn cảnh quá ha. Nhưng nếu đợt này mà phá vợ vụ làm ăn của bọn nó thì giúp Baba Piza được rồi.

- Vậy lần này bốn mình làm hai mục đích rồi, cứu Ji và phá hủy nơi đó.

- À, mà tôi làm gì đây - Rin thắc mắc. Tôi cũng muốn tiêu diệt bọn chúng.

- Cậu há, nghe đây tôi phân việc - Lệ nói.

CẢ lữ chăm chú nghe. Lát sau, Rin kêu lên:

- Không được, tôi phản đối. - Đập tay xuống bàn không đồng tình.

Kun thuyết phục: - Rin, làm ơn đi, chỉ là giả vờ thôi mà.

- Đâu có ai thích lừa đâu nhưng bắt đắ dĩ thôi.

Iron can thiệp: - Ủm, Rin, chỉ là cười giả thôi mà. Nè tôi là bạn cậu ta tôi còn tán thành đây này.

Rin hơi khó chịu: - Đóng kịch với cậu ta sao, cái tên lằng nhằng, dè giả phát ớn.

Trong đầu Rin bỗng chốc hiện ra khuôn mặt Min. Cô sẽ thấy rất có lỗi với Min khi làm chuyện đó.

- Điều đấy ai cũng biết mà.

Nam và Piza cũng thuyết phục: - Thôi đã giúp thì giúp tôi cùng đi. Ji cũng là bạn cậu mà.

Lê thuyết phục: - Nè, cô bạn xấu xa, bọn tôi không thân thích gì với Ji cũng có ý định lo việc bao đồng vì bọn tôi toàn người chính nghĩa.

Nam và Piza vỗ tay đệm theo lời Lê nói.

- Bọn tôi đã lo việc bao đồng rồi nè, cậu cũng là bạn Ji chẳng nhẽ không giúp sao?_ đi lại để hai tay lên vai Rin ý thuyết phục

- Ờ thì...

- Biết điều đó cũng hơi khó, mà nè, không vì nể cậu chơi với hai người anh lớn này thì bọn tôi cũng không thềm giúp đâu nha. Nhất là Iron, cậu ta đâu liên quan gì đến chuyện này chứ.

Rin cắn nhẹ môi, suy nghĩ một lúc rồi cô cũng nhận lời: - Được, nhưng các người phải bảo đảm an toàn cho tôi đấy nhé. Hắn ta rất háo sắc....

- Yên tâm đi. Cậu không phải mẫu người cậu ta thích, đảm bảo sẽ không sao_Iron nói trong sự chắc chắn. Phải có cả cậu đóng vai đấy mới khiến cậu ta tin được chứ.

- Được rồi, bây giờ đi làm luôn đi. - Lê dục. Tôi sẽ về nhà Iron sắp xếp mọi việc còn anh Kun hôm nay có trách nhiệm là đưa tên Ren đó đi nhậu. Ok chứ.

Rin hậm hực: Vách này ai nghĩ ra vậy, đúng là quý quái mà.

Cả đám hồ hởi: - Haha, là xấu xa đó.

Lê lảng tránh ánh mắt Rin, cô đánh mắt nhìn quanh phòng.

Chỉ có Rin là không vui chút nào.

Kun nhìn cả đám rồi cảm ơn rồi rút: - Cảm ơn mọi người đã giúp tên xấu xa đó.

- Không chi, người ưa chính nghĩa mà.

- Chúng ta phải luôn giữ liên lạc đấy.

Cả lữ tán thành: - Được.

Iron đưa ra ý kiến: - Bắt đầu kế hoạch thôi.

Kun hẹn Ren đi quán bar. Ren mặc chiếc áo phong trắng khoác ngoài là áo vec mỏng xắn tay áo lên cao. Kiểu cách của một dân chơi, mũ đội lệch về một bên trông cũng rất bảnh. Kun vừa gặp Ren đã nói ngay: - Nếu anh đến vì việc của Ji thì không cần nói nữa. - lạnh lùng nói.

Ren vừa định đi thì Kun gọi lại:

- Từ đã. Hôm nay anh chỉ muốn mời mày đi uống chút bia thôi mà.

Ren nhìn Kun với ánh mắt đa nghi, khi thấy Kun mặc bộ đồ áo somi trắng và quần quần bò kiểu rách, phong cách ăn chơi, cậu đồng ý ngay:

- Ok, anh bao đấy.

- KHÔNG thành vấn đề.

Cả hai người cùng vào trong quán bar, tiếng nhạc và những điệu nhảy sôi động, ồn ào. Ren ngắm ngay cô gái đang ngồi một mình ở chiếc bàn gần đây.

- Chào cô em

Người con gái đó là lướt quay lại đáp: - Vâng, chào anh, anh đi một mình sao, giống em quá.

- Không anh đi với bạn - nói xong với Kun lại ngồi cùng.

Người con gái đó đứng dậy, tiến sát lại Ren, tay bám vai cậu nói vài câu:

- Chỗ này có hai chúng ta là được rồi, không cần ai nữa đâu.

Ren buông tay cô gái ra, quay lại nháy mắt với Kun ra hiệu cho Kun đi chỗ khác. Cô gái này thả tóc, ăn mặc cực sexy. Ren cười nửa miệng, cậu tiến lại gần nhìn cô với ánh mắt thèm muốn lắm cô gái phải lui lại phía sau.

- Anh có muốn nhảy không hả.

- Nay không hứng, ngồi tán chuyện với em thì sao đây, ok chứ. _ vừa nói vừa vuốt nhẹ má cô gái đó.

- Tất nhiên là ok rồi anh chàng đẹp trai.

Ren dón cô lại sát tường, cô gái cũng không có ý kiến, hơn nữa còn thích vậy.

- Anh định làm gì vậy hả.

- Định thân mật với em chút được không?

- Đâu có được chứ.

- Đồ ăn thức uống hôm nay anh bao tất. ok - cười một vẻ xanh ròn.

- Ok.

Đám bạn còn lại đi đến nhà Iron. Ngôi nhà 3 tầng ngoài mặt đường lớn, khung cảnh trang trí cũng rất khang trang. Iron mở cửa mời mọi người vào nhà.

- Nhà tôi thì mama đi làm tháng sau mới về. giờ chỉ có tôi ở đây thôi.

- Ren có biết chỗ này không?

- Tất nhiên là biết rồi. Cậu ta còn thường xuyên đến đây ngủ cơ. Còn tôi lại rất thích ngủ nhà cậu ta.

- HA, hai người thân quá ha.

- Nè việc lần này cậu gợi ý cho Lệ đúng không?

- Đâu có.

Lệ được thể: - Haha, lần này xem mắt của Ren thế nào. Cứ nhìn mắt là được kaka.

- Thôi ngắm nghĩa sau, làm gì thì làm đi tôi còn về chứ - Rin càu nhàu.

- Rin, cậu có váy vớ gì không để tôi cho mượn.

- Có, có rất nhiều nữa cơ nhưng chưa mặc bao giờ, còn mới nguyên. Tôi không mặc váy đâu. Chỉ mặc quần đùi thôi.

- Thôi mà, tạm một ngày thôi. Cậu cứ về nhà, sáng mai đến sớm chút.

Đang nói bỗng Lệ thấy đau bụng, cô kêu lên:

- Ay za, chắc tại ăn nhiều bánh kem quá lại đầy bụng rồi.

Iron hỏi thăm: - Có cần uống thuốc không?

- Khỏi cần tên xấu xa như cậu quan tâm. Mọi lần bị đầy bụng đến hôm sau vẫn chưa khỏi luôn, bực mình.

- Đầy bụng thì bụng có to lên không nhì - Việt hỏi câu ngớ ngẩn.

- Trời, tất nhiên có rồi.

Chuông đồng hồ tự động đặt ngay đầu giường kêu. “ dậy, dậy mau, đi làm đi”

Ren tỉnh dậy trên một chiếc giường có hai chiếc gối ngủ, một giấc ngủ mà cảm giác như đã ngủ cả đời.

- Mình ngủ bao lâu rồi.

Đầu cậu trống rỗng, cũng không nhớ có chuyện gì xảy ra. Cậu giật mình nhìn chiếc gối đó rồi nhìn cảnh vật xung quanh.

- Đây là phòng Iron thì phải, có đôi chút khác. Đồ vật toàn đồ chứng chạc.

Cậu lấy chiếc điện thoại ở chỗ đèn ngủ xem giờ. Cậu hoảng hốt khi thấy ngày tháng năm chênh lệch.

- Lấy trời, gì thế này. Ngày 15 tháng 7 năm 2033 là sao?

Cạnh đó cũng có một chiếc điện thoại, cậu mãi vội mở lịch ra xem, càng hốt hoảng:

- Cái gì, năm nay đã là 2033 sao, mình có nằm mơ không vậy.

Thấy một tờ giấy trên bàn, cậu mãi vội đọc.

- HÁ, gì mà...anh yêu dậy rồi à, em đi chợ đây.

Cậu rít rít: - Gì, đây là ai vậy, anh em gì ở đây. - càng nghĩ Ren càng thấy rối, cậu vò đầu vứt tóc mà không nghĩ thêm được điều gì: - Mình bị sao vậy, không nhớ gì hết.

Iron và Lê mở cửa đi vào phòng Ren đang nằm, trả lời luôn câu hỏi.

- Tất nhiên cậu không nhớ vì cậu bị mất trí nhớ mà.

- Há, gì cơ.

- Hum, chắc cậu không nhớ đâu.

Iron nhìn Lê cười khúc khích. Ren cầu nhàu: - Hai người còn cười.

Ren chạy ra khỏi giường: - Đưa điện thoại cho tôi xem

Iron lấy điện thoại đưa cho Ren xem. Cậu hốt hoảng khi thấy năm 2033.

- Tôi chỉ nhớ, lúc tôi đi bar với Kun, vẫn còn là học sinh cơ mà.

- Thời gian trôi nhanh lắm đấy bạn à. Cậu bị đánh trọng thương ở đầu nên mất trí nhớ là đúng. Cậu thấy như đầu đúng không.

- Ủa, cũng có.

- Đây là triệu chứng còn gì. Một phần trí nhớ bị lấp chặc cậu cũng không nhớ cậu đã lấy vợ, vợ là ai cũng nên.

Ren ngạc nhiên hết mức: - Gì cơ, có vợ thật sao. Vợ tờ giấy kia...

Ren nhìn sang Lê muốn nghe lời giải thích.

- À, tôi mới gặp cô ấy ngoài chợ, cô ấy mời tôi vào chơi mà.

- Há. - Ren kinh ngạc.

- Sao cứ thích đùa vậy, vợ mình mà không nhớ có phải đàn ông không vậy_Lê nói.

Iron nói chen vào: - Cậu nhìn phong cách ăn mặc cậu đi, người lớn quá rồi còn gì.

Ren chạy lại soi mình vào chiếc gương tủ quần áo gần đấy. Cậu lại ngỡ ngàng khi thấy một người đàn ông chứng chạc trong bộ áo sơ mi sắn tay và chiếc quần Jean. Cậu nhanh tay mở chiếc tủ quần áo, sững sờ khi thấy toàn đồ công sở treo bên trong.

Iron nói nhỏ với Lê: - Đây là đồ của papa tôi.

Ren mở to mắt, ngạc nhiên.

- Chẳng lẽ đây là mình sao. Đầu tóc không thay đổi, chỉ có cách ăn mặc thôi.

- Thì đây, hôm qua cậu đi nhậu về muộn không thay đồ thì phải.

Ren quay ra hỏi nghiêm trọng hơn:

- Nè, vậy... Vợ tôi là ai đây, có ảnh chứng minh tôi đã lấy vợ không?

Iron e ngại quay sang nói nhỏ với Lệ: - Rin sao chưa đến vậy.

Ren hỏi tiếp: - Nè, còn các cậu, sao lại đi với nhau thế hả.

Lệ áp ứng, Iron nói ngay: - Á, vợ tôi thì chả đi với tôi thì sao chứ.

Ren càng ngạc nhiên. : - Gì, các cậu lấy nhau rồi à.

Lệ đưa tay ra sau cầu lưng Iron, miệng vẫn nói gượng: - Á thì chắc cậu không nhớ rồi.

Iron không giám kêu, cậu chỉ nói nhỏ: - Cậu làm gì vậy, đau lắm đấy.

- Ai bảo cậu nói linh tinh, tôi cho biết tay.

Thấy hai người ngồi không yên Ren Hỏi: - Sao hai người tránh trợn nhau vậy.

Iron dừng ngay lại, kéo Lệ sát mình nói: - À, không có gì, bọn tôi hay vậy mà.

Lệ cũng phối hợp với Iron, khoác tay cậu nói một cách gượng gạo: - Hỉ, ngại quá, cậu.....à quên tên chồng này phải để tôi dạy bảo không thì hư lắm đây - cần răng nói gượng.

Ren lúng túng: - Đến giờ tôi còn chưa biết vợ tôi là ai, có ảnh thì mang ra đây.

Lệ và Iron nhìn nhau, tỏ ra lo lắng, áp ứng không biết trả lời gì.

- ờ cái này...

Tiếng từ ngoài vọng vào:

- Sao lại không có chứ.

Nam mở cửa đi vào, mang theo một tấm ảnh đưa cho Ren. Ren ngạc nhiên khi thấy Nam trong trang phục come công sở.

- Ủa, cậu...là Nam sao?

- Không là tôi thì còn ai nữa.

- Cậu...

- Gì mà ngạc nhiên, hôm qua mình còn đi nhậu mà.

Ren không hiểu chuyện gì nhưng cậu vẫn tò mò cầm tấm ảnh xem. Trong ảnh có hình Ren mặc áo chú rể ngồi ghế còn cô dâu mặc áo váy trắng nhưng chỉ hở chút má, không thấy người. Nam nháy mắt với Lệ. Iron và Lệ thờ phào. Iron hỏi nhẹ vào tai Nam:

- Cậu lấy ảnh ở đâu hay vậy.

- Thì ảnh của Việt đấy thôi. Piza đúng là tay ghép cừ khôi mà, ghép mặt Ren khớp với thân hình không chút dấu vết. Cậu ta bảo tôi đây là ảnh chụp sai nên vứt xó góc nhà.

- Há, bảo sao trong ảnh cô dâu lại quay lại với màn hình.

- Cậu ta không thể ghép cô dâu được, đành phải nhờ ảnh thật thôi. Mà này, nhìn ngang mẹ Việt có đôi nét giống Rin đấy nhìn thử đi, nhìn một phần má mới thấy giống.

- Ha, ngon quá còn gì, chuyện trùng hợp.

Iron lấy lại tiếng: - Km, Nè, Ren giờ thì cậu nhớ ra chưa?

Nam kích thêm: - Xin lỗi nha, album ảnh của cậu tôi làm hỏng rồi. Nè, cậu nhiều tiền mà, làm mấy cuốn trà được.

- Vậy sao? Tôi làm bao nhiêu cuốn rồi.

Ảnh cưới của cậu cứ mất hay hỏng chỗ nào là cậu lại chụp lại ảnh khác. Làm vợ nhà giàu thích thật, cái gì cũng mới. Lệ nói.

Ren nhớ ra ngôi nhà, hỏi nốt: - Thế ngôi nhà này là...

Iron đóng kịch: - Hey, thời gian trước nhà tôi làm ăn thất bát, không có tiền trả nợ phải bán nhà đi, may mà cậu mua giúp. Cậu... đúng là người tốt mà. kaka.

Ren không nhớ, nói đúng hơn là cậu không biết có chuyện gì.

- Sao hôm nay mọi người tụ tập ở đây vậy.

Iron thờ dài: - Vào chơi, thăm bạn tiện thể vay chút tiền.

- Vay tiền cho ai?

Iron áp úng, vừa suy nghĩ vừa trả lời: - Ừ thì... tôi...

Lệ đột nhiên lên con đau bụng, cầm chặt tay Iron, được có cậu nói luôn:

- À, nghĩ ra rồi, Lệ đang có em bé... tôi tạm thời không có tiền cho cô ấy khám bệnh nên đi vay.

Ren và Nam hết sức kinh ngạc. Lệ nhăn nhó, ôm bụng vừa quay lại nhìn Iron với ánh mắt như nãy lửa.

- Cậu... chết với tôi. - cắn chặt răng nói nhẹ đủ để Iron nghe thấy.

Nam nghĩ thầm “Tên Iron này đúng là lắm mưu, dám nói thế với Lệ kaka, có chuyện zui rồi”

Ren hoảng hốt: - Lệ có em bé sao.

Lệ vừa ôm bụng vừa cười gượng: - Ổ hình như thế rồi.

Ren nhanh chóng đỡ Lệ ngồi xuống giường một cách thận trọng.

- Ngồi đây đi. Không nói sớm để bắt đứng nãy giờ.

Ren sờ soạn trong túi quần, đúng thật có một chiếc ví. Cậu lấy một cái thẻ đưa Iron:

- Cậu cầm lấy, mặt khẩu chắc tôi cũng chưa đổi đâu. Từ 1 đến 8, ra ngân hàng lấy tiền đi.

Lệ nhìn Iron và Nam, hai người gật nhẹ đầu Lệ mới dám cầm.

- À, chúng tôi mượn, mai mốt sẽ trả.

- Thôi khỏi cần trả. Trong đây đủ 10 triệu đấy, các cậu cầm hết đi. Không phải lo. Tôi muốn có thì 10 cái 10 triệu cũng có.

Lệ hơi phân vân khi cầm tiền của Ren. Iron dục: - À, vậy cậu ở đây đợi vợ cậu về nhà. Bọn tôi đi trước đã.

- Ồ, tôi cũng cũng phải đi làm đây - Nam nói.

Nói xong cả ba người cùng đi ra ngoài.

Lệ vừa ôm bụng vừa buồn cười:

- Haha, nhưng không thể tin được Ren lại tin chuyện này.

Ren ở trong phòng nhìn ngắm lại mình trong gương, cậu tỏ ra đa nghi:

- Sao bọn này hơi kì. Thôi đi ra ngoài xem nhà của thế nào đã.

Ren từ cầu thang đi xuống, ngắm ngía mọi vật trong nhà:

- Cảnh vật mọi thứ vẫn được xếp như vậy, hừm.

Bỗng có tiếng điện thoại kêu trong túi quần, cậu lấy ra nghe với thái độ uể oải.

- Alo tên nào đây.

Đang nghe máy mà tiếng điện thoại vẫn kêu, cậu mới nhớ ra cậu lấy cả chiếc điện thoại của ai đó gần chiếc đèn ngủ bỏ luôn vào túi, Cười khinh một cái:

- Thật là hài hước.

Ren mở điện thoại và đọc được tin nhắn gì đó. Nét mặt cậu vẫn thản nhiên, cậu xóa ngay tin nhắn đó đi.

- Vui rồi đây. Bọn này giờ chơi với cả Aly sao. Chẳng lẽ Aly là vợ mình...haha, không vui.

Cậu đi xuống nhà, vừa định ra ngoài thì Kun đi vào:

- Xin chào, lâu lắm không gặp.

Ren không ngỡ ngàng nữa mà cậu tỏ ra thản nhiên hết sức kì lạ:

- Ồ chào anh, dạo này có khỏe không, vợ con thế nào.

Điều này lại làm Kun ngỡ ngàng: - Ờ...thì... ế rồi, làm gì có con nào đâu.

- Sao nay anh đến đây chơi à.

- À, nghe nói chú bị bệnh, anh đi công tác tận bên Mĩ giờ mới về thăm. Bạn bè lâu năm, thăm hỏi cho đàng hoàng.

- Vậy thì quá cảm ơn rồi.

Ren nhìn trước ngó sau: - vậy quà hỏi thăm đâu.

- Ừ thì...

Chưa kịp nói gì thì có tiếng Piza nói:

- Vào, vào đi, có gì đâu, đã nói rồi mà.

Ren thấy ồn ào, cậu định ra ngoài nhưng Kun cản lại:

- Nè nè, từ từ đừng có ra ngoài.

- Sao, để em ra xem có chuyện gì.

- Ế, không có gì đâu, đừng ra.

Kun cản nhưng Ren không nghe. Cậu đang định ra ngoài thì Rin đi vào nói:

- Đi đâu, ở nhà.

Ren ngỡ ngàng khi thấy Rin. Tóc thả xuống đeo kẹp tai thỏ, áo phông bó người và chiếc quần lửng bò đến đầu gối.

Kun chạy lại khoác vai Rin nhưng nói với Ren:

- Sao mà ngỡ ngàng vậy.

- Cậu ta...sao lại ở đây.

Rin gạt tay Kun ra, tỏ vẻ đánh đá đi lại phía Ren:

- Nè, hôm nay bị sao vậy, khách đến nhà thì phải mời vào chứ. Dậy mãi rồi.

Rin lảng đi: - Mời mọi người vào nhà.

Ren thấy Piza, cậu kéo tay lại hỏi:

- Nè, cho hỏi kia là...vợ tôi sao.

- Ừa, vợ cậu mà còn hỏi, hay cậu lại mơ tưởng đến Aly.

Ren ngập ngừng không biết trả lời sao. Cậu nghĩ mãi không nhớ ra đã làm gì.

Rin mời Kun và Piza ngồi chiếc bàn dài trong nhà bếp rộng rãi.

- Hai người ngồi đi, tôi pha cà phê cho.

Kun và Piza cùng ngồi xuống bàn, tỏ vẻ lạ lùng nhìn ngấm xung quanh trong khi Ren vẫn đang ngạc nhiên, không hiểu có chuyện gì. Hai người nói chuyện với nhau.

- Nhà Rin cũng đẹp đấy chứ nhỉ. Giàu nữa.

- Ai bảo nhà Rin, anh nói linh tinh.

- HÁ, đây là nhà em mà.

- À, ừ thì cũng như nhau thôi.

Ren cũng ngồi xuống bàn, cậu nhìn Kun và Piza với ánh mắt khó hiểu.

- Ồ...cậu ta...là vợ tôi thật sao?

- Hơ, à, chắc không phải đâu, mai tôi sẽ đón Rin về nhà tôi ở.

Rin từ trong đi ra bưng hai cốc cà phê và cốc trà.

- Ông Piza này, nói linh tinh gì đấy hả.

- À, không có gì đâu. Haha.

Rin đặt hai cốc xuống chỗ Kun và Piza. Ren cứ nhìn theo với vẻ lạ lùng.

Cô lại gần chỗ Piza nói nhẹ:

- Piza, nước chỉ mang tính chất minh họa thôi. Đây không phải cà phê đâu. Sáng để quên nhà hàng rồi, đây là nước đất tôi lấy từ rễ rau mới mua đấy.

Piza kinh ngạc, tròn mắt nhìn Rin, không dám uống.

- Rin à, sao cậu lại đối xử với bạn mình như thế chứ. - vờ phàn nàn.

Kun đang nói chuyện với Ren, cậu không để ý cầm cốc cà phê uống. Piza càng kinh ngạc:

- Anh Kun, đừng...

Kun quay lại hỏi: - sao vậy nhóc.

Piza không nói nữa, cậu quay ngoắt sang, thái độ nhí nhảnh nói nhỏ với Rin:

- Nè, anh ta uống nước đất hả, bần wa lun á.

- Đâu có, đấy là cà phê thật mà.

- Gì? - sốc vô độ. Không thể nào.

- Hộp cà phê tôi mua lúc sáng chưa uống.

Rin đặt cốc trà còn lại xuống bàn, Ren hỏi: - Đây có phải cốc của tôi không vậy?

- Thích uống thì...

Piza hích tay nhẹ vào bụng Rin, cô nói gượng:

- Á, đúng rồi...của cậu...

Piza hích nhẹ bụng Rin, nói nhẹ: - Xung hô khác đề

- À. Đúng rồi...của chồng đấy...uống tự nhiên đi - nói gượng.

Ren hết sức ngạc nhiên khi nghe Rin gọi mình là chồng.

- Cậu...cậu là vợ tôi sao?

- Gì buồn cười vậy, vợ mà chồng cũng quên à? Oh my god. - giả bộ tức giận.

- Ấy ấy, đừng nóng, vậy giờ cô là vợ tôi thật sao, tôi mất chỉ nhớ biết có chuyện gì.

Rin gật gù đầu tỏ ý thông cảm:

-Ừm, coi như chồng biết lỗi. Lát nữa vào rửa đồng bát trong kia đi nha.

- Ừa, bát gì?

- Việc của chồng mà, vợ không biết đâu.

Piza và Kun biết là đùa cứ ngồi tùm tùm cười. Có tiếng điện thoại trong túi áo Kun, tiếng nói của Lệ từ đầu dây bên kia:

- Đã xong, giờ chúng ta có thể đi được rồi.

Mọi người tò mò chăm chú nghe Kun nói chuyện.

- À, Kun đây. Sao, rút được 10 tỉ rồi hả. Bây giờ cứ đầu tư cho doanh nghiệp đấy đi. Dự án mấy nghìn đô của chúng ta không được tiết lộ đâu nha. Rồi để tôi về tôi xử lý vụ này - ăn nói chừng chặc như người lớn.

Kun quay hơi quay nhẹ đầu về phía Piza ra hiệu.

- Ren tôi phải đi đã, nhiều việc quá, bao giờ rảnh tôi lại tới chơi.

Piza cùng lúc cũng có điện thoại gọi đến.

- Alo hi, em à, rồi biết rồi, đến ngay nha.

Piza viện cớ: - À, em ý cũng gọi tôi rồi, thôi tôi đón em ấy đây. Anh Kun tiện đường cho em đi nhờ một đoạn nha.

- Ok đi. Hội chém gió chúng ta...à không hội những người tình nghĩa, anh sẽ cho chú đi đến ngã tư.

- HÁ, sao kẹt xi vậy, ngã tư gần ngay đây.

- Hai đứa ở nhà nha. Chắc chưa ăn sáng đúng không, đi ăn đi. Nếu không có tiền thì báo anh.

Rin cần nhần: - Đi rồi mới nói đến tiền, đúng là kẹt mà.

Rin nói với Ren: - Chồng không cần ra đâu, vợ đi là được rồi.

Cô kéo Kun và Piza chạy nhanh ra ngoài, rồi rít:

- Nè, mọi người để tôi ở đây với tên háo sắc vậy sao?

- Chẳng lẽ bọn tôi lại ở nhà cậu à. Thôi cố hôm nay đi. Bọn tôi đi phá án đây.

- A, vậy không có phần của tôi rồi.

- Ở đây đi. Dự được bọn chúng là cảnh sát tới. Viết thông báo cho cảnh sát rồi.

- Ừm, thôi, vậy đi đi.

Kun đập vai Rin nói: - Em vất vả rồi. Yên tâm, tên Ren đó sẽ không làm gì được em đâu, cậu ta còn đang chưa hết ngỡ ngàng kia.

Nói xong cả hai cùng chạy đi. Rin lùi thui quay vào trong nhà. Cô sững sờ khi nhìn Ren trong bộ quần áo người lớn trông rất mạnh mẽ và điển trai đang ngồi đọc mấy cuốn sách trên bàn. Ren thấy Rin quay ra hỏi:

- Vk nè, sáng mới dậy ck chưa ăn sáng, vk làm gì đi.

Rin lại ngỡ ngàng khi thấy Ren rất thân nhiên gọi vk.

Rin thân nhiên nói: - Ck thích ăn gì thì tự đi mà làm.

- Vậy cũng được, chồng ra ăn quán.

- Nếu là vợ ck đáng lẽ vk phải nấu đồ ăn cho ck chứ.

Nói xong Ren đi khỏi ghé đến chỗ Rin:

- Vk không nấu thì ck đi đây.

Rin không bận tâm, Ren đi đến cửa cô mới nhớ việc đang đóng kịch, chạy lại trước mặt Ren cản.

- Nè, stop here.

Ren nhìn thẳng vào mắt Rin khiến cô hơi ngượng. Rin vừa kéo tay Ren vừa nói:

- Ủa, để vk làm cho. - Nói áp úng, mắt nhìn loạn lên.

Ren ngồi nghịch điện thoại trong khi Rin loay hoay trong bếp. Cậu mở máy định gọi cho ai đó thì mới biết máy hết tiền.

- Trời, sao máy đã hết tiền rồi.

Rin đi đi lại lại trong bếp không biết làm gì với đồng đồ sống trên bàn.

- Trời, làm sao đây, không biết làm món gì bây giờ.

Lúc này, Aly từ nhà Ren đi ra, cô bức bối khi không gặp được Ren, điện thoại thì không liên lạc được.

- Cậu ấy đi đâu mất rồi, lại đi chơi khuya đây mà. À, hay là đến nhà Iron, mình phải đến xem thử.

Cô có chút ngập ngừng: - Đến nhà Iron thì phải gặp cậu ta rồi.

Ren đang đọc sách trên mặt bàn, cậu tò mò khi thấy công thức nấu chè hạt sen kẹp trong cuốn sách, bỗng tiếng điện thoại có nhạc chuông googbye day vang lên. Cậu cầm lên nhìn số thấy lạ, nghe ngay.

- Ai đấy?

Tiếng nói từ bên kia điện thoại:

- Ren à, Aly đây. Tôi phải lấy số khác mới gọi được cho cậu đấy.

Ren nhìn chiếc điện thoại và tỏ ra nghi ngờ điều gì đấy. Cậu nhìn vào trong bếp, Rin vẫn đang loay hoay bên trong.

Rin không làm sao được, cô lo lắng: - Oh my god, không nấu được món gì thì lộ mất. Sao mình cứ như tiểu thư thế này, mấy món ăn chọn món nào trả được.

Cô ngó đầu theo dõi xem Ren làm gì. CÔ giật mình khi thấy Ren đang nghe điện thoại của ai đó, cô nép sau bức tường số 4 nhìn ra phía Ren.

- Chết rồi, sao Iron bảo chắc chắn cậu ta không gọi được cơ mà. Oái, lấy điện thoại của mình sao? Cái tên này, máy mình sắp hết tiền rồi.

Cô chú ý nghe Ren nói chuyện:

- Iron cậu vẫn đang đi làm hả.

Tiếng từ đầu dây bên kia vọng ra: - ờ, đang trong bệnh viện nè. Có gì không?

- Aly sắp đến nhà tôi rồi, cậu cản cô ta lại đi, tôi nói không nghe.

Rin hơi lo khi thấy Ren gọi điện, tự nhủ: - Không sao, kệ hán đi. Phát hiện sớm thì cũng tốt, mình đỡ phải đóng vai vk ck.

Iron đang ở cùng mấy người bạn gần quán Rút tiền ATM.

- Sao cơ, Aly á, đến sao? - Iron tỏ ra lo lắng.

Ren vẫn thản nhiên ngồi nói: - Không biết nữa, tự dưng cô ta muốn đến nhà tôi. Mà cô ta cũng biết tôi ở nhà cũ của cậu nữa chứ.

- Kaka, vậy thì để cô ta đến đi, thăm cậu luôn.

- Bị làm sao vậy, tôi có vk rồi, cô ta đến cho hiểu nhầm à.

- Ủm, cô ta ở đâu. Tôi cản cô ta mà vk tôi ghen thì cậu biết tay tôi đấy.

- Ok đi.

Iron nghe xong, thờ mạnh một cái, nói với mọi người: - Tường cậu ta phát hiện rồi cơ.

Việt vừa cầm gói bim bim vừa nhòm nhoàm hỏi: - Bây giờ làm sao đây?

Iron thăm dò: - Việt, cậu biết Aly, bạn gái tôi không?

Việt gật nhẹ đầu: - Ừm, có nhưng sao? Không phải vk cậu đang ở đây, còn mang bầu sao?

Lệ bực mình: - Cái tên này, muốn chết hả, tôi cho ông một trận bây giờ.

- Hỉ hỉ, đùa chút vậy.

Cả lũ cười ầm lên.

Iron nhò: - Việt, Aly sắp đến nhà tôi rồi.

- Đến làm gì?

Tất phụt sụt đầu Việt: - Thì đến nhà ren đó.

- À, ờ rồi. Minh cứ như tắc nơ ý nhỉ.

- CỒn quá. Cậu cản cậu ta lại đi.

- Hum, được rồi, vì lợi ích tương lai con em chúng ta, tôi sẽ nhận nhiệm vụ khó đỡ này.

Vừa nói tay vừa giơ lên trời vẻ tự kiêu, làm cả gói bim bim đổ hết xuống đất.

- Thôi, đồ ăn của tôi.

CẢ đám lại được trận cười.

- Yên tâm sau vụ này ông được ăn no.

Kun nói: - Giờ bắt đầu hành động đi.

- Giờ đi bằng xe gì?

- Thì ô tô. Em mượn xe của Ren đấy.

- Rồi. chắc chờ muộn muộn hẵng vào. Đến 5 giờ là trong đây bắt đầu tiệc tùng rồi.

Iron bỏ một chiếc bản đồ xem phân công mọi người.

- Theo như sắp xếp lúc này, anh Kun đưa tiền chuộc Ji dưới tầng hầm. Nơi đó có 3 cửa, Nam và Piza hãy cố gắng tìm những thứ gì đó để chặn cửa. tôi sẽ vào song bạc. CỒN Lệ ở ngoài trông xe.

Lệ nói lớn tiếng: - Nè. Mọi người làm sao lại để tôi trông xe. Tôi muốn đi cùng mọi người.

- Nhưng ai sẽ người lái đây hay phải thuê người.

Iron tự kiêu: - Chuyện đó cứ để tôi.

Cả đám trố mắt kinh ngạc:

- Cậu á, cậu lái xe được hả. Tin nổi không hay vừa lên đâm vào cột điện hay chui vào gầm ô tô tải vậy?

Kun hỏi: - Iron, chủ máy lái xe được chứ.

- Mọi người cứ yên tâm, tay lái cừ mà.

- Vậy hay, Lệ rất phù hợp với chức trông xe. Nơi bọn tôi đến có cả nôi... để các cặp đôi hú hí đấy, cậu không sợ à Lệ? Bọn mình mượn được xe rồi nhưng chẳng lẽ lại thuê người lái sao?

- Tất nhiên là sợ rồi nhưng để tôi ở ngoài tôi còn sợ hơn ấy.

Kun đưa ra quyết định: - Vậy để Lệ đi cùng Iron đi. Thu thập chứng cứ phạm tội, cảnh sát mà đến họ chạy kịp nhưng chúng ta vẫn có bằng chứng mà. Giờ đến nhà anh lấy mấy bộ dạ hội đi.

- Nhà anh cũng giàu quá ha. - Lệ quan tâm.

- Bình thường, giờ mới biết ha. Hani còn giàu hơn đấy.

- Em tưởng Hani bình thường lắm chứ. Tại trong phim tôi hay thấy những tên có tính kì quái toàn nhà bình thường và có rất nhiều mâu thuẫn. – Piza suy đoán.

- Hey, nói chuyện khác đi.

- Còn chỗ gái bao thì sao?

CẢ ĐAM E NGẠI: - CHỖ Đấy hơi nhạy cảm với con trai hi.

- Vậy để em đi cho. Không sao đâu mà.

Không còn cách nào, cuối cùng mọi người cũng tán thành.

Tron nhà Iron, Rin thờ phào nhẹ nhõm khi chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng nghĩ đến mấy đứa bạn cô lại lo lắng:

- Không biết tụi nó có sao không nữa, nơi đấy cũng nguy hiểm lắm đó. Anh Kun đã từng học taywondo chắc không sao, Iron cũng rất bản lĩnh không sao rồi. Còn tên Việt gian yếu ớt như vậy, tên Piza thì gần như con gái, tên Nam thì linh tinh liệu họ có sợ mà bỏ chạy không. Mình cũng mong họ bỏ chạy thì hơn, xâm nhập vào đấy nguy hiểm chết.

Đang nói một mình bỗng Ren đi vào hỏi làm cô giật mình: - Vk lắm lắm gì đấy.

- À há...ơ không có gì...tại vk không biết nấu món gì thôi.

Rin mở tủ lạnh lấy một đĩa bánh bao màu, nói:

- VK rất thích ăn món này, chẳng biết bữa sáng nên làm gì, ăn thứ này cho nhanh.

Rin cầm một cái vừa định ăn thì Ren giằng: - Ăn làm sao được, để từ sáng đến giờ trong tủ lạnh nguội rồi không ngon đâu.

Cậu cầm cả đĩa đi hấp lại.

- VK thích ăn bánh bao sao?

- À, ờ...cứ thích vậy. - thần nhiên trả lời.

- Ngoài kia có tờ giấy công thức chè hạt sen, vk đang học nấu cho ai vậy, chắc không phải ck rồi.

- Tất nhiên rồi, nấu cho bồ mà.

- Nhưng cũng hơi lạ, cậu...à mình là vk ck thật sao?

- Có điều gì nghi vấn hả?

- Theo ck nghĩ đã là vk ck thì tình cảm phải sâu đậm, nhưng sao ck không có chút ấn tượng gì về vk vậy, hay là không...

Ren vừa cho bánh vào trong lò hấp, rồi quay lại đi từ từ sát lại phía Rin cố ý muốn dồn Rin vào chân tường.

- Nè, ck định làm gì vậy hả.?

- VK ck mà, vk sợ gì sao. Hay chúng ta không phải vk ck.

- Nè, định học tập trong phim hả.

- Ck mà phải vậy à.

Rin cố gắng diễn cho giống: - A ha, vậy phải rửa đồng bát kia mới được đấy.

Nói xong cô đẩy Ren, đi ngay ra ngoài.

- NÈ, để mình ck rửa bao giờ mới xong đây hả.

- Mớ lá, À, không biết. Kệ. Ck biết sao mà chúng ta không có tình cảm không?

- Sao?

- Vì đây là cuộc hôn nhân hai gia đình ép buộc, thức ra vk đã có người để ý rồi.

- HÁ, gì cơ.

Rin ngồi ăn bánh trong khi Ren vẫn rửa một đồng bát, cậu nói thầm điều mình đang nghĩ.

- Đường đường là một thiếu gia mà lại đi rửa bát sao?

Rin nói từ ngoài vọng vào: - Là thiếu gia giàu có nhưng lấy vk rồi phải có trách nhiệm với vk biết chưa?

Ren ngớ ngàng nhìn ra ngoài: - Vk biết ck nghĩ gì à

- Không, đoán vậy thôi. Chắc là vk ck nên có thần giao cách giới đấy không biết.

- Ủ ha, chắc thế - nói giọng. Chẳng cần thiết, nhìn người là biết đang nghĩ gì rồi.

- Điện thoại vk đâu rồi?

- ck cầm.

- Nãy có ai gọi hay nhắn tin gì không?

- Không có. Máy ck hết tiền rồi, cho mượn máy vk nha.

- No, vk làm gì có tiền cho ck mượn.

- Biết mấy giờ rồi không mà còn ăn bánh bao?

Cô lấy chiếc đồng hồ đeo tay chỗ cửa sổ, ngớ ngàng:

- Há, 11 giờ rồi sao?

- Ừm, vk kiểu gì vậy, đi chợ sáng mà đến trưa mới về thì ck ăn uống gì.

- À...thì...có chút chuyện thôi. - tìm lí do viện cớ.

- Mà sao nhiều bát vậy?

Rin nghĩ lại hôm qua mấy đũa ăn xong để bát đấy, cô tủm tủm cười, bịa chuyện:

- Hôm qua ck không biết là ngày gì sao?

- Ngày gì?

- Ck quên thật à! _vờ tức.

- Kỉ niệm ngày cưới chứ gì?

- Làm gì có, chẳng là cái ngày gì cả. Làm cho ck cả một bàn thức ăn mà đi ngủ đến khuya mới về, vk ăn hết. Ck đừng bảo bệnh đại tái phát lại không nhớ gì.

- Tất nhiên là nhớ chứ.

- Nói xạo, uống rượu say làm gì mà nhớ.

- Ờ thì...cũng nhớ mang máng.

Rin lại cười tủm một mình.

Ren nhớ ra bữa trưa, cậu nói: - Vậy bữa trưa thì sao, làm cái gì đây?

Rin vẫn thản nhiên ngồi ăn bánh bao suy nghĩ “ có ck đúng là phiền phức, làm nội trợ thì càng chán, suốt ngày lo cơm ba bữa. Thôi chắc khỏi lấy ck luôn cho đỡ khổ”

Ren nói vọng ra: - Nè, vợ đừng có mà kêu có ck khổ nha.

Rin ngạc nhiên, mắt chớp lia lịa: - Sao ck biết vk nghĩ gì à?

- Không, đoán thôi. Chắc là vk ck nên có thần giao cách cách gì đấy đúng không?

Rin ngớ ngàng há hốc mồm. Ren rửa bát xong đi ra ngoài ngồi đối diện với Rin, cô không dám nhìn thẳng vào mắt Ren.

- Có chuyện gì vậy?

- Lúc này... ck rửa bát rồi, bây giờ vk đi nấu cơm đi. Đừng nói là không biết nấu.

- Ờ thì...

- Hay là mình mời một người giúp việc về làm.

Rin tỏ ra lo lắng cho vụ đóng kịch này, giả mà lại thành thật mất.

- À à...thôi không cần đâu, để vk đi nấu.

Rin chạy vào trong bếp, Ren lại kéo đĩa bánh bao ngồi ăn, cười tủm tỉm.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cú Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Kế Hoạch Xâm Nhập Party Giải Cứu Ji

Lúc này đám Iron bắt đầu hành động. Họ đến gần quán Party, đứng từ ngoài nhìn tổng thể.

- NẾ, xong bên cảnh sát chưa.

- Ok rồi, có tín hiệu cảnh sát sẽ vào ngay - Việt khẳng định chắc chắn.

- Rồi, đi thôi. Phải đi ngay vì tôi sợ đến tối bữa tiệc party mở ra thì khó làm.

Nam và Piza mỗi người chia một phía làm nhiệm vụ đã được giao. Vừa đi vừa nấp xem tình hình xung quanh và cuối cùng cũng tìm được hai cánh cửa thoát hiểm nơi này. Cánh cửa kính đóng mở tự động, những người ra vào nhìn thoáng qua thì toàn là những thành phần giàu có. Kun đi vào trước, nói gì đó với người gác cửa rồi bị họ dẫn đi. Nơi đây rất rộng và cũng rất đẹp, là căn phòng khổng lồ khép kín. Mấy người bảo vệ đưa Kun vào một nơi trưng bày hoa quả, rượu và cả đồ ăn trông rất ngon rất thích mắt. Chắc đây là nơi tổ chức party tối. Cậu cố tình để ý xung quanh, rồi nhìn lên cái hành lang ngay phía trên. Đúng như Iron nói, nơi đây còn hai lối đi. Đám người bảo vệ bịt mắt Kun bằng vải đen rồi mới dẫn cậu đến gặp thủ lĩnh.

- Thủ lĩnh bọn tôi rất dữ và cũng rất nghiêm túc, liệu hồn mà ăn nói.

Kun thở mạnh một cái rồi được bọn họ dẫn đi.

Do còn là ban ngày nên người ra người vào cũng không nhiều, Iron, Việt và Lê nhân cơ hội lên vào.

- Nô lệ, giờ chúng ta làm gì tiếp.

- Nè, cô bạn Trời Oi ở đây đừng gọi vậy được không hả.

- Sao hả, Aly gọi được mà tôi không gọi được sao?

- Aly khác, cậu ta là bạn gái tôi mà, đầu như cậu.

- Ờ_ nè lười cười đùa với Iron.

- Đeo kính vào đi.

Iron đưa cho Lê :- đây là kính có chụp ảnh đấy, có hiện tượng gì bấm nhẹ bên phải là chụp.

Việt đứng cạnh tò mò.

- Vậy chúng ta dùng gì?

- Thì dùng điện thoại ngốc thế.

- ờ ờ... đúng là ngốc thật

Lệ bệnh Việt: - Ngốc đáng yêu nhỏ, còn hơn thông minh mà đáng ghét.

- Nè, ý nói gì đây.

- Thôi hai người đừng cãi nhau nữa, àm việc thôi. Tôi sẽ tìm nơi buồn lậu, nhớ giữ liên lạc đấy.

- Ok._ Iron nhìn chiếc đồng hồ trên tay ấn giờ. Hẹn rồi, làm nhanh chóng bây giờ 4 giờ 15 lúc 5 giờ 15 chúng ta se gặp nhau bên ngoài.

Cả ba người chia nhau mỗi người một phía làm việc theo kế hoạch.

Piza thận trọng nhìn xung quanh chắc chắn không có đám chó săn của nơi này xuất hiện. Cánh cửa trước mặt bằng sắt, có thanh sắt ngang chèn cửa đang mở, cậu khóa ngang cửa bằng chiếc khóa sắt. Bên Nam khó khăn hơn, đang chuẩn bị tiến lại có hai tên đứng chó săn áo đen đi tuần. Cậu mãi vội đứng nép sau cái cây gần đấy, không may chân đạp phải lá cây gây tiếng động, hai tên nghe thấy liền đi lại phía thân cây to. Nam vừa hơi lo vừa sợ, cậu thờ ơ, vừa định liều nhảy ra thì có tiếng gọi của Piza;

- Nè, hai người áo đen kia, cho tôi hỏi chút.

- Thằng nhóc này ở đâu, có việc gì hả.

Piza nhìn hai tên cũng thấy có chút gì đó sợ hãi.

- À, tôi có chút việc muốn hỏi thôi ý mà. Nghe nói nơi đây mở party tối, tôi muốn vào tham dự phải làm sao?

Nam nấp sau gốc cây thờ ơ một cái: - sợ chết đi được, lát nữa là tiêu đời luôn.

Nhân cơ hội Piza dụ hai tên áo đen đi liều gan chạy lại nấp sau mấy cái hộp xếp xếp thành hàng gần cửa, rồi của nhanh chóng khóa cánh đó lại và cười với vẻ đắc chí.

Kun được hai tên áo đen dẫn đi, bị bịt mắt nhưng Kun vẫn cảm nhận được mình đi qua một cầu thang máy và có mùi của máy móc, rồi đi qua một chỗ nào đó như bảo quần đồ ăn, không khí rất ẩm và lạnh. Có mùi sặc như mùi trứng thối. Trên đường, hình như cậu nghe thấy mùi kim loại nhưng cũng không giám chắc là làm gì. Cuối cùng cũng được mở mắt, Kun thấy mình đang đứng ở một nơi giống như một cái kho đựng hàng.

- Sao lại đưa tôi đến đây.

Tên áo đen gọi: - thừa thủ lĩnh tôi đã đưa hấn đến đây.

Một phần đất trước mặt Kun phát ra ánh sáng chói mắt và một chiếc ghế được tự động đưa lên từ dưới lòng đất.

- Thừa thủ lĩnh, hấn đây._ giọng nói dứt khoát.

Kun tò mò muốn nhìn mặt người đang ngồi quay lưng lại phía mình.

- Tôi mang đủ rồi, có thể thả bạn tôi ra được chưa._ giọng có chút lạnh lùng.

Chiếc ghế đó từ từ quay lại, điều khiến Kun ngỡ ngàng người thủ lĩnh là một phụ nữ chắc gần 45 tuổi. Bà ta ngồi rất oai, ánh mắt sắc nhọn như có dao, tóc búi lên cao trong thật nghiêm và bộ quần áo của thủ lĩnh khoác vào.

Kun nhìn bà ta thấy có phần quen nhưng không biết đã gặp ở đâu “ người này nhìn cũng là giống Rin ở ánh mắt đó. Nó nhìn nghiêm túc đôi mắt cũng sắc nhọn như vậy.”

- Cậu bé kia, đang nghĩ gì vậy hả.

- Cho tôi hỏi chút, có phải chỉ có những người trong ngành xã hội đen mới có ánh mắt sắc như dao vậy không?

- Cũng có thể nói như vậy. Phải luyện tập, đối đầu với nguy hiểm thì mắt ai cũng có thể như vậy.

Người phụ nữ này đứng dậy một cách từ tốn và thận trọng.

- Rồi, giao tiền ra đây ta sẽ trả bạn cho cậu. - cách nói thận trọng và cũng rất nghiêm.

Người phụ nữ này vỗ tay một cái, hai người áo đen đưa Ji bị trói từ đâu đó đi ra. Nơi này rất ít ánh sáng, cũng khó để nhìn thấy rõ ràng vị trí.

- Ha, kun, là cậu à - giọng vui mừng, nhưng sau đó lại đổi giọng, nhưng mà cậu đến làm gì nguy hiểm đấy, cậu có tiền chuộc tôi sao. - giọng hơi lo lắng.

- Tất nhiên rồi. - giọng chắc chắn

Lệ đi vào nơi mà có những đôi mại dâm nghe mà cũng phát ón. Cô rụt rè đi vào trong, nhìn quanh toàn nam và nữ ôm nhau đi vào phòng khiến cô rùng cả người.

- Nơi này quái dị quá cơ.

Cô đợi không ai để ý chạm nhẹ vào chiếc kính đang đeo để chụp mấy tấm ảnh. Cô tò mò đi sâu vào bên trong thấy một nơi nào đó có hai tên áo đen gác cửa. Cô đi lại, vờ như mấy cô gái bao ở đó, vuốt tóc, tỏ ra iêu điệu hỏi hai tên áo đen.

- À, cho hỏi trong đó là gì vậy?

- Cô gái à, cô đừng quan tâm, đi ra đi.

- Ừ ừ, tôi nói vậy thôi, tôi thừa biết trong đó có gì mà. Thủ lĩnh bảo tôi đến đây.

Hai tên nghe thấy thủ lĩnh tỏ ra kính nể.

- thủ lĩnh phái cô đến á, chúng tôi không biết. nhưng có quy định người muốn vào phải biết trong này có thứ gì mới cho vào.

- Các người đúng là...được đây_ tỏ ra tức giận. thế tóm lại có cho tôi vào không đây?

- Cô phải cho tôi biết bên trong có những gì mới được.

Lệ suy nghĩ lát “thôi cứ nói bừa vậy, nói sai thì bảo là nhầm”

- Kum kum, trong đó có mấy con người thôi mà, đâu có gì to tát chứ.

Hai tên nhìn nhau gật đầu, mở cửa mới Lệ vào.

- Mời tiểu thư vào.

Lệ cười tủm “nói vậy mà cũng được vào sao? Hihis”

Lệ oai vệ đi vào, vừa đi vừa vuốt qua bộ váy ngắn mình đang mặc. Bên trong nhỏ hẹp, thoáng thoáng mùi phấn son và cũng có phần lạnh lẽo. Có một cái tủ dài đặt giữa phòng.

- Đây là nơi quái gì vậy.

Đi vài bước cô nghe thấy tiếng khóc thút thít của cô gái khiến cô giật nảy mình và thấy lạnh sống lưng.

- Trời nơi này quá kì, thôi mình chuẩn trước vậy._ giọng hơi run. Hay đây là nơi các cô gái bỏ mạng, oái.

Cô chấp tay lạy phật: - Phật tổ, quan âm ơi, phù hộ cho con không bị ai nhập vào nha. - giọng sợ sệt

Cô quay lại vừa định đi thì nghe tiếng khóc rõ ràng hơn và cô nhận ra đây là tiếng khóc của người. Tính hiếu kì nổi lên, cô từ từ đi lại phía cái tủ để giữa phòng. Cô đón đến nhìn phía sau tủ, t, giật mình hét âm lên:- aaaaaaaaaaaaaa

Đằng sau tủ lấy cô gái quần áo rách nát đang ôm mình ngồi khóc, nhìn rất thảm thương.

- Mấy người sao lại ở đây?

Một cô gái vẫn giữ được chút tỉnh thần đáp lại: - cô là người mới mà cũng được vào đây sao? Chúng tôi là người bị bọn nó bắt làm gái bao, tôi bị đánh đập, hành hạ, và bị nhốt ở đây vì không nghe lời. Một người khác thấy vậy cũng nói theo.

- Bà ta rất gian xảo, bọn tôi ai cũng bị hành hạ bị gọi tiếp khách, chỉ có chị NA may mắn không bị gọi đi vì khuôn mặt quá xấu xí. Cô gái nói chuyện đầu tiên với cô ấy.

- HÁ.

Lệ nhìn kĩ người đầu tiên nói chuyện với mình, cô có một vết bớt to trên mặt trông xấu vô cùng.

- ồ, các người cũng khổ thật. Yên tâm tôi sẽ giúp mấy người.

Cô gái tên NA thấy nghe Lệ nói vậy có chút gì đó lo lắng, đôi mắt suy nghĩ điều gì đó.

Lệ đưa tay lên kính nháy nhẹ mấy cái rồi đi nhanh ra ngoài. Cô gọi cho Iron

- chỗ tôi đã xong, nhanh lên, có người đang cần chúng ta giúp.

- Rồi, tôi cũng xong. Ra ngoài ngay đi.

Lệ nhìn xung quanh, cô tỏ ra lo lắng khi biết mình đã lạc đường, chỗ này rất nhiều nói, cô không nhớ mình vừa đi từ đâu vào nữa. Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi khi nhìn đám đàn ông khoác mấy cô gái bao đi qua đi lại. Cô định gọi điện cho Iron thì gặp tên yêu râu xanh, chắc hẳn có dùng chút rượu, người hơi nồng nặc, cứ đứng chặn đường Lệ.

- Nè, ông làm gì vậy hả, tôi không phải người ông cần đâu.

- Không phải cô em thì là ai chứ, bà ta đã xếp cho ta một cô xinh xắn đang đứng đây mà, không phải em thì ai nữa.

Hắn định chạy lại ôm Lệ, cô cúi xuống tránh qua.

- Nè, ông dừng lại gần tôi, tôi kêu lên đấy._ giọng sợ hãi, xít phát khóc

- Haha cho cô em kêu thoải mái, không ai cứu đâu haha.

Lệ giờ chân đá trúng bộ hạ ông ta. Ông ta đâu đón, nhưng vẫn kéo Lệ lại, giờ tay định đánh cô thì bị ăn một phát đạp ngã lộn ra đất.

- Ay yo, tên nào vừa ra tay với tao hả.

Iron kéo Lệ ra phía sau mình, nói chuyện với hắn: - cô ta là người của tôi, ai cho ông động vào, bị như vậy là đáng đấy.

Nói xong kéo Lệ đi ngay.

Aly cũng tìm đến quán Party. Thấy mấy tên bảo vệ bên ngoài cô hỏi thăm:

- Nè, mấy người cho tôi hỏi Ren có ở đây không hả.

Hai tên gác cửa không hiểu cô hỏi gì, đuổi cô ra ngoài.

Hai người chạy ra đến chỗ tổ chức party Lệ vung tay Iron ra, tức giận trách: - cậu, cũng tại cậu đấy, sao lại phân cho tôi đến nơi đó chứ hả. Cậu biết xít nữa tôi gặp nguy hiểm rồi không?

Lệ vừa nói vừa có chút nước trong mắt.

Iron cũng hiểu được sự sợ hãi của Lệ, cậu đặt tay lên vai Lệ an ủi.

- Xin lỗi, thôi mà chúng ta thoát rồi.

Iron chăm chú nhìn Lệ, trông lúc cô sợ sệt trông lại rất dễ thương.

Có tiếng vọng từ trên vọng xuống từ hiên hành lang rộng phía trên:

- Chưa thoát đâu. Người đầu bắt lấy chúng._ giọng ồm ồm

Đám người áo đen từ đâu đó vây quanh Iron.

- Iron, giờ sao đây hả.

- Sao lại vậy được chứ. Không biết chỗ kia thế nào rồi.

- làm sao đây.

Iron nhìn quanh rồi quay lại cầm chặt tay Lệ.

- Giờ chúng ta phải chạy khỏi đây.

- Cậu sao, cậu mà mang cả tôi đi được hả.

Iron cầm tay Lệ chạy ra phía ngoài. Mấy tên áo đen chặn lại, cậu nhảy lên đã làm hai tên ngã ra đất, tiện chân đá trúng ngực tên đằng sau chạy tới khiến hắn phải lùi lại. Một tên cầm gậy chạy lại định đánh Lệ, cậu kéo tay Lệ khỏi đó, giờ tay cầm chặt chiếc gậy, húc đầu gối chân liên tục vào bụng hắn làm hắn ngã ra đất. Đám người áo đen tập trung càng đông hơn. Mấy tên chạy lại tấn công cậu nhanh chóng tránh, né đỡ đòn rồi nhảy quay một vòng đá bay mặt mấy tên. Có tên cầm gậy sắt tấn công Lệ, cô sợ hãi nhắm mắt, tay che lên đầu kêu.

- á...

Iron cầm tay Lệ kéo lệ ngã ngửa về phía mình, làm chân Lệ lơ lửng trên không trung. Lệ mở to mắt khi thấy Iron đang ôm eo mình.

- nè, cậu định lợi dụng đấy hả.

- Tôi không làm vậy thì sao thoát đây. Phối hợp chút đi.

- Ờ cơ_ không hiểu ý.

Iron kéo cô dậy, cậu lấy chân mình hất chân Lệ ngược về sau đá lệch mắt một tên.

- Đây là phối hợp còn gì.

Thấy vòng vây đã thoáng, cậu vừa định chạy ra thì có tiếng nói:

- Đứng lại.

Lệ và Iron nhìn ngay theo tiếng nói, hai người ngỡ ngàng mở to mắt khi thấy Việt, Nam, Piza và cả Kun đang bị chúng bắt dữ.

Tiếng nói của người phụ nữ mất sắc nhợt nhạt từ trên xuống.

- ranh con mà đòi đấu với bọn ta sao, không có cửa đâu.

Lệ hỏi Iron: - nè, sao giờ này cảnh sát còn chưa đến.

Iron tỏ ra nghi ngờ khi nghe câu hỏi của Lệ. Cậu nhìn Việt nhưng Việt không nói được gì chỉ biết lắc nhẹ đầu.

Người phụ nữ đó ra lệnh.

- Bắt bọn chúng nhốt riêng chỗ tên kia ra.(ý nói Ji). Dậy cho chúng một bài học đi.

- Rõ thưa thủ lĩnh.

Lệ nhìn người phụ nữ đó nói: - woa, phụ nữ mà cũng làm được thủ lĩnh khám phục. Ước gì mình cũng có bạn như vậy, trông oai gồm.

- Cậu bị ám đầu hả, bị bắt mà còn cười, còn khen người ta chứ.

- Kệ, bắt là chuyện của bắt, khen là việc của khen chứ, đâu liên quan

- Ấc vậy chịu rồi, không còn gì để nói.

Người phụ nữ nghe Lệ nói vậy có vẻ cũng hơi vui nhưng không dám để lộ ra mặt.

- Dậy chúng một bài học nhưng không được làm thương cô bé đó. Nếu các người không có tiền bồi thường thì đánh cho ta.

Nói xong đi ngay.

- rõ thưa thủ lĩnh.

Có tiếng từ ngoài vọng vào: - từ từ đã, ta trả giúp bọn họ là được chứ gì.

Người phụ nữ đó quay lại nhìn. Cả đám ngạc nhiên khi thấy Aly đi vào.

- Cô nhóc là ai vậy sao thích xen vào chuyện bọn ta.

- Ờ thì...tôi là kẻ thù của bọn chúng, nhưng tôi muốn bọn chúng phải lãnh hận đầu với tôi mới vui. Tôi không thích trò tiểu nhân.

- Ờ, vậy sao. Ta thích cô bé rồi đó. Rất thích làm điều ác. Hừm

- Nhưng tôi không giống bà đâu. Giờ tôi đưa tiền bà, bà có thể không đánh mấy người này nữa chứ.

- Được thôi. Nhưng...ta vẫn phải...người đầu hừm, bắt cả con bé đó cho ta.

- nè, sao tự nhiên bắt tôi chứ.

- Đã thấy khung cảnh này, liệu ta có dễ dàng để cô đi không. Có tiền thì không bị đánh. Mau nhốt chúng lại.

Aly tức giận: - há, gì vậy, đồ đàn bà độc ác, tôi không làm gì mà cũng bắt, tôi mà nói với bố tôi thì bà chết chắc._ vẫn lớn tiếng quát.

Iron có vẻ vui: - Aly, cậu đến cứu tôi sao?

- Đâu có, tôi theo Việt tìm đến đây để kiểm Ren thôi. MÀ Ren đâu.

CẢ đám nhìn nhau rồi cười xòa, Iron có vẻ hơi thất vọng. Lệ khích.

- Nè, nô lệ, vì một cô gái mà cậu đã nản rồi sao?

Aly lừa lừa hai tên áo đen phía sau không để ý, cô lùi lại rồi chạy một mạch ra ngoài. Thấy Hai tên đuổi theo Aly, Iron có vẻ rất lo lắng. Việt an ủi:

- KHÔNG phải lo đâu, cô ta ranh mãnh lắm, chạy gì không nhanh nhưng chạy trốn thì rất nhanh.

Cả đám bạn cười ồm lên chỉ có Iron vẫn hướng ra ngoài cửa kính lo lắng cho Aly. Điều này khiến Lệ cảm thấy không vui chút nào.

Lát sau, cả đám bạn lại bị nhốt trong căn phòng để đồ chật hẹp.

- Bọn họ sẽ làm gì với chúng ta đây.

- Có thể sẽ báo tìm hiểu thông tin báo cho bố mẹ chúng ta và lừa lấy tiền của họ.

- oái, giờ thì thảm rồi. làm sao đây.

- Chỉ còn cách trốn thoát nơi đây.

- giờ chúng ta đang bị nhốt, bị trói nữa. Kính và điện thoại làm bằng chứng cũng bị chúng lấy đi rồi.

- Tôi vẫn còn... nhưng ở đây không có sóng không dùng được.

- Còn điện thoại sao?

- Không thứ khác cơ.

Nam tò mò hỏi: - Iron, cậu học võ không mà đánh được bọn chúng vậy.

- Ừm, siêu phết thấy.

- Ha, trông cũng oai nữa.

Lệ chen vào: - mấy chiêu mèo cào, có gì hay.hum

- ay trà, chắc cô em nhà ta giận vì Aly vừa đến Iron không thèm quan tâm chứ gì.

- Anh Kun, anh nói gì vậy, cho em em cũng không thèm cậu ta.

- Nè, Cô bé Trời Oí, cậu thèm cũng không thích được tôi đâu.

- Hum_ tỏ ra bực bội.

Kun suy nghĩ rồi hỏi: - Kế hoạch lần này tí mỉ vậy mà vẫn bị lỗi là sao. Hay do kế hoạch của Iron không đúng.

- LÀM gì có chuyện đó. Mọi người kể sao lại bị bắt đi.

Nam và Piza thờ dài, kể.

- Hey, đang tưởng lập chiến công thì lại bị bắt.

“Nam nấp sau góc cây thờ mạnh một cái: - sợ chết đi được, lát nữa là tiêu đời luôn.

Nhân cơ hội Piza dụ hai tên áo đen đi liều gan chạy lại nấp sau mấy cái hộp xộp xộp thành hàng gần cửa, rồi của nhanh chóng khóa cánh đó lại và cười với vẻ đắc chí. Cậu vừa quay ra, nhìn thấy hai đôi chân đứng sững ở trước mặt. Cậu từ từ ngẩng đầu lên thì thấy hai tên chó săn áo đen đang chặn trước mặt. Piza từ sau cầm chiếc gậy lớn đánh bộp...vào gáy một tên làm hắn ngã xụi, Nam thấy vậy gio chân đạp thẳng bụng tên còn lại, rồi nhảy lên đám bộp...làm hắn ngã xoài ra đất.

Piza vỗ tay khen: - woa, nay mới biết Nam giỏi ghê ta.

- Hi, thường thôi_ vuốt tóc tỏ vẻ oai phong.

Vừa định đi thì một đám người áo đen chặn đầu.

- Nam ơi, chắc quả này ăn pizza thật rồi.

- Ủm, chắc đợt này tôi chuyển thành Đông thôi chứ không phải Nam đâu. Vì bọn chó săn từ phía đông mà.”

Cả đám cười ồm lên khi nghe xong câu chuyện.

- nè, xem vẻ kiêu ngạo của Main rồi sau đó là sự hụt hẫng mới bèn cười chứ. Kaka

- Nam nha, giờ mới biết cậu cũng nam tính phết thấy.

Piza cầu nhàu: - ai cũng nam tính mà sao mỗi tôi hiền như cục đất vậy nè.

- Anh Kun, chỗ anh thì sao đây.

- ờ thì... tiền đó là tiền giả bà con ạ.

- gì cơ, tiền giả sao?

- nhưng sao biết chúng ta là một đội mà bắt chứ. Ai là người bị bắt đầu tiên.

Việt rụt rè nói: - là tôi. CHÚNG bắt được tôi, chưa chụp được ảnh thì bị bắt, không sao thông báo cho cảnh sát được.

- Ôi vậy là chúng ta tiêu tùng rồi. nhưng tôi vẫn không hiểu vì sao chúng biết chúng ta là một bọn chứ.

- Có ai giám hỏi bà thủ lĩnh đó không.

Lệ xung phong: - nếu tôi được gặp bà ta tôi sẽ hỏi, tin không.

Cả đám đồng thanh: - không tin.

- Các người cá với tôi không?

- cá luôn. Cá mấy cân đây.

- Chơi a... 3 cân thôi.

- ok 30. Giờ bao nhiêu tiền một cân nhỉ.

- Chắc 50k thôi.

- ôi, vậy 3 cân là mất trăm rưỡi đó nha.

Lệ thách: - rồi, có dám cá không?

- CÁ luôn, sợ gì.

Việt nói chen vào: - đằng nào cũng cá, ai cá Aly có thoát bọn chó săn ấy không.

Iron nhanh miệng: - tôi cá, chắc chắn cậu ấy sẽ thoát.

Kun cười khinh: - cá gì đây.

Lệ nói ngay: - tôi cá cô ta không thoát được, sao, cá không Iron.

- Được tôi sẽ cá với cậu, sợ gì chứ.

- Vậy nêu s tua làm nô lệ một tuần nữa nghen.

- Ok, nếu thắng thì chúng ta hết nợ.

- Nhất chí.

Hai người bị trói nhìn nhau với vẻ quyết tâm.

Nam thở dài: - quả này là gay rồi đây, cậu ta là cơ hội cuối cùng để chúng ta thoát đây.

- KHÔNG lo, còn Rin và Ren nữa mà.

- Trời, hai người đó thì làm được gì chứ. MÀ chúng ta còn không cứu được Ji kia, cậu ta bị nhốt nơi đâu t cũn không biết nữa.

Lát sau, hai tên áo đen bắt Lay trói cô cùng cả đám bạn. CÔ kêu lên:

- MẤY người thả ta ra ngay, bỏ ta mà biết thì các ngươi chết chắc đấy

- Mày cứ ở trong đây tụ họp cùng bọn chúng đi. Mạnh mẽ quá là... chết đấy_ nhấn mạnh.

Iron tỏ ra lo lắng: - Aly, sao cậu lại bị bắt vào đây rồi.

- Hừm, cũng tại mấy tên chạy nhanh quá, không làm soa bắt được tôi.

Lệ cùi về đặc trí: - vậy là win, cứ nhớ đấy Iron.

- há, không phải chứ.

Aly tò mò: - nè, cậu làm gì đấy há, cá cược gì à?

- Đầu có.

Lệ vừa định nói thì Iron chạy lại bịt miệng ngăn cản.

- ê, không có gì mà.

Việt nhìn phía Aly, lắc nhẹ đầu: - bảo rồi, ai bảo cứ thích xen vào chuyện của người khác cơ.

Aly bức bối: - nè, cái tên VIỆT gian kia, cậu nói đủ chưa há, tại cậu hết đấy.

- Gì? Ai biểu cậu theo tôi đâu cơ chứ. Ha.

Kun ngăn cản: - bọn mình phải nghĩ cách thoát khỏi đây mới được, không thì chết chắc đấy.

- Chúng ta không thể liên lạc cho ai cả, bọn chúng lấy hết điện thoại của chúng rồi, làm sao đây._ Nan hồi.

Piza tỏ ra hơi lo lắng: - chẳng nhẽ chờ tụi nó đến bắt đi hay sao? Với lại chúng ta cũng không biết nơi này, đường đi tìm cũng khó nữa là trốn.

Việt thêm thông tin: - theo tôi biết địa hình này tìm được đến thì rất dễ, còn tìm lối ra có vẻ hơi phức tạp. Chẳng lẽ nơi này mà không bố trí mấy hai bên tường sao?

- Ý cậu nói là ...

- À, tôi chỉ đoán thôi, vì thấy bọn chúng có vẻ rất cẩn thận mà, không chùng ra khỏi cửa lại có ngay một cái bẫy cũng nên.

Cả lũ thở mạnh một cái: - hey.

Iron suy nghĩ rồi nói: - lần này không được thất bại. tôi có cách liên lạc với bên ngoài rồi nhưng phải ra ngoài, trong này không có sóng không làm gì được.

- Trời, sao không nói sớm làm bọn tôi lo nãy giờ.

- Quên mất. bây giờ, mọi người giúp đỡ nhau cởi trói đã. Tôi sẽ ra trước tìm viện binh, mọi người chờ ở đây nha.

Iron nhìn mấy cái chai thủy tinh rỗng chỗ góc tường, cậu chạy lại đá vỡ toang một chai. Tên canh cửa thấy động đi mãi vội vào xem tình hình.

- Sao, có vấn đề gì vậy.

Iron vờ tức giận: - tất nhiên là có rồi, mấy người nhốt bọn tôi ở đây đến bao giờ há. À, cho tôi hỏi ngoài kia có camera chứ há.

- Hừm, mày đừng có nhiều lời, im mồm và ngồi một chỗ đi, đây là nơi nào mà mày bảo không có máy quay.

Vừa nghe hẳn nói Iron vừa đánh mắt với Nam. Cậu hiểu ý ngay. Iron cố tình hỏi:

- à, còn nữa, tôi nghĩ nơi đây cũng bình thường, làm gì có nhiều tiền mà lấp hết máy quay mọi nơi chứ.

- Hừm, mày coi thường bọn tao quá rồi đấy_ giọng điệu muốn khoe khoang. Mọi nơi đều có máy hiểu chưa, chỉ có mỗi chỗ thẳng bạn chúng mày đang ở là không có thôi. Haha, toàn bọn ranh con biết gì mà nói chứ.

Vừa quay lại, Một cú đá của Nam bay đến đá thẳng mặt hắ khiến hắ quay một vòng đập đầu vào tường rồi ngất xỉu.

- Woa, Nam lợi hại quá ta, lúc đầu tôi nhìn cậu tưởng bê đê cơ ỷ.

- Nè, cái bà già Lệ kia, bà có muốn ăn đòn không hả.

- Hi, tôi không dám

Lát sau Iron đã cởi được dây trói, cậu đưa ra kế hoạch:

- Mọi người cứ ở đây, tôi sẽ đi gọi cứu binh. Còn mọi người ở đây, nếu trốn được thì trốn luôn nha.

- Nè, còn camera thì sao?

Kun nói: - lúc nãy bị bắt vào đây, tôi đã thấy một nơi để quản lí máy rồi, trong đó chỉ có một tên coi thôi.

- Nhưng ngay bên ngoài còn có máy quay, chugns ta chưa ra được bên ngoài đã bị chúng bắt mất rồi.

- Vậy mọi người cứ ở yên đây, để tôi ra thôi.

Tiếng nhạc bắt đầu nổi lên báo hiệu bữa tiệc Party đã bắt đầu. Iron quay lại phía phát ra âm thanh quyết định: - đây đúng là thời điểm để chúng ta thoát ra ngoài rồi.

Iron quay lại nói với Aly: - Aly, cậu...đi cùng tôi được không, tôi không yên tâm khi để cậu ở đây.

Aly tỏ vẻ kiêu căng: - không đi, nguy hiểm lắm, nếu là Ren thì chắc tôi mới đi đấy.

Lệ nhìn Iron thờ dãi: - thôi, đi thì đi đi, người ta đã không thích đi thì đừng ép. Cậu cứ lo ổn định việc cho cậu đi đã rồi hẵng nghĩ đến người khác.

Iron nhìn Kun, hai người nhìn nhau gật đầu hiểu ý.

Lát sau, Iron đi ra ngoài với bộ quần áo đen của tên vừa bị Nam hạ gục. Thật may bộ quần áo comple vừa khít với người cậu nên không ai để ý. Bữa tiệc đang diễn ra nên người đi lại cũng đông. Nhân lúc có đám phục vụ bàn đi qua che khuất máy quay cậu giật ngay chiếc hiệu bảo vệ ở ngực và đeo hoa nhụy lên túi áo để nó trở thành bộ quần áo dạ hội!oi lo lắng

- Mình phải nhanh lên mới được, Aly vẫn đang chờ mình cứu. Trời, phòng máy quay ở chỗ nào vậy chứ, tìm mãi không thấy, nơi đây rộng quá mà.

Kun ngồi trong phòng, cậu thấp thòm không yên.

- Không biết tên Iron thế nào rồi, bị chúng bắt được là chết chắc đấy.

- Sao mà chết, em thấy cũng bình thường mà._ Lệ thân nhiên nói.

- Hừm, em không biết gì đâu, lúc chúng đưa anh đến chỗ Ji, mấy tên bỏ trốn bị chugns đánh cho tơi ả, chắc còn nữa cái mạng thôi.

- Há, đáng sợ vậy.

Nam cũng tỏ ra lo lắng thay: - Liệu cậu ta có làm sao không đây.

Trong lúc mọi người đang lo lắng Aly vẫn thân nhiên ngắm vuốt bộ móng tay mới sơn. Viết trách:

- nè, bà cô già, đến nước này mà bà còn ngồi móng chân móng tay được hả.

- Nè, cái tên kia, ai già chứ. Bây giờ không ngồi móng chân móng tay thì là gì, lo lắng làm gì cho mệt.

Piza nhìn Aly lắc đầu: - hey, Iron đang nguy hiểm mà cậu chẳng lo gì hết nhì

- Sao phải lo.

- Hừm, uống công Iron thích cậu rồi

- Nè, mấy người nói cẩn thận nghe, tại cậu ta cứ thích bám lấy tôi chứ, tôi thích Ren cơ mà.

Lệ cười khinh một cái quay mặt đi.

Kun can ngăn: - mọi người đừng cãi nhau nữa. lằm này cũng là anh hại các em để các em bị giam ở đây thế này.

- Anh Kun, anh nói gì vậy, anh là bạn Rìn thì cũng là bạn em mà._ Lê an ủi

- Nhưng mà vì mấy người không quen biết lại khiến các em chịu khổ rồi.

- Hey, không có gì đâu anh à, trước lạ sau quen thôi. Cũng như em và Rìn, ngồi cùng một lớp nhưng đầu cso chơi với nhau nhưng khi em gặp khó khăn cậu ta vẫn giúp em mà._ Nam kể.

- À, từ đây là chơi với nhau sao?

- Hi, cũng có thể nói là như vậy.

- Xem ra nhóc này cũng hết lòng vì bạn bè đấy chứ.

Lê chép chép miệng lắc đầu: - đầu có đầu, cậu ta á, suốt ngày gọi em là cô bạ xấu xa, cậu ta mới xấu thì có ý.

Cả đám đang nói chuyện bỗng nghe tiếng đập tường phía cuối phòng ngày càng rõ hơn khiến họ giật mình, sợ hãi đứng sát lại nhau.

- Nè, mọi người đều thính chứ phải không?

- Ừm, hay nghe nhầm.

- Không nghe nhầm đâu, có tiếng gõ vào tường như trong mấy bộ phim... là ma đấy. eo ơi sợ quá.

Lê gạt phất đi.: - Nè, ông Việt dờ hơi vừa thôi ma gì chứ.

Piza cũng hơi sợ, vừa nói vừa run: - nè...liệu...ệu...có phải mấy cô gái...bị chết oan đến đòi mạng không.

Aly hét lên: - đáng sợ quá, tôi muốn ra khỏi đây ngay.

Đang định chạy thì Việt kéo lại: - nè, khủng sao, ra ngoài là đi chết đấy hiểu chưa, cậu muốn bị ăn đập hay định làm gái bao hả.

Aly sợ hãi run cả người ngồi ngay xuống: - không.

Kun chăm chú nhìn nơi phát ra tiếng, cậu dang tay cố ý muốn che cả đám người.

- Anh Kun, anh biết là cái gì không?

- Anh cũng không biết nữa, hay là quái vật.

- Thôi đi, lại đến lượt anh tự hù mình à.

Cả đám vừa lo sợ vừa nhìn vào chỗ bức tường đang bị chóc lớp sơn bên ngoài. Bên trong căn phòng tối nên họ cũng không xác định rõ được thứ đang định chui ra là người hay ma. Họ không dám thở mạnh, và giương như ngưng thở khi bức tường chóc sơn nhiều hơn. Một khoảng tường đổ ập xuống, Việt, Aly, Piza kêu lên và cúi đầu xuống sợ hãi khi thấy một người tóc xoắn rối tung đi ra. Lê có chút sợ hãi đứng nép sau Kun ngó ngó nhẹ mắt ra xem. Còn Kun và Nam vẫn đứng để xem người đó là ai.

- mậy...là ai vậy hả. người hay ma vậy.

Người đó vén tóc lên để lộ khuôn mặt đáng thương của một cô gái bị đánh đập.

- HÁ, là người kia.

Lê nhìn kĩ mới nhận ra ngay người mình vừa gặp lúc nãy: - Na, sao lại là chị.

Cô gái mặc quần áo có vài chỗ rách và bẩn, khuôn mặt có mấy nốt thâm, bầm tím trông đến tội nghiệp.

Cả đám tiến lại hỏi hỏi:

- CÔ là ai, sao lại đến đây.

- Chị Na, chị thoát được rồi sao?

Na nhìn Lê với ánh mắt triu mến, nói với giọng mệt mỏi: - ừm, trốn được, thấy em bị bắt chị quay lại giúp luôn.

- Chị NA, chị còn chưa trốn được mà đòi giúp bọn em sao, chúng đã mạn quá, đã đánh chị ra nông nổi như thế này sao? Lúc đầu em còn bảo đến giải cứu chị nhưng lại để chị đến cứu bọn em

Na nhìn xung quanh hỏi: - các bạn em đây sao.

- Vâng.

- Bây giờ thoát khỏi đây hăng tính.

Na chỉ vào cái lỗ cô vừa đục sang, nói: - mọi người chui sang bên đó đi, bên đó là căn phòng hóa trang, có gì mặc tạm vòà để trốn ra ngoài.

- Nhất thiết phải vậy hả.

- Bên ngoài nhìn vậy thôi chứ người của bọn chúng rất nhiều đấy. Chúng không mặc quần áo bảo vệ đầu mà chúng mặc đồ thường để dễ quan sát và theo dõi mọi người trong party.

- Oh, vậy trốn được khỏi đây là rất khó rồi.

Có tiếng bước chân đi đến gần cửa, cả đám giật mình quay ra. Một tên đi tuần tra mở cửa nhìn vào bên trong khi nghe có tiếng ồn ào. Hắn tỏ vẻ kiêu căng, cảnh cáo đám ngồi trong khi thấy họ vẫn đang bị chói ngời dưới ánh đèn, sĩ khí vẫn đủ.

- Hừm, bọn mày ngồi đây mà chờ chết nhá, người nhà mà không đến chuộc về thì...bai bai đi mấy bé. Haha.

Nói xong đóng phập cửa lại, cũng không quên khóa cửa bên ngoài.

Aly tức giận giậm chân giậm tay: - hừm cha ta mà biết xem mấy người sống sao đây.

Việt ngất lời: - thôi đi bà cô già, cô tưởng bố cô là to lắm ấy.

- Hừm, nói đấy.

- Nước xa không cứu được lửa gần. Bố cậu đâu phải tổng thống mà cái gì cũng đòi giải quyết, không thoát khỏi đây thì cơ hội gọi bố cũng không có đâu.

Nghe câu nói này Aly càng tức giận; - hừm, cậu muốn trêu tức tôi đấy hả.

Na nghe xong cũng đồng tình: - đúng đấy, cậu ta nói đúng em à, không ra khỏi đây thì sẽ không thể ra được đâu. Bọn con trai không sao nhưng em lại là con gái chứ. Không chừng lát nữa họ sẽ bắt mấy đứa đến nơi chị vừa đến cho coi.

- Há, không phải chứ.

Vừa nói xong hai tên đàn ông cao to đi vào nói: - các người ở hết đây rồi sao. Bây giờ chúng ta đang thiếu một cô gái, trong mấy người ở đây để tôi chọn xem nào.

Cả đám lo sợ, lùi lại phía sau.

- Nè, mấy người đừng làm chuyện linh đấy, không thì...

- không thì sao?

Không để Kun nói, một tên giờ tay đám bịp một phát làm cậu ngã xuống đất.

- Há, anh Kun, anh có sao không_ Lê chạy ngay lại nâng Kun dậy.

- Các người đúng là i mạnh bất nạt yếu mà.

Hai tên cười với nhau khi nhìn Lê.

- Haha, con nhóc này cũng được đấy, đẹp nhất ở đây rồi còn gì nữa.

Lê lo lắng nhìn hai tên đó.

- Các người định làm gì hả.

Hai tên chạy lại bắt Lê, Việt thấy vậy tức giận chạy đến đập một tên ngã lăn ra đất.

- Mấy người không được động vào cậu ấy.

- tên này mày muốn chết hả.

Tên còn lại giờ chân đá Việt, Kun nhanh chóng phản công đá vào chân hắn rồi một phát ngang ngực làm hắn ngã ngược về sau.

- Bọn mày được lắm_ tức giận gầm lên.

Hắn giữ Lệ, cầm con dao trong túi đưa lên cổ Lệ uy hiếp:

- Hum, bọn mày khá đấy, còn tiến bước nào thì con bé này sẽ không còn mạng đâu haha.

Không hiểu vì sao Việt lo lắng hết mức, và cậu có gì đó tỏ ra hối hận, không nói được gì. Cả đám vừa sợ hãi vừa lo lắng để hai tên mang Lệ đi.

Aly sợ hãi, cô sợ thót cả tim, không nói được câu nào.

Kun lại nhờ Na:- co giá, cô cách thoát khỏi đây đúng không, bảo chúng tôi đi, nhanh lên, cô thấy đấy Lệ đang gặp nguy hiểm kia.

- Ừm, mọi người theo tôi, nơi để các thiết bị quay gần đây thôi, mọi người hãy xem họ đưa con bé đi đâu.

- Ừm, được rồi nhanh lên. Iron vừa mới đi, Lệ lại bị bắt rồi.

Iron theo tiếng nhạc tìm đến bữa tiệc party tối nhưng nơi đây lại khác hẳn so với lúc cậu đi vào. Cậu nhìn chiếc đồng hồ có màn hình cảm ứng trên tay, điều chỉnh mấy thứ gì đó.

- ở đây cũng không có sóng, sao vậy, hay phải đứng ra tận giữa sân mới có chứ.

Người phụ nữ được gọi là thủ lĩnh đang đứng nghiêm trang trên hành lang phía trên nhìn xuống bữa tiệc. Người dự tiệc rất đông, mặc váy sắc sỡ, có người còn đeo cả mặt nạ thời trang nữa. Tiếng nhạc nghe có vẻ du dương. Cậu lẩn nhanh khi người phụ nữ đó quay lại hướng mình.

- Sao đây, còn đồng hồ nhưng lại không có sóng để gọi.

Lát sau khi mọi người thay quần áo dạ hội cùng bỏ trốn khỏi căn phòng đó và tìm đến phòng máy tính.

- Mọi người hóa trang rồi, chúng ta phải chia nhau ra trốn. Anh sẽ ở đây tìm cách cứu Lệ.

- Làm sao được, một mình anh thì...

- đi mau đi không đi nhanh là bị chúng phát hiện đấy.

Nam nhìn quanh thấy thiếu Piza: - piza đâu rồi?

- tôi đây.

Cậu nép sau bức tường và đi ra với bộ dạng một thiếu nữ khiến cả đám cười ầm lên.

- Gì vậy trời.

Piza đang mặc một chiếc váy xòe màu vàng óng, tóc xoắn giả và chiếc mặt nạ đỏ trói.

- tại mọi người lấy hết đồ con trai rồi tôi phải mặc vậy chứ sao?

Na đi ra với bộ váy đen lấp lánh, mái tóc búi gọn đeo chiếc mặt nạ màu trắng trông thật đẹp khiến Kun cũng phải thờ người ra nhìn.

- Woa, chị NA đẹp quá ha.

Aly đứng sau cầu nhau: - có gì đâu mà đẹp chứ, bình thường.

- Thôi, mọi người tìm cách trốn khỏi đây đã. Việc cứu Lệ để tôi lo cho. Vì Lệ tôi mới đến đây giúp mọi người, tôi hiểu địa hình nơi này, cứ để tôi ở đây, mọi người trốn trước đi.

- Tôi cũng sẽ ở lại_ Kun nói.

- Ừm, mình tìm cách ra ngoài đã._ Nam đưa ra ý kiến.

- Rồi, bây giờ đôi nào vào đôi nấy đi._ Việt nói

- HÁ, kiểu gì?

- Nam và Piza một cặp.

- HÁ, không phải chứ.

- Tôi sẽ chịu khó đi cùng bà cô già.

Aly tỏ ra bức bối nhưng phải nhịn.

- Giờ đôi nà ra đôi nấy, đi tìm đường ra ngào trước đã. Chắc Iron sẽ đi cứu Ji thôi.

Piza vờ điệu đà khoác tay Nam - kaka, giờ phải phụ thuộc vào anh Nam này rồi.

- Êu, nghe mà sến, cậu cho đi đón phim được rồi đấy, giọng ái quá mà.

- HÁ, đi thôi_ nói nhõng nhẽo kiểu con gái.

Việt cũng cầm tay Aly kéo đi.

Kun nhìn Na, cậu không biết nên nói và làm gì khiến Na phải lên tiếng.

- thế này đi, chúng ta chắc ngang tuổi nhau, giờ chúng ta tìm cách chiếm phòng máy đã. Nơi đây canh phòng cẩn mật, chưa chắc hai đôi kia đã ra được ngoài nhưng nơi điều khiển máy thì rất lỏng lẻo.

- Rồi, ý cậu là...rất dễ để vào sao?

Iron tìm kiếm một vòng quanh đây nhưng nơi đây giống như một mê cung, đi đi lại lại vòng tới vong lui cũng chưa tìm thấy đường ra. Giờ chỉ còn trên hành lên bên trên cậu chưa đi tới nhưng người phụ nữ đó vẫn đứng từ trên nhìn xuống khiến cậu không lên được. Đám người cả phục vụ và những đôi gái bao đi lại cũng rất đông nhưng cậu để ý thấy một người phụ nữ mặc bộ dạ hội đen lấp lánh đang đi lại phía mình. Cậu ngạc nhiên khi cô ta đi sượt qua người cậu và nhét tờ giấy nhỏ vào tay cậu rồi thần nhiên đi. Iron vẫn không biết có chuyện gì, cậu tìm một chỗ đứng đọc mảnh giấy.

- HÁ, sao lại vậy được chứ.

Lệ bị đưa đến một căn phòng nhỏ, nơi đây toàn mùi rượu. Có một tên đàn ông đang ngồi cùng mấy cô gái uống rượu thả thê.

- Ô, lại có cô em mới đây, trông cũng xinh xắn trắng trẻo lắm ấy chứ.

Lệ vùng vằng hét lên: - các người thả tôi ra ngay. Tôi hét lên đấy.

- Cô em cứ hét thoải mái đi, không ai cứu đâu haha.

Đám con gái trong phòng ngồi rúm ró sợ hãi khi thấy thêm một cô gái nữa bị đưa vào. Hai tên áo đen đẩy cô vào trong rồi chạy ra ngoài khóa cửa. Cô sợ hãi cứ chạy lại đập cửa: - mở cửa ra nhanh, người đầu ta không muốn ở trong này.

Tên đàn ông đó càng hưng phấn: - cô em hét nữa đi anh càng thích haha.

Người đàn ông này tiến sát lại chỗ Lệ, cô tức giận chửi mắng: - mày đúng là đồ biến thái mà.

Cô nhổ chút nước bọt lên mặt hắn, hắn không tức giận mà còn lau đi nói: - haha, đúng là người đẹp nước bọt cũng ngọt luôn haha.

- ông định làm gì hả._ giọng run lên vì sợ

Lệ thực sự sợ hãi khi người đàn ông đó tiến gần lại phía mình. HẮN giữ chặt Lệ, cô vùng vằng rồi lại triệu củ đá trúng bộ hạ hắn, hắn tức giận đánh Lệ một cái làm cô ngã xuống đất.

Lệ sợ hãi thở mạnh, cô không thể tin mình rơi vào trường hợp này.

Tên đàn ông đó cười vẻ sung sướng rồi tiến lại Lệ. Một cú đập khiến cửa bật tung. Và hai tên canh cửa bị ngã đè vào người đàn ông đó.

- Ay yo, chúng mày, ai cho chúng mày làm phiền tao hả.

Iron đứng trước cửa, thấy Lệ đang sợ hãi cậu chạy lại hỏi:

- Lệ, cậu không sao chứ.

Iron kéo ngay Lệ đi. Tên đàn ông đó hét lên: - người đâu, bắt bọn ranh con ấy lại cho ta.

Vừa nói xong đám người áo đen từ đâu đó ngay lập tức đuổi theo Iron. Cậu thấy đằng trước có người đằng sau có người, không làm gì được bèn đẩy Lệ đứng vào góc tường, vờ như đang làm tình khiến bọn chúng không để ý.

Cả đám người áo đen đi đến, cậu hơi lo lắng, đứng sát vào Lệ, ánh mắt vẫn nhìn nhẹ về sau ý cảnh giác. Đợi chúng đi qua cậu mới hỏi:

- Lệ, cậu sao không?

Lệ không như mọi lần, cô đứng im không nói gì khiến Iron chủ động quay lại nhìn. Cậu sững sờ khi thấy nước mắt của Lệ đang rơi nhẹ trên má, cậu cũng cảm thấy chút nước trên má mình lúc đứng sát gần Lệ, một cảm giác rất sót xa. Đôi mắt cô buồn thui đi vì sợ hãi và thực sự lúc này Lệ rất bối rối. Iron cũng có cảm giác bối rối khi đứng trước mặt Lệ:

- Lệ...cậu khóc sao?

Trong lúc xúc động, cô ôm trầm lấy người Iron khóc nức nở: - Cậu...mà đến muộn thì tôi...

Iron cũng có thể hiểu được sự sợ hãi của Lệ, cậu đứng yên không biết nó gì. Cậu bám vai, đẩy nhẹ cô ra, an ủi với giọng ấm áp.

- Thôi, cậu thoát rồi.

- Tại sao tôi cứ phải gặp cảnh ngộ này chứ?

Nhìn Lệ khóc cậu cũng có chút gì đó không vui, đưa tay lau mấy giọt nước trên má Lệ, nhưng kì lạ là càng khóc thì trông Lệ càng đẹp khiến Iron ngại ngùng, không dám nhìn vì sợ bị Lệ quyết rũ.

- Tôi biết vì sao bọn chúng luôn chọn cậu rồi.

- Vì sao? - giọng vẫn còn sợ hãi.

- Vì cậu...

- Xấu quá sao?

Cô quay ngay mặt đi không thèm nhìn Iron.

- Hừm, vì...ai bảo cậu đẹp như vậy chứ.

Ánh mắt súc động nhìn Iron, vẻ sợ hãi giương lên như cũng vui đi chút.

- Thật không, hay cậu định an ủi tôi. - giọng nói yếu ớt.

Iron cúi xuống gần mặt Lệ

- Thực sự tôi nhìn cậu khóc không quen nhưng...tôi nói thật đấy - giọng nhẹ nhàng.

Cậu ôm hai má Lệ, lau nước mắt đang lăn trên má và hôn nhẹ lên trán rồi tiếp tục hôn nhẹ lên môi bờ môi đang đỏ hồng, cố ý muốn an ủi.

- Giờ đi thôi.

Cầm tay Lệ kéo đi. Lúc này Lệ mới thấy được sự ấm áp từ Iron, sự sợ hãi trong người giương lên như biến mất mất.

Lát sau hai Lệ trong bộ váy hồng tua dạ hội bám tay Iron đi đến nơi tổ chức party.

- Nơi này đông mà náo nhiệt quá đấy.

- Cậu biết khiêu vũ không, sắp đến phần nhạc khiêu vũ rồi.

- Sao cậu biết, có vẻ chuyên nghiệp lắm ha.

- Àk, thì...cứ coi như vậy đi.

Tiếng nhạc ồn ã đổi sang tiếng nhạc khiêu vũ, đúng lúc người phụ nữ đó đứng từ trên tầng hai nhìn xuống, Iron nhanh chóng ôm eo Lệ và nhảy nhẹ để bà ta không để ý.

- Sao vậy?_ hỏi nhỏ.

- Đừng quay lại, tỏ ra tự nhiên đi, bà ta đang nhìn về phía chúng ta đó.

Iron nhìn chiếc đồng hồ trong tay, cậu cười mỉm một cái khi thấy đồng hồ bắt được sóng.

Nhân lúc người phụ nữ đó quay đi, Iron lấy con chip nhỏ trong túi quần gắn vào đồng hồ và một cái tai nghe nhỏ đeo vào tai.

- Nè, cậu cứ đứng đưa vậy đi, giờ tôi gọi cho Ren đã.

- há, liệu cậu ta có đến không?

- kHông đến thì cũng phải nhờ người giúp đỡ chứ.

Trong ngôi nhà của Iron, Ren vẫn đang ngồi vừa đọc sách vừa xem ti vi còn Rin thì thấp thỏm, lo lắng, ngóng tin tức của đám bạn. CÔ đi đi lại lại trong phòng ăn. Vừa có tiếng điện thoại cô quay ra cảnh giác với Ren rồi đi ra chỗ cửa sổ nghe điện thoại.

- Alo, Lệ hay Iron phải không?

- Ủm, tôi nè.

Nghe một câu đã biết giọng nói của Iron.

- Rồi mọi người sao rồi.

Rin nghe Iron kể, cô há hốc mồm khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

- Cảnh sát vào cuộc chưa?

- Chưa thấy đâu, giờ chúng tôi đang nguy hiểm nè, nhanh tìm viện binh giúp cái.

- Ủ ừ được rồi, tôi đi ngay. _ mãi vội nói

Cô vừa quay ra thì Ren đã đứng đằng sau khiến cô giật mình. Cô càng ngạc nhiên hơn khi thấy ánh mắt lạnh lùng như băng của Ren.

- Vk có chuyện gì mà thấy ck hốt hoảng vậy.

- Ak, không. . .không có gì đâu mà.

- Vậy sao?

Ren đi gần lại Rin nhưng cô không lùi lại mà còn đẩy Ren ra.

- Nè, ck làm gì vậy hả. Bây giờ vk có chút việc, đi đã.

Ren kéo lại không cho Rin đi, đẩy cô đứng áp tường.

- nè, ck định làm gì hả.

Ren giữ chặt vai Rin, nhìn thẳng vào mắt cô một lúc mới nói:

- Rin, chắc chắn cậu không phải là vợ tôi.

Rin lo lắng cắn nhẹ môi, cô nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ren chắc cậu ta cũng biết mình bị gạt.

- cái này...

Ren cười nửa miệng bỏ tay khỏi người Rin và đi ngay. Rin cảm thấy có phần hơi áy náy, cô gọi Ren lại:

- Ren...

Cậu đứng sững lại khi nghe Rin gọi tên mình.

Rin hơi ngại nói tiếp: - Ren, bọn tôi chỉ là bắt đắc dĩ thôi.

Nghe Rin nói xong cậu lập tức đi ngay. Dù tức vì mình bị lừa nhưng cậu vẫn có chút gì đó vui đến kì lạ. Cậu vừa bước chân ra khỏi cửa thấy số năm 2030 to đùng nhấp nháy trên biển hiệu quần áo và chiếc đồng hồ điện treo trên tòa nhà cao nhất cũng là Năm 2030. Cậu cười khinh một cái: - đấy là lí do không thể ra ngoài sao.

Ở trong bữa tiệc party, Lệ và Iron vẫn giữ nguyên tư thế.

- Cậu gọi được cho ai rồi.

- Cho mỗi Rin thôi, Ren không gọi được.

- Rồi xong, vậy phải xem chúng ta may mắn đến thế nào.

Lệ một tay bám vai Iron, quay một vòng, cô há hốc mồm khi thấy Ren bước vào. Ren giống như tiêu điểm chú ý của các cô gái với bộ áo comple mỏng không gài cúc khoác ngoài chiếc áo sơ mi phong trắng, tay áo xắn lên chứng tỏ là một người sành điệu, trông cậu càng điển trai, nhìn giống như một doanh nhân đã trưởng thành.

Ren nhìn giữa trung tâm thấy dáng người quen quen cậu khẳng định ngay là Iron, cậu tiến lại. Iron đang quay mặt về hướng ngược lại, cũng không biết đến sự có mặt của Ren. Iron vẫn hướng mắt ra phía cửa, cậu há hốc mồm khi nhìn thấy một cô gái đi vào.

- Sao chứ, là Rin.

Rin đi vào với bộ váy trắng lấp lánh dành cho bữa tiệc, mái tóc thả xuống, khuôn mặt gọn hơn với kiểu tóc mái bỏ đầu và đôi mắt trắng cao cổ, cô trang điểm phớt nhẹ, trông cô thật đẹp và quyến rũ khiến đám đàn ông phải đánh mắt nhìn theo. Rin cũng nhìn đến giữa trung tâm thấy dáng người quen cô nhận ra ngay là Lệ, cô sách nhẹ chiếc váy công kênh đi lại.

Ren và Rin lại đối mặt nhau, Cả hai cùng nghĩ “ Cậu ta cũng đến đây sao ”

Lệ nói Với Iron trong khi cậu đang mãi nhìn Rin: - nè, Ren đến kia.

- Đâu, đâu có.

- trời ánh mắt kia, mình phải để ý ánh mắt cậu ta.

- Đâu có đâu thấy mỗi Rin.

- HÁ.

Hai người đổi vị trí cho nhau, cả hai cùng ngạc nhiên khi thấy Rin và Ren.

Một cô gái trẻ, mặc chiếc váy cổ rộng cố ý khoe ngực mình đi lại phía Ren nói:

- Anh zai, em đang không có ai, nhảy với em đi.

Cô gái bám vai Ren, cậu nhanh chóng gạt ra và nói một cách tế nhị:

- Xin lỗi, tôi đã có bạn nhảy rồi.

- Há, cô ta đâu.

Cậu nhìn thẳng về phía trước ý muốn chỉ Rin.

- Sao hả, cô ấy được không.

Người con gái đó có vẻ tức giận bỏ đi.

Rin vừa đi lại chỗ Iron vừa ngắm nhìn mọi thứ giường như rất mới lạ với cô. Một người đàn ông ăn mặc rất lịch sự nhã nhặn từ từ đi lại mời: - em à, nhảy với anh một bản được không.

Rin cười mỉm, cô nhận lời mời, vừa đưa tay ra thì Ren kéo lại:

- Xin lỗi anh, đây là bạn nhảy của tôi rồi.

- há.

- Nè, Cậu làm gì vậy hả.

Ren không nói thêm lời nào, cậu kéo ngay Rin đi.

- Ê, buông tay tôi ra đi.

Ren không nghe, cậu kéo Rin lại gần chỗ Iron, ôm lấy eo cô và nói nhỏ:

- Mục đích cậu đến để cứu người hay đi chơi đây.

Iron hỏi nhỏ:

- Rin sao cậu vào được đây vậy, phải có tiền mới vào được đây.

- Ừm, tất nhiên là có tiền rồi.

Lệ cười khê: - haha, vậy mình lại hay, không cần tiền mà vẫn vào được đây khiêu vũ mới hay chứ. Mà nè, nay cậu mặc đẹp quá nha.

- Đẹp gì chứ, đồ đi mượn mà.

Ren cười mỉm- thế mà tôi tưởng cóc chuẩn bị thành thiên nga rồi chứ.

- Nè, cậu có ý gì đây, Cái váy này hơi bị đắt đấy. tôi thích màu đen nhưng có hai cái họ mua một cái màu đen mới chán chứ.

- Đẹp đấy, mượn ở hàng nào vậy, đúng chất dân chơi luôn.

- Gần nhà Iron. Bộ này không quá cầu kì, không xòe rộng cũng không nhiều hoa văn, tôi thích.

Iron có vẻ hơi áy náy nói với Ren: - Ren, cậu... không giận bọn tôi chứ?

Ren cười nhẹ một cái: - thoát khỏi đây rồi hăng tít.

- ừm, chúng ta không biết về nơi này, vòng vèo dễ bị lạc.

- Những người còn lại đâu?

- Chia ra trốn rồi, không biết là đã trốn được chưa nữa.

- Ji thì sao_ nhắc đến Ji cậu lại hạ giọng.

- Cái đó phải hỏi Kun, anh ta đi đến nơi giam Ji.

- anh ta ở đâu rồi.

- Mất tăm không biết đã trốn hay còn ở đây nữa.

Ren để ý hai lối đi, cậu đưa ra ý kiến:

- CHÚNG ta tiến dần vào lần nữa đã.

Thủ lĩnh nữ ánh mắt sắc nhọn như có dao đứng từ trên tầng nhìn xuống theo dõi hoạt động của mỗi người. Bà ta đã để ý thấy hai đôi cùng dắt tay nhau đang định đi vào một trong hai lối làm bà nghi ngờ.

- Hai đôi kia...

Chưa kịp nói thì đèn điện trong phòng tắt tối om. Đám đông bên dưới rối loạn cả lên, có những tiếng xôn xao:

- Sao lại mất điện vậy?

- Làm ăn không tốt chút nào hết.

Một lát sau điện lại được bật lên nhưng bà ta đã không thấy hai cặp đôi vừa nãy nữa.

- Mau, vào xem tình hình máy ngay_ giọng ra lệnh giắt khoát.

- Rõ thưa thủ lĩnh.

Bà đảo mắt liên tục ánh cảnh giác, nhìn mọi thứ xung quanh.

- Đáng ghét, ta mà biết tên nào giờ trò thì đừng hòng rời khỏi đây.

Ren, Iron, Lệ và cả Rin đứng đang ở trong phòn hóa trang. Kun trong bộ quần áo phục vụ bàn, nói:

- Mọi người không sao chứ?

Iron thân nhiên nói: - Tất nhiên là vẫn bình thường.

- Vậy tốt rồi. Woa, Rin, Ren cũng đến góp vui ak.

- Vâng, anh đi công tác xa quá ha_ Ren nói giọng giễu cợt.

- ờ thì...hì, xin lỗi chú mày.

Iron hỏi: - Sao anh chưa rời khỏi đây? Mọi người đâu rồi

- CHÚNG nó trốn rồi. Anh mà đi ai tìm tung tích của Lệ hả.

Rin tò mò: - Lệ bị làm sao à?

Lệ nhìn Kun và Iron tỏ ra hơi ngại ngùng. Kun cười một cái nói:

- Anh vẫn ngồi trong phòng máy quay để xem đó nghen.

Lệ hơi ngượng, quay đi. Iron hỏi lảng đi: - vậy anh vừa ở đó à.

- Ừm, anh xem tổng thể bữa tiệc và địa hình nơi đây, nhìn góc máy quay bà thủ lĩnh gì đó đang hướng mắt về phía hai người, anh đập cầu dao điện luôn chứ sao. Chắc giờ này bọn chúng cũng biết phòng máy quay bị xâm nhập.

- Ay za, anh Kun cũng giỏi ghê ta.

- Chép chép anh vẫn giỏi vậy mà.

- Há...

- Hi, nhưng mục đích chính là...Ji đó, anh ở đây để dẫn mọi người tìm tung tích của Ji.

Ren dục: - vậy chúng ta đi ngay thôi.

- Ừm, vừa đi vừa nói, anh mày phải tìm hiểu bao nhiêu lâu mới đề ý đến một nơi, nơi đó không có máy quay, chắc là nhà kho giam Ji rồi.

- Anh cũng không biết à?

- Chúng bị mặt đen thui thấy vào mắt à.

Cả 5 người đi ra ngoài, ai nấy đều tỏ ra thận trọng, họ hơi cúi mặt xuống để tránh ánh mắt của đám người đi lại. Nghe tiếng guốc cộc cộc phía sau họ nghĩ ngay đến bà thủ lĩnh.

- Chết rồi, hình như bà ta đến, làm sao đây?

- Đi nhanh lên.

- Sợ không kịp.

Ren đưa ra ý kiến: - Iron và anh Kun dẫn Lệ đi trước đi, để em lo ở đây.

Rin thấy Ren không nói gì đến mình, cô nghĩ rằng Ren giận mình nên cô im đi không nói gì.

- Vậy có nguy hiểm không?

- Yên tâm đi, bà ta chưa biết mặt tôi mà.

- Vậy cẩn thận đấy, nếu thoát tìm đến ngay chỗ anh vừa nói đấy.

- ok.

Rin vừa định đi theo thì Ren kéo lại: - Nè, cậu định đi đâu đấy hả.

- Thì đi cùng bọn họ thôi.

- vậy ai sẽ ở đây giúp tôi đấy.

- Há.

Rin nhìn Lệ và Iron, hai người đều nhìn Rin gật đầu tỏ ý tán thành.

- Thôi được, tôi sẽ ở lại._ giọng miễn cưỡng.

Lệ nhắc nhở: - cẩn thận đấy._ nhìn Rin với ánh mắt đầy hi vọng.

- Ừm, đi mau đi.

Lệ và Iron vừa đi thì bà thủ lĩnh đi đến, thoáng thấy có dáng người quen quen vừa rời khỏi, bà định đuổi theo nhưng Ren ngăn cản, cậu giả trò chẳng hóa.

- Nè, đi đâu vậy chứ hả.

- Cậu định làm gì? Tránh ra hộ.

- Tôi mới phải hỏi bà đây bà là ai mà đẹp như vậy chứ. Khách đang cần, bà lại định đi sao?

- Hum, cậu muốn gì đây?

Dù Ren đã hóa trang giống một người trưởng thành nhưng bà ta vẫn thấy được khuôn mặt trẻ trung, bà tỏ ra coi thường, cười khinh một cái.

Ren kéo Rin lại nói: - tôi bây giờ đang rất cần phòng, bà...có thể kiếm cho tôi một căn không?

Rin vờ vùng vằng quát: - Tên điên này, thả tôi ra, anh...anh được động vào tôi.

Ren cười nhẹ một cái khi thấy Rin đóng kịch rất giống.

- Ha, được thôi. Cậu muốn ở phòng VIP hay phòng thường, trước hết phải có tiền đã.

- Hum, tưởng gì, tiền thì tôi không thiếu.

Ren rút trong túi ra một sấp colime đưa cho bà ta xem. Bà ta vô cùng ngạc nhiên và thay đổi cái nhìn về tên thanh niên trẻ tuổi này.

- Oh, xem ra ta không thể coi thường cậu thanh niên này. Rồi, muốn có phòng sao? Chỗ ta rất nhiều. Xin mời.

Bà ta đưa tay mời Ren tỏ ý thân thiện nhưng vẫn có chút gì đó đề phòng.

Ren kéo Rin lại khoác vai cô rồi đi theo bà ta. Rin vờ kháng cự:

- Tên háo sắc này, thả tôi ra ngay, thả ra.

Ren vẫn cố giữ chặt Rin.

- nè, cậu định làm gì thế hả... nói khẽ đủ để Ren nghe thấy.

- Cậu nhìn vậy mà không biết sao?

Ren đưa tay xuống bắm eo Rin kéo cô sát lại mình.

- Wê, cậu định làm gì?

- Thì...như cậu thấy, tôi định ăn thịt cậu chứ sao.

- HÁ, cái gì...

Rin định hét lên Ren đã nhanh chóng bịt mồm cô lại. Rin dấy dựa định thoát khỏi Ren nhưng cậu giữ quá chặt, không dứt được.

- um um, en en...

Bà thủ lĩnh quay nhẹ đầu lại để ý phía sau, Ren cố tình nói:

- Em à, ngoan đi, đi theo anh thì không phải lo cái ăn cái mặc nữa rồi.

- Ừm, um...e...e không thể nói vì bị Ren bịt miệng.

Bà ta dẫn hai người đến một căn phòng, mở cửa và nói:

- Đây là phòng vip đây, chúc hai người vui vẻ.

- Được rồi được rồi, bà đi đi, không còn việc của bà nữa.

- Ừm

Bà ta là thủ lĩnh nên cảnh giác rất cao. Đợi hai người đi vào trong phòng bà mới quay lại. Tên áo đen đi bên cạnh hỏi: - Thủ lĩnh nghi ngờ bọn chúng sao?

- mày cũng thế hả.

- Không ạ, thấy thủ lĩnh như vậy thì em hỏi thôi.

- Ta cũng hơi nghi ngờ.

- Chúng... liệu có phải cảnh sát không?

- Không thể, cảnh sát không trẻ như vậy. Không phải cảnh sát, không phải doanh nhân, mà còn trẻ, chẳng lẽ cậu ta là học sinh sao?

- Há, thủ lĩnh nói thế nào ấy chứ, cậu ta nhìn thế nào cũng không ra dáng học sinh mà.

- Hừm, mà dù học sinh cũng đâu sao, đi đến nơi này thì cũng thành người lớn.

Bà ta ra hiệu cho tên thuộc hạ nhìn theo cái lỗ nhỏ bên trên cửa.

- Nhìn xem hai người này có thật hay là vờ.

Rin ngồi giường, còn Ren thì đứng dựa chân vào tường. Tên thuộc hạ thấy vậy báo:

- Thủ lĩnh, họ vẫn yên lặng chưa làm gì.

- Hừm, không hề như dự đoán của ta.

Rin hơi khó chịu đằng sau lưng, cô biết đã có chuyện xảy đến với cái dây áo.

- Trời, làm sao đây, chắc vừa nảy mình vùng vằng khoe quá đây mà.

Ren vẫn tỏ ra lạnh lùng hỏi: - Cần tôi giúp không.

Cô ngỡ ngàng nhìn Ren, giường như cậu ta biết vấn đề mà Rin đang gặp phải. Rin lấy cốc nước trong suốt để bàn gần đó nhấp một hớp.

- Cậu biết gì mà giúp chứ. Đồ háo sắc như cậu ai cần chứ.

Ren cảm giót chút rượu vang đỏ trong chai, phong thái giống như một người đàn ông trưởng thành có kinh nghiệm.

- Vậy thì thôi nha, cậu tự làm đi. Hey, nơi đây là phòng vip, có cả rượu vang nữa đây.

Rin hơi ngại, cô loay hoay không biết làm sao.

- Hay là ra ngoài nhờ...

- Thôi đi.

Rin vừa định đi thì Ren kéo lại, quay lưng Rin về phía mình. Cậu bỏ ngay cốc rượu

- Nè, cậu định làm gì vậy hả.

Ren nói nhỏ: - cậu nói khẽ thôi, ngoài kia có tai kìa.

Rin nhìn ra phía cửa cảnh giác.

- Giờ chúng ta phải làm sao đây.

Cứ yên lặng đi, tôi sẽ giúp cậu.

- HẢ_ Rin hơi ngượng nhưng thực tình cô không thể với tới cái dây áo.

Ren kéo khóa từ đằng sau sống lưng Rin, ánh mắt cô vẫn tỏ ra cẩn trọng.

Tên theo dõi bên ngoài thấy tình huống nam cời áo cho nữ, hấn đứng dậy thông báo ngay:

- thưa thủ lĩnh, chúng chuẩn bị cời áo rồi.

- Hey, vậy là ta quá đa nghi rồi. Chúng bay, rút khỏi đây.

- Rõ, thưa thủ lĩnh.

Nói xong bà ta đi ngay.

Ren cời khóa chiếc váy Rin đang mặc, cậu quay nhẹ sang một bên ý muốn tôn trọng Rin, cầm hai dây áo bị tuột gài lại. Cậu thấy cảm giác gì đó hơi lạ khi chạm nhẹ vào làn da mịn màng của con gái.

- Nè, tôi cấm cậu lợi dụng đấy._ Rin cảnh cáo.

Ren tỏ ra lạnh lùng; - ai chứ cậu thì cho tôi cùng không cần.

Ren kéo khóa lên, nói giọng thản nhiên: - Xong rồi.

Rin quay lại nhìn thẳng vào Ren khiến cậu có cảm giác thêm muốn gì đó.

- Nè, cậu bảo cho cậu cũng không thêm sao, nè cho cậu đấy, cậu có ăn không.

- Gì cơ...cậu mạnh mẽ quá đấy, chưa có ai dám thách tôi như cậu đâu.

- Oh, vậy sao, quá đặc biệt.

Ren càng nhìn Rin trong người cậu càng nóng gian như có lửa đốt. Hình như có vấn đề gì đó trong cốc rượu, cậu cứ chăm chăm nhìn rồi hét lên với Rin:

- Cậu, biến khỏi đây, ngay lập tức.

Rin tỏ ra không hiểu: - NÈ, sao tự nhiên lại quát ầm lên vậy hả. Tôi không đi thì sao há _ giọng thách thức.

- Tôi bảo cậu đi cậu đi cậu có đi không? _ Ren nhắm nghiền mắt lại ra lệnh

- KHÔNG đấy, cậu định làm gì.

- Cậu không đi thì...tôi sẽ giữ cậu ở lại.

- HÁ.

Ren hơi kích động, cậu kéo Rin đẩy sát cô vào chân tường giữ chặt vai cô.

- Tên háo sắc này, thả tôi ra.

Ren cắn chặt răng, giương như cậu không làm chủ được bản thân nữa.

- Cậu... mau ra khỏi đây, nhanh lên. Trong rượu có thuốc gây hưng phấn, cậu rời khỏi đây trước khi tôi không thể khống chế bản thân. Nhanh.

- há.

Rin bàng hoàng, đẩy Ren ra và chạy ngay khỏi phòng. Cơ thể Ren ngày càng nóng, cậu cố cắn răng chịu, nắm chặt tay vào thành giường.

Rin thoát ra ngoài, cô thở phào một cái nhẹ nhõm.

- May mà mình chạy kịp. Nhưng cậu ta...không nở động vào mình, mình tởn đến vậy sao? Oh my god, Rin ngốc đang nói gì vậy hả.

Rin vừa đi vừa suy nghĩ, cô nghe nói khi đã bị bỏ thuốc thì không người đàn ông nào có thể tự chủ và kén chọn nhưng Ren lại cố gắng kìm hãm để cho cô đi khiến cô có chút áy náy. Cô quyết định quay lại phòng dù đang trong tình trạng hoang mang. Gần đến phòng, nhìn thấy thấp thoáng từ xa bóng người phụ nữ lúc nãy đi đến cô vội vàng chạy vào căn phòng mà Ren vẫn đang ở trong đó. Đóng Sầm cửa lại. Ren vì cố kìm hãm nên rất mệt, cậu giường như kiệt sức và nằm dài trên giường.

- Cậu...mệt hả.

- Cậu quay lại làm gì? - giọng mệt mỏi.

- Ồ thì...tôi không biết đường nên phải cùng cậu mới đi được.

- Cậu không sợ tôi sao?

- Gì cơ, tôi mà phải sợ cậu à. Dù cậu có bị bỏ thuốc nhưng đối với những loại người như cậu thì tôi không sợ.

- huh.

- Mà sao cậu kìm hãm được sự thêm muốn nhanh vậy.

- Đây là việc của tôi, không ảnh hưởng đến cậu, hãy cảm ơn vì tôi không ăn thịt cậu đi.

- Gì chứ, cảm ơn sao, đợi đấy.

Nghe tiếng động, Rin chạy ngay lại chỗ Ren nằm đè nhẹ lên người cậu.

- Rin, cậu làm gì vậy?

Rin bịt miệng Ren lại, nói: - Yên lặng, chúng ta bị theo dõi.

Rin để mắt mình gần sát mặt Ren nhưng mắt vẫn cảnh giác nhìn ra phía cửa. Cô đứng dậy khi cảm thấy đám người theo dõi ngoài cửa đã đi.

- Đợi lát nữa cùng đi.

- Cậu không biết đường hay cố tình quay lại vậy.

- Cậu không biết tôi rất hay quên đường à, đi nhiều mới biết, nói mòm tôi cũng không biết. Hey, mà tôi nói với cậu làm gì nhỉ, tốn nước bọt, hồi sức nhanh lên. Sao mà h

- Cậu làm như tôi là thánh garen hay sao mà hồi nhanh vậy.

Ren nhìn Rin, cười mỉm một cái khi thấy thái độ tức giận vu vơ của Rin.

Lát sau, cả hai cùng chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chạy Thoát...

Rin và Ren tìm đến nơi Kun miêu tả. Nhìn xung quanh chỉ thấy hai con đường nhỏ dẫn lối đi đâu đó.

- Thực ra phải đi đường nào mới đúng đây.

Hai người đang phân vân, một bàn tay bám vai Ren, cậu phản ứng nhanh, cầm cổ tay hấn bẻ ngược lại.

- Ay za, anh Kun nè.

- Anh Kun. - thái độ ngạc nhiên.

Rin nhìn quanh hỏi: - Các bạn em đâu rồi?

Lệ và Iron trốn trong một chiếc phòng nhỏ để mấy thứ đồ linh tinh, nghe tiếng của Ren mới đi ra.

- Đây, thành chuột trong này rồi đây này. - vừa nói vừa xuôi ít bụi trên áo.

Có vài tiếng bước chân cộc cộc chạy đến, cả đám cảnh giác, cùng trốn sau góc tường gần đó.

Lệ ngó mặt ra ngoài xem thử, cô ngạc nhiên ra ngay khỏi chỗ trốn.

- nè, cậu bị sao vậy. - Iron gọi nhỏ.

- Chị Na.

Cô gái kì bí tên Na đã tháo chiếc mặt nạ và dẫn theo Việt, Nam, Piza và cả Aly. Cả đám rời khỏi chỗ trốn khi thấy bạn mình. Iron mừng rỡ khi thấy Aly, cậu chạy ngay lại hỏi han: - Aly, cậu có làm sao không, bị thương hay bị bắt gì không?

Kun để ý thấy Lệ quay mặt đi chỗ khác có vẻ không vui, cậu lên tiếng hỏi: - Ren à... - cố ý để Aly biết Ren đang ở đây.

Aly nhanh chóng gạt tay Iron chạy lại khoác tay Ren: - Tôi tìm được cậu rồi, không uống công tôi đến đây.

Ren lại đẩy nhẹ Aly ra: - Cậu làm gì vậy, tìm tôi làm gì, nơi đây nguy hiểm, thích lắm sao?

- Không lo, có cậu bảo vệ là được rồi.

- Chịu cậu rồi đây.

Iron có vẻ không vui khi thấy Aly gần Ren.

Kun hỏi: - Sao mọi người lại ở đây, không phải đi trốn rồi sao?

Na lên tiếng: - Họ không thấy đường ra, tôi nghĩ cậu ở đây nên đưa mấy đứa đến.

- Thì ra vậy. Cảm ơn cậu. Vậy cũng được, cùng tìm đường cứu Ji rồi.

Cả đám nhìn Piza trong trang phục nữ mà phải phì cười.

- Piza ak,

Ren thấy người lạ hỏi: - Đây là...

- Bạn anh Kun_ Lệ nói hộ. Chị ấy giúp bọn mình mà.

- Vậy thì... chúng ta nên đi đường nào đây._ quay sang hỏi NA.

NA lắc nhẹ đầu chỉ về con đường bên phải: - theo tôi nhớ là con đường này.

- Vậy chúng ta cùng đi thôi

- Ừm

Cả đám đồng thanh, nhưng Na từ chối: - mọi người cứ đi đi, tôi... còn có việc, không đi cùng mọi người được.

Cô cúi chào mọi người rồi đi thẳng chạm nhẹ tay Kun và khẽ đưa cho Kun thứ gì đó. Kun mở to mắt ngạc nhiên rồi vội quay người lại nhìn theo hướng Na đi.

- Cô ta...

Iron dục: - Thôi, chúng ta đi thôi chứ.

- Ok.

Aly chùn: - hay thôi mọi người đi đi, tôi sợ lắm.

Lệ cười khinh, nói mỉa mai: - ay za, có người sợ sao, thế mà bảo có Ren bảo về là không sợ. Đúng là nhát gan mà.

- Hum, ai sợ, đi thì đi.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Cả đám theo chỉ dẫn của Na đi vào lối bên phải. Họ đi từ từ ý muốn cảnh giác nơi đây. Aly có vẻ hơi sợ, cô vừa bám tay Ren vừa cúi cúi người đi từng bước. Piza khó chịu với bộ áo mình đang mặc, cầu nhàu: - trời, mặc cái này khó hoạt động quá, làm sao đây.

- Thôi chịu khó đi.

- Đợi tôi một lát tôi thấy đồ đã.

- Cậu có mang ak.

- Tất nhiên, chẳng lẽ vất quần áo của mình ở đây ak.

Piza lấy trong người ra bộ quần áo.

- Tôi giấu trong váy, mọi người đi trước đi, tôi ra ngoài thay cái đã.

Nói xong cậu chạy ngay ra ngoài. Nam thở dài:

- Hey, cái tên này, chịu một chút mà cũng không chịu. Thôi mình đi tiếp.

Ren và Iron vẫn cảnh giác nhìn xung quanh bức tường dài. Còn Rin thì nhìn quanh bước đi. Cô kêu lên:

- Mọi người, dừng lại.

Cả đám ngạc nhiên ngưng lại.

- Có chuyện gì hả.

- Nhìn kia.

Cả đám đề ý dưới đây có mấy chấm đỏ laze. Iron ngẫm nghĩ:

- Cái này giống như...

Lối vừa vào bỗng có một cánh cửa đóng sập xuống. Việt kêu lên: - Trời, cánh cửa ấy đóng rồi. Làm sao đây_ nói trong sự lo lắng.

- Giờ phải làm sao mới ra được đây_ Aly nói trong sự sợ hãi.

Lệ cũng tỏ ra hơi lo.

Ren vẫn bình tĩnh nhìn xung quanh. Iron chắc ra...

- Đúng rồi, hình chữ L.

Ren nhìn quanh tường, cậu thấy vết sáng đỏ nào đó đang chạy đến, cậu mở to mắt hô:

- Mọi người, nằm xuống.

Cả đám nghe lời nằm rạp xuống. Một luồng sáng mạnh đi ngang trên tường tiến dần lại chỗ họ, rồi rất hiền tia laze phát ra chạy liên tục thành hình chữ L.

- Thế nào đây.

Thấy chiếc túi sách của Aly, cậu lục và lấy ra một hộp phấn ném lên trên. Một tiếng nổ nhẹ bùm... và vài mảnh rơi xuống đất.

- Há, aaaaaaaa. - đồng thanh kêu lên trong sự sợ hãi.

Cả đám tỏ ra lo lắng và sợ hãi.

- Chúng ta phải làm sao đây.

Ren suy đoán: - Nếu vậy, chúng ta phải tiếp tục đi vào bên trong nếu không...

- Nếu không thì sao?

- Chúng ta sẽ bị chết ngạt vì nơi đây không có không khí.

- Ủm ha, nhắc đến mới thấy, tôi thấy khó chịu và cũng hơi ngạt rồi.

- Chúng ta phải tìm cách tiến lên trước đã.

- Bò đi.

Laze phát ra ngày càng chằng chịt, nó cách khoảng đầu đám bạn chỉ khoảng 50 cm. Họ chưa kịp bò thì một tia laze từ trên trần rơi thẳng xuống sau đó là bao nhiêu tia bắn nháp nhảy trước mặt cản đường họ.

- Há, ngày càng nhiều, chúng ta phải làm sao đây.

- Thế này chắc chết ở đây mất thôi. - Việt kêu. Mama ơi, con xin lỗi vì không thể hiếu thảo với mama và papa nữa rồi.

Lệ quát: - Ông điên hả, nói linh tinh gì đấy. Chúng ta phải thoát được nơi đây. Mẹ tôi vẫn đang chờ tôi chăm sóc nữa.

Aly sợ hãi, cứ cúi mặt không dám nhìn lên. CÔ thử rất mạnh, hỏi: - bây giờ thoát thế nào đây.

Rin nằm gần phía Kun, cô định bò nhẹ lên trên nhưng không may tay cô đè vào tay Kun làm cậu đầu phải kêu lên: - Aa...

Tiếng kêu làm cả đám sợ cũng kêu luôn: - aaaa... Có chuyện gì nữa vậy.

Rin quay sang hỏi: - Anh Kun bị sao vậy?

- Bị em đè lên tay chứ sao.

- Há. Em xin lỗi.

Vừa nói xong tia laze ngưng lại, các tia dần dần biến mất.

- Woa, chúng đang biến mất kìa.

- Kì lạ ghê, chúng sợ tiếng hét à.

Cả đám mừng rỡ. Về vui mừng cũng hiện chút trên khuôn mặt lạnh lùng của Ren.

Các tia nhấp nháy mất hẳn, đường đi lại như cũ. Aly sung sướng kêu lên:

- Ôi, chúng ta sống rồi.

Nam cười nhẹ, nói với Lệ: - Lệ, cậu vẫn có thể chăm sóc mẹ rồi.

- Ủm, cảm ơn cậu.

- KHÔNG chi.

- Ủa, mà hay thật, anh Kun hét lên mà làm chúng biến mất. hay nhá. Bao giờ em gặp mấy tia này phải gào âm lên chi chúng nó sợ chạy hết.

Việt trách: - cũng chỉ tại cái chị Na Mít gì đó chỉ chúng ta đi vào lối này, chị ta định hại chúng ta sao.

Nam thở dài: - Chị ta giúp chúng ta trốn thoát mà.

- Biết sao được chị ta làm gì. Giúp chúng ta mà chỉ chúng ta vào con đường nguy hiểm này ak.

- Ủm, cũng có thể Việt gian ă. Nhưng chúng ta đều không biết chị ta là ai mà.

Kun không nói gì, cậu suy nghĩ về cô gái gặp ban nãy “ Cô ta là ai, theo phe chính hay phe tà vậy”

Cả đám đứng dậy xuôi quần áo. Rin nhìn Kun có vẻ đa nghi nhìn tay Kun.

- Anh Kun, sao anh có thể...

Kun có vẻ không vui, cậu bỏ ngay tay vào túi quần giương như muốn che giấu thứ gì đó. Rin đã để ý thái độ Kun, cô hỏi lưng:

- Anh Kun...

Kun nhìn Rin với ánh mắt như muốn Rin không nói. Cô biết ý quay ngay đi.

Ren cũng hơi nghi ngờ, cậu nhìn Kun nói đây.

- Anh Kun, không có thứ gì thì làm sao có thể làm mấy tia laze biến mất chứ.

Việt cãi hộ: - nhờ đâu có thì sao, chức năng mới.

Kun cười nhẹ: - không có gì đâu.

Rin thấy Ren và Kun nhìn nhau cô cũng có thể đoán Ren biết chuyện gì đó về thứ mà Kun đang cầm trên tay. Iron cắt ngang:

- Thôi, mọi người đi tiếp đi, nếu không chúng ta sẽ tiêu mất đấy.

- Ok đi luôn.

Cả đám người đi sát lại gần nhau ý cảnh giác mọi thứ xung quanh.

- Nè, tôi càng đi càng thấy run mọi người ak.

- Run gì, có phải mà tà gì đâu mà sợ.

Cả đám đi thẳng đến, trước mặt họ có một chiếc cửa có khóa mật mã.

- Kìa, cửa mật mã.

Cánh cửa điện tử với một bảng số kí tự dài. Cả đám vừa bước đến dẫm chân lên trên sàn khiến trận khởi động. Tiếng rập rập vang ầm lên. Lệ ngẩng lên nhìn, một bức tường đang rơi xuống, Iron nhanh chóng kéo cô tránh bức tường đó, nghe tiếng sầm...bức tường rơi xuống chặn lối ra vào. Cả đám hốt hoảng kêu lên:

- HÁ...

Sự sợ hãi, lo lắng xuất hiện trên nét mặt của từng người.

- làm sao đây_ rồi rít.

Iron chạy lại nhấn thử mật mã.

- Chúng ta phải mở cánh cửa này mới thoát được trận.

Cả đám sợ hãi đứng sát lại nhau. Iron vẫn cố mở khóa. Bức tường hai bên bỗng xuất hiện những mũi tên nhọn và bắt đầu di chuyển lại gần nhau. Cả đám bàng hoàng đứng sát lại nhau, nhìn xung quanh tỏ ra rất sợ hãi.

- Toi rồi, thảm quá, chúng ta chết không toàn thây rồi.

- Há, mama, cứu con với.

- Các bạn có gì kiếp sau chúng ta vẫn là kẻ thù...ak quên vẫn là bạn tốt nhá.

Aly sợ đến phát khóc. Iron cố mãi nhưng vẫn sai mật khẩu. Bức tường hai bên vẫn tiến gần lại nhau và họ nghĩ lần này không qua khỏi, bám lấy nhau nhắm mắt ngồi hết xuống. Bỗng tiếng ting...ting từ đâu đó khiến trận trận thế ngưng lại, hai bức tường lùi ra sau và các mũi tên cũng chui vào bên trong. Bức tường chắn lối cũng tự động mở lên. Cả đám vẫn không biết gì, vẫn nhắm mắt ngồi yên lặng. Tiếng nói vọng vào:

- Vất vả cho mọi người quá.

Iron ngẩng đầu lên thấy Hani và Piza đang đứng bên ngoài nói vọng vào. Về sợ hãi của Lệ vẫn còn trên mặt, cô ngẩng lên, thấy Piza cô biết mình đã an toàn.

- Piza, là cậu sao?

Cả đám vui mừng đứng dậy. Piza phì cười.

- Trời, sao lộn hết đôi rồi kia. Nhảm rồi.

- HÁ.

Nhìn lại mới thấy, Ren đang ôm Lệ, Nam đang ôm Aly còn Kun ôm Rin.

- ha, 3 cặp đôi cộc cạch, bỏ ra được rồi đấy.

Ren nhanh chóng buông Lệ, Kun đẩy nhẹ Rin còn Nam thì đẩy mạnh Aly ra ngoài. Lệ và Rin tỏ ra hơi ngượng, cô phồng nhẹ má không biết nói gì. Còn Aly ngã xuống đất, cô sợ hãi đến nỗi chân không đứng nổi nữa.

- Chúng ta thoát rồi sao? - giọng mệt mỏi như người mất hồn.

Iron ngồi xuống an ủi: - Không sao, thoát rồi.

Aly sợ hãi, quay lại ôm trâm lấy Iron khóc nức nở.

- Thôi mà, khóc gì, ai bảo cậu theo đi.

Hani đi vào với bộ đồ khiêu vũ trông rất oai.

- Anh Hani. - Rin nói.

Hani hơi ngượng nói: - Mọi người, rời khỏi đây mau.

Ren khuôn mặt lại lạnh lùng nhìn Hani.

Cả đám rời khỏi đó và đi sang lối còn lại. Nam trách:

- Piza, cậu đứng là bỏ đấy.

- Bờ gì?

- Cậu ở ngoài còn chúng tôi phải nguy hiểm trong này.

- Nè, tui mà không đến kịp thì cậu toi rồi đấy. Lúc tôi đến thấy cửa bị đóng, có mấy công tắc tôi không biết làm sao để mở, may sao anh Hani đến cả hai

cùng mở đây.

- Oh, sao như phim hành động vậy?

- Ừm thì đúng vậy còn gì.

Rin nhìn Hani với ánh mắt ái ngại. Ren đi sau cùng Iron nhưng mắt cậu luôn hướng đến chỗ Rin. Iron ho nhẹ:

- Kum kum. Nè anh bạn tình địch, sao cứ nhìn người ta vậy hả.

- Không có, tôi chỉ tò mò về cậu ta thôi. Trong tình huống nguy hiểm cậu ta là người bình tĩnh nhất ngoài hai anh em mình ra.

- Cậu để ý thấy sao? Lúc đấy nguy hiểm tôi không để ý nữa, Đúng là Ren mà, bình tĩnh hết mức, trường hợp đấy mà cũng để ý được.

Một tiếng sầm...cánh cửa lối ra vào tự động đóng lại. Cả đám giật mình quay lại nhìn, sự sợ hãi, lo lắng tiếp tục hiện trên khuôn mặt từng người.

- CHết rồi, cửa lại bị đóng, liệu con đường này có giống đường bên kia không?

- Ai biết, nhưng đi vào trong mới biết, đằng nào cũng không thể ra ngoài.

Họ cùng đi sâu vào bên trong, Aly lo sợ, vừa đi vừa núp đằng sau Ren. Lệ cũng hơi sợ, cô bám tay Nam đi. Họ không giám thờ mạnh. Việt kêu:

- Trời, càng đi càng thấy sợ, tim tôi muốn nhảy ra ngoài luôn rồi nè.

- Thôi đi ông già, nam nhi mà nhát gan hơn phụ nữ àk._ Rin thân nhiên nói, lắc nhẹ đầu. chép...chép. He, thật là không hay mà.

Iron và Ren vẫn với ánh mắt cảnh giác.

- Cần thận.

Ren cảm nhận điều gì đó, cậu hô lên: - Chạy nhanh khỏi vùng này.

Bức tường phía trên bỗng xuất hiện những mũi tên nhọn đang rung rinh chuẩn bị rơi xuống. Họ vội vàng chạy, Iron cầm tay Lệ kéo đi, Việt kéo tay Aly khi cô đứng bên cạnh. Trong lúc mãi vội, Rin đi đầu nên cô quay lại vớ bừa tay ai đấy rồi kéo đi. Hững mũi tên nhọn từng cái rơi xuống cắm vào sàn nhà. Tiếng thờ một nhọc phát ra.

- Hey, tí nữa là toi mạng rồi.

Kun chống tay xuống đầu gối nói với giọng mệt nhọc:

- Hey, dọa người ta hay sao ý, chậm chút nữa là toi rồi.

Cậu ngẩng lên, cười lớn một tiếng. Hani tò mò hỏi:

- NÈ, tên kia, mày sao vậy.

- Haha, tao á, không sao. Mọi người nhìn xem, đôi nào ra đôi nấy rồi kia.

Cả đám quay ra nhìn, Aly đang cầm chặt tay Việt, Iron đang giữ tay Lệ còn Rin thì đang cầm chắc tay Ren.

- haha, vui nha. Đẹp đôi rồi đấy.

- Nè, đẹp đôi gì chứ, nói vậy chúng ta thì sao đây.

Aly gạt tay Việt ra, vẻ không thích thú.

- AI làm đôi với cậu ta chứ. Dở người.

Cô chạy ngay lại chỗ Ren. Ren và Lệ nhìn nhau tỏ ra hơi ngượng.

Nam dực: - thôi, chúng ta nên đi tiếp.

- Ok luôn.

CẢ đám cùng đi, họ dừng lại khi thấy hai con nhánh đường.

- Trời, lại còn hai con đường nữa, biết đi đường nào đây, sai là toi luôn đấy.

Kun suy nghĩ một lát, mồ hôi cậu đã chảy đầy mặt.

- Trong đây đúng là hơi nóng thật.

- Trời, anh Kun nhắc nóng làm gì, bọn em cũng thấy nóng luôn nè.

Kun suy nghĩ về từ nóng, buột miệng nói ra: - nóng sao? Đúng rồi, nóng. Lúc anh bị đưa vào, đi qua một nơi rất nóng. Vậy một trong hai lối có nhiệt độ cao thì chắc là đúng rồi. Còn tại sao nóng thì chịu.

- Vậy thì... chắc là lối này rồi. - Ren xem xét tình hình rồi chỉ sang lối đi bên phải.

- Đằng nào cũng vậy, đi thử cái đã.

Họ tò mò vừa đi vừa nhìn xung quanh, đến một nơi có một chiếc cầu thang máy bắc ngang, bên dưới toàn là những thiết bị máy móc hiện đại làm bọn họ ngỡ ngàng. Việt há há mồm, khi nhìn thấy những công nghệ hiện đại đó, cậu kêu lên:

- Woa, thích chưa. Nhiều quá. - vui sướng khi nhìn thấy những cỗ máy hiện đại.

Iron và Ren nhìn nhau có vẻ gì đó vẻ nghi vấn. Bỗng Kun hô lên:

- Đúng rồi, là con đường này. Lúc đấy bọn chúng dẫn anh qua, anh cảm nhận được là một chiếc cầu thang máy, nơi đây cũng có cái cầu đi tự động chắc đúng rồi.

- Vậy đi nhanh lên.

Họ bước lên cầu, chiếc cầu tự động đưa cả đám người sang phía bên kia. Việt vừa đi vừa ngắm nhìn những cỗ máy bên dưới.

- Đi thôi nhìn gì nữa.

- Để người ta ngắm nốt nào.

Rời khỏi chiếc cầu, họ đi tiếp, lại phải dừng khi con đường trẻ ra 3 lối.

- Há, sao lại thế này. - Lệ cầu nhau.

- Tôi nghĩ sẽ có chia 4 đấy.

- KHÔNG cần biết, tìm đường đã.

Ren hỏi Kun: - Anh Kun, anh có ấn tượng gì nơi đây không.

- Để nhớ xem nào...nơi đây ư...tiếp theo là... - đứng lặng người suy nghĩ.

Aly kêu lên trong vẻ mệt mỏi, giọng uể oải: - nghĩ đến bao giờ nữa đây. Tôi bắt đầu thấy đói rồi đấy.

Kun hét lên: - Đói, đói sao.

Rin bắn khoản hỏi Kun: - Anh à, anh có bị loạn không vậy.

- Loạn gì. Anh nhớ ra rồi, lúc anh có đi qua một nơi có mùi gì đó như bảo quản thức ăn vậy.

- Bảo quản thức ăn á, biết đi lối nào.

- Nam giới tay chỉ về con đường bên trái, hỏi: - có phải đường đấy không.

Lệ nhanh nhẩu hỏi: - Sao cậu biết.

- Thì tôi ngửi thấy chút mùi thức phẩm đông lạnh từ khi vào đây.

Piza trêu: - Ay za, bạn Nam nhà ta giỏi nha. Mũi thính như mũi béc dê ha.

- Nè, cái ông già này, lại vớ vẩn rồi, muốn cho ăn dép hả.

- Ăn luôn ăn luôn, ăn xong xem lấy gì đi về. kakaa.

- Thôi mọi người, ngừng tranh cãi đi, chúng ta đi đã.

Họ tiếp tục đi hướng Nam chỉ, càng tiến sâu vào càng thấy hơi lạnh ủa đến. Càng đi thì càng ngửi thấy mùi thực phẩm đông lạnh.

- Đúng rồi, chuẩn mùi này lúc anh đi qua._ Kun chắc chắn.

Trong yên lặng, cso tiếng rẹt...rẹt phát ra đến rúng mình khiến Lệ sợ hãi đứng sát vào Iron, còn Aly bám chặt lấy tay Ren, người run run lên.

- Tiếng gì khủng khiếp...vậy.

Phía trước có ánh đèn sáng, họ chạy ngay lại xem. Cả đám hét ầm lên, sợ hãi quay mặt đi khi thấy một chiếc tủ lạnh đựng toàn nội tạng.

- Há....

- Aaaaaaaa.....

Aly sợ hãi vô cùng, cô sợ đến nỗi chảy cả nước mắt quay mặt ôm Việt. Còn Lệ sợ hãi quay mặt và người Iron. Các cô gái đều sợ hãi, Ren tiến lại gần cố ý để Rin dựa vào nhưng thật hài, Rin chỉ sợ một chút, quay nhẹ mặt ra phía sau khiến cậu ngỡ ngàng.

Kun và Hani nhìn nhau tỏ vẻ lo lắng:

- Những thứ này là của người hay của động vật vậy.

Iron và Ren vẫn đứng xem xét tình hình. Giường như con trai lại không ai sợ thứ này. Piza nhát gan nhưng cậu cũng quay lại góp ý.

- Cái này chắc chắn nội tạng trẻ con rồi.

- Sao cậu biết hay vậy.

- Tôi cũng không biết nhưng tôi khẳng định đấy. Nhà tôi làm đồ ăn, nội tạng người hay vật mà không biết sao?

Nam thấy bức bối nói: - Cái bọn này đúng thật ác độc, trẻ con mà bọn chúng cũng không tha.

Iron nhìn Rin nói: - Rin, cậu sợ không?

Rin vẫn không hề hấn gì, neho mắt nhìn Iron: - Cậu khủng hay sao mà không sợ chứ. Nè, tôi là con gái nha.

- Thế sao tôi thấy cậu không có gì sợ cả?

Aly sợ hãi, không dám quay mặt ra ngoài nhìn. Việt đẩy cô ra nhưng cô cũng không chịu.

- Nè, cậu ôm nhầm rồi đấy.

Aly vẫn sực sực vì sợ hãi, cô mặc kệ những lời nói của Việt.

Lệ đẩy nhẹ Iron ra nhưng vẫn đứng sát Iron vì sợ. Iron nhìn thấy sự lo lắng trên nét mặt Lệ cậu cũng thấy lo theo.

Rin đã để ý thấy điều gì đó nhưng cô không nói chỉ cười tủm. Cô quay lại, tiến gần đến chỗ cái tủ lạnh làm cả đám ngạc nhiên.

- Nè, Rin, Em không sợ sao? Một điều kinh hoàng nha.

- To gan quá đấy.

- Nhiều người thế này sao phải sợ. Nó đâu có ăn thịt em. Em muốn xem những thứ này từ bao giờ thôi.

Rin nhìn thoáng qua, cô dự đoán: - Theo tôi thấy cái này...chắc có được từ những đứa trẻ sắp qua đời.

- Ay nha, nguy hiểm mới biết bạn Rin nhà ta nhiều lúc thông minh phết đấy.

Iron thấy Aly sợ hãi định đi lại an ủi nhưng Rin cản: - Cậu an ủi cậu ta sao không an ủi tôi đi.

Bỗng có tiếng réo ầm lên khiến họ lo lắng.

- Có chuyện gì vậy.

- Chắc chắn bọn chúng đã phát hiện chúng ta bỏ trốn rồi.

- Nhanh, đi tiếp.

- Được, đi mau.

Họ cùng nhau tiến sâu vào trong. Họ đứng sững lại khi thấy phía trước có thêm 4 lối. Việt tỏ ra bàng hoàng:

- Trời làm sao đây, biết chọn con đường nào bây giờ. Nhỡ đâu đi nhầm là chúng ta...tiêu đời rồi.

Iron nhìn 4 lối đi, thực sự cậu không thể phán đoán được nên đi đường nào. Ren cười khinh một cái cố ý chọc Iron:

- Iron là vua tìm đường, thế mà ở đây lại chịu sao?

- Gì, tôi...tôi...

Lệ tiếp lời: - thôi ông già, Ren nói cũng đúng đấy, cậu biết đường nào đi vào không? Không biết thì thôi nha.

Iron tỏ vẻ hiểu biết: - Ai...bảo tôi không biết, bây giờ tôi tìm đường cho mà xem.

Iron đi lại hỏi Kun: - Hi, anh Kun...anh có ấn tượng hay cảm nhận gì nơi đây nữa không.

Kun khoanh tay suy nghĩ: - ờ thì...ak...hình như là...có mùi kim loại.

- Kim loại sao?

Lệ khoanh tay cười tủm: - hừm, cậu thôi được rồi đấy, cậu mà tìm ra đường thì tôi gọi cậu bằng anh một tuần luôn.

- Cậu nhớ đấy nha.

-Ok, quân tử nhất ngôn.

- Mọi người làm chứng, cậu ta thách tôi nè.

Rin cười khinh một cái hỏi: - Vậy cậu thử tìm đi, nếu không lại một tuần nô lệ nữa đấy.

Iron thờ mạnh một cái, lấy trong túi thứ gì đó màu đen. Pizza tò mò hỏi:

- Ủa, đây là gì vậy?

Nam cúi nhẹ đầu Pizza: - Trời, sao cậu đốt quá vậy, đây là than đen chứ sao nữa.

Lệ lại cúi đầu Nam: - nè, cậu đốt quá vậy, đây là nam châm, đâu phải than.

Cô quay ra nhìn Iron, rồi mở to mắt nhìn nam châm trên tay Iron:

- Cái gì, là nam châm _ giương như cô đã biết Iron định làm gì.

Cả đám xúm lại trêu: - thôi chết nha, làm em một tuần đê.

Ren vẫn thản nhiên, cậu không nói gì, chỉ thao láo nhìn vào 4 lối đi. Iron cho xuống đất đập miếng nam châm thành 4 mảnh. Việt vẫn chưa hiểu chuyện gì nhưng vẫn hỏi:

- Cậu kiếm miếng này ở đây vậy.

- Ở trong phòng hóa trang, tôi lỡ tay làm rơi chiếc đai của ai đó, thấy miếng nam châm này bỏ túi luôn.

- À, vậy cũng là đi thó sao?

- Thó thì mới có đồ giúp mọi người đây. Loại nam châm này hút mạnh, không dễ tìm đâu, nếu cậu là người sắt chắc nó bám dai lắm đấy.

Iron cầm 4 miếng ném vào 4 lối đi.

- Nè, nhớ xa quá không hút được thì sao?

- Thì đành chịu thôi.

Miếng nam châm cách lối ra khoảng 5, 6 mét vẫn đủ để họ nhìn thấy. Nam thấy lông lánh trên miếng nam châm, cậu gọi:

- ê mọi người, bên này có thứ gì đó.

Ren nhìn qua và khẳng định: - Chắc là con đường này, đây là những mảnh kim loại vụn.

Cả đám vui mừng reo lên: - Đi thôi.

Lệ vui mừng bám tay Rin vùng vằng.

- Thôi đi cô bạn xấu xa, gì mà như gặp hoàng tử vậy.

- Ủm ha, còn hơn cả gặp hoàng tử ấy chứ.

Kun dục: - Chúng ta đi thôi.

Iron không quên nhắc nhở:

- Mọi người, cảnh giác đấy.

Họ càng tiến sâu thì càng ngửi thấy mùi kim loại và mùi khói cháy.

- Sao lại có mùi khói cháy vậy?

Nam đi trước, cậu tròn tròn mắt hô lên:

- Mọi người xem kia.

Cả đám chạy xô lại.

- Há, cái gì vậy, tưởng có gì nguy hiểm cơ, thế mà ông Nam kêu như đúng rồi vậy.

- Đấy thì nhìn đi.

Nơi đây có một khoang rộng đựng 1 thùng kim loại vụn, 1 thùng dung dịch gì đó và 1 thùng quả sắt rỗng.

Ren nhìn kĩ rồi suy đoán: - Hình như đây là...boom tự chế.

- HÁ, boom á, sao cậu biết vậy?

- Có tác dụng với nước sẽ gây nổ. Nó nổ nhưng có thêm kim loại thì mới gây đến sát thương.

- Cậu giỏi quá ha.

- Gìoi gì, cái này là môn hóa học các cậu vừa học xong đây. _ về mặt lạnh lùng bỏ đi trước

Việt nhìn theo Ren khen ngợi: - Woa, cậu ta giỏi thật ấy. Chẳng học hành gì mà còn hiểu biết hơn cả bọn mình nữa.

- Thôi, chúng ta đi tiếp.

- Ok.

Rin vẫn lưỡng lự nhìn đồng thuốc nổ. Lệ dục:

- Rin à, đi thôi, cậu còn làm gì vậy.

- À, ờ rồi, đi liền.

Họ tiếp tục đi đến một cánh cửa lớn bên cạnh là một chiếc khóa mật mã và bảng số la mã ở phía dưới.

- Gì thế này, lại chơi trò mật mã sao?

Iron đi lên trước xem xét tình hình.

- Trời ơi, nhiều thế này biết kiểm tra đến bao giờ đây.

Iron sờ soạn quanh chiếc khóa, cậu thấy dưới bảng mã có một hình lục giác.

- Hình lục giác này là gì đây.

Piza rói lên: - Trời, vào đến đây rồi mà không vào cứu Ji được thì chết mất thôi.

Aly cũng rói lên: - Há, vậy làm sao ra được đây. Biết vậy không vào đây nữa là xong. Làm sao đây, tôi vẫn còn trẻ, còn khỏe mà, chẳng lẽ lại mất mạng trong này sao?

Việt lắc lắc đầu, chép miệng:

- Tưởng thế nào, bà cô già cũng sợ chết khiếp ấy chứ. huh

Kun nhìn qua hình lục giác mà Iron vừa nhắc đến, cậu hình dung được thứ đang ở trong túi quần mình cũng tương tự như vậy. Cậu bỏ ra đưa cho mọi người cùng xem. Tất cả cùng ngỡ ngàng nhìn vật mà Kun đang cầm

- Để tôi thử.

Kun nhìn kĩ vật đó cũng có hình lục giác, mặt trước là một chiếc nút bấm màu đỏ. Cậu cầm thử đó cho vào hình lục giác dưới cái bảng mã, nó vừa khít và lập tức cánh cửa mở ra với tiếng kêu ùng. . .ung.

- Woa, được rồi nè. Anh Kun sao lại có thứ đấy vậy.

Bên trong nhà kho tối om, Ren và Iron đi đầu, ánh mắt luôn có ý cảnh giác. Một thanh tìp từ đâu đó vung đến, Ren nhanh chóng tránh sang một bên. Ji từ sau kho hàng đi ra.

- Á....Ren, Kun, Rin, mọi người đến giúp tôi sao?

Kun chạy lại chỗ Ji hỏi thăm: - Mà không sao chứ anh bạn.

Ji cười hi một cái nói: - Không sao, tôi vẫn ổn.

Ji nhìn Hani, cậu thấy vài vết thương vẫn còn trên mặt Hani và Kun khiến cậu áy náy:

- Xin lỗi hai ông bạn tôi, vì tao mà chúng mày bị đánh lầy.

Hani vỗ nhẹ vai an ủi Ji: - Không sao, anh em tốt mà.

Rin nhìn Hani và Kun, cô suy nghĩ thầm “ Tuy anh ta ngông cuồng, hên hoang nhưng anh ta cũng có nghĩa khí ấy chứ”

Thấy Rin suy nghĩ, Ji hỏi ngay: - Rin, em sao vậy?

- À, không có gì đâu anh à.

- Hum, cảm ơn em vì đã cùng mọi người giúp anh.

Ji quay sang Ren, cậu đang quay chỗ khác. Ji ngập ngừng nói.

- Ren. . .dù sao cũng cảm ơn vì đã cứu anh.

Ren quay nhẹ lại phía sau, khuôn mặt vẫn lạnh lùng.

- Không vì tại mấy người nhiều chuyện em cũng không đến đây đâu.

Nam đi lại nói: - Thôi mà Ren, quan tâm thì bảo quan tâm đi.

Ji nhìn quanh, cậu ngạc nhiên: - ày za, toàn bạn Rin thì phải.

Rin trả lời ngay: - không có gì, bạn em toàn người đừng cảm mới giám tới đây giúp anh đấy.

- Oh, vậy cảm ơn các em nha. Mà sao mọi người vào được đây vậy, phải có khóa chứ.

Kun ngập ngừng đưa thứ mình đang cầm trên tay cho mọi người xem.

- HÁ, đây là cái gì?

- Anh Kun, ở đâu mà anh có vậy? - Piza tò mò hỏi

Iron và Ren cũng ngạc nhiên quay sang nhìn nhau rồi cùng nhìn vào vật đó.

- Cái này của cô gái tên Na đưa cho tôi đây.

Nam buột miệng: - Là chị gái lúc nãy sao? Chị ta muốn hại bọn mình nhưng sao lại đưa khóa cho Kun.

- Hum, vậy không biết cô gái đó là người tốt hay xấu nữa. _ Việt suy đoán.

Ren nhìn kĩ chiếc khóa nói: - Chắc chắn người đã giúp mọi người vừa nãy là người của nơi này.

Kun không có chút gì ngạc nhiên mà cậu còn tỏ vẻ rất thân nhiên giương như đã biết được mọi việc. Ren hỏi Kun: - Em ... nói đúng không anh Kun_ cố tình hỏi nhân mạnh

Kun tỏ ra hơi lo lắng, cậu gật nhẹ đầu: - Tôi... nghĩ chắc vậy. Nhưng cô ta đâu có xấu, cô ta đã giúp chúng ta mà.

Rin đi lại can: - Thôi đi Ren, người vừa nãy thế nào đâu có liên quan đến cậu chứ. Cậu càng nói tôi càng thấy khó ưa đấy.

- Nè, cô gái cậu nói là ý gì đây..

Iron xen vào: - Thôi mọi người, việc trước tiên phải thoát khỏi đây đã. Chắc bà ta đã phát hiện chúng ta bỏ trốn rồi, tìm cách rời khỏi đây mau.

- Nhưng giờ chúng ta quay ra thì bị bắt hết đấy.

Ji cười toét một cái rồi đưa ra ý kiến: - tôi đã tìm thấy một con đường khác rồi.

- Ồ, vậy sao.

CẢ đám vui mừng reo lên.

- tiện lúc ở đây tôi đã tìm thấy nơi chứa thuốc phiện và chụp lại rồi.

- Oh, vui không, vậy khỏi cần bọn mình tìm bằng chứng rồi.

- Anh Ji, thoát ra ngoài lối nào anh chỉ luôn đi. Nhanh còn kịp anh à.

Ji chạy lại chỗ đất được khoanh tròn.

- Đây là...

- Tên thủ lĩnh từ dưới này chui lên nên tôi nghĩ dưới này có đường đi nhưng tôi chưa tìm thấy chỗ mở khóa.

- Trời, bằng không à. - Nam, Piza, Lệ và Việt nói đồng thanh.

Ren đề ý ở giữa nơi đã được vạch có một hình lục giác tương tự như thứ mà Kun đang cầm, cậu nói:

- Anh Kun nhìn xem, lỗ trống ở giữa có phải rất giống cái khóa mà anh đang cầm không.

CẢ đám dồn sự tập trung vào lỗ trống đó.

- Hình như giống, và... nó ở mặt sau của chiếc khóa.

Kun nhanh chóng để mặt sau của chiếc khóa hình lục giác vào lỗ trống. Có tiếng động rùng rùng phát ra. Chỗ nền nhà bị khoanh tròn dần dần rời khỏi mặt đất và chỉ xổng bên dưới.

Trong lúc đó, bà thủ lĩnh cùng một đám người đang đứng ở lối ra bên ngoài. Bà ta nói với cô gái nào đó:

- Bọn chúng vào hết trong đây chưa? - về mặt nghiêm nghị, ánh mắt sắc nhọn liếc nhìn cô gái đó.

- Thưa thủ lĩnh, tôi nghĩ bọn chúng cũng đã hết đồng bọn rồi đây.

Bà ta cười hừ một cái, nói: - được, hãy cho nổ tung nơi đây, bọn chúng sẽ không thể thoát, và dù cảnh sát có đến cũng không có chúng có buôn lậu của chúng ta. Hahaha.

- Hum, thủ lĩnh quá sáng suốt mà.

- Há, cô nói sao, ta sáng suốt ư, sáng suốt mà còn để chúng thoát được, sáng suốt mà lại để đám cóm sậm nhập vào đây điều tra sao.

Cô gái đó thấy bà ta tức giận sợ xanh mặt vào.

- Thôi được rồi, kích hoạt nổ cho ta.

- Vâng, thưa thủ lĩnh. - giọng nói dứt khoát.

Ở bên trong, một cái thanh sắt đưa xuống tầng hầm bên dưới. Họ vẫn bình tĩnh vì chưa biết nơi đây sắp bị nổ. Aiy mãi vội đòi xuống đầu.

- Để tôi xuống trước - về sợ hãi vẫn trên khuôn mặt

Lúc đến lượt Rin đi xuống, tiếng ầm... ùng... phát ra xuyên qua bức tường, rung cả mặt đất khiến cô giật mình trượt chân ngã xuống. Iron ở bên dưới đỡ ngay lấy Rin để cô không bị ngã xuống đất. Kun nhìn lại phía sau hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy.

Ren suy nghĩ một lúc rồi hô lên:

- Mọi người, đi mau, nơi này sắp nổ rồi.

Cả đám chui nhanh xuống tầng hầm, họ không ý thức được mình đang chạy đi đâu, cứ cắm đầu chạy theo một con đường. Quả bom nổ rộng nổ tung kho hàng, các bao bị cháy hết, những mảnh vỡ rơi xuống rung cả đất, rơi cả xuống chỗ tầng hầm. Boom vẫn nổ phía sau đuổi theo đám người, họ không nghĩ được gì, chỉ biết chạy. Khi thoát khỏi đường hầm đó, cả lũ nhảy ra nằm sấp hết xuống đất, nghe tiếng nổ trên đầu. Cả cái đường hầm bị che lấp bởi những mảnh tường đã rơi xuống. Iron nhanh chóng ôm lấy người Lệ che cho cô, Hani thì khoác cổ Rin vào người mình như muốn bảo vệ.

Lat sau, vụ nổ kết thúc họ mới từ từ ngồi dậy. Aly tinh thần vẫn còn hoảng hốt, trông cô như người mất hồn, không thể đứng dậy. Ren phải đi lại dìu Aly.

- Aly, cậu ổn chứ hả.

Aly òa kên khóc, ôm trâm lấy Ren: - huhu, tôi tưởng tôi sẽ không còn gặp lại cậu nữa chứ.

- Nè, thôi đi, nhìn con gái khóc tôi không thích đâu.

Hani cũng dìu Rin đứng dậy, cô hơi ngượng bỏ tay Hani và lùi về sau.

- Anh Hani, cảm ơn.

Hani không nói gì, cậu vẫn thái độ lạnh lùng.

Nam và Piza cùng đỡ nhau ngồi dậy, xuôi quần áo.

- trời, may gê, thoát rồi. Tôi tưởng không bao giờ được gặp mama nữa chứ.

- Hum, yên tâm, cái đồ kẹt xi như cậu còn lâu mới toi. Haha.

- Nè, hay lắm hay sao mà cười.

Mảnh tường vỡ đã rơi vào chân khiến Kun bị thương.

- A...á...trời thế này đi làm sao.

Cả đám nhìn Kun và tỏ ra lo lắng:

- Anh Kun, anh có đi được nữa không vậy.

- Anh cũng không biết nữa.

- KKhông sao, có gì tao dìu mày._ Jí nói.

Việt đứng dậy nhìn mọi người, nhưng thái độ lại hơi buồn. Rin đã thấy vẻ mặt buồn của Việt nhưng cô không thể hiểu được Việt đang nghĩ gì.

Nam hô: - thôi mọi người, rời khỏi đây thôi.

Iron nhìn quanh, cậu cũng không biết mình đang đứng đâu.

Lệ nhìn và suy nghĩ cô nhận ra: - đây.. là nơi bọn xấu xa đưa tôi đến mà.

- Oh, vậy tôi biết đường rồi, đi theo tôi.

- Chắc chắn giờ này bọn côm đã đến đây nên nơi này mới loạn vậy. Nơi đây vắng teo không có ai luôn.

- Rin, sao cậu lại gọi cảnh sát là côm chứ. Chỉ bọn xã hội đen mới gọi vậy thôi.

- a...à...à tôi làm trong xã hội đen mà.

- Woa, vậy cơ à, chém đĩnh gê nha.

- Chuyện, tôi mà lại.

Cô đánh mắt sang Nam, cô để ý về mặt không vui của Nam khi nhắc đến chuyện đó.

- À, Nam, cậu ổn chứ.

- Tôi á, không sao? Yên tâm đi.

Iron dục: - Nhanh lên mọi người, chúng ta sắp ra khỏi con đường này rồi.

Ren chạy nhanh lên trước.

Có tiếng nói vọng từ phía sau: - ai nói bọn mày sẽ thoát chứ.

Bà thủ lĩnh cùng với đám thuộc hạ đã đuổi kịp họ. Cả đám quay lại nhìn và tỏ ra lo sợ.

- Giờ thì bà muốn gì đây.

- Muốn gì à, muốn bắt hết bọn mày vì tội hỗn sược với ta. Định bỏ trốn ư, đừng mơ.

Ren đang diu Aly, cậu đẩy cô cho Việt đỡ, hô:

- Mọi người, chạy khỏi đây ngay, để tôi đối phó bà ta.

- Nguy hiểm đấy.

- Không còn thời gian, đi ngay.

Đám người đó chạy đến, Ren nhảy lên đánh nhau với chúng, cố ý ngăn cản để đám bạn thoát. Một tên vừa định chạy lên kéo Hani lại, Ren nhanh chóng khua chân hất làm hất ngã kèn ra đất, tiện chân đá hất bay mặt vào tường. Một tên khác cầm gậy đuổi theo, Ren lộn một vòng đến chỗ hất, cầm chắc cánh tay hất đá bẻ ngược về sau, một cú đá khiến hất ngã lộn ra đất. Bà thủ lĩnh thấy vậy ra lệnh cho tất cả đám thuộc hạ lên đánh Ren. Cậu nhảy lên bay mặt hai tên vừa chạy tới. Một tên to béo chạy lại, gươm tay đánh, cậu tránh trái rồi tránh phải, đỡ mấy chiêu của hất rồi đá tên đó lăn kèn ra đất. Thấy quân mình đang bị thua, bà thủ lĩnh nghĩ cách, bà nhìn phía Ren, nói:

- Hum, người đâu, bắt đám bạn của tên này lại.

Ren thấy vậy quay ngoắt lại phải sau nhìn, cậu không cảnh giác, lúc biết bị lừa quay lại thì bị một gậy của bà thủ lĩnh đó bộp...sau lưng khiến cậu khụy xuống đất.

- Haha, được rồi, bắt một tên thì những tên còn lại không thể thoát được đâu. Haha.

Đám bạn vẫn chạy, chỗ tổ chức party đang nhộn nhạo, nhân lúc họ chạy luôn ra bên ngoài.

- Chúng ta phải đi nhanh. Tôi sợ bà thủ lĩnh đó sẽ cho nổ tung chỗ này mất.

Rin thở mạnh một cái: - chạy nhiều cũng mệt, không phải lo, bà ta sẽ không phá hủy chỗ này đâu vì đây là tâm huyết của bà ta mà.

Piza quay lại phía sau nhìn rồi hỏi:

- Vậy Ren thì sao, cậu ta vẫn ở trong đó mà.

Iron nói: - mọi người tự đưa nhau ra ngoài đi, tôi sẽ cứu Ren.

Kun ngăn cản: - Iron, mày mà quay lại, ai sẽ đưa bọn nhóc này ra ngoài đây. Anh biết ở đây không ai có năng lực bằng mày cả.

- Chuyện này thì...

- Anh cũng rất tin và năng lực của Ren.

Rin cười khinh một cái: - Oh my god, Ren ư cậu ta thì có năng lực gì ngoài tính háo gái và chơi bời lêu lộng chứ.

Lệ chép miệng lắc đầu: - nè, Rin cậu không nên nói vậy chứ, cậu ta đã giúp bọn mình rất nhiều mà.

- Thôi, mọi người, chúng ta rời khỏi đây, không nhanh bà ta sẽ đưa người đến bắt chúng ta đấy. Nơi đây mới chỉ là tầng 2, chúng ta phải xuống tầng 1 mới ra được cửa.

- Hey, bảo sao nhìn nơi này khác với nơi chúng ta vào lúc đầu.

- Thôi, không nói nhiều, đi thôi.

CẢ đám mại vội đi nhưng Rin suy nghĩ gì đó, cô ngưng lại.

- Mọi người...cứ đi trước đi.

- Rin, em định làm gì vậy.

- Em...phải quay lại.

- KHÔNG được, vậy để tôi đi cùng, vậy nguy hiểm lắm_ Iron lo lắng thay.

Lệ chen vào: - nè, cậu mà có chuyện gì thì...

- Đừng, mọi người quay lại thì sẽ bị bắt hết đấy. Cứ đi trước đi. Tôi đã có kế hoạch rồi. Mọi người đi mau đi.

- Nhưng mà...

- Không phải nhưng...tôi đi đây_ nói xong cô quay vào trong.

Việt đang diu Aly nhưng cậu vẫn gọi Rin; - Rin nè,...

Rin quay nhẹ lại nghe Việt nói tiếp: -...không có gì.cậu phải cẩn thận đấy.

- Umk.

Piza lo lắng: - trời, cô bé ngốc này, sao lại dám quay lại một mình thế chứ. Thôi, vậy chúng ta phải thoát khỏi đây để không phụ sự hi sinh của Rin và Ren.

Nam đứng cạnh đuôi đầu Piza nói: - cậu bị khủng hã, hi sinh gì ở đây.

- Hi...nói nhảm

- Thôi, chúng ta đi.

Họ vừa ra ngoài đã nghe thấy tiếng réo réo của xe cảnh sát.

Rin chạy theo lối cũ để tìm Ren, nhưng cô biết cậu đã đi đâu. Cô nhìn xuống sàn nhà, thấy thứ kim loại vụn óng ánh rải dài trên mặt đất như cố ý muốn dẫn đường.

- Cái này là sao, nhìn hơi quen.

Cô nhớ lại lúc đi qua nơi chế tạo boom tự nổ Ren có đi lại chỗ kim loại lấy một nắm kim loại bỏ vào trong túi nhưng chỉ có cô nhìn thấy.

- Ha, cậu ta thông minh quá ha. Mình lại tưởng cậu ta quá dần dộn đi lấy mấy cái kim loại vụn ấy chứ. Để xem nào.

Cô đi theo đường rải kim loại, và điều kì lạ là những mảnh kim loại kết thúc ở dưới chân một bức tường trắng.

- Kì quái, đến đây là hết, vậy thì cậu ta đi đâu...hay là...đi xuyên tường sao?

Cô chạm nhẹ lên bức tường, áp tai vào tường và gõ nhẹ mấy cái.

- Chẳng lẽ có lối vào ở đây sao.

Cô nhìn quanh mảng tường rồi nhìn xung quanh xem có thứ gì dễ đập. đúng lúc một tên say rượu từ đâu đó đi đến. Chiếc váy tuy lè xòe, cô cầm tay xe toạc mảnh váy xòe bên dưới, bên trong cô mặc một chiếc quần đùi. Tên kia vừa uống rượu say vừa hát hò, cô vờ đứng dựa vào tường, tên say rượu đó thấy có gái là lên con, nhân lúc này cô dòn hấn vào mảng tường đang nghi ngờ, lùi lại, lấy đà chạy đến đá một phát khiến bức tường và cả tên say rượu đổ ra sau.

Ren bị trôi ngồi trên một chiếc ghế gỗ, đám thuộc hạ vẫn đứng xung quanh cầm chiếc gậy đe dọa. Bà thủ lĩnh đứng trước mặt Ren, yêu cầu:

- Nếu giờ cậu đầu hàng, tôi sẽ cho cậu một chức vị và hưởng sung sướng cả đời.

- HA, sung sướng ư, cái đấy tôi nhiều rồi, không cần bà cho đâu.

- Cậu...ta đã nhìn lắm rồi đây, không thì chờ con đường chết đi.

Ren vẫn ánh mắt thản nhiên nhìn bà ta. Một tên đi lại dẫm một phát khiến môi cậu rỉ chút máu nhưng vẫn không thể mất đi tinh thần cậu, hơn nữa lại càng làm cho cậu thêm điên trai hơn.

- Oh, người chúng của chúng ta chảy máu và trông vẫn điển trai gê. Chút máu ở môi càng tô điểm thêm khuôn mặt cậu đấy.
- Hum, bà cô già, dù có nịnh tôi cũng không bao giờ đầu hàng bà đâu. Bà không biết tôi là người tha chết còn hơn phải đầu hàng một thứ gì à.
- Hô, vậy sao, ngay cả gia đình à, cả đám bạn cậu thì sao đây, chắc chắn chúng sẽ quay lại.
- Hum, bà nhầm rồi, họ sẽ không quay lại đâu.
- Vì sao? - hỏi lớn tiếng.
- Vì tôi là một người xấu xa, họ không thích tôi là đúng rồi. Không những thế họ còn muốn giết tôi nữa cơ.
- Haha, vậy được thôi, tôi sẽ tiễn cậu đi chặng đường cuối.

Bà ta lấy trong người ra một con dao, dơ lên vừa định ra tay thì một tiếng ầm...bức tường đổ sụ xuống, bụi bặm bay lung tung khiến cả đám tập trung hết vào bức tường đổ. Tiếng ho... phát ra.

- Họ...ho, trời, cái tên mặc dịch này khiến mình phải bụi thế này.

Rin lau mặt mũi, thấy Ren đang bị trói trê ghế và bên đứng trước là bà thủ lĩnh, cô mở tròn mắt.

Bà thủ lĩnh đó thấy có người liền bỏ luôn con dao xuống, hỏi:

- Cô là ai, sao biết được chỗ này.

Ren thấy Rin quần áo rách rưới và đi một mình khiến cậu ngỡ ngàng.

Bà thủ lĩnh nhìn kĩ Rin rồi nhìn Ren: - Đây chẳng phải là cô gái cậu vừa vui chơi sao, hai người là đồng bọn à.

Ren hơi lo lắng, cậu chưa nói gì thì Rin đã nói:

- AI là đồng bọn với hấn chứ. Tôi còn căm thù hấn nữa cơ.
- ầu, vậy sao?
- Cũng chỉ tại bà thôi... - Rin chỉ thẳng tay vào mặt bà thủ lĩnh.
- Vì sao?
- Vì bà đã tìm phòng để hấn làm nhục tôi.
- Ầu, tưởng chuyện gì, điều đấy bình thường mà.

- Bình thường sao. - vờ tỏ vẻ mặt bi thương. Tôi là một cô gái trong trắng, một tiểu thư khuê các lại bị một tên không bằng sức sinh làm nhục. Ha, tôi hận, hận, hận cả hấn và bà luôn. Tôi muốn cầm dao giết chết hấn cho hả dạ.

BÀ ta cười một điệu cười sáng khoái: - haaaahaaa.. thì ra là muốn trả thù sao.

BÀ ta quay sang nói với Ren: - Cậu nhóc thấy chưa, có người làm giúp ta rồi nè.

- Há, bà...đúng thật là bì ỏi, định mượn dao giết người ư.
- Vậy thì đã sao.

Bà ta nhìn tên say rượu nằm dưới đất bất động, cười hừ một tiếng lạnh nhạt.

- Cô bé nếu cô thích tôi sẽ cho cô lấy lại công bằng.

Bà đưa cán dao về phía Rin, cô nhanh chóng chạy lại cầm, cắn răng nhìn Ren:

- Tôi sẽ cho cậu đi tong luôn.

Ren lo lắng, Rin dơ con dao lên đưa thẳng xuống đâm Ren, cậu nhanh chóng tránh được, Rin cố tình quệt con dao làm đứt dây thừng để Ren thoát khỏi chiếc ghế. BÀ thủ lĩnh lo lắng:

- Nè, các người định làm gì thế hả.

Rin lấy trong người ra hai quả gì đó nhỏ, cô quẹt xuống đất rồi vắt ra xung quanh, hô:

- Boom tự chế nè.

Cả đám sợ hãi nằm hết xuống, nhân lúc Rin cầm tay Ren chạy ngay ra ngoài. Thật hài hước vì đây là quả boom giả, chỉ nổ nhẹ có chút khói nhưng không sát thương. Biết mình bị lừa bà ta rất bức, ra lệnh cho đám thuộc hạ đuổi theo.

- Các người dừng lại, đứng lại ngay_ vừa đuổi theo vừa nói.

Rin đang chạy, cô dừng lại quay về phía đám áo đen đang đuổi đến.

- Các người dừng lại đi.

Bà thủ lĩnh vênh mặt lên nói: - Muốn sao đây, các người là cùng bọn, lừa ta hả, ta cho các người chết chung luôn.

BÀ ta định chạy lên nhưng Rin hô: - Dừng lại. Tôi có boom nè.

BÀ ta nhìn trái boom nhỏ trên tay Rin cười một cái rồi ra lệnh cho thuộc hạ:

- Boom giả đó, không có kim loại không gây sát thương đâu. Lên cho ta.

- Vậy sao, đừng trách.

Cô cọ quả boom nhỏ xuống đất ném về phía họ, tiếng ùm... quả boom nổ thật khiến cả đám ngã rạp xuống đất vì bị thương. Bà thủ lĩnh cũng dính một chút ở chân khiến bà ta không thể đứng dậy được.

- Chạy thôi.

Nhân cơ hội cả hai cùng chạy khỏi đó.

Bên ngoài giờ đang rất láo loạn khi cảnh sát từ ngoài ồa vào và do tiếng nổ phát ra từ bên trong làm rung nhẹ cả ngôi nhà nhưng Rin và Ren vẫn bị đám áo đen truy đuổi. Họ không chạy ra lối đường chính mà chạy vòng ra cửa bên, nơi mà Nam bị phát hiện. Đám áo đen vẫn đuổi phai sau. Có hai dãy hàng hóa xếp dài, chặn ngang lối ra, Rin và Ren phải cùng trèo lên trên để thoát ra ngoài. Tiếng hô vẫn ở sau:

- Mau bắt lấy chúng, không được để hai tên này chạy thoát.

Ren nhanh chóng trèo lên và nhảy ngay xuống, còn Rin, cô trèo đến nơi, thấy Ren đã nhảy xuống vừa định nhảy thì cô thấy hơi chóng mặt, cơ thể yếu ớt không có sức và ngã từ trên xuống. Ren quay lại thấy Rin đang rơi xuống cậu hơi bàng hoàng, nhanh chóng chạy lại đỡ người Rin trước khi cô ngã xuống đất.

- Nè, nè, cậu sao vậy?

Rin nằm bất động, người cô như bị tê liệt không chút cảm giác, vẻ mặt không chút phản ứng gì.

- Nè, Rin, cậu sao vậy.

Ren nhìn qua cơ thể Rin rồi đoán: - Chắc cậu ta bị trúng thuốc rồi.

Cậu cau mày lại suy nghĩ điều gì đó rồi mới vội bế Rin chạy. Đám áo đen vẫn đuổi phía sau nên cậu không kịp bắt xe. Bỗng chiếc xe moto từ đằng trước đi tới chặn ngang đường họ. Ren ngơ ngàng khi thấy Hani.

- Anh Hani.

- Không còn thời gian đâu, mau lấy xe đi.

Ren không chần chừ, cậu bế Rin ngồi lên xe và phóng đi ngay, cũng không đội mũ bảo hiểm. Đúng lúc đám áo đen chạy đến, Hani vờ bối rối, tỏ ra lo lắng vờ như mình bị cướp chạy lại phía đám áo đen nhờ giúp.

- Máy anh ơi giúp em với.

- Bọn tao đang bận, muốn ăn đòn hả.

- KHÔNG không, có hai tên vừa cướp xe tôi, các anh giúp tôi với.

- Cướp xe ư, bọn chúng đi đường nào_ lớn tiếng hỏi Hani.

- À... đi lối đó đấy_ chỉ con đường khác.

Đám áo đen đi ngay, không quan tâm gì đến người bị cướp xe. Hani nhìn đám áo đen chạy ngược hướng với Ren cậu thở phào một cái.

- Hey, mệt. Xít nữa thì thôi rồi.

Một bàn tay đập nhẹ sau lưng Hani khiến cậu giật mình quay lại sau.

- há....

Ren vừa đi vừa nhìn chiếc đồng hồ tự động treo cao trên tòa tháp biểu tượng.

- Giờ đã 10 rưỡi rồi, cậu ta phải làm sao đây. Chắc chắn đây là tác hại của việc phản lại thuốc rồi. Cậu ta sao, cậu ta làm được việc này ư.

Ren quay nhẹ phía sau nhìn Rin nhưng cô vẫn bất động, cậu phải dừng tay Rin ôm lấy người mình để cô không bị ngã về sau.

- Cậu ta rắc rối thật.

Cậu cười nhẹ khi nhìn Rin qua tấm gương xe, cô vẫn dựa đầu vào vai cậu ngủ, vẻ mặt tỏ rõ sự yên bình.

- Giờ thì phải giải nhiệt thì cậu mới tỉnh được. - cười nhẹ một cái.

Cậu lên gas và phóng xe đi nhanh.

- Thôi được rồi, cậu đi chậm được rồi đây.

Nghe giọng nói yếu ớt của Rin, Ren đi chậm và dừng ngay xe gần vỉa hè, nơi có mấy chiếc ghế đá. Rin bỏ ngay tay khỏi người Ren, cô bước vài bước chệnh choạng xuống xe.

- Trời, mình thấy đau đầu thế này.

Ren nhìn bộ váy rách tả tơi của Rin mà không nở.

- Nè, Khó ư, cậu thấy sao rồi.

- Sao á, không cần cậu quan tâm đâu.

- Huh, cậu tưởng tôi muốn làm à. Nè, vì sao...cậu quay lại cứu tôi.

Rin nhìn Ren, cô để ý vết máu đỏ vẫn còn trên môi Ren nên cô không muốn nói gì hết.

- Cậu hỏi làm gì?

- Có phải...cậu thấy áy náy không.

Giường như Ren nói đúng điều mà Rin đang nghĩ, cô mở to mắt nhưng cô cố gắng dấu sự ngạc nhiên của mình.

- Vậy thì sao?

- Ha, kịch bản vợ chồng một ngày ư? - nói vu vu. Vẫn chưa hết ngày mà, tiếp tục chứ.

Rin suy nghĩ điều gì đó, cô nhìn Ren, cười nhẹ một cái.

- Ok, được thôi. Giờ cũng gần hết ngày rồi mà. - thần nhiên đồng ý.

- Được. bây giờ...thì thay đồ.

Rin đổi giọng và nghĩ Ren là một kẻ xấu.

- Cậu...đúng là bì ổi. Tên xấu xa. - tức giận

Ren cầm tay kéo Rin lại khi cô muốn rời khỏi đó.

- Cậu làm sao vậy hả. Cậu tưởng tôi làm gì cậu. Cậu định mặc cái áo rách nát kia về nhà à.

Rin chặc ra, cô nhớ là mình đã xé chiếc váy rồi chạy, giờ thì nó thành cái áo rách tươm, diêm dúa.

- Ồ...thì...nhưng giờ này làm gì có đồ mà thay chứ.

Ren nhìn xung quanh, mọi nhà đã đóng cửa, giờ chỉ còn cái bệnh viện lao gần đó mở cửa.

- Chờ một lát.

Ren chờ Rin đến bệnh viện gần đó. Lát sau Ren quay lại với bộ áo bác sĩ.

- NÈ.

- HẢ, gì thế này...đây là áo bác sĩ mà, tôi mặc thế nào đây

- Cái này quá tốt rồi còn gì, rất trùng, trùng đến đuôi cậu rồi. chẳng lẽ cậu định mặc quần ngắn vậy đi với tôi sao?

- Ồ thì...

- cậu không biết tôi phong lưu sao, không cần thận thì...tôi ăn thịt cậu đấy.

- Linh tinh, mặc thì mặc.

Lát sau Rin trở ra với bộ áo trắng trùng che cả chiếc quần sooc ngắn, nhìn giống như một bộ váy. Cô ái ngại đi chân đất, cầm đôi giày cao trên tay đi lại chỗ Ren đang chờ. Ren quay lại nhìn, cậu sững lại khi nhìn Rin trong trang phục bác sĩ thật đẹp, mái tóc thả sỗ xuống trông cô càng quyến rũ hơn.

- NÈ, nè, đi được chưa.

Thấy Rin gọi Ren quay ngay đi chỗ khác.

- HA, không giám nhìn tôi à, hay là sợ tôi thu hút hả.

- Gì cơ, cậu á, ai thèm chứ. Cậu đâu phải mẫu người lí tưởng của tôi. Cứ cho là cậu mặc bộ đồ đó quyến rũ đi nhưng sao chứ, tầm thường thì vẫn là tầm thường thôi.

- Oh, vậy chúng ta đi được chưa? _ vui vẻ hỏi.

- ok.

Rin cầm đôi giày chạy lên trước. Trời tối có vẻ hơi lạnh, cậu nhìn chiếc áo Rin mặc rất mỏng, nhưng điều làm cậu thấy khó chịu là không thể không xao lòng khi thấy Rin mặc chiếc áo mỏng manh như vậy. Cậu cắn răng cởi áo khoác của mình khoác cho Rin.

- Mặc đi.

- Ủa, cậu tốt vậy sao?

- Hơ, giờ mới biết à.

- Cậu vẫn dùng cách này để tán gái à.

- Hừm, cứ coi như vậy đi.

- Vậy...tôi sắp lọt vào tầm mắt trêu chọc của cậu sao?

- Gì cơ, cậu sốt hả.

- Hey, ai chả biết Ren phong lưu, thích cô gái nào là phải chiếm bằng được, càng khó chinh phục thì càng thích, nhưng chinh phục được rồi thì đá người ta luôn chứ gì.

- Oh, vậy thì đã sao chứ. Iron kể với cậu đúng không? Xem ra...hai người cũng thân lắm chứ.

- Thì cũng bình thường thôi à.

- Tôi hiểu tính Iron mà, cậu ta còn không chơi thân với những đứa giàu có, dù bọn họ rất muốn chơi và mượn thể lực của cậu ta. Nhưng cậu có cái gì để cậu ta suốt ngày bám lấy thế.

- Ai biết. - thân nhiên nói. Chắc do tôi có sức hút.

Ren cười nửa miệng khi nghe câu nói.

- Hay tại cậu ta chơi với bạn giàu nhiều quá chán rồi nên chuyển sang thích bạn tầm thường thôi.

- Tầm thường thì có gì mà vui chứ.

Rin suy nghĩ một lúc, cô hạ giọng nói nhẹ:

- Những người tầm thường không xa hoa, tuy họ không có gì nhưng... họ chơi thật lòng - vừa nói vừa nhìn vào khoảng không. Họ rất vô tư, thích gì làm vậy.

- Vậy sao?

- Không như đám nhà giàu, suốt ngày tìm cách moi móc nhau, nghĩ cách hại nhau, chỉ nghĩ cách làm đẹp cho bản thân cho rằng mình hơn tất cả mọi người, kiêu căng, phách lối. Thấy chán. - đổi ngay giọng.

Nghe Rin nói làm Ren cũng có chút suy nghĩ.

- Nè Rin, cậu nói đủ chưa vậy hả.

- Rồi, vậy thôi. Còn gì để nói đâu mà. Nhưng giờ chúng ta đi đâu?

- Thì đi về nhà Iron chứ sao? CHẮC chắn mọi người đang ở đó.

Hai người cùng lên xe, Rin cảm thấy hơi lạ, thiếu cái gì đó. Cô nhớ ra trên đầu không có mũ.

- Nè, mũ bảo hiểm không có đi vào mất à.

- Hum, đi với tôi thì không phải đội mũ. Ok.

Rin nghĩ bụng “ cái tên phách lối, i nhà giàu, không sợ cóm. Hum”

- Bây giờ thì... - Ren nói ngắt đoạn.

- Thì làm sao?

- Thì bám chắc vào, chúng ta phải... chạy cóm

- HÁ.

Rin chưa biết có chuyện gì xảy ra thì Ren đã nổ máy chạy. Phía sau có hai chiếc xe cơ động và ba người cơ động áo vàng đang đuổi theo.

- HÁ, chúng đuổi theo rồi thì sao đây?

- Sao chẳng gì nữa, giờ phải đi thôi. KHÔNG mũ, không giấy tờ xe, toi là cái chắc.

- Nè, thế vậy làm thế nào đây?

- Cậu hỏi nhiều vậy, cứ ngồi im đi.

Nói xong Ren lên gas hết cỡ cho xe chạy nhanh bỏ xa mấy tên áo vàng. Ren nhìn tấm gương xe, cậu không thể ngờ Rin vẫn thản nhiên ngồi sau không chút lo lắng. Cậu tỏ ra lạnh lùng để tránh bị hiểu nhầm là quan tâm.

- Nè, KHó ư, cậu... không sợ sao?

- Sợ gì chứ.

- Các cô gái đi với tôi... mỗi lần vậy là phát khóc, có người rùng mình, đến nơi là xuống xe và... chia tay luôn.

- OH, chắc tôi không phải người yêu cậu nên không thể nhờ vả được.

- Nhưng giờ cậu vẫn là vợ tôi còn gì, kịch bản chưa hết một ngày mà.

- Ồ thì... Không biết nói gì.

- Giờ thì sao đây?

Ren phóng gas đi đến nhà Iron. Tất cả mọi người đều tập trung ở đó. Ren ngồi ghế, cầm cốc cà phê uống tạm còn những người bạn thì đứng.

- Mọi người sao vậy, không ngồi à - về mặt lạnh lùng hỏi.

Nam nhìn Việt, Việt lại hảy tay Piza, Piza lại nháy Lê. Không khí có chút căng thẳng, bỗng Ji mở cửa mang vào một túi đồ ăn khiến không khí như vỡ tan mọi căng thẳng.

- Anh Ji, sao anh đi giờ mới về vậy.

Ji nhìn Ren cười một cái rồi nhìn mọi người.

- Đi mua chút đồ ăn, chắc mọi người đói rồi. Có cả bia nữa nè.

Ji đặt túi đồ ăn xuống bàn, lấy một lon bia đưa cho Ren rồi ngồi xuống bên cạnh. Thấy Ji ngồi mọi người mới giám ngồi xuống. Họ ngồi chen nhau mấy cái ghế, không ai giám ngồi gần Ren.

Ji hơi ngại, cậu nói giọng:

- Ren, dù sao cũng cảm ơn mày đã giúp anh.

- Không có gì, anh muốn cảm ơn thì cảm ơn những người bạn kia đi, vì muốn cứu anh mà đã mệt rồi. - ý ám chỉ việc vừa xảy ra.

Cả đám ngại ngại chỉ biết nhìn nhau cười nhòe. Thấy vậy Ji chen vào:

- Thôi mà, anh nghe họ kể rồi. Coi như mày chịu thiệt chút đi, bạn bè cả.

Lệ giờ tay ý muốn phát biểu. Cô đứng dậy, vung về nói.

- À...Ren, cho bọn tôi xin lỗi nha. Hi, cậu cứ coi như là đùa giỡn vậy thôi mà.

- Đùa giỡn sao, cậu không thấy những việc các cậu làm quá nguy hiểm hay sao?

Iron cầm một lon bia ngồi phụ xuống chỗ Ren.

- Thôi đi, dù sao cũng qua rồi, chúng ta vẫn an toàn mà.

- Nè, tôi biết chắc chắn là cậu đưa ra kế hoạch này đúng không?

- Ờ thì...

- Còn việc đóng vợ chồng thì sao đây hả?

Lệ rút rè giờ tay: - Là...tôi nghĩ ra đấy.

Ren nhăn mặt vào, cậu không nói được câu nào nữa. Lệ cố gắng thuyết phục:

- Thôi đi mà, tha thứ cho bọn tôi đi, bọn tôi không giám đâu. Còn tiền của cậu thì...

- Tiền đó là giả đấy.

Cả đám ngạc nhiên mở to mắt: - Há, là giả sao?

- Hỏi gì nhiều, biết vậy là đủ rồi.

Lệ vui vẻ hẳn lên: - Vậy quá hay rồi, tôi lại tưởng mất số tiền đó thì chán lắm á.

Iron quay sang nhìn Ren một cách kì lạ.

- Nè, tình địch, cậu nhìn tôi làm gì.

- Không chi. Chỉ muốn hỏi cô vợ một ngày của cậu đâu.

- Biết đâu. — không để ý. Còn nữa, cậu đã bỏ thuốc tôi đúng không?

Cả đám nhìn Iron với ánh mắt đầy nghi vấn, còn Iron ngồi dựa vào ghế, mắt đảo lên đảo xuống nghĩ cách đánh lạc chủ đề.

-Ag, hình như trong tủ còn đồ ăn để tui lấy.

Cậu vừa nhồm dậy thì bị Ren túm áo kéo lại.

- Cậu đừng lảng đi, nói ngay.

- Ờ thì...à có một chút thôi.

- Huh, bảo sao tôi ngủ mê man đến vậy, ngủ mà cảm tưởng ngủ rất lâu rồi.

Iron ái ngại nhìn Ren, hỏi:

-Nhưng làm sao cậu biết? – tò mò.

Ren lấy điện thoại trong túi quần đưa cho Iron.

-Đọc đi.

Iron tò mò, cầm chiếc điện thoại mở ngay đến chỗ tin nhắn Bluetooth. Cậu ngỡ ngàng mở to mắt:

-Đây... là...

Nam tò mò: - Gì vậy?

Iron nuốt nước bọt cho đỡ nghẹn cổ, đọc từng chữ.

Tin nhắn bảo trì điện thoại ngày ... 27 tháng 8 năm... 2030.

Cả nhìn nhqu cười gượng để che sự ngượng ngùng của mình.

-Hum, các cậu chém cũng giỏi thật, anh Kun lại đi công tác, lại còn Lệ có em bé nữa chứ.

Việt đánh mắt sang nhìn Lệ, cười sặc sụa. Lệ đã ngại lại thêm tên Việt cười đều khiến cô bức mình nhưng vẫn không quên để ý ánh mắt Ren: - Xem nào, cậu ta có thay đổi gì không.

Cô ngồi quay lưng về phía Ren, lấy một chiếc gương vờ soi nhưng cốt yếu là muốn nhìn Ren.

- Vậy là tốt rồi, ngồi thế này không ai biết.

Rin từ cầu thang đi xuống chỗ Lệ.

- Nè, làm gì đấy.

Lệ nhìn vào gương, cô thấy ánh mắt Ren đang nhìn hướng vào mình, ánh mắt có vẻ êm dịu và nhẹ nhàng khiến cô ngạc nhiên rơi cả gương.

- HÁ.

Rin nhặt chiếc gương lên đưa cho Lệ: - Cô bạn xấu xa, cậu sao vậy hả. tự xưng bị điên à.

- Haha, không có gì.

Lệ vui mừng cầm chiếc gương, miệng cười tủm tỉm. Iron thấy vậy lên tiếng:

- Cô Trời ơi, cô làm sao vậy?

- Không sao chẳng gì hết. Nó lệ đi mua bánh mì cho ta nhanh.

Cả đám há hốc mồm.

- Giờ làm gì còn cửa hàng bán nữa chứ.

Kun nói giúp Iron: - Thôi mà Lệ, sao hành người ta vậy.

- Nãy đi đưa Aly về được thì bây giờ cũng có thể đi mua bánh chứ.

- Giống nhau à.

- Trà giống.

Ji can: - Thôi hai người, cứ cãi nhau suốt thôi.

Ji đưa mỗi người một lon bia, nói: - Tôi thật tình rất cảm ơn mọi người. Từ giờ tôi sẽ không bao giờ để phạm sai lầm như vậy nữa. Ok.

- Ok luôn. Vậy mới đáng mặt nam nhi chứ. - Kun nói.

Cả đám vui vẻ nói chuyện chỉ có Rin bị bỏ thuốc đến giờ người vẫn ê ẩm.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Kết Thân

Sáng thứ 2 đầu tuần, như lịch nhà trường chào cờ tiết đầu. tuy vậy Rin vẫn đi muộn. Cổng trường vừa đóng Rin và mấy học sinh khác mới chạy đến. Cô không ngờ người đi học muộn cùng mình là nhóm Tam Hồ.

- Ô, là các anh à.

Kun xoa đầu Rin cười nhẹ một cái:

- Em cũng hay mắc lỗi gớm thây. Đi muộn.

- Giờ thì sao đây?

- Thì trèo tường thôi anh.

Vừa dứt lời có 1 học sinh khác chạy đến xô Rin sang một phía. Cô vui mừng khi thấy người quen.

- Oh, lại thêm Việt nữa rồi. vui quá đi mất.

- Hey, mệt, chạy hết hơi. Tổ mình X2 đi muộn rồi nè.

Hani tỏ ra ngại ngùng, cậu quay đi chỗ khác không muốn nhìn Rin. Nam từ đâu đó chạy đến lại xô Rin và Việt sang một bên.

- HÁ, tổ mình X3 đi muộn nè.

- Giờ chắc phải trèo tường vào rồi.

Rin nói với Kun: - Trèo từ bức tường căng tin, nơi đấy rất thấp.

- Ok.

Rin mạnh dạn tiên phong đầu tiên, cô chạy lại bám vào thành tường rướn người bật lên một cách dễ dàng khiến bao con mắt trầm trồ.

- Ấy, chắc em này hay trốn học lắm đây.

Cả lũ theo đó nhảy vào. Rin đứng trên tường kéo từng người lên. Đến lượt Hani, cậu vẫn hơi thấy ngại ngại, lưng chừng không muốn Rin giúp nhưng Rin vẫn đưa tay ra và nói:

- nhanh lên anh, không bị phát hiện mất.

Thấy Rin nói vậy cậu mặc kệ mọi thứ, cầm tay Rin và nhảy lên tường. Có tiếng gọi:

- Rin, đợi tôi với.

Rin quay lại thấy Piza đang chạy đến.

- Piza, nhanh, trèo lên đây đi.

Piza có bệnh sợ độ cao, trèo lên đến nơi thì không giám xuống.

- trời, má ơi, cao quá, xuống sao?

- Vậy mà còn cao à. Liều đi không toi bây giờ.

Cả trường đã ngồi chào cờ, giám thị mới bắt đầu đi xem xét xung quanh. Việt núp sau cái cây, thấy giám thị đang đi đến liền dục: - Nhanh lên ông tướng, giám thị sắp đến rồi.

- Há....

Ông giám thị khoảng chừng 50 tuổi, vẻ mặt nghiêm túc, trên tay cầm một chiếc thước gỗ. Giường như ông đã nghe thấy tiếng động từ chỗ căng tin, ông đi nhanh lại. Ông mở to mắt ngạc nhiên khi không thấy một ai ở đó. Ông đi thăm dò, mắt đảo hết bên nọ đến bên kia. Thầy đi lại chỗ hẻm giữa bức tường sau của căng tin và bức tường cạnh đường. Rin đang ngồi trên thân cây phía sau căng tin, không may chiếc dây cặp bị tuột rơi xuống, cô nhanh chóng bắt lấy chiếc cặp trước khi nó rơi xuống đất. Giám thị đi gần lại phía gốc cây, nhìn xung quanh nhưng không thấy gì rồi lại quay ra.

- Kì quái, hình như có tiếng động mà, sao không có ai hết vậy.

Dây cặp của Rin rơi xuống, lủng lẳng trên đầu giám thị, Rin lo lắng từ từ kéo dây cặp lên và leo cao hơn sang cành cây khác, đúng lúc thầy ngửa cổ lên nhìn. Chưa kịp nhìn thì bị thứ gì đó rơi vào mắt, thầy dụi mấy cái rồi đi dò tiếp.

Đám con trai núp sau bức tường căng tin vẫn đang thập thò lo lắng khi thấy thầy chưa đi khỏi. Rin đứng từ trên cây cao gọi nhẹ và ra hiệu cho đám con trai, chỉ vào chỗ mà thầy sắp đi đến. Thầy chuẩn bị đi lại chỗ đám con trai đang đứng, theo chỉ đạo của Rin, họ nén đi sang bên phải căng tin, vừa lúc thầy đi đến chỗ đám con trai vừa trốn. Thầy tỏ ra thần nhiên khi không thấy ai, thầy tiếp tục đi tiếp một vòng. Đám con trai cũng phải đi một vòng để tránh không gặp thầy, thầy đi quanh căng tin mà không thấy ai nên bỏ đi. Cả lũ mới thở phào nhẹ nhõm. Rin mới bắt đầu trèo từ trên cây xuống.

- Mọi người thấy thế nào?

- may vãi, xít nữa chúng ta bị bắt rồi.

Piza dựa vào tường vì mệt mỏi.

- Quá hoảng loạn luôn, lại còn bị toạc cả áo nữa.

- hahaha cho biết mặt, ai bảo rụt rè cơ.

Kun xoa nhẹ đầu Rin: - Nhoc con, có chỗ trốn an toàn mà không thềm bảo bọn anh.

Rin gạt tay Kun khỏi đầu mình phản nản: - anh ấy, em có phải trẻ con đâu mà cứ xoa đầu em chứ.

- Hi.

Hani đi lại gần Rin, đưa tay có ý làm hòa. Rin biết ý cô cũng bắt tay Hani, cười một cái.

- Nè, mọi người, chúng ta có duyên là đi học muộn, kết bằng hữu đi._ Hani nói.

- Ok luôn, toàn người mình cả.

Hani bắt trước phim trung quốc hô: - Các huynh đệ đi học muộn..._chấp tay trước mặt

Cả đám chờ đợi câu nói tiếp theo của Hani:

-...Hani, đội trưởng của nhóm Tam Hồ, hôm qua và cả hôm nay đã trải qua vô vàn kiếp nạn...

Cả lũ cười ồm lên nhưng Hani vẫn nói tiếp:

-... chúng ta thật có duyên, tôi muốn bọn mình kết bằng hữu luôn, bỏ qua ân oán cá nhân. - giọng dứt khoát bắt trước phim nước ngoài.

Cả đám hiểu ý liền hòa theo. Việt nói trước.

- Hào hảo...à quên được được, người anh em đã có lời kết giao bằng hữu thì tại hạ xin tuân theo. - Việt học tập phim thời xưa, chấp tay trước mặt.

Rin hiểu ý, cô tươi cười hòa theo:

- Vậy bọn cô nương cũng sẽ kết giao bằng hữu với mấy người.

Những người còn lại cũng đùa theo, chấp tay phía trước.

- Bọn tôi cũng vậy. Cùng kết bằng hữu.

Rin nói: - Em sẽ phong cho anh Hani, Kun và Ji là sư huynh. Ok chứ._chạy lại khoác vai Kun và Ji.

Hani đồng tình: - Ok, vậy cô nương sẽ là...sư..

- Em là sư đệ được rồi.

- HÁ, phải là sư muội chứ. - Việt phản nản.

- Không, thích làm sư đệ cơ.
- Ok luôn, thế nào cũng được.

Hani ra hiệu cả lũ cùng xúm lại đưa tay phía trước. Ji nói:

- Vậy giờ chúng ta đã kết bằng hữu, có phúc cùng hưởng, có họa thì mặc kệ. Ok.

Cả đám đồng thanh: - Ok.

- há, anh Ji, anh nói cái gì vậy, phải cho anh một trận mới được, anh cứ nhớ đấy.

- O hô, thì cả đám cùng ok mà, anh đâu nói gì đâu.

Hani ngượng ngừng khoác vai Rin nói:

- Cảm ơn... nhóc.

- Gì?

- Chuyện của Ji đó.

- À, không sao đâu mà. Giờ chẳng phải vẫn bình thường sao?

Hani cười nhẹ xoa đầu Rin giống như người anh trai.

Giờ chào cờ vừa xong, ai về lớp người nấy. Rin chưa về lớp mà cô có chút việc đi lên tầng trên, vừa đến cầu thang thấy tiếng ồn ào. Cô chạy lại thì thấy một đám học sinh đang đánh một học sinh nam khác.

- Gì vậy.

Cô để ý kĩ mới thấy Ren cầm đầu bọn chúng. Đám nam sinh dừng tay khi thấy có con gái đến.

- Nè nhóc con, không biến khỏi đây mau, muốn chết hả.

Ren lạnh lùng đi lên nói: - Không liên quan đến cậu ta, đi thôi.

Nói xong cả đám đi theo Ren, đi qua phía Rin. Rin nhìn theo Ren, ánh mắt tức giận “ Hừm, tưởng cậu ta tốt bụng chứ. Minh lại nhìn nhầm rồi. cậu ta đúng là xấu xa mà” cô suy nghĩ chốc lát.

- Nè, bạn gì ơi, có sao không? - chạy lại hỏi thăm người vừa bị đánh.

Người này trông có vẻ rất hiền, cậu ta đứng dậy, vẻ mệt mỏi. Cậu ta không nói gì, chỉ nhìn Rin rồi bỏ đi.

- Nè nè, sao bỏ đi vậy, cậu đang bị thương mà. Nè.

Cậu bạn này không nghe Rin gọi, vẫn tiếp tục bỏ đi.

Rin vừa đi vừa nghĩ lại cảnh gặp Ren vừa nãy khiến cô muốn đánh Ren một trận. Đang đi bỗng gặp cô chủ nhiệm:

- Em chào cô.

- À, may quá, em biết lớp D3 không?

- Có ạ, nhưng sao ạ.

- Mang cái này đưa cho lớp trưởng hộ cô với.

- Há, cô..bảo em mang lên nhà D ạ.

Cô giáo đưa Rin một tập đề rồi cô bỏ đi luôn.

- á, nhưng mà cô...cô ơi.

Chưa nói xong cô đã vội bỏ đi.

Nhóm Tam Hồ đang từng bước oai vệ đi lên cầu thang để lên lớp, nghe tiếng ồn ào khiến họ đi nhanh xem đề xem có chuyện gì.

Rin cầm tập đề cô giáo vừa đưa, giao cho lớp trưởng lớp D3, đám con trai xúm lại chặn cửa.

- Ê, em, cho tụi anh xin số đi mà.

- Sao mày dốt thế, phải nói rõ ra em ý mới biết chứ - Một tên khác chen vào.

Rin nhìn những khuôn mặt có vẻ vẫn còn non, cô đùa lại:

- Anh xin số gì ạ, xin quần hay số áo.

Mấy đứa thấy cô bé vui tính trêu lại: - Anh muốn xin số quần trong và áo trong có được không vậy.

Câu nói này khiến Rin vừa bực cũng vừa ngại. Một giọng nói quen thuộc vọng vào:

- Bọn mày làm gì đấy hả.

Nghe tiếng Tam Hồ, đám đứng cửa đứng gọn sang hai bên mở đường cho Hani đi vào. Đám con gái thấy Tam Hồ đến là lướt nói:

- Ôi, Tam Hồ nhà ta đến rồi kìa.

Hani nhìn Rin, cười nhẹ một cái. Cậu đi lại khoác vai cô khiến cả đám ồ lên vì ngạc nhiên.

- Xin giới thiệu, đây là sư đệ của tôi, ai dám động vào chứ.

Đám con trai nhìn nhau bàn tán chẳng giám hỏi han gì.

- Ủa, sao lại là sư đệ, không phải sư muội à.

- Hum, không, như vậy mới đặc biệt.

Cả lớp chăm chú nhìn Rin khiến cô hơi ngại. Cô nhìn Hani về tự hào:

- Sư huynh à, oai gớm thấy.

- Từ giờ mọi người nhớ khuôn mặt xinh đẹp này là Rin nha.

Mấy đứa con gái kéo Rin vào tỏ ý nịnh nọt:

- Cô bé hơi bị máu đấy, quen được Tam Hồ cơ à!

- Mà làm cách nào để họ thích mình vậy em.

- Đợt trước chị thấy em sô sát với Tam Hồ cơ mà, làm thế nào mà thuận phục được họ vậy, giỏi ghê.

Hỏi nhanh quá Rin không kịp trả lời, chỉ kịp gật gật đầu cho qua chuyện. Đúng là đàn bà con gái, ngồi một chút mà đã thân nhau rồi.

Cô vừa về lớp, một nụ cười đầm ấm cười với cô.

- Xin chào.

- Ha, Min, sao cậu đứng đây.

- Chờ cậu đấy.

- Há, chờ tôi sao, trời sắp sập rồi à. Bảo sao nay nắng to.

- HI, nè, đi mượn nha, trốn giờ chào cờ đứng không?

Rin đáp ứng: - Ờ thì...đâu có...mà có chỉ là...đi hơi mượn chút xiu à.

- Hum, may sao không điểm danh đấy nha.

- Há, vậy quá vui rồi còn gì.

- Thôi đi vào đi, tôi đợi cậu để lấy quyển sách buổi trước cho cậu mượn thôi, làm bài nhanh, lát nữa cô kiểm tra kìa.

- Ủ nhò, tôi quên mất. Thật may tôi có mang đây.

Vừa đi vào lớp vừa nói. Min và Rin có vẻ thân nhau hơn, cô ngồi sát gần Min để xem cậu làm bài và Min cũng rất tận tình giảng bài cho Rin khiến đám Nhân bên dưới phát bực.

- Hum, tầm thường, mình đây không cần thiết_ Nhân tỏ ra kiêu căng.

La nói chen vào:

- Vậy há, có mà mày muốn cũng chẳng được ý chứ.

- Nè, La mày nói gì vậy, tao á...đây, không thêm kiêu đấy.

- Oh, vậy hay nha, thế sao còn ghen với người ta.

- Ờ thì...đâu có, thấy ngứa mắt thôi mà.

Rin vẫn chăm chú nghe Min giảng.

- À, hôm qua Mi đã phô tô tờ công thức cho tôi rồi, cậu xuống lấy hộ chút.

- Ok, để báo đáp công thầy dạy._ vui vẻ đi ngay.

- Hum, cô gái ngốc, thầy gì ở đây.

Tiếng trống đánh báo hiệu vào giờ học tiếp theo, lúc này Ren mới từ bên ngoài đi vào trong. Vừa thấy Ren, Lệ đã để ý ngay.

- Oh, mình phải để ý mắt, để ý mắt..._ Lệ vừa quan sát ánh mắt Ren vừa lẩm bẩm trong miệng.

Cô ngạc nhiên, mở to mắt khi thấy ánh mắt Ren đã dịu đi khi nhìn về phía Mi.

- Cái gì, cậu ta...để ý MI sao? Sao loạn thế này. MÀ cũng phải thôi, cậu ta có nhan sắc mà. - thờ phèo một cái.

Rin cầm một tờ giấy mà cô lấy từ chỗ Mi, cô đi thẳng về chỗ không thèm để ý Ren dù chỉ nhìn héch mắt.

- NÈ, Min, cái này hả, Mi cho đấy, không lấy tiền đâu._Rin nói với Min.

- Được rồi, vào học rồi đấy, trong lúc thầy cô chưa lên, làm nốt cho nhanh_ cười với Rin bằng một nụ cười âm áp.

- Ừm.

Cô nhìn Min với ánh mắt có chút dao động. Bây giờ cô mới thấy Min rất âm áp.

Lệ ngồi trên quay xuống trên: - Kumkum, hai ông bà này nha, bảo nhau làm bài một mình ha. Còn tui thì sao đây. - giọng lúc lên lúc xuống.

- Nè, cô bạn xấu xa, bàn ai người ấy làm chứ.

- Cậu xấu xa thì có ý nha. Bàn ai người ấy làm á, còn lâu. Làm nhanh lên cho bạn bè chép. Hahahaa.

Min cười nhẹ nói: - Rồi, ok đi, làm tập thể mà.

Min và Rin quay sang nhìn nhau cười một cái thể hiện ý. Lệ thấy vậy trên trọc:

- Ay za nha, chết đòi này nhá, liếc mắt đưa tình hả.

Rin phủ nhận ngay: - Làm gì có.

- Lại còn chối hả.

- Gì chứ.

Min không nói gì, cậu vừa cười nhẹ vừa lắc đầu.

- Rồi, hai người cứ tiếp tục đi.

Lệ quay nhẹ về phía Rin, bất chợt cô gặp ngay ánh mắt Ren đang hướng về mình. Cô mở to mắt ngại ngùng quay ngay lên.

- Gì vậy, cậu ta nhìn mình ư, ánh mắt trông thật triu mến đó.

Min đập nhẹ vai hỏi: - Ê, Lệ, cậu sao vậy hả.

- Ay, kệ nó đi, nó trùng tà ấy mà. - Rin trêu đùa.

Lệ thấy Ren đổi thái độ khi nhìn mình khiến cô rất vui, gọi ngay cho Iron.

- Lần này cho cậu ta biết mặt, một tuần nô lệ nữa. - Lấy chiếc điện thoại ra gọi. Alo, Iron hả, sách của tôi đem đến chưa vậy.

Tiếng nói vọng ra từ bên kia.

- Rồi, thưa mẹ trẻ, mẹ làm tôi mệt quá cơ đấy.

- HA, còn mệt dài dài. Nè...

- Một dài dài là sao đây, hết tuần này là tôi tránh khỏi cậu được rồi đấy.

- Umk, cũng không sao, nhưng tôi sắp tìm ra người mà Ren để ý rồi.

- Há, tìm ra ư, hahaha, có phải chính là cậu không Lệ. haha,

- Đúng... vậy thì sao chứ.

- Haha. - cười sặc sụa. No, never, làm gì có chuyện đó, haha, thôi, tôi đi gặp Aly đã nha.

- NÈ... nè...

Chưa nói xong Iron đã tắt máy.

- Hum, cái tên này, lát gặp phải xử tội. - có vẻ hơi bực.

Vừa hết giờ học, Lệ và Rin lại cùng nhau đi về. Vừa ra đến cổng trường có tiếng gọi:

- Ê, hai bé.

Cả hai cũng ngớ ngàng quay lại.

- Há, anh Hani.

Hani vẫy tay chào Rin và Lệ. Rin hơi ngượng khi Hani không đi cùng Kun với Ji mà đi cùng đám bạn lạ. Lệ thấy Rin có chút ngượng, cô gãi tay.

- Nè, eo ơi, Rin mà cũng biết ngượng hay à?

- Ai mà không ngượng chứ.

- Tôi tưởng cậu trơ như nitor rồi chứ.

- Còn lâu, cậu thì có ấy.

Hani tươi cười đứng trước mặt Rin.

- Sư đệ chuẩn bị về à.

- Hi, giờ không về ở đây ám ma à.

Lệ nhìn Hani cười nhẹ: - Hey nha, hai người đã sư huynh sư muội rồi cơ đấy.

- Đâu có, đây là sư huynh và sư đệ mà.

Một trong đám bạn đi cùng Hani nói:

- Cái tên Hani này, có sư đệ xinh gái vậy mà không thèm giới thiệu cho anh em biết gì cả.

- Mà đúng là kém quá, bọn tao biết hết rồi.

Rin nhìn đám bạn của Hani cười về miễn cưỡng.

- Hi, cảm ơn các anh quá khen, em được đánh giá là nhan sắc tầm thường nhất trong lớp rồi đấy.

- Ô, vậy à, chắc lớp em nhiều hot girl lắm nhỉ.

- Đúng rồi. Lốp a4 anh à.

Đứa khác cũng nói chen vào: - Ê em, có sư huynh mới thì phải khao đi chứ. Có xe mới thì phải rửa xe, có sư huynh mới thì phải rửa sư huynh chứ.

- Há, nhưng sao lại là em.

- Hi tại vì thằng Hani keo kiệt, nó làm gì có rửa sư muội hay rửa sư đệ bao giờ đâu.

Hani phản đối: - Ê thằng kia, mày nói gì vậy ak, mất hết vẻ đẹp của tao rồi đấy nha.

Cả đám cười rộ lên.

- Muốn tiếp cận sư đệ tao thì cứ bảo tao một câu có phải hơn không, có gì đưa quà người ta làm mối cho. – cách nói hài hước.

- Thôi đi ông nội.

- Nhưng tính ra chúng ta cũng phải đi liên hoan một bữa, vừa kỉ niệm ngày có sư đệ, vừa kỉ niệm chúng ta đã thoát sau một vụ nguy hiểm.

Đám bạn Hani chen vào: - À, đúng rồi, tất nhiên phải vậy. Nhà Hani đang thiếu con gái mà, thêm một em gái quá vui rồi.

Hani đứng gần tên đó, tiện tay húc khủy tay vào bụng tên vừa nói.

- Nè, lại linh tinh rồi nha, mắt thể diện quá cơ đấy_ cắn răng nói.

- Ay za, tên trời đánh này, tao nói cái gì cũng đúng hết tron hết trọn ả.

- Thôi nha, đừng thấy sư đệ tao vừa xinh vừa hiền thì bắt nạt đấy.

- Eo, đâu giám. - Quay sang trêu Rin. Em à, liệu hai người có giống Lương Sơn Bá và Trúc Anh Đài không vậy hả.

- NÈ nói linh tinh. MÀ chú em nghe nè, tao cũng rất mong sư đệ tao nữ tính giống Anh Đài nhưng lại có chút trái ngược...hì...hì...

Rin cau mày nói: - Sư huynh, ý huynh là bảo đệ không nữ tính hả.

- Ủ thì đúng vậy mà.

- Gì cơ, huynh...huynh vô lí quá đấy.

Lệ ngăn cản: - Thôi rồi mọi người, mọi người thích ăn gì tụi em bao.

Hani cười nhòe một cái: - Hi, không có gì đâu, bọn anh đùa thôi mà.

Đám bạn của Hani chen vào: - Đùa đâu, tất nhiên là phải khao rồi, em ấy đã mở lời thì anh em ta cứ theo thôi.

Cả đám nháy mắt nhau đồng tình.

Lệ và Rin nhìn nhau cười.

- Hay vậy, tụi nay đến cửa hàng bánh kem của tụi em đi. Chỗ lần trước ấy, anh Hani đến rồi mà.

- À, ừ...nhưng mà...ai phục vụ tụi nó chứ, nói đùa vậy thôi mà.

- Hi, không sao đâu, anh quên nô lệ của em rồi à.

- Há...nô lệ...là...

- Đúng rồi, Iron...có mặt...

Vừa nói Iron từ đằng sau đi đến, đưa cho Lệ chai nước: - Nè, nước lọc tinh khiết đấy. - đưa đồ xong là chạy biến luôn.

- Hì.

Cả đám há hốc mồm, ngơ ngàng nhìn Lệ.

Có tiếng ô tô từ bên kia đường, Ren đang từ ngoài đi vào trong chiếc xe đó. Xe lập tức đi ngay. Rin nhìn theo chiếc xe với ánh mắt khó chịu:

- Hum, cái tên công tử bột, chỉ biết bắt nạt người khác thôi ấy.

Hani cũng nhìn theo chiếc xe.

- Gì chứ, anh thấy cậu ta chơi cũng tốt mà.
- Tốt gì loại hần chứ.
- tương em và cậu ta có mối quan hệ tốt đẹp lắm chứ, hôm đó...
- Ê ê, anh lại vớ vẩn rồi, hôm nào chứ, em không ưa hần một chút nào.
- Có thiệt không đó. Theo anh thấy tên này chơi cũng rất đáng hoàng mà, ngoài việc phong lưu ra thì hần có nghĩa khí lắm đấy.
- Nghĩa khí ư, hum, em không muốn quan tâm.
- Ay, giờ mới biết Rin không ghét Ren nha. Thế mà hôm đó lại quay lại cứu Ren. . .vậy là sao...

Lệ há hốc mồm ngạc nhiên: - Ô, đúng rồi vậy là sao đây ta. Rin nhỉ.

Rin áp ứng: - Ô thì...không có gì...chỉ là thấy áy náy thì...mới quay lại giúp thôi mà.

- Hừm, thiệt hả.

Lệ và Rin như mọi ngày, sau khi về nhà họ lại cùng đi ra cửa hàng bánh. Hai người đi bộ trên vỉa hè rồi ghé vào một quán cà phê cách quán bánh của họ một đoạn. Nơi này cũng mới mở, nên mọi thứ đều rất sáng và đẹp. Cái quán rộng, trang trí không quá cầu kì nhưng rất thích mắt. Bàn ghế làm bằng loại gỗ cao cấp nhẵn bóng. Cửa bên ngoài bằng kính sáng, nhìn rõ cả vào bên trong. Một vài cái cây cảnh được tạo hình trang trí tạo cho không gian thoáng mát. Ánh sáng đèn lung linh bật lên khi trời bắt đầu tối.

- Rin, nơi này đẹp đấy, cũng mở cùng cửa hàng của mình nhưng tôi chưa vào đây bao giờ.
- Ok luôn. Trông nơi này cũng sang chảnh quá. Tôi cũng chưa vào đây.
- Nghe nói cà phê nơi này ngon, cẩn thận nơi này kéo cả khách của chúng ta đấy.
- Vậy hả, nhất định phải vào uống thử, đất cũng phải uống.

Hai cô gái đẩy cửa kính đi vào trong. Vừa vào đã thấy mùi thơm của cà phê thoảng thoảng và mùi sữa đặc với sôcôla thơm phức. Hai người chọn cái bàn ngay giữa cửa hàng. Tiếng nhạc nhẹ êm đềm vang lên.

- Ê, nghe nói tên phục vụ ở đây đẹp trai lắm đấy.
- Vậy như ý cậu chắc tôi phải xin số người ta thôi. Lệ, mà sao cậu biết.
- Thì tôi cũng nghe nói vậy. Nè...đáng lẽ cậu phải biết chứ, món Socola cậu thích nhất mà, thế mà chưa ăn nơi này à.
- Chưa, không biết ngon thế nào, có gì học tập để làm bánh kem socola ngon hơn chứ.
- Ừm ha, tuyệt, bây giờ còn ít, lát nữa khách mới đông cơ.
- Cậu thấy nơi đây so với chỗ bọn mình sao? Hừm.
- Chắc phải ngang cơ nhau. Bàn của họ bằng gỗ cao cấp, bàn của mình bằng đá thượng hạng, họ sàn gỗ sáng, bọn mình thủy tinh đen trắng huyền bí lẫn lộn.
- Oh, nghe bạn Lệ của chúng ta phân tích mới hay chứ. Nhưng bên mình còn có mấy anh ộp pa đẹp trai treo đầy quán nữa.
- À, nếu quán này mà toàn các hot gon treo trên tường thì có thể kết thông gia rồi.
- eek, thông gia cái gì chứ.
- Một bên nam một bên nữ, hai bên mà hợp tác lại thì quá ngon còn gì nữa. Cả ộp pa của mình với hot gon cửa hàng này, quá đẹp đôi còn gì nữa.
- Thôi đi bà, bà ảo tưởng sức mạnh hả.
- Đâu có ảo, bên chúng ta có hai cô gái xinh đẹp nè, nếu cửa hàng này mà có hai anh phục vụ bàn đẹp trai nữa thì...quá hay rồi còn gì nữa.
- Vậy cậu có ý định của mấy tên đấy hả.

- Gì đâu, để xem họ thế nào đã. Có gì tôi với cậu mỗi đứa một tên, ok, không ghen tị, haha.

Rin thở mạnh một cái uể oải: - oái, thế này thì sống sao đây, ảo quá à.

Lệ mặc kệ những câu phàn nàn của Rin, cô vẫn thản nhiên lấy tờ menu được để giữa bàn.

- Xem nào, gọi đồ nhanh để xem mặt mấy anh ấy nào._ vừa nhìn vào menu xem vừa nói.

- Hừm, chịu cô bạn này thôi, cuồng zai mất rồi. hừm.

- Hey, chuyện thường ai cũng vậy. Sao mình ngồi từ này giờ không có phục vụ ra vậy.

- Cứ gọi đồ đi.

Lệ nhìn vào tờ menu gọi: - cho tôi 2 cốc cà phê, 1 đĩa bánh socola và một phần caram.

Lệ nhìn vào trong mới thấy một người con trai từ bên trong quay lưng lại phía cô, cậu ta đang bê bánh bỏ vỏ lò nướng. Quần vải đen, áo trắng đóng thùng và một cái quần phục vụ bàn mặc bên ngoài. Body trông cũng rất đẹp dù nhìn từ phía sau.

- Nè, không hồ danh là quán zai đẹp, nhìn từ sau cũng thấy anh ấy đẹp rồi.

Rin ần nhẹ đầu Lệ: - Thôi đi bà, lại ảo tưởng, tôi chả thấy đẹp chỗ nào._ Thản nhiên vừa nói vừa nhìn vu vơ xung quanh quán.

- Ưm, cái đồ không có hiểu biết về zai gì cả.

Rin thở mạnh một cái, cô chống tay ngồi trên bàn ngắm mấy chậu hoa trong nhà hàng. Lát sau, một người bê đồ ra, để từng đồ ăn xuống bàn của Lệ. Cô đang xem lại menu để tham khảo, thấy có người đến cô vui vẻ ngước lên nhìn, nhưng không ngờ con người này lại khiến cô rất ngạc nhiên. Rin thản nhiên lấy một hộp cà phê, cầm ống hút vào nhưng cô không để ý đến tên phục vụ bàn. Cô đang định nói gì đấy với Lệ, thấy Lệ đang tròn mắt nhìn người phục vụ đứng cạnh mình cô lắc nhẹ đầu.

- Lại mê zai rồi.

Rin vừa lắc vừa quay ra xem mặt tên phục vụ đó. Rin há hốc mồm, đứng phắt dậy làm rơi cả cốc cà phê trên tay, người phục vụ nhanh chóng bắt lấy cốc cà phê trước khi nó đổ ra bàn. Ren cười nhẹ, nụ cười như tỏa nắng khiến Lệ không muốn rời mắt. Ren thật lịch lãm trong bộ đồ đầu bếp. Lệ ập ứng kêu lên:

- Re...Ren, là cậu há.

Rin rất ngạc nhiên khi thấy Ren làm việc, lại còn là công việc tầm thường, cô cũng đoán được đây là cửa hàng của Ren.

Ren thản nhiên hỏi: - Sao không?

- Cậu mà cũng phải phục vụ ở đây sao.

Rin thấy hơi ngại, đẩy ghế dục Lệ: - Mình đi thôi.

Có tiếng nói vọng đến khiến mọi người phải quay ra nhìn.

- Đi gì sớm, các cậu đã gọi đồ ăn rồi mà. Đứng...đây là cửa hàng của Ren. Hôm nay buổi đầu tiên hai người vào đây đúng không, tôi sẽ mời món đặc biệt. — Iron hớn hớn hờ giới thiệu.

Iron trong bộ đồ phục vụ, trông cực bảnh.

Ren quay nhẹ lại phía sau nói với Iron: - Nè, nếu là hai người này thì không cần phải mời đâu, họ có tiền để trả mà, đâu cần chúng ta mời.

- Há... - Lệ phàn nàn. Đúng là đồ keo kiệt mà. - đứng phắt dậy nói. Chủ nhân đến chơi mà không mời. Nó lẹ chán thật.

Lệ thuyết phục Rin ở lại vì cô tha yae rất thú vị.

-Rin, ở đây chút, mình quen biết hết mà, hơn nữa còn sắp thân rồi đấy.

Câu nói khiến Rin lưỡng lự.

Iron thấy Lệ đứng dậy khỏi ghế cậu kêu lên: - Woa, hôm nay hai người sexy quá ha.

Iron nói Ren mới để ý đến trang phục của hai người bạn. Cậu ngỡ ngàng khi thấy Rin trong bộ áo phong trùng và chiếc quần sooc trắng ngắn trông có chút gợi cảm. Còn Lệ với chân váy mây hồng nhạt, chiếc áo phong trắng, khoác ngoài là lớp áo bò mỏng trong thật quyến rũ.

Lệ nhìn xuống chiếc váy ngắn của mình, ngại ngùng đứng nép vào bàn để che đôi chân của mình.

- Ồ...cảm ơn, quá khen rồi. Nhưng hai người nhìn mình đi, cao ráo đẹp trai mà mặc đồ phục vụ bàn à?

- Bình thường, tôi thấy mặc bộ này còn đẹp hơn mấy bộ ở trường ý chứ. Nhìn kĩ lại xem, trông bọn tôi đẹp lung linh hơn cơ mà.

Iron tiếp lời:

- Ngoài lúc học, lúc chơi cũng phải diết thời gian chút.

Rin nhìn cốc cà phê rồi nói: - Vậy được rồi, để bốn cô nương thử xem tay nghề của hàng này thế nào.

Cô cầm cốc, nhấp một ngụm thử. Lệ cũng uống theo. Iron để họ uống thử xong mới hỏi:

- Sao chưa hả, ngon chứ.

Lệ gật nhẹ đầu: - ngon thật đấy, vừa. nè Rin...

Rin bỏ cốc cà phê xuống một cách từ tốn, cô cũng thấy thử mình đang uống cũng ngon nhưng cô vẫn thản nhiên nói:

- Cũng gọi là được đi.

Ren nhìn Rin, nghe câu nói Bốn cô nương, trong đầu cậu hiện lên hình ảnh cô gái Chữ D cũng dùng kính ngữ như vậy.

Lệ đưa ra ý kiến: - Tôi nghĩ...bọn mình có nơi để họp tác rồi nè.

Rin nhìn Iron nhìn Ren rồi quay sang nói với Lệ:

- Cô bạn xấu xa, cậu nói gì vậy, đâu phải cứ thích là người ta hợp tác đâu chứ.

- Hay là ngại, hai người nha, vk ck thì cũng đóng giả rồi, chẳng kể bây giờ lại không hợp tác được hả.

Rin lúng túng khi nhắc lại chuyện đó:

-Thì cũng tại cậu bày ra, còn kể được.

Ren thì vẫn thản nhiên, không quan tâm đến chuyện đó.

Iron đi lại, cậu tỏ ra kiêu căng: - Trời định hợp tác á, mơ đi mấy em.

Lệ đánh mắt nhìn Iron: - Cậu...đang trong thời kì nô lệ của tôi đấy.

Iron chặc ra: - Ồ... thì...

Rin chen vào: - Thôi mà Lệ, cứ làm khó cậu ta vậy.

Iron chạy lại phía Rin nịnh: - cậu đúng là bạn tốt mà. Hìhìh.

Ren nhìn Iron lắc nhẹ đầu.

- Hai người cứ ăn uống tự nhiên đi tôi mời.

Rin cười nửa miệng: - Cũng được, tôi đang lo không có tiền trả đây. Vậy thì hay quá rồi.

Lệ toe toét cười: - Vậy ngại quá nhưng thôi vẫn cảm ơn hai phục vụ đẹp trai nha.Với lại...cửa hàng của bọn tôi chắc nay cũng đông. Cậu phải sang giúp cho tôi ha.

- HÁ, gì vậy?

Ren và Rin phải bật cười trước thái độ ngạc nhiên của Iron. Ren khoác vai Iron trêu:

- Kia, cậu vẫn đang trong thời kì, thôi đi giúp người ta đi. Hôm nay đóng cửa cũng được mà.

Iron thở dài, xiu mặt xuống: - Gì đây, lại không được đi chơi nữa sao?

Cậu vừa định ngồi xuống ghé Lệ khua chân đẩy chiếc ghế sang một bên khiến cậu ngã oạch xuống đất.

- A...á...

Lệ và Rin cười ầm lên, Ren cũng phải phì cười trước vẻ hài hước của Iron.

- Nè, các cậu định vào hòa nhau chơi đều tôi hả.

Bỗng Aly từ ngoài chạy vào phá ngay không khí vui vẻ.

- Xin chào, oh, Ren, cậu ở đây hả.

Ren tỏ vẻ không thích khi thấy Aly đến còn Iron thì mừng ra mặt.

- A Aly, cậu... cũng đến đây à. - Đứng ngay đây xuống quần áo.

Aly ngỡ ngàng khi thấy Rin, cô cũng tỏ ra không vui:

- Lại là hai người à, sao hai người cứ thích dính lấy bọn trai đẹp trong quán này vậy, hết người để theo đuổi rồi à, đúng là mặt dày mà.

Rin quay ra nhìn Aly với ánh mắt thản nhiên trong khi Lệ có vẻ không thích. Iron chạy lại phía Aly vui vẻ hỏi:

- Aly, cậu đến đây tìm tôi hả.

Aly lạnh lùng gạt tay Iron.

- Tôi đi tìm Ren mà. - chạy ngay lại phía Ren rồi quay ra phía Rin nói. Hai người dùng xong thì trả tiền đi về được rồi đấy.

Ren gạt tay Aly với thái độ lạnh lùng nói:

- Ai cho cậu đến đây ăn nói với khách hàng của tôi như vậy chứ hả.

Rin thấy vậy cô ý nháy mắt với Lệ ý muốn cô đi ra ngoài.

- Có người không thích chúng ta ở đây, chúng ta nên trả tiền rồi rời khỏi đây.

Iron giữ: - Từ đã, các cậu vừa mới đến mà.

Lệ nhìn Iron, cười gượng: - Đúng, bọn tôi phải về, là gái ngoan mà đâu hám trai như một số người chứ.

Rin đi ra khỏi ghế vừa định lấy tiền trong túi để trả thì Ren ngăn cản:

- Thôi đi. Như tôi đã nói, nay tôi mời mà.

Rin nhìn Ren rồi nhìn Aly:

- Nè, bà cô già nghe thấy chưa.

Rin hơi ngượng gạt tay Ren khỏi cánh tay mình rồi ra hiệu cho Lệ đi theo. Iron và Ren chỉ đứng và nhìn theo hai người bước ra cửa. Aly đuổi được hai cô bạn gái thấy rất vui, mừng thầm trong bụng.

- Hey, nay tôi bị oai chứ.

- Oai gì?

- Hai con hồ ly tinh sợ tôi phải bỏ chạy kìa.

- Nói nhảm, cậu đừng đề cao bản thân quá. Họ không sợ cậu đâu chỉ là họ cũng phải đi bán hàng thôi đúng không Iron.

Iron cười nhẹ: - Thì đúng vậy.

Aly tỏ vẻ kiêu căng: - Nhà hai con đấy nghèo quá phải đi làm thêm để kiếm tiền à, vui rồi.

- Điều đó liên quan đến cậu không?

- Sao không chứ, họ thấp hèn, không cùng đẳng cấp với mình làm sao theo đuổi được hai người chứ.

Iron thở mạnh một cái: - Sao cậu có thể nói bạn tôi như vậy chứ.

- Tôi thấy bình thường mà.

- Há. Dù có bảo thì hai bọn họ cũng sẽ không bao giờ theo đuổi bọn tôi đâu, chắc có ý với người khác cả rồi.

- Oh, vậy lại tốt. hìhì.

Ren lạnh lùng nói xen vào: - Tốt gì chứ. Họ không theo đuổi chúng tôi nhưng chắc gì chúng tôi không theo đuổi họ chứ.

- Há, cậu nói gì vậy Ren.

- Bây giờ bọn tôi phải đóng cửa có chút việc, cậu có thể đi được rồi đấy.

Aly tỏ vẻ không vui, cô bặt bịch rồi bỏ ra ngoài.

Iron nói với Ren: - Tôi nghĩ chắc chúng ta sắp hết hạn làm tình địch chuyển thành đồng đội rồi.

- hay là vậy.

Hai người đều hiểu ý đối phương muốn nói gì nên nhìn nhau cười vẻ đồng tình.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bộc Lộ Tài Năng

Số 17 và số 24 đang vất vả chạy trốn bởi nhiệm vụ giao dịch thất bại, bị đám yêu nữ đuổi theo và họ cũng đã bị thương. Họ chia nhau chạy hai hướng để tản sự truy đuổi của TOP.

Iron lại đang vui vẻ ở cửa hàng bánh kem. Cửa hàng đông khách từ khi có đám bạn Hani. Mỗi người một khay đựng bánh phục vụ các bàn. Cả Nam và Piza đến cùng giúp việc nên cửa hàng càng đông nhân viên phục vụ. Tất cả đều bận rộn. Tiếng cười, không khí ồn ào náo nhiệt.

-Bàn số 2 cần 3 cái bánh dâu.

-Nè, bàn 4 gọi 1 sôcôla nha.

Lệ và Rin đứng trước quầy bàn, chỉ trực có người gọi để lấy bánh phục vụ.

-Hôm nào mấy thánh đến giúp, làm phục vụ bàn thế này thì bọn mình giàu to rồi. - Lệ vui vẻ nói.

-Ừm ha. Mấy ông yk đứng đào hoa mà. Quán mình cũng có thể gọi là quán hot boy rồi đấy.

Cả hai nhìn nhau cười nhẹ, chỉnh lại cái tạp dề hình con gấu. Nam đi lại đập tay xuống quầy bàn dài mà Rin và Lệ đang đứng. Rin đang cầm chiếc thìa nhỏ tung lên tung xuống, không cần nhìn vẫn bắt được, có vẻ rất thích thú. Đây cũng là thói quen của cô.

-Nè, hai người đẹp, vui ghê ha.

-Vui gì chứ, buồn.

-Hìhì, cho anh 2 cái bánh đến bàn 5 cái coi.

Lệ nhắm một bên mắt nhìn Nam ánh mắt đầy nghi ngờ, vừa đưa hộp bánh vừa cười khinh:

-Giờ đây?

-Nhìn đòi... mà nói đúng hơn là nhìn Nam bằng một con mắt. Haha.

-Ặc, định trêu đùa tui hửm.

-Đây, đại ca mang giúp em nha.

-Hey, nghi ngờ chi? – Tò mò.

-Chỉ là... không thể tưởng tượng nổi. Hahaha.

Nam vênh mặt lên: - Kum. Thôi không nói nhiều, đi đã. Hức.

Nam tỏ ra hài hước nhìn cái bánh bên cạnh, lấy tay quét phát bôi lên mặt Lệ rồi chạy biến.

-Tên Nam xấu xa kia, muốn chết hả. May mà ông chạy nhanh không thì què chân với tôi đấy.

Lệ vừa toe toét vừa đánh mắt sang nhìn Rin, cô quay đi giả bộ không biết gì, vừa cầm chiếc cốc nhựa tung lên tung xuống.

-Nè, bạn Rin yêu quý, bạn nhìn xem mặt tôi thế nào đi.

Rin quay sang nhìn Lệ cười rộ lên.

Đám bạn Hani đang đứng tán chuyện với mấy bạn nữ bàn số 7, trong lúc đó Iron phải ở bên trong rửa bát. Lệ để cả khuôn mặt vẫn còn kem dính trên mặt đi vào hếch vai Iron có ý trêu.

-Cậu thấy vui chứ.

-Gi cơ, cậu định chế giễu tôi đấy à. Hum, vui á, chán ngắt.

Iron quay lại nhìn, ánh mắt cậu lại xù đi, suy tư nghĩ ngợi điều gì đấy khi thấy vết kem trên má Lệ lại khiến cô đẹp hơn. Lệ thấy Iron đơ người ra nhìn mình, cô lau ngay vết kem trên mặt, nghiêm túc nói với Iron.

-Wê, cậu có vấn đề về mắt à. Hay tại tôi đẹp wa ha.

Iron đổi ngay trạng thái:

-Còn lâu nhá. Tại cậu xấu wa tôi mới nhìn thôi.

-Tôi vào đây định rửa bát giúp mà không cần thì thôi nha.

Lệ vừa định đi Iron kéo ngay lại.

-Cậu mà để tôi rửa đến bao giờ đấy.

Cậu kéo Lệ lại chỗ mình.

-Cậu hay thật ấy, bây giờ rửa đi.

-Nè, cậu kà nô lệ hay tôi là chủ nhân đây.

-Hỏi thừa, sắp hết việc nô lệ rồi đấy.

-Trời, tưởng gì, cậu không thích làm thì nghỉ luôn đi.

-Tôi là nam tử hán, đã nói là phải làm.

-Oh, vậy cơ, thế thì cứ tiếp tục, tôi sẽ khiến cho cậu thêm tuần nô lệ nữa.

-Haha, ừa, cậu cứ tìm đi. Thoải mái.

Lệ đập tay xuống nước khiến nước bắn lên mắt Iron làm cậu đau.

-Ay za.

Iron vừa ôm mắt vừa kêu. Lệ vẫn thản nhiên tưởng Iron đùa nhưng thấy cậu kêu Lệ mới lo lắng, trên trán có vài nét nhăn lại và cô biết Iron bị thương thật. Cô lúng túng hỏi:

-Cậu sao không vậy? – lo lắng.

Lệ tiến gần lại Iron và lấy chiếc khăn sạch trong chiếc túi của cái tạp dề lau mắt cho Iron. Thấy Lệ quan tâm như vậy khiến Iron cảm thấy hơi dao động, cậu lại suy nghĩ không hiểu vì sao ở gần Lệ cậu lại có cảm giác vừa ấm áp vừa thanh bình.

-Thôi được rồi, không sao đâu.

-Hum, lỗi tại tôi, cậu vào đi.

Lệ cầm rế rửa bát Iron giăng ngay lại:

-Một mình cậu nữa bao giờ mới hết.

Lệ chỉ nhìn Iron cười nhẹ.

Hai tiếng sau khi gần về đêm, trong quán chỉ còn một vài khách ngồi mân mê, mọi người đang tập trung thu dọn nhưng không khí vẫn không ảm đạm bởi những trò đùa tình nghịch của cả đám. Tiếng điện thoại túi Rin, cô bỏ vội cái tạp dề đang mặc xuống để nghe.

-Em nghe đây.

Tiếng nói từ trong điện thoại.

-Lát nữa ra ngoài thấy tên nhóc nào bị thương thì giúp hần với nha. Mà nè, đừng hỏi linh tinh đấy. Anh sẽ tới sau. Ok. – giọng mãi vội, lo lắng.

-Nhưng hần ta ở đâu.

-Chắc lát nữa hần mới đi qua đấy. Anh đang bận cúp máy đây.

-Nè, alô, alô.

Tiếng tút...út phát từ trong chiếc điện thoại trên tay Rin. Pizza từ đâu đó đi lại hỏi thăm.

-Có chuyện gì thế? – tò mò.

-Không có gì đâu.

Nói xong Rin đi ngay ra khỏi quán, trong lòng thất thỏm, lượn đi lượn lại quanh cửa ra vào. Vừa đi vài vòng thì Rin lại gặp 2 tên thanh niên béo và gầy. Hai tên vênh mặt lên đi lại phía Rin. Một tên đội mũ lệch, một tên cầm điều thuốc hút nhả hơi khói từ từ. Cả hai đều có khuôn mặt xấu xí và đen nhẻm. Trông bộ tên gầy vừa ngoái mũi vừa nhìn Rin, thật kinh tởm.

-Oh, lại cô em mấy bữa trước gặp đây mà.

Rin chưa kịp nói gì thì Lệ đã ra khỏi cửa và lớn tiếng quát.

-Mấy tên biến thái này, định gây sự à, biến ngay đi, đừng có làm khó bọn tôi.

Hai tên đó lại hướng ánh mắt tò mò đến phía Lệ.

-Ồ, cô bé này còn sexy hơn cô em kia đấy.

Lệ lớn tiếng quát.

-Sex cái đầu mày ý, đừng thấy bọn tôi hiền mà bắt nạt nha.

-Oh, cô em dễ thương ghê, càng tức thì càng dễ thương chứ.

Câu nói này khiến Lệ càng bức bối.

-Hum, đúng là dê cụ.

Tên béo vênh mặt lên.

-Cô em à, bọn anh hôm nay chỉ nhận và giải quyết cô bạn em thôi, còn...nếu em muốn thì theo anh luôn đi. Hahaha. – cách nói hách dịch.

Cả hai tên đều cười vói vẻ thoả mãn.

Rin mở to mắt.

-Có người mượn các anh làm khó tôi sao? - vẫn điềm tĩnh.

-Đúng vậy, là ai thì bọn anh không nói được. Haha.

Hai tên càng cười lớn thì càng làm Lệ bức bối.

-Mấy tên biến thái này, biến ngay đi.

Tên béo vênh mặt lên, ánh mắt nhìn của một tên dê già, biến thái với đầy sự thèm muốn.

-Cô em à, làm gì lớn tiếng vậy. Haha, em cứ tùy chọn nhà nghỉ nào mà em thích đi, anh bao tất.

-Biến thái.

Cô tức giận, đi lại thẳng tay cho hấn một cái bạt tai, giờ chân đá trúng bộ hạ của hấn khiến hấn đau phải kêu lên. Hấn hốt hốt hoảng ôm đũng quần, khụy xuống đất.

-Ay...a...ồ ồ...

Lúc này, Ren từ đâu đó đi lại, dựa vào gốc cây bên đường đối diện với cửa hàng bánh kem. Một tay ôm vết thương đang rỉ máu bên bắp tay trái, đôi môi trắng bệch, nhợt nhạt đi.

-Trời, sao lại đến đây chứ. Mình không muốn ai thấy bộ dạng thảm thương.

Ren nhìn trước tiệm bánh đối diện thấy dáng người giống Rin và Lệ đang cãi nhau với ai đó, cậu cố tình đứng xem.

Tên gầy thấy bạn mình bị đánh, tức giận chạy lại định giờ tay tát Lệ thì bị một bàn chân đá thẳng ra sau. Tên đó hét lên:

-Thằng nào đẩy hả.

Iron xuối ít bụi trên vai áo, nhìn hai tên đó với vẻ khiêu khích.

-Sao, Mấy anh mún thử không?

Tên gầy vừa tức vừa sợ, đứng ngay dậy và bỏ chạy ngay. Tên béo cũng bủn bủn rùn chân tay, hai chân run cầm cập. Dù vậy hấn vẫn nói với giọng hách dịch.

-Bọn máy cứ đợi đấy.

Nói xong bỏ chạy ngay.

Ren đứng sau gốc cây bên đường chứng kiến hết mọi chuyện và thần nhiên suy đoán.

-Các người đứng là không có đầu óc mà. Đã đánh thì phải đánh túi bụi chứ, nếu không thì phiền phức đấy.

Một chiếc ô tô con đậu bên kia đường, Aly đang ngồi trong thò đầu ra xem xét tình hình.

-Bọn này đúng là may mắn mà, Iron lại ở đây chứ. Hum, cũng không sao, để xem bọn sẽ làm thế nào.

Aly cười nửa miệng, bắt trước điệu cười của Rin, có vẻ rất oai, nhưng vừa định chui vào bên trong thì đầu cô đập cộp...vào cửa kính ô tô. Người lái xe cũng phải phì cười vì sự ngu ngốc của Aly.

-Cười gì mà cười, chưa thấy ai bị vậy à.

Aly giọng cáu kỉnh nói với người tài xế. Ông ta vẫn không ngừng cười, quay lại nói với Aly.

-Không có gì nhưng cô cũng phải nhớ câu Cười người hôm trước hôm sau người cười, hahaha.

Nghe câu nói này lại càng khiến Aly thêm bực.

-Hum

Iron quay lại nhìn Lệ và Rin với vẻ thần nhiên.

-Hum, các cậu không sao chứ hả.

-Tạm thời thì chưa.

-Hey, các cậu thấy tôi oai không?

Lệ có vẻ không phục.

-Trời, chuyện thường thôi mà. Như...dù sao cũng cảm ơn _ Lệ đổi ngay thái độ.

Hani và đám bạn cùng chạy ra ngoài. Viết hỏi:

-Có chuyện gì vậy?

Rin cười nhẹ nói:

-Không có gì đâu, chỉ là vài con chuột bọ thôi mà.

Một đứa bạn của Hani nói:

-Rin à, cứ yên tâm đi, bọn này mà ở đây thì không để ai động đến em đâu mà. Đúng không Hani.

Hani cũng tán thành ý kiến.

-Ừm, yên tâm đi sư đệ.

-Hi, em đâu có lo gì đâu, cảm ơn các anh. Lúc này là nhờ Iron đuổi mấy bọn chuột đi đấy.

Iron tỏ vẻ kiêu:

-Cũng bình thường thôi.

Lệ cười khinh một cái.

-Ôi thần linh ơi, cậu có vẻ đặc trí quá đấy. Nhìn sau đi.

Iron thân nhiên quay lại, cậu mở to mắt ngạc nhiên khi thấy 1 đám người áo đen đi đến, trên tay cầm thanh tủy dài.

Mọi người vừa bàng hoàng vừa lo. Hani nói với Rin.

-Sư đệ biết bọn này không.

-Đệ không biết, chắc người của 2 tên này gọi đến.

Đám người áo đen người nào người này tỏ ra hùng hổ tiến lại chỗ Rin đứng. Tên đứng đầu hung hăng ra mặt.

-Toàn bọn zanh con, sao phải sợ.

Hani héch mắt với mấy đứa bạn.

-Mấy bọn này sẵn sàng chưa, lâu rồi bọn mình chưa hoạt động chân tay.

-Ok đi anh bạn, bọn này đã ở đây thì không để cho ai làm khó bạn bè mình đâu.

Tiếng nói vọng đến:

-Chúng mày mà cũng đòi đánh nhau ư? Có giỏi thì lên hết đây, nếu không tao sẽ đập nát cái quán bé xíu của chúng mày.

Tên đó vừa nói giọng khiêu khích vừa chỉ tay vào quán bánh của Rin. Hani vốn là người nóng tính, thấy bị khiêu khích cậu rất bức. Bàn tay cậu nắm chặt lại, hai hàm răng cắn chặt vào nhau. Hani không thể giữ được bình tĩnh, cậu định chạy lên đánh nhau nhưng Kun đã cản lại.

-Hani, bình tĩnh đi.

-Mày bảo tao bình tĩnh thế nào đây.

-Mày không nhớ lời ông hiệu trưởng à, mày đang trong thời kì án treo đấy.

-Tao mặc kệ, cùng lắm là nghỉ học chứ gì.

Rin ngăn cản: - Sư huynh, sao phải nóng tính vậy, huynh không thể ra tay được, thời gian này mà có chuyện gì thì...các anh đã vi phạm 8 lần rồi, không nên gây sự huynh ak.

Hani càng thấy bức, không thể nói hết câu.

-Nhưng chẳng nhẽ để chúng..

Ren đang bị thương nhưng cậu vẫn theo dõi đám Hani. Cậu nhìn xung quanh, phát hiện ra có người đang dùng máy quay nén. Cậu nhìn phía Rin vẫn đứng trước đám áo đen và nhìn tên quay nén khiến cậu thất lo vì mình khôn thể ra mặt. Cậu tiện chân đá 1 viên gạch dưới chỗ mình đứng đến gần nơi tên đang nén quay video, cố ý báo hiệu cho Rin biết.

Rin quay ngay lại góc tường đằng sau mình khi nghe thấy tiếng va chạm. Cô tỏ ra nghi ngờ rồi cô nhanh chóng đi lại phía góc tường khuất gần đó. Rin đã thấy vài áo lộ ra cô nghĩ ngay đến việc mình bị theo dõi, chạy lại cầm ngay cổ áo tên đó kéo ra ngoài.

-Ông là ai, ai sai ông theo dõi chúng tôi.

Người đàn ông này khoảng độ 50, ông ta mặc chiếc áo đỏ và đội chiếc mũ vành.

-Ồ, ơ, việc này...

Ông ta gạt tay Rin ra, định bỏ chạy Rin nhanh chóng đá vào chân rồi đấm bụp...úp một cái vào mắt làm ông ta choáng, kêu lên đau đớn.

-Ay trá, đau quá, mầy...mày dám ra tay cả với tao à.

-Ông đi theo tôi.

Đám bạn đều ngạc nhiên khi thấy người đàn ông này. Piza hỏi:

-Rin, ông ta là ai.

-Là ai thì phải hỏi bọn đứng trước mặt.

Người đàn ông đó nheo mắt lại, tìm mọi cách để trốn thoát. Rin lớn tiếng hỏi đám áo đen:

-Hum, có phải các người dờ trò này không hả.

Tên đứng đầu vênh mặt lên, nói với vẻ thần nhiên.

-Không hề, tao không thêm quen với mấy người như ông ta, đã đánh nhau thì cũng tử tế chứ.

-Hum, ai tin mấy người được chứ.

-Cô em không tin cũng đành chịu. Nhưng...chúng bay rời khỏi đây ngay, không được buôn bán gì ở đây nữa.

-Há, chú bảo sao, rời khỏi đây á, buồn cười thật. Nếu tôi không thì sao?

-Vậy thì...đừng trách.

Tên đứng đầu ra hiệu:

-Chúng bay, xông lên phá hết đồ cho tao.

Người đàn ông cầm máy quay nhân lúc hỗn loạn bỏ chạy.

Ren thờ dài, lo lắng thay cho họ.

-Đồng vậy có mối Iron với Hani sao đánh nổi bọn chúng chứ.

Ren vẫn chăm chú quan sát tình hình.

Đám người áo đen kia chạy đến, Iron với đám bạn Hani cũng chuẩn bị tư thế đánh nhau vì họ biết chuyện gây lộn này không thể tránh được. Lệ và Rin đứng lùi về sau, không ngớt lo sợ. Rin đã lấy thẻ nhớ trong máy ảnh của người đàn ông vừa nãy bỏ đôi rồi vứt sang một bên.

-Lệ, tôi chắc chắn có người sắp đặt, chắc chắn.

Đám bạn Hani và Iron cùng chạy lên đánh nhau. Bọn áo đen cũng hùng hổ chạy lại. Cả hai bên đánh nhau gây hỗn loạn cả quán bánh. Iron nhảy lên hết đảm rồi đá làm mấy tên đang định tấn công cậu khiến bọn chúng hộc cả máu mồm ngã quay ra đất. Hani và Kun cũng ra sức chống chọi, đấm bay mặt mấy tên. Lệ nhìn đám lộn xộn, cô rất lo lắng cho những người bạn mình đang đánh nhau phía trước.

-Mọi người, dừng lại đi mà, đừng đánh nữa.

Lệ nhìn về phía Iron thấy cả đám đang vây lại đánh làm cô càng sợ hãi, tim đập mạnh và lòng dạ thì bồn chồn không yên. Cô định chạy lại chỗ Rin đứng thì bị 1 tên cầm tóc kéo lại, cô phải kêu lên vì đau.

-A...a.

Iron nghe tiếng kêu đột ngột quay lại, cậu đập thẳng bụng tên đang đánh làm hắn lảo đảo quay ra đất rồi chạy lại giúp Lệ. Cậu đá vào khuỷu tay tên đang cầm tóc Lệ, thuận chân giơ lên đập thẳng bụng tên đó khiến hắn ngã ngược về sau và phải kêu lên vì đau đớn.

-Lệ, cậu không sao chứ.

Lệ vuốt nhẹ mái tóc đang rối của mình, cố giữ bình tĩnh nói.

-Cám ơn, tôi không sao.

Lệ nhìn theo Iron với ánh mắt cảm động.

Hani và đám bạn có vẻ đã mệt, họ liên tục bị đánh nhưng vẫn cố đánh trả.

Ren tay vừa ôm vết thương vừa lăm bắm trên đôi môi đã trắng bệch ra và yếu sức.

-Làm sao mà bọn họ đánh được, họ yếu sức rồi, giờ chỉ còn Iron với Kun thì đánh sao. Đám con gái thì chỉ biết đứng thôi.

Đám bạn của Hani đã bị ngã gục, cả Nam cũng kiệt sức phải lùi lại phía sau. Hani nhìn đám bạn bị thương mà thấy ức chế, hai hàm răng cắn chặt vào nhau. Cậu tiếp tục chạy lên đánh trả, cậu đập tên tấn công mình dính vào tường rồi chạy lại đâm liên tiếp vào bụng hán làm hán bị khiến hán khụy gối xuống đất. Lúc này Piza mới từ trong quán bánh đi ra, thấy đánh nhau cậu hốt hoảng hỏi.

-Có chuyện có chuyện gì ở đây vậy.

-Cậu không thấy sao, đánh nhau đấy, gọi công an đi. Nhanh lên điều đơn giản vậy mà giờ tôi mới nghĩ ra.

Rin lắc đầu nói.

-Đội họ đến sợ không kịp mất.

-Nhưng dính vào công an phiền phức lắm, bọn mình cũng bị dính vào đấy.

Nam bị đánh ngã xuống đất, trong lúc mệt mỏi cậu vẫn quay lại phía Rin và nháy mắt với cô.

Rin lấy điện thoại gọi điện cho ai đó. Đến giờ Hani cũng đã mệt, mặt mũi lại có thêm vết thâm, chỉ còn Kun và Hani vẫn vững tinh thần đánh trả. Một tên nhân cơ hội Hani kiệt sức dơ gậy đánh kịp lúc Iron quay lại, hốt hoảng hét lên.

-Anh Hani, coi chừng phía sau.

Hani quay ngay lại thấy chiếc gậy chuẩn bị vào mình, trong lúc đang mệt cậu không thể phản ứng nhanh để chống trả. Một bàn chân tổng thẳng ực tên đó khiến hán ngã ngửa ra sau. Iron mở to mắt ngạc nhiên.

-Rin, là cậu, sao...

Cả đám trở mắt, ngơ ngàng nhìn Rin. Hani khựng ngay lại, tròn mắt nhìn. Lệ cũng vậy, há hốc miệng, vừa ngạc nhiên lại vừa lo lắng chăm chú nhìn Rin, trên chân có vài nét nhăn lại.

Ren vẫn đứng đó chứng kiến tình huống khiến cậu ngạc nhiên hết mức. Thực sự trông Rin lúc này thật tuyệt.

Iron vẫn chưa hết ngạc nhiên, cậu cứ dờ người ra khiến Rin phải nhắc.

-Thôi Iron, tập trung đi.

Rin đánh ánh mắt lo lắng nhìn Hani.

-Anh Hani, anh có sao không.

-Cám ơn, tạm thời anh ổn.

Một tên từ sau Rin chạy lại định đánh lén, Hani nhanh chóng kéo Rin sang một bên rồi tổng mạnh một chân vào bụng làm hán giật lùi về sau.

-Rin, cẩn thận.

Rin gật đầu chạy lại, nhảy lên quay một vòng đá bay mặt tên đó, lúc này hán mới ngã lăn ra đập người vào gốc cây gần đấy. Kun vẫn đang chống cự, Rin nhìn Iron và Kun gật đầu một cái, cả ba người giương như hiểu ý nhau cùng nhảy lên đá 3 tên đang chạy lại tấn công họ. Tên vừa nãy vẫn đứng phía sau, thấy quân mình bị thua hán cũng hãi, chân run run khi thấy con gái biết đánh nhau nhưng vì thể diện hán vẫn ra lệnh.

-Bọn này, không phải nể trai gái, lên đánh hết cho tao.

Tên nào đó chạy đâm Rin, cô chi né , cần tay hán đợi cơ hội thích hợp giữ chắc tay vịn ngược, đồng thời chém cạnh bàn tay vào huyệt cổ khiến hán không thể thở mà tự thụt về sau, cô giơ chân tổng ngang ực. Hán ngã xoài ra đất kêu la.

Tên tiếp theo cắn chặt răng, buộc phải cầm gậy đánh Rin. Hán vun gậy qua đầu, cô nhanh chóng cúi xuống tránh đòn, tiện đà uốn người đá móc chân lên ngực làm hán ngã về phía sau. Hai tên khác cùng chạy đến cầm gậy đánh Rin, cô nhanh nhẹn né sang một bên, thuận tay giữ chắc hai cái gậy đang định

tấn công mình, nhảy lên đá cả hai chân vào bụng hai tên đó làm bọn chúng ngã lăn ra đất. Một cú đấm từ sau lao tới, cô né nhẹ, cầm tay hắn bẻ gấp, tiếp tục quay lại đá liên tiếp vào khủy chân, vào hông rồi vào ức và chỉ nghe tiếng kêu la của hắn. Tên to mồm vừa nãy thấy đồng bọn của mình bị hạ, vô cùng tức giận, hắn cầm cây gậy vừa lăn đến chân hắn rồi chạy lại chỗ Rin. Kun để ý thấy, nói lớn tiếng cảnh báo.

-Cẩn thận phía sau.

Rin quay ngay lại, nhanh chóng né đường tấn công của tên đó, hắn quá đà làm mình tự ngã dúi xuống đất.

-Ay....a....

Cô chỉ cười hừ một tiếng. Hắn nhân cơ hội cầm gậy đánh vào chân Rin, cô phản ứng nhanh lộn về phía sau và lùi vài bước. Tên đó vẫn không bỏ cuộc, hắn vẫn lớn tiếng quát.

-Hừm danh con, đây là tao chưa để ý thôi, lần này thì mày chết đi.

Vừa nói xong hắn ta đứng ngay đây chạy lại vụt ngang người Rin, cô nhanh chóng uốn người ngửa ra sau để tránh, cô gạt tay hắn đồng thời lấy đó làm điểm tựa kéo cô dậy, một tay cầm tay hắn một chân đá liên tiếp hai phát vào ức làm hắn ngã lăn quay ra đất, tay luôn ôm ngực và kêu lên đau đớn. Đôi giày màu đỏ cao cổ thả bịch xuống dưới đất.

-Đôi giày này đá thật thích chân.

Lệ càng lo lắng, mắt cô luôn hướng về phía Rin và giương như cô thấy sợ hãi mọi thứ. Hai bàn tay nắm chặt vào nhau.

-Cậu ta đúng thật là, làm mình lo quá à. Rin, cậu phải cẩn thận đấy.

Đám người áo đen còn lại đang đánh với Kun và Iron thấy người cầm đầu của mình bị hạ gục làm bọn chúng thêm hoang mang, không còn ý chí đánh.

Tên béo gây sự vừa nãy ở đâu đó chạy đến túm ngay tóc Rin kéo lại. Cô nhanh chóng giật đứt chiếc dây chun buộc tóc bắn vào mặt hắn làm hắn buông tay. Tóc cô xõa xuống, lợi dụng cơ hội quay mạnh lại, cô ý hất tóc vào mặt hắn làm giảm tầm nhìn rồi thẳng chân đá vào chân làm hắn khụy xuống đất, phải kêu la. Tên cầm đầu vừa bị Rin đánh gục, đợi lúc cô không để ý chạy lại đánh nện. Kun và Iron không hèn mà cùng chạy lại đập tên đó giúp đỡ Rin. Hắn ngã oạch ra đất, cơ thể đau đớn không thể gượng dậy. Rin quay lại cười hừ một tiếng

-Đánh nện hả.

Đúng lúc một đám người áo đen khác chạy đến. Nhìn họ hùng hổ như mấy người trong đám xã hội đen. Một người trong số đám áo đen đó hét lên.

-Đám ranh con, bọn mày dám gây sự ở địa bàn bọn anh hả. Chúng mày chế chắc rồi.

Đám người vừa đánh nhau với Rin thấy đám người xã hội đen đang chạy tới liền mái móng gọi nhau bỏ chạy. Mặt đứa nào đứa nấy tái cả đi.

-Bọn mày chạy nhanh, đám ả phía đây.

Tất cả đều ngờ ngàng hết mức, nhìn theo đám người áo đen. Việt thần nhiên hỏi.

-Rin à, cậu thuê người bảo kê à?

Rin thần nhiên đáp.

-Đâu có.

Cả đám bạn lại đánh mắt sang phía Rin nhìn một cách lạ lùng.

-Nè, mọi người nhìn gì tôi vậy.

Đám bạn Hani và cả Hani vỗ tay khen.

-Giời, giờ huynh mới biết sự đệ hơi bị máu đấy, bảo sao...

-Sao là sao ạ.

Jí nói chen vào.

-Thì là không sợ Hani chứ sao, vừa gặp là muốn chống đối rồi.

Rin cười gượng, cô không có gì để nói.

Lệ vẫn chưa hết ngạc nhiên.

-Rin, cậu giấu tài kĩ quá đấy nha, bảo sao cậu to gan vậy chứ. Cậu làm bọn tôi lo quá đấy.

Iron cũng nói.

-Tôi quen cậu đến giờ mới biết bản lĩnh cậu ý nha.

Rin khiêm tốn.

-À...không có gì đâu, bình thường.

Piza trêu.

-Ay za, lần này thì quá giống con trai rồi, nè đừng bảo tôi trêu nha.

Việt khoác vai Rin nói.

-Cậu như vậy thì cần ai bảo vệ nữa chứ.

-Há, tôi đâu cần.

Nam lau nhẹ vết bầm trên mặt mình

-May mà có đám người kia đến đuổi bọn chúng đi. Nè, ông Piza, lúc mọi người tác chiến thì ông ở đâu vậy hả.

Piza ngập ngừng gỡ đầu gối tai.

-Ừa thì...đang...ôm nhà về sinh bởi tội ăn quá nhiều kem.

Cả đám cười ầm lên. Rin nhìn đám bạn mình ai cũng có vết bầm làm cô thấy áy náy. Cô thận trọng nói với giọng khách sáo.

-Mọi người à, tôi...rất rất biết ơn mọi người đã giúp đỡ tôi.

Hani và đám bạn cậu cười vởi nhau nói.

-Không sao đâu mà, chuyện nhỏ.

-Ừm, em không phải khách sáo vậy, em là bạn Hani thì cũng là bạn bọn anh rồi.

Kun nói theo ý kiến: - Nhưng lần này cũng do bọn anh nhảy vào đánh mà, em cũng đâu liên quan.

Ji thở dài:

-Hey, chuyện này mà ông hiệu trưởng biết được thì..

Hani khoác vai Ji an ủi:

-Yên tâm đi. Rin đã bẻ thẻ nhớ của lão ta rồi mà.

Lúc này Ji mới thấy yên tâm

Rin nhìn kĩ mới nhớ ra mấy anh bạn này lần trước đã trêu mình cùng với Hani.

Cả đám nhìn nhau rồi cùng cười. Lệ đi lại hỏi thăm Rin.

-Lúc nãy cậu không sao chứ hả.

-Hi, yên tâm đi cô bạn xấu xa.

-Cậu xấu xa thì có ý.

Đám bạn Hani trêu:

-Né, vậy thì em phải đãi bọn anh bữa nữa rồi nha.

-Ok đi anh, em thoải mái.

Ji lại thở dài:

-Hey, từ mai mình lại đi làm thêm, lại không đi ăn được rồi.

Kun cúi đầu trên:

-Cái tên này, suốt ngày ăn thôi.

Rin nhìn mặt mũi đám bạn, ngoài Iron thì ai nấy đều có chút thâm trên mặt khiến cô thấy áy náy. Cô quay sang nhờ Lệ.

-Lệ à, giúp tôi bôi vết thương cho mọi người đi.

-Ok

-Mọi người không sao là quá tốt rồi.

Hani vui vẻ, tỏ ra tự hào về bản thân.

-Nhưng mà công nhận mình cũng giỏi phết, lâu không đánh nhau, nay thử mới biết khí thế mình vẫn còn. Haha.

-Thôi đi ông nội. - Kun kích đều.

Rin lại cau nhệ đôi mày, có chút lo lắng trên khuôn mặt.

-Nhưng dù sao cũng vẫn phải cẩn thận. Vì em sợ đình chỉ mất.

Không khí lại trầm xuống, đám bạn nhìn nhau thờ dài. Viết hồ lên cho khôn khí bớt căng.

-Hey, mọi người, ngày hôm nay là xong rồi.

Tiện thể cậu ca một câu hát.

-Mọi chuyện buồn cũng sẽ qua thôi vì có anh ở đây rồi...

Cả đám cười ồm lên phản đối.

-Thôi ông nội, như bò giống ý

-Hehe thế này thì trâu bò chết hết còn gì nữa

-Mọi người coi như hôm nay đã xong, không phải lo chuyện ngày mai, tới đâu hay tới đó.

-Ok.

Aly ngồi thò đầu ra ngoài cửa xe, tức giận đập búp...vào xe cho đỡ tức nhưng lại vô tình làm tay mình bị đau.

-Ay za a...đau quá trời.

Cô ra lệnh cho tài xế:

-Rời ngay khỏi đây, nhanh. Đứng toàn một đám vô dụng mà. - ầm ức không thể làm gì.

Chiếc xe quay đầu rời khỏi đó.

Ren vừa ôm vết thương vừa lần ra khỏi thân cây đó. Cò gái đứng gần đấy hỏi thăm.

-Anh anh gì ơi, có sao không hay em đưa anh đến bệnh viện nha.

-Không, không cần, cô bé cô cứ đi đi. - giọng yếu ớt.

Cô bé đó vừa bỏ đi vừa quay đầu lại nhìn Ren với ánh mắt lo lắng.

Ren không muốn cho bất kì ai thấy bộ dạng đáng thương của mình, cậu định lặng lẽ bỏ đi nhưng Iron từ xa đã trông thấy và gọi.

-Ren, có phải cậu không? – có chút lo lắng.

Iron chạy lại, cậu nhận ra Ren và đỡ cậu ta.

-Ren, cậu vừa đi từ căn cứ ra đấy hả.

-Vậy ngoài chỗ đấy còn đâu chỗ mà tôi thăm hại thế này.

Iron xui đi, về mặt thể hiện đầy sự có lỗi.

-Xin lỗi, tôi đã không đi cùng cậu. - về rất áy náy.

-Không có gì.

-Tại tôi cả, tôi mà đi thì không xảy ra chuyện gì.

-Cá lớn thoát rồi.

-Umk.

-Còn kế hoạch này chỉ cần một người đi là được, cậu xuất hiện cũng đâu là được gì.

-Nè,bây giờ mình đi đã.

Cả đám bạn chạy ủa ra, thấy Ren đang bị thương cánh tay, về mặt nhọt nhọt khiến ai nấy đều lo lắng.

-Ren, là Ren nè, sao mày lại ra thế này hả ku.

-Gây chuyện với bọn du côn hả.

Ren trả lời trong sự mệt mỏi.

-Tôi đâu rảnh mà đi gây chuyện chứ.

Iron tiếp lời:

-Cậu ta bị một vết dao.

Cả đám vừa ngạc nhiên vừa lo sợ.

-Mau, đưa cậu ta đến viện đi.

Ren ngăn cản:

-Không không, tôi không thể đến đó.

Việt chạy lại đỡ Ren cùng Iron, cậu đưa ý kiến:

-Hay tìm nhà nào gần đây rồi gọi bác sĩ cho cậu ta cũng được mà.

Cả đám lẫn lộn bàn tán.

-Nhà ai đây, nhà ai cũng xa hết ak.

Nam nhìn Rin đang đứng bơ vơ không có chút nào quan tâm đến Ren, cậu nghĩ cách.

-À, nè, nghe nói nhà Rin ở gần đây mà.

Cả đám đồng thanh:

-Há, thiệt sao, triển luôn.

Rin ngỡ ngàng, tỏ ra lúng túng.

-Ê, mấy người định làm trò gì đấy hả.

-Đâu có, nhà Rin gần hay cho cậu ta ở nhờ đi.

Đám bạn đưa nọ nháy mắt đưa kia, giương như họ hiểu hết ý nhau rồi cùng thuyết phục Rin.

-Giờ này bọn huynh phải về mất rồi, còn không niết mama có hỏi gì về mấy vết bầm không nữa.

Ren vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, cậu không thể nói được gì vì vết thương đang dần nhiễm trùng kéo hết sức đề kháng của cậu. Piza cố thuyết phục:

-Thôi Rin, giúp cậu ta lần này đi, cậu ấy cũng giúp mình nhiều mà.

-Nhưng mà...

-Nhưng nhẹ gì.

Rin nghe mọi người nhờ vả, cô cũng không nỡ từ chối đánh phải nhận:

-Thôi được rồi hãy đưa về nhà tôi. Mà nè, tiền khám thì phải lấy của hắn đấy.

Cả đám thở phào.

-Okì, Ren đại gia, lo gì.

Hani vỗ tay một cái để chấm dứt sự tranh luận.

-Rồi, thế là đã xong, bây giờ tôi sẽ gọi chuyển taxi, Iron sẽ là người đi mời bác sĩ.

Lệ chu đáo lấy trong túi chiếc khăn quần tạm vết thương cho Ren. Iron thấy lạ lùng.

-Ê, nay cậu có bị ầm đầu không mà chu đáo dữ vậy.

-Kệ tui, ghen hà.

Iron áp úng không nói được gì cậu đánh chuyển chủ đề.

-Rin, cậu với Việt dìu Ren đi.

Rin không thích một chút nào nhưng cũng phải bắt đắ đi. Cô đi lại đỡ Ren nhưng tỏ rõ sự khó chịu. Ren không muốn làm phiền đến ai vì nghĩ rằng không ao uả mình nên dù còn chút sức cậu cũng đẩy Việt và Rin ra ngoài.

-Các cậu bỏ tôi ra, tôi...không cần mọi người thương hại.

Cả đám bạn rất lo lắng khi giọng Ren càng ngày càng yếu ớt nhưng vẫn cứng đầu. Vì mệt Ren xỉu đi, Rin nhanh chóng đỡ Ren gục vào người mình.

-Ê, tỉnh lại đi.

Việt lay nhẹ Ren cố ý gọi:

-Ren, dậy đi đừng ngủ mà.

Iron rất lo lắng, cậu cảm thấy có lỗi và day dứt không yên.

-Rin, phiền cậu chăm sóc cậu ta, tôi phải đi đã.

Lệ kéo Iron lại hỏi:

-Đi đâu vậy?

Trả lời trong sự mãi vợi.

-Đi giúp cá lớn.

Cậu chạy ngay đi để lại sự tò mò của đám bạn.

Taxi vừa đến, họ đưa Ren lên xe ngay.

Việt để Ren dựa vào mình còn Rin chỉ đứng đĩnh bám vào cửa ô tô. Có tiếng tin nhắn từ máy Việt. Thái độ cậu có phần lo lắng khi đọc tin nhắn trong điện thoại, viện cớ rời khỏi:

-Rin, tôi nghĩ cậu phải một mình đưa Ren đi rồi. Tôi có việc rất gấp, để lần sau tôi đến nhà cậu nha.

Việt nhanh chóng đẩy Ren vào Rin, cô vừa tò mò vừa kinh ngạc:

-Có chuyện gì à, một mình tôi lo sao được.

-Chắc chắn cậu lo được mà, cứ tẹt ga tiêu tiền của cậu ta đi. Tôi phải đi đây.

Taxi dừng lại, Việt mãi vội mở cửa xe chạy ra ngoài, cũng không quên dặn:

-Cẩn thận đấy.

Tiếng nói vọng ra:

-Oki.

Việt đứng bên vệ đường, khuôn mặt chứa đầy sự lo lắng và mãi vội. Bực mình vì những chiếc xe cứ chạy qua cậu một cách nhanh chóng. Không bắt được xe Việt càng lo lắng, vừa vẫy xe vừa nhìn đồng hồ. Cậu vừa định sang đường thì một chiếc ô tô con nào đó đi đến thật may đập phanh kít...kịp thời trước khi đụng phải Việt. Cậu kinh hoàng ngồi phục xuống đất. Ánh sáng đèn xe soi thẳng vào mặt Việt khiến cậu không nhìn thấy người trong xe. Người con gái mở cửa ra ngoài gắt gỏng chửi mắng:

-Cái tên kia, bị mù hay sao mà đứng đờ ra vậy hay định đứng ăn vạ vùi tiền người ta hả.

Nghe giọng điệu gắt gỏng rất quen, cậu nhận ra ngay là Aly.

-Bà già khó tính hả. - phần khởi.

-Cậu là...

-Thì là cười voi ấy.

Việt vui mừng chạy lại hỏi:

-Nhớ chưa.

Aly vẫn ngơ ngợ vì trời tối cô cũng không thấy rõ mặt.

-Hình như là...

-Cậu phải đền cho tôi, xe cậu xít nữa đâm trúng tôi còn gì.

-Há. - vẫn chưa xác định được chuyện gì xảy ra.

Việt mở cửa xe nhảy ngay vào trong.

-Ê, cậu làm gì vậy, xe tôi mà.

-Nói nhiều, vào nhanh đi.

Việt chạy ra kéo Aly vào:

-Đi thôi. - mãi vội dục.

Tiếng cửa đóng phập...ô tô nổ máy. Người lái xe hỏi:

-Hai người định đi đâu?

Aly ra lệnh:

-Về nhà chứ đi đâu.

Việt chen lời:

-Đến ngã ba Hai Tư đi.

-Ê, đây là xe tôi mà. Tự nhiên lại lên đây là sao hả? - giọng gắt lên.

-Không biết, đây là phí cậu bồi thường cho tôi mà.

Aly rất bực nhưng tính ngang bướng của cô không thể lấn át nổi Việt.

-Cậu...cậu là gì mà...

Người lái xe hỏi Aly:

-Đây là ai, có nên đi theo lời cậu ta không?

Aly cố gắng giải thích:

-Cậu ta là...

Chưa kịp nói Việt bịt ngay miệng cô lại.

-Um...um

-Chú à, cháu là người yêu cô này, đi theo cháu là được rồi.

Aly đẩy giũa cô rằng tay Việt nhưng sức cô yếu hơn không làm gì được.

-Um, um,um...za za.

Tiếng A...Aly cắn chặt tay Việt.

-Ê, bị khủng à, cậu tiêm thuốc dại chưa?

Cả hai vừa đi vừa cãi vã.

Ren được Rin đưa về nhà, cùng lúc bác sĩ cũng đến.

Sau tiếng đồng hồ Ren đã hạ sốt và từ từ tỉnh lại. Mới đầu mờ mắt, ánh sáng còn rất nhoè, màu đen trắng lẫn lộn nhưng chốc lát ánh sáng đã rõ hẳn. Cậu đang nằm trên giường của ai đó và nhìn ánh sáng trong căn phòng rất êm mắt, tạo cảm giác thoải mái trong người. Ánh sáng lung linh từ những ngôi sao, mặt trăng tạo bằng huỳnh quang trên trần nhà sáng lên trong căn phòng tối. Cậu tỏ ra lạ lẫm với mọi thứ quanh căn nhà. Cậu ngồi dậy, bỏ chiếc khăn ẩm trên chân xuống, chạm nhẹ vết thương đã được băng bó, kêu mấy tiếng.

-Ay...a...đây là đâu đây.

Ren một mỗi bước chân xuống khỏi chiếc giường có đệm trắng. Bỗng đèn trong gian phòng tự động sáng lên khiến cậu trối mắt phải lấy tay che. Đợi cho mắt điều tiết với ánh sáng Ren mới bỏ tay xuống quan sát mọi thứ xung quanh. Ngôi nhà được sơn màu xanh lục nhạt, trên tường toàn hình nhóm nhạc và những mỹ nam sứ Hàn. Điều đặc biệt trong ngôi nhà là rất nhiều máy chơi game 3d. Cậu đi lại phía bàn học có đồng sách bừa bộn trên mặt bàn nhưng mọi thứ trên bàn được xếp rất teen, khiến cậu cảm thấy có chút hứng thú.

-Nhà này chỉ có một gian thì phải, không có phòng nhưng cũng rộng đấy.

Cậu thờ dãi trên khuôn mặt đang tò mò mọi thứ nơi đây. Cậu để ý chỗ giường mình vừa nằm có một tủ bán nhỏ, nhiều đồ linh tinh của con gái nhưng ấn tượng nhất là đôi nhẫn trong chiếc hộp kính.

-Hai cái này lại khác nhau là sao đây? – trên mặt thể hiện rõ sự hoài nghi.

Cậu lấy ra xem thử, ngỡ ngàng khi thấy chiếc nhẫn của mình trong đó còn chiếc nhẫn còn lại cũng rất quen.

-Sao nó lại ở đây? – có chút lo lắng.

Ren không thể ngờ phía trên ngăn tủ có tờ giấy khen đã ép đóng trong chiếc khung gỗ, khen thưởng danh hiệu người bơi giỏi nhất tỉnh. Cậu chỉ cười khinh một tiếng.

-Thì ra là rm nói thật, tưởng đùa chứ. Hum

Để ý bên cạnh có hộp kính áp tròng, đang định xem thì có tiếng động phát ra từ phía trong. Ren đứng sững dậy ánh mắt luôn tỏ ra cảnh giác. Cậu thấy bát mì đang pha dở đã bị trụng nhưng giường như chủ nhân nó không để ý giờ mới từ nhà tắm bước ra. Rin khoác chiếc áo tắm đi ra ngoài, đầu tóc bù xù. Vì thói quen của cô đã tắm thì phải trong nửa tiếng đồng hồ, và giờ vừa ra lại thấy buồn ngủ.

Ren mở tròn mắt khi thấy Rin từ nhà tắm đi ra, mắt nhắm mắt mở cũng không cần để ý có ai trong nhà.

“Đây là nhà cậu ta hay sao?” – Ren tò mò.

Rin để cả người rơi tư do xuống chiếc giường ga trắng, đèn điện trong phòng tự động ngắt, căn phòng chỉ còn ánh sáng màu từ những ngôi sao huỳnh quang. Ren lại tò mò quan sát mấy bóng điện trong căn nhà.

“woa, mình còn chưa chơi kiểu này mà cậu ta đã có rồi, thực ra cậu giàu hay nghèo mà ăn ở tuềnh toàng vậy”

Rin không nhớ đã đưa Ren về nhà mình trị thương vì ngoài việc ngủ cô khôn quan tâm mọi vấn đề khác, thản nhiên ôm bụng kêu lên:

-Sao đau bụng...vậy...đến ngày hay là đói đây.

Ren lắc nhẹ đầu, nói chen vào:

-Cậu đã ăn gì đâu mà chả đói.

-Ừm, chắc do thói quen rồi. - giọng uể oải.

Cô mở chùng mắt khi nghe thấy có người trong nhà mình, hoảng hốt ngồi bật dậy.

-Ai vậy?

Trong ánh sáng từ trần nhà vọng xuống Rin thấy rõ được khuôn mặt lạnh lùng của Ren.

-À, thì ra là cậu hả.

-Thế cậu tưởng là ai chứ.

Rin thở mạnh một cái, từ từ bước xuống giường ánh sáng đèn điện thay thế cho ánh sáng xanh.

-Cậu cũng hay đấy.

Rin trả lời bằng giọng lạnh nhạt.

-Hay bình thường. Có vấn đề gì ak?

-Cũng đèn bật tự động.

-Ừm.

Rin nhìn người mình từ trên xuống dưới cô hốt hoảng ôm ngang người hỏi:

-Nè, tên kia, cậu có làm gì tôi không đấy hả, sao lại nhìn tôi với ánh mắt ấy chứ.

Ren cười nhẹ: - Tôi mà làm thì cậu còn ở đấy hả.

-Ừa ha.

Rin thản nhiên cởi dây áo khoác tắm, Ren mở to mắt, hốt hoảng ngăn lại:

-Cậu không dễ dãi vậy chứ?

-Sao cơ, cởi hết á? - cười khinh một cái. Tôi nghĩ cậu thích thế.

Ren tỏ ra khó hiểu trước câu nói đó.

-Bạn gái tôi đâu có thể như vậy.

-Vậy thì tôi càng không. - chắc chắn.

Rin cởi chiếc áo tắm vắt lên ghế cố ý muốn trêu Ren nhưng cậu ta không phản ứng, không quay đầu chỗ khác mà vẫn thản nhiên nhìn Rin cởi áo. Rin trông thật ngây ngô trong bộ quần đùi áo ba lỗ cổ kín.

-Vậy mà tôi tưởng...tôi lại được chiêm ngưỡng...

-Tưởng cái gì, bậy bạ.

Rin ngồi xuống chiếc ghế sofa, Ren ngại ngần bắt chuyện:

-Cậu...bằng vết thương cho tôi...

-Ừm— thản nhiên

-...thay đồ... cho tôi...

-Ừm.

-Cái gì?

-Bây bạ, tôi chỉ băng cho cậu thôi. Người có gì đâu cơ chứ.

Ren thở mạnh.

-Vậy thì tốt.

-Cậu làm như thân thể mình quý lắm ấy.

Ren cũng ngồi xuống ghế gần Rin một cách tự nhiên:

-Cậu chưa ăn tối.

-Ở quán ăn linh tinh rồi không đói.

-Vậy tự nấu cơm đi.

-Há, tôi không biết nấu được chưa. Nấu gì, ăn mì cho nhanh. Tôi chỉ làm bánh với mỳ pagetty thôi.

-Vậy nhà bếp để làm gì.

-Cho đẹp thôi - thân nhiên trả lời.

Ren thở dài, cầm tay Rin kéo đi.

-We, đi đâu.

-Đi ăn quán.

-Tôi không thích. Đói thì vào tủ lạnh lấy đồ mà ăn. Xong rồi tôi xe tiễn cậu về.

-Khách đến nhà chưa bao lâu đã định đuổi về hả.

-Cậu đâu phải khách, cậu là ở nhờ mà.

Ren không nói được gì, gật nhẹ đầu chấp nhận:

-Vậy cậu muốn ăn món tôi làm không?

-Cậu á, cậu thì làm được gì? - về coi thường.

-Nhiều.

-Tùy thôi, nếu thích thì vào bếp mà nè, cẩn thận cháy bếp tôi đấy.

-Ok.

Nói xong đi ngay vào bếp. Rin tò mò nhìn theo từng bước của Ren, nói nhỏ:

-Cái tên này, ăn với chơi biết làm cái gì chứ. Hừm, cẩn thận cháy bếp thì vui đấy.

Rin xem qua bát mỳ tôm trên bàn, nghe tiếng xèo...xèo vọng ra từ trong gian bếp, sau đó là mùi thơm bốc ra. lát sau, Ren mang ra đĩa rau xào và thịt chua ngọt, mùi thơm và khói bốc lên nghi ngút, ngửi mà cũng muốn ăn.

Rin làm bộ không quan tâm, loay hoay bát mỳ.

-Muốn thử không?

-Huh, thử gì, chắc dở ẹc.

-Ăn thử chưa.

-Ồ...thì... mấy thứ này tôi cũng làm được. Hừm.

Ren đứng trước mặt Rin, chống tay xuống bàn, tay áo xắn cao, nhìn cả khuôn mặt với dáng vẻ nam tính trông thật cuốn hút. Rin sợ bị về bề ngoài của cậu ta cuốn hút vội quay ngay đi.

- Thế tóm lại ăn không đầy? – cười nhẹ.

Rin tỏ vẻ: - Ăn thì ăn, coi như thử tay nghề đi. – nói giọng gao.

Cô cảm đôi đũa gấp ăn thử một chút, mở to đôi mắt ngạc nhiên “Cậu ta mà làm được như thế này ư, có đúng là Ren kiêu kỳ không vậy?”

Ren hỏi làm cắt ngang mạch suy nghĩ của Rin.

- Thế nào hả, được chứ?.

Rin làm bộ: - Ngon gì, dở ẹc.

Ren gạt nhẹ đầu định cầm hai đũa thức ăn đi thì Rin ngăn:

- Ế...ế...cậu làm gì vậy?

- Không ăn thì đồ di thôi.

Rin giữ ngay hai đũa thức ăn đó lại:

- Đồ gì, cậu không thấy phí phạm hả? Để tôi ăn tạm cũng được.

Biết Rin đang giả bộ nhưng cậu vẫn làm ngo, quay đi phía khác. Rin vừa ăn vừa để ý thái độ Ren, cô bắt đầu cảm thấy không ghét Ren như trước nữa và một cảm giác thật thân thiết.

- Cậu... không ăn hả?

- Nói ra thì bảo kiêu căng nhưng nói thật tôi ăn mấy thứ đó nhiều rồi. – Ren nhấn mạnh. Nhà giàu mà.

- Huh, hay vậy, cậu không ăn đói thì đừng kêu. – nói xong.

- À, tôi thấy cặp kính áp tròng trên bàn..

- Ừm.

- Bị cận hả?

- Thì cứ cho là vậy đi. Nhưng cái này cậu là người thứ hai biết đấy.

Ren được thể gắng hỏi:

- Vậy còn đôi nhẫn trên bàn thì sao?

- Một cái nhặt được, một cái được tặng.

- Nhặt được ư?

- Ừm. Loại nhẫn này rất hay, có vẻ rất đắt nhưng không biết chủ nhân là ai thì thôi khỏi trả.

- A thì ra cậu định thí luôn hả?

- Thó đâu, đây là đồ nhặt được tạm thời dứt túi.

- Huh. Sao không bán đi, chắc nhiều tiền lắm đấy.

- Phí, loại nhẫn vừa quý hiếm vừa đẹp thế này bán đi tiếc, làm kỉ niệm thôi.

- Cậu mà cũng kỉ niệm. Không bán lấy gì mà tiêu?

- Kệ tui. - hạ giọng.

- Còn chiếc nhẫn kia.

- Cái đấy được tặng lúc tôi còn tiểu học.

Ren chăm chú nghe Rin kể.

- Tôi quen một cậu bạn, cậu ta hơi mập nên gọi là Khủng Long với lại cậu ta rất thích chơi ghép hình khủng long. Hai đứa cứ thích rủ nhau đi chơi, cũng

không biết con với cái nhà ai thả rông nữa. Cậu ta trước khi đi đã tặng tôi thứ đó.

Ren nhìn Rin và trong đầu cậu đang tái hiện lại thời kì đau khổ khi còn tiểu học và đột nhiên cảm thấy áy náy điều gì đó trong quá khứ. Kí ức về mẹ ruột bỗng chốc hiện lại, hồi nhỏ cậu cũng rất thích chơi khủng long vì đó là thứ đồ chơi cuối cùng mà mẹ cậu mua cho cậu trước lúc qua đời. “Khủng long chắc phải tên hồi nhỏ của mình sao? Chẳng lẽ...”

-Nè, Rin. - gọi một cách đĩnh đạc.

Rin ngỡ ngàng vì Ren gọi tên mình lần đầu tiên nghiêm túc đến vậy.

-Sao hả?

-Chiếc nhẫn đó, cậu đeo vừa chứ?

Rin lấy chiếc nhẫn đeo ngón tay út khiến Ren kinh ngạc:

-Cậu...

-Thực ra tôi được tặng nhiều nhẫn nhưng làm mất hết nhưng không hiểu sao chỉ có duy nhất cái này vẫn còn, chắc là có duyên với chủ. – đưa tat lên ngắm nghía chiếc nhẫn. Cái nhẫn này khi cậu Khủng Long đó tặng tôi thì...tôi còn nhỏ nên chỉ đeo vừa ngón cái.

Rin vu vơ tưởng tượng và kể lại kí ức lúc nhỏ.

“Lúc còn khoảng 9 tuổi, vẫn là độ tuổi đi học của trẻ con. Cậu bé có tên Khủng long chơi rất thân với Rin. Nhưng sau đó gia đình cậu bé gặp chuyện và buộc cậu phải đi sang nước ngoài, trước lúc đi cậu bé vẫn nén rừ Rin đi chơi lần cuối.

-Cậu định đi đâu hả? – Rin hỏi với giọng ngây thơ của trẻ con.

-Ừm – bé Khủng long long cổ tình tỏ ra đĩnh đạc.

-Đi gần hay xa, bọn mình còn chơi với nhau được nữa không.

Cậu bé cười nhẹ trên khuôn mặt phệ phệ dễ thương.

-Hi, tôi cũng không biết thế nào nhưng tôi...phải đến một nơi rất xa và có thể...chúng ta sẽ không thể gặp nhau được.

-Vậy bao giờ cậu quay về?

Cậu bé lấy trong túi một chiếc nhẫn bạc sáng đưa cho Rin.

-Cậu đeo đi. Thấy nó cũng như thấy tôi vậy.

Rin tò mò cầm chiếc nhẫn và hỏi ngây thơ:

-Nó to thế này thì tôi phải đeo ở đâu đây.

-Nè, coi như đây là lời hẹn giữa chúng ta. Bây giờ cậu có thể đeo ngón cái.

-Oh, hay vậy, nhẫn đeo ngón cái.

-Ừm. Bao giờ chiếc nhẫn đó vừa với ngón út cậu, chắc chắn tôi sẽ trở về bên cậu. Được không?

-Được được, nhưng cái này to chắc lúc đấy tôi đã lớn rồi.

Cả hai đứa trẻ cùng nhìn nhau cười và cùng đùa vui buổi cuối cùng”

Rin cười nhòe: - Trời, chuyện này cũng lâu rồi, và giường như lời hẹn đó không thể thực hiện được rồi.

Ren tò mò: - Vì sao?

-Có thể tôi không có duyên với người này. Chiếc nhẫn ngày xưa đeo ngón cái nhưng đến giờ nó lại không vừa ngón giữa và nó cũng chưa bao giờ vừa ngón giữa cả.

-Hahaha. – Ren cười phá lên. Chắc cậu ta không quay lại rồi.

-Hừm, coi như không có duyên. Mà con người cậu vô duyên quá trời vậy? - giọng khó chịu.

-Sao hả?

-Thôi đi, yên lặng để tôi ăn.

Ren nhìn lên giường, phía cuối giường có rất nhiều gấu bông, tò mò hỏi:

-Khó ưa, nhà nuôi lẫn thú nhồi bông vậy?

-Dốt, vậy mà cũng hỏi.

-? - ngớ người.

-Để ôm chứ sao. Thói quen rồi.

-Quái dị... nè, cậu không hỏi, cũng không muốn biết vì sao tôi bị thương hả?

Rin trả lời với giọng lạnh @nhật không muốn quan tâm.

-Tôi cần thiết sao? Đâu phải người yêu cậu mà cần quan tâm.

Rin lại nhìn Ren, ánh mắt không chút thiện cảm. Cô bê ngay hai đĩa thức ăn vào trong bếp, tiện tay lấy hộp socola thanh dài đã bóc dở để trong tủ lạnh. Cô lấy thanh socola đưa lên miệng rồi thản nhiên ngồi phụp...xuống ghế. Ren chép chép miệng:

-Lại thứ đó hả?

-Thứ ưa thích.

-Nhàm.

Rin bực bội: - Nhàm gì, kệ tôi, không liên quan đến cậu.

Rin cười khinh một cái, khoanh tay trước ngực nhìn Rin làm cô thấy ngại:

-Nhìn cái gì?

-Tôi nhìn cậu thôi.

Rin vẫn giữ thói quen để thanh socola trên trên mím dần vào như hút thuốc.

-Cách ăn của cậu buồn cười thật ấy.

-Đâu phải cậu chưa biết.

Rin suy nghĩ điều gì đó, cô quay ra nhìn Ren với ánh mắt thách thức:

-Cậu...có muốn ăn socola này không.

-Còn phải nói.

-Vậy chỉ còn cần cắn nhẹ thanh socola tôi đang ngậm thì được thôi, tôi sẽ trong tuần sẽ...không ăn nó nữa.

-Chắc chứ.

-Tất nhiên, quân tử chơi phải chịu. – thản nhiên nhiên trả lời.

-Vậy nếu không thì sao?

-À...thì...cậu mỗi ngày phải mang chục hộp cho tôi. Oki. - rất tự tin.

-Được - trả lời thẳng thắn.

Rin cười nhẹ, ánh mắt như chứa đầy sự mưu mô. Cô lấy một thanh socola khác đưa lên miệng mím dần vào.

-Humm, thử đi.

Ren cười nhẹ, cậu cúi xuống đối mặt Rin, vừa cắn thì Rin lập tức mút một đoạn socola vào miệng. Ren thực sự bực bội khi bị chơi đùa. Cậu quyết tâm.

-Cậu tiếp tục đi.

-Nè, không nhanh tôi ăn hết thì cậu thua đấy.

-Đây không khác gì lời tuyên chiến.

-Thì cứ cho là vậy đi.

Rin cảnh giác, cô lại tiếp tục mím từ từ. Ren nhìn thẳng vào ánh mắt có chút ngây thơ và đôi môi hồng gọi cảm khiến cậu khó chịu, quay ngay đi. Rin vẫn thản nhiên trực:

-Humhum, cậu chịu thua rồi hả?

-Không, không có chuyện đó đâu.

Rin đã mím gần hết thanh socola đó, Ren đột ngột quay lại, cắn nhẹ đoạn socola còn lại trên môi Rin. Cô kinh ngạc mở to mắt nhanh chóng đẩy Ren ngã lộn ra sau ghế.

-Ă...làm gì mạnh tay vậy.

Rin đứng ngay dậy, lau mạnh môi mình:

-Nè, ai cho cậu hôn tôi chứ hả? - tứ giận.

Ren ngồi dậy, vẻ mặt thản nhiên như không có chuyện gì:

-Kum. Hahaha. – vui vẻ cười.

-Woa, thì ra là cậu sợ?

-Sợ á, còn lâu.

-Vậy sao phản ứng mạnh...?

-...thì... hôn phải bắt đầu từ từ, như cậu thì ai ưa nổi. – lúng túng.

Cậu nhai nhẹ đoạn socola trong miệng, cố tình chọc Rin:

-Ừm, công nhận, loại này ngon đấy, không quá cứng cũng không quá mềm. Ngon.

-Cậu...đúng là điên hết thuốc chữa mà. Ngon gì chứ.

-Từ trên môi cậu thì trả ngon. – cười nhẹ, cố tình trêu Rin.

-Cậu...đi ra khỏi nhà tôi...- hét lớn.

Ren héch vai cười vẻ thản nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Bị Đuổi Học

Buổi sáng, trường Thiên Thần lại ồn ào. Máy cô cậu học sinh đến muộn mãi mới chạy vào lớp. Lớp 12a4 cô giáo vẫn chưa lên, hỏi ra mới biết cô bị ốm nên được nghỉ tiết đầu và học bù buổi khác. Nhưng hôm nay không khí trong lớp ảm đạm, đám con trai gục hết xuống bàn, chỉ có vài tiếng dí dáu của đám con gái.

Mấy đứa con trai than trong sự uể oải:

- Trời, sao chán quá vậy, có ai có trò gì chơi không hả. – Húng nói.

- Chơi chán rồi, trò gì cũng chơi, lên núi đào xuống biển lừa bọn mình đã chơi hết rồi. – Tuyên nói.

- Nghĩ xem còn trò gì nữa không? – Nam ôm đầu gục xuống bàn.

- Hừ... giờ chỉ còn hái sao bắt bướm là chưa chơi thôi.

- Thánh họ. Trò gì mà bắt được.

- Nhiều trò, thí dụ bắt chim chẳng hạn.

Cả đám hổ hoảng, đồng thanh kêu: - Há...

- Đùng điên, giờ này tên Rin và Ren vẫn chưa đến nhỉ, hai đứa này hẹn hò chẳng.

- Cãi nhau như gì vậy mà đòi hẹn hò.

- Biết đâu được ấy, người ta ngại không dám nói nên đâu. – Tuyên cười cợt.

- Nè nhưng xét ra tên Ren đó cũng không xấu lắm, tuy chẳng nhưng đứa nào nhà giàu trả thế.

Nam đồng tình: - Chuẩn mà...đâu có chẳng lắm, hơn ổi đứa nhà giàu ăn chơi, cậu ta nói có chút lạnh nhạt với chúng ta nhưng không miệt thị, cũng không quá kiêu căng như một số đứa, và đặc biệt nói cũng tôn trọng bạn bè mà.

- Vậy á hả? – Tuyên vừa trả lời vừa suy nghĩ.

- Nhưng tôi thấy thái độ cậu ta khinh người thế nào ấy.

- Nhìn vậy thôi, nhưng cậu ta cũng bình thường mà. – Nam nhận xét.

- Ê, kênh nha, chơi với người ta hay sao mà biết hay vậy?

- Chuyện, Nam đẹp trai mà lại. – vênh mặt kiêu hãnh.

Đúng lúc Rin lững thững đi vào lớp, trên tay cầm một chiếc hộp kín khiến mấy đứa đang chán đời thấy tò mò, muốn xem. Việt hô lên:

- A...Rin mang đồ ăn hả?

- Đâu có.

Việt bị hẫng, khuôn mặt ngẩn tẩn lại.

- Đây không phải đồ ăn đâu, là con vật.

- Tưởng lại có món đậu phụ vừa ăn vừa ném nhau.

Đám con gái nhìn Rin rồi cùng nhau thờ dãi:

- Lại sắp loạn lên rồi. – La đoán.

- Loạn gì, tôi thấy vẫn bình thường mà.

- Cứ xem thì biết.

Nam tung hứng hỏi:

- Trong đó là đồ gì, có chơi được không?

Rin thản nhiên trả lời:

- Tất nhiên, nhưng không phải cho các cậu đâu.

Cả đám đang hi vọng thì hụt hẫng.

- Trời, tưởng có trò gì chơi. Lại chán. – Tuyên kêu.

Rin cười nhẹ, gật nhẹ đầu:

- Nếu các cậu muốn chơi thì chơi đi.

Cả đám hô ầm cả lên.

- Tên là gì? – Piza nhanh nhẩu hỏi.

Rin nhìn quanh lớp, không hiểu ý.

- Ý cậu là...trò này hả, tên sao?

- Ừm.

- Ồ...thì... - vừa trả lời vừa suy nghĩ.

Rin đánh tròn mắt rồi vờ đưa ra ý kiến:

- À... trò chơi này là bong bóng cánh chim.

Cả đám ngó người ra không hiểu, có tiếng chú chít trong hộp càng làm bọn con trai tò mò. Tuyên hiệu:

- Ê, mọi người đóng cửa vào đi.

Rin bắn khoăn:

- Ủa đóng cửa vào làm gì mấy thánh.

- Vậy mà còn hỏi.

Piza chạy ra đóng cửa, một bàn tay chặn lại làm cả đám kinh hãi tưởng thầy giáo.

- Các cậu định làm gì vậy hả.

Ánh mắt lạnh lùng của Ren nhìn thộc vào lớp khiến họ thêm hãi.

- Ồ...ơ... là cậu hả Ren, tưởng Thầy giáo thì nguy. – Việt nói.

Piza kéo ngay Ren vào, cậu vẫn chưa biết có chuyện gì xảy ra mà lớp lại nhốn nháo.

Tuyên tò mò:

- Nhưng chơi kiểu gì? Nói cụ thể đi.

- Thì có cái hộp này thì theo tôi nghĩ chơi trò bắt chim là hợp nhất.

Đám con trai đứng xững lại, mắt đưa nọ đánh xuống nhìn đũng quần dưới kia.

- KHÔNG phải chứ Rin.

Đám con gái được thể cười âm ỉ. Rin nản:

- Các thánh bị khủng hoảng, bắt chim trong này cơ, mà các cậu là con trai mà để chim thoát ra ngoài thì biết tay tôi.

Tuyên hào hứng:

- Oki, bọn tôi sẽ có trách nhiệm với mỗi con chim của cậu. – cách nói hàm ý.

Mấy đứa nháy nhau.

- Vậy tốt.

Tuyên chạy lại, giở ngay chiếc hộp Rin đang bế.

- Từ từ đã...

Rin chưa kịp ngăn cản thì Tuyên và đám bạn đã mở chiếc hộp, 4 con chim trong hộp bay vėjo ra ngoài, tiếng phành...phạch, kêu riu rít. Cả đám vui sướng hô hò.

- Đây rồi, bắt chim thôi.

Piza vẫn thắc mắc: - Đây là Cánh chim, còn Bong bóng thì sao?

- Ờ thì...

Rin khiến cả đám hào hứng, cô đi lấy trong chiếc hộp vừa đựng mấy con chim một hai hộp thỏi xà bông.

- Đây nè.

Tiếng chán nản vọng ra: - Há...

- Kêu ca gì, thì đúng như tên gọi Bong bóng cánh chim là gì.

- Trời – Đồng thanh hô.

Việt bày trò:

- Các thánh của tôi, bây giờ có trò này mấy con chim đang bay loạn xạ kia ai mà bắt được phong làm giáo chủ luôn.

- Bắt bao nhiêu.

- Ai nhiều hơn thì thắng.

- Nữ thì sao?

- Thì là nữ giáo chủ thôi.

- Há, vậy cũng được sao? Đúng là nhiễm phim quá rồi, nhưng nữ làm sao chơi được chứ.

Đám con trai hô lên đồng tình:

- Được.

Mìn kéo Rin đứng gọn lại:

- Cậu bị ám đầu hả, sao mang thứ đó đến cho chúng phá chứ?

- Không sao, tôi định mang đi trả nhưng thôi không cần nữa, xem kia, mấy thánh lớp mình thì bắt chim vui không? Cậu không thử đề làm giáo chủ à?

- Không tôi không hứng.

Cả lớp ồn ào, càng nhốn nhúa bắt chim thì mấy chú chim càng hốt hoảng bay toán loạn. Đứa nào cũng nhảy lên bắt chim nhưng chúng rất nhanh nhẹn, bay vụt đi khiến mấy thánh trong lớp bất trợt. Đám con gái cho đó là chuyện bạo lực không chơi chỉ ngồi thối bong bóng.

- Ô... nó bên kia kia, bắt đi.

- Để tôi, giáo chủ sẽ là tôi.

Việt vừa nhảy lên bắt, không may trượt chân ngã bụm... xuống đất.

- Á...a...

Ngã cũng không yên, bị các thánh nhảy lên giẫm hết lên người:

- Trời ơi, mấy thánh, tôi sắp tử vong trong trận chiến này rồi đây, nhìn vào một chút chứ.

Rin đánh mắt sang Ren, nói với giọng thách thức:

- Công tử bột như cậu... có muốn chơi không.

Mìn cản: - Sao cậu lại thách cậu ấy?

Ren ngồi cuối bàn, nghe Rin thách đó cậu nhận lời ngay.

- Được, vậy cậu có muốn thì không? – ánh mắt đầy sự thách thức.

- Thì hả? – Hỏi một cách ngẫu nhiên.

- Ừm?

Ren lấy ngón cái chạm nhẹ lên môi cố ý gọi cho Rin nhớ sự việc buổi trước. Cô chột dạ, trong lòng có chút thấp thỏm, ấp úng nhận lời.

- Được...thi thì thi. Nói, điều kiện nếu thắng thua.
- Nếu ai thắng...phải làm một việc người kia yêu cầu.
- Ok.

Rin để ý cánh tay trái của Ren, vết thương có thể chưa liền khiến cô có chút áy náy.

Mìn kéo Rin lại gần mình, ngăn cản: - Thôi đi, cậu làm sao mà chơi được, thua đấy. Trò bắt chim này...khó đấy. – quan tâm

- Mìn à, yên tâm đi, chắc chắn tôi chơi được mà.

Ren quay ra sau, cậu thấy khó chịu khi thấy Rin đứng gần Mìn.

- Mình sao vậy, lại khó chịu chứ? – bức tức vì bản thân mình lại thấy khó chịu trước cảnh đó.

Ren thở mạnh một cái, gất nhẹ.

- Cậu có định thi không hả?

- Thi. Nhưng...

- Vấn đề gì?

- Cậu chắc là thi được chứ?

- Sao không chứ. – quay sang nhìn Rin, giọng chắc chắn.

- Được.

Cả lớp thi nhau nhảy lên bắt chim, đám con gái thì thôi bong bóng, tiếng tiếng ồn ào vọng ra cả bên ngoài. Tình trạng trong lớp bây giờ, Bàn ghế đổ ngang, lông chim bay tứ tung.

Rin để ý 1 con chim, rồi chạy đuổi theo nó. Cô nhảy lên, vẻ mặt rất tự tin chạy qua mấy cái bàn, nhanh chóng xác định đường bay của chim rồi bất ngờ nhảy lên chụp...ụp cầm chắc con chim trong tay. Tiếng kêu chiếp...iếp. Đám con gái sung sướng hô lên:

- Woa, tuyệt.
- A...a, Rin bắt được một con rồi nè.
- Được, giờ phải công nhận công phu bắt chim của Rin. Hahaha. – ý nói ám chỉ.

Ren vẫn bình thản đứng bên dưới quan sát từng cánh chim đang bay, cậu cười khinh một cái rồi nhảy lên bàn, con chim bay véo...qua, Ren nhanh chóng chụp ngay lấy một con rồi tiếp tục quay người ngay lập tức bắt thêm con chim bay đến. Cả lớp vỗ tay hô hò khen ngợi:

- Woa, tuyệt thật. Đáng rất đẹp và chuẩn Ren à.
- Vỗ tay, rất phong độ đó.

Giờ chỉ còn một con chim, nó bay hết góc nọ đến góc kia vì quá hoảng sợ. Rin vẫn đang đứng trên bàn, để ý Ren đã cầm trong tay hai con chim, cô quyết tâm phải bắt con còn lại. Đám con gái cổ động:

- Rin I Rin cố lên cố lên.

- Được.

Cô nhìn đường bay của con chim, đợi nó bay đến chỗ mình, cô chú ý, nhảy lộn một vòng xuống đất đồng thời chụp ngay con chim đang bay đến và hạ xuống đất một cách an toàn.

- Woa. Đẹp.

Tiếng vỗ tay hô hò. Ren mở to mắt khi thấy Rin quá mạo hiểm. Rin cười nhẹ, héc mắt nhìn Ren. Không may con chim vùng vẫy khỏe, Rin tuột tay con chim bay vù ra ngoài, đúng lúc cánh của mở ra, con chim bay véo qua đầu thầy hiệu trưởng. Tiếng ồn ào trong lớp ngưng hẳn.

- Các em làm gì thế hả? – giọng nghiêm túc hỏi.

Lệ thay mặt lớp trưởng lên nói với thầy.

- Thầy ơi, lớp trưởng hôm nay bị ốm, em thay mặt bạn ấy lên báo cáo. Hi, thầy, lớp em có mấy con chim bay vào, bọn em đang bắt thôi ạ.

- Vậy hả? – có chút tin tưởng.

Rin và Ren thả tay, cả mấy con chim bay vù ra ngoài, thầy hằm mặt xuống:

- Sao không mở cửa cho nó bay ra. Đóng hết cửa vào làm sao mà chúng thoát được, anh chị nghịch ngợm còn viện cớ.

Cả lớp xiu mặt xuống. Rin và Ren thả tay để mấy con chim bay toán loạn ra ngoài. Một cái lông chim nhỏ nhẹ nhàng bay từ trên xuống trước mặt thầy giáo khiến cả lớp kinh hoàng.

- Hey, mỗi cái lớp này mà tôi nhức hết cả đầu. Lát nữa, Lệ xuống phòng thầy báo. – Thầy nghiêm túc nói. Bây giờ trực nhật lớp ngay không tôi trừ hết điểm bây giờ. – nói xong phúi tay bỏ đi.

Cả lớp đưa nào nhìn đưa nấy cười toét miệng:

- Trời lớp mình tuần nào trả xếp cuối cùng, có trừ thêm điểm cũng vậy thôi. Haha...

Lệ ra lệnh:

- Mọi người, kết thúc ở đây đi.

- Tất nhiên, chim cũng đi hết rồi.

Rin quay đầu định bỏ đi thì Ren gọi lại:

- Nè, Rin...cậu...tính ra ai thua đây.

Rin chống chế: - Bay hết rồi tính làm gì nữa.

- Tất nhiên phải tính rồi.

Rin lúng túng: - Thì cũng bằng nhau, là hòa rồi.

Việt nói leo: - Đầu có, Ren được 2 còn Rin được 1 thôi mà.

Rin bực bội khi Việt bênh vực Ren:

- Việt gian, ông theo phe ai đấy.

- Chẳng theo phe ai cả, đồ của chung.

- Ông... - không nói được câu gì.

Ren chốt một câu lạnh nhạt:

- Vậy tôi thắng, cậu phải làm một việc nếu tôi yêu cầu đấy. – bỏ ngay ra ngoài.

Rin khoanh tay trước ngực thở mạnh chờ đỡ bực.

- Rin, cậu vẫn không ưa nổi Ren sao, trải qua bằng đầy việc thấy cậu ta cũng tốt đấy chứ.

Câu nói này lại khiến cô phải suy nghĩ. Chẳng lẽ từ trước đến giờ hiểu nhầm Ren là người xấu nhưng nghĩ lại những khi Ren chơi đùa mình và sự lắng nghe của cậu ta khiến cô không thể hào đồng với con người đó.

Trước khi xuống văn phòng nhà trường, Lệ đã gọi cho Iron mua hộ đồ ăn sáng. Iron chạy một mạch từ căng tin lên văn phòng nhà trường. Lệ đang chăm chú ngồi xem giấy tờ gì đó.

- Mỗi cái bánh mà cậu làm tôi vất vả quá đấy. Còn hai ngày nữa là hết tuần rồi. Sắp thoát rồi. Tính ra trong tuần làm nô lệ cho cậu cũng nhiều việc quá. Đầu tiên là quán Party, sau đó lại là vụ gây lộn ở quán bánh kem. Hey rắc rối quá mà.

Lệ ngẩng đầu nhìn một cách tự nhiên. Cô giật mình khi thấy bờ môi Iron khiến cô nhớ lại chuyện trong quán Party cô đang rất bối rối thì Iron nhẹ nhàng đặt môi lên môi cô để an ủi. Cô thấy hơi xấu hổ trước hành động đó.

- Ngại ghê, nhìn cậu ta làm sao bây giờ, cứ nghĩ đến là ngại rồi. - ngại ngừng vực mặt xuống đóng giấy tờ trên bàn.

- Cậu chưa uống thuốc hả.

Lệ suy nghĩ, cố lấy lại tinh thần đối diện với Iron.

- Nè nè... còn đây, tôi...tôi...phải tìm ra người Ren để...ý để còn cho cậu thêm một tuần nô lệ nữa chứ. – ngượng ngùng, ăn nói ấp úng

Iron cười phá lên: - Hahaha, giờ tôi mới biết cậu bị cà lăm – khoanh tay trước ngực, thách thức. Ủa ừa, có giỏi cậu tìm đi. Mà nếu cần, cậu mà tìm ra được tôi sẽ làm nô lệ hết tháng này cho cậu luôn.

- Thật không? – phản khởi.

- Quân tử, nói phải giữ lời. – vênh mặt, tỏ vẻ kiêu căng.

- Được. Tôi tự có cách tìm ra. Còn nữa...từ giờ cậu có thể nói ít đi được không?

- Why?

- Tôi không thể chịu được nhiệt. – tiếp tục làm việc.

Iron tỏ ra khó hiểu trước câu nói đó.

Ren lững thững đi xuống cầu thang, cậu dừng ngay lại khi nghe tiếng cô giáo gọi.

- Thiên, đợi chút.

Cô đi lại gần, nói:

- Nhờ em tìm Tiểu Anh giúp cô.

Ren cau nhẹ mày, không biết có chuyện gì mà trông sắc thái cô giáo không được tốt.

- Ý...cô nói là Rin sao?

- Trời ơi, học với nhau lâu lắm rồi mà còn chưa thuộc tên bạn à.

Ren vẫn lạnh lùng: - Có việc gì không cô?

- Bảo cho nó xuống phòng hiệu trưởng đi.

- Có chuyện gì sao?

- Cô không gọi được cho con bé.

Ren gạt nhẹ đầu bởi cậu không hề thích nhìn thấy Rin: - Thôi được rồi, để em tìm cho.

Cô quay đầu, mãi móng bỏ đi, cũng không giải thích thêm lí do. Cậu chạm nhẹ cánh tay đã băng bó và nhớ lại vụ gây lộn trước quán bánh của Rin.

- Chắc là vụ đó đã đến tai hiệu trưởng rồi. Nhanh vậy, mới từ hôm qua thôi mà, vụ này chắc có kế hoạch rồi. Là ai đây?

Càng nghĩ Ren càng thấy bức.

-Nhưng mà tại sao chứ. Lại là mình, sao cứ có duyên với con nhỏ quê mùa chán ấy chứ.

Rin thong thả vừa đi vừa uống cốc cà phê. Tâm trạng băng khuâng suy nghĩ, tiếng gọi giữa sân, Rin đột ngột quay lại.

- Ể sư đệ Rin có chuyện rồi, đi theo huynh. – Ji gọi khi đi từ dãy nhà D.

Cô quay ngoắt lại khi nghe tiếng Ren từ phía dãy A đang đi tới: - Nè, Khó Uá, cậu có chuyện rồi đấy. Đi theo tôi.

Rin chưa kịp phản ứng lại có tiếng gọi của Min đi từ phía dãy nhà C:

- Cô bạn bánh kem, cô giáo chủ nhiệm đang gọi kìa, đi theo tôi.

Cả ba hướng đều có người gọi, thật hài hước khi không biết nên chọn ai. Cô đang phân vân bỗng tiếng của Việt vọng đến.

- Rin... - thờ hồn hèn, hiệu trưởng tìm cậu kìa.

Rin quay lại ba phía nhìn cả ba người, xoa chiếc vong bên tay trái rồi quyết định:

- Tôi... đi theo người gọi tên mình.

Rin chạy lại phía Việt rồi cùng đi. Ji và Min tỏ ra khó hiểu, hụt hẫng khi Rin đi theo Việt, nhưng Ren thì không tỏ thái độ gì. Cậu vẫn tỏ ra lạnh lùng, giương như không muốn quan tâm.

Hani và Kun đứng nghiêm túc trước bàn làm việc hiệu trưởng. Hani đánh nhẹ mắt nhìn quanh căn phòng, từ chiếc máy nghe nhạc tự động đến máy uống nước. “Hiệu trưởng... đòi sống cao thật đó, cái gì cũng bằng máy, ngay cả viết cũng bằng máy luôn”

Hiệu trưởng đang cầm cúi, chăm chú vào chiếc máy tự viết một bản tường trình.

-Hai cậu biết đây là lần bao nhiêu rồi không? – nghiêm túc hỏi.

Kun im lặng, đánh mắt nhìn chỗ khác tỏ thái độ chống đối để Hani phải nói.

-Đủ số lần thầy quy định. - vẫn thản nhiên không chút lo sợ.

-Vậy rồi, như các cậu đã giao hẹn, được chứ.

Kun cười khinh, vênh mặt nhìn thầy.

-Vâng, được rồi bọn em sẽ nghỉ, như thầy mong muốn.

Thầy cau mày trước câu nói nghênh ngang.

-Hừm, anh giám hỗn hỗn với tôi.

-Thì sao chứ, đằng nào bọn em chả phải rời khỏi đây.- thái độ khinh người.

Mọi lần khi Hani gặp hiệu trưởng cậu rất khiếm tốn, giữ mình nhưng bây giờ trong đầu luôn nghĩ sẽ phải rời trường học nên cậu không muốn phải nể thầy.

-Em thấy Kun nói đúng đó, bọn em mà rời khỏi thì thầy bớt đau đầu, quá sung sướng còn gì. - cố gắng kìm nén cảm xúc bực bội.

Hiệu trưởng rất tức giận trước thái độ hỗn láo cuat hai học sinh.

-Các anh... – giận quá không nói lên lời.

-Sao ạ, không đúng sao. Bao nhiêu tên phạm lỗi thầy chỉ mang hình thức cảnh cáo còn bọn em thì... thầy chỉ lăm le đuổi bọn em khỏi đây thôi.

Thầy cau mày, tức giận đứng phất dậy, chỉ thẳng tay vào mặt hai học sinh lớn tiếng quát.

-Im ngay.

Không khí trong gian phòng ngày càng trở nên ngột ngạt. Thầy lớn tiếng nói:

-Mấy tên không có giáo dục gì hết, ăn nói hỗn láo.

Thầy gật nhẹ đầu, vẻ mặt hết sức nghiêm túc quát hai học sinh.

-Được, nếu mấy anh thích nghỉ tôi sẽ cho nghỉ luôn. Như trong tờ đơn ra thời hạ của mấy anh, gây gỗ đánh nhau lập tức nghỉ học. – giọng chắc chắn.

Hani và Kun chỉ nhìn nhau, hếch vai cười vẻ thản nhiên.

-Hani, đi.

Cả hai lập tức quay đầu rời khỏi phòng để lại nét mặt bực tức của hiệu trưởng.

Rin và Việt vừa chạy đến đã thấy Hani và Kun sách cặp đi ra phía cổng trường. Cô vội vã chạy lại ngăn cản.

-Hai anh, sao... sao...

Hani không còn giữ được bình tĩnh như khi gặp thầy, cậu nói ra như muốn trút bỏ con tức trong người

-Đó, như em thấy bọn anh... bị đuổi. - thờ ơ mạnh.

Câu nói khiến Rin ngỡ ngàng, cũng vì cô mà hai người bạn bị phạt quy định trường.

-Anh Hani, anh Kun, hai người bình tĩnh đi. Chúng ta phải tìm cách giải quyết chứ.

Kun rất bức xúc.

-Giải quyết gì trong khi ông ta luôn muốn đuổi bọn anh khỏi đây.

Ji cũng kịp lúc chạy lại ngăn cản.

-Nè, hai bọn mày định rời khỏi đây thật sao? Còn tao.

Kun tâm trạng không ổn, đang lúc phần nộ cậu không muốn nghe thêm câu nào nên chỉ Hani đáp lại.

-Vậy thì làm thế nào đây, bọn tao... bọn tao bị đuổi học đó. – cách nói nhấn mạnh.

-Nếu... bọn mày nghĩ, tao ở lại trường có ý nghĩ gì. Đi thì cả ba cùng đi.

Kun gất lên:

-Thôi đi Ji.

Câu nói khiến cả đám giật mình lo lắng.

-Mày...

Cậu hạ giọng ngay khi để ý nét mặt lo lắng và ngạc nhiên của đám bạn.

-Mày... điên hay sao? Ông ta bắt được bọn tao thì phạt, liên quan gì đến mày chứ. Gì sao thì cũng chia ôn lại để thi đại học thôi, cùng lắm ở nhà tìm việc kiếm tiền.

Rin lo lắng.

-Anh Kun sao lại nói vậy, anh định đi làm vậy những ước mơ hoài bão làm công an của anh thì sao?

-Dẹp đi, giờ anh không cần nữa. – thái độ cộc cằn.

Rin tự thấy câu nói như đang trách bản thân mình nên rất áy náy, trong người luôn có cảm giác nặng nề và tràn đầy tội lỗi. Cô tự cảm nhận được cô sẽ buồn hơn không thể chơi cùng Tam Hồ.

-Anh Kun, anh mà như vậy em thấy có lỗi lắm đó, vì dù sao các anh gây sự cũng vì bọn em.

Kun thấy rõ sự tiếc nuối trong ánh mắt Rin nhìn mình nên hạ thấp giọng nói.

-Không phải nói gì hết, đằng nào cũng bị đuổi khi lập đơn xong vậy nghĩ trước cho đỡ nhục.

Vừa dứt câu gẩy tay Hani ra hiệu đi khỏi.

-Ji, mày ở lại học đây, bọn tao mà biết mày bỏ học theo bạn thì đừng trách.

Hani chạm nhẹ tay lên vai Ji như muốn an ủi, làm động lực khuyến khích Ji ở lại.

-Còn bọn mày thì sao? – Ji hỏi, sự quan tâm luôn hiện trên khuôn mặt.

-Bọn tao á... – Hani nhìn quanh trường. Bọn tao chắc không bao giờ bước vào đây được đâu.

Không nói thêm lời, cả hai cùng đeo cặp đi qua mặt Rin chỉ chạm nhẹ vai một cái thay cho lời chào hỏi, rồi ra thẳng cổng trường một cách thản nhiên. Rin rất buồn bởi sự ra đi của hai người bạn như làm tăng sự áy náy trong bản thân.

-Hai người đừng lại đã. – giọng buồn bã.

Câu nói âm vang tưởng chừng cả trường có thể nghe thấy. Hani và Kun dù có quay lưng lại phía Rin, nhìn bề ngoài trông họ rất ổn, không lo nghĩ nhưng thực sự họ không hề vui chút nào. Nghe tiếng Rin gọi, Hani và Kun dừng lại, họ bỗng có cảm giác không nỡ xa những người bạn nơi đây. Hani nuốt ực một cái, cố ý giấu đi cảm xúc của mình.

-Các anh... định ra đi và bỏ hết công sức và tiền của bố mẹ mà đi sao?

Ánh mắt Kun dịu đi, cậu nhìn lên trời rồi nhìn xuống mấy chiếc lá vàng mình đang dẫm dưới chân, suy nghĩ quẩn quanh. Hani đánh mắt nhìn quanh ngôi trường một lần coi như lần cuối đặt chân vào ngôi trường này.

-Rin, đừng nói nữa, mọi việc... đã xảy ra rồi. Mọi người... ở lại học tốt, tôi với Kun phải đi rồi.

Cả hai không giám quay đầu lại vì sợ nhìn đám bạn hai người lại không thể quyết tâm.

-Bọn tôi phải đi đây. Nếu... có vụ gì hay, chúng ta vẫn gặp nhau được.

Kun và Hani nhìn nhau, gật nhẹ rồi tiếp tục đi, cũng không quên nhắc nhở.

-Rin, tên nào đó đã tố cáo chúng ta, nhóc ở lại xử lý cẩn thận đấy.

Rin và Ji không biết phải làm gì trong lúc này, chỉ biết nuối tiếc đứng nhìn theo bóng hai anh bạn đang từng bước đi ra khỏi trường.

Ji cắn chặt răng, con tức giận dồn lên.

-Tại sao hai tên đó phải rời khỏi chứ, tao sẽ lên nói chuyện với thầy giáo.

Việt ngăn cản.

-Đừng mà Ji, anh nóng quá rồi đấy.

Lệ cùng Nam và Piza cũng chạy đến nhưng đã quá muộn để nói câu chào.

-Anh Ji, Rin, hai anh đó... đi rồi sao? – giọng buồn.

Rin chỉ gật nhẹ đầu. Lệ để ý thái độ Rin và Ji khiến cô thấy áy náy vô cùng.

-Cũng tại em, tại em gây sự với đám đó trước nên các anh mới nhào zô, rồi...

Ji gắt lên.

-Thôi đi, cô thì liên quan gì đến chuyện hai tên kia bị đuổi chứ. Mấy tên đó bị đánh là đáng đời.

Tất cả nhìn ra phía cổng trường một một vẻ tiếc nuối.

Ren thản nhiên ngồi trên lan can tầng 3 nhìn xuống.

-Hứm, đám người này, chỉ là đuổi học thôi có phải không gặp nhau nữa đâu chứ. - cười khinh một cái.

Cậu lấy chiếc điện thoại bấm gọi cho ai đó, mắt vẫn để ý xuống bên dưới.

-Chào cậu.

Aly bắt máy từ đầu dây bên kia.

-Ren, vui quá, lâu rồi cậu mới gọi cho tôi đó. – giọng phấn khởi.

-Thôi đi. Do cậu đúng không? – thái độ lạnh nhạt.

-Tôi... tôi đâu có làm chuyện gì chứ.

-Chuyện thuê người gây sự vs Rin đó, là do cậu đúng không. – cười khinh.

-Ồ... đâu có.

-Cậu nghĩ tôi là ai mà chuyện nhỏ thế mà không thể tìm ra.

-Cậu đã... tạ ... tại... tại... vì... - lắp bắp.

-Khỏi cần giải thích, tôi không trách cậu. – cười nửa miệng.

Aly từ đầu dây bên kia hô lên sung sướng.

-Thật hả, cậu không giận tôi.

-Sao tôi phải giận, cô nhóc quê mùa đó chẳng liên quan tới tôi.

Vừa nói vừa đánh mắt xuống dưới, thái độ thờ ơ không muốn quan tâm đến bất cứ mọi chuyện bên dưới.

Ji càng nhìn về phía cổng càng thấy lạc lõng khi thiếu mất hai đứa bạn chơi chung. Quay lưng bỏ đi một cách lạnh lùng.

-Anh Ji, Anh Ji... – Rin gọi.

Cả đám nhìn nhau vẻ mặt đầy sự buồn phiền. Rin có cảm giác cặp mắt đang hướng về phía mình, nhanh chóng ngẩng lên thấy Ren đang nhìn xuống, cái cách nhìn khinh người.

-Là Ren.

-Sao. - Việt hỏi.

-Để tôi hỏi Ren.

-Há, cậu ta ở đâu.

Rin đánh mắt nhìn lên phía trên hành lang tầng 3 báo hiệu cho Việt.

-Nhưng làm sao?

-Cậu ta vừa nhìn chúng ta cười khinh bỉ, Hani và Kun bị đuổi mà cậu ta vẫn thản nhiên.

-Nhưng rồi sao? – tò mò, khó hiểu.

-Hơn nữa, cậu ta là đáng nghi nhất trong vụ này. Cậu ta không ưa tôi nên mới làm thế mà.

Lệ phủ định.

-Chắc không phải đâu.

-Tại sao không phải chứ, nghe mấy tên đó nói họ nghe theo chỉ thị chưa, ngoài Ren ra thì còn ai muốn gây chuyện với tôi chứ. Hức. Tên này luôn khiến tôi bức mình.

Rin nhìn lên phía Ren, thờ mạnh một cái, thái độ tức giận chạy lên tầng 3. Việt và Lệ nhìn nhau một cách khó hiểu.

-cậu ta làm sao nóng tính vậy, đang tuổi mãn kinh à.

-Cái tên Việt Gian dám phụ này...

-Ế, đừng nói tui như vậy nha.

-Hum, xinh mà điên. Nhưng thực tình cũng đúng, nay Rin mất hết bình tĩnh như mọi khi.

Nam đồng tình.

-Đúng đấy. Mà không phải hôm nay, theo tôi cảm nhận thì Rin nóng tính mỗi khi có động đến Ren đó, cậu ta đa phần không giục được bình tĩnh.

-Oh.

Ren không ngạc nhiên khi thấy Rin tìm mình nên vẫn tỏ thái độ lạnh nhạt.

-Sao đây cô gái.

-Há, cô gái à. Ha. Thôi kệ chuyện đấy. Có phải... chính cậu làm chuyện đó đúng không? – nghiêm túc hỏi.

Ren hếch nhẹ vai, trả lời không chút nghiêm túc.

-Chuyện ư, chuyện gì chứ.

-Đừng ở đó mà giả nai giả hươu. Đán đó ngoài cậu thì ai có thể ngu ngốc mà sai người đến phá đám tôi.

Ren không chút cau mày mà còn vênh mặt, vô nhẹ tay ý nuốn chế giễu.

-Hay nha, chỗ cậu sang trọng quá đấy còn khiến người ta sợ không dám đến à.

-Há.

-Tôi... không phải tôi làm. Việc gì tôi phải chơi trò hèn đó. Như cậu nói, ai ngu ngốc mà phải làm việc đó.

Rin càng thấy bí bách khi nghe Ren phủ nhận.

-Không phải cậu thì ai giám chứ. Cậu đúng là con người xấu xa mà, không làm gì được tôi là tìm cách chơi đùa. Giờ thì hay rồi đấy. – Rin lớn tiếng.

Nghe Rin nói Ren không thể bình tĩnh, bởi bị đổ oan khiến cậu rất bức, lớn tiếng quát lại.

-Cậu im ngay được rồi đấy. Tôi đã bảo không phải tôi mà nếu là tôi làm thật thì cậu và cả đám bạn cậu nữa có thể là gì được tôi chứ. – thái độ hung dữ, nói thẳng.

-Ha, vậy sao. Vậy cậu đúng là con người xấu xa vô nhân tính mà.

-Gi, cậu chửi tôi.

-Đúng đấy. Thì sao.

Cậu nói khiêu khích làm Ren càng nóng. Đã lâu cậu không cãi nhau với ai đó.

-Đồ quê mùa, tầm thường lấy tư cách gì chửi tôi.

-Huh.

Rin để ý ánh cánh tay bị thương của Ren lắc nhẹ đầu, hạ giọng.

-Cậu... cũng chỉ được vậy thôi. Tôi thật sự ... thất vọng khi cố nghĩ cậu tốt, thật hối hận khi đã băng vết thương đó cho cậu.

Ren quay nhẹ sang cánh tay vẫn còn băng, một cảm giác áy náy xuất hiện.

Rin không nói thêm bất cứ câu nào, cô quay đầu bỏ đi trên khuôn mặt đầy sự tức tối.

Ren đánh mắt nhìn theo, thật sự cậu không muốn thấy Rin thất vọng về mình. Và cậu cũng tự nhận thấy bản thân hoàn toàn không thể bình tĩnh khi cãi nhau với Rin và bị Rin hiểu nhầm. Một cảm giác không yên đến khó hiểu.

Hôm trước xảy ra chuyện, hôm sau Ji đã cùng Hani và Kun ngồi nói chuyện trong quán nước. Không gian khá tĩnh lặng trong tiết trời nắng nóng. Trên bàn chỉ có mấy chai nước giải khát.

-Bọn mày định sao?

-Sao là sao? – Kun vẫn giữ tinh thần kiêu căng.

-Mày tính nghĩ đi làm hả.

-Chứ giờ sao.

Kun thái độ lạnh nhạt, cầm chai nước ngọt nhấp một ngụm.

-Tao và Hani đã tìm được việc rồi.

Hani gật nhẹ đầu trên khuôn mặt đầy lo nghĩ.

-Tụi tao định làm sửa xe cho thằng anh quen biết.

Ji đã hiểu rõ tính Hani và Kun nên cậu không muốn can thiệp dò hỏi thông tin.

-Làm trong cửa hàng à hay ngoài vỉa hè.

-Tất nhiên là trong cửa hàng. Bọn tao cũng định đi làm thêm việc đó, nhưng giờ nghỉ học rồi thì làm luôn cũng được.

Ji loay hoay chai nước.

-Bọn mày... từ từ đã.

-Sao?

-Bọn tao... nói đúng hơn là cả Rin nữa, đang tìm cách để...

Hani giờ tay ý muốn Ji ngưng nói.

-Thôi đi, khỏi cần, tụi tao ra ngoài có phải làm cái trường đấy yên không. Tìm cách ư, cách gì được chứ. – cười khinh một cái.

-Biết đâu được, bọn mày đừng nản chí vậy.

-Đằng nào thì học để kiếm việc kiếm tiền giờ tao không học thì cũng kiếm tiền.

Kun lắc nhẹ đầu, gất nhẹ.

-Thôi đi Ji, mày cứ học đi, bọn tao đã nghỉ là nghỉ, không phải suy nghĩ cũng không cần bình tĩnh. Đi là đi, nghỉ học là nghỉ học.

Cậu nhìn thẳng vào mắt Ji, tay đập nhẹ lên vai như muốn để Ji an tâm, hạ giọng nói.

-Cảm ơn mày, anh em tốt vẫn còn nghĩ đến bọn tao.

Kun nháy Hani, cả hai cùng lúc đứng dậy rời khỏi đó.

-Bọn tao đi đây. Nay mày đãi bọn tao đi, coi như lần cuối chúng ta gặp nhau.

-Há, nói vậy là sao. – Ji tò mò không hiểu ý Kun nói.

Hani quay nhẹ đầu, trả lời một câu.

-Quán đó... chuẩn bị nâng cấp chuyển sang huyện khác nên... tao nghĩ... thời gian chúng ta gặp nhau... chắc không có nhiều đâu.

Không nói thêm bất cứ câu nào, Hani và Kun quy đầu đi ngay. Ji không thể đuổi theo họ, chỉ ngồi mà nhìn họ đi một cách tiếc nuối.

Buổi sau, sáng sớm Hani và Kun đã có mặt tại cửa hàng sửa xe để làm những việc phụ. Tuy làm vất vả nhưng cả hai đều thấy thích thú với công việc, với các thiết bị máy móc hiện đại ở đây. Việc đơn giản là chỉ lấy đồ dùng đưa cho nhân viên sửa xe. Nhưng điều kì lạ là nay quán rất vắng người, chỉ có vài chiếc ô tô đặt sửa từ mấy hôm trước nên công nhân vẫn đang sửa dở dang còn từ sáng đến không có một bóng xe đến.

Hani và Kun mỗi người một bộ áo công nhân của hàng, đeo gang tay lăm lăm toàn dầu nhớt, họ làm việc liên tục không ngừng nghỉ. Dù thế nhưng những thứ bên ngoài vẫn không làm họ mất đi vẻ điển trai khôi ngô và body cuốn hút khiến đám nhân viên trong cửa hàng không thể ngồi mát. Từng cử chỉ của họ không thể thoát khỏi sự dòm ngó của đám nhân viên nữ nhiều chuyện.

Căn phòng nghỉ ngơi có cửa kính nhìn xuyên ra ngoài, cả đám trong lúc rảnh việc túm lại buôn chuyện.

-Các chị thấy hai tên kia kia, mới vào mà chăm quá trời.

-Ồ, nhìn mấy đứa kia, thấy zai là hót mắt lên. – làm bộ.

-Áy áy, đâu phải mỗi em, chị cũng vậy mà.

-Trông kia, hai tên đó nhìn thích quá trời, body đẹp, khuôn mặt cùn đẹp luôn chứ. Hố hố. Mỗi tội hai tên nhỏ quá, kht thì cũng cua lâu rồi.

-Thôi bà chị ế rồi còn cua ai, để tụi em cho, tụi em còn trẻ mà.

-Đúng rồi, các chị cứ để bọn em.

-Hey, vậy sao được, không có công bằng.

Cả đám vẫn đánh mắt theo dõi từng hành động của Hani và Kun.

-Trời ơi, hần uống nước thôi mà cũng thấy đẹp chứ.

-Ờ ờ, quá tuyệt.

Nhân viên nam nào đó đứng chặn tầm nhìn của đám nữ nhân viên.

-Sao, thằng này thích gì đây.

-Mấy cô ngắm đủ chưa hả đám mê zai.

Nhân viên lớn tuổi nhất lên tiếng.

-Cái tên này, người ta đang ngắm zai đẹp, tự nhiên vào căn là sao.

-Chep chép mấy bà chỉ suốt ngày biết cắm đầu vào ghi chép không thì cắm đầu vào đit ô tô thôi.

Câu nói đùa quen thuộc nên đám nhân viên nữ không có phản kháng.

-Ờ thì kệ tụi tui, sao?

-Không ra ngoài sao biết bên ngoài nhiều đàn ông đẹp.

-Há, sao cơ.

-Các người nhìn đi, trai đẹp đầy ra không đếm sao phải ngắm bọn trẻ ranh chứ.

-Đâu.

Người đàn ông này đang đập nhẹ vào ngực mình, vênh mặt.

-Ví dụ như tôi nè...

Câu nói khiến cả đám cười bò ra vì buồn cười.

-Haha, xem lại mình đi nhá.

-Ồ ồ, buồn lôn. Mặt thì như trái banh, rang thì cái rụng cái còn, tóc thì thưa thưa như đi trong gió. Haha, đẹp quá ha.

-Mấy người này lại thích trêu đùa tôi phải không. Người ta tuy có vậy nhưng vẫn nam tính chán. Nhớ đâu...

-Sao?

-Hai tên đó... bóng lỏng lộn thì sao?

-Ấy, bậy không à, trông người ta men lì vậy cơ mà.

-Biết đâu được ấy. Các bà không xem mấy bộ phim đam mĩ à, toàn trai đẹp yêu nhau thây.

-Cái tên này, lại linh tinh rồi, biến khỏi tầm nhìn cho người ta coi cái.

Cả đám nhân viên xua tay đuổi người đàn ông đó rồi tiếp tục đánh mắt về hướng Hani và Kun.

Nhân viên nan đó bậm bịch:

-Hum, các người chứ chờ lấy.

Chiếc xe lắp đặt xong Hani và Kun mới dừng lại, nghỉ giải lao. Hai người ngồi tạm xuống chiếc ghế sắt gần cái ô tô mới sửa, Kun đưa tay áo lau nhẹ mấy giọt mồ hôi đang trực chảy xuống một cách từ tốn trong khi Hani lau túi bụi khiến khuôn mặt lại trở lên nhọ nhem.

-We, anh bạn, mày làm gì vậy, ngu người.

-Huh. – ngáo ngơ.

-Mày nhìn cái mặt mày có giống mặt mèo không? – tâm trạng có vẻ vui.

-Sao chứ.

Hani chạy lại soi mình qua tấm gương ô tô.

-Há, hài hước vô độ rồi. Nhọ nhem thế này.

Tiếng hô:

-Hai đứa vào rửa chân tay rồi nghỉ ngơi chút đi.

-Vâng, bọn em biết rồi.

Hani hử nhẹ Kun.

-Đi.

Kun thái đôi gang tay đầy dầu nhờn vắt sang một bên bỗng Hani bật cười.

-Hahaha.

-Cười chi...? Làm sao.

-Haha, mắc cười quá. Nhìn kia.

-Gi? – khó hiểu.

-Trên mặt mày nhọ kia.

-Hừ, vậy hử, đâu. - mãi vội chỉnh sửa nhan sắc.

-Để tao lau cho.

Hani tỏ ra giống như đứa trẻ con nghịch nghịch ngợm, quẹt một ngón tay đầy dầu nhờn lên mặt Kun rồi cười phá lên.

-Haha, nhìn kia.

Kun gạt ngay tay Hani khi biết mình bị lừa.

-Ế, tên này làm gì thế hả, khuôn mặt đẹp trai của tôi.

Kun mãi vội lau vết bẩn đó nhưng càng lau vết bẩn càng ngoen ra khiến Hani càng cười lớn.

-Haha, hay chưa kia, giờ chúng ta mới đúng là một team. Haha

-Nhắc đến mới nhớ, bao lâu không đánh liên minh rồi.

-Ừ ha. Nhưng mà có trò này vui hơn.

-Gi, mày lại nghĩ trò gì à.

Hani nói nhỏ vào tai Kun. Đám nhân viên nữ hóng hớt cổ đông tai nghe xem hai người nói gì nhưng không thể nghe thấy.

-Há, mày điên à. Giờ mình là công dân rồi, có phải còn đi học nữa đâu mà nghịch thế chứ. – nói lớn tiếng.

-Kêu vừa thôi. Đâu có sao.

Hani vừa nói vừa bịt miệng Kun.

-Mày khùng hả, nhưng... – Kun lưỡng lự.

-Mày thấy đấy, đám mấy bà chị ở đây chết mê mình rồi kia, trêu bà ta xiu. - cười trên khuôn mặt đầy mưu mô.

-Vậy liệu có ổn không? – Kun có chút e ngại.

-Hey, sao không chứ? Kệ họ đi. Mấy người trong này để ý gì đâu.

-Huh.

-Làm thử đi, nhân lúc đám đó không để ý phía sau.

Đám nhân viên đổi việc vẫn ngó ra chỗ Hani và Kun, sự tò mò của họ càng tăng lên khi thấy Hani và Kun dí dău nói chuyện.

-Không biết bọn họ định làm gì? – tò mò hết sức.

-Hey, trông kia, cái tướng ngồi đẹp chết người không cơ chứ. - vừa ngồi vừa mơ mộng.

Nhân viên khác nói giọng là lướt.

-Kia hay là nhân lúc hai tên đang ngồi chơi bọn mình ra tán phét chút, nhờ đâu tán đổ một trong hai tên thì sao.

-Hey, quên đi bà, bà thì tán mấy con phốc ngoài đường chắc là đồ đó chứ còn tán người thì... hehe mơ đi.

-Kệ đi, tụi mình ra nói chuyện với mấy tên đó.

Cả đám phấn khởi sửa soạn tóc tai, quần áo cho gọn mới rời khỏi. Vừa định đi, nhân viên nào đó kêu:

-Nhìn kia chị em

-Há. Sao

Ánh mắt tập trung hết vào chỗ Hani và Kun. Hai người đang nói chuyện bỗng Hani thấy ngựa trong người đàn ông nhờ Kun gãi hộ.

-Tự đứng lại ngựa chứ, gãi lưng giúp đi. – giọng là lướt.

-Thôi được rồi, hành người ta à.

-Trời người ta quý mới hành chứ, đáng ghét ờ... – nói nhõng nhẽo bắt trước con gái.

-Thôi thôi được rồi anh thương, quay lưng anh gãi cho nhé.

-Đây.

Hani vờ như mình là người đồng tính, quay lưng lại phía Kun để cố tình quay mặt ra phía đ nhân viên nữ.

-Ay za, gãi mạnh nữa lên.

Kun gãi nhẹ nhẹ sau lưng Hani, cố gắng nhịn cười trước tình huống này.

-Cậu diễn hơi sâu rồi đấy.

Kun nói nhỏ đủ để Hani nghe thấy như Hani lại cố tình trả lời to.

-Ay ya, kêu gì chứ, diễn sâu vậy mới của được mày chứ.

Hướng nhìn từ phía đám nhân viên thì thấy hai người thân mật đến rùng mình.

-Ồi... chị em... hình như hai tên này... bóng... bóng đó. – giọng run run.

-Ủm hình như vậy ghê quá à.

-Trời chết mất, tôi nổi cả da gà lên rồi.

-Da gà bà oi.

-Hey, da gà mỏng quá, phải da điều nó mới to.

-Chúng ta ... có... ra làm quen nữa không.

Cả đám phản đối:

-Không, không mới ra làm quen bọn nhóc con bóng đó.

-Hức không ngờ đó. Trời ơi số tôi khổ quá. Bây giờ trai đẹp yêu nhau hết rồi còn bọn mình thì yêu ai.

Người nào người nấy thất thất vọng tràn trề bởi họ không ngờ hai thanh niên trông nam tính lại đồng bóng khiến kế hoạch làm quen thất bại.

Hani và Kun nháy nhau cười vì đều đều được đám nhân viên. Cả hai sững lại khi có người bước vào cửa hàng.

-Há, Rin.

Rin đi vào trong với đôi giày đỏ chót dưới chân, áo da mỏng khoác ngoài chiếc áo phông trắng cổ rộng bên trong. Đội chiếc mũ lưỡi trai hip hop trông thật phong cách.

-Chào hai huynh. – thái độ thần nhiên.

Rin chỉ cười nhẹ trước khuôn mặt ngờ ngàng của Hani và Kun.

-Hai anh... làm sao ngờ ngàng vậy.

Sự có mặt của cũng khiến cho cả cửa hàng ai nấy đều ngạc nhiên. Nhất là đám nhân viên nam, thấy có gái đến là tí mắt.

Rin từ từ đi lại chỗ Hani tiện thể ngắm nghía quan sát mọi thứ nơi đây. Nó rất rộng rãi đúng chất của một cửa hàng sửa chữa nổi tiếng. Các thiết bị hiện đại, đồ nghề để sửa chữa cũng rất thuận tiện. Điều đáng gờm ở đây mà vừa vào Rin đã để ý chính là máy hút mùi. Quán rất sạch, gọn gàng và cô chỉ nghĩ thấy mùi dầu nhớt nhẹ nhẹ.

-Hai anh ... làm ở đây có vẻ cũng tốt đấy.

Đánh mắt nhìn quanh rồi chọn chỗ ngồi cạnh Hani.

-Đệ đến làm gì? Không học hử?

-Đệ á, trốn học theo huynh đây.

-Ha, hay vậy, uống nước không huynh mời. - Hani hếch mặt ra vẻ.

-Thôi. Em đến xem các anh thế nào thôi.

Hani và Kun nghiêm túc, cố tỏ ra mình là những người con trai nam tính, mạnh mẽ và ga lăng.

-Không phải ngại đâu.

Kun tát sọt đầu Hani.

-Mây điên hử, nghĩ sao mà bảo Rin để cho Rin ngại, nó á dây thần kinh xấu hổ đứt lâu rồi. Haha.

Rin cau mày.

-Các huynh trêu đùa đệ.

Cả hai cùng cười phá lên.

-Thôi đi đừng đùa nữa.

Cả hai im ngay.

- Các anh định làm việc này luôn hả?

-Chuyện gì nói cũng được còn chuyện học thì dẹp nhá, anh không muốn nhắc đến. – Kun lắc nhẹ đầu, nói nhẹ.

Hani nói lớn hơn:

-Đúng đấy, đệ đến đây huynh rất hoan nghênh nhưng đừng nhắc học nhá.

Rin bất trùng câu nói.

-Huh, ned các huynh đệ đâu có nhắc đến học đâu, tại các huynh mà. Hahaa.

Kun và Hani nhìn nhau cười trù.

-Ờ thì... - áp ứng, Huynh tưởng..

-Hey, huynh ảo rồi. Theo như mấy bộ phim đệ xem, khi nhắc đến chuyện không thích nhân vật sẽ nói như vậy. Như mấy huynh nói đừng nhắc đến chuyện học ý... em biết ngay mà nên mới được cười một cú chứ. Haha. – cười đều. Vậy chính tỏ các anh vẫn nghĩ đến việc học, nếu không sao phải trốn tránh chứ.

-Cái đó...

-Hey, có thể xin thầy được mà, em với mấy đứa đang nghĩ cách cho các anh đây.

-Hừ, ai mượn cô nghĩ cho tui tui chứ. Thôi đi đừng ảo.

-Nè nè, mấy ông huynh, đệ phải đến để các huynh có thêm động lực đây.

Hani và Kun bị nói trúng tim đen nên cả hai đều cảm thấy khó xử.

Thực chất trong suy nghĩ Hani vẫn lưỡng lự giữa việc học và đi làm, công việc kiếm tiền mà cậu rất muốn nhưng ngay khi gặp Rin bỗng cái cảm giác muốn trở lại tiếp tục đi học và quậy như trước. Nói ra thì không đáng mặt nam nhi bởi cậu đã thẳng thừng nói sẽ nghỉ học còn nếu không nói thì cậu sợ rằng mình sẽ hối hận suốt đời việc mình đã làm.

Còn Kun, những suy nghĩ quanh quẩn khiến cậu khó chịu. Cậu không lưỡng lự như Hani bởi cậu đã xác định rõ khi rời khỏi trường cậu sẽ đi làm luôn và cũng không có ý định xin xỏ để quay lại. Nhìn thấy Rin ăn mặc sang trọng, phong cách khiến cậu tự phải nhìn nhận lại bản thân mình, lấm lem bẩn thỉu. Tuổi này đang là tuổi học tuổi chơi, là độ tuổi đẹp nhất đời người thì tội gì không hưởng thụ mà phải cắm đầu làm những công việc nặng nhọc.

Rin để ý nét mặt thay đổi của hai anh bạn, cô cho rằng mình đã thuyết phục được hai tên nhưng câu nói từ Kun khiến Rin hụt hẫng.

-Nhưng mà... không được đâu Rin.

-Tại sao? Các huynh cố chấp quá. – khó hiểu.

-Đệ thử xem, bọn huynh làm sao quay về, quay về thì quá nhục nhã còn gì. – Kun khẳng định chắc chắn.

Hani yên lặng bởi cậu vẫn chưa quyết định lập trường cho mình.

-Anh Kun, thực sự anh...

Rin chưa nói xong, tiếng rồ ga của chiếc ô tô con đã bỏ mui trên phóng thẳng vào trong cửa hàng, nghe tiếng phanh gấp kít...ít...

Tất cả nhân viên hốt hoảng nhìn vào chiếc xe một cách nghi hoặc.

Tiếng nói vọng ra từ trong.

-Chào.

Ren trang trọng ngồi trong xe, một tay cầm lái một tay giờ lên. Cậu vuốt nhẹ tóc mái, cái kính đen với bộ áo trắng cavat đen trông cậu thật sang chảnh, đúng chất playboy. Cậu từ từ bỏ chiếc kính trong xe, mở cửa bước xuống xe trước ánh mắt ngỡ ngàng của Hani, Kun và Rin.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nhận Tội Thay

Hiệu trưởng ngồi trước bàn làm việc, nghiêm túc hỏi khi Rin vừa đến:

- Anh chị nói đi, thế này là sao đây? – giọng khàn do bị ốm.

Rin ấp úng chưa biết nói gì, bỗng cảm thấy mình không tự tin khi đứng một mình.

-Sao em đứng ngây ra đấy vậy Tiểu Anh.

-À... cái này...

-Vụ này có sự góp mặt của đông đảo các thành viên ưu tú ý nhỉ. – ý nói mỉa mai. Hai tên muốn rời khỏi đây đã gọi đến chư, không làm gì có ai làm chứng.

-Em không biết nhưng... sợ mấy huynh ấy không đến đâu.

Đám đông bên ngoài ngày càng ồn ào, tiếng nói rõ lớn vọng đến.

-Bọn em đây. Bọn em đến để đối chất với thầy.

Thầy hiệu trưởng và Rin cùng quay ra nhìn, cô không ngờ đó Kun và Hani đã trở lại trường cùng Lê và Iron.

Hiệu trưởng gật nhẹ đầu, vẻ mặt an tâm phần nào.

Lê, Iron và Tam Hồ đứng xếp hàng dọc trước mặt thầy, từng người trả lời một cách hài hước.

- Vâng, em biết rồi. – Kun vờ nghiêm túc nhận lỗi.

- Nhưng thực ra không như thầy nghĩ đâu. – Hani phủ nhận, lắc nhẹ đầu.

- Đúng ạ, do bọn chúng gây sự trước mà. – Ji nói lí do.

- Bọn em cùng lắm cũng chỉ là tự vệ thôi. – Iron thần nhiên ngụy biện.

- Nhưng dù sao chuyện đó cũng không thuộc phạm vi trường học mà thầy. – Piza cười toe một cái.

- Và hơn nữa, bọn em cũng chưa gây ra việc gì lớn. – Nam biện minh.

Thầy giáo nghe bọn nhóc nói đến nhưc cả đầu, đập tay xuống bàn yêu cầu:

- Các anh chị có thể nói ít được không hả, tôi đã nói gì đâu chứ. Rồi, các anh này đã nói hết vậy hai em xếp cuối cùng đứng nói nốt đi cho đủ hàng.

Học sinh các lớp đứng đầy bên ngoài muốn hóng chuyện của đám bạn bên trong. Min và Ren cũng từ ngoài nhìn vào, họ đều tỏ ra lo lắng.

Lệ có phần sợ hãi, trong lòng thấp thỏm, cả người cô như nóng gian như bị nung khi đứng đối diện với thầy. Rin cười nhẹ cố ý an ủi Lệ.

- Lệ, yên tâm đi, bọn mình sẽ không sao đâu mà.

Rin đứng ra khỏi hàng, trực tiếp đối diện với thầy giáo khiến cả đám bạn cũng phải lo lắng thay.

- Thầy giáo, tất cả do em, có gì thì em chịu.

Thầy gật nhẹ đầu nhưng ánh mắt vẫn hoài nghi:

- Đúng vậy hả, tôi lại nghĩ do mấy anh này thích gây sự. Có người đã đến và nói với tôi về vụ gây lộn của mấy em. Sắp tốt nghiệp rồi mà còn thích gây sự, không sợ bị hạ hạnh kiểm hả.

- Thầy giáo, người báo tin có phải một người đàn ông không?

- Đúng.

- Ông ta bảo sao ạ? – thái độ bình tĩnh hỏi.

- Người đó nói học sinh trường mình gây sự với người của họ, ông ta còn chỉ rõ cả tên của học sinh trường mình nữa.

Rin cười nhẹ:

- Thầy, như vậy thầy cũng tin được ạ.

- Người ta làm chứng mới đến tố cáo chứ.

- Thầy có nghĩ hẳn vu cáo bọn em không? Bọn em đâu to gan đi gây chuyện thị phi chứ.

Trong lúc đám bạn đang thấp thỏm, lo lắng thì Rin vẫn tỏ ra tự tin đứng trước mặt thầy.

- AI có thể làm chứng cho các em không?

Rin suy nghĩ, sắc thái trên khuôn mặt cô thay đổi dần, không còn tự tin nữa. Ren đứng bên ngoài, thấy Rin đang lúng túng cậu rất lo và chỉ muốn chạy vào giải cứu đám bạn. Nhưng nghĩ đến chuyện nếu làm như vậy thì Rin sẽ cho rằng cậu là người chỉ biết dựa dẫm quyền lực mà làm liều. Cậu nắm chặt bàn tay, bản thân cũng không thể hiểu từ bao giờ lại quan tâm đến cách nhìn của Rin về mình.

- Mình làm sao thế này?

Đám học sinh bên ngoài xôn xao bàn tán, bên trong phòng không khí vẫn căng. Rin thở mạnh một cái, lấy tinh thần nhận lỗi:

- Thầy... lần này em nhận sẽ nhận, chỉ do mình em làm thôi, mấy người này đâu liên quan. – dứt khoát.

Nhóm Tam Hồ ngớ ngàng:

- Rin em làm gì vậy?

- Sư đệ, sao nhận tội giúp bọn anh.

Hani đứng ra nhận: - Thầy, do em gây sự, không liên quan đến Rin.

Rin tức giận kéo Hani lại:

- Sư huynh, làm gì vậy, đâu mượn huynh nhận lỗi thay đệ. NẾ, huynh muốn bị đình chỉ hay đuổi học hả.

- Nhưng mà... dù gì bọn huynh cũng bị đuổi rồi.

Hani càng áp úng thì càng khiến hiệu trưởng cho rằng Hani định nhận lỗi giúp Rin.

- Thôi nào? Đừng cãi nhau nữa.

Iron lên tiếng:

- Con trai làm sao để con gái nhận chứ.

Rin tức giận nói lớn:

- Mọi người yên lặng đi, đừng nói nữa.

Cô đi lại sát bàn làm việc của thầy, đồng dục.

- Em, chỉ có em làm thôi, người sui thầy không nói với thầy là em rất siêu sao?

Nghe Rin nói giọng điệu vẫn mạnh mẽ khiến Ren ở ngoài cũng thấy an tâm.

Rin tiếp tục nói:

- Thầy bảo các bạn ra hết đi, việc này không liên quan đến họ. Em sẽ viết bản tường trình cho thầy. – Rin thẳng thắn nói.

- Được. – giọng vẫn nghiêm túc. Nề tình em là người không thích vòng vo.

- À còn nữa... thầy em có thể... làm luật sư sau khi khai báo sự việc được không?

- Được, nếu ý kiến thuyết phục.

Đám bạn bị đuổi hết ra ngoài, không khí trong phòng hiệu trưởng vẫn căng, cảm giác như chạm nhẹ vào nó sẽ vỡ bung ra. Rin lặng im viết bản tường trình, vì sự việc đánh nhau này nghiêm trọng do động vào đám du côn nên đám học sinh bên ngoài cũng biết ý giữ yên lặng.

Iron đứng bên ngoài rất bức xúc, lo lắng đi đi lại lại, Lệ bàng hoàng chỉ biết vục mặt vào lòng bàn tay. Lúc này Ren không ở đây mà cậu đã vào lớp, nhưng ngồi trong lớp mắt lại luôn hướng đến phòng hiệu trưởng. Cậu thấy không an tâm tiếp tục chạy xuống.

- Cậu ta thật sự có khí phách vậy ư?

Rin đưa bản viết tay cho thầy, không khí bớt căng khi Rin biện minh:

- Thầy, bảo em làm luật sư mà.

- Rồi, cô nói luôn cho tôi còn xử lí.

- Nếu thầy không tin bản đó thì em cũng chịu nhưng mà... thầy phạt em thì phạt nhẹ thôi nha thầy, vì việc đó không diễn ra trong khu vực trường, thứ hai chỉ là bọn em phản kháng thôi.

- Vậy ý em là sao?

- Hì, thầy có phạt thì phạt nửa tháng hay 15 ngày thôi thầy nhá. – giả bộ nhí nhảnh nịnh thầy.

- Hừm. - thầy cau nhẹ mày.

- Em biết nay thầy đang khó chịu nhưng trông thầy vẫn phong độ lắm đó.

Thầy giáo chỉnh lại bộ đồ về mặt đầy kiêu hãnh. Thầy xem bản viết tay của Rin, ậm ừ một hồi mới hỏi:

- Em có người làm chứng không? Có người làm chứng với mục đích chính đáng.

Tiếng nói từ bên ngoài vọng vào xé tan sự căng thẳng trong phòng.

- Em làm chứng. – Ren rẽ người đi vào trong tư thế oai phong, đứng sát bàn làm việc của thầy giáo.

Thầy mở to mắt ngạc nhiên: - Ren, em... làm chứng...?

Ren vẫn giữ thái độ thản nhiên trước bao con mắt trầm trở từ bên ngoài.

- Em có thể làm chứng được đúng không? – nói chậm rãi để biện minh. Ai cũng biết em và Rin đầu ư gì nhau mà em vẫn muốn làm chứng.

- Huh, thật là chỉ do mình Rin làm? – nghi ngờ.

- Không phải, người gây sự trước là bọn kia mới đúng thầy ạ. Em nghĩ chuyện này được lên kế hoạch hết rồi, đến để gây rối cho Rin thôi.

Thầy sững người trước câu nói của Ren, bởi theo như cái nhìn của thầy về Ren, cậu không hề ư đám bạn nghịch ngợm này thì tội gì phải che giấu cho

chúng.

Rin cảm thấy khó hiểu cứ nhìn chăm chăm vào Ren, khoanh tay trước ngực, cắn nhẹ bờ môi dưới suy nghĩ vì cô không thể ngờ Ren lại giúp mình. Được thế cô lấy cớ:

- Thầy, có bạn làm chứng cho em mà, thầy phải tin trong đó viết là sự thật chứ.

Cô quay sang nhìn Ren với ánh mắt đa nghi “Cậu ta biết trong bản viết tay mình viết gì mà vào làm chứng chứ, lại còn đúng với ý trong tờ giấy mình ghi nữa chứ”

Thầy suy nghĩ một lúc, đưa ra ý kiến:

- Nhưng dù sao vẫn bị hạ hạnh kiểm, nếu muốn không bị hạ thì... phải có thêm vật chứng để thuyết phục.

Rin nhìn thầy giáo, lắc nhẹ đầu: - Cái này thì em không có rồi. Thầy...không tin cứ phạt em là được nhưng mấy bạn em không liên quan đâu đấy. – ăn nói rất vững, không chút lo sợ.

Ren thở dài, nhắc nhở Rin:

- Nè, cô bạn, cậu có tin nhắn đấy, mở ra đọc đi. – lạnh lùng. Thầy giáo, việc của em xong rồi, em đi đây.

Đội thầy gật nhẹ đầu Ren quay lại đi ngay khỏi cửa. Rin nhanh chóng xem tin nhắn, sự vui mừng hiện rõ ra mặt khi tin nhắn đó là một đoạn video.

- Ô, thầy, em nghĩ có vật chứng rồi.

Đoạn video đó được cắt rất nhiều nhưng được ghép một cách rất thành thạo.

- Thầy xem nè. – vui vẻ đưa thầy.

Thầy mở to mắt, cố giữ bình tĩnh xem đoạn video. Quả thật như trong bản viết tay của Rin, hai tên du côn đến gây sự với Lệ rồi sau đó là cả một đám Rin vì bảo vệ bạn mới liều mình chống cự. Thầy thật sự ngỡ ngàng khi xem hết đoạn video.

- Em...có phải là người không mà...đánh ngã hết bọn to con này vậy.

Rin ngượng ngùng vì biết đây là đoạn video đã chỉnh sửa chứ làm sao Rin có thể hạn gục nhiều tên một lúc như vậy.

- Ồ thì...cái này cũng do em may mắn thôi.

Thầy từ từ đặt chiếc điện thoại xuống, lấy lại sự điềm tĩnh trên khuôn mặt.

- Được rồi. Bây giờ tôi sẽ đưa quyết định.

Rin vẫn bình tĩnh nhưng Hani và Kun ở bên ngoài lại rất lo lắng, chăm chú nghe thầy nói.

- Tiểu Anh, em không phải là lần đầu tiên đứng đây nhưng...lần này tôi sẽ tha.

Cả đám bên ngoài mừng rỡ hô ầm lên. Hani và Kun nhìn nhau, gật nhẹ đầu, về mặt đầu sự vui mừng.

- Nhưng...- Thầy giáo nói ngập ngừng.

Tiếng ồn bên ngoài tắt hẳn, nét lo âu lại tiếp tục trên khuôn mặt hai anh chàng.

- Nhưng...em phải lao động quét sân trường nửa tháng cho thầy.

Hani thở mạnh, cậu thấy nhẹ nhõm cả người khi nghe thầy giáo đưa ra yêu cầu xử phạt. Rin chỉ cười nhẹ đánh mắt nhìn mấy đứa bạn.

-Thầy thầy... còn...

-Sao?

-Hani và Kun á thầy.

-Thì... nếu hai tên đó không vi phạm nội quy thì...

Thầy đánh mắt về Hani và Kun đang đứng ngoài nói tiếp.

-... hai đứa có thể trở lại học.

Rin vừa ra khỏi, cả đám ủa vào hỏi thăm.

- Rin, em...đứng đấy có thấy lo lắng hay sợ hãi không? – Ji mãi vội, chạm tay lên ngực hỏi.

- Không, em thấy vẫn bình thường mà. – Rin thản nhiên trả lời.

Việt chạy vòng vục lại hỏi: - Sao sao, sống chưa hay tìm ngừng đập rồi.

- Hey, cái tên này, chắc tìm tôi ngừng đập rồi mới đứng ra đây nói chuyện với ông. – cách nói ngược.

Lệ vui mừng thay: -Rin à, tốt quá rồi. Chỉ bị phạt nhẹ. À mà...video đó ở đâu vậy.

Cả đám tò mò, Piza dục: - Nói nhanh đi, chậm chậm quá làm tôi tò mò chết đến nói rồi nè.

- HA, vậy ông đi chết đi, nè nhảy cầu hay hơn đấy. Haha.

- Đúng là ác ôn thiệt mà.

Hani và Kun ngượng ngùng, gãi đầu gãi tai, ấp úng nói.

-Ồ... cảm ơn em

-Cảm ơn đệ nhá. Đã nhận hết tội về mình.

Rin cười nhẹ.

-Sao nghe anh nói xa lạ vậy. Mình là bạn mà.

Rin vừa nói vừa tìm kiếm người nào đó xung quanh:

- Video đó từ điện thoại của Tuyết.

Cả đám ngạc nhiên.

- Tuyết, là con nào? Ji tò mò hỏi.

Kun tát véo sườn má Ji: - Sao mày ngốc thế vậy, là người chứ là con nào. À nhưng mà tại sao?

Hani lại tát vạt sườn đầu Kun:

- Sao mày ngốc thế hả, Tuyết mà cũng không biết. – Quay sang cười toe toét. Hi, không biết thì hỏi. Rin, Tuyết là con nào?

Rin chỉ tay và cô bé đang đi lại phía mình.

- Chính em ấy.

Cả nhóm Tam Hồ ngỡ ngác nhìn cô gái đó. Họ tò mò vì tất cả các gôn trong trường họ đều biết đến nhưng cô bé này lại chưa gặp bao giờ.

- Sao nhìn lạ vậy?

Lệ trả lời họ:

- Con bé luôn ở trong lớp, không ra ngoài thì ai biết.

Rin trêu: - Mấy sư huynh có huynh nào thích đệ giới thiệu cho.

Ji quay lại, chấp tay vái:

- Lấy hôn, vái cả nón với bà đấy.

- Hey, ngại gì, đang ế bỏ xừ còn bà đặt.

- Nè, nè, cho cô đệ nói lại nha, anh đây... không đi thì thôi chứ hờ ra thì á...bao nhiêu người theo đấy. – Vuốt tóc, vênh mặt lên trời.

Cả đám lại có chuyện cười.

Tuyết rất nhẹ nhàng, cô hỏi Rin: - Chị Rin, chị...không sao chứ. - ấp úng vì ngượng.

- Cảm ơn.

- Không gì. – Cười nhẹ cũng đủ thấy sự nữ tính trên khuôn mặt.

- Nhưng...sao em quay được?

Tuyết vui vẻ nói:

- Thật may vì lần trước đã lấy số chị. Em không biết ở đó là quán chị làm việc nên chỉ đi ngang qua xem thôi, thấy mấy tên gây lộn em mới nhận ra chị và chị Lệ.

- Nhưng, vì sao em lại quay? – gặng hỏi

- Vì em hâm mộ chị mà. – ngượng ngừng nói nhỏ nhẹ.

Cả đám ồ lên khiến Tuyết càng đỏ mặt.

- Ay xô, Rin cũng có phan hâm mộ rồi đấy.

- Haha, hâm mộ làm cái gì, cứ đề cao Rin. – Việt vờ ghen tị.

- Nè, hơ ông, chẳng được ai hâm mộ.

Việt lúng túng nói bừa:

- Ờ thì...Hâm mộ làm gì, hâm là hâm hấp, mộ là mộ, hâm mộ là bị hâm phải xuống mộ à. Cái đấy tôi không cần. – Phui tay.

Cả đám cười phá lên.

- Lại điên rồi.

Rin dơ tay ngăn cản sự bàn tán.

- Em nói tiếp đi, mỗi vậy thôi hà.

- Còn chứ, nguyên nhân chủ yếu là...em gặp một anh, anh ta bảo em quay đây, chứ không làm sao em biết đây là chị mà quay.

- Người đó là ai? – Rin nghiêm túc hỏi.

- Cái này thì em chịu, nhưng hình như anh ấy mới đứng đây.

Mọi người nhìn theo hướng Tuyết chỉ nhưng không có ai, chắc người đó đã đi.

Kun bám nhẹ vào Rin nịnh:

- Công nhận em giỏi đấy, nhiều người bí ần giúp quá ha.

Rin cười gượng, trong đầu vẫn suy nghĩ người bí ần đó, Cô chợt nhớ đến người mà mình gọi là Kị sĩ bóng đêm, có thể là anh ta đã giúp.

Hani đứng trước mặt Rin nói:

- Sư đệ làm bọn anh ngại quá đấy, đường đường là Tam Hổ mà lại để con gái nhận.

Rin cười nhẹ: - KHông vấn đề gì đấy là em, còn nếu là mọi người thì chắc...bây giờ đang thả rông ngoài đường hết rồi.

Việt xen vào, trêu đùa:

- A, thả rông ngoài đường á, cái đấy phải hỏi Lệ.

Lệ nhăn mặt, không hiểu chuyện gì.

- Là sao?

Việt nháy mắt với Piza và Nam.

- Cậu ta ý muốn nói điều xấu xa đó. – Nam nói.

Lệ đánh nhẹ mắt xuống ngực mình, cô nhận ra ngay ý Việt muốn nhắc đến. Cô tức giận đuổi theo:

- Ê, tên kia, cậu nói gì hả, cậu nhìn thấy chưa mà nói chứ.

- Trời ơi, tôi là ai chứ, đâu cần nhìn, hóng hót là được mà. Haha

Rin và đám bạn vừa vào lớp cô giáo đã hỏi thăm.

- Các em có sao không vậy? – giọng lo lắng.

Việt lùi thui đi lại gần cô, vờ buồn rầu khiến cô càng lo lắng:

- Cô ơi... - đổi ngay thái độ. Bọn em không bị sao cả. – vui vẻ nói.

Cô thở mạnh, cúi người gấp xuống.

- Hừm, mấy tên này làm cô lo chết. Thầy có bảo sao không hả.

Rin trả lời ngay:

- Chỉ em bị phạt thôi, hình phạt qua loa không có gì đâu ạ, cảm ơn cô quan tâm.

Thầy học sinh của mình không có chuyện gì cô mới yên lòng. Cô giáo đi ngay lên bục giảng, vẻ mặt nghiêm túc, vênh mặt ra lệnh:

- Các em, về chỗ mình nhanh.

Đám học sinh đưa nào về chỗ đưa nấy ngồi.

Cô nhìn cả lớp, vẻ mặt vẫn nghiêm túc nói:

- Rồi, dưới phòng hiệu trưởng đã xong, giờ đến lượt cô đây.

Tiếng há... vang lên từ chỗ Việt và Piza, trong lúc Rin vẫn thân nhiên, cô đã chuẩn bị tinh thần chờ cô giáo gọi mình đứng lên. Mìn ngồi cạnh, cậu chạm nhẹ vai Rin khích lệ:

- Cậu... yên tâm đi, hiệu trưởng còn không lo thì cô chủ nhiệm lớp mình thì lo gì. – cười tươi, trông thật duyên.

- Ừm, thanks.

- Cảm ơn chuyện gì?

- Lúc tôi trong phòng hiệu trưởng, cậu cũng rất lo đấy sao?

- À... cái đó... - lúng túng. Bình thường thôi, bạn bè mà.

Hai chữ bạn bè khiến Rin có chút thất vọng.

- Rin nè, không chỉ tôi đâu, tôi thấy sắc thái của Ren cũng rất lo lắng đấy.

- Há, cậu cũng để ý tên đấy hả. Tôi không tin đâu, cậu ta mà lo cho tôi thì tôi yêu luôn cậu ta đó.

Mìn vừa cười vừa xoa đầu Rin.

- Nè, cậu bỏ tay ra đi, tôi đâu phải trẻ con.

Cô giáo gọi:

- Rin, đứng lên cô bảo.

Rin đứng ngay dậy.

- Vâng, có gì cô cứ dạy. – vuốt nhẹ tóc mái mới sửa kiểu bỏ mái.

Cô giáo nhắm mắt, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tại sao em là con gái mà lại thích đánh nhau hả, em bị mấy vụ rồi đấy. May lần này không vấn đề gì...

Cô giáo nói một thôi một hồi giảng giải đạo lý từ Khổng Tử đến Khổng Minh, cô vừa ngưng cũng là lúc học sinh gục hết xuống bàn.

- Cái gì thế này, bọn chúng có thể gục hết khi mình chưa nói xong cơ chứ.

Cô giáo thờ mạnh, ngồi ngay xuống bàn làm việc.

Rin gục xuống bàn, cô không ngủ mà suy nghĩ về Ren. Cô đưa tay ra nhìn đồng hồ, bỗng thấy không an tâm về vết thương của Ren khi thách cậu ta chơi trò bắt chim.

- Trời, tự dung mình lại lo lắng cho cậu ta chứ, mặc kệ đi. Giờ chắc cậu ta đang chui ở chỗ nào rồi. – Nói nhỏ đủ để nghe thấy.

Trong lúc các lớp đang học thì Ren đang ở dưới phòng y tế. Cậu cởi áo khoác ngoài, bên trong mặc áo phông ngắn tay đen. Cậu cắn chặt răng cố chịu để Iron băng lại vết thương.

- Vụ 24 chắc ổn rồi. – thái độ tự nhiên.

- Ay...Anh ta có bị sao không?

- Hôm đó lúc tôi đến thì 24 đang bị đuổi, chân anh ta hình như bị thương nhẹ. Tôi giúp anh ta trốn khỏi bọn yêu nữ đấy rồi.

- Hình như đám yêu nữ thiếu mất một chữ cái.

- Chữ D. – Vừa nói vừa cuộn băng cho Ren.

- Cũng may cô ta không có ở đó, 3 yêu nữ kia mà thêm cô chữ D vào nữa chắc mình không thoát được mất.

- Bọn chúng chỉ muốn bắt mình để ép Aphia giao 2 nửa bản đồ thôi.

Iron cầm kéo cắt đoạn băng còn thừa trên vết thương đã băng bó.

- Xong rồi.

Ren vừa để ý vết thương vừa từ từ mặc lên người chiếc áo khoác mỏng. Cậu chỉnh lại chiếc vòng gai trên cổ tay rồi chỉnh chu bộ quần áo. Iron thu dọn đồng băng dính máu mang ra ngoài, khi vào mang cho Ren một cốc mì hộp.

- Ăn đi.

- Đưa đưa.

Cả hai cùng mở hộp mì ăn một cách nghiêm túc. Họ vẫn có thói quen vừa ăn vừa bàn việc để cảnh giác và tránh những con mắt xung quanh.

- Vết thương của cậu tiến triển rất tốt. – Vừa nói vừa gấp mấy sợi mì.

Ren chỉ lấy đũa chọc chọc vào hộp mì cho có lệ.

- Huh.

- Vết thương của cậu chỉ qua một đêm cũng phục hồi rồi.

- Hừm, tôi đâu có dùng thuốc của căn cứ.

- Không biết, thuốc căn cứ chỉ đặc trị dùng cho căn cứ thôi, thuốc rất đắt nhưng công dụng hồi phục rất nhanh.

- Vết thương này thì sao?

- Không phải dùng thuốc trong căn cứ nhưng chắc là loại thuốc rất đắt thì vết thương mới kín miệng nhanh như vậy.

- Hôm qua...tôi nhớ chỉ đến nhà Rin, cậu ta băng vết thương cho tôi thôi.

- Hey. Tôi có gọi bác sĩ đến nhưng hầu như trong viện đâu có thuốc tốt như vậy.

- Cậu ta kiếm đâu ra.

- Thì từ túi của cậu chứ sao? Cậu ta không đòi tiền cậu hả.

Ren thần thơ suy nghĩ - Tiền thì cậu ta có nhắc đến nhưng không thấy đòi, hơn nữa hôm qua đi làm nhiệm vụ, làm gì mang tiền. Hài hước.

Iron dùng ăn và suy nghĩ về Rin.

- Cô bạn Rin này đúng là kì lạ, cũng thú vị đấy chứ.

- Huh, thú vị ư?

- Đúng nói với tôi cậu thẩu cậu ta vẫn bình thường nha. Tôi thấy Rin không bình thường như mình nghĩ đâu, biết võ, lại còn rất mưu mẹo, hơn nữa là người to gan đấy. Lúc trước chỉ thích cậu ta vì cậu ta là người duy nhất không nịnh nọt Ren mà lại còn ghét Ren nữa.

- Sao hả?

- Điều này tôi thích. – ý trêu chọc Ren.

Ren tức giận nhưng cậu vẫn giữ vững tâm trạng.

- Nè cái tên kia, cậu chơi đùa vậy hả.

- Thì đúng rồi. Mà còn nữa...- Tiếp tục ăn mì. Cậu...có chắc là không có gì với Rin chứ.

- Không biết.

- Hay giúp cậu ta nhưng chỉ giúp sau lưng thì đó có phải tình cảm không.

Ren nghịch nghịch mấy sợi mì trong hộp, cậu gấp mấy sợi ăn để suy nghĩ.

Tan học, Rin đứng trong lớp đợi các lớp về hết mới lững thững cầm chổi xuống sân trường. Cô muốn thực hiện thời hạn bị phạt của mình. Vừa cầm được cái chổi đã nghe thấy mấy tiếng bàn tán.

- Kia, nó có phải tên Rin không?

- Ủm, nhìn cũng xinh đấy chứ. Máu đấy, cũng gọi là có chút khí phách đi.

- Tao không thấy khí phách mà tao thấy điên thì có, nguy hiểm vậy mà nhảy vào nhờ bị người ta đánh te tua thì sao.

Rin có nghe được chút xiu nhưng cô không muốn bận tâm mấy chuyện tầm phào , vẫn một mình quét sân. Có tiếng gọi:

- Sur đệ chuẩn bị hành nghề ak?

Rin vui mừng khi thấy Tam Hồ, Nam và đám bạn của Hani mỗi người một cái rế để quét sân.

- Cô bé, không nên làm một mình để bọn anh giúp cho. – Kun cười nhẹ.

Mấy cô bạn lớp Hani cũng có mặt.

- Rin à, em giúp Hani thì các chị cũng sẽ giúp em.

Rin cười về cảm kích:

- Cảm ơn mấy chị.

Lệ đi lại, khoác vai Rin an ủi:

- Coi như chuyện lần này mọi người nợ cậu.

- Đâu có gì, mọi người xem, mình đâu sao, chỉ bị phạt thôi mà, cùng lắm bị hạ chút hạnh kiểm thôi.

Ji vác chiếc rế cán dài trên vai, dục:

- Mọi người, thôi bắt đầu làm giúp Rin đi chứ nhể.

Rin cười nhẹ: - Cảm ơn, mọi người làm giúp em hôm nay là tốt lắm rồi, buổi sau không cần đâu.

Nam quan tâm: - Cả vụ trước lần vụ này, liệu hạnh kiểm cậu có lên được không?

- Tôi không quan tâm mấy cái hạnh kiểm đó. Chủ yếu mọi người không ai bị đình chỉ là được rồi. – Rin trả lời một cách tự nhiên.

Cả đám xiu mặt xuống, cảm thấy áy náy.

- Mọi người làm gì mà buồn vậy? Em không làm sao đâu mà, hơn nữa vụ này lại diễn ra trước cửa hàng của em, mọi người cũng chỉ muốn giúp đỡ thôi mà.

Việt hô lớn để chấm dứt sự im lặng của đám bạn.

- Ê, bây giờ chúng ta cùng làm đi còn về nhà ăn cơm, tôi đói quá rồi đây.

Đồng thanh: - OK.

Lệ đập nhẹ vai Việt khích lệ:

- Nay trông cậu cũng có khí phách nam nhi đấy chứ.

Việt mừng mình khi Lệ chạm nhẹ vào người cậu, vì có cảm giác Lệ quan tâm đến mình.

- À...không có gì...Việt mà lại...tất nhiên phải vậy. – ăn nói ấp úng.

Thái độ ngượng ngùng của Việt khiến Lệ thấy lạ lùng.

- Ông này nay bị điên hả.

Lệ quay đầu tiếp tục việc quét sân.

Việt hoang mang, cậu cảm thấy không vui, còn thấy ngại khi nghĩ rằng Lệ để ý mình.

- Trời ơi, cậu ta thích mình chẳng, dạo nay thái độ cậu ta cũng kì lạ, mà mình phong độ quá ấy chứ nhưng...

Đang lẩm nhẩm một mình, một bàn tay đập phía sau lưng khiến cậu giật mình.

- Việt gian, cậu sao vậy? – Rin tò mò hỏi khi thấy Việt đứng ngơ ngác.

- À, không, không có gì...à, cho tôi hỏi. – ý định tìm thông tin từ Rin. Lệ...cậu ta đang thích ai vậy?

Rin thản nhiên trả lời: - Không biết. Nhưng...chắc là một trong số đám bạn tôi.

- Há.

- Nhưng cậu quan tâm việc đó làm gì, hay...cậu thích cậu ta?

Việt lúng túng trả lời: - Làm...gì có chứ.

Rin cười nhẹ: - Nói đùa chút thôi, gì mà mặt mũi nghiêm trọng thế kia.

Hani vừa quét lá trên sân vừa nghịch ngợm, cậu hót tung lên đầu Ji khiến cậu bực bội, trực đồng lá cầm ném lại. Lá cành bay tứ tung.

- Nè nè, mọi người mà vậy chắc quét đến tối đấy.

Hani hỏi:

- Đám bạn trong tổ sự đệ đâu hết rồi.

Hani vừa nói dứt câu thì có tiếng gọi vọng đến:

- Làm sao thiếu chúng tôi được.

Piza, Tuyên và Min cũng cầm rế đi lại:

- Bọn tôi phải đi tìm đồ để quét. – Min nhìn Rin nhẹ nhàng giải thích.

Tuyên cười hô hô: - Nay được hành nghề lao công rồi. Thằng Piza rù tôi mới đấy, không bây giờ tôi đang trong quán nét rồi.

Rin thực sự thấy vui khi Min đến giúp mình. Ánh mắt cảm kích luôn hướng về phía Min. Việt đi lại, phát tay qua mặt Rin hỏi:

- Wê, cậu nhìn cái gì thế hả, nhìn vậy mòn mặt người ta đấy.

Câu nói khiến cả Min và Rin đều thấy ngại, nhìn chỗ khác.

- Cái tên này, nhiều chuyện.

Piza vừa quét sân vừa thông báo:

- Mọi người phải cẩn thận nhá, bây giờ an ninh lỏng lẻo, trấn xe đạp xe máy như gì vậy. Cẩn thận không bị trấn đấy.

Lệ vờ vịt, cô bỏ tay lên thái dương: - Ôi ôi, đau đầu quá, tôi... tôi rất sợ mất trộm xe không biết có đến lượt mình không đây, ôi ôi, sợ quá. – nói một cách hài hước.

Biết Lệ đùa Việt nhưng Việt không giám lên tiếng kích lại. Piza chép miệng lắc nhẹ đầu.

- Hey, khổ thân cô bạn tôi thật ấy. – nói đùa. Nhà đã nghèo còn sợ mất xe.

Lệ gật gật, đùa: - Tôi sợ thiệt ý, tôi hiền quá nên chỉ sợ chúng cướp xe dù hôm nào cũng đi bộ.

Cả đám cười phá lên khi nghe câu nói về trước không liên quan đến phía sau.

- Lệ dạo này cũng biết đùa rồi cơ đấy.

Lệ vênh mặt tự kiêu, nói đùa.

- Chuyện, em ở với Việt gian mà chả biết.

Cả đám cười ầm ĩ nhưng Việt lại ngại ngừng quay đi vì nghĩ câu nói đùa của Lệ là ngộ nhận tình cảm với mình “Cậu ta bị điên hay sao vậy?”

Lệ đi lại cầm tay Rin để xem giờ:

- Hum, quên, tôi còn phải đi lấy đề cương ôn tập cho mọi người nữa. Quên bég đi. Rin đợi nha, tôi lấy rồi sẽ quay lại.

- Ok đi. – thân nhiên trả lời.

Hani nói vọng đến, trêu:

- Nè, nè, cô em đi nhanh còn tiếp tục nha, không được cá trê cá chuối đâu đấy.

Lệ chép chép miệng: - Hey, ông già lắm chuyện, làm đi.

Cô bỏ đi ngay. Cô đi lên cầu thang để vào phòng cô giáo, tình cờ Ren cũng từ đó đi ra. Lệ vui sướng, chuẩn bị tinh thần chào hỏi:

- A...Ren, cậu làm gì ở đây.

Cô hồ hởi bao nhiêu thì đối lại Ren lại lạnh nhạt chỉ gật nhẹ thể hiện thái độ giao lưu rồi đi qua. Lệ xù mắt, thất vọng quay nhẹ đầu nhìn Ren:

- Cậu ta...thực ra là thế nào đấy. – khó hiểu. Lạnh nhạt với mình, về mặt đó... lạnh nhạt...

Cô quyết định đi theo Ren xuống cầu thang, dừng lại khi thấy Ren đang đứng trước mắt mình nhưng ánh mắt triu mến nhìn phía trước. Cô bỗng cảm thấy hụt hẫng khi ánh mắt đó nhìn thẳng về phía Rin, cô bạn thân của mình. Những ý nghĩ vớ vẩn xuất hiện trong đầu cô 3 cảnh tượng.

Cảnh 1 là cả hai cùng cãi nhau vì Ren.

Cảnh 2 là Lệ sẽ nhường cho Rin

Cảnh 3 là Rin sẽ nhường cho Lệ.

Lệ lắc đầu mấy cái, tự nhủ:

- Mình nghĩ linh tinh gì vậy chứ.

Cô chợt nhớ lại mọi chuyện. Lúc giải thoát Ji, cô soi gương thấy ánh mắt Ren đang nhìn mình nhưng thực chất là nhìn Rin đang ở phía sau. Điều cô ngỡ ra nữa là thời điểm ở trên lớp, lúc cô cho rằng Ren triu mến nhìn Mi nhưng lúc đó Rin cũng đang ở đó. Và khi cô thấy ánh mắt ren nhìn mình thì lúc đó Rin cũng ngồi thẳng phía cô.

- Thì ra là vậy. Làm mình hiểu nhầm.

Lệ cảm thấy có chút hụt hẫng, chút tiếc nuối. Cô tưởng rằng mình sẽ tức, sẽ giận Rin và có thể không chơi với Rin nhưng ngược lại cô lại thấy trong lòng rất thoải mái, không còn nặng nề khi hiểu nhầm Ren về ý mình.

- Cảm giác này là sao đây.

Cô cười vui vẻ khi nhận ra thực sự mình không có tình cảm với Ren mà chỉ là sự ngưỡng mộ. Cô chỉ lo mình sẽ buồn, sẽ tủi thân nhưng thực sự cô lại thấy rất vui khi điều đó chỉ là mình đang ảo tưởng.

- Vậy được rồi, tên Iron nhỏ mọn đó sẽ phải phục dịch mình cả tháng rồi. Hí hí.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thương Hại

Sau 2 tiết học, cả lớp 12a4 được về. Iron không muốn học, thấy lớp Rin được về cậu cũng nô nức chạy ra ngoài, bỏ luôn buổi học chạy đi chơi cùng Rin.

-Ê, từ thôi.

Lệ và Rin quay ngay lại khi nghe giọng nói quen thuộc. Lệ tròn mắt, ngạc nhiên:

-Hứm, Iron, cậu làm...gì vậy?

-Thì đi chơi thôi. – Iron trả lời thẳng thắn.

Rin cười nhẹ, khuôn mặt đầy sự đa nghi nhìn Iron:

-Cậu...trốn học hả?

Iron nhí nhảnh trả lời lảng câu hỏi của Rin: - Hey, học mệt mỏi, ra ngoài cho thoáng. – gãi nhẹ đầu.

-Thật không, hay là... – Rin nghi ngờ. Hay cậu định đi theo Lệ... – đánh mắt sang nhìn Lệ.

Iron ngắt lời: - Cậu bị sao vậy, đây là tôi không muốn học, chán quá ra ngoài chơi thôi chứ không phải vì đi với Lệ đâu nhá.

Lệ chép miệng, không muốn nghe giải thích. Rin bắt chộp luôn câu nói.

-Iron, tôi có nói là cậu đi theo Lệ đâu, chỉ định hỏi là Lệ bảo cậu đi theo phục vụ ak? Là cậu tự khai đấy.

-Ồ...Rin...cậu chuyên môn bắt bẻ người khác nhá.

Nhìn thái độ hài hước của hai người bạn, Rin cũng phải phì cười.

Lệ lạnh nhạt hỏi Iron: - Cậu...tôi đâu có bắt cậu theo tôi đâu chứ, dù cậu là nô lệ nhưng tôi cũng phải biết cậu còn phải học, tôi đâu phải con người tàn nhẫn mà bắt cậu nghỉ học đâu, cậu lại định biến tôi thành người ích kỉ hả...hay là...

Không để Lệ nói hết, Iron bịt ngay miệng ngăn không cho Lệ mở lời:

-Làm ơn đi, cậu nói vừa thôi.

Lệ gạt tay Iron ra, tức giận giậm chân giậm tay mấy cái bỏ đi trước.

-Cậu...phiền quá à.

Iron được thả nói:

-Hay là...cậu bỏ luôn nô lệ đi cho đỡ phiền phức. – năn nỉ

Lệ dừng ngay lại, quay ngoắt ra sau nhìn thẳng vào Iron.

-Không bao giờ, đừng mơ. - nhấn mạnh và dứt khoát.

Iron đổi ngay thái độ: - Huh, why?

-Chưa thích.

-Cho hỏi cái, kiếp trước mình có nợ gì nhau không zay.

-À...không chắc kiếp trước tôi là nô lệ cậu là chủ, còn bây giờ thì phải ngược lại chứ.

-Cũng có thể ấy chứ.

-Hum, cậu đúng là nhỏ mọn mà.

-Gi...còn hơn cậu, đồ đánh đá.

Rin đứng giữa bắt đầu thấy hoa mắt ù tai, lắc nhẹ đầu khi thấy cảnh quá hài hước. Cô hét lớn.

-Hai người...có nợ nần sao không phải vợ chồng mà là nô lệ với chủ chứ.

Cả hai phản đối, đồng thanh nói:

-Không bao giờ có chuyện đó đâu.

Mỗi người vênh mặt quay sang một bên.

Cô thần nhiên khoanh tay trước ngực, nói:

-Vậy thì thôi đi cãi nhau gì nhiều. Đi.

Nói xong đi ngay trước để Lệ và Iron tiếp tục tranh cãi.

Cả ba đi đến tiệm bánh kem, Rin không muốn nghe hai người bạn cãi nhau vì họ quá hài hước, tranh cãi như trẻ con. Từ việc nhỏ không có gì họ lại khởi ra thành chuyện lớn, chuyện lớn lại thành chuyện cực lớn. Cô một mình bỏ ra ngoài để Lệ và Iron ở cửa hàng.

-Iron cậu đang làm gì vậy, vào giúp tôi nhanh lên.

-Được rồi, đợi chút đi. Đã làm công không lương, phải từ từ.

-Từ từ thì cháy hết bánh của tôi ak.

-Ngon dữ dội. Đợi đấy. Nè, cửa hàng bọn tôi tôi còn phải bỏ kia.

-Kệ chứ, ai bảo trốn học, cậu có công nhận làm bánh kem vui không?

-Ờ thì....cũng bình thường oy. - trả lời ngập ngừng.

-Không cần biết, nhanh lên.

-Được được, lẩm chuyện quá.

Iron đi vào trong coi bếp nướng bánh, trong lúc Lệ đang vẽ kem lên mấy chiếc bánh.

-Cậu...hay Rin làm bánh ngon hơn? – ý thăm dò.

-Tất nhiên là Rin rồi.

-Cậu thì sao?

-Tôi á... – đang chăm chú vào chiếc bánh.

-Ừm

-Tôi...làm socola thì khá hơn chút xíu thôi.

-Cậu thích cái nào hơn?

-Rin thì thích ăn socola, tôi tất nhiên phải thích bánh kem hơn rồi.

-Nè, tôi làm socola hơi bị siêu đấy.

-Vậy ý hả? – không tin. Ren thì sao?

-Cậu ta á, cũng thế, làm socola thì đỉnh rồi.

Lệ không nói gì nữa, khiến Iron cũng yên lặng. Nhìn Lệ chăm chú làm bánh trông rất dễ thương.

“nhìn cậu ta cũng đẹp đấy chứ, đâu đến nỗi?” Iron vừa suy nghĩ vừa nhìn Lệ với ánh mắt trêu mến.

-Tên kia, cậu đang suy nghĩ gì mà yên lặng vậy?

-Đâu có.

-Vậy được, tưởng cậu nghĩ mưu mẹo gì chứ.

Cậu chỉ lắc đầu cười nhẹ.

Ren cũng từ quán cafe đi ra khi giao hết công việc trong quán cho người giúp việc. Tâm trạng có vẻ không vui, ánh mắt lạnh lùng từng bước thẩn thẩn đi trên đồng lá vàng rơi trên đường. Đi một đoạn cậu gặp Rin cũng đang lững thững đi trước. Cậu dừng lại khi gặp Rin tâm trạng lo nghĩ bỗng chốc biến mất.

-Cậu ta đi đâu vậy, chắc do hai quán ở gần nhau. – nói nhỏ đủ để nghe.

Rin xắn gọn tay áo, rồi lại đang thờ thẩn đeo chiếc tai nghe kiểu mới, vừa đi vừa nghe nhạc, thỉnh thoảng lại chỉnh hai chiếc nhẫn ngón trỏ và ngón giữa. Cô tháo sơ vin, thả vạt áo sơ mi trắng trùm qua hông rồi tiếp tục đi. Đôi giày cao cổ cùng với chiếc quần đen ôm sát chân trông cô rất cá tính, phong cách học tập mấy ngôi sao hàn. Cô bỏ chiếc tai nghe đeo xuống cổ khi cảm giác có người theo mình. Ánh mắt cảnh giác nhìn phía sau. Trên đoạn đường chỉ có vài chiếc xe qua lại, cô vừa đi ra khỏi khu dân cư, nghe tiếng kêu á...á... cô quay lại, thấy Ren đang dơ cú đấm trước mặt tên béo. Cô ngăn cản:

-Ren...dừng lại đi.

Tên béo đang bị Ren cầm cổ với tên gầy đột trước phá đám Rin quay ra nhìn vẻ lo sợ. Ren dừng ngay lại, sững người khi nghe Rin kêu tên mình. Một cảm giác gì đó rất thoải mái lan tỏa khắp cơ thể. Cậu buông tay khỏi người tên béo, nhìn Rin với ánh mắt lạ lùng. Tên béo được thả đẩy Ren ngã xuống đất rồi cả hai tên cùng chạy biến.

Rin lắc nhẹ đầu trên khuôn mặt đầy sự lo âu. Cô đi lại gần Ren, vẻ mặt khó chịu nói:

-Cậu, cứ hay gây chuyện. Nếu bị thù, cậu không thấy nguy hiểm sao?

Cô đưa tay ra để kéo Ren đứng dậy, vẻ mặt khá nghiêm túc. Ren thản nhiên cầm tay Rin gượng dậy nhưng cô thụt ngay tay lại, khoanh tay trước ngực khiến Ren vừa ngạc nhiên vừa bức bối.

-Cậu...

Rin quay lưng lại, lạnh nhạt nói:

-Hừm, tùy cậu.

-Sao cậu thích đùa tôi như thế.

-Ai bảo cậu hay ức hiếp người khác.

-Đâu có chứ.

Ren miễn cưỡng đứng dậy, cậu cũng không muốn giải thích.

-Nè, cậu không biện minh gì cho mình à?

-Vì ai mà tôi phải ra tay.

-Vì ai...? Chẳng lẽ vì tôi hả. Nhảm.

Ren đổi chủ đề: - Tùy cậu, tôi cũng không muốn nói nhiều nhưng mà...

-Sao hả, định nghĩ trò gì mà tôi ghét nhất hả? – ánh mắt đa đoan.

-Đúng.

-Hả. - ngạc nhiên

-Đi học.

Rin cau nhẹ mày, vì bây giờ cô không thích học chút nào, nói đúng hơn là có sự ghét nhẹ.

-Hay là...đề bữa khác nhá. – ngượng ngùng, giả nai

Ren vẫn lạnh lùng nhìn Rin nhưng ánh mắt lại rất nhẹ nhàng. Có tiếng gọi làm tan sự khó chịu của Rin:

-Sur đệ.

Nhóm Tam Hồ từ phía xa đi lại.

-Sur huynh. – Rin buột miệng.

Hani chạy lại khoác vai Ren.

-Chú này ... được đó nha. – nhí nhảnh nháy mắt với Rin.

Rin không hiểu, cứ ngỡ ngác còn Ren không chút thái độ. Kun tiếp lời:

-Cứ như vậy là tốt đấy, bọn anh thấy hết rồi.

Rin vẫn lơ lơ không hiểu hai người nhắc đến chuyện gì.

-Sur huynh, có vấn đề gì nữa vậy.

Ji khoác nhẹ vai Rin: - Thực sự em không biết à.

-Các huynh nói gì đệ chẳng hiểu.

Ji xoa đầu Rin, thở dài:

-Sur đệ thì cũng chỉ là sur đệ thôi.

-Huh.

Hani rù:

-Rin, đi chơi không? Anh có chỗ này vui cực.

Rin đổi thái độ: - Nếu em nói là không thì chắc anh vẫn kéo em đi đúng không?

Hani thân nhiên gật nhẹ đầu.

-Ren, đi cùng đi.

Ren gạt tay Hani khỏi người mình, lạnh lùng trả lời:

-Thôi, không cần, các anh rù cậu ta đi.

Quay lưng bỏ đi. Nhìn Ren bỏ đi Rin bỗng chốc cảm thấy tiếc nuối, cô không hiểu tại sao mình lại có cảm giác đó.

Cả người cùng rù Rin đi.

-Nhưng còn cửa hàng của em..

Hani vừa đẩy Rin đi lên trước vừa nói:

-Yên tâm, có gì lát về anh giúp. Ok. – nhí nhảnh có ý thuyết phục Ri.

Kun quay nhẹ phía sau nhìn bóng Ren đi khuất sau chiếc xe lại khiến cậu tò mò:

-Rin, hình như em vẫn không thích Ren à?

-Tự dưng sao anh hỏi vậy?

-Chuyện vừa nãy...

Rin chớp ngay cơ hội hỏi:

-Đúng rồi, lúc đấy có chuyện gì mà các anh cứ nháy nhau vậy?

-Chuyện này, lúc mà Ren định đánh mấy tên chuột nhắt ấy.

-Hừm, trời tưởng gì, cậu ta chỉ thích đi gây chuyện là nhanh, đúng là công tử nhà giàu, không sợ gì chỉ thích lấy thế lực dọa người.

Hani cố tình hỏi hàm ý:

-Ay za, có phải ở đây có chút gì đó quan tâm không vậy ta?

Rin đổi thái độ: - Sur huynh nói gì vậy, đệ đâu thèm quan tâm hần chứ.

-Haha, huynh có với em vậy đâu, tự mình nói kìa

Biết bị trêu ghẹo, rất bực nhưng không thể làm được gì.

-Đệ...

Kun chen vào: - Rin, em cũng không nên quá lạnh lùng với Ren. Nghĩ lại xem, cậu ta giúp em cũng nhiều đúng không?

Hình ảnh trong quán Party lại hiện lên trong tâm trí Rin. Ren luôn bảo vệ và giúp đỡ cô trong mọi tình huống. Dù bị bỏ thuốc rất khó chịu, Ren vẫn cố gắng giữ tâm trí không động vào Rin, lúc áo cô rách tả tơi Ren chạy thẳng vào bệnh viện kiểm bộ blu để Rin mặc vì mọi quán đã đóng cửa. Hơn nữa lại còn một mình ngăn cản đám áo đen để mấy đứa bạn của Rin chạy thoát.

-Rin, suy nghĩ gì vậy?

-Đâu có, anh bảo tên Ren giúp em .

-Thì đúng mà, cậu ta đâu làm gì tổn hại đến em.

-Đâu phải, đây là anh chưa biết thôi. Em không muốn quan tâm hần

Ji chen vào, cậu nhắc lại chuyện ở quán Party.

-Rin, em bảo không muốn để ý cậu ta...nhưng khi bị đám người trong quán Party đuổi em lại chạy vào cố ý để cứu Ren còn gì nữa.

Rin tròn mắt khi Ji nói đúng quá khứ mình đang nghĩ đến.

-Nhưng sao anh.

-Em không quan tâm mà lại quay lại giúp cậu ta là vì...

Rin lúng túng: - Đây...là do em thấy áy náy vì đã lừa cậu ta nên...mới quay lại thôi.

Cả ba cười phá lên khi thấy dáng vẻ ngượng ngùng của Rin.

-Hahaha, nhìn em buồn cười không chứ, làm sao phải nghiêm trọng vậy.

Ji vỗ vai an ủi: - Rin, bọn anh nói vậy thôi nhưng anh thấy nhok hợp với cái tên Mìn gì đó hơn đây.

Rin hớn hờ: - Vậy à, anh cũng thấy vậy sao.

Hani và Kun lắc lắc đầu:

-Tao lại thấy Ren đẹp đôi hơn.

-Sao có thể. Nhưng hần lẳng nhăng, Rin sao chịu được.

Hani cười nhẹ, tát sượt đầu Ji:

-Mày làm như mỗi Ren lẳng nhăng thôi vậy, sur đệ nè đã chắc không thể hả. — trêu đùa Rin.

Rin bực bội, đáp lại: - Sur huynh buồn cười thật, em ngoan mà.

Kun kể:

-Rin, em biết chuyện vừa nãy chứ.

-Chuyện Ren gây lộn với hai tên kia ý gì?

-Ừm, không phải thích gây sự mà vì...em thấy Rin.

Rin vừa tò vò vừa ngạc nhiên: - Là sao?

-Hai tên đó gây sự với bọn mình ở quán bánh của em, từ xa anh thấy chúng cầm chiếc bao và một cái gậy, định chụp bắt nhóc đi thì Ren ngăn lại đấy.

Rin chăm chú nghe kể.

“Rin bỏ chiếc tai nghe xuống cổ, cô vừa đi qua khu dân cư, hai tên du côn một béo một gầy lần trước vẫn mò theo, một tay cầm chiếc túi rộng, một tay cầm gậy. Hai tên vừa định chụp lên đầu Rin thì Ren chạy lại đá một tên ngã ra đấy, cầm chắc tay tên còn lại bẻ gãy khiến hắn đau đớn khụy xuống đất. Tiếng kêu la a...a... Nghe tiếng kêu, Rin lập tức quay lại, cô nói lớn:

-Ren...dừng tay lại đi.”

Kun khoanh tay trước ngực, nhìn lên trời, thần thơ nói:

-Đó, em tưởng cậu ta thích gây sự ak.

Ji cũng chen vào:

-Theo anh thấy, Ren nghe lời nhóc như vậy là vì...lần đầu tiên Rin gọi tên Ren đúng không?

-Há.

Hani đồng tình: - Đúng, bọn anh từ xa nghe thấy cũng ngỡ ngàng đừng nói gì cậu ta.

Kun tiếp lời: - Chẳng lẽ bằng đấy sự việc mà mấy nhóc chưa đủ thân sao?

Rin lúng túng không biết trả lời thế nào. Trong đầu cô bắt đầu có ấn tượng khác về Ren.

-Cậu ta...tốt vậy không, hay chỉ giả bộ. – có chút nghi ngờ.

-Giả bộ mà giúp bọn mình nhiều việc vậy hả.

Cả đám vừa đi vừa bàn tán, về mặt Ren không chút thay đổi, vẫn nghiêm túc.

-Bọn anh dẫn nhóc đến chỗ này vui cực.

Rin nghiêm túc hỏi: - Từ từ, các anh có trốn học không đấy hả, trốn thì em không đi đâu. - vừa nói vừa nhìn chiếc đồng hồ bên tay phải.

Ji cười nhòe:

-Hey, làm gì có, bọn anh nay được nghỉ mà.

-Vậy thì còn được.

-Hừm, từ khi chơi voi nhóc đến giờ bọn anh như đi tu ấy. Học suốt, mà ngoan cực kì luôn.

-Oái, kênh ghê, còn tự đánh giá mình ngoan, có hơi bị hài không?

Cười gượng: - Chỉ hơi bị ảo chút xúi. - vừa nói vừa lấy hai ngón tay áp vào nhau.

Kun trêu: - Các bằng hữu xem sự đệ nhà mình thế nào?

Hani suy nghĩ: - Àm...

-Trời đất, còn phải suy nghĩ.

-Tất nhiên. Sự đệ cũng...

-Anh bảo đệ xấu đệ xé...

-Ấy ấy, sự đệ cũng xinh, kute nhưng chẳng nữ tính gì cả.

Ji cười phá lên: - Lời nói không xác thực, bị dọa vậy, làm sao mà trả lời đúng được. Hahaa.

Rin bực bội, lớn tiếng: - Nè, vậy ý bảo em xấu hả.

-Hừm, ai bảo xấu, xấu như ma thì có. Haha.

-À vâng, em có vậy. – vờ giận. Anh mà nói nữa em cho gãy xương luôn.

-Ấy ấy, đừng bảo trê vậy giận nhá.

Hani phàn nàn: - Sự đệ không thể nữ tính hơn chút à.

Rin làm bộ điệu đà, hất nhẹ mái tóc buộc cao:

-Hey, vậy nà còn chưa nữ à, trong nhà em nữ tính nhất rồi đó. Em cũng tự thấy mình nữ tính mà.

Cả ba người nghe xong vờ ọe...có ý trên Rin.

-Hum, mấy sư huynh buồn cười. Có đi nữa không đây.

Cả ba cười phá lên:

-Đi.

Nhìn thái độ của mấy người khiến Rin cũng phải cười. Hani thấy Rin cười, cậu cũng thấy vui. Trông cô cười rất duyên và rất đẹp.

-Sư đệ...- ập ứng. Anh thấy đệ cười rất đẹp mà, sao đệ không hay cười.

Lệ tất hăn nụ cười trên môi.

-Không có gì đâu.

Hani dẫn Rin vài một quán game gần khu chợ.

-Sư đệ, muốn vào không.

Rin ngấm ngía mọi thứ, tỏ ra lạ lẫm.

-Đây là quán nét mà.

-Ừm.

-Đến đây làm gì?

-Thì chơi thôi.

-Huh. – tò mò. Chơi ở đây?

-Ừm.

-Nhóc giám vào với bọn anh không?

-Nhưng mà...

-Sao?

Không để Rin nói hết câu, cả ba anh chàng đẩy Rin vào trong quán.

-Chơi đi, có gì anh bao cho. À mà một nửa thôi.

-Ấy, tù từ đã. Em phải chinh chu đã chứ.

Bên trong quán rất nhiều dãy máy tính, người ngồi chơi cũng đông. Rin mới đầu lúng túng vì ở đây quá nhiều boy, nhưng nghe Hani kích Rin lại mạnh mẽ đi thẳng vài trong. Có tiếng gọi:

-Nè, Tiểu Anh. Lâu rồi mới tới.

-Oh, chú Bách. Chú quay lại làm rồi à?

-Ừm.

Người đàn ông cao to tên Bách, là người quản lí quán game.

-Chú...còn trống máy nào không? – nhìn mông lung.

-Còn chứ. 13, 14 đến 17 trống. Chỗ đó cháu hay ngồi đúng không?

-Đúng rồi, chỗ đó phong thủy tốt mà chú.

Rin thần nhiên quay lại, cô tròn mắt khi thấy nhóm Tam Hồ chăm chăm nhìn mình. Cả ba người vô cùng ngạc nhiên.

-Sur đệ, quen người ở đây? Họ hàng à?

Chú Bách nói thay: - Mấy đứa đi cùng nhỏ này hả, nó là khách quen lắm ở đây rồi.

-Há. - cả ba đồng thanh.

Rin cười nhẹ, dục: - Nhanh lên, các huynh chọn máy đi.

-Được rồi, chơi FC, ai thua trả tiền.

-Rin chơi được không?

Rin khiêm tốn: - Em biết chơi chút xíu thôi.

-Được, bọn anh sẽ nhường.

Cả 4 người chọn máy.

Trong lúc Ren vẫn thần thơ đi trên vỉa hè, có tiếng điện thoại từ căn cứ.

-Không cần đến nữa à, nay tôi cũng đang chán.

Vừa gặp máy lại tiếp tục tin nhắn.

“Ren ơi, đến đón tôi được không? Ở lớp ghi ta đó, Aly nè”

Cậu thờ mạnh, cắt điện thoại trong túi, không quan tâm đến.

-Nhiều chuyện, điện tử cho nhanh.

Ren cũng định vào quán game gần cổng trọ, tuy nơi đây nhỏ, trông rất quê nhưng quán game lại rất nhiều máy. Vừa định vào, Ren thấy cụ già cụt một chân đang lê kết dưới đất, cụ không muốn xin mà cảm rở tấm bán, ăn mặc rách rưới nhìn cũng thấy xót xa. Ren dừng lại, lấy tờ 500k trong túi đưa cho cụ rồi đi ngay vào quán.

-Chú Bách, còn máy nào không?

-Còn đây, chỗ 17. Còn mỗi chỗ đó thôi, vào đi. – vui vẻ mời.

-Được rồi. - lạnh lùng trả lời.

-Mà...cậu không nghĩ ông cụ ngoài kia lừa đảo hả? Cậu cẩn thận lắm cơ mà.

Ren quy nhẹ đầu tỏ vẻ kiêu kì:

-Tôi tin vào sự nhìn người của tôi. – nói xong đi ngay.

Bách nhìn theo Ren, lắc nhẹ đầu nhận xét.

-Cậu ta có chút lạnh lùng nhưng con người thì đâu có lạnh lùng. - cười nhẹ.

Ren đi lại máy 17, kéo ghế ngồi xuống. Cậu chỉnh lại chiếc vòng to phác đeo trên cổ và chiếc vòng tay gai đúng phong cách playboy. Quay nhẹ sang máy bên, để ý thấy bàn tay đang đánh máy, hai ngón trỏ và giữa đeo nhẫn hình hoa văn ôm lấy ngón tay bên tay phải đeo chiếc vòng đồng hồ nhỏ đen, tay trái đeo vòng gai to hơn của Ren một chút, trông cũng thật vip. Cậu quay sang, ngờ ngàng khi thấy người đó là Rin.

-Cậu bắn nhau cũng giỏi đấy.

Rin vẫn chăm chú nhìn vào màn hình, trả lời cho có lệ:

-Ừm, có vậy.

-Chơi vui ha.

-Tất nhiên, vui cực.

Cô bỗng tự ý thức được giọng nói quen thuộc, cô quay sang một cách thần nhiên.

-Là cậu? – thần nhiên hỏi vì cô không còn thấy lạ khi Ren đến những nơi thế này.

-Cậu...có phải con gái không vậy?

-Tất nhiên. – vừa trả lời vừa dán mắt vào màn hình.

-Chơi bắn nhau...

-Bình thường, hay mà, đây chỉ gọi là giải trí thôi.

Hani ngồi máy bên, gọi:

-Rin, làm gì mất tập trung vậy, mất nhiều máu quá đấy.

Ren đánh mắt ra phía sau, đám con trai đang nhìn xoáy vào Rin. Re lạnh lùng, mở to mắt nhìn đám con trai phía sau. Họ nhận ra người đó là Ren, không muốn đáp tội nên sợ hãi quay ngay mặt đi. Giọng nói xanh ròn:

-Cậu đâu cần thiết phải ghen vậy chứ.

-Há?

-Không phải sợ họ nhìn mòn tôi nên cậu mới lờm nguýt họ.

-Cậu nói gì linh tinh vậy Rin, tôi ghen nào chứ.

Hani ngồi máy bên kích thêm:

-Thôi mà bạn Ren, có thì nhận đi, tụi anh không làm khó đâu. Su đệ bọn anh dễ tính lắm. – vừa nói vừa chăm chú nhìn màn hình máy tính.

Rin hắng giọng:

-Kun, huynh không tập trung thì đừng có trách đệ cho huynh tan xác.

-Yên tâm, yên tâm, anh đã ra tay thì đừng hỏi. Dù không tập trung huynh cũng chơi được.

Rin cười nửa miệng, nói ghẹo:

-Huh, đệ thấy huynh sắp thua rồi kìa. Cứ đợi đấy, đệ sẽ chấp với huynh. - tự tin trả lời.

Gần chiều tối cả đàn mới rời khỏi. Vừa ra ngoài, tiếng Hani oang oang nói:

-Hun, vui ghê, thắng chứ. – sung sướng.

-Cũng tốt, mình không phải tốn kém. – Kun tỏ ra kiêu hãnh vì chơi thắng.

Ji xìu mặt, giả vờ buồn, vỗ nhẹ vai Rin ý muốn an ủi:

-Hey, nay buồn cho Rin rồi.

-Hù, kệ em – khôn vui.

Ji đổi ngay thái độ, tỏ ra kiêu hãnh, vênh mặt lên nhìn trời.

-Haha, thắng, Ji thứ nhất, Hani thứ hai, sau đó là Ren và Kun, quá kịch tính, quá hấp dẫn. - có ý nhấn mạnh đề trên Rin. Và cuối cùng...

-Ế ế, thôi nha, khỏi cần nha, anh thích đều không hà. Tại các anh chơi gian em mới thua đấy.

-Tưởng su đệ coi tiền như cỏ rác chứ?

-Hỏi chằm.

-Há, câu này học tập...

Rin tiếp lời: - Học tập Min.

-Oh. Vậy có buồn không? – hỏi đều.

Rin cười nhòe: - Buồn quá là điều bình thường luôn.

-Huh, câu này học tập...

-Học tập Việt. – Rin trả lời ngay.

-Há, cũng đúng

-Huỳnh bị khủng hã, em đâu có điên. Hey, nói vậy thôi, tiền á...với em không thành vấn đề. - rất tự tin nói.

Ren không nói gì, cậu vẫn yên lặng đi, thỉnh thoảng lại đánh mắt nhìn Rin. Kun để ý thấy điều đó, cậu chỉ cười nhẹ, bắt chuyện.

-Ren, bây giờ mày định về hả? Có đi cùng tụi anh không.

Ren vẫn lạnh lùng, lắc nhẹ đầu: - Không, cảm ơn.

Kun nháy mắt với Hani trong khi Hani đang thờ thần tâm trạng vừa thoải mái, vừa vui vẻ vì thắng ván chơi vừa nãy.

-Hani, mày...thích ngắm sao à. Cứ nhìn lên trời làm gì. – Kun nói kháy.

-Đâu có, hehe, bây giờ anh đang bay trên đó ngắm sao mà. Hahaaaa.

Hani đi kiêu ngạo đi nhanh lên trước, bỗng cộc...ộc, đập ngay đầu vào cột điện. Đầu óc quay cuồng, cậu thấy sao bay qua bay lại trước mắt. Cả đám cười rộ lên, Rin chạy lại đỡ Hani.

-Haha, đúng mà, cậu ta đang ngắm sao, vui quá còn gì. – không thể nhìn được cười.

Rin rất thông cảm cho Hani, cô cố gắng không cười để Hani đỡ thấy xấu hổ.

-Huỳnh có sao không? – cố gắng nín cười.

-Trời...trời, cái đầu của tui.

Hani chạm nhẹ tay lên chán, chỗ vừa bị va đập. Ji nói kháy:

-Nè, lên ngắm sao thì ngắm luôn cả trăng nha, nay trời đẹp.

Kun dục:

-Minh giải tán thôi. Bây giờ về. Bọn anh về với nhau, phiền Ren đưa Rin về nha.

Ji ngơ ngác hỏi:

-Sao lại...

Chưa kịp hỏi thì Kun đã giẫm vào chân Ji ý muốn cậu ngưng nói nhưng Ji hiểu nhầm, càng kêu la.

-Á...a, cái tên này, tự nhiên giẫm chân người ta đau quá à. - vừa trách vừa cúi xuống ôm chân.

Kun tỉnh bơ.

Hani đi lại tát vạt đầu Ji.

-Cái tên dở này, nói nhiều, có vẻ không hay lại muốn về xe bus như bữa trước đây.

Ji giật mình khi nhớ lại chuyến đi xe bus lần trước làm cậu vật vã cả một ngày.

-Ấ, thôi, chuồn luôn đi.

Vừa nói xong chạy ngay đi. Hani thở dài, lắc nhẹ đầu nhìn theo Ji.

-Cái tên dở hơi.

Rin bọc bột, tát véo vào tay Hani.

-Ấ... đệ làm gì vậy?

-Huynh không thích tiền đệ thì nói luôn đi, nhờ vả người ta làm gì? – nói thẳng thắn.

-Nè, sao đánh huynh, Kun nhờ mà, đệ hơi bị đánh đá rồi đấy nha.

Rin đánh mắt sang Kun, cậu chỉ bịt miệng cười nhẹ khiến Rin càng cảm thấy ngượng ngùng.

-Hey, không thì đệ đi mình cũng được, đệ bản lĩnh lắm mà.

Hani nháy mắt ra hiệu cho Kun rời khỏi đó. Họ không quên chào nhưng chỉ chào mỗi Ren.

-Ren, về cẩn thận, vui vẻ nhé. Bọn anh chuẩn đây.

Ren im lặng, chỉ gật nhẹ.

Rin quay lại, thấy Ren nhìn mình cô cũng nhìn lại không chút ngượng ngùng.

-Cậu... – Ren đứng đĩnh nói. Cậu cũng hay đấy.

-Sao hả.

-Như người khác sẽ xấu hổ, ngượng ngùng không dám nhìn tôi nhưng cậu lại ngược lại.

-Huh, ngược,... buồn cười thật. Người ta nhìn mình thì mình phải nhìn lại chứ. – cô quay đầu. Thôi, tôi đi đây.

Cô chỉnh lại chiếc cặp đeo chéo, lấy chiếc tai nghe to đeo lên tai. Cô đi trước, thỉnh thoảng quay nhẹ đầu vì muốn biết Ren sẽ đi hướng nào. Qua tấm gương hậu chiếc xe đầu kéo to đậu bên đường, cô thấy Ren vẫn lững thững đi phía sau mình. Đôi chân dừng ngay lại, bỏ chiếc tai nghe đẹp xuống cổ chờ Ren lại gần.

-Thật hài mò.

Nhìn qua tấm gương, thấy Ren đã lại gần, cô quay lại, lạnh lùng hỏi:

-Ren, cậu đi theo tôi à? Tôi đâu cần cậu bảo vệ chứ.

-Ai đi theo cậu, tôi lấy xe thôi.

Rin hựt hắng vì cô đã hiểu nhầm.

-Ờ thì...vậy cùng đi.

Ren không trả lời chỉ nhìn Rin bằng ánh mắt kì lạ.

-We, sao cứ nhìn tôi vậy, có gì khó hiểu mà nhìn bằng ánh mắt đó.

-Lần thứ 2.

Rin không hiểu: - Làm sao? – tò mò.

-Lần 2 cậu kêu tên tôi.

Nghe câu trả lời, Rin không tò mò mà lại thấy sự áy náy trong tâm trí.

-Cũng không có gì. – trả lời cho có lệ.

Ren cười nhẹ, cố ý chuyển chủ đề.

-Chuẩn bị tinh thần, mai nghỉ cả ngày, đi học.

-Há. – giọng nản. Tôi đang định mai về nhà mẹ nuôi.

-Cậu có cả mẹ nuôi hả.

-Sao lại không?

- Vậy cần tôi đến cùng để học không?

Rin không vội có trốn học, cô đành chấp nhận.

- Thôi được rồi, có gì thì... chiều ngày kia nhé.

- Huh, cậu lại định trì hoãn à.

- Ừm, cứ vậy đi.

Rin đang vui vẻ, cô vừa định đi thì gặp ông cụ chân bị tật đang lê lét dưới đất. Nhìn cũng tội, cô định lấy tiền của mình đưa cho ông cụ nhưng ông cụ không để ý, chỉ để ý đến Ren đứng phía sau. Rin mở to mắt ngỡ ngàng khi thấy ông cụ đi qua mình và chỉ để bỏ lại chỗ Ren. Ông cụ chậm chậm lại gần, nói thỏ thẻ, giọng mệt mỏi mà khàn đặc.

- Cậu thanh niên, cảm ơn đã mua đồ của tôi, đây là tiền thừa của cậu.

Ren vẫn thản nhiên nhìn ông cụ như không có chút thương cảm gì nhưng thấy một đồng tiền ông cụ cầm trên bàn tay run lẩy bả
y, đưa cho mình thì thái độ cậu thay đổi hẳn.

- Sao lại...

Ren cau mày, cậu thực sự ngạc nhiên khi nhận ra ông cụ vừa này.

- Ông... vẫn ở đây đến tận bây giờ?

Rin cười khinh khi cho rằng Ren đã làm gì ông cụ đáng thương đó. Cô nhìn Ren với một thái độ coi thường.

- Có chuyện...

Cô chưa kịp nói thì ông cụ đã lên tiếng.

- Cậu thanh niên à...tôi...biết cậu có lòng nhưng tôi chỉ lấy đúng số tiền một bao diêm...thôi.

Cô hựt hẫng khi nghe ông cụ nói, thực ra cô đã hiểu nhầm Ren. “Minh đã hiểu nhầm cậu ta rồi”

Rin không biết nên làm gì, chỉ đứng nhìn Ren và ông cụ đáng thương.

Ren cũng ngạc nhiên với những lời ông cụ nói nhưng chỉ lắc nhẹ đầu:

- Cụ à, tôi đã đưa thì không bao giờ lấy lại, cụ cầm đi. - cố gắng tỏ ra lạnh lùng.

Ông cụ vẫn khản khoản:

- Thật sự tôi không thể lấy được của cậu, cậu bé à, số tiền....lớn...quá....tôi không thể nhận.

Cậu bắt đầu cảm thấy phiền phức, cời chiếc áo khoác bên ngoài cho đỡ khó chịu.

- Tôi đã bảo là tôi không cầm mà.

Rin đi lại, giăng số tiền trên tay ông cụ, nói với Ren.

- Cậu...cũng phải biết, ăn xin nhưng họ cũng có lòng tự trọng, họ không giống như một số người để giàu mà bắt chấp thủ đoạn. Cậu hiểu chưa.

- Huh. - ngạc nhiên.

- Giờ tôi mới biết, cậu đâu có lạnh lùng như tôi nghĩ, thực sự cậu rất muốn quan tâm người khác nhưng sự quan tâm đó chưa đúng cách chút nào.

- Nè, cậu... là cái gì mà lên mặt dạy đời tôi? – có chút bực tức.

Cả hai từ chuyện nhỏ xé ra to.

- Tiền của tôi, tôi muốn cho ai thì cho, đâu cần cậu quan tâm. Thực ra tôi thấy thương hại thì cho thôi, cũng chẳng phải muốn quan tâm người khác.

- Hum, vậy cậu cứ ở đây mà thương hại. – tâm trạng bực bội.

Rin tức giận, nhét số tiền đó vào tay Ren, tức giận bỏ đi.

Ren nghe tiếng nói phía sau lưng, cậu quay ngoắt lại nhưng chỉ ngoài cái cây thân lớn thì chỉ có mấy cửa hàng đồ ăn từ phía xa. Vẻ mặt khó hiểu. Cậu nhìn ông cụ, đặt đồng tiền trên tay vào rổ bán diêm của ông cụ một cách thận trọng rồi bỏ đi.

Ren vừa rời khỏi, Lệ và Iron lộ đầu ra sau gốc cây to đó.

-O...o, đứng rồi, nhìn nhìn nhìn đi, thái độ của hai người kia. Rin thì lúng túng, Ren thì mắt sáng lên và không lạnh lùng như lúc mới gặp.

Iron ngai ngượng ngừng, gãi nhẹ đầu, ngơ ngác nhìn đất rồi nhìn trời.

-Ê, nhỏ mọn, cậu... định đánh lãng hã. - đừng định nói.

-What? hept me. Đâu có. – phủ nhận.

-Hừm, vậy...vụ một tháng thế nào? – hỏi khéo.

Iron tỏ ra mạnh mẽ, chấp nhận:

-Được, một tháng thì một tháng.

Lệ cười toét miệng, vỗ nhẹ vai Iron, vẻ mặt tự kiêu:

-Tốt, cứ thế mà phát huy.

Iron xui mặt xuống, thở một hơi dài. Cậu thật hối hận khi đã cá cược với Lệ. Trò cá cược cậu chơi rất kém, lần này thì thua thảm rồi.

Lệ cảm cổ áo Iron kéo đi.

-Đi thôi, về cửa hàng của tôi.

-Stop. Cậu bỏ cái tay ra đi. - vừa nói vừa gạt tay Lệ khỏi cổ áo.

-Ê, sao có vẻ chán nản vậy hử. Nhưng mà cũng không khó khăn lắm đâu, cậu sẽ ít thời gian trong đợt này.

-Há. – Iron tò mò.

-Tôi phải đến nhà Việt rồi, cậu ... cũng khỏi cần đi theo.

-Làm gì. – thần nhiên hỏi.

-Thì chơi vu vơ, vớ vẩn thôi.

-Huh, vậy cũng nói. Thân quá há.

-Thân bình thường.

-Giờ cũng học câu nói của cậu ta rồi.

-Hừm, bình thường – vênh mặt tỏ vẻ kiêu căng.

-Cậu thấy sao về anh bạn của tôi.

Lệ gạt nhẹ đầu:

-Cũng được, cũng có lòng tốt. Nhưng...sao hai người này động nhẹ là cãi nhau à.

-Hey, cãi nhau là chuyện... quá bình... – Iron ngưng nói lại một cách hài hước khi thấy mình chuẩn bị học tập Lệ.

-Ay nha, cũng định học tập tui đó.

Iron ngượng ngừng, ấp úng nói:

-Đâu, ... đâu có chứ. Cậu bị khùng à, ý tôi nói đó là chuyện... – suy nghĩ. À...chuyện cãi nhau là chuyện ở mức trung bình của các cặp đôi...yêu nhau. Chấm hết.

-Huh, khùng luôn rồi.

Hai người đang nói chuyện, giọng khàn đặc của ông cụ vừa nãy cất lên.

-Cô cậu... cho tôi nhờ chút...

Iron thấy khó chịu khi bị một ông cụ làm phiền, cậu không muốn để ý nhưng Lệ lại rất quan tâm. Cô ngồi xuống đối diện với ông cụ, hỏi nhẹ nhàng:

-Bọn cháu giúp gì được ông không.

Iron lắc nhẹ đầu cầm tay kéo Lệ đứng dậy. Cô tức giận hất tay Iron khỏi tay mình.

-Cậu làm gì đấy hả.

-Cậu có cần thiết nói chuyện với ông ấy không, chúng ta còn phải đi mà. Tiền chứ gì, tôi không thiếu.

Iron móc tay vào túi quần, cậu chỉ muốn làm điều gì đó để Lệ nhanh chóng rời khỏi đây.

Lệ không chút cảm kích mà còn nhìn Iron với thái độ coi thường.

-Cậu...để yên đi. Cậu chưa được lên tiếng đâu.

Iron hệt hăng, nghĩ rằng Lệ sẽ rất cảm kích nhưng ngược lại, khiến Lệ coi thường mình. Cậu vẫn đứng yên chăm chú quan sát.

Lệ cười nhẹ với ông cụ, hỏi:

-Ông cứ nói đi. – giọng thân mật.

Ông cụ đưa tiền cho Lệ, đôi bàn tay vẫn run rẩy tưởng chừng không thể cầm chắc. Cô vội vàng đỡ ngay lấy.

-Ông...có sao không?

-Cảm ơn cháu. Nhưng... tại sao ... cháu tin ông, không sợ ông lừa.

Lệ vẫn chỉ cười, đáp lại:

-Thực sự cháu không tốt gì...nhưng thấy thái độ của ông với bạn bè cháu thì chắc ông cũng là người có tự trọng cao mà.

-Cảm ơn... rất cảm ơn vì không coi thường ông.

Iron vẫn nhìn Lệ, trông cô thật nữ tính khi cười và nói chuyện với ông cụ, giống như cậu bắt đầu thấy quý cô bạn đánh đá này. Từ lúc quen biết, càng ngày cậu càng thấy Lệ luôn quan tâm đến người khác.

-Ông à, có gì không, cháu... thực sự không có tiền để mua giúp ông mấy thứ này. – Lệ tỏ ra thất vọng, bỗng chốc nhớ ra Iron. À, đúng rồi...Iron.

Cô quay lại định túm vạt áo Iron kéo xuống thì ông cụ ngăn cản:

-Ấy ấy, ông... không cần. Chỉ cần.. cháu giúp ông đưa số tiền còn lại cho cậu bạn vừa này...thôi ma. – giọng run run.

Cả Lệ và Iron ngớ ngàng nhìn nhau.

-Chuyện này... – Lệ lưỡng lự, suy một hồi mới nói. Ông à, cậu ta đã đưa thì ông cứ nhân đi.

Iron chen vào: - Đã vậy thì nhận luôn đi, còn bày đặt giả há. - vẻ khó chịu.

-Nè, cậu thôi ngay đi. – Lệ quay ra sau nói.

Tiếp tục bắt chuyện với ông cụ:

-Ông nhận đi mà, cậu ta nhiều tiền lắm, không phải lo.

Ông cụ lắc đầu, mắt rom róm nước.

-Không phải ông không muốn lấy là vì không muốn thằng con trai ông nó lấy tiền của mọi người đi điện tử.

Iron càng ngạc nhiên, cậu không ngờ ông cụ cao thượng đến vậy. Còn Lệ, nghe xong câu nói lại trách Iron.

-Cậu thấy chưa, ông ấy có lòng tự trọng rất cao.

Iron bắt đầu đồng cảm với điều mà ông cụ nói. Cậu rất quan tâm, ngồi xuống cạnh Lệ, hỏi:

-Ông cũng có con trai, cậu ta hiện nay đang ở đâu mà lại để ông bị tật lại phải lê lét ngoài đường. – giọng điệu có vẻ hơi xúc động.

Cậu cố gắng không muốn thể hiện cảm xúc trên khuôn mặt nhưng giọng điệu của cậu đã nói nên tất cả. Lệ ngờ ngác, không hiểu có chuyện gì với cậu ta.

Ông cụ xúc động trả lời:

- Trong quán nét gần đây. Nó là đứa con duy nhất của tôi, nó không làm gì hết, chỉ đợi ... tôi... – xúc động, giọng run run. Đợi tôi đi bán về rồi lấy tiền...

Ông cụ chưa kể xong thì Iron đã rất bức, cậu đồng cảm với ông cụ và thấy thật bất công nếu không thể xử tên kia một trận.

- Hum, lại có chuyện này, tên này bất hiếu quá mà. – tức giận giận.

Lệ không thấy giận, chỉ thương cảm chi ông lão tội nghiệp.

- Ông à, ông bớt đau buồn đi. – cố gắng an ủi.

Iron thực sự rất bức, càng nhìn ông cụ rách rưới càng khiến cậu tức giận giận.

- Ông nói đi, thằng đó tên gì, hay ngồi đâu?

Nghe ông cụ nói, cậu lập tức đi thẳng vào quán nét. Tên thanh niên gầy, cao cao ngồi máy đầu tiên đang dí mắt vào màn hình máy tính. Iron tức giận thay cho ông cụ, trong khi ông cụ già nua ôm yếu phải ngồi ngoài đường ăn xin thì đứa con lại chơi đùa vui vẻ. Cậu bắt đầu thấy tên đó chướng mắt, tức giận đi nhanh lại chỗ tên đó ngồi, lời cổ hủ đứng dậy.

- Mày đứng dậy cho tao.

Tên thanh niên đó hốt hoảng, chưa hiểu có chuyện gì xảy ra thì đã bị Iron kéo ra khỏi quán. Lệ cũng có chút hoảng, cô đưa hai lên che miệng rồi chạy theo Iron. Cô không ngờ vì chuyện đó mà khiến Iron kích động đến vậy.

Iron chọn đứng chỗ tường trống, dồn hấn sát chân tường.

- Mày... mày là... à... ai mà dám cầm cổ áo tao? – tên thanh niên vênh mặt hỏi.

- Là ai hả, vậy mày tìm bố mày hỏi đi. – Iron cau mày nói.

- Ha, thì ra là người ông già đó nhờ vả. - về coi thường.

Thái độ của tên đó khiến Iron càng bức bối. Cậu vẫn tún chắc cổ áo hấn, đẩy hấn vào tường nhưng hấn cũng không có vẻ gì là sợ hãi.

- Mày... định làm gì? Nói cho mày biết, nếu động vào một sợi tóc của tao thì... – tên thanh niên vênh mặt, vừa nói vừa chọc chọc ngón tay trỏ vào ngực Iron.

Hấn chưa nói hết câu đã bị Iron cho cú đấm ngang mặt khiến hấn ngã xuống đất thâm tím cả mặt mày. Lệ chứng kiến và cô càng hốt hoảng khi thấy Iron ra tay.

- Hừ... c... – Lệ tròn mắt nhìn.

Tên thanh niên đó tức giận giận đứng phắt dậy, khuôn mặt đăm đăm muốn đánh trả.

- Mày... to gan rồi đấy.

Hấn chạy lại đấm Iron, cậu nhanh chóng tránh sang một bên, thuận tay giữ chắc tay hấn bẻ gấp ra phía sau.

- A... ă... – tên thanh niên đó kêu lên đau đớn.

- Mày nói đi, đau, đau thế nào. Trong khi bố mày lo lắng cho mày, dù không thể đi vẫn cố lết bán đồ để lấy tiền đưa mày, nhưng... còn mày thì sao hử? Chỉ biết nghĩ cho bản thân. Mày có xứng đáng để người đã sinh ra mày quan tâm mày không? – thái độ tức giận, cắn chặt gai hàm răng.

- A... a... gia đình tao ảnh hưởng gì đến mày chứ. – nhả nhó nói.

- Việc của mày mà khiến người ngoài như tao còn không thể chịu được. – Iron lớn tiếng quát.

- Mày có... tin... mày không buông tay thì đồng bọn của tao sẽ cho mày tan xác không hả.

Iron cười khinh bỉ.

- Quân hủ, có giỏi gọi ra đây, tao xem có bao nhiêu thằng như mày.

Lệ vô cùng lo lắng chạy lại can:

-Thôi đi, đừng tay được rồi đấy Iron.

Iron vẫn tức giận. Cậu cố gắng tỏ ra bình tĩnh để nói với Lệ.

-Không phải việc của cậu, con gái ra khỏi đây.

-Nhưng mà...

-Tôi bảo ra khỏi đây mà. – lớn tiếng quát.

Lệ ngớ ngàng khi nghe Iron lớn tiếng với mình. Nhưng cô cũng có thể hiểu tâm trạng kích động của Iron nên cô vẫn giữ yên lặng.

-Mày có đi xin lỗi bố mày không hả.

Tên thanh niên đó không phục, thấy mấy đứa mình hay chơi đánh lừng thừng đi đến, hắn nghĩ cách để thoát khỏi Iron.

-Được... được, mày bỏ tay tao ra, tao...tao sẽ... đi. – giọng có chút sợ hãi.

Iron tin lời hắn, nhưng vừa thả tay hắn chạy ngay lại chỗ đồng bọn sui.

-Hắc đại ca, hai... đứa cậu nam nữ kia vừa bắt nạt em, đại ca xử lý chúng đi.

Đại ca Hắc hung hăng, vênh mặt nhìn hai người phía trước. Tên thanh niên kia thì rất đắc trí còn Iron lại càng bức tức. Cậu thấy hối hận khi không thể đánh cho hắn nằm rạp xuống đất.

-Hai bọn kia, mày định bắt nạt anh em tao hả. – tên đi đầu kiêu ngạo, vênh mặt hỏi từ đằng xa.

Hắc xô tay túi quần mặt vẫn ngênh lên trời, mắt hung dữ nhìn Iron.

Iron vẫn bình tĩnh kéo Lệ về phía sau mình ý muốn bảo vệ cô.

-Bọn mày muốn gì?

Tên Hắc nhìn kĩ lại khuôn mặt người thanh niên đứng trước, hắn gật nhẹ đầu, mắt vẫn mở trừng trừng.

Iron vênh mặt, ánh mắt đầy sự thách thức trong khi Lệ đang lo lắng.

-Iron... chúng ta có thể rời khỏi đây.

Iron không bận tâm đến câu nói của Lệ, vẫn ánh mắt thách thức chờ xem sẽ có chuyện gì. Tên Hắc huênh hoang đi lại, mặt hướng lên trời vô tình vấp phải cục đá suýt ngã.

-Úi dòi.

Đám người đi cùng hắn cười ồm lên. Hắn đứng thẳng, phải quay ngoắt lại quát lớn cho đỡ xấu hổ.

-Chúng bay cười gì?

Lệ bật miệng cười tủm, cô lại cảm thấy tên đó thật hài hước và giương như trông hắn rất quen, đã gặp đâu đó. Ngược lại, dù mọi ngày cậu cười rất nhiều nhưng nay vẫn yên lặng lắc nhẹ đầu một cách chán nản khi chứng kiến tình huống đó.

Tên thanh niên vừa nãy chạy lên kích:

-Đại ca, bọn nó còn cười kia, cho chúng biết tay đi.

-Hum, cứ để tao. – vênh mặt tỏ vẻ kiêu ngạo.

Hắn hùng hổ đi mại gần Iron, lúc này Lệ thật sự thấy hoảng, trong đầu rối tung không nghĩ được gì để tránh sự gây lộn. Tưởng chừng Hắc tiến lại gần Iron đây đánh nhau nhưng thật không ngờ hắn thay đổi thái độ.

-Hi hi, em chào đại ca. – cúi nhẹ tỏ vẻ thành kính.

Lệ và đám đàn của Hắc tròn mắt ngạc nhiên khi nghe Hắc gọi tiếng Đại ca với Iron. Thái độ hắn vui vẻ, phần khởi khi đứng trước Iron.

-Mày là... – Iron vẫn hoài nghi.

-Biết danh tiếng của Iron, giờ mới được gặp mặt. - Hắc hồ hởi trở nên vui tính.

Iron được thể làm tới:

-Vụ vừa rồi...

-À không có gì, chỉ là chút hiểu nhầm nhỏ thôi. Đại ca có chuyện gì không?

-Tên đó... – Iron giờ ngón trỏ chỉ thẳng vào tên thanh niên kia. Các người chơi với loại người như nó vậy các người cùng một loại hả.

-Có chuyện gì vậy? - Hắc gắng hỏi.

-Hắn là một đứa con bất hiếu, để cha mình vất vả dù đang bị tật, còn hắn chỉ biết ăn chơi. – giọng rất bức xúc.

Hắc quay lại, đôi mắt hằm hằm nhìn tên thanh niên đó.

-Tú, lời người này nói có đúng không?

-Làm... gì có. – áp ứng, vừa nói vui khua tay.

Nhìn điệu bộ cũng biết hắn nói dối, Hắc rất tức giận đi nhanh lại túm cổ hắn xóc lên hỏi:

-Mày biết tao rất xem trọng tình thân mà mày lại lấy đó để lừa tao hả.

Tên thanh niên kia vùng vằng sợ hãi.

-Không, không có thiệt mà.

Không để tên đó noi, Hắc giờ tay nắm mạnh khiến hắn ngã xoài ra đất. Lệ hốt hoảng phải thốt lên:

-Ôi, trời, ra tay thật luôn.

Tên đó bị cả đám xông vào đánh trong khi Iron vẫn thản nhiên đứng đó. Lệ định chạy lại ngăn cản thì bị Iron giữ lại.

-Cậu làm gì vậy, họ đang đánh nhau kia.

-Tên đó phải bị ăn đánh mới chịu được. – giọng vẫn bức xúc.

Lệ chứng kiến kiến sự tức giận của Iron nên không muốn nói, chít im lặng nhìn tên thanh niên bị đánh.

Tiếng nói khàn đặc, chậm rãi, yếu ớt vọng từ đằng sau Iron.

-Các anh...à... tha cho con tôi đi mà.

Ông cụ vừa nãy cố gắng lê dưới đất để tiến lại chỗ con mình, đôi mắt rom róm nước ai nhìn cũng thấy thương tâm. Đôi mắt Lệ bắt đầu đỏ lên vì cảm thấy ông cụ thật tội nghiệp, cô bịt miệng để che giấu sự thương xót.

Ông cụ cúi rạp đầu van xin:

-Xin mấy... mấy cậu đừng... đánh con trai tôi. – giọng yếu ớt.

Hắc hưng hăng quay ngoắt lại nhìn ông cụ, chứng kiến ông cụ rách rưới hắn càng bức càng muốn đánh tên thanh niên đó. Iron rất bức khi thấy ông cụ cúi rạp đầu cầu xin cho một đứa con bất hiếu. Cậu nén cơn bức tức, giờ tay ra hiệu cho Hắc dừng lại.

-Đại học, không đánh nữa sao?

-Nhìn đây, ông cụ đã quá thảm thương rồi, tôi không muốn nhìn ông cụ phải cúi lạy như vậy.

-Được đại ca.

Hắc túm cổ áo tên đó đứng dậy, đe dọa:

-Tao cảnh cáo mày, còn bất hiếu thì tao không tha đâu. Mày xem, mày đối xử với bố mày như vậy bố mày vẫn cầu xin cho mày, mày có đáng mặt làm đàn ông không.

Tên thanh niên bị đánh đau đớn chỉ gật nhẹ đầu.

Iron nhìn ông cụ rồi nhìn tên đó, cậu thật sự không thể chịu được bỏ ngay đi. Lệ hiểu tâm trạng thương xót của cậu bạn mình cũng lo lắng chạy theo. Tên

Hắc thả tay làm tên đó ngã búp...xống đất rồi đuổi theo Iron.

-Đại ca, đi đâu vậy?

Ông cụ khóc nức nở cổ găng lê lét lại chỗ đưa con trai bị đánh.

Iron chạy thẳng vào công viên, tâm trạng không ổn chút nào. Cổ họng nghẹn lại, sống mũi cay cay. Thật khó chịu! Đập mạnh cú đấm xuống thành ghế.

Lệ lo lắng đuổi theo phía sau, vừa đi vừa ngoáy trước ngõ sau tìm Iron. Cô nhớ lại thái độ xúc động của Iron khi gặp tình cảnh của ông cụ khiến cô tò mò về con người này.

-Cậu ta chạy đâu mất rồi. Cái tên này phiền phức thật ế. Nhìn cậu ta vớ vẩn vậy mà cũng biết đồng cảm với người khác đấy. Hừm.

Cô ngưng lại, yên lặng khi trông thấy dáng người giống Iron ngồi một mình trong công viên.

Iron vẫn lặng yên thờ thần nhìn vào khoảng không. Nghe tiếng bước chân giẫm nhẹ lên mấy chiếc lá khô cậu đoán ngay là Lệ.

-Cậu... theo tôi làm gì, có phải cậu nên trở về cửa hàng đi chứ. - cố gắng điềm tĩnh, vẫn nhìn vào khoảng không.

-Ồ... sao cậu biết là tôi.

Iron cười nhẹ cho đỡ đi sự căng thẳng trong đầu óc mình.

-Có gì đâu.

-Cậu... bị sao vậy, lúc nãy... cậu xúc động quá rồi.

-Vậy à, cũng không chi.

Lệ tiến lại gần Iron, ánh mắt đầy sự trù mến và đồng cảm với Iron. Cô cố ý hỏi thăm dò.

-Chuyện vừa nãy khiến cậu kích động như vậy có phải do gia đình caayuj không?

Iron chợt nhận ra điều Lệ nói rất đúng với điều mà cậu đang nghĩ.

-Sao cậu hỏi vậy?

-Tôi nghĩ vậy, lần đầu tiên thấy cậu xúc động như vậy thì ngoài gia đình còn gì nữa chứ.

-Cậu... hiểu tôi còn hơn cả Aly đấy.

Lệ đứng trước mặt Iron, ánh mắt đầy sự đồng cảm.

-Tôi biết rồi, chuyện này liên quan không ít thì nhiều đến papa cậu đúng không?

-Cậu có hiểu biết hơn Aly chút rồi đấy.

-Thôi nha. Đừng so sánh tôi với bà cô đánh đá của cậu, tui á... tự nhận xét mình đâu thể bằng Aly , hot gon trong trường học.

-Ý cậu là thế nào đây.

Lệ chạm nhẹ tay lên vai áo Iron, nhẹ nhàng nói.

-Hãy nói đi, sẽ nhẹ nhàng rất nhiều đấy. Cậu không cần phải dấu diếm cảm xúc. Hi. – cười nhẹ.

Iron nhìn Lệ, cậu bắt đầu thấy miễn cưỡng đứng trước mình danh lắng nghe mắt mình kể.

-Thực ra...- nói chậm rãi. Bố tôi mất cách đây cũng chục năm – giọng nghẹn ngào. Ông bị bệnh, nhưng đến phút cuối, tôi không thể gặp ông chỉ vì lí do rất nhảm..

Cổ họng cậu nghẹn lại, cậu mím môi cố kìm lại sự xúc động của mình.

Nghe đến đây Lệ cũng hiểu được phần nào về tình cảnh và tâm trạng Iron. Cái cảm giác có lỗi và áy náy nếu không nói ra thì thật khó chịu.

-Có phải... lúc đó cậu... đang ngồi nét đứng không. – Lệ nhẹ nhàng hỏi.

Iron cố gắng điềm tĩnh nhưng càng cố thì càng để lộ sự đau buồn trên khuôn mặt.

-Thực sự tôi... không thể kìm nén cảm xúc như Ren. Nhưng con trai phải mạnh mẽ mà trước mặt cậu tôi lại tỏ ra yếu đuối như vậy...

Lệ bịt miệng, không cho Iron nói để cậu không tự trách bản thân mình.

-Cậu... cũng là người mà, làm sao không biết đau, không biết buồn.

Iron không giám nhìn thẳng vào Lệ vì cậu sợ sự yếu đuối khi đứng trước Lệ.

-Cảm ơn...

-Vì sao?

-Vì đã nghe tôi tâm sự. Tôi không sao đâu, không cần cậu an ủi.

Tuy nói vậy nhưng trong tâm trí cậu lại rất buồn và muốn được an ủi. Lệ cười nhẹ, ánh mắt đầy sự đồng cảm nhìn Iron. Cô tiến lại gần ôm Iron nhẹ nhàng dựa vào người mình để an ủi.

-Yên tâm đi, cứ yếu đuối trước mặt tôi cũng được, tôi hiểu mà.

Iron nhắm chặt mắt, ôm eo Lệ, tâm trạng cũng đỡ hơn.

Cô hơi ngượng nhưng nhìn dáng bộ yếu đuối của Iron khiến cô không biết làm gì. Cảm giác mọi thứ xung quanh và cả thế giới như đang im lặng để tạo không khí yên tĩnh cho hai người.

-Iron, hằng ngày thấy cậu cộc cằn nhưng nay tôi mới biết cậu cũng dễ thương và cũng biết yếu đuối ấy chứ. – cười nhẹ.

Iron không muốn trả lời, cũng không muốn đáp lại. Cậu nhắm mắt dựa vào người Lệ giống như một đứa bé khiến Lệ cũng phải bịt miệng cười tủm.

-Nè nè, con ngoan, tỉnh dậy đi, mẹ không có sữa cho con bú đâu.

Iron cau mày đẩy Lệ ra, gắt.

-Cậu có ý gì vậy hả.

-Haha. – cười toe toét.

-Cậu ề. Chỉ biết chọc người khác thôi. Hừm – Khoanh tay trước ngực quay ngoắt đầu sang một bên.

Lệ đảo mắt, có ý lạc chủ đề.

-Cậu... không phải nói nhiều, tiếp tục một tháng nô lệ của cậu nhá. Haha.

-Trời, tưởng tốt bụng nghe người ta tâm sự, ai ngờ... hừm - bực bội một cách hài hước.

-Haha, nhìn thái độ của cậu kìa, không biết đang cười hay đang khóc nữa.

.....

Cùng thời điểm đó, Rin lững thững đi về nhà. Cô đeo chiếc tai nghe, vừa đi vừa thư thái theo điệu nhạc. Thái độ bỗng chốc thay đổi ngay khi đi qua một tòa nhà kính có ghi CLB dance phía trên. Nơi đây giương như mới đóng cửa, mọi thứ vẫn còn mới và sạch bóng. Cô đi lại gần, chạm nhẹ tay vào cửa kính quan sát mọi thứ bên trong.

-Hừm - thở dài.

Cô quay nhẹ đầu khi thấy bóng Ren hiện lên trong tấm kính phía sau của CLB. Và tất nhiên cô cho rằng Ren đi theo mình.

-Tên phiền phức này.

Ri không muốn để ý, cô vẫn tiếp tục đi. Nhưng ánh mắt cảnh giác lại luôn hướng về phía sau và tỏ . Cô nhìn qua khung cửa kính của mấy nhà hàng, hình ảnh Ren vẫn xuất hiện lững thững đi phía sau cô. Bắt đầu có chút bực bội, cô dừng lại, có ý đợi để Ren đi gần mới quay lại hỏi:

-Cậu theo tôi làm gì vậy? Đừng nói để bảo vệ tôi đấy.

Ren đi chậm lại, nghe có người hỏi mới từ từ ngẩng mặt lên nhìn.

-Là cậu hả.

-Là cậu...là sao? Không phải cậu đi theo tôi chứ.

-Bị khủng à, cậu có gì hay mà theo. – giọng thân thiện. Tôi đi lấy xe máy thôi. – cười nhẹ khi biết Rin hiểu nhầm.

Rin ngược ngược khi biết mình hiểu nhầm, cô lúng túng không biết nói gì.

-Ồ thì...à...cứ cho là tôi nhầm đi. Nhưng tại sao lại đi lối này cho tôi hiểu nhầm chứ.

-Nói ngang tàng. Đi bộ lối này là gần nhất, tội gì phải đi lối khác. Cậu nói vô lí quá đấy.

-Sao hả? Nhà cậu giàu mà, chẳng lẽ họ để cho thiếu gia nhà mình đi bộ à. – cách nói mỉa mai.

Ren thờ dài, khoanh tay trước ngực đứng nghiêm túc nhìn Rin.

-Nè Rin, hình như cậu có vẻ không ưa bọn nhà giàu, hơn nữa còn có thành kiến với họ thì phải.

-Thì cứ cho là vậy cũng đâu sao.

-Nhưng tại sao? – tò mò. À, hay là... - vừa nói vừa cười nhẹ. Hay là... cậu không bằng người ta nên ghen tị. Hừm.

Rin không quan tâm đến mấy câu kích động của Ren.

-Hừm, tùy, cậu nghĩ thế nào thì như vậy. – thẳng thắn trả lời.

-Nhưng mà... yêu được nhà giàu thì hơi bị thích đấy.

-Tôi á... không cần. - vẻ khinh thường.

-Buồn cười, có ai bảo cậu đâu chứ. Mà... hình như bọn mình cũng đã có lần gọi là hôn nhau thì phải.

Rin giật mình nhớ ngay đến chuyện thanh socola, cô muốn phủ nhận điều đó nhưng chưa kịp nói thì Ren đã đi và chỉ chạm nhẹ tay lên vai Rin. Cô cắn nhẹ môi mình, thở mạnh cho đỡ con tức.

-Lần nào gặp cậu ta cũng bực. Ngại quá à. Hừm. - vừa bực vừa ngại.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nhiệm Vụ Ẩn

Trời bắt đầu tối, các chữ cái đã tập trung đầy đủ trong phòng họp của TOP. Chữ D nhìn xung quanh căn phòng, ngắm ngía mấy chậu cây nhỏ để trên khung cửa kính.

- Mấy cái cây này chịu đựng tốt đấy. – Vừa nói vừa chạm nhẹ vào thân cây.

Chữ A vẫn lạnh lùng, giữ yên lặng chỉ có Chữ C đáp lại:

- Nó là cây thích hợp nhất trong căn cứ này mà, tuy không có ánh sáng mặt trời chiếu vào nhưng ánh sáng đèn điện cũng đủ làm nó sống. Mà hơn nữa những loại cây đó chỉ cần sống trong bóng điện, có người chăm sóc là được rồi. – Cách nói hàm ý.

- Ôh, sức sống quá cao nhưng chỉ ở trong đây, không biết ánh sáng mặt trời như thế nào thì sống có tốt thì mấy cây này cũng tầm thường thôi. Nó chỉ sinh ra để sống, còn sống cho ý nghĩa thì chắc mấy cây này không sống được như vậy rồi.

Câu nói của Chữ D lại khiến Chữ A thần người suy nghĩ. Câu nói đó như đánh trúng tâm trạng hiện giờ của cô.

Chữ B từ đâu đó chạy vào khiến cả ba người phải quay lại, giọng là lướt:

- Hey, em tưởng đến muộn rồi chứ.

Chữ A nghiêm túc nói: - Giờ ông ấy vẫn chưa đến.

Chữ C suy nghĩ, cô thấy có chút lo lắng về vụ họp lần này.

- Mọi người nghĩ lần này sẽ làm nhiệm vụ gì đây? Tự nhiên gọi gấp tụi mình, chắc phải có chuyện gì.

Chữ A nhếch nhếch bên môi:

- Chắc cũng như mọi lần thôi.

- Nghe nói mang máng, nay cũng có vụ giao dịch gì mà.

Các cô gái chưa nói xong câu chuyện thì Dara gấp gấp đi vào.

- Các cháu, hãy giúp căn cứ tổ trưởng lấy lô hàng của MADE đi.

Chữ D tò mò: - Bọn họ... mà cần chúng ta giúp.

Dara mãi vội giải thích:

- MADE hôm nay giao dịch với chúng ta, các cháu hãy đi sau bảo vệ lô hàng.

Chữ C càng tỏ ra đa nghi: - Hàng đó là hàng gì vậy? Bọn cháu có thể biết không?

- Các cháu không cần biết.

Câu nói làm cả 4 cô gái phải ngỡ ngàng. Dara chấp hai tay ra sau lưng, nghiêm túc ra lệnh:

- Chúng ta đang giao dịch một lô hàng với căn cứ MADE, các cháu hãy đi giúp tổ trưởng. Và nhớ nếu gặp phải cóm thì... nhanh chóng phá chỗ hàng đó đi nếu không cả hai bên sẽ cùng chìm đáy.

- Nhưng chúng ta sẽ tổn thất.

- Vì vậy các cháu phải làm thế nào đó để lỏ là từ bên căn cứ MADE, có hiểu không. Họ không biết ta phải các cháu đi. Nhớ... phải cẩn thận đấy. – dặn dò kĩ lưỡng.

Chữ A suy nghĩ một hồi mới hiểu ra ý trong câu nói của Dara.

Bốn cô gái nhận lệnh chạy đi ngay.

Trên đoạn đường 373, nơi đây cách xa khu dân cư. Đoạn đường mới làm nên xung quanh chỉ có cây cối, sông nước. Đèn đường cũng chưa được lắp đúng là nơi lý tưởng để giao hàng nếu là hàng buôn lậu.

Bốn cô gái núp bên ngoài, cảnh giác hướng mắt về phía nhà kho trống. Đúng như Dara dự kiến, hai chiếc xe trở hàng đi vào bên trong và phía sau có chiếc ô tô màu đen đang từ từ tiến gần đến một cách thận trọng. Cánh cửa đóng sầm... để hai tên gác cửa áo ba lỗ, đầu trọc đeo kính đen đứng bên ngoài.

Chữ B cũng phải phì cười khi nhìn hai tên gác cửa.

- Haha, đúng là nực cười, tối rồi lại còn đeo kính đen, oai với ai chứ.

Chữ A nghiêm túc: - Bou, em nghiêm túc một chút đi, lúc nào cũng có thể đùa được.

- Hey, Adi chị cứ yên tâm, em đảm bảo lúc nào em nghiêm túc thì sẽ rất nghiêm túc cho chị coi.

Chữ D quan sát xung quanh rồi hỏi:

- Bây giờ phải làm sao để vào trong đây, hình như chiếc xe kia đen phía sau là của...

- Chị cũng nghĩ đó là bọn cóm theo dõi, nhưng... bên cóm đã có BIP bùng bít rồi, làm sao chúng biết được.

Cả ba cô gái cùng suy nghĩ rồi cùng nhìn nhau.

- Mọi người đừng nói là đều suy nghĩ giống em nhá. – Chữ D hỏi vì chưa giám khẳng định.

- Chắc vậy rồi. Bọn mình có chung một suy là...

- Việc này chắc chắn do BIP.

- Ừm.

Chữ A suy nghĩ: - Suy nghĩ chút đi, làm sao để vào bên trong, phải đánh lạc hướng bọn chúng.

- Hey, nếu chúng là cóm thật thì cũng phiền phức đây.

Có chiếc xe tải cũ kĩ đang đi đến, nó đi chậm và giương như nó cugn rẽ vào bên trong của nhà kho làm CHữ A nảy sinh ra kế hoạch.

CHữ B bỏ chiếc mặt nạ, cởi bộ áo choàng xanh bên ngoài, thả xổ mái tóc trên đầu, là lướt đi về phía chiếc xe con màu đen đang đỗ gần đấy. Ngoài ánh sáng từ hai chiếc đèn pha của xe tải thì mọi thứ đều mờ ảo trong ánh trăng trên đầu.

Trong ô tô con đó có hai người đàn ông, tuy không mặc đồng phục nhưng nhìn các trang bị của họ cũng biết họ đang làm nhiệm vụ. Họ không giống cảnh sát mà giống người của tổ chức nào đó.

- Kia, anh xem lại có chiếc xe nữa. Thông báo đội trưởng đi.

- Được rồi.

Chữ A vừa gạt đầu Chữ B bắt đầu hành động. Cô mặc chiếc áo nửa người lộ rõ vòng một đầy sự quyến rũ. Cô tỏ ra sexy, ngã vào trước mũi xe che tầm nhìn hai người đàn ông bên trong để các chữ trốn lên chiếc xe tải đó. Cả hai người đàn ông mãi vội chạy ra ngoài thì chiếc xe đó đã đi vào bên trong.

- Trời, chết tiệt.

Người đàn ông vừa lái xe đi lại kéo mạnh Chữ B ngã xuống đất.

- Cô làm gì vậy hả, tự nhiên ngã vào xe tôi. – giọng tức giận, lớn tiếng quát.

Người đàn ông còn lại thấy túi thần cô gái đó, anh ta đi lại nhẹ nhàng đỡ cô dậy.

- Cô gái, cô không sao chứ. – Quay sang trách tên kia. Mày vừa phải thôi, người ta là con gái mà.

Chữ B vờ xúc động nhìn anh ta vui vẻ mê hoặc. Cô xoa nhẹ đầu, tỏ vẻ mệt mỏi, nũng nịu:

- Ay, cảm ơn anh...nhưng...sao tôi thấy chóng mặt quá, anh có thể đưa tôi lên xe nghỉ ngơi chút được không?

Người đàn ông kia rất khó chịu nhưng người đàn ông đang đỡ Chữ B lại có vẻ hứng thú khi nhìn thân thể của cô gái.

- Hay mình cứ cho cô ta lên xe đi, mày đứng đây trông, bao giờ thấy có người đến thì báo cho người trong đấy là được rồi. – mãi vội nói.

Người đàn ông đó không chút hứng thú với Chữ B, phẩy tay cho qua:

- Được rồi, đưa cô ta vào trong đi, tao sẽ đứng ngoài này, khi có xe đến đảm bảo không ai thoát được.

- Được rồi.

Người đàn ông đỡ Chữ B luôn nhìn thân thể cô một cách thèm muốn, hẳn rất hứng thú ôm lấy eo rồi đỡ cô vào trong xe. Chữ B thấy hẳn bắt đầu bị trúng kế, cố tình để ngực mình sát chạm sát người hẳn khiến hẳn rất thích thú.

- Cô gái, cô ở đâu vậy? Đừng nói cô làm gái nhá.

Chữ B vừa vào được trong xe, cô mở to mắt nhìn hẳn, thần nhiên nói:

- Tất nhiên là không, anh nhìn em thế này làm gái sao được.

Người đàn ông đó vẫn ngồi sát Chữ B, cô tỏ ra đồng đánh, cởi nhẹ mấy chiếc cúc áo của hẳn khiến hẳn bất động không thể làm gì.

Bên trong nhà kho, Chữ A đã tìm cách lần sau thùng hàng một cách thận trọng. Một bên là tổ trưởng của TOP và một bên là người giao dịch của MADE. Cả hai bên đang bàn chuyện, xung quanh toàn những tên áo đen to cao hùng hổ.

Chữ C nói: - Thế này thì chắc chúng ta lấy được đồng hàng này rồi còn gì. Vậy còn đám người ngoài ngoài kia...

- Chưa chắc đâu, đứng nói vậy. Xem xét đã.

Chữ A và chữ C trèo lên một chiếc xe của MADE vì muốn xem hàng bên trong. Hai người thận trọng, nhảy vào bên trong thùng xe đang mở, họ không ngạc nhiên gì khi thấy mấy thùng đồ đã dán lại.

- Không biết trong có gì mà Dara không cho mình biết.

Chữ C rút chiếc dao ngắn sắc nhọn cửa nhẹ băng dính trong thùng. Cả hai cùng ngạc nhiên khi thấy bên trong là gấu bông.

- HÁ, gấu bông, sao lại vậy? – hựt hửng

- Sút...nói bé. – đặt ngón cái lên môi ra hiệu im lặng. Bọn mình chỉ đi sau nếu gặp trường ngại vật thì mới lộ diện.

- Nhưng kì lạ, đây là gấu bông, là sao? – ngơ ngác.

CHữ A suy nghĩ rồi mới ngỡ ra, cô lấy con dao trên tay CHữ C đâm vào con gấu nhỏ. Một chất bột màu trắng vãi ra ngoài. CHữ C lấy một chút vào lòng bàn tay đưa lên mũi thận trọng ngửi rồi ném nhẹ đầu lưỡi. Cô hết sức kinh ngạc:

- HÁ. Là thuốc phiện.

CHữ A cũng tỏ ra lo lắng rồi thấy tâm trạng bất an trước mặt hàng lậu.

- Chị Adi, cùng ta phải buôn bán bất hợp pháp thứ này à, thực sự em không thích thứ này.

CHữ A nhìn đồng bột màu trắng trong đầu bóng xuất hiện những hình ảnh mờ ảo về gia đình cô khi cô còn là một đứa trẻ. Quá khứ gọi đến là những hình ảnh người đàn ông tóc người phụ nữ đánh tới tấp rồi lấy tiền bỏ đi để lại đứa con nhỏ ngồi khóc sưng cả mắt ở góc nhà.

CHữ C lay nhẹ CHữ A:

- Chị, có chuyện gì mà thờ người ra nghĩ thế?

- À, không có gì. – cô ý giấu diếm, không muốn nói cho ai biết.

- Nhưng...mình vẫn phải tiếp tục nhiệm vụ.

- Ừm – đồng ý một cách miễn cưỡng.

CHữ A liên lạc với CHữ D bằng chiếc tai nghe bluetooth nhỏ bên tai.

- Dachì...em thấy có gì bất ổn không?

CHữ D chỉnh lại tai chiếc tai nghe nhỏ đeo trên tai. Cô ấn nhẹ nút khởi động trên chiếc vòng tay, một màn hình cảm ứng hiện lên trên cổ tay cô. Ánh mắt nhìn xung quanh tỏ ra cảnh giác.

- Adi, chị đang ở đâu, em quan sát rồi, xung quanh có nhiều thùng hàng giấy, và ở chính giữa, phía sau chỗ tên cầm đầu đang ngồi là dầu hỏa đó.

CHữ A hoài nghi, thùng xe mà cô đang đứng có cửa để lên đầu xe. Cô thận trọng tiến lại gần quan sát, một tên lái xe đang ngồi trong cabin cầm cây thuốc và nhả khói liên tục. Cô nhìn qua cửa kính xe phía trước, mấy thùng màu trắng xếp ngăn nắp thành hai hàng dài.

“Dầu hỏa ừ, rất hay”

CHữ C hỏi nhỏ: - CHị Adi, có vấn đề gì vậy?

CHữ A quay lại nhìn một cách thận trọng, gạt nhẹ ra hiệu. Cô gái kia cũng gạt nhẹ đầu để báo hiệu hiểu ý đối phương.

Người đàn ông đứng ngoài vẫn chăm chăm nhìn phía cánh cửa nhà kho.

- Suốt từ nãy giờ mà vẫn chưa có động tĩnh gì là sao? Hey.

HẮn bỗng thấy lạnh, nghĩ ngay đến việc vào ngồi trong xe.

- Hừm, cái tên điên kia, sao mãi mà không ra thế.

Kính xe màu đen không thể nhìn vào bên trong, hơn nữa trời còn tối, hần mở cánh cửa định đi vào thì cô gái trong đó chui ra chặn lại:

- Anh, anh định vào à. – Giọng là lướt, có ý muốn quyến rũ.

Hắn lớn tiến: - Cô khỏi rồi hả, vậy thì ra khỏi đây đi. – thẳng thắn trả lời.

- Hey, xem ra...anh...không như tên kia, hạo sắc rồi.

Cô gái cố tình tiến sát lại gần người đàn ông đứng trước mặt khiến hắn ngượng.

- Tôi...tôi, tất nhiên là khác rồi. – lúng túng.

- Oh, vậy tại sao lại có vẻ lo lắng khi tôi đứng trước mặt vậy chứ.

- Ờ thì... làm gì có chuyện đó chứ.

- Các anh... - nói từ từ, cố ý moi thông tin. Anh mà làm công an thì đẹp chắc đẹp trai lắm á.

- Hừ, cô nhắc đến bọn cóm đó hả, tôi ghét đặc.

- Anh đẹp trai vậy, lại còn cao to nữa, không làm thì phí quá.

Cô vừa nói vừa đưa tay vuốt lên mặt hấn cố ý muốn quyến rũ.

- Cô lại nói đùa rồi.

HẮN chạm nhẹ lên bàn tay mình đang vuốt mặt mình, hấn cố vẽ cũng thích thú và mới để lộ bản mặt háo sắc của đàn ông. Cô nhìn hấn bằng ánh mắt mê hoặc và cũng đầy sự sắc nhọn.

- Chuẩn bị đèn xanh đèn đỏ rồi. – vừa nói vừa chạm nhẹ lên chiếc tai nghe bên tai ý nói ám chỉ.

CHỮ C bên trong thùng xe nghe được câu nói đó, cô nhanh chóng báo tin:

- Eek, có tín hiệu kìa, Dara đoán đúng, bọn cóm sắp đến đây rồi.

CHỮ A cố bình tĩnh, thở mạnh một cái quan sát xung quanh rồi báo hiệu cho CHỮ D.

- CHỮ D, chuẩn bị hành động đi, liên lạc báo với tổ trưởng đi, đứng để bọn MADE phát hiện chúng ta ở đây. Có hình như đã xuất hiện, chúng ta trốn không kịp đâu.

- Phải làm sao?

- Theo chị quan sát, trong bằng này xe chỉ có hai chiếc xe chính giữa có hàng thôi. CHỊ đang ở một chiếc xe, còn chiếc kia nữa thôi.

- Từ từ, ADI, còn cách nào để vừa lấy được hàng vừa không bị cóm phát hiện không?

Câu nói khiến CHỮ A phía suy nghĩ. Tuy cô không thích dính đến hàng thuốc phiện nhưng cô muốn hoàn thành tốt nhiệm vụ đã được giao.

- Em có cách gì không? CHÚNG ta phải nghĩ nhanh, nếu không thì muộn đấy.

Bên ngoài, CHỮ B vẫn tiếp tục việc quyến rũ tên đó, tay để lên cổ hấn nhưng mắt luôn đánh ra phía có đèn xanh đèn đỏ xuất hiện.

- Anh à, sao anh cứ như khúc gỗ vậy. – cô nhìn hấn bằng ánh mắt gian xảo. Anh á, không mềm mỏng tí nào hết. – nũng nịu.

NGƯỜI đàn ông đó dở trò háo sắc, nói nịnh.

- Thôi mà em, anh vẫn vậy, đầu ngọt ngào như tên trong kia. Em... làm gì hấn rồi?

- HẮN á... hum, đang vui vẻ rồi.

- Ờ

- Anh muốn không?

CHỮ B lại tiếp tục trò cời từng chiếc cúc áo của hấn, rồi mon man từ từ chiếc thắt lưng.

Tiếng xe cảnh sát rú lên rồi ập đến trước cửa nhà kho đó. Bên trong toán loạn không biết chạy đâu. Tên giao dịch của MADE lo lắng nói

- Tiếng xe của cóm, sao bọn chúng biết chúng ta giao dịch ở đây. CHÚNG thật là tài mà, đầu cũng lặn ra được.

NGƯỜI thanh niên mà các cô gái gọi là tổ trưởng giương như không có vẻ gì là lo lắng. TRÔNG anh ta thật bản lĩnh.

- NẾ, tên nhóc con, sao mày không chút lo sợ gì vậy hả.

- Vì họ đã vào trong đâu, hơn nữa họ làm với mục đích chính đáng mà.

- Mày có bị khủng không, đến bắt bọn tao với mày đó.

- KHÔNG sao, vậy thì cứ để họ làm nhiệm vụ của họ đi. – vẫn thản nhiên. Nhưng phải công nhận cóm VIỆT NAM tài thật, buôn lậu bên nước ngoài cảm thấy ai phát hiện mà vừa về VIỆT NAM đã bị tóm rồi.

- Mày, mày... đúng là hết thuốc chữa mà. – đứng ngồi không yên.

Chữ C và Chữ A ngồi trong thùng xe, ánh mắt luôn cẩn thận và chỉ chờ lệnh hành động.

Khi cảnh sát trấn áp mấy tên bên ngoài liền xông thẳng vào trong muốn bắt quả tang buôn lậu. Tiếng hô rõ ràng:

- Tất cả dừng tay cho chúng tôi kiểm tra.

Một vài người áo xanh chạy vào bên trong. Chữ C lắng tai nghe rõ tiếng bước chân nhảy mất ra hiệu cho Chữ A.

- Hành động thôi.

Chữ D thận trọng chui vào chiếc xe không có người lái, cô mở khóa, nổ máy cho xe chạy rồi nhảy lộn ra ngoài. Đám người của MADE thấy một chiếc xe đang lao tới chạy toán loạn, hô:

- Mọi người tránh ra.

Chữ D nhân cơ hội hô:

- Cẩn thận, nổ máy.

Cả đám hoảng hốt chạy một mạch khỏi khu vực đó, chiếc xe đâm trúng thùng dầu hỏa, ngay lập tức tiếng nổ bùng... cả đám nằm rạp hết xuống đất, nhân cơ hội Chữ D và đội trưởng nhảy lên chiếc xe đã giao dịch, Chữ A cũng chạy lên tua bin và lái chiếc xe đi. Cả hai chiếc xe cùng chạy ra ngoài trong khi mấy người vẫn đang nằm trên đất. Tên giao dịch thanh toán khi thấy mấy chiếc xe đã bị phá hủy, sẽ không còn bằng chứng tố cáo họ.

Hai chiếc xe tải lái ra ngoài, ngay lập tức xe cảnh sát đã đuổi theo. Chữ B một mình ngồi trong chiếc ô tô con gần đó, thấy có xe đằng sau, cô đội hai chiếc xe tải đi khỏi môi khu tay lái, quay ngang chiếc xe để chặn đường. Một chiếc xe tải đi chậm lại, phía sau có một cánh cửa mở cô biết ngay chỗ đó để phần mình. Cô khoác chiếc áo sơ mi của đàn ông rồi chạy lên chiếc xe tải. Hai xe cùng phóng một mạch.

Hai xe cảnh sát bị chặn đường, họ không thể đuổi theo vì họ sợ sẽ đâm phải chiếc xe. Mấy người nhảy xuống vây quanh chiếc xe, tỏ ra thận trọng nhìn trước nhìn sau, một người cầm chiếc đèn pin và chiếc rui, thận trọng mở cốp xe.

- Báo cáo, trong này có người. – nghiêm nghị.

Bên trong cốp xe là hai người đàn ông vừa nãy, họ bị trói hai tay với nhau bằng chiếc thắt lưng, mặt mũi thì bầm dập, áo chỉ mặc một cái ba lỗ, trông thật thảm hại.

Chữ A và Chữ C cùng ngồi trên chiếc xe tải, tiếng cười vang lên khắp con đường mà họ đi qua.

- Hay quá.

- Kế hoạch lần này tuyệt đấy chứ, không mất tiền cầu, không tốn kém chút nào. Hahaha.

.....

Mấy ngày sau vụ nổ, chưa yên thì đã nghe nói VQC chuẩn bị có vụ giao dịch, TOP lại đứng ngồi không yên, chỉ muốn nghĩ cách phá hủy vụ giao dịch của VQC.

Trong căn cứ VQC, Số 17 và Số 24 vẫn đang bàn bạc về cuộc giao dịch lần này.

- Số 24, anh thấy thế nào về chuyện giao dịch này?

- Thế nào là thế nào? Cũng bình thường thôi mà.

- Anh...không lo...đám yêu nữ TOP sao?

- Hừm, bình thường, sao phải sợ.

- Huh.

- Bọn chúng luôn rình mò muốn phá chúng ta để lấy bản đồ Năng Lượng thôi mà.

- Oh, vậy chứ...không phải anh với Chữ A gì gì quen biết với nhau nên...

Giờ tay chặn câu nói của Số 17:

- Ế ế, làm gì có chuyện đó chứ. Anh này làm thích cô ta hả.

- Huh, ai bảo anh thích đâu, tự khai.

Số 24 ngại ngùng, gãi nhẹ đầu quay đi.

- Ờ thì... ý mày không nói vậy thì anh chả bảo thế.

Số 13 chạy từ ngoài khiến Số 24 lảng câu chuyện đang nói.

- À, may quá, thế nào rồi.

Số 13 nhìn Số 24 rồi đánh mắt sang Số 17 đang cười tùm bên cạnh.

- Số 24, có gì mà may quá, giờ em mới đến mà, có biết gì đâu. – Ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Số 24 mới ngờ ra, cậu càng thêm ngại.

Số 17 chỉ cười nhẹ quay đi vì biết Số 24 càng nói thì càng thấy sự nản tránh.

- 17, nay 24 làm sau vậy?

Số 17 thần nhiên:

- Muốn biết làm sao thì... hỏi 24 đi.

Số 24 lảng ngay đi việc khác.

- Hem, bàn chủ đề chính thôi chứ.

Số 13 sách túi đồ đặt lên bàn, nói:

- Mọi người, bàn chuyện chuyển hàng lần này đi.

Cậu vừa nói vừa lấy ba hộp bánh kem để trước mặt Số 17 và 24.

Cả ba cùng ăn cùng bàn chuyện. Họ không tập trung vào chiếc bánh mà chỉ tập trung vào lời nói, coi chiếc bánh là vật dụng.

- Thế nào 17, chú mày quan sát đến đâu rồi.

Vừa ngậm nhẹ chiếc thìa vừa suy nghĩ:

- Theo em thấy, địa điểm giao hàng được nhất là ở nhà kho 105, ở đó đó bỏ trống.

- Nghe nói nhà kho 373 vừa mới có vụ gì nổ, không biết chúng giao dịch thứ gì.

- Theo tin tình báo, đó là cuộc giao dịch của MADE với TOP. – Iron đưa thêm thông tin.

Số 24 cười khinh rồi tiếp tục ăn bánh.

- Ừm, địa điểm em nhắc đến không liên quan đến đây. Đội VQ1 ở đó đợi rồi.

- BẮng đây người có lừa được bọn TOP mũi thính không?

- KHÔNG biết nữa. Tổng cộng cả chúng ta là 15 người.

- Nói chung phải cảnh giác đám yêu nữ.

- NHưng chúng ta làm gì bọn yêu nữ đó đều biết, chắc chắn có nội gián rồi.

- Là ai?

- Chưa biết.

Số 17 ngưng việc ăn, cậu yên lặng để nghe ngóng.

- SỰt... - đưa tay lên môi ra hiệu cho cả đám yên lặng.

Số 13 và Số 24 biết ý im ngay, ánh mắt cảnh giác nhìn ra bên ngoài cánh cửa bằng thép. Số 24 đánh mắt ra hiệu để số 17 đứng dậy, bước từng bước thận trọng đến gần cánh cửa. Đột ngột mở hai cánh cửa, một người đàn ông theo đà ngã vào bên trong. Số 17 vẫn thần nhiên, giương như cậu biết mọi việc nên không thấy lo lắng còn Số 13 và Số 24 mở to mắt kinh ngạc.

- Mày... là người của ai, tại sao nghe nên bọn tao nói chuyện. – Số 24 nghiêm túc hỏi.

Người đàn ông đó hốt hoảng đứng dậy khi nhìn xung quanh toàn ánh mắt lạnh lùng đang nhìn mình.

- À... à... tôi là tổ trưởng đội VQ2. – đứng thẳng, ưỡn ngực về phía trước và nói một cách dứt khoát.

Số 24 nhìn người đàn ông đó từ trên xuống dưới, ánh mắt luôn hoà nghi.

- Chắc chứ.

- Vâng. Chỉ là tôi đi qua không may cậu 17 mở cửa, trong lúc đang chấp choạng thì tôi ngã vào thôi chứ không có chuyện tôi nghe nên đâu. – có chút lúng túng

- Có thật không? – Số 24 vẫn từ từ gặng hỏi.

Số 13 nóng tính, đi lại túm chặt cổ áo đe dọa:

- Tốt nhất là thật, nếu không anh thăm đấy biết chưa. – Cẩn rằng nói.

Người đàn ông đó sợ hãi khi động đến các Chữ Số nhưng vẫn cố gắng giữ mình bình tĩnh.

Số 17 để ý ánh mắt đang sợ hãi và hoảng loạn của hắn khiến cậu cũng phải phì cười.

- Thôi đi Số 13, cậu có thể buông anh ta ra rồi đấy. Để anh ta đi. – nói một cách nhã nhặn.

Số 13 bực bội, thả tay khỏi cổ áo tên đó.

- Giờ mày có thể biến. Nhanh. – số 13 gắt lên.

Thái độ Số 17 vẫn thản nhiên lại khiến Số 24 nghi ngờ.

- Số 17, nhóc... có dự tính gì à. Tên vừa nãy chắc chắn là nội gián, vẫn thả hắn đi sao?

Số 17 cười nửa miệng trên khuôn mặt lạnh lùng.

- Anh nói chuẩn đấy. Tên đó không phải người của TOP thì là của BIP rồi. Ý em muốn đánh lạc hướng bọn chúng thôi.

Số 13 và Số 24 cũng hiểu được hàm ý mà Số 17 đang nói. Số 13 nhanh nhẩu

- Hàng giao dịch của mình ở đâu chứ.

- Phở ngon, thơm phức. – dùng đũa nói.

Số 24 suy nghĩ chốc lát đã đoán ngay ra địa điểm thực hiện vụ giao dịch.

- Mọi người thấy được chứ.

= Ok. – cả hai đồng thanh trả lời.

.....

Địa điểm là nhà kho 105, gần công trường đang xây dựng dở dang thì bị ngưng do thiếu vốn. Ánh sáng từ những cột đèn đường và cả trong ánh điện le lói trong công trường đang xây dở. Đúng 9 giờ, trời tối om, không có một ngôi sao hay ánh trăng rọi đến. Hai chiếc xe thùng đi chậm chạp từ từ đến cửa bằng sắt của nhà kho. Ánh sáng trắng le lói cả ra ngoài khi có người mở cửa cho hai chiếc xe đi vào. Nhà kho rộng, có hai cửa, hai chiếc xe thùng tiếp tục dừng lại đợi cánh cửa tiếp dần mở mới đi.

Đám người TOP làm nhiệm vụ vẫn ngồi trong ô tô con cùng các Chữ Cái. Chữ B lấy chiếc máy định vị tìm hiểu về những sự vật trong nhà kho.

- CHị Adi, nhà kho này có vẻ rất rộng, nó có hai cửa bằng sắt hết ớ.

Chữ A cười nửa miệng, ánh mắt luôn sắc nhọn nhìn về phía cửa sắt.

- KHÔNG vấn đề gì. Như theo nội gián báo lại, trong đó chỉ có 17 người đứng không. Hừm, bọn mình gấp đôi bọn chúng mà còn lo à.

- CHị Adi, lần này mình xông thẳng vào hay phải nghĩ cách vào trong.

- Chưa biết chúng có lập bẫy không nên chúng ta phải lên vào trong.

Cả ba chữ cái gật đầu đồng tình. Chữ A ra lệnh:

- Bọn ta sẽ vào xem xét tình hình, các người hãy ngoài này quan sát, có động tĩnh gì báo ngay cho tôi biết chưa.

Người ngồi trên đầu xe đồng ý trả lời: - Rồi.

Cả bốn cô gái đi nhẹ nhàng, ánh mắt luôn cảnh giác khi đến gần cánh cửa sắt. Cây còi xung bên ngoài um tùm rất thuận tiện cho việc ẩn nấp.

- Cần thận đấy.

Cánh cửa sắt bỗng nhiên hé mở, cả bốn cô gái chạy nấp sau bụi cỏ xanh.

- Sút...

Hai tên to cao đóng sầm cửa lại rồi nghiêm túc đứng gác ở bên ngoài. Chữ D và Chữ A nhân cơ hội chúng đổi vị trí cho nhau mỗi người một bên lấy cây gậy đập búp... một cách dứt khoát làm chúng bất tỉnh.

- Vào thôi. – Chữ A ra hiệu.

Cả bốn người thận trọng mở cánh cửa đó từ từ đi vào bên trong. Gian nhà này trống không, không có thứ gì ngoài những đồ phế thải công nghiệp ngổn ngang trên đất. Có những tiếng ồn ào như cái nhau vọng ra qua cánh cửa trước mặt đã đóng lại. Chữ C chạy lại xem xét tình hình, phát hiện ngay:

- Đây là cửa laze tự động nè.

- Nếu vào ngay bên trong chắc chắn bị phát hiện.

Cả bốn cô nàng đang nghĩ cách vào trong thì cánh cửa bỗng dừng tự động mở. Lại tiếp tục hai tên to béo khác đi ra khiến họ hoảng hốt phải lách sau đóng phế thải gần đó.

Hai tên áo đen đi ra ngoài, trên tay mỗi người cầm một chiếc gậy, tên nào tên nấy cũng hùng hổ. Chữ B nhìn bọn chúng, một suy nghĩ sáng ló lên trong đầu.

- Chị Adi, em có cách rồi.

Cả đám chờ dài khi nghe Chữ B đưa ý kiến:

- Có phải lại dùng mĩ nhân kế không?

- Trò này hôm này không làm được đâu.

Chữ B gật phắc đi.

- Mọi người bị khùng hả, nay em định dùng bạo lực. Hạ bọn chúng lấy quần áo để vào trong là được rồi.

Cả bốn chữ nhìn nhau, nghi ngờ:

- Không được, chúng ta không có tóc giả ở đây.

- Giờ làm thế nào?

- Ai biết. À, còn cách khác là chờ chúng ra ngoài này thì chúng ta phá cũng được. – Chữ B thay đổi ngay chủ kiến.

Chữ A ngăn cản: - Không làm thế được, rất khó khăn nếu như để xe chúng chuyển bánh. Bọn VIQC đâu phải tầm thường để chúng ta phá dễ vậy chứ.

- Vậy mình cứ liều vào bên trong thử xem.

Để mọi người bàn luận còn Chữ D vẫn ngồi suy ngẫm về nhiệm vụ lần này. Cô cảm thấy nơi đây không ổn chút nào vì vào được trong này một cách dễ dàng mà không thương tích, cũng chưa thấy ai phát hiện. Thật không bình thường.

Hai tên gác cửa lại tiếp tục mở để hai tên gác cửa đi vào thông báo tình hình.

- Chị Adi, quan sát trong xem sao.

Chữ A nhìn bên thẳng vào, ngay trước cánh cửa có một dãy hàng xếp chồng lên nhau, thuận lợi cho việc xâm nhập vào trong.

- Mọi người có nhìn thấy mấy thùng hàng bên trong không, đợi hai tên vào trong chúng ta có thể theo đuôi.

Hai tên to cao đi vào bên trong, nhận cơ hội cánh cửa vẫn mở, cả bốn cô gái nèn vào trong lớp sau mấy thùng hàng xếp đống ở đó. Chữ A đánh thẳng ánh mắt sắc nhọn vào người mặc áo đen đang kí giấy tờ giao dịch.

- Hình như bây giờ chúng đang bắt đầu giao dịch đây.
- Mình phải xem đó là từ gì còn hử chứ.
- Ok.

Chữ D vẫn có cảm giác không an tâm, người bảo vệ cho gian hàng này quá ít, hơn nữa sắp xếp cũng lỏng lẻo. Cô cảnh giác.

- Chị Adi, em thấy có chút không ổn.
- KKhông ổn gì chứ.
- Có điều gì đó không đúng ở đây.
- Không phải suy nghĩ nhiều, chúng ta cứ tiếp tục công việc đã. – Chữ A lảng đi không muốn nghe lời giải thích lời thôi của Chữ D.
- Nhưng mà... vậy chị phải cẩn thận đây.

CHữ A nghiêm túc quay lại nhìn Chữ D, gật nhẹ đầu khẳng định:

- Yên tâm, chị sẽ không sao đâu. Hứm

Nói xong ngay lập tức giả hiệu cho chữ B.

- Chúng ta phải xem hàng đó phá hủy thể nào đã.

Họ để ý, đám người của VQC đang chuyển hàng dần lên hai chiếc xe thùng to. Đám người áo đen đang tập trung hết chỗ người giao dịch để kí nốt giấy tờ.

Nhân lúc không ai để ý, Chữ A để chữ D bên dưới quan sát tình hình còn mình và hai chữ còn lại mỗi người lên một chiếc xe thùng xem xét. Chữ A vừa nấn vào được bên trong xe thì đã có tín hiệu từ tai nghe bluetooth bên tai.

- Có chuyện gì vậy?
- Chị Adi, bên em toàn thùng rỗng thôi. – giọng hốt hoảng.

Chữ A tròn mắt kinh ngạc cô cắt trái mìn trên tay, lấy con dao nhỏ rạch mấy chiếc thùng, bên trong toàn vỏ cháu. Cô đảo tròn mắt khi nhận thấy rằng đây chính là một cái bẫy.

Cô lo lắng bấm nhẹ chiếc đồng hồ trên cổ tay, điều chỉnh cho nó thành một màn hình cảm ứng hiện lên cổ tay, liên lạc với Chữ D.

- Chữ D à, em cẩn thận đây. – nói gấp.

Không thấy Chữ D trả lời, cô chạm nhẹ vào chiếc tai nghe bên tai để biết nó vẫn hoạt động, nhưng chỉ nghe tiếng ồn ào làm nhức tai. Cô càng càng lo lắng.

- Chết tiệt, bị mắc bẫy rồi. BOU, Cina, cẩn thận đây, đây là một cái bẫy.

Tiếng nói vọng từ bên ngoài vào trong thùng xe.

- Các cô gái, tôi biết thảo nào các người đẹp cũng đến thăm bọn tôi mà. Không phải trốn, ra hết đây đi.

Tiếng kêu quen thuộc:

- Thả tao ra nhanh. Thả ra.

Chữ A nghe tiếng kêu cũng biết Chữ D đã bị bắt. Cô nhảy ngay khỏi xe. Bou và Cina cũng mở cửa xe, đi ra phong thái bình thản. Chữ B héch mắt rồi héch vai nhìn Chữ A.

- Vậy là hiểu rồi. Đây là một cái bẫy.

Cả ba cô gái không sợ hãi nhưng họ thực sự lo khi thấy Chữ D đang bị đe dọa bằng hành động bóp nghẹt cổ của một tên VQC.

- Các người thả chữ D ra. Nhanh. – Chữ A quát lớn.

Đám áo đen cười rầm rộ. Tên cầm đầu trong đám cũng là tổ trưởng độ VQ1

- Hahahaha, sao lại có chuyện tốt như vậy trên đời chứ. Thả ra không á. Hà hà hà.

CHỮ D cố gắng bẻ tay tên đang bóp cổ mình nhưng hấn quá khỏe, dầy dựa mãi cũng không thoát ra được.

- Các chị tìm cách đi đi, em không sao đâu mà.

Tên đó vẫn giữ chắc cổ CHỮ D dè de dọa. Người đàn ông cầm đầu vênh mặt, yêu cầu.

- Các người muốn thoát hả? Hơi khó đấy. Toàn cô gái xinh đẹp thế này, phải để bọn ta hưởng ta hưởng thụ mới đúng chứ.

CHỮ A cười khinh, vẫn ánh mắt sắc nhọn nhìn tên đó.

- Các người hả? Đừng mơ. – giọng dứt khoát.

CHỮ C cau mày, định chạy lại đánh tên đó nhưng CHỮ B đã kịp ngăn lại, giữ chắc lấy bàn tay đang nắm chặt của CHỮ C

- Đừng nóng Cìna. Để xem hấn nói gì. – thái độ vẫn bình tĩnh.

Tên cầm đầu tiếp tục nói:

- Các người bây giờ chỉ còn cách là phục ta, làm quân của VQC thôi. Hahaha.

CHỮ A chăm chăm nhìn hấn, chửi mắng:

- Bì ỏi.

- Haha, chửi nữa đi, cô em càng chửi thì trông càng xinh đấy. hahaha. Ta nói cho các người biết, địa điểm giao hàng đã chuyển đến nơi khác rồi, đây chỉ là cái bẫy đặt ra để tóm gọn các người thôi. Hahaha.

CHỮ A cắn chặt răng, cố gắng giữ điềm tĩnh.

- Hừm, các người cũng chỉ được vậy thôi hả.

Lát sau, cả bốn người bị trói. CHỮ A vẫn thái độ hung hăng.

- Các người thế giữ chúng tôi được lâu đâu.

Tên cầm đầu đi gần lại phía CHỮ D từ từ vuốt nhẹ ngón tay lên má cô.

- Cô gái, làn da cũng mịn lắm chứ,

- Liên quan đến ông không? – thái độ kiêu căng.

CHỮ C bị trói tay ra sau nhưng vẫn cố điều chỉnh để liên lạc với bên ngoài. CHỮ B cố tình đứng che khuất tầm nhìn của đám người VQC để CHỮ C tiếp tục gọi người hỗ trợ. CHỮ A cố tình kéo dài thời gian bằng cách to tiếng với đám người bắt mình.

- Ông hãy bỏ bàn tay bẩn thỉu của ông khỏi người tôi. – Vênh mặt kiêu hãnh.

- Haha, có cá tính đấy, tôi thích em rồi đấy. Nay tôi có ngoài 30, cô em mà đồng ý thì...

CHỮ A không để hấn nói hết câu đã vênh mặt giơ chân đá trúng bộ hạ khiến hấn đau điếng người ngã khụy xuống đất kêu la.

CHỮ C và CHỮ B không nhị được cười, cười phá lên khiến cảm thấy bị xỉ nhục. CHỮ D vẫn lạnh lùng không nói câu nào.

- Bọn mày...mày... được lắm. Người đâu, mang gậy lại đây, tao phải cho bọn yêu nữ này một trận mới được.

Tên đó càng tức giận, hấn nhăn nhó mặt mày, chạy lại giăng chiếc gậy trên tay thuộc hạ đứng gần đấy.

- Tao sẽ cho chúng mày biết tay.

CHỮ D ghi mặt, chỉ đợi hấn giơ gậy chạy lại nhắm thẳng vào mắt đá hấn bay ngược về sau.

- Ầ...a... - hấn kêu lên đau đớn.

CHỮ A ra nháy mắt với CHỮ C ra hiệu.

- Bắt đầu đi.

Tiếng nổ đoàn từ hai chiếc xe thùng khiến cả đám người VQC nhón nháo, nằm rạp xuống đất. Thì ra Chữ C và Chữ B trước đó đã gài boom để đề phòng có tình huống xấu nhất xảy đến với họ. Chữ B lấy chiếc dao nhỏ đã dắt sẵn trong người Chữ A luồn ra sau cắt dây trời một cách bài bản rồi tiếp tục còi trời cho những người còn lại.

- Đi thôi. – giọng mãi vội.

Cả 4 cô gái xông ra ngoài nhưng bị mấy tên áo đen chặn lại. Chữ D cau nhẹ mày, đánh mắt ra hiệu cho các chữ cái còn lại cùng nhảy lên đá mấy tên đó ngã xoài ra đất. Một đám người VQC chạy lại bao vây mọi phía. Cả bốn cô gái chạy cố gắng xông ra phá vỡ vòng vây. Nhân lúc Chữ A không để ý, tên cầm đầu lấy ngay chiếc gậy dưới đất chạy lại quật, Chữ D hoảng hốt đẩy Chữ A khỏi cú đánh nhưng cô lại tránh không kịp khiến cú đánh đó đáng thẳng vào bắp tay. Cô lấy hết sức đá thẳng ngực khiến hắn ngã đập người vào thành xe.

- Ủa... ủa... a... - kêu lên đau đớn.

Chữ C hốt hoảng hét lên.

- Dachì.

Chữ A càng lo khi thấy Chữ D bị thương và người của VQC tập kích ngày càng đông.

- Mọi người cẩn thận.

Chữ A chạy lại đỡ Chữ D, mãi vội hỏi:

- Dachì, mình phải rời khỏi đây ngay.

Tên cầm đầu hô.

- Đóng cửa, không cho ai thoát. – hét lớn.

Chữ D đẩy Chữ A ra, tay vẫn ôm chắc cánh tay bị thương.

- Mọi người chạy trước đi, để em chặn cho.

- Làm sao mà được.

- Được... - nhăn mặt vì vết thương dần bầm tím. Mọi người có thể quay lại giải cứu em mà. Nhưng... trước hết... mọi người phải thoát đã.

Chữ D cố kìm lại sự đau đớn, tiếp tục đánh trả, cố gắng giữ chân để người mình có thể thoát. Tiếng sầm... chiếc xe ô tô đen đâm đổ cánh cửa sắt bên ngoài, quay ngang đầu xe cố ý cò máy cô gái.

Cả ba chữ cái chạy thoát khỏi đó thì cánh cửa cũng sập xuống.

- Dachì... – tiếng gọi thảm thiết.

Người ngồi trong chiếc xe dục:

- Mấy cô làm ơn nhanh lên giúp tôi cái, quân VQC đang đến đây.

Cả ba cô gái rất lo lắng khi Chữ D vẫn còn đánh nhau với đám người VQC bên trong. Điều càng làm Chữ A sợ hãi hơn là Chữ D đã bị thương mà phải đối đầu với mấy chục người.

Mọi người đã thoát được ra ngoài, Chữ D dừng lại không đánh trả nữa.

- Hey, vậy mọi người đã thoát rồi, giờ đến lượt vụ câu mình nữa đây. – vẫn cười gượng.

Một tên hô: - Đại ca, vẫn sót lại một đứa.

- Tốt, tốt lắm, hãy bắt lấy cô ta để xem cô ta làm thế nào lấy được mấy tấm bản đồ gì gì đó khi đã rơi vào tay chúng ta haha. – Tên cầm đầu vênh vào. Bây giờ hãy giam cô ta vào.

- Đại ca định làm gì?

Hắn đánh ánh mắt gian xảo từ trên xuống nhìn Chữ D.

- Xem ra cô gái này cũng được đấy, phải bắt cô ta nói về công lao của bọn ta với thủ lĩnh và... có gì bảo ông ta thưởng cô gái cho ta chứ, thấy đúng không? – về mặt đây sự đều giả.

Hắn vừa nói vừa động chạm lên mặt Chữ D, tưởng chừng dọa được cô sợ nhưng Chữ D vẫn rất gan, không chút cau mày sợ hãi cũng không hề né tránh.

- Ông... định làm gì? – giọng rần rỏi.

- Ta á ha, thì... trước tiên là phải lột mặt nạ của cô rồi. Haha. – cười một cách sáng khoái.

- Hừm, không ngờ trong VQC lại có một người như ông. – lần này cô tức giận thật.

Chữ D vênh mặt và không nói thêm bất cứ lời nào.

- Sao... cô không cầu xin, hoặc không yêu cầu là không được tháo mặt nạ của tôi xuống.

Chữ D chỉ cười khinh:

- Cũng như nhau thôi mà.

- Tại sao? – tò mò.

- Hừm. Tôi nói... ông không được tháo mặt nạ của tôi xuống hoặc đe dọa ông thì có khác gì là kích ông, kích sự tò mò. Đúng không. Chẳng biết ông là hạng người nào nhưng nhờ đâu không nói... lại không bị sao. – đứng đĩnh nói, không chút sợ hãi.

- Hay. Thật thú vị đấy.

- Nhưng dù thế nào ta cũng phải xem mặt cậu Chữ D danh tiếng lừng lẫy chứ. Hahaha.

Con người có câu nói trước bước không qua, hắn vừa nói dứt khoát thì một tiếng rầm... ầm... lớn cánh cửa sắt đồ sộ sập, cánh cửa tự động bên trong cũng bị đâm thủng. Chiếc xe ô tô cso mũi sắt họn trên mũi xe đâm thủng cánh cửa phóng thẳng lại chỗ Chữ D. Đám người VQC sợ hãi lùi lại để Chữ D đứng một mình. Tiếng phanh gấp kít...ít... chiếc xe xoay đầu, cánh cửa tự động mở trước mặt Chữ D.

- Chữ D, nhanh.

Trong lúc cấp bách cô chỉ có thể nghe lời người vừa gọi mình, chạy thẳng lên xe. Ô tô lùi lại làm cả đám người VQC láo loạn, rồi nổ máy phóng vụt ra ngoài chỉ để lại dấu tích cầu mây lớp xe in xuống nền.

Thoát khỏi nhà kho, Chữ D mới thở mạnh một cái, đánh mắt sang nhìn người đã giúp mình.

- Cho hỏi anh là...

Chữ D để ý kĩ bộ đồng phục và chiếc mặt nạ nửa mặt biết ngay là Số 24.

- Là anh, Số 24. Tại sao? - ập ứng, có chút bàng hoàng.

- Hừm, ngạc nhiên vậy à. – thái độ vẫn thản nhiên.

Chữ D lo lắng ngồi dồn về phía cánh cửa xe.

- Anh... mấy người là cùng một phe, lại còn bày đặt cứu tôi. Nói, có phải các người định bắt tôi đầu quân sang VQC không? Đừng hòng. – nóng giận.

Số 24 cười khinh:

- Sao giống Chữ A quá vậy, chỉ hoài nghi thôi. Tôi cứu cô chỉ là vì lòng tốt thôi.

- Vậy hừ, tin được không vậy. – Ánh mắt nghi ngờ.

- Tùy cô thôi. Nhưng mà... tại sao... như trong những tình huống này, nhân vật đang gặp nguy hiểm hay bị bắt vào xe mà không muốn đi sẽ tấn công người lái xe hoặc tự ý cầm tay lái lái loạn xạ, nhưng cô...

- Anh bị khủng hù, tôi đâu có ngốc chứ. Những người ngốc mới làm thế.

- Huh.

- Đúng là người của VQC mà, sở thích giống nhau, toàn hỏi những chuyện nghịch lí như trong phim hàn vậy.

- Là sao, đám người lúc nãy cũng hỏi cô chuyện gì à. – tò mò.

- Kệ đi. Anh không xem trong phim à, nếu giằng tay lái để thoát thì không sao đây là giằng tay lái vì không thích đi có thể nguy hiểm cho cả hai, hơn nữa

lại còn mang tiếng con này ngu ngốc thiệt. Đúng không?

- Huh.

- Thế tóm lại anh có dừng lại không?

Tiếng phanh gấp kít... làm Chữ D xít đập đầu vào thành xe. Số 24 dừng xe sát bên đường cố ý muốn để Chữ D rời khỏi.

- Rồi, cô có thể xuống.

Chữ D đánh ánh mắt hoài nghi nhìn Số 24, biết ý cậu nói thêm.

- Không phải nghi ngờ, tôi thà cô đi thật mà.

Chữ D không nói gì, lạnh lùng mở cửa xe đi ra ngoài, trước khi rời khỏi cô không quên dừng lại nói một câu với Số 24.

- Dù sao...cũng cảm ơn anh. – có chút cảm kích.

Đúng lúc xe của Chữ A cũng đến, cô mãi vội ra khỏi xe chạy lại chỗ Chữ D.

- Em có sao không nhóc. Hả. – lo lắng.

- Không sao, em chỉ bị thương chút ít thôi.

- Ai đã cứu em thoát khỏi đó.

- Là... Số 24.

Chữ A ngạc nhiên hết mức.

- Há, Số 24, tên đó đã bày kế hại chúng ta có cớ nào lại giúp chúng ta chứ? Hay ẩn có âm mưu gì? – tỏ ra hoài nghi.

- Hình như nghe hần nói lúc em rời khỏi, hần muốn trả ơn ai đó thì phải?

- Ai chứ?

Trong đầu Chữ A lại hiện lên cảnh lúc Số 24 bỏ trốn là do cô đã mở cánh cửa laze, có chút thấp thỏm trong lòng.

Tiếng đội trưởng dục dã.

- Các cô gái, chúng ta nên trở về sớm báo tình hình.

CHữ D và CHữ A cùng gật đầu đồng tình.

- Được.

Chữ A không may động phải bắp tay Chữ D làm cô đau đớn phải kêu lên.

- A...a...

CHữ D cắn chặt hai hàm răng, mặt nhăn nhó cố chịu sự đau đớn.

CHữ A càng lo lắng khi biết về vết thương của Chữ D.

- Dachì, em bị thương có vẻ nặng đấy.

- Vâng... về đã. – nói trong sự đau đớn.

*†*****

Qua mấy ngày vụ nổ ở nhà kho 105 đã dẹp yên. Không còn bất cứ manh mối nào của nguyên nhân vụ nổ.

Số 24 và Số 17 tiếp tục với công việc đi tuần tra quanh căn cứ.

-Hum, mình ngồi ngồi thế này mà không giao, lại giao cho số 13 làm từ thiện, mình thì phải đi tuần. Hey. – không can tâm.

-Thôi đi anh. Cậu ta phù hợp để làm việc này hơn mà.

Số 24 suy nghĩ chốc lát.

-Ồ ha, cũng đúng. Cậu ta... cũng bị bỏ rơi vậy mà. – ánh mắt buồn thay.

Số 17 chỉ cười nhẹ, nói một giọng thỏa mãn.

-Tuy vậy nhưng cậu ta rất hạnh phúc vì có bố mẹ nuôi tốt với cậu ta.

-Vậy sao nhóc đó vẫn kêu ca về gia đình vậy?

-Thì vì chuyện của anh trai. Anh trai cậu ta bỏ nhà đi cùng một cô gái nhưng gia đình lại không đồng ý cô gái đó, bố hẳn đồng ý nhưng mẹ hẳn không đồng ý nên...

-Nên ly thân đúng không.

Số 17 chỉ gật nhẹ đầu.

Nhiệm vụ giao hàng vừa xong thì các chàng trai VQC lại tiếp tục công việc hàng ngày là đi lượn một vòng quanh khu vực căn cứ kiểm tra tình hình.

Số 24 và 17 cùng nhau tuần tra.

-Không biết vụ giao hàng hôm nay như thế nào nữa.

-Ông ấy nghĩ sao lại để Số 13 đi còn chúng ta thì đi tuần tra chứ. Bực mình. Hơn nữa, bọn mình đâu phải người thường, cũng là một trong những trình thám trong băng đấy chứ. – cầu nhau, thái độ tức tối.

Số 17 chỉ cười nhẹ, một sắc thái thỏa mãn.

-Anh sao vậy, đi thế này cũng hay mà. - dừng đỉnh nói.

-Hay gì chứ, toàn rồi việc. Vụ bản đồ sao rồi? _ - hỏi nghiêm túc.

-Một nửa của một nửa trong tay BIP nửa ở TOP còn nửa ở chỗ chúng ta...

-Vẫn còn thiếu một phần tư nửa nữa.

-Yes.

-BIP, hơ. – cười khinh. Căn cứ độc ác mà, ổ đen đỏ đường Sanh Sanh bị ... mấy đứa ranh... phá đúng không?

-Sao...

-Hey, không quan trọng nhưng nơi đó bị phá cũng như nguồn năng lực cho BIP cũng giảm một phần. Hahaha.

-Không chỉ đó, mà... chúng còn rất nhiều ổ nóng khác.

-Oh, điều đó là tất nhiên.

-Vậy chúng ta có nên...

Chưa kịp nói thì tiếng điện thoại trong túi quần số 24 reo lên. Cậu thận trọng mở chiếc điện thoại và để nó hiện lên màn hình cảm ứng trước mặt.

-Gì đây.

Khuôn mặt hiện ra trong màn hình là Iron, trông điệu bộ có vẻ rất lo lắng.

-Không xong rồi, xe hàng của chúng ta bị đám yêu nữ cướp rồi.

Số 17 và 24 cùng nhìn nhau, ánh mắt bất ổn.

-_Bọn chúng đi đường nào.

Iron sốt sắng.

-Đường 246.

-Há, sao lại xa vậy, tụi anh vừa rời khỏi đó.

-Nhanh, người của mình không thể đuổi kịp với loại xe hiện đại của bọn chúng.

-Xe gì?

-Ô tô xuyên qua chướng ngại vật.

-Trời, tưởng gì đơn giản. Vậy nhá, bọn anh sẽ đón đầu.

-Ok.

Màn hình tắt, số 24 cũng bỏ luôn chiếc điện thoại trong túi.

-Phải hành động ngay thôi.

-Ừm - gật gật.

-Đường 246, chắc chắn phải chặn đầu xe đó.

-Nhưng chặn kiểu gì, cái đầu xe hút được mọi thứ thành rác thải đấy.

-Bình tĩnh, không lo. Đi.

Số 17 đặt tay lê chán, ngẫm nghĩ, định hình con đường đó.

-Để em định hình. Đường 246 ư? Chỉ có 2 con đường để chúng có thể đi ta khỏi con đường đó.

-Vậy thì sao, hai con đường đó thế nào?

-Vừa nãy nghe loáng thoáng có vụ tai nạn nên chắc chúng sẽ đi đường còn lại. Vậy thì hay rồi.

-Hay gì?

-Lối còn lại để ra khỏi đường 246 chính là con đường này đó.

-Oh.

-Chúng đi qua đường hầm chắc chắn sẽ đi con đường chỉ có cây cối sông nước này thôi.

-Được, thỉnh thoảng thấy chú mày thông minh đột xuất đấy nhè.

Số 17 chỉ lắc nhẹ đầu, bắt lực trước câu nói.

-Đệ không đỡ nổi huynh.

-Vậy tìm cách đi chứ. Đám yêu nữ này chỉ vì tám bản đồ mà chuyên gây khó dễ cho chúng ta.

-Ừm, dù gì sớm hay muộn cũng chúng ta cũng sẽ phải lấy hết những mảnh ghép còn lại.

-Nhưng trước hết tìm cách ngăn bọn yêu nữ đó lại đã.

Số 24 đánh mắt nhìn quanh, cười nhếch mép.

-Con em anh vớ vẩn vậy nhưng le tèo thì cực chất.

-Huh.

-Ở đây nhiều câu cớ thể nài nó mà mai phục thì không thoát được.

-Hehe, cũng nghiệp dư đấy nhè, nhưng anh trở lại hiện tại đi.

-Hơ, có cách rồi. Đám yêu nữ ác độc đó cũng không thể ngờ. Hehe. – khuôn mặt đầy thủ đoạn mưu mô.

Số 17 sững người lại khi nghe Số 24 nhắc đến leo tèo trong đầu cậu nghĩ ngay đến người mà rất thích ngồi trên cây hóng gió.

-Sao tự nhiên lại nghĩ đến con bé kì cục quê mùa đó chứ, nó tu 10 kiếp chắc cũng chưa làm được em gái Số 24. - lẩm nhẩm một mình.

Trời đã tối hẳn, hàng đèn cao áp trải dài lần lượt bật lên. Ánh sáng len lỏi qua mấy tán lá xuyên xuống sáng cả thân cây. Không gian nơi đây yên lặng, thỉnh thoảng mới nghe thấy tiếng gió chầm nhẹ qua kẽ lá.

Một chiếc xe 4 bánh kì lạ với cái mũi giống như chiếc máy nghiền đang phóng nhanh làm đến làm sự yên lặng của con đường bị phá vỡ. Phía sau là hai thùng xe hàng có ghi chữ VQC to đùng.

Chiếc xe đi trước ngưng ngay lại khi bị một cây gỗ dài chặn đường. Và đồng thời hai xe hàng phía sau cũng phải dừng theo. Tiếng nói từ bộ đàm vọng đến chiếc tai phone mà Chữ D đang đeo.

- Chữ D, phía trước có cây gỗ chặn đường, xe chúng tôi không đi được.

- Hừ, đuôi hơn con cá chuối. Xe của mấy người có thể hiện nghiền nát mọi thứ cơ mà, vậy cái đo khó gì. – khó chịu.

- Gỗ không khí nghiền nhưng nó dài quá, dài hơn cả chiếc xe chúng tôi đang đi làm sao mà hút vào được. Nó chặn ngang đường hết lối luôn rồi.

Tiếng nói rõ ràng của Số 24 vọng đến.

- Thật may bọn ta đã đến kịp và chặn được đám người thừa hơi như mấy người.

Nghe giọng nói quen thuộc Chữ D mãi vội nhảy ra khỏi cabin xe hàng, thái độ hách dịch, đi lại đối mặt với Số 17 và 24. Đôi mắt sắc bén của Chữ D sáng lên dưới ánh đèn cao áp.

- Hai người tính làm gì đây? - giọng điệu cứng rắn.

Số 17 cười nhẹ.

- Chữ D à, gặp cậu ở đây vui quá, cô gái tốt đồ xấu xa nhất trong đám yêu nữ.

- Huh, cái tên này định chọc tức tôi hả. Muốn chết rồi đấy.

- Ôi, sợ.

- Hai người còn ở đây, có biết là Dara đã có lệnh gặp các chữ số là phải bắt luôn rồi không.

Số 24 cười khinh.

- Àu, vậy á, vậy nguy hiểm như chàm điên rồi.

- Há.

- Muốn bắt bọn tôi á, phải xem bản lĩnh mấy cô em đã. – thách thức.

Những câu chọc khoe càng làm Chữ D bức bối.

- Hừm, giám gọi tôi là cô em à. Hừm, vậy đừng trách. - cười lạnh nhạt.

Chữ D hùng hổ, bước qua thân cây gỗ đang nằm sập dưới đất chạy lại dơ chân đá.

- Ka....

Số 24 và 17 chỉ kịp tránh sang một bên.

- We, sao nóng như chong chóng vậy?

- Hừm.

Chữ D tư thế đứng thủ, thách thức.

- Hừc, có giỏi thì lên đây. Cả hai tôi cũng chấp. Cho các người biết tôi... không phải ... cô bé.

- Há, thích chiến vậy? Giỏi đấy.

Chữ D cắn mở to mắt, Santos một vòng đá, ngay lập tức Số 17 ngã ra phía sau tránh cú đá. Tiếp tục một cú tống ngang bụng, Số 17 hốt hoảng, giữ chắc chân Chữ D vịn nhẹ, trong lúc bức tức, cậu gồng mình cầm chân Chữ D nhắc cả người cô lên quay một vòng trên không rồi thả tay để cô rơi tự do.

Số 24 ngã cản nhưng không kịp.

- Dừng mà.

Số 17 lo lắng khi nhìn Chữ D bị văng đi, cậu thực tình không cố ý.

-Há. Tòì... tôi không cố ý.

Chữ D phản ứng nhanh, quay người, santo mấy vòng để giữ thăng bằng và đáp đầu gối xuống đất một cách an toàn. Lúc này Số 17 mới thấy an tâm.

-He. - Chữ D cười nửa miệng. Cứ dùng hết sức đi, đây đã là gì chứ. – kiêu hãnh nói.

-Huh.

-Không phải nhường. Lên đây. – khí thế vẫn kiên cường.

Chữ D đứng phắt dậy, chạy lại. Số 17 không thể khiến Chữ D dừng tay nhưng cũng không muốn gây chiến với Chữ D nên chỉ tránh, né những đòn tấn công mạnh mẽ của cô. Chữ D quay quay người, đá liên tiếp mấy phát nhưng Số 17 chỉ né. Đến khi cô dơ tay, một cú giáng khủ tay từ trên xuống, Số 17 ngay lập tức cầm chặt cánh tay Chữ D. Tiếng kêu.

-A....a.... – Chữ D cau mày.

Số 17 lo lắng buông ngay tay.

-Há, xin lỗi tay cậu đang bị thương mà.

Tiếng nói từ xa vọng đến.

-Dừng tay.

Cả ba cùng quay đầu lại nhìn. Chữ A với ánh mắt nhue dao găm đang đi thẳng tới chỗ họ và phía sau là Chũ B và Chũ C.

-Ai dám làm thương Dachì chứ.

Chữ A cau nhe mày khi ánh đèn cao áp soi rõ cả người Số 24.

-Hừm, lại là các người.

Số 24 định hình tình thế, vênh mặt kiêu hãnh.

-Oh, xin chào cô em.

-Em cái đầu anh ấy. Sao giám cản đường bọn tôi.

Số 17 im lặng, chỉ đánh mắt nhìn Dachì còn để Số 24 đấu khẩu với Adi.

-Hài vậy, các cô cướp xe hàng của bọn tôi lại còn kêu bọn tôi cản đường. Bọn tôi chỉ lấy thứ của căn cứ mình mà thôi. – giọng hách dịch.

Chữ A tính đã nóng, cô không muốn nghe mấy lời giải thích vớ vẩn.

-Hừ. – cười khinh. Các người không tránh ra thì đừng trách tôi.

Chữ A bước qua thân cây gỗ, tư thế sẵn chiến đấu. Lại tiếp tục cuộc đọ ván của Số 24 và Chữ A.

Sô 17 thờ dài, chán nản.

-Lại đến hai người, gây lộn suốt thôi.

Số 24 dơ tay trước mặt tạm ngưng cuộc chiến.

-Stop.

-Huhm. – Chữ A cau mày.

-Nè, đánh con trai đánh con gái thì bảo là hèn, không đánh hoặc thua thì càng nhục nữa. Vậy phải tính sao?

-Đây là việc của anh, không liên quan tới tôi.

Chữ A héch mắt ra sau, ra hiệu.

-Bou, Cina cả hai cùng lên bắt hai tên này cho chị.

Tiếng nói đồng đặc, đồng thanh.

-Rõ.

Ngay lập tức Chữ B và Chữ C đi lại phía họ đang đứng. Chữ A vờ Chữ D bằng ngón cái, ra hiệu.

-Lại đây mau.

Sốp 17 và 24 đứng gần nhau, họ chỉ đợi cú đâm của Bou và Cina lao đến là mỗi người tránh sang một bên, đồng thời giữ chắc tay kéo họ ngã gập xuống đường.

-A...

-Ay ya...

Chữ A khi thấy chị em mình bị đánh bại rất ức chế, cô không nề hà gì, chạy lại đỡ tay đâm Số 24 nhưng lạ cái cậu không tranh mà vẫn đứng đó. Năm đâm ngưng ngay lại trước mặt Số 24.

-Sao ah không né.

-Tại sao phải né chứ. Đã cứu tôi rồi lại nỡ đánh tôi sao? Hừm – nói khề với Adi.

Ánh mắt và phong độ Chữ A giảm hẳn. Cô cắn chặt răng, từ từ hạ cú đâm xuống.

-Đừng có mơ.

Một cú đâm bất ngờ thẳng bụng Số 24 bụp...

-Ừa... cô cô...

-Haha. - cười thỏa mãn.

Số 17 cười khinh.

-Cô cứ cười đi.

Chữ A đánh ánh mắt sắc nhọn sang Số 17.

-Sao, nhóc. – vênh váo.

Tiếng xe của VQC đã đuổi đến phía sau, một tốp chặn trước, một tốp chặn phía sau. Chữ A tròn mắt khi thấy đây chính là cái bẫy để bắt họ.

-Sao chứ.

Ánh mắt thao láo nhìn xung quanh. Chữ D ôm cánh tay, mặt nhăn nhó chạy lại.

-Chữ A làm sa đây.

-Tại sao?

Đám người mà Chữ A dẫn theo lần lượt nhảy ra khỏi thùng xe. Bỗng có tiếng từ trong xe.

-Không xong rồi.

Chữ A hoảng hốt quay lại nhưng giọng vẫn tỏ ra trầm tĩnh.

-Co chuyện gì. - lớn tiếng.

Một tên áo đen từ trong xe lao ra.

-Trong này toàn là đá.

-Hó... – lo lắng.

Chữ B và Chữ C chạy lại, mài móng, đầy sự lo lắng trong lời nói.

-Vậy bọn mình mắc bẫy chúng rồi. Chúng chỉ làm vậy để bắt chúng thôi.

Chữ A cố gắng giữ bình tĩnh, thở mạnh.

-Từ từ đâu sẽ có đó.

Số 17 cười khinh, thái độ kiêu căng.

-Người của bọn tôi đã mai phục hết rồi, có mà chạy đằng.

Chữ D cười khinh.

-Very very good. Các người tưởng như vậy là bắt được chúng tôi sao.

Số 24 tỏ ra ngu ngơ , thái độ khó hiểu.

-Chuyện này là sao ta.

Số 17 nghiêm túc.

-Các cô gái... hãy về đội ta đi.

-Đừng mơ.

Tiếng phanh phạch từ trên trời phá tan sự yên tĩnh nơi đây. Cành cây, lá cây bay tứ tung bởi luồng gió mạnh từ chiếc máy bay nhỏ đang lơ lửng ngang ngọn cây. Tiếng nói của đội trưởng vọng xuống qua màn hình gara

-Các cô gái mau lên đây. Cái này đủ cho 3 người đấy.

Có cứu binh khiến các cô gái tự tin hơn.

Chữ A đánh mắt nhìn Số 24, kiêu hãnh.

-Hum, cứ đợi đấy mấy nhóc.

Số 17 kêu lớn.

-Người đâu bắt đám yêu nữ này lại.

Vừa nói xong, chiếc máy bay thẳng trên đầu họ thả dĩa xuống kéo một lúc cả Chữ C, chữ B và Chữ A.

Số 17 bắt đầu lo khi chỉ còn Chữ D một mình ở lại. Cậu bắt đầu thấy không an tâm.

Dachi không chút thái độ trên khuôn mặt cho dù nghe mấy câu kích của Số 24.

-Nè, Dachi, họ chạy để cô lại kia. Haha.

Dachi cười khinh, thái độ thản nhiên. Chiếc dây trên máy bay thả xuống giữ chắc người Chữ D, ngay lập tức cô giậm chân, khởi động đôi giày “nội lực” dưới chân.

-Hum, số 17 không nói cho anh biết về đôi giày kì lạ này của tôi sao? – cười khinh.

Số 24 tròn mắt, há hốc miệng bởi không thể ngờ. Chữ D nhún nhẹ, người bay lên không trung, hai tay dang hai bên và nhờ dây kéo trên máy bay cô có thể bay trên không không cần chạm bất cứ vật gì. Trông cô giống như tiên nữ bay ,lướt nhẹ trên không.

-Woa woa, thật khâm phục. Ngỡ ngàng quá đi.

Chiếc máy bay rời khỏi, tiếng ồn ào không còn, cây cối, cảnh vật lại trở lại im lặng.

Số 17 tức tối.

-Lại để họ thoát rồi.

Số 24 lắc nhẹ.

-Các chú có kế hoạch mà chẳng bảo anh.

-Gi chứ, bảo anh thì làm sao được.

-Hó.

Đội trưởng của nhóm chạy lại, hỏi han.

-Mấy chữ số không sao chứ.

Số 17 lác nhe.

-Không sao.

-Vậy được rồi. Lần này chúng ta lại thất bại. Tôi sẽ bắt đám người TOP còn lại.

-Anh yên tâm, đời con dài mà.

Số 24 tò mò.

-Kế hoạch do Aphia bày ra đúng không phó thủ lĩnh.

Người đàn ông đứng đối diện, nghiêm túc trả lời.

-Đúng vậy.

-Hey, thế mà làm tôi lo hết hồn.

-Rồi, bây giờ chuyện con lại cứ để bọn anh lo. Về đi.

Số 17 và 24 gật gật quay đầu, nhưng vừa định đi thì người đàn ông đó gọi lại.

-Khoan đã.

-Sao vậy anh.

-Trước khi về....hai đứa vác thân cây ra thì vác vào đi.

-Há, không phải chứ.

Hai người ngơ ngác nhìn nhau một vẻ chán nản.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cuộc Gặp Bất Ngờ

Thời tiết mùa hè nên trời sáng sớm, mặt trời đã lên từ sớm. Tất cả mọi người lại bận rộn với công việc nhưng kì lạ không thấy học sinh nào bắt xe bus đi học.

Rin lững thững đi đến chỗ đợi xe, vì tính lười không muốn đi xe đạp mới chờ xe bus. Vẫn chiếc tai nghe đeo trên cổ, chỉnh lại cổ chiếc áo sơ mi trắng, rồi xoay xoay chiếc vòng trên tay. Cô đeo chiếc mũ lưỡi trai trên đây chiếc cặp đeo chéo trên người trông thật cá tính.

-Hôm nay hơi lạ đấy. Hừm, có tin nhắn của Lệ nữa. Lát đọc.

Cô cất chiếc điện thoại vào trong cặp, vuốt vuốt mái tóc buộc cao trên đầu. Cô khựng lại khi phía trước là người phụ nữ bán hoa nghèo hay đưa hoa cho mình mỗi buổi sáng. Người phụ nữ đó không chừng ngoài 40 nhưng chỉ nhìn khuôn mặt già nua của cũng đủ thấy là người vất vả. Thấy Rin bà gọi ngay lại.

-Cháu gái lại đây đi.

Người phụ nữ đó lấy một bông hoa hồng đỏ gói sẵn trong tờ giấy đưa cho Rin. Cô không chút chần chừ nhận ngay lấy, được tặng hoa nhưng thái độ không có chút vui vẻ.

-Cảm ơn bác. Mấy ngày nay bác hay bán ở đây rồi còn mỗi sáng tặng hoa cho cháu nữa. - hạ giọng. Bác phải lấy tiền đấy nhá. Cháu không nhận không đâu. - vừa nói vừa lạnh lùng lấy chiếc ví trong cặp.

Người phụ nữ đó ngăn lại, nét mặt bỗng lo lắng.

-Đừng mà, không cần thiết đâu cháu.

-Nhưng... làm sao cháu nhận hoa của bác trong khi bác đang khó khăn như vậy. – có ý quan tâm.

-Không đâu mà. - lời người phụ nữ đầm ấm. Thực ra có cậu thanh niên đã trả tiền và bảo bác mỗi ngày phải tặng hoa cho cháu. Người đó biết cháu không thích hoa hồng nhưng không thể tặng hoa vàng hay trắng nên chỉ tặng hoa hồng đỏ.

Cô cảm bông hoa trên tay, quan sát kĩ cánh hoa cũng biết loại hoa hồng này rất khó mua, nó rất đắt nhưng sức sống lâu hơn những hoa bình thường. Trong đầu đặt ra rất nhiều sự hoài nghi.

-Người này kì lạ, bắt tội bác phải đưa hoa cho cháu. Hẳn đúng thật là...

-Không có gì đâu. Nhận tiền của người ta thì phải làm đến nơi đến chốn chứ.

-Bác đúng là người hết lòng vì nghề đấy. Nhưng mà... cháu vẫn tò mò, người này chắc giàu lắm mới giám tặng cháu loại hoa này.

-Ừm. Nhìn cậu ta tuần tú, rất bảnh cũng rất nam tính. Nhìn phong thái bên ngoài chắc là cậu nhà giàu. Cháu không biết ai à.

-Thực sự là không.

-Cậu thanh niên này có vẻ lăng mạn gớm.

-Cho cháu hỏi phong cách ăn mặc là phui bụi hay Cold...

-Dừng lại đi, bác già rồi lại còn nhà quê nữa không hiểu ngôn ngữ giới trẻ bây giờ đâu.

-Hum

-Cậu ta cũng hay đi xe bus đấy.

Rin vui mừng: - Vậy ạ. Cháu có thể hỏi xem tại sao lại tặng hoa, không biết anh ta có mục đích gì.

-Cháu không đoán được ai à, chẳng hạn người thích cháu, hay bạn bè gì đấy.

Rin suy nghĩ quẩn quanh rồi mới trả lời:

-Hey, thực sự cháu không nghĩ ra ai cả. Tại chẳng có lí do gì hết.

Cô nhìn kĩ khuôn mặt nhỏ nhắn của người bán hoa trông rất quen thuộc. Cô chợt nhận ra, hô lên.

-Ô, bác là người bán hoa gần trường, người mà Aly...

Người phụ nữ đó ngỡ ngàng khi Rin lại nhớ rõ như vậy.

-Đúng rồi. Lúc đấy cháu cũng ở đó à?

-Tất nhiên, không thì làm sao biết. Nhưng... sao bác lúc đấy bác lại sợ hãi vậy? – tò mò.

Người phụ nữ suy tư một lúc mới kể ra.

-Thực ra là do con trai tôi vay tiền nhà đó đi đánh bài. Khổ cái thân này, được đứa con trai thì lêu lổng. Đứa con gái thì suốt ngày ong bướm làm đom, đủ độn với mấy đứa bạn. – thái độ của bà thay đổi hẳn.

Trong ánh mắt người phụ nữ toát lên đầy sự xa xăm, đôi mắt rung rung nước khi nhắc đến con cái.

Rin gạt nhẹ đầu, cô bắt đầu thấy sự cảm thông từ mình đối với người phụ nữ đó.

-Mấy đứa nhà bác mất dạy quá, gắp mấy đứa đấy cháu cho biế tay.

-Thôi, động vào chúng nó làm gì cho rắc rối. Khổ lắm đấy. – có ý cảnh báo. Con Du toàn kết giao với mấy bọn chơi bời thôi.

Rin thay đổi thái độ khi nghe bà nhắc đến tên Du

-Bác... ý bác là Du học sinh trường Thiên thần, lớp 10. - về hoài nghi.

-Đúng rồi, cháu biết nó hả.

-À không, con bác học trường cao như vậy cháu sao quen. – có sự coi thường nhẹ trong câu nói.

-Hey, cao gì chứ, chỉ cao tiền thôi. Hạng nó học hành thì kém, đâu xứng học trường đấy. Nhưng lo cho nó chạy vào trường đấy thì nó không học hành gì, suốt ngày chơi bời. Tiền học thì đắt nhưng nó chỉ thích quây không học hành gì.

Rin suy nghĩ: “Thì ra vậy, nó đâu xứng ngồi trong ngôi trường vip như thiên thần chứ”

-Nè cháu, bác nghe nói trong trường đó rất nhiều tên thanh niên xấu xa có thể lực lắm à.

-Không có đâu bác, các thanh niên đó rất dễ gần mà.

Vừa nói vừa cười nhẹ, bỗng trong tâm trí cô lại xuất hiện hình ảnh của nhóm Tam Hồ. Đúng lúc xe bus dừng chậm để đón người lên xe, Rin nhanh chóng chào người bán hoa rồi chạy ngay lên xe.

-Chào bác tài xế nha. – hớn hờ nói.

-Chào cháu xinh gái. Nay có chuyện gì vui vậy, lâu mới thấy cháu cười đấy.

-À không có gì đâu.

-Cái người lần trước khoác áo cho cháu hôm nay cũng ở đi xe này đấy.

Rin vui mừng hỏi:

-Thiệt ă? Vui rồi. Còn cái áo...

-Trên nóc xe kia.

-Vâng, cảm ơn bá cất giữ giúp cháu. – cười mô nộ cười thân thiện.

Với chiều cao của Rin, cô chỉ cần kiễng nhẹ chân cũng với được tới chiếc áo khoác mỏng phía trên nóc xe. Theo lời tài xế người mà lâu nay cô muốn tìm và cảm ơn nay đã xuất hiện và nhồi hàng ghế thứ ba. Ánh mắt luôn thận trọng quan sát xung quanh, để ý thấy mỗi ghế số 5 còn trống ở hàng ghế thứ 3 và chỗ ngồi bên cạnh là một người con trai. Cô thở mạnh, lấy tinh thần để đối diện với người đó.

-Thật hay lại được ngồi cạnh anh ta rồi. Theo lời Lê, nếu thấy hán đẹp trai thì phải tán ngay... được để xem nào.

Cô thân nhiên đi lại ghế số 5, người con trai mà cần tìm ngồi ngay ghế số 6. Nhìn thoáng qua cũng thấy hán giàu có, ăn mặc rất phong cách giống như một mỹ nam. Chiếc mũ lưỡi trai hàng hiệu đội thấp che cả nửa khuôn mặt phía trên, cách phối hợp quần áo cũng rất ngẫu. Chiếc áo phông đen cổ trễ khoác ngoài cái áo thô trắng không gài cúc.

Rin cố gắng quan sát kỹ khuôn mặt anh ta, và chỉ cần nhìn nửa mặt cũng thấy con người này rất anh tuấn.

-Xin lỗi, anh có phải người cho em mượn áo khoác mấy hôm trước không?

Người con trai lạnh lùng, từ từ đội cao chiếc mũ. Rin hơi hồi hộp, thở mạnh một cái, cô cũng đang chờ xem dung mạo của người này nhưng vừa định nói điều gì đó thì sự bất ngờ dồn đến ngay.

-Cậu... sao... cậu lại là cậu. – có chút lúng túng.

Ren bỏ chiếc mũ trên đầu, vuốt nhẹ mái tóc phớt vàng của mình, thân nhiên đáp lại:

-Tôi không là tôi thì là ai. Cậu... ngạc nhiên đến vậy cơ à.

-Công tử Ren mà cũng đi xe bus. – thái độ bình thường trở lại.

-Đó cũng là một thú vui mà. À...có phải vừa nãy cậu gọi tôi là anh không nhì. - cổ tình trêu đùa Rin.

-Tôi... – lúng túng không biết nói gì. Thì... coi như là hiểu nhầm đi.

-Cậu không biết ngại hay run là gì à?

-Đâu có.

-Tôi đã thấy cậu xấu hổ hay ngại ngùng chứ. Hơn nữa còn rất đàn ông.

-Huh. Cậu nghĩ sao?

- Thái độ có vẻ như không sợ bất kì cái gì thì phải.

- Huh, vậy cứ coi thể đi.

Ren chỉ cười nhẹ, đánh mắt nhìn chiếc áo Rin đang cầm trên tay.

- Cậu định làm gì.

Cô thẳng thắn đưa chiếc áo cầm trên tay đưa cho Ren.

- Cầm đi, của cậu đúng không? - giọng tỏ ra lạnh nhạt.

Ren hếch nhẹ vai một cái, nhìn Rin với ánh mắt thân thiện.

- Cậu chỉ lên đây để trả áo thôi à. Hừm.

Rin không trả lời, cô nghĩ bụng “Ngồi cạnh cậu chắc tôi rùng cả người mất”

Ren lắc nhẹ đầu, khoanh tay trước ngực điềm tĩnh dựa vào ghế.

- Cậu cũng biết sợ à. Ngồi gần tôi sợ rùng mình sao?

Rin thật sự kinh ngạc khi nghe Ren nói như thể cậu biết được trong đầu cô đang suy nghĩ chuyện gì. Cô ngượng ngùng, phồng nhẹ hai bên má.

- Ủa, cậu biết hay vậy?

- Đúng hả.

- Ờ thì... cứ cho là vậy đi.

- Tóm lại cậu có ngồi không?

- Tôi à, tôi bị mắc chứng ngại, không dám ngồi gần một công tử phong lưu như cậu.

- Oh, vậy hả, cũng được thôi. - chỉ cười nhẹ.

Nhìn thái độ kiêu căng của Ren khiến cô khó chịu, cô quay lưng lại phía Ren, vừa đứng vừa bám vào chiếc móc trên nóc xe. Cô bắt đầu có cảm giác bức bối khi đói. Xe dừng từ từ để đón khách ở bến xe tiếp. Một đám người vừa lên, vù hết chỗ nên họ cũng đứng như Rin. Cô quay lại phía chiếc ghế số 6, Ren vẫn thản nhiên ngồi nghe nhạc nhưng trông phong thái cậu ta thật đẹp.

- Con người này giả nai quá, tạo hình gì cũng đẹp. Hừm – thờ mạnh một cái.

Cô vừa quay lên rồi lại quay xuống, ngỡ ngàng khi người ngồi ghế 5 và 6 là hai bà cụ già, chỉ trong vài giây mà có sự thay đổi đột ngột. Cô mở to mắt kinh ngạc:

- Minh mơ tưởng à.

- Không.

Tiếng Ren vọng từ phía sau, cô quay đầu lại, mở to mắt khi Ren đang đứng sát mình. Tưởng chừng mặt cách mặt 2 cm.

- Cậu... – chớp mắt mấy cái.

Thấy sự ngạc nhiên trên khuôn mặt Rin khiến cậu phải cười.

- Cậu hay thật ấy.

Rin đẩy mạnh Ren ra xa.

- Cậu đúng là háo sắc mà.

Ren cười một vẻ thản nhiên.

- Tôi đâu có làm gì cậu. Mấy tuổi còn lo chuyện đấy. Cậu tính ra qua tuổi 18+ rồi.

- Sao cậu biết.

Cười nhẹ: - Hừm, ngoài thân thể cậu ra thì cái gì tôi trả biết.

Rin vẫn điềm tĩnh, đánh mắt nhìn Ren.

-Ừa ừa, có giới cậu thử đi.

-Há. – khó hiểu.

-Lệ đang thách tôi quyến rũ cậu đấy.

-Gi? Lệ hả.

-Buồn cười, tự nhiên lại ghép tôi với cậu một cặp để học chứ. - thờ dài.

-Bình thường mà.

-Cậu ta đang muốn tôi quyến rũ được cậu đấy.

Ren vẫn điềm tĩnh: - Hừm, tùy, thích thì thử.

Rin nheo mắt, đánh nhẹ mắt sang phía Ren.

-Tôi làm được thì sao?

-Thách cậu cũng không thể làm.

Rin thở mạnh, đánh mắt lườm Ren rồi quay ngoắt lên.

-Hừm. Đợi đấy. - vẻ mặt có vẻ rất quyết tâm.

Cô lục lọi trong túi quần, thái độ thay đổi hẳn khi trong túi mình không có tiền. Cô hốt hoảng tìm trong cặp cũng không có, thì ra đã để quên túi tiền trên bàn. Cô lững thững vừa đứng vừa đứng đưa nhẹ theo chiếc xe.

-Ê... – hạ thấp giọng quay xuống hỏi Ren. Cậu có thể cho tôi vay chút tiền được không?

-Làm gì? - thản nhiên hỏi.

-Ồ... thì... làm việc riêng trước khi đi học thôi.

-Định ăn sáng hả.

-Sao biết? – Thái độ ngạc nhiên.

-Hừm. Thường. Tôi tưởng cậu nhiều tiền lắm chứ.

-Tiền gì.

-Cậu nhớ bộ váy khi dự Party lần trước không?

Rin ngẩng mặt nhìn lên trần xe, nghĩ lại chiếc váy lờ xòe đó hôm đi cứu Ji.

-À, nhớ rồi. Có vấn đề gì.

-Bộ đó có vẻ đắt lắm đó. Bộ đầm như vậy làm sao đi thuê được. Hừm – nói chậm rãi, cố ý bắt bẻ Rin.

-Há.

-Cậu kiếm ở đâu?

Rin lúng túng, có chút lo lắng khi không biết giải thích thế về chiếc váy.

-Ồ... cái đấy là... tôi đi mượn của người quen thôi.

-Nhưng làm hồng của họ thì họ không bắt cậu đền à, sao có chuyện dễ dàng vậy? - héch mắt lên hỏi.

-Cái đó... – nói ngắt ngứ, cố ý lảng đi. Thế tóm lại cậu có cho tôi mượn không?

-Không. – thẳng thừng.

Rin tròn mắt , cắn nhẹ răng nhìn Ren rồi quay ngoắt lên.

-Giàu mà keo. Hức.

Ren chỉ cười nhẹ nhìn Rin với ánh mắt triu mến. Cậu cảm thấy thoải mái khi bên cạnh Rin dù có hay cãi vã.

Người đứng bắt đầu đông vì xe đã hết chỗ. Ren bị dồn xuống phía cuối còn Rin thì vẫn thảnh thơi đứng nghe nhạc. Một người đàn ông đã đứng sau Rin, ánh mắt thao láo nhìn người Rin từ trên xuống dưới. Hắn nuốt nước bọt, mắt sáng lên đưa tay về phía Rin. Ren nhìn xuyên qua đám người đứng trước, cậu thấy người đàn ông đó toan dờ dợn với Rin liền hốt hoảng tìm cách lên nhưng chỗ quá chật không thể lên.

Trong lúc đó Rin vẫn đứng đưa theo tiếng nhạc trong chiếc tai nghe khiến Ren càng lo lắng. Cậu cố gắng nhưng vẫn không thể chen lên. Tên đó sắp động đến Rin, Ren lo lắng toan hét lớn lên thì Rin vờ khua tay ra sau lập tức cho tên đó một cái bạt tai tiếng bộp... trước khi hắn động vào người mình. Cô nhún nhẹ theo điệu nhạc lấy cớ đo dờ chân đá trúng bộ hạ hắn. Tên đó đau đớn vừa kêu vừa chạy.

-Ranh... anh... c...con, mày làm gì vậy... hả... – nói lấp bắp.

Rin vẫn thản nhiên coi như không biết, vẫn thảnh thơi nghe nhạc. Ánh mắt kinh ngạc của mọi người trên xe dồn hết vào tên đó khi hắn ôm quần và kêu vì đau đớn.

Ren nhìn tên đó bị đánh tưa còn Rin thì vẫn ổn khiến cậu an tâm hẳn. Thờ ờ một cái.

Sau mấy phút thuyết minh, tên đó bị đuổi khỏi xe. Chuyến xe lại tiếp tục, Ren cố tình đứng sát phía sau Rin để tránh chuyện vừa nãy xảy ra.

-Cậu cũng hay đấy. Cảnh giác cao độ.

-Chuyện, khen thừa. - tỏ vẻ kiêu căng.

-Cậu đúng là đồ đàn ông mà. Như vậy thì làm sao mà lấy được chồng giàu chứ. Hừm.

-Tôi á, cần thiết gì. Nhà bình thường thôi cũng được rồi.

-Cậu lại định học tập phim Hàn hả

- Huh.

-Thì phim nào nhân vật chính cũng nói chỉ cần lấy người hoàn cảnh bình thường nhưng rất yêu họ là được đúng không?

-Hừm, cậu thì biết gì.

-Huh, không phải à.

-Tôi đủ giàu rồi, không cần thiết.

Xe phanh gấp tiếng kit...it...dồn mọi người về phía trước, Ren cũng bất ngờ áp sát người vào lưng Rin.

-Cậu lui ra đi. – giọng Rin tỏ ra khó chịu.

Ren không để ý đến thái độ đó mà vẫn ánh mắt triu mến nhìn Rin.

Đến trạm tiếp theo khách trên xe xuống gần hết nhưng Rin vẫn phải đi tiếp để đến trường.

-Nè Khó ư, có ngồi không. Dãy 3 trống rồi.

-Cũng được.

Cô thản nhiên trả lời vì bị Ren hỏi trúng điều đang nghĩ đến.

Cả hai cùng ngồi xuống ghế, Rin không ngại nhường khi ngồi cùng Ren mà còn tỏ ra rất tự nhiên. Trong lúc Ren vẫn ánh mắt cảnh giác quan sát mọi thứ xung quanh. Cậu vô tình thấy bóng hồng đó lộ ra từ chiếc cặp của Rin. Cậu cười nhẹ, đánh mắt nhìn thẳng phía trước nhưng lại hỏi:

-Rin, cậu thích hoa hồng hả.

Rin quay sang nhìn với thái độ nghi ngờ.

-Cậu...

-Sao hả?

-Tặng hoa cho tui đúng không? - vờ hạ giọng.

Nghe câu hỏi cậu quay sang nhìn thẳng vào ánh mắt đầy nghi vấn của Rin hỏi câu cụt lủn.

-Tôi tặng? - về mặt có chút ngờ ngàng.

-Ừm. Cho tiền cậu cũng không thừa hơi làm đúng không? – Thay đổi ngay thái độ.

-Huh.

-Thực ra tôi chỉ thích hoa hồng màu xanh, tôi thấy rồi, rất đẹp nhưng cũng rất đắt.

-Bông hoa trong cặp thì...

-Ren vừa nói vừa thân nhiên vuốt nhẹ cánh hoa lộ ra trong cặp Rin.

Rin gạt tay Ren khỏi cặp của mình, tỏ vẻ kiêu hãnh trả lời.

-À do có người hâm mộ tôi nên mới tặng ý mà.

-Ai?

-Chắc là kị sĩ bóng đêm.

-Sống ảo quá ha. Kị sĩ ư? Bóng đêm ư? Nực cười. Ai mà được cậu đặt cho cái tên đó thì hẳn quá thất đức rồi.

-Nè ảnh hưởng đến cậu không hả? – thái độ khó chịu

Rin không muốn cãi nhau vì mấy chuyện linh tinh, cố tình lảng việc khác.

-Mà nè, cặp cậu đâu. – giọng mỉa mai.

Ren im lặng không muốn trả lời, dựa nhẹ đầu vào cửa kính xe nhìn mông lung ra bên ngoài. Cậu quay lại nhìn Rin thì cô đã dựa vào ghế ngủ. Có tối qua Rin thiếu ngủ nên vừa ngồi xuống ghế đã ngủ được ngay.

-Hum, chỗ nào cũng ngủ được. Hay thật.

Xe ngoặt trái làm Rin giật gù gục đầu xuống vai Ren khiến cậu rất ngạc nhiên.

-Wey, cậu ngủ thật hả.

Rin vì quá buồn ngủ, cô không muốn tỉnh, gạt nhẹ đầu cho xong chuyện. Ren đánh nhẹ mắt nhìn Rin, cậu cũng biết ý nên ngồi im.

-Bác lái xe, phiền bác đi chậm thôi.

-Được rồi. – vui vẻ đáp.

Ren thờ ơ quay lại nhìn Rin rồi nhìn chiếc nhẫn mà cô đeo ngón út.

-Chẳng lẽ cậu ta... – nghi ngờ. Không, không thể, trùng hợp thôi mà.

Cậu lại suy nghĩ cố gắng tìm một lý do để Rin dựa vào vai mình. Vì từ trước đến giờ, chưa có người con gái nào cậu cho dựa vào vai ngoài Rin.

-Coi như tôi trả nợ cậu hôm ở quán Party đã quay lại giúp tôi.

Rin vẫn nhắm mắt ngủ nhưng vẫn gạt nhẹ đầu.

.....

Trong quán bánh kem của Rin, Lê một mình lau cửa kính khi đang chờ khách. Một tay cầm bình nước một tay cầm rẻ lau.

-Ngày nghỉ mà tên Rin xấu xa này đi đâu không biết, cả cái tên nhỏ mọn nữa chứ. – càu nhàu.

Một mình làm buồn chán, trong người có cảm giác rất khó chịu khi thiếu thứ gì đó. Cô để chiếc bình xuống rồi đi ra ngoài, cũng không quên dặn:

-Cô ơi trông hàng hộ cháu nha, cháu ra ngoài chút.

Tiếng nói vọng ra từ trong nhà bếp.

-Được rồi. Nhưng phải về sớm đây.

Lệ ra ngoài, lững thững từng bước ngắm nghía cảnh vật bên đường. Cô đi được đoạn ngắn thấy Iron đi ngược chiều bên kia đường.

-Tên này...

Cô nhìn quanh, không hiểu tại sao lại đi đến cửa hàng cafe của Ren.

-Sao mình lại đi ra đây. – trên mặt thể hiện rõ sự khó hiểu.

Lệ vui vẻ giơ tay toan gọi Iron lúc cậu chuẩn bị sang đường nhưng thấy Aly đang đứng cùng đường với mình cô ngưng lại. Đúng như Lệ dự đoán, Iron chạy một mạch đến chỗ Aly. Đôi mắt cô xui đi và có vẻ gì đó thất vọng.

Iron mừng rỡ khi gặp Aly.

-Aly, cậu định đi đâu? – vui vẻ.

- Đó là việc của tui. – thái độ kiêu căng. Bọn mình còn chuyện gì nói nữa à? Cậu đi đi. Mình giờ chỉ là bạn bè bình thường thôi.

Đám nam sinh học cùng trường với Aly từ trong quán bìa gần đấy đi ra. Những người bạn của Aly không phải con nhà quý tộc thì cũng là đám bạn hùng hổ, thích gây sự đánh nhau. Nam sinh đi đầu thấy Iron hỏi ngay.

-Mày làm gì ở đây, không phải mày đã chia tay với Aly rồi thầy sao còn gặp cậu ấy làm gì. – nói một cách mỉa mai.

-Tùng hả, xin chào. – cười khinh.

-Tao gọi Aly để cùng đi chơi thôi.

Nam sinh phía sau Tùng nói chen vào:

-Mày không định ngăn cản à.

-Tại sao chứ Dững, hình như tao với Aly đâu có gì mà phải cản.

Câu nói hết sức thân thiện khiến Aly khó chịu.

-Vậy thì biến luôn đi. – Dững tỏ thái độ.

Iron tức tối nhưng vẫn đứng tỏ ra oai phong.

-Mày nói gì? Người biến là mày đây. - lớn tiếng quát.

-Mày lại định sao? Tính gây sự hả.

-Sao? – vênh mặt thách thức.

Dững khoác vai Aly cười một điệu cười đều giả hỏi:

-Aly, cái đuôi của cậu dính dai quá đấy. Có cần cắt đuôi đi không?

Iron càng ức chế khi nghe câu nói coi thường mình, cậu chạy lại, giơ chân đạp Dững ngã lăn ra đất. Cả đám bạn tức giận thay, chạy lên đánh hội đồng Iron. Tường chừng sắp có sự gây lộn nhưng thật may Aly đã kịp thời can họ lại. Một bàn tay khác kéo Iron ra phía sau.

-Là cậu à. - ngạc nhiên.

Lệ nhìn thẳng vào ánh mắt đang nóng nảy của Iron, lắc nhẹ đầu ra hiệu không nên gây chuyện. Cô chủ động khoác tay Iron khiến cậu càng kinh ngạc.

-Cậu... – không hiểu.

-Yên lặng đi. - Lệ nói nhỏ đủ để Iron nghe thấy.

Cô vênh mặt nói chuyện với đám người phía trước.

-Khỏi phải ghen, boy đẹp trai này là của tôi đấy. Hắn còn phải làm nô lệ cho tôi nữa mà. Hum,

Aly càng ngạc nhiên, có chút tức nuối.

-Cái gì... Iron còn làm nô lệ tình yêu hà, với tao thì chưa bao giờ có là sao?

- Vì mày không có phúc. Hừm – có gắng nói thật tự nhiên.

Iron càng ngạc nhiên trước thái độ của Lệ.

-Cậu bị sao vậy?

Lệ giật giật tay áo nói nhỏ: - Giả vờ thì giả vờ giống chút đi.

Lệ đan ngón tay vào bàn tay Iron dơ lên trước mặt Aly, thái độ kiêu căng. Aly càng khó chịu khi thấy Iron đã đổi người tình.

-Iron, cậu... vừa chia tay mà đã có người khác là sao? – thái độ bức tức.

-Tôi...

Iron suy nghĩ một hồi rồi chỉ nhìn Aly với ánh mắt lạnh nhạt. Lệ nói chen vào.

-Aly à, cậu chia tay với Iron rồi vậy thì đừng tìm tôi đánh ghen đấy. Nhá.

Aly bức tức không nói được gì.

Lệ kéo ngay Iron rời khỏi đó. Được một đoạn thì dừng lại, cô buông tay đẩy Iron ra sau.

-Cậu đúng thật là... - bức bối.

-Không ngờ... mà chỉ là đùa thôi sao?

-Tất nhiên. Là thật thì mơ đi nhá.

-Tại sao không?

-Trời, khôn phải giúp cậu đỡ mất mặt thì còn lâu tôi mới làm vậy. Đáp tội với Aly nhờ đâu nó lạ dờ trò tiểu thư gây khó dễ cho tôi thì khôn.

-Cậu cũng biết lo sợ cơ á.

-Huh, tôi là người mà. Đúng khủng khiếp.

-Tôi lại tưởng cậu định chơi trò ôm vờ của Rin.

-Hừ, tui không thừa hơi đâu.

Iron chỉnh lại chiếc đồng hồ bên tay, sửa sang lại bộ tóc vuốt của mình.

-Nè, sao suốt ngày chải chuốt như đàn bà thế.

-Kệ tui. Phong cách này quả thật rất hấp dẫn các cô gái.

-Sao hà.

-Nhìn kìa.

Cậu đánh nhẹ mắt sang mấy cô gái bên đường, vừa đi vừa liếc mắt nhìn cậu.

Lệ nhìn qua, chỉ cười khinh một cái.

Cậu chỉnh lại cái cúc áo sơ mi tiếp tục vừa đi vừa đút tay túi quần.

-Bây giờ nên về cafe chứ.

-Giờ về tiệm bánh của tui. Nhá. Đi.

-Há. - giọng nản. Bao giờ mới hết hợp đồng đây.

.....

Chiếc đồng hồ nhỏ trên tay Rin chỉ đúng 8 giờ. Khách trên xe xuống gần hết chỉ còn mấy cụ già ngồi phía dưới. Rin vẫn dựa vào vai Ren ngủ một cách

ngon lành. Bỗng tiếng còi xe rú lên đột ngột khiến cô giật mình tỉnh dậy nhưng tạm thời chưa nhớ Ren đang ngồi bên cạnh.

-Sao nay ngủ ngon quá vậy.

Cô ngáp một cách tế nhị, vùi mặt vào lòng bàn tay.

-Humm, cậu có chỗ dựa thoải mái vậy thì trả ngon.

Cô nhớ ra mình đã dựa vai Ren ngủ suốt chuyến đi, nhanh chóng ngồi thẳng ghế chỗ mình.

-Cậu còn ở đây à. Máy giờ rồi.

Cô mãi vội nhìn chiếc đồng hồ trên tay, hốt hoảng kêu.

-Chết, đã 8 giờ rồi, muộn mất rồi.

Cô mãi vội đứng dậy đập đầu vào nóc xe tiếng cốp...

-Ay za. - vừa kêu vừa xoa đầu.

Ren không biết nói gì, chỉ lắc nhẹ đầu.

Rin mãi móng bước ra khỏi ghế vì mới ngủ dậy nên đôi chân bị tê không có chút cảm giác. Cô ngạc nhiên xuống sàn xe.

-A...a...

Ren xùi mặt, lại lắc nhẹ đầu.

-Humm. Không phải cuống, hôm nay nghỉ mà.

-Sao. – ngỡ ngàng hết sức.

-Nghỉ – Ren nói đồng dạng.

Cô vội lấy chiếc điện thoại đọc tin nhắn của Lê.

“ – Nay cả trường họp, bọn mình được nghỉ nha, ai bảo trốn học đi chơi chơi không nghe cô nhắc cơ.”

Rin thở mạnh một cái, đọc tin xong thật sự thấy thoải mái hết cả người. Cô ái ngại vừa nhìn Ren vừa ngồ lên ghế.

-Sao không bảo tôi là nghỉ chứ. - tức giận vô cớ.

-Cậu chẳng có gì đặc biệt, không nữ tính gì cả, cũng chẳng phải mẫu người tôi thích.

-Biết sao được con người cậu chứ.

-Nè, hàng ngày cậu điểm tỉnh lắm cơ mà, sao cứ đi với tôi là không kìm chế được vậy. – thái độ thần nhiên.

-Há.

-Hay là... gặp tôi áp lực quá. Húmm.

-Thôi đi, xin người.

-Nghèo mà cũng cảm ứng xin đây.

-Khen thừa. Việc đó cũng không cần cậu quan tâm. – gắt lên.

Tiếng tin nhắn phát ra từ chiếc điện thoại trong túi Rin.

“ – Hello. Buổi sáng vui vẻ chứ”.

Cô tròn mắt khi đọc tin nhắn của Min.

-Hay rồi. Min lại nhắn tin lúc sáng sớm thế này. – giọng điệu phản khởi.

Ren có chút không vui, nói chen vào:

-Hay gì chứ, phiền phức mà, thích thì gọi luôn nhân làm gì cho lâu.

Rin không bận tâm đến câu nói đó, cô tiếp tục nhắn tin.

“ - Rất rất vui. Cậu sao, đang làm gì.”

Ren càng bức khi Rin không hề quan tâm đến mình.

-Rin, cậu mất lịch sự thật, ngồi cạnh bạn trai mà lại nhắn tin vui vẻ với bạn trai khác. Coi thường tui hả.

-Hey hey, kệ tôi.

-Cậu... là người con gái đầu tiên đối đầu và nói ghét tôi đấy.

-Hừm vậy à. Bình thường mà. - vẫn chăm chăm nhìn màn hình điện thoại.

Một phụ nữ lớn tuổi từ phía dưới đi lại chỗ Rin để lấy túi đồ trên nóc xe, vô tình làm rơi hộp thuốc trúng bắp tay Rin. Chiếc điện thoại đang cầm rơi xuống đất, Rin ôm chặt cánh tay, nét nhăn xuất hiện trên trán, hai hàm răng cắn chặt cố chịu đựng sự đau đớn. Người phụ nữ đó hốt hoảng khi thấy Rin nhăn nhó, hỏi:

-Cháu gái, cháu có sao không.

Rin vẫn cố gắng chịu đựng, vết thương bầm tím trên bắp tay đau Rin bắt đầu khiến cô thấy buốt, cảm giác tê liệt cả cánh tay trái. Ren ngạc nhiên nhìn cánh tay Rin.

-Cậu sao đấy, đừng bảo mỗi lọ thuốc mà làm cậu đau như vậy.

Người phụ nữ lo lắng, ngồi xuống bên cạnh Rin.

-Xem ra vết thương có vẻ khá nặng đấy.

-Bác là bác sĩ hay sao biết vậy?

-À, cũng gần thế.

Người phụ nữ cười nụ cười thật phúc hậu, lấy trong túi một lọ thuốc nhỏ đưa cho Rin.

-Cháu cầm lấy đi. - nhẹ nhàng nói.

-Đây là gì vậy ạ? – Rin tò mò hỏi.

-Cao này bôi rất hiệu quả, nó sẽ giúp vết thương của cháu bớt đau và khỏi nhanh hơn đấy.

-Cháu cảm ơn.

Người phụ nữ đó nhìn Rin với ánh mắt hiền hòa, bà cầm túi đồ lên và đi ngay khỏi xe khi dừng đứng chạm.

Rin vẫn tò mò nhìn qua cửa kính xe theo dõi từng bước đi của người phụ nữ đó cho đến khi xe chạy. Cô cầm chiếc hộp thuốc nhỏ trên tay, suy nghĩ vẫn vơ.

-Cậu bị thương thật hả. - vẫn thái độ thờ ơ.

-Cậu không muốn thì không cần quan tâm đâu.

Ren lấy trong túi mấy chiếc kẹo lạ đưa cho Rin.

-Ăn kẹo không?

Rin tò mò về kẹo cứng nhưng vẫn chọn một cái socola trên tay Ren.

-Đây là kẹo cậu tui mới ăn đấy.

-Chứ không phải kẹo dối à? – Ren cố tình hỏi đều.

-Hừm. – có chút ngại ngùng.

-Nhưng sao lại chọn thứ đấy. Nhiều kẹo ngọt và rục rờ hơn socola mà.

Rin nhìn chiếc kẹo, nói một cách rất tự nhiên.

-Socola đắng nhưng trong đắng có ngọt mới sâu sắc. Tuy màu nó không rực rỡ, màu tối nhưng ý nghĩa của nó lại rất sặc sỡ.

Trong câu nói của Rin giống như một hàm ý khiến Ren phải suy nghĩ.

-Nè, suy nghĩ gì vậy? Hừm – tò mò.

-Không chi. Cho tôi xem lọ cao chút đi.

-Không.

-Có cho không?

-Không.

Không để Rin đồng ý, cậu giằng lấy chiếc hộp, Rin nhanh chóng nhấc nó lên cao.

-Không.

Cả hai cùng rằng co, vô tình Ren chạm vào cánh tay Rin khiến cô đau đớn, làm rơi lọ cao xuống ghế.

-A...

Ren bắt đầu thấy lo lắng, cậu chợt nhớ ra buổi tối hôm trước cô gái tên Dachi cũng bị thương ở cánh tay trái.

-Sao trùng hợp vậy. Làm gì có chứ. – nói nhỏ.

Cậu nhìn nét mặt đau đớn của Rin càng lo lắng.

-Cậu bị đau thật hả, sao giờ mới kêu. Lúc này có phải cậu có chịu đựng không?

-Ồ... - mặt mũi vẫn nhăn nhó.

Ren cầm lọ thuốc dưới ghế đưa cho Rin.

-Cầm lấy bôi đi.

-Thôi khỏi cần. - giọng lạnh nhạt.

-Cậu... bôi đi. Nhanh. - gắt lên.

Rin mở to mắt ngờ ngàng khi cảm thấy Ren lại quan tâm đến mình.

-Được rồi. – Rin hạ giọng.

Cô mở lọ thuốc, bên trong là thứ kem boou màu trắng.

-Cái này liệu bôi được không vậy?

-Cứ bôi đi, hỏi gì nhiều.

Rin nhìn Ren với ánh mắt thật trọng.

-Cậu quay ra ngoài đi để tôi tự xử là được rồi.

Ren thở mạnh, cậu biết ý quay mặt áp vào cửa kính suy nghĩ vẫn vơ. Mùi thơm từ trong lọ thuốc bốc lên rất nhẹ nhàng, giương như chỉ cần ngửi qua cũng thấy sự thoải mái trong con người.

Cười nhẹ “cậu ta càng ngày càng thú vị rồi đấy”.

Sự trùng hợp quá ngẫu nhiên khiến Ren phải nghi ngờ.

Xe dừng lại bên để đón khách, Rin và Ren cùng rời khỏi.

-Đi đâu đây.

Rin lững thững đi theo phía sau Ren.

-Đi đâu thì đi, mà về nhà cũng được.

-Cậu không hà, bây giờ làm gì có xe chứ.

-Cậu có thể đi taxi. – thân nhiên đưa ý kiến

-Hừm, không có tiền.

-Biết đi xe máy không?

Không để Rin kịp trả lời cậu đã nói.

-A... cậu không biết đi xe máy. – vờ vênh mặt coi thường.

Rin bỏ ngoài tai mấy câu kích đều vẫn thân nhiên vừa đi vừa nghe nhạc. Ren thật sự bức bối khi Rin không để ý đến mình, cậu bỏ chiếc tai nghe đeo xuống cô Rin.

-Cậu có ý chút đi.

-Hừm. - về mặt ngơ ngáo như đứa trẻ.

-Thôi bỏ đi. Đói không.

-Ay za, Ren cũng biết quan tâm người khác à. Bảo sao hôm nay nằng từ sớm.

-Hừm. Có ăn không.

-Tất nhiên nếu cậu mời. Nhưng... ở đâu.

Lát sau cả ha cùng ngồi trong quán bánh bên vỉa hè. Người phục vụ bê hai hộp bánh kem socola đặt trên bàn trước con mắt tò mò của Rin.

-Đây là... bánh kem hà. Sao đẹp vậy.

-Hai cái cuối cùng đây, phải đặt trước mới có.

-Vậy là...

-Ừm. Tôi đặt từ hôm qua.

-Sao biết mà...

-mộ ngày tôi đặt ở mấy chỗ, nếu không đến được thì cứ coi như là cho họ đi. - về mặt lại lạnh lùng.

-Huh, đúng là công tử, thừa tiền mà.

-Có ăn không.

-Tất nhiên.

Cô thận trọng cầm chiếc thìa trên đĩa bánh, ánh mắt thao láo quan sát cảnh vật xung quanh. Quán nhỏ nhưng bày biện rất thích mắt, chỗ cô ngồi là chiếc bàn tròn có ô che. Bên cạnh có một cây lá đỏ, tuy là hàng giả nhưng trông nó thật đẹp. Màu xanh từ mấy cây leo tre tường mang lại cảm giác thật thoải mái.

-Bánh kem cũng ngon đấy. – Rin nhận xét.

-So với bánh quán cậu thì sao, ngon hơn chứ.

-Ồ thì... gọi là ngon hơn chút xíu thôi.

Ren không tỏ thái độ gì, cậu cũng cầm chiếc thìa ăn một cách từ tốn.

Rin ngậm nhẹ chiếc thìa trên môi, từ từ quan sát phong thái của Ren. “ Công tử nhà giàu như cậu ta mà cũng đến những nơi thế này sao?”

Ren ngưng ngay việc ăn, đánh mắt nhìn Rin.

-Có phải cậu đang nghĩ tại sao công tử nhà giàu như tôi lại đến đây không?

Rin tròn mắt ngạc nhiên khi bị Ren nói trúng suy nghĩ của mình.

-Cậu...

-Sao?

-Đoán hả.

-Mặt đã nói ra hết những điều cậu nghĩ rồi.

-Đâu có.

-Oh, vậy chắc mình tôi biết thì phải.

-Linh tinh.

Cả hai đang tranh cãi, một bàn tay đập ngay giữa bàn.

-Cí gì mà bàn luận gớm vậy hai bạn?

Iron cười toe miệng, đánh mắt nhìn cả hai người.

-Văng mặt tôi là đã hẹn hò rồi sao?

Rin tát sượt đầu Iron, phản đối.

-Làm gì có chứ.

Ren cố tình lãng đi để Rin không bị khó xử.

-Ăn không.

Iron tròn mắt.

-Tất nhiên.

Cậu thân nhiên ngồi xuống cạnh Rin, lấy ngay hộp bánh Rin đang ăn và chiếc thìa trong hộp nhỏ trên bàn. Sự việc quá bất ngờ, Rin không thể phản ứng kịp.

-Ê.

Iron không để tâm đến Rin, vẫn tiếp tục ăn bánh.

Ren và Iron lại tiếp tục thói quen mọi lần, họ không để ý đến Rin đang ầm ục ngồi cạnh. Cả hai cùng vừa ăn vừa bàn chuyện, ánh mắt luôn cảnh giác xung quanh.

-Nay có gì mới? - Iron hỏi.

-P muốn chúng ta tiếp tục mua bán. - vừa ăn bánh vừa nói.

-Như đợt trước chẳng.

-Phải đổi mới chứ, như lần trước 105 bị thương gần hết.

-Con sâu thì sao?

-Được hôm nghe chúng ta nói chuyện thì sau đó P điều tra, nó bị bắt rồi.

-Quá hay. - vừa nói vừa nhìn vào hộp bánh.

-Nghe nói các nàng ong bướm vẫn thoát đung không?

-Ừm. Cũng lợi hại đấy. Ai thả chúng ra?

-Không biết, nhưng tôi chỉ nghi ngờ....

-Ai?

-Cá lớn.

-Hả.

Rin vẫn ngậm chiếc thìa nhìn hộp bánh, nuốt nước bọt với sự nuối tiếc, bực bội vì hộp bánh vừa mới ăn đã bị cướp mà chỉ mới ăn được một miếng. Cô ngơ ngác không hiểu Ren và Iron đang tính toán chuyện gì mà nói rất hàm ý. Cô không muốn cản trở việc nói chuyện của họ nên chỉ ngồi ngậm thìa, trống tay xuống bàn nghe hai người tiếp tục nói chuyện.

-Vậy thì tôi nay làm luôn chứ.

-Ok.

-Vậy thì hẹn câu cá ở 100 nhà.

-Được.

Iron đặt chiếc thìa xuống đĩa bánh, quay sang bắt chuyện với Rin.

-Xin lỗi cậu nha, bọn tôi mãi nói không đề ý đến cậu.

Rin cau mày, miệng vẫn ngậm thìa.

-Cậu ăn hết luôn cái bánh của tôi rồi. - vừa nói vừa đánh mắt sang cái bánh.

Iron gãi nhẹ đầu.

-Hề hề, xin lỗi. Tôi... đi trước về cửa hàng đây.

Nói xong chạy thẳng, Rin nhìn chiếc bánh chỉ còn một chút rồi đánh mắt nhìn Ren. Cậu cũng chỉ héch nhẹ hai vai một cách thần nhiên.

-Giờ đi đâu?

-Thì về cửa hàng chứ sao?

Rin đặt chiếc thìa xuống bàn đứng dậy đi ngay.

Ren đã trả tiền trước đó nên cậu cũng bỏ đó chạy theo Rin cùng đi đến trạm chờ xe.

-Cậu từ từ thôi.

-Sao hả. – thái độ Rin vẫn thần nhiên.

-Tôi cũng về cửa hàng.

Rin đánh mắt sang nhìn Ren, ánh mắt đầy sự tò mò.

Cả hai vừa đến trạm chờ xe bus, Aly cũng từ trên chiếc ô tô con đi xuống.

-Ren à. – Aly hồ hởi gọi.

Ren thật sự thấy khó chịu khi luôn bị Aly bám đuôi, cậu không muốn quan tâm đến Aly, về mặt lại lạnh lùng. Còn Rin vẫn thần nhiên, chỉ cười khinh tiếng. Hức.

Aly chạy lại khoác tay Ren một cách tự nhiên nhưng Ren luôn từ chối gạt tay cô khỏi người.

-Cậu có chuyện gì vậy? - giọng điệu dè.

-Không có. – thái độ lạnh nhạt.

Aly để ý Rin, cô nhớ nhó khi thấy Rin luôn bám đuôi Ren.

-Lại là mày à, mày ế không có người theo đuổi hay sao mà cứ dính Ren thế? - lớn tiếng quát.

-Vì tôi thích vậy, cậu ta là Playboy mà. – thái độ vô cùng thần nhiên.

Trong tình huống này, như người khác thì ra sức giải thích nhưng Rin vẫn thần nhiên không những thế mà còn có muốn thừa nhận. Cô đứng sát lại gần Ren cố tình che Aly.

- Chẳng biết ai bám ai nhưng... đây là chuyện của tôi. - tỏ ra kiêu căng.

- Cái gì...mày...

Aly bị trọc tức không biết nói gì, chỉ biết sui.

- Ren, cậu xem con nhỏ này nè.

Ren vẫn chưa biết Rin định dở trò gì.

- Cậu định làm gì? – tò mò.

Aly bực tức khi Rin khoác tay Ren, cô gạt tay Rin khỏi Ren, chua ngoa nói.

- Ren là của tao, ai cho mày động vào. Mày chắc cũng là đồ chơi của Ren thôi.

Nghe câu nói Ren cũng bực nhưng không muốn Rin hiểu nhầm nên cậu lớn tiếng quát Aly.

- Aly, cậu mới gì đấy. Thôi ngay kiểu nói kiêu căng của cậu đi. Nếu không thì biến ngay khỏi mắt tôi.

- Tự nhiên cậu lại gắt lên với tôi vậy. Do con nhỏ này đúng không. – thố độ ngang ngạnh.

Kiểu nói ngông cuồng khiến Ren cũng không muốn muốn nghe. Còn Rin thì ngược lại, cô vẫn muốn trêu Aly đến phát ghen. Cô kéo Ren lại đứng trước mặt mình, tay chạm nhẹ lên hai má, ánh mắt thay đổi một cách đột ngột.

- Cậu thích cái đuôi nhỏ hay đuôi to hơn chứ.

Aly ghen, càng ức chế khi Ren vẫn đứng để Rin động vào người.

- Mày... – không biết nói gì.

Ren không ngạc nhiên khi Rin đứng gần mình vì cậu biết cô đang tính dở trò trêu Aly. Rin lấy trong cặp chiếc bút nước, nhẹ nhàng mở nắp chấm một chấm nhẹ lên má mình. Aly đang bực bội, cô không để ý nhân cơ hội Rin quay lại vẽ be bét lên má Aly.

- Ô ô cái đuôi to nè...

Aly càng tức giận, mắt trợn trừng cắn chặt răng đẩy Rin ra sau.

- Mày làm gì vậy, có muốn chết không?. – Aly vênh mặt đe dọa.

Cô mãi vội lau mấy vết mực trên mắt nhưng thật hài hước, càng cố lau thì vết mực càng bị loen ra khắp mặt.

Trời ơi, sao mãi không hết vậy. – nhăn nhó.

Ren thờ ơ, cậu chỉ lắc nhẹ đầu nhìn Rin với ánh mắt khó hiểu. Tiếng gọi từ xa:

- Ê, bỏ nhí. – Nam hớn hờ chạy lại.

Cậu chạy đến phía Rin, đang hào hứng thì một bàn dúi nhẹ đầu.

- Au...

- Ông già này, nói gì đấy hả. Rin là của tôi chứ.

Mìn lững thững từ phía sau đo lại gần Ren.

- Chào, cũng có duyên đấy chứ. – nói chuyện với Ren.

- Ừm. Đi đâu vậy? - lạnh lùng.

- Tôi á... đi cùng hai tên kia thôi.

Aly vẫn chưa hết ngỡ ngàng thì Rin đã tạm biệt rồi đi cùng Nam và Piza.

- Chào Đuôi to. Hahaha.

Cô kéo Nam và Piza rời khỏi đó.

-Min, bọn mình đi thôi.

Ren vẫn đánh mắt nhìn theo phía Rin đi, cười nhạt.

-Lắm trò.

Cậu chợt nhớ Min cũng đi cùng Rin, cậu quay nhẹ đầu nhìn ra sau, thật sự là khó chịu khi thấy Rin khoác tay Min.

Aly ngại ngùng vì khuôn mặt nhợt nhạt trước mặt Ren.

-Ôi trời. Ghé quá. – Aly bối rối. Ren, cậu có thể giúp tôi ...

Thái độ Ren lại lạnh lùng nhưng có bức tức.

-Cậu tự làm đi.

Ren lạnh lùng bỏ đi.

Min và Rin lâu lâu mới đi cùng đường, hai người không ngừng nói chuyện khiến Piza và Nam phát bực.

-Cái tên này, chỉ zai là quên luôn bạn bè rồi.

-Hum. Hải hước mà. Cũng được đôi đấy. – Piza nhận xét.

-Gi chứ. Bỏ nhái của cậu kìa, không giữ đi ngoại tình giờ.

-Nè, mình tôi chắc, vừa nãy ai to mồm Rin là của tui ý nhì. Xí hủ quá. Haha. – ý muốn trêu đùa Piza.

Min vẫn tiếp chuyện với Rin.

-... nhưng lúc này... sao cậu đi với Ren, các cậu thân nhau như thế rồi à. – Min tò mò.

-Không, gặp cậu ta trên xe bus thôi.

-Xe bus, cậu ta cũng đi xe bus à.

-Không biết.

-Vậy phải suy nghĩ về con người này, bề ngoài có vẻ kiêu nhưng nhờ đâu bên trong lại rất hòa đồng thì sao.

-Xin người, hòa đồng gì cậu ta, suốt ngày chỉ thích gây sự, chọc phá người khác. Khoản gì chứ cái khoản lăng nhăng thì không bỏ đi đâu được. - vừa nói vừa tỏ thái độ.

-Có quá không, có vẻ cậu cũng am hiểu về cậu ta đấy nhì.

-Há.

Piza cô tình chạy vào giữa hai người kéo Rin ra.

-Nè nè, cái vụ liên hoan mấy hôm nữa thì sao đây? Hứm – nhí nhảnh hỏi.

Min lắc đầu cười nhẹ.

-Nếu tôi đi được tôi cũng đến. Ok.

-Cậu bận gì à?

Chủ nhật tôi có chút chuyện, đi được tôi sẽ cố gắng.

Thái độ Rin vẫn thản nhiên nhưng thức té trong lòng không vui chút nào khi Min từ chối cuộc liên hoan tổ. Cô im lặng, lưng chừng từng bước đi.

-Con Ren thì sao? Cậu ta có đi không?

Rin thở dài: - Cậu ta chắc không đi đâu. Minh đâu cùng đẳng cấp với cậu ta.

-Hey, nói gì vậy bạn, cấp gì chứ tui thấy hần cũng được mà.

Cả 4 người lại tiếp tục đi, chưa được mấy bước tiếng điện thoại trong túi Min vang lên. Rin đánh mắt nhìn Min, có chút thất vọng khi nghe Min nói

chuyện qua điện thoại.

- Vâng, em về bây giờ đây.

Min cất chiếc điện thoại, lựa lời chào hỏi:

- Mọi người cứ đi chơi đi, tôi có chút việc nhà. – cười nói vui vẻ.

Cậu cười nhẹ, xò tay vào túi quay ngược lại con đường vừa đi để lại phía sau là ánh mắt tiếc nuối của Rin.

Nam để ý thái độ Rin, vẻ mặt không vui còn ánh mắt luôn nhìn theo phía Min. Cậu cười nhẹ, khoác vai an ủi Rin.

- Người ta đi rồi, nhìn gì nữa. Hứm – cười nhẹ.

- Không gì.

- Thực sự mà nói tôi thấy cậu không hợp với Min.

- Huh. – Rin biểu lộ bộ mặt khó hiểu

- Tôi thấy tính cách Ren lại hợp với cậu hơn đấy. – vui vẻ nói.

- Gì vậy, tự nhiên nhắc đến Ren, tôi chẳng liên quan đến cậu ta.

- Có chắc không? - tỏ vẻ hoài nghi.

- Ờ...thì... trả vậy.

Piza chỉnh lại chiếc vòng bạc đeo trên tay, vừa lau vừa chen lời.

- Hey, tôi thấy tên Min và Rin là đẹp rồi.

Rin vênh mặt tự hào:

- Thấy chưa. Ren liên quan gì đến tui chứ.

- Ừm thì cứ cho là vậy đi, cậu có thể thấy an toàn và bình yên khi ở cạnh ai. Hứm.

Nam nói với thái độ đùa cợt nhưng hàm ý câu nói lại rất nghiêm túc khiến Rin lặng người suy nghĩ.

.....

Lệ và Iron vẫn trong quán bánh kem, trông hai người cười nói có vẻ rất vui nhưng thực chất là tranh cãi.

- Cậu làm thế này thì Mic ăn à.

- Đâu có, tui thấy ngon mà. Thì cứ coi như vậy đi, để xem ai làm Mic chứ.

- Nhưng làm sao không phải tui là được.

- Nhiều thế này đồ đi thì tiếc lắm.

- Vậy cứ để đấy đi. Nè không mượn cậu ăn đâu. Ai ăn là Mic đấy.

- Được.

- Bây giờ cậu đi mua bột mì cho tôi đi.

- Há, cần thiết không vậy.

- Tất nhiên. Nô lệ. – cách nói nhấn mạnh.

- Trời, bao giờ mới hết tháng đây.

Hai cô gái ngồi bàn gần đấy dí dáo bàn tán, lời nói vọng đến tai Iron.

- Anh ta bị khủng hã, con trai mà cũng đến tháng. Hay là... – nói nhỏ nhẹ.

-Tao nghĩ em kia đang có bầu một tháng rồi nhưng hán vẫn suốt ruột chờ hết tháng đầu. Hihi.

-Không tao nghĩ em kia đến tháng hành quân hơn ý. Hán cũng biết sao?

-Của con cái ngayt nào mà cũng biết hử. Hihhi.

Iron ái ngại, dù biết những lời nói đơm đặt sai sự thật nhưng cậu không thể giải thích vì chỉ sợ càng giải thích thì càng làm hiểu nhầm tăng lên.

-Trời ơi, sao lúc nào mình cũng là người bị hiểu nhầm chứ. - vuốt nhẹ mái tóc.

Cậu lẩn lẩn chạy ra ngoài.

Rin lững thững vừa đi vừa nghe nhạc, thỉnh thoảng vuốt nhẹ mái tóc buộc cao của mình. Trông cô thật cá tính khi ngồi xuống buộc lại dây giày. Ánh mắt vẫn luôn có ý cảnh giác mọi vật xung quanh. Thái độ cô bỗng thay đổi khi ngẩng lên thấy tiệm cafe của Ren vẫn đóng cửa. Một cảm giác lạc lõng, trống vắng xuất hiện đến khó hiểu.

-Sao vậy ta. – khó hiểu.

Rin thở mạnh, không muốn quan tâm. Cô lắc tròn đầu cố ý đánh lảng không muốn quan tâm đến cửa hàng đó, đứng dậy tiếp tục đi về cửa hàng bánh của mình.

Tiếng trách móc khi Rin vừa bước chân vào cửa hàng.

-Cậu làm gì mà bây giờ mới đến.

-À, có chút chuyện thôi. - hạ giọng, cố ý nịnh Lệ.

Lệ nhìn Rin, lắc nhẹ đầu, hạ giọng hỏi:

-Cậu gì chưa? – quan tâm

-Chưa. - thản nhiên.

-Chắc lại tưởng nhầm đi học chứ gì.

-Ừa. – xiu mặt.

-Hahaa, biết ngay mà. - Lệ đổi ngay thái độ. Biết ngay là đi học mà. – vui vẻ nói.

-Huh. Còn cười được.

-Tất nhiên, tui chắc chắn cười nhiều hơn cậu rồi.

-Humm. Tên bạn tôi đâu hả.

-Tên nào, nó lẹ á? - vẻ mặt thản nhiên như không.

-Ừm

-Mua đồ rồi.

Rin lắc đầu, đi vào trong bếp. Cô thay bộ đồng phục trường, mặc áo phông đen ngắn tay bó sát người, chiếc quần soóc ngắn với chiếc tạp dề đầu bếp.

-Bây giờ làm gì đây? – vừa hỏi vừa buộc dây chiếc tạp dề.

Rin vừa bước ra khỏi phòng thay đồ, Lệ tròn mắt hô.

-Ô, ghê nha, đẹp đây. Đồng phục đẹp vậy còn không mặc. Humm.

-Đẹp gì, cũng vậy thôi.

-Đẹp mà, thế mà còn chê. Tôi đặt đồng phục cho cả hai bọn mình mà.

-Huh.

Lệ phấn khởi quay lưng chỉ vào chiếc áo trên người giống của Rin, phía sau có chữ Hot girl và hình trái tim trang trí rất đẹp.

-Tui thấy vậy là quá đẹp. Haha.

Rin nhếch miệng cười gượng:

-Huh, ừ cứ cho là vậy đi.

Tiếng điện thoại trong túi chiếc tạp dề Rin đang mặc, cô từ từ lấy nó ra xem người gọi đến rồi chạy thẳng ra bên ngoài trước mấy ánh mắt thèm muốn của mấy thằng con trai trong quán. Đúng lúc Iron cũng trở về, nhìn Rin trong bộ đồng phục rất đẹp, cậu toét miệng khen.

-Được. Ngon đấy.

Rin đang nghe điện thoại nhưng vẫn mạnh miệng.

-Thích chết hả, vào đi.

Hai tay cậu cầm túi bột mì nên phải dùng vai đẩy cửa kính đi vào. Đám con trai ngồi ngay bàn ngoài ánh mắt vẫn thao láo nhìn phía Rin đứng bên ngoài. Iron biết mấy tên định dò trò, cậu lờ mắt nhìn bọn chúng. Một đứa trong đám thấy Iron sợ hãi, lay lay mấy đứa còn lại.

-Kìa kìa Iron kìa mày. - vội vàng.

Cả đám thấy Iron đang lờ mắt nhìn, nhanh chóng quay lại ngồi nghiêm túc không dám nhìn ra phía Rin.

Iron sách hai túi bột đặt búp... xuống chiếc bàn phục vụ mà Lê đang đứng ghi chép sổ.

-Cậu chít việc đứng đây bán hàng thôi ag, sao thích quá vậy?

-Humm, tui thế thôi.

Lê vừa nói vừa ấn chiếc máy ghi tiền bên cạnh.

-Cậu cũng oai lắm ấy nhỉ? - vẫn thân nhiên ghi chép.

-Huh, vậy hả. Bình thường, chuyện đấy vẫn diễn ra cả khi tôi không làm bất cứ điều gì. — có vẻ chán nản.

-Nghe giọng điệy không vui nhỉ.

-Vui gì chứ, oai thì cũng oai nhưng khiến họ luôn sợ tránh né mình.

-Ay za, ghê nha.

-Humm.

Rin cất điện thoại mở cửa kính đi vào một cách khiêu gọi nhưng đám con trai ngồi đó không dám nhìn dù chỉ liếc nhẹ.

Rin đi lại nói chuyện cùng Lê và Iron.

-Cậu làm gì mà bọn nó sợ vậy. Hừm — đánh mắt ra phía bàn con trai.

-Đâu có gì.

-Có khách kìa. — Iron hếch mắt ra bên ngoài.

Kun và Ji cùng nhau đi vào, tươi cười chào hỏi:

-Chào mấy nhóc.

-A, anh Kun à. — sáng mắt.

Lê vui mừng, hớn hở khi thấy Kun. Cô chạy ra khỏi quầy, dang tay định ôm Kun nhưng bị Iron kéo lại.

-Cậu làm gì vậy?

-Thì định ôm anh Kun thôi. — thân nhiên trả lời.

Iron đổi ngay thái độ không vui.

-Há, cậu khủng hả. Cậu có phải là con gái không vậy? - lớn tiếng

-Humm, không là con gái thì là con cái cũng được. - Lê cũng lớn tiếng theo.

Hai người cãi nhau vì Kun nhưng thực cậu không muốn ngăn, chỉ lắc đầu cười nhẹ.

Rin tách Lệ với Iron sang một bên, gắt nhẹ:

-Hai người có thôi đi không? Có định bán hàng không hả.

Lệ nheo mắt nhìn Iron với thái độ khó chịu, quay thẳng lại quây bàn.

Cả đám nhìn nhau chỉ hếch nhẹ vai một cái.

-Buổi cuối tuần thì sao đây? – Ji hỏi.

-Bọn mình cứ tiếp tục thôi. – Rin trả lời.

-Có những ai đi. Hứm – Kun tò mò.

-À... – lúng túng. Cả tổ em, với mấy anh thôi.

-Hay đấy. Bọn anh sẽ trả tiền.

-Các anh định hát karaoke hả.

-Ừm.

-Quán gần nhà anh thôi.

Trong lúc cả đám thảo luận thì Rin thần người suy nghĩ. Cô cắn nhẹ răng, mắt đảo liên tục và trong đầu luôn nhớ lại cuộc nói chuyện vừa nãy. Cô càng suy nghĩ thì càng thấy bất an.

Iron đã để ý thấy sự thất thần trên khuôn mặt Ren, cậu tỏ ra lo lắng.

-Cậu có sao không Ren.

Rin ban đầu không để ý đến lời Iron, tai có nghe nhưng trong đầu không có chút phản ứng.

-Rin, Rin...

Lúc này Rin mới ý thức được về câu hỏi của Iron.

-Há, cậu hỏi gì.

-Cậu sao đấy, có chuyện gì à.

Kun quan tâm:

-Quan hệ xa lạ đến mức em không nói được à. Sự đệ.

Rin không muốn mọi người lo lắng.

-Không có đâu mà, mọi người lại nghĩ nhiều rồi. Mình thân đến mức có thể về nhà nhau rồi, xa lạ gì này nữa. – thái độ thờ ơ.

Ji thở mạnh, an ủi.

-Không vấn đề gì thì đừng suy nghĩ linh tinh, già sớm đấy.

Sự quan tâm của bạn bè khiến cô thấy thật thoải mái, thái độ tươi tỉnh hẳn lên.

-Sự đệ biết rồi mà. - cười nhẹ. Nhưng mà... sợ chủ nhật... tôi có cả huyện, cũng chưa chắc đi được.

Iron quan tâm - Đi đâu, có chuyện gì vậy?

-Linh tinh thôi mà. – Rin cố ý đánh lạc chủ đề. Anh Hani đâu.

Nhắc đến mới nhớ, Tam Hồ hay đi voi nhau nhưng nay chỉ có Ji và Kun đi cũng thấy lạ.

-Tên này đâu rồi.

-Hừm. Đúng thiệt, từ sáng đã không thấy rồi.

.....

Hani vừa đi vừa ngậm kẹo mút, tâm trạng có vẻ rất thư thái. Cậu xỏ tay vào túi quần, mặt vênh tỏ vẻ oai nhưng thực chất xung quanh cậu không có bóng người.

-Hey, tỏ vẻ với ai chứ. – cười khinh.

Dù biết vậy nhưng trong lòng cậu vẫn cảm thấy sáng khoái trên người mặc bộ quần áo ưa thích. Cậu khựng ngay lại, nhìn xung quanh với ánh mắt lạ lẫm.

-Giờ đây.

Xung quanh chỉ có toàn nhà hoang đang xây dở thì bị ngưng. Nghe nói có con đường toàn nhà xây dở bị ma quỷ ám nên không ai dám đến. Thật khủng khiếp khi Hani biết mình... đã lạc đường đi đến con đường đó.

-Há... đây là...

Vì cái tội đi hếch mặt tỏ vẻ kiêu mà không để ý đến đường, cứ thấy đường là đi.

Hani quan sát xung quanh, sự im lặng ở đây khiến cậu cảm thấy rùng mình. Một cảm giác lo sợ bắt đầu ập đến. Nó đầy vắng vẻ đến nỗi có thể nghe được tiếng tim đập mạnh trong lồng ngực.

-Đi lối nào đây.

Hani lo lắng nhìn trước nhìn sau, rất nhiều đường rộng, cậu cũng không nhớ mình đi theo lối nào để đến đây.

Bỗng tiếng rì...rì... một đoàn xe motor phóng nhanh qua vòng cua đi qua khiến cậu giật mình. Hani không kịp phản ứng vì sự việc quá bất ngờ. Đoàn xe vẫn lao vù đến nhưng Hani vẫn hốt hoảng thần người giữa đường. Đoàn xe không nề nang vẫn đâm thẳng về phía Hani. Một vật áo xanh từ đâu đó nhảy ra đẩy Hani sang một bên tránh đoàn. Hani vẫn chưa hết hoảng, bỗng chốc đã trấn tĩnh lại. Thật nhẹ nhõm, thật hạnh phúc khi thoát được đoàn xe đó như vừa thoát ra từ cõi chết.

Cô gái áo xanh đó đứng ngay đây, xắn quần áo trong khi Hani vẫn nằm lẩn dưới đất.

-Tên kia có định dậy không hả. – quát lên.

Hani nghe tiếng gọi bật dậy mới biết cái lưng mình bị đau do cú ngã vừa rồi.

-Cô... - giọng có chút yếu đuối.

Hani nhìn kĩ, cậu ngỡ ngàng khi thấy cô gái áo xanh đeo mặt nạ và mặc bộ quần áo rất oách.

-Cảm ơn.

Người đứng trước mặt Hani chính là Chữ B – Bou. Cô khoanh tay đứng quay mặt lại, cố ý chừa cô gái áo vàng phía sau.

- Bou. Cậu có sao không?

-Không vấn đề gì, nếu hỏi thăm thì cậu nên hỏi anh bạn kia kìa.

Hani nhìn cả hai cô gái với ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa lạ lùng.

-Mấy người là ai?

Chữ B kiêu ngạo, vênh mặt nhìn thẳng ánh mắt đang tò mò của cậu.

-Cậu không cần biết.

Chữ C hỏi thăm Hani.

-Anh bạn... có sao không, bây giờ không cẩn thận thì nguy hiểm đấy.

-Cái chết sợ nhất chính là chết mà không biết vì sao mà chết đấy. - Chữ B nói với giọng chua ngoa.

Hani khó chịu khi nghe câu kích dêu của cô gái áo xanh.

-Hừm, kệ tui. Nhưng mà...

Khoanh tay trước ngực, mắt nhìn sang cô gái áo áo vàng.

-Cô cứu tui nhưng tui lại thấy... cô gái áo vàng đẹp hơn đấy, lại còn hiền dịu nữa chứ.

Chữ C cũng phải phì cười trước câu nói ngây thơ đó.

-Cái gì, tôi cứu cậu mà cậu còn khen người khác, đúng là mất lịch sự.

Áo xanh rất tức giận, giọng tay tiếng đốp... cho Hani một phát bạt tai.

-À... cô làm gì vậy, sao lại đánh người? – tức giận.

Áo xanh vênh mắt, hếch mắt nhìn Hani rồi ra hiệu cho Chữ C rời khỏi. Thái độ trông thật ngang tàng.

-Nè nè, tự nhiên bỏ đi, tôi còn chưa nói xong mà. Nè...

Hani ngây người nhìn hai cô gái đang đi lướt nhẹ nhàng trên đôi patin.

-Hai người này là ai chứ?

Hani nhăn nhó, ôm chặt má. Vì đề đáng mặt nam nhi cậu đã chịu đựng không rên rỉ trước mặt hai cô gái. Họ vừa đi cậu mới giám kêu.

-Ay za, con gái mà khỏe vậy. Còn đánh đá hơn cả Lê, nóng tính ngang ngạnh hơn cả Aly, lại còn mạnh mẽ hơn Rin nữa chứ. Hứm.

Hani đi lòng vòng cuối cùng cũng tìm đường ra, cậu lập tức tìm ngay đến quán Rin.

-Hey, mọi người ở đây hả. Hề... hề.

Hani vừa nói vừa thở hổn hển, trông bộ dạng có vẻ rất mệt, quần áo thì xốc xếch.

Cả đám ngồi bàn ngay ngoài cùng, dồn hết ánh mắt tò mò vào Hani.

-Cậu đi đâu vậy. – Kun hỏi.

-À... đi lạc đường chút thôi mà.

Rin không chỉ thấy sự mệt mỏi của Hani mà còn thấy vết đỏ in rõ trên má Hani. Cô đứng ngay dậy chạy lại hỏi thăm.

-Sư huynh bị cái gì vậy?

Hani cố ý đánh lảng, cậu ngấm Rin từ trên xuống dưới khen:

-Nay em mặc đồ đẹp đấy, cũng sexy lắm đó.

-Thôi đi ông đừng đáng lảng nữa, mặt làm sao mà có cả 5 anh em trên mặt thế kia.

Cả đám bạn cười lên. Hahaha.

-Hài hước chưa? – Iron nói đều.

-Hey, sao lại bị hiểu nhầm đến nỗi đấy chứ. – Kun nét mặt vẫn thản nhiên hỏi.

-Anh Hani hay là đào hoa quá nên mới có cả 5 em trên mặt. - Lê trêu.

Hani ngại ngùng khi đứng trước đám bạn, gãi đầu gãi tai, mắt đảo lộn.

-Ồ thì... cũng tại... nay đi lạc đường. – Thái độ chuyển sang giận giữ. Bực nổi bị lạc đường, đã thế gặp bà cô ngang ngược còn hơn Aly, tự nhiên bị bạt tai.

Cả đám ủa lên, đồng thanh hô: - Ồ, lại gặp gái rồi. Số đào hoa nha. Hahaha.

Hani càng bực: - Mọi người, lại trêu tui nữa rồi, tui đang bực đây.

Hani đi lại quầy bàn, lấy ngay đĩa bánh trang trí kem bị hồng ăn một cách ngon lành. Lê không kịp ngăn cản vì thấy Hani có vẻ rất đói. Cô há hốc miệng bởi vừa nãy cô đã lỡ miệng nói ý người ăn đĩa bánh này là chó. Cả đám bạn đã biết chuyện đó nên không ai giám động đến đĩa bánh nhưng Hani không biết, vẫn ăn ngấu nghiến. Họ lia mắt nhìn nhau, cười phá lên làm Hani càng tò mò.

-Cười gì vậy? Bực bội à. - vờ tức giận.

Lệ chỉ hếch nhẹ vai, cười gượng trước câu hỏi đó.

Rin vào trong phòng làm bánh lấy một cốc nước lọc đặt xuống bàn cho Hani.

- Sự huynh uống đi. Mệt quá cơ. – ý muốn kích đều.

- Ý gì đây hử. – ghi mặt hỏi.

- Đầu có. - vờ thản nhiên. Đệ tính hỏi xem con nào to gan giám hành thích Hani chứ.

Ji lắc nhẹ đầu chép miệng:

- Ay za, được hành thích thì đã tốt nhưng chi sợ là... bạn tôi làm gì đó xấu nên... mới bị cô ta tát cho thôi. Haha

- Tên Ji kia, không biện hộ cho tao còn kích đều. Hừm.

Thái độ hài hước của Hani lại làm cả đám cười hơn hở.

Rin nhìn cười, hỏi:

- Sự huynh, con đây thế nào, giám trêu huynh của đệ, đệ sẽ cho biết tay.

Iron đợi Rin nói hết câu mới chen vào:

- Anh kể cô ta thế nào để xem bọn em có quen không mới giúp anh được chứ. Hi.

- Há. Hình như... người này cũng mạnh mẽ như Rin nhưng lại có chút điệu đà ra dáng con gái, không như Rin đàn ông dễ sợ. – đánh mắt sang Rin.

- Cái gì sự huynh cá trê đệ nam tính hả. – có chút bực tức.

- Hehe, cũng đúng mờ. Còn nữa, đánh đá giống Lệ và chanh chua thì giống đặc Aly.

Nghe nhắc đến Aly thì Iron sốt sáng:

- Há, Aly sao?

- Đầu có. Chú mày mê mẩn con bé đó quá đấy. Nhưng nếu mày cố gắng theo đuổi anh nghĩ cô ta sẽ lại thôi. Giống trong mấy bộ phim hàn yk.

Ji chen vào:

- Thôi mấy ông, vào chủ đề chính đi.

- Chỉnh gì, có gì đâu. - vừa nói vừa ăn.

- Xem nhỏ đấy tui biết không còn xử lý cho.

- Nhỏ đó mặc áo xanh, còn đeo mặt nạ nữa chứ. Đúng là hài hước, cứ làm như phim hành động ấy.

Nghe đến đây thái độ Rin bắt đầu thay đổi, trong đầu đang nghĩ đến một người nhưng cô không giám khẳng định. “Không phải chứ, nhưng sao cô ta lại thích gây sự với người khác chứ?”. Rin cố tình kiểm soát hỏi chi tiết:

- Người đó có khéo không huynh?

- Tất nhiên.

- Vậy trông nhỏ đó có là lướt không?

- Hừm, không chỉ là lướt mà còn đồng đánh, điệu bộ nữa. Nhưng sao đệ hỏi chi tiết thế. – tò mò. Đệ biết người đó à?

Cả đám đánh ánh mắt tò mò nhìn Rin khiến cô lúng túng không biết nên nói gì.

- Đầu... có... em chỉ xem mình biết không thôi. Huynh còn nhớ lực phát ra từ bàn tay cô ấy lên mặt huynh không?

- Gì. - tò vờ tức giận. Tất nhiên là nhớ rồi, có gặp lại thì chắc huynh phải báo thù mất. Đệ nói bị tát thì nói luôn còn vắn vớ.

- Ha, huynh ế, đệ cố tình nói vậy giữ thể diện cho huynh lắm rồi đấy. Còn cái vụ bảo đệ giống con trai chưa tính đầu đấy.

Ji phán đoán: - Xem ra... Rin đang nghi ngờ người nào đúng không? – vui vẻ hỏi.

- Vâng, em đang dự kiến một người.

Trong lúc mọi người bàn tán thì Iron lại trầm tư suy nghĩ. “giống vậy, đeo mặt nạ, lại còn... áo xanh. Hay là...”. Cậu không muốn suy nghĩ nữa, bỏ qua luôn.

-Rin, cậu biết ai không?

-Anh sư huynh, có thể để em làm thí nghiệm xem có phải không người đấy không nhé.

-Hừm, được. Làm đi.

Hani thân nhiên quay má bên trái, cậu nhận ngay điều mà Rin muốn làm là tát lại, chưa kịp ngăn cản thì Rin đã giơ tay đốp... vào má Hani.

-Ă...ă... đệ đánh mạnh vậy? - tức giận.

Cả đám được quả cười vỡ bụng.

-Có đúng lực như thế không?

Hani chạm nhẹ lên má, suy nghĩ một hồi cảm nhận lực đánh đó rất chuẩn.

-Đúng rồi, lực đánh với cách đánh y hệt.

-À. Vậy em biết rồi.

Iron càng tò mò, chăm chú nghe.

-Cô ta là ai.

-À...

Cả đám trông chờ.

-Thực tình em cũng không biết.

Cả đám nản.

-Nhưng sao lực đánh giống quá vậy?

-Chắc chỉ là trùng hợp thôi. Cái chị gì đó làm thêm ở quán ăn nhag Piza lực tay cũng như thế.

-Oh.

Kun suy luận: - Mọi người chỉ để ý đến cô gái đó, không ai để ý Rin tài à, nhìn vết thương là biết lực đánh mạnh bao nhiêu.

Rin ngượng ngùng nhưng trong lòng lại thấy rất vui khi được KuN khen. Cô khiêm tốn:

-Có gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Phát Hiện Bí Mật

Trong căn cứ BIP, hai người đàn ông đang nói chuyện tron căn phòng kín dưới lòng đất, xung quanh là tường thép bao bọc. Già Dara thủ lĩnh TOP với Ki thủ lĩnh BIP.

-Ông có ý gì hả.

Thủ lĩnh TOP có vẻ phần nộ nhưng thủ lĩnh BIP thì rất bình thản.

-Làm gì chứ.

-Ông có tình đúng không?

-Cố tình gì vậy. Nói gì tôi không hiểu. - về mặt vẫn điềm tĩnh.

-Ông nói thật đi... lần giao dịch hàng nóng của tôi ông có nhúng tay vào vụ này không?

-Tất nhiên có rồi. – thái độ thần nhiên.

Dara càng bức bối:

-AaaHừm.

-Thì ông chả bảo tôi là giúp ông còn gì nữa, đương nhiên phải can thiệp rồi.

-Vậy bọn cớm ở đâu ra, ngoài bên tôi với bên ông thì còn ai biết nữa, chỉ có ông... lo liệu bên bọn cớm cho tôi mà. – nghiêm túc nói.

-Thì đúng, còn tại sao chúng biết thì tôi không biết. Hơn nữa... hàng của các người cũng lấy được rồi thấy. – nói một cách chậm rãi.

Dara cố kìm chế, ông đã để ý khuôn mặt đầy sự mưu mô dối trá của Ki. Và đột nhiên thấy chút gì đó hối hận khi đã liên kết với con người quá gian trá này.

Max đan hai bàn tay đặt trên bàn, nghiêm nghị hỏi:

-Chuyện tám bản đồ sao rồi Dara? Ông có cách lấy hai nửa còn lại chưa?

-Cái đó ông cần thiết hơn tôi mà. Có nghĩ thì cả hai phải nghĩ.

-Oh. Vậy cũng được thôi.

-Ông... định làm thế nào nếu lấy được bản đồ và kí hiệu. – nghiêm túc.

-À... - đừng nói suy nghĩ chốc lát. Tôi chưa chuẩn bị gì cả vì chúng ta phải biết thứ đó để thống trị các căn cứ thì phải làm thế nào đã thì mới biết.

-Thật không?

-Đương nhiên.

- Vậy mấy căn cứ kia, chúng ta...

-Robot sắp thành rồi. – cười khinh trên khuôn mặt đầy mưu mô. Lúc đó,... mấy căn cứ khác sẽ bị ta chiếm một cách dễ dàng. Haha.

-Nhưng còn về bản đồ.

-Chúng ta phải tìm cách lấy hai nửa còn lại mới được.

-

Trong lúc cả hai thủ lĩnh bàn chuyện Chữ D và người của TOP đứng bên ngoài chờ Dara. Thật khó chịu khi phải chờ đợi. Chữ D bắt đầu thấy nhàm chán, cô lượn đi lượn lại trước cửa phòng.

-Đội trưởng chán thật ấy.

-Chán gì? - đứng nghiêm trang.

-Em có thể đi tham quan một vòng nơi này được không?

-Sao?

-Hai căn cứ liên kết lâu rồi nhưng em vẫn chưa biết về nơi này.

Đội trưởng hai tay chấp ra sau lưng, vẫn với bộ mặt nghiêm túc nhìn Chữ D.

-Chữ D định làm gì?

Chữ D ngó trước sau, cô đi sát gần đội trưởng, nói nhẹ bên tai:

-Em có thể đi xem xét tình yêu nơi đây chứ.

Đội trưởng vẫn giữ nguyên trạng thái, chỉ gật nhẹ đầu đồng tình.

-À... em đi thăm quan chút nha.

Cô cố tình nói lảng đề người BIP không để ý. Cô chạy ngay khỏi đó, đi khắp một lượt quanh căn cứ dưới lòng đất.

-Nơi đây cũng rộng đấy.

Chữ D luôn đánh ánh mắt cảnh giác xung quanh, bất cứ chỗ nào đi qua cô cũng xem xét một cách kĩ càng. Chiếc vòng đeo bên tay trái nhấp nháy hiện lên một màn hình ảo trên cổ tay Chữ D.

-Chị Adi hà. – nói nhỏ nhẹ.

-Có chuyện gì với Dara không?

-Chị cứ yên tâm, Dara vẫn ổn.

Bóng người đi đến, cô giấu tay vào trong chiếc áo choàng. Một đám vệ binh vênh váo đi qua, gặp Chữ D họ cũng cúi đầu chào hỏi một cách lịch sự rồi đi ngay khỏi.

Chữ D vẫn ngênh ngang, điệu bộ thản nhiên nhìn ngắm mọi thứ. Đám người BIP vừa đi khỏi, Chữ D tiếp tục cuộc trò chuyện với Chữ A.

-ở đây lòng leo lắt chị ạ.

-Đừng coi thường, lòng nhưng chưa chắc lòng đâu. Đừng nhìn mọi thứ qua bề ngoài. Em nhìn xem.

-Nhìn gì? - mắt thao láo nhìn xung quanh.

-Trên đầu em có đèn sáng không?

Chữ D ngẩng đầu, đánh mắt nhìn lên trên trần nhà.

-Có. Nhưng sao chị.

-Vậy chắc khoảng hai ba mét nữa có máy dò tìm vũ khí đấy.

-Thật ạ.

-Em có mang vũ khí không?

-Có.

-Bên người.

-Không, dưới chân.

-Không được, bỏ ngay đi nếu muốn đi qua.

-Ok ok. - dứt khoát.

Cô lấy chiếc dao nhỏ dưới chân vắt sang mép tường rồi tự tin đi qua bóng đèn đó. Chữ D đi được mấy bước có tia sáng xanh kéo ngang từ trong khe nứt của bức tường.

“Thật may” Chữ D thở nhẹ nhàng, đi nhanh khỏi đó.

Cô vừa đi vừa quan sát, mọi thứ không có gì khả nghi đến một cách kì lạ. Giường như họ biết Chữ D đến tìm hiểu nên không có bất cứ điều gì lạ lùng. Cô đi đến nơi sản xuất vũ khí, bất ngờ khi trước mắt là dây truyền sản xuất các thiết bị tự động rất hiện đại. Cả súng, cả máy móc giường như đang được cải tiến cho quá trình tập trận của căn cứ.

-Mấy người này có hợp tác làm việc với chính phủ không nhỉ. Nhưng mình thấy kết hợp với nhà nước là điều tốt nhất đó. Căn cứ TOP bỏ qua cơ hội với chính phủ, tiếc thiệt. - thờ dài.

Cô nhìn thẳng đến gian phòng có ghi chữ Close màu đỏ, sự tò mò bỗng trĩu dậy. Cô đi ngay lại nhưng bị hai người đàn ông cao to chặn lại.

-Cô gái, cô là Chữ D đúng không? Nơi đây không nhiệm vụ thì miễn vào. – nghiêm túc.

Chữ D lên mặt:

-Sao hả, tôi mà các người cũng cảm?

Càng cảm thì càng khiến Chữ D tò mò.

-Các người tránh ra. - gất lên.

-Xin lỗi bọn tôi không thể. – về mặt vẫn nghiêm túc.

-Hả.

Cô tức giận, chạy lại đá thẳng người tên vừa nói nhưng thật ngỡ ngàng, hấn rất chắc chắn chỉ lùi lại vài bước, nét mặt vẫn bình thản.

-Cái gì? – Rin hoảng hốt.

-Đừng làm khó bọn tôi.

Chữ D suy nghĩ chốc lát, dù không thể đánh lại tên đó nhưng vẫn tỏ ra kiêu ngạo, vênh mặt tỏ vẻ.

-Không cho vào thì thôi vậy.

Cười khinh một cái rồi bỏ đi. Nhưng sự tò mò khiến cô không thể rời chỗ đó. Ánh mắt luôn cảnh giác, đề phòng mọi thứ. Cô vờ đi khỏi khu chế tạo vũ khí nhưng thực chất là đợi cho hai tên canh đường kia đi mới giám quay lại.

-Phiền phức.

Chữ D lên lút, chân bước nhanh nhưng không tạo ra tiếng động. Ánh mắt rình mò, thận trọng ngó trước sau. Cô lẩn qua các thùng hàng sắt, nhanh chóng chuyển chỗ lấp sang một chiếc bàn sắt dựng ngang gần đây trước khi hai tên của BIP đi đến.

-May ghê. - thờ mạnh.

Từ chỗ Chữ D đến cánh cửa đó chỉ khoảng tầm chục bước nhưng bức cái không biết cánh cửa đó hoạt động thế nào. Cô trấn tĩnh, chú ý quan sát mọi vật xung quanh cánh cửa. Và nơi cô đang lấp thực sự không an toàn nếu có người từ trong cánh cửa đi ra vì chiếc bàn được dựng ngang đối diện với cánh cửa. Một cảm giác hoang mang khi nghe tiếng bước chân của ai đó đang hướng về phía mình. Cô bịt miệng đứng nép vào chiếc bàn, nín thở một hồi lấy tinh thần chuẩn bị đối mặt với tên đó nhưng tiếng gọi:

-B11, anh làm gì vậy, đi tuần tra với tôi đi chứ.

Người đó vừa đến chỗ cái bàn Chữ D đang lấp, nghe tiếng gọi hấn quay lại đi ngay khỏi đó.

Thật may vì hấn chưa phát hiện ra Chữ D.

Một tiếng phù... nhẹ cả người.

Chữ D tiếp tục quan sát cánh cửa, để ý thấy thùng hàng bằng sắt vừa được chuyển đến, rất thuận tiện để trốn. Đúng lúc cánh cửa trước mặt Chữ D có tiếng động, tia sáng từ dưới đất lóe lên. Cánh cửa từ từ mở, chậm rãi từ dưới đi lên. Hai người phụ nữ đứng đó chờ cánh cửa lên hết mới thận trọng bước ra ngoài. Ngay lập tức cánh cửa sập... xuống trở lại như lúc đầu.

-Anh cầm danh sách này đưa cho Max đi. – nghiêm trang.

Người phụ nữ lớn tuổi lạnh lùng, đưa tập giấy cho cô gái đi theo sau và chỉ đợi cô ta cầm rồi đi ngay khỏi.

Chữ D cố nhớ ánh mắt lạnh lùng này, chắc một cái:

-Là bà ta, người tổ chức quán Party bị đám nhóc con phá đây mà. – cười tủm.

Cô vẫn chưa thôi khi thấy cô gái kia quay nhẹ đầu lại luôn trong tình trạng cảnh giác. Một sự ngạc nhiên khi Chữ D đã nhớ ra cô gái này. Cô bịt miệng, có chút hốt hoảng.

-Là Na. Thật không ngờ. Cô ta là người của BIP. Sao trẻ tuổi vậy chứ.

Chữ D vẫn chưa hết hoài nghi, đang suy luận thì cánh cửa đó tiếp tục chuyển động. Lần này là hai người đàn ông, trông họ giống các nhà kỹ sư bởi bộ tóc xoắn đã bạc trắng, nhìn khuôn mặt nhăn nhoe cũng đủ thấy họ phải suy nghĩ và làm rất nhiều. Hai người ra khỏi, cửa bắt đầu sập xuống và Chữ D chỉ chờ cơ hội này để lên vào. Thoáng thấy mọi người không đề ý, cô lấy tinh thần, lẩn một vòng vào trong trước khi cánh cửa đó đóng chặt lại.

Chữ D thận trọng đứng dậy, ánh mắt vẫn luôn cảnh giác quan sát mọi thứ xung quanh. Mùi kim loại nồng nặc xộc vào mũi, cô bíp ngay miện trước khi bị hắt xì vì khó chịu.

-Gi vậy?

Cô tròn mắt khi trước mặt là những bộ phận tách rời giống như chân tay để ghép thành một con robot.

-Robot sao, BIP định sản xuất loại robot này hả? - về mặt đây sự nghi ngờ.

Cô nhẹ nhàng bước đến gần những mảnh ghép, càng tiến gần vào trong tiếng báo động từ chiếc vòng trên tay càng mạnh. Đó là báo hiệu của sóng điện từ.

-Sóng điện từ ư cao quá vậy, đám rô bô này có cần thiết đâu.

Tiếng dí dáu nhỏ vọng từ bên trong cánh cửa sắt trước mắt Chữ D. Cô rón rén bước từng bước nhẹ, áp sát tai vào cánh cửa sắt đó. Nghe ba tiếng nói khác nhau đang nói chuyện, hẳn là bên trong có ba người. Chữ D dù có cố gắng cũng không thể nghe bởi khoảng cách quá xa.

“Cửa mà ở đây thì đơn giản rồi” Chữ D nghĩ vẫn vơ.

Phòng bên trong rất kín nên nghe những câu nói mọi vang vọng. Chữ D lấp ngay sau đồng hồ kim loại khi có tiếng bước chân ngày càng mạnh đi ra ngoài.

Cánh cửa mở sang hai bên, lại hai người đàn ông mặt đeo khẩu trang trắng, nhìn bộ đồ đứng dáng một kĩ sư. Cả hai cùng bước ra khỏi cánh cửa, họ lại tiếp tục quan sát kiểm tra kĩ càng mấy bộ phận ghép robot ở bên ngoài. Chữ D thót cả mình khi lối đầu tiên họ đến kiểm tra lại là đồng hồ phía trước cô đang trốn.

-Hài hước, sao hôm nay bước ra khỏi nhà bằng chân nào mà toàn bị phát hiện thế này.

Cô hít thở mạnh lại sự bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng như đang tìm kiếm thứ gì đó. Hai tên kia sắp đi đến, giờ cô chỉ còn cách tự nghĩ phương pháp tự j giải thoát mình. Cánh cửa sắt vẫn mở, cô ngó đầu quan sát căn phòng và cảm thấy gian phòng đó là nơi tốt nhất để trốn. Cô đã tìm thấy mảnh vỡ nhỏ trong đám lộn xộn trước mặt, cầm tung lên tung xuống, nhắm chuẩn mục tiêu là đồng hồ ngoài cùng, cô lập tức kẹp mảnh ghép vào hai ngón tay ném, cố ý tạo tiếng động để đánh lạc hướng sự tập trung của hai người.

-Ok. – nói nhỏ, bật nhẹ hai ngón tay.

Hai người đàn ông thấy động chạy ngay lại, cô chỉ nhả cơ hội chạy thẳng vào bên trong, cánh cửa sắt tự động đóng sập lại. Trong gian phòng này thật nhiều thứ lạ lẫm đối với cô, chỗ cô đang đứng không có một đèn nhưng phía trong thì sáng rực. Cô từng bước thận trọng đi vào, mắt luôn đề phòng mọi thứ trong gian phòng. Bên trong cùng, một thứ gì đó đang được chế tạo, hình như nó giống một cỗ máy điều khiển. Nếu quan sát kĩ ra cả gian phòng này giống như phần trong của một con robot lớn.

-Là gì đây?

Chữ D quan sát kĩ mọi thứ, chạm nhẹ vào từng đồ vật trên cỗ máy để ghi nhớ một cách chính xác. Bỗng cô có cảm giác rất kì lạ từ phía sau. Hình như có thứ gì đó giống người đang hướng về mình nhưng coi lại không thể cảm nhận được đó là người.

Chắc...

Tường mình bị phát hiện, cô quay ngoắt lại, thật hốt hoảng khi phía sau mình là một người máy giống hệt con người, từ mắt mũi, miệng y hệt con người. Nó được chế tạo giống hệt một cô gái, chiều cao ngang bằng cô, nhìn thoáng qua như con người thật nhưng nhìn kĩ thì thấy làn da rất thô so với con người, và còn không có vẻ mặt hồng hào của con người.

-Woa, tuyệt thật, quá hiện đại luôn. Phải có gì đó chứng nhậ mình đã gặp robot giống y đúc con người thế này chứ. Tự hào quá. Hum.

Con người giả đó đứng trong một cái hộp kính trắng, thế từng bộ phận trên cơ thể được ghép nối rất sắc sảo. Chữ D tò mò, ngó trước ngó sau rồi từ từ mở chiếc hộp kính, cô thực sự muốn chính tay mình chạm vào một con robot phiên bản con người. Có vẻ cô rất vui khi chạm vào má, chạm nhẹ lên da thịt nhân tạo của con người giả.

Hai tên kĩ sư vẫn đang tỉ mỉ kiểm tra mấy thứ đồ bên ngoài, họ chợt nhớ cánh cửa sắt bên trong đã tự động đóng.

-Chúng ta... ra khỏi đây đã đóng cửa chưa vậy.

-Dạo này nhiều việc quá nên quên.

-Hình như chưa đóng, làm sao mà...

Cả hai nhìn nhau ánh mắt nghi ngờ dồn hết vào gian phòng bên trong.

-Chẳng lẽ...

- Có người vào.

Cả hai hốt hải bấm nút đỏ nổi lên trên bề tường, cánh cửa sắt tự động mở sang hai bên. Họ chạy thẳng vào bên trong, xem xét cỗ máy và con robot người giả.

- Không có.

- Mọi thứ vẫn vậy.

- Ừm.

- Chắc quá đa nghi thôi.

Cả hai thở dài, tiếp tục công việc. Trong gian phòng yên tĩnh, bỗng nghe tiếng động lạ bên ngoài, họ hốt hải chạy ra ngoài kiểm tra.

Chữ D đang ngủ gục phía sau đồng bộ phận robot đang làm dở. Hai tên nhìn nhau đầy sự khó hiểu.

Lát sau...

Cánh cửa bên ngoài tự động mở, hai tên kỹ sư mỗi người một bên đưa Chữ D ra ngoài.

- Bỏ ra bỏ ra, tôi tự đi được mà.

Một tên nói:

- Chữ D, không phải nhiệm vụ củ cô, xin cô đừng vào.

Chữ D cười khinh, cãi:

- Tôi có làm gì đâu chứ. Chỉ xem xét qua thôi mà.

- Vậy cô giải thích đi, tại sao cô ở trong này. Và đã vào trog chưa? - hỏi nghiêm túc.

Chữ D tỏ vẻ thản nhiên, ngây thơ.

- Thì đó, tôi tò mò muốn xem bên trong có gì nhưng mấy ông ở trong đó, định đợi mấy ông ra ngoài để dẫn tôi vào xem nhưng mà... mấy ông lâu quá đây, để tôi đợi bên ngoài ngủ gật luôn. Hum.

Hai tên kỹ sư yên tâm nhìn nhau.

- Vậy được rồi, cô không được vào đây nữa. Không nhưng nhiệm y miễn vào. - thẳng thắn.

Hai tên cúi nhẹ đầu, quay lại chờ cánh cửa mở mới nhanh chóng bước vào trong.

Chữ D cười khinh:

- Đàn ông mà nhiều chuyện.

Cô lững thững quay lại, bất ngờ khi hai tên BIP đứng chặn trước mặt. Trong lòng có chút lo lắng vì cô chữ ư nghĩ được lí do để thuyết phục.

- Chữ D, cô làm gì ở đây? - về mặt hung dữ.

Ánh mắt lạnh lùng nhưng Chữ D vẫn thái độ thản nhiên đáp lời hai tên phía trước.

- Tôi á, như các người thấy, thăm quan thôi, có gì to tát chứ. Người mình cả mà. Hừm. - vênh mặt kiêu hãnh.

Cô cười khinh, vừa đi vừa chạm nhẹ vai hai tên canh vệ.

- Hum, các anh tiếp tục đi. Nhớ... làm tốt vào.

Hai tên canh vệ nhìn nhau, về mặt đầy sự hoài nghi.

Dara rời khỏi BIP còn Ki vẫn lặng yên đứng trong phòng và hình như ông ta đang âm mưu chuyện gì đó. Cánh cửa tự động mở, tên canh vệ vừa nãy chạy vào nghiêm túc chào hỏi.

- Thủ lĩnh.

-Ừm. Mà làm đến đâu rồi, có ai nghi ngờ gì không? - giọng ồm, ghi mặt hỏi.

-Tôi đã xếp mọi thứ ổn thỏa, đám người TOP sẽ không điều tra được gì đâu.

-Tốt. – yên tâm

-Nhưng mà...

-Sao?

-Chữ D... đã vào bên trong phòng chế tạo.

-Humm

Nét mặt Ki thay đổi, ánh mắt sâu với đầy sự nguy hiểm. Ông chỉnh đốn bộ comple đánh mặc.

-Mày nói gì? - vẫn bình tĩnh quay mặt lại hỏi tên cảnh vệ. Chữ D sao? Nó biết được những gì rồi.

-Cô ta đã thấy đồng bộ phận ghép thân robot còn bên trong thì... tôi cũng không giám chắc. Cô ta bảo đi thăm quan thôi.

Ki quay lưng lại phía cảnh vệ rồi đột ngột quay lại đá hấn một cú bay vào tường.

-Mày đúng là đồ ăn hại mà. – tức giận gất lớn.

Tên cảnh vệ nhăn nhó mặt mày, vẫn ôm bụng cố gắng gượng dậy.

-Thủ lĩnh... hừ... bây giờ làm thế nào?

-Mày... - cắn chặt răng gừ gừ mấy tiếng, ra lệnh. Mày... tìm cách diệt con bé đó đi.

Tên cảnh vệ hốt hoảng, lo lắng sợ sệt, mắt nhìn lảo loạn.

-Chuyện đó...

-Sao hả?

-À không, tôi sẽ làm

Ki cắn chặt răng, khuôn mặt đen sạm khiến ông trông càng đáng sợ.

Cùng lúc VQC cũng đang họp. Nhưng cuộc họp diễn ra giữa những người có chức vụ trong căn cứ, còn các chữ cái ít tuổi không được tham gia.

-Tại sao lại cấm trẻ chưa được 18+ không được nghe chứ. Là sao đây. - Số 13 càu nhày.

Lập tức số 13 bị một phát dúi đầu.

-Cậu kêu ca nhiều. Mình chỉ cần nghe nhiệm vụ mình thôi, chuyện của bọn họ kệ đi. – Số 17 thái độ vẫn thản nhiên.

-Buông cười, trong lúc họp họp thì mình ở ngoài.

-Nhiệm vụ bọn mình khác mà.

-Khác gì chứ, cũng chỉ liên quan đến mấy chuyện vận chuyển giao dịch hàng. Tầm thường quá.

-Vậy cậu định làm gì nữa?

-Ít ra cũng phải liên quan nhiều đến bản đồ năng lượng gì đó chứ.

-Há.

Số 17 chỉ cười nhẹ lắc nhẹ đầu, khoanh tay trước ngực.

-Bọn mình chống lại mấy bọn yêu nữ TOP là cũng đủ rồi.

-Humm, bình thường quá, được đúng một lần cùng Số 24 bảo vệ bản đồ.

-Hey, cần thiết không, nhiệm vụ đó cùng lắm được thêm chút tiền chứ mấy.

-Nè, đừng có lờ tôi. Tôi lạ gì tính cậu, muốn phiếu lưu, mạo hiểm chứ đâu muốn ngồi yên. Vì bọn mình là các trinh thám đặc biệt mà, 3 năm 7 ngày.

Số 17 hăng bởi bị đoán trúng tìm đen nhưng thái độ vẫn tỏ vẻ đương nhiên.

-Ừa thì... cứ cho là vậy đi.

Số 13 cười phá lên.

-Haha, chuẩn luôn rồi. À... câu này quen quen, học tập của ai ta. - thần thơ suy nghĩ.

-Quen gì, thôi mình lượn đi. - cố ý lảng tránh.

Cả hai người vừa định rời khỏi thì đúng lúc cuộc họp cũng tan. Vài người đàn ông đi khỏi trong đó có cả Số 24.

-Mấy đứa mới đến hả.

-Đâu, đến từ nãy rồi. - vẻ khó chịu.

-Sao có vẻ không vui như thế chứ.

-Đâu có, vẫn bình thường thôi.

Ông Aphia thái độ điềm tĩnh bước đi một cách chậm rãi.

-Mấy đứa ở hết đây rồi hả.

-Vâng, cháu ở đây lâu lắm rồi đấy. – giận dữ như đứa trẻ.

-Hừm. Rồi cả đám vào đây đi, ta có chuyện muốn bàn.

Cả ba người nhìn nhau thái độ tỏ ra nghi vấn. Số 17 hích vai số 13. _

-Kìa, có việc cho cậu làm rồi đấy.

Số 13 huyết sáo, ánh mắt hoài nghi nhìn Số 17.

-Ừa thì... kệ thôi. – có chút ngượng.

Aphia lại cùng họp bàn với các chữ số. Trong căn phòng kín, không khí có chút căng khi nhắc đến tâm bản đồ.

-Ông bảo gì, giấu một nửa trên núi ý hả.

Aphia cau mày, gật nhẹ đầu trên khuôn mặt đầy sự lo âu.

-Ta sợ bọn BIP sẽ đánh hơi và tìm thấy bản đồ trước chúng ta thì nguy hiểm đấy.

-Há. - Số 13 lo lắng. Vậy phải lấy luôn bây giờ à?

Trong lúc Số 24 và Số 17 vẫn yên lặng nghe ý kiến của Aphia.

-Tạm thời chưa cần thiết vì tìm bây giờ sẽ đứt dây động rừng, bọn chúng sẽ biết sớm hơn.

-Vậy đợi bao giờ ạ.

-Bình tĩnh, để xem tình hình. Trước hết mấy đứa cứ theo dõi động tĩnh của BIP và TOP đã.

-Oh, vậy là bọn cháu vẫn có nhiệm vụ bảo vệ tâm bản đồ đó à? Tham gia cả cuộc chiến luôn à?

Số 13 mừng rỡ vô cùng, cười toe toét.

-Cháu không sợ nguy hiểm hả? – Aphia hỏi ngắt quãng.

-Còn hơn ở đây mà không làm được gì.

-Hừm. – Aphia thở dài, nét mặt lo toan. Thực sự ta không yên tâm để mấy đứa nhóc như mấy đứa làm việc nguy hiểm này... nhưng...

Số 24 giương như hiểu được ý Aphia nói, cậu nói chen vào.

-Nhưng vì bọn cháu là trinh sát được đào tạo suất sắc đúng không.

Aphia có chút ngấm ngủ, ông không biết nói gì chỉ gật nhẹ.

-Thủ lĩnh à, không phải lo cho bọn cháu. - Số 13 vui vẻ. Chỉ cần lúc bọn cháu gặp nạn, ông đến giải cứu là oki rồi.

-Nghe cháu nói thì đơn giản lắm nhì.

-Hi, bình thường mà thủ lĩnh.

-Khẩu khí lớn đấy, cháu rất phấn khích về chuyện bản đồ, vì sao vậy?

-À...

Số 13 lúng túng, ập ẹ trả lời:

-Thì cháu thấy nhiệm vụ này hay. Hơn nữa... – đánh mắt nhìn Số 24 và số 17. Cháu nghĩ không chỉ cháu đâu mà có những người cũng thích đấy. – cười đều.

Aphia đánh ánh mắt nghi hoặc tới hai con người ngồi đối diện, đang nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu.

-Số 13, cháu nói vậy là có ý gì.

-Thì việc thuận phục mấy chữ cái cũng nằm trong kế hoạch đó. – nháy đều với Số 24.

Số 24 chột dạ:

-Nè nè, chú mày nói gì đấy, anh... làm gì mà nháy mắt chứ.

Số 13 đánh nhẹ mắt liếc Số 17, cậu tình bơ coi như không có gì.

-Số 17, cháu sao vậy? Có vẻ cháu cũng..

-Đâu có, cháu đâu có muốn liên quan đến mấy chữ cái đó. - phủ nhận ngay.

Số 13 chớp luôn câu nói:

-Thủ lĩnh có bảo cậu làm gì đâu, chưa đánh mà đã khai kìa. Haha. – ôm bụng cười.

Số 17 mới ngỡ mình đã nở miệng, cổ giấu không để sự ngượng ngùng trên khuôn mặt. Cậu nháy mắt ra hiệu cho Số 24 để đánh lạc hướng.

-Thôi... chúngúng ta bàn tiếp đi. - Số 17 áp ứng nói.

Cậu nghiêm túc đặt tay lên bàn, ngỡ ngàng khi cả ba người đều chăm chăm nhìn mình.

-Có chuyện gì với mấy người vậy?

Số 13 thần thơ: - Giờ mới biết Số 17, sát thủ lạnh lùng mà cũng biết xí hỏ cơ đấy. Haha.

-Cậu thôi ngay đi. Bàn tiếp. - về mặt tỏ ra nghiêm trọng.

Aphia và Số 24 chỉ ngồi tùm tùm cười.

-Việc thuận phục mấy chữ cái đó cũng không dễ đâu.

-Đúng rồi, cháu đảm bảo ngoài bọn cháu thì chẳng ai có thể.

-Sao tự tin vậy?

-Bởi bọn cháu là những trinh thám điển trai nhất mà. - Số 13 vênh mặt kiêu hãnh.

Số 24 và Số 17 thái độ thản nhiên, hếch nhẹ vai nhìn nhau.

-Hey, cứ để cậu ta ảo tưởng chút.

-Ảo đâu, đúng vậy mà.

Cánh cửa tự động mở khiến cả 4 người qua lại tập trung nhìn người vừa bước vào.

-Thủ lĩnh, tôi có chuyện báo.

Người đàn ông này là tổ trưởng đội V2, khuôn mặt đăm đăm rất nghiêm túc.

-Ừm, nói – Aphia đáp lại.

-Thiết bị lắp ráp đã chế tạo xong chỉ đợi đưa vào tiến hành thôi.

-Được rồi bắt đầu đi, ta sẽ xuống. - gật nhẹ.

-Rõ.

Người đàn ông cúi chào một cách trang nghiêm rồi nhanh chóng đi ra bên ngoài để lại phía sau là sự ngỡ ngàng của mấy chữ số.

-Thủ lĩnh, ông định làm gì.

-Hey. – khuôn mặt Aphia đầy lo lắng.

-Ta chắc chúng đã tiến hành âm mưu và... robot đó sẽ xuất hiện.

-Ý ông nói là... rô bốt tấn công con người như tin đồn ở các căn cứ khác ă? – tò mò.

-Đúng. Vì thế ta đã ngấm ngầm tạo ra vũ khí chống lại nó nhưng mới là đề phòng thôi vì chưa biết bọn robot đó cấu tạo thế nào.

Số 13 phui tay, lắc nhẹ, thái độ tỏ ra coi thường.

-Kì ảo quá, nhìn như trong phim ấy. Lo gì ă, đám robot vớ vẩn đấy dùng súng không chắc cũng đủ chết rồi.

-Không đơn giản như vậy đâu, đừng khinh địch. Hứm.

Cả 4 người tiếp tục bàn công việc liên quan đến con robot sắp xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Thay Đổi Đột Ngột

Sáng sớm Rin đã tắt tưới sang nhà Lệ vì biết Lệ hôm trước đã về nhà, không ở trong viện. Cô mang theo chiếc vani to dùng mang cả sang.

Tiếng chuông cửa reng...eng, Lệ mở cửa trong trạng thái đang ngái ngủ.

-Ai... vậy? - giọng uể oải.

-Tôi nè.

Rin toe toét cười, mang chiếc vani chạy thộc vào trong nhà.

-Nè, làm cái gì vậy? - vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Lệ mắt nhắm mắt mở, đặt cốc nước lọc xuống bàn trước tấm gương to dùng mà Rin đang đứng ngắm ngía.

-Cậu định làm gì vậy? Trò gì nữa đây. – gấp nhẹ.

-Tui á, định thay đổi chút xúi.

-Hứm, đổi gì? – tò mò.

-Đổi tính cách chứ sao? – có vẻ rất

-Hey, tùy, cậu làm thế nào thì làm. Tôi nghĩ cậu cũng chẳng được mấy bữa đâu.

Cô ưỡ oải ngồi phụng xuống chiếc ghế dưới bàn, mặc cho Rin đứng trước gương thử đồ cầm cốc nước uống cho tỉnh táo.

Rin tươi tỉnh hỏi:

-Lệ, nhìn xem tôi có nữ tính không nè?

Lệ quay lại khi nghe Rin gọi, cô hốt hoảng phụng hết nước trong miệng ra.

-Cậu gì vậy? Cái cậu bảo thay đổi là nữ tính hả.

-Sao hoảng vậy, chuyện bình thường mà.

Rin đội mớ tóc xoắn trên đầu, mặc chiếc áo sơ mi đỏ với đôi giày thể thao đen xì, mặt mũi thì son phấn be bét trông đến hãi.

-Trời ơi, cô bạn tôi định nát người ta à. - dờ khóc dờ cười.

-Vậy thì sao đây?

-Hey, để tôi giúp bà già. Bà định mặc áo màu mè này à.

-Cũng phải thay đổi cái áo đồng phục đi chứ, ngà nào cũng mặc rồi, mỗi thứ 7 chủ nhật mới diện đồ đẹp đi chơi à.

-Hey, không có nghệ thuật chọn đồ gì cả.

-Hừm.

Lệ lục tung cái vani của Rin vì muốn tìm cái phù hợp cho cô bạn đổi tính của mình.

-Để tìm xem, không có tiền mà chơi sang thế bao nhiêu quần áo.

-À, tôi còn nợ cây tiền mua bánh...

-Thôi thôi đi, tiền nong gì, mấy cái bánh.

-Đâu phải tiền của Iron.

-Ừm, tôi không muốn dùng tiền bữa bãi của người khác, mắc nợ lại

-Oh, có nghĩa khí đấy.

-Cậu không muốn mặc bộ đồng phục trường nữa thì.. mặc cái này đi.

Trong trường học Thiên Thần, hôm nay lại rất ồn ào. Đám con gái hô hò ầm ĩ, ánh mắt thao láo nhìn vào anh chàng đang đi vào trường.

Ren xò tay túi quần, nghênh ngang với bộ áo trắng đồng phục, quần bò bó ống, đeo nhẹ chiếc cavat đen dài. Đây là lần đầu cậu mặc đồng phục đến trường, cậu giống như một thiên thần trong mắt các nữ sinh. Thái độ lạnh lùng nhưng trông thật sang chảnh.

Ánh mắt ngỡ ngàng của đám học sinh nhìn Ren ngay cả khi cậu đã vào trong lớp. Cả lớp ai nấy cũng há hốc mồm vì ngạc nhiên.

-Woa, Ren... cậu đẹp trai vô cùng luôn ý.

-Bình thường. – Ren vẫn tỏ ra thản nhiên.

Nhàn đơ người, ngây ngất nhìn Ren nuốt cả nước bọt

-Cậu ấy đẹp như một thiên thần vậy. - mắt sáng lên.

Nhàn bắt đầu mơ mộng.

“Ren cười tươi, nụ cười tỏa nắng.

-Nhàn, cậu... có muốn hẹn hò với tôi không? - nhẹ nhàng hỏi.

-Ha... tất nhiên là có rồi.

Nhàn đưa tay cầm tay Ren, cảm nhận được cả sự ấm áp của Ren qua lòng bàn tay.”

Sen ngồi cạnh lay nhẹ:

- Ê ê, làm gì mà đần người ra vậy. Đang ảo tưởng à

Nhàn giật mình tỉnh lại.

- Há... liên quan đến cậu sao. Hức. – bĩu môi.

Ren không quan tâm bất kì lời nói nào từ bên ngoài, vẫn lạnh lùng ngồi xuống chỗ mình. Tiếng nói ồm ồm vọng và từ cửa lớp.

- Thiên.

Thầy hiệu trưởng nghiêm túc, tay chấp sau lưng ánh mắt nhìn về phía Ren nhưng trên khuôn mặt vẫn thể hiện sự hài hước.

Ren đứng dậy, trả lời một cách thân thiện:

- Có chuyện gì không thầy.

- Em..

Thầy áp úng khi thấy Ren trong bộ đồng phục trường nên muốn phạt cậu ta cũng khó. Trong lớp yên lặng hẳn.

- Thầy có chuyện gì vậy, lúc nào gặp thầy cũng là viết bản kiểm điểm. Lần này thì sao đây?

Thầy tìm có, ý nghĩ lóe sáng trong đầu.

- Tất nhiên có. Em xuống phòng viết bản kiểm điểm. Vì tội làm láo loạn học sinh trong trường.

Tiếng “há” vọng lên từ dưới lớp. Bông dí dẫu với La.

- Thầy ơi, không mặc đồng phục cũng bị phạt, mà mặc đồng phục cũng bị phạt, hài hước quá.

La vừa đọc sách vừa nghe chuyện, cô cũng không bận tâm đến Ren và thầy giáo.

- Hey, nhìn mặt thầy giáo đã thấy hài rồi, thầy càng tỏ vẻ nghiêm túc thì vẻ trông thầy lại càng hài thêm.

- Bà nghĩ có chuyện gì không?

- Chuyện gì, Ren mà, con trai của người đầu tư cho trường, bị sao chứ. Nhưng đây là trường vip mà, sẽ có người cũng kế tiếp sự nghiệp đó đấy.

- Ai?

- Không biết, thiên cơ không thể tiết lộ.

- Hừm, kì quái.

Chưa hết ngạc nhiên vì sự thay đổi trong phong cách của Ren thì tiếng ồ nữa lại vang lên.

- Ồ....

Tất cả con mắt ngỡ ngàng tập trung hết vào cô gái vừa mới đến. Rin trong bộ áo sơ mi vàng nhạt, sơ vin vào chiếc quần bó, đi đôi hài đỏ thiết nữa tính. Tóc đen tết chân rết thả xuống hai bên. Phong cách thay đổi hẳn. Ánh mắt không sắc nhọn như trước mà trở nên hiền dịu khiến cả khuôn mặt tươi tắn hẳn.

Trong lúc Rin đang kiêu hãnh bởi bộ dạng mới của mình thì Lệ đeo balo đi phía sau, miệng vẫn đang ngái ngủ, ngáp lên ngáp xuống có vẻ rất mệt.

- Hey, thôi lấy người, bớt ảo tưởng đi. Vào học.

Bông rời khỏi chỗ đi lại trước mặt Rin ngắm nghía cô từ trên xuống.

- Ủa, nay phong cách mới nha.

- Hi, ừ, được không vậy bạn. – ăn nói khách sáo hơn trước.

- Ừm, tất nhiên, đẹp mà.

- Hi, quá khen quá khen, mình phải khiêm tốn chứ. – tươi cười.

Lệ nán luôn, cô uể oải rẽ Bông và Rin đi lớp, ngồi phục, gục luôn xuống bàn.

Bỗng nhanh nhẩu.

-Rin ê, nhưng thực sự trò cậu nữ tính đi rất nhiều đó.

-Vậy hả.

-Cậu định từ bỏ chuyển sang mèo đúng không? - hỏi trêu.

-Ồ thì... đâu có chứ, bà lại định trêu tui rùi đấy. Tại mấy người cứ suốt ngày kêu tui giống con trai, giờ phải cho chúng biết...

Nam lúc này mới đến, trong miệng ngậm kẹo mút, thong thả đi vào lớp. Thấy Rin thay đổi một cách kì lạ cậu ngạc nhiên há hốc miệng làm rơi chiếc kẹo trong miệng xuống đất.

-Ai đây. Rin, là cậu sao. — cười lên hơ hớ. Kì lạ vậy, lại từ bỏ chuyển thành mèo à, nữ tính quá rồi đấy.

Nam không thể rời mắt khỏi Rin bởi trông cô rất lạ, khác hoàn toàn so với mọi ngày nhưng sự thay đổi càng khiến Rin trở nên đẹp lạ thường.

-Buồn cười, tui không biết phải nói sao nữa đây.

Rin có chút khó chịu trước câu nói.

-Ai bảo từ bỏ chuyển thành mèo chứ, bực mình. - vờ giận dỗi.

-Hớ, lại còn học được cái thể loại điệu đà của ai vậy?

Lệ vừa gục đầu xuống bàn vừa giơ tay thừa nhận.

-Là... tôi... - giọng uể oải vì thiếu ngủ.

Cùng lúc Việt cũng vác cặp đến, thấy Rin cậu xít bị sặc hộp sữa đang uống.

-Cái gì đây.

Rin cười nheo miệng, vênh mặt kiêu hãnh.

-Sao mà ngạc nhiên vậy, cậu thấy tui đẹpk chứ.

-Hơ. Định từ bỏ chuyển thành mèo à.

Đây là câu nói thứ 3 nhận xét Rin khiến cô thấy khó chịu nhưng lại khiến cả lớp phải bật cười.

-Hey, các người cứ trêu tui.

Tiếng cốp... từ đôi giày của hiệu trưởng lại tiếp tục vòng lại lớp 12a4. Thầy đứng nghiêm, ánh mắt không đồng tình nhìn Rin.

-O, em chào thầy.

-Em kia.

Việt nhanh nhẩu.

-Thầy gọi ai vậy thầy?

-Gọi Rin đó.

Rin ngây ngô.

-Thầy gọi e ak.

-Chứ sao. Ai cho đến trường không mặc đồng phục, xuống viết bản kiểm điểm ngay cho tôi.

-Há. — nhăn nhó. E vừa mới đến còn chưa được oai thầy đã gọi rồi.

Cả đám bạn cười ầm lên. Việt đập nhẹ vai Rin an ủi trên tinh thần đùa cợt.

-Thôi cậu chịu thôi cậu Rin à, do ăn ở cả đấy. Haha, chưa được thể hiện thì đã gặp chuyện rồi.

Thầy nghiêm nghị đứng chấp tay phía sau lưng.

-Không chần chừ, đi ngay cho tôi.

-Rồi ạ. – khó chịu.

Rin ngoan ngoãn đi theo thầy xuống viết bản kiểm điểm, vừa lúc Ren cũng rời khỏi đó. Cậu tròn mắt, ngờ ngàng nhìn Rin từ trên xuống “cậu ta ăn theo phong cách này cũng đẹp, học tập nữ tính, có chút dễ thương”

-Thầy giáo, lại vụ gì nữa đây.

-Còn hỏi, đồng phục không mặc.

Rin ngượng ngùng, gãi nhẹ đầu.

Ren vẫn ánh mắt lạ lùng nhìn Rin cố ý cười đều để trừu.

-Cười gì chứ. Hum. - bực bội.

Biết Ren muốn chế diễu mình nhưng cô chỉ đưa ánh mắt về Ren rồi đi thẳng vào phòng hiệu trưởng.

Sau 15 phút, Rin trở ra với một xấp sách trên tay.

-Ay za, tưởng nhẹ ai ngờ...

Cô bắt đầu thấy bực bội, thấy mọi tay khi phải ôm cả một đống sách.

-Ay za...- dờ tính con gái. Hum, kiểu gì vậy, viết bản kiểm điểm thôi mà sao còn bắt mình làm nghề tay trái nữa nè.

Chồng sách cao đến cầm Rin, thật khó khăn để bê hết một lúc lên tầng 3 hơn nữa đang là giờ học, chẳng có ai để cô có thể nhờ vả.

-Hey. – nâng đống sách lên. Trời, mệt giữ.

Cô cảm thấy sự nản nhanh dần đều và lại muốn quay trở về như trước. Đống sách quá cao, nghiêng nghiêng có sắp đổ, cô dừng lại, chỉnh đống sách cho cân bằng rồi tiếp tục đi. Mắt luôn phải hướng lên trời, nếu ai mà bắt gặp cảnh này thì Rin quả ngại còn gì. Đống sách che khuất tầm nhìn nên cô không thể nhìn thấy cảnh cây khô phía trước, tiếng phập... đống sách đổ xuống đất.

-Há. – vô cùng lo lắng. Làm sao đây. Hey.

Thở phè một tiếng mệt nhọc, tiếp tục cúi xuống nhặt từng quyển xếp lên. Một đôi chân ngồi xuống nhặt đống sách cùng Rin. “ ời, sao lại giống trong phim dữ dội, ai đây, ga năng ghê”.

-Cậu đứng hậu đậu mà. – Ren lạnh lùng nói.

-Há. – ngẩng lên. Là cậu.

-Tôi thấy cậu tủi thân quá mới giúp cậu chứ không phải ga năng đâu nhá.

-Hum. Khỏi cần. - giọng khó chịu.

Nói như vậy nhưng thực sự rất muốn có người giúp cho dù là bất kì ai nhưng vì ngại sĩ diện nên cô đành nói dối.

Rin ôm đống sách đứng dậy Ren lập tức xếp nốt đống sách vừa nhặt lên cho Rin.

-Đẩy cậu tiếp tục đi.

Rin nheo mắt, nhìn Ren với thái độ khó chịu.

-Hum, được rồi, để tôi đi, cậu tránh ra. - tỏ vẻ giận dữ.

Cô đi qua, cố ý va vào Ren đẩy cậu sang một bên.

-Nè, cậu...

Nhìn cái dáng người nhỏ bé đi loạng choạng trước mắt khiến Ren không thể làm ngơ.

Ren cười khinh một cái, lạnh lùng đi lại trước bề vọi đống sách giúp Rin.

-Đưa tôi.

Một người cô luôn cho là kiêu ngạo, lạnh lùng đến phát ghét nhưng nay lại giúp đỡ cô khiến cô không thể không suy nghĩ lại về con người này.

“cậu ta đôi tính à, sao lại giúp mình chứ, mọi lần cậu ta đâu quan tâm đến mọi thứ xung quanh. Nhưng... cũng phải công nhận, nhìn sau người cậu ta cũng đẹp chứ”

-Ê.

Cô chạy lên cố ý đi ngang bằng với Ren.

-Cậu lại đôi tính à?

-Ai giống cậu.

-À, nhưng sao cậu vẫn ở đây.

-Việc của tôi.

-Nè, cậu tốt bụng từ bao giờ vậy.

Thật phiền phức khi bị hỏi một cách dồn dập. Ren khựng lại, quay sang thái độ câu nhàu:

-Cậu nói nhiều vậy. Không thì cậu bẻ cả đi.

Trong lòng có chút bực tức nhưng vì sự nghiệp nữ tính của mình nên không cãi lại Ren mà xiu xuống năn nỉ.

-Thôi mà, bẻ giúp tui chút đi nha.

Dáng điệu cố tình của Rin trông vừa dễ thương lại vừa buồn cười nhưng Ren cố nhìn, chỉ cười nhe rồi quay đi.

-Thôi đi thôi, cậu lảm chuyện quá đấy.

-Hum.

-Người ta nữ tính mà. - giọng nhẹ nhàng.

-Vậy cậu định như thế này luôn hả.

-Ừm, tui thấy thế này cũng tốt. Theo cậu tôi nên thế nào đây.

-Không biết, tùy cậu, tôi không quan tâm.

Trong thâm tâm Ren lại có chút suy nghĩ, một người tuần tú, giàu có làm sao có thể thích một cô gái tầm thường như Rin chứ. Điều này luôn ẩn hiện trong tâm trí cậu khiến cậu không thể nói chuyện bình thường, hơn nữa còn muốn né tránh.

“Con người này mình không thể thích được, tầm thường quá à”

Rin vẫn ôm đồng sách lưng thỉnh thoảng phía sau, nói:

-Nè cậu, tôi nha, nhìn thế này thôi nhưng không tầm thường đâu.

Câu nói làm Ren sững lại, không hiểu Rin đọc được suy nghĩ hay do thần giao cách cảm gì đó mà Rin biết được Ren vừa suy nghĩ gì để đáp lại.

-Cậu...cậu...

-Tôi sao hả.

-Cậu có biết đọc suy nghĩ không vậy, làm sao cậu đọc được...

Rin vẫn thản nhiên:

-Đâu có, tui chỉ nói thế thôi mờ.

Rin lại nghi ngờ trước câu hỏi của Ren.

-À, hay là...cậu đang nghĩ tui rất tầm thường hử.

-Ồ thì... thì đúng rồi, cậu tầm thường quá còn gì. – Ren ngượng ngùng, nhìn lên trời rồi nhìn dưới đất.

-Humm, cậu biết gì về tui chứ. Tui chỉ nhàm thế thôi, đâu được như mấy hot gon đi với cậu.

-Hừ, đương nhiên.

-Nhưng...

-Có vấn đề gì khó hiểu?

-Nhưng... nghe nói Ren là người vô cùng lạnh lùng, không thích giúp người khác hơn nữa còn hống hách, ngang ngược. – lúng túng.

-Humm, rồi sao nữa? - Lạnh lùng hỏi.

-Toàn thích gây chuyện, xử lí bằng hành động, chỉ cần người nào đó vô ý chạm nhẹ, cái ánh mắt đáng sợ đó lờ lên là khiến người ta gặp chuyện nè..

-Ừm

-Cũng không ai giám hỏi han.

-Ừm. Cứ cho là vậy đi.

-Nè nè, đây là câu của tôi mờ, sao lại học tập thế.

-Của cậu hả?

-Ừm

Ren thở mạnh, lắc nhẹ đầu.

-Hey, cứ cho là vậy đi. – lạnh lùng.

-Nhưng tại sao lại giúp tôi, cậu giúp ai bao giờ đâu chứ, tôi không có chi cho cậu lợi dụng đâu nhá.

Những câu hỏi ngớ ngẩn của Rin cũng khiến cậu dừng ngay lại đánh ánh mắt lạnh lùng quay sang nhìn Rin.

-Cậu nói đủ chưa, cậu tầm thường như vậy ai thích cậu được. Tui thích làm gì là việc của tui. – gắt nhẹ.

-Cậu...

Rin không nói được gì giận dỗi bỏ đi trước.

-Nè nè, tôi đang cầm đồng sách này giúp cậu đấy nhá.

Ren nhìn đồng sách rồi nhìn theo con người nhỏ bé đó, lắc nhẹ đầu.

-Chắc rằng phong cách này chưa quá một tuần. Hum

Chạy theo Rin.

Trong lớp đang xôn xao bàn tán vì cô chủ nhiệm chưa lên lớp. Tiết chào cờ vừa xong cô giáo đã đi xuống phòng họp. Đám học sinh ngồi túm lại nhau nô nghịch, đứa ngồi bệt dưới đất, đứa nằm trên ghế, đứa ngồi trên bàn.

-Ek, nay bọn mày thấy Rin và Ren thế nào, cùng một lúc thay đổi chứ. – Nam khơi chuyện.

Tuyên vừa nghịch điện thoại vừa chen lời:

-Quá xứng đôi còn gì nữa, cùng nhau thay đổi, hình như từ lúc hai em gặp nhau tính cách thay đổi hẳn rồi đấy.

-Thay đổi chỗ nào. – Hùng tò mò.

-Lúc đầu Ren lạnh lùng, giương như không quan tâm đến mọi thứ nhưng... từ khi cãi nhau với Rin, cậu ta lại... có vẻ hiền lành hơn ỹk.

-Ừa, cũng đúng ha. Nay không có gì chơi chán quá. – Piza khơi chuyện.

-Tên Rin như thế thì chơi được gì, mình cứ tự nghĩ thôi. – Khánh đưa ý kiến.

-Lúc mới đầu tưởng tên Rin đó hiền, hơi quê mùa nhưng chơi lâu mới biết con người này rất nhiều hoài nghi, vì nói nhà nghèo mà ăn mặc lại rất phong

cách. - Việt có chút nghỉ ngơi.

-Gôm, nghe ông nói có vẻ đúng hết ý nhĩ. – Tuyên hỏi đều.

-Tui còn đang cầm tai nghe của hấn nè. Nó đẹp quá mà lại đắt nữa chứ. Ai ngờ mình không chơi với hót gon như Mi mà lại chơi với cold gon như Rin chứ. Hahaha. Với lại... cậu ta lại rất nghĩa khí nên chúng ta mới chơi.

Việt lấy trong cặp cái tai nghe mà Rin hay đeo trên cổ. Cái đó áp vào tai nghe rất êm ái.

-Tui nghĩ ông Ren còn được chứ bà Rin á... không được lâu đâu, bên ngoài có thể thay đổi nhưng bên trong làm sao đổi trong thời gian ngắn được.

-Ừm. Đồng tình. Đang cảm thấy bị đồng tình. – Piza nhanh nhẩu nói.

-Ồi rồi, ông lại nhiễm Facebook rồi Piza.

-Huynh dài, cứ để các hạ tự nhiên đi.

-Oh. Hay à nha. - Việt kêu lên. Đúng cái tại hạ thích nè, các hạ lại thích kiếm hiệp trung quốc rồi hử.

-Nè, nè, Rin nó thích trò đó lắm đấy, ảo ảo mà.

Việt chấp tay nói:

-Tại hạ bái kiến các chư vị bằng hữu, làm ơn yên lặng để tại hạ thưởng thức tiếng nhạc êm đềm ru dương ấy không.

Làm sao mà không cười trước câu nói giả nai hài hước đó.

Mấy đứa con trai nghịch ngợm, vừa ngồi chơi vừa ném bóng vào người nhau, tiếng cười lại rộn rã. Bổng Nam nở tay, ném quả bóng bay khỏi cửa đập vào người Rin đúng lúc cô đi vào. Cô lờ mắt nhìn đám con trai. Tất cả ánh mắt đổ xô vào Rin một sự lo lắng. Hùng đi xuống khỏi bàn, thấy Rin cậu dừng ngay hoạt động, một chân dưới đất, chân kia vẫn còn trên bàn. Piza thì đưa bánh vào miệng nhưng ngừng ngay lại khi Rin bước vào. Như mọi lần chắc chắn cô nhóc sẽ tức giận, chạy lại hỏi tội đám bạn nhưng nay lại khác, ánh mắt cô dịu đi khi trong lòng nghĩ hai từ “nữ tính”. Tiếng thở mạnh, còi gượng cười.

-Ồ... – cười gượng. Có gì mà lạ quá vậy mọi người. – giọng nhẹ nhàng.

Việt được thể lên tiếng: - Cô nương... đẹp quá đi thôi. - cô ý rù Rin nghịch.

-Hứm, Việt, cậu lại bị sao vậy hử.

Việt nhảy khỏi bàn, chạy lại khoác vai Rin.

-Bọn mình nghịch ngợm gì đó chứ cô nương.

-Hứm. No no. – Rin từ chối.

Dù rất muốn chơi nhưng vì sự nghiệp nữ tính nên cô kiềm chế lại không chơi.

-Người ta phải đi đọc bài đây, không lát nữa mấy bà kiểm tra bài cũ thì tui tiêu mất. Nghen.

Cô phủ phàng gạt tay Việt rồi chạy thẳng lại bàn học. Việt nhìn đám bạn thù người ra.

-Thất bại, cậu ta không muốn chơi.

Ren cũng lạnh lùng đi vào ngồi đúng chỗ mình.

Rin bỏ cuốn sách đọc với Min.

-Cậu đọc đến chương nào rồi. – Min nhẹ nhàng hỏi.

-Hey, mới cây được 2 trang ở nhà thì đã buồn ngủ rồi nè, bây giờ đọc bài lát kiểm tra bài cũ.

-Huh, đây là Rin à, hay rồi, học đi. Vậ tui thấy cậu đổi phong cách lại tốt đấy.

-Oh, vậy á, thế thì tôi sẽ thế này suốt. - quyết tâm.

Có vẻ Rin rất quyết tâm trong vấn đề học tập và đổi tính. Cô tập trung vào quyển sách, chỉ héch nhẹ mắt nhìn Ren ngồi bên cạnh rồi tiếp tục học.

Người không muốn học mà bây giờ còn định đọc cả một cuốn sách dày, liệu có kiên nhẫn được không. Ren gục xuống bàn, không quan tâm đến mọi

thứ. Rin bắt đầu cảm thấy không thể tập trung vào bài đọc do lớp quá ồn, bỗng tiếng nói gất lên.

-Mọi người yên lặng chút đi.

Ren ngồi dậy, từ từ đánh ánh mắt lạnh lùng như băng quanh lớp khiến cả lớp im bật.

Tiếng ồn ngưng lại đột ngột, nhìn bề ngoài thấy con người này thật hống hách nhưng thực chất là muốn dẹp yên để Rin và Min học. Ren không cần bất kỳ ai hiểu việc mình đang làm, tiếp tục gục xuống bàn nằm.

Rin hiểu nhưng thực sự cô lại không muốn hiểu, cũng không muốn để ý đến ý tốt của Ren. Bên ngoài thì luôn nói không quan tâm nhưng Ren không biết từ bao giờ lại quan tâm đến cả những thành viên trong lớp, thấy có lỗi khi chính cậu làm bắt họ phải yên lặng, tất nhiên bao gồm cả với Rin. Cậu cố tình ngồi dậy xem tình hình Rin học, ngờ người khi thấy Rin gục đầu vào quyển sách.

“Hum, thế này học hành nổi gì chứ” Ren suy nghĩ.

Lệ từ bàn trên quay xuống, gõ nhẹ mấy ngón tay chỗ ngồi của Ren, nói nhỏ đủ để Ren có thể nghe.

-Thôi đừng thờ dài nhá, cậu ta vẫn thế, đọc được mấy chữ đã buồn ngủ rồi. - cười toét miệng.

-Cậu sao cậu biết tôi có quan tâm đến cậu ta không chứ. – tò mò.

-Ế, vậy cậu quên tôi vẫn là chủ nhân của Iron, tên hay tò mò nhiều chuyện. Hehe.

-Há. Tôi không..

-Thôi không phải ngại đâu, bạn bè với nhau cả, ngại gì.

-Tôi đâu có...

Không để Ren giải thích hết.

-Cậu để ý cậu ta rồi thì cứ tán đi chứ. – nói nhanh.

-Tôi...đâu có...

-Tôi biết tôi biết cậu ngại hoàn cảnh cậu ta chứ gì?

-Không phải...

-Không thì tốt, con này tuy ít cười nhìn hơi lạnh lùng chút xíu nhưng nói nhiều, nội tâm rất mong manh có ai cura chắc đổ lật cả rề lên ý. – cách nói phóng đại.

-Tôi... làm sao...

-Tại sao không, cậu phải thử mới biết chứ.

Ren không thể nghe nổi, Lệ còn không cho cậu kịp nói.

Tiếng trống giờ đã được đổi thành tiếng chuông như lúc chào cờ thầy thông báo. Và học sinh chỉ chờ 3 tiếng reng...reng...reng lại ầm lên. Trên sân trường không có mấy người chơi, chỉ lẻ tẻ vài bóng người chơi bóng rổ với tiếng bình...bóp từ quả bóng. Rin lững thững đi trên sân trường, theo cảm tính cô đi đến gốc cây mình vẫn hay ngồi.

-Hey.

Nhìn với sự tiếc nuối. Mọi thứ xung quanh rất yên tĩnh quả thực là một không gian tuyệt hảo để thư thái trên không. Cô không biết mình thay đổi là đúng hay sai nhưng hiện giờ cô lại rất thích bản thân như vậy. Một bàn tay chạm nhẹ lên vai, Rin ghi mắt, ánh mắt nghi ngờ đánh nhẹ ra sau, ngay lập tức quay lại cảm cánh tay đó bẻ gấp xuống.

-Hum

Tiếng kêu.

-Ă...a, chị Rin em Tuyết đây mà. Thế này mà bảo là nữ tính á.

Nhận ra giọng nói và dáng người quen thuộc Rin mới lỏng tay thả Tuyết ra.

-Em làm gì ở đây.

Tuyết hơi nhăn nhó xoa cánh tay.

- Xin lỗi, chị mạnh tay với nhóc quá hả.

- À, không sao. – nói vờ.

- Em có chuyện gì à.

Tuyết vừa ớn sốt cánh tay vừa nói:

- Chẳng lẽ cứ gặp chị là có việc à.

- Ừm. Em biết nhận vậy. – nghiêm túc.

- Toàn trường ai chả biết chị không mặc đồng phục bị viết bản kiểm điểm chứ.

- Há, trời ơi tiếng lành đồn xa, ngại quá cơ. – Rin tỏ ra ngại ngùng.

- Em nghe nói chị đổi phong cách đột ngột, em nghĩ chị hay ra đây nên mới ra xem thử.

- Nhóc... Thấy chị sao.

Rin kiêu hãnh, khoanh tay trước ngực để Tuyết nhận xét. Cô bé biết ý yên lặng, khoanh tay ngắm Rin từ trên xuống.

- Đẹp, em thấy cũng giống soái muội rồi đấy.

- Thiết hử nhưng chị không phải phan ngôn tình.

- Chị quyết định đổi tính nết luôn hử, em thấy không hay cho lắm.

- Sao lại không?

- Hey, chị à chị muốn để bản thân nữ tính đó cũng là điều tốt thôi nhưng mà... liệu rằng chị có thích nó không. Sống với con người thật chính mình bao giờ cũng thú vị và ý nghĩa hơn. – Tuyết nghiêm túc.

- Ê, sao nay em nói nhiều thế, chị tự biết, chị muốn được như giờ.

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng bên trong bắt đầu có sự mâu thuẫn.

- Nhưng mà... – đổi ngay thái độ. Bọn bạn em nhân cơ hội muốn xin số chị đấy. – giọng nhí nhảnh.

- Huh, vậy hả. – phần khởi. Why?

- Chúng nó thấy chị đổi phong cách, rất nữ tính mới giám nhờ em xin, em phải xin phép chị mới cho chứ.

- Hào hào.

- Há.

- À, được được, cho đi.

Cười thầm trong bụng, suy nghĩ vẫn vơ “ như vậy lại hay, nữ tính đúng là vui mò, biết vậy mình nữ tính sớm hơn có phải nhiều người thích không.”

- Vậy thì em lấy số chị nhá.

- Ừm.

Hani cũng đang đến cùng đám bạn, biết đánh lén không quân tử nhưng muốn trêu Rin liền chạy lại giờ tay dúi đầu Rin, cô ngay lập tức nghiêng nhẹ người tránh được. Hani bất ngờ bị hụt đà, ngã ạch... xuống đất.

- Ặ...a... ay za. – nhăn nhó mặt mũi.

- Sư huynh, huynh làm gì vậy.

Tuyết bật miệng cười khúc khích, trong lúc Rin nâng Hani đứng dậy, mặt mũi nhăn nhó. Đám bạn phía sau phá lên nhưng tiếng cười ngừng ngay lại khi họ thấy Rin tét tóc, môi đỏ trông thật mới lạ.

Hani vẫn chưa để ý Rin, mà chỉ để ý đến cái lưng xít bật trật.

-Sur đệ cảnh giới cao quá vậy. – hơi ngượng.

-Huh, đâu có. – khiêm tốn.

-Huynh đi nhẹ vậy mà vẫn tránh được, cảnh giác quá cao mà. Lợi hại.

-Đâu có chứ, ăn may thôi.

-Làm gì có chuyện. Như vậy mà còn đòi nữ tính á.

Hani đứng dậy xuôi.

-Đệ.... - ngẩng lên nhìn.

Bỗng cậu sững người, ngưng ngay câu nói khi thấy sư đệ đôi mắt mới trông thật đẹp.

-Đệ... làm sao... – lúng túng không biết nói gì.

-Sư huynh làm sao đấy. - cười nhẹ.

Nụ cười nhẹ nhàng càng làm Rin thêm nữ tính khiến Hani không muốn rời mắt.

-Huynh thấy đệ để tóc vậy được chứ.

-À...à...

Hani quay ngoắt đi tỏ vẻ.

-Thì cũng xinh đi. Nhưng mờ...hơi kì quái.

-Hứm – cau mày. Kì chỗ nào, đệ thấy đẹp mà. Mấy huynh có thấy vậy không? – quay sang nháy mắt với đám bạn Hani.

Đám bạn Hani ngỡ người chỉ gạt nhẹ đầu.

Hani miệng thì nói Rin kì quái nhỏ nhưng thực sư thấy Rin rất đẹp, thỉnh thoảng lại đánh mắt nhìn trộm.

-Sư đệ, đệ...

-Làm sao.

-Hình như có chút không bình thường, thôi, đệ biến đi cho nước nó trong. - vừa nói vừa xoa tay.

Rin lớn tiếng.

-Nè nè, huynh xấu, lại đuổi đệ đi hử, nè đây là địa bàn của...

Cô ngưng ngay lại, bởi trong đầu hiện hai dòng chữ “ nữ tính”. Đôi ngay thái độ, cố kìm nén cảm xúc, cười nhẹ, nói khẽ.

-À...được rồi, huynh đuổi thì đệ đi đây. Nha.

Rin cầm tay Tuyết kéo đi ngay để lại phía sau sự tiếc nuối của đám bạn Hani.

Hani nhăn mặt, cậu thực sự không hiểu Rin đang nghĩ gì. Nhìn dáng người nhỏ bé đi phía trước bỗng hình ảnh cô gái áo xanh hiện ngay lên tâm trí.

-Mình làm sao vậy? Tự nhiên nhớ đến ta. - lắc nhẹ đầu.

Dù rất muốn quên hình ảnh về cô gái áo xanh nhưng kì lạ, càng muốn quên thì càng nhớ đến, rồi lại tò mò không biết cô ta là ai, đang làm gì và liệu có quen với Rin không.

-Hani, mày sao đấy, đừng bảo thích em ý rồi nhá.

-Há, mày đừng linh tinh nhá. – lúng túng.

-Thế sao phải lúng túng thế chứ.

-Hey, bọn mày biết gì.

Vừa lúc Ren đi vào thư viện, cậu dừng ngay lại, lạnh lùng hỏi.

-Anh làm gì ở đây.

-Ren hả, bọn anh...

Hani chưa kịp nói đám bạn đã chen lời.

-... hần gặp sự đệ hần ý mà.

-Cái gì đấy, đã có chuyện đâu.

Cố ý giải thích để không bị hiểu nhầm.

-Chỉ hỏi thăm thôi mà.

Con người lạnh lùng đó chỉ cười khinh tiếp tục đi vào thư viện.

Ngày thứ 2.

Rin vẫn phong cách nữ tính đến trường, cô rất háo hức cảm tưởng như mình đã thay đổi toàn bộ.

Vào đầu giờ, cả lớp 12a4 im bật bởi giờ lên lớp cô chủ nhiệm. Cô đặt tay lên bàn nghiêm túc đánh mắt qua lại quan sát đám học sinh. Hăng giọng:

-Mấy em, tiết mục giao lưu văn nghệ chuẩn bị xong chưa vậy.

Trong không khí nghiêm trang, Nhân thay mặt đứng lên phát biểu.

-Cô giáo bọn em xong rồi nhưng chỉ còn thiếu mấy chân dự bị thôi.

-Được rồi, lớp mình cũng nhiều con gái có tài năng mà. Các em định chọn ai?

Tiếng lao xao bắt nguồn từ cuối lớp.

-Đề Bông đi, lớp trưởng phải gương mẫu chứ.

-Hay Lê đi, lớp phó mà.

-An kìa, Mai...

Đám con trai nháy nháy nhau, đánh hết mắt lại chỗ Rin khi cô đang chải chuốt hai bím tóc.

-Hay là...

Cô giáo quan sát cả lớp cố ý xem thái độ mỗi học sinh, nhìn mông lung qua chỗ Rin rồi đánh sang chỗ Nhân. Cô lạ lùng bởi thấy hiện tượng lạ quay ngay lại nhìn Rin.

-RIN.

Rin giật mình giấu ngay chiếc lược vào ngăn bàn, đứng dậy.

-Vâng cô.

-Em...làm sao đấy.

Cả lớp cười rộ lên trước thái độ ngỡ ngàng của Rin, đến Ren người ít cười thấy Rin cậu cũng phải cười nhẹ.

-Em đâu có làm sao ạ. Em rất rất bình thường mà.

-Bình thường mà cầm lược...

-Ồ, con gái ai chải chải đầu, còn soi gương nữa mà.

Rin khó chịu khi Ren ngồi cạnh đang ý cười đùa mình.

-Cô ơi, sao cô không hỏi con người này đi ạ.

Cô chỉ tay về phía Ren nhưng bắt gặp ánh mắt long lanh của cậu ta làm cô rùn cả người.

-Cậu sao đấy, nãy còn ăn nói hùng hổ lắm cơ mà. – nói nhỏ đủ để Rin nghe thấy.

-Tôi... tôi. – Phồng nhẹ một bên má, có chút mắc cỡ.

-Ay za, đúng là con gái thật rồi. Mắc cỡ kìa.

Tiếng cười rộ lên trong lớp, cô giáo phải đập thước xuống bàn để chấm dứt tiếng ồn.

-Các em cười đủ rồi đấy.

Rin thở mạnh.

-Rin, cô nghĩ... em thay đổi nữ tính thì cũng tốt thôi, mong là em sẽ không chán khi đổi phong cách của mình.

-Dạ vâng, em thấy như thế này ổn mà cô. Rm chắc chắn sẽ giữ nguyên phong cách này.

-Nhưng mà...theo cô thấy em nên sống với chính bản thân thì hơn.

-Dạ.

Đán nam sinh ngồi cuối nói leo.

-Cô ơi, vạ Rin nữ tính rồi cô ạ.

-Bây giờ lớp mình ai cũng để ý, còn cả đám linh tinh bên ngoài nữa chứ. Hahaha.

Rin chỉ cười nhẹ, những câu nói đó chủ yếu là trêu chọc Rin nhưng cô lại cho đó là khen ngợi mà tỏ ra thích thú.

-Đây là cô nói thế thôi. – cô giáo chữa. Chứ cô thấy Rin thay đổi thế này cũng rất đẹp.

-Woa.

Cả đám ủa lên còn Rin thì rất phấn khởi.

Cô giáo tiếp lời: - Cô mong rằng dù em có muốn thay đổi nhưng vẫn phải giữ nguyên tâm hồn đấy nha.

-Vâng cô. – vui vẻ trả lời.

-Vậy thì lần này cho cả Rin vào tham gia đi.

Đán con trai như trúng quả, hô ầm lên.

-Ô, có vụ hay rồi hahaha.

Rin xiu xuống, cau nhẹ mày.

-Cô bảo em phải đi múa máy sao ạ? – có chút không vui.

-Ừm, con gái phải biết múa máy chứ.

-Em á. Cô giáo sao cô không mời cả bạn Ren luôn ạ.

Ren lạnh lùng đánh mắt nhìn Rin một cách khó hiểu.

Cả lớp dồn hết ánh mắt vào Rin, tiếngỒ... rộ lên.

Tiếng nói leo từ cuối lớp.

-Rin cũng gan đấy giám lèo cả Ren nha.

-Hay nha, bộ nữ tính rồi mà vẫn đôi đầu kìa.

Trên khuôn mặt cô hiện lên đầy vẻ khó xử, cô nhìn Ren rồi nhìn Rin.

-Ý em bảo bạn Ren tham gia, nhưng lớp mình bài văn nghệ có...

-Cô giáo có con trai tham gia nhảy phụ mà cô. – Rin nói leo.

- Vậy hả.

Ren biết ý, đứng dậy từ chối một cách thẳng thắn.

- Em không đi đâu. Em không có hứng thú với sân khấu.

- Tại sao? – cô giáo tò mò.

- Vì...

- Hay vì em không biết gì về văn nghệ hay múa hát gì gì đó đúng không, được rồi vậy miễn cho em. – cô gật nhẹ đầu.

Ren đánh mắt nhìn Rin ra bộ thách thức rồi mới ngồi xuống tiếp tục khoanh tay dựa vào chiếc bàn phía sau ngồi một cách ung dung.

- Cô giáo không công bằng... – lúng túng.

- Thôi chuyện này cứ quyết định vậy nha. Chúng ta vào học.

- Há.

Cô giáo vừa cầm viên phấn viết lên bảng mới nhớ ra chuyện, quay lại nhắc nhở.

- À còn chuyện này nữa, sắp đến tháng thi đua rồi thì... – e ngại nói ngập ngừng.

Cả lớp dồn hết ánh mắt, tập trung lắng nghe cô giáo nói.

- Thi... các em cố gắng... – mím môi vì khó mở lời. Mà thôi, không có gì đâu, chẳng nào thì lớp mình cũng bết mà, không sao. – cười nhẹ rồi tiếp tục quay mặt vào chiếc bảng.

Cả lớp ngơ ngác nhìn nhau.

“Hừm, cô lại sợ tên Ren đó mờ, cậu ta vừa mở lời đã nghe ngay rồi, bực thật.” Rin nghĩ bụng.

Nhàn ngồi cùng đám bạn hay chơi xúm lại bàn.

- Bọn mày thấy sao khi cho Rin vào.

- Tao sợ nó vào làm hỏng đội hình.

Sen ngồi cạnh tiếp lời.

- Tao... tao... chỉ lo Rin qua mặt cả mấy cậu, vượt trội hơn, nhiều người để ý hơn chứ.

Nhàn đập bực... tay xuống bàn khiến đám bạn và cả Sen giật nảy mình.

- Làm gì có chuyện đó. Tao sẽ không thể để chuyện đó xảy ra.

- Nhưng... làm thế nào.

- Hừc, bọn mày yên tâm, nó.. không thể nổi trội hơn tụi mình đâu. Nhìn thử xem, nó còn không có người yêu, cũng chẳng có phan, hơn nữa còn rất tầm thường. – tỏ ý coi thường.

- Ha, mày nói tao cũng thấy có phần đúng. – đồng tình.

- Đợt này nó chỉ làm nhân vật phụ tôn mình nên thôi mờ hahaha. – vênh mặt coi thường.

La ngồi đọc sách bên cạnh, nghe những câu nói đó thật ngứa tai, chen vào.

- Hey, đời còn dài, chưa biết ai hơn ai đâu nha.

Nhàm xiu bii.

- Thôi đi cái bà bói toán dỏm, suốt ngày đọc mấy cuốn sách bói toán linh tinh à.

- Kệ tui đi.

- Thi tất nhiên mờ, hừc. – vẻ mặt coi thường.

Sau 1 tiết học uest oài tiếng chuông reng... cả lũ như tỉnh hẳn người. Trong lúc Rin vẫn laoy hoay ngắm ngĩa hai bím tóc.

-Rin, ra ngoài với tui chút đi.

-Đi đâu hứm. - vẫn chài chuốt.

-Đi xuống thư viện.

-Vậy tui ở ngoài nhá, bà cứ đi vào đi.

-Cũng được.

Lệ ôm một đồng sách từ trong thư viện ý định bảo cô bạ mình bê phụ thì vừa ra đến cửa co hót hoảng làm đổ uesth... đồng sách.

-Cái gì vậy hả trời?

Nhìn từ xa, hai nam sinh đang bao quanh Rin để nói chuyện, xin số.

-Rin, cậu đẹp thật đấy.

-Ấy, nịnh tui hử.

-Cho tui số đi, mọi lần thấy cậu cá tính quá không giám xin nay cậu tuyên bố nữ tính rồi... xin số chắc không bị ăn đánh đấy chứ.

Rin ái ngại, cô không ra được việc gì để chống chế tình huống này.

-Ồ, tui...đâu có bình thường mờ.

-Cậu...quyết định thay đổi như vậy luôn hả.

-À... chắc thế mất. – ngập ngừng không dứt khoát.

-Tôi thấy cậu như vậy đẹp mà, bình thường cũng dạo rồi nữ tính vào cái thì càng đẹp.

Rin thấy rất hứng thú vì nhiều người quan tâm khiến cô lại cho rằng lựa chọn thay đổi phong cách là rất đúng.

Lệ thờ dài, cô cúi xuống nhặt mấy quyển sách lên.

Cả buổi hôm đó, bất kể Rin đi đến đâu cũng có nam sinh đi theo nói chuyện. Lệ xuống phòng giáo viên đã thấy Rin và một anh bạn nào đó đứng nói chuyện vui vẻ. Tiết sau, cô ra phòng bảo vệ lấy chìa khóa, ngỡ ngàng khi Rin đã ngồi ghế đá gần đấy vui vẻ cười nói với anh bạn khác.

-Gi vậy, cậu ta đào hoa giữ dội.

Ca học buổi chiều, vừa đến lớp Rin đã dúi mắt vào chiếc điện thoại, nhắn tin liên tục khiến Ren ngồi cạnh cũng thấy bực.

-Cậu có nhất thiết phải nhắn tin trả lời bọn nhóc con đấy không?

-Trời, không nhắn thì bảo kiêu. Hừm. Mà nhắn vậy mới zui chứ. Haha.

-Chịu rồi.

Rin không để ý đến Ren vẫn cặm cùi mấy tin nhắn. Bỗng tiếng gọi từ ngoài vọng vào.

-Em Rin.

Cả lớp tròn mắt còn Rin thì giật nảy mình xit roi chiếc điện thoại.

-Vâng em đây. Có chuyện gì không thầy. - mặt tỉnh bơ.

Thầy đứng trước cửa lớp, nghiêm túc yêu cầu:

-Em... xuống phòng viết bản kiểm điểm cho thầy.

-Tại sao hả thầy.

-Em ngồi nghịch điện thoại trong giờ.

-À vâng - giọng xui đi.

-Còn nữa. – thầy nói tiếp.

-Vẫn còn ạ - giọng uể oải. Tthả đùng bảo vì em thay đổi...

-Đúng, vì em thay đổi nên làm mấy tên nam sinh chệnh mảng học hành đấy.

Tiếng ồ... từ cuối lớp.

Rin cau mày, phòng nhẹ một bên má thờ dài một tiếng. Đợi thầy đi mới giám kêu.

-Hey, thầy đúng thật là kì cục, mấy cái đấy cũng tính cơ.

La vỗ vai an ủi một cách hài hước cố ý nói cho Nhân biết.

-Thôi mà người đẹp, cậu cũng nhiều người theo đuổi chứ có phải không có đâu.

-Hey, một mối ý. Hum

-Nhưng mà vui đúng không? Hứm. – La nháy một bên mắt.

-Ừm – cười nhẹ.

Cô lấy lại tinh thần, thái độ vui vẻ đi xuống phòng hiệu trưởng. Phía sau là những lời châm chọc của Nhân.

-Hum, nhóc con được mấy thằng xin số thôi có gì to tát chứ. Như tao nè, hện một phát thì cả 15 thằng cũng phải ra.

-Mày thì tốt rồi, xinh gái, nhà giàu, học có hơi kém một chút nhưng như thế là được rồi.

-Hum, tất nhiên.

-Mày thấy con Rin có ngứa mắt không?

-Cũng có chút.

-Tao thấy con Aly người yêu cũ của Ren ý, hình như nó cũng không ưa con này đâu.

-À, vậy ha, thích quá à, nếu chúng ta gặp được nhóc đó, nghĩ cách cho con Rin một bài học cho nhớ đời.

-Được, tao cũng khoái vụ này.

Sen ngồi cạnh, nghe đám bạn mình định đều Rin liền ngăn cản.

-Nhân, Lam hai người không nên làm vậy, dù gì chúng ta cũng là bạn cùng lớp mà.

Nhân quay ngoắt lại lờm.

-Mày im đi, liên quan đến mày không.

Sen sợ hãi, im lặng ngồi yên một chỗ.

Ren và Iron lại ở trong căn phòng có đầy màn hình máy quy.

-Cậu sao vậy.

-Sao là sao?

-Ồ... Bé Rin nhiều người theo đuổi như vậy cậu không ghen à.

-Ghen gì chứ? Why?

Iron cố tính để ý vẻ mặt thái độ của Ren nhưng cái khuôn mặt đó chỉ một trạng thái lạnh lùng.

-Cậu... thật là không ghen sao?

Ren là người hay giấu cảm xúc, dù vui dù buồn cũng không để lộ ra ngoài nhưng chỉ thay đổi trước một người mà cậu luôn không muốn để ý đến.

-Cậu ta là ai mà tôi phải để ý.

-Hừm, thật không đó hay giả nai hử.

Ren bắt đầu thấy bức khi nghe Iron hỏi han những câu cậu không muốn trả lời.

-Cậu thôi được rồi đấy. - gắt nhẹ.

-Ôi trời, nóng gì chứ, tui biết tổng rồi nhá.

-Biết gì.

-Nhìn đây.

Ren không hề biết Iron tính dờ trò gì chỉ nhìn theo một cách tò mò.

-Có chuyện gì hả?

Iron lấy cái CD từ trong ngăn kéo chiếc bàn cho trực tiếp vào chiếc màn hình camera, sau một một lúc chỉnh chuột, cài đặt lại cậu mở một video đã bị cắt từ lâu.

-Nè... – kiêu hãnh, hếch vai Ren.

Ren tròn mắt, hai tai bám chặt vào chiếc bàn máy tính.

-Đoạn video đó... – lúng túng không biết nói gì.

Đoạn video cậu đã xóa nay lại xuất hiện ngay trước mắt. Thời điểm ở trước phòng thư viện, lúc mảnh vỡ của bức tường nứt chuẩn bị rơi xuống Rin đã lao lại đẩy Ren tránh khỏi nó.

-Còn đoạn này nữa.

Iron tìm kiếm đoạn video đã lưu từ lâu. Ren ngỡ ngàng nhìn chăm chú lên màn hình. Mắt thần trên góc tường đã quay đúng lúc Ren đứng phía dưới trong lúc Rin đang buồn bã ngồi ủ rũ trên cây.

Hôm có đoạn video.

“Nói xong Iron chạy thẳng ra ngoài, cũng quên luôn tập đề mớ cảm.

Đi xuống hết cầu thang mới nhớ ra đóng đề trên phòng máy, mãi mới quay đầu chạy lên. Bên trong chỉ có những màn hình máy quay còn Ren đã rời khỏi đó. Đóng giấy trên bàn vẫn còn nguyên vẹn chỉ hai ba tờ rơi xuống đất. Cậu thở dài trên khuôn mặt chán nản, đi lại nhặt mấy tờ giấy xếp gọn gàng, nhìn thoáng qua màn hình một lượt trước khi đi, cậu sững lại vì cảm thấy như mình vừa thấy gì đó. Cậu quau ngay lại, há hốc miệng khi hình ảnh Ren và Rin hiện trên màn hình.

-Tên này được đấy, thế mà cứ giấu, lại còn định lừa nhau chứ.

Cậu cười nhẹ trên khuôn mặt đầy mưu mẹo.”

Iron chỉ nhếch miệng, cố ý trêu Ren.

-Tui biết tổng rồi nha.

-Cậu... sao cậu có cái này?

-Cậu không biết tôi là ai à, chuyên gia máy tính mờ, có thể tái tạo các mảnh video đã vỡ, còn khôi phục nguyên vẹn nữa chứ. Haha.

Thật không ngờ đoạn video đã xóa lại bị Iron khôi phục khiến Ren thực sự thấy ngại, tắt ngay đoạn video đó.

-Thôi đủ rồi đấy, tôi không muốn xem đâu.

-Hey za, thế mà có người bảo không quan tâm là sao hả?

-Gì chứ, mấy cái video linh tinh khẳng định được điều gì đâu.

-Cậu thực sự không để ý đến Rin hử. – hỏi vè.

-Tất nhiên, cậu ta tầm thường quá, cũng chẳng có người nào theo đuổi mờ, lần này do cậu ta đòi mới chút thôi.

-Humm. Biết đâu được ý, nhờ cậu ta còn đào hoa hơn cả tụi mình thì sao? Hừm.

-Huh, điều đó không thể, cứ nghĩ xem đám con trai chỉ bu vào những cô em sexy, xinh xắn nhà giàu, con gái cũng vậy.

-Oh, vậy Người lớn đó...

-Dừng ngay – thái độ thay đổi, nóng nóng nẩy. Dừng nhắc đến người đó trước mặt tôi.

-Ok, humm – cười đều.

Tiếng tin nhắn từ máy Iron.

-Nè Iron, cậu có tin nhắn...

-Khỏi cần, mấy đứa trong nhà hàng hôm nọ nhắn tin hoài,, chẳng có gì hay. - thờ dài.

-Oh, vậy thì...

Tự nhiên có chuyện đề e Ren trêu chọc lại.

-Vậy cái bạn Lệ gì đó, có hay nhắn tin với cậu không hay chỉ nhắn sai nô lệ đi làm việc hừm.

Iron bỗng giật thót mình khi nhắc đến Lệ, cậu chợt nhớ ra.

-Toi rồi, nhỏ đó nhờ tui đi mua bánh quên mất. – có chút lo lắng.

Ren cười nhạt.

-Hey, xem ra Iron được huấn luyện nhiều nên sắp thành nô lệ chuyện nghiệp.

-Nè nè, ý ông là sao đây.

-Cậu không thích Lệ hử.

-Hừm, con người đánh khó chịu còn kì cục nữa chứ.

-Huh. Vậy tại sao...

Ren chưa nói hết câu Iron đã chen vào...

-Đâu có gì đâu, cậu ta cũng nhảm quá, chỉ hơn Rin thôi, tôi cũng điều tra thông tin rồi, hey, cũng đang hoàn cảnh éo le.

-Tôi đã nói gì đâu, cậu tự khai mà, tìm hiểu cả thông tin cuộc sống người ta nữa

-Ờ thì... – gãi đầu gãi tai. Cái đó là do tò mò thôi. Cậu biết tôi thích Aly mà.

-Oh oh, vẫn nhỏ đó.

-Ren... hay chúng ta làm một vụ cá cược đi.

-Gi. - thần nhiên.

-Nếu như cậu mà thích Rin thì ... cậu phải làm giúp tôi một việc.

-We, tôi liên quan gì đến cậu ta chứ. Tôi mà phải để ý cậu ta hả. – cách nói mỉa mai.

-Có muốn cá không hừm. – thách thức.

-Được, thích thì tùy nhưng nếu cậu cũng đề Lệ thì...

-Ok. Nhưng tui nghĩ tui sẽ thắng cậu đó.

-Tại sao cậu khẳng định chắc chắn thế.

-Vì... tôi luôn nghĩ đến Aly mà. Hừm. - nhắc đến Aly cười toe toét.

-Hey. - thờ dài. Chịu.

Ren lắc nhẹ đầu ngán ngẩm nhìn vào màn hình máy.

Tiếp tục ca học buổi, trời nắng to, nóng nực, giờ này mà phải đến trường thì thật khó chịu. Nhưng dù thế Rin vẫn lững thững đi bộ cùng nam sinh mới quen, cả hai người đi cửa sau, trông họ nói chuyện có vẻ rất vui. Rin cho rằng chuyện mình chờ nên nữ tính thật sự là đúng nhưng cô không thể ngờ mình như vậy lại bị những ánh mắt khác ghen ghét đố kỵ.

Vừa đến cổng, ba bốn tên nam sinh khóa trên đã đứng chặn ở đó làm Rin sững lại. Mấy tên đó không hùng hổ mà tỏ ra rất thân nhiên nhiên. Thấy Rin đến họ nháy mắt nhau, đứng gần hàng chặn cổng.

-Oh, ai đây hình như là Rin thì phải? – cách nói đều.

Rin vẫn cười nhẹ, đánh mắt nhìn hết một lượt mặt mũi mấy tên.

-Hi, chào các anh, các anh có chuyện gì à.

Một nam sinh đứng phía ngoài cùng vênh mặt nói.

-Anh em gì đây, tao nghe nói mày mới đòi gu, hử. – cách nó hách dịch.

Rin đánh mắt một lượt nhìn mấy tên, trong đầu vẫn hiện lên hai chữ “nữ tính” cô lại cười nhẹ.

-Vâng sao à anh. Em hay anh bạn này đáp tội gì với anh.

-Hửm, mày đáp tội với em tao, còn nữa tao còn phải dạy cho mày đỡ thái độ đi. – lừ mắt lườm Rin.

Nam sinh đi cạnh Rin nhìn mặt có vẻ thư sinh, cũng có chút quen biết với đám đó liền can.

-Anh Khánh, cậu ấy là con gái mà, thôi đi mà anh. – giọng nhỏ nhẹ.

Khánh vênh vào trợn mắt nhìn nam sinh đó, chỉ tay lên mặt cảnh cáo.

-Mày... không im mồm thì đừng trách tao oánh cả hai. Hừc. - cắn răng nói.

Nam sinh đó có vẻ sợ hãi nhưng vẫn dằn mặt đứng nói.

-Nhưng mà... cô ấy... là con gái mà, tại sao lại ra tay chứ, đánh thì đánh tôi nè. - vừa nói vừa run.

Cả đám đó cười ồm lên khi nghe nam sinh đó nói.

-Haha, mày á, yếu như que củi mà lên mặt bảo vệ ai chứ. Hahaha.

Hắn đổi ngay thái độ, tức giận.

-Mày thích chết hử. - cắn răng.

Khánh nắm chặt tay, giờ nắm đám về phía nam sinh đó Rin nhanh chóng đứng trước cậu ta ngăn cản.

-Dừng tay lại.

Khánh ngớ ngàng, cậu thật nực cười khi thấy Rin còn chưa lo nỗi thân mình nữa là lo cho người khác.

-Haha. - cười khinh. Mày còn chưa lo cho mày xong kìa.

Rin cau nhẹ mày nhưng vẫn giữ đúng thái độ hiền lành nữ tính.

-Anh à, đây là việc của em với tụi anh, đâu liên quan đến cậu bạn này chứ.

Khánh hạ tay xuống, xô tay vào túi quần vênh mặt.

-Sao, cô em định bảo vệ cả nó hử. Giỏi, để xem Mày còn giám đối đầu với bọn tao hả cín ranh con.

Nghe câu chửi mắng làm Rin rất bức nhưng cố nín nhịn, cố giữ bình tĩnh. Cô nắm chặt tay, nghiền hai hàm răng vài nhau.

-Nè anh, anh có thể nói tử tế với con gái được không, nam nhi phải ra dáng chút chứ. Tụi tụi đánh hội đồng ... các anh không ngại à.

-Haha, có gì mà ngại chứ.

-Còn chuyện ra tay với con gái thì quá hèn, quá nhục, chuyện đó còn vị khinh bỉ nữa chứ.

-Cái gì? Mày...

Câu nói của Rin như muốn khiêu khích Khánh khiến cậu rất tức giận, trợn mắt lớn tiếng.

-Mày im ngay. – lớn tiếng quát.

Khánh định gạ tay đánh Rin, tiếng nói từ xa vọng đến.

-Tên kia làm gì đấy.

Khánh dừng ngay tay, quay về sau, nơi phát ra tiếng nói.

-Thằng nào. - lớn tiếng quát.

Hoàng đứng định đi từ trong ra khỏi cổng.

-Tao đây.

-Hừm, thì ra là mày. Mày muốn gây sự hừm, định làm anh hùng cứu mỹ nhân à.

Hoàng cười khinh.

-Hừ, tao á, thích lo chuyện bao đồng thôi. - về mặt rất thần nhiên.

-Mày thử đi, mình mày hừ. Haha.

Cả đám bạn của Khánh lớn tiếng cười khinh bỉ khiến Rin cũng thấy khó chịu. Bỗng tiếng nói vọng từ phía sau Hoàng.

-Còn tao nữa mà.

Tiếng cười ngưng hẳn khi người bước ra phía sau Hoàng là Hani.

-Mày...mày... – Khánh áp úng.

Hani xò tay túi quần, vênh mặt nhìn Khánh với điệu bộ thách thức trông rất khí thế.

-Mày định dờ trò gì ở đây? Bắt nạt con gái hừm.

Khánh áp úng, một phần ngại một phần vì sợ Hani.

-Tao.. làm gì kệ tao chứ.

-Không nói nhiều, biến ngay.

Cả đám bạn đi cùng Khánh khuôn mặt có chút biến sắc, nhìn nhau rồi lũ lượt bỏ đi.

-Nè nè, bọn mày bỏ đi luôn vậy hừ.

Khánh nhìn hai con người đang đứng trước mình, tự cảm thấy mình không thể đấu lại được liền rút khỏi.

-Bọn mày... cứ chờ đấy. – có chút sợ hãi nhưng vẫn tỏ vẻ.

Khánh rời khỏi trước con mắt khinh bỉ của Rin.

-Tên này, chắc lại ai nhờ vả đây mà.

Rin quay lại, cười với Hani.

-Anh, cảm ơn anh.

-Gì lạ nhỉ, đệ gọi huynh bằng anh hừ.

-Thì đúng rồi, em đang nữ tính mờ. Hi. – ăn nói nhẹ nhàng.

Hani thở dài.

-Hey, lại nữ rồi. Thực tình huynh không thích đệ thế này...

-Nhưng đệ thấy đẹp.

-Hum, kệ đi.

Hani đánh mắt nhìn Hoàng, thấy cậu đứng ngơ ngác tỏ vẻ kiêu hãnh giới thiệu.

-Rin, đây là...

-Em biết rồi.

Rin chủ động đi lại đưa tay bắt tay chào hỏi Hoàng.

-Chào anh tên đẹp, lại gặp ở đây rồi. – cười tươi.

-Ừm, chào em, tên em cũng đẹp mà.. - nhẹ nhàng đáp.

Còn Hani tròn mắt ngạc nhiên khi thấy hai người bắt tay.

-Vậy là... hai người biết nhau à? – tò mò.

-Chắc vậy. – Hoàng cười nhẹ.

-Hai người bắt đầu cuộc tình từ bao giờ đấy. – hỏi trêu.

Cả hai đồng thời đáp.

-Từ nhà vệ sinh đó.

Câu trả lời càng khiến Hani khó hiểu.

Rin cũng không quên giới thiệu bạn mình.

-Em giới thiệu nhá, đây là Phúc, bạn cấp 2.

Phúc cúi nhẹ đầu chào Hani và Hoàng rồi viện tạm lí do rồi khỏi.

-Em có chút việc, em đi trước, mọi người đi sau nhá. – vui vẻ.

Rin mãi vội kéo Phúc lại.

-Thôi, giờ mình cũng đi luôn, đi cùng cho vui.

Rin vui vẻ chào hai anh.

-Em đi trước đây, dù sao cảm ơn hai anh rất nhiều, nhất định em sẽ báo đáp.

Nói xong câu kéo Phúc chạy đi ngay.

Hani nhìn theo, thở mạnh một tiếng.

-Con bé này, cứng đầu à.

-Nhưng mà... cô bé này... rất nghĩa khí ấy chứ.

-Thì nó vẫn vậy mà.

Hoat khoanh tay, lặng lẽ nhìn theo bước đi của Rin cho đến khi cô đi khuất.

Ren giờ này vẫn đang mải mê với mấy nữ sinh khóa dưới.

-Anh Ren, anh toàn làm gì mà không nhắn tin cho bon em vậy.

-Anh còn nhiều việc mà em – ánh mắt háo sắc.

Cậu vừa nói vừa khoác tay hai nữ sinh ngồi cạnh.

-Vậy anh phải đền cho em đấy.

-Tùy. - thản nhiên. Muốn gì?

Nữ sinh đó điệu đà, kéo ghế ngồi sát lại gần Ren.

-Hôn má em nè.

-Huh.

Cậu chỉ cười khinh trước lời dục giã của mấy em ngồi cạnh

-Anh, hôn đi kìa...

-Nó vẫn đợi anh đấy.

Nữ sinh đó quay má lại phía Ren cố ý để được anh chàng Playboy này để ý. Ren cũng thuận theo đưa sát môi mình gần mặt nữ sinh đó nhưng cậu chỉ cười nửa miệng nói một câu lạnh nhạt.

-Nhưng nay anh không có hứng thú. – nói nhi đủ để cô gái đó nghe thấy.

Cậu đẩy cô gái đó sang một bên đứng ngay dậy rời khỏi bàn bà để lại sau đó là những ánh mắt tiếc nuối.

Lấy điện thoại ra nghe.

-Bọn mày biết tên đó chưa.

Cậu đợi đầu dây bên kia trả lời mới nói tiếp.

-Đúng, nó... là Phúc đấy, chỉ vì nhìn hấn quá ngứa mắt thôi. – cười nửa miệng trên khuôn mặt đầy mưu mô.

Ren không trở về lớp mà đi ngay đến phòng thư viện. Tiếng chuông điện thoại trong túi quần kêu lên nghe lại khiến cậu có cảm giác bất lực. Số máy lạ gọi đến, ánh mắt nhìn xung quanh để cảnh giác rồi mới nghe điện thoại.

-Ai đấy.

Tiếng cười dài từ trong chiếc điện thoại vọng ra...

Ren cau mày nhìn chiếc điện thoại rồi tiếp tục bỏ nó lên tai, nghe.

.....

Ngày thứ 3 nữa tính.

Sáng sớm Rin đã rời khỏi ngôi nhà bằng đá đó, cô lững thững đi bộ cùng chiếc tai nghe bên tai đi đến trạm xe bus. Từ phía xa cô thấy một người phụ nữ đang bê hộp đồ rất nặng xung quanh thì không có ai, trong khi chuyến xe bus sớm đã đến. Cô tỏ ra phân thần nhìn chiếc xe rồi nhìn người phụ nữ đó.

-Làm sao đây.

Người phụ nữ đó ăn mặc rất giản dị, bê cái hộp che hết cả mặt, không may người đó bị vấp, Rin nhanh chóng đỡ lấy hộp đồ trước khi nó rơi xuống đất.

-Bác, cháu đỡ được rồi.

Cô vừa hỏi người phụ nữ đó vừa tiếc nuối nhìn theo chiếc xe bus. Bà ta biết ý nói:

-Cảm ơn cháu, vì bác mà cháu bỏ lỡ chuyến xe sớm rồi.

-Không sao bác ạ. – cười nhẹ.

Bà nở nụ cười đón hậu cảm ơn.

-Cảm ơn cháu đã giúp bác.

-Không có gì đâu, thường thôi mà bác. - trả lời nhẹ nhàng.

Hai người từ từ đặt chiếc hộp xuống đất, Rin vui vẻ nói.

-Bác định làm gì vậy ạ?

-Bác á, mua chút đồ về dùng. Mà cháu đang đi học à, lớp mấy, học ở đâu.

-Cháu à, cháu cuối cấp rồi, nhà cháu vớ vẩn quá nên... cháu học tạm trường Thiên Thần thôi bác ạ.

Người phụ nữ đó mừng rỡ.

-Oh, trường thiên thần mà bảo là trường thường à. Con trai bác cũng học ở đó. - cười mở.

Rin cười gượng.

-Vâng.

Suy nghĩ chốc lát “lại học cùng trường, hỏi thì ngại, không hỏi thì tò mò, liệu có trùng hợp như phim hàn quốc không? Người phụ nữ này có thể là mẹ của Ren, của Iron hay Hani hoặc Nam Piza gì đó.”

Cô lắc nhẹ đầu tránh những suy nghĩ vớ vẩn, vui vẻ nói.

-Bác định chuyển hộp này đi đâu?

-Lát nữa có xe đến đón bác đi rồi, cháu bận học thì cứ học đi.

-Vâng. Vậy thì... bác ở đây nhé, cháu đi trước. - cười nhẹ.

-Ừm – nhẹ nhàng đáp lời.

Rin cúi nhẹ đầu ý chào rồi đi..người phụ nữ đó cười nhẹ trề khuôn mặt phúc hậu, luôn đánh mắt nhìn theo hướng Rin đi.

-Hey, quên không hỏi tên con bé rồi. - lắc nhẹ đầu.

Chiếc xe con đen bóng dừng bên vệ đường sát chỗ người phụ nữ đó đứng. Cánh cửa mở ra, Iron chui từ ra ra ngoài.

-Bác, để cháu lái về cho.

-Ồ, Iron hả, cháu đi đâu đây.

-Thì đi đns bác thôi.

Đóng phập... cửa xe, Iron chạy lại phía người phụ nữ đó.

-Nó ngờ cháu đón bác mà, nó có chút việc.

Người phụ nữ thay đổi ngay thái độ, vẻ mặt ỉu xiu.

-Ừm, không sao, ai đi cũng thế thôi. – cười gượng.

-Đồ nặng thế này mà bác bê ra tận đây à.

-Vừa có co bé giúp bác đó. - giọng vui vẻ cười mở.

-Ai vậy?

Iron vừa hỏi vừa xem qua hộp đồ.

Người phụ nữ này chỉ tay về cô gái đang đi cách đó một đoạn, vì tò mò Iron ngẩng lên xem. Thậ trùng hợp, nhìn từ phía sau cậu nhận ra ngay là Rin.

-Không phải đó là Rin sao? - buột miệng.

-Huh, cháu biết người đó à?

-À vâng có chút chút.

-Bác thấy cô bé này rất tốt bụng, lại còn rất nữ tính nữa chứ. - cười nhẹ, tâm trạng đang vui.

-Ồ...

Iron gượng gạo trước câu nhận xét đó.

-Ý bác bảo là Rin ý hả.

-Ừm. Nó dễ thương thiệt.

Người phụ nữ này chỉ nhìn bên ngoài để phán xét là Rin nữ tính khiến Iron cũng phải phì cười.

-Haha, vâng cô ấy rất nữ tính bác à. – ý nói ngược. Hay bác có muốn cháu giới thiệu cho con trai bác không? - cô ý trêu chọc.

-Hum. Bác không biết nữa vì thấy cổ bé này nữ tính quá lại rụt rè... – phân vân.

-Haha.

Bà càng nói khiến Iron càng thấy buồn cười.

-Hahaaaa, vâng vâng, cậu ta luôn muốn vậy.

Iron cất chiếc hộp lên cốp xe rồi cả hai người ngồi vào trong xe đi ngay..

Trong lớp 12a4, học sinh rất trật tự bởi gioy cô chủ nhiệm. Cô nghiêm túc ngồi phía trên bục giảng đánh mắt quan sát mọi thành viên trong lớp.

-Các em, trong tháng thi đua này có hoạt động đầu tiên mà cô đã nhận cho lớp chúng ta là đến bờ hồ Sơn Thủy...

Ren không quan tâm đến việc đó nhưng cậu vẫn nghiêm túc ngồi nghe.

-Lê, Rin đâu rồi.

Min hỏi khi thấy cặp Rin mà không thấy người. Lê quay xuống trả lời một cách ngẫu nhiên

-Cậu ta phải chép phạt rồi.

-Ha, con người này thú vị thật ấy.

Ren cười khinh khi nghe câu nói đó.

-Hey, cậu ta thì có gì mà thú vị chứ.

Lúc cô đang trong lớp thì Rin lại ngồi dưới phòng hiệu trưởng viết bản kiểm điểm vì tội đi học muộn. Cô mồm mê mãi vẫn chưa chép xong bài chép phạt mà thầy giáo đã giao.

-Hum, sao chép mãi không xong. – giọng uể oải

Cô khoanh tay, vục đầu xuống bàn.

Buổi chiều, vì được nghỉ nên Rin đã ở trong quán bánh kem. Tiếng điện thoại réo lên.

-Rin, đến hồ Sơn Thủy đi.

Nghe qua cũng biết giọng Piza.

-Làm gì?

-Cứ đến đi, cái này vui lắm.

-Ừa.

-Cả tổ mình đi đấy.

-Ừm.

-Mà nè bà á mặc quần áo bình thường thôi, xấu cũng được không cần xinh đâu nhá.

-Bít ỏi. - giọng chán nản.

Rin bắt nhớ lại lúc sáng viết bản kiểm điểm

“ Cô khoanh tay, vục đầu xuống bàn.

Nghe từ đâu đó có tiếng thì thảo to nhỏ, cô bật dậy, thận trọng ra ngoài quan sát mọi thứ. Thấy một đám người bên ngoài, cô nấp ngay sau cánh cửa nghe nén.

-Để tình trạng cậu ta như vậy thì không hay.

-Ừm, thay đổi một cách đột ngột.

-Bọn mình phải tìm cách để cậu ta trở lại bình thường đi, chứ cứ nữ tính mãi chán lắm, chẳng zui.

-Ừm, dù gì phải để cậu ta biết sống với chính mình bao giờ cũng là hay nhất. Ừm.

Rin từ sau khe cửa thấy đám bạn, có cả Việt, Nam Piza, còn cả Lệ nữa. Cô cũng đoán được rằng họ đang bàn bác kế hoạch để cô từ bỏ hai từ nữ tính trong đầu.

-Hehe, còn lâu, mình đã quyết định nữ tính thì phải làm đến cùng. Mấy ngày không chơi, không nghịch tuy có hơi chán nhưng được là tâm điểm chú ý thì quá hay rồi. He.

Cô linh linh, nhẹ nhàng bước vào trong phòng chép tiếp.”

Rin thở manj một cái trên khuôn mặt đầy suy nghĩ.

-Đám này hết chuyê làm hau sao đi chọc phá mình chứ.

Cô lại nhớ lại vụ lúc sáng.

“Rin rời khỏi lớp, định tìm anh bạn tên Phúc nói chuyện nhưng vừa để hành lang đã thấy Piza bị đám bạn lạ bao quanh. Một tên vênh mặt, trợn mắt hỏi.

-Mày nói sao, có mấy cái bánh mà mày cũng không giao đến nơi đến chốn à.

-Ồ... em em... lúng túng.

-Mày sao, lại còn định thái độ với anh à, cho mày biết thế nào là lễ độ.

Piza tỏ ra sợ hãi, đánh mắt thấy Rin đứng đó liền gọi ngay.

-Rin, giúp tôi với.

Cậu chạy thẳng lại sau Rin.

-Chúng... chúng định đánh tôi. – giọng sợ hãi.

Rin cũng tỏ ra sợ hãi, lùi lại phía sau.

-Sao lại cả cứu tôi, tôi không biết gì đâu, đang nữ tính làm sao đánh nhau được chứ. Thôi tôi chạy đây.

Nói xong cô chạy nga để Piza ở lại một mình.

-Nè nè, đi đâu đây?

Đám nam sinh lạ đó đi lại, khoác vai Piza.

-Hey, kế hoạch thất, xin lỗi tụi anh không thể làm gì.

-Ừm, cảm ơn các anh nhá.

-Không chi, chắc nhóc lên nghĩ cách khác thôi.

Cả đám đi ngay khỏi để lại khuôn mặt thất vọng của Piza.

Tiếng cười ròn rã.

-Haha, diễn xâu quá đấy.

Piza trở mặt khi thấy Rin từ trên cầu thang đi xuống.

-Cậu... chưa đi à?- lúng túng.

-Đi thì làm sao xem được cảnh này chứ. Haha, vô quýt dày có móng tay nhọn, móng tay nhọn đã có kìm cắt móng tay.

Cô vừa nói vừa nhìn bộ móng tay sơn đỏ rực của mình.

-Trời...

Piza ngại ngừng, cúi gằm mặt.

-Xin... xin lỗi nhé, cậu có giận tôi không đó. – khiêm tốn.

-Không sao đâu mà, may cho cậu tôi là người nữ tính, không hay tức giận những chuyện nhỏ nhoi. – nói nhẹ nhàng.

-Hey, làm tôi cứ lo. - thở phò một tiếng.

Rin đổi ngay thái độ.

-Nhưng tôi rất ghét những người đã lừa dối tôi. - gắt lên

Piza giật mình, há hốc miệng trước sự thay đổi thái độ một cách đột ngột của Rin.”

Rin nghĩ lại đến giờ cô vẫn còn thấy bức, cầm chiếc đĩa trên tay chọc thẳng vào chiếc bánh trên đĩa.

-Ấy chết, mình đang nữ tính mà, phải nhệt chứ.

Thở mạn để lấy lại tinh thần.

-Vây lần này mình phải mặc đẹp mới được, giám lừa mình để mình trở về như trước hử, đừng có mơ. Hum.

Cô vừa nói vừa ăn nhẹ chiếc bánh của người khách mới tới

Người giúp việc ở đó ngạc nhiên hỏi.

-Nè, Rin đây là bánh của bàn số 3 mà.

Rin há hốc miệng, ngượng ngừng nhìn mấy vị khách, cười gượng rồi chạy thẳng vào trong.

Ở hồ Sơn Thủy, nơi đây mới được xâ dựng nhưng những người qua lại không hề có ý thức vất bừa bãi rác ra bờ hồ. Chuyến này là chuyến đi tình nguyện thu gom rác quanh bờ hồ. Nói vậy nhưng thực chất là đi để tăng điểm thưởng cho lớp. Một vài đứa chọn địa điểm cảnh đẹp nhất để chụp tư sướng, còn có một vài học sinh khác thì đi đi lại lại ngắm ngía bờ hồ, không thì đùa giỡn nô nghịch hoàn toàn không có gì gọi là đi lao động.

Bông hô hò.

-Mấy đứa nô đùa gì nữa, làm ngah còn kết thúc nhanh.

Lời nói của Bông không có hiệu lực, chỉ có má đứa cầm chổi cầm rế đi quét. Nam lên tiếng.

-Ek, mấy thánh đi làm ngay đo đừng để tôi nóng, to đầu rồi còn nghịch.

Ren về mặt lạnh lùng đi đến bên bờ hồ, đánh mắt nhìn quanh một vòng rồi mới nói.

-Tất cả đứng dậy làm việc cho tôi.

Cả đám nhìn nhau rồi cùng đứng dậy lấy đồ dùng đi quét dọn. Bông tháo chiếc khẩu trang trên mặt vui vẻ nói chuyện với Ren.

-Đúng là Ren, nói cái là cả lớp nghe ngay.

Ren không để ý đến câu nói đó vì cậu cho rằng đó chỉ là lời nịnh nọt.

- Cậu xem còn ai chưa đến nữa, bảo đến nốt cho tôi. Nay cô giáo không đến đã giao hết nơi này cho tôi rồi.

Nghe không Bông cũng hiểu ý cô giáo.

-Hi, cũng tốt thôi. Để tôi xem...

Bông đánh mắt đếm sĩ số lớp.

-Hình như thiếu mỗi Nhân với Rin thôi.

-Rin hử. Cậu ta đi đâu. – cách nói kiêu căng.

- Chắc sắp đến rồi đó. Nãy Piza vừa gọi.

Piza từ đầu đó chạy lại đập vai Ren.

-Bey, nhắc để tôi chi vậy cô bạn.

-Ông gọi cho Rin chưa?

-Gọi rồi.

-Nó bảo sao.

-Đến giờ đây, tại cô giáo cũng chả nói là ra đây làm gì nữa, biết vậy ở nhà có phải hay không. Hum.

-Ông bảo sao?

-Tôi còn dặn là mặc đồ xấu cũng được mờ.

Piza tiếp tục chạy đến chỗ tổ mình.

-Nè mọi người.

Lệ đang cầm chiếc rế quét, còn Nam cầm gàu hót rác.

-Đi lao động thế này lại vui ý chứ, chi cái trời hơi nóng thôi.

-Nè Piza, Rin làm gì mà chưa đến vậy, cậu ta có biết nay lao động không?

Min vừa hỏi vừa cầm chiếc rế.

-Chắc không đâu. Hey, nhưng công nhận nóng. – Nam vuốt nhẹ mồ hôi trên trán.

Cả đám đang vui vẻ cười nói thì Rin hồng hộc chạy đến.

-Heey, chào chào mọi người. – nhăn mặt, thở phò một tiếng.

Cả đám bạn tròn khi Rin mặc quần đùi, áo phông ngắn khoác chiếc áo chống nắng nửa người, tóc buộc xù thả hai bên còn đi cả đôi hài cao gót nữa. Nếu mặc vậy như mọi lần thì quả thật trông thật quyến rũ nhưng... nay là buổi lao động thật sự khó nhìn lại còn khiến cả đám có trận cười to tã.

-Haha, Rin cậu mặc kiểu gì đấy. – ôn bụng cười.

-Nay đi lao động có phải đi chơi đây. Haha. - cố tình cười đều.

Piza trêu chọc.

-À tôi biết tính bà này rồi, người ta bảo một đằng thì làm một nẻo. Haha.

Rin ngượng ngừng trước trước bộ đồ mình mặc, đã thế còn bức hơn khi đám Nhân xúm lại dí dứ to nhỏ.

Bỗng lên tiếng.

-Thôi mọi người làm cho xong đi.

Lát sau, Rin bê một chậu rác đổ vào thùng rác. Bình thường Rin đi đôi giày đó đã không vững nay còn bê đồ, loạng choạng bước từng bước đến thùng rác. Cô bắt đầu thấy bộ tóc mình vương vãi, nóng nực, mồ hôi chảy xuống từ hai bên trán. Thời tiết nắng nóng chỉ có chút gió nhẹ nên càng làm cho người thêm bức bối.

Ánh nắng vẫn soi óng ánh xuống hồ nước và Rin vẫn trật vật với công việc đổ rác. Phía sau gót chân cô cảm thấy hơi đau nhức, chắc do chiếc dây. Cô loạng choạng đổ cả thùng rác. Thật may Min ở đó kịp thời đỡ thùng rác trước khi nó đổ.

-Cậu không sao chứ? – quan tâm.

-Ồ không sao.

Nhìn thấy Min lại có cảm giác ấm áp không thể tả được.

-Cảm ơn cậu đã giúp tôi nhé.

Ren từ đầu đó đi lại, khoanh tay trước ngực hếch mắt nhìn.

-Rin, cậu lại làm biếng hừm.

-Nè cậu thấy cậu hơi quá đáng không, thấy tui đi giày lại còn bắt tui làm việc nặng nhọc này là sao?

Ren tỉnh bơ, không muốn quan tâm.

-Đây là việc của cậu, tại cậu đến muộn thôi. Cậu á phải vậy thì tay mới có sức khỏe chưa.

Ren hếch mặt đi khỏi đó.

Rin hấp hực.

-Tên Ren này, muốn đều người ta thì cứ nói lại còn viện cớ tay khỏe. – nói nhấn mạnh. Hừc, ai cần chứ.

Mim chỉ cười nhẹ trước thái độ đó của Rin.

-Tôi thấy cậu ta nói cũng đúng mờ.

-Hừm cái tên này lại bênh hần hử. – nóng giận.

-Ấy đùa chút thôi, gì mà nóng.

-Hum.

-Để tôi giúp cùng cho. – cười nhẹ.

-Ok, vậy còn gì bằng. Hum tóm lại tên Ren rất xấu xa.

.....

Được buổi nghỉ học Iron hẹn Aly đi uống nước. Aly không có chút vui vẻ, chỉ cố ý gặp Iron để hỏi về Ren.

-Cậu hẹn tui ra làm chi vậy.

Vừa hỏi vừa loay hoay cốc trà sữa.

-Cậu... không có gì muốn nói với tôi à.

Aly vẫn thản nhiên trả lời:

-Có gì đâu chứ, tui chỉ muốn tìm Ren thôi, cậu ta không bắt máy nên tui mới định hỏi cậu.

-Huh.

-Còn chuyện mình làm gì còn nữa, chúng ta chia tay rồi mà. – cách nói lạnh nhạt.

Mọi lần Iron rất buồn và thất vọng nhưng nay cậu đã chuẩn bị tinh thần đối diện với người mình thích đã nói hết chuyện.

-Cậu... nhất thiết phải lạnh nhạt với tôi vậy à, dù gì chúng ta cũng là người yêu mà.

-Nhưng đây là việc của quá khứ rồi. Cậu rất đào hoa, còn nhiều cô gái tốt hơn tôi nên... đừng theo tôi nữa. – thái độ có chút khó xử.

-Chẳng lẽ mình kết thúc luôn.

-Ừm.

-Nhưng tôi không muốn. Tôi sẽ để thời gian để cả hai cùng suy nghĩ.

-Thôi không cần đâu.

Iron không nói gì, cúi xuống nhìn cốc cafe vẫn đang bốc khói. Bây giờ cậu lại cảm thấy ngồi đối diện với Aly không có cảm giác thoải mái mà còn thấy khó xử. Cậu muốn việc một lí do nào đó để rời khỏi nhưng ngò trước Aly cậu không thể nghĩ ra. Tiếng điện thoại kêu lên trong túi khiến cậu phấn chấn cả tinh thần.

“Lệ à, cậu ta đúng là đúng lúc quá. Cứ khi nào mình khó xử thì cậu lại xuất hiện. Hey.”

-Alo.

-Nè, mang nước ra bờ hồ cho tôi. - tiếng nói trong điện thoại.

-À... anh á, đang ngồi với bạn thôi.

-Cái gì, bị khủng hùm, muốn chết hả.

-Không nay anh nghỉ mà, em có việc gì nữa không?

Iron cố tình nói để Aly nghe.

-Bây giờ á, nhưng..

-Nhưng nhẹ gì hử nô lệ, đi đi.

-Thôi được rồi anh đến ngay.

Cậu cố ý xem thái độ của Aly nhưng cô vẫn lạnh nhạt uống cốc trà sữa.

-Aly... cậu ở đây tôi có việc chút nhá. – giọng có chút không vui.

-Ừm, chào cậu. - lạnh nhạt.

Iron nắm chặt tay đứng dậy khỏi ghế, cũng không quên lấy chiếc áo sau ghế. Từ lúc quen Aly đây là lần đầu Iron rời đi trước, điều này càng khiến Aly thấy lạ và cũng có chút tiếc nuối.

-Cậu ta... lần đầu tiên đó. Đi trước mình ư? Hừc. – tự nói một mình.

Iron ra khỏi cửa hàng đó trong người bỗng chốc sáng khoải và thoải mái. Cậu lại nhớ đến Lệ và chạy ngay đến hồ Sơn Thủy.

...

Giờ nghỉ giải lao, cả đám học sinh tự tìm cho mình những nơi có bóng mát để ngồi nghỉ ngơi, tán chuyện. Rìn ngồi phịch... xuống chiếc ghế đá gần gốc cây cùng đám bạn.

-Het, nóng quá à... – Piza cố tình trêu đùa.

-Ừm, đen hết cả làn da trâu phi của tôi rồi. - Việt nói móc.

Rìn lau nhẹ mồ hôi chảy trên trán và cả trên mũi. Cô chưa kịp chỉnh lại bộ tóc đã nghe tiếng gọi.

-Rìn, việc của cậu chưa xong đâu.

-Gì nữa. – giọng mệt mỏi.

Rìn ưỡn oải nhìn đám bạn nhưng họ chỉ cười, gật nhẹ đầu đồng tình.

-Được rồi. – thái độ khó chịu.

Đổ được mấy thùng rác cô dừng lại, ngồi xuống bồn cây tháo đôi giày làm vướng chân mình.

-Ay za...

Gót chân phía sau đã đỏ và có dấu hiệu sưng vù.

-Gì đây. – nhăn nhó.

Nhìn đám bạn từ xa đang vui vẻ cười đùa trong khi mình thì khổ sở ở đây lại khiến cô có chút tủi thân. Nhân tiện đường đi qua kích đều vài câu.

-Hừm, đánh đời

Rìn không nói gì, cô chỉ quan tâm đến đôi chân mình.

-Làm một mình à, khổ quá cơ. – thái độ coi thường. Hey, tội cho cô gái đó, mặc đẹp vậy mà chẳng ai đoái hoài. Ha, ai bảo đáp tội với Ren. Haha. – cười khinh bỉ.

Rìn không thèm quan tâm, bơ luôn nhưng câu kích đều đó vì cô muốn nhin, không muốn cãi cọ to tiếng nhưng Nhân được nghĩ rằng Rìn sợ mình nên lẩn tói.

-Haha, im lặng ư, tầm thường thì mãi là tầm thường thôi.

Cười khinh một cái rồi bỏ đi.

Cô nhăn nhó, lau nhẹ mồ hôi đang chảy xuống hai bên má. Min xuất hiện trước mắt, tay cầm chai nước lọc đưa cho Rin, lúc này trông cậu như một vị thần thánh.

-Uống đi.

-Cảm ơn.

-Tôi có uống chút rồi... nhưng..

-Không sao đâu mờ.

Thái độ Rin bắt đầu thay đổi, cô vui vẻ hẳn lên và cười cũng nhiều.

-Cậu không mắc mấy bệnh truyền nhiễm là được rồi. – nói một cách hài hước.

Hai người cười nói vui vẻ nhưng không hề biết Ren đứng phía sau cũng cầm chai nước, sững người nhìn về phía Rin. Iron từ đâu đó đập nhẹ vai cậu.

-Ren.

Ren ngớ ngàng quay đầu lại.

-Cậu làm gì ở đây.

-Hey, còn làm gì nữa, cứ chỗ nào có việc mà Lệ làm là đều có toi hết á.

-Huh.

-Hey, tự nhiên tui thấy tui với cậu như đàn bà vậy, có duyên quá à. Cần thận ai biết lại bảo mình là đam mĩ đấy.

-Gi.

-Đam mĩ là bóng đổ. Haha. – cười lớn cố ý trêu Ren.

-Sao hà.

-Cả ngày gặp nhau mấy chục lần.

-Hum. Thường thôi.

Ren héch mắt về phía Lệ từ đằng xa.

-Đó bà chủ cậu đó, lại đi.

-Hum, cũng sắp hết tháng rồi. Đi đây.

Nói xong đi lại chỗ Lệ.

Lệ ngồi đang vui vẻ cười nói cùng với Tuyên trong khi Việt ngồi bên cạnh thì luôn thấy ngại. Lệ tò mò.

-Ế, Việt Gian, cậu sao đấy.

Việt trả lời một cách lạnh nhạt.

-Không có gì.

Việt không giám nhìn vào mặt Lệ, hơn nữa cậu còn cảm thấy chút gì đó khó chịu khi Lệ quan tâm bởi trong đầu luôn nghĩ Lệ thích mình.

-Cậu làm việc của cậu đi.

Lệ ngớ người, cô không hiểu vì sao Việt ngày càng có thái độ kì lạ với mình, không tự nhiên như trước đây mà có gì đó ngượng ngùng, muốn xa lánh.

-Mình đáp tội với cậu ta chẳng. – nói nhỏ để mình nghe thấy.

Tuyen tai mỏng, cậu nghe được câu lầm bầm của Lê, nói chen vào.

-Ui kệ nó đi, tên đó thỉnh thoảng hăm hăm ý mà, toàn sống ảo không đâu ý. Kệ đi.

-Ừm.

Giọng nói quen thuộc.

-Nè đánh đá.

-Huh.

Nghe đúng tiếng Iron cô quay ngoắt lại, lật.

-Sao giờ cậu mới đến.

-Có chút việc thôi mà.

-Có phải vừa gặp Aly đúng không? – trên mặt đầy sự hoài nghi.

-...Ừm – trả lời chậm rãi.

-Ha, tui biết mờ chứ không làm sao trong điện thoại nói ngọt sớt vậy. Hum.

-Hehe. Gọi tui làm chi.

-Nô lệ thì phải dọn làm việc giúp tui chứ.

-Há, lao động ư? - bất ngờ.

-Ừ. – thái độ vẫn thản nhiên.

-Phải cùng làm với tui chứ.

-Hum.

-Đùa chút thôi – cười đều.

-Huh.

-Tôi có việc khác to lớn hơn muốn nhờ, tui không bắt cậu làm công việc của tui đâu mờ. -hạ giọng.

Iron hơi ngỡ ngàng bởi cậu luôn nghĩ Lê lợi dụng mình làm những việc Lê không thích nhưng giường như cậu đã nhầm.

-Cậu nói đi. – giọng nhẹ nhàng.

-Oh, zừ đội à nha. Thái độ tốt zừ.

-Thôi nói nhanh đi.

-Là chuyện của ma ma tui. Bệnh viện gần đây, phiền cậu chăm sóc ma ma giúp tui.

-Huh. Mỗi vậy thui hà.

-Ừm. Chỉ ngồi đó để họ đổi giường bệnh thôi.

-Ok. Tưởng việc gì nặng nề chứ. Cậu cũng có hiếu quá nha. Bao giờ?

-Lát nữa. Chẳng hiểu thế nào ý, mỗi lần có chuyện gì thì toàn nhớ đến cậu đầu tiên ý.

-Há, vậy là khổ tui rồi.

-Kì lạ ghê. – khó hiểu. À chắc là...

-Gi?

-Chắc tui thích cậu rồi. Haha. – đùa cợt.

-Ặc, có người yêu như cậu chắc tui chết quá. Hừm - thở dài.

-Cái gì, còn lâu nhá, có thích tôi cũng thích người trẻ con giống Việt chứ không như cậu đâu. - lớn tiếng.

Câu nói này khiến Việt càng thêm hiểu nhầm. Nó chỉ là câu nói đùa của Lệ nhưng cậu lại cho là thật, ái ngại đi ngay khỏi đó không nói câu nào.

-Hừm, ai cho cậu thích tui mờ chút chứ. – vẫn tiếp tục ca thán. Hừm, cứ làm cao. Thôi lát nữa thực hiện nhiệm vụ đi, tôi phải đi làm tiếp đây.

-Được rồi bà la sát bà cứ làm việc của bà đi.

Iron chạy lại chỗ Ren đang đứng, giăng ngay chai nước trên tay uống.

-Nóng thiệt, được nước mát vui thế.

-Ê, có hơi sai sai sao ý.

-Sai gì.

-Nước của tui mờ.

-Gì đâu cho bạn bè đi còn cậu có thể nhờ người khác đi mua mà. Hừm - hếch vai.

-Huh.

-Mua chưa...?

Ren ngập ngừng:

-Mua rồi, vừa bảo thằng Hùng mua một thùng c2 rồi.

-Oh, biết mà, đái cả lớp hừm.

-Tính ra tôi cũng là thành viên trong lớp, trời nóng lực thể này chẳng lẽ mình có điều kiện mà không tỏ vẻ với chúng nó sao. - tỏ ra kiêu căng, cười nhạt.

-Cũng được đấy, không hổ danh là Ren. Nhưng..

-Vấn đề gì?

-Dạo này tui thấy cậu hơi khác.

-Khác chỉ?

-Nói nhiều hơn, bớt lạnh lùng, mà điều đặc biệt rất hay cười mỉm nhất là khi gặp Rin.

-Huh. – khó hiểu. Cậu linh tinh gì đấy, tui đâu có.

-Thiệt đó.

Nhắc đến Rin cả hai người cùng đánh mắt về phía bờ hồ nơi Rin đang dọn rác. Đôi hài đó cô bỏ một chỗ, đo chân đất cho dễ làm.

Nhàn đứng cùng đám bạn thấy Rin cúi cúi trong đầu nảy sinh ý xấu. Cô đi lại chỗ Rin vờ bị trượt trên đám cỏ để đẩy Rin. Tiếng ồm... Rin ngã nhào xuống hồ. Cả đám rối rít, Iron lo lắng kéo Ren lại chỗ bờ hồ.

-Kìa Ren Rin bị rơi xuống nước rồi, cứu cậu ta đi.

Lệ hốt hoảng, kêu, hét.

-Trời, mọi người mau giúp Rin đi.

Tất cả đều hoảng loạn nhưng Ren vẫn bình thản.

-cậu ta biết bơi mà, lo gì.

Lệ hét lên.

-Rin... không bơi được.

Câu nói của Lệ làm cả đám càng hốt hoảng. Rin đang chơi với dưới nước, cô không ngờ cái hồ lại sâu đến vậy và bỗng những hình ảnh đáng sợ ám ảnh

trong tâm trí cô xuất hiện.

“ - aaa... thả tôi ra... - ực ực mấy tiếng.

Tiếng hét thất thanh:

-Dù.....ng mà.....”

Ren bắt đầu mới thấy lo lắng, cậu chưa kịp làm gì thì Min đã cởi áo nhảy xuống hồ cứu Rin. TiếngỒ... vọng ra quanh hồ khi Min bế được Rin đưa lên bờ. Cả đám xúm lại, Lệ hốt hoảng mãi vội vỗ nhẹ hai má Rin.

-Rin Rin, cậu có sao không?

Rin cho hết nước trong miệng ra ngoài nhưng cô không tỉnh lại mà ngất xỉu. Mím lo lắng.

-Rin, cậu sao vậy, Rin.

Lệ thờ dài trên nét mặt đầy lo âu.

Mỗi người đều có một nỗi khổ riêng. Nhìn bề ngoài Rin thật mạnh mẽ không sợ trời không sợ đất nhưng trong nội tâm vẫn luôn có những nỗi ám ảnh không dứt.

Lát sau, Rin đã ở trong nhà dân gần đó. Quần áo ướt sũng nên chủ nhà chỉ giám cho cô nằm trên tấm thảm rải trong nhà.

-Các cháu nên mua bộ đồ khác cho con bé, nếu nó không tỉnh thì chắc phải đưa cii bé đến viện thôi.

Chủ nhà đưa ra chủ ý, bà cũng rất quan tâm để cô gái mới bị ngã xuống nước. Chỉ có Lệ và Ren ở trong phòng nhìn Rin. Đợi chủ nhà rời khỏi Ren mới hỏi.

-Lệ... cậu biết chuyện này à.

-Những thứ không quan trọng cậu ta cũng kể cho tui.

-Cậu ta...?

-Rin có bằng khen bơi lội giỏi tỉnh, điều đấy không sai nhưng.. một lần cậu ta bị bắt cóc cùng đám trẻ em, trong đó cũng có em trai của cậu ta.

Ren suy nghĩ lại khuôn mặt và hình dáng cậu bé mình đã gặp ở biển.

-Có phải cậu bé đó... ở biển...

-Chắc vậy đấy, chị em họ có phần rất giống nhau nhưng..

-Nhưng sao?

-Thằng bé... – giọng Lệ bỗng nghẹn lại. ... đã mất tích.

Ren sững người, cậu bỗng nhớ lại hôm thấy Rin khóc qua màn hình máy quay gần thư viện.

-Cậu bé mất tích lâu chưa?

-Cũng được hơn tháng rồi.

-Huh. Tháng. – tỏ ra băn khoăn.

Cậu thần người suy nghĩ lại khoảng thời gian đó thấy Rin khóc cũng được một tháng, trong tâm có chút áy náy.

Lệ lay nhẹ người Ren.

-Ren, cậu suy nghĩ gì vậy?

-À không, tại vì..

-Vì cái gì, tôi tưởng cậu ta biết bơi nên...? – có chút hối hận.

-Hey, tình hình lúc đó rất căng..

Lệ bình tĩnh kể những chuyện mình đã biết cho Ren.

-Tên trùm nào đó có thù oán với gia đình Rin, ông ta không bắt được cậu ấy nên đã bắt em trai cậu ta đi. Để cứu em mình cậu ta đã đồng ý tham gia cuộc thi bơi tử thần đó. – có chút buồn, chút tội nghiệp.

Ren mở to mắt kinh ngạc:

-Rồi sao?

-Cậu ta... đã nhận lời thi đấu nhưng... đã thất bại, không cứu được thằng bé, hơn nữa lại còn chính bản thân cậu ta cũng bị thương do bị giật điện, ngấp ngoái giữa sự sống và cái chết. – hơi xúc động

ánh mắt đầy sự đồng cảm nhìn Rin.

-Tôi đã hiểu vì sao cậu ta không bơi được rồi.

Rin nằm trên giường với bộ quần áo mới thay cho bộ đã ướt. Những hình ảnh về cuộc thi bơi tử thần ám ảnh xuất hiện trong tâm trí của cô làm cô bối rối và sợ hãi. Cô cắn nhẹ làn môi dưới, ánh mắt thất thần.

-Pin... – hét lớn.

Cô cố giữ bình tĩnh quan sát mọi thứ xung quanh, ngôi nhà này rất lạ. Người phụ nữ lớn tuổi mở cửa phòng mang cho Rin cốc trà gừng nóng.

-Cháu à, tỉnh rồi sao. - điệu cười hiền hậu.

Rin ngờ ngàng nhìn người đó, hỏi thăm dò.

-Bác... bác là ai vậy.

-Cháu bị ngã xuống nước, uống cốc nước gừng cho khỏe lại đi đã. – ôn tồn nói.

Bà ta nhẹ nhàng đưa cho Rin cốc trà, theo phản xạ cô nhận ngay lấy, thái độ lễ phép

-Cảm ơn bác.

Bà tiếp tục nói.

-Bác ở gần chỗ cháu lao động đó, cậu bạn gì gì đó của cháu thấy cháu xỉu rất lo lắng đấy.

-Ai vậy ạ. – tò mò.

-Cậu đó đưa cháu đến đây nhờ bác giúp, bộ quần áo cũng hần mua cho đấy.

-Mín. – buột miệng nói.

-Bạn trai cháu à.

-À... - ấp úng

Cô lưỡng lự, suy nghĩ chốc lát mới trả lời.

-À không, cậu ấy chỉ là bạn cháu thôi. Cậu ấy đâu rồi ạ?

-Cậu ta vẫn ở ngoài kia. Cháu ở đây cho khỏe lát về cũng được.

-Vâng. – cười nhẹ.

Chiếc túi cô mang theo vẫn để trên bàn gần đó, tiếng nhạc phát ra từ trong túi. Rin đặt nhẹ cốc nước xuống bàn, lấy điện thoại ra xem. Tin nhắn từ số mà cô lưu trong điện thoại là Kị sĩ bóng đêm.

-Cô có sao không vậy?

Rin ngạc nhiên vì đây là lần đầu người này chủ động nhắn tin cho cô. Mọi lần khi cô có chuyện buồn hoặc bức tức cũng gọi đến số này nhưng câu trả lời nhận được là sự im lặng. Rin bắt đầu hoài nghi nhưng những lúc cô chuẩn bị gặp nguy hiểm người này lại nhắn tin cảnh báo, còn lần này là lần đầu được người đó hỏi thăm.

Cô vui vẻ nhắn lại.

-Tôi không sao? Anh biết tôi làm sao à?

Tin nhắn đến.

-Tôi biết tình thần cô giờ không ổn định, hãy cứ bình tĩnh đi, em trai cô sẽ không sao đâu.

-Rin càng ngỡ ngàng khi nghe người này nhắc đến cậu em mất tích của mình.

-Tại sao anh biết.

-Điều đó cô không cần biết. Hãy mạnh mẽ lên cô gái.

Có người quan tâm càng khiến cô thấy tủi thân, có kim nén cảm xúc của mình để nhắn tin lại.

-Ừm, cảm ơn anh, tôi sẽ cố gắng mạnh mẽ.

Cười gượng mà như khóc.

Đồng hồ chỉ đúng 4 giờ, cô muốn rời khỏi ngôi nhà đó đi về. Sau mấy câu chào và cảm ơn cô đi ra ngoài cửa. Ren đã đứng sẵn ở đó đợi.

-Cuối cùng cậu cũng chịu ra rồi.

Rin sững sờ khi người chờ mình lại là Ren.

-Sao lại là cậu, cậu... chăm sóc tôi ư?

-Hừm, ngạc nhiên quá vậy. Lệ vào bệnh viện rồi, hôm nay tôi được giao phó quản lý thì phải có trách nhiệm với mọi thành viên rồi.

-Há, nay mới biết Ren quân tử cơ đấy. – ý nói mỉa mai.

-Cậu có định đi không còn đứng đó.

-Kệ tui đi.

-À mà...

-Gi?

Ren đánh mắt tò mò nhìn Rin từ trên xuống dưới.

-Bộ quần áo đó vừa chứ. Hừm.

Rin hơi ngượng, hết nhìn trời rồi nhìn đất.

-Cái đó...

-Sao hả? Lại ngại như mấy cô gái rồi.

Ren chỉ cười nhẹ, trong suy nghĩ của cậu Rin cũng chỉ giống những cô gái tầm thường khác, mua đồ là tán đồ được họ.

-Hừm, sao hử, được con trai mua đồ, lại còn đứng cỡ nữa chứ, cậu ngại à?

-vậy hử, thì sao. À, đây là cách cậu tán gái hả. Nhảm quá đi ak. – cười khinh.

-Cái gì? Cậu...

-Hey, tôi công nhận bộ quần áo cậu mua cũng nữ tính đấy. – kiêu căng.

-Ừm.

-Nhưng mà... cỡ áo trong hình như cậu mua sai cỡ rồi, tôi mặc chật quá à.

Rin vừa nói vừa chạm vào chiếc dây áo trong sau lưng khiến Ren càng thấy lạ lùng.

-Huh, cậu...

-Tôi á, tôi làm sao?

-Oh, cậu thích màu đó chứ? - cố ý trêu Rin.

-Huh, à, ừm, thực ra tôi thích màu đỏ hơn là màu trắng đấy. - thân nhiên trả lời.

Trên khuôn mặt Rin không chút ngượng ngùng khiến Ren càng thấy thú vị về cô gái đang đứng trước mình.

-Cậu đi gì vậy, đừng bảo đi bộ nhá.

-Không có, xe tôi đỗ ở bên xe. Nhưng cũng phải đi bộ đêan đó.

Rin cười khinh, ý coi thường.

-Công tử Ren mà phải đi bộ á. – cách nói đều.

-Sao hả?

-Tôi tưởng... cậu bản lĩnh lắm chứ, tưởng làm chủ thiên hạ chứ.

-Cậu định thách tôi hay thăm dò tôi vậy.

-Tùy thôi.

-Con người này buồn cười, người ta đi ô tô thì bảo kiêu, đi bộ thì khinh thường, tóm lại là sao đây?

-Ờ thì... - áp ứng không biết trả lời sao.

-Được rồi, không muốn đi bộ chứ gì, ra đây tôi bắt xe cho cậu xem. – nói một cách bình thản.

-Há. - ngạc nhiên hết mức.

Chiếc xe bus đang dần tiến đến, nơi đây không có bến nên xe không ngừng đón khách. Ren ghi mặt, cái ánh mắt lạnh lùng như sát thủ nhìn cũng đủ sợ. Cậu đi ra giữa đường chặn chiếc bus, tay chỉ về hướng người lái xe. Rin hốt hoảng vì không nghĩ công tử bột đó vì muốn chứng tỏ mình mà mạo hiểm.

Tài xế trên xe hốt hoảng dừng gấp lại.

-Là... Thiên Thiên. - sợ hãi.

Ông ta bước khỏi xe trong bộ lo sợ và cả những hành khách trên xe nữa, họ nhón nhao lo sợ bởi họ có thể phải xuống xe để nhường chỗ cho cậu bé đó.

Rin rất ngạc nhiên, không ngờ Ren có thể khiến người khác sợ hãi đến vậy nhưng cô không muốn thể hiện ra mặt.

-Thiên Thiên, cậu... cậu định đi xe à, nay xe hết chỗ mất rồi. Nhưng mà không sao tôi sẽ đuổi bọn họ xuống. - mãi vội.

-Thực ra là bạn tôi...

Cậu chưa kịp thì bị Rin ngăn cản.

-Xin lỗi chú nha, cậu ta định lấy xe cho cháu, nhưng mà cháu đi bộ được rồi, chú cứ cho xe đi tiếp đi ạ.

Rin cười gượng, kéo Ren lên vỉa hè.

-Cậu làm sao vậy hả? – khó chịu.

Ren thở mạnh, quay đi không muốn trả lời.

-Người lái xe vừa nãy là người quen của cậu hử? – tò mò.

-Không người lạ. – lạnh lùng trả lời.

-Cậu biết gì về ông ta không?

-Có mẹ già bệnh, đứa con trai bị ung thư phổi, vợ thì mất lâu rồi nên ông ta được ưu tiên, lái chuyển xe vừa người mà lương thì vẫn vậy.

Rin có chút ngỡ ngàng.

-Há.

-Sao, cậu lại mắc tính tò mò của con gái rồi hửm.

-Thì đúng tui là con gái mà.

-Vậy ... sao hấn sợ cậu vậy. – hạ giọng nói.

-Không biết, họ cứ thế. Tôi không có làm gì họ, tự họ thấy sợ tôi đấy thôi.

Cách nhìn về con người Ren trong có chút thay đổi. Cô luôn có ý nghĩ cậu ta hống hách nhưng giờ mới thấy con người lạnh lạnh lùng đến vô cảm đó cũng quan tâm đến người khác.

-Cậu có định đi hay đứng đây hửm?

-Đi thì đi.

Đôi hài dưới chân khiến Rin đau, cô bỏ ngay nó ra đi đất bởi nó làm cho gót chân đỏ và sưng vù lên. Mặt nhăn nhó, vừa tập tễnh vừa sách đôi hài, lững thững đi phía sau Ren.

Ren quay nhẹ đầu, thấy dáng đi đó mà không đành lòng nhưng lại không thể nói ra lời nào để an ủi. Cậu vẫn thái độ thờ ơ.

-Cậu...ồn chứ? - về mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng.

-Ồn ư? Chuyện gì? - về mặt hết sức nghiêm túc.

-Thì tên nhóc con đó. – nói một cách chậm rãi.

Rin dừng ngay lại, tâm trạng cô xuống hẳn. Chân tay bủn rủn không muốn đi.

-Ren... - gọi một mõi.

Ren ngỡ ngàng mở to mắt khi nghe Rin kêu tên mình bỗng trong lòng thấy một cảm giác vui đến kì lạ.

-Cậu... công tôi đi? – giọng một mõi..

Ren hơi ngạc nhiên bởi đây là lần đầu Rin nhờ. Ren đánh nhẹ mắt xuống đôi chân đau của Rin để tự cho mình lí do đồng ý. Khuôn mặt vẫn lạnh lùng, chỉ gật nhẹ đầu.

Lát sau, Rin đã trên lưng Ren nhưng vẫn trong tâm trạng vẫn nặng nề, buồn phiền. Nỗi ám ảnh, sợ hãi khiến cô phải bỏ môn bơi, còn phải mất đứa em trai duy nhất khiến cô không muốn đối diện với bản thân mình nữa.

Ren chỉ đánh mắt nhìn nhẹ ra phía sau, cậu hiểu tâm trạng Rin nên cũng không nói gì nhiều.

-Công nhận. – Ren vừa đi vừa nói.

-Gi?

-Mỗi người đều có một nỗi khổ riêng.

-Ừa.

-Nhìn cậu không sợ trời, không sợ đất vậy mà lạ... – ngưng lại không muốn nói tiếp.

Không cần Ren nói hết Rin cũng hiểu ý cậu định nói gì.

-Ừm, vậy đấy. – giọng yếu.

Cô càng thấy tủi thân khi có người quan tâm, bỗng dung nước mắt muốn trào ra bên ngoài. Cô bám chặt cổ Ren, gục đầu vào lưng cậu, yên lặng không nói gì.

Ren vẫn lững thững từng bước bước trên đám lá vàng khô rơi dưới đất. Ánh nắng nhẹ buổi chiều le lói qua mấy tán cây làm khung cảnh trở lên thơ mộng. Cậu bỗng nhiên thấy chút nước ẩm phía sau lưng, chắc là nước mắt của Rin đã rơi xuống làm ướt một bên vai áo.

-Nè Rin.

Cậu có ý muốn tiếp chuyện để vui đi sự lo lắng, sợ hãi trong lòng Rin.

-Sao? – Rin vẫn trả lời.

-Đây là lần đầu tiên tôi công con gái đấy. - cố tình nói giọng hách dịch.

-Vậy hử.

-Câu vinh dự quá rồi còn gì.

-Ừm

Mỗi khi bắt chuyện với Ren cô đáp đáp lại rất nhiều nhưng bây giờ chỉ cùn lùn vài câu, điều này khiến Ren thật sự thấy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Ngày Thứ 4 Nữ Tính

Buổi sáng sớm mặt trời đã lên cao. Sau vụ chìm nước hôm qua, Rin đã lấy lại tinh thần. Buổi nay Rin đi sớm hơn, tưởng cô chăm chỉ đến sớm làm bài, ai ngờ đến sớm tán phét với mấy em khóa dưới trong căng tin. Đi đôi hài đỏ, quần bò bó ống, áo trắng sơ vin gọn gàng, thắt dây lưng giả da một cách lịch sự. Bốn nam sinh lớp 11 ngồi cùng bàn tiếp chuyện với Rin.

-Ê, mấy đứa đi sớm quá nhì. - vừa nói vừa vuốt bím tóc tết hai bên, giọng nhẹ nhàng.

-Chuyện, bọn em đâu như chị chứ. – nam sinh ngồi cạnh nói.

-Hừm. - lừ mắt.

-À không không chỉ hơi hơi thôi – có phần nề sợ.

Rin cười nhẹ.

-Thoải mái đi cậu bé, chị hiền mà. Hừm – vui vẻ nói.

Nam sinh khác nhanh nhẩu tiếp chuyện để không phải làm nhân vật phụ.

-Chị là gì của Tuyệt vậy?

Rin ôn ền: - À, là bạn bình thường thôi.

-Em phục chị thiệt đó. – tươi cười, nịnh nọt.

-Hừm.

-Thì chị không sợ nguy hiểm nhảy zô cứu Tuyệt đó.

-À... ờ thì... ư chính nghĩa mà. – vênh mặt kiêu hãnh.

Rin thích thú trước lời khen, cô nhẹ nhàng vuốt hai bím tóc tết hai bên bắt trước điệu nữ tính, đánh mắt nhìn cả đám.

-Dạo này có vụ gì hay không mấy đứa? – ý thăm dò.

-Không có gì đâu. Nhưng mà...

-Sao hả?

-Em thấy chị thực sự dễ gần đó.

Rin tròn mắt sung sướng.

-Thật hả.

-Thật đó.

Cô cho rằng mình thay đổi bản thân để có thể sống mở rộng lòng mình là điều rất đúng đắn. Chẳng hiểu tại sao lại có câu là chính mình là tốt nhất nhưng bây giờ đối với cô nữ tính là tốt nhất. Cô cố tình đánh đổ ít nước ngọt trong cốc mì để xem thái độ mấy tên, quả nhiên tên nài tên nấy mãi vội.

-Chị Rin, để em lau cho.

-Há, có được không đó. – Rin làm bộ.

-Được mà.

Tên học sinh ngồi cạnh giảng.

-Thôi để tao, mày lè mè.

Rin có vẻ rất đắc trí.

Ren sang sảnh bước ra từ chiếc ô tô con với bộ đồng phục trường khiến cả lũ nữ sinh ngây ngất nhìn. Ren kiêu hãnh, vênh mặt đi vào trường, ghé qua căng tin hỏi vài điều gì đó với chủ quán mới rời khỏi. Rin ngồi ngay gần nhưng cậu tỏ thái độ thờ ơ không để ý. Rin cũng nhìn với ánh mắt khó ưa.

-Hum, cái tên hồng hách, sao đi đâu cũng gặp hần vậy.

-Chị Tiểu Anh, chị không thích hần à.

-Huh, ai chứ tên đó nhìn thấy ghét. Cái mặt kiêu căng thấy ón, lại còn khó ưa nữa chứ.

Cả bốn nam sinh vui sướng cười rộ lên.

-Haha.

-Cuối cùng cũng có người không phát cuồng vì tên đó. Haha.

-Đúng rồi, từ khi hần chuyển về, đây là lần đầu được nghe lời chê hần đó.

Nghe mấy đứa em nói làm Rin muốn nản, thất vọng tràn trề.

-Trời, mấy đứa ngồi ngồi như vậy mà còn phải nể hần à.

-Tất nhiên rồi. Hần là của hiếm hay sao ý, hần đẹp toàn diện luôn.

-Huh, làm gì..

-Chị thử xem, về tình, sắc thì hần nổi danh là một soái ca, còn được đăng trên cả tạp chí thì làm gì thiếu gái theo. Tiền thì quá rõ rồi, bố mẹ chiều chuộng, một mình một chiếc ô tô. Tài thì hần cũng là hạng giỏi trong hạng giỏi rồi, nhất môn toán.

-Á, vậy mới nể sao.

-Tất nhiên, chị thì sao...? Chị học có tốt không.

Nhắc đến việc nhạy cảm cô viện lý do.

-Hey, học hành gì chứ, giỏi rồi không cần đề ý. Chuyển chủ đề đi.

-Không, em muốn nghe chị kể mà. Chị học toán thế nào?_

Rin lúng túng, thực chất cô học không tốt nhưng vẫn nói vờ.

-À, tất nhiên là... đứng thứ nhì lớp đó. - tỏ vẻ kiêu hãnh. Nè, bảo vậy thôi nhưng mà cô giáo còn ghép chị với Ren một nhóm để kèm cậu ta đó. – nói giọng gao.

“Thứ hai gì chứ, thứ hai từ dưới lên thì có. Hihi” Rin cười thâm trong bụng.

Cả đám ngờ ngàng.

-Há, vậy ak. Thích quá.

Nam sinh ngồi bên cạnh thắc mắc.

-Nhưng chị không thích hần sao cô lại ghép chứ.

-Thì như mấy bộ phim hàn đó, gần nhau mới quý nhau được.

-Oh, vậy hay rồi, bao giờ bọn em có bài khó nhờ chị nhá. – vui vẻ nói.

-Á... - lúng túng. Ồ...ờ... - cười gượng.

“Hài hước rồi, tự nhiên chém chúng nó, nhờ mà hỏi bài chắc mình chút wa.”

Rin đang tập trung suy nghĩ, Phúc - bạn cô đi qua làm dán đoạn suy nghĩ. Cô vô cùng kinh ngạc khi thấy những vết thương bầm tím trên khuôn mặt Phúc.

-Phúc nè.

Phúc đang mãi vội, tay ôm một bên má sưng vù. Nghe có tiếng gọi cậu giật mình định dừng lại nhưng vì mặt mũi lúc này quá xấu nên không muốn để ai nhìn bộ dạng lúc này. Tay cậu luôn che mấy vết bầm như muốn che đi sự yếu đuối của bản thân.

-Phúc, dừng lại đi.

Cậu biết người gọi mình là Rin nhưng không dám quay đầu, chỉ cầm mặt đi nhanh. Điều này càng khiến Rin thấy kì.

Nam sinh ngồi cùng bàn nói:

-Tên này... hình như vừa bị hội đồng đó.

-Ai? – Rin hỏi.

-Thì em thấy mấy đứa hay lơ đãng theo Ren đứng cùng tên này còn Ren có ở đó không thì tụi em chịu.

Rin cười gượng, cố gắng kìm hãm sự khó chịu và bức bối của mình.

-Hìg, mấy đứa cũng siêu phét ha.

-Chị lại quá khen tụi em rồi. – vênh mặt, rất tự hào.

Họ tiếp tục ngồi nói chuyện.

Tiếng chuông reo, tiếng ồn ào trong trường học mất hẳn, chỉ có vài tiếng rì rào trong lớp 12a4.

Rin tỏ ra hiền lành, tiếp chuyện với Min.

-Nè Min.

-Hừm.

Mắt thì dán vào cái điện thoại, miệng thì trả lời.

-Hôm qua... cảm ơn cậu đã cứu tôi. - ngượng ngùng.

Min tắt điện thoại, quay sang cười thật duyên.

-Không có gì đâu, đây là chuyện bình thường mà. - giọng nhẹ nhàng, ấm áp.

-Ừm. Cậu hơi bị tốt bụng đấy nhá.

-Tốt gì chứ, bình thường thôi mà. Cậu không biết bơi à. - cười nhe.

-Ừm. Tôi chịu. - dụi dằm.

Nhìn cách hai người nói chuyện trông rất thân mật khiến Ren ngồi cạnh cũng thấy thật khó chịu nhưng chỉ có thể làm ngơ.

Tiếng hò hét bên dưới.

-Át nè, mày đánh đề.

-Trời, tao mà sợ thằng ái như mày ờ.

Cả đám con trai ngồi chồm hổm trên bàn đánh bài. Nghe tiếng giầy cộc cộc, Bông dzánh mắt ra ngoài và thấy thầy hiệu trưởng hô báo động ngay.

-Chúng mày chúng mày, hiệu trưởng kia, nhanh.

Tuyên nhanh chóng tổng động bài trong người, sơ vin gọn gàng Việt luống cuống dút vào túi quần. Tụi hài hước hơn, không biết đề đâu, quần thì không

có túi cậu đành bỏ ngay vào trong ống quần. Piza mãi vội nhét mấy con bài vào trong giày mình đi.

Đám con trai láo loạn nhảy xuống bàn. Tuyên nặng nề lên mãi vội lặn từ trên bàn xuống dưới đất ục ịch...

-Ay zô.

Việt mãi vội nhảy xuống dẫm lên người Tuyên mới chạy về chỗ.

-A.... – Tuyên kêu. Tao đâu phải đệm lót.

Piza cũng nhảy xuống, dẫm lên người Tuyên chạy về chỗ.

-Ừa... lại tên Piza xấu xa.

Tú luống cuống nhảy vào người Tuyên rồi mãi vội chạy về bàn mình.

-Á á xin lỗi nhé.

-Ay zô. Lại tên Tú chấp.

Phúc vấp phải mép bàn, ngã lặn xuống đè lên Tuyên.

-Ặc.... – Tuyên trợn mắt, lè lưỡi.

Thật may có Tuyên làm đệm nên Phúc không bị đau, cậu mãi mót ngồi dậy chạy về chỗ để Tuyên nằm đườn đờ dưới đất.

-Ay za, bọn này nhớ tao đấy.

Đúng lúc thầy hiệu trưởng đến. Thầy rất thính, về một cái đến chỗ Piza và Việt, ánh mắt thăm dò.

-Cái lớp này, hôm nào tôi cũng phải lên rệp trật tự.

Thầy chấp tay sau lưng, nghiêm túc nhìn quanh lớp.

-Nay... cái lớp này có ai chơi cờ bạc nữa không đấy.

Đám con trai lác đầu loạn xa, nhao nhao nói leo.

-Không có thầy ạ. – Tuyên phủ nhận.

-Bọn em đang tập ngoan mà thầy.

Cả lớp im bất không ai giám ngọ nguậy, còn thầy đánh ánh mắt nghi ngờ quanh lớp. Thầy giáo không tin những lời biện luận đó, cố ý đi vào trong lớp kiểm tra chi tiết. Việt và Tú ngồi im, đánh mắt qua lại nhìn nhau khi thầy đi đến. Tuyên lo sợ không giám thở mạnh cố gắng ra vẻ giả nai ngây ngô.

-Tuyên mang cặp lại đây kiểm tra nhanh.

Tuyên thở mạnh, nuốt ực nước bọt rồi cầm chiếc cặp trong ngăn bàn đưa cho thầy.

Thầy nghiêm túc ra lệnh.

-Cả Việt mang cặp ra đây.

Đám con trai đánh mắt nhìn nhau cười thầm.

Lục mấy cái cặp không thấy một lá bài khiến thầy bị hớ. Thầy đánh mắt thăm dò nhìn quanh lớp một lượt rồi về lại chỗ Việt.

-Hứm.

Tuyên tưởng thầy phát hiện lá bài đang lòi ra trong túi quần của Việt, cậu bắt đầu lo lắng hồi hộp, trong khi Việt vẫn tỏ ra giả nai ngây ngô nhìn trần lớp rồi lại nhìn nền gạch. Tuyên chọc nhẹ đùi Việt một cách thận trọng. Việt ngây ngô quay ngoắt sang hỏi.

-Giề vậy béo.

Tuyên đánh mắt xuống túi quần Việt ý muốn nhắc lá bài tring túi sắp rơi ra ngoài. Thoạt đầu chưa hiểu Việt hếch mặt hỏi Tuyên.

-Gi, cậu béo này, vấn đề gì.

Việt đánh mắt lên đánh mắt xuống theo Tuyên, lúc ngón tay trượt qua lá bài trong túi cậu mới biết. Cậu không giám cúi đầu nhìn xuống mà chỉ đánh mắt xuống phần dưới xem xét. Bỗng cười có tiếng gọi.

-Việt...

Việt giật thóp mình, nhân lúc thầy chưa tập trung Tuyên vờ ngã vào Việt cố ý ấn lá bài vào vào sâu trong túi.

-Ồi ời...

-Tuyên, em làm sao đấy hửm.

-Dạ không sao thầy ạ, nhiều lúc em bị điên 15 phút. - cười gương.

Việt tự tin hẳn, đứng phắt dậy nhưng lá bài đó lại rơi xuống đất. Việt tròn mắt, mãi vội dầm lên lá bài trước khi thầy đến trước mặt.

-Thầy, có gì không ạ.

-Sao em có vẻ hốt hoảng thế, hôm nay có bị thầy bắt bài đâu, hay là dấu bài trong người nên...

-Á thầy làm gì có ạ.

-Ừm.

Thầy đánh mắt nghi ngờ sang Tuyên khi thấy cậu đang véo vó người.

-Tuyên, nay em kì lạ ghê, không ngồi im được à, ngo ngoáy như vậy giống như có thứ gì đó trong người vậy.

Tuyên ngạc nhiên khi thầy đoán vu vơ mà rất đúng. Mấy lá bài trong người cậu đang chọc vào bụng vào lườn khiến cậu nhột mà không thể cười.

-Không có gì thầy ạ, tại nay em đang tập làm học sinh gương mẫu nên sợ vin thấy hơi khó chịu.

Thầy vẫn vẻ mặt hoài nghi nhìn quanh lớp.

-Cái lớp này, được, nau không có bạn nào vi phạm cả về đồng phục lẫn ý thức. Nhưng tôi nghe nói các thầy cô mà vào lớp này ai cũng phải cẩn thận vì chỉ sợ bỗng dưng có quả bóng hoặc con gì đó bay đến chỗ mình. Điều đó là sao.

Có vài tiếng dí dáu bên dưới.

-Tôi còn nghe nói các anh chị còn hay chơi những đồ chơi kì quái. Đúng không?

Phúc ngồi cuối, nói leo.

-Đúng vậy thầy, đồ chơi của tụi em phong phú lắm ạ.

-Hửm.

-Đây là do tác giả chưa muốn nhắc đến thôi. Hihi.

Tiếng cười rộ lên.

-Đó, lớp em không phải lớp cá biệt mà là lớp sáng tạo đó, có thể trong một lúc chế tạo trò chơi, toàn trò kì quái.

Thầy lắc nhẹ đầu.

-Cái lớp này, tôi nói lại nha, không được nghịch trong giờ học, không được nghịch dại đấy.

Lớp đồng thanh.

-Vâng.

Hiệu trưởng cũng phải bó tay những pha nghịch ngợm của lớp.

Tiếng điện thoại từ trong ngăn bàn Rin vọng đến tai thầy, ông quay ngoắt lại hỏi.

-Nhạc này quen quen, của Rin đúng không?

Đúng lúc Rin từ ngoài cửa đi vào, lơ ngơ lơ ngơ trả lời.

- Vâng em.

- Vào học rồi mà vẫn để điện thoại là sao? Mang thầy coi.

Rin từ từ chậm rãi đi lại bàn học, lấy điện thoại đưa cho thầy.

Thầy trở mặt, ngờ ngàng khi đọc mấy tin nhắn.

- Ôi trời, gì đây. Lát anh đợi em ở cổng trường nhá. Lại còn chị ơi lát em đến đón, rồi lại còn Rin ơi cho mình làm quen.

Tiếng ô lớn.

- Chép chép, Rin cũng đào hoa quá nhỉ.

Rin ngượng ngùng, cười gượng.

- À không... thầy...

- Lát hử, lát xuống phòng viết bản kiểm điểm.

- Há.

Vừa ra chơi Rin ngồi cùng Tam Hồ dưới căng tin. Cả ba anh chàng đều uống cà phê thứ mà Rin hay uống còn Rin thì uống nước ngọt, ồm ồm cầm ống hút uống.

- Há, gì đây... – Kun ngạc nhiên há hốc miệng.

Hani tròn mắt.

- Rin, em em..

- Nè, gọi em là Tiểu Anh được rồi. – nói nhỏ nhẹ.

- Em bị chấp hả.

Rin vẫn thản nhiên hút nước ngọt trong cốc.

- Hi. Không có gì.

Ji tò mò.

- Kì quái nha, con mụ này nay hiền dữ dội, từ lúc đến đây cười rất nhiều, không cười tùm mà còn cười toe toét nữa chứ.

- Ủa ha. Tính kì quái, người ta không hỏi thì không nói.

Rin vẫn thản nhiên ngồi uống nước.

- Ê, dạo này không điện tử, không bi-a gì nữa hửm.

- Hi, anh buồn cười, em nữ tính mà, cái đấy của con trai thôi.

- Ặc, ngất mặt. Đệ không đi chơi làm bọn huynh chán quá ak.

Rin vẫn ngồi cười không đáp trả.

- Đó, lại còn vậy, nữ tính kiểu này không ổn. Kìa kìa, trông hai bím tóc mà thấy ghê, đi thì ồm ồm. – cố tình chọc tức Rin.

- Hi. – vẫn thản nhiên không nói lại.

- Xiu luôn.

Đúng 10 rưỡi, tiếng chuông reo, kết thúc buổi học 4 tiết. Rin vẫn chưa được về, cô phải lên thư viện để lấy sách mang xuống. Đám con trai muốn làm quen đứng hết dưới cầu thang. Thấy Rin vừa xuống cả đám chạy xô lại, nhao nhao tay cầm hoa tay cầm quà.

- Rin, đi về với anh đi

- Tiểu Anh, đi với mình đi.

-Rin đi với tôi, tôi đi xe máy nè, đèo cho nhanh.

Rin tròn mắt, cô ngỡ ngàng khi thấy đám nam sinh mình chát trên mạng đứng hết dưới tầng.

-Mấy anh..

Cả đám nhón nháo, tiếng kêu la ầm ĩ khiến Rin cũng khó chịu. Cô chán luôn cái cảnh này và chỉ thoát nhanh khỏi đó.

-Ể mấy anh, em... em có hẹn rồi.

Rin định chạy một nẻo qua nhưng bị đám đó cản lại.

-Đừng, em đừng vội.

-từ từ đã nhận quà anh đi nè em

Cô thật sự khó chịu khi bị cả đám xúm lại, vây quanh không thể thoát. Tiếng nói rống rạc vọng từ trên xuống.

-Bọn mày dừng lại đi.

Tiếng ồn ào ngưng hẳn, các ánh mắt đánh hết lên người vừa nói phía trên. Ren lạnh lùng từng bước đi xuống cầu thang. Ánh mắt thách thức đảo qua lại nhìn cả đám.

-Các chú làm gì vậy, ồn ào quá đấy, không để cho ai yên hửm – giọng lạnh lùng.

Đám con trai im hẳn, không ai dám mở miệng. Còn Rin cô chỉ nhìn Ren với thái độ khó hiểu chứ không có bất kì cảm kích nào.

-Huh.

Một bàn tay nào đó cầm tay Rin kéo cô đi trước mắt Ren và thoát khỏi cả đám nam sinh đó.

-We, anh... anh là ai vậy?

Tên nam sinh nào đó thấy Rin bị dẫn đi cũng chạy theo khiến cả đám thi nhau đuổi Rin để lại phía sau là sự ngỡ ngàng đến khó tả của Ren.

Rin vẫn chưa biết người đang kéo mình, vẫn theo phản xạ chạy cùng người đó. Hai người chạy ra khỏi trường, đứng trước cửa tiệm tạp hóa nhỏ, nam sinh kia thở hổn hển trong khi Rin chỉ thở nhẹ.

-Anh là...

Cậu ta đứng thẳng dậy, kéo vạt áo cho chỉnh tề mới nói.

-Anh... Hoàng nè... người tên hay đó... - vừa nói vừa thở.

Rin đánh mắt xác định rõ khuôn mặt, cô nhớ ngay đến người trêu mình trong nhà vệ sinh.

-À... thì ra là ah Hoàng nhà vệ sinh.

-Há, sao gọi kiểu gì mà kì vậy.

-Hi, thì đúng thế mà, em quen gọi theo sự việc ẩn tượng rồi.

-Vậy bây giờ làm sự việc khác để ẩn tượng, lấy tên gọi khác chứ.

-Huh. Nhưng mà... tại sao anh..

-Hi, thấy em đang bế tắc, đi ngang qua chạy vào tương trợ thôi.

-Oh, ngạc nhiên nha.

-Giờ đâu.

-Anh mà cũng nghĩa khí vậy á.

-Hi, bình thường.

-Àu, dù sao cũng cảm ơn anh.

-Em với tên Ren đó...có quan hệ gì mà hắn bảo vệ em vậy?

-Đâu có. – thần nhiên.

-Không phải người yêu ấy chứ?

-Ấy không có đâu anh nhà về sinh... à quên anh Hoàng. Cậu ta chỉ nghĩ cho mình thôi. – vui vẻ trả lời.

-Tiện thể mình làm quen luôn chứ nhỉ.

-Huh... - lưỡng lự. Làm quen á...ờ...cũng được, có thêm bạn là bớt được một kẻ thù. - diễn bộ mặt thần nhiên.

Hoàng hơi ngượng khi đứng trước Rin và giương như Rin rất tự nhiên không chút ngại ngùng.

-Em vui tính thiệt.

-He, cái đó là em nhiệm của bạn em đấy.

Hoàng đảo tròn mắt, cậu không biết nên nói và hỏi gì lúc này.

-Đợt này nói chuyện với em khác so với đợt mới gặp ha.

-Khác gì vậy, em thấy như nhau mà.

-Ờ thì... nay ăn nói nhẹ nhàng hơn, không nghênh ngang như trước, ánh mắt... dịu dàng không còn sắc nhọn như lúc đó.

-Humm, vậy ak. - về mặt thần nhiên. Chắc anh chưa tiếp xúc với em nên thá

-Vậy đó. Hơn nữa, gặp người lạ thì làm sao mà mặt cảnh giác được chứ, nhất là đối với mấy tên con trai như anh.

-Há, anh thì sao?

-... hồng hách, ngang ngược, vân vân gì đó.

Hoàng chỉ cười nhẹ trước thái độ ngây ngô của cô em đứng trước mặt. Cậu quay vào thấy mình đang đứng trước cửa hàng kem, phần khởi mời ngay.

-Hay là... anh mời em ăn kem để lấy biệt danh mới, coi như quà làm quen.

-Huh. – Rin vờ không thích. Thôi ăn chứ. Mà... có ai đồng ý cho anh làm quen đâu.

-Ha. – cười nhẹ. Nè, em lại định học tập mấy bà cô chanh kiêu đó đúng không? Không nói nhiều, đi.

-Anh biết em thích gì không?

-Vị socola.

-Huh. - ngạc nhiên.

-Sao anh biết.

-Chuyện thường thôi mà.

Nói xong Hoàng kéo ngay Rin vào quán kem.

Tiếng nhạc tin nhắn trong máy Rin réo lên. Cô nhanh tay lấy chiếc điện thoại trong cặp, vừa xem tin nhắn vừa chỉnh lại cái áo sơ vin vào trong quần.

-Há, Kị sĩ bóng đêm.

Một cảm giác an toàn và thật bình yên khi cô đọc tin nhắn của người đó.

Tin nhắn trong điện thoại.

-Cô có ổn không...

-Tôi ổn mà.

-Ồn ư, bị đám người vây quanh đến khó chịu thực sự Ồn ư...

-Sao anh biết vậy

-Điều đó không quan trọng, cô thích điệu bộ mình như bây giờ u...

-Đúng, tôi thấy rất vui mà, chỉ buồn cái không biết anh là ai thôi kị sĩ.

-Cô đừng đánh trống lảng. Cô muốn như vậy suốt, dù có bị bắt nạt hoặc nhìn ai đó bắt nạt bạn mình thì đều không quan tâm đúng không..

Tin nhắn trong điện thoại khiến cô suy nghĩ, từ lúc đổi tính cô đã nhìn rất điều khó chịu, nhất là những lần thấy bạn mình bị bắt nạt thì không thể ra tay. Thái độ từ phần khởi chuyển thành sự lo âu. Cô không muốn trả lời tin nhắn nên cất điện thoại vào trong cặp vì muốn có thêm thời gian suy nghĩ về sự thay đổi của mình.

Buổi chiều mát mẻ, mây tre bớt ánh nắng mặt trời làm không khí dễ chịu hơn. Rin đứng giữa cửa hàng bánh kem với bộ đồng phục của tiệm. Cô nhắm nhẹ mắt, hít một hơi thật sâu để cảm nhận mùi thơm của bánh trong lò và mùi kem tươi trong tủ. Cả thời tiết bên ngoài với mùi thơm trong quán khiến tâm trạng cô thật sự thấy thoải mái, nhẹ nhàng.

-Thời tiết thật đẹp để đi chơi.

Cô chỉnh qua lại trang phục, vặn chắc mấy cái vòng gai trên cổ tay để chuẩn bị tinh thần đón khách chiều. Nhưng thật lạ từ chiều đến giờ không có một người khách qua lại quán làm quán vắng vẻ, trở nên yên tĩnh.

-Sao vắng khách vậy.

Rin cau nhẹ mày, quay lại ra lệnh cho chiếc máy phát nhạc.

-Bật... mở nhạc hàn đi. Bài nhẹ thôi. Goodbye day cũng được.

Vừa nói dứt câu, tiếng nhạc từ hộp nhạc tự động đó vang lên. Cô ngồi phục xuống chiếc ghế, vẻ mặt thất vọng khi quán vắng khách. Ngồi chờ mãi mới thấy một khách man đi vào. Rin nhìn thấy anh ta như động vật quý hiếm vào trong quán.

-Ôi, on giời, súc vật của tui đâu rồi.

Cô sung sướng, phần khởi, nhí nhảnh ra mở cửa, toan mời khách nhưng cô ngưng ngay lại khi người đi vào là Ren.

-Cậu... đến làm gì? – tò mò.

-Theo cậu tôi đến làm gì? – thản nhiên hỏi ngược lại.

-Gây chuyện thì tôi không rảnh, còn ăn bánh thì... mời.

Rin chấp hai tay sau lưng cúi nhẹ đầu chào Ren tư thế giống như mời những người khách vào quán.

-Ooh, được đón tiếp nồng nhiệt vậy sao. Được.

Ren tỏ ra kiêu hãnh, vênh nhẹ mặt bước vào trong quán. Cậu chọn cái bàn giữa trung tâm để ngồi. Ánh mắt tò mò thăm dò mọi thứ xung quanh.

-Nơi đây cũng được nhưng mà... làm sao sang chảnh bằng của tui được.

-Huh, tui có vậy. Cho hỏi bạn dùng gì mình còn làm – cười gượng.

Rin xem như anh bạn Ren này giống như những người khách bình thường đi vào trong quán.

-Ờ... cho tôi a... bánh kem socola loại tốt, có cả nho, dâu, cam. Socola màu sắc rực rỡ chút, kem đủ bảy sắc cầu vồng. Cậu làm được chứ.

Rin cau mày trước yêu cầu của người khách khó chịu.

-Ờ, cái đó.

-Sao hả? Hay là cậu không làm được, cô chủ nhỏ. - giọng nói thách thức.

Tay nghề Rin không cao, thực đơn phức tạp như vậy cô không thể làm được. Cô nghĩ ngay đến việc người khách này đang muốn làm khó mình. Thái độ vênh vảo, kiêu căng của người khách này khiến cô rất bức. Ánh mắt thể hiện rõ sự khó chịu, cô đang định phản bác lại câu nói của Ren nhưng hai chữ “nữ tính” vẫn quẩn quanh trong đầu khiến cô phải nín, nén sự bức bối vào bên trong, cười gượng.

-Cửa hàng chúng tôi...

Ren đặt hai bàn tay lồng vào nhau lên bàn, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Rin.

-Đừng nói là không làm được nha, hàng bánh kem mà không làm được thì làm gì nữa, mất khách hết thôi.

-Huh. – thái độ khó chịu.

-Mấy người có làm được không tôi còn sang cửa tiệm khác. – thản nhiên hỏi.

Thái độ hống hách của Ren biết ngay là Ren đang muốn làm khó mình. Rin vẫn cố gắng nhịn, cười một cách hiền hòa.

-Được rồi, tôi sẽ làm như yêu cầu của cậu. Nhưng... - vẫn cố cười gượng để vừa lòng khách.

-Sao?

-Giá hơi cao đấy. Giả trước đi thì tôi làm, với lại phải đợi, làm cái đó mất nhiều thời gian lắm. Hứm – vui vẻ nói.

Ren sầm mặt cố ý đều Rin.

-Huh, đắt ư?

-Ừm.

Rin đắc trí tưởng lòe được Ren nhưng cô lại quên một điều là về thân phận của Ren.

-Ok, bao nhiêu tôi cũng chi.

Ren thản nhiên nhìn Rin, cười với ý chế giễu. Rin bị hớ bởi biết mình đã viển lí do quá đơn giản đối với Ren.

-Ồ...ờ... vậy thì... chờ nha. Với lại quán tôi đông khách lắm đó.

Ren vẫn thản nhiên nghịch chậu cây nhí giữa bàn.

-Không phải lo, hôm nay không ai đến đâu.

-Huh.

-Cậu cá với tôi không? – cười nhẹ.

Ren vừa nói vừa vuốt nhẹ chiếc lá cây.

Thái độ Ren càng khiến Rin khó chịu, bực bội nhưng vẫn cố nín nhịn. Từ lúc cô đổi tính, sự điềm tĩnh trong con người giương như cũng vui đi hẳn. Nhất là đối với Ren, với mọi hành động của cậu ta.

-Há. Cá không bà chủ.

Rin bị dồn vào tình thế khó xử, cô liền nhận lời.

-Được cá. – cười tươi.

-Nếu từ giờ đến lúc làm xong chiếc bánh nếu có người khách khác ngoài tôi vào thì...

-Thì sao?

-Cậu phải thực hiện điều tôi muốn.

-Huh.

-Cả làm bánh nữa, nếu cậu không làm được thì phải làm cho tôi thêm việc nữa.

Rin không suy nghĩ cũng không chút phân vân nhận lời ngay. Bởi cô rất tự tin mình có thể làm được loại bánh như Ren yêu cầu.

-Được, không có xi nê. Tôi sẽ cố gắng thừa khách hàng. Nhưng nếu trong lúc đó có khách đến thì cậu... phải rời khỏi đây ngay. Hứm.

-Ok.

-Còn nữa, nếu tôi mà là xong chiếc bánh đó thì cậu cũng phải làm cho tôi một việc.

-Việc gì.

-Học tập Lệ. Làm nô lệ của tôi chứ sao? – vui vẻ đáp lời.

Ren cười khinh trước thái độ ngây thơ của Rin.

“con nhóc này, đòi tính thì đầu óc cũng đòi luôn rồi hay sao, chậm chạp quá”

Rin không lạnh lùng mà vẫn nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt bởi cô coi cái yêu cầu này như một thử thách. Một phần rất bức bởi bị Ren gây sự nhưng một phần lại thấy thích thú. Cô thích sự thử thách và thích cả chiến thắng do mình tạo nên. Cô quyết tâm phải làm bằng được chiếc bánh Ren yêu cầu. Vấn đề gặp phải chính là người làm trong quán đã xin nghỉ phép và giờ Rin chỉ có thể làm bánh một mình. Mọi thứ chuẩn bị đầy đủ, cả nguyên liệu và vật liệu, cả sách dạy làm bánh cũng trên kệ. Cô phần khởi lấy đồ nhào bột, mọi lần cô chỉ được làm việc duy nhất là phủ lớp kem lên bánh còn mọi thứ trang trí đều do người làm và Lệ chứ chưa bao giờ cô làm một chiếc bánh hoàn chỉnh. Đây coi như là cơ hội để cô có thể chính tay mình làm một chiếc bánh.

Ren ngồi ngoài, đánh mắt thăm dò mọi thứ xung quanh. Cậu đi quanh cửa hàng, xem từng đồ vật trong quán. Tiếng nhạc nhẹ nhàng phát ra từ hộp nhạc tự động mới vui tai. Máy chuyển bài, nhạc của bài Goodbye day từ từ vang lên làm cậu ngạc nhiên, buột miệng thốt lên.

-Goodbye day. Không phải chứ? Chắc trùng hợp. - cười khinh một cái.

Tiếng điện thoại trong túi vang lên.

-Xong chưa mấy anh.

Ren vừa nghe điện thoại vừa đi bếp, chỗ Rin đang làm. Cô mãi móng chạy đi chạy lại, trên mặt dính đầy bột mì và kem. Sự hài hước đó cũng khiến Ren phải phì cười.

Giọng ồm ồm phát ra từ trong điện thoại.

-Xong, cậu chủ yên tâm, chắc chắn sẽ không có ai có thể bước chân vào trong quán.

-Được. Tốt lắm. Tôi sẽ chuyển tiền thưởng cho anh sau.

-Vâng cảm ơn cậu chủ.

Cậu cất điện thoại trong túi, khoanh tay trước ngực, dựa vào tường và yên lặng ngắm nhìn Rin từ phía xa.

Rin không hề biết Ren đứng ở cửa nơi chế biến và làm bánh bởi cô đang tập trung vào chiếc bánh dở dang trước mặt. Cô cho bột đã nặn vào lò nướng, nhưng thật khó căn nhiệt độ. Cái bánh đầu tiên khi cô mở lò bị cháy đen, tiếp tục cái thứ hai cũng bị cháy xém. Tưởng rằng làm bánh rất dễ nhưng xem ra cô đã lầm, nó thật sự khó.

-Hả, không được rồi. Phá tan ba bạn xem.

Dù làm rất khó nhưng bây giờ bỏ cuộc đồng nghĩa với việc thua tên khách hàng khó ưa đó. Và chỉ còn cách hít một hơi thật sâu để thêm nghị lực làm cho xong chiếc bánh. Hành động lóng ngóng, bối rối khiến Ren đứng bên ngoài cũng phải phì cười.

-Thế này thì bao giờ mới xong đây. – Ren lắc nhẹ đầu.

Cuối cùng chiếc bánh nướng lần ba của Rin đã ra lò. Nó ngon hơn hẳn hai cái trước làm cô càng có động lực, có tự tin mình có thể hoàn thành chiếc bánh.

Sau 2 tiếng đồng hồ, chiếc bánh của Rin đã biến dạng, bánh thì nát, vỡ rụng rồi con kem be bét dính tứ tung. Cô thở dài, sự chán nản hiện rõ trên khuôn mặt khi đứng trước chiếc bánh mình rất kì công làm mấy tiếng.

-Làm sao đây. Nãy còn tự tin lắm giờ thì...

Cô nhớ ra Ren vẫn ngồi bên ngoài, nhện lên lút ngó đầu rình ra ngoài. Cậu ta vẫn ngồi đó nghịch điện thoại và điều khiến cô bức hơn là không có một bóng người khách đến.

-chết rồi, thua hán mất. – có chút lo lắng.

Cô chạy vào trong gần lò nướng, lấy chiếc điện thoại trong túi tạp dề, mãi móng gọi.

-Alo, Nam à, đến cửa hàng tôi ăn bánh đi.

Tiếng trả lời mãi vội vọng lại.

-Á, tôi hết tiền rồi. Mà tôi đang có việc chắc không đến được. Thôi nhá.

-Áy từ ừ...

Rin chưa nói xong câu Nam đã dập máy.

Tiếp tục gọi.

-Piza, cậu đến ăn bánh đi.

-Há, tôi đang bán bánh cho mama rồi, không đi đâu. Pai pai nhá.

Piza lại tìm cớ từ chối, cậu cũng nhanh chóng dập máy và không nói thêm câu nào.

Gọi tiếp.

-Sur huynh, đến cửa hàng để ăn bánh đi.

-Hey, giờ không được, huynh bận rồi, đang đấu mấy ván bi- a

-Á. Huynh đi cùng huynh Kun không bảo huynh ấy đến đây.

-Nó đi với huynh mà. Để nhờ bằng hữu của đệ xem

-Á, nhưng mà...

-Thôi chào đệ nhá.

Rin chưa kịp nói Hani đã dập máy. Cô lại tiếp tục gọi cho Việt.

-Alo.

-Rin nè bằng hữu.

-Á, Rin à, nay tôi đi liên hoan với mấy đứa bạn rồi, không đến quán cậu ăn đâu nhá. Thôi tôi đi đây. Pai.

Tút...út... Việt dập ngay máy. Cô bần khoăn.

-Sao kì vậy, mình chưa nói mà sao hán biết đề từ chối.

Rin cầm chiếc điện thoại đi qua lại không yên.

-Sao một lúc không gọi được ai vậy nè. Mình thua mất.

Cô cau mày nhìn chiếc bánh đang dang dở, trút hết sự bức bối lên nó bằng cách lấy con dao cắt bánh chọc be bét. Thái độ vô cùng khó chịu bởi cô không thể ngờ mình làm bánh thất bại.

-Humm, cái tên chết tiệt đó.

Tiếng nói vọng vào từ ngoài cửa.

-Ha, hay đấy.

Rin giật mình quay ngoắt lại, làm rơi chiếc dao xuống đất.

-Cậu... cậu đứng đó từ bao giờ? – lúng túng.

-Tôi á, từ lúc cậu chọc nát chiếc bánh đó. – đánh mắt sang nhìn chiếc bánh. Ồ...- lúng túng.

Ren cười khinh:

-Có làm được không để tôi còn biết đây? Giờ này cũng chưa có khách hàng nào khác ngoài tui đó. – hạ giọng, ý trêu chọc Rin.

Rin ấp úng.

-Thì... thì... do vẫn chưa phải giờ hoàng đạo thôi, chắc chắn sẽ có khách đến ăn bánh mờ. Hức. – vênh mặt, tỏ ý kiêu căng.

-Huh. – cau mày, khó hiểu. Sao khẳng định gớm.

-Thôi mời khách ra ngoài, chỗ người ta làm vào làm gì chứ. Đi ra.

Ren cười nhe trước thái độ lúng túng đến hài hước của Rin. Đợi Ren quay đầu ra ngoài, Rin tiếp tục lấy điện thoại gọi. Cô cảm giác như mình đang bị giam lỏng, rất muốn có người đến giải thoát.

-Lần này phải gọi Min thôi. Chắc cậu ta đến được.

Có vẻ cậu Rin vừa nói đã lọt vào tai Ren. Cậu quay lại đúng lúc cô đưa chiếc điện thoại lên tai nghe. Ren cau mày, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

-Cậu định chơi xấu đúng không?

Câu nói khiến Rin giật mình, trượt tay rơi chiếc điện thoại xuống. Tưởng nó sẽ bị vỡ tung nhưng thật hay Ren đã tới kịp, đưa chân đỡ chiếc điện thoại của Rin rơi vào mồm chiếc giày thể thao trắng. Vẻ mặt vẫn thản nhiên, hất chiếc điện thoại đó lên trước mặt và bắt ngay lấy một cách dễ dàng. Trông cậu thật sự rất oai.

Rin tròn mắt, cô không thể ngờ mình lại ngây ngậy người trước sự phong độ và vẻ điển trai của Ren. Cô vẫn nhìn Ren, không ngoi mắt.

Ren lật đi lật xem qua chiếc điện thoại, cười nhạt.

-Ha, nghèo mà bày đặt dùng điện thoại ngon.

Rin chớp mắt liên tục mấy cái, ấp úng nói.

-Kệ tui. Điện thoại đó cùi bắp à.

-Giờ tui mới biết Rin cũng có lúc không cảnh giác đấy.

Ren nghiêm mặt hỏi:

-Cậu... định gọi cho ai?

Rin lúng túng, cô không nghĩ được nên phải nói gì. Ren kích.

-Cá tính của cậu đâu rồi.

-Cá tính gì chứ?

-Cãi lại người khác chứ sao. Nhất là đối với tôi. Hừm – cười nhẹ.

Ren vừa nói vừa đi lại gần Rin dồn sát cô vào chân tường.

-Sao?

-Ờ thì...

-Câu hỏi “Cậu định làm gì đâu” sao không hỏi tôi đi – thái độ tự mãn.

Một cảm giác hồi hộp khi bị dồn sát tường mà trước đây cô chưa từng cảm thấy. Mấy lần cũng là Ren dồn cô vào chân tường nhưng đây là lần đầu cô hồi hộp thật sự. Và cho rằng sự thay đổi này cũng mà từ lúc mình thay đổi tính cách.

Ánh mắt Ren càng trêu mến nhìn Rin thì Rin càng cảm thấy hồi hộp. Cô rất ghét và rất sợ cảnh bị động nhưng hôm nay thực sự cô đã rơi vào tình trạng bị động. Trong đầu hoàn toàn không có một ý nghĩ chống trả.

-Cậu hay rồi đấy, thế bị động mà vẫn dễ yên được à?

Rin thở mạnh phồng nhẹ hai bên má còn ánh mắt bối rối không yên.

-Đúng là con gái, khi thay đổi thì từ A đến Z luôn.

-Há.

-Cậu... mà còn nữ tính kiểu này thì...

-Thì giống với mấy cô gái cậu hay đi cùng chứ gì?

-Oh. Đúng. Không đổi lại tính thì...

Ren định dọa cho Rin một cú nhưng nhìn ánh mắt, thái độ ngây thơ trên khuôn mặt dính một vài nốt bột mì với kem tươi của Rin trông thật dễ thương làm cậu không nỡ nói nặng.

-Vào thẳng vấn đề chính. - hạ giọng.

-Huh.

-Cậu vẫn muốn nữ tính thế này, không muốn như trước hử.

-Ừ, như này tốt mà.

-Ừ ha, chắc vui. Tôi lại tưởng cậu quê mùa không ai thèm theo đuổi chứ nhưng mà...

-Sao... – lúng túng.

-Nếu cậu như thế này không chỉ đám con trai thích mà tôi... còn thích nữa là...Cậu không sợ hử.

-Há. - về mặt ngây ngô. Sao phải sợ chứ. Cậu cũng là người mà.

-À vậy tui biết kiểu này rồi, chắc chắn...

-Chắc chắn gì...

-Cậu... hôm nay... không thể làm gì tôi.

-Huh. – tò mò.

Ren cười nhẹ, giữ chắc hai vai Rin ép vào tường. Lúc đó Rin mới ý thức việc mà Ren đang làm nhưng cô không thể cử động bởi bị Ren giữ quá chặt. Cả tay và chân, ngay cả đầu gối cũng bị Ren cố định.

-Cậu làm gì vậy hả.

-Định hôn cậu thôi đồ xấu xí.

-Nè nè, yên tâm đi, đoạn chưa hôn được đâu.

-Huh, chúng ta đã từng làm vợ chồng một ngày, tôi lại còn đến nhà riêng của cậu nữa chứ.

-Huh, chẳng có gì to tát.

Rin cố tình nói để Ren bỏ ý định nhưng ngược lại càng làm Ren thấy hứng thú.

-Thử xem.

-Bỏ tôi ra...

Ren cúi nhẹ đầu xuống để mũi mình chạm mũi Rin, lúc đầu chỉ muốn đùa nhưng sau đó lại là muốn thật. Nhưng thật hài, chưa làm được gì thì tiếng điện thoại của Rin trong tay Ren reo lên khiến cậu phải ngưng lại, thả lỏng tay. Nhân cơ hội Rin đẩy Ren ra ngoài. Sự bối rối trong Rin như được giải thoát khi nghe tiếng điện thoại.

-Cậu làm gì vậy chứ. – bối rối.

Ren nhìn số trong chiếc điện thoại, cười hử khi thấy dòng chữ Min đẹp trai.

-Hử.

Nghe tiếng chuông điện thoại biết ngay là của mình, cô định rằng lấy nhưng Ren đã ngăn cản, cố tính bấm trả lời điện thoại.

-Alo

Tiếng Min từ đầu máy bên kia.

-Ồ, giọng nói này... là Ren hả.

-Ừm. Đúng rồi.

-Sao cậu cầm điện thoại của Rin vậy?

Ren đánh mắt qua Rin, rồi tiếp tục câu chuyện.

-Cậu ta đang làm chút chuyện, nhờ tôi cầm hộ điện thoại.

Rin bắt đầu thấy khó chịu khi Ren bắt máy. Cô rằng lại:

-Đưa tôi đi. Cậu hơi vô duyên rồi đấy.

Cô vừa tiến lại gần lại bị Ren đẩy lùi ra sau.

-Đưa tôi đưa tôi mà...

Bởi vì Rin quá ồn ào nên ngay lập tức bị Ren bịt miệng, tiếp tục dồn Rin vào chân tường để cô im lặng.

-Tôi nói rồi mà, cậu ta đang bận bầy trò. Gọi lại sau nhá.

Nói dứt lời tắt máy, bỏ ngay chiếc điện thoại vào trong túi tạp dề mà Rin đang mặc. Rin vùng vằng, gỡ tay Ren khỏi miệng mình, tức giận lườm nguýt Ren.

-Cậu đúng là quá đáng mà... tôi tôi...

-Tôi làm sao. Cậu thua rồi, lần này cậu phải làm theo lời tôi hai việc đấy.

-Huh. Việc gì?

-Tạm thời chưa nghĩ ra nhưng... để mai nhá. - cười nhẹ.

Ren thân nhiên xỏ tay vào túi quần, thái độ kiêu căng đi ra khỏi quán.

Rin rất bức nhưng cô phải chấp sự thật mình đã thua Ren lần này.

-Biết vậy không tòm cá gì nữa có phải không sao không? Hức. - bậm bích.

Ngày thứ 4 nữ tính.

Rin mệt mỏi, lòng còng đi xuống thư viện tìm sách. Bất chợt Ren từ đâu đó xuất hiện, chào.

-Chào bạn Tiểu Anh. - cố tình nhấn mạnh tên của Rin.

-Ồ... ờ... – Thái độ hết sức ngạc nhiên.

-Tôi chưa gọi cậu đã đến rồi. Đúng là có thần giao cách cảm mà.

-Huh.

-Bầu giờ cầm giúp tôi đóng sách này.

-Cái gì.

Ren lôi một tập sách trên kệ sách gỗ xuống, vất cho Rin ôm.

-Nè, nè tự nhiên...

Ren đưa một ngón tay lên miệng muốn cản câu nói của Rin.

-Cậu nhớ buổi hôm qua chứ. Giờ thì bê sách giúp tôi. Được làm việc cho Ren là điều rất hạnh phúc của bao nhiêu cô gái cậu biết không?

Rin vẫn tỏ ra ngây ngô, không muốn hiểu điều Ren đang nói.

-Hey, bây giờ đổi tính, chắc... cậu không thể cãi lại đúng không Rin. Việc thứ nhất tôi yêu cầu là phải làm theo lời tôi đến khi cậu đổi tính lại.

Ren bỏ tay xuống tiếp tục lấy đóng sách tiếp theo.

-Cậu dùng tay trái bê đi.

-Há. Tại sao?

-Tay trái bê sách, tay phải cầm cốc cà phê cho tôi.

-Nhưng... tại sao không phải ngược lại, tay trái cầm cốc...

-Hỏi nhiều quá, bảo sao làm vậy đi.

Ren gất nhe khiến cô im lặng, không cãi lại. Cô cảm tưởng như mình đang bị bắt nạt, đang phải làm nô lệ cho Ren giống như Iron với Lê.

Ren cười khinh, gật nhẹ đầu vài cái.

-Đúng là... cậu... không vì mấy lời cá cược mà làm nô lệ, vấn đề chính ở đây là...

Ren ghé sát vai tai Rin khiến cô hơi lúng túng.

-... chính là hiền quá nên bị bắt nạt đó. Hừ. – cười nhạt.

Rin vẫn gượng cười, khuôn mặt vẫn đầy sự ngây thơ.

-Tôi không biết nữa. Nhưng mà... – thận trọng đáp lời Ren. Như cậu bảo hiền thì bị bắt bị nạt, không ai chơi nhưng mà đánh đá hay lạnh lợi, mà ranh quá thì... một số người cũng không thích chơi. Vậy theo cậu tôi phải thế nào đây.

Ren cười nhe trước thái độ hết sức ngây thơ.

-Làm gì thì làm, trước hết bê đồng sách vào lớp cho tôi đã. – vênh mặt kiêu căng.

Ren xỏ tay vào túi quần, kiêu hãnh đi ra khỏi thư viện để Rin bê đồng đồ đi phía sau.

“Cái tên này, sao cứ chơi khó mình vậy. Tay trái mình đã yếu thì chớ, đồng sách thì nặng, bê xa xa được không, hey” Rin nghĩ bụng, bước đi nặng nề. “nhưng sao lại ra thời hạn đến khi mình thay đổi lại chứ. Nếu như mình không thay đổi thì bị cậu ta bắt nạt suốt à. Kì ghê.”

Ren vẫn lững thững đi trước, cười nhạt.

-Còn nữa, chiều nay nghỉ, tôi sẽ kèm cậu học nhe cô giáo đã phân.

-Huh. No no, không..

-Không lại bảo Ren không có uy tín. Học Toán nhà Iron.

-Há. Thôi học gì chứ. Co nói thế thôi.

Ren dừng lại đột ngột khiến Rin đang đã đi phía sau đâm thẳng vào người Ren làm đồng sách trên tay rơi xuống.

-Ay za...

Ren quay người lại, nghiêm túc nhìn Rin.

-Đã nói học là học, đừng có trốn không lại mang tiếng được Ren kèm học mà không giỏi chút nào.

-Huh.

Rin cười nhếch nhẹ mép, nhìn xuống đồng sách rơi dưới đất.

-Cái này...

-Thì cậu nhặt lên chứ sao. Tiện thể luyện cơ tay luôn đi.

-Hừ. Luyện tay trái á. Tôi không thuận.

-Không thuận mới phải luyện. Việc này quá tốt vừa giúp việc được cho tôi mà còn vừa giúp cậu luyện cơ tay. Một mũi tên trúng cả hai nhá.

Câu biện luận rất có lí nên Rin không thể cãi. Cô không nghĩ Ren muốn tốt cho mình mà vẫn nghĩ Ren chơi đùa, bắt cô phải hoạt động tay trái nhiều. Nhìn vào ánh mắt cậu ta chỉ thấy một sắc thái biểu cảm đó là lạnh lùng nên không thể đoán được trong đầu Ren đang tính chuyện gì.

Rin không nói thêm câu nào, cúi xuống nhặt từng quyển sách dưới đất.

Dáng người nhỏ bé lom khom nhặt sách khiến Ren không thể trợ mắt liền ngồi xuống nhặt cùng Rin.

Rin vẫn bực tức, chỉ cặm cùi nhặt sách chứ không quan tâm đến Ren đang nhặt sách cùng.

.....

Giờ ra chơi tiết học cuối, Ren ngồi một mình với cốc cafe trước mặt bàn dưới căng tin. Trong trường học không bán những thứ kích thích nên cậu phải nhờ học sinh khác mua hộ. Hani, Kun và Ji không hẹn mà cùng đến, kéo ghế ngồi cùng bàn với Ren.

-Sao trông mày chán vậy.

Ren vẫn thái độ đó, lắc nhẹ đầu.

-Tôi có nhiều điều phải suy nghĩ mà, đâu như các anh.

-Chuyện Rin thế nào?

-Không vì tôi nể mấy người tôi sẽ không bao giờ tiếp cận cậu ta đâu.

Kun hích vai Ren cười đều.

-Có thật không vậy? – ý thăm dò.

Rin cau nhẹ mày, đánh mắt nhì Kun.

-Ý anh là sao đây.

Hani nháy mắt Ji, cả hai cùng cười lớn lên.

-Haha...

-Cười gì.

-Bọn anh chỉ nhờ cậu làm Rin trở lại để có đệ đệ nữ chơi cùng cho vui thui mờ, có gì đâu mà phải...

-Làm sao?

-Thì đó... hôm ở trong quán, suýt nữa thì...

Ren hắng giọng, thái độ có chút ngượng, khó nói.

-Kum. Thì... thì làm sao?

-Haha, lại còn nói lấp kìa.

-Tôi...

Ren chưa kịp nói Kun đã xen ngang.

-Mày ấy, thay đổi nhiều rồi đấy.

-Huh. Anh nói gì?

-Đúng mà, cả hai đứa gặp nhau là không thể kiềm chế tính nóng đúng không?

Ren ngẫm nghĩ.

-Ồ ha, thỉnh thoảng.

-Còn nữa, Ren bây giờ cũng uống cà phê à.

Vừa nói vừa đánh mắt nhìn cốc cà phê giữa bàn.

-Ồ thì...

Hani chen lời:

-Theo anh biết Rin rất rất thích uống cà phê.

Ji chen vào.

-Đó, bằng đấy dẫn chứng đủ để biết bọn anh định nói đến điều gì rồi chứ.

Ren giương như đã hiểu ý lời đám bạn nói nhưng cậu không muốn hiểu, vẫn muốn trốn tránh sự thật nên vẫn phủ nhận mọi chuyện.

-Tôi... tôi không hiểu các anh định nói gì. Tôi cũng không muốn hiểu.

Ji thở dài, về mặt tỏ ra tiếc nuối.

-Vậy à, chắc do chúng ta hiểu nhầm Ren với Rin rồi.

Ji nháy mắt với Hani, cố ý kích đều Ren.

-À, à, chắc vậy.

-Vậy tiếc thật, hai người mà thích nhau thì quá đẹp đôi rồi.

-Ừm, phí quá, vậy Ren lại để Rin ngã vào người khác rồi, Hey.

Ren có chút khó chịu khi nghe câu mấy câu đã kích nhưng vẫn cố tình thờ ơ, không muốn quan tâm.

Ji hếch Ren

-Sao... này không cảm xúc gì à?

-Cảm xúc gì chứ? – Ren thản nhiên hỏi.

-Thì Rin sẽ dựa vào ai đó... – nói lấp lửng.

Ren vẫn thái độ lạnh nhạt, không muốn quan tâm nhưng cậu cũng không hiểu vì sao mình lại tò mò và muốn nghe chuyện của Rin.

-Kệ chứ, chuyện cậu ta liên quan gì đến tôi.

-Hey, vậy thì cái thằng tên Phúc gì đó vì tiếp cận Rin mà bị đánh toi tã đấy mọi biết không. – Ji cố ý nói, ra hiệu cho cả Hani và Kun.

Hani tiếp lời.

-Đúng rồi, lại còn tên Mìn đào hoa tron lớp nữa, Rin suốt ngày chỉ để ý đến hắn. Đi chơi với tụi mình mà cũng nhắc đến hắn.

Hani nháy mắt với hai thằng bạn, mặt ngoài giống như ba người đang nói chuyện với nhau nhưng thực chất là cho Ren nghe, thăm dò Ren.

Ji tiếp tục.

-Còn nữa nha, Hani này biết thằng gì mà đột trước Rin gặp trong quán bar, làm đổ bia vào áo hắn đó

-À, biết rồi, nhưng sao?

-Tao nghe thấy Rin nó hỏi thằng Iron về địa chỉ nhà tên đó.

-Để làm gì?

-Ai biết.

-Hay là họ có quen biết nhau.

-Ha, chắc vậy.

Ren vẫn thái độ thờ ơ nhưng trong lòng lại rất quan tâm đến những câu nói của Tam Hổ.

Trên đường trở về lớp, Ren thái độ vẫn lạnh lùng một cách sang chảnh. Đi đến đâu cũng có bao con mắt trầm trồ thèm muốn. Lúc nào cậu bước vào lớp cũng đã những ánh mắt nể phục và ngỡ ngàng, chỉ có Rin vẫn đang tươi cười nói chuyện với Mìn.

“Bao nhiêu đứa con gái đều nghiêng ngả trước mình, muốn gần gũi, tiếp cận, lại còn muốn làm người phục vụ cho mình nữa nhưng sao cậu ta không đoái hoài gì hết vậy. Mình kém Mìn sao?” – Ren nghĩ thoáng qua trong đầu.

Cậu không muốn chen giữa Mìn và Rin nên muốn tìm chỗ khá để ngồi. Cậu đánh mắt xuống nhìn Mi đang chải chuốt, cười khinh.

Mi đặt chiếc gương trước mặt, chải chuốt mái tóc thả xõa của mình, cô ngẩng mặt lên thấy Ren đang từ cửa lớp ngấm mình liền ngại ngừng cúi ngay xuống, đảo mắt rối loạn, trong lòng sung sướng khôn tả.

Ren cười khinh bởi khi cậu dùng ánh mắt đó để trêu con gái ai nấy cũng ngượng ngùng và không cần nói một câu người đó có thể tự đổ trước Ren.

-Vẫn trò này. Mấy cô gái này chẳng có gì thú vị. Ngoài những cô gái dân chơi trong bar ra thì là con gái ai cũng phải bối rối...Hum. – nói đủ để mình nghe thấy.

Ren thấy thực sự nhàm chán nếu ngồi cùng Mì nên quyết định ngồi đúng chỗ của mình.

Rin chỉ quay nhẹ lại để biết có người ngồi cạnh rồi tiếp tục nói chuyện với Mìn.

-Hài, từ khi đổi tính cậu nói chuyện nghe cũng khác.

-Huh, khác nhiều không, như thế nào? - về mặt ngôn từ.

-Thì ờm... – Mìn dừng lại, suy nghĩ chốc lát. Thì... trong lời nói có vẻ... không lạnh lùng như trước.

-Oh, vậy hửm – cười nhẹ. Cũng hay. Sao... cậu không khuyên tôi nên trở lại như trước à.

Mìn héch nhẹ vai, thái độ thân nhiên.

-Cần gì, cậu thay đổi là quyền của cậu, ai có thể cản. Nếu cậu thấy như bây giờ tốt thì... cứ tiếp tục thôi.

Nghe câu nói khiến cô có chút cảm kích.

-Cám ơn.

-Ơn huệ gì chứ.

Ren vẫn im lặng, chỉ đánh nhẹ mắt sang nhìn Rin. Lệ ngồi bần trên quay xuống, nói nhỏ kích Ren.

-Ren, sao cậu yên lặng vậy chứ.

-Sao hà. – thái độ lạnh lùng.

-Thì Rin đó.

-Kệ cậu ta thôi.

-Thiệt là cậu không để ý chứ. – thăm dò.

-Tất nhiên, ngoài việc đám Tam Hồ nhờ thì chẳng có gì để tôi quan tâm cả.

Lệ gạt nhẹ đầu trên khuôn mặt đầy sự không tin tưởng.

-Vậy thì chịu.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ngày Thứ 4 Nữ Tính (Tiếp)

Đúng 2 giờ chiều, tiếng điện thoại từ trong chiếc tạp dề mà Rin đang mặc.

-Alo, ai vậy.

-Đi học nhanh.

Tiếng Ren gắt lên qua điện thoại.

-Huh, cậu là...

-Là tôi chứ ai. Cho 5 phút đến nhà Iron, không thì... chết với tôi.

-Há, cái ít...

Chưa nói xong Ren đã cúp máy. Rin rói rít cời bộ đồ đang mặc, lớn tiếng nói.

-Bác ơi bán hàng cho cháu nhá, cháu đi học đã.

Cô không nhớ thay quần áo, chỉ khoác chiếc áo trống nắng lên người, cầm chiếc cặp chạy đi.

Người giúp việc gọi lại.

-Nè nè, Rin, cháu không thay quần áo à.

Rin không thể nghe thấy lời người giúp việc nói, cô cũng quên luôn chuyện thay đồ, mãi vội chạy ra bắt xe bus. Trên chiếc vòng gai trên tay có một mặt sắt, trong đó chính là đồng hồ. Cô mở ra xem, căn từ lúc ở trong quán bánh đến đây đã được 1 phút. Thật không may giờ này không có chiếc xe bus nào, cô đành phải bắt một chiếc taxi.

-Chú chú, chạy nhanh giúp cháu với đến đường 207 đi ạ.

-Được rồi, nhưng mà giờ này dễ tắc đường lắm.

-Chú vòng qua đường 107 đi, cháu biết lối mà không tắc đường, chỉ đi trong vòng 4 phút thôi.

-Thật hử.

-Chú vòng xe đi.

-Được rồi.

Ren đã ở trong nhà Iron đợi Rin đến. Thản nhiên ngồi xem phim. Nhìn chiếc đồng hồ trên tay, đã mất ba phút và chỉ còn 2 phút nữa là đúng 2 giờ 5 phút.

-Hey, xem con nhỏ này nhanh thế nào.

Đúng phút thứ 4, taxi trở Rin dừng trước cổng nhà Iron. Cô mãi móng chạy khỏi xe.

-Chú đợi cháu một lát, cháu vào lấy tiền trả chú.

Cô nhìn đồng hồ, chỉ còn đúng 30 giây là đến phút thứ 5, không kịp mở cổng, cô vội tay đu người lên tường treo vào trong nhà, không may trượt chân, nghe tiếng bịch... Cô nằm xoài trên mặt cỏ nhà Iron.

-Ay za.

Ren mở cửa xem tình hình, phì cười khi thấy Rin nằm dưới đất. Cậu đi lại, ngồi xuống trước mặt Rin hỏi.

-Cậu... nằm đây làm gì? Bị ngã sao? – ý hỏi đùa.

Rin lúng túng bởi cô bị ngã do treo tường vào, không muốn bị bề mặt nên nói đại.

-À, tôi đến nơi đây cảnh đẹp mà, nằm đây ngắm vậy thôi.

Ren nhin cười trước lời ngụy biện vô lí.

-Oh, cậu nằm ngắm cảnh trong thời tiết nắng nóng này sao?

-Ờ thì...

Rin đứng dậy, xắn quần áo, nói ngay chủ đề chính.

-Đúng 2 giờ 5 phút. Rồi, bây giờ cậu trả tiền taxi đi.

Ren đứng phắt dậy.

-Cái gì, cậu đi lại bảo tôi trả.

Tôi làm gì có tiền chứ, tại cậu gọi tôi đến đây phải có trách nhiệm trả tiền. – cười toét miệng

Cô vẫn thản nhiên xắn chiếc cặp, làm ngo đi khi tài xế taxi gọi.

-Ê, cháu gái, trả tiền chú còn đi chứ.

Rin đánh mắt nhìn đất nhìn trời, quay lại nói.

-Chú ơi để tên này trả chú ạ.

Người tài xế nói vọng qua cửa kính xe.

-Bạn trai hay chồng cháu vậy?

Rin áp ứng:

-Cái này à... à là chồng thì mới trả hộ chứ.

Rin đánh mắt sang nháy đều, ra hiệu cho Ren trả tiền.

Lái xe vẫn dục.

-Nhanh lên mấy cháu.

Ren vẫn ngáo ngơ không quan tâm buộc Ren phải ra ngoài trả tiền cho lái xe.

Xe vừa nổ máy thì hai bảo vệ khu đó chạy lại, mặt hầm hầm khăng định.

-Chủ nhà còn vậy chắc người vừa leo tường chính là trộm rồi, để bọn tôi tóm cổ nó.

Ai nấy đều trong tư thế sẵn sàng.

Ren thờ dài, quay đầu hướng ánh mắt đến người đứng trong sân.

-Hai người vào xem có phải cô ta không? – thái độ thờ ơ.

Hai người bảo vệ mở cổng chạy vào trong, nhìn đáng vẻ chắc chắn là người đã trèo tường vào trong.

-Đúng, chính người này.

Bảo vệ đội chiếc mũ xanh sầm mặt ra lệnh.

-Mời cô theo chúng tôi về phòng để làm rõ sự việc.

Rin ngơ ngác nhìn hai người bảo vệ một cách lạ lùng.

-Chào mấy chú. Chú là...

Tiếng nói vọng vào từ bên ngoài cổng.

-Bảo vệ nơi đây.

Rin cau mày, mặt ngơ ngác.

-Ở đây cũng có bảo vệ à.

-Thời nào rồi, có phải 2016 đâu mà không có bảo vệ chứ.

-Huh.

Một người bảo vệ nghiêm túc hỏi Ren.

-Đây là ai.

Ren thờ dài, cười nhẹ.

-Vợ tôi đấy.

-Hình như cậu là bạn của người nhà này mà, cậu ta vẫn đang đi học còn cậu.

-Đúng, bạn Iron nhưng tôi đã lập gia đình trước cậu ta.

-Vậy cậu còn đi học không.

-Nói đúng ra thì vẫn đi học, vừa lấy lập gia đình vừa đi học.

Hai ông bảo vệ ngăn người, cả Rin cũng ngỡ ngàng.

-Tôi với cô ấy cãi nhau, cô ấy bị tôi đuổi ra ngoài, không vào được nên treo tường thôi. – nói với giọng điệu thần nhiên.

Ông bảo vệ mũ xanh nghiêm thờ mạnh, có vẻ bất lực.

-Xu hướng bây giờ vậy đấy, thanh niên còn chưa học xong đã tính lập gia đình rồi.

Ông bảo vệ còn lại gật đầu đồng tình, thể hiện là một con người đầy kinh nghiệm.

-Ừm, đúng vậy, lấy chồng lấy vợ gì sớm trễ mà khổ. Hey, như tôi đây này, 17 tuổi đã phải lấy vợ. Hey.

Câu nói khiến Ren và Rin phải phì cười nhưng không dám cười lớn.

Hai ông bảo vệ khu nhìn nhau, gật đầu cười nhẹ.

-Thì ra là vậy, người trong nhà, làm tôi cứ tưởng..

Ông bảo vệ đội mũ xanh có vẻ rất tin, còn quay lại nhắc nhở Rin.

-Cháu gái à, mình là con gái phải dịu dàng, nhẹ nhàng với chồng con chứ. Nhìn hai người còn trẻ vậy chắc cặp đôi mới cưới rồi.

Rin cười nhếch một bên mép, lúng túng gật gật đầu.

“Cái tên trời đánh này, lại ăm nói linh tinh mang tiếng mình ra”

Hai ông bảo vệ nghiêm túc nhìn Rin và Ren rồi cùng nhau ra ngoài, cũng không quên chào hỏi.

-Thôi, hai người làm lành đi, các chú về.

Đội hai bảo vệ đi khỏi Ren mới quay lại, đánh mắt nhìn Rin.

-Sao hả... – Rin héch mặt.

-Cậu hay đấy. - lạnh lùng nói.

Rin cười vu vơ, vẻ mặt hồn nhiên như không có chuyện gì xảy ra, quay đầu đi thẳng vào trong nhà.

Rin ngồi phụng xuống chiếc ghế sofa dài, vắt chiếc cặp sang một bên thờ dài. Ren từ ngoài cửa đi vào, khó chịu khi thấy Rin vẫn thần nhiên không quan tâm đến mục đích hôm nay đến.

-Cậu đến để học hay chơi đây.

-Ờ thì... để học. - ấp úng trả lời.

-Rồi, vậy thì bắt đầu đi chứ.

Rin ngấm ngía mọi thứ trong nhà, cố ý đánh lạc hướng.

-Cậu thật sự kêu tui đến để học hay là còn việc gì khác hửm.

Ren xiù mặt, lừ mắt, đứng trước mặt Rin.

-Cậu định đánh lạc hướng hửm. Có định học không đây. Không đến học thì đến làm tình với tui hửm.

Ren cúi xuống sát mặt Rin cảnh cáo.

-Sao cậu không phản ứng lại.

-Tại sao?

-Những câu tôi nói đâu có lọt tai cậu nhưng sao...

-Ờ thì... nữ tính mà.

-Vậy cậu mà còn lằng nhằng thì đừng trách tui.

Rin cười gượng, giọng lá lút.

-Thôi được rồi, học thi học.

Ren đứng ngay dậy nhưng vẫn về hoài nghi.

-Nhưng mà...

-Nhưng gì nữa.

Rin tỏ ra nhút nhát.

-À à. Tui mới đến, cậu cũng nên cho tôi cốc nước chứ.

Ren lắc nhẹ đầu, thờ dãi, nói một câu lạnh lùng.

-Cậu tự đi lấy đi.

-Tui đâu biết các thứ ở đâu, tiện đây cậu lấy giùm đi.

Ren bắt lực, cậu đành vào bếp lấy nước. Rin toe toét bởi sai bảo được Ren nhưng điều cô không yên tâm là tính háo sắc của Ren. Cô cúi xuống nhìn bộ quần áo mình đang mặc, nó ngấn lên rất tạo cảm giác hứng thú.

“Nhờ đâu tên đó bỏ thuốc mình”

Cô lén lút từng bước đi vào cửa bếp, thập thò đánh mắt vào bên trong. Thật không thể ngờ, y như cô dự đoán. Ren đang cho một gói bột trắng gì đó vào cốc nước và đó chính là cốc nước mang cho cô uống. Con ưc chế , bực tức dồn lên nhưng cô cố dồn nén lại. Bây giờ không thể tự nhiên bỏ trốn nên chỉ còn cách dùng mưu.

Cô mãi móng chạy ra ngoài, ngồi đúng chỗ mình vừa ngồi trước khi Ren bước ra ngoài.

-Nè.

Rin vẫn thản nhiên như không có chuyện gì.

-Ồ ờ... hi.

Rin thận trọng nhìn cốc nước mà Ren đang đặt xuống bàn.

-Uống đi, tôi lấy sách xuống dậy cậu.

Rin vờ thản nhiên gạt nhẹ đầu có ý muốn Ren đi khỏi. Và chỉ chờ thế Rin cầm cầm ngay cốc nước lén lút chạy vào nhà bếp đổ cả cốc vào bồn rửa bát.

-Humm, thích đều tôi à. - cười khinh.

Cô thậm thụt chạy ra ngoài lại đặt cốc nước xuống bàn vờ như mình uống hết rồi bỏ quyển sách đọc. Ren lúc này mới lững thững đi xuống cầu thang. Nền nhà lát bằng gỗ nên bước đi hay tạo ra tiếng nhưng kì lạ Ren bước rất nhẹ, phải nghe rõ mới nghe thấy tiếng bước chân.

Rin từ dưới nhà, cô đã mong tai nghe thấy tiếng bước chân liền gục đầu vào đọc sách.

Ren từ trên cầu thang vừa đi xuống vừa nhìn Rin. Sự đa nghi hiện hết trên khuôn mặt bởi làm gì có chuyện Rin lại ngoan ngoãn ngồi yên, lại còn là học một mình nữa. Cậu đặt đồng sách xuống bàn, ngồi cùng trên chiếc ghế sofa dài cạnh Rin, đánh mắt thăm dò. Cậu cũng thấy lạ khi thấy thái độ lo lắng của Rin khi nhìn vào cốc nước trên bàn.

Thái độ của Ren càng khiến Rin hoài nghi và cô giám chắc Ren đã bỏ thuốc vào trong cốc nước. Cô nghĩ ké, nhắm mắt, tay day nhẹ trên thái dương, vờ như mình đã bị trúng thuốc rồi ngã ra ghế.

Ren vừa mở quyển sách, quay sang đã thấy Rin nằm ra ghế. Ren thờ dãi, nhìn Rin mà nản thay. Cậu nhìn cốc nước trên bàn , giương như đoán được điều mà Rin đã nghĩ trong đầu.

-Trời ai thừa hơi chứ.

Cậu vắt quyển sách xuống bàn, lạnh lùng nói.

-Lậy hồn, đừng vờ vịt nữa. Đó là vitamin đường khoáng chứ không phải thứ thuốc gì đó như cậu nghĩ đâu. Tội mà thích thì... không phải bỏ thuốc người ta cũng tự ngắt rồi.

Rin mở một bên mắt, cô không ngờ mình đã hiểu nhầm. Thật ngượng ngùng nếu bây giờ ngồi dậy.

-Cậu có dậy không humm – Ren gắt nhẹ.

Rin bật ngay dậy.

-Có chứ sao không.

Thật ngại ngùng bởi mình nhận vợ nên Rin không giám nhìn thẳng mặt Ren. Ánh mắt đảo rối loạn.

-Cậu có bình thường không vậy, diễn sâu quá đấy.

-Ừ thì... biết đâu được khi ở cùng với người như cậu chứ.

-Cậu nói cái gì?

-À không, không có gì. – nói vu vu. Đợi tôi một lát rồi học nhé.

-Cậu định làm gì?

-Thì nấu đồ ăn, vừa ăn vừa học. Hừm – cười một vẻ rất hồn nhiên.

Ren lại thờ dài nhưng khi nhìn nụ cười của Rin cậu lại thấy một cảm giác rất bình yên.

Lát sau, tiếng choang.... rồi tiếng a...a... từ trong bếp vọng ra trong lúc Ren đang chăm chú với cuốn sách.

-Ey, cậu làm gì vậy Rin. - hỏi vọng vào bên trong.

Ren lo lắng chạy thẳng vào nhà bếp. Về mặt nản luôn khi thấy chiếc xoong dưới nền nhà. Cậu khoanh tay đứng dựa vào tường cười

-Cậu có biết làm ăn gì không đấy.

Cái cốc thủy tinh vỡ tan dưới chân Rin. Rin lúng túng.

-Ồ... cái đó, tự nhiên nó rơi chứ. - ngại biện.

-Thật hử. Vậy cậu kêu cái gì? – thái độ hoài nghi.

-Ồ... theo phản xạ tự nhiên. – gật đầu một cách thần nhiên.

Thực chất do cô lỡ tay làm tuột cốc nước nhưng cố tình muốn trêu Ren nên mới kêu ka theo. Vì không muốn học cô cố kéo dài thời gian , từ từ cúi xuống nhặt từng mảnh thủy tinh vỡ.

Ren lại vào tình thế bất lực, thờ dài một tiến nản.

-Học sinh này ai dạy được chứ.

Rin cố tình kéo dài thời gian bằng cách thu dọn nhà cửa nhưng càng thu thì càng bày khiến Ren cũng phát bực.

-Cậu làm gì vậy.

-Thu dọn thôi.

Ren lại tiếp tục nằm phụng xuống ghế đọc sách nhưng chưa đọc được đã có tiếng kêu a...a phát ra từ trên tầng, cậu hoảng hốt chạy ngay lên xem. Thấy Rin đang nằm xoài trên chiếc giường trải đệm nhà Iron.

-Hey, cậu kêu gì vậy.

Rin quay lại nhìn Ren, hồn nhiên cười.

-Ồ thì... kêu theo cảm tính.

-Huh. Cậu thừa hơi vậy.

Thái độ chất chớ của Rin khiến Ren càng thêm bực mình.

-Cậu xuống học. Đừng gây chuyện nữa.

-Ồ... ờ... cậu xuống trước đi. - vẻ mặt thần nhiên.

Sự bực bội mà Ren kìm nén lại tăng lên. Cậu không thể ép Rin học hơn nữa còn bị Rin trêu chọc, càng nhìn Rin càng cảm thấy ức chế.

-Đúng là khó bảo mà.

Ren đi xuống trước, Rin đứng đĩnh đi phía sau. Tưởng Rin sẽ ngoan ngoãn xuống học nhưng vừa xuống cô đã chạy thẳng vào nhà tắm.

-Nè, nè.

Con giận càng tăng lên. Cậu đập mạnh tay vào cửa nhà tắm gất lên.

-Rin, cậu làm gì đấy hả, sao cứng đầu quá vậy?

Tiếng Rin vọng ra qua cánh cửa.

-Tui phải giải quyết chút chuyện đã.

Ren nuốt con bực tức vào trong rồi đi lại chiếc ghế sofa đọc sách. Con tức giận nguôi dần, tâm trạng lại thư thái khi đọc sách. Lại tiếng a...a... phát ra trong nhà tắm Ren chỉ lắc nhẹ đầu, thờ dãi một hơi bởi cậu cho rằng Rin đang dở trò với mình nên không thèm quan tâm, vẫn tiếp tục đọc sách. Không gian bỗng yên lặng hẳn, tiếng xả nước trong phòng tắm cũng ngưng khiến cậu linh cảm điều gì đó bất thường.

-Rin, cậu làm gì đấy.

Ren cố gọi to để tiếng mình vọng vào trong phòng tắm nhưng câu trả lời là sự im lặng.

-Rin.

Cậu gọi mấy tiếng nhưng không thấy Rin trả lời, bắt đầu thấy tò mò rồi hoài nghi. Bỗng câu nói của ai đó vọng lên trong đầu cậu.

“ – Đừng để nó ở một mình trong thời gian này, có thể gặp nguy hiểm đấy”

Ren chợt ra, hốt hải chạy khỏi ghế chạy vào phòng tắm. Vừa mở cửa, nước từ vòi hoa sen phụt ướt hết người cậu. Tiếng Rin reu chọc.

-Haha, ai bảo cậu vào, haha.

Rin đang cầm vòi nước, cố tình muốn reu Ren nên vặn nước càng lớn.

-Nè, nè, dừng lại đi.

Ren vừa nói vừa tránh vòi nước đang xia thẳng vào mình.

-Có dừng ngay không thì bảo.

Rin không nghe, vẫn tươi cười đùa giỡn.

Con tức giận trong Ren trỗi dậy, cậu không muốn kìm hãm nó nữa. Cậu chạy lại vặn vòi nước, giăng chiếc vòi trên tay Rin ném xuống đất. Khuôn mặt thể hiện rõ sự tức giận khiến Rin hãi bởi cô chưa bao giờ thấy Ren tức như vậy.

-Cậu...

-Cậu tôi gì? Cậu quậy đủ chưa? - gất lên.

-Tôi...- ấp úng không nói được.

Ren đẩy Rin vào sát tường phòng tắm, giữ chắc hai vai không cho Rin cử động được. Cậu cố hạ giọng nhưng trong giọng nói vẫn đầy sự ức chế.

-Cậu... ngoan ngoãn học giùm đi, phiền phức lắm rồi đấy. - cố gắng hạ giọng.

Rin cười nhẹ, làm ngơ coi như không biết chuyện gì khiến Ren càng bực. Cậu vẫn không hiểu vì sao lại không giữ được bình tĩnh, không thần nhiên khi thấy những chuyện Rin gây ra.

-Nè Rin, tôi đang bảo cậu đấy.

-Hừ, thì ra là gọi tui. – vui vẻ cười nói.

-Cậu có dừng việc phá phách này không?

-Đâu có phá đâu, nếu không thì sao? – vênh mặt thách thức.

-Cậu phá tôi quá rồi đấy. Cứ phá đi, tôi yêu cậu rồi đấy. – ý nói ngược. Cậu mà vậy thì...

-Thì sao...

-Thì ăn thịt cậu luôn chứ sao.

Rin tròn mắt, cô mới nhớ ra mình lại rơi vào thế bị động. Sự hồi hộp bắt đầu dâng lên, cô cảm thấy tim mình đập rất nhanh khi nhìn thẳng vào ánh mắt long lanh của Ren.

-Đừng dùng chiêu này dọa tui chứ.

-Hừ, cậu lợi hại lắm mà, để xem khi cậu nữ tính rồi thì làm được gì nếu tôi hôn cậu.

-Nè...

Ren cúi xuống sát Rin khiến cô có chút bối rối nhưng sau đó lại cảm thấy bức bối khi không thể làm gì được Ren. Cậu ta là chúa phong lưu, đào hoa biết đâu được cậu ta có thể làm điều gì đó xấu xa khiến cô thấy ghê người. Tay chân bị cố định không thể phản ứng nên chỉ cố gượng gượng để thoát khỏi Ren.

-Bỏ tôi ra đi.

-Đây trong nhà tắm mà, lo gì. Cậu mà thích làm trò thì trong này quá hợp.

Ren tiến sát lại gần Rin, cô sợ hãi rụt cổ, nhắm nghiền mắt bởi bất lực trước tình huống đó.

-Ấy, đoạn này chưa hôn được đâu. Dừng lại.

-Ai bảo thế chứ.

Ren cúi nhẹ đầu, chạm nhẹ môi lên mũi Rin. Bỗng tiếng chuông cửa reo lên reng...eng... phá tan tình huống lãng mạn.

-Bởi đúng như lời Rin nói nên thả lỏng tay để Rin đẩy mình rồi tự chạy ra ngoài. Trong lòng thật khó chịu bởi một công tử phong lưu hào hoa lại bị một cô gái tầm thường từ chối. Cậu càng ức chế vì không thể dọa được Rin.

Rin vuốt lại hai bím tóc, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt mở cửa.

-Xin chào.

Người bấm chuông là Lê và Việt. Còn phía sau là cậu chủ ngôi nhà nhưng phải sách một đồng đồ đi vào.

-Oh, Iron làm khổ sai vất vả chưa kia... – ý trêu chọc.

Lê cười tủm.

Việt đánh mắt do thám bên trong.

-Rin, cậu ở một mình à, Ren đâu.

Lúc này Ren mới đi ra khỏi phòng tắm, trên người vẫn mặc bộ quần áo ướt. Việt tò mò.

-Ren, cậu làm gì mà quần áo ướt hết vậy.

-Tôi á... – cười khinh.

Ren đánh ánh mắt khó chịu nhìn Rin, tiếp tục trả lời.

-Tôi với Rin vừa tắm với nhau. Được chưa. – cách nói nhấn mạnh.

Rin tròn mắt quay lại nhìn Ren trước những con mắt ngờ ngàng của đám bạn.

-Giờ đây, oan thị màu rồi.

Việt trêu.

-Thôi chết, hai người này có tình ý với nhau từ bao giờ đây. Hừm - gặng hỏi.

Lê biết ý, sợ bạn mình ngại nên bịt miệng cười nhẹ.

Rin càng cố giải thích thì càng áp úng.

-Tôi... thực ra là... không phải như hần nói, bọn tôi...

Việt bịt miệng Rin, vừa lắc đầu vừa chép miệng.

-Thôi, nhận đi.

-Ấy, nghĩ sao, tôi mà thích cái tên lằng nhằng như cậu ta à. Hức. – vênh mặt.

Ren không muốn nghe đám bạn bàn cãi, thái độ lạnh lùng đi lên trên tầng.

Iron lóc cóc sách túi đồ vào trong nhà, hồ hởi khi thấy Rin.

-Chào gấu con, nay mặc cả bộ đồng phục đến đây à.

-Ừ, mà Iron, sao cậu cứ để cô bạn xấu xa của tui bắt nạt chứ. - bực thay.

Lệ háng giọng.

-Kum kum. Có cậu xấu ấy.

Thái độ nghiêm túc.

-Lời hứa con trai đáng ngọc đáng vàng mà. Hehe.

Iron bắt lực, nản luôn.

-Bao giờ mới hết tháng đây.... – thờ dài.

Lệ bữu môi, chuyển chủ đề.

-Cậu học đến đâu rồi Tiểu Anh. - nhấn mạnh cái tên.

Rin thờ dài nhưng trên khuôn mặt vẫn nở nụ cười. Cô có chút ái ngại bởi chính cô đã bảo mọi người phải gọi đúng tên mình mới nữ tính.

-Hey, học với kẻ thù làm sao mà học được.

-Huh. Càng là kẻ thù thì càng phải học chứ.

-Tại sao?

-Để người ta thấy mình hơn người ta chứ. – khích lệ.

Rin suy ngẫm, thấy rằng lời nói của Lệ rất hợp lý nên cũng gật đầu đồng tình.

-Vậy thì... đi học. – nghiêm túc.

Một lát sau, Ren và Rin học trên phòng Iron còn Lệ và Việt học dưới nhà.

Tiếng gọi vọng vào nhà bếp.

-Iron, mang cho tui cốc nước đi.

Tiếng nói vọng ra.

-Được rồi, đợi chút

Trong lúc Lệ và Việt đang vừa học vừa trò chuyện, tươi cười hớn hở thì Iron lại phải vắt và pha nước cho họ uống. Iron bê hai cốc nước đặt bịch.. xuống bàn khiến Lệ giật mình.

-Ấy. Cậu làm gì mạnh tay vậy.

-Hehe, thông cảm, quen rồi.

Lệ tỏ vẻ khó chịu, cô không quan tâm đến Iron mà tiếp tục chú ý vào bài đang học. Iron thờ dài khi mình không được chú ý đến và càng bực khi Lệ cười rất nhiều khi nói chuyện với Việt. Theo như cậu nghĩ Lệ là cô gái hay cười, dễ tha thứ bỏ qua lỗi cho người khác nhưng tại sao lại không tha cho cậu mà bắt phải làm nô lệ trong vòng một tháng chứ. Càng nghĩ càng tức.

Lệ và Việt vừa bắt đầu thì Rin đi qua đi lại, quần lên lại quần xuống. Bịch...bình.... bịch chạy xuống cầu thang cầm chạy xuống lấy cặp mang lên trên tầng,

tiếp tục chạy xuống cầm đồng sách rồi chạy lên. 3 phút sau lại bình... bích... xuống cầm đĩa hoa quả, 2 phút sau chạy xuống cầm cốc nước.

-Nè... - Lệ gọi.

Rin dừng lại.

-What... à quên cái gì vậy?

-Cậu làm gì đấy, không học hay sao mà lượ như cá cảnh vậy?

Rin ngăn ngọ dơ cốc nước lên.

-Uống nước. - bộ mặt ngây thơ rồi chạy đi.

Việt đánh mắt nhìn theo, cười nhẹ.

-Trông cậu ta kìa, vẻ mặt ngây thơ vô số tội. Hớ hớ.

Bỗng cái tát nhẹ vụt qua đầu.

-Học đi, để ý gái à.

-Sâm má... à quên cái gì, tôi dạy cậu hay cậu dạy tôi đây.

Lệ hạ giọng.

-Ờ thì... à... cậu dạy.

-Hơ, đúng rồi. Tôi dạy cái này, cậu dạy cái kia. Ok.

-Ờ ờ. - giả bộ nghe lời.

Hiện tại Rin và Ren học rất hòa đồng, nhưng chỉ được 5 phút Rin đã thấy mệt mỏi, đầu óc quay cuồng bởi mấy con số toán học. Ngồi làm cả một đồng bài tập đúng là chán thật. Cái bàn học của Iron rộng đủ chỗ cho cả hai người. Rin không muốn học, ngả lên ngả xuống, ngồi trách móc linh tinh.

-Trời ơi, sao cái bàn nó dài thế này để tên Ren xấu xa ngồi vừa chứ. Tại sao một ngày lại là 24 tiếng chứ không phải 24 giờ để mình còn về.... – suy nghĩ... Hình như có gì đó sai sai ở đây. - về mặt ngây thơ.

Tiếng nói từ trên chiếc giường.

-Sai ở chỗ 24 tiếng với 24 giờ đó.

Rin nghĩ lại, thần nhiên gật đầu.

-Ừ ha, đúng thiệt, có sai.

Cô tròn mắt khi định hình tiếng nói của Ren.

-Ờ...

-Làm bài đi đừng nói nhiều.

-Huh.

Nhìn đồng hồ hoa cả mắt, mãi mới làm được một bài. Cô ngồi hết ngồi ngâm bút, xoay bút, loay hoay cái thước. Cô gục xuống bàn, về linh tinh ra nháp.

-Một con vịt, hai con vịt... – uể oải.

Ngồi vẽ bừa ra nháp.

Giọng nói nghiêm túc.

-Cậu làm gì đấy?

-Vẽ ngỗng. - mắt buồn ngủ.

-Đẹp đấy nhè, nếu không học thì còn được nhiều trứng ngỗng nữa. – nói hàm ý.

Rin nhăn nhó, cố gắng ngồi dậy tiếp tục làm bài.

- Cậu mà còn đứng là tui không còn động lực học đâu đấy. Đi ra đi.

Ren thở dài, lắc nhẹ đầu. Thật bất lực với những học sinh lười.

Rin nói nhảm.

- Không phải là không thể dậy học sinh lười mà do cách dậy chưa hứng thú cho học sinh thôi. - giọng uể oải.

Ren sầm mặt, cau mày.

-Ồ, hay đấy. Được rồi, tôi sẽ tạo hứng thú cho học sinh.

- Bằng cách nào, làm được thì làm đi.

Ren kéo ghế ngồi sát Rin làm cô rùng mình, tỉnh cả người.

- Cậu làm gì đó.

- Thì mới nói, gây hứng thú mà. Tòì mà ngồi cạnh thì hứng thú quá còn gì.

- Nhưng...

Ren bịt miệng không để Rin nói.

- Không cãi, nữ tính thì làm sao cãi nhau được đây. – cười khinh.

- Ừm... ừm...

- Học, nhanh.

Rin gạt tay Ren khỏi miệng, thái độ bức bối.

- Học thì học, to tát gì đâu.

- Huh.

- Cậu tưởng cậu ngon lắm à.

- Sao, tôi đẹp hơn cậu, cao hơn cậu, giàu hơn cậu, tất nhiên phải có quyền rồi.

Rin hếch mép về coi thường, đặt ngang bàn tay so sánh.

- Hừ, tui cũng đâu có thấp, so với cậu tui cao đến rái..

- Há, cái gì. - hoảng.

-Ồ thì cao đến rái tai đó, cậu tưởng tôi bảo cái gì.

Ren xù mặt, bất lực.

Nửa tiếng sau.

Rin nằm gục trên chiếc bàn đá phía sau vườn cây nhà Iron. Khu vườn rộng màu xanh, nhiều cây bóng mát um tùm nên chỉ có vài tia nắng nhỏ xuyên qua tán lá chiếu xuống. Mấy chiếc cột dựng lên để mấy cây leo bám quanh thân cột rồi bám sang những cành cây bên cạnh, rũ những chiếc rễ dài xuống trông mới đẹp. Không khí thoải mái, dễ chịu với một màu xanh dịu mát, thỉnh thoảng lại có vài tiếng chim díp dít trên cây. Khung cảnh thật thái bình.

Rin ngẩng đầu hít một hơi thật sâu.

- Hey, không khí tuyệt quá.

Tiếng tay đập xuống bàn bộp..., khuôn mặt lạnh lùng nhìn Rin.

- Nè, cậu lại sao nữa đây? Cậu muốn chỗ thoải mái, thỏa mãn chưa? – Ren hỏi.

-Ồ thì... cũng được.

Rin sắp xếp lại đồng sách trên bàn cho đỡ bừa bộn.

-Sao đây hả, cậu còn định dở trò gì nữa đây?

-Đâu có, cho đỡ bừa thôi.

-Hừm, hay còn dở trò gì? – nghi ngờ.

-Đâu có chứ.

-Vậy tiếp tục làm bài đi.

-Được rồi.

Trong lúc để thời gian Rin làm bài Ren dành ngồi đọc nốt quyển sách trinh thám.

Rin nhìn tờ đề toán đã nản, mấy chữ cái trong tờ đề không khiến cô buồn ngủ thì cũng khiến cô liên tưởng đến các nốt nhạc đang bay bổng. Nó bay một cách nhẹ nhàng theo giai điệu dần dần lên không trung rồi chui hết vào quyển sách Ren đang đọc.

Cốc...

-Ay ya... – Rin vừa kêu vừa xoa đầu.

Thì ra Rin bị Ren cốc một cái vào đầu.

-Sao cậu đánh tôi?

-Cậu đang mơ mộng cái gì vậy, học thì không học.

-Hó. Tòì..

-Tôi sao?

-À tôi tò mò một chuyện nên chưa học được.

Ren thờ dài, trong đầu đoán Rin sẽ hỏi về tình cảm nam nữ hoặc yêu đương để trốn tránh việc học bởi trong khung cảnh lãng mạn này lại chỉ có hai người.

-Rồi, cậu định hỏi gì thì hỏi đi. – nói một cách chậm rãi.

Ren sốt sắng nhưng cậu không muốn thể hiện ra bên ngoài, vẫn cầm quyển sách vờ đọc cho có dáng. Cậu bị hụt hẫng khi nghe câu hỏi ngoài sức tưởng tượng.

-Mấy cái cây nàu sao lại được sinh ra nhỉ. - vẻ mặt ngây ngô.

Rin vừa nói vừa đánh mắt nhìn các cây.

Câu nói lại khiến Ren thấy bức nhưng vẫn cố gắng kiềm chế. “Cậu ta bị ma nhập rồi”.

Rin chéo miệng.

-Nè nè, đừng nghĩ ma nhập tôi nhá.

-Há. - ngạc nhiên. Sao cậu..

-Đấy là tôi cảnh báo vậy.

-Huh.

-Tại vì ở đây nhiều câu quá, chắc quý lắm đấy.

Ren cười nhẹ trước câu hỏi ngu ngơ.

Rin chỉ tay phía bên trái.

-Nè, tôi chắc chắn là câu Sura.

-Đó là cây nhãn.

Rin chỉ tay sang bên phải.

-đó là cây osaka?

- không, đơn giản là hoa liễu.

- ờ, vậy còn kia chắc là hoa phượng tím.

- nó chỉ là hoa bằng lăng thôi.

Rin về mặt ngơ ngác.

- Ủ.

- Cậu làm như kiểu nhà người ta chỉ toàn loài cây cao sang, quý hiếm thôi vậy.

- Tôi thấy nhà cậu ta giàu thế này thì phải chơi đồ quý chứ.

- Xăm. Do sở thích của cậu ta rất mộc mạc hiểu chưa.

- Ờ ờ

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cú Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Ngày Thứ 7

Thời tiết đêm mát, mây che phủ toàn bộ ngôi trường Thiên Thần.

Từ khi đổi tính Rin đi học sớm hẳn, điều này lại khiến Lệ thiếu ngủ bởi Rin đến nhà Lệ rất sớm khuya cô dậy chỉ để làm một chuyện là tết hai bím tóc.

Rin tỏ ra kiêu căng, vênh mặt đi trước còn Lệ là lướt đi sau, ngáp ngắn ngáp dài.

-Hey, tên Rin xấu xa, khuya tôi dậy sớm giờ vẫn buồn ngủ. — giọng uể oải.

Rin có vẻ rất phấn khởi bởi hai bím tóc nhưng vừa bước chân vào trường, cô hoảng hốt lùi lại lép sau Lệ.

-Nè nè, bà già làm gì đấy.

-Ế ế, tui trốn lát.

-Huh. - thờ dài. Trốn gì?

-Phan hăm hấp... à quên phan hăm mộ.

-Oái.

Lệ vuốt mặt, lau nhẹ hai khóe mắt nhìn phía trước. Đám con trai buổi trước làm đôi tặng hoa tặng qua cho Rin đứng đây dưới gốc cây gần dãy nhà lớp Rin học.

-Đi trước đi để tôi vào.

-Như vậy cũng bị phát hiện đấy. Thôi cứ đi vào đi để người ta hăm mộ. Hehe. Ai bảo thích đổi tính.

-No no.

Viết cũng vừa đến, thấy Rin lép sau Lệ khiến cậu tò mò.

-Cậu ta làm gì vậy ta.

Việt không quan tâm, chạy lại gọi to.

-Nè, Rin.

Rin lo lắng, vẫn lấp sau lưng Lê.

-Cái tên mặt giặc, gọi gì thế.

Cô gát gát tay ý muốn đuổi Việt tránh khỏi nhưng Việt lại không hiểu ý. Tính Việt vốn đã tò mò thấy vẻ bối rối trên khuôn mặt Rin càng khiến cậu tò mò.

-Bị sao vậy.

Việt cho rằng Rin đang trêu mình, chạy lại kéo cô ra khỏi phía sau Lê, hỏi.

-Cậu làm gì thế hả.

Câu hỏi khiến cả Rin và Lê bất ngờ.

-Cậu bị điên à. - rồi rít.

Lê chỉ cười hờ.

-Ôi zoi, hay rồi.

Việt ngơ ngác:

-Hay gì?

Rin nhăn nhó, khó chịu bởi bị Việt phá.

-Cậu nhớ tôi đấy

-Há, tất nhiên nhớ, sao quên được. Cậu còn nợ tôi 30k đấy. - về mặt hồn nhiên.

-Nhớ zai thế ông nội.

-Hớ, tiền mà.

Đám con trai đứng dưới gốc cây đã về thầy Rin, đây là điều cô lo sợ nhất lúc này.

-Oh my got .

Cô hốt hải chạy ngay ra ngoài trước khi đám con trai đuổi kịp.

Lê được mẹ cười đau cả bụng trong khi Việt ngáo ngơ không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

-Haha, Việt... nhìn cái mặt ông kia. Mới ngu dân chứ. Haha... đã buồn cười mặt Rin nay lại ông nữa. Haha.

Việt ngơ ngác nhìn Lê cười cũng cười để theo.

-Hơ hơ hơ. Có chuyện gì vậy? - đổi ngay thái độ.

-Há.

Lê càng cười lớn trước vẻ mặt nghiêm trọng đến khó hiểu của Việt.

-Haha... ngu người. Haha. - cười sặc sụa

Việt vẫn ngáo ngơ, đứng gãi đầu gãi tai như một tên ngốc.

Rin hốt hải cầm đầu chạy, đám con trai vẫn đuổi theo phía sau.

Cùng thời điểm Ren cũng đến trường. Ren sang chảnh ngồi lái chiếc ô tô đen bóng mà cậu vẫn thường đi. Qua cửa kính xe thấy một đám người đang đuổi theo Rin, cậu trở mặt nhìn và chỉ cười một vẻ lạnh nhạt, đỗ xe ngay bên vệ đường.

-Hơ, lại nợ nần gì đây.

Rin thấy chiếc ô tô đậu gần đó hốt hải chạy đến đập tay vào cửa xe cầu cứu.

-Ê ê, giúp tôi một lát đi.

Kính ô tô dần dần mờ xuống, Ren thản nhiên bỏ chiếc kính đang đeo, cười một vẻ xanh ròn.

-Chào, buổi sáng đã tập thể dục, vui quá.

-Cho tôi đi nữa.

Rin mãi vội chân tay không thể đứng yên, lúc nào cũng trong tư thế chạy.

-Oh, no nay không được, hết xăng rồi. – Ren héch nhẹ hai vai, vẻ mặt kiêu căng.

Câu nói khiến Rin càng bức bối nhà Ren thì thiế gì xăng chẳng qua chỉ muốn trêu đùa người khác.

-Cậu... được lắm.

Rin không được thoải mái như trước mà cau có mặt mày, tiếp tục sách cặp chạy bởi đám người đó vẫn đuổi theo phía sau.

Ren chỉ hừ một tiếng, nhìn theo bóng Rin đang hót hải chạy qua chiếc gương ô tô.

Đúng 7 giờ 5 phút thầy hiệu trưởng đã có mặt trên lớp 12a4 điểm danh. Các lớp khác thầy chỉ kiểm tra qua qua nhưng lớp 12a4 luôn được thầy quan tâm đặc biệt. Thầy kiểm tra sát sao quân số, kiểm tra cả hình thức xem có ai đi đẹp lê hoặc không mặc đồng phục như quy định sẽ phải xuống viết bản kiểm điểm ngay lập tức.

-Phải vậy các anh chị mới ngoan được. Để xem nay các anh chị còn giờ được trò gì nghịch ngợm. – nghiêm túc, chắp tay sau lưng.

Cả lớp im lặng không giám thờ ơ mạnh bởi trong ngăn bàn đám con trai không có đồ ăn thì cũng phải có đồ linh tinh để nghịch. Bởi được thầy quan tâm nên cả lớp thực hiện rất đầy đủ.

Rin lúc này mới mãi móng đứng trước cửa lớp. Đã nóng lại còn bức vì Ren đã đến trước, lại còn vẻ mặt thản nhiên, điệu cười khinh người với ánh mắt như muốn trêu chọc đang nhìn cô

“Hum, tên này đúng thật là, xấu xa, không cho mình đi nhờ để mình bị muộn”

Cô chỉnh lại bộ tóc, kiêu hãnh đi vào trong lớp. Cô sững lại khi bắt gặp ánh mắt sắc của thầy hiệu trưởng từ cuối lớp.

-Tiểu Anh, em lại đi muộn.

Cả lớp trở mắt nhìn ra phía ngoài cửa lớp. Thầy sầm mặt đứng trước mặt Rin.

-Em... làm gì giờ này mới tới, bao nhiêu lần đi học muộn rồi.

Rin cười gượng.

-Em...

Cô đang định giải thích nhưng chưa nghe thì thầy đã chặn họng.

-Tôi hỏi thì em không nói, thích dấu đúng không, thích chống đối tôi hửm.

-Đâu..em..

-Không nói nhiều, xuống phòng tôi viết bản kiểm điểm, ngay và luôn. Nghe chưa. – nói đồng dặc.

Xong câu nói thầy đi ngay khỏi lớp. Cả đám thờ dài.

-Hey....

Bỗng đi ra đặt nhẹ tay lên vai Rin an ủi.

-Hey, đã quá muộn cho một cuộc tình. Cậu rất tốt nhưng tôi rất tiếc.

Tiếng cười râm rộ trong lớp vang lên. Có mấy tiếng nói leo.

-Hey, thầy cứ phải bắt được đũa nào đấy mới yên.

-Ừm, được thầy quan tâm sung sướng vậy còn gì. Hehe. – ý nói mỉa mai.

Lệ nhìn Rin, cô chỉ hếch nhẹ hai vai cười toét miệng. Còn Ren chỉ ngồi cười khinh.

Rin lại thần thờ quay đầu đi xuống phòng hiệu trưởng.

Lát sau, Rin lững thững đi khỏi phòng hiệu trưởng, giương như Ren đã biết và đứng sẵn ngoài cửa đợi cô.

-Há, cậu đứng đây làm gì.

-Hơ, thì chờ cậu.

Về mặt Rin đầy sự hoài.

-Cậu mà tốt vậy sao? – ý thăm dò.

-Huh, tôi không giống mấy tên thừa hoi. Đợi cậu để cậu làm giúp tôi một chuyện đó.

-Ặc, nhất thiết phải thế không, cậu định lấy công trả thù riêng à.

-Hừ, không biết, nhưng đi theo tôi.

Cười một điệu cười giả tạo.

Rin khó chịu, càng vậy cô càng không ưa Ren.

-Cậu bị sao vậy, tôi còn vào học nữa.

-Nay cũng biết học.

Rin thờ ơ, không muốn nghe và chỉ rời khỏi Ren ngay lập tức. Nhưng Ren đã kéo cô lại trước khi cô đi khỏi, nói một câu xanh rờn.

-Đi với tôi thì không phải sợ bất kì ai.

-Huh. – cau nhẹ mày

-Đi.

Không để Rin nói thêm lời nào, cậu giữ chắc tay Rin kéo đi.

-Nè, nè, nhưng mà đi đâu chứ, bỏ tôi ra đi.

Dù Rin cầu nhàu cũng bằng thừa bởi Ren sẽ không bao giờ buông tay cô giữa chừng. Rin phải đi theo Ren một cách miễn cưỡng. Cả hai cùng đi xuống căng tin, xông vào thẳng phía sau chỗ chế biến khiến đám người làm phải trở mắt ngạc nhiên.

-Hừ. - thờ mạnh. Chào mấy bác. Tôi muốn giúp nhưng các bác không giám thì... tôi dẫn người đến giúp đây. – vui vẻ nói chuyện.

Ren kéo Rin rồi đẩy cô ra phía trước.

-Đây, cô ấy.

Rin ngơ ngác nhìn hai người phụ nữ làm trong quán và tò mò trước công việc họ đang làm.

-Mọi người đang làm gì vậy?

Người phụ nữ lớn tuổi nhất vẫn chưa hết ngạc nhiên, lúng túng trả lời.

-Ồ... đây là nhà bếp căng tin, các bác... đang... bê nước, nơi đây máy bơm nước tự động mới hỏng nên phải xách nước từ ngoài kia vào dùng tạm.

Rin bắt đầu hiểu ra vấn đề

-Á, ý cậu... là tôi bê nước giúp mấy người này ư?

-Ừm

-Cái gì.

Ren nghiêm túc.

-Cậu có làm không thì bảo.

Rin bối rối trả lời đại khái.

-Làm thì làm, sợ gì.

-Nhưng mà... cậu... sách nước bằng tay trái đấy.

-Há, đùa nhau.

Phong độ của cô giảm hẳn khi gặp ánh mắt nghiêm túc của Ren.

-Ồ, được rồi, trái thì trái. – thái độ khó chịu. Oái oăm, thích chơi khó người ta đây. – nói nhỏ, lẩm bẩm trong miệng.

Cô bất đắc dĩ phải để Ren bắt nạt để tuân thủ lời cá cược.

Tiết thứ 2 Rin mới trở về lớp nhưng cái tính thích lo chuyện bao đồng vẫn không đổi. Máy đưa em mới quen đang hí hục nhặt bóng rổ bỏ vào thùng rồi lần lượt bê vào trong phòng. Trời thì nóng bức, trong khi Rin có mũ, có cả áo chống nắng còn đám đó đến cái mũ cũng không có.

-Ê, máy đưa.

Đám học sinh thấy Rin tươi cười hơn hờ

-Chị Rin, chị làm gì vậy?

-Chị ra sân làm gì, nắng chết.

Không ngờ đám nhóc con lại quan tâm đến mình.

-Thôi, không sao chị giúp chúng mày.

Rin tự động chạy lại cầm một bên rổ bóng, nam sinh gần đó ngăn cản.

-Thôi, chị ơi, không cần đâu.

Rin đang tự mãn, sung sướng trong lòng bởi được đám bạn quan tâm.

“Ga lăng phết nè. Hehe”

Ý nghĩ tan biến khi câu nói của một cậu học sinh phát lên.

-Chị à, chị giúp bọn em thì chị dùng tay trái đi.

-Huh. Rin ngỡ ngàng. Tụt cả cảm xúc. – thái độ thay đổi.

-Ren đã yêu cầu cho cả trường, chị có giúp ai thì chỉ được dùng tay trái là nhiều, không dùng tay phải.

-Hó. Không có sao, đưa chị giúp.

Rin không để tâm đến câu nói nhưng đám học sinh nhất thiết ngăn cản.

-Thôi chị ơi. Chị bị tên đó bắt nạt, khổ thân chị.

Nghe câu đã kích Rin càng bức.

-Cái tên chết tiệt đó cứ như hồn ma đeo bám chị vậy ấy. Đáng lẽ đám con gái theo đuổi hắn thì hắn không lo, cứ thừa hơi bám lấy chị không à? Bực.

Học sinh khác nói chen.

-Đó, thế mới có chuyện để nói. Thôi, chị vào đi không nắng.

-Oh, các em vậy sao chị nhớ chứ... – suy nghĩ chốc lát. Được rồi chị sẽ bê cùng chúng mày bằng tay trái được chưa.

Đám con trai nhìn nhau ý cũng không muốn Rin káim giúp nhưng vì cô quá có lòng nên họ cũng gật đầu.

-Vâng, cũng được, chị... bê cẩn thận nhá. – quan tâm.

-Ok mà. – cười nhẹ.

- Tại chị dùng mỗi tay trái nên...

- Không sao, cái gì chứ cái này không làm khó được chị đâu. – cười nhẹ.

Cô muốn giúp đám nhóc nhưng để chúng đỡ bị Ren làm phiền nên cô đành dùng tay trái chủ yếu. Trên khuôn mặt không ngớt cười nói.

Tiết học cuối cùng.

Rin ngán ngẩm ngồi trước đồng sách trên bàn, gục đầu xuống chán nản. Tiếng gọi từ trên bục giảng.

- Tiểu Anh, em lên lau bảng cho đỡ buồn ngủ.

- Ồ.

Rin ngơ ngác ngồi ngẩn đầu nhìn thầy giáo.

- Thầy, em á.

- Chứ ai.

Ren ngồi cạnh kích động.

- Thầy bảo thì mau lên đi không thầy bực. - trêu đùa Rin.

Rin thở mạnh, đánh ánh mắt khó chịu sang Ren rồi mới có thể lên lau bảng. Vừa cầm được chiếc rế thầy đã kêu.

- Em dùng tay trái lau đi.

Lại chủ đề liên quan đến tay trái, tay không thuận của Rin. Cô quay ngoắt lại, chớp mắt liên tục một cách hài hước.

Chắc rằng Ren đã làm gì đó để thầy giáo nghe lời cậu làm khó Rin.

- Thầy, sao thầy lại bảo em lau tay trái.

- Thầy bảo sao thì làm vậy đi. Em nói nhiều quá.

Thái độ thầy giáo càng hài hước thì đám học sinh bên dưới càng cười lớn.

Tiếng chuông báo hết giờ, lớp Rin lại láo loạn, nhao nhao cất vội sách vở chuẩn bị tư thế đi về. Rin lững thững, nhẹ nhàng cất từng quyển sách vào trong cặp. Dáng vẻ đó nhìn không quen khiến Ren cũng thấy khó chịu.

- Thôi, giả nai vừa thôi.

Rin không bận tâm, chỉ đánh mắt nhìn qua Ren rồi tiếp tục cất sách. Điều mà cô tò mò từ sáng là sự vắng mặt của Piza. Cậu ta không phải là người thích bỏ học, không những thế còn đi học rất chăm chỉ cái cậu ta lười học và nghịch ngợm. Nhưng hôm nay, Piza đã nghỉ mà không không có lí do, cũng không xin phép.

Rin vừa ra khỏi cửa, tiếng điện thoại kêu lên trong cặp.

- Alo, huynh Ji à.

- Không xong rồi Rin.

- Huh. – lững thững nghe.

- Piza và Kun đang đánh nhau nè.

- Há, nhưng vì sao?

- Vì... tại họ có chút mâu thuẫn, em trở lại bình thường đi, đừng nữ tính vậy nữa, phụ anh ngăn cản họ đi.

Rin sững lại, cô suy nghĩ một hồi, cho rằng Piza và Kun lại tính dở trò để cô đổi tính. Cô không tin những lời Ji nói trong điện thoại, lạnh nhạt từ chối.

- Không, anh Ji. Các anh định lừa em hử, em không dễ bị lừa vậy đâu nha.

Về mặt vẫn thản nhiên đập ngay máy.

Một bà tay từ phía sau chạm nhẹ vai Rin.

-Ê, bà già.

Lệ toét miệng cười.

-Sao còn chưa về đi.

-Ồ. Đợi cậu chứ sao?

-Hỏi chấm. Đợi tui mà sao đứng tận ngoài này.

-Tại vì...

Lệ cười tươi, cố ý chờ nghe Rin ngụy biện.

-Tại vì tên Ren đó thấy tôi là lại làm khó.

-Huh, cậu ta mà cũng gây khó dễ cho cậu á, bằng cách nào vậy? - hỏi ý thăm dò

-Thì hấn bắt tôi lao động bằng tay trái đó.

-Haha. Haiz rồi.

-Biết vậy không cá cược gì với hấn nữa xong.

-Hhaha, cái đấy thì tui biết rồi.

-Mà cũng tại bà cơ. – Rin đổi thái độ, trách móc.

-Há.

-Ai bảo hôm đấy không đi làm tôi bị hấn trêu.

-Tính cách thường ngày của cậu đâu, sao lại để hấn bắt nạt thế. – kích đều.

-Ồ... đang trong thời kì...

Rin chưa nói xong đã nghe tiếng chen vào của Việt.

-Áy chà thì ra Rin đang đến ngày à, haha, vậy làm sao mà đi chơi được chứ. Haha.

Nói leo xong câu bỏ đi với tiếng cười ngạo nghễ.

-Tên Việt gian này, đúng là vô duyên mà.

Rin tức tối vì không thể làm gì được cậu ta trong khi Lệ vẫn toe toét cười.

-Hơ, cười gì chứ. Hức.

Lệ không thể ngớt cười, càng buồn cười trước thái độ ngáo ngơ của Rin.

Ngôi trường yên lặng hẳn đi bởi học sinh đã về gần hết, chỉ còn vài đứa chậm chạp hay lấy đồ nên quay lại. Rin và Lệ muôn thừa về muộn. Cổng trường đã không còn ai mới đứng đó chuẩn bị về. Xung quanh chỉ có vài chiếc xe đi lại, quán xá lúc trưa cũng chẳng có người. Thỉnh thoảng thấy bóng dáng vài tên thanh niên nào đó đi qua.

Lúc này Bông hí hục dắt chiếc xe máy ra cổng, trên tay cầm chiếc túi đựng toàn bộ số tiền của lớp và cả số tiền cô để giành được. Cô nở nụ cười hiền lành khi gặp Lệ và Rin đứng trước cổng.

-Chào hai người đẹp, chưa về à.

-Ừ, chơi chút về cũng không muộn, đằng nào chiều cũng nghỉ mà. – Lệ tươi tỉnh trả lời.

-Ồ, tui về trước đây.

Lệ và Rin cùng cười, dơ tay chào.

-Pai, hẹn gặp lại nhá. Hehe. – cười đều.

Lệ và Rin vừa quay đầu đi thì nghe tiếng thét lớn của Bông.

-Cướp, cướp, chết rồi, cướp.

Hai người lo lắng quay lại, tên thanh niên nào đó đã đẩy Bông ngã xuống đất rồi cướp xe và túi tiền cô đang cầm.

-Há, làm sao đây, tiền của tôi. – Bông hét hoảng.

Nhàn từ đâu đó chạy đến, cũng tỏ ra hoảng hốt khi gặp cướp. Lệ chạy lại đỡ Bông đứng dậy, hỏi tình hình.

-Xe của cậu à.

-Ừa. - mãi vội. Trong đó... có cả tiền của lớp nữa. Hức. – khuôn mặt tái xanh vì sợ hãi.

Rin lo lắng nhìn theo chiếc xe, cô hét hải tìm phương tiện gì đó để có thể đuổi theo chiếc xe máy đó.

Chiếc xe ô tô đen dừng lại bên lề đường gần chỗ Rin đứng. Iron oai phong bước ra khỏi chiếc xe, chào hỏi.

-Chào, mọi người, có chuyện gì ở đâu mà mọi người lo lắng quá trời vậy.

Iron chạy sang chỗ Lệ hỏi thăm khi thấy Bông đang hoảng hốt.

Trong lúc cấp bách, Rin chỉ nghĩ ra được mượn xe của Iron.

-Mình phải hành động thôi.

Rin mãi vội nói.

-Iron cho mượn xe chút nhá.

-Huh. – bộ dạng khó hiểu.

Không để Iron kịp trả lời Rin đã chạy sang bên tay lái, đóng sập cửa trước bao con mắt ngỡ ngàng. Iron không kịp nói gì chỉ theo phản xạ mở cánh cửa còn lại ngồi lên xe.

-Cậu định làm gì. - mãi vội hỏi.

Rin không kịp trả lời, nổ máy rồi lên ga đi luôn.

-Huh, cậu biết lái xe hử. – Iron hết sức ngạc nhiên.

Trong lúc đang tập trung, cô không muốn bất cứ ai làm phiền.

-Cậu đừng hỏi, yên đi, tôi sẽ nói cho cậu sau.

Vừa nói xong, tăng tốc xe ô tô để đuổi theo tên cướp. .

Cách lái xe của Rin cũng càng khiến Iron phải ngỡ ngàng bởi cô lái xe như dân chuyên nghiệp. Những đường tránh, né, rồi vượt cũng rất nghệ thuật. Trên mặt thấy rõ được sự quyết tâm bất bằng được tên cướp, không quan tâm dù cho có người ở phía sau. Trông cô lúc này thật cá tính khiến Iron phải ngẩn ngơ không chớp mắt.

-Công nhận lúc cậu tập trung trông quyến rũ thật ấy.

-Thôi đi, khéo miệng vừa thôi.

Rin vẫn vững tinh thần, tập trung để giữ vững tay lái, ánh mắt luôn cảnh giác. Đến đoạn ngã tư, đèn đỏ sắp bật lên mà tên cướp đó đã vượt qua Rin đành phải liều, cắn chặt hai hàm răng, đạp ga tăng tốc khi chỉ còn 1 giây nữa là đèn đỏ bật. Trên đường giờ này thì rất nhiều xe đi lại, Rin vẫn tránh né, luôn lách một cách mượt mà.

-Woa, Rin , cậu đúng là gấu rồi, lái xe cừ phết, rất chắc tay lái. Nhưng... chưa bằng tui. Hehe.

Rin nhếch nhẹ môi cười vẻ hứng thú.

Iron tiếp lời.

-Đấy, hay cậu cứ nữ tính nữa đi, nhưng nữ tính thì không được thể này đâu nha.

Rin vẫn im lặng, cô không muốn để ai đó làm mình mất tập trung. Tên cướp xe phía đang ở rất gần, cô tăng tốc, phóng nhanh đi vượt tên đó, bất thành tình ngộ tay lái, chặn ngang đầu xe hắn. Tên cướp xe hốt hoảng trước tình huống đó, phanh gấp rồi tự đo đường. Rin mãi vội chạy ra khỏi xe.

-Tên ăn cướp, chạy đi. - khiêu khích.

Tên thanh niên đó từ từ đứng dậy bởi vụ ngã xe đã làm hắn bị đau ở bắp chân. Hắn vẫn giữ chắc túi tiền, định bỏ chạy thì Rin nhanh chóng chạy lại đá một phát vào lưng khiến hắn lảo nhủ đo đường.

-Chạy, giỏi thì chạy đi. Giả ngay chiếc túi đó cho tôi.

Thái độ nghiêm túc khiến Rin trông thật cá tính.

Tên đó vẫn ngang ngạnh không trả, cầm đầu cầm cổ chạy. Iron lững thững chặn đầu hắn, tay vỗ nhẹ, nói với Rin.

-Hey, hoan hô Rin. Cậu có thể không xinh hoặc không nữ tính bằng Lệ nhưng cậu thì lại rất cá tính đấy.

-Huh, khen thừa rồi.

Tên thanh niên bí bách bởi cả hai đường chạy đều bị chặn. Hắn lo sợ, vừa ôm chiếc túi vừa vênh vào ra vẻ không sợ, tư thế sẵn sàng giao chiến. Trong khi Iron vẫn thản nhiên khoanh tay trước ngực nói chuyện với Rin.

-Tui chắc cậu lên thay đổi thôi.

-Tại sao.

-Vì cậu... không hợp với gu nữ tính đâu. Hehe.

Tên thanh niên đó càng ngơ ngác khi thấy hai người đứng nói chuyện với nhau còn hắn thì vẫn đứng bất động ở giữa.

Rin đáp lời.

-Hey, tui không thích đấy.

Cô khoanh tay trước ngực, thờ dãi.

-Nay Iron nhận xét mình không xinh, không đẹp, thất vọng quá. Nhưng mà cá tính thì sao chứ. Hey.

-Vậy bảo sao người yêu chưa có.

-Có chút tổn thương nha.

Rin đánh mắt nhìn người mình từ dưới lên.

-Theo như Iron nói cũng đúng. Mình thì đâu đến nỗi đâu thế mà ... lại được nhiều zai tán mới chết chứ. — thái độ hết sức ngây thơ.

Câu nói khiến Iron phát hoảng.

-Ôi trời, lậy người. Tôi lại tưởng người kêu là không có người yêu chứ.

-Huh, ai bảo, tự cậu nghĩ ra à.

Tên thanh niên đứng giữa nhân cơ hội hai người đang tranh cãi nhau không để ý định chạy nhưng vừa đi một bước cú đâm của Rin đã đến trước mặt. Hắn hoảng hốt ngã xuống đất, làm rơi chiếc túi của Bông.

Rin thì nhặt chiếc túi của Bông còn Iron tóm cổ hắn đứng lên, nhưng hắn quá xảo trá, vờ nghe lời Iron rồi giằng tay Iron chạy biến.

-Nè, nè, ai cho người chạy đấy, phải theo ta lên phòng chứ.

Rin kéo tay Iron ngăn cản.

-Thôi, đừng đuổi theo mà, để hắn đi đi.

-Được rồi.

Iron nhớ ra điều mà cậu đang tò mò.

-Rin, sao cậu lái được xe vậy? Ngờ ngàng ý nha.

Câu hỏi này khiến Rin khó giải thích, cô nói đại.

-À, bình thường, tui học từ người quen thôi.

-Người quen. – về hoài nghi đầy trên mặt. Người nào mà có tâm cỡ vậy, dẩy cậu lái xe cừ quá à.

-Hehe, Max, tay đua số 1 đất nước.

Iron sầm mặt rồi lại cười lớn lên.

-Hahaha.

Rin cũng gật nhẹ đầu cười theo. Tiếng cười ngưng hẳn khi Iron nói.

-Nói xạo. Ai tin.

-Ồ... không tin thì thôi đi. Hức.

Rin cố ý tìm cách đánh lạc hướng câu hỏi.

-À bây giờ sử vụ này sao đây.

-Thì... cậu mang xe và túi về cho Bông, còn tôi thì... phải đưa người phụ nữ trong xe đi đã kéo muộn.

-Huh. Cái gì, trên xe có người sao? - hốt hoảng, đưa tay bịt miệng.

Rin điều chỉnh cho cánh cửa xe tự động mở, người phụ nữ lớn tuổi ngồi trên ô tô đang ngất ngưỡng bởi lái xe quá nhanh.

-Đó.

-Hờ... – Rin thật sự thấy lo cho người ngồi trong xe.

Cô chạy lại hỏi thăm

-Bác, bác có sao không. - giả bộ lễ phép.

Người phụ nữ úp mặt vào chiếc khăn giấy bởi chuyến đi đã làm bà hoảng hốt. Bà xua nhẹ tay ra hiệu không sao để Rin yên tâm. Phong cách ăn mặc giản dị nhưng những hành động của bà trông rất quý phái. Chắc hẳn là phu nhân của ông chủ tịch tập đoàn nào đó.

-Bác không sao là tốt rồi.

Cánh cửa đóng xe đóng lại, Rin cũng thấy yên tâm.

-Rin, tôi phải đưa bà ấy đi đã, cậu về sau nha.

-Ừ, ok đi đi. – vui vẻ đáp.

Iron cười tủm, trèo lên xe nổ máy đi ngay, cũng không quên thò cánh tay vẫy chào Rin.

-Ồ, đi cẩn thận nhá.

Rin nhìn theo chiếc xe, nhìn chiếc túi mình vừa lấy lại được cảm thấy thật hãnh diện bởi đã làm được một việc tốt. Cô chắc ra khi nhìn chiếc xe máy nằm mà Iron đã dựng lên cạnh mình. Và điều đáng lo là... Rin không biết đi xe máy. Cô tức giận, hét lớn theo hướng chiếc xe của Iron đang đi.

-Iron, đứng lại, cậu biết tay tui đây.

Cô thò mạnh trên khuôn mặt nhăn nhó.

-Trời ơi, tên Iron xấu xa, cố tình trêu đùa mình đây. Bảo sao nay tốt thế, đi còn chào nữa. - giọng chán nản. Chẳng lẽ lại dắt à, đi vào đoạn đường này lại vắng quá chứ. Hey.

Iron vừa lái xe vừa tươi cười bởi vừa chọc được Rin. Người phụ nữ ngồi phía sau xe hỏi.

-Iron, cháu làm sao mà cứ cười tủm một mình vậy? - giọng nhẹ nhàng.

-Không có gì đâu mà. Bác có sao không vậy?

Người phụ nữ đó cười một vẻ đôn hậu.

-Không sao, hơi đau đầu chút. Mà... cô gái đó có phải cô gái lần trước...

-Đúng rồi bác.

Bà chưa cần nói Iron cũng đủ biết bà định nhắc đến người đỡ giúp bà hộp đồ.

-Cô bé mỗi lúc một khác, lần trước nữ tính vậy, sao nay lại quá cá tính rồi.

-Hey, đây là bác không biết đấy thôi.

-Biết gì.

-Cậu ta á, có mà là chúa bày trò thì có, chỉ có Ren con trai bác hay gây chuyện may ra trị được cậu ta.

-Há, vậy sao. – trong lòng bỗng thấy phấn khởi.

-Sao... bá có vẻ phấn khởi thế.

-Thế à, ta có sao?

-Có.

-À mà nè, thằng Thiên như thế nào với cô bé này vậy? – tò mò.

Iron vừa lái xe vừa kể.

-Ren á, công tử đào hoa, bao nhiêu cô gái phải ngã phục dưới chân cậu ta nhưng... cô bé Rin này rất kì quái.

-Ở chỗ nào.

-Cậu ta... không ưa Ren một chút nào, mọi việc làm của Ren dù tốt hay xấu thì cậu ta cũng cho là giả tạo và có khi còn ghét Ren ý chứ.

-Oh, vậy à. – khuôn mặt tươi tỉnh hẳn. Sao nữa.

-Nhìn bên ngoài cho cháu cảm giác thấy cậu ta không sợ trời, không sợ đất hay sao ý. Đứng trước hiểm nguy thì rất bình tĩnh.

-Cô bé thú vị đấy.

-Hơn nữa, theo phiên diện của cháu cậu ta ngày càng để lộ tài của mình, mặc dù cậu ta nhà rất nghèo.

-Vậy hử. - thấy tò mò.

-Vâng, vay nợ chồng chất.

-Sao cháu biết.

Iron gãi đầu gãi tai, lúng túng.

-Thì ờ... cháu nghe đồn đại vậy.

-Còn thằng Thiên, nó có ý gì không?

-Lúc đầu cậu ta cũng không ưa Rin bởi Rin hay chống đối nhưng giờ... chắc cũng chút thay đổi.

Iron vừa lái xe vừa kể những chuyện cho người phụ nữ phía sau nghe.

Bà rất muốn nghe những chuyện có liên quan đến Ren. Và người phụ nữ này tên Lan Anh, là mẹ thứ hai của Ren. Ren đã mồ côi mẹ từ nhỏ, bố cậu không lâu sau đã lấy vợ mới và người phụ nữ này đã lên làm mẹ kế của Ren. Một phần tính cách trong con người Ren thay đổi một phần là do bố đi lấy vợ khác. Cậu không những không ưa, ghét bỏ người mẹ kế này mà còn tức giận luôn cả bố mình. Nhưng dù thế người mẹ này rất tâm lý, có tấm lòng bao dung cao cả. Bà rất quý, rất thương Ren coi cậu như con ruột của mình mà chăm sóc, nhưng đối lại chỉ là sự lạnh nhạt, thờ ơ của Ren. Phiên hơn là Ren không hề coi trọng điều đó, cũng chưa bao giờ đáp lại tình yêu thương của bà.

-Đúng là mỗi người một hoàn cảnh. Iron à.

-Đúng đấy bác.

-Bác rất tự hào khi có đứa con giỏi giang như Thiên nhưng thật buồn khi nó không coi bác là mẹ. - hạ giọng, trên mặt bà lộ rõ sự lo âu và buồn phiền.

Iron thông cảm cho bà bởi nói đúng ra cậu là cô nhi được nhận nuôi nên cậu rất ngưỡng mộ Ren. Ren có cả mẹ, cả bố yêu thương nhưng lại không biết chân trọng họ.

-Iron, bố mẹ cháu sao rồi. – quan tâm

-Họ à. - giọng lạnh nhạt dần. Họ đi làm hết, vẫn ở cách xa nhau.

-Còn anh cháu thì sao?

-Anh ấy á, cháu không có thông tin gì cả. Gần đây anh ấy liên lạc cho cháu nhưng bố cháu phát hiện nên anh ấy đã ngừng liên lạc với cháu luôn rồi.

-Hey, cái thằng này thiệt là. Giờ cháu ở một mình à, cháu có giận bố mẹ cháu không? – nhẹ nhàng hỏi.

-Hi, không, cháu yêu thương họ con chẳng hết nữa là, nếu không có họ làm gì cháu được ngày hôm nay chứ. Họ không phải ruột thịt nhưng họ rất yêu thương cháu.

-Đấy, vậy là tốt rồi, cháu là người phải được hưởng sự yêu thương mà.

-Thế mà vẫn có người không cháu bác ạ.

Bà tò mò.

-Oh, ai vậy.

-Chẳng hạn như Aly, đứa mà hay bám theo Ren đó.

-À, con bé đó hả, cháu... cũng thích nó sao? - hỏi thăm dò.

Iron áp úng, toét miệng cười.

-À, thì là... đúng... vậy bác à. Bọn cháu có đi với nhau từ lúc cháu chưa chuyển trường mà.

Bà Lan Anh chỉ cười nhẹ, một điệu cười sang trọng, quý phái mà rất nhẹ nhàng.

Chỉ khổ cho Rin, cô lúi húi dắt chiếc xe máy của Băng, có khóa mà không thể đi. Trời thì nắng, không khí thì ngột ngạt khó chịu. Mồ hôi chảy đầm trên trán cô.

-Sao nay nóng quá vậy, đáng lẽ đoạn này trời phải âm u để nhân vật chính như mình đỡ mệt chứ. - vừa đi vừa càu nhàu.

Cô quay ngang quay dọc để tìm kiếm sự giúp đỡ, quay lại phía sau thấy xuất hiện xe của mấy anh cơ động thành phố khiến có chút bối rối.

-Mấy người này chắc đi tuần đây. Họ đi về đâu ta. – suy ngẫm

Một ý tưởng nảy sinh trong đầu khiến cô sốt sắng.

-A, có rồi.

Đội hai người cơ động ngồi trên xe gần đến, cô chống xe, vẫy tay gọi.

-Mấy anh máy cho em nhờ chút.

Hai người cơ động nghe tiếng gọi ngơ ngác nhìn nhau rồi cũng dừng lại trước Rin. Anh chàng cơ động trẻ tuổi ngồi phía sau xuống xe, thái độ nghiêm túc, giơ tay chào.

-Chào chị, có việc gì không?

Rin lúng túng, bỗng trong đầu xuất hiện tình huống của gái của Iron mấy bữa trước.

“Rin tình cờ có việc ghé vào công viên, vừa đặt chân vào trong đã thấy một đàn con gái xoay quanh Iron khiến cô ngạc nhiên hết mức.

-Em là Yến đúng không, nhận ra anh không?

Cô gái trắng trẻo ngồi được Iron khoác vai ngơ ngác.

-Ừa, sao anh biết em, chúng ta đã gặp nhau đâu.

-Ay, em nhớ lại đi, gặp rồi mà. Thế nên nay chúng ta lần quen chính thức thôi. - giọng nhỏ nhẹ, nịnh nọt.

Rin chỉ cười khinh, đi thẳng lại trước mặt Iron.

-Cậu làm gì đấy.

Iron không chút ngạc nhiên cũng không giải thích mà còn trêu ngược lại.

-Oh, ai đây, hay người yêu cũ vậy ta.

-Hey, mấy chiêu tán gái của cậu hài quá à. – chép chép, lắc nhẹ đầu.

-Thôi đi bà cô, tui mà ra mặt thì không phải tán các em cũng đổ hết. Phải không?

Cậu nháy mắt mấy cô gái ngồi cạnh khiến họ sung sướng hô ầm lên.

-Ôi, chịu rồi.

Cô thờ dài trước những trò lăng nhăng của đám quý tử nhà giàu”

Đó là sự việc cách đây mấy ngày nhưng việc tán gái của Iron cũng có thể được. Rin đánh mất trộm nhìn chiếc thẻ của anh chàng đang đứng trước mắt rồi tươi cười nói.

-A, xin chào anh Bá Duy.

-Chị biết tôi à.

-Anh với em gặp nhau rồi mà.

-Xin lỗi thực sự tôi không nhận ra, hay chị bị tôi bắt một lần rồi đúng không?

Nghe xong câu nói năn nỉ. “Đúng là bệnh nghề nghiệp, ngoài biết những người anh ta bắt thì không biết ai nữa hay sao ý” – Rin nghĩ bụng.

-À, vậy anh không nhớ rồi, vào chủ đề chính luôn nha.

-Là việc gì, hay... chị muốn kiểm tra giấy tờ.

Rin lúng túng, nhìn anh chàng trước mặt rồi lại nhìn người cơ động lớn tuổi hơn ngồi trên xe đang đánh ánh mắt nghi hoặc vào cô.

Ở cổng trường, Bông, Nhân và Lệ vẫn đứng chờ, Nam và Việt vì vậy cũng ở lại theo. Bông bần rùn chân tay, khuôn mặt tái nhợt không chút cảm xúc. Nhân phải đỡ Bông, giả bộ khuôn mặt quan tâm.

-Cậu có gắng lên, không sao đâu mà. - cười đều.

Miệng thì nói nhưng ánh mắt tỏ rõ sự thích thú nhưng không ai để ý được bởi họ cũng đang lo cho cả Rin.

Chiếc xe ô tô con dừng lại trước mặt họ, Iron và Ren sang chánh bước khỏi xe.

-Mọi người vẫn còn ở đây à. – Iron tò mò.

Lệ vênh mặt bởi trên danh nghĩa cô vẫn đang là chủ của Iron.

-Sao cậu ăn nói hách dịch thế hửm. Đang đợi xem Rin có lấy được xe cho Bông không nè.

Hai anh chàng mới để ý thấy Bông thật đáng thương, mặt mũi tái xanh vì sợ hãi.

-Quả này này mà mất thì... tôi tôi. – xúc động không nói lên lời.

Lệ bảm vai an ủi, động viên.

-Cậu đừng lo, chắc chắn không sao đâu.

Iron tươi cười thông báo.

-Bạn là Bông đúng không. – cúi nhẹ người hỏi Bông.

-Ừm...

-Xe và túi của bạn... Rin đã lấy rồi.

Bông tươi tỉnh hẳn lên như cây héo được tưới nước.

-Thật à, thật ư? May quá,cảm ơn cậu nhiều lắm.

Bông như sắp phát khóc vì sung sướng, cầm tay chắc tay Iron lắc lắc.

-Cảm ơn cậu đã báo tin.

-Ồ... ờ...

Đám bạn đứng cùng mừng thay nhưng giường như Nhân lại rất khó chịu, ánh mắt căm phẫn.

-Lại con nhỏ Rin lập công rồi – thái độ căm ghét, lại còn trước mặt hai người con trai đẹp mê hồn thế này nữa chứ. - nói nhỏ đủ để mình cô nghe thấy.

Việt để ý thấy Nhân lăm bắm một mình liền gọi.

-Ê, mự mượp.

Nhân đang tập trung suy nghĩ nghe có người gọi giật nảy mình.

-Há, tôi... tôi. Mà ai cho cậu gọi tôi như thế hả. – giọng chanh chua.

-Haha, tôi gọi mèo mướp, tự nhiên cậu trả lời đó thôi. Buồn cười.

Nhân không thể cãi lại dù rất ức chế.

Ren đứng dựa vào cửa xe ô tô, khoanh tay trước ngực, thái độ thờ ơ, lạnh nhạt.

-Có gì đâu chứ. Mà... cậu ta đâu.

Nhắc đến mới nhớ, Rin đã dắt xe đi đến đây trước mà giờ này lại chưa thấy đâu.

-Quái, tên này đi đâu ta. – cau mày suy nghĩ.

Nam nhìn từ xa thấy chiếc xe cơ động và phía sau cái xe cơ động đáng người nhỏ nhỏ rất giống Rin.

-Kìa mọi người nhìn xem, đó có phải..

Cả đám hướng mắt theo hướng Nam chỉ, ngỡ ngàng khi người ngồi phía sau chính là Rin.

Bông bắt đầu thấy sợ hãi bởi cô không có bằng xe máy, lần này mà bị tóm thì đồng tiền.

-Thôi số nhỏ rồi. Động đến cảnh sát luôn là toi rồi. Đường này là về trụ sở rồi.

Cả đám hướng mắt về phía Rin, cô không chút lo lắng mà còn rất hồn nhiên. Hai xe máy đi song song, anh chàng cơ động lớn tuổi trở, anh chàng còn lại thì đi xe của Bông. Cả hai xe dừng lại bên vệ đường gần trường học.

Rin xuống xe, định tháo chiếc mũ một cách thật dịu dàng như trong phim nhưng hải nỗi cái dây gài bị dắt làm cô loay hoay mãi không mở được.

-Để anh giúp cho.

Anh chàng cơ động trẻ thể hiện sự ga lăng, anh nhẹ nhàng.

-À vâng cảm ơn.

Chiếc mũ bãi hiểm được anh ta tháo một cách dễ dàng.

“Đúng là có bàn tay zai vào có khác, cái mũ cái này”

Rin nhìn hai cơ động một lượt cúi nhẹ đầu.

-Cảm ơn các anh đã giúp.

Tuy có chút hài hước ở đây nhưng người cơ động lớn tuổi vẫn nghiêm túc nói.

-Không có gì, công an là vì nước vì dân mà.

Nói xong cả hai người giờ tay chào đúng phong cách của một công an cơ động.

- Việc em giúp người khác thật cao cả, cứ cố gắng phấn đấu nha.

Rin rất thích thú khi được khen.

- Nhưng mà... sắp đến tuổi người lớn mà xe máy không biết đi là không được đâu đấy.

Câu nói khiến cô hăng, ngượng ngao chỉ cười gượng cho qua chuyện.

- À, rồi. Chào các anh.

Hai cơ động lại lên nổ máy phóng đi trước bao con mắt kì lạ của đám bạn đang nhìn theo.

Rin lục cục đeo chiếc mũ bảo hiểm của Bông ở vị trí cũ, dắt xe sang bên chỗ đám bạn mình đang đứng.

- Oh, xin chào mọi người, tôi đã trở về.

Bông mừng rỡ chạy lại ôm chiếc xe rồi cầm luôn cái túi mà Rin đưa.

- Ôi, hạnh phúc quá, cảm ơn cậu rất nhiều Rin ạ.

Đám bạn thấy cả Rin và xe đều không sao cũng thấy yên tâm. Iron tò mò, hỏi.

- Nhưng mà... mấy tên cơ động đó là sao.

Việt cũng đăm chiêu.

- Ủa, mà cậu quen họ à.

Rin chỉ cười nhẹ, hồn nhiên nói.

- Đâu có, vì... tui không biết đi xe... — hạ giọng, khiêm tốn. Nên thấy mấy anh cơ động đi qua gọi lại nhờ anh ấy mang xe về đây ý mà.

Nam há hốc mồm.

- Thật bá đạo Rin à, lại còn gọi cả công an mà nhờ nữa.

Ren không để ý vẫn thái độ lạnh nhạt, cười khinh một cái.

- Có mà điên thì có.

Nghe câu nói biết ngay là Ren đang muốn nói đến mình nhưng cô không muốn quan tâm đến Ren mà chỉ để ý những câu khen ngợi của đám bạn.

- Tôi lại tưởng cậu quen mấy người đó. Họ có hỏi gì đến bằng không.

- Tôi còn không biết đi xe lấy đâu ra bằng. Hấn có hỏi, tui bảo là để trong cốp xe nhưng...

Bông chen ngang.

- Đúng rồi, trong cốp xe, ngoài bằng ra thì giấy tờ ở hết trong đó.

- Ủ, biết vậy nhưng mà...

Tất cả hồi hộp, tập trung lắng nghe Rin kể.

- Nhưng mà... tôi không biết mở cốp.

Tiếng chán nản vọng lên.

- Ôi trời ơi.

Nhàn đứng bên cạnh cảm thấy như mình bị ra rìa, mọi người luôn tập trung vào Rin không ai hỏi han hay qua tâm cô đang nóng bức đứng chờ.

- Thôi đi. Nè mấy bà, chiều nghỉ thì đến trường học múa nghe chưa. - giọng chua ngoa, điệu bộ.

Bông gật đầu thích thú trong khi Rin lại khó chịu.

Ren lên tiếng.

-Khoan đã.

Cả đám tò mò hướng hết tầm nhìn về phía Ren.

-Cậu ta... chiều nay đi học, không đi được. – thái độ lạnh lùng.

Nhàn thấy khó xử bởi người bỏ lời là Ren.

-A... vậy thì... – cô ấp úng.

Rin không chút ngập ngừng, từ chối ngay.

-Ê ê, tôi không đi học đâu. Tôi sẽ đi với cậu Nhân ạ. - rất quyết tâm.

-Hơ, vậy thì... cũng được. – được thể tỏ vẻ.

Nhàn đồng đánh rời khỏi đó trước bao con mắt không ưa cô.

Rin cố tính nhìn vu vơ không để tâm đến Ren dù biết cậu ta đang đánh mắt nghi hoặc nhìn mình.

-Cậu được đấy Rin.

Ren có kìm nén con tức, trong khi Rin hớn hở vì vừa lập công lại còn chọc tức được con người khó ưa.

Ren không nói thêm lời nào, nháy Iron lên xe rồi phóng đi ngay dù cho Lệ có kêu la.

-Iron, cậu đứng lại cho tôi, đứng lại đã.

Rin tò mò.

-Cô bạn xấu xa, sao đấy.

-Cậu xấu thì có ý. Bây giờ tui mới nhớ ra, cậu ta lấy áo tui mặc chưa trả.

-Há, áo gì?

Nói nhỏ vào tai Rin.

-Cả trong lẫn ngoài luôn.

-Há. – ngạc nhiên hết sức.

Lệ kịp bịt miệng Rin lại trước khi cô kêu lên.

Bỗng mừng rỡ, bỏ túi kiểm tra số tiền.

-May quá, không mất.

Nam đập nhẹ vai an ủi.

-Không sao rồi bạn.

-Hay tiện đây tui mời mọi người đi ăn nha.

-Ok.

Cả đám đồng thanh.

-No gua ri.

-Ờ ờ... ăn free, wa ngon.

Đám bạn nhìn nhau cười thỏa mãn.

Ren cùng Iron cùng ngồi trên xe, Iron tâm trạng có vẻ đang rất thư thái, còn vừa ngồi vừa huyt sáo. Trong lúc Ren vừa cầm tay lái vừa bực dọc.

-Nè, sao bực cái gì vậy.

-Hey, đứa con gái nghèo đó tưởng mình cao quý lắm sao, cứ thích chống lại tôi.

-Haha, tưởng gì. Nhưng mà... cậu ta là một trong số hiếm người mà làm cho Ren phải tức giận đấy.

-Cái gì?

Iron vẫn ung dung.

-Thì đó, cậu luôn giữ được bình tĩnh trong mọi tình huống nhưng đối với cậu ta thì..

-Thì sao?

-Không kiềm chế được chứ sao. Hay lại có ý với người ta rồi.

Ren không thừa nhận bởi cậu không thể thích một cô gái tầm thường. Iron càng nói càng làm cậu thêm bực.

-Thôi đừng nói nữa.

Iron cố tình đều đều.

-Hơ, nếu cậu bảo cậu ta tầm thường thì cũng không đúng. Cậu ta thú vị mà.

-Huh. – về mặt khó hiểu.

-Rất cá tính, giữ uy tín, biết giúp đỡ người khác hết mình, lại còn nhiều tài nữa chứ.

-Gi?

-Bắn bi-a thì quá đỉnh, lái xe thì cực ngầu, về phòng thủ thì khỏi nói đồ ai động vào được cậu ta.

-Trong mắt cậu, cậu ta lợi hại vậy sao?

-Không phải mà là thú vị, càng càng phát hiện những điểm đặc biệt của cậu ta. Cứ nhìn ánh mắt cậu ta đi, thật sắc nhọn và luôn tư thế phòng thủ như... anh em mình vậy.

-Hey, làm gì cứ tôn người ta lên thế.

Iron càng nói thì Ren càng bực.

-Còn gì cậu nói nốt đi. Mà cậu ta giữ trữ tín ở đâu.

-Thì cái vụ ở quán bar gặp thằng Minh Đơ đó, Rin làm bẩn áo nó nên cậu ta đã hứa làm sẽ trả lại cái áo như ban đầu mà.

-Đúng là khủng, cái áo đó ngoài mua mới ra thì không giặt được đâu.

-Không biết nhưng sáng nay cậu ta nhắn tin hỏi nhà tên đó để gửi áo cho hắn đấy.

Ren cười khinh, thái độ lạnh nhạt không muốn quan tâm.

Buổi chiều, vừa đúng 2 giờ Rin rời khỏi nhà đến trạm xe bus. Trời nắng oi, thỉnh thoảng mới có cơn gió nhẹ thổi mấy chiếc lá khô trên đường. Cô quay trước ngó sau cảnh giác, bỗng thấy chiếc xe mang biển số quen thuộc liền đoán ngay là Ren.

-Cậu ta lại tìm mình, đúng là phiền phức mà. – thái độ khó chịu.

Chiếc xe mà Rin thấy dừng ngay bên vệ đường, Ren kiêu hãnh bước ra khỏi cánh cửa xe.

Thái độ Rin rất lạ, thấy Ren bước ra đi về phía mình cô hoảng hốt liền chạy khỏi đó.

-Nè, Rin đứng lại. – Ren gọi lớn.

Rin vẫn cố chấp, cô muốn thoát khỏi Ren nên cố gắng chạy. Đúng lúc chiếc xe bus dừng lại đón khách, cô chạy ngay lên và để Ren ở phía sau.

-Hơ, pai pai nha.

Cô vẫy tay chào Ren qua khung cửa kính, cười một cách mỉa mai cố ý trêu chọc Ren.

-Hơ. - cười một cách hồn nhiên.

Đi được một đoạn xe bỗng phanh gấp khiến Rin chút nữa đập đầu vào thành ghế.

-Ái za, có chuyện gì vậy.

Tiếng xôn xao vọng đến khi họ thấy phía trước là một cậu thanh niên đang đứng giữa đường chặn đầu xe bus. Rin ngỡ ngàng và càng hốt hoảng khi thấy người đó là Ren. Thái độ cậu ta vẫn tỏ ra khinh người, ánh mắt vẫn lạnh lùng không chút sợ hãi.

-Tên này làm gì đây? – tò mò.

Người lái xe đã biết về Ren nên ông ta mãi vội ngo đầu khỏi cửa xe hỏi.

-Cậu Thiên, có chuyện gì không?

Ren cười khinh, lớn tiếng.

-Tôi muốn tìm bạn gái tôi.

Người lái xe lớn tiếng hơn để Ren có thể nghe rõ.

-Bạn gái á, ở đâu?

-Trên xe ông đó. Nhìn xem trên xe chỉ có duy nhất một cô gái thì là ai chứ.

Rin e ngại đánh mắt nhìn quanh xe. Quả thật trên xe toàn ông bà già, phụ nữ và cả trẻ em.

-Há, đùa à. - sững sờ.

Tất cả ánh mắt trên xe tập trung hết vào Rin khiến cô càng thêm ngượng không biết nói gì đến lúc lái xe lên tiếng.

-Cô bé.

Nghe tiếng gọi như phá vỡ bầu không khí đang căng, nắm bắt cơ hội đánh lạc hướng sự nhìn của hành khách trên xe.

-À dạ. Sao vậy chú.

-Ồ... bạn trai cháu kia, cháu ... có thể xuống không?

-Ồ, không cháu không xuống đâu, sao chủ xe lại đuổi khách mình xuống được chứ. – nhăn nhó.

Người lái xe có vẻ rất khó xử bởi một bên là thế lực lớn của Ren còn một bên là đạo đức nghề nghiệp.

-Làm ơn, cháu xuống đi... giúp chú một lần này thôi không thì... Tên đó...

Rin phân vân, cô không muốn xuống xe nhưng cũng không muốn người lái xe phải khó xử. Cuối cùng quyết tâm lắm cô mới quyết định đứng dậy ra khỏi xe bus.

Người lái xe có vẻ đã yên tâm trở lại, tuy thấy hơi có lỗi nhưng cũng hơn là đáp tội với con người có thế lực như vậy. Chiếc xe nổ máy đi ngay.

Rin nhăn nhó vì phải xuống xe giữa trời nắng. Ren lái xe từ đầu đó đến ngay sát chân Rin khiến cô hãi phải lùi ra sau.

-Chào.

Ren mở cửa kính xe, ngo đầu ra ngoài.

-Cậu...sao cứ thích trêu đùa tôi là thế nào? – khó chịu.

-Tôi thích vậy. Lên xe đi. – thái độ lạnh lùng.

Thái độ tự mãn của Ren khiến Ren trong mắt Rin như một con người xấu xa, vô đạo đức. Cô không muốn đi cùng Ren bởi những việc làm của cậu khiến cô càng khó chịu.

-Hừm, không. – khó chịu

Cô không để ý đến Ren mà vẫn tiếp tục đi bộ. Không chần chừ lâu, Ren mở cửa ra khỏi xe chạy lại bế thốc Rin vào trong xe cho dù cô có kêu gào hay dấy dụa.

-Bỏ tôi ra, cậu định làm gì vậy, đừng thấy tôi hiền lành mà bắt nạt nhá.

Ren để Rin ngồi bên tay lái, đóng sầm cửa lại.

-Sao lại để tôi ngồi trước bánh lái chứ.

Ren vòng lại, ngồi ghé bên.

-Nghe nói... cậu lái xe cừ lắm, đó, lái đi.

-Cái gì. – khó hiểu.

-Lái xe đi.

-Đi đâu chứ.

Ren quay sang, ánh mắt đầy sự mờ mịt, tiến sát lại gần Rin

-Vậy theo cậu là đi đâu. – nói từ từ, chậm rãi.

-Không nói ai biết. – lơ lơ. Cậu... định làm gì tui. - vờ sợ hãi.

-Há, nhìn lại nhan sắc của cậu với của tôi đi, tôi có thể làm gì cậu chứ.

-Vậy thì...

Ren nghiêm túc ngồi dựa vào ghế, nói.

-Đến nhà Iron. Nè, lái xe cẩn thận đấy.

-Hừ.

Rin càng khó chịu nhưng buộc phải nghe lời Ren. Cuộc giao lưu văn nghệ sắp đến mà cô trong nhóm còn chưa tập được gì lại còn phải lẻo đẻo theo cái tên phong lưu này mới chán.

“Bực thiệt” – Rin nghĩ bụng.

Rin cau mày, mở khóa nổ máy rồi chậm rãi cho xe di chuyển, lái vẹo sang bên lộ rồi lại đánh võng sang bên kia. Tốc độ như rùa bò.

-Nè, cậu định chống đối hả. Đi kiểu gì đấy.

-Há, vậy cậu định thế nào, tôi chỉ đi vậy thôi, ai bảo để tôi lái, đâm vào đâu thì đừng trách nhá.

-Cậu... cái xe của tôi có làm sao thì... cậu đèn gấp đôi đấy.

-Há.

-Có bảo hiểm rồi, nếu ai cố tình làm hư xe phải bồi thường gấp đôi đấy. - cảnh cáo.

-Há. – hốt hoảng. Vậy ai giám chơi.

-Hừ, sáng nay cậu lao với vận tốc bàn thờ mà, sao bây giờ có vẻ sợ hãi vậy. Đi chậm như con rùa.

-Cái đó... – lúng túng không biết phải giải thích thế nào.

-Lái cẩn thận đấy.

Câu nói khiến cô càng lo lắng. Hít một hơi thật sâu lấy tinh thần, thái độ nghiêm túc.

-Thề với cậu không để xe cậu đâm vào cột điện đâu nên tâm tôi sẽ lái cẩn thận.

-Còn nếu có công an thì...

-Thì đi lối khác, không thì đi xin họ thôi.

-Hum, để xem. Nếu không thì sao?

-Thì tôi sẽ chăm chỉ nghe cậu dạy học. Được chưa. Hừm.

-Hừ, tin được không?

-Hey, tin tưởng đi. Nữ nhi đại trượng phu. Ngũ mã phanh thây.

Ren cau mày.

-Cái gì, phải là tứ mã nan truy chứ. Dốt còn bày đặt chơi chữ. - cười nhẹ.

Rin ngó người bởi biết mình đã nói sai.

-Ồ hơ, ừ thì cứ cho là vậy đi. - áp ứng.

-Tập trung lái đi.

-Ồ ờ.

Cái xe kì quái, Rin càng cố lái thì càng cảm thấy mình không thể điều khiển được nó. Bỗng có trường ngại vật trước mặt, Rin tròn mắt sợ hãi, không tự chủ được tay lái. Ren nhanh chóng ôm Rin vào lòng mình như muốn bảo vệ cô, tiếng phanh gấp rồi tiếng sầm...ầm... lớn. Chiếc xe đâm vào cột điện gần đây. Đầu bị bung, khói bay ra tó tung.

Rin mở hé một bên mắt xem tình hình, cô lo lắng khi xảy ra tai nạn cho cái xe.

-Há.

Ren vẫn còn ôm chặt Rin

Cô không hiểu, cũng không thể giải thích vì sao một cảm giác an toàn khi trong vòng tay của Ren.

Ren quan tâm coi Rin như một cô gái yếu đuối cần được che chở.

-Nè, cậu không sao đấy chứ. - nhẹ nhàng hỏi.

Dù biết Ren đã giúp mình nhưng cô không muốn thể hiện một chút cảm kích trước Ren, tỏ ra khó chịu đẩy Ren ra.

-Ai mượn cậu ôm tôi chứ.

-Nè, tôi không vậy chắc cậu ngóm lâu rồi đấy.

Ren thở mạnh, chỉ vào đầu xe.

-Đó, thấy đấy. Giờ thì làm sao đây hử bạn Tiểu Anh. Ngũ mã phanh thây của bạ đâu rồi.

Rin ngượng ngùng, mắt đảo lên đảo xuống lia lia, phồng nhẹ hai bên má.

-Cái đó – lúng túng.

-Cậu định đền kiểu gì đây.

-Chăm ba chăm Hi, cái này... – cười gượng, không biết trả lời thế nào.

Thái độ lúng túng của Rin khiến Ren cũng phải phì cười.

-Theo như ngũ mã phanh thây của cậu, giờ thì đi học nhá. Ok.

Như lời đã nói cô đành gạt nhẹ đầu miễn cưỡng, vẻ mặt đầy sự khó chịu.

Sau khi rời khỏi nhà Iron thì Rin lại tiếp tục đi lấy chiếc áo để đưa cho cái tên đã trêu ghẹo mình trong quán bar đợt trước.

Chập tối, cái quán bar Ren hay ngồi đông đúc người ra vào, tiếng nhạc thì âm ỉ.

Ren chập choạng chạy đến từ con đường bên cạnh, vừa đi vừa tháo chiếc mặt nạ vất sang một bên đường, cởi cả chiếc áo mình đang mặc vất trong bồn cây. Cậu đang bị hai tên phía sau theo dõi, có thể hai tên đó là người của BIP. Ren không ngần ngại, đánh lạc hướng bọn chúng rồi chạy ngay vào quán bar.

Hai tên áo sơ mi đen kít, trên ngực có gài hiệu BIP đứng trước cửa quán bar gần đó. Hai tên nhìn nhau, không bảo mà cùng tháo chiếc huy hiệu trên áo xuống rồi cùng chạy vào trong quán bar. Hai tên thô kệch, bên tai vẫn đeo tai phone nhỏ để liên lạc. Trong quán bar tiếng nhạc âm ỉ, ánh sáng đèn nhấp nháy loạn xạ, lúc sáng lúc tối khó mà tìm được người. Hai tên chia nhau ra hai bên, ánh mắt luôn dò tìm, cảnh giác với mọi thứ xung quanh. Nhưng

giường như hai tên đã mất dấu người mà mình đang theo dõi. Họ không thể phát hiện ra ai khả nghi trong tất cả đám người đang nhảy nhót điên cuồng.

Hai tên thận trọng, từ từ đi hết một vòng quanh quán, cả tầng trên tầng dưới nhưng không phát hiện ra điều gì khả nghi. Cả hai không hẹn mà cùng gặp nhau dưới tầng 1 của quán. Cô gái nào đó ăn mặc rất sexy, bộ váy ngắn hở một nửa bộ ngực căng tròn, đồng đánh bước lại phía hai tên áo đen. Giọng là lướt.

-Chào hai chàng men lì, hai anh... có muốn ngồi nói chuyện với em chút không. – nháy một bên mắt.

Cô gái đi lại gần, khoác tay cả hai tên, đôi mắt đen quyến rũ nhìn hết người nọ đến người kia. Một tên áo đen hồi hộp khi cô gái đứng gần, nhìn một nửa bộ ngực cô gái hở ra ngoài khiến hấn chảy máu mũi lúc nào không biết, người bần rùn không còn sức. Nhưng tên kia vẫn tỉnh táo, hấn không bị mê hoặc trước sự sexy của cô gái đó. Hấn sầm mặt, gỡ tay cô gái trên người mình rồi giả hiệu cho tên kia.

-Chúng ta đi thôi. - giọng kiên quyết.

Hai tên phải rời khỏi, cô gái đó chỉ đánh ánh mắt sắc sảo đầy mưu mẹo nhìn theo hai tên đó. Lúc này, Ren mới từ trong xuất hiện, đứng bên cạnh cô gái.

-Em làm tốt lắm.

Cô gái đó quay sang Ren, ánh mắt trêu mến.

-Tất nhiên, em là ai chứ. Mà... em đã giúp anh thì... anh phải bồi dưỡng cho em đi chứ. - giọng nhẹ nhàng.

-Giờ đây. – cách nói thân mật.

-Tuy chúng ta là bạn nhưng... cũng không thể bớt phần này.

-Vậy thì... hôn nhá.

-Cũng được. – có vẻ thích thú.

-Vậy, em... nên thích anh đi chứ.

-Ồ no.

Cô gái đó tiến sát lại gần Ren, vòng tay ôm nhẹ eo Ren.

-Làm sao em thích hoặc yêu anh được bởi em đã có người yêu rồi. Hi.

Ren cười nhẹ.

-Ừm, và đó là lí do anh có thể coi e là bạn chứ không phải mấy cô gái vui chơi qua đường.

Cô gái tỏ ra quyến rũ trước mắt Ren, tiến sát lại gần.

-Vậy đứng trước em, anh có cảm giác thích thú hay ngọt ngào gì không? – nói từ từ.

-Nói thật nhá, thực tình dạo gần đây anh chẳng thấy có cảm giác gì khi chạm sát gần các cô gái.

-Trong đó có cả em sao? – thái độ hết sức bình thản.

-Chắc vậy. Nhưng em...

Cô gái cười nhẹ.

-Yên tâm đi, em không để bụng cũng không giận dữ gì đâu, biết tính em mà. Nhưng lần này a không có cảm giác với ai cũng lạ.

-Lạ sao?

-Thì cô người yêu cũ của anh đó. – giọng điệu đà. Trước và sau lúc anh chia tay với thì thấy anh vẫn đi với gái. Nhưng dạo này anh ăn chay à, quán bar cũng ít đến mà có đến cũng không lăng nhăng với mấy cô gái.

-Hừm vậy sao? Cái đó anh còn không biết sao e biết rõ vậy?

-Vì bạn bè phải hiểu nhau chứ.

Ren không muốn thừa nhận.

-Không, em nhầm rồi, anh vẫn lăng nhăng đấy thôi.

-Hay là... anh đang để ý đến cô gái nào?

-Làm gì có chứ. – về mặt thần nhiên.

Bỗng hình ảnh Rin hiện lên trong đầu cậu khiến cậu khó hiểu.

“Tự nhiên sao lại nghĩ đến cô gái quê mùa đó chứ. Làm sao mình có thể thích cô ta. Huh, không ổn rồi chắc do đột này ít tiếp xúc với con gái quá đây mà”

Thấy Ren lặng người suy nghĩ, cô gái lay nhẹ.

-Anh Ren, anh làm sao vậy.

-À không có gì. Thôi, anh phải đi đã.

-Đi đâu.

-Có cô bạn gái đang đợi ngoài xe.

-Huh. Ngoài xe.

-Xe tự động lái đưa cô ấy đến bên anh mà.

-Ai vậy? - hiểu kì.

-Cô ta cũng sexy nhưng hiền dễ lừa tình.

-Hơ, lại tính xấu. Rồi, vậy đi đi.

Cô gái buông tay khỏi người Ren để cậu đi và không chờ thêm một giây cậu chạy thẳng ra ngoài. Vừa ra đến vệ đường, chiếc xe ô tô lái tự động dừng trước mặt Ren, trong xe có một cô gái rất trẻ, đẹp đang ngồi.

Ren mở cánh cửa bên kia đi vào xe ngồi bên tay lái cạnh ghế cô ta ngồi, tiện hỏi thăm.

-Em khỏe chứ cô bé.

Cô gái với khuôn mặt hiền lành trông rất baby, nhẹ nhàng trả lời. Ánh mắt trêu mến nhìn Ren.

-Vâng, em vẫn vậy, chỉ cái lâu không gặp thấy nhớ anh thôi.

Ren nhìn thẳng vào ánh mắt ngây ngô đó, cậu mới thấy rằng mọi cô gái khi nhìn mình lúc nào cũng ánh mắt đầy chịu mến và thèm muốn nhưng chỉ có một người duy nhất là luôn nhìn cậu bằng con mắt khó ưa.

-Yến nè. - gọi nhẹ nhàng. Em thấy anh... có khó ưa không?

-Anh nói gì vậy, để gần anh còn khó nữa là.

Ren ghé mình sang phía cô gái khiến cô có chút lo lắng.

-Anh ... anh định làm gì vậy? - thờ mạnh.

Ren cười nửa miệng, giọng nhẹ nhàng thân mật.

-Anh chỉ...

Cậu kéo chiếc quai áo trên vai cô gái lên lồng xuống dưới vai áo mà cô đang mặc.

-Chỉ kéo dây áo ngực lên cho em thôi mà.

Cô gái có vẻ thích thú nhưng lại ngồi gọn nép bên cánh cửa.

-À, cảm... cảm ơn anh.

-Huh.

Cậu cười khinh rồi ngồi đúng chỗ của mình.

- Em... muốn đi ăn tối cùng anh chứ?

- À, vâng. Quá được.

Ren nổ máy, lái xe rời ngay khỏi đó.

Rin lững thững lần mò đến địa chỉ nhà như trong tờ giấy. Cô đã nói sẽ đền áo cho cái tên mà đã ghẹo mình trong quán bar nên lần này cô phải tự mang đến đưa cho hắn. Một tay cầm chiếc túi sách đựng áo, mắt luôn dò tìm số nhà cô đang cầm bên tay phải.

- Hey, ở đâu đây. – bực bội. Cái tên chết tiệt đó, với lại ai bảo mình trọng lời hứa chứ. Hum.

Như theo địa chỉ trên tờ giấy mà cô có, cô đi qua một ngã tư rồi rẽ vào khu đô thị nhà ở. Nơi đây rất sang trọng, toàn những ngôi nhà cao tầng. Cả ánh đèn điện nhiều màu sắc trong mấy ngôi nhà và ánh điện của những cây đèn cao áp khiến khu đô thị này càng sáng rực. Đường đi rầy rạc nhưng thỉnh thoảng mới thấy một vài chiếc xe đạp đi qua. Bởi là đô thị mà, phải luôn sạch sẽ và thu hút ánh nhìn.

- Úi trời nơi đây lâu rồi mình chưa đến, sửa soạn đẹp quá ha.

Cô đi tiếp mấy bước thấy ngôi nhà hai tầng, to, cao, rộng, đèn sáng lung linh đúng địa chỉ mà cô đang tìm.

- Hey, tìm thấy rồi, mệt quá. - thở dài một hơi.

Được vài bước trời bất đầu đổ mưa tầm tã, sấm chớp nổi lên đùng đùng. Rin chỉ kịp lấy chiếc túi che tạm lên đầu chạy liền vào hiên nhà đó.

- Trời, tự nhiên mưa, lại còn sấm sét nữa chứ. Hey, có thấy tín hiệu gì của mưa đâu.

Cô lau qua vài hạt nước mưa ướt trên áo rồi mới đi gần lại cửa, bấm chuông, tiện thể vuốt lại mái tóc đang rối bời. Lát sau, một thanh niên trẻ tuổi mở cửa, cậu ta không hề có phản ứng lạ khi gặp Rin trong bộ đồng phục trường.

- Xin chào.

- Oh, chào cô em, đúng hẹn quá.

Đây chính là người bắt Rin phải đền áo.

- Anh là...

- Đúng rồi, cô em tìm đúng địa chỉ rồi đấy.

- Tôi đem cho cái áo thôi. - vừa nói vừa đưa chiếc túi cho hắn.

- Ấy, đã đến thì mời vào uống nước, đi vội quá.

Ánh mắt hắn nhìn Rin với vẻ đầy mưu mô.

- Phải để tôi kiểm tra xem thế nào chứ. Với lại trời đang mưa mà, lát tạnh rồi về. – giả bộ tử tế.

- Vậy cũng được.

Bất đắc dĩ Rin phải đi vào trong nhà hắn. Rin vừa vào, thứ cô thấy đầu tiên chính là bộ bàn ghế sofa xám, rộng. Đồ đạc trong gian phòng khách hình như rất đầy đủ không thiếu thứ gì.

- Ngồi ghế đi cô gái.

Rin cười mỉm, gạt nhẹ đầu rồi từ từ ngồi xuống ghế trong lúc hắn đi lấy nước mời khách.

- Mình phải cẩn thận mới được. – nói nhỏ đủ để mình nghe thấy.

Tên đó mang ra một cốc nước và một lon bia, miệng vẫn cười.

- Cô gái, chúng ta làm quen chứ.

Rin đáp ứng chỉ gạt nhẹ đầu.

- Ủ, anh là...

- Tôi á, tôi là Minh.

- Oh, tên hay.

- Còn cô?

- Tôi là Tiểu Anh. - tỏ ra rụt rè.

- Oh, tên bật ấy chứ.

- Hi, bình thường thôi.

Rin định ngồi chiếc ghế sofa dài và rộng kia nhưng vì muốn cảnh giác chuyện xấu xa có thể xảy ra ở chiếc ghế dài nên cô thận trọng ngồi cái ghế nhỏ.

-Ồ... tôi ngồi bên này là được rồi.

Hắn lắc đầu, cười nhẹ, chủ động cầm cốc nước đưa cho Rin.

- Cô bé không thích rộng à. Cô gái nào đến đây cũng chọn cái ghế to và dài này ngồi đó.

Hắn vừa nói vừa từ từ ngồi xuống ghế, mắt luôn nhìn Rin khiến cô ngại.

- À, tôi... ngồi đây được rồi. Ghế rộng phải nhường cho chủ chứ.

- Cô có cần máy sấy qua cái áo không vậy?

Rin ngại ngần từ chối ngay.

- Thôi thôi, không cần đâu lấy nữa khô mà.

Hắn chủ động cầm cốc nước mời Rin.

Bên ngoài trời vẫn mưa, thỉnh thoảng có ánh chớp lờ mờ.

- Uống đi. Thông cảm nha, ngoài nước trắng và bia thì không có gì để mời khách cả. Hứm.

-Ồ ờ, không sao, có sao dùng này được rồi. - ập úng.

Rin bắt đầu đề phòng, cô vừa cầm cốc nước trên tay hắn vừa nghĩ.

“Nhờ hắn bỏ thuốc mình thì sao? Máy tên đâm dè này không đề phòng không được. Mình không nên uống nước, uống bia vậy. Bia trong lon chắc không sao”

Cô tươi tỉnh nói.

- À, tôi thích uống nước trắng đâu thôi đổi bia cho tôi cũng được.

Cô tự giác đứng dậy đổi cốc nước lấy lon bia từ tay hắn. Nhưng hắn không hề bất cứ thái độ gì ngạc nhiên, chỉ cười nhẹ.

- Hứm, cậu vui tính đấy.

-Ồ ờ, vậy tôi thì...

- Mời.

Rin cười gượng, cô yên tâm bóc lon bia nhấp một ngụm.

“May mình có thể uống chút bia. Ở trong lon này thì lo gì bỏ thuốc.”

Ngoài trời sấm sét càng giữ dội, ánh sáng của tia sét bên ngoài xuyên qua cửa kính và lướt qua cả bộ mặt gian xảo mà thật đáng sợ của tên Minh. Hắn cười nhếch mép, lắc nhẹ đầu.

- Cô gái, bia... ngon chứ.

- Ừ thì... bình thường thôi à.

Rin vừa đặt lon bia xuống, chân tay bủn rủn như không có lực, làm rơi bằng lon bia xuống sàn nhà làm bia đổ tràn xuống mặt đất. Và khi đó cô đã nhận ra lại một lần nữa mình trúng thuốc.

Tên Minh đó cười một điệu cười thỏa mãn, đứng dậy từ từ đi lại ngồi sát gần Rin. Cơ thể cô không còn chút sức lực, chỉ ngồi yên như một cục đất. Cô cắn nhẹ làn môi dưới, nỗi sợ hãi bắt đầu tràn đến.

-Anh... tại sao...

-Ha, với cá tính như cô em đây anh biết tổng rồi.

-Huh. – cau mày lo lắng.

-Hey, không uống nước vì sợ bỏ thuốc nên đổi sang bia, nhưng cô em không thể ngờ nước không có gì cả mà ngược lại bia có vấn đề đó. Haha. – cười một cách đều giả.

-Cái gì?

Cô nhớ lại lúc cầm lon bia, thấy nước trên mặt nhưng cô chỉ nghĩ đó là nước do lấy từ trong tủ lạnh. Thật không ngờ vỏ quýt dày có móng tay nhọn, cô đã bị hấn lừa.

-Há, anh... anh định làm gì...?

-Theo cô em thấy anh có thể làm gì chứ.

Rin cố gắng giữ điềm tĩnh, hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần.

-Oh, cô e kì nha, như tình huống này các cô gái sẽ nói là không buông là tôi kêu hay tôi la lên đây nhưng sao cô em không có chút phản ứng gì vậy?

-Humm, la hay kêu thì cũng làm được gì, cũng đâu có thể thoát được hơn nữa còn tạo cho đối phương thêm động lực để làm điều xấu ấy chứ. - cố gắng bình tĩnh.

-Ha, cô em được đấy.

Hắn cười một điệu xanh ròn, mắt đăm đăm nhìn vào Rin.

Trong lúc Ren đang ôm cô gái khác ngồi trong xe nhưng trong lòng thấy thấp thỏm không yên. Trời mưa ngày càng lớn, sét cũng vẫn chưa ngớt. Tiếng điện thoại trong túi Ren vang lên.

-Alo. - lững thững nghe máy.

-Ren à.

-Lê, gọi

- tôi ư?

-Cậu có biết Rin đâu không?

-Huh, cô ta về từ chiều rồi mà.

-Kì quái, giờ vẫn chưa thấy đâu, điện thoại thì tắt nguồn.

-Hey, chắc cậu ta đi đâu thôi, hay về nhà cũng nên.

-Làm gì có, tui gọi rồi có ai nghe đâu, hỏi mấy nhà bạn cũng không có.

-Huh. Vậy thì...

Ren chợt nhớ ra câu nói của Iron lúc sáng khi đi trên xe.

“Iron càng nói thì Ren càng bức.

-Còn gì cậu nói nốt đi. Mà cậu ta giữ trư tin ở đâu.

-Thì cái vụ ở quán bar gặp thằng Minh Đơ đó, Rin làm bản áo nó nên cậu ta đã hứa làm sẽ trả lại cái áo như ban đầu mà.

-Đúng là khủng, cái áo đó ngoài mua mới ra thì không giặt được đâu.

-Không biết nhưng sáng nay cậu ta nhắn tin hỏi nhà tên đó để gửi áo cho hắn đấy.”

Ren tròn mắt, buột miệng nói qua điện thoại.

-Chẳng lẽ đến nhà tên đó.

-Há, ai cơ.

-Không được, tôi phải đi đã.

Cậu đẩy ngay cô gái sang một bên rồi đạp máy, vọt luôn trên thành xe. Cậu mãi vội tắt chế độ tự lái xe, tự mình cầm tay lái.

-Nè, Yên, em xuống đi.

-Há, trời đang mưa mà.

-Nhưng giờ anh có việc rồi. – nói trong sự mãi vội.

-Vậy còn em thì sao...

Ren không muốn nói thêm lời nào, cậu đỗ xe sát vệ đường mở. Cánh cửa xe tự động mở cho cô gái đó xuống rồi xe phóng thẳng đi, không quan tâm đến cô gái đó đứng dưới mưa kêu la.

-Nè, nè, anh đi đâu vậy, còn em thì sao đây.

Ren sốt sắng lái xe, mãi vội liên lạc cho Iron bằng chiếc máy liên lạc với màn hình cảm ứng có sẵn trong xe. Màn hình suốt hiện những vạch đo âm thanh nháy lên nháy xuống. Tiếng nói từ trong vọng ra.

-Hey, chào, lâu mới thấy cậu liên lạc bằng thiết bị này.

-Nói nhiều wa, cho tui hỏi cái, lúc sáng Rin hỏi cậu về nhà cái thằng Minh đó hử? – lo lắng.

-Ừm – nghe qua giọng rất thần nhiên.

-Cậu biết nhà nó hay số nó không?

-Tui là ai mà dao du với mấy thằng như thế.

Ren càng lo lắng, mãi móng hỏi.

-Vậy ai biết?

-Sao nghe giọng điệu cậu có vẻ mãi vội vậy. Cái đấy hỏi Việt gian bạn cậu xem, may ra cậu ta biết.

-Ok.

Không đợi Iron nói hết câu Ren đã tắt máy liên lạc khiến Iron đang ngồi trong quán cà phê phải đần người vì khó hiểu.

-Cậu ta làm sao vậy.

Iron cất chiếc máy rồi rời khỏi cửa hàng cà phê.

Ren mãi vội đeo tai phone gắn với điện thoại gọi cho Việt nhưng bực mình vì Việt đã khóa máy.

-Làm sao đây. – thái độ nóng nảy không kiềm chế được.

Cậu cố bình tĩnh, nghĩ mọ cách để liên lạc với Việt.

-Giờ chỉ biết tên Việt này thôi.

Ý tưởng sáng lên trong đầu, Ren nhanh chóng gọi cho tổng đài điện thoại quản lí riêng của những gia đình giàu có, yêu cầu.

-Tổng đài tổng hợp đúng không, hãy kết nối cho tôi số nào đó gần số máy này để bảo người này bật máy nghe máy giùm tôi. Nhanh lên.

Tiếng nói vọng đến.

-Vâng, chúng tôi sẽ làm ngay.

Trong lòng có chút bất an, cậu rất lo nhưng cứ lái xe mà không biết phải đi hướng nào.

Trời đã tối, Việt vẫn la cà trong mấy quán game. Đang dở trận đột kích thì chủ quán chạy vào thông báo.

-Cháu là Việt đúng không.

Việt ngơ ngác nhìn người chủ quán, hỏi.

- Có chuyện gì không? Đúng cháu đây.

- Bật máy lên có người đang cần đây.

Việt gạt nhẹ đầu, mắt vẫn gắn vào màn hình máy tính, mặt ngây ra. Cậu mở chiếc điện thoại trong túi, quả nhiên vừa bật đã có tiếng chuông reo làm cậu giật mình

- Hey, giật cat mình, ai đây.

Cậu tròn mắt khi thấy chữ Ren sáng lên trong điện thoại.

- Hừm, cậu cậu ta... kẹ, nghe xem

Việt vừa nghe máy vừa lần lữa bàn phím.

- Alo. Ren hả?

- Cậu biết Minh Đơ đúng không?

- Ồ, thì sao?.. – lững thững trả lời.

- Nhà hắn ở đâu vậy? – giọng mãi vội.

- À, cái này tui biết. Vậy cậu đang ở chỗ nào?

Việt không để ý đến cuộc điện thoại mình đang nghe mà tâm trí vẫn ở trong game trên máy tính.

- Tôi đang ở ngã tư Lê Lợi 31.

- Ay za, cẩn thận, nhanh không kịp.

- Cái gì đấy.

- À không, đang nói ở đây.

- Nhanh lên ông tướng.

- Cứ cái đường đó đi thẳng rẽ trái là sai rồi... hehe đi thẳng rẽ phải, khoảng 3 cây nữa rẽ trái và cứ đâm thủng xuyên thẳng vào đô thị 347 Thăng Long và hỏi số nhà 03. Ok.

Ren không trả lời lại, mãi vội bắt chiếc tai nghe lên thành xe phía trước phóng thẳng xe đi.

Rin vẫn ngồi im trên ghế, cô không thể cử động nên phải để tên háo sắc đó ngồi sát gần, khoác vai.

- Cô em bé nhỏ, bây giờ chỉ có hai chúng ta, từ từ mà hưởng thụ. – đùng đùng nói.

Rin cố gắng giữ bình tĩnh đối đáp.

- Anh... thủ đoạn bì ỏi hơn cả tên Ren đấy.

- Hơ, lại một cô gái bám theo Ren hay... bị Ren cưa cẩm.

- Hừm, ai thèm chứ. Mà... - cố tình tỏ ra khó hiểu.

- Sao vậy em.

Hắn vừa vói vừa tiến sát mặt vào gần Rin khiến cô rùng cả người. Cô nuốt nước bọt, lấy tinh thần nói.

- Tôi bảo... anh muốn làm gì thì làm sớm đi chứ, không nghe câu nói trước bước không qua à.

Hắn tròn mắt ngạc nhiên.

- Oh, cô em lại sốt sáng vậy, chẳng lẽ lần này anh nhìn nhầm, cô em dễ dãi hơn anh nghĩ chẳng.

- Hừm, không phải

-Hừm, không phải vì dù gì thì cũng đã bị anh kìm chế làm sao mà...

-Vậy thì...

Hắn ánh mắt thèm muốn nhìn Rin tiến sát lại định hôn môi nhưng Rin cản.

-Từ đã.

-Sao vậy?

-Đừng hôn môi.

-Tại sao?

-Đang nóng trong người.

-Oh, bị nhiệt hả, vậy hôn chỗ khác vậy.

Hắn cười trên bộ mặt thể hiện đầy sự đều giả khiến Rin càng khó chịu. Cô rất bức vì không thể làm gì được nên để cho hắn hôn má rồi hôn cổ mình.

-Nè, ngưng lại đi.

-Sao hả.

-Tôi nhột.

-Vậy thì phản khác vậy.

Hắn đẩy nhẹ Rin nằm ra ghế, từ từ cởi cúc chiếc áo đồng phục trường. Rin cắn chặt hai hàm răng, ánh mắt đảo liên tục.

-Nè, cẩn thận đấy.

Trong trường hợp này Rin vẫn bình tĩnh cảnh báo.

-Cái gì? – Minh khó hiểu.

-Cứ thử động vào mà xem.

-Hừ. – cười khinh.

Hắn cởi cúc áo Rin nhưng bên trong Rin lại mặc một chiếc áo da ngắn đến rốn.

-Gì đây.

Hắn vừa động vào chiếc áo đó lập tức có nguồn điện phóng ra làm hắn bị giật tê cứng tay, hắn phải lùi lại phía sau, một tay ôm cánh tay bị giật kêu lên đau đớn.

-A...a... cái đó.

Rin cười khinh.

-Áo bảo vệ con gái, sản phẩm mới nhất giúp các bạn nữ thoát khỏi cảnh nguy hiểm. Lúc vào tôi đã khởi động rồi. Hum.

Hắn vừa cầm cánh tay bị giật vừa đe dọa.

-Há, cô... – có vẻ hắn rất tức giận. Đừng tưởng như vậy là cô sẽ thoát được khỏi tay tôi, hơ nhưng cô gái càng dữ tôi càng thích chế ngự. Haha. - điệu cười mỉa mai.

Rin cười khinh.

-Cô không biết tôi... chuyên gia về điện sao? - tức giận.

Nghe hắn nói Rin có chút sợ hãi, bởi cái gì cũng có điểm yếu mà điểm yếu của chiếc áo chính là hết điện rất nhanh. Đã lâu cô không sạc điện cho chiếc áo này và không biết nó có thể dùng lần nữa được không.

Hắn không chừa, vẫn tiếp tục tiến sát lại Rin, ánh sét lóá sáng rõ ánh mắt khêu dâm của hắn. Hắn có vẻ hắn rất tự tin trong việc chế ngự chiếc áo khiến Rin vô cùng hốt hoảng. Cô thật sự thấy sợ hãi chỉ mong sẽ có người đến giải cứu.

“Rin ơi, mày điên rồi, nữ tính làm cái quái gì cơ chứ” – Rin nghĩ thầm trong lúc cô đang rối loạn.

Tiếng sấm đánh mạnh cùng với đó là tiếng cánh cửa đập mạnh vào tường khiến Minh giật thót mình quay lại nhìn. Ren nghiêm túc đứng trước cửa, ánh sét làm sáng lên đôi mắt đầy sự phẫn lộ.

-Mày định làm gì?

Minh sợ hãi khi đôi mắt ngoan cường đó đang nhìn thẳng vào mình.

Ren không chần chừ chạy lại đâm bốp... làm hấn ngã lộn ra đất. Rin cũng ngỡ ngàng trước tình huống xảy ra, cô ngo ngoảnh nhìn theo Ren.

Ren gất lên, chỉ thẳng tay mặt hấn.

-Nghe đây, cô gái này là của tao, mày không được động vào.

Minh từ từ ngồi dậy sau cú đâm sốc.

-Hừ.

Ren nhanh chóng chạy lại chỗ Rin mãi vội đỡ cô dậy, bế thốc cô lên chạy ra ngoài để lại phía sau điệu cười khinh bỉ của Minh.

Ngoài trời gió vẫn rít, mưa không ngớt, Ren hót hải bé Rin ngồi lên xe đã đỗ sẵn gần đấy.

-Cậu ngồi đấy đi.

Đỡ Rin ngồi một bề gãy còn cậu ngồi bên tay lái. Đóng sầm cửa. Ren giữ giữ mấy hạt nước mưa trên áo, quay sang lừ mắt nhìn Rin.

-Cậu gan quá đấy. - tức giận.

Rin lúng túng, cô không biết nên nói gì lúc này, chỉ biết nhìn Ren với ánh mắt cảm kích.

Ren càng bức bối khi Rin yên lặng. Cậu vòng xe lái thẳng đi.

-Hơ, cậu... không nghe tin về tên đó hay sao mà đến đây chứ.

Rin lấy lại tinh thần, cố gắng giữ bình tĩnh mới trả lời.

-Ai biết chứ.

Thái độ thần nhiên của Rin khiến Ren càng bức, cậu không thể kiềm chế sự tức giận đang lan khắp con người.

-Cậu... đúng là ngu ngốc mà.

-Hừm, mắng tui à. Kệ tui. – thần nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

-Tôi mà không đến kịp thì...

-Hơ, ai mượn cứu tôi chứ.

-Huh.

Ren để ý bộ áo da Rin đang mặc, cười khinh.

-Biết rồi, áo điện, cậu có thể tự bảo vệ bản thân đúng không.

Ren thái độ bức tức, bật ngay chế độ tự lái, quay sang trách móc.

-Cậu đúng là cứng đầu. Cậu tưởng cái áo đó trụ được tên đấy sao?

-Dù gì thì cũng không sao rồi.

-Cậu... - hạ giọng. Cậu không lo lắng hay sợ hãi gì sao?

Rin nghĩ thoáng qua mới trả lời.

-Có gì mà lo hay sợ chứ. - vờ vịt.

Ren bất lực, cậu không nói thêm được câu nào.

Thuốc mà Rin bị bỏ vẫn chưa hết tác dụng, cô cố gồng mình nhưng không cảm thấy một chút sức lực trong người. Cô đánh mắt nhìn Ren thấy cậu ta đang chăm chú nhìn mình, lại một lần nữa phải lo lắng.

-Nè, cậu... sao cứ nhìn tôi vậy.

Ren lạnh lùng tiến lại gần Rin, ánh mắt triu mến. Như những cô gái khác trong tình huống khi được Ren nhìn phải sợ hãi hoặc tỏ thái độ hồi hộp nhưng Rin thì không, vẫn thái độ thản nhiên, ánh mắt luôn thách thức. Thái độ điềm tĩnh của cô khiến Ren cũng cảm thấy khó hiểu.

-Cậu không lo hay hồi hộp khi tôi tiến lại sao?

-Không. – tròng trắng thừng.

-Tại sao?

-Vì... tôi biết cậu lại gần tôi để... gài cúc áo cho tôi. – khuôn mặt lại nghiêm túc. Chuẩn ok chứ.

Ren cười nhẹ bởi đã bị Rin đoán trúng.

-Đúng. Sao cậu biết.

Cậu tỏ ra mộ người đàn ông ga lăng, gài từng chiếc cúc áo cẩn thận cho Rin.

-Tôi nghĩ vậy.

Đúng lúc gài xong chiếc cúc cuối cùng.

-Cậu không sợ tôi... làm gì cậu sao? – thăm dò.

-Hừ. – cười nhẹ. Cậu làm gì được tôi, nếu làm thì đã làm rồi, lại còn nói nhiều sao. - rất tự tin về câu trả lời của mình.

-Nhưng nếu... hôn thì sao? – giọng nhẹ đầu.

Rin cười khinh, thản nhiên trả lời.

-Hey, no no, không thể vì đoạn này chưa...

-Đoạn này... hôn được rồi chứ.

-Huh.

-Để cậu nói nốt mấy từ còn lại thì chắc không được rồi.

Không để Rin nói hết câu, Ren chủ động lại gần hôn nhẹ môi Rin. Cô tròn mắt, đơ người vì ngỡ ngàng.

-Cậu chưa để tên đó động đến môi đúng không? – cười nhẹ.

Ren vẫn để mặt sát mặt, ánh mắt triu mến.

-Sao biết. Cậu...

-Phải lợi dụng lúc cậu không thể làm gì tôi chứ.

-Cái gì.

-Chấp nhận đi, cậu không cho hân hôn vì để cho tôi mà.

-Điện à.

Rin không thể ngăn cản khi Ren lại sát mình.

-Dừng lại đã.

-Huh.

-Nhưng... chỉ được hôn môi. Hôm nay coi như qua đi, mai... chúng ta sẽ tiếp tục làm kẻ thù.

- Vì sao?

- Vì... – khó nói. Vì tôi đang ở thế bị động, muốn thoát cũng không thể nên hạn chế được đến đâu thì hạn chế.

- Cậu... thông minh đấy.

Ren cười nhẹ và đồng ý ngay thỏa thuận.

-Ok.

Ren chủ động, một tay ôm cô, một tay ôm nhẹ eo Rin, hôn một lần nữa. Cậu có cảm giác thật mới lạ khi chạm nhẹ môi Rin trong khi Rin chỉ coi như một trải nghiệm..

Ngoài đường không có một bóng xe, chỉ có tiếng mưa rơi trên chiến xe đang tự động lái.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Trở Lại Chính Mình

5 giờ sáng, Số 17 đã đứng từ trên nóc dãy nhà A nhìn xuống, quan sát mọi thứ quanh trường. Tiếng điện thoại căn cứ reo lên.

- Chuẩn bị từ hôm qua rồi, không thấy gì khả nghi cả. Chỗ cậu thì sao?

Giọng nói phát ra từ phía điện thoại.

-Giờ tôi vẫn đang trong phòng máy, cũng không có bất kì động tĩnh gì.

-Ừm.

-Kì quái, cái kí hiệu bản đồ như thế nào vậy, không cho mình biết thì sao bảo vệ được chứ.

-Đúng, nhưng mà... không tìm thấy 1 phần 4 tấm bản đồ còn lại thì kí hiệu cũng bằng thừa.

-Ừa ha. Nhiều lúc thấy cũng hài, tại sao Aphia có bản đồ năng lượng trong tay mà không thích thống trị như mấy căn cứ kia là sao?

- Vì ông ấy lương thiện mà.

-Haha, lực cười. Hey, ừ, chắc vậy, tại năng lượng đo nguy hiểm quá giờ lại phải tìm cách phá hủy.

- Bao giờ hành động.

- Khi tìm hết những mảnh ghép bản đồ.

Cổng trường Thiên Thần lại ồn ào vì đến giờ đi học của những cô cậu học sinh nhưng hôm nay không phải ngày đi học mà là ngày giao lưu giữa các trường trong thành phố qua cuộc thi Dances. Cuộc thi nhảy hiện đại thu hút rất đông các học sinh tới bởi cuộc thi vui nhộn, hấp dẫn. Gần đến giờ khai mạc, những hàng ghế đỏ do con robot tự động phụ trách, xếp những hàng ghế dài, thẳng tắp bên dưới sân khấu biểu diễn.

Các vị lãnh đạo tới tham gia, lần giám khảo đang được hiệu trưởng tiếp đón nồng nhiệt trên hàng ghế dài, sang trọng, chéo với sân khấu.

Thời tiết như cũng ủng hộ cuộc thi hôm nay, trời râm mát mẻ, gió hiu hiu nhè nhẹ, không khí có chút ẩm. Thật dễ chịu.

Nhàn vừa đi vừa ăn cây kem cầm trên tay, có vẽ rầy kiêu hãnh. Bông nhấc nhở.

-Bọn mày ăn ít thôi còn hát nữa chứ. Ăn từ qua đến giờ rồi đó. Buổi nào tập xong cũng phải bồi dưỡng cho mấy bà, đúng là tốn kém quá mà. - thờ dài.

-Ế, lo gì, lâu lâu mới được ăn kem tẹt bô, tiền của lớp mà. Hehe.

Bông không còn gì để nói trước thái độ kiêu ngạo đó.

-Vậy tôi chịu.

Đến giờ bắt đầu khai mạc, tất cả học sinh trường Thiên thần ngồi đúng vị trí ghế mà mọi lần vẫn ngồi còn một nửa số ghế bên kia là giành cho học sinh các trường khác. Giờ chỉ có mấy lớp chuẩn bị tiết mục dance là đứng hai bên cạnh sân khấu. Trang phục chuẩn bị rất kĩ lưỡng, nhiều phong cách khác nhau như cổ vũ, nhảy Dance, hiphop hay những bộ trang phục giành cho hose, breaking hay popping... tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng để xả.

Rin lúc đó mới đến, cổng trước đã khóa đành phải đi cổng sau. Thật bực khi đã muộn cô còn gặp đám lần trước trên mình, trong đó có nam sinh tên Khánh.

-Ồ, chào cô em

Rin cười khinh.

-OMG.

-Hôm nay đổi phong cách rồi à. – thái độ ôn hòa.

Rin quyết định là chính mình nên hôm nay cô mặc đồng phục trắng, tóc buộc cao, đôi giày vải cao cổ đen bóng trông mới cá tính.

-Ừ, vậy thì sao? Anh Khánh. – ánh mắt coi thường.

Khánh thay đổi ngay thái độ, sầm mặt, lườm nhìn, tay chỉ thẳng vào mặt Rin.

-Ranh con, nay giám lão với tao sao?

Rin vẫn giữ bình tĩnh, gạt nhẹ ngón tay đang chỉ vào mình.

-Oh, no, tôi đâu biết lão với ai ngoài...

-Hừ. - cắn chặt răng.

-Ngoài mấy tên thích đi gây chuyện. Hừc.

Rin nhanh chóng cầm chắc ngón tay Khánh bẻ gấp lại khiến cậu ta đau đớn. Thật không ngờ cô gái nhỏ bé thế này mà giám một mình chống đối với đám con trai.

-A... bỏ ngay tay tao ra.

Rin bỏ ngoài tai mấy câu nói như đe dọa, mày muốn chết à hay mày thích gì... Cô cầm cổ tay bẻ gấp cả cánh tay Khánh về phía sau lưng, cảnh báo.

-Đừng nên chỉ tay vào mặt người khác, vì như thế là quá mất lịch sự, coi thường người khác rồi. Mà... thích trên gái thì đi một mình đi, rủ cả họ hàng hàng hốc đi hội đồng người ta lại khinh thường, cho rằng mình sợ không giám đi một mình. Hừc. – cười nhếch môi, dùng đĩnh nói.

Cô vừa nói vừa đánh mắt sang đám bạn Khánh rủ nhau đi trên hội đồng.

Khánh vừa đau nhưng cũng vừa bực bởi bại dưới tay một con nhóc ngây thơ mà vô số tội. Khánh không cam tâm nhum cũng không thể ngờ cô nhóc khôe như vậy làm cậu muốn thoát cũng không thoát được.

-Bây giờ em có việc bận, các anh thích thì cứ ở đây mà ngóng nhá, em đi trước đây.

Rin thả tay Khánh rồi bỏ đi trước sự ngỡ ngàng của mấy thằng bạn Khánh đứng gần đó. Lúc này Khánh mới có thể đứng dậy, trên khuôn mặt nhăn nhó với ánh mắt căm thù nhìn theo hướng Rin.

-Nhóc con được đấy, nay giám làm tao mất mặt.

Đám bạn xung quanh cười tùm.

-Chúng mày cười cái gì?

-Hey, cười vì mày thâm hại dưới tay một cô gái chứ sao. Haha.

-Chả vậy, thua dưới tay gon nhục mặt nhưng đánh gon thì lại bảo vũ phu.

-Chúng mày câm hết đi. – gào lên.

Khánh càng nghe càng bực.

Bên trong, hiệu trưởng đã bắt đầu đọc văn khai mạc. Sau mấy câu phát biểu, dẫn chương trình đi ngay vào chủ đề chính.

Rin chạy ngay vào cái phòng mà lớp mình trốn để hóa trang. Cô đến muộn, đám bạn đã mặc xong đồ và chỉ còn bộ váy cổ động duy nhất giành cho Rin. Bộ váy liền, màu hồng nhạt cánh sen, giữa áo một X lớn Nhân là lướt trong bộ đồ, thỉnh thoảng ho vài câu:

-Họ... họ... kum. Thông cảm, cậu đến muộn quá, bộ đồ mà Bông mượn không để ý có một cái bị rách mất rồi, có lẽ...

-Há. – lo lắng. Váy mặc sao?

-Ồ thì... cậu cứ cố gắng thử mặc đi nhá. – thái độ kiêu căng, khinh người.

Nhân héch mắt rồi rời ngay khỏi đó để lại cho Rin bộ váy trên ghế. Bông vừa từ trong nhà vệ sinh phòng đó đi ra, cô đã nghe thấy những câu nói lạnh nhạt của Nhân nhưng cô chỉ có thể an ủi Rin.

-Rin, hay cậu nghỉ đi, không cần nữa, nhóm thiếu chân cậu chắc không sao.

-Há. Nhưng..

-Rõ ràng tôi mượn 8 bộ ngon lành mà, thế mà giờ rách một bộ. Hey, lại phải sửa.

Rin không yên tâm, cô cầm chiếc váy lên xem thử, quả thật chiếc váy bị tuột đường chỉ bên trong, khóa phía sau lưng thì bị hỏng.

-Gì đây, hỏng nhiều quá. Nhưng mà tôi... tôi không thể trốn tránh trách nhiệm được. Hay còn thời gian tìm kim chỉ khâu vài đường đi.

-Há. Thôi đừng, nguy hiểm lắm đấy.

-Hehe, thanks bà, nhưng không sao đâu để tôi mặc.

Bông vui vẻ cười.

-À, mà cậu vẫn định nữ tính đấy à?

-No no, là chính mình vẫn vui chứ.

-Chuẩn con mẹ hàng lươn. Hehe.

Rin chạy vào nhà vệ sinh, trong lúc Bông cũng đứng đó đợi. Lệ hốt hải chạy vào khi thấy Bông và Rin vẫn chưa ra.

-Nè nè, Bông, cô bạn Rin của tôi đâu? – ngờ ngác.

-Đang thay đồ. Nhưng mà...

-Sao?

-Tình hình là thế này.

Bông kể chuyện mình vừa nhìn thấy cho Lệ.

Rin mặc xong bộ váy, cô không tự tin một chút nào bởi bộ váy khá lỏng lẻo, giương như chỉ cần cử động mạnh là nó có thể rách và tuột chỉ bất cứ lúc nào. Tuy vậy bộ váy ôm người, làm nổi vòng eo thon nhỏ của cô. Cái mà cô tự cảm thấy không được là phần đùi hơi hơi béo. Cô bước khỏi phòng trước ánh mắt trầm trồ của Lệ và Bông nhìn từ trên xuống dưới.

-Woa, cũng được đấy.

Rin không để tâm đến mấy câu khen của Lệ bởi cô không thích bộ váy hoa hoét này.

-bộ này bó khó chịu quá à.

Tiếng nhạc trên sân khấu bật lên làm cả trường sôi động hẳn. Học sinh ngồi dưới tên nào tên nấy cũng phấn khích, nghe nhạc là chỉ muốn một vài điệu dance.

MC trong buổi là cặp đôi nam nữ ở khối D. Không gian sang trọng khi có thêm ánh đèn nhấp nháy trên sân khấu đã dựng. Tiếng nhạc ngưng ngay khi hai MC đứng trang trọng giữa sân khấu giới thiệu. Sau một bài diễn văn của thầy hiệu trưởng, hiệu phó, là bài cổ động đầu tiên của lớp 12a4. Nữ MC từ tốn cầm chiếc mic giới thiệu một cách dứt khoát.

-Để bắt đầu cho cuộc thi solo dance của các trường, sau đây là bài cổ vũ của Lớp 12a4 trường Thiên Thần để cổ vũ cho cuộc thi hôm nay thêm không khí và phấn khởi.

Tiếng vỗ tay hô hò từ phía dưới vọng lên.

Hani và đám bạn ngồi chính giữa, mắt luôn hướng lên sân khấu ngóng bởi họ biết tiết mục đầu tiên có sự góp mặt của Rin. Đứa nào đứa này đều sốt sắng, tò mò.

-Ê mày, lần này Rin tham gia đấy.

Kun cười nhẹ.

-Oh, cô em cá tính của mình... cũng múa máy hay sao? - lắc nhẹ đầu. Tào lao quá.

Ji cười phá lên.

-Haha, để xem đệ đệ thể hiện như thế nào?. Hừm - hếch mắt, cười nhẹ.

Tiếng nhạc bài nhảy cổ vũ nổi lên. Lớp 12a4 bắt đầu bài nhảy.

Nhân đồng đánh chạy ra đứng đầu tạo dáng. Tiếng hô từ phía dưới rộ lên càng làm bộ mặt Nhân thêm kiêu căng đến khó đỡ.

Sau đó là những thành viên trong đội đứng xếp hàng bên dưới. Rin là người tập ít nhất nên Nhân phải xếp Rin ở vị trí cuối cùng. Bởi cô cho khán giả chỉ nhìn khái quát phía trên chứ không để ý gì đến bên dưới. Tiếng hô hò vang khắp sân trường cùng, âm nhạc sôi động trên sân khấu với những điệu nhảy bốc lửa của bài cổ vũ.

Kun không muốn xem nên chỉ ngồi ôm chiếc điện thoại. Thỉnh thoảng kích đều Hani.

-Kìa, người yêu cũ mày kìa, sao không cổ vũ nhiệt tình vào. Haha. Lại còn đứng đầu nữa chứ.

-Mày định chơi đùa tao đấy à, cái con lẳng lơ đó tao đã không để ý từ lâu rồi.

-Ha, thế mà lần trước sống chết yêu nó.

-Hừm, lại đào mộ đấy, khơi lại làm gì.

-Xàm, chắc từ khi đi theo đệ Rin tu luyện giờ giác ngộ rồi à...kkkk.

-Mày làm tao như sư cụ vậy.

-May là đệ cụ mới đứng. Haha – cười không ngớt.

-Hơ, thôi đi từ nãy giờ chọc khéo tao, lại đâm cho giờ.

Giờ tay vờ đánh.

-Haha, ề, sợ quá cơ. – vờ sợ hãi rồi cười phá lên. Hey, thần tượng đệ Rin của bọn mình, xem kìa...

Hani quay lên sân khấu, Rin đứng tận cuối hàng và có vẻ lúng túng, các động tác nhảy chậm hơn, không có chút tự tin phong độ nào ngược lại với Nhân. Nhân cực hăng, từng điệu khỏe khoắn, dứt khoát.

Sự thất vọng tràn trề trên mặt Hani.

-Trời, tại sao đệ mình lại thảm hại zậy chứ. OMG.

Kun và Ji chỉ nhìn nhau cười khúc khích.

-Trông khuôn mặt thảm hại của Hani cười, mắc cười.

-Hơ, cười con đười ươi. Mày cười nữa tao đập rụng răng.

-Hahah.

Hani càng nói thì càng khiến Ji và Kun cười không ngớt bởi thái độ hài hước của Hani.

Còn Rin, cái áo khiến cô không tự tin, luôn thấp thòm lo lắng. Tiếng nhạc vừa ngưng, chấm dứt bài nhảy cô mới thở phào nhẹ nhõm. Tiếng vỗ tay từ dưới rộ lên cùng với tiếng reo hò.

-May quá, cuối cùng cũng xong. Phù...

Tiếng bàn luận xôn xao bên dưới khán đài.

Hai MC tiếp tục giới thiệu bài cổ vũ của các trường. Không khí ngày càng sôi nổi bởi tiếng nhạc vui nhộn, bốc lửa. Những đoạn nhạc Remix được phô

trương đi những DJ – tài năng học sinh trong nhà trường.

Rin vẫn chưa thể thay bộ váy đang làm mình khó chịu bởi lớp mình vẫn còn màn cổ vũ nhảy song đấu. Nhân là người tham gia nhảy đôi, solo với các học sinh trường khác nhưng hình như cô không được khỏe, có chút vấn đề về cổ họng khiến cô ôm cổ ho sù sụ...

-Họ...hok... hok... - mặt mũi đỏ bừng.

Nhân vuốt nhẹ cổ, uống mấy ngụm nước nhưng giương như con ho chỉ giảm đi ít rồi lại kéo đến. Sen đứng cạnh, vuốt nhẹ.

Bông hớt hải chạy tới chỗ Nhân

-Sao sao, Nhân bị ốm à.

Sen nhỏ nhẹ đáp lại.

-Ừm, chắc do nó ăn kem nhiều quá.

-Trời.

Nhân vẫn ho sặc sụa.

-Đây tôi báo rồi, đúng là dở lắm cơ Nhân ạ. Sắp đến lượt lớp mình rồi, hay mày cứ cố gắng lên không thì ê mặt lớp mình lắm. - động viên hết mực.

MC tiếp tục giới thiệu phần nhảy solo của các lớp.

-Xin giới thiệu đội solo đầu là lớp 11a2 trường Tây Đông với 12a3 Trường Kim Sơn.

-Các bạn hãy cổ vũ nồng nhiệt cho các đội nào. – giọng dục, dứt khoát.

Bông rớt rít bởi sắp đến tiết mục dance lớp mình, nhưng ngoài Nhân, cô không biết có ai có thể Dance solo. Nhân đứng cạnh sân khấu, thấy Rin đang lóng ngóng gì đó cạnh sân khấu, cô liền nghĩ ngay đến việc đẩy Rin ra ngoài thay cho mình, cố tình để Rin bị ê mặt.

-Humm, lần này cho mày bẽ mặt hahaha. Hok...họ...họ...

Màn solo hai lớp kết thúc, MC tiếp tục giới thiệu.

-Lớp 12a4 trường Thiên thần... là trường của chúng tôi...

Tiếng vỗ tay hô hò.

-Với 12a4 trường Tây Nam.

Rin thần thờ đứng cạnh sân khấu, vừa nghe giới thiệu xong thì một bàn tay đẩy cô ra giữa sân khấu. Rin vì quá bất ngờ, cô ngạc nhiên trước tình huống đó nên không biết phải xử lý như thế nào. Bộ váy cô đang mặc dần bị tuột chỉ càng làm cô thấy căng thẳng, lo lắng. Còn Nhân ở phía trong, cười khinh và coi thường.

-Để xem mày thế nào. Humm, cái váy đó ... không giữ được lâu đâu. Hahaha... hok...họ...

Không khí càng sôi động với những tiếng hô hò ầm ĩ khi thấy có người bước ra. Có vài tiếng bàn rân vọng lên cả sân khấu từ phía dưới.

-Ồ, màn solo của Nhân với Tú mà sao lại là ai thay thế vậy. - vẻ coi thường.

-Chắc đổi người rồi.

-Con này nhìn yếu đuối quá, làm sao máu lửa như Nhân. Hani cũng bất ngờ, huýt sáo, hú lên theo phong trào.

-Hay rồi.

Cậu lữ mắt nhìn đám đang bàn tán bên cạnh.

-Chúng mày nói gì đấy. Đệ tao đấy. Nói nữa mà xem.

Cả đám sợ hãi, im ngay.

Nhân venh vào, ti thái độ kiêu căng, cười khinh.

Rin lúng túng trước bao con mắt đang nhìn lên, cô đã nghĩ phải chạy xuống nhưng tiếng nhạc đã bắt thì không thể rời khỏi sân khấu. Tuyệt vời ngay đầu hàng, không biết động lực nào khiến cho cô hô lớn.

-Chị Rin, cố lên.

Rin bót chút lo lắng, chạm nhẹ vào chỗ bực chỉ, nó đã tuột nhiều hơn.

Lệ ở bên cạnh càng lo lắng và bất an khi nhìn bộ váy Rin đang mặc.

-Làm sao đây?

Hani cũng kêu lớn.

-Rin, cố lên, solo đi chứ.

Hai học sinh một nam một nữ đội solo nhảy lên sân khấu trước bao nhiêu tiếng hô hò và vỗ tay. Họ có vẻ rất tự tin, ngược lại với Rin không có chút tự tin bởi cô chưa bao giờ đứng trên sân khấu một mình. Rin cố gắng lấy lại tinh thần, hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Bỗng loáng thoáng thấy bóng người mặc áo đen thoáng qua trên tầng ba của dãy nhà đối diện, cô cũng lại suy nghĩ, quên luôn cả việc mình đang trên sân khấu.

Ren đứng chéo sân khấu, cậu đã thấy ánh mắt hoài nghi của Rin đang hướng về tòa nhà. Đối diện mà Số 13 đang phục sẵn ở đó.

Rin vẫn tiếp tục đánh ánh mắt nghi ngờ nhìn quanh dãy nhà, chuẩn bị thấy người nào đó thì một chiếc áo khoác lên vai rồi một bà tay kéo cô quay lưng lại sân khấu. Rin mờ to mắt, ngạc nhiên khi thấy người đó là Ren.

-Há... cậu...

Ren cười một vẻ lạnh nhạt.

-Phải tự tin thì mới solo được.

-Há. – khó hiểu.

-Tôi biết, làm gì có chuyện cậu mặc chiếc váy lông lều thế này mà không có phòng bị.

-Há.

-Chẳng lẽ... cậu... không mặc quần áo bên trong sao?

-Cậu...

-Tôi không có cái tài năng nhìn xuyên thấu đâu.

Ren quá bạo, không để Rin kịp trả lời cậu cầm chiếc váy của Rin xé toạc.... vạt vào cạnh sân khấu. Tiếng ồ càng khắp trường bởi cho tiết mục quá đặc sắc. Rin tròn mắt và không thể nói gì thêm. Cô đứng sững lại, thật may chiếc áo khoác dài tới đầu gối.

Tiếng oh rõ lớn của đám con gái các trường khi thấy Ren thật phong độ, đi ra giữa sân khấu thách nhảy. MC móm lòi.

-À à, quá hay, người dance solo cho lớp a4 đã thay đổi, một soái ca phong độ trong lòng các cô gái, mỹ nam phong độ của trường Ren.

Học sinh nam trường Tây Nam nhảy trước với điệu popping pha lẫn điệu house tùy hứng. Những điệu uốn người, lượn sóng cực dẻo, các bước nhảy mạnh mẽ, dứt khoát rất chuyên nghiệp. Đây là màn nhảy solo tự do, Ren cũng phải nhảy đối. Cậu nhảy điệu hip-hop dance, style mà b-boy cực thích rồi chuyển sang breakdancing dance mạnh mẽ. Đám nữ sinh ngồi bên dưới phát cuồng vì Ren, hò hét tung bừng, đứng cả lên ghé vỗ tay cổ vũ cho màn solo.

Tiếp sau đó là màn solo của nữ. Ren không thể nhảy còn Rin vẫn e ngại đứng quay lưng lại khán đài. Ren lùi lại, nói với Rin trong hơi thở mạnh vì nhảy rất mệt.

-Cậu... có định solo không, hay lại muốn nữ tính như hôm qua.

-Không.

-Vậy được rồi. Hứm - cười nhẹ.

Rin cố gắng hít thở sâu, lấy quyết tâm.

-Mình sẽ là chính mình.

Cô tháo hai bím tóc hai bên, cởi ngay chiếc áo khoác lên người rồi quay mặt đối diện với nữ sinh bên kia trước bao ánh mắt ngỡ ngàng. Rin mặc chiếc áo Croptop lưng ôm sát eo, quần soóc, đúng chất b – girl. Học sinh nữ kia cũng không kém, chiếc áo nửa người với quần bó ôm sát chân và hông. Cảm giác không khí càng nóng thêm khi hai cô gái bốc lửa đang đứng trên sân khấu.

-Chào

-Chào.

Cả hai cùng đập tay giao hữu trước khi cùng solo sexy dance.

Tiếng nhạc dance sôi động, tiếng hô ròn rã khi học sinh kia bắt đầu nhảy. Những điệu dance máu lửa, trông cô nàng thật nóng bỏng, gợi cảm với những điệu lắc người, lắc hông. Đến lượt Rin, bây giờ tiếng hô hò bên dưới càng làm cô thêm tự tin và phấn khích hơn. Ngược lại với cô bạn kia, Rin nhảy có chút mạnh, cá tính hơn, những điệu nhảy mạnh mẽ, động tác hip-hop dứt khoát sau đó mới đến phần sexy dance. Các động tác làm sóng bụng, đánh hông đến đánh ngực mới thật mạnh mẽ. Màn solo của Rin khó mà có thể rời mắt, đến Kun không thích cũng phải đứng lên để xem. Ai cũng bất ngờ và ngạc nhiên khi Rin nhảy dance quá sành. Bởi chẳng ai ngờ Rin có thể nhảy máu lửa như thế.

Hoàng cũng không ngờ, đứng hẳn lên ghế hồ, cổ vũ.

-Rin Rin cố lên. Cố lên.

Đám nam sinh kém tuổi cũng theo phong trào, đứng lên ghế hồ.

-Chị Rin, cố lên... wooo...

-- woooo

Cả hàng ghế phía dưới trôm dậy để xem cuộc thi ngày càng gay cấn. Cả khán đài nóng bừng lên, học sinh đứng hết lê cổ vũ, hô hò...

-Woooo.....ooo

Nhân đứng bên trong, cô cắn chặt răng, bực bội khi Rin được rất nhiều người ủng hộ cổ vũ.

-Nhỏ đó có gì hay mà được cả Hoàng cổ vũ nhiệt tình vậy chứ.

Phía ban giám khảo cũng chăm chú xem nhưng người đàn ông chừng tuổi, vẻ mặt đầy sự khó tính đang chăm chăm nhìn Rin.

-Cô ta là ai sao thẳng Thiên lại để ý được chứ.

Kết thúc màn biểu diễn, Nhân ngẩn ngơ vì không thể ngờ Rin quá xuất sắc. Rin xuống khỏi sân khấu, nháy nhẹ mắt, cười khinh với Nhân.

-Hum, cô bạn tốt, từ giờ... tôi sẽ như trước, không nữ tính làm gì nữa cho vất vả.

Nhân tức tối.

-Cậu tưởng như vậy là ngon lắm hả.

-Oh - vẫn bình tĩnh. Tất nhiên, vậy là quá ngon. Hứm.

Nhân bậm bích vì không thể cãi lại Rin. Bỗng hớn hờ, vui mừng chen ngang.

-May mà nay Nhân không lên, không thì thua bẽ mặt rồi. Họ nhảy ác vậy cơ mà.

Nhân tức tối bỏ đi khiến cả đám phải bật cười. Hani chạy lên cùng Kun và Ji.

-Sur đệ.

-Sur huynh.

-Đệ giỏi vậy.

Lệ cũng vui thay.

-Chúc mừng, cái lúc này tôi sợ quá.

-Ừm.

-Mà sao cậu biết nhảy mà chẳng bảo bọn này gì cả.

Tiếng đồng thanh như của trách.

-Đúng rồi đấy.

-Thì có ai hỏi đâu chứ. – Rin thần nhiên trả lời.

-Ừ ha. - tiếng đồng thanh của đám bạn.

Lệ tiếp tục hỏi.

-Vậy sao lúc lên còn lúng túng.

-OMG, cái váy như thế thì lòn sao mà lên được.

-Nói cũng đúng ha. - cả lũ đồng thanh.

Kun cười nhẹ.

-Cũng may lần này Ren nhanh chí giải cứu cho Rin không thì...

Nhắc đến mới nhớ Ren. Rin nhìn quanh, mắt thao láo cố ý muốn tìm kiếm Ren thì đã thấy cậu ta lặng lẽ đi về phía dãy nhà đối diện. Cô chỉ yên lặng nhìn theo từng bước chân của Ren với một sự cảm kích.

Ren vừa khỏi tầng hai, ban tay đập nhẹ.

-Nè.

Iron cười nhẹ.

-Cậu quá xuất sắc rồi đó.

-Cậu cẩn thận thân phận đấy.

-Ok.

Rin vẫn nhìn theo phía Ren đi, cô đang trông mong điều gì đó, ánh mắt nhẹ nhàng đầy hi vọng và có chút cảm kích. Lệ hiểu ý, gầy nhẹ.

-Ek.

-Gì vậy?

-Cậu muốn cảm ơn thì đi đi.

-Hả, cảm ơn ai? Tên Ren đó hả. Hơ, cậu ta cần gì mấy lời cảm ơn đó chứ.

-Hey, vậy là cậu nhầm rồi. Làm gì có ai không thích cảm ơn chứ, đây là nể cậu nên không nói ra thôi.

Câu nói khiến Rin phải suy nghĩ và cảm thấy nỗi buồn nào đó thấp thoáng trong lòng khiến cô khó chịu. Cô liệu đó có phải là sự áy náy với Ren hay không. Giờ cô quên luôn cả cái bóng người áo đen thoáng qua vừa nãy.

Ren và Iron vẫn cuộc nói chuyện, nghe có tiếng chân từ từ bước lên cả hai cùng yên lặng, mắt nhìn theo phía tiếng động, cảnh giác cao độ. Khi thấy người đó chính là Rin thì cậu bạn Iron mới giám thờ phào.

-Trông ai, gấu con.

Iron quay lại, vui vẻ nói.

-Xin chào, chúc mừng Rin đã trở lại.

Rin đáp ứng.

-Ồ ờ...

-Cậu có chuyện gì ở đây à?

-Tôi...

Iron đánh mắt sang Ren, ngay ý nhưng vẫn cố tình giả vờ.

-Oh, cậu tìm tôi để ăn mừng hay liên hoa gì à

-Ồ, không phải... tôi...

- Agree, đi chơi thôi bear of me. Hừm.

Rin đổi ngay thái độ, cô cau mày lớn tiếng.

- Cậu... cho tôi mượn chỗ cái coi.

-Ồ ờ, vậy thì... tôi... rút lui. Hehe.

Iron rời ngay khỏi đó để lại Ren và Rin.

Ren vẫn không tỏ chút thái độ, vẫn vẻ mặt lạnh lùng như băng. Dãy nhà chỉ còn hai người, tiếng nhạc vẫn inh ỏi dưới sân còn Rin và Ren vẫn yên lặng.

- Cậu định làm gì...

Cả hai đồng thanh.

- Thầy giáo bảo ra đó đứng, có gì còn nhận thưởng chứ.

- Vậy sao cậu không ra đi. - lạnh lùng trả lời.

- Vì... cậu cũng có công mà.

Rin muốn nói điều gì đó nhưng thực sự rất khó bởi sự ngượng ngùng đã cản cô lại. Nhìn trời, rồi nhìn đất lúng túng không nói lên lời. Nhìn đáng về Rin cũng khiến Ren phải cười thầm.

“Đâu phải phong cách của cậu ta” - lắc nhẹ đầu.

Ren cố gắng nhin cười, xỏ tay túi quần làm bộ mặt lạnh lùng.

Rin cố giữ bình tĩnh, nhìn thẳng ánh mắt Ren nói.

- Hôm nay... thực tình... tôi... cảm ơn cậu.

Câu nói khiến Ren vô cùng ngỡ ngàng, trong lòng có chút vui mừng nhưng cậu không muốn thể hiện ra mặt. Ánh mắt dịu nhẹ nhìn Rin. Bởi Rin chưa bao giờ cảm ơn cậu dù chỉ một lần.

Rin không nói thêm câu nào, chạy ngay xuống tầng.

Người đàn ông chừng tuổi cũng đi qua Rin để đi lại chỗ con trai mình.

- Sao, thú vị chứ? – giống ôn tồn.

- Bố nói gì vậy, thú vị gì? – thái độ lạnh nhạt.

- Cô bé đó.

- Ai?

- Nhỏ trên sân khấu đó.

Ren hiểu ngay ý bố mình đang nhắc đến Rin, thái độ cậu thay đổi hẳn. Không lạnh nhạt

Trong lúc Rin lại đang nhận giải thưởng với đám bạn. Số phiếu bình chọn 50% cho màn solo lớp 12a4 bởi cặp đôi trai tài gái sắc. Lớp 12a4 nhận được một phần thưởng còn riêng Rin và Ren nhận một hộp quà vừa tầm tay. Cuộc thi khiến Rin được nhiều học sinh biết đến, quan tâm và có thêm biệt danh nữ hoàng sexy dance của trường. Cô tự tin đứng trên sân khấu cảm nhận giải thưởng. Tiếng vỗ tay nồng nhiệt. Ai nấy đều vui nhưng Rin không thể cười tươi. Rin chỉ cười nhẹ để thể hiện sự mạnh mẽ. Và hơn nữa, cô không muốn cười như mấy ngày vừa qua nữa.

Ren vẫn đang đứng nói chuyện với bố cậu.

- Bố không được động vào đám bạn con. – thái độ lạnh nhạt.

- Hừm, con trai ta giờ biết không nỡ cơ à. - nhấn mạnh. Hay là... chủ yếu là vì nhỏ đó.

Ren không thể phủ nhận nên im lặng dè chừng.

- Ta thấy con bé đó... tầm thường, đâu phải mẫu người sexy mà con thích.

-Điều đó... không liên quan đến bố. – gất nhẹ.

-Con nhớ cô gái người lớn đó chứ.

-Sao hả.

-Haha.

-Cô ấy là người hiền lành, chính bố đã ép cô ấy rời xa con. – thái độ bức tức.

-Vậy thì sao, cô ta quá tầm thường, không với được con.

Ren rất giận bố mình nhưng không thể nói thêm câu nào.

-Con thích nó hay... chỉ là chơi đùa. Con bé vừa nãy đó – giọng chậm rãi.

-Con...

Ren dừng lại suy nghĩ, rồi trả lời lệch với hướng mình nghĩ.

-Không... con... chỉ coi cậu ta là bạn, mà có thể nói là một thứ đồ chơi cũng... – tâm trạng thật khó chịu.

Tiếng bộp... hai hộp quà rơi xuống dưới chân Rin khi cô đan đứng đầu cầu thang. Cô dừng lại bởi đã nghe hết cuộc nói chuyện của Ren và bố cậu.

Ren bất ngờ và cũng có chút lo lắng.

-Khó ư... cậu...

Rin cười nhẹ, bình tĩnh nói.

-Tôi đưa quà cho cậu thôi.

Rin cầm hai hộp quà rồi mới cúi nhẹ đầu chào bố Ren.

-Chào bác. - dứt khoát.

-Ừ. – bố Re tỏ thái độ khinh thường, quay mặt đi.

Ren thấy khó xử khi Rin đứng trước mặt và đưa cậu hai hộp quà.

-Cậu... – nói nhẹ.

-Việc của tôi chỉ là đưa quà cho cậu thôi. Lốp mình đạt giải nhất trong trận solo nên... – ngưng lại một chút.

Rin không nói thêm lời nào, nhanh chóng đưa hộp quà cho Ren rồi chạy xuống. Không hiểu Ren nghĩ gì, thấy Rin chạy, phản xạ tự nhiên là chạy theo.

-Nè, khoan đã, nghe tôi giải thích... - mãi vội.

Bố Ren ở lại, chấp tay sau lưng thở dài, lắc nhẹ đầu, ánh mắt đầy lo âu nhìn theo Ren.

Ren chạy thẳng ra ngoài cổng trường bởi nghĩ rằng Rin tức giận sẽ chạy khỏi trường. Như Ren dự đoán, cậu chạy ra đường. Đến chỗ ngã ba, thật hài hước, cả ba ngã đều có 3 cô gái mặc áo đồng phục trường, vạt áo buông thõng xuống giống hệt Rin khiến cậu phân vân không biết nên chọn con đường nào.

-Sao ba người giống nhau vậy, thực ra là ai đây.

Ren đành liều chạy sang ngã rẽ bên phải, kẹp vai cô gái đó quay lại.

-Nè Rin.

Người quay lại là một người khác, cô ta tròn mắt nhìn Ren.

-Ồ... anh...

-Cô không phải.

Không để cô gái đó kịp nói lời nào, cậu chạy ngược sang con đường bên trái.

-Nè Rin.

Người quay lại cũng không phải Rin nhưng vì thấy Ren quá anh tuấn nên hồ hởi nhận.

-Ừ ừ, đúng rồi, là em... em Rin đây mà.

Cô ta vừa nói vừa bám chắc tay Ren. không cho cậu rời khỏi.

-Em em đây mà.

-Em cái đầu cô. Bỏ ra

Ren giật mạnh tay để thoát khỏi nữ sinh đó.

-Sao thời bây giờ hám trai quá vậy. Đứng mình là loài quý hiếm mà.

Bà giờ chỉ con con đường đối diện, Ren cố sức chạy nhanh để đuổi kịp người đó. Nhưng thật hài cô gái đó cũng không phải là Rin.

-Ôi trời, sao vậy.

Ren thất vọng, tâm trạng hơi hỗn độn quay trở lại trường. Cậu tron mắt khi thấy Rin đang tươi cười với Min ngồi hàng ghế cuối.

-Há.

Rin quay nhẹ đầu lại nhìn Ren rồi lại quay đi, tiếp tục cuộc nói chuyện với Min. Ren không muốn quan tâm nữa, bộ mặt lạnh lùng quay trở lại dãy nhà vừa này.

Cuộc thi kết thúc khi đã trao quà xong cho các đội. Tiếng ồn áp, đông đúc, xô đẩy của đám học sinh nghịch ngợm vang cả ra ngoài đường. Lệ vẫn đang đeo chiếc ba lô nhỏ đứng trước cổng ngóng Iron.

-Cậu ta làm gì vậy? Đứng đó con rùa, chậm chạp. Thế mà bảo cứ gọi tên là có mặt.

-Gì đấy bà cô nội.

Lệ giật mình.

-Ôi zời, cậu từ đâu chui lên.

-Nhớ tui quá à hay sao mong? - héch mắt, tỏ vẻ kiêu hãnh.

-Mơ đi nhóc. Bây giờ... đưa tui về.

-Cái gì.

-Nhanh đi, nô lệ. Hahaha.

-Cậu... được đấy.

Lệ để ý chiếc mũ lưỡi trai của Iron, phong cách cực hiphop.

-Mới mua mũ hả.

-Ừ, đẹp không? – khoe khoang.

-Cũng được. – có vẻ rất thích thú với cái mũ.

Lệ định giẫy nhưng Iron tránh được.

-No no no. Talking tom.

-Hơ, có cho mượn không thì bảo?

-Không. Nè hôm nay tui phải gặp Aly, không đưa cậu về được đâu.

-cậu... thích phàn chủ hả.

Tuyên đi qua chọc cậu.

-Hey, tôi nay cho ngủ gằm giường thôi Lê à. Hớ hớ.

Tuyên vỗ nhẹ vai rồi đi ngay.

-Ừ ý, phải vậy thôi. Cho ngủ gằm giường. Kkkk.

Iron lắc nhẹ đầu.

-Chịu mấy thánh, vô duyên quá.

Việt lướt ngang.

-Đâu phải vô duyên mà là đang thừa duyên đây.

Nói xong đi ngay.

-Ặc. Chết người.

Lê chỉ cười tủm.

Iron chỉ ra sau.

-Nhìn kia.

Lê vừa quay lại, Iron chất một vết gì đó lên mặt rồi bỏ chạy. Lê ức chế nhưng không thể đuổi theo Iron. Cô bậm bịch, giậm chân lấy khăn giấy tron cập lau nhẹ vết bẩn trên mặt.

-Hum, mình mà bắt được cho hấn biết tay.

Lê đi bộ một đoạn, cô cũng định bắt xe bus giống Rin nhưng được một đoạn lại thấy bóng người giống Iron. Cô dự đoán ngay đó là Iron bởi chiếc mũ của người đó giống y của chiếc mũ cô muốn giăng của Iron.

-Lần này hi cậu biết tay. Chắc tại Aly bỏ rơi nên thái độ mới buồn thế kia đây.

Cô chạy lại, kêu lớn.

-Iron, cậu biết tay tui.

Người đó chưa kịp quay lại phản ứng thì đã bị một phát đấm vào bụng.

-Ha, cho cậu chết. Haha. - điệu cười thỏa mãn.

Người đó tức giận, đội cao mũ gất.

-Điên hay sao...

Cả hai cùng bất ngờ, thì ra là người quen. Trông Kun đội mũ thật phong độ.

-Anh Kun.

-Lê.

-Sao anh...

-Sao em...

Kun hỏi trước.

-Sao em ra tay vậy may là anh chứ người khác thì hắc em tiêu rồi.

-Hè hè, xin lỗi anh. - cười trừ. Em tưởng anh là tên xấu xa đó

-Vậy hừm.

-Ừa, tại anh có cái mũ đẹp quá mà. Hi. - cười.

-Mũ ý hả. Lấy không anh cho luôn.

-O, anh dễ dãi... à quên, anh dễ tính quá. Em phải lấy chứ, đưa em đi.

-Thôi đi cô, đùa thôi đây là mũ tình yêu đấy, chứ cái này ghép thành trái tim để tặng người yê đó.

-Hơ, chỉ cần em thích em sẽ lấy. Hehe.

Nói dứt lời, giật ngay chiếc mũ của Kun chạy trước.

-Wau way...

Kun chỉ nhìn theo Lệ, lắc nhẹ đầu cười.

Trong trường học, học sinh đã về vẫn chỉ còn một vài học sinh ở lại thu dọn và mấy chiếc máy robot xếp ghế. Rin vắt vẻo trên cây, muốn lấy lại cái cảm giác một mình một không gian.

-Plap, plap... Trở lại thôi Rin.

Tiếng nói vọng từ dưới.

-Đúng rồi.... Cậu thanh thân quá vậy.

Rin nhìn xuống.

-OMG. Là cậu à.

-Không gọi tên thì ai biết nói ai.

-Liên quan gì đến tôi chứ. Cậu có việc gì? - lạnh nhạt.

-Tôi... đưa hộp quà này cho cậu thôi, của cậu nữa mà.

-Vậy... cậu để dưới đấy đi, tôi không giám làm phiền cậu, thiếu gia.

-Cậu... đề tâm câu nói đó sao? – ý thăm dò.

-Há, tội gì tôi phải vậy. Đồ chơi thì đồ chơi, có gì đâu mà bức.

-Vậy sao?

-Rồi, cậu về đi.

-Cậu là cô gái đầu tiên đuổi tôi đi đấy.

-Hơ, kệ chứ, chưa gặp ai kì quái như tui à. Hư. – cười nửa miệng.

Nhông cái Rin đã trèo xuống khỏi cây.

-Cậu... không đi thì tôi đi.

Ren chưa hết ngỡ ngàng bởi tài leo trèo của Rin, trong giây lát xuống khỏi cây mà không ai biết.

Trên đường đi về, Rin lại gặp Hani và Ji.

-Hai sư huynh.

-Chào đệ tài năng, cái gì cũng biết.

Rin chấp tay trước mặt.

-Đa tạ những lời khen ngợi của hai huynh. Được gặp hai huynh ở đây thật có duyên.

-Thôi đi bà cô.

Rin nhìn quanh con đường họ đang đi, tò mò.

-Sao lại đi đi đường này huynh.

Thực tình Hani đi con đường này vì muốn gặp lại cô gái áo xanh lần trước.

-À, thực ra lần trước anh... bị lạc ở đây, muốn đi lại cho biết đường. Hi.

-Thật vậy hả. – hoài nghi.

Bỗng một con robot từ đâu đó chạy đến, nó không xác định phương hướng cứ đâm thẳng vào Hani. Gặp vật cản nó đưa tay lên, giờ cú đâm về phía trước. Hani bức bối, đợi nó để gần giờ chân đạp thẳng khiến con robot ngã ngửa ra sau, tiếng kêu rọc... rọc... rồi tự đứng dậy, quay đầu chạy.

Hani mang bộ mặt ngờ ngạc nhìn theo con robot đó.

-Tự rung... lại xuất hiện ở đây, con đây ở đâu ra vậy.

-Hey, sư huynh, là tự dừng chứ.

-À ừ. Hề hề.

Ji lắc nhẹ, thờ dãi.

-Hắn ta là vậy đó, chính tả sai hoài à.

Rin đưa mắt nhìn theo con robot, tỏ vẻ hoài nghi.

“Con robot này hình như là...”

Hani gầy nhẹ.

-Nài, Rin.

-À sao sư huynh.

-Nghĩ gì đấy.

-À không có gì chỉ nghĩ xen con vừa nãy là con cái nhà ai thôi.

Câu nói đùa khiến Ji và Hani cười không ngớt.

Rin đáng ánh mắt cảnh giác sang hai bên, giương như cô cả giác có đôi mắt đang nhìn, theo dõi mình.

Hani từ sau, đập nhẹ tay lên vai Rin. Cô phản ứng nhanh, cầm cổ tay bẻ gấp ra sau.

-A...á...

-Há sư huynh.

-Sao... sao đệ khỏe vậy, ra tay mạnh quá.

-Đệ bảo rồi, lúc đệ suy nghĩ thì đừng đứng phía sau mà.

Ji cười phá lên khi trông thái độ hài hước của Hani.

-Haha, mặt lộn. Rin, cảm nhận tốt đấy, không chỉ nhạc mà phản ứng nhanh cũng tốt.

-Hehe, đa tạ đa tạ, huynh quá khen.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Vật Kỳ Quái

Lúc 7 giờ, trời sập tối, gần công viên lại đông những cặp trai gái hò hẹn. Chữ D ngồi trên cành cây gần đó gọi cho Chữ A bằng chiếc vòng tay cảm ứng. Bấm nhẹ, ha chiếc vòng trên tay tách ra, bao quanh một màn hình điện thoại.

-Chị ở chỗ nào vậy?

-Có rồi.

-Sao?

-Đã có tín hiệu từ gara. Số 24 và 13 ở đó. Thật may xe hàng lần này bị úp là giả, nhân cơ hội tập kích chúng.

Chữ D đang nghe Chữ A nói, cô ngưng ngay lại khi thấy Số 24 và một ai đó đang lái xe trở hàng phía sau, phía sau có một đàn người đuổi theo. Chiếc xe đi vào con đường rộng nhưng vắng người, cố ý tránh mặt đường nhiều người. Chữ D vẫn tiếp tục theo dõi chiếc xe, tiếp tục chuyện với Chữ A.

-Đâu có, Số 24 ở chỗ em mà. Chị xem lại nhớ đâu bị lờ... à quên nhớ đâu bị người chị thấy là giả.

-Em ở đâu.

-Gần công viên, đường 204 đó. Em thấy VQC có vẻ rất gấp.

-Ok, để chị xem. Vậy số 24 bên này thì sao?

Chữ D bấm nhẹ nút, màn hình trên cổ tay biến mất, hai chiếc vòng lại ghép lại với nhau. Cô vẫn chăm chú theo sát chiếc xe. Và cô đã nhìn thấy thứ gì đó trong ánh đèn đường hiện ra mà không phải người. Để ý kỹ mới thấy Số 24 đang lên ga phóng nhanh để thoát khỏi những con robot hai mắt đỏ lờ phía sau. Bỗng một con robot từ bên đường chạy ra chặn giữa đường, cách chiếc xe 50 mét. Số 24 phanh gấp khi gặp vật kì lạ đó đứng trước mũi xe. Đám người áo đen từ chiếc xe phía sau chạy xuống bao vây chiếc xe mà số 24 đang lái. Tên cầm đầu cơ bắp vạm vỡ hùng hổ xuống xe, lớn tiếng

-Người trên xe nghe đây... tao đã bao vây quanh rồi, khôn hồn xuống khỏi xe không thì chết với tao.

Số 24 thot dài, mở cữ lưng thững bước xuống.

-Hey, bọn mày chỉ được vậy thôi à.

-Hừm. - cắn chặt hai hàm răng, lời nói đanh thép. Bọn nhóc con mà giám đối đầu với tao hả. Ăn cắp đi con. Giờ giao hết hàng ra đây. - gắt lên.

Mấy người nhảy lên phía sau thùng xe kiểm tra, nói vọng ra ngoài

-Đại ca, trong này không có gì cả.

Hắn chừng mắt nhìn Số 24.

-Cái này là gì?

Số 24 ra dáng, xuôi ít bụi bám trên vai áo, cười khinh.

-Trả lời cho tao, What là cái gì thì tao nói cho.

-Mây... - hung dữ. Mây định cứng miệng hả.

-Hơ, ai giám - bình tĩnh. Như bọn mày thấy, trong xe không có hàng. Nếu để các người cuỗm mất lấy gì sinh sống. Tao còn một mẹ già 45 tuổi, ông bố 46 tuổi với mấy chục anh chực anh đang ngóng công việc này của tao đó.

Tên đó bị số 24 chọc tức đến sôi máu.

-Mày được đấy,

Rin vẫn đứng bên ngoài, chờ đám bạn rồi cùng về bởi cô cũng biết giờ đã muộn. Cô quay lên nhìn cả quán karaoke rồi quay lại nhìn ra ngoài đường. Từ bên kia đường, Rin đã thấy Min nhưng cô cau nhe mày, ánh mắt buồn đi khi thấy Min đứng cùng cô gái lần trước lên lớp và cũng là người yêu của Min - là Hồng Ngọc. Rin đứng cách xa họ nên không thể nghe thấy họ đang nói chuyện gì. Rin cố giữ điềm tĩnh nhưng cảm xúc của mình lại không thể kiểm soát. Cô thấy thất vọng, chán nản, lại còn có chút ghen tị.

Hồng Ngọc đi lại gần Min, nhẹ nhàng nói.

-Min à, thực sự... chúng ta... không thể quay lại sao? - về mặt đầy sự tiếc nuối. Nếu... cậu bảo tôi ở lại thì tôi sẽ không đi nữa. - khản khản.

Min cười nhẹ.

-Không. - giọng nói đậm ảm. Tôi không giữ cậu, chuyến đi du học này tốt cho cậu mà, còn chuyện có quay lại hay không thì... tính sau đi. - có chút không nỡ.

-Min... vậy cậu... - ập ứng. Cậu cho tôi ôm cậu lần cuối cùng không.

Min thấy rất khó xử nhưng nhìn khỏe mắt Ngọc như muốn khóc khiến cậu mềm lòng, gật nhẹ. Chỉ chờ Min đồng ý, Ngọc liền chạy lại ôm lấy Min.

Rin từ bên kia đường nhìn sang, cô không muốn chứng kiến cảnh thân mật của hai người nhưng lại không muốn quay đi. Khi Ngọc tiến lại gần Min, cảm xúc của Rin bất ổn, cảm thấy buồn và hụt hẫng. Lúc Ngọc đứng sát Min, Rin càng khó chịu, buồn bực, thấy tuyệt vọng và giờ chân tay bủn rủn không muốn làm bất cứ cái gì nữa. Đúng lúc Ngọc dựa vào Min thì Ren kéo Rin quay vào lòng mình để cô không phải thấy cảnh đau lòng.

Hani và Lê đang đi Việt, cả đám bạn cùng ra và cũng chứng kiến cảnh đó nên cũng đứng yên lặng nhìn 2 phía. Bởi họ cũng biết Rin đã có tình cảm với Min.

Rin vẫn đứng yên, dựa vào người Ren vì muốn có người an ủi và hơn nữa là tránh cảnh đang diễn ra giữa Min với Hồng Ngọc. Ren cũng chỉ ôm thật nhẹ để an ủi Rin. Nhìn cô gái đang dựa vào mình khiến cậu lại có cảm giác muốn bảo vệ cô.

Lê đẩy Việt sang bên Hani, ánh mắt đồng cảm nhìn Rin rồi nhìn Min. Cô buồn thay cho Rin và giương như cũng lượn ra điều gì đó. Cô hích nhẹ Iron đang đứng cạnh.

-Nè. - giọng lạnh nhạt. Còn mấy ngày nữa là hết thời hạn nô lệ rồi... vậy tiện đây chấm dứt luôn đi. Tôi không muốn kéo dài mãi nữa. - giọng hơi buồn

Iron sững sờ.

-Cậu... sao cậu... dễ dàng vậy à.

Iron rất muốn kết thúc thời hạn nhưng khi nghe Lê nói cậu lại không nỡ, không muốn kết thúc chút nào.

-ừm, cậu tự do rồi đó. Cậu... có thể tiếp tục tìm Aly rồi. Tôi không muốn quản nữa đâu.

-Nhưng...

-Cậu không phải nói nữa, tôi đã quyết rồi.

Iron cảm thấy hơi khó chịu và bứt dứt khi nghe Lê nói một cách tuyệt vọng như vậy.

-Thật chứ.

-Tất nhiên. Còn nữa, tôi nghĩ... từ giờ... bọn mình cũng không còn gì để có thể gặp nhau nữa. Ừ

Iron xù mặt, thái độ cũng không vui.

-Cậu có cần nói nhảm tâm vậy không? Chúng ta... vẫn có thể là bạn bè mà.

-Kết thúc sớm đỡ phải khổ, cậu thích vậy còn gì nữa. - Lê cười gượng.

-Sao nghe như li biệt vậy.

Lê không muốn để tâm đến Iron nữa, cố tình quay đi nhưng không vui chút nào. Iron cũng vậy, cậu không thể ngờ Lê lại quả quyết như vậy, kết thúc là kết thúc luôn.

“đáng lẽ mình phải thấy vui chứ nhưng sao... mình lại thấy khó chịu và trống rỗng thế này chứ” - Iron ngẫm nghĩ.

Lê chuyển sang nói chuyện với Hani.

-Anh Hani, có gì anh đưa Việt gian này về tận nhà nhá, Rin thì cũng có Ren ở đây rồi. Em về trước đây.

-Từ đã, em đi bộ mà sao...

-Em bắt xe.

Hani quay lại gọi mấy đứa.

-Ji, Kun có thằng nào rảnh đi cùng Lê không kìa.

Iron càng nhìn Lê thì càng cảm thấy áy náy, bứt rứt. Cậu đi lại gần đưa ý kiến.

-Lê, đằng nào cũng vậy, để tôi đưa cậu về.

-Thôi không cần đâu.

Kun lên tiếng.

- Vậy để anh đưa về, bệnh viện cũng đâu có xa lắm, con gái đi một mình không sợ à?

Lệ toét miệng cười để mọi người thấy mình vẫn bình thường tuy tâm trạng thực sự không vui, từ chối ngay.

- Không sao, em đi được mà.

Lệ vừa quay đầu, Iron liền cầm tay kéo lại.

- Minh cậu về được ư, để tôi...

Lệ lạnh lùng gạt tay Iron, cười gượng.

- Cậu không cần thấy tội lỗi hay áy náy gì đâu. Cậu là người rất giữ lời hứa, cũng có thể gọi là quân tử khi nhường con gái mới chấp nhận cái thời hạn nô lệ vô lí này.

Lệ quay đi rồi lại quay lại vì chưa hết chuyện muốn nói.

- Tôi quên mất điều này. - về mặt tươi cười. Bài kiểm tra lại của tôi... được 9 rưỡi, cao nhất lớp đó. Hi.

Nói xong quay đầu bỏ đi ngay. Miệng thì cười, nhưng trong lòng không thể vui nổi. Con Iron, cậu chỉ đứng đó nhìn theo Lệ. Một cảm giác như mình bị bỏ rơi, thái độ của Lệ cũng khác hẳn là lạnh nhạt, dứt khoát.

Lát sau, mọi người lần lượt ra về, Ren lại đi cùng Rin vì tâm trạng cô đang bất ổn.

- Cậu về đi, không cần tiễn tôi đâu. Tôi đi bộ cho rảnh.

Ren cầm tay Rin, kéo lại đứng trước mặt.

- Cậu... ghét tôi sao?

Rin nhìn thẳng ánh mắt long lanh của Ren, lạnh lùng trả lời.

- Có hay không thì sao chứ.

- Nhưng sao cậu...

- Dù sao cũng ... cảm ơn cậu đã an ủi tôi. Thực sự tôi không thể ngờ công tử Ren lại biết an ủi người khác đó.

Rin gạt tay mình khỏi tay Ren làm chiếc nhẫn ở ngón út của cô rơi xuống.

- Để tôi đi một mình được rồi. - tâm trạng hơi buồn.

Ren lớn tiếng.

- Đau nhất thiết phải đau lòng vì hấn chứ.

Rin dừng lại, quay nhẹ đầu.

- Tôi đâu có rảnh mà đau lòng, dù họ làm gì... cũng chẳng liên quan đến tôi.

Rin cười nhẹ vì không muốn thể hiện thái độ buồn bực trước Ren. Cô quay đầu, nụ cười tắt hẳn, khuôn mặt lạnh tanh.

Ren chỉ đứng đó và nhìn theo Rin, thờ dài.

- Hum, đồ học trò vớ vẩn này...

Có thư gì đó dưới đồng lá cây khô trên đường sáng lên do ánh đèn cao áp chiếu vào. Nó ở ngay dưới chân nên khiến cậu tò mò, ngồi xuống xem thử. Chiếc nhẫn nhỏ rất quen thuộc đang nằm trên cái lá khô. Cậu đoán ngay là của Rin làm rơi bởi nhìn chiếc nhẫn không chỉ quen mà còn rất quen. Nhìn nó gọi cho cậu kí ức gì đó giương như đã quên từ rất lâu.

Trên con đường một chiều, Rin đang lững thững đi một mình, cô bất chợt thấy thiếu thứ gì đó, xoay khớp chân tay vận động cơ thể mới biết chiếc nhẫn đã bị mất từ lúc nào không hay. Điều này càng khiến cô thấy buồn, cảm thấy hơi tiếc nuối và không nỡ rời xa nó bởi chiếc nhẫn đã bên cạnh suốt mấy năm.

- Đã mất thì thôi khỏi tìm. Coi như... đã hết duyên. Tìm... cũng chẳng thấy được. - thờ phù.

Cô không quay lại tìm nữa mà đến thẳng ngôi nhà nhỏ cạnh mặt đường. Cô mở cánh cửa gỗ đầy rêu xanh bám trên đó, đi vào bên trong, tâm trạng buồn rười. Đi khỏi gian phòng trống, một cánh cửa gỗ to đang tự động mở khi Rin bước vào. Ánh điện sáng trưng cả gian phòng rộng rãi, khang trang. Mọi đồ dùng đều trang trọng lịch sự. Nhìn tổng thể gian phòng khách trang trọng giống hệt như nơi ở của quý bà. Nơi đây không có gì xa lạ bởi đây là nhà mẹ nuôi Rin. Cô chạy một mạch lên phòng ngủ nơi mà anh trai mình với mẹ đang ở đó.

-Chào mọi người.

Người phụ nữ xao rảo, tầm chừng ngoài 45, vẻ mặt đôn hậu và ánh mắt nhìn Rin đầy sự yêu thương, trìu mến.

-Con gái đến rồi à, lại đây đi.

Người con trai ngồi ghé quay lưng về phía Rin chính là Mixu, anh trai của cô. Anh ta đang ngắm vuốt mình trước gương.

-Cô em gái bé bỏng, giờ này mới chịu về.

Mixu ngồi trên chiếc ghế xoay, xoay ngoắt lại héch mắt, cười nhẹ trên khuôn mặt điển trai, anh tuấn.

-Anh Mixu. – giọng uể oải.

Người phụ nữ cười với vẻ đôn hậu.

-Con gái, lại đây đi.

Bà mới bị tụt huyết áp nên giờ đang nằm dựa trên giường. Rin lo lắng chạy lại.

-Mẹ nuôi. – cười nhẹ.

-Sao con không hỏi ta có sao không?

-Hi, con biết mẹ nuôi nếu có vấn đề thì làm sao ngồi trước mặt con được nên không hỏi.

Bà xoa nhẹ đầu Rin, ân cần nói.

-Cái con bé này, tính không có gì thay đổi cả. Con không hay tò mò, cũng không hỏi thừa.

-Có đâu. – vui vẻ trả lời.

-Con nghe được tun gì về Pin chưa?

Nụ cười tắt hẳn khi nghe mẹ nuôi nhắc đến Pin, đứa em trai bé nhỏ tội nghiệp. Đến giờ vẫn chưa tìm thấy.

-Con... đã ra sức tìm nhưng... mọi thông tin giường như bị chặn hết. - sự lo lắng, bất an hiện trên mặt.

Sự mất tích của Pin khiến cô rất đau lòng và áy náy. Miệng cười nhưng trong lòng luôn nghĩ đến em mình. Cô luôn ước thời gian quay lại cuộc thi bơi từ thần, cô sẽ gắng hơn nữa để cứu Pin. Chứng kiến em mình gặp nguy ngay trước mắt mà không thể cứu, trong lòng thật khó chịu, bứt rứt.

-Mẹ nuôi, cũng một tháng rồi cũng chưa thấy tin gì.

Cô đánh mắt sang Mixu đang ngồi ngắm mình trong gương.

-Anh Xu, em trai anh mất tích mà anh chẳng lo lắng gì vậy. Đúng là vô tâm mà. – trách móc.

Mixu lắc đầu một vẻ mệt mỏi.

-Bây giờ lo lắng thì cũng có thể làm gì chứ. Thăm tử, cảnh sát cũng vào cuộc rồi mà vẫn chưa thấy tin gì. – thái độ bình thản.

-Anh...

-Làm sao, tôi có vậy thôi. - lớn tiếng.

-Anh chẳng quan tâm anh em gì cả. – phát cáu.

-Cô giỏi thì cô đi đi, anh chịu.

-Anh...

Cả hai đều muốn thắng khiến mẹ nuôi phải lên tiếng can.

-Hai đứa thôi đi.

Hai anh em dừng ngay cuộc tranh cãi để không làm phiền mẹ nuôi nghỉ ngơi.

-Hai đứa anh em mà cãi nhau suốt à. Mỗi đứa một nơi, tuần chắc gặp nhau lần thôi ấy.

Rin và Mixu tỏ ra ngượng ngùng trước mặt mẹ nuôi. Mixu vuốt nhẹ cằm, đứng ra khỏi ghế với dáng người cực chuẩn. Cậu xỏ tay vào túi ra dáng công tử đào hoa.

-Nè cô nhóc, ở đây với mẹ, anh đi đây.

Mẹ nuôi ngờ ngàng

-Sao con đi sớm vậy?

-Con có chút việc mẹ à

Nói như vaayh nhưng trong đầu cậu đang nghĩ đến đứa em trai nhỏ bé bị bắt. Cậu cố ý muốn rời khỏi vì muốn cùng thám tử mình đã hẹn đi tìm Pin.

-Có gì... con gọi cho mẹ nuôi sau nha.

-Ừm - mẹ nuôi cười hiền hòa, gật nhẹ đầu. Bạn thì cứ đi đi.

-Vâng.

Rin không muốn để ý, xỉ bừa anh mình.

-Ồi trời, lại định trốn đi chơi đây mà.

-Hơ, kệ người ta chứ.

Rin cau mày, lo lắng khi thấy anh trai mình đi tập tễnh.

-Anh Xu, anh sao đấy. - vừa hỏi, mắt vừa nhìn xuống bên chân trái của Mixu.

Mẹ nuôi cũng qua tâm, bà tỏ ra sốt xa khi thấy có ít màu đậm giống như máu dính vào quần dưới bắp chân Mixu.

-Con ... con sao đấy, ngồi xuống xem nào. - hết sức lo lắng.

Mixu từ chối.

-Thôi không cần đâu, vết thương nhỏ, không đánh kể.

Rin không yên tâm chút nào, cô cố tình đẩy Mixu ngồi xuống ghế, cúi người vén ống quần của anh kiểm tra. Cả mẹ nuôi và Rin đều hốt hoảng khi thấy vết thương bầm tím đang rỉ máu. Khi Rin chạm nhẹ vào để xem vết thương, dù rất đau nhưng Mixu vẫn cố cắn răng chịu đựng vì mang tiếng là anh cả. Cậu không muốn yếu đuối trước mặt em gái mình.

Mẹ nuôi ngồi chồm dậy, lo lắng.

-Con đánh nhau với người ta đúng không?

-Không có gì đâu.

Mixu cố tình nói những vậy bởi cậu không muốn mẹ nuôi và e gái phải bận tâm

-Thâm tím thế kia mà bảo không sao.

Rin mãi vội lấy hộp thuốc cuối giường mẹ nuôi đang nằm. Đây là hộp thuốc mà lần trước trên xe bus cô được một người phụ nữ cho.

-Bôi cái này đi, thơm, mà rất có tác dụng đấy.

Rin tận tình, mở hộp thuốc, bôi nhẹ một lớp mỏng lên vết thương đang tím. Thấy em gái quan tâm bằng Mixu cảm thấy thật hạnh diện. Cậu không muốn mất bởi sự quan tâm của Rin với mình.

Tuy mọi khi vẫn cãi nhau như chó với mèo nhưng cả ba anh em lại rất quan tâm nhau. Đây cũng là điều bà mẹ nuôi cảm thấy tự hào. Bà ngồi trên giường, cười với vẻ thỏa mãn.

Mixu muốn an ủi Rin nhưng lại động trúng chỗ bắp tay mà cô bị thương.

-A... - cố gắng kêu nhẹ.

Mixu ngạc nhiên hết mức.

-Sao nhóc...

Rin ra hiệu cho Mixu không nói vì không muốn mẹ nuôi phải lo lắng.

-suyt... không có gì đâu anh trai. Em không nói thì anh cũng không nói. Hi. - bộ mặt ngây thơ.

Trên con đường một chiều với nhiều xe cộ đi lại. Ai nấy cũng nhanh nhanh chóng chóng về nhà. Còn Ren, cậu vận ngồi trong cửa hàng vàng bạc lớn tiếng nhất vùng.

Tam Hồ cùng nhau đi được một đoạn thì chia tay, ai đi đường về nhà người nấy. Hani lững thững một mình đi trên vỉa hè, trong đầu đang tương tư, nhớ đến cô gái mặc áo xanh.

-Sao mình vô dụng quá vậy trời. Có mỗi đứa con gái mà nhớ lên nhớ xuống. Nó học trường nào vậy ta. – tò mò.

Bỗng từ trước mặt cậu lờ lờ xuất hiện một con robot. Cậu nhìn kĩ nó và khẳng định chính con robot lần trước mình đã gặp. Nhưng điều đặc biệt hơn con robot này mất đồ lừ, trông thật đáng sợ. Nhìn nó như đang muốn giết người.

-Lại con lợn này đây. Đạp cho nó phát đã bỏ chạy, giờ lại to gan quay lại. Hừm

Con robot thấy mục tiêu, lao nhanh đến trước Hani. Cậu tiện chân đang dơ lên, đá một phát làm nó bay ra ngoài, đập vào thân cây gần đó. Con robot sau 2 giây lại đứng dậy, giương như nó không có bất cứ hề hấn gì.

-Sao con này to gan vậy. – hoảng hốt.

Con robot tiến nhah lại, đưa tay lên đâm búp... vào mặt khiến Hani ngã ngửa về sau.

-Á.... a...

Hani đang nằm dưới đất, con robot không tha, chạy lại giơ chân, định giẫm chết Hani nhưng Chữ B ở đâu đó xuất hiện, lên tiếng.

-Mất đồ, dùng tay lại.

Con robot tạm ngưng lại, nó ngẩng cái đầu lắc nhìn lên, trong mắt luôn định hình con người đứng trước mặt.

-Biến ngay không dùng trách. - dứt khoát.

Robot định hướng được người trước mặt là người mà nó được giới hạn biết đến. Tiếng kêu rẹc... ẹc... quay lại bỏ đi.

Chữ B thờ nhẹ, tỏ vẻ kiêu hãnh, đưa tay kéo Hani. Cô bỏ chiếc mặt nạ, 1 khuôn mặt trẻ trung, baby đang đứng trước mắt Hani. Cậu ngỡ ngàng đến há hốc mồm, không thể ngờ cô gái đeo mặt nạ lại xinh đẹp như vậy khiến cậu đơ mấy giây. Một vẻ đẹp thật nữ tính.

-Chào, lần này là lần 2 tôi cứu cậu đó. - tỏ vẻ kiêu căng.

Hani đáp ứng nhưng vẫn chủ động.

-Hó, tôi cần cậu giúp đâ chứ. Cậu không ra tôi cũng... đập chết nó rồi. - giả bộ.

-Xạo qum mồm Cậu... cứ tự sướng đi. - cười khinh, nhếch mép.

Chữ B lắc nhẹ đầu, tỏ mạnh một hơi rồi đi. Hani sốt sắng, chạy lên ngăn cản.

-Từ từ đã cô gái.

Chữ B héch mặt.

-Sao vậy nhóc.

-Phải cho tôi biết tên để có gì thì..

-Tôi là Thiên Ý. Nhưng.. – cười khinh. Chưa chắc chúng ta gặp lại nhau, nên biết thì cũng vậy. - giọng lãnh lút.

-Sao vậy được, trái đất này vừa nhỏ vừa tròn mà.

Chữ B quay đầu bỏ đi, Hani liền gọi lại.

-Nè, Thiên Ý.

Nghe người con trai phía sau kêu tên mình rất thành thật không phải cái tên Bou hay gọi, chữ B dừng lại quay nhẹ đầu nhìn ra sau rồi tiếp tục đi. Hani vẫn hét lớn.

-Nè, nhớ tôi là Hani nhá. Có duyên chúng ta sẽ gặp lại.

Chữ B không để ý đến câu nói đó, vẫn quay lưng bỏ đi. Hani chỉ đứng đó nhìn cô gái áo xanh xa khỏi tầm mắt mình, một sự tiếc nuối hiện rõ trên khuôn mặt.

-Cậu ta lạnh lùng quá. Mình còn chưa kịp làm quen.

Vừa rời khỏi Hani Chữ B gặp Chữ A đang lang thang trên con đường vắng toàn bóng cây và ánh đèn cao áp sáng rực.

-Chị Adi.

Chữ A vẻ mặt lạnh như băng, đi lại cùng Chữ B.

-Nghe nói chị bị con robot đó truy đuổi hả?

-Ừm - gật nhẹ đầu.

-Vậy Chữ D đâu? – nhìn trước ngó sau, lo lắng.

-Nó... đã thoát rồi.

Chữ A cau mày, nhắc nhở.

-Bou, làm gì vậy, em không sợ bị ai đó phát hiện khuôn mặt thật à? – nghiêm nghị.

-Hey, lo gì ở đây vắng người mà.

-Hum. Chịu rồi, hành tung cũng phải cẩn thận đấy.

-Ok. À mà... con robot đó mới đưa ra sử dụng, lợi hại phết đấy.

-Humm. Vậy là sao? – khó hiểu.

-Thì nó là quân mình mà.

-Cái gì... nhưng sao...

-Đấy là chị chưa có trong lập trình của nó thôi. Về rồi tính.

-Ừm.

-Còn... Số 24 thì sao? - hỏi giọng.

-Hắn...

Cả hai cùng đi cùng nói chuyện.

-Chị... đã cứu hắn đúng không.

Chữ A dừng ngay lại, quay sang nhìn Chữ B tỏ vẻ nghi ngờ.

-Em.. sao em nghĩ vậy. – cách nói nghiêm túc.

-Chị... có ý với hắn sao?

Chữ A phủ nhận ngay.

-Đâu có... chứ. – lúng túng.

-Hey. - chữ B lắc nhẹ đầu, tỏ thái độ thông cảm. Chị cái gì cũng mạnh nhưng... về tình cảm thì... rất yếu.

-Nói như phim vậy. – ý muốn lảng tránh.

-Lúc Số 24 bị bắt giam ở TOP chi... đã cứu hấn đúng không, nếu không... hấn sao thoát được lưới laze đó chứ.

Chữ A cau mày trên nét mặt đầy sự lo âu và hoài nghi bởi Bou là người rất trung thành với căn cứ.

-Sao... sao em biết. – có ý đề phòng.

Chữ B cười nhẹ, nụ cười thật thoải mái.

-Chị Adi, đừng lo. Em hiểu, em sẽ không bao giờ bán đứng chị đâu.

Ánh mắt sắt đá của Chữ A dịu đi, trong lòng đầy sự cảm kích.

-Cám ơn em. - khuôn mặt đầy cảm xúc.

-Hè, bình thường thôi mà chị, bọn mình cùng là con gái nên em biết ý chị mà.

Chữ A cười vẻ hiền thực khi Chữ B có thể hiểu mình.

Cả hai tiếp tục đi bộ trên con đường dài, vắng vẻ không bóng người. Chữ A chợt nhớ về Số 24 và chuyện đã xảy ra trước đó.

“Chữ D, Chữ A và Số 24 cùng nhảy khỏi xe rồi mỗi người chạy một hướng. Chữ A không biết treo cây như Chữ D cũng không thể chạy nhanh và lẩn tránh như Chữ B. Cô không bị đám robot bám theo nhưng bị đám áo đen truy đuổi. Chúng đã đuổi kịp và bao quanh Chữ A.

-Mấy người là người của căn cứ nào? – ánh mắt đảo liên hồi, đề phòng cảnh giác.

Tên đầu chọc lóc trong đám vênh mặt, hống hách.

-Nhóc con, mày là đứa nào mà dám xen vào chuyện của tui tao. Hứm. - lừ mắt, ánh mắt trợn trừng đầy sát khí.

Chữ A không chút sợ hãi, vẫn điềm tĩnh đáp lời.

-Vậy các anh là ai, tổ chức nào. – hỏi rõ từng chữ.

-Hum – vênh mặt vẻ coi thường. Mày... không cần biết. Chỉ cần xen vào chuyện của tao thì ai cũng phải biết mặt.

-Cái gì.

-Chúng mày bắt con bé này về cho tao, nó có thể là đồng bọn với tên vừa nãy.

Tiếng đồng thanh rõ ràng.

-Rõ.

Chữ A sầm mặt, thách thức, cô đã sẵn sàng để đánh nhau với bọn chúng.

- Bọn mày thử xem. - mạnh mẽ.

Chúng không đeo huy hiệu cũng không biết chúng tổ chức nào để còn gọi trợ giúp. Chữ A đành một mình đánh nhau với bọn chúng. Tên nào cũng có gậy trên tay trong khi Chữ A không có vũ khí. Cô nhảy lên tổng hai phát ngang ngực hai tên trước mặt làm chúng ngã lộn về sau. Một tên chạy lại giờ chiếc gậy từ trên dáng xuống, ngay lập tức né, cầm chắc tay hấn đá liên tục 3 phát khiêu chân, hông rồi mặt khiến hấn lộn dưới đất. Tên nào đó hèn hạ, vòng tay kẹp cổ Chữ A lại để tên phía trước chạy lại đánh.

-Thả tao ra.. – giãy giụa.

Cô lợi dụng cánh tay đang kẹp cổ mình, giữ chặt tay hấn nhảy lên đá bay mặt tên phía trước. Tên đó càng kẹp cổ Chữ A chặt hơn và chỉ chút lực nữa sẽ làm cô bị nghẹt.

-Ừa...

Chữ A có lấy lại bình tĩnh, vòng chân ra sau chân hấn, quay người vật hấn nằm do ván dưới đất, tiện thể bẻ khóa cổ tay hấn. Tiếng kêu thảm thiết.

-A...

Tên cao to khác cầm thanh tuýp trên tay chạy lại, Chữ A chỉ kịp né rồi giữ chặt tay hấn nhảy lên kẹp hai chân vào cổ hấn làm hấn vật hấn ngã úp mặt xuống đất. Tiện đây đáng cú cùi trở tù trên xuống giữa lưng hấn, tiếng crac.. rac...

-A...ạ....

Đám người áo đen lạ mặt có vẻ sợ hãi bởi một cô gái hăng chiến. Bọn chúng không dám tiến lên khi Chữ A đang đứng trong tư thế thủ với ánh mắt ngoan cường của một sát thủ đang nhìn nhìn ngang, dọc.

-Hey, bọn mày muốn sao đây.

Tên đầu trọc tức giận, lớn tiếng quát.

-Toàn lũ ăn hại, con ranh con mà không đánh được. Lên hết cho tao.

Nghe tiếng gầm của hắn khiến đàn em cũng phải sợ, lại tiếp tục đánh Chữ A. Chữ A đã thở một hơi một nhọc bởi mình cô phải đối đầu với bao nhiêu tên lực lượng, đồ con. Cô chủ động.

-Bọn mày... khôn hồn thì biến, không thì đừng trách tao. – câu nói lạnh lùng.

-Chúng mày lên cho tao. – gào lớn.

Chữ A cười nửa miệng, điệu cười khinh bỉ.

-Hừ

Hai tên cao lớn chạy lại cùng dơ gậy đánh, cô đành phải né trái rồi né phải, nhanh chân tránh sang một bên để thoát khỏi sự tấn công đó. Đột ngột cái gậy từ tên đầu chọc lao đến, Chữ A ngửa người ra sau tránh đòn, gạt tay hắn sang một bên, cạnh bàn tay đáng một cú đứng huyết cô hắn rồi tiếp tục hai phát vào bụng. Tên chọc đầu ngã kênh ra sau.

-A... mày được lắm ranh con.

Chữ A không tập chung vào việc đánh mà lại đi cãi nhau với tên đầu trọc.

-Tất nhiên, mày không biết tao là ai sao? – vênh mặt.

Tên nào đó nhân lúc Chữ A không tập trung, đánh nén. Cô không kịp phản ứng vì bị đánh nén, tưởng cú đó mình đã bị dính đòn nhưng tay tên đó bỗng rụt lại, cây gậy rơi xuống đất.

-Á...

Chữ A tròn mắt ngạc nhiên trước người đang ngằm giúp mình. Cô vẫn tiếp tục đánh nhau với đám người áo đen, hạ gần hết số thuộc hạ của tên đầu trọc khiến hắn thấy như bị xi nhục, nổi cơn điên cầm cây gậy lần dưới chân chạy lại. Hắn muốn nhân cơ hội Chữ A đang đánh với đám thuộc hạ nên không cảnh giác mà đánh nén. Số 24 từ đâu đó xuất hiện, chạy tới đá bay cái gậy tên đầu trọc đang cầm trúng mặt tên thuộc hạ của hắn. Cậu giơ chân, quay một vòng đá nhưng hắn tránh được, còn bị trúng nhất gậy vào bắp chân. Cậu cắn chặt răng chịu đựng, tức giận nhảy tổng một cú ngang ức hắn

-A... ạ...

Số 24 giải vây giúp chữ A, cậu chạy lại, đá liên tiếp mấy tên áo đen đập mặt xuống đất. Nhưng chạy đến chỗ Chữ A thì cậu ngã gục xuống bởi vết thương ở bắp chân khiến cậu tê cứng. Chữ A mải vội đỡ Số 24 trước khi cậu ngã khụy xuống đất.

-Số 24, cậu... cậu bị thương rồi.

-Mau... mau chạy đi. - mải vội.

-Đi thì cùng đi.

Chữ A lờ lờ lúc đám áo đen không để ý, lấy viên bi đen có sẵn trong người, vát xuống đất tạo thành một màn sương mù dày đặc xung quanh. Nhân cơ hội bọn chúng đang nháo nhác, cô dìu Số 24 chạy ngay khỏi đó.

-Đi.

Chữ A và Số 24 vẫn bị đám người áo đen đó bám theo. Trong khi Chữ A đã kiệt sức còn Số 24 cũng đang bị thương. Họ chắc chắn không thể chạy tiếp được, đành dừng lại tìm chỗ trốn. Hai người chạy đến con đường không được sạch sẽ, nơi đây còn được gọi là Phố vắng. Các hoạt động y như cái tên của nó, là nơi tụ tập hội gái kiếm tiền. Tuy bị cấm nhưng đêm tối nơi đây vẫn hoạt động.

-Làm sao đây. - Chữ A vừa dìu Số 24 vừa lo lắng.

Số 24 nhìn đám người xung quanh, trai gái tứ tung đến ngứa mắt, tức giận thay.

-Hey, sao nơi đây vẫn hoạt động vậy. Chép, làm ăn không đâu cuối gì cả.

Chữ A sầm mặt, cầu nhàu.

-Lo mà thoát thân đi còn kêu gì.

Số 24 suy nghĩ chốc lát, ý tưởng lóe ra trong đầu.

-Nè, có cách rồi. - sốt sắng.

-Gì. — chờ đợi.

Số 24 đẩy Chữ A vào chân tường giống như đám đàn ông nơi đây.

-Nè, muốn chết sao?

-Không muốn chết mới làm vậy.

-Há.

Sự há hức mà Chữ A cảm thấy trong con người mình thật lạ.

Số 24 cởi chiếc áo khoác bên ngoài vắt qua bức tường đó. Cậu mặc chiếc áo ba lỗ ôm sát thân hình cường tráng. Cậu bỏ luôn cả chiếc mặt nạ đang đeo.

Sự ngỡ ngàng của Chữ A khi thấy khuôn mặt thật của Số 24. Trông cậu ta thật bánh, điệu cười rất duyên với kiểu đầu hàn quốc cực ngầu. Điều làm cô ngạc nhiên hơn là Số 24 không ngại ngần cởi áo choàng của Chữ A vắt qua tường Cô hiểu ngay ý mà cậu ta định làm để trốn thoát khỏi đám người đang đuổi phía sau.

-Vậy được rồi đấy.

-Chưa được.

-Gì.

Số 24 đưa tay lên tháo chiếc mặt nạ Chữ A thì bị cô cản lại.

-Không.

-Không thì bằng hòa thôi.

Bất đắc dĩ Chữ A phải lột mặt nạ trên khuôn mặt, lắc nhẹ đầu để mớ tóc búi trên đỉnh xõa xuống.

-Ok rồi chứ.

Số 24 vô cùng ngạc nhiên, cậu thần người bởi không thể tin Chữ A xinh lung linh, giống một hot girl như vậy.

Vừa lúc đám người áo đen chạy đến. Chữ A lo lắng, chủ động kéo Số 24 đứng sát mình vờ như những cặp đôi gần đó. Hai người đứng sát nhau, mặt sát mặt nhưng Chữ A không để ý, đôi mắt vẫn cảnh giác, đảo qua đảo lại theo dõi đám người đang đứng như bán đàng phía sau Số 24. Trong khi số 24 vẫn đắm đuối nhìn Chữ A. Làn da trắng, mịn chạm mà thấy thích.

-Ê ê, Số 24, bọn chúng đang dò tìm đây nhưng hình như không giám hỏi trực tiếp. - mắt vẫn theo dõi.

Đám người áo đen đi lờ lờ, vẻ mặt lạnh tanh trước những cặp đôi đang làm chuyện bậy bạ nơi Phố vắng.

-Đại ca, chỗ này tìm sao đây, không tể nhị nếu...

-Đi nhìn qua xem liệu chúng có trong đám này hay chạy mất rồi. — lớn tiếng ra lệnh.

-Rõ.

Đám người không giám động đến, họ chỉ giám đi qua, đánh ánh mắt nghi ngờ đến từng cặp đôi.

Chữ A lo lắng, mồ hôi bắt đầu chảy trên vầng trán cao.

-Hình như chúng đang tiến lại chỗ mình đó. Anh... nghĩ gì đi chứ.

Chữ A đang rối nhưng Số 24 lại rất thản nhiên, điềm tĩnh. Chữ A đợi một hồi không thấy Số 24 phản ứng, cô nhìn lại, hoảng hốt khi Số 24 đang chăm chăm nhìn mình, ánh mắt đầy sự triu mến.

-Anh...

-Cô gái, cô... không có sống mũi dọc dừa như em gái tôi, môi cũng không đẹp như con bé nhưng... trông mặt mộc... cô thật quyến rũ đó. Không ngờ mà nữ lại đẹp như vậy.

-Vậy mới làm ma được chứ.

Số 24 cười nhẹ.

-Ày, tôi vừa nói gì vậy.

-Không biết. Nhưng cô đẹp vậy.

-Vậy sao, cảm ơn. Nhưng trước hết phải thoát đã.

-Humm. Đơn giản.

-Như thế nào chứ.

Vừa lúc đám người áo đen tiến đến gần xem xét, Số 24 ôm thật chặt người Chữ A, nhắm nhẹ mắt hôn lên má khiến Chữ A ngỡ ngàng, tròn mắt nhìn. Cô cảm thấy trong người đang nóng bừng lên, thờ nhẹ.

-Phối hợp chút đi.

-Há.

-Cậu chưa hôn ai bao giờ à.

Chữ A ấp úng.

-Ừ... vậy...thì sao?

-Thì... làm thử đi. Nhắm mắt và cảm nhận thôi.

-Huh.

Số 24 nhắm mắt, hôn nhẹ lên môi Chữ A. Cô trừng mắt vì ngạc nhiên nhưng nghe lời Số 24, cô nhắm nhẹ mắt, tâm trạng thật thoải mái cảm nhận nụ hôn đầu của mình. Một cảm giác chưa bao giờ xuất hiện trong cô.

Đám người áo đen một hồi không tìm thấy ra hiệu nhau rời khỏi nhưng Chữ A và số 24 vẫn đứng đó, giương như họ không muốn rời khỏi. ”

Chữ A đi vẫn từng bước đi cùng Chữ B, thờ thần nghĩ lại chuyện vừa xảy ra. Ánh mắt dịu đi.

-Chị Adi, ở đây không có ai, chị... bỏ mặt nạ được rồi đây.

-Ừm – gật nhẹ đầu đồng ý.

Trong quán karaoke, Iron đang ngồi thướt trên chiếc ghế salon dài. Cặp mắt thờ thần đang nhìn vào không trung dù màn hình tivi trước mặt vẫn mở. Ren mở cửa, cậu sững sờ khi thấy Iron trong tình trạng không trạng thái. Cậu ngồi xuống bên cạnh, mở lon bia trên mặt bàn, uống một ngụm rồi hỏi thăm dò.

-Cậu... vẫn nghĩ đến chuyện của cô gái đó sao?

-Làm gì có. Thoát khỏi cô Lê đánh đá đó càng tốt chứ.

-Ồ, không hỏi tự khai, tui đâu có nhắc đến Lê.

-Há. Á đù. Trêu tôi hả.

Ren thờ dài, lắc đầu.

-Thôi đi ông bạn, nhìn thái độ cậu cũng biết cậu không nỡ bỏ cô gái đó rồi.

-Gi chứ, không có đâu. Con gái gì mà không có chút dịu dàng.

-Vậy cậu muốn thế nào, hay muốn dịu dàng giả nai như Aly mới thích.

-Tôi... – ấp úng vì chưa biết trả lời thế nào.

-Không phải tôi quý hay bênh cậu ta, tôi thấy Lê cũng được ấy chứ. – vừa nói vừa nháp ngum bia.

-Được ở đâu. Hey. - phù nhận.

-Cậu giúp việc cho cậu ta nhưng bù lại... cậu ta là người an ủi cậu đó. Nghĩ đi. – thần nhiên ngồi phụp... dựa vào thành ghế.

-Nghĩ gì mà nghĩ.

-Bảo không có ý gì với cậu ta thì... không đúng. Tôi thấy... ánh mắt cậu khi nhìn cậu ta không bình thường là bạn bè đâu.

Iron phủ nhận ngay.

-Không có đâu, bình thường mà.

-Đừng dối lòng, cậu chắc chắn vẫn còn thích Aly mà không một chút để ý đến Lê nhá.

-Tôi... – nói chậm để ngẫm nghĩ.

Trong lòng Iron lặng trữu dần, sự phân vân giữa hai cô gái đó là Aly và Lê khiến đầu óc cậu rối bời.

-Gì đây.

Ren thừng thờ nhìn lon bia rồi đánh mắt xem biểu hiện của Iron. Hiếm khi mới thấy Iron trầm tư suy nghĩ. Cậu kích thêm.

-Cậu không cảm thấy... Lê... cũng tốt với cậu à?

-Đâu có.

-Hum. May cho cậu có người bạn tốt như tôi nên mỗi lần cậu bị Aly từ chối đều gọi Lê để cậu ta an ủi cậu. Mấy lần thấy cậu đứng cãi nhau với Aly tui lại nhờ cậu ta đến giải vây giúp cậu.

-Há.

-Sau đó... không cần nhờ cậu ta cũng giúp.

Iron thần người suy nghĩ. Ren lay nhẹ.

-We, không tự ái đấy chứ.

Iron phản ứng ngay.

-Có chứ, chả tự ái thì sao? Cậu làm vậy ê mặt tôi còn gì.

-Hó.

Iron ngẫm lại, quả thật lúc cậu bị Aly cự tuyệt thì Lê luôn là người ở bên. Lê sai Iron làm hết thứ nọ đến thứ kia rồi mua một đồng hồ cốt yếu cũng chủ để Iron đỡ buồn.

-Tại sao...

Iron thất thần, thất vọng ngồi dựa vào ghế.

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài.

-Ai.

-Cậu chủ, là tôi.

-Vào đi.

Đó là người phục vụ trong quán, cậu ta chững chạc bê một bộ áo đến trước mặt Ren.

-Đây là cái gì? – tò mò.

-Tôi thấy cái này ở bên ngoài cửa khi, thấy lạ nên mang vào.

Ánh mắt đầy sự nghi ngờ.

-Rồi, anh để đây, tiếp tục công việc tuần tra đi.

Người đó đặt chiếc một tay đặt chiếc áo xuống bàn, một tay để phía sau lưng, cách đứng tôn trọng, cúi nhẹ đầu chào kính cẩn rồi đi ra ngoài.

Ren nhìn qua chiếc áo, thấy nó rất quen cảm ngay lên xem. Cậu ngạc nhiên đến tròn mắt...

-Há... cái này... hình như đồng phục của Chữ D. Sao lại ở đây?

Iron ngồi bật dậy, nhanh nhẩu.

-Đâu đâu. Dachi đến á.

-Không, chỉ có bộ đồng phục của Chữ D. Còn cậu ta đi đâu thì ai biết. Hay... mình bị phát hiện thân phận nên tìm đến đây.

-Cả nghĩ hoài. Làm sao nhận ra được chứ.

-Vậy thì cái này...

-Biết sao được ý. À lúc này Số 24 có gọi, anh ấy vừa được Chữ A cứu đó.

Ren không để tâm đến câu nói của Iron. Cậu vẫn tập trung xem đi xem lại chiếc áo. Cậu ngửi qua cánh tay áo bởi ở mùi thơm nhẹ ở đó thoang qua mũi cậu.

-Mùi này... quen quá. Hình như mình đã thấy ở đây rồi.

Ren suy ngẫm một lúc, bỗng nhớ lại lúc đi cùng Rin trên xe bus, có người phụ nữ lạ đưa cho Rin lọ thuốc bôi vết thương, cái mùi thoang thoang tương tự.

-Không lẽ trùng hợp vậy chứ. Chắc không có đâu.

Cậu yên lặng một hồi suy ngẫm từng chuyện, những câu hỏi đặt ra tại sao Rin lại có mặt lúc đó, còn đám người phía sau là ai, ăn mặc chỉnh tề không giống như đi đòi nợ mà... giống người ở trong căn cứ. Những câu hỏi quần quanh trong đầu.

-Giờ đây, không thể. Cậu ta... chỉ là cô gái bình thường, tuy mạnh mẽ nhưng.. làm sao mà...

Iron chen lời.

-Nói ai đấy. Rin hay Chữ D vậy?

-Cậu biết gì chứ.

-Sao không, cậu đang ước hai người đó là một còn gì nữa.

Đoán trúng tim đen, Ren không thể cãi lại.

-Còn nữa nha, Rin càng gần càng thú vị, đâu như cậu nói là tầm thường. Yêu cầu của cậu cao quá nên không nhìn thấy cậu ta hay sao ý. – thái độ thần nhiên.

-Thì..

-Thôi khỏi cần nói, cậu mà không thích thì tui tán cậu ta luôn đó.

-Gi? – sốt sắng.

-Thôi đi tìm Số 24. – Iron có tình đánh trống lảng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Bị Âm Sát

Trời vừa sáng, Rin đã đi ra khỏi ngôi nhà của mẹ nuôi. Bầu trời mọi hôm 5 giờ đã sáng nhưng nay 6 giờ mà trời vẫn âm u, kiểu như muốn đổ trận mưa rào lớn.

-Thời tiết đẹp quá.

Bà mẹ nuôi của Rin đi ra cố ý tiển.

-Ngốc nghếch, trời này đẹp cái gì chứ, sắp mưa đến nơi rồi.

-Con thích trời này, mát mẻ. – hít một hơi dài.

Mẹ nuôi dẫn dò.

-Rin, đi đứng thế nào cũng phải cẩn thận đấy.

-Sao vậy ạ? – quan tâm.

-Mẹ cứ nói thế.

-Mẹ nuôi yên tâm, con sẽ cẩn thận mà. – cười vui vẻ.

Rin quay đi, bà mẹ nuôi vẫn lưu luyến, giữ cô lại dẫn dò giống như chuẩn bị đi một nơi rất xa.

-Nè con. - giọng hiền hậu.

Rin quay lại, cô rất ngỡ ngàng trước thái độ ân cần của mẹ nuôi.

-Mẹ nuôi... sao mẹ...

-Nghe mẹ nói một câu nữa. Dù có xảy ra chuyện gì thì con cũng phải tin mẹ. – nói từ từ, chậm rãi rõ từng câu từng chữ cho Rin nghe. Và... phải cười nha.

Rin cười nhẹ, nụ cười hồn nhiên giống như một thiên thần khi đứng trước mặt mẹ nuôi.

-Mẹ nuôi con yên tâm đi, con... sẽ cẩn thận. Mà ngược lại mẹ phải báo trọng đó, làm việc vừa thôi không lại bị tụt huyết áp thì gay.

-Ừm - gật nhẹ đầu, nụ cười thanh thản.

-Vậy con đi đây.

-Đi đi con.

Rin quay lưng, chỉnh lại chiếc cặp đeo chéo rồi tự tin bước đi. Bỗng tiếng xe mô tô rìn... rìn... từ phía sau lao thẳng đến, muốn đâm Rin. Cô quá bất ngờ, tròn mắt hốt hoảng. Cô chưa kịp phản ứng thì mẹ nuôi đã lao tới, đẩy Rin sang một bên để chiếc xe đó đâm vào mình. Bà lăn mấy vòng xuống đường mới dừng lại. Rin trừng mắt, kêu lên trong sự sợ hãi.

-Không... mẹ nuôi...

Cô mãi vội đưa mẹ nuôi vào bệnh viện.

Lệ rời khỏi bệnh viện của mẹ mình khi nghe tin từ Piza. Cô mãi vội đạp xe đến bệnh viện mà mẹ nuôi Rin đang cấp cứu. Đến đoạn ngã tư, đèn đỏ đã bật, Lệ đánh mắt xung quanh không thấy bóng cảnh sát khiến cô làm liều, phóng thẳng xe sang. Một chiếc ô tô đang lao đến đâm thẳng về phía Lệ. Cô tròn mắt hoảng hốt và tai nạn lại xảy ra.

Trong trường học, Iron đang ngồi trước màn hình máy tính theo dõi toàn khu vực trường. Tiếng điện thoại réo lên.

-Gì vậy Nam, mẹ nuôi Rin thế nào rồi. Lát nữa tôi đến.

-Ừ, Lệ cũng vừa bị tai nạn..

Chưa nghe Nam nói hết Iron đã chặn họng.

-Cái gì, tai nạn à, nặng lắm không? – Iron hết sức lo lắng, mãi vội hỏi.

-Ồ, thì cũng nặng. – lúng túng không hiểu.

-Đang ở đâu?

-Thì ở bệnh viện gần trường.

-Nhưng ở khoa nào. – lo lắng, tâm trạng bứt rứt không yên.

-Tôi á, tôi đang đứng trước khoa cấp cứu.

-Ok ok, đến ngay.

Trong bệnh viện, Nam ngỡ ngàng bởi thái độ thay đổi đột ngột của Iron.

-Cậu ta làm sao vậy? Giờ lại qua thăm đến mẹ Rin như vậy.

Rin lo lắng hết mức, trong lòng không yên nên đi đi lại lại trước phòng cấp cứu. Cái cảm giác người thân bị hại trước mắt mình khiến cô càng thêm sợ hãi. Máu trong người như ngừng chảy, chân tay run lên, còn người thì lạnh toát.

Đám bạn chạy đến an ủi. Lệ tập tễnh đi lại cầm đôi bàn tay đang run lẩy bẩy.

-Rin à, bình tĩnh đi. – giọng cảm thông.

Rin không khóc, cô cố giữ cho mình điềm tĩnh nhưng khi có người an ủi cô bắt đầu thấy sống mũi cay, mắt nóng dần lên và rồi không thể kiềm chế, khóc nức nở.

Lệ ôm chặt lấy Rin làm chỗ để Rin dựa vào. Cô hiểu được sự đau khổ và tủi thân khi thấy người thân bị nạn. Điều mà Lệ lo lắng nhất bây giờ là sợ Rin không thể chịu nổi cú sốc mẹ mình bị hại, cộng thêm cả sự mất tích của em trai. Chỉ sợ Rin không thể vượt lên được.

-Rồi, biết rồi mà. Cậu muốn khóc thì cứ khóc đi, khóc càng lớn càng tốt. Đừng ngại. - giọng nhẹ nhàng, ân cần.

Nam, Việt và Piza chỉ đứng bên cạnh, ai nấy đều buồn, đều cảm thông cho Rin. Hani từ phía sau, đi lại an ủi cùng Lệ.

-Đệ đừng buồn nữa, chắc... không có chuyện gì đâu.

Hani càng nói Rin càng khóc lớn. Lệ ngăn cản.

-Thôi anh Hani, cậu ta đau lòng lắm rồi đấy.

-Ah nói sai đâu. Rin à, em là người mạnh mẽ lắm mà, hãy bình tĩnh lại suy nghĩ mọi việc đi chứ. Thấy đệ khóc thật sự... các huynh không kìm được lòng đâu. – khóe mắt có chút nước. Đệ mà... – có chút xúc động. ... Đệ mà vậy thì...

Rin thở mạnh, lấy lại tinh thần khi nghe những câu động viên của Hani. Cô đẩy nhẹ Lệ, dần lòng.

-Đúng, đệ... phải bình tĩnh xem ai là người muốn hại mình.

Cô lau vội hai dòng nước mắt trên má, lấy tinh thần.

Lúc này Mixu mới hốt hải chạy đến.

-Rin Rin, mẹ nuôi đâu.

-Trong đó. - vẻ mặt thất thần.

Mixu vội vã chạy đến sát cánh cửa cấp cứu, lòng dạ sốt ruột không yên.

-Tại sao vậy chứ.

Rin xù mặt như người mất hồn.

-Tại em... tại em hết. Nếu không phải tại em thì... thì... mẹ nuôi đâu có như vậy. – xúc động.

Mixu hiểu cảm giác đau khổ của Rin khi cả em và mẹ đều xảy ra chuyện trước mắt mà không thể cứu. Cậu đi lại, ôm nhẹ Rin vào lòng, động viên.

-Đừng tự trách mình. Biết đâu tên đó là ai đó phải đến để ám sát mẹ nuôi, nếu ám sát nhóc thì làm sao nhóc đứng đây được.

-Nhưng...

-Thôi đừng tự trách mình nữa mà. Hừm – nhẹ nhàng khuyên bảo.

Rin được anh trai an ủi, cô xúc động lại rơi nước mắt, ôm trầm lấy anh.

Ren và Iron cũng vừa đến. Ren sững sờ khi thấy Rin đã dựa vào vai người khác. Còn Iron mãi móng chạy lại chỗ đám bạn đang đứng. Bây giờ cậu không nghĩ được gì ngoài việc gặp được Lệ.

Thấy Iron xuất hiện, Lệ thay đổi thái độ, kiêu căng. Iron mãi vội chạy lại, cầm chắc tay Lệ rồi rít hỏi.

-Lệ, cậu bị tai nạn phải cấp cứu đúng không, bây giờ cậu sao rồi, bác sĩ bảo sao rồi.

Cái tát sượt đầu của Kun.

-Mây điên à nhóc.

Lúc này Iron mới tỉnh táo lại, cậu giật mình khi thấy Lệ đang đứng trước mặt mình.

-Cậu... cậu chẳng phải cấp cứu...

Lệ nản.

-Hài rồi, người cấp cứu là mẹ Rin, ai bảo cậu là tôi cấp cứu.

Nói xong văng mạnh tay Iron.

Iron ngơ ngác chỉ Nam.

-Cậu ta.

-Hả. Tui bảo Lệ cấp cứu hồi nào?

-Thì vừa nãy đó, bảo Lệ bị tai nạn...

-Ừ đúng rồi.

Lệ chen ngang.

-Nhưng chỉ sút mẻ chân tay thôi. - thờ dài.

Cậu ta ngó người, ngượng ngùng trước đám bạn.

-Hihi, nhầm. - vừa gãi đầu vừa cười trừ.

Còn Ren chỉ đứng từ phía xa nhìn lại. Cậu cũng muốn an ủi Rin nhưng nghĩ lại mình cũng chẳng là gì của Rin thì làm sao an ủi. Thấy Rin ôm chặt người con trai đó khiến ruột gan cậu còn cào, rất muốn lại gần hai người họ ra nhưng lại chẳng có lí do gì nên chỉ đứng ẩn mình sau mép tường. Ánh mắt toát lên đầy sự hi vọng.

Tâm trạng Rin vẫn không nguôi khi đã hai tiếng đồng hồ trôi qua. Trong lòng thấp thỏm, ruột gan nóng bừng lên không biết mẹ nuôi qua khỏi hay không. Rin không muốn nói chuyện, cô chỉ ngồi yên, mắt luôn hướng về phòng cấp cứu.

Đám bạn cô cũng ngồi yên, người nào người ấy cùng tâm trạng.

Mixu ngồi ngay cạnh Rin, cậu cũng chỉ lo em gái mình không thể chịu đựng được chuyện này. Cậu thật sự không muốn nhìn em mình phải buồn, phải khóc liên khoác vai, động viên để Rin bớt đau lòng.

-Em gái nè, chắc chắn mẹ không sao đâu.

-Tại sao? ... – giọng yếu ớt. Tại sao lại lấy hết người thân của em đi vậy chứ.

Mixu xùi mặt rồi khẳng định một câu.

-Rin. Anh... sẽ tìm Pin về cho nhóc.

Rin quay lại nhìn Mixu với đôi mắt đỏ ngầu.

-Anh chắc bao nhiêu.

-Không biết nhưng... anh sẽ tìm bằng được đứa em tội nghiệp của mình.

Ánh mắt tran chứa đầy sự cảm kích. Đến bây giờ cô mới thấy được tình cảm của anh mình và bỗng thấy tự hào khi nghĩ rằng mình luôn có một anh trai có thể che chở, bảo vệ.

Lần này Mixu rất quyết tâm, cậu đứng ngay dậy vì muốn thực hiện công việc sớm. Đúng lúc Iron mang mấy chai nước ngọt đi vào, hai người tình cờ lại gặp mặt nhau.

-Số... – Iron tròn mắt, bộc lộ sự ngỡ ngàng.

Mixu sầm mặt, lắc nhẹ đầu ra hiệu không được nói.

-Đừng nói cho bất kì ai, cả Ren. Ok.

Lệ quay lại thấy Iron đứng ngay người trước mắt anh trai Rin cũng khiến cô tò mò.

-Sao vậy ta.

Cô đi lại, đập nhẹ vai.

-Nè, Iron sao cậu nhìn anh ấy đắm đuối vậy. Hay là... thấy anh ấy đẹp trai quá nên... định tán anh ấy hả. - cô tình trêu đùa Iron.

Mixu cười trong khi Iron có vẻ rất bức, cậu ta chuyển ngay sang cãi nhau với Lệ.

-Nè, bà già, ai thích ai chứ hả. Tui nha, tui là x men đích thực đấy.

Lệ cười khinh.

-Hừ, không kiểm tra sao biết.

Iron cãi nhau với Lệ có tình để Mixu đi khỏi đó.

-Cậu nói nhiều quá đấy, thích kiểm tra thì đi.

-Đi đâu.

-Vào phòng kiểm tra.

-Thôi đi, tôi không rảnh đâu nha. - trợn mắt dọa.

Vì phải trở về trường học nên đám bạn đành phải để Rin ở lại một mình. Nhìn thần thái như một người mất hồn. Điều cô lo là mình sẽ ngã gục nếu như nghe tin xấu từ trong phòng cấp cứu.

Đúng 9 giờ sáng, cánh cửa phòng cấp cứu mới mở. Rin sốt sáng chạy lại, rồi rít hời loạn lên.

-Bác sĩ... mẹ nuôi cháu... mẹ nuôi... sao rồi ạ.

Bác sĩ áo blue trắng, kéo tấm khẩu trang trên mắt xuống, nói với giọng thông cảm.

-Tình hình cô ấy không còn nguy hiểm nhưng... - về mặt đây sự lo âu.

Rin hốt hoảng, hai tay nắm chặt.

-Sao, sao nữa vậy?

-Cháu bình tĩnh đi. Người đó chắc phải sống thực vật... một thời gian.

Câu nói khiến chân tay cô bủn rủn, tinh thần không còn tỉnh táo, cô không thể chịu nổi sự đau lòng mà ngã gục xuống. Bất ngờ Ren từ phía sau đi lại đỡ Rin ngã vào lòng mình.

Nhìn Rin đau buồn không hiểu sao Ren cũng thấy đau lòng. Thấy Rin dựa vào mình khóc, bỗng cậu cũng thấy nghẹn trong cổ, cũng muốn khóc cùng nhưng là nam nhi phải mạnh mẽ, hơn nữa không thể rơi nước mắt vì một cô gái tâm thương. Cậu chỉ nghĩ cảm xúc của mình chính là do thương hại nhưng thấy Rin trong bộ dạng yếu ớt khiến cậu chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng.

-Rin, Rin, cậu không sao chứ. – nói nhỏ nhẹ.

Nghe giọng nói quen thuộc biết đó là Ren, biết mình đang dựa vào người cậu ta nhưng cô không hề muốn phản ứng lại. Vì bây giờ cô thực sự rất đau lòng và chỉ muốn có người ở bên cạnh mà không chút suy nghĩ.

Mẹ nuôi Rin được vào phòng hồi sức, Rin chỉ biết ngồi bên ngoài và chờ đợi. Cô nhắm nghiền mắt cầu nguyện.

Ren lạnh lùng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, hỷ nhẹ Rin rồi đưa cô một cốc cà phê.

-Nè.

Rin vẫn bộ mặt chán nản, quay sang. Cô không ngại ngần cầm ngay cốc cafe trên tay Ren.

-Cậu...

-Khỏi cảm ơn.

-Cái gì, còn lâu tôi mới cảm ơn nhá.

Ren tỏ vẻ lạnh nhạt.

-Xem ra... cậu cũng chưa phải mất hết ý chí. – cười nhẹ.

Rin thở mạnh một hơi lấy lại tinh thần đáp lời trước con người đáng ghét.

-Kệ tôi chứ.

-Hừm – cười nhẹ. Tưởng cậu là người mạnh mẽ lắm chứ, thì ra cũng vậy thôi.

-Há. – cau mày. Thì sao chứ tôi là con gái mà làm sao mạnh mẽ hay lăng nhăng như mấy đám con trai các cậu. – lớn tiếng cãi lại.

-Nhằm đấy, con gái mà chả lăng nhăng nhưng mà... cậu cũng được coi là con gái ư?

Cứ nói chuyện với Ren lại khiến cô thêm bực nhưng kì lạ nhờ đó mà nỗi buồn vui đi phần nào.

-Ai bảo, hỏi xem có ai bảo tôi là con trai không? Con gái chính gốc đó.

-Ai tin. – cười nửa miệng.

-Há, không tin... có muốn kiểm tra không. - trợn mắt thách thức.

Ren lắc đầu cười nhẹ.

-Khỏi cần.

-Sợ hả. - tỏ vẻ kiêu ngạo.

Ren học tập câu nói của Rin hôm trước.

-Thời đại này kiểm tra chưa chắc đã phân biệt giới tính đâu nha.

-Huh, vậy ý cậu bảo là tâm hồn sao?

Gật gật.

-Ừm - vẻ mặt thân thiện.

-Tại sao?

-Vì... người mà tôi cho là con gái thì thấy tôi phải ngây ngất, thích và muốn làm quen chứ sao. Hừm - hếch mắt. Nhưng... cậu lại không vậy, đa số những người con gái không thích tôi thì họ... có thể... 3d đó.

-Gi. Ý cậu bảo tui ...

-Ồ.

Rin tức giận, lừ mắt.

-Trời, tôi yêu cậu rồi đấy Ren. Ăn nói không cẩn thận thì... – dơ cú đấm dọa đánh.

Ren vẫn điềm tĩnh ngồi dựa vào ghế, khoanh tay trước ngực cố ý muốn xem Rin định làm gì nhưng cô đã ngưng lại, hạ tay xuống rồi quay đi.

-Sao vậy, không nỡ đánh tôi à? Hay... thích tôi mới không giáng đánh.

Thái độ ngạo mạn của cậu khiến Rin phát bực, quay ngoắt lại, phản đối.

-Còn lâu nha cưng, tôi á... không bao giờ hứng thú với người như cậu. Kiêu căng ngoài mặt, coi thường người khác. Hừm.

-Gi. Sao cậu nhận xét đúng hết vậy.

-Hơ, nói thừa. - tỏ vẻ kiêu hãnh.

Rin nhìn giờ trên chiếc đồng hồ đeo trên tay, lấy lí do để đuổi Ren.

-Trưa rồi đấy, cậu có thể về.

-Nếu tôi không thích về thì sao? – thái độ kiêu căng.

-Thì... lúng túng, vừa nghĩ vừa nói. Thì ở đây cũng được, nhưng... bị đói thì không ai chịu trách nhiệm đâu nhá. - lớn tiếng dọa.

-Tương gì, tôi nghĩ nếu tôi không ở đây người chết đói là cậu đấy.

Rin cười khinh.

-Hư cầu.

-Không tin à.

-Hum - hếch mặt.

-Vậy được, cứ thử gọi đi.

-Ngồi đấy mà xem

Đồng hồ đã chỉ đúng 11 giờ, Rin và Ren ngồi chiếc ghế ngoài phòng bệnh của mẹ nuôi. Trời nóng bức nhưng Rin vẫn cố gắng đi ra ngoài nhằm mua xuất com ăn qua bữa trưa lại còn để cho tên Ren đó biết mặt nhưng như trời không giúp cô. Quán nào quanh đó cũng đã có người đặt hết com, cô không thể mua, gọi điện gọi cho cửa hàng ăn nhanh quanh thành phố cũng đã bán hết và đóng cửa.

-Kì quái, sao vậy ta, còn chưa quá 11 rưỡi mà. – suy nghĩ vẩn vơ. Vậy giờ mình ăn cái gì đây.

Rin nhìn vào bệnh viện, cô thấy gương khi đã to mồm trước mặt Ren và cuối cùng người chịu đói lại là mình. Cô không giám trở vào vì không muốn đối mặt với Ren nhưng mẹ nuôi vẫn còn nắm đó để theo dõi nên buộc cô phải quay lại.

Đúng như dự đoán, cô quay lại phòng bệnh và nhìn thấy đầu tiên là nụ cười khinh của Ren.

-Cười gì chứ.

-Hey, tội nghiệp bạn, trời thì nóng mà không mua được cái gì.

-Khỏi cần cậu quan tâm. Mà sao cậu không về đi, ở đây làm gì chứ. Cứ thấy tôi là muốn trêu đùa là sao hả.

-Thích thế có được không. Vậy... cậu muốn ăn không? Hừm

-Tất nhiên, đang đói không khách sáo. Mà... nếu cậu gọi đồ ăn xuất hiệ trong 5 phút thì..

-Lại điều kiện hả, vậy thì... phải chăm học đấy.

Rin sầm ngay mặt khi nghe nhắc đến học.

-Cái gì? - hốt hoảng.

-Sao, đã chơi phải chịu.

-Thôi được. Miễn cưỡng chấp nhận. Nếu không thì... cậu phải bỏ cái khoản học đi nghe chưa.

-Ok. – thần nhiên.

-Được bắt đầu tình giờ.

Rin sốt sắng căn giờ trên đồng hồ.

-Tĩnh

-Tôi không cần 5 phút, chỉ cần 5 giây là đủ rồi.

-Hư cầu.

Ren huyết sáo, ngay lập tức một xe hàng với đầy đồ ăn trên đó được một thanh niên kéo đến.

-Của anh đây. – cung kính.

Ren gật nhẹ.

-Ok.

Cậu phát nhẹ tay ra hiệu để người đó đi khỏi trước con mắt ngỡ ngàng như muốn rơi ra của Rin.

-Cậu... chơi xấu.

-Hư, xấu gì, chính cậu bảo đó. Từ giờ cậu phải nghe lời tôi học nghe chưa.

-Tôi... – lúng túng không nói được gì.

Ren quay đi bởi thái độ hài hước của Rin nhưng cậu lại không muốn để cô biết.

Buổi chiều, ngôi trường Thiên Thần lại ồn ào khi đến giờ đi học của học sinh. Cái nắng vẫn trời chang khiến con người cũng cảm thấy khó chịu theo. Vì ghé vào thăm Rin nên cả Lê, Tam Hồ, Nam và Piza bị muộn học. Lúc họ đến cũng là lúc cổng trường đóng lại.

-Làm sao bây giờ. – Piza cầu nhau.

-Vậy chỉ còn cách trèo tường thôi chứ bảo vệ ở đây khó lắm, ông ta không cho tụi mình vào đâu.

Cả lũ cùng tán thành riêng có Piza rụt dè, e ngại không dám trèo.

-Trèo... trèo tường sao...

-Cậu hoảng hốt vậy Piza, mò hôi nhễ nhại rồi kìa.

Nam dục.

-Nhanh lên mọi người, không thì chết hết đó

-Ok.

Cả đám chọn chỗ tường tương đối thấp, chỗ mà Rin hay leo trèo qua đó. Ji xung phong leo đầu tiên rồi đến Hani. Piza sợ hãi nên là người vào cuối cùng. Cậu chắt vật trèo lên tường, từ trên cao nhìn xuống đã thấy hoảng, nhả nghiền mắt không dám mở. Cậu mắc bệnh sợ độ cao, khi nhìn đám bạn ở bên dưới khiến cậu càng thấy sợ hãi. Lê mãi vội nhìn xung quanh, dục.

-Nhanh lên, bảo vệ đến là chúng ta tiêu đó.

Nam bắt đầu thấy ức chế khi nhìn sự rụt rè, không dứt khoát của thân bạn. Cậu cau có.

-Nhanh lên ông nội, tôi ghét nhất cái bản mặt e sợ đấy. Xuống mau. – vừa nói vừa ra kí hiệu. Đúng là ... sợ vậy thì làm sao xuống được chứ. Hư. – cười nhếch mép, có tính kích động.

Piza bị kích rất bức và để chứng minh cậu nhắm mắt, nhảy liều. Tiếng bịch... mông cậu chạm xuống đất, sau đó là tiếng cười của đám bạn rộ lên.

-Khựa khựa....

Thầy hiệu trưởng đi quanh trường kiểm tra, ông để ý thấy bức tường gần căng tin thấp, ánh mắt nghi ngờ nhìn xung quanh, tay chấp sau lưng tư thế nghiêm trang.

-Hey, chỗ này phải xây lại thôi không mấy con chuột nhất chui ra chui vào. Hừm – nghiêm mặt.

Phủi tay bỏ đi bởi không phát hiện ra học sinh nào đi muộn.

Piza bước vào lớp trong tình cảnh mặt nhăn nhó vừa ôm hông.

-Ồi zời, đau quá à.

Nam thất vọng, lắc đầu.

-Đúng đó nhát gan mà.

-Hơ, kệ tui.

Tiếng cười ầm ĩ phía cuối lớp vọng lên. Việt chơi xấu, vừa ngồi vào ghế đã kể cho đám con trai hay hót chuyện nghe. Piza vừa ngã dập mông nên cười phớ lớ. Piza ngượng ngùng không biết nói gì, cười nhe răng rồi ồm ồm đi lại ghế mình.

-Các người... cứ cười tôi đi, có ngày tôi cho biết tay. Hum.

Câu nói hài hước khiến đám bạn cười càng lớn. Tuyên trêu đùa, thấy Piza tập tễnh cậu chạy ngay lại vỗ một cái vào mông khiến Piza vừa đau vừa ngại.

-A... chơi xấu...

Tiếng cười ầm ĩ vọng đến tai hiệu trưởng. Ngay lập tức ông đã đứng trước cửa lớp, mở toang cánh cửa.

-Có vấn đề gì cái lớp này, cô giáo chưa lên phải ngồi chờ chứ lại be rình lên là sao? Hứm. – không nghiêm trang.

Nhàn tỏ vẻ, đồng đánh đứng lên khai.

-Thầy giáo, do đám Piza với Tuyên làm ồn lớp đấy, chứ tui em không làm gì đâu nha.

Thầy gật nhẹ đầu đánh ánh mắt ngầm nghe nhìn Piza với Tuyên.

-Hai anh này mà nghịch nữa thì chết với tôi.

Nói xong đi ngay.

Đám con trai khó chịu khi giờ mới biết bộ mặt gian xảo của Nhân. Vì lấy điểm thành tích mà bán đứng bạn bè. Đứa nào trong lớp nhìn Nhân cũng thấy chướng mắt nhưng họ không thể làm được gì vì cô người hậu thuẫn là Hani.

Tuyên càng nghĩ càng bực, cậu không thể chịu được thái độ kiêu căng của Nhân, đứng dậy, nhảy qua bàn đi đến đứng trước mặt Nhân. Mi ngồi bà đối diện thấy thái độ nóng giận của Tuyên cũng thấy hãi.

-Nhân, mày làm như vậy là sao? .

Nhàn vẫn thản nhiên đưa móng tay.

-Sao là sak, tao đẹp, tao có quyền, tao có quyền lực, tao được lộng hành. Vậy thôi. – thái độ kiêu căng, khinh người.

Tuyên chỉ thẳng tay vào mặt.

-Mày tưởng mày có anh lớp trên mà ngon lắm hả, thấy Ren không trong lớp lại định lên mặt à. – trợn trừng mắt.

Nhàn vẫn thái độ khinh người, cười khinh.

-Hừ, vậy thì đã sao

Việt đứng dậy, xoay cổ tay cổ chân, điềm tỉnh bước về phía Nhân khiến cô cảm thấy sợ hãi.

-Sao cơ, cô em bảo có Hani làm bảo kê á hả. - cười khinh. Vậy nhầm rồi, mày có Hani thì bọn tao có... Rin... nghe chưa. – thay đổi giọng điệu. Nhớ đấy.

Việt trừng mắt, đập mạnh tay xuống bàn khiến cô sợ hãi, tim đập thình thịch nhưng có tỏ vẻ không sợ.

-Hum.

Tuyên lên tiếng.

-Thôi bọn mày, chơi với chó dại chưa tiem khó chơi lắm.

-Cái gì... bọn mày...

-Suốt ngày sửa linh tinh thôi. Không thèm quan tâm nữa. Hừ. Tụi mày kệ nhà nó đi.

Cả đám xúm lại xem sau đó cũng giải tán, ai về chỗ người nấy.

Ánh mắt cả lớp tập trung hết vào Nhân. Cô vừa bực vừa ngại mà không thể cãi lại đám con trai. Cô đảo môi, ý nghĩ trong đầu “Mình phải bảo Hani cho bọn này biết tay mới được. Hum”

Min đang hí hoáy nghịch điện thoại, cậu quay người khi thấy bàn mình chỉ có mình đi học, bản khoăn liền hỏi Lệ.

-Ek ê, Rin nay đi học không vậy?

Ánh mắt Lệ buồn đi.

-Cậu chưa biết à, mẹ nuôi cậu ta bị tai nạn phải cấp cứu trong viện, cậu ta chắc không đến được đâu.

-Ồ.

Min sầm mặt, cậu thấy lo thay cho Rin, vẫn gắng hỏi.

-Mẹ Rin nặng lắm không, như thế nào rồi.

-Khả năng người thực vật là khá lớn. - giọng đồng cảm.

Min gật nhẹ đầu, cậu thấy có chút thương Rin.

-Vậy nay hoặc mai Rin nghỉ luôn rồi.

-chắc vậy.

Vừa nói xong, Rin ùng ục chạy vào từ cửa lớp khiến đám bạn đều ngỡ ngàng. Ai cũng để ý nét mặt, thái độ của Rin xem cô có buồn không nhưng thất kì lạ, Rin không tỏ chút thái độ nào buồn phiền hay nản. Cô vẫn thản nhiên đi lại chỗ mình. Để ý mọi người chăm chăm nhìn mình mới hỏi.

-Nè, các người sao nhìn tôi ghê vậy, yêu tôi hết rồi à.

Việt chạy lên ngồi cạnh, đùa câu.

-Rồi ngon hơn là phèo hay dạ dày lợn đó. Ăn thử đi, ngon tuyệt.

Cả đám hội đồng: - ờ....

-Cái tên Việt gian này, đang lúc nước nguội lửa mát thế này mà nói gì vậy.

-Áy áy, Tuyên huynh đệ, có ngược không ta.

Tuyên phui tay.

-Việt các hạ, ta đã nói lời nào là đúng lời đấy nghe chưa. Khựa khựa.

Cả lớp cười rộ trước trận đùa của hai ông. Đám bạn không giám hỏi gì thêm vì sợ càng làm Rin buồn.

Min ngồi dịch lại cạnh Rin, ánh mắt đầy sự quan tâm.

-Rin.

-Hứm – Rin thơ thẩn quay sang.

-Cậu có sao không đấy.

Rin cười nhẹ.

-Yên tâm, tôi không sao đâu. Còn chịu đựng được.

-Thật không?

-Tất nhiên.

Miệng cô cười nhưng trong ánh mắt đầy vẻ buồn rầu. Cô quay nhẹ sang trái nhìn Min, một cảm giác rất gần gũi, ấm áp nhưng quay sang phải, lại một cảm giác trống rỗng khi Ren không đi học. Bởi cô đã cảm nhận được mỗi khi cạnh Ren đó là sự an toàn và che chở. Cô không thể biết cái cảm giác đó đúng hay sai vì trong đầu luôn nghĩ Ren là một tên xấu xa.

Lệ từ bàn trên quay xuống bàn dưới, định nói chuyện với Rin để an ủi nhưng cô đã thấy Rin không ổn chút nào. Rin chỉ dùng khuôn mặt cười gượng của mình để che đi sự lo lắng của mình.

Hết 4 tiết học, tiếng ồn ào từ củ mấy cô cậu học sinh trong ngôi trường Thiên Thần vọng tận ra ngoài đường. Lớp nào lớp nấy nhanh nhanh lấy xe đi về.

Lệ thờ thần đứng ở cổng trường chờ đợi theo thói quen, mắt luôn tìm kiếm. Cô định đợi Iron rồi cùng về nhưng nhớ lại bây giờ mình đã không còn quan hệ gì với cậu ta nữa. Cô ngoảnh mặt, quay đi. Cô mới chợt nghĩ “thói quen đợi người ta quen mất rồi. Hey, bỏ đi là vừa”

Iron hót hải chạy ra ngoài cổng, tay vẫn giữ chiếc mũ lưỡi trai hip-hop, tìm kiếm xung quanh.

- Cậu ta đi đâu rồi. Vừa thấy cậu ta đứng đây mà.

Tay chống hông, quay ngang quay dọc tìm kiếm. Cảm giác lạc lõng khi không thấy Lệ. Những câu nói của Lệ hôm trước khiến cậu thêm lo lắng và một chút áy náy. Cậu chán nản xì mặt, vừa quay sang phải đã thấy Lệ đeo cặp chạy tới, miệng cười hớn hở.

- Phù, tưởng... – cười nhẹ.

Cậu đứng yên, khoanh tay trước ngực để chờ Lệ chạy đến. Lệ chạy gần đến, Iron vừa mở miệng nói thì cậu ngưng ngay lại, ánh mắt đầy sự thất vọng khi Lệ chạy qua mình. Cậu thở ngồ quay lại, Lệ chạy đến bám chặt tay Kun, vui vẻ cười nói.

- Anh Kun, đi chưa.

- Sao mãi vội vậy, thích thì đi luôn.

- Tưởng em về chứ.

- Anh hẹn thì làm sao quên. Hừm – cười toét miệng.

- Vậy đi.

Lệ và Kun cùng đi phía ngược lại với Iron.

Iron không ngờ Lệ lại kiên quyết như vậy, nói không gặp là không gặp, không quan tâm là không quan tâm, không nghe cũng không trả lời điện thoại. Suy nghĩ tiêu cực.

- Cậu ta... muốn rời khỏi mình để hẹn hò với Kun đây. Bảo sao kiên quyết như vậy. Hừm - tỏ vẻ bức tức.

Cậu cảm thấy như bị phản bội nhưng lại không có lý do để khẳng định điều đó. Nhìn Lệ đi cùng Kun, thực sự không muốn quan tâm nhưng cậu lại thấy rất khó chịu khi để hai người thân mật đi với nhau. Iron đi được mấy bước, cố không để ý, cố làm ngơ nhưng cậu không làm được, và rồi quay lại đi theo hai người họ. Đúng lúc Aly gọi, cậu không nghe mà chỉ nhìn qua, phớt lờ, tắt máy rồi tiếp tục đi theo Kun và Lệ.

Hôm nay, Rin đi một mình, muốn có làm gì đó cho đỡ sự lo âu liền đến quán bánh kem làm. Cả giờ chỉ có một công việc nhào bột làm đi làm lại. Tay thì làm còn tâm hồn đang lơ lửng trên không trung. Trong đầu trống rỗng, không nghĩ được bất kỳ điều gì cho đến khi một vị khách nhỏ tuổi chạy vào quán. Người làm trong quán chạy ra hỏi han nhưng được mấy câu thì đã cãi vã với cậu bé, tiếng ồn vọng tận vào chỗ Rin.

- Cô à, có chuyện gì vậy?

Rin vịn vò rửa tay rồi mãi mới đi ra ngoài.

- Có chuyện gì vậy?

Cô người làm khó chịu, cần nhẫn.

- Cậu bé này vừa đến đã ngang ngạnh rồi. Quán mình bán kem, đâu có bán sữa tươi mà nhỏ này vào đòi uống sữa tươi. – giọng bức bối.

Rin nhìn cậu bé nhỏ nhắn, xinh xắn, mái tóc hớt vàng có để mái. Hình ảnh của đứa em trai tội nghiệp lại hiện lên trong đầu khiến cô xúc động và rồi lại tự dằn vặt bản thân. Đôi mắt long lanh có chút nước khi nhìn nụ cười hồn nhiên của cậu bé đó. Cô kìm nén cảm xúc, cười nhẹ, đi lại chỗ cậu bé.

- Em bé này, làm sao đây.

Cậu bé với ánh mắt long lanh, đôi môi nhỏ xú đỏ hồng thật dễ thương, thái độ thì rất thản nhiên.

- Chị xinh gái, chị là chủ quán này à, sao lại có người làm khó tính vậy chứ.

Cậu bé tròn trĩnh mắt nhìn cô người làm khiến cô phát bực.

- Danh con, nói gì hả. - tròn mắt, gắt lên.

Rin vội cản cô người làm.

- Thôi mà chị, chấp trẻ con làm gì.

Người làm rất bực nhưng nể Rin nên cô không chấp, bập bịch đi thẳng vào trong bếp. Rin thở dài, lắc nhẹ đầu.

-Hey.

Rin quay lại nhìn cậu bé, ánh mắt đầy trêu mến bởi cô càng nhìn cậu bé càng thấy giống đứa em trai bé nhỏ của mình. Cô bắt chuyện trước.

-Cậu bé, em định làm gì đây. – khoanh tay lên bàn, nhẹ nhàng hỏi.

Cậu bé không tập trung, cũng không để ý đến Rin, không trả lời câu hỏi khiến cô phải hỏi lại.

-Ê, cậu bé định làm gì hả.

Cậu bé nhìn thẳng Rin, trả lời một cách thân nhiên.

-Tất nhiên em đi ăn trưa rồi.

Nghe giọng điệu và thái độ ngông nghênh trông rất giống một người mà cô đang nghĩ đến. “ Chắc người giống người thôi, đây đứa có tính cách như Ren mà”

Cậu bé để ý thái độ khác lạ của Rin, hỏi ngay.

-Chị chủ, chị sao đấy.

-Sao?

-Hay là thấy em đẹp trai quá lại thích em rồi.

-Ay za, cái thằng nhỏ này, ai dạy nói vậy.

-Đâu có, kiểu đó học từ anh em đó.

-Hơ, anh nhóc là thằng nào, mất dạy vậy, để em mình học theo cái xấu.

Cậu bé vênh mặt, kiêu hãnh đập tay vào ngực nói.

- Em á, tán đồ nhiều bạn gái lắm đó. – có vẻ tự tin.

Thái độ của cậu bé khiến cô phải bật cười. Cái bộ dạng kiêu căng, tự mãn cũng khá giống tính cách con người mà cô đang nghĩ.

-Vậy tóm lại là em thích gì đây.

-Thích á... - cậu thần mặt suy nghĩ chỗ lát mới đưa ra chủ kiến. À, hay là... chị chơi trò chơi với em đi. Em sẽ giúp chị nhiều khách.

Rin cười khinh.

-Nhóc điên hả. Chị không rảnh. Mà ai cần em giúp chị chứ. Hừm. - hếch mặt.

Cậu bé bất ngờ.

-Há, chị là người đầu tiên từ chối em ngoài ông anh em đấy.

-Hừm.

Thái độ kiêu căng của cậu bé lại rất dễ thương làm cô không nổi giận, vẫn thân nhiên trò chuyện với cậu bé.

-Oh, vậy chị đặc biệt quá còn gì.

-Oe, đặc biệt gì chứ. Hừ.

-Vậy thì thôi, nhóc em chơi một mình đi, chị còn nhiều việc lắm.

-Há, người như em mà chị còn từ chối à? – tròn mắt.

-Ừ. – thẳng thừng.

-Nhưng... khách hàng là thượng đế, chị phải phục vụ chứ. – ra vẻ.

Rin không để ý đến châm ngôn đó, chỉ cười nhẹ, ánh mắt gian xảo.

- Đúng là phụ nữ. Hey. - cậu bé thờ dài.

-Cái gì, em biết gì về phụ nữ.

-Đó chị biết tại sao có phụ nữ mà không có phụ nam. Hừm.

- Vì sao? - vờ ngờ ngạc.

- Vì... phụ nữ chỉ là phụ thôi. Hahah...

Rin vẫn thản nhiên dù biết cậu bé đang cố ý trêu mình. Còn cách nói chuyện của cậu bé khiến cô không có kiên nhẫn để ngồi tiếp chuyện.

-Hừm. Thôi bớt mồm mép đi không cô giúp việc lại ra cầu nhàu bây giờ. Chị không nói với nhóc nữa. Ha. – vờ giận dỗi.

Rin vừa định rời khỏi bàn thì cậu bé đó cản.

- Từ từ đã chị.

Rin buộc phải ngồi xuống bàn.

Cậu bé khoanh tay lên bàn, ánh mắt thao láo nhìn Rin, vẻ mặt nghiêm túc. Biết cậu bé đang định dở trò, cô nghĩ cách chọc lại.

-Chị cho em hỏi một câu được không?

-Nhóc hỏi một câu rồi đó.

-Vậy cho em hỏi hai câu nhá? - về mặt ngây ngô.

-Nhóc hỏi hai câu rồi đó.

Cậu bé ngớ ra, đúng thật mình đã hỏi hai câu nên hỏi nếu bảo hỏi thêm 3 câu hay 4 câu chắc cũng vậy. Cậu quyết định.

-Vậy chị cho em hỏi 5 câu đi.

-Nhóc đã hỏi rồi đó. Từ nãy tới giờ.

-Em hỏi câu nào chứ?

-Vừa hỏi.

Cậu bé ngờ ngạc, đầu óc rối loạn.

-Vậy câu thứ 5 đâu?

-Đó. Đủ 5 câu. Thôi nhá.

Cậu bé há hốc miệng, lắc lắc đầu trước tình huống khó đỡ.

-Loạn não mất thôi. Nhưng chị ta cũng thú vị đấy chứ. - vẫn vui vẻ, cười một cách hồn nhiên.

Cậu cầm tấm menu trên bàn chọn bánh cố ý để chị chủ quán tập trung.

-À... cho em... cái bánh kem socola 3 màu đi.

Thái độ kiêu ngạo, vất tấm menu ra giữa bàn. Cái bánh hình như đã làm sẵn nên vừa gọi đã có ngay. Cậu vênh mặt, nghĩ rằng Rin sẽ ra phục vụ nhưng người mang đĩa bánh cho cậu bé là cô người làm khó tính. Khuôn mặt khó chịu, cau có, lăm lăm như muốn chửi mắng một trận.

-Nè, ăn đi. - để phụng xuống bàn.

Cậu bé giật mình, ngạc nhiên.

-Nhân viên quán này đúng là hay thiệt, sao lại đối xử với khách nhỏ như vậy chứ. Không được. - cậu bé đập tay xuống bàn. Biết tôi là ai không mà thái độ vậy cái cô kia.

Cô người làm cau có vênh mặt, hếch vai đáp trả.

-Ranh con, không cần biết mày là ai nhưng ăn xong trả tiền hăng về ná. – vênh mặt tỏ vẻ. Nếu không thì... đừng trách. Hừm.

Cô người làm cắn chặt răng, trợn mắt lườm cậu bé một ánh mắt khó ưa mới quay đầu đi vào bếp.

Rin để ý thái độ của cô người làm hài hước cũng phải bật cười.

-Thôi chị, bớt giận đi. Để em tiếp bé kiều căng đó cho.

Cô người làm bập bịch.

-Ừ, chị không thể nhịn được thẳng nhỏ.

-Thôi chị vào làm bánh đi.

Rin bê cốc nước đặt trước mặt bàn cậu bé.

-Nè, khuyến mại cho cốc nước.

Cậu bé bĩu môi.

-Dào ôi, ăn bánh phải có nước là tất nhiên rồi.

Cô càng nhìn càng nhìn cậu bé khiến cô cảm giác em trai đang bên cạnh mình.

Cậu bé cầm thìa, xúc mấy miếng bánh ăn nhẹ.

-Chị chủ quán, chị... nhìn thì cũng được đấy nhưng... - mắt đảo liên tục. Nhưng... quán của chị nhỏ cũng đẹp đấy. Hihi. – vui vẻ nói.

Rin kiêu hãnh.

-Tất nhiên. Quán hot gon mà.

-Bánh cũng ngon nhưng... socola thì tầm thường quá. - tặc lưỡi.

-Vậy hả.

-Anh em cũng có mở quán riêng chuyên về cà phê, socola đó. Socola anh ý làm thì cực ngon. - tự tin khoe.

-Oh, vậy bao giờ mời chị ăn miễn phí xem thế nào.

-Ok.

Cậu bé tiếp tục ăn bánh, vừa ăn vừa hỏi.

-Chị chủ quán, sao chị không thể nhẹ nhàng với ai được à.

-Sao nhóc. – tỏ ra lạnh nhạt.

-Chẳng hạn đối với em, chị phải nhẹ nhàng, dịu dàng vào chứ.

-Hớ, ông tướng, nói khôn nhè. Thôi rồi ăn đi.

-Mà còn nữa.

-Gi, ông nhóc con.

Rin đang chờ đợi câu hỏi của cậu bé.

-Chị mặc ngắn như vậy rồi sao trông chị vẫn thấy đánh đá thế, tính cách không biết có giống con trai không nữa.

-tất nhiên là...

-Có chứ gì. Con gái bây giờ đi hải, đi búp bê, chị nhìn kia, đi giày thể thao.

Rin không để bụng những câu nói ngây thơ đó, vẫn bình tĩnh đáp lời.

-Ừm. Vì nhà nghèo mà, không có điều kiện mua hải như nhóc nói. Nhóc giàu thì đầu tư chị đôi. Hứm. – cười khinh.

-Vậy để em..

-Thôi xin người, tôi không có cần.

Cậu bé lắc đầu, thờ dài trên khuôn mặt ngây thơ.

Trong quán bi-a, Ren cùng với Tam Hồ và mấy đứa bạn đang chơi ở đó. Đến lượt mũi cơ lạnh lùng của Ren thì tiếng điện thoại trong túi reo.

-Có gì không?

Một giọng lo lắng, thất thần từ điện thoại.

-Ren... Ren... Kiệt... Kiệt mất tích rồi.

-Sao lại vậy, ở đâu.

-Nó về học nhưng... vẫn chưa về nhà, hỏi cũng không ai biết. – bối rối.

-Được rồi để tôi tìm đã.

Ren vội vàng vắt chiếc gậy bi-a xuống bàn, mãi vội chạy đi.

Kun hiểu kỳ.

-Cậu ta khủng hã, tự nhiên giật đùng đùng rồi bỏ đi, không nói câu nào.

-Thói quen của đám công tử nhà giàu rồi mà. Thôi mình tiếp tục.

Ren gọi điện cho đám bạn quanh thành phố, tìm đến cả những nơi cậu hay dẫn Kiệt đi đến nhưng đều không có. Cậu nghĩ ngay đến quá cà phê nhưng nghĩ lại hôm nay quán đóng cửa. Không biết em mình đi đâu, Ren lo lắng hết mức. Mồ hôi chảy từng giọt xuống cằm.

-Nhóc con này đi đâu được chứ. Đã bảo không được về một mình rồi... mình cứ quay về quán đã nhờ đâu nó ở đó.

Sau 5 phút ngồi taxi, cậu xuống đường chạy thẳng vào trong quán. Tìm kiếm xung quanh, hỏi tất cả người quanh đó nhưng chẳng ai thấy Kiệt. Cậu chạy tiếp và sững lại khi nhìn vào quán bánh kem nhỏ.

Rin đang tươi cười nói chuyện với Kiệt.

-Nhóc ăn chậm quá đấy. - vừa nói vừa xoa đầu cậu bé.

-Kệ em chứ, người ta ăn vậy mới lịch sự.

-Ờ rồi vậy ăn đi.

-Mà chị thế này, gặp anh em liệu chị có đồ không nhỉ.

-Anh nhóc á, sao lại đồ.

-Chị không biết thôi, ông anh em nhiều gái đồ nhưng chỉ qua lại trong ba ngày. Em nghĩ dù chị có mạnh mẽ thế nào thì... – nói lấp lửng.

-Thì sao? - hếch mặt.

-Thì sẽ bị vẻ đẹp của anh em cuốn hút, không tán cũng đồ.

-Oh, vậy cơ á. Anh Nhóc có tốt không?

-Ờ... - vất óc suy nghĩ. Anh ý rất đẹp, còn được biết đến là soái ca đó. Sao trùng hợp vậy, anh em cũng gọi em là Nhóc đó. – kiêu hãnh nói.

-Vậy cụ thể là anh nhóc đẹp thế nào? – tò mò.

-Hehe, thì nhìn em là ra anh em rồi. Hehehe. – có vẻ tự kiêu.

Rin thở mạnh một hơi.

-Thôi đi ông tướng, tự tin quá đấy.

Cậu bé vẫn thái độ kiêu căng, bắt gác nhìn ra ngoài rồi hô lên.

-Oh, anh em đến kìa. Trùng hợp quá.

Rin chưa biết người khách đó là ai nhưng cũng phải gượng cười vì cô cho rằng người khách này rất nhiều tiền. Rin gấp nhẹ người cúi chào khi Ren mở cửa.

-Mời quý khách...

Cô ngẩn mặt, ngạc nhiên khi thấy người đang đứng trước mặt mình là Ren.

-Cậu...

Cô ngỡ ngẩn suy nghĩ bởi không ngờ Ren lại có thể vào cái quán nhỏ bé này.

Cậu bé ngồi ghé quay lại, cố ý để ý thái độ của Rin rồi đắc ý cười.

-Hehehe, chị ta lại sắp bị đồ bởi anh mình rồi. - cười một vẻ đắc ý.

Rin đáp ứng bởi chưa hết ngạc nhiên.

-Cậu... cậu mà cũng đến đây... sao?

-Có gì mà không được. Cậu nghĩ bọn nhà giàu chỉ đến những nơi sang chảnh thôi à.

-Ừ. – trả lời với vẻ mặt ngây thơ.

-Hum. - lắc nhẹ đầu. Xem ra cậu còn nhiều chuyện phải ngạc nhiên lắm.

Cậu bé ngớ ngàng, há hốc miệng.

-Hai người... hai người... biết nhau rồi à. – ngỡ ngác hỏi.

Ren làm bộ mặt lạnh nhạt, tự ý ngồi xuống bàn cùng cậu bé.

-Nè, nhóc đi đâu đấy hả, lạc thì sao đây. - gắt nhẹ.

-Hi. Anh... em... em... làm sao mà lạc được, em lớn rồi mà. Hìhì. - cười trừ.

Ren vẫn vẻ điềm đạm.

-Coi như tôi là khách phải tiếp đi chứ.

Rin không vui, cô miễn cưỡng cầm menu đưa đến trước mặt Ren.

-Nè. – mắt nhìn đi chỗ khác coi vẻ khó chịu.

Cậu bé vừa để ý anh mình cũng để ý cả thái độ của chị chủ quán mà thấy lạ.

-Kì quái, chị ta không đồ à, mà còn có vẻ không thích nữa chứ. Hay do tranh bán hàng nên chị ta mới khó chịu với anh mình. – tò mò.

Ren nhìn tấm menu, chán nản lắc nhẹ.

-Trời, sao toàn mấy thứ tầm thường thế này chứ. Có món gì đặc biệt hơn không. Hừm.

Câu nói của Ren càng khiến Rin khó chịu.

-Ừ, vậy thì sao hả. Không ăn thì thôi đi. Tôi nghĩ cậu không có tiền thì có. Hahaa. - cười vẻ khinh người.

Ren lắc nhẹ trên khuôn mặt đầy sự chán nản..

-Hey. Cứ coi như vậy đi.

-Gì? Học tập câu của tôi nha.

-Ai thèm chứ, chỉ là cho đúng hoàn cảnh thôi. – thái độ vẫn thản nhiên.

Một vị khách đi vào, chấm dứt cuộc tranh cãi của hai người.

-Chào anh, anh vào đi, anh muốn gọi gì vậy à.

Người đàn ông lịch lãm vừa mở miệng Ren đã chặn họng.

- Hôm nay tôi đã bao hết quán này, mời anh đi cho. - giọng dứt khoát.

Người đàn ông và cả Rin ngỡ ngàng khi Ren lên tiếng.

- Cậu làm gì vậy? Đây là khách hàng của tôi mà.

Ren lạnh lùng đi lại trước mặt Rin.

- Tôi... bao hết quán này rồi nghe chưa.

Người đàn ông đó có vẻ sợ hãi trước khuôn mặt lạnh lùng của Ren, gật nhẹ đầu rồi điềm đăm đi ra ngoài. Rin rất khó xử nhưng buộc phải để người đó đi.

- Xin lỗi quý khách, anh quy lại sau nhé.

Ren không nói câu gì, quay ngay lại ghế trước ánh mắt bắn khoăn của Kiệt.

- Anh Ren, sao tự nhiên anh...

- Thì đơn giản là muốn ngồi một mình thôi.

- Xem ra chị ấy không thích anh thật.

Ren chỉ cười nhẹ trước câu nói của em mình.

Rin đi thẳng lại trước mặt Ren, đập tay xuống bàn khiến cậu em giật mình. Ren cho rằng Rin sẽ tức giận và cậu đã chuẩn bị thái độ lạnh nhạt để trả lời.

- Sao đây cô chủ. - hếch nhẹ mắt.

Nhưng cậu bị hẫng Rin hỏi câu không liên quan.

- Quý khách đã bao thì... nên chọn đi chứ. – tươi cười nói.

Cậu bé ngỡ ngác, còn Ren thì không thể ngờ.

- Tại sao cậu không mắng hay trửi tôi, làm mất khách hay phá cậu hay...

- Lo gì, công tử như cậu bao cả quán thì lâu quá còn gì nữa, sao phải tức. Hừ. - cười khinh.

- Vậy thì cho tôi... socola 3 màu đi. Ok.

- Oh, ok. – cười vui vẻ. Nhưng nhiều bánh sang trọng vậy mà không gọi.

- Tôi thích vậy. Bà chủ lại hỏi khách hàng như vậy chứ. Khách yêu cầu thì cứ mang đi.

Rin cố gắng nhịn vì không muốn gây sự với Ren trong quán nên đành quay lại. Ren nói.

- Có muốn học cách làm socola ngon không?

Rin sốt sắng quay ngoắt lại.

- Có chứ. Có chứ.

Cô đang vui vẻ, bỗng nụ cười tắt hẳn khi suy nghĩ điều gì đó.

- Tự nhiên sao dừng vậy. Có muốn học không đây.

- Nè nè, học làm socola thì được chứ không học bài đâu nha.

- Làm sao được riêng. Học bài là học bài. Không nói nhiều. Bây giờ ngoài mấy món bánh này ra còn gì thì mang ra cho tôi đi. Tôi bao chọn quán này mà.

- Cậu...

Rin càng khó chịu khi thấy thái độ thân thiện của Ren. Cậu ta đúng là không biết điều mà.

- Được. Nhưng... tiền món này gấp đôi đó.

-Ok.

Rin đổi ngay thái độ cau có thành vui vẻ, tươi cười nói.

-Ok, có ngay chờ chút xíu. Hứm.

Nói xong đi thẳng vào trong bếp để Kiệt và Ren ngồi bên ngoài.

-Anh Ren, chị ta... hơi lạ.

-Lạ gì

-Thấy anh mà không đồ lại còn ghét nữa hay chị ấy là... 3d.

-Nhóc nghĩ thế sao?

-Thì vậy.

Đúng 15 phút sau, người làm bê ra hai bát chè hạt sen. Thái độ cô người làm vẫn cau có bởi phải gặp cậu bé khó chịu vừa nãy nhưng cô há hốc miệng, ngạc nhiên, chân tay run run khi thấy một người có vẻ đẹp giống như thiên thần. Cô đổi ngay thái độ, nhẹ nhàng, dịu dàng mang hai bát chè lại chỗ Ren.

-Mời anh. - cười duyên dáng.

Ren đánh mắt nhìn qua người làm rồi nhìn bát chè cũng khiến cô thấy ngượng, hai má đỏ hồng lên.

“ Ôi, cậu ấy đẹp trai quá.”

Cô người làm không đi, miệng cười tủm, mắt chớp liên tục nhìn Ren, tay thì ôm chiếc khay đựng đồ trông đến hải .

Kiệt biết ngay cô ta đang đứng ngắm anh mình, vốn đã không thích nên nghĩ cách đuổi ngay.

-Cô phục vụ, xong thì vào đi đứng đây làm gì ?

Cô người làm nhăn mặt vừa khó chịu vừa ngượng ngừng chạy thẳng vào bếp. Kiệt cười khinh, le le đầu lưỡi.

-Anh, món gì đây?

-Chè hạt sen. Chờ gần nửa tiếng. Cậu ta cố tình trêu đùa mình đây. Hừm.

-Oh, xem chị ấy nấu như thế nào đây?

Kiệt ăn thử một, mùi vị lạ lạ, thanh mát khiến cậu bé phải thốt lên.

-Ngon. - nhắm nhẹ mắt để cảm nhận.

-Cũng được. – Ren từ tốn ăn hết bát chè đó.

-Bao giờ bảo mẹ làm mới được.

-Chắc mới tập làm.

-Sao anh biết?

-Thì hạt sen làm còn dở là chưa biết làm chứ sao, mùi vị khá ổn nhưng hạt sen hơi cứng.

Tiếng vỗ tay từ trong đi ra.

-Chuẩn luôn.

Ren nghe tiếng cũng biết đó là Rin.

-Cậu đang tập làm sao?

-Đúng. Đây là món đặc biệt vì cậu đã bao hết quán này. Nếu cậu đoán được... tôi làm để làm gì thì... - điềm tỉnh đưa điều kiện. Việc học nhóm tùy cậu sắp xếp. Còn không thì...

-Sao?

-Bỏ việc dạy kèm đi chứ sao?

-Được. Tôi nói cậu làm chè hạt sen vì Min thì có đúng không. – nói từ từ, chậm rãi.

Rin hựt hẫng khi bị Ren đoán trúng tim đen.

-Sao sao cậu..

-Buổi trước có nói chuyện vặt với Min, nghe cậu ta nói đó là món cậu thích nhất.

-Há...

-Nhưng tôi không thích món đó.

Ren đứng dậy đi ra khỏi bàn bước lại gần Rin.

-Như đã nói. Ngày mai... học. Giờ tính tiền tôi còn về đây.

Rin ngượng ngao, đảo mắt.

-Học thì học, lo gì.

Quat vào trong gọi lớn.

-Chị ơi tính tiền cho khách đi, em có việc bận về trước đây ạ.

Cô tháo chiếc tạp dề trước con mắt ngạc nhiên của Ren.

-Cậu về lun sao?

-Ừ. Ở đây làm gì, cậu muốn ăn thì gọi chị ấy đi. Tôi phải về. Ok.

Tiếng người làm phấn khởi vọng ra.

-Được rồi, cứ để chị.

Rin nháy nhẹ mắt với Ren rồi đi ra khỏi cửa hàng để lại sự tiếc nuối của cả Ren và Kiệt.

-nè, nè....

Rin vẫn tiếp tục đi bộ, cô không đeo cặp, chỉ một mình thơ thẩn đi trên vỉa hè. Mặt buồn thiu với những suy nghĩ vẩn vơ. Đường phố đến trưa vắng vẻ, thỉnh thoảng mới có chiếc xe đi qua và một vài cái lá cành rụng trên thềm. Bỗng một người đàn ông mặc áo xanh, nhân viên của người bên bưu điện đi lại, trên tay vừa cầm tấm ảnh của Rin vừa so sánh.

-Cho hỏi cho là Vương Tiểu Anh đúng không? - Hỏi lại cho chắc chắn.

-Đúng rồi, sao vậy chú.

-Có người gửi bức thư cho người trong tấm hình này, chắc là cháu rồi.

-Ai vậy ạ?

-Cái này chú cũng không biết nhưng... có vẻ cũng bí mật cháu ạ. Chú gửi cái này cho cháu chỉ là gửi không chứ không có ai biết.

Câu nói càng làm Rin hoài nghi.

-Người gửi cho cháu bảo chú giữ bí mật à.

-Ừm.

Rin nhận ngay bức thư.

-Cảm ơn chú.

-Không gì. Cảm cả ảnh của cháu đi. Về nhanh lên trời có lẽ sắp mưa đấy.

-Vâng. Cháu biết rồi. Cảm ơn chú.

Người đàn ông đó chạy đi ngay.

Nhìn bức thư mà thấy khó hiểu. Thư thế này làm sao là thư tình, chắc chắn không phải thư đe dọa. Cô hiểu kỳ, mở ngay bức thư ra xem. Một tờ giấy nhỏ đựng trong bao thư viết bằng bút nước và một thanh sắt mỏng khắc linh tinh vài kí hiệu khó hiểu. Cô ngạc nhiên, thần thốt khi nhìn từng dòng chữ của mẹ nuôi.

“Tiểu Anh, Mixu, các con của mẹ, khi đọc lá thư này thì chắc mẹ đã gặp chuyện, có thể không chăm sóc mấy đứa được. Thực ra mẹ là người của tổ chức, từ khi nhận nuôi các con mẹ đã ngưng không hoạt động trong căn cứ nhưng giờ chúng lại ép mẹ giúp chúng bằng cách lấy tình mạng của mấy đứa đổi. Nhưng các con yên tâm, mẹ luôn coi mấy đứa là con ruột, không muốn bất kì ai phải đe dọa các con. Mẹ biết, biết hết các con là ai và đang làm cái gì nhưng nghe mẹ, các con phải gắn với nhau mới có thể bảo vệ cho nhau và đánh bại kẻ đã hại mẹ. Hãy nhớ kĩ ngày sinh của Hòa Anh, tên của Mixu. Mong các con hiểu ý mẹ nói, đừng quên cảnh giác với tất cả người xung quanh cho dù là bạn thân. Ngay khi viết bức thư này cũng là lúc mẹ đang gặp nguy hiểm. Dù bất kì điều gì xảy ra, các con cũng phải tin mẹ. Tin mẹ nhé. Tấm sắt mỏng đó là thứ có thể giúp các con khi gặp nguy hiểm và đó cũng là... Tạm biệt các con.”

Rin sững lại, cổ họng nghẹn, ánh mắt thất thần.

-Mẹ nuôi... ngay lúc nguy hiểm mà mẹ vẫn nghĩ đến anh em mình. – có chút xúc động.

Cô nhìn lại bức thư, dần lòng phải bình tĩnh đối diện với nó nhưng không thể, cổ giữ bình tĩnh khiến tâm trạng cô lại còn tồi tệ hơn.

Rin cầm tấm sắt mỏng, nắm chặt trong lòng bàn tay. Gió nổi lên làm tóc cô bay phoi phới rồi rào một tiếng, ướt tóc, ướt áo. Cô vẫn đứng yên đó trong khi mọi người đang hốt hải chạy trú mưa. Cô không muốn bước nữa, chỉ muốn ngồi gục xuống. Khuôn mặt như không còn sức sống. Bỗng một chiếc ô che trên đầu, giọng nói quen thuộc.

-Buồn thì cứ khóc đi, chịu đựng khó chịu lắm đấy.

Rin quay nhẹ lại, biết người đứng phía sau là Ren nhưng cô không phản ứng, không nói, im lặng đi lại gần Ren. Cô chủ động dựa nhẹ vào người cậu bởi muốn có người bên cạnh an ủi. Ren cũng đứng yên không nhúc nhích cậu không lạ khi con gái dựa vào người mình nhưng... “Đây là lần đầu tiên cậu ta chủ động dựa vào người mình”.

Thường thì Rin rất mạnh mẽ nhưng sau sự mạnh mẽ đó lại là con người rất trọng tình cảm. Điều đó khiến Ren càng thấy trân trọng Rin hơn và trân trọng cả những thứ mình đang có. Bỗng cậu nhớ đến hình ảnh người mẹ kế trong đầu với đầy sự lo âu, buồn phiền.

Cả hai cùng im lặng dưới trời mưa ngày càng to.

Ở quán lớn nhất thành phố, Kun và Lệ đang cười nói vui vẻ khiến Iron đi theo dõi bên ngoài phát bực.

-Mình khổ cực chịu mưa gió, còn họ ngồi cười. Vui quá đấy. – lên kút.

Cậu thờ mạnh, lát tinh thần quyết tâm đi vào trong quán phá Lệ và Kun vì không muốn phải đứng dưới trời mưa. Nhưng kì lạ, nhoáng cái đã không thấy Lệ và Kun cậu mãi vội chạy vào. Tiếng cốc... va đầu vào cửa kính quán kem.

-Ay za... – suýt xoa.

Mọi người trong quán cười rộ lên làm Iron càng ngượng nhưng vẫn tiếp tục đi vào trog tìm kiếm. Bất ngờ quay lại khi thấy Kun và Lệ đã đi cửa khác ra ngoài với chiếc ô tán rộng.

-Bey, nhanh như cú vậy.

Iron nhăn mặt, tiếp tục chạy theo họ đến quán vàng bạc. Lúc này quần áo Iron ướt gần hết nhưng chiếc áo màu xanh đậm nên khó nhìn thấy. Cùng lắm nhìn bộ tóc óng ánh nước. Cậu lắp bê ngoài, đánh mắt nhìn vào bên trong.

-Hai người đó thân vậy rồi sao, lại còn hẹn nhau mua đồ kỉ niệm nữa chứ. Hey. – có chút bực tức. Tại sao lại vậy được. – đập tay lên đùi.

Một bàn tay chạm sau lưng Iron nhưng caahj không để ý, mắt vẫn chăm chăm nhìn chỗ Lệ.

-Nè cậu.

-để yên đang theo dõi.

-Nè nè... cậu..

-Tôi bảo để yên.

Iron vẻ bực bội, quay lại lớn tiếng.

-Tôi đang bận sao...

Cậu dừng ngay khi thấy người đứng trước mặt là ông bảo vệ cửa hàng.

-Bác... bác...

-cậu có âm mưu gì, định rình mò cướp vàng hả. - sầm mặt, giọng nghiêm túc.

Iron ấp úng vì mình bị hiểu nhầm.

-Không không, cháu có chút chuyện.

-Không nói nhiều, đi theo tôi vào phòng bảo vệ làm việc.

-Há... - hoảng. What. – khó hiểu.

Sau 10 phút, Iron được thả ra. Cậu được thể càu nhàu.

-Đấy cháu bảo không phải mà.

-ừm. Xin lỗi, cậu có thể tiếp tục.

-tất nhiên. – kiêu căng.

Vừa ra đế cửa cùng lúc chạm mặt Lệ và Kun đang đi ra.

Lệ ngỡ ngàng thốt lên.

-Iron, tình cờ quá.

Kun cười nhẹ ý chào hỏi.

-Mày đi đâu đấy?

Iron viện cớ.

-À em đi mua ít đồ. Hai người thích nhè, mua đồ kỉ niệm cho nhau rồi đó. - giọng điệu giận dỗi như đứa trẻ.

Kun cười nhẹ.

-Ừ, vậy thì có sao.

-À không, em đâu nói gì, thì định chúc mừng thôi mà.

Lệ không nói chỉ cười theo.

-Nãy ở đây vừa bắt được tên nào đó rình mò quanh quán, không biết giờ thế nào rồi nữa.

Iron ngại xanh mặt vì cậu biết người đo chính là mình. Càng xấu hổ khi Lệ đẽm câu.

-Tên này dốt quá, theo dõi kiểu gì mà để bị bắt chứ. Haha. – cười vui sướng.

Iron gạt nhẹ đầu trên bộ mặt chán nản.

-Hai người nói đủ chưa?

Kun đề ý thái độ và anh mắt thất vọng của Iron hiểu ngay là cậu ta đang ghen nên phải giải thích ngay.

-Không gì. Thực ra anh nhờ Lệ đi chọn đồ tặng mẹ giúp thôi, tại sắp sinh nhật mẹ rồi.

Iron mới chặc ra, thì ra mình đã quá đa nghi. Còn Lệ, cô thấy khó chịu khi gặp lại Iron, cau mày.

Kun biết ý, cậu vờ nhìn đồng hồ trên tay rồi viện cớ rời khỏi.

-Thôi, hai đứa ở đây lát đất nhau về, anh chuẩn trước có tí việc. – nhí nhảnh.

-Ok. – Iron dứt khoát trả lời.

-Chào anh. – Lệ nói nhẹ.

Đội Kun đi Lệ mới quay lại trách Iron.

-Tại sao cậu lại xuất hiện lúc này. Đang hay thì...

-Thù sao, chỉ là... là tình cờ thôi mà.

-Vậy á, hay là do cậu đi theo để theo dõi hai tụi tôi. – lớn tiếng hỏi.

Iron đờ người, nghĩ thầm “Cậu ta siêu vậy, biết mình đi theo dõi”

Cậu không ngờ Lệ biết cậu theo dõi nhưng thực chất là Lệ chỉ đoán bừa.

-Ai mà thừa hơi theo cậu. Rảnh. Mấy em đang chờ tụi kia.

Lệ thần nhiên.

-Ok, vậy đi luôn đi đứng đây làm chi. - tỏ vẻ không quan tâm.

-Há.

Iron làm bộ, cầm điện thoại nói chuyện vu vơ.

-Hứm, Diễm em đến chưa, ở đâu rồi.. - cố ý lớn tiếng.

Iron đang vui vẻ nói bỗng chiếc điện thoại trên tai Iron réo lên làm cậu giật mình. Thì ra Iron đang vờ nghe điện thoại. Lệ gấp điện thoại trên tay mình cho vào trong cặp. Chắc cú điện thoại vừa gọi là của Lệ.

-Há. – ngượng ngùng.

-Đúng là. - cười khinh. Cậu mặt dày quá Iron, ngại chết đi được.

Lệ không quan tâm, quay mặt bỏ đi. Iron dù rất ngượng nhưng vẫn chạy theo Lệ.

-Lệ, từ từ.

-cậu về đi đi theo tụi tôi làm gì, bọn mình không nợ nần gì đây nhá.

-chẳng lẽ không làm nô lệ thì không làm bạn được sao.

-Ừ, vậy đấy.

-Cậu đúng là...

-Làm sao...

Cả hai vừa đi vừa tranh tọc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cú Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Gặp Người Quen

Vừa sáng sớm, bà Lan Anh và Aly đã ra khỏi ngôi biệt thự to đùng để đi shopping. Hai người có vẻ rất vui. Aly không ngớt cười, vừa đi vừa khoác tay bác gái.

-Bác ơi vào quán hot gon đi, nhiều đồ mới về lắm. Lát nữa cháu đưa bác vào HC rồi mình cùng đi spa bác nhá.

Bà Lan Anh cười nhẹ về đồng tình.

-Ừm, cũng được. - giọng nhẹ nhàng, ôn hòa.

-Đi, bác. – tươi cười hơn hờ.

Hai người trên đường ghé vào một shop quần áo thì gặp Rin đang lững thững từng bước đi trên đường.

Rin mặc chiếc áo crop top ngắn khoác ngoài là chiếc áo sơ mi đen xắn cao tay áo. Quần vải đen bó ôm sát chân với đôi giày cao cổ đen. Tròn thật phong cách, cá tính.

Bà Lan Anh có vẻ rất vui khi gặp Rin, chạy ùa lại.

-Rin, cháu đi đâu vậy? _ - phản hỏi.

Rin rất bất ngờ khi gặp người phụ nữ mình giúp lần trước ở đây.

-Bác... bác là người lần trước...

-Ừ, đúng rồi, cháu bê đồ giúp bác đó.

-À vâng. - tỏ ra thận trọng.

Aly tức tối vì bà Lan Anh quan tâm đến Rin liền chạy lại kéo tay bà.

-Bác à, đi thôi, nói chuyện với nhỏ này làm gì chứ. – giọng khó chịu.

Rin không ngờ có duyên lại gặp Aly ở đây, tiện trêu câu.

-À thì ra bác với bạn đuôi nhỏ que nhau à?

-Cái gì, mày nói ai là đuôi nhỏ chứ. - bực tức, gất lên.

Bà Lan Anh cũng phì cười.

-Sao lại vậy, cái đuôi nhỏ là sao.

Aly bập bịch, tỏ vẻ giận dữ quay đi, còn Rin thì cười tủm tỉm. Bà Lan Anh hồ hởi hỏi.

-Các cháu quen nhau rồi à, vậy thì tốt.

Aly dục.

-Bác, mình mua đồ rồi thì rời khỏi đây đi shop khác chứ.

Rin lắc nhẹ đầu, tỏ vẻ chán nản thay.

-Lại lấy lòng bằng cách mua trang sức với quần áo đây mà.

Câu nói khiến Aly vừa bực vừa ngượng.

-Mày... mày biết gì, nghệ thuật cả đó. Hừm – lúng túng. Thôi mình đi thôi.

Trước khi Aly kéo bà Lan Anh đi Rin đã cản lại.

-Ế ế, đi gì vội thế. Bác à, bác có muốn đi với cháu không? - cười nheo miệng.

-Được, được chứ. - sốt sắng.

Aly cản, ánh mắt nhìn Rin với đầy sự căm ghét.

-Bác, mình đi mua nhiều rồi mà, mua gì nữa. Mà sao bác lại đi với con nhỏ quê mùa xấu xí này chứ. - giọng chanh chua, coi thường.

Rin miệng vẫn cười, nhưng lờ mắt nhìn Aly. Cô chỉnh lại mấy chiếc vòng trên tay, lắc nhẹ cổ nghe tiếng khục khục trong xương.

-Quê thì sao đây. Hừm.

Aly tròn mắt, vành mặt ta oai, đang con giận, mạnh miệng đe dọa.

-Nhỏ kia, mày mà còn bám theo tao thì đừng trách mai tao lật cả móng nhà mày lên, còn nữa mày trong trường học sẽ không yên với tao đâu. - tức giận lớn tiếng quát.

Rin vẫn sắc thái điềm tĩnh không lo lắng hay sợ hãi ngược lại còn thách Aly.

- Vậy sao. – đừng định nói. Hay. Tôi chờ xem ai lật được móng nhà tôi. Hừm.

Rin càng không tỏ thái độ làm Aly càng bức. Cô nghĩ rằng mình bị coi thường nên càng tức tối, trong bụng đầy những tính toán trả thù. Aly càng nhìn Rin thì càng căm ghét, chỉ muốn nhảy lên đánh Rin một trận nhưng cô đã cố kìm nén vì còn người lớn ở đây.

Trong khi bác Lan Anh vẫn vui vẻ, hồ hởi.

- Vậy chúng ta cùng đi thôi.

Aly vẫn cản.

- Bác à...

Bà Lan Anh dơ ta chặn lời Aly không thay đổi quyết định, vẫn quyết tâm đi với Rin dù Aly có ngăn cản.

- Aly, cháu đừng nói nữa. Cháu có đi với bác không hay cháu định về?

Aly suy nghĩ một hồi. “ không đi sao lấy được lòng bà ấy chứ. Cô quyết định đi cùng.

- Cháu đi, cháu đưa bác đi phải đưa bác về chứ. - viện cớ.

- Vậy được. – cười vẻ đồn hậu.

Rin tươi tỉnh kéo bà Lan Anh đi. Thực tình là cô muốn đi đâu đó để tâm trạng tốt hơn và khi gặp bà Lan Anh một cảm giác giống như mẹ nuôi cô đang ở trước mặt. Cô khoác chặt tay bà, một vẻ thân thiết.

- Bác đi. Mỗi lần cháu gặp bác thì thà bác có về quý phái hơn một phần đấy.

- Vậy hả. Đâu có cháu. – khiêm tốn.

- Bác khiêm tốn làm gì. Tính ra điểm thân thiết cao đến 500k rồi chứ. Còn hồi máu 49% rồi. Thể lực cũng tăng đáng kể khi cháu đi với bác đấy. Hi. – vui vẻ trò chuyện.

Câu nói khiến bà Lan Anh cười phá lên.

- Haha, cháu đang chơi game à.

- Thói quen thôi bác à. Nhưng cũng có thể hiểu từ đó suy ra bản thân.

Hai người đi trước cười nói vui vẻ, để Aly chậm chạp phía sau khiến cô càng bức, cắn chặt hàm răng còn ánh mắt đăm đăm nhìn Rin.

- Hừm, nịnh mà cũng không biết nịnh. Ranh con, muốn đấu với Aly tao à, mày đã chán sống rồi. Hừm.

Rin dẫn bà Lan Anh đi vào quán Pi-a, chỗ mà Tam Hồ đang giết thời gian ở đó. Tổng công có 3 khoang rộng, trang trí rất sang trọng như nơi để dành cho các công tử nhà giàu. Bà ta có vẻ rất thích thú bởi chưa bao giờ được vào cái gọi là quán Bi-a nên cũng có những ánh mắt kì hoặc nhìn bà.

- Woa, trong này rộng quá.

- Đây mới là quán thường, quán trên kia còn rộng nữa bác ạ. – thân thiện giới thiệu.

- Sao lại dẫn bác đến đây? – nghi vấn.

- À, đơn giản vì cháu gặp sư huynh của cháu thôi.

- Há. - bộ mặt ngẩn ngơ khó hiểu.

Aly vào sau, luôn cảm thấy khó chịu khi phải leo đèo theo Rin nhưng cô thay đổi ngay thái độ khi nhìn toàn con trai cao ở trong quán. Cô làm bộ mặt ngây thơ, vuốt nhẹ mái tóc xõa của mình, từ tốn đi lại chỗ bà Lan Anh.

- Bác, ở đây... có gì đâu chứ. - giọng nhẹ nhàng nhưng là lှှတ်.

Thái độ là lှှတ် của Aly khiến Rin thật ngửa mắt chỉ muốn chửi một trận.

- Bạn Aly nè, bạn đâu cần như thế chứ.

- Hừm, kệ tao. Mày không biết à, ở đâu tao cũng được chú ý nhiều nhất, được các anh để ý nhiều nhất. Mày ghen à. Ha, tội nghiệp.

Bà Lan Anh gật nhẹ.

-Đúng đấy Rin à, con bé này đi đâu cũng là tiêu điểm chú ý đấy. Đám đông ai cũng để ý nó làm nó như nhân vật chính ấy. Đám người cứ vây lại, hỏi han hay làm quen gì đó. Đào hoa quá còn gì. – cười nói.

Aly được thể vênh mặt.

-Hum, sao hả. – thái độ tự kiêu.

Rin cười khinh, vẫn điềm tĩnh đáp trả.

-Nè, nhưng Aly chỉ nổi ở những chỗ của Aly, chứ chỗ này thì... nói nặng thì... phải là của tôi mới đúng. – nói từ từ.

-Cái gì.

Rin thắc mắc.

-Còn chuyện nữa, tại sao bác... biết tên cháu vậy. Cháu chưa giới thiệu mà. – nghi hoặc.

Bà Lan Anh lúng túng, việc ngay một cái cớ.

-Thì Aly nhắc tên cháu đấy thôi.

-Oh, vậy à.

Aly suy ngẫm, thực sự cô chưa gọi tên Rin nhưng vì muốn lấy lòng bác nên nhận đại.

-Ừ, đúng. Cái tên của mày có gì hay chứ.

-Oh. - gật đầu thỏa mãn.

Mấy đứa con trai từ phía sau đi đến, mắt luôn hướng về phía 3 người mới vào. Aly ngỡ đám đó nhìn mình và cho rằng họ đang định đi lại làm quen nên quay ra sau chỉnh đốn trang phục, tóc tai rồi mới quay lại. Bà Lan Anh hắt tay.

-Kìa các bạn ấy chắc định làm quen cháu đấy.

Aly hí hửng quay lại, vênh mặt vẻ kiêu căng nhưng thật hài, đám con trai đó đi qua chỗ cô và dừng lại trước mặt Rin. Aly ngạc nhiên trừng mắt.

-Chào cô em. Lâu mới thấy. - cười vui vẻ.

Một thanh niên khác chen vào.

-Tụi anh định bao giờ gặp em thì song đầu đó mà giờ mới đến. – vờ tỏ vẻ chán nản.

Rin không có vẻ gì ngạc nhiên bởi vì cô biết đám người đó chắc chắn tìm mình.

-Hi, chào các anh. Vui vẻ chứ.

-Thiếu em sao vui. Hay có chơi một ván không.

Rin lura lura từ chối.

-Thôi, bữa khác, anh bao em thì em thì.

-Ok. Bữa khác cũng được. Rủ thế cho vui chứ tụi anh hết tiền rồi.

Cả đám cười rộ lên.

Họ chỉ nói chuyện cười đùa với Rin, không quan tâm đến Aly đang đứng phía sau. Cô không thể ngờ Rin lại có sức hút hơn mình, điều này khiến Aly cảm thấy vừa bị coi thường lại còn vừa ngại với bà Lan Anh. Cô cau có mặt mày.

-Hum. Mấy tên mất mủ dờ, hot gôn ở đây thì không quan tâm.

Bà Lan Anh chỉ mỉm cười, không giám cười lớn vì sợ khiến Aly ngại.

Rin quay lại rủ.

-Bác gái, bác đi với cháu đi.

Tên nào đó đùa câu.

-Ai vậy Rin, hay mẹ chồng em đấy.

Biết đùa nên hòa theo.

-Chuẩn, sao anh biết hay thế, bây giờ em dẫn mẹ chồng em đi nha.

-Ok, nè nè bao phải rửa mẹ chồng đấy.

-Ok anh. Tam biệt mấy tình yêu nhá. - cười hóm hờ.

Cô kéo bà Lan Anh lại chỗ Tam Hồ đang đánh. Ji hồ hời.

-Chào sư đệ, chơi không zô đây.

Đám con trai quanh đó cũng giơ tay chào theo, trêu Rin.

-Hey, huynh chào sư đệ.

-Chào tỷ tỷ.

-Chào sư muội nhá.

-Chào com nguội chứ.

Rin chấp tay phía trước bái như thật.

-Đa tạ các huynh còn nhớ đến đệ này.

Cả đám cười rộ lên.

-Hani, sư đệ mày vui tính, thú vị thật ý

-Chuyện, đệ xinh gái nhất của tao mà. Hứm. - hếch hai mí

Bà Lan Anh hiếu kì.

-RIN, bạ cháu hết à.

-Đúng rồi. Bác có muốn xem cháu chơi không?

-Được hả.

-Tất nhiên.

-Có chứ, đằng nào bác cũng đang rảnh.

Lúc đầu bà Lan Anh còn ngại vì mình đã quá lớn tuổi nhưng về sau thấy Rin chơi vui bà lại vui lây, đứng cổ vũ. Trong khi Aly chỉ biết đứng cạnh, gật gù buồn ngủ vì chán.

Ra khỏi đó, Rin dẫn bà Lan Anh và Aly vào một ngôi chợ nhỏ. Tuy nhỏ nhưng nó khá sạch sẽ, người dân không bần hàn mà ai trông cũng sáng sủa và rất thân thiện.

Aly vừa bước vào chợ đã chê bai, tay bịt mũi, tay vẩy vẩy.

-Vào đây làm gì cho bẩn. Toàn đồ hôi thối.

Trong khi Aly rất khó chịu thì bà Lan Anh lại rất thú vị.

-Đâu có, ở đây đông vui mà cháu. - rất thích thú. Bác chưa vào đây bao giờ.

-Cháu hay vào đây chơi lắm. Nhiều đồ rẻ mà còn đẹp nữa.

-Thế hả.

Aly kiêu căng, cô luôn coi thường đám người trong chợ.

-Hay gì, toàn đồ quê mùa. Mà toàn dùng đồ chợ nên mày cũng quê mùa theo thôi. Hừm. Dùng đồ hiệu không xịn thì thôi nữa là đồ chợ. Đùng là nhà nghèo có khác, chỉ vào chợ được thôi. – khó chịu, bực tức.

Rin không tức, vẫn bộ mặt thản nhiên.

-Ồ, vậy thôi. Không đi thì đuôi nhỏ có thể về.

Aly rất bực còn Bà Lan Anh rất phấn khởi, tò mò, sốt sắng đi thẳng vào trog.

Rin đánh mắt cố ý xem thái độ của Aly và người phụ nữ đi trước rồi phì cười. Thực chất cô chưa bao giờ vào chợ thì làm sao biết chợ thế nào. Bởi thấy Aly tiểu thư đi theo nịnh nọt bà ta cô nghĩ rằng người đó chắc rất giàu có nên cố ý muốn chơi đùa. Ánh mắt già xảo.

-Bác bác, chờ cháu nữa.

Cô chạy theo, kéo bà Lan Anh đi hết quán nọ đến quán kia. Chọn cho bà những món rẻ tiền nhất trong chợ. Aly luôn miệng chê thứ Rin chọn nhưng bà Lan Anh lại rất thích thú. Rin kéo bà đến quán trang sức lấp lánh, toàn đồ mỹ kỹ và mạ.

-Nhiều trang sức đẹp quá ta.

-Hehe, trong chợ thì làm sao có hàng hiệu hay đồ thật như của bác được chứ.

Bà Lan Anh vẫn vui vẻ.

-Ta biết chứ. Nó không phải đồ thật nhưng lại rất đẹp, rất bắt mắt đó. Vào đây bác mua một đồng đồ rồi nè.

Rin cố ý nói.

-Cháu biết bác mặc toàn đồ vip, nhưng... thỉnh thoảng đổi phong cách cũng hay chứ.

-Cháu nói đúng. - đồng tình. Xem đi, bác đi đôi giày vừa mua ở chợ, đôi mũ vành mua ở cửa hàng lúc nãy đó.

Nhìn người phụ nữ luôn vui tươi đức độ khiến Rin có cách nhìn khác về bà. Lúc đầu cô cho rằng bà là người giàu có thì rất kiêu căng hách dịch nhưng khi tiếp xúc thì ngược lại cô thấy người phụ nữ này thật đáng kính trọng. Bà không ngại khoác trên người đồ hàng chợ. Cô cười nhẹ, nhìn qua đồng trang sức mà bà đang xem, quyết định mua một sợi dây chuyền mỹ kỹ đắt nhất trong quán tặng bà.

-Bác. Cháu tặng bác cái này, rất hợp với bác.

Cô cầm chiếc bóng sáng lấp lánh với những viên đá xếp hình nhìn đơn giản mà rất sang trọng.

Người phụ nữ từ chối ngay.

-Thôi, bác ngại lắm, cháu làm gì có tiền mà tặng bác. Bác biết cái này giá ngang với đồ thật rồi.

-Bác khiêm tốn, coi như đây là quà làm quen giữa cháu với bác. Hay... bác chê đồ mỹ kỹ..

-Ấy ấy không có nhưng...

-Cháu thấy bác là người tốt nên mới định tặng bác làm kỉ niệm thôi chứ cái này cũng chẳng thể lấy lòng bác. Đùng không bác.

Người phụ nữ cười về phúc hậu.

-Đúng. Vậy bác nhận. Cảm ơn cháu nhé.

Aly bừ môi.

-Gì mà quý chú bác đồ giả mà. Vậy mà cũng đòi nịnh.

Rin thản nhiên đáp lại.

-Cứ coi như vậy đi, tôi không mang nhiều tiền như ai đo, mua những thứ đắt tiền để nịnh nọt. – đánh mắt sang Aly.

-Mày... mày nói gì...

Bà Lan Anh lắc đầu, thở dài một hơi rồi can.

-Hai đứa lại cãi nhau rồi. Bây giờ trưa rồi, bác cháu mình đi ăn gì đi.

Aly đưa ý kiến.

-Bác ra nhà hàng Hoa Sơn đi. - hí hôn.

-Ồ đó á... – bà Lan Ah có vẻ không thích.

Rin nhìn quán ăn gần đó, đưa ý kiến.

-Hay vào quán ăn tiết canh, thịt nướng đi bác. Có cả món thịt chó đấy.

-Há, cái đấy chưa nghe bao giờ. Còn món thịt chó thì chưa ăn bao giờ.

-Chỉ ở đây mới có thịt chó thôi. Vì bây giờ họ không ăn thịt chó, xã hội văn minh rồi mà, chó chỉ để nuôi. Ở đây làm thịt những con chó đã già và sắp đi nhưng rất ngon đấy.

-Được. Ăn thử đi. – sốt sắng

Bà Lan Anh thì mãi mớng kéo cả Rin chạy vào trong quán không để tâm đến Aly đang rất bức bối phía sau.

-Hum. Ranh con, có ngày tao sẽ dạy cho mày bài học.

Aly rất bức nhưng vẫn kiên quyết đi theo Rin và người phụ nữ đó.

Ra khỏi chợ, bà Lan Anh no căng, vẫn không ngớt cười, khuôn mặt vẫn rạng ngời.

-Chưa lần nào ăn thả ga như vậy. Chợ này nhỏ nhưng lại rất vui đó.

-Bình thường mà bác.

Còn Aly bởi cái tính chảnh nề chẳng ăn được gì, đi một vòng bụng sôi cồn cào. Rin biết ý đưa Aly cái bánh bate.

-Ăn đi đuôi nhỏ.

Aly rất đói nhưng vẫn làm bộ kiêu căng, sang trongn không ăn thử bánh rẻ tiền.

-Không cần.

Rin như.

-Vậy thôi để tôi ăn vậy.

Aly miễn cưỡng giật chiếc bánh từ tay Rin.

-Thôi đưa đây, mày ăn nhiều rồi. Hum

Bà Lan Anh hiểu rõ tính cách của Aly nề chỉ đứng cười thầm

Rin từ biệt.

-Bác, cháu về đây. Bác về cẩn thận nhá.

-Ừm

Rin cúi nhẹ ý chào người phụ nữ đó rồi quay đi một cách đĩnh đạc.

Người phụ nữ đó mắt không ngớt nhìn theo Rin kiểu như không muốn rời xa, đến khi bóng cô đi khuất sau mấy khung biển quảng cáo bà mới quay lại hỏi thăm Aly.

-Aly à cháu...

Bà ngưng ngay câu hỏi vì thấy Aly đang ngấu nghiến chiếc bánh.

-Cháu đói lắm hả.

-Bác tính xem đi cả buổi không ăn gì thì sao bác.

Bà Lan Anh chỉ lắc đầu cười nhẹ.

-Con bé dễ thương đấy chứ.

Aly dừng ngay việc ăn quay sang hỏi.

-Bác mới quen nó thôi mà sao cháu thấy bác thích nó vậy?

-Thì con bé thú vị mà.

-Thú vị gì chứ, đồ nhà quê lên phố thì có đồ thì toàn dùng đồ chợ.

Người phụ nữ lắc nhẹ đầu giải thích.

-Không đâu, cháu không để ý bộ quần áo con bé mặc sao?

-Cháu để ý gì nó.

-Cháu am hiểu về quần áo vậy mà không nhìn ra à, con bé mặc toàn đồ hiệu đó.

-Dạ. - ngạc nhiên.

-Coi chừng... mấy thứ con bé mặc ở đây chỉ có một bộ thôi đó.

-Há, không, không thể. – Aly hốt hoảng, không thể tin.

-Thì cháu xem, bao nhiêu shop quần áo hai bác cháu đi có kiểu nào trang trí đẹp như vậy không. Đây phải là hàng độc đấy.

-Không, dù sao cháu cũng không tin. Chắc ai cho nó hoặc mua nhái được ở đâu thôi.

Người phụ nữ nhẹ nhàng, ôn tồn.

-Tùy cháu nghĩ.

Aly và người phụ nữ đó cùng trở về nhà.

Lúc 3 giờ chiều, Ren lang thang ngồi cùng mấy cô gái chân dài trên xe bus.

-Mấy em thoải mái đi, chưa đi xe bus bao giờ hay sao? – ung dung ngồi một mình một ghế.

Giọng cô gái vẫn còn tỉnh táo vọng lên.

-Bọn e ở nhà chỉ đi ô tô, chứ... chứ có đi xe này đâu. - mặt nhăn nhó.

Có vẻ mấy cô bạn gái của Ren đều bị say xe nằm rạp xuống ghế. Cô gái vừa vẫn chịu đựng được, lần lần từ dưới đi lên chỗ Ren.

-Anh... cho em ngồi chung đi, em đang say mờ. – giọng ngọt ngào, nịnh nọt.

Ren cười khinh.

-Ai bảo mấy em thích đi cùng anh.

Cô gái đó mặc váy, cố ý kéo một bên vai áo để mình thêm quyến rũ, tỏ vẻ mời mọc bám lấy Ren.

-Cho ... em ... ngồi ké nử... – ồng ọ.

Ren lững thững quay sang, nhìn cô gái đó từ trên xuống nhưng không có chút cảm xúc gì. Tiếp tục điệu cười xanh ròn.

-Nhưng.. anh chỉ muốn ngồi một mình thôi.

Bỗng tiếng điện thoại trong túi reo lên.

-Alo, có gì không..

Tiếng nói hốt hải vọng ra.

-Thiên, con về ngay, bố bố con... đã bắt Rin đến đây rồi.

-Há.

Ren đứng phắt dậy, vô tình đẩy cô gái đó ngã ập xuống nền xe.

- Xin lỗi. Anh phải đi đây.

Ren mãi vội, cậu không suy nghĩ được gì nữa, chỉ sợ bố cậu sẽ nói gì đó khiến cả đám bạn cùng sợ và xa lánh. Lát sau, Ren đã lấy chiếc xe Kaly chạy thẳng về nhà mặc cho đám bạn gái đang lê lét trên xe bus.

Trong căn biệt thự lớn, nguy nga, tráng lệ, đám người phục vụ trong đi lại tấp nập để chuẩn bị cho bữa cơm tối. Một mình Rin ngồi trong căn phòng khách rộng, cảnh sắc trang trí màu trắng vàng, nhìn qua cũng thấy được sự sang trọng. Cô vẫn ung dung ngồi trên chiếc ghế bọc da êm ái, nhìn mọi thứ xung quanh.

Tiếng nói ồm ồm vọng đến.

- Sao, cô bé thấy nhà ta đẹp chứ.

- Ừm ừm, cũng được nhưng... cũng không có gì. – trả lời một cách thần nhiên.

Rin bất chợt nhớ ra vừa có người hỏi liền quay ngay lại, đứng khỏi ghế.

Người đàn ông với phong thái của một ông chủ chính là bố Ren. Chiếc thang máy chạy chậm đưa ông từ tầng hai xuống. Nhìn vẻ mặt hăm hăm, nghiêm túc cũng có thể thấy là người rất khó tính. Ông đánh ánh mắt nghi hoặc nhìn Rin.

- Sao có vẻ cô không ngạc nhiên về ngôi biệt thự này của ta vậy?

- À, thường thôi mà, có gì đâu. Cháu chào bác. – tươi cười vui vẻ, lễ phép cúi đầu chào.

Ông gật nhẹ đầu.

- Cô có biết mục đích ta đưa cô đến làm gì không?

- Bác là...

- Bố Thiên.

- Bố Thiên. – ngơ ngác. Thiên gì ạ.

- Làm ngo, còn ai ngoài thằng Ren chứ. - mặt vẫn nghiêm túc.

Rin tắt hẳn nụ cười và cũng đoán được vì sao lại bị đưa đến đây.

- À, vậy bác không phải nói, cháu đủ biết. – thay đổi thái độ.

Câu nói làm ông ngạc nhiên.

- Há.

- Thì mục đích chính của bác là bảo cháu rời khỏi Ren mà.

- Đúng.

- Nhưng cháu không đồng ý thì sao? Vì lời đề nghị đó quá vô lý.

- Không vô lý chút nào. Nó đã đính ước với nhà họ Bùi rồi, vậy mới môn đăng hộ đối.

- Oh, vậy bác lo gì mà phải tìm đến cháu.

- Vì thằng Thiên có cảm tình với cô nên ta muốn chấm dứt sớm trước khi nó ... yêu cô.

Rin mới ngờ ra. “ Tên lằng nhằng đó có cảm tình với mình ư? Vô lý”

- Oh, nhưng cháu không muốn thì sao?

- Cũng ngang tàng đấy. Nhiều cô gái đến đây cũng như vậy nhưng rồi cũng phải nghe theo ta.

- Là sao à?

- Thì nhà đó có thể tán gia bại sản hay... một số vấn đề khác.

Rin vẫn bình tĩnh không chút sợ hãi.

- Vâng, rồi sao.

Ông ta rút một sập tiền đưa cho cô gái trước mặt.

- Đây là 100 triệu, cầm lấy và rời khỏi Thiên. – vẻ rất cương quyết.

Rin nhìn đồng tiền, vẻ mặt cũng chẳng có gì thay đổi.

- Ý là bác đưa tiền cháu.

- Cô thấy còn ít à? Hừm. - vẻ mặt khinh người.

- Đúng, tất nhiên là ít. Như mỗi lần đi với Ren đã được 500k, lại còn được mua sắm thỏa thích nữa chứ. Bằng đấy sao đủ bác trai.

- Cái gì. – hơi bực.

- Thì vậy, bác đưa ít quá cần thận cháu lại trở thành con dâu bác thì thôi đấy.

- Há, trêu ta à. – trềng mắt nhìn.

Rin không sợ hãi, lững thững đáp.

- Thôi cháu lấy tạm 5 triệu thôi. Còn số kia bác giữ lại đi.

Rin cầm sập tiền ông ta vừa đưa, lựa lựa rút đúng 5 triệu không cần đếm, đặt sập tiền còn lại xuống bàn, nói tiếp.

- Bác à, với số tiền này cháu sẽ không liên lạc gì với con trai bác nhưng chuyện con trai bác có liên lạc với cháu không thì..

Rin để lững đó không nói hết câu, cô cúi chào rồi đi quay đầu đi ra phía cửa để lại phía sau là ánh mắt nghi hoặc của bố Ren.

Người phụ nữ lớn tuổi đứng từ phía sau nói.

- Ông chủ, có cần kêu người bắt con nhỏ đó lại.

Phong thái nghiêm túc.

- Không cần. Bà quản gia, bà trông thái độ con bé đó thay đổi nhanh từ lễ phép sang sỗ sàng, có chút giống..

- Bà chủ quá cố đúng không.

Ông ta sầm mặt, đứng lạng người suy nghĩ.

Rin bước khỏi cánh cửa kính rộng, ra đến ngoài cô vẫn thong thả nhìn ngắm vườn cây xanh trái quanh ngôi biệt thự. Một cảm giác bình yên khi nhìn vào màu xanh của thiên nhiên. Lớp cỏ bên dưới chắc mới xiển nên rất bằng, đều thỉnh thoảng có vài tia nước phụt lên. Nhìn mà chỉ muốn nằm rạp trên đó.

Rin đi khỏi chỗ có vòi phun nước Ren mới về tới. Cậu sững lại khi thấy Rin đang lững thững đi ra. Chắc không có chuyện gì. Rin cũng dừng lại, thái độ lạnh nhạt tiếp tục trên khuôn mặt.

- Cậu... không vấn đề gì chứ.

- hừm. Ai làm gì được tôi. – thản nhiên trả lời.

Rin không muốn nói cũng không muốn nhìn thấy Ren bởi sự việc vừa rồi khiến cô cảm thấy như bị coi thường. Rin tiếp tục đi, cô chỉ muốn rời khỏi đây ngay lập tức. Ren chặn ngang, giữ hai bên vai Rin.

- Từ đã.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Ren.

- Sao?

- Cậu có bị tiền của bố tôi quyến rũ không? – hỏi nhẹ.

Rin sầm mặt.

-Cậu với bố cậu giống nhau là dùng tiền để giải quyết mọi việc.

-Nhưng tôi đang hỏi cậu mà. - gắt nhẹ.

Rin nhìn Ren, lúc đầu ánh nhìn Ren là sự trong mong nhưng nghe câu cô thất vọng hẳn.

-Giữ nữa, cậu chạy học mạng vì tôi ư? Tôi đã nhận thù sao?

Ren buông thông tay khỏi người Rin, vẻ mặt đầy sự thất vọng.

-Thật sao?

-tất nhiên.

Rin đưa sấp tiền mình đang cầm cho Ren xem.

-Chính nó.

Nhìn sấp tiền mà trong lòng Ren cảm thấy trống rỗng.

-Cậu... cậu chỉ vậy thôi à. Tôi không nghĩ cậu như vậy...

-Tại sao không, bố cậu còn sợ tôi đứng cạnh không phù hợp với tầng lớp cao sang như cậu mà. - gắt nhẹ.

-Nhưng theo tôi biết cậu mạnh mẽ lắm mà.

-Hừ, mạnh ư, vương vào tiền còn mạnh mẽ được sao.

Rin cắn chặt hai hàm răng, lạnh lùng rời khỏi trước sự thất vọng tràn trề của Ren.

Bố Ren ung dung ngồi trên ghế ngoài phòng khách nhấp nhẹ ngụm trà. Ren sòng sọc đi vào, thái độ cực mịch.

-Tại sao, tại sao bố làm như vậy.

-Vì con đó thôi. – thư thái uống trà.

-Đâu mượn bố giúp.

-Vậy đúng rồi, con đã thích nhỏ đó rồi. Thích thật chứ không phải qua đường vui chơi. Đó ta thử lòng cho con xem rồi đó.

-Con đâu khiến.

-Con không giám để ta thử vì sợ con bé đó lại động lòng vì tiền như nhỏ trước sao? Được hai nhỏ giống nhau, không có sợ ta đe dọa nhưng... tiền thì...

Bà Lan Anh không chờ thang máy chạy mà chạy ngay xuống để chấm dứt cuộc cãi nhau giữa hai người.

-Ngừng lại đi, Rin không phải như vậy đâu.

Bố Ren sầm mặt.

-Em biết nó không mà bảo không vậy. Hừm.

-Em không biết nữa nhưng nhỏ này không như những cô gái khác đâu.

Ren chen vào.

-Thực ra đã có chuyện gì.

Bà Lan Anh chỉ sấp tiền trên bàn.

-Đó, con bé lấy 5 triệu thôi. Thường thì hám tiền phải lấy hết chứ tại sao lấy vậy. Chắc con bé làm gì đó thôi. Không tin thì sai người đi theo con bé là biết.

Ren nhìn bố mình, ông vẫn ung dung ngồi uống rượu trà.

-Con sẽ cho người theo dõi.

-Ừ ừ. – bà Lan Anh phấn khởi. Thì đấy, con bé rất thú vị, được một hôm đi cùng mới biết con bé có vẻ không thích những người giàu có. Chắc con bé

biết tôi là phu nhân nhà giàu nên mới định trêu đùa.

-Há. Có chuyện đấy à.

-Vậy nên em chắc con bé không ham tiền đâu.

Ông bố Ren gật nhẹ.

-Bây giờ chỉ còn hai loại. Một là con người cực kì tốt bụng, không nhu cầu danh lợi, họ không có tiền nhưng... lại có tự trọng mới không nhận tiền. Thứ hai có thể là... vì đã quá nhiều tiền nên họ không cần.

Trại trẻ mồ côi Sao Mai.

Rin đứng trước cổng và chỉ đợi một người phụ nữ ra là đưa số tiền mình đang có cho bà ta.

-May quá, cháu ủng hộ tiền cho bọn trẻ à. Đang thiếu gạo. Quá tốt rồi.

Người phụ nữ đó có vẻ rất mừng cầm chặt lấy hai tay Rin, cảm ơn rồi rút.

-Cảm ơn cháu, cháu vất vả lắm đúng không.

-Không có gì đâu bác, hơi ê mặt chút xíu à. – cười gượng.

-Bác đã đi xin rồi nhưng gấp chực chắc nên số tiền ủng hộ chưa về đây được cháu à.

-Vậy bác từ từ bác ạ, cháu có việc, đi về đã.

Cả cuộc nói chuyện của Rin đã bị người ta quay nên gửi về cho Ren. Xem đoạn video Ren mới ó người và tự nhận thấy mình đã sai khi hiểu nhầm Rin. Cậu không nói lời nào, chạy ngay khỏi nhà.

-Con trai, con đi đâu vậy.

Ông bố cản.

-Thôi đừng gọi, chắc nó đi tìm con bé đó rồi.

Hai người nhìn nhau cười với điệu thân mật.

Trên đường, chỗ bến xe vắng người chỉ có Rin một mình ở đó. Cô cười khinh, ánh mắt cảnh giác nhìn hai bên.

-Hey, tưởng thế nào. Lại còn cho người theo dõi nữa. Hừ.

Ren lấy sấp tiền trong túi ra.

-Vẫn còn đây mà.

Thực tình lúc ở trước cổng trại trẻ cô đã biết có người theo dõi nên tiện đó ghé vào luôn. Cô rút tiền nhưng thực chất là rút cả tờ danh sách nơi thu mua gạo rẻ cho người phụ nữ đó.

-Haha, tiền này giữ lại, chắc chắn cần dùng. Haha.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nghiên Cứu

Lúc 8 giờ tối, căn cứ VQC vẫn đang hoạt động. Aphia đang cùng các tổ trưởng, các số ngồi họp. Trước mặt là hiệu ứng cảm ứng lớn. Con robot mất đồ hiện lên màn hình trước mắt mọi người. Nhà khoa học, nghiên cứu về robot đứng cạnh đó, mái tóc hói đã bạc vài sợi chứng tỏ ông rất hăng say nghiên cứu.

-Ông Long, hãy bắt đầu đi.

Nhà khoa học chẳng chặc đứng dậy, mở rộng màn hình cảm ứng trước mặt, phân tích. Tất cả đều tập trung nhìn về phía ông.

-Con robot này được lắp đặt và lập trình như một cái máy tính. Theo tôi nghiên cứu nó có thể chạy bằng lực từ trường trong không gian. Cách thông thường chỉ đánh hay bắn súng đạn sắt thì chỉ làm hoảng loạn tạm thời chứ không thể tiêu diệt.

-Vậy phải làm sao?

Ông ta lấy ra một chiếc súng giống như súng lục và mấy viên đạn tròn như viên bi.

-Đây. Viên đạn này chứa các loại virus có thể xâm nhập vào ngay bộ não con Robot. Nhưng phải bắn trúng đầu nó thì mới tiêu diệt được.

-Oh, hay quá, robot lộng hành thì đã có súng.

Nhà khoa học sầm mặt, vẻ mặt đầy sự lo âu.

-Nhưng không phải ai cũng dùng được đâu. Cái này chỉ bắn trúng bộ phận đầu bọn chúng thì chúng mới diệt được. Nếu không thì chỉ làm chúng chậm lại. Và ... trên cơ thể chúng có thiết bị lọc sạch virus nên vắn vào người chúng chỉ làm chậm quá trình đi lại sau một lúc nó sẽ không vắn về gì mà hơn nữa... sức còn tăng lên vì nó sẽ biến virus thành năng lượng.

Cả đám người lo lắng, bàn tán chung quah.

-Vậy ông đã thử chưa.

-Có. Đã thử. Một người đã hi sinh để bắt con robot đó.

-Vậy nó thế nào.

-Những con robot khi bình thường mắt xanh chúng sẽ không làm gì cả chỉ có thể nghe lệnh con người làm việc. Còn khi mắt đỏ thì... được lệnh chúng sẽ phá tan mọi thứ. Vũ khí súng lazer mà BIP sản xuất rất lợi hại đó. Tuy nó không bị xuyên thủng qua người nhưng nó có thể ăn loét da. Không chữa cẩn thận sẽ ảnh hưởng đến phần xương ở bên trong.

Aphia chấp hai tay trước bàn, vẻ mặt đầy lo âu và những suy tính vây quanh.

-Chúng ta làm sao để chữa được cho những người bị thương đây. Một tổ trưởng đã phải mất mạng vì nó rồi. Giờ chỉ trông chờ vào nhà nghiên cứu Ami thôi.

Ông vừa nói, một người phụ nữ mặc chiếc áo trắng giành riêng cho những nhà khoa học, hót hải đi vào.

-Thủ lĩnh, co rồi...co rồi... – nói ngong.

Sở dĩ nói ngong vì người phụ nữ này là người nước ngoài được Aphia mời sang giúp.

-Thế nào?

-Đơn gian, cực kì đơn gian. – cười toe toét miệng.

Mọi người nhìn nhau với đầy sự lo âu và nghi hoặc.

Trong căn cứ BIP, Dara đang ngồi họp cùng ông Ki.

-Sao hà, ông thấy mấy con robot đó như thế nào? Hứm.

-Tuyệt. Ý tưởng của tôi mà ông làm thành công rồi đó.

-Hưởng chung mà.

Về mặt, ánh mắt gian xảo của Ki lộ rõ ngay cả khi cười.

-Vậy rồi chỉ cần tìm nốt kí hiệu bản đồ với hai miếng bản đồ còn lại là xong. – giọng trầm, chậm rãi.

-Đúng.

-À còn lô hàng nóng của tôi.

-Ông yên tâm, tôi sẽ lo vụ đó. Giao hàng ở ngã tư Gia Linh chứ gì? Ok.

-Được.

-Nhưng... tôi giúp ông dọn đường ông phải giúp tôi lấy tấm bản đồ đó chứ.

-Được. Nhưng mà cái kí hiệu bản đồ đó ở đâu?

-Chỉ đám người TOP biết thôi.

-Nhưng làm sao mà...

-Có thể... chỉ cần kiểm được người ở căn cứ đó là được rồi. Còn... những sát thủ gián điệp xinh đẹp của các ông nữa. Hừm – ánh mắt chứa đầy mưu đồ, thủ đoạn.

Hai người nhìn nhau rõ tự hiểu ý đối phương.

Trên con đường cao tốc sáng rực ánh đèn cao áp nhưng cách đó chừng khoảng 1 km là con đường vắng với đầy cây cối, hai bên là dòng sông chảy dài nối các tỉnh. Ở đó, cái nhà kho luôn đóng cửa nay lại hoạt động. Chữ D ngồi vắt vẻo trên cái cây to gần đó. Nhiệm vụ của cô hôm nay là đi sau theo sát chuyển hàng.

-Trong này đâu có gì chứ, tự nhiên BIP xây cái này ở đây làm gì, lại còn thần thần bí bí nữa chứ.

Chiếc xe tải có hình graphity bên ngoài đi ra, cô đoán ngay chiếc xe chuẩn bị rời khỏi thành phố đi sang tỉnh ngoài.

-Sao lại lấy loại xe này mà chuyển sang nơi khác chứ. Hừm.

Cô vắt vẻo trên cây, đứng đưa nhẹ theo hướng gió thổi xuyên qua các nhánh, cành cây. Tiếng kêu từ chiếc vòng trên tay. Cô bấm nhẹ nút trên chiếc vòng để mở màn hình cảm ứng trên cổ tay.

-Có gì không chị?

-Em đang nhận lệnh đi giám sát hừm.

-Đúng vậy. Mà hàng gì vậy chị.

-Thông tin em kém quá. Nhưng thôi sợ em nhẹ lòng, không nói được.

-Oh. Thôi nha chị.

Cô yên lặng ngồi trên cây, quan sát tỉ mỉ hành động của đám người đó.

Lúc này, các Chữ Số cũng mai phục gần khu vực cầu vượt. Họ không núp sau bụi cỏ hay cây cối bên đường mà đậu 6 chiếc ô tô trực tiếp bên hai lề đường. Số 13, 17 và 24 ngồi trên chiếc xe đầu tiên đang hướng mũi xe ngược với đường cầu vượt. Trên đoạn đường này sáng trưng, thỉnh thoảng có một vài nhà ở hai bên vệ.

Số 24 sốt sắng vì không thể chờ.

-Đề anh lên trên kia xem sao.

-Ok.

Số 24 ra khỏi xe chuyển sang xe khác đi thẳng về hướng nhà kho cũ gần đó.

Chữ D vẫn theo sát hoạt động nhà kho bên dưới. Cánh cửa từ từ mở rộng để một chiếc xe thùng khác từ ngoài đi vào. Hai chiếc moto có người lái thận trọng đỗ sang hai bên chiếc xe graphity để sẵn bên ngoài. Một đứa trẻ chừng 10 tuổi bị trời tay phía sau được tên mặc vec đen bế xuống từ chiếc xe tải. Thằng bé có vẻ rất gan, không run, không sợ hãi trước đám người áo đen đang đứng trước mặt.

Đám người vec đen đứng nói chuyện với nhau.

-Thằng bé này hay vậy, rất dũng cảm đấy. Không sợ, không khóc không gào la như những đứa trẻ khác.

-Nhìn cái mắt căng căng thế kia cơ mà. Nhưng nó... cũng sắp phải chuyển đi rồi.

-Tội nghiệp thằng bé. – nói đều.

Mấy tên nhìn nhau rồi cười phớt lờ.

Cậu bé bị bắt vẫn thái độ điềm tĩnh, bừu môi trước những câu nói của đám người áo đen.

-Nhóc kia bừu môi cái gì hả. - một tên trong đám hỏi.

Cậu bé rất hùng dũng trả lời.

-Hum, dù các anh có đem tôi đi đâu thì người nhà tôi sẽ tìm thấy tôi thôi.

Cả đám cười rộ lên.

-Haha, chị gái bất lực của mày hay thằng anh vô dụng của mày hửm.

-Cái gì, giám nói anh chị tôi như thế hả.

-Sao, không được à.

-Hức, chị tôi mà biết các anh bắt tôi thì mấy người gãy răng đấy.

-Haha, giỏi, mạnh mẽ cứ để chị nhóc đến xem đã. Haha. – cười ngạo nghễ.

Tiếng nó quen thuộc vọng ra ngoài đến tai Chữ D. Ngoài tiếng khóc la hét của đám trẻ trong thùng xe thì vẫn có tiếng nói rất chừng chặc mà rất dễ thương. Cô buột miệng.

-Là Pin, ôi... em em... trai tôi.

Chữ D hốt hoảng, cô không ngờ người bắt cóc em mình lại chính là tổ chức mình đang làm việc. Trong đầu không còn nghĩ gì ngoài việc giải cứu cho Pin thoát khỏi đó. Cô thận trọng nhảy xuống khỏi cây, đánh mắt đề phòng cảnh giác mọi thứ. Cô nén lút chạy lại ẩn trước đầu chiếc xe có hình graphity, đợi tên moto bên phải không đề phòng, nhảy lên bẻ khúc xương cổ hần khiến hần ngã lún ra đất. Cô nhanh chóng kéo con người đó nấp sau đầu xe ô tô. Tên còn lại, cô sẵn chiếc sáo tuýp mang theo một phát phắc... hần ngã ngay ra đất. Đám người bên trong vẫn đang cười nói không hề để ý đến bên ngoài khiến Chữ D dễ dàng đi vào bên trong, nấp sau chiếc xe thùng trong đó.

Một tên áo đen bắt giắc quay ra ngoài, hần tỏ ra nghi ngờ khi không thấy hai tên trên moto.

-Ê, hai tên làm biếng đi đâu rồi.

-Chắc lại bệnh tiểu đường.

Chúng lại quay ra ngoài, không để ý đến cậu bé đang bị trói phía sau. Rín lừ lừ, nắn nắn chạy lại chỗ Pin. Nhìn khuôn mặt non nớt vài vết lấm lem trông thật tội nghiệp khiến cô càng tức giận đám người BIP. Cậu bé há hốc mồm, tròn mắt ngạc nhiên khi thấy cô gái đeo mặt nạ. Nhưng cậu bé rất khôn, không giám lớn tiếng vì biết người này đến cứu mình.

-Chị là ai... – hỏi nhỏ.

-Thoát khỏi đây rồi tính.

-Chị... là chị em đúng không?

Chữ D kéo cậu bé lần theo cạnh chiếc xe thùng để chạy ra ngoài. Hai người sắp đến cửa, một cú đập trúng vai khiến Chữ D ngã ngựa về sau. Tên nào đó chạy lại bế thốc cậu bé lên.

-Thả tôi ra.. thả ra. - cậu bé cầu nhàu, nhăn nhó.

Cậu biết người đeo mặt nạ đó nên không giám lên tiếng gọi vì sẽ sợ lộ thân phận của chị gái mình.

-Chị đeo mặt nạ, chạy, chạy đi. Đồng người lắm đấy.

Nhìn đứa em bé nhỏ dù nguy hiểm vẫn nghĩ đến mình khiến cô càng thêm động lực phải giải cứu em mình.

-Các người thả cậu bé xuống. Nhanh.

Chữ D một tay ôm vai một tay cầm chiếc sáo chỉ thẳng mặt hần.

Tên đó vênh váo.

-Nếu không thì sao?

-Tao cho chúng mày gãy răng. – rất mạnh mẽ.

Đám người áo đen vây quanh mỗi người cây gậy gỗ dày đặc lăm le, bao vây chỗ Chữ D đang đứng. Trong lúc nguy hiểm này buộc cô phải luôn giữ bình tĩnh để đối diện.

-Cô gái, cô bình tĩnh lắm. Người nhà với nhau nữ đánh nhau sao? – tên đang bế Pin nói.

-Gi chứ, dù thế nào nó mới chỉ là một đứa bé, các người bắt nó thì được gì chứ.

-Đơn giản, mỗi chuyến hàng là một đứa trẻ, đáng giá quá còn gì.

-Há, sao các người độc ác vậy?

-Thì cô cũng đang liên minh với nhóm người độc ác đó. – đưa lời dọa. Khôn hồn thì rời khỏi đây, không thì... đừng trách tao không nể tình. – lớn tiếng quát.

-Vậy thử xem Hứm – thái độ điềm tĩnh.

Hắn ra hiệu cho đám thuộc hạ bắt Chữ D, cô lùi lại, chọn đúng chỗ rộng rãi để đánh.

-Giỏi thì vô đây.

Hai tên áo đen chạy đến trước, dơ gậy đánh, Chữ D nhanh chóng nhảy lên đá bay mặt, vung cây sao trúng mồm hai tên.

-A...

-Ay...

Hai tên ngã bịch xuống đất, máu me đầy mồm. Thì ra chúng bị Chữ D đánh gãy răng. Tên đang ôm chắc Pin lớn tiếng.

Chúng mày yếu quá đấy lại để một con nhóc đánh rụng răng là sao. Lên hết cho tao. – gào lên.

Cả đám người sợ hãi nhưng phải nghe lệnh nên cùng xông vào chặn Chữ D. Cô không quan tâm, chỉ qua tâm đến đứa em đang trên tay tên áo đen đó. Một tên giờ gậy quật ngang người, cô ưỡn mình về sau tránh nhai, dùng dẫy thẳng chân tông cú đá vào ức tên đó tiếp tục lấy nhảy lên, quay một vòng đá lệch mặt tên đang lo le bên cạnh. Một tên cao gầy nhân lúc cô vừa ra chiêu chạy lại ghì cô Chữ D lại.

-Uhm... hựm... bỏ ra. – dẫy dựa.

-Sao có thể.

Rin bình tĩnh, thở mạnh rồi lấy hơi, dùng khừ tay hích thẳng vào sườn phải rồi đưa tay sau cổ hắn nâng người hắn vạt hắn ngã sòng xoài ra đất, tiện tay đầm bốp... trúng sưng ức.

Tên đang ôm lấy Pin hét lớn.

-Chúng mày, bắt cô ta về cho căn cứ xử lí.

Chữ D tiếp tục phản đòn, cầm chiếc sáo trên tay quật ngã từng tên. Cô lộn nhào hai vòng, vung cây sao đập khừ chân bọn chúng để gỡ vòng vây chạy lại chỗ Pin. Tên cầm đầu nhóm đang ôm Pin sợ hãi khi thấy một cô gái mà hạ gục gần hết đám người. Hắn nhanh chóng ra lệnh rồi cấp Pin nhảy lên chiếc xe bên ngoài.

-Chặn cô ta lại. – quát lớn.

Nhưng giương như sức mạnh chữ D vẫn không giảm. Nhìn đứa em tội nghiệp của mình bị bọn chúng bắt làm cô càng có sức mạnh phá vòng vây. Cô nhanh chóng nhào lộn mấy vòng, trườn qua người mấy tên áo đen chạy lại chỗ Pin. Cô đã nắm được bàn tay cậu, chỉ cần một cú tông ngang bụng hắn chắc hắn sẽ gục nhưng điều không hay lại xảy ra.

-Dừng tay lại.

Hắn đứng trước mặt Chữ D gào lớn.

Chữ D ngưng ngay lại, lo lắng khi thấy tên đó cầm con dao nhỏ đưa vào cổ Pin.

-Há, bọn mày...

-Hehe, mày thử đi, đánh nữa đi.

-Bì ỏi.

-chửi, chửi nữa đi. Haha. Chúng mày bắt con nhỏ ấy lại.

Chữ D thực sự rất lo lắng, và rất thương cho đứa em còn non nớt, ngây thơ đang trên tay bọn chúng. Cô đã một lần để em mình gặp nguy hiểm và giờ cô không muốn lại tiếp diễn một lần nữa nhưng cô lại không thể làm gì tính mạng Pin đang bị đe dọa. Cô rất muốn gọi tên em mình nhưng không thể, chị gọi

thầm trong đầu. “Pin...”

Trong ánh mắt ngây thơ của Pin đầy sự sợ hãi và lo lắng khiến Chữ D càng thấy đau lòng cho đứa em nhỏ bé. Cô không thể cầm lòng, khúc mắt đã đọng đầy nước, tay vẫn nắm chặt bàn tay bé nhỏ đó. Bỗng cú đập sau gáy, Chữ D khụy xuống, nước mắt trong khúc mắt trào ra vì cô không nỡ để bàn tay non nớt của Pin tuột khỏi tay mình. Tên cầm đầu ôm thẳng bé kéo đi, chạy ngay lên xe và chỉ chờ Chữ D hết sức đám người nhảy vào trong hai chiếc xe tải đi rẽ sang con đường liên tỉnh.

Chữ D gắng sức ngồi dậy nhưng cô không thể bởi bản thân đã bị thương, chỉ vùi theo chiếc xe, gọi một tiếng vang vọng.

-Pin..

Vừa lúc Số 24 cũng đến, cậu ra khỏi xe xem tình hình và đã thấy Chữ D đang nằm thượt dưới đất. Cậu ra lệnh cho người đuổi theo hai chiếc xe còn mình thì mãi vội chạy vào đỡ Chữ D. Cậu cũng hiểu vì sao khi nhìn Chữ D lại thấy một cảm giác rất thân thiết và còn rất lo lắng khi chữ D gặp chuyện.

-Chữ D, cô có sao không? - về quan tâm.

Số 24 mãi vội nâng chữ D dậy. Cậu càng thấy thương khi nhìn Chữ D khóc sụt sùi.

- Cô làm sao vậy?

Chữ D vô cùng xúc động nhìn Số 24.

-Sao lại giúp em - giọng yếu dần.

-Không biết. Nhưng cuối cùng có chuyện gì vậy, người của các cô cơ mà.

Số 24 sột sắng, đầu quay xung quanh để xem xét tình hình vô tình làm rơi sợi dây truyền có một cánh diệp thảo bằng pha lê màu xanh ngọc bích xuống tay Chữ D.

-Đây.

Chữ D chăm chú nhìn cánh chiếc lá, vô cùng ngạc nhiên và xúc động.

-Đây là...

Số 24 nhìn Chữ D rồi nhìn chiếc vòng, ánh mắt đầy sự nghi hoặc.

-Có vấn đề gì...

Chữ D bỏ chiếc vòng đeo trên cổ ra, một cánh diệp thảo pha lê trắng ghép vừa khít với cánh diệp thảo màu xanh ngọc bích nhưng vẫn thiếu một chiếc cánh nữa.

Số 24 nhìn đó, cậu cũng không mấy ngạc nhiên và giờ cậu đã hiểu những nghi vấn mà mỗi khi nhìn thấy Chữ D.

-Số 24... Pin...Pin trên chiếc xe đó. - giọng yếu ớt.

Số 24 cố giữ tinh thần, bây giờ điều cần thiết là phải mạnh mẽ. Cậu cầm chiếc vòng đeo lên cổ, thái độ nghiêm túc.

-Quay về đi. Anh... sẽ đưa Pin về cho nhóc. – khuôn mặt đầy sự quyết tâm.

Chữ D gật nhẹ đầu bởi cô rất tin tưởng anh mình. Trong câu nói thể hiện đầy sự tự hòa.

-Anh... đúng là anh của bọn em.

Nghe xong câu nói Số 24 càng có tinh thần. Cậu chạy khỏi đó, nhân tiện có chiếc moto bên ngoài cậu nhảy lên phóng đi ngay để Chữ D ở lại với sự lo lắng.

Số 24 kéo gas phóng đuổi theo. Đám người cậu dẫn theo vẫn bám theo hai chiếc xe đó, vòng vèo mấy ngách hai chiếc xe thùng đã đi xa so với chiếc xe của VQC đang đuổi theo. Số 24 vẫn tiếp tục vận tốc đang đi dù có vào khúc đường cua. Bởi là một trinh thám nên cũng phải hiểu biết về các loại xe cao cấp. Cậu nhìn qua cũng biết chiếc xe có hình Graphity được cấu tạo mềm dẻo và có thể cất cánh bay chừng 50 mét. Như vậy dù đám người đã mai phục sẵn ở đó có chặn cũng không thể làm gì được. Cậu phải lấy chiếc gang tay sắt trong người xỏ một bên, rò gas hết cỡ đâm vào chiếc xe đó rồi nhảy lên thùng xe, hai tay bám chặt hai thành để không bị tuột do tốc độ xe đang rất nhanh.

Tiếng xôn xao trong thùng xe và cả sự lo lắng của đám người ngồi trên cabin.

-Có chuyện gì. - lớn tiếng.

Tên đó vẫn một tay giữ Pin một tay cầm bộ đàm.

-Hình như trên thùng xe có thứ gì đó.

-Humm – trùng mắt.

Hắn ra hiệu cho tên lái xe.

-Lái lệch cho thứ đó rơi xuống đi.

-Rõ.

Tên cần lái đánh vòng khiến Số 24 trên thùng xe cũng lao đảo theo. Tưởng chừng như sắp bị tuột khỏi xe, cậu cố giữ chắc hai thành, vì lời hứa sẽ đem Pin trở về cậu đành liều leo lên tận đầu xe, hít một hơi, kêu một tiếng.

-Ya....

Cậu dơ tay dầm nát kính đầu xe nghe tiếng toang... vỡ vụn. Tên lái xe hốt hoảng, vì quá sốc nên tẹo tay lái đâm thẳng vào chiếc cây trên đường. Còn chiếc xe thùng phía sau cũng hoảng loạn đâm vào chiếc xe phía trước. Và đây cũng chính là chỗ VQC mai phục. Biết lợi thế đã về mình Số 24 đứng dậy, phong thái đỉnh đặc của một người chỉ huy, oai phong ra lệnh.

-Tất cả ra đi.

Đám người VQC do Số 13 và 17 cầm đầu chạy ủa ra bao vây hai chiếc xe.

Tên cầm đầu ngồi trên chiếc xe graphity mở cửa cấp theo đứa bé xuống. Ngay sau đó người của hắn cũng ra khỏi xe, trên tay luôn cầm chiếc gậy gỗ, tư thế hùng hổ chuẩn bị sẵn để đánh nhau.

-Hù, sao đây lại đám VQC các người. Hum, thích gây sự ý hả.

Số 17 nhìn cậu bé trong tay tên đó rất quen, hình như đã gặp đâu đó.

-Nói gì thì nói, thả cậu bé đó ra. – giọng vừa dứt khoát vừa mạnh mẽ.

Cậu định tiến lại nhưng bị hắn dọa.

-Haha, tao đâu có ngu. Chúng mày mà tiến lại, tao sẽ giết thẳng bé.

Một tay sốc cổ áo, một tay cầm dao đưa sát vào cổ cậu bé.

-Từ đã. Giờ mày muốn gì.

Số 17 lựa lựa đánh lạc hướng.

- Mày thả cậu bé đó ra đã.

-Humm. Không bao giờ.

Hắn vừa vênh vào nói thì một cú giáng từ trên xuống thẳng đầu khiến hắn lao đảo, rơi con dao trên tay. Chớp cơ hội Số 24 chạy lại bế cậu bé ra khỏi đó.

-Pin, Pin, không sao chứ. - giọng ân cần quan tâm

Cậu bé vẫn khuôn mặt ngây thơ, lạ lùng nhìn người đeo mặt nạ đứng trước mặt mình.

Tên bị Số 24 đánh say sẩm mặt mày nhưng vẫn giận dữ, hét lên ra lệnh cho đám thuộc hạ.

-Chúng mày, lên hết cho tao. Mang súng lazer ra đây.

Những chiếc súng lazer được rút ra từ trong túi quần đám người BIP, chìa thẳng vào đám người VQC mai phục xung quanh. Số 13 nhanh chóng ra hiệu.

-Lá chắn đa năng

Vừa được lệnh, cả đám người VQC lấy lá chắn hình lục giác to bằng nửa người phía sau lưng chặn nhưng đường đạn lazer đồ lừ từ chiếc súng lazer. Đám người cầm lá chắn xếp thành một hình ngũ giác đều tằm tấp, hàng trên đứng, hàng dưới ngồi phòng thủ bao vây đám người đang cầm súng. Tiếng bắn rất nhẹ nhàng nhưng sức công phá của tia lazer rất lớn. Nếu lá chắn bằng thông thường chắc chắn sẽ bị xuyên thủng, có khi còn bị nổ. Những đầu đạn lazer xuyên qua cả thân cây gỗ tạo lỗ thủng sâu. Chiếc lá nào không may dính phải cũng héo úa rồi rụng rời ngay lập tức. Tiếng crộp... crộp... từ những tia lazer bắn vào tấm lá chắn nghe rộn người nhưng đám người VQC không sợ hãi, vẫn quyết tâm trồng lại mưa lazer. Một vài người bị lực bắn từ tia lazer đó đẩy lùi, Số 13 liền kích động tinh thần.

-Mọi người cố lên, giữ chắc trận thế. Lá chắn đa năng này không giống lá chắn thông thường mà nó đã được bọc bởi lớp titan và một lớp thủy tinh bền.

Số 24 phấn khích.

-Cố lên, chúng sắp hết đạn và sẽ không thể cầm cự được nữa đây.

Câu nói khuyến khích khiến người nào người nấy thêm động lực và tinh thần giữ vững trận thế.

Số 24 kéo cậu bé lại chỗ Số 17 nhờ vả.

-Số 17, phiền cậu đưa thằng bé này đi cho anh.

Số 17 nhìn bàn tay đang rỉ máu của Số 24 lo lắng thay.

-Há, tay anh kia...

-Không sao đâu. Nhờ cậu giữ đưa thằng bé này đi khỏi chỗ nguy hiểm này.

Số 17 không chút suy nghĩ nhận lời ngay.

-Được. Vậy hẹn gặp nhau ở vòi thác sen.

-Ok.

Nói xong nhắc nhở cậu bé lên tay, giảm mạnh để đôi giày trở thành đôi patin 4 bánh lướt nhanh khỏi chỗ đó. Lúc này, đám người BIP súng đã hết đạn. Cả hai bên cùng nhảy lên đánh lẫn lộn. Tiếng gậy gộc va chạm vào cơ thể người, tiếng người kêu la vọng khắp con đường vắng. Máy ngôi nhà trên đường đóng sập cửa, tắt điện, không ai giám hể đâu ra ngoài.

Số 17 đi trước nhưng vẫn không thoát khỏi sự truy đuổi của đám người BIP. Chúng đứng, điều khiển trên những chiếc xe mini 4 bánh, tốc độ lao rất nhanh và chỉ một chút nữa chúng đã đuổi kịp Số 17.

-Anh, cẩn thận đằng sau. - cậu bé mãi vội nhắc nhở.

Ánh mắt ngoan cường Số 17 quay nhẹ nhìn về sau. Bọn chúng đã rút súng và chuẩn bị bắn. Cậu nhanh trí bám sợi dây móc trên tay lên các cành cây kéo mạnh làm nó rơi xuống những tia laze phía sau. Tay trái vẫn giữ chắc Pin tránh ne những phát đạn laze. Tình thế rất nguy hiểm, cậu bé vô cùng hoảng sợ nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh nói.

-Anh trai, anh bỏ em ra đi nguy hiểm lắm đây.

-Không không bao giờ.

Vừa nói vừa né những đường đạn laze.

-Nhưng thế này cả hai anh em mình sẽ... không ai thoát được đâu. Trừ khi có xe máy hoặc moto gì đó.

Số 17 ánh mắt đầy thán phục nhìn Pin.

-Đúng nhóc nói đúng đấy. Ta phải cắt đuôi bọn này.

Cậu tìm kiếm xung quanh để kiểm thứ gì đó, đến gần nhà kho sáng rực điện cậu đã thấy bóng chiếc moto ngoài cửa.

-Quá tốt rồi.

-Nhưng làm sao cắt đuôi chúng vậy anh.

Số 17 đánh mắt xem kĩ địa hình xung quanh, trong đầu đã vạch ra kế hoạch gì đó nên cậu rẽ ngay vào nhà kho trống.

-Sao nhóc không hỏi tại sao anh vào đây?

-Em cần hỏi sao, chắc chắn anh đã có kế hoạch rồi.

Số 17 nhìn Pin với ánh mắt vô cùng lạ lẫm. Một cậu bé thôi mà có thể bình tĩnh, không sợ hãi, lo sợ trước những tình huống hiểm nguy.

Đám người phía sau đuổi đến cửa nhà kho, chúng xuống khỏi xe, trên tay vẫn luôn cầm súng, vẫn dè chừng xung quanh. Không gian yên lặng, không có một tiếng ruồi muỗi bay quanh. Chúng tiến thêm vài bước thận trọng, quan sát xung quanh.

-Thằng này điên rồi, đây là địa bàn của mình mà nó lại gần xác đến.

-Cảnh giác, nó chỉ trốn quanh đây thôi.

Tiếng nói trong veo vọng lên.

-Đây nè mấy anh.

Pin vò tay, miệng vẫn cười toe toét.

Đám người áo đen tập trung hết về phía cậu bé, bỗng một cú đập bốp phía sau gáy, từng tên một khụy xuống. Nhân cơ hội Số 17 nhấc bổng cậu bé chạy lại phía chiếc moto. Một tên trong đám người đuổi theo đó vẫn cố gượng dậy, cầm súng bắn. Pin hô ầm.

-Anh... cẩn thận...

Số 17 lạnh lùng quay lại, né mấy tia lazer nhưng vì tia cuối cùng bắn thẳng phía Pin cậu, không còn kịp để tránh, cậu ôm chặt Pin để lưng mình trúng phát lazer cuối cùng đó.

-Ang...

Số 17 cắn chặt răng không kêu, nổ máy phóng xe đi ngay.

-Anh có đau lắm không.

Số 17 cau nhẹ mày, vát chiếc mặt nạ và huy hiệu VQX bên ngực để tránh gây sự chú ý, để trở lại thành công tử Ren hào hoa, phong lưu.

-Ay za, anh cũng bảnh lắm chứ.

-Thôi đi ông tướng, thực ra ông là ai, như thế nào với số 24.

-Em không biết. Nhưng một điều là... trông anh rất quen.

-Huh. Quen.

Pin suy nghĩ một hồi mới kết luận.

-Anh... đi biển.

-Cái gì?

-Anh bị chị em chơi xỏ đó. Lần này lại được anh cứu.

-Há, chị em là ai?

-Tên Rin, người mà cho anh đập mặt xuống cát đó.

Những hình ảnh đi biển gặp Rin lại tràn về. Quả thật đây là cậu bé đi với Rin lúc đó và cũng là cậu em mất tích bao nhiêu ngày.

-Vậy... em là Hòa Anh.

-Vâng — thân nhiên gật gù.

Số 17 đi thẳng vào trong thành phố, chỗ thấp nước như đã hẹn Số 24. Nơi đây người qua lại rất đông nên ẩn thân nơi đây rất tốt.

Hai người cùng ngồi trên thành, nước trong vòi phun đẹp lnhnh từ ánh điện xanh đỏ dưới nước.

-Tại sao em rơi vào tay bọn chúng.

-Em không biết. — khuôn mặt ngây ngô. Nhưng tại sao anh lại nhận lời anh vừa nãy cứu em chứ.

-Đơn giản, là bạn bè.

Pin hào hứng hỏi tiếp.

-Anh đẹp trai vậy đã có người yêu chưa em làm mối chị em cho.

Ren xoa nhẹ đầu Pin.

-Nhanh nhâu, ai cần nhóc giới thiệu. Mà nè, đừng nói với ai về chiếc mặt nạ với cái huy hiệu anh đeo đấy nhá.

- Tại sao?

- Vì nó có thể nguy hiểm cho người biết.

-Ồ. - gật đầu tỏ vẻ hiểu ý.

Ren suy nghĩ lệch đi. “Vậy cậu bé này như thế nào với Số 24. Chẳng lẽ số 24 thích Rin nên mới liều mạng cứu em cậu ta. Rồi còn người trong bệnh viện mà cậu ta ôm chắc là Số 24 rồi”

-Thôi kệ đi, mình nghĩ gì vậy chứ. – nói nhỏ.

-humm, sao vậy anh.

-À, mà chị em có bạn trai hay người yêu gì chưa.

-Có, có nhiều ấy chứ nhưng người thực sự thì em không biết. – ngây ngô.

Câu nói càng làm Ren suy nghĩ.

Một lát sau, Mixu chạy đến với bộ đồ quần Jean áo sơ mi caro đỏ rực rỡ với chiếc mũ lưỡi trai che nửa khuôn mặt.

-Ren, Pin.

Pin nhận ngay ra anh mình, chạy lại ôm trầm lấy.

-Anh...

Mixu ngồi khụy xuống để thấp ngang so với chiều cao của Pin.

-Em có sao không, có bị trấn thương gì không? - hết sức lo lắng.

Pin thấy vết thương trên tay anh mình giống y vết thương người mặt nạ đó, cậu hiểu ngay.

-Anh... anh chính là...

-Thôi, không phải nói, đi tìm chị em đã. - mài móng

Pin lưỡng lự.

-Từ đã còn anh ấy.

Mixu đi lại trước mặt Ren đưa tay ra để Ren đập tay.

-Cảm ơn cậu đã giúp anh.

Pin nói leo.

-Anh ấy bị thương rồi đấy anh.

Mixu lo lắng.

-Cậu... bị thương à, có sao không..

Ren thấy khó chịu và tức giận khi nghe những câu nói của Mixu. Cậu tỏ thái độ lạnh nhạt.

-Em không sao đâu. Anh đi đi.

Cậu gạt tay Mixu khỏi người mình.

-Vậy cẩn thận nha, anh đi trước.

Ren sầm mặt, cậu không hiểu nổi mình nữa, vì sao lại thấy khó chịu, vì sao lại thấy bức bối khi nhìn Mixu. Cho đến khi cậu bé quay lại nói.

-Anh à, đây... là anh trai em và... cũng là anh của chị Rin nhà.

Cậu bé cười một vẻ hồn nhiên rồi lon ton đi theo Mixu. Lúc này trong lòng Ren bỗng nhẹ hẳn, không còn cảm thấy khó chịu và những nghi vấn cũng được giải tỏa. Cậu chỉ nhìn đơn thuần theo hướng Mixu và cậu bé đó đi đến khi khuất bóng.

Trước cửa quán bánh kem sáng rực đèn, Mixu và Pin đã đứng ở đó. Và chỉ đợi khi Rin đến.

-Pin.

-Chị

Pin cười toét miệng, vui sướng khi được gặp lại chị mình. Rin cũng vậy, cô ôm trầm lấy cậu bé khiến cậu xít nghẹt thở.

-Chị chị... em nghẹt...

Rin ngẩng lên nhìn Mixu, đôi mắt tràn đầy nước vì tưởng chừng không thể gặp lại em trai nhưng thật không ngờ.

-Anh cả. – giọng nghẹn lại.

Mixu ngồi xuống cho bằng Pin, cậu cười nhẹ quay sang lau hai hàng nước mắt đang lăn trên má Rin.

-Như đã hứa, anh đem Pin về rồi đây.

Rin vì quá vui mừng, xúc động không biết nói gì. Cô cứ ngỡ sẽ không bao giờ ba anh em lại có thể đứng cùng nhau.

Pin chủ động lấy chiếc dây chuyền trên cổ hình cánh diệp thảo màu đỏ đưa ra. Mixu và Rin hiểu ý, cũng lấy chiếc vòng hình cánh diệp thảo. Cả ba miết ghép lại thành tam diệp thảo. Ánh sáng pha lê kết hợp lại lung linh với ba màu xanh, trắng và đỏ.

Cả ba người anh em ôm chặt nhau trong niềm vui mừng khi tìm được đứa em mất tích.

Trong nhà hàng ăn nhanh KFC, Iron đang ngồi cùng Aly. Aly đi đôi guốc cao gài chục phân, bộ váy ngắn màu vàng chanh sexy mới tươi trẻ, mái tóc uốn xoăn thả sang hai bên.

-Cậu hẹn tôi ra đây chỉ là ăn thôi à? -thái độ kênh kiệu, mắt luôn đánh ra ngoài phía cửa kính.

-Ừm. Thì tiện thể đến đây mời cậu đi ăn cho đỡ nhớ, cho dù đã gần 10 giờ.

-Giờ chứ tôi hoạt động đến 1 giờ cơ. Cậu không lẽ đeo theo con nhỏ Lệ gì đó à.

Iron cười tủm tỉm.

-Cậu ghen hả.

-Ghen gì, ai ghen với cậu chứ.

-Tôi muốn tặng cậu một thứ để bọn mình có thể quay lại với nhau. Hứm. – có vẻ rất hào hứng, vui vẻ cười nói.

-Trời, bọn mình chia tay nhau rồi mà, sao cậu lại cứ níu kéo tui làm gì. Người tôi thích là Ren. Là Ren. Cậu hiểu chưa.

-Không không thể, nhưng trước đó cậu đã thích tôi mà.

-Ồ thì... chỉ là... có chút thú vị thôi.

-Tôi không tin. Tặng cậu cái này, tôi đi xem bói thử, ai mang được nó tôi thì là..

-Là gì? – tò mò.

-Là người rất có duyên và...

Chưa nói xong điện thoại trong túi Aly reo lên.

-Xin lỗi, tôi có hẹn tiếp rồi, tôi đi trước đây. Hứm.

-Nè, nè...

Aly rời khỏi với chiếc túi da xanh ngắt để Iron bơ vơ ngồi lại trong quán trước bao con mắt hiếu kì. Cậu không để tâm mọi ánh nhìn xung quanh, bỏ chiếc hộp màu đỏ trong túi, lắc nhẹ.

-Muốn tặng cho ai đó. Hey. Nhưng thật may không có cậu ta mình bị đám BIP phát hiện rồi.

Tiếng điện thoại trong túi réo bài goodbye day.

-Ren hà.

Vừa nghe vài câu trên điện thoại cậu mãi vội chạy khỏi quán đến thẳng ngôi biệt thự to đùng nhà Ren.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Gây Lộn

Trường Thiên Thần vẫn âm ỉ như mọi ngày. Dù sắp vào học nhưng Lệ và Rin vẫn lững thững đi bộ mua đồ ăn sáng. Lệ hớn hỏ, nụ cười luôn rạng rỡ.

-Chúc mừng.

-Hứm.

-May quá còn gì, cậu tìm được Pin rồi đó. – mừng thay.

-Ừ. - gật nhẹ. Thank you. À, còn cả hộp sữa cacao này nữa.

Rin vui vẻ giờ hộp sữa, lắc lắc mấy cái.

-Hey, có gì đâu. Làm khách.

-Đi ăn sáng toàn cậu trả. Hey, cũng ngại – làm bộ.

-OMG. Rin mà cũng biết ngại sao. Hứm – cười kiểu đùa cợt.

-Tất nhiên. Nhưng toàn cậu đãi tôi ý.

-Có gì đâu, ngại gì. Đây là tôi không có nhiều tiền nên kiếm được chỗ hay rủ cậu đi nhưng toàn chỗ rẻ tiền, nếu nhiều tiền thì...

-Thì đãi nhà hàng đúng không. – nói leo.

-Sai bét, nhiều tiền thì không thèm rủ cậu đi ăn đâu.

-thật không hứ?

-Thật. Hehe.

Cả hai cô bạn vui vẻ nhìn nhau.

-Tôi mới phát hiện.

-Gi.

-Đi với cậu không sao ngậm miệng được dù có ít cười thì đi cạnh cậu cũng phải toe toét.

-Hó. Vì sao. – khuôn mặt ngu ngơ.

-Vi... nhìn cậu cười là đã hài rồi.

-hứ. Cái bà già này lại chê tui.

-Đó, cô bạn xấu xa ạ.

-Còn lâu nhá, cậu mới xấu thì có.

Tiếng điện thoại trong túi réo lên nhạc bài goodbye day.

-Oì, tui nghe.

Tiếng từ đầu bên kia.

-Rin hả, cậu đừng về trường, đám Du đang đứng đây cổng đấy.

-Há.

Nụ cười Rin tắt hẳn bởi thông báo quá muộn mà cô và Lê đã đến cổng trường.

Một người đứng quanh cổng, tập trung ở giữa là hội thích gây gỗ. Đứng đầu là Du còn mấy đứa phía sau là đi theo đánh hội đồng. Thấy Rin vừa đến, Du vênh mặt bước một cách oai hùng lại chỗ Rin.

-Ranh con, mày đi học cũng sớm quá nhỉ. - giọng đanh đá.

-Ồ, vậy thì sao. — Rin vẫn bình tĩnh, thái độ thản nhiên như thường.

Đám học sinh vây quanh chỉ hiếu kì đứng xem chỉ trỏ rồi bàn tán sôi nổi. Du càng kiêu căng, ra vẻ oai phong vênh vao.

-Hum, mày nghĩ mày là ai mà giám đối đầu với tao, lại còn định giành người yêu của chị tao nữa. Hừ. - tròng mắt dọa nạt.

-Oh, ha, vậy giờ là muốn đánh hội đồng sao.

-Há.

-Chép chép, nhục... quá nhục. Giỏi thì đấu một mình với tao, lời đàn em làm gì. - lắc nhẹ, bộ mặt kiêu căng.

Du cảm thấy bị khinh thường khi Rin không sợ hãi mà ngược lại còn dọa dẫm làm cô xấu mặt trước đám học sinh.

-Mày nói sao. - lừ mắt nhìn.

-Thì đó, cổ tỏ ra mình giỏi giang, máu đòi trước mặt bao nhiêu người còn gì.

Du càng bức, bênh sĩ diện dõn lên cao.

-Mày nói gì hả.

Hani và Kun tai móng vừa nghe tiếng đánh nhau đã nhanh nhẩu chạy ra và càng bất ngờ khi vụ này liên quan đến sự đệ của họ.

-Hani, sao đây.

-Chắc tao phải can nó.

Kun giữ tay, thái độ điềm tĩnh.

-Sao mày đánh giá thấp sự đệ mình vậy. Cứ để xem đệ mình thế nào.

Nghe nói cũng có lý nên Hani quyết định đứng ngoài xem.

Học sinh tập trung ra cổng trường ngày càng đông, thỉnh thoảng có câu nói leo.

-Thôi, nữ với nhau, nặng tay làm gì.

-Ừ đúng, mấy em kích động quá đấy. Đòi đánh chị lớn hơn à.

-Hình như chị lớn đó là Rin a4 thì phải.

-Oh, không hay rồi. Không biết ai ghi danh, ai bị nhục đây. Haha.

Du không quan tâm đến những lời nói vớ vẩn đám lớp trên, cô lớn tiếng quát.

-Mày... - chỉ thẳng tay mặt Rin. Khôn hồn thì quỳ xuống xin lỗi tao không thì cho mày hết đường về nhà. — nhún mắt, tỏ vẻ hỏ báo.

Lê đi lên trước ngăn cản.

-Thôi, hai người bình tĩnh đi mà, có gì rồi nói.

Du chỉ thẳng tay mặt Lê, chửi mắng.

-Mày biết gì mà xen vào. Biến.

-Không, tại vì tui sợ... mấy em..

-Hừ, sợ tao đánh con nhỏ này bầm giập hả.

-No, sợ bạn chị đánh bầm giập các em thôi.

Câu nói khiến cả đám học sinh cười rộ lên nhưng Du thì rất bức.

-Mày nói gì. – gào lên.

Du vênh mặt, hai răng cắn chặt vào nhau đẩy mạnh Lệ ngã bịch ra phía sau, rồi xông lại giơ tay tát. Nhưng Rin đã kịp thời giữ chắc cổ tay khiến Du vừa ngỡ ngàng vừa sợ hãi khi nhìn vào ánh mắt sắc nhọn của Rin.

-Mày... động đến tao thì tao còn bỏ qua, động vào bạn tao thì đừng trách tao. - dứt khoát và vô cùng nghiêm túc.

-Cái gì.

Du biết bị giữ tay sẽ không thể làm gì liền ý định dùng chân đạp Rin nhưng chưa kịp thì đã bị hai cái bạt tai của Rin vào mặt.

-A...

Cô nhỏ ngã xầm xuống đất.

Rin mãi vội đỡ Lệ đứng dậy, hỏi thăm.

-Cậu sao không?

-Ay...za, sức chút thôi. Nhưng mình mấy ê ầm rồi.

Du nhân lúc Rin quay đi chạy lại nắm mớ tóc Rin kéo xuống.

-Ha, cho mày chết nài.

Rin vẫn giữ bình tĩnh, tay phải vòng qua bám chặt lấy cổ tay Du, tay còn lại cầm chắc khuỷu tay cô nhỏ kéo giật cả người Du ngã về trước, đập mặt xuống đất.

Tiếng vỗ tay rộ lên.

-Hô... rất là bình tĩnh.

-Hú... rất đẹp đó.

Nhiều lời khen Rin khiến nhỏ Du càng tức. Sợ mất mặt Du đành kêu đám bạn phía sau lên đánh.

-Chúng mày chiến nó toi tả cho tao.

Đám bạn nhỏ Du tỏ vẻ hùng hổ, vênh vào túm lại đánh Rin.

-Đừng trách tao con gái không tha.

Cả 4 đứa chạy lại đánh hội đồng, Rin rất nhanh giữ chắc hai tay đứa, kéo gấp chúng về sau ngã ập xuống đất. Tiếp tục lộn một vòng xen giữa hai đứa còn lại ra phía sau, giơ chân đá hai phát sau lưng, cả hai cô nhóc ngã ục ịch ra đất.

Du càng tức tối khi đám bạn bị hạ, gào lên.

-Đứng dậy hết cho tao, nhah. Đánh chết con ranh đó.

Giương như lời nói nhỏ Du không có hiệu lực, đám bạn nó không dám tiến lên mà còn sợ hãi lùi lại. Đúng là xấu mặt.

-Chúng mày sao lại sợ nó vậy chứ. Con ranh, xem tao đây.

Tiếng bàn tán xôn xao.

-Đấy nhá, mọi lần thích khoe thể lực, hay bắt nạt người khác, giờ thì hay rồi, lê lét.

-Haha.

Du ức quá làm liều, trong đầu ý định chạy lại đánh, đá túi bụi nhưng vừa giờ chân đã bị Rin cho một cú ngang bụng. Thấy tình thế nguy cấp Việt và Hani lại vào góp vui. Hai người chạy vào can. Kun giữ chắc Du còn Hani giữ chắc hai vai Rin.

Du rất máu liều, dù Kun giữ nhưng chân vẫn đạp, tay vẫn đâm về phía trước.

-Ranh con, mày lại đây... tao phải đánh cho mày nhớ từ. – la lớn. Mày lại đây.

Trong lúc Du kích động thì Rin vẫn đứng cùng Hani.

-Sur đệ, tuyệt đấy. – nói nhỏ.

-Khen thừa rồi huynh.

Du đang thâm hại nhưng vẫn không ngừng chửi bới. Kun và Hani nháy mắt nhau, một lúc buông cả hai người ra và ngay lập tức Du chạy lại túm áo Rin rút tuốt mấy chiếc cúc áo khiến Rin bị lùi lại sau. Tiếng ồ rầm rộ lên, bao con mắt trở lên xem trò hay. Đám con trai sặc, tưởng chừng như sắp chảy máu mũi.

Rin kinh ngạc trừng mắt nhìn Du.

-Hum, mày được lắm, chơi trò xé áo chứ gì. Tao đã nể con gái không muốn ra tay rồi đấy. - điềm nhiên nói.

Chiếc áo mất cúc nên Rin phải nhanh chóng giữ vạt áo đang buông ra. Du đứng trước, cô cho rằng Rin đang rất hoảng loạn để giữ áo liền nhân cơ hội chạy lại đánh.

-Lần này mày chết với tao. - mắt như nãy lửa.

Du giờ tay định tát, Rin nhanh chóng né nhẹ, tiện chân húc thẳng bụng Du mà tay vẫn giữ hai vạt áo. Nhỏ Du bị lùi về sau càng bức, càng liều xông lên vùn chui cũ, giật nốt chiếc cúc còn lại để Rin bề. Rin biết ý, quay người thẳng chân đá nhưng cô ngưng ngay lại, giữ nguyên trước khi chiếc giày đập thẳng mặt Du.

Du hoảng hốt cũng khựng lại trước đế giày của Rin, mắt mở to hết cỡ. Đầu tóc thì rối tung trong khi Rin vẫn không vẩn không vẩn đề gì.

Rin nheo mắt, dứt luôn hai cái cúc còn lại, không chút cau mày lo sợ. Tiếng ồ vang vọng khi Rin cởi bộ áo đồng phục vất xuống đất. Bao con mắt trầm trồ khi thấy Rin vẫn mặc chiếc áo da bó nửa người bên trong. Chiếc áo màu đen càng làm nổi vòng eo thon và làn da trắng của Rin.

-Woa, ngon. Có phòng bị.

- vừa giữ áo vừa đánh nhau mà không để lộ cái gì ra mới là giỏi. Haha. Được được.

Hani gầy gầy Kun hô hò.

-Hú, hú, rất đẹp.

-Hảo hảo.

Tiếng xôn xao từ đám học sinh bên ngoài.

Rin giữ chân khoảng 10 giây mới rút lại, từ từ hạ chân xuống.

-Hum. Từ lúc vào cái trường này còn rắc rối nhiều hơn.

Lúc này, Min mới từ đâu đó rẽ đám đông đi vào ngăn cản cuộc gây lộn.

-Hai người dừng lại được rồi đấy.

Du vẫn vênh mặt dù rất tức, thái độ không phục.

Min quay đầu nhìn cả hai bên, Du là người gây chuyện trước nhưng lại vô cùng thâm hại trong khi Rin không hề hấn gì. Cô vẫn tự tin trước bộ áo da cô mới mua.

Nửa giờ sau, cả Du và Rin đã được triệu tập lên phòng hiệu trưởng.

Thầy trừng mắt, ánh mắt đầy sự nghiêm túc, đập phập... bàn tay xuống bàn.

-Mấy anh chị định làm loạn ở trường này đây hả. Có biết đánh nhau dù ngoài cổng trường cũng vi phạm quy định không hả.

Cả Rin cúi mặt xuống đất vì không muốn nhìn thẳng vào ánh mắt đầy sự tức giận của thầy hiệu trưởng. Nhưng Du thì ngược lại, muốn chứng tỏ bản thân không sợ nên vênh mặt đối diện với thầy coi như mình không làm sai việc gì.

Thầy sầm mặt nói.

-Tiểu Anh, em biết đây là lần thứ mấy em đứng đây rồi không?

Rin lo rằng thầy sẽ giận nên im lặng không nói. Du đánh mắt cười thầm khi thấy bộ dạng sợ hãi của Rin. “humm, cho mày chừa”

Thầy đổi ngay sang Du.

-Còn em nữa, sao con gái lại thích gây gỗ đánh nhau vậy.

Du lem nhem cãi.

-Thầy giáo, tại con ranh này kiêu căng quá thầy à, vớ lại... – nói oang oang trước mặt thầy.

Thầy giáo vẫn rảnh tai lắng nghe.

-Và lại gì?

Rin cười nhẹ, nói theo.

-... vì không được nổi như ai đó nên ghen thầy à.

Du to mồm quay lại quát Rin.

-Tao đang nói ai bảo mày xen vào.

Rin nhỏ nhẹ, vờ tỏ vẻ yếu đuối và tội lỗi, cúi gầm mặt.

-Em à, chị đâu có, chỉ là... thầy hỏi nên chị trả lời hộ thôi. – nhe nhàng, từ tốn nói.

Du phát cáu nhưng không thể làm gì.

Hiệu trưởng lên tiếng.

-Thôi rồi, bạn Du nói tôi biết, tại sao lại gây gỗ với người ta chứ.

Du cãi sang sáng.

-Thầy nhưng cũng tại nó trước, lần trước nó tát em trước nên em phải trả thù.

-Trả thù hay thích phô trương thế lực.

-Thầy nói sao vậy, do con nhỏ này ngửa mặt quá nên em mới định nện cho nó một trận thôi. Nhưng...

-Nhưng sao.

Rin nhỏ giọng, mĩa mai nói chen vào.

-Nhưng không đánh được người ta mà mình còn thê thảm nữa đúng không? Hừm.

Nhỏ Du rất bức, quay sang định gào lên quát nhưng khi bắt gặp ánh mắt như sát thủ của Rin khiến cô hãi, im ngay không giám mở lời. Thầy lớn tiếng.

-Cô Du, đã lên đây rồi mà còn thích thể hiện sao hả, muốn tôi đuổi học không hả? Cái thái độ coi thường người khác, có thầy ở đây mà con lớn tiếng định dọa ai hả.

Du ngượng ngùng gập mặt xuống đất nhưng vẻ mặt có chút lo lắng và sợ hãi rồi lại tiếp tục vênh mặt cãi.

-Nhưng thầy, con nhỏ đó lần trước tát em, lần này em phải đánh nó bầm dập.

-Rồi sao nữa, và bây giờ em định đánh bạn ư? - hỏi từ tốn.

Du không kiềm được con tức buột miệng khai ngay để thể hiện cái tôi cá tính cả mình.

-Tất nhiên là em phải bảo người đánh nó rồi, e làm sao chịu đựng được.

Thầy gật nhẹ đầu.

-Đó vậy là xong, nhận tội luôn rồi.

Lúc này Du mới hớ ra, cô há hốc miệng, tròn mắt khi chính mình đã tự khai. Cô càng thấy xấu hổ và ngượng nhưng vẫn tỏ vẻ mình không làm gì sai, vênh mặt kiêu hãnh.

Rin vỗ nhẹ tay.

-Hoan hô, đã có người nhận tội.

Du cau có mặt mày, quay sang giờ tay định đánh Rin thì khựng ngay khi gặp ánh mắt tức giận của thầy giáo.

-Cô định làm gì đây? Hừm. Định đánh bạn trước mặt tôi hả. – nghiêm giọng

Rin ngẩng mặt, đứng thẳng dậy nói.

-Thầy để em nói với em này.

-Được. - gật nhẹ đầu đồng ý.

Rin quay ngoắt lại phía Du nói xa xả vào mặt.

-Cái gì, thích máu đời hả.

-Sao? – Du vênh mặt, tỏ thái độ.

-Hừ, máu đời ư. Mày muốn trả thù cái tát đọt trước đúng không nhưng tính ra mày cũng đã tát tao một lần đó nhớ đi.

-Hả.

-Nếu quân tử thì gọi nhau ra một chỗ nào đó đánh riêng một mình, sao phải gọi người đánh hội đồng, lại còn trước công trường để ảnh hưởng đến cả thành tích của trường. Hừ. Đúng là quá hèn.

Du quá ngạc nhiên bởi cô cho rằng Rin sợ hãi không dám nói gì nhưng ngược lại Rin rất mạnh mẽ, nói thẳng những điều trong đầu suy nghĩ.

-Mày muốn trả thù cứ nhắm vào tao nhưng không thể động vào bạn tao nghe chưa. Muốn thể hiện,,muốn nổi có thể ra ngoài đường ngoài chợ mà nổi, chứ lợi dụng cái đánh nhau mà làm nổi mình lên thì chỉ bị người khác coi thường thôi. – vô cùng nghiêm túc.

-Hừ...

Du rất tức giận khi nghe những câu chửi mắng nhưng cô không thể nói được câu nào chỉ đành cắn chặt răng chịu.

Thầy hiệu trưởng gật nhẹ đầu tán thưởng Rin.

-Tiểu Anh mà cũng biết những câu có lý cơ đấy.

-Không có gì thầy ạ, chỉ là em học theo một người bạn.

-ừm, mà kì lạ thay, thầy thấy em cũng khá nổi từ những vụ đánh nhau ấy chứ, sao nói Du được. Hừm.

Rin đảo tròn mắt, tỏ vẻ ngượng ngùng.

-Ờ thì... – hơi lúng túng. Em đâu có muốn nhưng em tự vệ chính đáng mà. Thầy ơi, chẳng lẽ ai đánh thầy lại đứng yên cho nó đánh hoặc phải chờ một soái ca nào đến anh hùng cứu mỹ nhân à? Em chẳng muốn nổi, chẳng muốn ai biết đến cả nhưng... dòng đời xô đẩy, khiến em nổi lên bênh đây chứ.

-Ờ, cái đó... – câu hỏi khiến thầy băn khoăn.

-Em là em chỉ tự bảo vệ mình thôi chứ đâu cố tình à thầy.

-Đây là em đang bào chữa cho mình đúng không?

-Vâng, cũng có thể coi là vậy.

Thầy hiệu trưởng gật nhẹ đầu, tiếp tục ngồi nghiêm trước bàn làm việc.

-Kum – hắng giọng. Dù gì thì hai em cũng là người gây chuyện, mai mời phụ huynh đến đây gặp tôi. Rõ chưa.

Du sợ hãi

-Há, gọi phụ huynh ý ak. – nhân nhó khó chịu.

Còn Rin, cô lại xỉu mất khi nghĩ đến người mẹ nuôi đang trong bệnh viện.

-Thầy... - hạ giọng. Phụ huynh tạm thời của em thì thầy biết rồi đó. Thầy cứ thẳng tay đưa hình phạt đi.

Thầy hiệu trưởng đánh ánh mắt cảm thông nhìn Rin rồi quyết định.

-Du ở đây viết bản kiểm điểm, tôi sẽ đình chỉ 3 ngày. Nếu còn tiếp diễn sẽ đuổi học. Còn Rin chỉ vì tự vệ nhưng cũng là tham gia đánh nhau, phạt 1 tháng quyết sân trường.

Du tròn mắt kinh ngạc, không ngờ hiệu trưởng cũng đứng về phía Rin và đưa hình phạt nhẹ. Cô phản đối ngay.

-Không được, làm sao...

Tiếng xôn xao bên ngoài.

-Thầy quả thực nhân từ.

-Đúng đấy, cho nó nghỉ học là đúng rồi.

Thầy hiệu trưởng nghiêm mặt, ra lệnh.

Thôi bây giờ Rin có thể về vì đã viết bản tường trình nộp cho thầy mà nài, kiếm cái áo khoác mặc đi, ở trường không thể như vậy được , còn Du cả mấy đứa bạn em nữa ở lại viết bản kiểm điểm ngay lập tức.

Câu nói làm Du thêm bàng hoàng .

-Há, sao lại vậy à thầy.

Rin lạnh nhạt cúi nhẹ đầu chào thầy rồi rẽ đám đông đi ra ngoài. Vừa ra đến cửa, đám bạn đã xúm lại hỏi thăm.

-Rin, cậu không sao chứ.

-Thầy còn bảo gì nữa không?

Rin cười nhẹ để mọi người an tâm.

-Không sao, cùng lắm lại quét sân tháng thôi mà.

Thình thoảng lại có ánh mắt ngỡ ngàng nhìn Rin bởi cô mặc chiếc áo ngắn ngang bụng thật đẹp và cá tính. Tiếng vọng lại từ xa làm mấy ánh mắt chuyển hướng.

-Chị Rin.

Tuyết hùng hục chạy lại chỗ Rin, rồi rít hỏi.

-Chị, chị có sao không?

Nhìn bộ dạng Rin trong mỗi chiếc áo ngắn cô hiểu ngay được lý do và càng thêm lo lắng.

-Em... xin lỗi. Cũng vì em mà ...

Rin cắn ngay.

-Đừng nói vậy, bọn nó không tìm chị thì chị cũng sẽ tìm bọn nó thôi. Nhóc không phải lo.

-Lại từ nhóc.

-Sao hả? Quen ak.

-Vâng.

Ren đứng cùng đám bạn và cả Iron ở gần đó, họ cũng nghe hết mọi chuyện và mắt luôn hướng về phía Rin. Ren có vẻ không an tâm, cảm thấy bức bối, khó chịu khi thấy Rin mặc chiếc áo quá hở trước bao con mắt đang nhìn. Không phải Iron gây nhẹ thì Ren vẫn đứng yên nhìn Rin.

-Quan tâm thì lại đi chứ.

Ren phủ nhận .

-Quan tâm đâu chứ, linh tinh rồi.

Iron cười khinh, cổ tình hỏi lại.

-Thật là không quan tâm khi... có người đang bị soi mói nhìn chăm chăm hay sao? – nháy mắt.

Ren phân vân nhưng thực tình cậu chẳng có lý do để lại đó. Nhưng rồi cậu vẫn quyết định đi lại chỗ Rin. Hôm nay cậu mặc đồng nên chỉ mặc một chiếc áo nên đành lạnh lùng lấy áo của thằng bạn phía sau.

-Diện, đưa áo khoác của mày cho tao.

Diện áp ứng:

-Cái đó ...

-Sao? - lừ mắt.

Diện sợ hãi vội lấy áo đưa cho Ren.

-Tốt đấy, có cái áo thôi mà. Hừm

Ren lạnh lùng cầm chiếc áo đi thẳng đến chỗ Rin đang đứng khiến. Cô quay lại ngạc nhiên.

-Cậu... – lúng túng không biết Ren định làm gì.

-Mát nhè.

-Mát gì chứ. – lạnh nhạt.

Ren tiến lại gần khoác chiếc áo lên vai Rin cũng không quên nói thêm trước khi đi khỏi.

-Trong trường không thích hợp để khoe người đâu.

Tiếng ô... rõ lớn của những cô cậu học sinh đứng quanh. Câu nói làm ngỡ ngàng bao nữ sinh ở đó. Đứa nào cũng há hốc miệng, nhăn nhó vì ghen tị.

-Cậu...

Ren không nói thêm bất cứ câu nào, lạnh lùng đi ngay khỏi. Rin chỉ nhìn theo, ánh mắt đầy sự cảm kích. Bỗng một cảm giác thật an toàn khi nhìn về phía Ren.

Tuyết vẫn nhìn theo Ren khoác tay Rin.

-Woa, anh ấy quá đẹp, lại còn ga lăng nữa chứ.

-Há.

-Anh ấy... có ý gì với chị à? – quay ngoắt lại hỏi Rin.

-Gì có.

-Thiệt đấy. Chị xem có ai trong trường mà được anh ý đối xử tốt như vậy chứ.

Rin không muốn thừa nhận, cô chối ngay.

-Không, không phải đâu. Cậu ta là đồ chẳng hoa mà, thích ai thật lòng chứ.

-Nhưng ... em thấy ánh mắt anh ấy nhìn chị rất khác, nhẹ nhàng, trêu mến...

-Thôi thôi. – Rin vẫn chối. Không có đâu.

-Nhưng ...

Rin lảng tránh.

-Thôi chuyển chủ đề đi.

Lệ đứng cạnh chen lời.

-Tuyệt nói đúng, tôi cũng công nhận.

-Nè nè, các người định hòa vào trêu tôi hửm - vờ giận dỗi.

Kun và Hani đi lại, đồng thời Việt và Nam cũng đến.

-Mạnh mẽ quá cô gái.

-Mọi chuyện đã xong rồi.

Việt tò mò.

-Mà nè, cái áo này ở đâu? Theo như cặp mắt nhìn xuyên thấu của tôi, Rin vẫn mặc 1 cái áo rười thôi mà.

-Nè nè, lại linh tinh rồi đấy. May hôm nay tui mặc hai áo nên mới tự tin vậy ý chứ. Hehe.

-Oh... thì ra là vậy. Bảo sao.

-Sao chẳng gì chứ.

-À, còn Piza đâu, sao chưa thấy cô gái Piza đứng đây.

Nam lắc đầu trên khuôn mặt đầy lo lắng.

-Cậu ta bị bong gân, đang ở nhà trị thương rồi.

-Oh, sao lại vậy.

-Vì cậu ta có chứng sợ độ cao nên cố tập nhảy cao ai ngờ... chầm ba chầm luôn.

Cả đám cười ồm lên trước câu nói.

-Vậy anh em ta tổ chức bữa đến thăm nó xem nhà nó như thế nào. – Hani rất phấn khích.

-Oh, Anh Hani quan tâm cậu ta quá ha.

-trời ai mà anh trả moi trời, ý là ai cũng quan tâm đó. Hửm – nháy nháy hai hàng mi.

Cả đám bạn vừa nói chuyện, vừa cười đùa mà quên không hỏi thăm Lệ. Cô chỉ đứng bên cạnh, thấy ai nấy đều chơi vui vẻ khiến cô càng thấy một sự vui tràn ngập trong lòng.

-Mong sao sẽ mãi như thế này. – cười chằm.

Việt và Hani vẫn toét cười với nhau một điệu cười hồn nhiên. Kun cười nhẹ trên khuôn mặt thanh tú, thể hiện là một người khiêm tốn. Còn Nam, nụ cười rạng rỡ làm cả khuôn mặt sáng lạng.

Iron vừa nhìn nụ cười rất duyên của Lệ, một cảm xúc bất chợt dâng lên. Và cậu tự nhận ra mình đang lo lắng cho con người đang cười duyên đáng phía trước. Cậu bước từng bước nhẹ đến gần chỗ đám bạn đang vây quanh Rin nhưng lại nhẹ nhàng hỏi thăm Lệ.

-Cậu có sao không? – có vẻ quan tâm.

-Tất nhiên có...

Lệ đang ngỡ ngàng, quay lại thấy Iron nụ cười tắt hẳn.

-Là cậu à, như cậu thấy, tôi bình thường mà. – thái độ lạnh nhạt.

Nghe câu nói lạnh lùng, cậu vờ như không muốn quan tâm nhưng lại rất lo lắng.

-Huh, tui chỉ hiếu kỳ xem cậu thế nào thôi.

-Ồ, tui bình thường. Vậy hết chuyện rồi đúng không?

-Há.

-Thì thôi nhá. – lạnh nhạt.

Lệ thờ ơ quay đi không để ý đến Iron.

-Nè.

Iron cầm tay giữ Lệ lại.

-Cậu có cần lạnh nhạt vậy không? - giọng có vẻ quan tâm.

Lệ vùng mạnh để buông tay Iron, vẻ khó chịu nhìn thẳng vào ánh mắt như ngổ ngàng của cậu ta.

-Sao hà, động vào tôi là khổ lắm đó. - gất nhẹ. Cậu... tìm Aly của cậu đi.

-Cậu vô tình vậy? Chúng ta là bạn mà.

-Huh. Chúng ta ư? Hôm đó tôi đã nói rồi mà, chúng ta hà... không còn gì để gặp nhau nữa mà.

-Cậu... - ngắt ngứ.

-Tôi sao? - cố tình lạnh nhạt.

Hani đang nói chuyện, bất giác quay ra sau thấy Iron rù ngay.

-Đây rồi, anh bạn nhỏ, đi chơi không?

Hani choàng khoác cổ Iron.

-Mọi người định đi đâu à?

-Đi liên hoan, mấy đứa góp đi nhậu nhọt hay bar cũng được.

-À thôi, mọi người đi đi, em đi sợ mất hứng..

-Thôi đi cho vui.

-Nhưng ...

Lệ ngắt lời.

-Thôi thôi, anh rù cậu ta làm gì, cậu ta đâu lạ mấy chỗ ấy. – nhần tâm.

Cô vừa nói, mắt vừa lờ mắt sang nhìn Iron, tỏ vẻ khó chịu.

-Humm.

Iron trông thái độ khó chịu của Lệ, cậu liền đổi ngay ý.

-Không, anh Hani, em sẽ đi.

Hani vui mừng đập nhẹ vai Iron.

-Ok. Vậy mới được chứ. Iron mà đi thì Ren cũng đi được rồi. Hehe.

Lệ cau mày, cô không chút vui vẻ rời khỏi đó mặc cho Hani có gọi. Còn Iron, chỉ đứng đó nhìn theo một cách tiếc nuối.

Giờ ra chơi tiết cuối, Iron lặng lẽ đi xuống căng tin, vẻ mặt không chút cảm xúc. Như thói quen cậu đứng trước cửa căng tin đợi Lệ vì giờ này Lệ thường gọi điện và bắt cậu xuống căng tin để có người ngồi cùng hay ra thì còn có người trả tiền hộ.

-Làm gì mà lâu quá vậy, không biết ...

Vừa nói vừa nhìn đồng hồ trên tay. Cậu nغم lại và bỗng chợt nhận ra mình đang hoang tưởng, sự thật là cậu đã thoát khỏi Lệ nhưng không có Lệ đeo bám làm phiền bên cạnh khiến cậu có cảm giác cô đơn và thiếu thiếu thứ gì đó. Cậu ngồi xuống chiếc bàn đầu tiên, dựa nhẹ vào thành ghế, mắt nhìn lên khoảng không nghĩ ngợi vu vơ.

Mỹ Lệ vẫn không bỏ thói quen, đến tiết thứ 4 vẫn xuống căng tin mua đồ nhưng không nghĩ bất cứ điều gì về Iron. Cô không hiểu gì với một đám nữ sinh đang vây quanh ai đó ngồi bàn ăn đầu tiên mà một mạch đi thẳng vào trong quán. Thật kì lạ, vừa mới vài mà ra ngoài đã hết bàn, bàn nào cũng có người ngồi 3, 4 người. Duy nhất chỉ còn chiếc bàn đầu tiên vừa nãy đám nữ sinh đầu đó vây vào. Một nam sinh với chiếc mũ lưỡi trai đội lệch đang ngồi một mình, trên bàn trống. Lệ tiện đó đi lại, đặt đĩa bánh và hộp sữa xuống bàn, mở lời chào hỏi.

-Cho tôi ngồi chung với. – tươi cười vui vẻ.

-Cứ tự nhiên. Chỗ cho cậu mà.

Giọng nói quen thuộc khiến Lệ rất ngạc nhiên.

-Iron, sao lại là cậu?

-Sao không thể là tôi chứ.

Lệ không tỏ chút thái độ gì, đập nhẹ hai tay xuống bàn lấy đà để đứng lên. Cô chưa kịp đi khỏi Iron đã nói.

-Ở đây không còn chỗ cho cậu ngồi đâu.

-Huh. Sao biết. – thái độ lạnh nhạt.

-Vì những người đó... là tôi bảo họ ngồi đó.

-Cá gì. - ngạc nhiên, không thể ngờ. Vậy là cậu cố tình à. - lớn tiếng.

-Hừm. Không vậy sao cậu ngồi đây. – giọng vẫn thản nhiên.

Lệ cảm thấy rất bức khi bị ai đó sắp xếp nhưng đành phải miễn cưỡng ngồi xuống bàn cùng Iron.

-Cậu có ý gì đây? Nói nhanh. – thái độ cục súc.

-Sao mà nóng, hả hỏa đi. Chỉ là muốn ngồi ăn cùng cậu thôi.

-Hừ. Cậu định học tập Ren à?

-?

-Tính cậu đâu trầm tĩnh như thế chứ.

-Oh, ở với tôi bao lâu mà đòi hiểu tính cách tôi chứ. – nháy một bên mắt.

-Hey, cậu thì làm sao mà bình tĩnh trước con gái chứ.

-Oh. Có bình tĩnh hay không chỉ Ren mới biết, cậu... không thể biết được. – vừa lắc nhẹ đầu vừa chép miệng.

Lệ không quan tâm đến Iron mặc cho cậu ta ngồi ngay trước, cô cắm cúi vào đĩa bánh ăn như chỉ có một mình đang ngồi đó.

Tối đó, Lệ từ quán bánh kem đi thẳng vào bệnh viện. Đã đến nay đóng tiền viện phí, cô nhanh chóng xuống chỗ lễ tân ngồi chờ đến lượt. Đám người kéo đến đông khiến cô phải chờ gần nửa tiếng.

-Sao hôm nay đông vậy. Trả tiền mà còn dành nhau.

Cô đánh mắt nhìn quanh xem xét, chỉ thấy ánh đèn và mùi thuốc bốc lên. Chờ mãi mới đến lượt thì được một câu vui vẻ của y tá.

-Người bệnh này vừa được trả tiền viện rồi.

-Há.

-Trong vòng 5 tháng luôn.

-Ai vậy ạ?

-Cái đó tôi chịu. Đó là một cô gái, tôi tưởng người nhà nhà cô chứ.

-Cô ấy như thế nào vậy?

-thả tóc xõa, cái áo nửa người đen bóng đi với đôi bốt cao cổ.

-Áp sát nách hả cô. – tò mò.

Nữ y tá suy ngẫm một lúc mới trả lời.

-À đúng. Cô gái đó.

-Vâng cảm ơn cô.

Lệ ra khỏi đó, trong đầu vô vàn điều nghi vấn.

-Chặt lẽ là Rin. Không thể, cậu ta làm gì có tiền. Cái quán bánh đó bõ bèn gì với số tiền viện phí 5 tháng chứ. – bản khoản suy đoán.

Lệ nghĩ gì đó rồi mới một chạy ta ngoài. Trời thì đã tối nhưng cô vẫn kịp thấy người đi đôi boots cao cổ, ăn mặc sang trọng đang bước lên ô tô. Cô chưa kịp gọi thì chiếc xe đã rời khỏi.

-Ai ta. Đầu quen.

Sự hoài nghi không hề nhỏ. Cô vẫn đứng, ánh mắt đầy sự lo âu nhìn theo chiếc xe đi phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Điều Khó Nói

Trong ngôi trường Thiên Thần vẫn ồn ào như mọi khi.

Trong lớp 12a4 thì vẫn nháo nhét những pha trò của đám Việt và Tuyên. Lệ đưa tờ giấy xin nghỉ cho Rin bởi cô có việc gấp cần xử lý. Ren không quan tâm đến, vẫn chiếc tai nghe ngồi nghe nhạc.

Lệ nhìn quanh lớp như tìm kiếm ai đó.

-Giờ này mà Min chưa đến hay lại đi cùng Rin ta.

Câu nói khiến Ren phải ngoảnh lại, thái độ thay đổi hẳn.

Tiếng Nhân vọt lên từ cuối lớp.

-Quả này Rin không đi vì sợ đám con Du báo thù rồi. Haha.

Tuyên đứng cạnh chen lời.

-Trời, Rin á, không bao giờ biết tránh hiểu chưa, không phải như một số người thấy nguy hiểm là bỏ chạy.

Bống đáp lời.

-Nhưng cũng may nay Rin nghỉ, đám Du sáng đứng đầy cửa nghe nói Rin nghỉ là bỏ đi rồi.

Nhân càng được thể.

-Ay yo, vậy không phải là sợ nên trốn sao? - giọng chua ngoa.

Lệ khẳng định ngay.

-Rin á, dù có chục đứa như con Du thì Rin cũng không bao giờ sợ đâu nhá.

Toàn người về phe Rin khiến Nhân không nói được gì.

Ngoài trời bắt đầu có cơn, mây đen ảm ảm kéo đến và cơn mưa bắt chợt. Mưa càng ngày càng nặng hạt. Tiếng mưa rơi rộp rộp trên mái nơi bắt xe bus. Cô gái đi đôi boots đen, mái tóc thả xõa đang ngồi trong đó. Thình thoảng lại chỉnh chiếc kính đen che gần nửa khuôn mặt. Giường như cô đang có việc gì đó gấp đến nỗi người ngồi cạnh cũng thấy được và lo thay. Cô nhìn chiếc đồng hồ trên tay, mãi móng.

-Làm sao đây...

Người phụ nữ ngồi cạnh gật gật, lấy chiếc ô đưa cho cô gái đó.

-Cháu mãi vội thì cầm ô của cô mà dùng.

Cô gái quay sang nhìn người phụ nữ với ánh mắt thân thiện, nụ cười đầm ấm.

-Cô... cô cho cháu mượn thì lấy gì mà đi.

-Trời, thời này là thời nào rồi mà sợ mưa. Mưa cũng tốt mà. Lát cô đợi ngớt mưa là về được.

Người phụ nữ cúi chiếc ô vào tay cô gái đó.

-Cháu cầm lấy, bạn thì đi đi. – cúi nhẹ nhàng.

Cô gái gật nhẹ đầu cầm chiếc ô không quên nói.

-Cảm ơn bác, cháu sẽ trả lại chiếc ô cho bác.

Cô gái nở nụ cười thân thiện trên khuôn mặt lạnh lùng khiến người phụ nữ cảm thấy lạ.

-Cô gái, cháu... quả thật rất đẹp.

-Vâng, cảm ơn cô. Cháu đi đã.

Cô gái cầm chiếc ô đen, đi mấy bước thì người phụ nữ đó gọi lại.

-Từ đã.

Cô gái ngưng lại để chờ xem người phụ nữ đó nói gì nhưng bà ta không nói mà đội mưa chạy ra đưa chiếc ví đỏ.

-Cháu làm rơi này, cầm đi.

Cô gái không thể ngờ người phụ nữ trông rất bình thường lại vừa tốt vừa thật thà như vậy.

-Cảm ơn bác.

-Không có gì.

Nói xong người phụ nữ đó quay lại chỗ ngồi.

Trong lớp 12a4, cô giáo đang giảng trên lớp học sinh thì cứ cúi dưới lớp. Ren gục xuống bàn, cậu thấy thực sự nhàm chán và chẳng muốn làm gì cả. Ngoài trời đang mưa to, tiếng sấm đánh ừng ực. Tiếng điện thoại kêu lên, cậu nhìn qua rồi chạy thẳng ra ngoài. Chọn một chỗ vắng người, để ý trước sau mới giám nghe.

-Giữ đây.

-Haha. Bình tĩnh đi Số 17. - giọng khè khè phát ra từ trong điện thoại.

-Ông là ai, nói mau.

-Ta là thám tử. Cái đơn giản mà ta cần chỉ là... kí hiệu bản đồ. Khe khe.... – nói chậm rãi.

Hắn ta với điệu cười kì lạ khó nghe khiến Ren càng bức, thái độ khó chịu.

-Mơ đi. – Ren trả lời cộc lốc.

-Khe khe khe, vậy hãy xem những điều kì lạ xảy ra với đám bạn cậu đi. Đây mới là cảnh cáo.

-Làm sao các ông biết tôi.

-Vậy mà còn nói, chắc chắn có nội gián rồi. Mà nè ta vẫn chơi sạch, chỉ có tên nội gián, ta và... là biết thôi chứ chưa có ai. Hừm.

-Ông... - ức không nói được gì.

-Sao hà, tức giận lắm đúng không? Ta chỉ cần kí hiệu bản đồ.

-Ông làm việc cho BIP? Hừ, tui không tin mấy người có thể làm..

-Hey, cậu phải nghĩ đến cô gái đi đôi boots đen chứ.

-Khùng hả. Ai chứ.

-chẳng lẽ đẹp trai, phong độ như cậu mà không có người yêu sao? Lại còn là số 17 oai phong nữa chứ.

-Thì vì tôi là Số 17 nên không có người yêu cũng không có bạn bè gì hết. Tùy, các người làm gì thì làm.

Tức giận cụp ngay máy.

Cậu nhìn chiếc cảm ứng trên tay bỗng nhớ đến Piza phải vào viện còn gia đình Hani bỗng chốc trở thành con nợ. Nhưng cậu vẫn phân vân không xác định rõ được bởi chuyện của Piza chỉ là suy đoán hoặc đó có thể là do trùng hợp. Còn gia đình Hani là do chính miệng Hani nói nhưng có thể đó cũng là trùng hợp.

-Tại sao hần biết mình. Ai đã nói cho hần biết. Người biết thân phận mình đâu nhiều.

Cậu cau nhẹ mày, ánh mắt đầy lo âu nhìn ra bầu trời đang mưa gió. Mưa ngày càng lớn, gió càng thổi mạnh như báo hiệu một trận phong ba bão táp nguy hiểm sắp ập đến. Cậu nhìn những hạt mưa rơi dưới đất bất chợt nhớ đến Rin.

-Rin, liệu cậu ta có sao không? Hay xảy ra chuyện gì rồi nên mới nghỉ.

Cậu lo lắng, không chút an tâm liền mãi mòng đội mưa chạy ra ngoài. Lúc này Hani mới từ sau góc tường bên cạnh lộ mặt. Cậu đã vô tình nghe hết cuộc nói chuyện của Ren.

-Hừ, nhóc này... cũng được đấy chứ.

Hani chỉ đứng lặng nhìn theo hướng Ren đi mà mỉm cười.

Ren rời khỏi trường, vì trời mưa rất to nên cậu đành chạy vào quán nước gần trường để trú. Cậu rút chiếc điện thoại trong túi gọi cho Rin, bật cả chế độ dò tìm và chỉ cần Rin nhắc máy là đủ biết cô đang ở vị trí nào.

Tiếng nói từ trong điện thoại.

-Alo. - rất bình thân.

Ren nhấp môi, định trả lời nhưng không có chút can đảm để hỏi thăm. Cậu quay sang quán nước đối diện, cơn mưa lớn đã làm nhòe không gian nhưng cậu vẫn có thể nhận ra Rin đang đứng ở đó, tay cầm chiếc ô đen vừa nghe điện thoại. Rin đứng đó chứng tỏ không có chuyện gì xảy ra. Ren để máy vậy, cậu không nói một câu nào, bởi tiếng mưa đã đủ ồn ào. ánh mắt Ren luôn hướng đến chỗ Rin đứng. Và giờ chỉ cần thấy Rin và nghe được giọng nói của cô thì cậu đã rất an tâm.

-Alo, kị sĩ bóng đêm. Sao lại gọi cho tôi giờ này chứ.

Rin không hề biết số đó là của Ren và người mà cô thường gọi là Kỵ sĩ bóng đêm chính là Ren. Cô vẫn cầm điện thoại nói chuyện vu vơ với người đó cho dù không nhận được câu đáp lại.

-Kỵ sĩ, tui nghe như kiểu chỗ anh đang mưa đúng không? Chắc vậy rồi, chỗ tui cũng đang mưa đây. Anh đang ở đâu, có ai đón chưa.

Vẫn những câu hỏi mà không có câu trả lời lại khiến Rin thỉnh thoảng lại cảm thấy mình như một con bé mắc bệnh tự kỷ.

Hôm sau, Rin đã trở lại đi học như bình thường. Cô vừa đến tiếng bàn tán xôn xao nhưng cô không bận tâm đến những câu nói bên tai mà đi thẳng vào lớp.

Tất cả các con mắt tập trung hết vào Rin khi cô bước vào lớp, điệu bộ rất thân nhiên.

-Ek, sao bữa trước không đi học à, có sao không vậy?

-À, ông nội không cho đi học bất ở nhà thôi, nịnh mãi mới cho đi đấy. – Rin vui vẻ trả lời.

-Ay, pà chém hoài, đi đâu, nói mau. – Bông gặng hỏi.

Rin chưa phản ứng thì Nhân đã chặn họng.

-Trời, chứ bộ sợ đám Du thì nói ngay đi. – Nhân vênh váo.

Rin vẫn điềm tĩnh quay lại đáp lời Nhân, thái độ khinh khinh.

-Ok. – nói từ từ. Cứ coi như thế đi. Hừ, vì sợ quá nên nay phải đi học thầy. Đang muốn xem kịch. – nói cách chế giễu.

Lệ kích.

-Oh, cậu mà sợ chúng nó à.

-Ừ. – nói ngược. Sợ lắm cơ. - cười nửa miệng.

Nhân vừa bực vì không chọc tức Rin vừa ngượng, cô hậm hực bỏ đi trước ánh mắt coi thường của đám bạn.

-Thôi, tôi đi rồi. Có vụ gì hot không?

Tuyên phấn khích, nhảy cả lên bàn hỏi. Đám bạn lại có chuyện để buồn.

-Mấy bà cô định bàn chuyện gì đây, hay là mấy chuyện đến tháng. Hahah.

-Vô duyên à. – Lan trách.

Cả đám cười rộ lên.

-Gi đâu. Đây kể cho. – lan làm vẻ nghiêm trọng. Bữa trước tui đi ăn cỗ, đang khát thấy cốc nước trắng uống luôn. Ai ngờ... - tỏ ra thần bí.

-Ngờ gì....

-Đó là rượu. Uống xong say khướt, mặt như gà trời rụng lông lại còn bị đập vào tường nữa chứ.

Trận cười ròn rã.

-Haha.

-Đúng là không có phong độ. – tuyên chép miệng.

Lan vênh mặt.

-Kệ tui chứ. Hơ.

Đám con trai ngồi cạnh lắc đầu lia lịa.

-Con gái mà đòi uống bia với rượu. Hahaha.

Đám con gái bừu môi phản đối.

-Còn lâu nhá. Lâu lâu...

Tuyên lên mặt.

-Lại còn có kiểu nhảm cơ. Rượu á. - nhấn mạnh. Tui uống đầy... nhưng

Viết chép miệng, lắc đầu.

-Nhưng mà... chỉ uống bằng con ruồi ý giê. Hahaha.

-Dào oi, Thế mà còn khoe. Uống rượu gì chứ. – Bông nói đùa.

-Mà khó hiểu thật, rượu có gì mà người ta nghiện nhỉ. - vắt óc suy nghĩ. Mà mỗi lần say là lên con đánh đập người khác, chửi bậy, không thì...làm khổ người khác. Nó chẳng có ích gì mà sao họ cứ thích uống nhỉ.

-Hehe, uống để thể hiện bả lĩnh đàn ông chứ.

-Ủi rồi, tình đàn tì bà thì có. Khi say thì ưỡn ẹo trông như mấy đĩ vậy? Kakak.

Tiếng cười rầm rộ.

-Hey, bọn mày nghe câu cần rượu mà không cần vợ chưa. Hehe. Bọn này óc kiến hết lượt rồi. - cười đùa.

Bông gật gật, tỏ vẻ khó chịu.

-Ừa ừa, chúng bay cứ giữ cái trâm ngôn khẩu hiệu ấy đi.

Lan nhanh miệng.

-Nè, còn nữa nha, tui nghe kể là... có trường hợp uống rượu xong bị say, bốc hỏa nên cời hết quần áo ra thây.

Tiếng Oh lớn. Ai nấy cũng bất ngờ trước câu nói.

-Vậy như bố tao, uống vào là mặt đỏ tía, còi trần luôn.

-Không, không phải trường hợp đó. Mà là trường hợp còi hết đồ ra cơ mà, chỉ mặc mỗi... – nói nhỏ, đồ con thôi ý.

-Há...

-Cái gì. Hay vậy. Nhưng là đàn ông con trai thì bình thường, nhưng nếu con gái thì sao?.

Tuyên chen lời.

-Bây giờ trai gái bình đẳng mà, con gái còi trần hết cho công bằng, đỡ kêu.

Đám con gái xồn xồn.

-Nè, nè, muốn chết hả.

-Đám cho giò.

-Đó, không lại bảo ông trời không công bằng. Khựa khựa.

-Hừ, điệu cười trời đánh. Kakaka.

-điệu cười... chui vào gầm giường. Hehe.

-Điệu cười dê như dê cù. Hihih.

Rin ngăn cản.

-Thôi mấy ông, cười nhiều. Tui nghĩ con gái chẳng ai vậy đâu. Con gái vậy mất nét quá à. Chỉ có người điên, đầu óc có vấn đề mới còi hết ra thôi.

-Chép chép... pà nói vậy cũng chưa chuẩn lắm. Bọn con gái bây giờ đâu cần uống rượu xay vì nóng mà cũng còi áo như thường. Toàn xay trai chứ xay gì nữa.

-Ở đây đã ai gặp trường hợp nào chưa. Nè Rin.

Rin đang không chú ý, thần người suy nghĩ điều gì đó nên nghe có người gọi, cô giật nảy mình.

-Há, sao đấy.

-Chỉ là hỏi cậu... có gặp trường hợp nào chưa?

-Hey, tôi rượu còn không biết uống nữa là. He.

Rin cười thầm trước trước mấy chuyện tầm phào của đám con gái. Bỗng cô nhớ đến Ren rồi đánh mất tìm kiếm xung quanh. Cảm giác thật trống rỗng khi thấy Ren không có trong lớp. Cô chợt nhận ra mình đã quá để tâm đến con người lãng nhãng đến khó ưa đó.

“ – sao tự nhiên lại nghĩ đến hần ta chứ. Điên rồi”

Cô cố tình chuyển ngay ý nghĩ sang Min.

-Cậu ta nghĩ lâu vậy mà chưa đi học, không biết có sao không?

Lớp đang ồn ào bỗng ngưng hẳn khi Nhân héch mặt ra về đi vào thông báo.

-Kìa xem kịch tiếp đi, đám con du tới rồi đó. - giọng là lút, chanh chua.

Nhân cười khinh, một vẻ khinh người trông đến ghét.

Lệ lo lắng gầy nhẹ Rin.

-Hay để tui gọi cô giáo.

-Không cần. - cười một vẻ thần nhiên.

Lan tỏ vẻ khâm phục.

-Rin, tao phục đấy. Nước này rồi mà vẫn bình tĩnh được.

-Ừm, không bình tĩnh thì làm gì đây. Hừm

Quay sang cười nửa miệng với Lan.

-Cứ yên tâm

Rin vẫn điềm tĩnh đến nỗi đám bạn đứng cạnh cũng phải lo thay.

Học sinh đứng trật ních ngoài cửa khi Du và đám bạn đi vào. Tiếng xôn xao bàn tán ầm ĩ.

-Lại đánh nhau rồi chúng mày ơi.

-vụ này vui đây. Vẫn chưa dứt được.

-Nhưng mà thấy sao ý, họ đánh nhau mình là con trai còn không ngăn cản lại còn đứng xe nữa. Có đáng mặt nam nhi không vậy?

-Cái thằng này nói nhiều à, tội gì phải rước họa vào thân. Mày có xem không?

-Không, tao đi đây.

-Càng rộng chỗ.

Hoàng đứng cạnh, đập tay cậu bạn đó nói.

-Chú mày cũng được đấy, nếu vậy thì và can đi.

-Anh Hoàng à, anh nói gì vậy, em yếu đuối thế này vào chỉ vướng tay của người ta thôi.

Hoàng cười nhẹ, đồng tình.

-Đúng. Hừ, cô bé này... có thể tự bảo vệ bản thân mà không cần bất cứ một ai trợ giúp hay che chở.

-Chuẩn, anh nhìn người chuẩn thế. Con nhỏ này bản lĩnh đấy. Nhìn cái vẻ mặt điềm nhiên của nó là biết rồi.

Nhàn ngồi phía cuối lớp, mặt vênh lên tỏ vẻ, mắt thì luôn nhìn lại chỗ Rin, bừu môi tỏ ý coi thường. Nhưng thật lạ, hôm nay Du và đám bạn không còn vênh vào, hùng hổ khi đi gây chiến mà mặt mũi đứa nào cũng có vết bầm thâm tím. Riêng Du, một bên mắt thâm tím như bị ai đánh. Đứa nào đứa nấy cũng sợ hãi, đứng khúm núm.

Rin đánh mắt nhìn từ trên xuống dưới bộ dạng khép nép của Du.

-Sao đây?

Du hạ giọng, cúi nhẹ đầu.

Cả học sinh trong lớp và cả bên ngoài ai nấy cũng trợn mắt ngờ ngàng khi Du cúi đầu xin lỗi Rin.

-Bọn tao... tao... đến xin lỗi mày. - áp ứng.

Rin cố tình không nghe, cũng có chút ngạc nhiên nhưng vẫn điềm tĩnh, cố tình chọc tức Du.

-Giờ, mày nói gì tao chưa nghe rõ.

-Xin.... lỗi.

Dù Du đã nói lớn hơn một chút, đủ để cả lớp nghe thấy nhưng Rin vẫn chơi khó.

-Giờ, tao chưa nghe thấy. – làm bộ.

Du rất tức, đã phải đi xin lỗi lại còn phải chịu nhục. Cô cắn chặt răng, nắm chặt hai bàn tay lại, ý nghĩ nghĩ phải đánh cho Rin một trận nhưng tiếng điện thoại trong túi kêu lên, tiếng chuông rất kì lạ, nó giống như tiếng bom hẹn giờ như muốn thúc dục khiến Du vừa hốt hoảng vừa sợ hãi, khóc không ra nước mắt. Cô khụy xuống đất, người run run lên về mặt thất thần vì sợ, lớn tiếng nói.

-Chị Rin, em xin lỗi chị, từ sa... sau... em không giám... giám nữa. – lúng túng.

Tiếng oh rõ lớn từ bên ngoài, ai nấy cũng bất ngờ trước tình huống đó. Một vài người thấy sợ hãi, bàn tán xôn xao.

-Nè mày, hay Rin làm gì nó rồi nên mới sợ vậy chứ. Nghe xem.

-Tao nghĩ con Rin không như thế đâu, việc gì nó phải làm vậy chứ.

-Nghe tiếng điện thoại như bom vậy hay Rin nó dọa đốt nhà hay đánh bom.

-Mày điên wa, làm gì có chuyện đó.

Rin nghe tiếng điện thoại rất quen thuộc, bất giác đánh mắt 4 góc tường nhà, một sự hoài nghi không hề nhẹ.

-Nè, bọn kia... ai bảo chúng mày làm vậy. Hừ. Nói.

Đám bạ Du nhìn nhau, sợ sệt, nói giọng cứ run run, về mặt đầy tội lỗi.

-Không ... không có ai... đây là... bọn tôi hối lỗi... thôi mà. - mắt đảo liên tục.

-Đúng đúng, không có ai làm hết á. – giọng gao.

Rin để ý những vết bầm trên mặt Du, hiếu kì hỏi.

-Vậy... mấy vết thương đó thì sao?

-Là... là... do em không cẩn thận vấp ngã thôi.

-Thiệt chứ.

-Ồ... thật mà chị.

Rin gật nhẹ, trong đầu đầy những suy nghĩ quẩn quanh. Cô nghĩ đến ai đó, buột miệng.

-Là... ông ấy. - về mặt đầy sự lo âu.

Cô nhìn từng vết bầm trên mặt Du và chắc chắn điều dự đoán của mình là đúng. Cô sầm mặt hỏi.

-Vậy... bọn mày... đã làm gì với tao khai hết mau.

Du giật nảy mình, sợ hãi, ấp úng

-Em... em...

-Sao hả. - lớn tiếng.

-Thực ta thì... - về mặt đầy tội lỗi. Vụ cái chậu hoa đó... là... là do em làm.

-Chậu hoa ư?.

Rin nhớ lại lúc đi cùng Min, chậu hoa từ trên rơi xuống và cô đã nghĩ đó là do Ren làm.

-Còn gì nữa không. - về mặt nghiêm túc.

-Còn... vụ xe đạp cũng do bọn em, cả bóng nữa...

-hừm.

Rin lừ mắt khiến Du sợ hãi, người run lấy bầy.

-Chị chị... tha cho em đi. - khản khản.

Rin không thể nói gì khi nghe mọi chuyện. Bỗng cô chợt dạ bởi mình đã hiểu nhầm Ren, một cảm giác áy náy, có lỗi khó diễn tả.

-Hum, lúc chiến tranh thì đặc ý, có nghĩ đến ngay hôm nay không hả? – Rin dừng một lúc mới nói tiếp. Thôi được rồi, tao tha thứ. Bọn mày ... rời khỏi đây được rồi đây.

Du sợ hãi đứng dậy, kéo kéo đám bạn bỏ đi cùng.

-Đi thôi, nhanh nhanh.

Cả đám mài móng chạy ra ngoài. Đám đông dần giải tán. Ai nấy cũng đầy nghi vấn về Rin, không biết đằng sau Rin là một thế lực lớn như thế nào hay là do người yêu của Rin làm điều đó.

Lệ thờ một hơi dài, nhẹ nhõm cả con người.

-Rin, thế mà tôi cứ tưởng... suýt rơi tìm ra ngoài. Hey.

-Bà hơi bị máu rồi đấy nha. - mừng thay.

Rin chỉ gật đầu cười nhẹ rồi lặng người suy nghĩ lại những chuyện Du vừa kể, cô nhận thấy mình đã hiểu nhầm Ren rất nhiều.

Đám con trai ngồi xúm bên dưới bàn tán.

-Hay, giờ có thêm nhân tố bảo kê cho lớp mình rồi.

-Ai? - hiểu kỳ.

-Thì là Rin với Ren đó. Chắc nó có cơ gì đây.

-Vậy à, đâu có, tao thấy Rin hiền lành mà, gia đình hoàn cảnh chứ, làm gì có cơ bắp gì đâu.

-Hay Rin chơi với bọn đầu trâu mặt ngựa.

-Chắc vậy rồi. Hehe. Bảo sao hiệu trưởng có vẻ nể thế. Lúc đầu còn tưởng hiền cơ.

-Nhưng ... cậu ta được cái nghĩa khí lắm chứ.

-Cũng công nhận đi, bình tĩnh trước mọi tình huống. Hehe.

Cả đám nhìn nhau cười phớt lờ.

Rin bỏ ngoài tai những câu nói trong và ngoài lớp đi thẳng ra ngoài dù đã có tiếng chuông vào học. Lệ định cản nhưng La ở đâu đó kéo lại.

-Đừng đi.

-Hả. – khó hiểu.

-Để cậu ta đi cho tâm hồn thanh thản và... sẽ biết thứ cậu ta cần biết.

La cười nhẹ trước sự ngỡ ngàng mà khó hiểu của Lệ.

Như thường lệ, Rin theo thói quen lại ngồi trên cây gần cửa thư viện. Cô thần thơ dựa nhẹ vào thân cây, mắt nhìn vào khoảng không những suy nghĩ vẫn vơ trong đầu. Iron từ đâu đó đi đến, đứng dưới gốc cây gọi hất lên.

-Gấu con.

-Hả.

-Sao suốt ngày leo lên đấy vậy, tìm được đường lên trời chưa? – ý hỏi đùa.

-Hey, sắp thấy đường xuống âm phủ rồi đây.

-Haha, vậy bao giờ đi thì báo tui một tiếng.

-Hừ. - vờ tức giận.

-Nè, tui có chuyện mún nhờ.

-Sao hả. Phải tiền bo đấy nhá.

-Ok.

Iron vui vẻ lấy chiếc điện thoại cảm ứng trong túi đưa lên.

-Phiền cậu đưa cái này cho Ren. Gặp cậu ta thì đưa hộ cái.

-No no. - phản ứng nhanh. Cậu đưa đi

-Tôi không tìm được cậu ta. Đưa hộ cái.

-Không. - dứt khoát.

-Có đưa không?

-Không? – khẳng khái không đồng ý

Iron cố tình ném chiếc điện thoại lên không vì cậu biết Rin sẽ bắt lấy nó. Theo phản ứng Rin chớp ngay lấy trước khi nó rơi xuống đúng như Iron dự định.

-Hahaha.

-Gi vậy? Cậu chơi đùa. – tức giận.

-Không Biết. Haha.

Iron làm ngơ, quay đầu bỏ đi với tiếng cười đắc ý.

Rin cầm chiếc điện thoại sang sảnh đưa qua đưa lại, bắn khoăn.

-Biết cậu ta ở đâu mà đưa, lớp thì không có rồi.

Cô leo xuống, đứng vững chắc dưới đất, mắt nhìn thẳng vào phòng thư viện bởi cô nghĩ rằng Ren có thể ở trong đó. Chiếc điện thoại trong tay Rin sáng lên bởi cô đã bấm nhầm vào nút mở khóa. Máy của Ren không khóa khiến Rin hiếu kì muốn mở xem thử, tiện tay viết một chữ V lớn trên màn hình rồi để đó đi lại phòng thư viện.

-Hey...

Cô đã thấy Ren qua khe cửa khép nhỏ, cậu ta ngồi lặng trước cuốn sách, dựa vào kệ sách đọc. Vẫn vẻ mặt lạnh lùng không chút cảm xúc Kiểu ngồi trông thật phong độ.

Tiếng nói phát ra từ trong điện thoại làm Rin chú ý. Đoạn video quen thuộc đang phát lên, những tiếng bốp... bụp... bụp vọng ra. Cô vô cùng ngạc nhiên khi xem đoạn video đó.

-Cái này là... vụ lần trước ...

Đoạn video quay lúc Rin và đám bạn đang đánh với một đám áo đen gây chuyện trước cửa quán bánh kem. Cô chưa hết ngỡ ngàng thì Ren đã lạnh lùng đứng ngay trước mặt. Hai người đứng giữa cửa phòng thư viện.

-Cậu xem đủ chưa? Giờ đưa tôi.

Không để Rin kịp trả lời, cậu đã giật chiếc máy từ tay Rin.

-Ồ ... cậu... quay nó hả. - ấp úng, dè chừng.

-vậy thì sao?

-Cậu không giải thích à, không phản ứng gì à? – Hiếu kỳ.

-Tôi phải phản ứng gì? – thái độ điềm nhiên.

-Giải thích vì sao quay, không thì... có thể nói làm bộ ... không phải tôi vì cậu mà quay đâu, là vì thấy hay và thấy ngứa mắt cái bọn áo đen đó nên...

Ren chặn họng.

-Không có đâu. Tôi... quay là vì các cậu.

Nói một câu lạnh lùng rồi bỏ đi. Rin không thể ngờ trước câu trả lời đó và càng áy áy khi đã hiểu nhầm Ren và nghĩ rằng Ren sẽ ngại biện không nhận. Cô không có dũng khí đứng trước mặt Ren nên đành đứng phía sau quay lưng lại nhắm mắt, cắn chặt răng, cố gắng thả lỏng người nói một câu.

-Tôi... xin lỗi.

Nghe câu nói như vang vọng bên tai, Ren khựng lại.

-Chuyện gì?.

-mọi chuyện mà tôi đã hiểu nhầm cậu.

Ren sững sờ bởi không thể ngờ Rin lại mở lời xin lỗi.

-Thật không? – thái độ lạnh nhạt

Rin lấp bắp.

-Tất nhiên là... thật rồi.

Ren im lặng tiếp tục đi, vừa đi vừa cười nhẹ và ánh mắt cũng dần ấm hơn.

Rin vẫn đứng quay mặt về phía cửa phòng thư viện. Tâm trạng thật thoải mái và nhẹ nhõm khi nói được câu đó với Ren.

Tiếng chuông reo báo hiệu kết thúc buổi học, học sinh lại thi nhau ra về. Lệ đứng gọn một bên cổng chờ Rin để cùng đi mua ít đồ vào để vào viện với mẹ cô.

Iron cũng vừa lúc đi ra có ý để Lệ nhìn thấy. Một cảm giác không vui khi Lệ làm ngơ không để ý đến mình, thật ngọt ngào, khó chịu.

Lệ đã thấy Iron nhưng cô chỉ cười nhẹ ý chào hỏi rồi bơ luôn cậu ta. Iron không thể chịu cảnh bị người khác lạnh lùng, cậu định đi lại nói chuyện với Lệ nhưng được mấy bước đám bạn từ phía sau xô ra kéo cậu đi.

-Mấy người làm gì vậy?

-Đi thôi, chúng ta cuốc rồi đây.

-Há, sao?

-Đi thôi, phải đi có đồng bọn chú Iron.

Không để Iron từ chối đám bạn kéo luôn cậu đi khỏi.

Lệ chỉ nhìn thoáng qua, cô không muốn quan tâm cũng không muốn nhìn thấy con người đó.

-Lệ. - tiếng Rin từ phía cổng trường.

-Đi thôi.

-Ok.

Hai cô bạn cùng đi bộ dọc con đường lớn đang đông đúc xe cộ qua lại. Tiếng ô tô ầm ỉ, tiếng còi xe inh ỏi đến khó chịu. Tiệm có shop quần áo bên đường, Rin kéo ngay Lệ vào đó.

-Ne nè, vào đây làm gì?

-Mua đồ.

-Àu ày, tui không có tiền đâu. Cậu định vay mượn gì hả? Hừm.

-Ay cứ vào đi, vừa mát mà con đỡ ồn ào.

Bên trong khung cửa kính là một không gian tĩnh lặng. Chỉ có mùi của quần áo mới và mùi nước hoa thoang thoảng.

-Woa, trong này đẹp nè.

Shop này trang trí rất rộng, trông rất sang trọng. Những ánh đèn lung linh và những phụ kiện trang trí cũng rất phong phú và thích mắt.

-Ồ. Đi vào chọn đồ đi, lát nữa có xe rồi về thôi.

-ừ, nhưng... ở đây đắt lắm, tôi không có tiền mua đâu.

Rin cười nhẹ, vỗ hai vai Lệ

-Yên tâm đi, tôi có quen với chủ tiệm quán này, cô ấy lấy rẻ thôi.

-Há, thiệt không?

-Ồ... cậu cứ chọn thoải mái đi.

-vậy hả.

-Nhưng... hihi, chọn ít thôi không ... hết tiền. – cười gượng

-Ok. Tôi sẽ mua mấy chục bộ cho cậu xem

-Há. Chết đó.

Cả hai cùng đi vào dãy quần áo xem xét từng cái.

-Nè, dạo này có ai đó rất kì lạ, ha đến thăm mẹ tui lắm nha.

-Vậy sao? - tỏ ra hiếu kì.

-Hơn nữa còn đóng viện phí cho nữa cơ.

-Oh, thật hả.

-Không biết có phải anh không nữa.

-Ồ, hay là chị dâu cậu.

-Chắc không, hok về thì đã gặp tôi, sao phải giấu giếm thế.

-Hay là... người mang ơn nhà cậu hay... - về mặt tỏ ra nguy hiểm.

-Hay sao...

-Con riêng của mẹ bà. Hahaha.

-Bà khủng quá à, làm gì có chuyện đó chứ. Bây giờ họ có thể xác định được người phụ nữ sinh bao nhiêu lần đó. Mẹ tui mới hai lần chuẩn luôn mò.

-Vậy thì lạ nè. – tỏ mò thay.

-Thôi đi, chọn quần áo đi. Hihi, nhiều đồ đẹp quá. Có giá nè.

-ừm, có đấy, cậu chọn vừa vừa thôi nhá.

-Ok.

Lệ xem xét từ từng dãy từ quần sang áo rồi đến giày. Nhìn đôi giày búp bê sáng lấp lánh với những hạt cườm trên mặt, trông rất sang trọng, hiếu kỳ muốn sờ thử. Không ngờ nó vừa như in, cô rất thích nhưng nhìn giá, cô hốt hoảng khi nó quá đắt.

-Sao... đôi này... 900k à...

Rin cũng đang xem đồ gần đó, nghe Rin kêu cô đi lại giải thích.

-Yên tâm đi, ở đây họ nói thách đấy, đôi giày đó tôi chỉ trả 200k thôi à.

-thiệt không? – có chút nghi ngờ.

-Thiệt... - lấp bắp.

-Ồ. Vậy cậu chọn được gì chưa?

-Rồi.

Rin tươi tỉnh giờ một túi đồ lên cho lệ xem.

-Oh, có tiền không mà chọn nhiều thế.

-Hehe, tiền thì thiếu gì, đang rảnh thì... mua thôi.

-Hay nha, nhiều tiền đấy, ở đâu ra vậy?

-Thì... tiền từ quán bánh đó.

-Há.

-chọn đi.

-ừ.

Aly cũng đang có mặt trong shop đó, cô đi đôi guốc cao 9 phân, đeo cặp kính râm to che gần hết mặt. Đúng lúc đi ngang qua dãy giày, thấy hai người rất quen thuộc liền dừng lại, hiếu kỳ bỏ nhẹ chiếc kính xuống mũi nhìn.

-Humm, là con bé theo đuổi Ren đây mà, cả cô à đi với Iron nữa chứ. – có vẻ khó chịu, không vui

Cô hắng giọng, kiêu hãnh đứng chống tay cố ý để Rin và Lệ nghe thấy. Nhưng giương như hai người không hề tâm đến Aly, vẫn chăm chú chọn giày khiến Aly càng bức bối.

-Sao thế được.

Aly tức giận, găm gừ găm mạnh chân xuống sàn gây tiếng ồn để Rin và Lệ chú ý.

Tiếng ồn khó chịu khiến Rin phát bực, cau mày quay ngoắt lại xem người đó là ai. Về mặt lại bình thường khi thấy Aly chống tay đấm phía sau, thỉnh thoảng lại đưa tay vót bộ tóc xoắn đuôi thả xõa.

-Humm, hai người ... nhà quê lên phố hả. – cười khinh bỉ, giọng chanh chua.

Rin cười nửa miệng, cũng về coi khinh.

-Hey, tưởng ai, thì ra đuôi nhỏ.

-Thì sao, nghèo còn bày đặt vào shop.

Lệ thấy Aly, cô bắt đầu nghi ngờ về nơi đây.

-Vậy ở đây...

Lệ chưa hỏi xong Rin đã ngắt lời.

-Tại sao bọn tôi không được vào shop chứ. Nghèo mà không được vào sao? – thách thức.

-Hừ... – cười nhoen. Nghèo thì dùng đồ chợ có phải hay không, mua ở đây đắt lắm sợ...

Rin mong chờ câu nói. – Sao?

-Sợ không trả nổi. Hahaha

Rin vẫn về mặt điềm tĩnh, đánh nhẹ mắt sang thấy Lệ đang nghi ngờ, cô liền đáp trả câu nói.

-Ừ ha, bọn tui nghèo mới tới đây, đây là shop rẻ nhất rồi đó, người giàu nhiều tiền như Aly mà... cũng mua ở đây sao?

Câu nói khiến Aly lúng túng còn thêm ngượng bởi quả thật đây là shop rẻ nhất trong thành phố.

-Humm

Aly không cãi được gì, cắn chặt răng vùng vằng bỏ đi.

Lệ lúc này mới an tâm vì cô không cầm tiền mà đồ quá thì cũng chẳng thể mua được.

Khoảng nửa giờ đồng hồ, Aly mới ỡng ẹo đứng chờ người thanh toán hai cái túi sách mới mua.

-Em ơi, tính tiền nhanh cho chị đi.

-Của chị hết 2 triệu rưỡi. – thái độ hết sức tôn trọng.

-Gi, sao mà đắt vậy, hai cái túi này mà đến 2 triệu hả.

-Đây là mốt mới nhập về mà chi, chất liệu cũng rất thích, kiểu dáng thì sang trọng lịch sự.

Aly xiu mặt, về không vui nhưng vẫn miễn cưỡng lấy tiền đưa cho người thanh toán. Đúng lúc Rin cũng sách hai túi đồ thanh toán. Aly bữu môi, thái độ hách dịch, cười khinh một cái.

-Nè, 2 triệu rưỡi hả, đây cầm đi.

Aly cố tình lớn tiếng để Rin bẽ mặt. Nhưng Rin không để tâm, bỏ bơ lười Aly và chỉ quan tâm đến túi đồ của mình khiến Aly càng bức vì nghĩ mình bị coi thường. Và cô cag hoảng hơn khi người làm hóa đơn khen Rin khiêm cô phát ghen.

-Em có con mắt tinh đấy, kiểu này mốt lắm, quanh thành phố chỉ có một cái thôi.

Rin cười nhẹ nhàng, xã giao.

-Vậy ạ.

Người đó đánh mắt nhìn phong cách ăn mặc của Rin rồi mới đánh giá.

-Em đúng là có gu ăn mặc đấy, rất phong cách. Đôi giày đó...

-Ý chị bảo là đôi em đang đi à?

-Ừ, nó chắc phải đến tiền triệu nhĩ.

-Vâng. Đúng rồi.

Aly tròn mắt, há hốc miệng ngạc nhiên khi nghe Rin nói.

Rin vui vẻ dục.

-Thôi chị thanh toán nhanh cho em đi.

-Được rồi.

Người đó bỏ túi đồ ra đưa qua chiếc máy đọc giá tiền rồi mới nói.

-Của em 2 bộ quần áo, 1 đôi giày, 1 cái mũ... tổng thiệt hại là 4 triệu không trăm 30 ngàn .

Aly vô cùng hoảng hốt, cô không ngờ lại nhiều như vậy.

Còn Rin, cô vẫn vẻ mặt tươi tỉnh lấy chiếc thẻ trong cái ví đựng trong chiếc cặp đeo chéo đưa cho người thanh toán.

-Em gửi.

-Thanh toán bằng thẻ à, ok.

Aly trở mắt nhìn chiếc thẻ màu xanh lá từ tay Rin đưa cho người thanh toán tiền hàng.

Rin dặn nhẹ.

-Chị à, bạn em đang trong kia, lát nữa nó ra chứ cứ nói là trăm rưỡi nhá. Tính cả vào của em đi.

-Tại sao?

-Không có gì đâu, chị cứ nói vậy đi.

-Ok. – vui vẻ nhận lời.

Lệ hớn hờ cầm đôi giày lấp lánh đi ra quầy thanh toán.

-Chị chị, cho em gửi tiền.

-Thôi, Tôi trả rồi.

-Há, làm sao được, bao nhiêu vậy.

Người thanh toán gượng gạo nói.

-Trăm rưỡi thôi em à.

-Oh, rẻ ghê. Vậy thì... cậu mua tặng tui cũng được. Hứm - hớ hớ.

-được, phải vậy cho cậu bớt xấu xa đi chứ.

-cậu xấu thì có ý. Còn đồ của cậu...

- Có 400k thôi à.

- Ờ.

- Giờ về thôi.

- Ok

Trước khi ra khỏi, Lệ cũng không quên dừng lại chào Aly.

- Chào đuôi nhỏ, tui về đây. – hớn hờ vì có đôi giày đẹp.

Hai người tung tẩy đi ra trước con mắt hằm hè của Aly.

- Nè nè, cho hỏi đôi đó bao nhiêu tiền.

- Triệu rưỡi đấy chị ạ. Bé này mát tay ghê.

Aly tròn mắt ngạc nhiên và trong đầu cũng có cú nghi ngờ về tiền mà Rin kiếm được, về thân phận của Rin.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thắc Mắc

Vừa sáng hôm chủ nhật, Tam Hồ đã hẹn nhau ở quán bi-a gần trường. Đúng lúc Iron cũng tới đó, họ gặp nhau rồi cùng chơi chung một bàn.

- Rồi, nhường chú mày đi trước một nước.

- Ok.

Iron chỉnh nhẹ chiếc áo sơ mi đen cao cổ, đội ngược chiếc mũ phía sau rồi mới cơ nhăm bắn. Cái hoa tai bạc bên tai trái cậu vừa rung nhẹ thì tiếng cục... một viên bi trắng vào lỗ căng đét.

- Wo... tuyệt, màn hình phẳng ghê.

Iron hãnh diện, lên mặt.

- Bình thường thôi mà.

Bỗng tiếng gọi từ xa vọng đến.

- Nè Iron...

Cả 4 người hiếu kỳ quay theo phía tiếng gọi. Hani phấn khởi.

- Oh, Rin... vào đây chơi chung. Hứm.

Ji cười nhẹ.

- Có vấn đề rồi nhe, tự nhiên đến đây giờ này.

Rin chạy lại với bộ đồng phục trường học, chạy vù lại.

- Iron, hỏi cái.

Iron lắc nhẹ đầu.

- Không thể tin được, cậu có phải con gái không nữa.

-Chào các huynh.

Kun hỏi.

-Đi đâu đấy sư đệ.

-May quá, có các anh ở đây cũng dễ hỏi.

Iron hiểu kì.

-Sao đây gây con.

-Cho tôi hỏi chuyện... về Ren được không?

Iron thở nhẹ rồi nghiêm mặt cúi nhẹ người, cảm chắc thanh cơ bắn một phát... rọc... một viên bi vào lỗ.

-Ok thôi. Hỏi đi.

-Chuyện chiếc chậu hoa lần trước...

-Chạy hoa tuyết rơi vào cậu chứ gì?

-ừm. Ren liên quan gì đến chuyện này.

Iron hếch hai vai, thái độ thản nhiên.

-Liên quan thì cũng có chút liên quan nhưng mà... là để giúp cậu đó.

Vừa nói vừa nghiêng mình bắn một viên bi tiếp theo vào lỗ.

-Cậu biết hết à.

-Lần đó là đám con Du muốn hại cậu chứ sao?

-Vậy... lúc đó Ren nghĩ ra làm gì...?

-Đơn giản là... muốn xem cậu như thế nào thôi. Cậu ta mà không ra tay thì... không biết như thế nào nữa.

Rin ngơ ngác, khó hiểu.

-Làm sao?

Iron kiên nhẫn kể lại sự việc cậu đã thấy hôm đó. Cả Tam Hồ cũng chú ý lắng nghe.

“Rin và Min vừa đi vừa nói chuyện dưới sân trường. Du và đám bạn đã ở sẵn trên tầng 3 và chỉ đợi Rin đi qua là thả chậu hoa rơi xuống coi như cảnh cáo. Lúc đó, Ren đã thấy, cậu nhanh lẹ lấy viên đá nhỏ ném trúng Min để Min ngẩng lên và thấy chậu hoa đang rơi xuống chỗ Rin.

-Há, cẩn thận đấy.

Min nganh chóng kéo Rin sang một bên để chậu hoa đó rơi vỡ tan xuống đất. Du và đám bạn hốt hoảng khi thấy Ren đang hướng ánh mắt lạnh lùng về phía mình.

-Há...

Cả đám sợ hãi lên lên rồi khỏi. Ren đi lại, cố tình ngoái xuống nhìn vì muốn xem người bên dưới có chuyện gì không nhưng chỉ gặp ánh mắt tức giận và sự hiểu nhầm của Rin”.

Rin chột dạ.

-Hừ. Sao... sao lại...

-chứ sao?

-Chứ không phải là...

-Đúng không phải vì cậu ta ghét hay căm thì gì cậu đâu.

Iron nói xong, tiếp tục cúi nhẹ bắn nhưng lần này viên bi đã lệch, đi ra bên ngoài lỗ.

Hani hô lên.

-Oh, đến lượt tao rồi. Hehe.

Ji cười nhạt.

-Chỉ vậy là nhanh thôi. Rin à, thực ra anh thấy Ren... không có xấu như em nghĩ đâu.

-Há.

-cậu ta nghĩa khí lắm đấy. Về bên ngoài thì lạnh lùng nhưng để ý thì thấy Ren... cũng rất quan tâm đến người khác ấy chứ.

Rin cười nhạt.

-Làm gì có chứ.

Iron sầm mặt, vẻ mặt tỏ ra nguy hiểm.

-Sao lại không chứ, tôi thấy Ren đã thay đổi một chút rồi đó, từ khi gặp cậu.

-Há.

-Ánh mắt bớt lạnh lùng và biết quan tâm bạn bè nhiều hơn trước.

-vậy thì sao? Chẳng lẽ do tui kích động.

-Có thể chứ.

Rin không tin vào điều Iron nói nhưng những việc Ren làm lại khiến cô không thể không để ý. “chẳng lẽ...”

Hani cắt ngang mạch suy nghĩ.

-Sur đệ huynh đúng là đào hoa mà, nhiều người thích quá đi.

Xoa nhẹ đầu Rin.

Cả đám hiểu kỳ.

-Ai. - đồng thanh.

-Hoàng.

-Há... đừng nói là cái tên Hoàng...hùng hổ đó hả.

Rin chợt nhớ ra.

-Hoàng... anh Hoàng về sinh há..

Cả đám cười phá lên.

-Biệt danh hay dữ dội.

-Gi chứ, cứ đùa đệ.

-Đùa gì, Rin như thế này sư huynh còn thích nữa là. Hềh.

-Thôi đi. Giả dối. Hừm.

Cố tình tỏ thái độ tức giận để lấy cớ rời khỏi đó. Tam Hổ và Iron cũng phải phì cười trước thái độ đó.

-Trông nó tức giận hài quá cơ.

-Ồ, thường thấy điềm tĩnh quen rồi nhưng hình như cứ nhắc đến Ren con bé lại không thể kiềm chế được, thấy đúng không các huynh đệ.

Ji đồng tình với ý kiến của Kun.

-Tao tán thành, gặp vấn đề gì đó không chút cau mày, phải gọi là rất bản lĩnh nhưng khi gặp Ren thì... haha

- Chẳng lẽ đệ ta ghét Ren vậy à.

Iron lắc đầu, chép miệng.

- Chưa chắc, mà có thể là... – về mặt tỏ ra nguy hiểm. Là... Rin có cảm tình với Ren thì sao?

- Hừm, cũng có lý tuy % không cao.

- Ừm, xem đôi này cũng được đấy chứ. Thực ra còn hơn là Rin đi với Min. Tao không thích tên này.

- Why... – Iron tò mò.

- Nhiều thứ linh tinh lắm.

- Oh.

Cả 4 người tiếp tục vừa chơi vừa tán chuyện.

Aly được ngày nghỉ là bù đầu vào mấy shop quần áo. Cô sách một đồng đồ ra khỏi quán nhưng vẫn đề bụng chuyện hôm trước gặp Rin, trong khi cô cầu nhàu vì 2 triệu mà Rin thì thắng tay đưa hẳn 4 triệu lận.

Ngoài trời bỗng chốc xám xịt, mây che khuất mặt trời từ bao giờ không biết. Không khí ẩm, mát tràn ngập đường phố làm dịu đi cái bụi bặm trên đường.

Ren từ quán karaoke đi ra, mắt luôn chú ý cảnh giác. Sấm chớp đã nổi lên nhưng Ren vẫn khuôn mặt lạnh tanh từng bước đi trên vỉa hè. Gió thổi mạnh dần lên, con người nháo nhác rủ nhau tìm chỗ trú.

Vết thương sau bả vai đã được sơ cứu nhưng miệng vết thương vẫn chưa liền khiến cậu đau đớn. Cậu ôm nhẹ bên vai bị thương, đứng ra vệ đường định bắt chiếc taxi về bởi cậu chưa thể lái xe. Cậu cúi xuống đất rò ngẩng lên bất chợt nhìn thấy Rin bên kia đường, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại. Nhưng điều không thể ngờ là có người đang theo dõi phía sau Rin. Hẳn lấp sau một góc tường, nơi ít người để ý thấy, nhân cơ hội Rin quay lưng lại, hắn rút chiếc súng laser nhắm thẳng vào Rin. Rin vẫn mãi miết nói chuyện điện thoại không biết có người theo dõi phía sau. Có việc gì đó khiến cô rất vui, bỗng Ren xuất hiện trước mặt. Cô chưa kịp phản ứng thì Ren đã bám lấy vai. Cậu nhanh chóng quay người Rin lại để lưng mình chắn tia laser và vô tình làm chiếc điện thoại của Rin rơi xuống vỡ tan. Trời bắt đầu đổ mưa.

Rin không hiểu chuyện, cô kinh hoàng khi chiếc điện thoại rơi ngay dưới chân mình. Cô ngờ người một lúc mới hỏi.

- Cậu... cậu làm gì vậy. – hét lên.

Rin đẩy mạnh Ren ra ngoài mà không biết Ren đã vì mình mà bị thương. Hai vết thương cùng một chỗ càng đau đớn, đau nhức đến tận xương tủy nhưng Ren vẫn cắn chặt răng, không cau mày trước Rin, tỏ ra không có chuyện gì.

- Có gì đâu thích thì tôi đền cho chiếc điện thoại mới. – giọng như bình thường.

Sự bức tức dâng lên, cô cảm thấy bị chơi đùa và chỉ muốn đánh Ren một trận nhưng nay đang có chuyện vui nên cô không chấp. Chỉ tỏ thái độ tức giận bỏ đi.

Đội Rin đi khỏi Ren mới nhớ, ôm bả vai rồi quay về sau nhưng đã không còn thấy dấu tích của tên đó. Trong lòng thật bất an khi nghĩ đến Rin.

Trong ngôi biệt thự nguy nga như cung điện, đang tấp nập người chạy ra chạy vào dù trời đang đổ mưa rất to. Có vẻ gia đình tiếp khách rất quan trọng.

Nước mưa đang chảy xuống tấm cửa kính phòng Ren, thỉnh thoảng có tia chớp lóe sáng cả vào gian phòng.

Ren ngồi im, cời trần để Iron sát thuốc và băng vết thương đang loét ra.

- Cậu hơi bị max liệu rồi đấy.

- Há.

- Sao cậu không nói cho cậu ta biết vết thương.

- Hừ. - cười nhạt. Nam nhi mà, đâu cần... với lại... có thể cậu ta bị bắn là vì tôi.

- Why?

- Có người phát hiện ra tôi là số 17 rồi.

Bình thường Iron hay cười nói nhưng trong công việc thì vô cùng nghiêm túc.

-Cái gì? – lo lắng, bất an.

-Hắn đã gọi cho tôi và hắn là thám tử mật báo. Nhưng tôi nghĩ hắn sẽ không nói nhiều với ai đâu vì nghề nghiệp mà.

-Hắn... là người của BIP?

-Có lẽ. Hắn đòi kí hiệu.

-Chứ không đòi bản đồ sao?

-Ừm. Vậy lạ nha, why not?

-Cũng không biết hắn như thế nào nữa.

Iron đòi ngay chủ đề.

-Mà nè, nay nhà cậu có khách vip à, hứm.

-Có lẽ vậy, tôi không quan tâm đến mấy chuyện đó.

-cậu vẫn lạnh nhạt với mọi bố mẹ à?

-Mẹ nào chứ...

-Không chấp nhận sao? Hứm.

Ren thở dài.

-Không thể nào?

-Tại sao không nói là never hả?

-Vì... - vừa nói vừa nghĩ.

-Vì cậu sợ sẽ có ngày cậu nhận người đó là mẹ đúng không? – khẳng định.

-Làm gì có chứ. - phủ nhận ngay. Sao nghĩ vậy, tôi... không bao giờ. Ok.

-Hey, chịu rồi.

-Bố mẹ cậu sao?

-Thì vẫn mỗi người một nơi, chắc bao giờ anh với chị dâu về thì ... chắc bố mẹ tui mới trở lại mất.

Ren cười nhẹ, thái độ cảm thông cho hoàn cảnh của Iron.

-Thế mà... cậu vẫn nhiều tiền mà xài đấy.

-Sướng vậy đấy, cả hai bố mẹ mỗi tháng thì nhau gửi tiền về, không sướng sao được. – cười trên vẻ mặt chán nản, buồn thiu.

Câu nói trái ngược. Dù Iron được gửi rất nhiều tiền nhưng cậu thực sự không thấy vui bởi không có tình cảm của bố mẹ. Chuyện mà Iron thích sang nhà Ren bởi Ren có đủ bố mẹ thương yêu nhưng tiếc thay cậu ta quá cố chấp nên không biết quý trọng tình cảm mà mình đang có. Iron nhìn Ren rồi thở dài.

-Hey...

Ren hỏi lịch đi.

-Nè, cậu với cô nàng đánh đá sao rồi.

-Ài? Lệ á... kết thúc.

-Đơn giản vậy sao?

Thái độ Iron thay đổi, một sự tiếc nuối dâng trào.

-Ừ. Tuy đơn giản nhưng... nó lại không đơn giản đâu.

-Ay za, Iron cũng nghĩ sâu xa vậy cơ đấy. Quả thật cũng không đơn giản.

- Cậu thấy không?

- Thấy chứ. Không đơn giản ở chỗ cậu bạn Iron tươi cười của tôi vì chuyện đó mà luôn thấy áy náy buồn rầu đúng không?

- Đâu... đâu có chứ. - phủ nhận ngay.

- Trối sao, mình chơi với nhau bao lâu rồi chẳng nhẽ tôi không biết. Hừm.

- Hừm, cậu thì biết gì, chỉ giỏi lảng nhăng thôi.

Aly trở mặt, vô cùng kinh ngạc khi người đứng trước mình là Việt.

- Việt... sao lại là cậu.

Việt cười nhẹ.

- Hey, thường thì gọi bạn nhưng... nghe gọi anh cũng vui lắm đó em... haha... - giễu cợt Aly.

- Hừ, đúng là đồ biến thái mà. – khó chịu.

- Vậy thì thôi đi.

Cậu vờ tự ái, đứng giậ sang một bên.

- Áy, đùa vài câu gì mà nóng thế. - nịnh nọt. Cho tui ... đứng ké với, có xe tui đi liền.

Bỗng tiếng sấm rầm... một cái, Aly giật mình sợ hãi đứng sát vào Việt.

- Á...

Việt ngờ ngàng nhìn cô gái đang nép bên cạnh mình mà khó hiểu.

“ thường thì chưa ngoa nhưng lúc bà co già sợ hãi cũng dễ thương lắm chứ”

- Ê, cô em, đang ngoài đường ấy nha. Tui biết là tui có sức hấp dẫn nhưng không cần thế đâu.

Aly tức giận, đẩy Việt ra, đá ngay vào chân làm việt đau, vừa ôm chân vừa kêu la.

- Ay za...

- Nghĩ sao vậy. Cậu tưởng cậu ngon lắm à. – thái độ kiêu căng, gất lên.

- Thế sao còn bám vào tôi.

- Ai thèm chứ.

Aly ngượng ngừng lùi lại mấy bước.

Việt tò mò.

- Mà sao... tiếng sấm sét nhỏ vậy mà cũng sợ vậy?

- Ờ vì... có chút ám ảnh nhỏ.

- Hey, mấy người nhìn thì giàu có mà sao nhiều bệnh vậy. Ám ảnh gì. – quan tâm thật lòng.

- mấy năm trước, khi tôi còn nhỏ, lúc đó cũng rất thích mưa sấm...

Việt chỉ tay mấy cái túi Aly đang cầm, nói leo.

- Thì ra thói quen từ hồi còn nhí rồi.

- Đúng hôm trời mưa gió, sấm chớp, tôi và bà bà đi cùng. Bởi bà rất chiều tôi nên bà cũng dẫn tôi đi, tôi thích thứ gì bà mua cho thứ đấy. - giọng vui vẻ.

- Oh, được chiều thế bảo sao ...

- Nhưng chỉ vì hôm đó sấm chớp ừn ừn... - hạ dần giọng. Khi ô tô của tôi đi trên đường, sét đã đánh trúng vào cái cây to bên đường, nó đổ đè ngang xe

tôi. Bà tôi vì bảo vệ tôi nên...

Nói đến đây giọng Aly nghẹn lại, ánh mắt đầy sự hoảng loạn.

-Oh, so ry, tôi không nên hỏi chuyện buồn này... – không tỏ ra một chút cảm thông.

-Hey, không sao đâu. – tâm trạng thoải mái. Mọi việc qua lâu rồi mà.

Việt gật gật đồng tình.

-Ok. Vậy ... bà cậu mất lâu chưa? – hỏi từ từ.

-Ừ... à há, nói cái gì đấy, bà tôi mất hồi nào? – lớn tiếng.

-Thì vừa bảo ...

-Đó là bà tôi bị gãy chân còn tôi đây này, suýt mất mạng

Việt thờ ơ mạnh.

-Vậy cậu đã chết chưa?

Aly tức giận đá một cú vào chân Việt.

-Nói gì vậy, tôi mà chết thì ai đứng đây. Đúng là... biến thái quá mà.

Tiếng chớp lại léo lên khiến Aly sợ hãi nhưng cô không giám đứng sát Việt bởi cô vừa đá cậu ta một cú.

Dù Việt không ưa Aly nhưng thấy sự sợ hãi, yếu đuối trên khuôn mặt làm Việt lay động. Cậu tỏ ra ga lăng, đi lại khoác vai Aly kéo sát vào người mình như muốn che chở. Còn Aly, ngớ ngàng nhìn Việt, ánh mắt thân thiện vô cùng.

“Cậu ta... tốt như vậy ư...?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Nhiệm Vụ Thất Bại

Trong căn cứ VQC, tên đội trưởng VQC1 đang đứng từ trên nhìn xuống chỗ xưởng sản xuất vũ khí. Mọi thiết bị và dây chuyền hiện đại, vũ khí chế tạo rất tin xảo và tỉ mỉ. Ánh đèn xanh đỏ sáng nhoáng trong không gian rộng rãi.

Aphia và những người có cấp tron căn cứ đang tiếp tục cuộc họp còn đang dang dở về robot mất đồ. Nhà nghiên cứu khoa học đứng phía đầu, trước màn hình cảm ứng rộng đang lơ lửng trên không.

-Như mọi người đã thấy, chiếc súng virus này cấu tạo như chiếc súng lục, chỉ được 6 phút. Khi bắn trúng robot nó sẽ mang virus đến hệ thống máy kích thích sự tự hủy diệt của chúng. Tôi đã thử trên mô hình robot... nhưng cần phải áp dụng thực tế sẽ biết được hiệu quả của nó.

Ông ta nhét một bao có 6 viên đạn tròn vào chiếc súng kỳ lạ rồi nhắm.

-Sử dụng cũng rất đơn giản. Đó là ưu điểm.

Aphia súng sừng đứng dậy khỏi ghế.

-tốt.

Mấy người ngồi đó họp ai cũng mừng ra mặt nhưng nụ cười tắt hẳn khi nhà nghiên cứu nói tiếp.

-Nhưng... vẫn còn nhược điểm... loại súng này chỉ dùng cho số ít, còn... đám robot mà đông thì... trở tay không kịp.

Aphia và cả những người ngồi họp cau mày, lo lắng, quay sang bàn tán.

- Vậy phải làm sao?

- Loại vũ khí tiêu diệt lớn vẫn đang trong tiến trình nghiên cứu.

- Theo như ông nói những con robot đó... lắp đặt giống như máy tính đúng không? Vậy tại sao không tìm đến máy chủ để hủy hoại tất cả bọn chúng.

Nhà nghiên cứu thờ dài.

- Hey, điều này tôi cũng nghĩ đến nhưng... mà ở đâu chứ, chúng ta đều không biết.

Aphia nóng giận đập tay xuống bàn.

- Tức thật, BIP đã có 2 tấm bản đồ rồi, nếu để chúng lấy nốt tấm bản đồ chỗ chúng ta và cả miếng đã cất giấu kia nữa thì chắc... chúng sẽ lấy được năng lượng hủy diệt mất. Robot làm hạt nhân đã xong rồi, giờ mà hấn tìm kiếm được năng lượng hủy diệt thì...

- Aphia, yên tâm, trước khi chuyện đó xảy ra chúng ta sẽ tìm lại tấm bản đồ còn lại và cả ký hiệu bản đồ nữa, phải tìm thấy trước BIP thì chúng ta có thể phá hủy năng lượng đó rồi.

Nghe những câu an ủi Aphia mới thấy an tâm một chút.

- À, lưu ý, phải cho những tay súng thiện xạ mới hạn chế được số lượng đạn dùng.

Aphia dừng lại suy nghĩ.

- Vậy... các chữ số được không?

Mọi người bàn tán rồi đưa ra ý kiến.

- Rất được. – dứt khoát.

- Không được, chúng còn trẻ tuổi, liệu có thể chống lại ...

- Ấy ông đừng quên chúng là các chữ số đã được huấn luyện kỹ càng cũng giống như sát thủ chúng ta thôi.

- Nhưng ...

- Thôi thôi những việc kia gác lại một bên đi, lo vụ này trước đã, vụ này liên quan lớn tới cuộc sống của người dân cũng như của căn cứ chúng ta đó.

Aphia gật đầu đồng tình.

- Đúng vậy. Liên thông với Nhà nước và cả nước ngoài dừng tạm thời dừng lại đi. Trước tiên mọi người hãy điều tra về thứ tạo ra robot và nơi để phá hủy nó.

- Vậy còn kí hiệu bản đồ.

- Chờ cơ hội thích hợp ta sẽ đích thân đi lấy nó.

- Nó thực ra là ở đâu...

Aphia yên lặng không nói, cố ý giữ bí mật. Ông chuyển ngay chủ đề.

- Gọi mấy chữ số vào đây, ta có việc giao.

Một lát sau, cả 3 Số đã có mặt trước các đại biểu trong phòng họp. Số 24 cố tình hỏi chuyện để không khí bớt căng thẳng.

- Có chuyện gì không thủ lĩnh.

Aphia nghiêm túc.

- Các cháu... nhận nhiệm vụ đây.

Cả 3 số nhìn nhau rồi không hẹn mà cùng gật đầu.

- Hãy đi thí nghiệm súng này cho ta. Nhớ, không để lại dấu tích cho BIP biết.

Số 13 và 17 ra khỏi phòng họp để Số 24 ở trong đó. Vừa ra đến ngoài, Tổ trưởng VQC1 đang đi đến, khuôn mặt tỏ ra nguy hiểm. Ông ta cầm vào vai Số 17, cố ý nắm mạnh roo8f hỏi

-Số 17, cậu vất vả rồi.

Số 17 đau đớn nhưng cậu cố chịu đựng, cắn chặt răng để mình không cau mày trước tên đội trưởng đầy sự nghi ngờ này. Số 13 đứng cạnh lo lắng thay biết Số 17 đang rất đau đớn liền nhanh chóng gạt tay tên đội trưởng đó khỏi người số 17, lớn tiếng quát.

-Ông định làm gì đây?

Tên đó vờ như không có chuyện gì, vẻ mặt nghiêm túc.

-Không có gì. Tôi chỉ hỏi thăm vậy thôi.

Nói xong chỉ một động tác cúi chào nhẹ rồi đi ngay trước hai cặp mắt đầy nghi ngờ của Số 13 và 17. Đội tên đó đi khỏi, Số 17 mới cau chân mày, tay bấm nhẹ bả vai.

-Cậu không sao chứ?

Số 17 cắn chặt răng, gạt nhẹ.

-Không sao? Tôi vẫn ổn. Chỉ tê tái chút thôi.

Số 13 nhìn anh bạn đứng cạnh với đầy sự lo lắng.

-Chúng ta... làm nhiệm vụ thôi.

-Cậu chắc được chứ.

-Ok, được. - cố gắng tỏ ra không vấn đề gì.

-Cẩn thận đấy.

Đúng 8 giờ, Số 13 và số 17 đã có mặt tại nhà kho 123 của BIP. Nơi đây cũng là một trong số những nơi nổi liền với căn cứ chính của BIP nhưng Số 13 vẫn chưa tìm thấy. Hai người cùng một vài thuộc hạ trong căn cứ nấp bên ngoài, chỗ đám cỏ xanh rì, um tùm. Số 13 ra hiệu cho đám thuộc hạ cùng đi vào trong nhà kho. Nhà kho toàn bộ bọc bằng sắt thép, cánh cửa đóng kín, khóa bên ngoài.

-Phải mở nó ra.

Số 17 nén nút, bước chân nhẹ nhàng đi cùng Số 17.

-Để tôi mở khóa.

-Ok. Cẩn thận đấy.

Số 17 dè chừng, ánh mắt nhìn xung quanh để cảnh giác rồi lấy chiếc chìa khóa đa năng trong người mở khóa. Thật dễ dàng mở khóa đối với trình thám xuất sắc. Tiếng tạch... chiếc khóa bật ra, rơi xuống dưới đất.

-Oh ye. Được.

Cả đám mừng ra mặt.

-Đi thôi.

Số 13 thận trọng mở cánh cửa nhà kho, bên trong một màu đen tối bao trùm, cùng lắm chỉ nhìn thấy chút ánh sáng từ cột đèn cao áp từ ngoài đường chói vào.

-Nơi đây bốc mùi gì đấy.

-Mùi... của kim loại.

-Kim loại á.

Số 13 bật chiếc đèn chip nhỏ trên cái vòng da đeo trên tay làm sáng cả một vùng. Cả đám người thận trọng đi từng bước nhẹ nhàng vào bên sâu bên trong. Càng vào thì mùi kim loại càng nặng. Bỗng tiếng phích... khiến họ giật mình.

-Há...

Đôi mắt đỏ lờm sáng lên trong không gian tĩnh lặng và hoang vắng trông thật đáng sợ. Số 13 nhận ra ngay.

-Nó... chính là robot mắt đỏ đấy.

Cả đám hốt hoảng, nhanh chóng nhảy lộn sang một bên để né những phát đạn của con robot đó. Ánh đèn bỗng bật sáng trưng khiến đám thuộc hạ VQC chói mắt.

Dưới ánh sáng đèn, họ thấy hai chiếc xe và khoảng chừng 5 con robot đang đứng quanh đó. Tiếp sau là cả một đám người áo đen lực lưỡng nhảy ra từ sau mấy thùng xốp trắng. Tiếng cười vang dội chắc là của tên cầm đầu.

-Hahaha. Các mày tự xa đầu vào lưới hả. Haha. – cười một vẻ miễn cưỡng.

Số 13 thở dài.

-Phải gọi là bọn mày chứ, các mày lag cái gì. Đúng là ít học.

Tên do ngờ người suy nghĩ lại.

-Ừ ha. Mày giỏi đấy hay dậy tao đi. – thái độ hài hước.

-Được thôi.

Tên thuộc hạ đứng cạnh gầy nhẹ.

-Đại ca làm gì vậy? – nói nhỏ.

Tên đó chắc ra mình vừa nói một câu rất phi lý, liền nghiêm túc nói lại.

-Hum, đấy là tao nói đùa thôi. Bọn mày đã đến đây thì chịu chết đi.

Số 13 đổi ngay thái độ.

-Các anh em cẩn thận, quân mình ít hơn tụi nó. Cẩn thận đấy.

Cả đám người áo đen, trên ngực dòng chữ TOP đang chạy lại tấn công họ.

-Cẩn thận đấy. - Số 17 lớn tiếng.

Hai bên lại có cuộc đánh lộn. Số 17 ngồi xuống, nhanh chóng lia chân một vòng ngang ngã mấy tên rồi đứng phất dậy, nhảy lên đá liên tục hai tên khiến chúng ngã ngửa về sau.

Iron sử dụng đòn tay là chủ yếu. Cậu giơ cú đấm mạnh mẽ đánh ngửa từ tên. Một tên áo đen nà đó chạy lại ôm ngang bụng Iron ý định cản cậu lại, Iron nhanh chóng húc mấy phát vào bụng hắn, giáng một cú cùi trỏ thẳng lưng làm hắn khụy xuống.

-Hạ...ạ....

Đồng thời lấy lưng tên đó làm bàn đạp nhảy lên đá liên tục mấy tên ở phía trước. Đám thuộc hạ VQC cũng đang tích cực đỡ đòn chống trả. Nhưng người TOP đông gấp 2 lần so với VQC khiến họ khó đỡ.

-Số 17, tình hình này... rút thôi.

Iron vừa nói vừa đá bay một tên ngã oạch đổ mấy thùng xốp.

-Chúng bao vây đông quá, thoát sao... – lo lắng.

Một trong số những thuộc hạ đi cùng Số 17 lên tiếng.

-13, 17, hai người chạy trước đi, chúng tôi sẽ cản bọn chúng lại.

Số 17 từ chối thẳng thừng.

-Không được. Đi thì cùng đi. - rất cương quyết.

Một người khác trong đám thuộc hạ lên tiếng.

-Đừng, hai người quan trọng hơn. Chúng tôi đã hứa với Aphia nhất định phải bảo vệ hai cậu. Nhanh đi đi.

Số 13 chần chừ.

-Không thể, lần nào tôi bỏ các anh được.

- Yên tâm, người họ cần bắt là hai người chứ bọn tôi hề hấn gì. Cùng lắm chúng chỉ bắt giam thôi.

- Nhưng ...

- Không nhưng gì hết, chạy mau.

Số 13 và 17 nhìn nhau, trong lúc cấp bách này không thể nghĩ được gì nữa liền cùng nhau xông ra ngoài vòng vây.

- Yên tâm, tôi sẽ quay lại cứu mọi người. – Iron nói trong sự mỉa mai.

- Ok. Tôi chờ các cậu. Giờ thì chạy đi.

Người đó hô.

- Anh em, giữ chân bọn người này lại. - lớn tiếng, dứt khoát.

Cả đám thuộc hạ VQC đứng dồn vào nhảy càn đảm người TOP lại để Số 13 và 17 thuận lợi chạy ra ngoài. Số 13 và 17 bất đắc dĩ phải chạy khỏi đó. Nhưng ra đến cánh cửa sắt, Số 17 vẫn quay đầu lại nhìn đám người của mình một nỗi bất an.

- Đi thôi. Ra chỗ xe đi.

Hai người cùng lướt nhanh trên đôi giày patin nhưng TOP không tha cho họ, vẫn phái người đuổi theo. Một chiếc ô tô với hai tên áo đen mặt đen thui đang lái xe đuổi theo hai người phía trước.

Chỉ D ngồi vắt vẻo trên cành cây gần đấy, từ từ đánh mắt nhìn xuống hai con người đang chạy trốn.

Số 13 nhìn chiếc xe đang đuổi theo cùng hai con robot mắt đỏ cũng đang chạy theo phía sau. Hai con robot chạy lên vượt cái xe đó, giờ ngồi súng chĩa thẳng vào Số 13 và 17.

- Cẩn thận đấy.

Số 17 hét hoảng báo hiệu cho số 13.

Một tia lazer bắn thẳng đến chỗ Số 13, cậu nghiêng người, nhấc một chân né nhẹ. Sau đó là cả chục tia lazer đỏ lờ lờ lao thẳng đến chỗ hai người. Số 17 và 13 phản ứng nhanh, nghiêng ngã, tránh né những tia lazer đang phóng thẳng đến ngày càng nhiều.

- Cẩn thận.

Số 17 lấy tinh thần, uốn người về sau nhảy lộn một vòng để tránh hai tia lazer đang bắn thẳng tới, đồng thời rút cây súng chuẩn bị sẵn bên người bắn một viên đạn vào một con robot. Nó bị trúng đạn, rec...rec mấy tiếng rồi như bị chập điện, nó run rẩy rồi vỡ tung ra. Số 17 chạm hai chân xuống đất một cách an toàn và tiếp tục lướt đều trên đôi patin.

Số 13 đang chạy, đánh mắt nhìn lên cành cây trên đầu, cậu nhảy lên, hai chân kẹp vào cành cây, để người lơ lửng ra sau, nhanh chóng rút khẩu súng bắn thẳng giữa đầu con robot còn lại rồi đáp xuống đất tiếng kịch... bánh patin vẫn chuyển động, quay người cố ý đi lùi để xem sự hủy của robot.

- Haha, hay...

Nói xong quay nhảy lại, nhún nhẹ người chạy nhanh để đuổi kịp số 17. Chiếc xe đen kịt, bóng loáng, ánh đèn pha ô tô chiếu thẳng tới chỗ hai người đang chạy, đột ngột gấp phanh quay đầu xe lại.

Tiếng nói trong xe vọng ra khi Số 13 và 17 chạy đến.

- Lên xe.

Số 13 qua cũng biết đó là xe của mình vừa đi dù không biết ai đang lái nhưng buộc phải nhào lên.

- Đi thôi. - mỉa mai.

Hai anh chàng vẫn mãi mong quay lại nhìn chiếc xe vẫn đang đuổi theo qua tấm cửa kín ô tô.

- Chúng vẫn đuổi theo.

- Làm sao đây.

Cả hai quên luôn cả người lái xe đến khi tiếng nói người đó cất lên họ mới ngớ ngàng.

- Mấy người khai lo. - rất điềm tĩnh.

Số 13 tròn mắt ngỡ ngàng.

-Hó, là... Chữ D.

Chữ D cười nhẹ, nhìn Số 13 qua tấm gương trước xe.

-Sao vậy, ngạc nhiên quá à.

-Sao... sao cậu lại...

-Không biết, thấy mọi người gặp nguy hiểm tự nhiên hứng lên giúp thôi.

-Oh, đa tạ.

-Nhàm

Số 17 vẫn yên lặng nhìn Chữ D mà không nói bất cứ lời nào.

Chiếc xe phía sau vẫn đuổi theo họ. Chữ D lái xe ra tận đường lớn khu đô thị đông người nhằm cắt đuôi chiếc xe phía sau nhưng không thể ngờ người lái chiếc xe đó vẫn đuổi kịp.

-Chữ D, cậu lái xe cừ phết đấy.

-Hừ, bình thường thôi mà.

-Nhưng... khen vậy thôi, vẫn thua tôi.

-Humm

Chữ D tiếp tục lái xe vào con đường vắng vẻ chỉ có mặt đường lớn và cây cối. Nhưng bất lợi hơn là con đường rất nhiều đường quẹo.

-Tìm cách để thoát khỏi chúng đi chứ.

Chữ D đánh mắt quan sát hai bên đường, chú ý thấy một đường ngoặt, hai bên đường toàn bụi cây um tùm. Ý nghĩ kéo ra trong đầu, Chữ D đạp ga nhanh đến chỗ đường ngoặt đó.

-Hai người cứ ở yên đây để tôi.

Cô lái xe rạp bên bụi cây để chiếc xe phía sau không thể nhìn thấy, thao diễn an toàn rồi rời khỏi xe.

-Ở trong đây.

Số 17 giương như biết Chữ D định làm gì liền lớn tiếng ngăn cản.

-Đừng mà, nguy hiểm – lo lắng hết sức.

Số 13 tò mò, cậu cũng chưa nghĩ ra Chữ D định làm gì.

Chiếc xe phía sau vẫn đuổi theo, bất giác khi không thấy chiếc xe chở số 13 và 17 nên hai người trong xe phóng nhanh đến chỗ đường vòng. Bỗng một người từ chỗ đường vòng đột ngột đứng ra giữa đường, ánh mắt ngoan cường nhìn thẳng hai người đang lái xe. Họ nhận ra ngay là Chữ D, họ hốt hoảng lệch tay lái vì không dám trúng Chữ D nên đâm thẳng vào bụi dậm bên đường.

Chữ D vẫn ánh mắt ngoan cường mà lạnh lùng, để ý hai người trong xe.

-Các người... rất trung thành tôi sẽ nhớ hai người đã bảo vệ tôi. Cảm ơn. – có vẻ rất cảm kích.

Hết câu cô quay lại trong xe mà Số 13 và 17 đang ngồi.

Số 13 ngậy người nhìn Chữ D, một cách ngưỡng mộ.

-Woa. - Số 13 tròn mắt. Không hổ danh chữ D. Quá liều đấy.

Chữ D cười nhẹ.

-Chỉ là hi hữu thôi. Nếu họ không biết tôi hay họ là người của BIP thì chắc tôi cũng không ung dung thế này được.

Số 17 lúc này mới lên tiếng.

-Cậu đâu nhất thiết phải liều vậy, cậu biết rất nguy hiểm không?

Chữ D ngớ ngàng khi thấy vẻ lo lắng của Số 17.

-Huh, cậu... lo cho tôi sao?

-Tôi...

Số 13 nói chen.

-Trà vậy, cậu vừa ra ngoài ông bạn này của tôi sốt hết cả ruột lên rồi đấy.

-Há. – khó hiểu.

Chữ D lái xe đến một ngã tư tối om không ánh đèn, cùng lắm chỉ có ánh trăng mờ nhạt lấp lửng trên bầu trời.

-Sao dừng ở đây? - Số 13 hỏi.

-Tôi với các cậu mỗi người một chí hướng nên tôi đi đường tôi, hai người cũng đi đường hai người đi.

Vừa nói xong Chữ D ra ngay khỏi xe.

Số 17 mãi vội mở cửa chạy ra.

-Từ từ, đừng đi mà.

Chữ D không nghe, cô đập chân khởi động đôi giày nội lực dưới chân rồi nhún người bay lên một cách oai vệ.

-Từ đã.

Số 17 chưa kịp nói cảm ơn thì Chữ D đã đi mất, chỉ còn thấy cái bóng lướt từ ngọn cây này sang ngọn cây khác. Cậu chỉ đứng đó nhìn một vẻ tiếc nuối.

Số 13 vỗ nhẹ vai.

-Người ta đi rồi, nhìn làm gì nữa. Có vẻ như Ren của chúng ta đã thích Chữ D mất rồi.

-Linh tinh gì đấy, đơn giản là chỉ muốn cảm ơn thôi mà.

-Chữ D theo tôi biết thì... cô ta không cần nhận lời cảm ơn từ bất cứ ai đâu.

-Sao?

-Vậy còn cô bạn bé nhỏ của tôi ở trường học?

-Sao?

-Cậu đừng có mới nói cũ nhá.

Số 17 thở dài trên nét mặt đầy lo âu.

-Nhưng... quả thật hai người có tính cũng là giống nhau.

-Oh, thì ra Số 17 đang mong cô bạn của tôi với Chữ D là một người đấy mà.

-Thôi rồi, cứ cho là vậy đi. Giờ thì sao?

-Giờ... – lúng túng vừa nói vừa nghĩ. Giờ về căn cứ thôi. Lại báo tin mừng là chúng ta đã thất bại. – nhún hai vai.

Cả hai nhìn nhau cùng cười một cách miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Vết Thương

Vừa sáng bảnh mắt, Lệ đã vào thăm mẹ trong viện rồi mới đi học. Trên khuôn mặt đầy sự mệt mỏi và u buồn.

-Mẹ ơi, mẹ tỉnh lại đi, làm sao để có cái kết có hậu đây.

Cô vừa đi một đoạn thì gặp Iron đứng ngay trước mặt.

-Nè.

Cậu đưa cho Lệ hộp sữa và chiếc bánh.

-Gi đây?

-cậu chưa kịp ăn sáng đúng không.

Lệ tỏ ra lạnh nhạt, cô thờ ơ với tất cả những câu nói của Iron.

-Không cần đâu.

Iron vẫn leo đèo đi theo.

-We we, sao lại như vậy với tôi chứ. Có cần lạnh nhạt vậy không?

Lệ dừng ngay lại, vẻ mặt nghiêm túc.

-Cậu... nên như thế. Bây giờ đáng lẽ cậu phải đi nhìn Aly của cậu đi chứ.

Iron xù mặt.

-Hey, cậu ta á, luôn từ chối tôi à.

-Oh, vậy cậu bị từ chối nên đến tìm tôi sao? Tôi không phải người thay thế, cũng không phải chỗ cho cậu tâm sự hay cầu nhau nữa đâu.

-Nhưng...

-Thôi. Có không giữ mất đừng tìm.

Lệ cau nhẹ mày rồi tức giận bỏ đi.

Iron thấy chán nản vì sự vô cảm của Lệ với mình. Nhưng chính cậu cũng phải suy nghĩ lại bản thân có thích Lệ hay chỉ như Lệ nói là làm người thay thế.

-Làm sao đây?

Iron nhìn theo Lệ đi phía trước cậu phân vân không biết nên đuổi theo hay đi về. Nhưng ý chí trong đầu lại mách bảo cậu đuổi theo Lệ trước khi Lệ đi nhờ xe một cậu bạn khác.

Lệ tươi cười với Tú, thằng bạn cùng lớp mà hôm qua Lệ đã gọi để đi nhờ xe vì nhà cậu ta ở ngay gần bệnh viện.

-Đi.

Tú đang ngồi trên chiếc xe điện xman, đầu đội chiếc mũ mỏng trông cũng phong cách.

-Oh, nay tú đẹp trai nha.

-Haha, quá khen. Thịnh thoảng mới có bữa làm xe ôm. Đi.

-ừ.

Lệ vừa xuống đường, chiếc ô tô đen kít cũng đỗ sát đó chặn xe của Tú lại. Iron bước ra khỏi xe, chạy lại cầm tay kéo Lệ xuống.

-Cậu làm gì vậy?

Iron cười nhẹ với Tú, thái độ vui vẻ.

-Nè anh bạn, cho tôi mượn bạn cậu giải quyết công việc gia đình chút nhá.

Tú thân nhiên gật nhẹ đầu trên vẻ mặt đầy sự khó hiểu.

-Ok cứ tự nhiên.

-Ok.

Lệ vung vãng cố ý để thoát khỏi Iron nhưng cậu ta quá khỏe so với cô nên đành phải để cậu ta kéo lên xe.

-Bỏ ra đi, ai là gia đình với cậu. Cậu định đưa tôi đi đâu đây?

-Đi đến một nơi mà không ai biết.

-Cái gì? – thái độ khốc chi.

-Huh. – vô cùng thân nhiên như muốn chọc tức Lệ.

-Đâu

Iron nổ máy phóng ngay đi khiến Lệ cô cùng bực. Cô chỉ muốn mở cửa, tìm cách trốn chạy.

-Nè nè, đang đi xe mà nhảy ra ngoài thì... có chút nguy hiểm đó

Nghe xong câu nói, cô lấy lại bình tĩnh, nghiêm túc nói.

-Cậu định làm gì đây. Nay tôi mà đi với Rin

Iron cười nhẹ.

-Hey, nếu là Rin cậu ta sẽ không để ai cầm tay và kéo đi một cách dễ dàng vậy đâu cho dù...

-Dù bị kéo đi cũng phản kháng chứ gì?

-Ừa đúng.

-Kệ chứ. Nhớ cậu ta thì tìm cậu ta đi, tìm tôi làm gì?

-Vi tôi...

Iron định nói nhưng nghĩ điều gì đó cậu lại im lặng để Lệ phải hỏi.

-Cậu làm sao...

-Vi... mà thôi, hỏi nhiều, đi thì cứ đi.

Iron không nói nữa, ngồi yên lái xe mặc cho Lệ cầu nhàu.

-Nè, tôi còn phải đi học nữa đấy. Đưa tôi đến trường đi. Học sinh cấp 3 mà đòi đi cả ô tô à.

-Tôi chỉ đi ô tô thôi, một số người như Ren còn đi moto đó. Haha.

Iron chạy thẳng xe ra phía bờ biển.

Cùng thời điểm, Rin cũng như mọi hôm, bắt chuyến xe bus đầu tiên qua trường. Đứng đợi chỗ bến xe, cô lại gặp người phụ nữ sáng nào cũng tặng cô 1 bông hoa.

-Bác...

Cô chạy lại gần.

-Bác ơi, nay cháu có hoa cảnh gì không bác. – vui vẻ hỏi.

-Có, ngày nào cháu đi xe bus thì đều có hoa. - cười đôn hậu.

-Bác có biết người nhờ bác tặng hoa cho cháu không? – tò mò.

-Bác không biết nữa, là cậu thanh niên, nhìn rất bánh, phong độ nữa. Cháu hạnh phúc lắm mới có anh chàng mến mộ vậy đấy.

-Bác, nói quá rồi.

Người bán hoa đưa cho Rin một bông hoa hồng xanh từ trong tờ báo bọc sẵn

-Của cháu đấy.

-Hoa màu xanh.

Rin rất ngạc nhiên khi thấy đúng màu hoa mà mình ưa thích.

-Ừ, cậu ta có qua đây và bảo tôi tặng cháu, hoa xanh. Sở thích oái ăm nhưng rất đặc biệt.

Rin cầm bông hoa, nhẹ nhàng đưa lên mũi ngửi.

-Oh, hoa thật. Không nhuộm. Cái này...

-Bí mật.

Xe bus vừa lúc đến, dừng trước trạm, Rin chỉ kịp chào người phụ nữ bán hoa rồi cầm theo bông hồng xanh lên xe. Trong đầu đầy sự hoài nghi.

-Người này là ai ta...

Lát sau, Rin đã có mặt ở lớp nhưng điều kì lạ là Lệ vẫn chưa đến. Bông đi lên, cầm theo tờ giấy xin phép nghỉ học.

-Ai vậy.

-À, Ren xin phép nghỉ học.

Câu nói khiến Rin trở mắt.

-Gi? Ren mà cũng biết xin phép sao?

-Ồ, cũng hơi kỳ nhưng cậu ta gọi bảo tôi mà. Cậu ta bị vấn đề gì chẳng.

Nhắc đến Ren cô lại nhớ ngay cái điện thoại mình bị Ren làm hỏng.

-Hum, nhắc đến là bực, cái tên đáng ghét đó. – thái độ vô cùng khó chịu.

-Sao vậy? À mà sao tôi không gọi được cho cậu.

-Thì đó là việc tốt bạn Ren gây nên đó. Hết cả điện thoại dùng.

-Há.

-Chắc sợ nên không dám đi học rồi.

Bông lắc đầu, cười nhoen miệng.

-Không có đâu. Tôi chắc đấy.

Nói xong rồi đi ngay khỏi.

Rin để cặp trong ngăn bàn, quay sang nhìn Min với ánh mắt nhẹ nhàng.

-Sáng đã đọc sách rồi.

Min ngẩng lên, nụ cười ngọt ngào vẫn trên môi.

-Sao hả, không thích à?

-Không.. không phải mà là rất thích ấy chứ, cậu chăm quá đấy.

-Ồ, đọc chung không vô đây.

-Ok.

Rin hí hửng ngồi dịch sát cạnh Min.

Việt và Tuyên ngồi bên dưới thấy Min và Rin rất thân mật khiến họ khó chịu thay.

-Làm sao vậy được.

-Đúng, Rin là của Ren mới đúng sao cậu ta xen vào vậy. Bất bình cho Ren quá. Hey.

Việt từ bàn dưới nhảy lên cạnh Rin ngồi.

-Nè nè. – thái độ hài hước. Thằng Piza đó, có sao không?

-Ai biết, chắc chỉ bong gân, chạt khớp gì đó thôi.

-Vậy thì phải đến thăm cậu ta thôi.

Việt ngó sang chỗ Min đang ngồi cuối bàn đọc sách.

-Ek, ông Min ê, nao rảnh thăm Piza đi.

-Ok. Rảnh thì tổ mình đi cả.

-Được, vậy mới hồ danh là cái tổ những anh chàng hot boy chứ. Hừ.

Câu nói mang tính tự sướng quá cao làm cả lớp phải cười rộ lên. Còn Nhân, về mặt chánh chuốt ngồi cuối lớp, bừu dài môi. Ý ngồi trên quay xuống nói.

-Mây, nhưng công nhận, mấy thằng được được ở hết tổ đó rồi.

-Huh, đẹp gì chứ.

-Tao thấy mấy thằng vừa được mặt, vừa được tính tốt. Lệ với Rin sướng nhá, ngồi toàn zai đẹp.

Rin vẫn vui vẻ trò chuyện cùng đám bạn. Bông cũng chen vào bàn.

-Mấy người, hôm nay Ren nghỉ nên buồn à?

-Hey, vui ấy chứ, buồn gì.

-Tôi thấy Ren cũng được mà, đâu có xấu mà Rin lại không thích nhì.

-Ha, cái tên lằng nhằng đó, thêm vào. - đổi ngay thái độ.

-Nè, trong nói nhỏ cho bà biết, lớp mình đang lập nhóm facebook cuồng cặp đôi Rin với Ren và Rin với Min đấy.

-Há, sao vậy. Nhưng nghe Rin với Min hay hơn mà.

-ngược lại, đa số họ thích đôi Rin Ren hơn.

-Không phải chứ.

-Haha, còn phải nói.

-Nhưng cậu ta có làm gì tôi...

-vậy là cậu không biết rồi. Chưa ai kể à?

-Kể gì? – tò mò.

-Thì lúc cậu bị phạt một tuần lao động đó. Do bon con trai lớp mình nghịch quá làm ướt sách của cậu, Ren đã bảo chúng phơi sách cho cậu đó.

-Há, phơi lên cửa sổ sao.

-Ừa. Còn nữa, cái bảng viết linh tinh chỉ do mấy đứa lớp mình treo đều thôi.

-Há. Còn gì nữa không?

-À, cái quạt, thực ra nó đã bị lỏng ốc, hôm trước tôi vừa động vào thấy nó lung lay rồi, không ngờ nó xit rơi đầu cậu.

Rin chắc ra là mình đã hiểu nhầm Ren. Dù cậu ta có lằng nhằng nhưng lại rất có nghĩa khí.

Ngoài bờ biển xan ngắt, sóng vỗ rì rào. Gió vi vu mát rượi thổi qua cửa ô tô mở làm tóc Iron dù đã vuốt keo vẫn bay phới phới.

- Cậu rủ tôi ra đây làm gì?

- Đơn giản chỉ là đi chơi thôi.

- Sao lại là tôi, cậu còn nhiều bạn gái mà.

- Không tôi thích đi với cậu cơ. – kiêu căng.

Lệ tỏ thái độ khó chịu.

- Vậy cậu ở đây ngắm một mình nhá, tôi phải về đi học.

Lệ tháo dây đai an toàn, định ra khỏi xe nhưng Iron đã khóa, cố mãi không thể mở.

- A...

- Thôi, cậu không đi được đâu, cửa khóa rồi.

Lệ bực bội.

- Iron, tôi với cậu có liên quan gì đâu mà bắt tôi đi với cậu chứ. – khó chịu. Mở cửa cho tôi. Nhanh. - gất lên.

- Cần thế không. Cậu không thể đi với tôi được à?

Iron bấm nút để cánh cửa tự động mở. Lệ mãi vội mở cửa ra ngoài thì Iron cầm tay cản lại.

- Nè, nơi đây vắng không có người đâu.

- Bỏ ra.

- Đi với tôi khiến cậu khó chịu vậy sao?

Lệ cau mày, nhìn thẳng vào ánh mắt thất vọng của Iron nhưng cô không nói gì mà gạt tay Iron một cách phũ phàn rồi đi ra ngoài.

- Tôi nói lại, tôi không phải người thay thế cho Aly đâu.

Câu nói lạnh nhạt đến đau lòng rồi cô chạy đi khỏi đó. Iron không kịp ngăn cản, chỉ kịp mở cửa xe chạy ra ngoài đứng nhìn theo Lệ, vẻ mặt đầy sự áy náy.

Còn Lệ, cô lững thững đi bộ trên con đường dài không một bóng nhà, hai bên là bờ biển xanh và bãi cát trắng. Cô bắt đầu cả thấy cô đơn, chán nản khi một mình vu vơ trên đường. Có lẽ chuyện tức giận bỏ đi là quá sai lầm.

Một đoàn moto từ phía ngược lại đang vùn vùn kéo đến. Thấy một cô gái đi lang thang, đám đó có ngay lại ý định trêu ghẹo. Hai chiếc moto, trên mỗi chiếc xe có hai người đội mũ bảo hiểm trùm kín mặt. Họ dừng lại, chặn đường Lệ. Một tên ngồi đầu lên tiếng.

- Nè, cô em xinh gái, sao đi một mình vậy, bị người yêu bỏ rơi à. Haha.

Cả 4 tên cùng cười một cách chê giễu.

Lệ bắt đầu thấy sợ hãi, lo lắng lùi lại mấy bước.

- Các người ... là ai... sa... – có chút run.

- Hey, em bị người tình bỏ rơi vậy thì đi với bọn anh cho vui. Hứm.

- Tôi không rảnh đùa với mấy người đâu. – thái độ khó chịu.

Tên nào đó cười lớn.

- Haha, em nghĩ đơn giản thế sao?

Lệ định chạy đi nhưng hai tên ngồi sau nhảy xuống cản lại khiến Lệ càng hoảng hốt.

“Lúc này phải học tập tính của Rin thôi.”

Lệ cố gắng giữ bình tĩnh giống như Rin để tìm cách thoát khỏi đám sở Khanh biến thái này. Nhưng hai tên đó càng tiến lại gần thì cô không thể bình tĩnh được, nỗi sợ hãi trong lòng càng dâng cao. Và cô nhận ra rằng mình không thể có được sự điềm tĩnh như của Rin. Bỗng tiếng xe từ xa vọng đến. Iron

đuổi kịp, cậu dừng xe ngay giữa đường, mở cửa xe đi ra ngoài. Nhìn thấy Iron, Lệ có cảm giác an tâm rất nhiều, sự lo lắng sợ hãi cũng bớt đi.

-Iron. - Lệ gọi nhẹ.

Iron vênh mặt, một tay xỏ túi quần một tay bỏ chiếc kính đang đeo trên mắt.

-Bọn mày, tránh xa bạn gái tao ra.

Hai tên lái moto cùng đi xuống, tháo mũ bảo hiểm treo lên xe, hùng hổ đi lại gần chỗ Iron

-Mày là thằng nào mà dám xen vào chuyện bọn tao? - trợn mắt nhìn.

Iron vẫn thản nhiên, không để ý đến câu nói đó mà tự động đi lại chỗ Lệ. Một tên tức giận, cầm mũ bảo hiểm vung lên đánh phía sau lưng Iron, cậu nhanh chóng quay lại giữ chắc tay hất rồi tống một cú thẳng ngực khiến hất ngã ngửa về sau. Đám còn lại hốt hoảng, sợ hãi, theo phản xạ mà lùi lại.

-Biết tao là ai không mà đòi ra tay. Hừm. – thách thức.

Tên nào đó nhận ra, lớn tiếng.

-Ô, trời, là Iron, Iron đấy.

Cả đám ngạc nhiên, chạy gần lại nhìn Iron từ đầu đến chân.

-Đúng người trong ảnh rồi, hôm nay mới gặp. Vui quá.

-ờ ờ, nay mới gặp ngoài đời, trông cậu ta bánh hơn trong ảnh đó.

Iron vênh mặt kiêu căng.

-Vậy...

Tên vừa bị Iron đánh ngã, tươi cười hồ hởi.

-À, anh có thể đưa chị đi được rồi.

-Thật sao?

-Thật. Trông hai người đẹp đôi lắm đấy. Hihi.

-Cám ơn.

Iron cầm tay kéo Lệ đi nhưng cô ngang bướng không đi, giật tay khỏi tay Iron.

-Bỏ ra. – thái độ lạnh nhạt.

Câu nói khiến Iron càng khó xử.

Lệ nhẹ nhàng quay lại nhờ vả mấy người đi mô tô.

-Mấy anh có thể đưaa em rời khỏi đây được không? - hạ giọng nhờ vả.

-Há...

Iron không nói thêm bất cứ lời nào, đi lại bế sốc Lệ lên thả cô vào trong xe đóng sầm.. cửa.

-Anh em cứ đi đi, việc gia đình tôi thì tôi tự xử lý.

Nói xong Iron cũng lên xe và phóng đi trước bao con mắt ngơ ngác của đám người moto.

-Cậu...

-Nghe này...

Iron không đủ can đảm nhìn thẳng vào Lệ nên đành vừa lái xe vừa nói.

-Nghe đây.... cậu là cậu... với tôi cậu không thể thay thế cho Aly được.

-Há, tôi thấp kém hơn người đó sao?

-Không phải. Với tôi...

Iron quau hần sang nhìn thẳng ánh mắt đầy sự nghi vấn của Lệ mà khẳng định chắc chắn.

-Với tôi, cậu... là cậu. Rõ chưa. - nhấn mạnh.

Lệ có chút xúc cảm khi nghe câu nói đó, ánh mắt nhìn Iron dịu hần đi với đầy sự cảm kích.

-Nhưng ... tôi còn đi học nữa.

-Yên tâm, tôi đã xin phép cho cậu rồi.

-Há. – không tin tưởng. Thật sao?

-Tất nhiên. Bây giờ ngoan ngoan đi chơi với tôi đi.

-Đi đâu.

-Đến đâu thì đến, quanh thành phố này cùn được.

Lệ không nói gì nhưng trong lòng lại thấy rất vui. Nhưng cô chắc đó chỉ là cảm kích ban đầu chứ không thể nào có chuyện cô thích Iron.

-Cậu suy nghĩ gì hả?

-Đâu có. Ha, có phải như Rin với Ren đâu mà đòi đọc được suy nghĩ chứ.

-Nếu tôi biết cậu nghĩ gì thì...

-Thì sao?

Iron hạ giọng, ánh mắt nhìn Lệ với đầy sự triu mến.

-Thì cậu phải làm bạn gái tôi đấy nhá.

-Há.

-giật mình, hải hả.

-Hơ. - cười khinh. Sợ gì? Chơi. Bất cứ lúc nào, chỉ cần cậu đoán trúng. Hứm. - hếch mặt thách thức.

-Nhớ đấy.

-Nhưng... cô bạn Aly đó...

-Không sao, tôi bắt cá hai tay được mà.

-Hư, mơ đi.

-Tôi có một yêu cầu. Không quá đáng đâu.

-ờ, nói.

-cậu... không được lạnh nhạt với tôi nữa. Ok.

Lệ ngưng cười, cô suy ngẫm một hồi, nhớ lại thời gian qua mình vô cùng lạnh lùng, bơ Iron.

-Thôi được. Để xem thái độ cậu ta sao đã. Hứm – cười tươi.

Thời tiết vẫn nắng chói chang nhưng vừa có tiếng chuông, học sinh đã nô nức cấp sách ra về. Có đứa còn ra trước cả tiếng chuông. Bởi Lệ không đi học nên Rin một mình đi bộ, vừa đi vừa suy nghĩ vẩn vơ. Cô nghĩ lại, một cảm giác thật trống vắng khi Ren không đi học. Bỗng tiếng gọi của Min từ xa.

-Nè...

Rin cười nhẹ khi thấy Min đang đi chiếc xe địa hình tới, dừng trước mặt cô.

-Rin.

-Hừ, cậu chưa về à.

-Ồ, nay tôi đi xe đạp. Đi không? – giọng nhẹ nhàng, đầm ấm

-Ok.

Lát sau, Rin đã ngồi sau xe đạp của Min.

-Rin à, cậu thích đi xe bus à?

-Không. Nhưng không đi xe bus thì đi bằng gì. Đi xe đạp mệt lắm

-Vậy đi xe điện ý.

-No no, bây giờ đi xe từ mới hay.

-À, loại xe mới ra, đi rất êm mọi nơi có điện trường, nếu chỗ không có từ trường sẽ ngưng hoạt động ngay đúng không?

-Ồ. Đúng.

-Nhưng giờ chỗ nào chả có điện trường.

-Ồ, chỉ có thể tắt điện, giảm biến áp là hết từ trường.

Rin lảng sang chuyện khác.

-Hey za, hôn nay gió mát đây, trời râm nữa.

-Thế này chừng tối mưa đấy.

-Haha, đoán liều, không tin.

-Hừ, dám cá không?

-Sao cơ, cá với tôi á?

-Ồ.

-Hey, hài rồi. Tôi đoán chắc chắn không mưa.

-Nếu cậu sai thì sao...

-Thì... – suy nghĩ.

-Thì làm người yêu tôi mấy ngày nha.

-Há, nếu tôi thắng thì sao?

-Thì... tôi sẽ tình nguyện đưa cậu đi đi về về. Ok

-Ok.

Rin có vẻ rất tự tin. Cả hai đang nói chuyện, Iron từ đâu đó chặn trước đầu xe. Min phanh gấp.

-Iron, cậu làm gì vậy?

-À à, xin chào, mượn bạn Rin chút nha.

Iron tươi cười nói với Min. Min gật nhẹ đầu, cười nhẹ.

-Ok. – quay lại nói với Rin. Bến xe gần đến rồi, cậu tự đi về nhà.

Rin tỏ ra tiếc nuối nhưng cũng miễn cưỡng gật đầu.

-Ồ.

Rin xuống khỏi xe, chỉnh lại chiếc cặp đeo bên người. Min cũng không quên nhắc nhở trước khi đi.

-Nhớ vụ cá độ của mình nha.

Min nở nụ cười nhẹ nhàng rồi đạp xe đi khỏi.

Iron kéo Rin vào bên đường, nhanh nhẩu nói.

-Tôi...

Rin vẻ khó chịu, tức tối.

-Hum. Có phải cậu bắt cóc Lệ không?_

-Hả, sao đoán siêu vậy? – ngờ ngờ.

-Hey, thường thôi. Sao đây, chọn ai?

-Vẫn chưa nghĩ ra. Cậu giúp tôi nghĩ các xem mình thích ai đi.

-Hả, kiếm tui vì chuyện này ý hả.

-Ồ.

-Hey, được rồi để tôi nghĩ.

Iron cười về đắc ý.

-À mà nè, cậu...biết vụ của Ren chưa?

-Liên quan đến tôi sao? – tò mò. Không phải chứ.

-Đúng thật, cậu vô tâm quá.

-Sao vậy? Cái tên xấu xa làm hỏng cả điện thoại của tui giờ không có gì để liên lạc đây. - về bực tức.

-Bữa trước, cậu ta đỡ một phát đạn cho cậu nên bị thương đấy.

-Gi? – khó hiểu.

-Cậu nhiều kẻ thù lắm hay sao mà ai cũng muốn hại vậy? Không phải có Ren thì cậu đã bị thương rồi đó.

Rin ngẫm lại, cái hôm chiếc điện thoại không may bị rơi, trông vẻ mặt Ren nhợt nhạt trắng mét. Trên chán có vài nét nhăn như đang cố ý chịu đựng.

-Không, không thể nào. Mình vẫn còn đứng đây...

-Cậu muốn gọi cho Ren không?

-Đâu có số.

-Trời, mún té lun.

Rin phui tay không muốn quan tâm, bỏ đi rồi để Iron lại một mình.

-Cậu đi tìm ai thì đi đi.

-Ế ế còn cách mà cậu định bảo cho tôi thì sao?

-phải đến thời cơ mới được.

-Ồ. – ngờ ngác. À, mà còn nữa, cậu... có thể dạy tui...

-Sao hả.

-Cách đọc suy nghĩ của người khác được không. - rụt rè.

-Hum, Why. Tui đâu có biết.

-Đừng dẫu, Ren nói cho tui biết cậu giở trò như đọc được suy nghĩ cậu ta.

-Đầu có. Nhưng tại sao thì ai biết. Thôi nha, tui có hẹn voi đưa em bé bông rồi, cậu tự về đi nha.

Nói xong cô chạy ngay đi dù Iron gọi cũng không quay lại.

Sau một chuyến ô tô 15 phút, Rin bước xuống xe đứng trước cánh cổng gỗ sơn trắng cao ngang đầu người.

-Hey, về đến nhà rồi.

Ngôi nhà nhỏ với hàng rào gỗ trải dài, rộng. Vài mét lại có cây gỗ thân lớn, um tùm cành lá. Thảm cỏ xanh giương như vừa mới được cắt tía nên bằng phẳng rất đẹp, cùng với mấy loại cây gia rục rờ. Làn gió nhẹ mát thổi qua, lay động cả mặt nước trong hồ bơi, xung quanh lát toàn gạch trắng bóng loáng. Ngăn cách giữa hai bên là lối đi lát bằng đá trải dài đến tận cửa ngôi nhà nhỏ được xây dựng bằng đá màu xám. Nhìn cũng thấy mát mắt. Rin mở cánh cửa gỗ đi trên lối đi lát đá để đi thẳng tới hiên ngôi nhà đá 1 tầng. Ngay cái ghế dài bên ngoài cũng làm bằng đá trắng. Đến ngôi nhà cũng rất cá tính.

Rin không ngạc nhiên khi cánh cửa cài mật khẩu bị mở vì biết thằng em trai đang ở trong đó. Cô lững thững đi vào trong nhà, trong đầu suy nghĩ quần quanh.

Pin đang ngồi trước bát chè hạt sen đang ăn dở và ngắm ngía bức ảnh trên tay.

Rin hiếu kỳ.

-Xem gì vậy nhóc.

Pin reo lên.

-Chị Rin, chị về rồi à. – hô bò sung sướng.

-Ồ. Em xem gì đấy.

Pin chạy lại, phẩn khởi giờ tấm hình của Ren lên.

-Đây nè.

Rin hốt hoảng, giăng ngay lập tức.

-Em lấy ở đâu đây? - lớn tiếng.

Pin ngạc nhiên trước thái độ đó.

-Há... chị...

-À, không, xin lỗi nhóc.

-Em thấy nó rơi dưới đất chỗ bàn học chị đó.

-Vậy à... – lúng túng.

-Người đó là...

-Không, không là ai cả.

-Em nhìn từ nãy giờ, đúng là người đã đưa em về voi chị đó.

Khuôn mặt ngây ngô, cười toét miệng.

-Hi, thật đấy, em nhận người không sai đâu.

Rin cau mày, nhìn chiếc ảnh trên tay, trong đầu đầy những nghi vấn.

-Cậu ta...

-À còn nữa. - giọng nhỏ nhẹ, dễ thương. Anh ấy hình như là... vì em mà bị thương đấy. Bao giờ chị cho em gặp người ta cảm ơn nhá.

-Há.

Rin sầm mặt, suy nghĩ, thật ngỡ ngàng, không thể ngờ Ren đưa Pin trở lại. Những ý nghĩ xấu về Ren giương như đã không còn mà thay vào đó là sự cảm kích.

Pin thấy chị mình thân người suy nghĩ, cậu bé hét lên.

-Chị Rin, chị Rin...

Rin quay sang nhìn đứa em.

-Sao vậy? – cười nhẹ nhàng.

-Chị mới sao đó, cứ thần người ra. À chị nấu nhiều chè hạt sen thế, chị đâu có thích.

-Á... ờ...ngon không?

-Ngon hơn chị làm socola. Nhưng chị lại thích ăn socola hơn.

-Ồ.

-Hài.

Rin lắc nhẹ, xoa đầu Pin.

-Thôi đi ông cụ non, ăn tiếp đi còn lại để chị mang đi.

-Á, mang cho anh trong ảnh á? – câu hỏi ngây thơ.

-Oh, không. Mà có ở đây không?

-Không, lát nữa em về với anh Mixu.

-Hơ, chê chị hả.

-Gớm bà. Thôi em về với anh. Bao giờ chị mới về nhà 1 đây?

-Há, ở đây cũng hay...

-Nhưng không có người. Chị còn định làm gì nữa à.

-Tìm người bán hoa.

-Oh, cái bác hôm nào cũng tặng hoa chị đó hả.

-Ồ.

-Ay xô, người nào đây ta...

-Thôi đi ông cụ non, vào đi còn ăn cơm.

-Vâng – vui vẻ trả lời.

Trong ngôi biệt thự hòa nhoáng khi ánh mặt trời chiếu vào các tấm kính. Ren đang nằm sấp trên chiếc giường to và rộng trải đệm trắng. Vết thương sau lưng ẽ buốt bởi đang băng bó nên cậu phải cõng trần nằm bất động trên giường. Tiếng ngạt nhẹ, êm ái. Người phụ nữ lớn tuổi mở cửa mang một khay bánh socola và một khay bông băng y tế.

-Nè con.

Ren vẫn thái độ lạnh nhạt, quay nhẹ lại nhìn.

-Cô vào đây làm gì.

Người phụ nữ nhẹ nhàng.

-Mẹ mang chút đồ ăn cho con với cả ít băng thay vết thương.

-Không cần đâu.

-Mà sao... con lại nghe nhạc hàn chứ.

-Không có gì, chỉ thích thì nghe thôi.

-Hay là... do cô gái tên Rin đó làm con thay đổi... và còn làm con buồn nữa.

-Không có đâu. Ai có thể làm tôi buồn được chứ. Mà cô nói xem, tôi thay đổi chỗ nào.

-Như thích nghe nhạc hàn, lại còn... biết quan tâm, để ý đến người khác, bớt lạnh lùng đi rất nhiều. - cười đôn hậu.

Ren phủ nhận ngay.

-Không có, không có đâu. Cô không còn việc gì nữa thì ra ngoài giùm đi. – thái độ khó chịu.

Bà Lan Anh không hề ngạc nhiên trước thái độ đó, bà vẫn mỉm cười, nhẹ nhàng đặt khay bông băng và khay đựng đồ ăn xuống ybàn.

-Ăn đi, rồi uống thuốc. Bao giờ băng vết thương lại thì gọi mẹ nha.

Nói xong bà quay lại đi về phía cánh cửa rồi nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại. Ren quay nhẹ đầu, mắt đánh theo bước chân người phụ nữ đó.

-Làm bộ hả, bám lấy bố tôi để lợi dụng chứ tốt đẹp gì đâu. Hum. Lại còn định chơi trò hiểu nhau sao? - cười khinh.

Nói xong gục đầu xuống gối.

Đúng 5 giờ chiều, Lệ và Rin rời khỏi quán bánh kem, cũng không quên nhờ người làm trông giúp cửa hàng. Cả hai cô bạn cùng đi bộ, Lệ thắc mắc.

-Sao cô ấy lại giúp việc không công cho quán kem vậy?

-Đơn giản là vì tôi thuê người giúp việc ở nhà, bây giờ điều động cô ấy ra đây thôi.

-Gi, sang dữ, không có tiền mà còn sang vậy cô bạn.

-Hehe, tôi giàu mà. - cười cợt nửa đùa nửa thật.

-Há.

-Chém gió vô độ. Nếu giàu thì mua biệt thự cho bạn ghé chơi cái coi. Haha, nằm đấy mơ nha. – toe toét.

Lệ dẫn Rin đến gần nhà máy sản xuất nước xả vải xuất nhập khẩu, rồi chỉ vào ngôi biệt thự cách xa tâm 200 mét.

-Nhìn đi, thích chưa.

Ngôi biệt thự lớn sừng sững trên nền trời ánh vàng của buổi xế chiều, với bộ hàng rào thép cứng, có hệ thống camera ở mỗi góc. Sân cỏ rộng, cây cối xanh um tùm xếp thành hàng thẳng tắp. Cái cổng to gần chục mét mở khóa bằng dấu vân tay. Ngôi biệt thự nguy nga lấp lánh trong màu sơn trắng và những ánh nắng chiều sáng chói những tấm kính trắng tinh. Phía sau ngôi biệt thự là khu đất rộng cho môn thể thao golf và cả khung cảnh dòng sông rộng lớn, cây cối um tùm. Nhìn thôi cũng cảm thấy thật thoải mái và dễ chịu.

-Đó, vô chơi chắc zui lắm á.

-humm, có muốn đi không, tôi với cậu cùng đi.

-Sao được.

-Biết ai đâu.

-Eey, không vấn đề tôi quen hết mọi người trong đó mà. - nửa đùa nửa thật.

-Oh, quen rộng rãi gớm nha.

-Hehe, bình thường thôi à. – Rin đắc ý.

-Thôi đừng chém gió nữa bà.

Rin tắt hẳn nụ cười.

-Humm, không thích à.

-Minh đu thôi, đứng đây lâu quá.

Vừa nói vừa mãi móng kéo Rin đi. Cả hai đi đến bến xe bus mới chia tay. Lệ đi vào bệnh viện thăm mẹ còn Rin vẫn ngồi đứng đợi chuyến xe tiếp theo. Cô cũng muốn vào thăm mẹ nuôi đang trong bệnh viện nhưng lo rằng mình sẽ không thể kim lòng được nên cô tỏ ra phân vân. Đầu ngoáy đong ngoáy tây, giờ cô mới để ý bác bán hoa tặng hoa cho mình mỗi ngày ngồi bên kia đường.

-Bác.

Người phụ nữ bán hoa nở nụ cười hiền hậu.

-Oh, chào cháu. Cháu đi về hả.

-Vâng, bác chuyển địa điểm ra đây rồi à.

-Ừ. Anh chàng tặng hoa cho cháu vừa ở đây khoảng nửa tiếng.

Rin tròn mắt.

-Dạ. Thiệt. Hấn đâu rồi bác.

-Lên xe bus rồi.

-Lên rồi. Xe 000 đó.

Rin gật nhẹ đầu, tỏ ra suy nghĩ.

Chiếc xe bus 000 dừng lại, Rin nhanh chóng chào người phụ nữ bán hoa rồi chạy lên xe. Cô mãi vội chọn chỗ trước khi xe bus đầy người nhưng lên mới biết xe bus vắng người, không có ai ngoài cậu thanh niên đội mũ chụp mặt, một chân để dài ra ngoài ghế. Nhìn đôi giày đế vàng lấp lánh rất thích mắt. Cô nghĩ ngay đến người mà người phụ nữ bán hoa vừa nhắc đến. Rin mừng thầm.

-Là anh ta, chắc rồi, sao còn ngồi đây nhì. – nói nhỏ.

Rin tiến lại gần định bắt chuyện thì xe bắt đầu chuyển bánh làm cô ngã dúi phía trước. Thật may người đó đã kịp đứng dậy đỡ Rin ngã vào lòng mình. Cô ngửi thấy mùi đặc trưng của quần áo mới. Má trái áp vào người thanh niên đó bỗng cô cảm thấy một sự ấm áp và an toàn.

-Cảm ơn.

-Không có gì. - giọng trầm ấm cất lên.

Giọng nói quen thuộc không khỏi làm Rin trầm trồ.

-Ren... là cậu...

Ren vẫn vẻ mặt lạnh lùng.

-Ừm, cậu không ngạc nhiên cũng không tức giận sao?

-Há. – khó hiểu.

Rin nhớ lại lời của Iron và Pin về vết thương bên vai phải người Ren khiến cô hiếu kỳ vòng tay lên ấn nhẹ vai Ren. Quả thật dù cố chịu đựng vết thương nhưng trên chân vẫn hiện lên sự đau đớn nhưng Ren vẫn không nói.

-Cậu... cậu... làm gì vậy, như mọi lần cậu đẩy tôi ra nhanh lắm mà.

Rin ngẩng lên nhìn Ren để cậu ta nhìn thẳng mắt mình. Cô bắt đầu có cách nhìn khác về Ren. Và giờ đây cô nhận ra Ren không hề xấu hay đều giả như mình nghĩ mà còn là người vô cùng nghĩa khí. Cô không thể rời mắt đến khi Ren lên tiếng.

-Nè nè, cậu bỏ tôi ra được rồi đây.

Ánh mắt Rin nhìn Ren với đầy hi vọng và sự cảm kích. Cô ôm trầm lấy Ren và không nói bất cứ lời nào.

-Nè, nè, sao vậy... – Ren thực sự ngỡ ngàng, lúng túng. Cậu bị sa à, hay nhầm người.

Rin không muốn trả lời bởi cô đang thấy rất vui và càng siết chặt vòng tay, áp sát mặt để cảm nhận sự ấm áp từ Ren.

Còn Ren, cậu tỏ ra khó hiểu vì chưa biết chuyện gì đã xảy đến với Rin nên cậu vẫn đứng yên, cười nhẹ đến khi Rin buông tay khỏi người mình.

Lát sau cả cùng ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Ren vẫn khuôn mặt đầy sự khó hiểu, lơ ngơ nhìn cô gái ngồi cạnh.

-Cậu sốt hả.

-Đâu có. - hồn nhiên trả lời.

-Vậy tại sao...

-Không có gì.

-Bạn ê, tui...hơi buồn ngủ, cho dựa cái nha.

-Không - lạnh lùng.

-Hỏi chấm – khi hiểu. Tại sao?

-Không thích, được chưa. – thái độ không nghiêm túc.

Rin chỉ cười nhẹ, ngồi sát lại chỗ Ren khoác chặt tay vào tay cậu ta rồi gục xuống vai.

-We, we, tôi đâu có...

-ngồi yên đi.

Rin nhắm nghiền mắt vì thực sự cô thấy buồn ngủ và cũng vì muốn thử có đứng ở cạnh Ren cô thấy rất an toàn và bình an.

“- thật khó tả” – Rin suy nghĩ quẩn quanh.

Ren quay sang nhìn nhẹ, sự nghi vấn vẫn hiện trạng trong tâm trí.

“Cậu ta sao vậy, tự nhiên thân mật với mình quá chừng” – Ren trầm ngâm suy nghĩ và cũng để không gian yên lặng cho Rin ngủ. Thấy vài cái tóc tuột xuống chắn Rin, cậu đưa tay định vuốt nó sang một bên nhưng lờn lự, suy nghĩ điều gì đó rồi lại bỏ ta xuống.

Chuyến xe chạy kéo dài tới nửa tiếng vì Ren không muốn Rin tỉnh giấc. Nhìn đôi mắt có chút thâm quầng chứng tỏ Rin đang rất mệt.

-Dù có mạnh mẽ đến đâu thì con gái cũng có lúc yếu đuối chứ.

Cậu không nói gì nữa, chỉ lặng im nhìn Rin ngủ.

-Cậu ta... cũng đẹp ấy chứ.

Ánh mắt cậu nhìn Rin vừa nhẹ nhàng vừa trì mến, ánh mắt đó không còn lạnh băng như trước nữa.

Xe dừng lại bên, Rin mới mở mắt. Cô vừa trải qua một giấc ngủ êm ái tưởng chừng như mình vừa nhắm mắt đã mở mắt ra.

-Đến nhà cậu rồi đây.

Rin ngồi phắt dậy, ngượng ngùng ngồi cách Ren.

-Ồ... tôi xuống đây.

Rin nhanh chóng đứng dậy, chạy một mạch xuống xe. Đợi Run rời khỏi Ren mới cau mày lắc nhẹ bả vai đang mỏi vì vừa để Rin dựa vào.

-Cậu ta còn biết điều đấy, may không phải bên vết thương. Vết thương.

Ren chột dạ, suy nghĩ. “vết thương ư?”

Rin một mình đi bộ trên vỉa hè lát toàn đá vàng. Cô lững thững nhìn vào khoảng không, giương như tâm trạng rất thoải mái. Bỗng một chiếc ô tô dừng trước mặt. 4 người áo cople đen đi ra khỏi xe đến trước mặt Rin. Một tên cầm bức ảnh lên xem rồi độ với Rin.

-Đúng, chính là con nhỏ này, mau... mau bắt nó về cho ông chủ. – dứt khoát.

Rin rất ngạc nhiên, cô chưa biết có chuyện gì và đám người phía trước là người của ai. Bỗng Ren từ phía sau kéo tay Rin lùi lại, lạnh lùng đứng trước Rin và đối mặt với 4 người đàn ông phía trước. Trông thật phong độ.

-Các anh định làm gì? – nhìn với ánh mắt ngoan cường.

4 người đàn ông đó thấy Ren nên lo lắng, lùi lại phía sau.

Rin tròn mắt khi nhìn dáng người quen thuộc của Ren và ánh mắt có chút xúc động.

-Từ cảm kích mà sang xúc động như thế này thì chắc mình có vấn đề mắt rồi. – nói nhỏ đủ nghe.

Mín từ bên kia đường, cậu cũng có chuyện muốn nói với Rin nên đã đến tận nhà. Nhưng vì thấy Ren đang ở đó cùng Rin nên cậu không giám sang, chỉ ở bên đường nhìn sang với ánh mắt khó chịu.

1 trong 4 người đàn áo đen lên tiếng.

-Mây... mây là thằng nào. - có ý lý tiếng để che đi nỗi sợ hãi.

-Các anh là người của ai đây, tôi...mà không biết sao? – thái độ lạnh lùng.

Tên bên dưới nói nhỏ vào tai với tên đứng đầu điều gì đó khiến hân tự tn hấn lên, gật nhẹ đầu, nói tiếp.

-Mây không liên quan đến chuyện này, phần sang một bên. Bọn tao chỉ cần con nhỏ đó thôi. Đi ngay.

-Các anh nghĩ sao? Khi tôi còn đang nhỏ tiếng thì biến ngay đi.

Âm lượng giọng từ nhẹ đến lớn khiến 4 người phía trước sợ hãi nhìn nhau rồi chạy lên xe bỏ đi. Ren chỉ nhìn theo với sự hoài nghi đầu trên khuôn mặt.

-We, we.

Rin lấy một ngón tay gõ nhẹ vào lưng Ren để cậu quay lại.

-Cậu... chưa về à.

Ren từ từ quay lại, trả lời.

-Tôi về thì ai đi voi cậu.

-Ờ...thì à... cảm ơn chuyện vừa nãy.

Ren im lặng, cậu không trả lời, cũng không gật đầu chỉ đứng nhìn Rin.

-Nè, cậu bị sao đấy.

-Không gì. Giờ đi về đi. – nói rất nhẹ nhàng.

-Há... – khó hiểu. Ờ... – Rin gật nhẹ đầu.

Rin vừa định đi thic lại giữ cô lại.

-Hừm. - về mặt hồn nhiên.

-Đi vậy nhờ bị bắt cóc thì sao?

-Hừ... - về mặt khó hiểu.

-Đi.

Ren không cầm cổ tay Rin nữa mà cầm cả vào lòng bàn tay cô kéo đi.

-Đi đâu đây.

-Đi về chứ sao? Hay cậu muốn bị bắt cóc nữa đây.

-Nhưng mà...

Chưa nói xong Ren đã kéo Rin đi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Điều Bí Mật Của Min

Vừa chập choạng tối, Lệ đã rủ Rin đến một quán ăn mà bàn ghế kê ngoài trời.

-Cậu rủ tui ra đây ăn gì đây? – Rin tò mò ngắm nghía xung quanh.

-Bánh trôi. Nơi đây ngon nhất đó, còn rẻ nữa chứ.

-vậy sao?

-Ừ, tôi ăn 1 lần mà nghiện lun.

-Thế hả.

-Hàng người quen, đặt rồi mới có đấy không cái loại đó hết lâu rồi.

Lệ vẫn cười rạng rỡ.

-Đề tui gọi.

-Ok.

Lát sau người phục vụ mang hai bát bánh trôi màu xanh, mùi thơm dầu chuối dịu nhẹ bốc lên man mát, nhìn là muốn ăn.

-Woa, ngon nha.

-Tui phải đặt từ sáng đây.

-Uk. Cảm ơn. Nhưng sao nay lại dẫn tôi đi ăn?

-Bình thường, đơn giản dẫn cậu đi để cậu biết quán này, lần sau cậu còn mời tui chứ.

-Há, chân thật vậy ư?

-Ừa, có gì gì nói thẳng mà. Hehe. – cười toe toét.

Rin cũng chỉ nhìn Lệ rồi cười theo.

Iron và Ren rời khỏi quán karaoke, Ren vẫn phong thái lạnh lùng điềm đạm còn Iron miệng ngậm kẹo mút, tay xỏ túi quần, vừa đi vừa nhảy nhón. Ren ánh mắt cảnh giác, giương như có ai đó đã theo phía sau. Ren ghi mặt, đi gần lại Iron.

-Iron, có phải đang có kẻ...

-sựt... tôi biết rồi, có đuôi theo đúng không.

-Chắc nãy mình thay đồ kín chứ.

-chắc chắn.

Iron vẫn thản nhiên ngậm kẹo trong khi Ren luôn đánh nhẹ mắt ra phía sau cảnh giác.

-Mấy cái đuôi này bám zai lắm, chung ta nên tìm chỗ nào đó để cắt đuôi chúng.

-Ok.

Iron và Ren càng rảo bước, mấy cái bóng đen phía sau vẫn theo sát hai người.

Iron nhìn quanh đường, tròn mắt hô.

-Ừ. - bỏ kẹo mút. Có rồi.

Iron chỉ sang quán bánh trôi bên đường, Rin và Lệ vẫn đang mân mê bát bánh trước mặt.

Ren và Iron đi lại, ngồi xuống hai chiếc ghế trống cùng bàn ăn của Lệ và Rin.

-Chào hai người đẹp. – nhah nhau nói trước.

Hai cô gái vừa giật mình vừa ngỡ ngàng.

-Cậu... làm gì...

Iron kê sát ghế ngồi bên Lệ, còn để Ren ngồi cạnh Rin.

-Hai người đi đâu vậy. Chiều vừa gấp giờ lại gấp rồi.

-À, quần quanh thôi, may có hai người, không thì...

-Thì sao... ? - Lệ gặng hỏi.

Iron chưa kịp nói trả lời thì Ren đã hỏi xen vào.

-Định vị đi. – Iron nói, vẻ mặt khá nghiêm trọng.

-Điện thoại tôi hết pin rồi.

-Cậu biết mấy con 3 tép đó chứ.

-Thực sự không biết bọn nó trong bộ bài nào nữa.

-Chắc chắn mình không bị phát hiện chứ.

-Tất nhiên.

-Vậy lên kế hoạch mới phòng khi hấn vẫn theo mình.

-Ok.

Cả hai vừa nói vừa lấy bát bánh trôi trước mặt ăn. Lệ trụ tròn mắt khi Iron ăn bát bánh của mình, còn Ren thì lấy bát bánh của Rin, vừa ăn vừa bàn chuyện gì đó rất khó hiểu. Lệ đờ người, nhìn bát bánh của mình một cách tiếc nuối. Hai anh chàng vẫn thói quen cũ, vừa ăn vừa bàn chuyện. Iron cứ ăn còn Lệ thì cứ ngơ ngác nhìn.

-Nghĩ đi.

-Chắc không phải người của Át bích.

-Át rô sao?

-Tôi nghĩ cũng không phải, hai con Át đó liên kết với nhau mà. Hơn nữa mấy con 3 nhép này làm việc nhiều sơ hở lắm.

-Còn nữa, này Át cơ nói gì với Cá lớn đấy.

-Không biết, định nghe lỏm nhưng đúng lúc tên nghiên cứu đến kéo tôi đi. Có nghe mag máng, còn nhân vật nào đó rất bí ẩn.

-Ai?

-Chưa nghe xong.

Lệ khó chịu nhưng cô không nỡ xen vào cuộc nói chuyện nghiêm túc đó. Iron vẫn cặm cúi bát bánh trôi trong khi Ren vừa ăn vừa xúc cho Rin.

-Nè. Thử không?

-Khỏi cần.

-Sợ hả.

-Hừ, sợ gì?

-Vậy ăn đi.

Nói xong Rin mở miệng ăn một cách ngon lành.

-Được chứ.

-Tất nhiên. Nhưng mà.. ai là người thân của cậu vậy?

-Thân đâu chứ, chẳng lẽ bạn ngồi cạnh lại để bạn ngồi không à.

-Hơ, tốt vậy á.

-Ồ. Tui biết ở đây chỉ còn hai bát thế này thôi.

-Oh.

Lệ càng bức bối nhìn Iron nhưng cậu không biết cô gái gần mình đang tức giận, vẫn thản nhiên ăn.

-Ren à, cậu...

Iron tiếp tục ăn, cậu dừng ngay lại khi bát bánh chỗ Ren đã hết. Lúc này cậu mới nhận ra mình đã ăn hết bánh trong bát của Lệ.

-Há.

Cậu để ý thái độ đang rất khó chịu của Lệ.

-Cậu vô duyên quá đi

-Ồ... hehe, xin lỗi, mãi bàn chuyện. – gãi nhẹ đầu cười trừ.

Lệ tức giận quay ngoắt đi.

-Hum, lát giả tiền nhá.

-Ồ ờ...

Lệ hậm hực đứng dậy, kéo Rin đi theo.

-Đi thôi.

-Há, đi đâu.

-Đi về thôi.

Rin lưỡng lự có vẻ chưa muốn về nhưng vì Lệ dục quá nên đành đứng dậy đi cùng.

-Rồi rồi. Hai người ở lại, tôi về trước nhá.

Vừa nói xong Lệ kéo ngay Rin đi.

Hai anh chàng vẫn ngồi đó nhìn nhau cười khẽ.

Trên đường đến quán bánh kem, Lệ và Rin có ghé qua mua siêu thị mua ít đồ dùng. Hai người vừa mở cửa ra ngoài, hai tên áo đen rất quen mặt chạy đến chặn đầu rồi nhah chóng mỗi người một tay kéo Rin đi. Lệ hốt hoảng, trừng mắt trong khi Rin vừa vùng vằng vừa hét.

-Thả tôi ra, tôi không đi với mấy người đâu.

Lệ lo lắng giữ tay một tên áo đen lại, mãi vội.

-Các người định đưa cậu ấy đi đâu, nọ nần thì từ từ rồi trả cũng được mà.

Tên đó không nghe, hất mạnh tay Lệ ra rồi đưa Rin đi khỏi. Rin lừ mắt.

-Ai cho các anh ra tay với bạn tôi, muốn chết hả. Thả tôi ra.

Hai tên đó vẫn im lặng, cầm tay nhấc bổng Rin lên.

Lệ trong lúc hốt hoảng chỉ biết lấy điện thoại gọi cho Ren nhưng nhớ ra điện thoại cậu ta đã hết pin nên đành miễn cưỡng gọi cho Iron. Cô không biết hai người đã về chưa nên gọi liều.

Iron và Ren vẫn ngồi trong quán bánh đó, tiếng điện thoại trong túi kêu lên, thấy số của Lệ, Iron cười tủm, tỏ vẻ kiêu hãnh nghe điện thoại. Giọng làm cao.

-Alo. Vừa về đã nhớ tôi rồi à.

Ren lắc nhẹ đầu, ngại thay cho Iron. Bỗng cậu ngạc nhiên khi Iron sầm mặt.

-Sao đây ông bạn.

-Nè, người đẹp muốn gặp cậu đó.

-Oh, vậy hử. – cười nhẹ, cố ý trêu đùa Iron.

Ren thản nhiên cầm chiếc điện thoại nghe.

-Gì vậy. - vừa nói mắt vừa để ý đến thái độ của Iron.

-Ren... à... Rin... bị người ta bắt đi rồi. - giọng mãi vội.

Ren tròn mắt, vẻ mặt hết sức lo lắng.

-Ai, ai bắt.

-Tôi cũng không biếtm, hai tên này nhìn cũng hơi quen, hay là chủ nợ của cậu ta cũng nên.

-Nói đi, cậu đang ở đâu. Họ đi lối nào.

Lát sau cả Ren và Iron đã có mặt trước cửa siêu thị.

-Lệ, chúng đi hướng nào vậy.

-Đó, hướng đó.

-Cậu không biết ai sao?

-Không.

-Tôi sẽ đi tìm cậu ta.

Ren đổi cục pin trong điện thoại của Iron sang máy mình rồi vừa chạy vừa gọi điện cho ai đó. Để lại phía sau là sự lo lắng không yên của Lệ. Vì cô đã rủ Rin đến siêu thị mua đồ nên tự cảm thấy có lỗi.

-Sao đây. – lo lắng, hai tay nắm chặt vào nhau đi đi lại lại.

-vậy... mình cũng đi tìm cậu ta đi.

-Sao?

Không để Lệ kịp hỏi, Iron cầm tay kéo cô đi.

Ren mãi vội gọi điện, ra lệnh cho người mình cùng đi tìm kiếm.

-Mấy người tìm nhanh cho tôi. Hãy kiểm soát toàn bộ con đường này đi.

Iron và Lệ cũng mãi móng hỏi hết người nọ đến người kia. Tiếng điện thoại réo, cả hai cùng bỏ điện thoại ra bởi không biết nhạc của ai đang kêu vì nhạc chuông họ để là cùng một bài.

-Điện thoại của tôi hay cậu vậy.

-Ai biết cứ xem đi.

Sốt sáng khi thấy số của Rin gọi.

-Alo, Rin hả, cậu có sao không?

Tiếng từ đầu dây bên kia.

-Không sao đâu. Tôi về nhà được rồi. Đừng lo. - giọng nhẹ nhàng.

-Bọn nó có làm khó cậu không vậy?

-Không không, người đi đôi bắt đen đó...

-vậy là cô ta đã cứu cậu hả. – nhanh nhẩu hỏi.

-Ừ đúng, mà thực ra là...

-Vậy tốt quá rồi – vui mừng khôn siết.

-Ừ mà... cô gái bắt đen đó...

-Thôi, cậu không sao là tốt rồi.

-Ờ...

Iron đứng cạnh hóng, thấy Lệ có vẻ vui biết ngay là Rin đã an toàn.

-À, cậu gặp Ren chưa. - Lệ hỏi tiếp.

-Liên quan gì đến Ren à.

-Cậu ta đi tìm cậu nửa tiếng rồi đấy. Trời còn sắp mưa nữa chứ.

-Há, ờ biết rồi.

Lệ vui vẻ cất điện thoại trong túi, quên luôn cả việc Iron đang đứng phía sau, cứ vậy mà bỏ đi.

-Ể ể, đi về ý hả.

Lệ quay ngoắt lại, thái độ hài hước.

-Ó, hứ, tui quên mất người đi cùng mình từ nãy giờ là Iron.

-Con người này kiểu gì vậy?

-Kệ chứ. Vậy thì... tạm biệt ở đây nha. Tui... đi đây.

-Đi đâu.

-Đi về.

-Không vào viện thăm mẹ sao.

Lệ ngưng ngay lại.

-Sao biết mà hỏi.

-Thì giờ này cậu chỉ có vào bệnh viện với mama chứ đâu nữa.

-Ờ, vậy đi đây.

Iron chạy trước chặn đầu.

-Stop.

-Hứm – khó hiểu.

-Cậu... tôi sẽ đi với cậu.

-Khỏi cần, tôi tự đi. Mẹ tôi chứ mẹ cậu à.

-Biết đâu được tương lai là mẹ tôi.

-Thôi, xin người.

Không để Lệ nhận lời, Iron kéo cô đi ngay.

-Nè, nè, bỏ ra đi, làm gì vậy? Bỏ ra người ta nhìn kia.

-Đi.

Mặc cho Lệ vùng vằng, Iron vẫn kéo cô đi.

Còn Ren, cậu vẫn đang ra sức gọi điện để tìm Rin. Iron gọi điện thông báo.

-Alo, Iron hả. Tìm thấy cậu ta chưa.

-cậu ta về nhà rồi đó, nghe nói cô gái bắt đen đã cứu cậu ta đó.

Ren thở mạnh một hơi.

-Phù... nhưng người đi bắt đó là ai.

-Ai biết, mà thôi kệ cô ta. Tôi chỉ gọi báo tin đỡ mất công cậu.

-Cậu ta gọi ư, điện thoại cậu ta hỏng rồi, làm sao.

-Cậu ta gọi cho Lê mà, không biết nữa.

-Ok. Để tôi xem

Ren mãi vội cắt điện thoại vào túi rồi chạy ngay đi tìm Rin. Dù nghe tin Rin đã về nhà nhưng cậu vẫn không an tâm.

Iron cắt điện thoại, thở dài khi đang cùng Lê ngồi trên taxi.

-Hey, thật là...

-Sao?

-Thích người ta không còn không xác định được thế sao nghe người ta bị bắt thì sốt sắng thế.

-Ren với Rin sao?

-Còn ai rắc rối hơn nữa. Một người thì công tử hào hoa, phong lưu sang trọng không thích sự tầm thường, còn cái cô Rin, sao lại ghét bọn công tử nhà giàu vậy, trong khi...

-Thôi đi nha, đây là cá tính riêng của cậu ta rồi, cậu ta hơi nghèo nhưng được cái là thẳng tính, không muốn dựa dẫm vào người khác.

-Cậu có vẻ hiểu về cậu ta quá ha.

-Tất nhiên. - tỏ vẻ đắc ý.

-Ồ trời.

Trên con đường rụng đầy lá vàng khô, gió thổi nhẹ ngày càng mạnh khiến lá cuốn vào nhau như hình xoắn ốc. Không khí ẩm, có vẻ như sắp mưa. Ren vẫn một mình chạy đến nhà Rin. Mưa bắt đầu từng hạt nhỏ rồi to dần lớn. Chỉ trong chốc lát mặt đường ướt đầm. Ren vẫn một mình đội mưa chạy đến nhà Rin. Vì còn một chút nữa là đến nên cậu không trú cũng không gọi xe. Chạy một lúc đến chỗ ngã rẽ, Ren chưa kịp phản ứng gì thì bị một chiếc gậy đập trúng bả vai gần chỗ vết thương. Cậu ngã khụy xuống đất, kêu nhẹ.

-A...

Một vài câu chế giễu.

-Cho mày chết này, ai bảo thích xen vào chuyện người khác.

-Cho mày chừa, đào hoa ư, phong lưu ư, cướp người yêu của tao. Hừ.

-Lại còn giật miếng mồi ngon trong tay tao nữa chứ. Chúng bay đánh thật mạnh vào.

Sau đó là mấy tên áo mưa xanh đỏ, giương như đã chờ sẵn ở đó, chạy ra cùng nhau xô vào đánh hội đồng Ren. Ren đã bị thương, còn bị ướt, nước ngấm vào vết thương làm cậu càng sốt. Cậu không thể gượng dậy nên đành để đám đó đánh ngã nằm ra đất. Cậu sắp kiệt sức và không thể gượng dậy. Bọn chúng nhún cơ hội Ren đang yếu, đá mạnh thêm. Đến khi một cô gái với đôi mắt đen xuất hiện cùng hai tên đàn ông cao to đang cầm hai chiếc ô trong suốt che.

-Dừng tay.

Đám áo mưa xanh đỏ khựng ngay lại, đứa nào đứa nấy vênh mặt lên.

-Mày là con nào, giám lo chuyện bao đồng hử.

Chờ cô gái ra hiệu nhẹ, tên thuộc hạ cao to đứng bên phải chạy lên giải vây cho Ren. Trong chốc lát, đám đó bị đánh te tua ngã sấp xuống mặt đất.

-Chúng mày biết đây là ai không hử. Chính là Max đó. Nghe rõ chưa.

Cả đám nghe thấy liền hải hùng, lo sợ rồi rủ nhau chạy. Vẫn còn một tên áo mưa màu xanh ngấp ngoái mãi mới đứng dậy được. Chiếc mũ áo mưa bị tuột để lộ khuôn mặt trắng bệch của Minh, bạn Ren. Trước khi hắn đi vẫn cố quay đầu lại nhìn khuôn mặt quen thuộc của cô gái đi đôi boots đen.

Còn Ren, cậu gắng gượng dậy, cố ý muốn xem người giúp mình là ai nhưng thực sự rất mệt, cậu không thể gượng dậy được. Trời thì vẫn mưa nặng hạt, đường vắng vẻ không có một ánh đèn xe. Ren cố gắng đứng dậy nhưng cô gái đó đã đi không để lại chút dấu vết. Ren ôm nhẹ bả vai bị thương, nhăn nhó, hai hàm răng cắn chặt tiếp tục đi đến nhà Rin. Cậu nhớ đúng ngôi nhà có hàng rào bao quanh. Cậu thấy hai cánh cửa mở giương như cố ý để cậu đi vào hoặc là do chủ nhà mãi vội chưa khóa cửa

Ren từng bước nặng trĩu đi gần đến cửa nhà, định giơ tay bấm chuông cửa nhưng lưỡng lự bởi đã để ý thấy ánh sáng từ khung cửa sổ bên cạnh phát ra chứng tỏ bên trong có người và chắc chắn Rin đã trở về.

- Chắc cậu ta trong đó. - giọng yếu ớt.

Ren vừa quay đầu đi, tiếng cửa mở.

- Ren.

Ren quay nhẹ lại, nhìn Rin với ánh mắt nhẹ nhàng

- Cậu...

- Tôi sao? Cậu mới sao ý.

Rin thở mạnh rồi chạy ra khỏi cửa, chưa kịp nói gì thì Ren đã ngã vào người cô.

- Nè, nè, cậu bị sao đấy... ề...

Rin không biết nên làm gì đành phải đưa cậu ta vào nhà.

Lát sau, Ren tỉnh dậy với một bộ đồ mới. Cậu vẫn không quên vết thương bên vai, cau mày, chạm nhẹ vết thương.

Rin vẫn ung dung ngồi trước màn hình tivi, uống cà phê với bím bím

- Tỉnh rồi à, cậu đào hoa, phong lưu kiểu gì mà để bị đánh đập cảnh lá vậy.

- Há.

- Mấy tên trẻ ranh mà không đánh được. Hey, đúng là công bột rồi.

- Nè, nói gì đấy.

- Ờ vậy. Cho cậu đấu với tôi chắc cậu thua trước mắt. Ha...

- Nói cái quái gì vậy.

Hơi chạm nhẹ tay lên chân, lắc nhẹ đầu cho tỉnh táo để nhớ lại chuyện vừa xảy ra. Rin gọi ý.

- Cứ nhớ đi, cậu vật vờ lê lét đến nhà tôi đấy.

- Làm gì có.

Ren bước khỏi giường, cậu giật mình khi thấy mình mặc chiếc áo bóng đá, quần lửng đến đầu gối, hình hai con vịt hai bên đùi.

- Há, cái gì đây. - bất ngờ.

- Gì?

- Tôi mặc đồ gì thế này, đồ của tôi đâu. Cậu thay đồ cho tôi à? - sốt sắng hỏi.

- Tôi thấy nó hợp với cậu mà, tôi phải chọn đồ rộng nhất đấy.

- Quần áo của cậu à, vậy bộ đồ của tôi...

- Ớt như chuột lột, cậu ngã vào tôi làm tôi phải đi thay thêm bộ quần áo nữa đấy. Sốt thì 100 oC không thay sao được.

- Bậy rồi, có phải nước đầu mà 100 oC cơ chứ.

- Không phải lo, cậu có gì đâu mà sợ tôi nhìn chứ, chỉ tôi có, còn cậu không. Hừ. Bộ đồ đó là do tôi nhờ hàng xóm hộ cậu đấy.

Ren thở phò một tiếng an tâm.

-Tốt đấy.

Rin tỏ thái độ thân nhiên, đưa một ngón tay về phía Ren gầy gầy.

-Lại đây.

Ren tỏ ra khó hiểu nhưng cũng đi lại ngồi cùng Rin trên chiếc ghế salon dài.

-Sao đây.

Rin quay mặt lại phía Ren, cười nhẹ.

-Cởi áo ra.

-Há. – không thể ngờ. Vậy cậu cởi đi, sao lại bảo tôi.

-Tất nhiên, áo trùng thể này làm việc làm sao được. Hừm – cười nhẹ, ánh mắt đầy mưu mô.

Cô từ từ cởi từng chiếc cúc áo khiến Rin càng ngỡ ngàng.

-Cậu... nhanh vậy sao. – Ren nuốt nước bọt.

Ren không thể ngờ Rin lại sốt sắng như vậy.

-Đến lượt cậu đấy, cởi nhanh lên. - vẫn bộ dạng ngây thơ

Ren cười nhẹ, cởi áo để sang một bên cùng lúc Rin cũng vắt chiếc áo dài tay lên ghế. Ren tỏ ra lạnh lùng, im lặng để xem Rin định làm gì. Trong khi cậu cởi trần thì Rin vẫn mặc chiếc áo ba lỗ cổ cao bên trong.

-Quay lại.

-Há. Cậu định làm gì tôi. – có chút lo lắng.

-Ông vớ vẫn.

Rin kéo hộp thuốc trên bàn lại gần.

-Thì băng lại vết thương cho cậu chứ sao nữa.

-Cậu biết rồi à.

-Biết gì.

-Biết vết thương. Ai nói cho cậu, Iron hả.

Rin nghiêm túc.

-Hừm, ai nói thù có quan trọng không?

Ren thở phào nhưng trong tiếng thở lại có chút thất vọng.

-Ồ, thế mà cứ tưởng.

-Tưởng bở à. Cậu mơ đi nhá. Sao phải thờ dài vậy.

Rin lục lọi đồ trong hộp thuốc rồi lấy ra một miếng băng gạc lớn bằng lòng bàn tay.

-Quay lưng lại đây. - hạ giọng.

Ren nghe lời, quay lưng lại phía Rin.

-Cậu không ngại sao?

-Ngại gì.

-Một thằng con trai thoát y ngồi trước mặt đó.

-Hywm. Đã chắc, thân thể con trai nhưng tâm hồn con gái thì sao?

-Cái gì. – quay nhẹ lại sau, gất nhẹ.

-Ngồi im đi.

Rin bôi chút thuốc lên vết thương đang rỉ máu rồi băng nó lại bằng chiếc băng gạc to. Lúc đầu Ren còn thấy vết thương như càng bị rạn ra nhưng sau đó lại không còn cảm giác đau đớn nữa.

-Cậu dùng băng có sẵn thuốc giảm đau đúng không?

-Sao cậu biết

-Nghĩ tôi là ai. Bởi mấy thứ băng đo rất đắt tiền, cậu lấy tiền đâu ra.

-Cậu không thấy tôi đi làm sao, học xong là làm việc đó.

-Thật không. Thường thì chỉ những bọn công tử nhà giàu mới dùng, nhưng..

-Tại vì cậu là công tử bột mà nên tôi phải lấy loại tốt rồi. Còn tôi á, chỉ cần dùng cái này thôi.

Rin lôi ra một hộp băng gạc thường.

-Không phải chứ.

-Tất nhiên là phải rồi. Hey, vậy mà còn hỏi. Cậu á là cái thứ gì vậy không biết.

-thứ gì.

-chắc chắn không phải cái thứ 7 chủ nhật rồi. Mỗi cái băng thôi mà nói nhiều hoài.

-Ek ek, người nói nhiều là cậu đó nha. Nha. - nhấn mạnh.

-Hó.

Rin ó ra, cười nửa miệng.

-Hehe. Rồi, xong. Muội muội có thể quay lại rồi.

Ren quay đối diện với Rin thì thấy cô đang cất đồ vào trong hộp thuốc. Mấy cái bông dính máu vắt sang một khay riêng.

-Nhà cậu tiện nghi quá ha, đủ hết mọi thứ.

-Nhà con gái mà. - vẫn mãi mê thu dọn đồ hộp thuốc đổ ra trên bàn.

-vậy hử.

-Nhà cậu thì cũng thế mà. Đúng chưa.

-Ừ. Chắc cậu cũng có phần nào là nữ nên mới sắm đủ đồ dùng vậy chứ

-Nè nè, nói ai là nữ đấy.

-Ai a ha. - giọng thách thức.

Ren ngồi sát lại gần Rin cố ý trêu.

-Cậu có muốn biết tôi là con trai hay con gái không hả.

-Làm gì chứ.

Rin quay nhẹ sang.

-Tự nhiên ngồi gần tôi làm gì, thích tui ak.

-Ừ. – trả lời thản nhiên. Định chứng minh cho cậu thấy tôi là con trai mà.

-Hả.

Ren cười đều, cố ý chọc Rin, nhìn Rin với ánh mắt thèm muốn.

-Ha, trong căn nhà này... chỉ có tôi với cậu... quần áo thì mặc không đủ vậy thì...

Vừa nói vừa tiến lại gần Rin khiến cô phải ngồi dịch về sau.

-Nè nè, đừng có mà trêu tui, tui không sợ đâu nha.

Nói vậy nhưng Rin vẫn cảm thấy hồi hộp, tim đập loạn xạ.

-Thật là không sợ không, mồ hôi đổ hết rồi kia.

Rin mãi vội lau mấy giọt mồ hôi trên trán, cười trừ.

-Đâu có, tại... tại nóng wa ý mà.

Ren càng tiến lại thì Rin càng lùi về sau. Vì lùi quá nhanh nên Rin bất ngờ bị ngã khỏi ghế, tiếng bịch..

-Á...

Ren cười phá lên.

-Hahaha...

-Ay zô.

Rin ngồi dậy, nấn nhè bên hông.

-Ay za, cậu... tại cậu hết đấy. A...

-Haha, chấp nhận đi.

Ren không để ý, cậu mặc áo, thản nhiên ngồi xem tivi và ăn bím bím một cách ngon lành.

-Cậu vô tâm vừa thôi chứ, tui bị vậy mà vẫn còn ngồi ăn được à.

Ren vẫn thản nhiên xem.

-Phim này cũng được.

Rin cẩn thận ngồi lên ghế.

-Cậu về được rồi đấy.

-Hứm, về sao, phim chưa xem xong mà.

-Vậy thì... xem xong là về luôn đi nhá.

Gật gật.

Rin không biết làm gì đành ngồi cùng Ren xem phim.

Đến đoạn lãng mạn, cặp đôi chính đang nhìn nhau, ánh mắt triu mến rồi từ từ hôn nhẹ càng khiến Rin cảm thấy hồi hộp mà quay nhẹ sang nhìn Ren

-Sao hả, hay cậu lại thích vậy. – Ren thản nhiên hỏi.

-Gi..., cậu điên hả. Với ai chứ với cậu thì khỏi đi.

-Nè nè, nhớ lại xem, chúng ta... tiếp xúc môi mấy lần rồi.

Câu hỏi kì quái khiến Rin phát bực.

-Cậu... đúng là không biết phải nói gì.

Cô tỏ thái độ bực bội, đứng phắt dậy đi vào trong nhà bếp. Tiếng sấm bồng ầm.. một tiếng, cô mới để ý trời vẫn đang mưa y như lời Min nói liền quay

lại chỗ Ren. Hạ giọng.

-Cho tui mượn điện thoại chút đi.

-Làm chi.

-Thì gọi điện, mà chính cậu làm hỏng máy tôi đấy, giờ cho mượn điện thoại bù lại đi.

-Cậu... cậu là cái thứ j chứ không phải thứ 7 chủ nhật.

-Ay za, học tập nhanh wa ha. Cho mượn điện thoại chút nhá.

-Thôi đừng làm bộ nữa, điện thoại tui trong quần cậu đó.

Rin ngượng ngùng lấy chiếc điện thoại trong túi.

-Ờ thì... phải hỏi chủ nhân mới dùng được chứ.

-Vậy sao? Cậu mà cũng biết hỏi à.

-Hừ. Mà... mặt khẩu là gì vậy.

-Thách cậu giải được, mở được thì cho cậu là thiê tài.

-Thôi buổi nào rồi mà còn dùng mặt khẩu chứ. Quê mùa.

-Thôi đi bà cô. Có đồ uống cho xin ít đi.

-Trong tủ lạnh á.

Rin vừa nói vừa loay hoay cái điện thoại. Trong lúc Ren lấy đồ uống trong tủ lạnh thì Rin ngồi oạch xuống ghế, tìm mặt khẩu.

-Nè, mặt khẩu sao mở có 3 lần thôi à.

Ren về mặt coi thường, bóc lo nước uống một ngụm. Định rằng vừa ra xem phim vừa uống nhưng xit phát sắc khi thấy Rin đang đang vui vet nói chuyện điện thoại. Cậu trở mặt.

-Cái đó ... làm sao...

Rin không để ý, vẫn say xưa công chuyện.

-Giờ này mà vẫn chưa ăn hủ Min. Cậu tệ hại với dạ dày wa đá.

Tiếng nói từ đầu dây bên kia.

-Hey, ờ, đã đói lại còn phải ăn mì nữa. Mà nè cô bé, nhớ vụ cá cược của bọn mình không đấy.

Rin lúng túng.

-Quên sao được, cái j chứ cái vô lý đó không thể quên.

-Vậy từ ngay mai chúng ta có nên...

-Hihi, mai sớm quá.

-Vậy từ tuần sau đi. Hừm.

-Ok. Có 3 ngày đơn giản đi honey.

Ren đặt cạch lon nước xuống bàn, khó chịu hỏi.

-Mặt khẩu ở đâu mà hay vậy?

Rin vẫn tiếp tục nói chuyện không để ý đến Ren khiến cậu phát bực, giằng lấy điện thoại nói.

-Máy hết tiền rồi, mai gọi sau nhá. Lai psi.

Nói xong tắt cái phap.

-Ê, cậu làm gì đấy.

-Mượn phone của tui nói chuyện với zai hà.

-Thì có quy định đâu. – cãi cổ.

-Ờ thì... làm sao cậu mở được...

-Ủi za, có gì đâu, tôi lấy đại thôi. Quần 30, áo 90, giày 13. Ok.

Ren hoảng

-Bà nội, đây là này sinh của tôi đấy. Ngày 3 tháng 09 năm 13. - cặn lời.

-Oh. – Rin tỏ ra ngỡ ngàng. Vui ghê, chỉ đơn giản là ngày sinh. Không biết tôi còn trùng hợp cái gì với cậu nữa. – nhún mắt.

-Còn đấy. Số nhà tôi bằng số cỡ áo con cậu mặc đấy.

-Há. - hốt hoảng, ôm ngang người.

-Còn nữa, chắc...

-Thôi thôi, cậu nhìn xuyên thấu hà.

-Kinh nghiệm rồi.

-Ờ, đúng là tên sở khanh. Cậu động vào nội thất bao nhiêu cô gái rồi.

-Tất cả nhưng..

-Cái gì. – lo lắng. Biến thái.

-Con trai mà.

-Há.

-Nói đùa vậy. Cậu nghĩ tôi là ai mà linh tinh vậy. Dù gì cũng là cậu chủ trong gia đình danh tiếng, đâu cần thiết. Hừm.

-Ờ ờ, biết rồi.

Rin lại thái độ thần nhiên.

-Nè... Rin hôm ở nhà tôi bố tôi nói gì với cậu?

-Muốn biết về hỏi bố cậu đi.

-bị ông ấy đe dọa, cậu không sợ sao?

-Bố cậu sẽ làm gì tôi chứ. Mà có làm gì thì cũng tại cậu hết đấy.

-Gi?

-Tôi giờ chỉ còn cái quán bánh kem, giới thi cho người đến mà phá, với lại... giờ tôi chỉ là một học sinh nhỏ nhoi trong trường Thiên Thần, bố cậu thừa sức đuổi tôi mà.

-Đúng. Nhưng...

-Nhưng không thể làm vậy vì biết dù có đuổi thì cậu vẫn đến tìm tôi. Ok.

Ren gật nhẹ đồng tình.

-Chắc thế. Cậu cao giá quá ha.

-Hơ. Vậy.

Ren quay đi nhưng cậu bỗng nhớ ra cuộc nói chuyện vừa nãy của Rin, quay lại hỏi.

-À, mà nãy cậu nói cá vụ gì với Min vậy?.

-Oh, không có chi.

-Có mà không giám nói.

-Ai bảo không giám – lớn tiếng. Tò cá với cậu ta nếu trời mưa tôi sẽ làm người yêu cậu ta. Nhưng... trời lại mưa mới hay chứ. - hạ giọng.

Rin vừa cười giọng vừa chỉ ra phía ngoài cửa sổ, mưa vẫn ào ào rơi.

-Vô lí vậy?

-Có gì vô lí đâu.

-Cậu... thích cậu ta đến vậy ak? – thái độ khó chịu.

-Không biết nữa, tự dưng hỏi như vậy ai biết.

-Nói đi, cậu có tình cảm thật với Min sao?

-Không biết không biết là không biết. Tôi không biết cảm xúc thế nào nữa. Có rất quý Min nhưng cũng có thể chỉ ở từ like chưa phải từ love. Stop nha. Không muốn bàn. – Rin lảng tránh không muốn nói về chuyện đó.

Ren thờ mạnh, nhìn Rin với ánh mắt đầy hi vọng. Nghe Rin nói làm người yêu Min khiến cậu cảm thấy không được vui. Cậu không giám thể hiện ra mặt, chỉ để trong lòng khiong nói.

-Cậu biết thôi sáo chứ.

-Uk. Nhưng chỉ một bài thôi.

Ren vừa hỏi, ánh mắt quan sát mọi thứ quanh nhà Rin. Cậu nhớ Chữ D cũng chỉ thổi được một bài nên cậu cũng có y nghi ngờ. Nhưng cậu không tìm thấy bất kỳ cây sáo nào trong nhà Rin. Nếu Rin là chữ D thì chắc chắn trên người hoặc trong nhà phải luôn có vũ khí là cây sáo.

-Chắc nhầm rồi. – có chút thất vọng.

-nhầm gì?

-Không có gì đâu.

Rin lấy dưới gầm bàn chiếc vòng tay màu đen làm bằng đá cẩm thạch, hình dáng từng viên khác nhau và có nổi hình trái tim nhỏ bằng ngón tay cái. Đợi Ren lại mới đưa.

-Tặng cậu đấy. – hơi ngượng.

Ren tỏ ra hiếu kỳ.

-Giờ đây?

-Coi như... món quà tui cảm ơn đi.

Ren thân nhiên cầm chiếc vòng từ tay Rin, đưa lên ngắm ngía.

-Sao nó nhỏ vậy? Không biết chất lượng thế nào đây. – vờ tỏ vẻ không thích.

-Không lấy thì đưa đây.

Ren thay đổi ngay thái độ.

-Ai bảo không lấy, không lấy thì thiệt à.

Cậu mãi vội đeo chiếc vòng vào tay...

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: 3 Ngày Yêu

Tiết học đầu tiên, một điều kỳ lạ mà trước đây chưa có đã xảy ra. Toàn bộ dãy nhà A im bất không 1 tiếng nói. Cô dạy công nghệ lớp 12a4 vẫn về mặt căng thẳng bước vào lớp. Cô ngạc nhiên đến nỗi rơi cả túi cặp sách đang cầm trên tay, chạy thẳng xuống phòng hội đồng, nơi mà các thầy cô đang làm việc.

- 12a4... có... chuyện rồi.

Cô giáo chủ nhiệm lớp đó đang ngồi nói chuyện với thầy hiệu trưởng, sột sắng đứng dậy, vẻ mặt đầy sự lo lắng.

- Lớp em có chuyện gì à.

Mọi ánh mắt hiếu kỳ từ các thầy cô khác.

- Lớp đấy thì bao giờ chả có chuyện.

Cô công nghệ nói trong hơi thở mạnh.

- Hôm nay, các em ý... rất ngoan, ngồi im không nói chuyện, lại còn đang học công nghệ để tỷ kiểm tra đó.

Sự ngạc nhiên hiện rõ trên nét mặt thầy cô giáo khác.

- Vậy đây là tin động trời rồi.

- Cái lớp suốt ngày bày trò quậy phá mà lại ngoan bất thành lính.

- Ủ, cũng lạ. Phòng bảo vệ mới báo lên riêng lớp 12a4 đã tha hết một loạt bàn vì bị gãy, thay 6 cái cửa kính bị đập bể, 5 cái quạt treo tường bị rơi. Còn cái bảng thì một năm thay hai lần.

Cô chủ nhiệm biện minh.

- Cô Huệ, cô có nhất thiết phải nói lớp tôi như thế không.

Hầu như tất cả các thầy cô trong trường đều không ưa nổi lớp 12a4 nên chuyện ghét lây sang cô giáo là chuyện bình thường.

- Thì có sao nói vậy thôi mà. Nhưng công nhận lớp cô giàu đi.

- Đúng mà.

Hiệu trưởng hắng giọng.

- Cãi nhau gì chứ, mấy cô là cô giáo đấy nhá. - giọng nghiêm túc như muốn dạy dỗ.

Nghe câu nói của hiệu trưởng ai nấy đều thấy áy náy trong lòng, nhìn nhẹ xuống đất.

- Bây giờ lên xem lớp 12a4 thế nào đã.

Các thầy cô cùng nhau đi sang dãy nhà A. Thật lạ vì tất cả các lớp rất yên ắng, nghiêm túc học bài. Nhất là 12a4, tuy cô giáo chưa lên mà học sinh vẫn chăm chú làm bài.

Một buổi học yên bình trôi qua. Tiếng chuông báo hiệu kết thúc buổi học vang lên là học sinh cả các dãy nhà hô hò ầm ĩ rồi từng lượt chạy ra khỏi lớp. Một vài lời bàn tán từ mấy cô học sinh đi ngang qua dãy nhà A.

- Công nhận Ren rất có tiếng, ra lệnh im lặng là tất cả khối im ắng, ngồi học tử tế chứ.

- Ủ, đúng. Nay nghe thoáng tai, các cô giáo cũng comment ầm ĩ.

- Tin này hot đây. Từ đầu năm đến giờ lần này là lần đầu tiên thấy cái khối này ngoan như vậy đấy.

- Hey, nhưng cũng may khối mình học không có người như Ren, không thì khốn khổ rồi.

- Ồ, có lý.

Họ đang nói chuyện bỗng nhiên bắt gặp ngay ánh mắt lạnh lùng của Ren trước mặt.

- Ô... anh... anh... Ren.

Mấy cô sợ hãi run lấy bầy.

- Bọn em chỉ... chỉ...

Ren lắc nhẹ đầu.

- Đi đi. - giọng lạnh lùng.

Cả đám hốt hoảng bỏ chạy.

- Dừng lại đã.

Ren yêu cầu khiến cả đám nữ sinh phải hay lại, về mặt đầy sợ lo sợ.

- Anh...anh có việc gì ...

Ren thân nhiên quay lại, hỏi.

- Có ai biết Rin đâu không?

Nữ sinh đứng cuối rụt rè nói.

- Chị Rin mà hay gây chuyện với anh á...

- Sao?

- chị ấy... hình như em thấy chị ấy đang ở ngoài cổng trường với anh nào ý.

Ren nghĩ ngay người đó là Min.

- Chắc chắn cậu ta rồi.

Ren không nói thêm bất cứ lời nào mà đi thẳng ra phía cổng trường. Cậu bỗng khựng lại suy nghĩ.

“ - tại sao mình phải làm vậy, cậu ta không chỉ tầm thường mà còn nghèo nữa, thực sự không cùng đẳng cấp với mình. Sao phải quan tâm. Cậu ta cũng đâu thích mình ”

Ren cười nửa miệng rồi quay lại, cậu không ra phía cổng trường cũng như không muốn quan tâm đến Rin nữa. Bàn tay gõ nhẹ sau lưng.

- Nè ông bạn.

- Hừm, chưa về sao?

- Người ta đang nói chuyện rất thân mật với nhau kia.

- Kệ họ chứ, tôi không liên quan đến Rin hết.

- Ay zô, người ta đã nói ai đâu, chưa khảo đã sung chắc chắn đang nghĩ đến Rin đúng không?

- Có hỏi thừa không vậy? Nghĩ đến cậu ta làm gì, đó không phải mẫu người tôi thích, hơn nữa cô gái tầm thường đâu thể xứng đi với tôi.

Iron thờ dài trên khuôn mặt ngây ngô, khoác vai Ren.

- Hay là... cậu vẫn nghĩ đến Chữ D. Nếu thích cô ta thì được chứ.

- Cũng phải xem

- Hey, Chữ D và Rin mà là một có phải tốt không, cho ông bạn tui đỡ đau lòng. Hừ.

- Thôi đi, làm sao có thể.

- Chép chép, hãy xác định rõ bản thân cậu thích ai hơn, Chữ D sát thủ chắc chắn thân phận không tầm thường còn Rin, cô bé nghèo nhưng cá tính, sống một mình đơn độc.

- Người phải nhắc nhở là cậu ấy, không làm rõ vấn đề đến khi người ta ngã về phía người khác thì đứng đấy mà khóc nhá.

- Tôi á, không lo không lo.

Ren lạnh lùng gạt tay Iron khỏi người.

- Thôi đi nha, đứng đó mà đùa cợt, tôi không quan tâm đâu. Mà nhá, cậu ta đâu phải một mình, có anh rồi còn em nữa chứ.

- Hừm, cậu biết họ à.

- Biết mỗi thằng em.

- Còn anh...

Iron hồi tưởng lại con người đã ôm Rin để an ủi lúc mẹ nuôi Rin trong phòng cấp cứu.

- Người đó... chắc là anh cậu ta, không biết anh ruột hay anh họ. Anh ruột thì... cậu ta quá có vấ đề. – nói nhỏ để đủ mình nghe thấy.

Iron vừa nhìn theo bước chân của Ren vừa suy ngẫm về người đó.

- Mình phải điều tra mới được. Mình chỉ nhớ mang máng khuôn mặt Số 24 cũng khá giống với người ôm Rin hôm đó. - về mặt dày sự hoài nghi.

Rin đang nói chuyện với Min ngoài cổng trường, có vẻ rất vui. Bỗng tin nhắn đến.

– Hãy cẩn thận, người bên cạnh cô không tử tế như vẻ bề ngoài của cậu ta đâu.

Tin nhắn kỳ lạ đến từ số máy của kị sĩ bóng đêm khiến cô ngạc nhiên.

- Sao anh ta biết được vậy. – nói nhỏ đủ để mình nghe thấy.

Cô không nhắn tin trả lời lại vì biết dù có nhắn bao nhiêu tin người đó cũng không trả lời tin nhắn. Người đó giống y như một vệ sĩ luôn âm thầm ở phía sau cô.

- Rin... Rin... cậu nghĩ gì vậy?

- À không có gì.

- Tôi đi chơi chứ.

- Gì, gia đình, bố mẹ đâu cho đi.

- lại chém rồi, ở một mình mà, bố mẹ lòi đâu đây.

- ờ... hehe, giỡn vậy cho vui.

- Vậy nha, tối đi. Phải tận dụng ngay chứ.

Min chủ động đi lại gần Rin, cười một nụ cười thật đẹp rồi cầm tay Rin kéo đi.

- Đi thôi.

- Đi đâu? – ngờ ngác.

- Đi về. Tôi đưa cậu về. Ok.

- Được. – vui vẻ nhận lời.

Min nắm chặt bàn tay Rin kéo đi. Ở phía sau là ánh mắt đờ đờ sát khí của Hồng Ngọc - bạn gái cũ của Min. Thấy Min đi với Rin thân mật khiến cô càng tức tối.

- Ranh con, quê mùa, nghèo rớt mả cũng đòi đi với Min đẹp trai của tao sao hứ? Chờ coi. Cua bạn trai tao à... – hai hàm răng cắn chặt.

Một bàn tay chạm lên vai Hồng Ngọc, cô quay lại đang con tức định lớn tiếng quát nhưng cô khựng ngay lại khi thấy người con trai rất đẹp đứng đối diện với mình.....

Lệ về phía sau vì hôm nay cô đi xe đạp, vừa ra đến cổng thì gặp Kun.

- Chào anh, triệu triệu năm nay mới gặp ah. - cười hớn hở.

- Ủ, chào nhóc, đi về à.
- giờ này chỉ về nhà chứ đi đâu.
- Anh đi gì, hay để em trở về.
- Hay là vậy ta...

Kun vui vẻ đáp.

- Thôi, đùa vậy này anh đi xe rồi, gửi xe ở gần hàng sửa xe.
- Oh, lại có chuyện gì với xe anh à, hay lại đưa gà hồng xe.
- Cô nhóc này, lúc nào cũng nghĩ anh mày hư à, đến tháng...
- Há, đến tháng... – tròn mắt
- À không... – lúng túng. À không đến ngày...
- What... - ngạc nhiên.
- À nono, ý anh nói là... là... – có vẻ rất khó nói.
- Sao à?
- Là cái xe nó đến... à nó phải bảo dưỡng. Hehe.
- Ồ... - hiểu ra vấn đề. Bảo sao.
- Đi thôi.

Kun khoác vai Lệ tỏ ý thân mật để quên chuyện cái xe.

- Em trông thế nào. Đi với em nè. - Lệ cười toe toét.
- Ok.

Hai người nhìn từ xa có vẻ rất thân mật khiến Iron đứng gần đó mắt như nổi lửa.

- Trời ơi, sao không thấy được cậu ta đang nghĩ gì vậy. Trông kìa ánh mắt họ nhìn nhau say đắm quá, hay đang hẹn hò. Không, không thể nào.

Cậu cố nhớ đến Aly để giảm cơn tức trong người nhưng không thể.

- Tại sao mình khó chịu chứ nhè, Aly như vậy mình còn không thấy tức tởm, còn trường hợp của nhỏ này thì... khiến mình phát bực, là sao đây. Chẳng lẽ... mình...

Iron không giám nói tiếp nhưng cậu tự đưa ra quyết định sẽ phải sống thật với cảm giác của mình, đối diện với bản thân và không trốn tránh, xác định rõ tình cảm trong lòng mình.

Kun dắt xe đạp cùng Lệ đến quán sửa xe gần đó. Hai người vừa đi vừa tiếp tục câu chuyện.

- Bây giờ anh vẫn còn nhớ mặt chị ta à?
- Quên làm sao được em. Trong nguy cấp cô ta đã giúp anh đấy. Giờ gặp lại chắc chắn sẽ nhận ra.
- Hey, em không hiểu tình yêu sét đánh với yêu từ cá nhìn đầu tiên nhưng giờ em biết rồi, vì mỗi vụ đó mà anh nhớ như in hình bóng chị ta.
- Ồ, vậy mới hài, hài hơn nữa là anh... không thể nhìn bóng dáng của các cô gái khác nữa. – nói một cách nghiêm túc.
- Oh, vậy là ngoan rồi.
- Còn nữa, từ khi quen Rin và sau đó gặp cô gái đó anh mày ngán cảnh trên gái lắm rồi, nhìn ai cũng không hợp mắt.
- Oh dè. Wa hay.
- Nếu e có gặp lại cô ấ thì... gọi anh đấy.

- Há.

- Nhận lời đi.

Iron nghe câu cuối cùng khiến cậu hiểu nhầm là Kun đang tỏ tình với Lệ, cậu thấy tức giận vô cùng và tiếp tục đi theo hai người đó.

Kun chỉ cười nhẹ rồi nhìn vào khoảng không. Hai người vừa đi vừa nói chuyện cũng không biết Iron vẫn đi theo phía sau.

Trong lúc chờ Kun lấy xe Lệ ngồi đung đưa trên chiếc xe của mình. Iron từ đâu đó đi đến đứng đối diện với Lệ.

- Lệ.

- Hứm, sao há.

- Tôi có điều muốn nói. – có vẻ gấp gáp.

- Nói. - vẻ mặt vô cùng thản nhiên.

- Thực ra tôi thích...

Không may một đám đàn bà phụ nữ đi qua xô Iron khiến tay cậu chạm vào ngực Lệ. Cô cho rằng Iron cố ý, trợn mắt.

- Há... cậu thích cái này à. Đồ biến thái.

Lệ tức tối giờ thẳng tay cho Iron một bạt tai rồi ngồi lên xe phóng ngay đi.

- Từ từ, hiểu nhầm, hiểu nhầm, tôi không cố ý đâu mà. Nè nè

Mặc cho Iron gọi Lệ cũng không quay lại vì cô thấy rất ngượng và ngại với mọi người, với cả Kun nữa.

Iron bị đẩy vào tình huống khó xử. Cậu không biết nên làm sao để giải thích cho Lệ không giận mình. Giọng nói quen thuộc.

- Sao j mà vội thế, còn chưa tán đổ mà thế là không được đâu.

Kun đi ra với vẻ mặt hài hước, cố ý trêu đùa Iron.

- Anh Kun, anh cũng thấy à?

- Rõ như in vậy gì nữa.

- Há.

Cậu nói lại khiến Iron thêm ngượng.

- Mà làm như thế thì mất hết danh dự người ta rồi, chị trách nhiệm đi ha... - cười đều.

- Hey, thì không phải tại sao?

- Tại tôi á, hơi chảnh. Hay là tại mày ghen bóng ghen gió với anh

- Ai chứ e không cần.

- Oh, vậy à, thế mà có người lo lắng phải đi theo á.

- Ai? Ai vậy?

- Ông cứ giả đồ. Tưởng ông đang lém phéng với nhỏ Aly chứ, sao chuyển rồi à.

- Nhắc đến cậu ta làm gì, chắc giờ đang đeo bám Ren rồi.

- Haha – cười phớt lờ. Thôi đi xin lỗi e ý đi.

- Hứ, anh đi thì đi, bạn gái anh mà

- Gì?

- cậu ta nhận lời rồi còn gì.

- nhận lời gì? – ngờ ngác.

- Vừa xong đó.

Kun nghĩ lại cuộc hội thoại nói với Lệ, cười phá lên.

- Đúng đúng, Lệ nhận lời...

Iron thay đổi thái độ.

- Nhưng... là mai mối cho anh. Ok.

Iron ngộ ra.

- Thiết hà.

- tất nhiên. Húm, ay za, ghen nha.

Iron đảo tròn mắt, vẻ ngượng ngùng.

- Ờ... ờ... hehe, cứ coi nhảm.

Iron nhìn chiếc đồng hồ trên tay, mãi vội nói.

- Thôi, anh ở đây em đuổi theo ả nhá.

- Ok, đi đi.

Nói xong Iron chạy ngay lập tức, Kun chỉ ở phía sau cười và nhìn theo bóng Iron.

Mìn và Rin cùng đi đến trạm xe bus.

- Rồi, đưa đến đây là ok rồi cảm ơn.

- Cảm ơn gì, cậu là ai mà cảm ơn chứ. - giọng nhẹ nhàng, đầm ấm.

- Ai?

- Người yêu tôi. – rất thân thiện.

- Ồ ha. Quên. Vậy tôi đi đây.

- Nhớ cuộc hẹn hò tối nay nhá. – tủm tủm cười.

- Ok. – vui vẻ trả lời.

Xe bus từ phía xa đi đến, Rin mãi vội bước hụt, trượt chân ngã ra sau. Thật may ngã vào người Mìn.

- Cậu có sao không? - tỏ ra lo lắng.

Rin ngỡ ngàng nhìn vòng tay Mìn đang ôm người mình khiến cô ngượng, định đẩy Mìn ra nhưng vòng tay cậu vẫn giữ chắc. Ánh mắt nhìn Rin rất thân mật, gần gũi.

- Bỏ ra đi, đây nhiều người mà.

Mìn vẫn không muốn rời mắt khỏi Rin nên cô phải chủ động gỡ tay Mìn khỏi người mình.

- Xe đến rồi, tôi đi đã. – lúng túng vì ngượng.

Rin đẩy nhẹ Mìn ra, chiếc xe bus dừng lại cô chạy liền lên xe, cũng không quên quay lại chào.

- Chào, tối gặp.

Mìn ở dưới chỉ nhìn theo chiếc xe, cười nhẹ.

- Với mình mà còn lúng túng vậy sao? Hey.

Rin lên xe bus, cô chọn hàng ghế cuối cùng để ngồi vì ghế trên đã hết chỗ. Cô chỉnh lại bộ đồng phục trên người, vuốt nhẹ tóc mái sang hai bên rồi mới

ngồi xuống ghế. Cô ngồi cùng hai tên thanh niên quen mặt, 1 gầy 1 béo. Hai tên lần trước gây sự ở quán bánh.

- Ek ek, mày nhìn đi, con bé đó...

Tên béo nói nhỏ tên gầy.

- Chuẩn rồi, haha, ở đây có mình nó hay bọn mình... xù nó luôn. – dí đầu bàn tán.

- Ok. Đi.

Hai tên đứng khỏi ghế đi lại trước mặt Rin, vênh vào. Rin đang nghe nhạc, thấy 4 cái chân đứng trước, thần nhiên nhìn lên.

- Oh.

- Haha, ranh con, bọn tao định tìm mày tính sổ mà mày tự dẫn đến. – vênh mặt, cười nửa miệng.

- Thì ra hai tên bại tướng.

- Há. Mày muốn chết hả, giờ để tao xử.

Tiếng nói vọng từ ghế trên. I

- Bọn khốn, dừng tay, hai con trai mà bắt nạt một con gái có thấy nhục không?

Hai tên kiêu kỳ quay lại, vênh mặt nhìn.

- Mày là thằng nào, định làm anh hùng cứu mỹ nhân ak.

Cả đoàn xe nghe tiếng ồn ào bên dưới, hiếu kỳ ngoái xuống xem. Rin ngượng ngùng ngồi dịch vào ghế trong để hàng ghế phía trên che mặt mình.

Cậu thanh niên vừa nói đứng dậy, bỏ chiếc mũ da trên đầu, ánh mắt đầy sự kiêu hãnh nhìn hai tên.

- Chúng mày thích sao, muốn sống thì im lặng, không thì cút khỏi xe.

Tên béo cười khinh bỉ, tỏ vẻ coi thường.

- Cái tên trẻ ranh, đòi đấu với bọn tao à?

- Thử xem.

Rin hiếu kỳ, ngoái nhẹ xem người đó là ai. Cậu ta mặc một bộ quần jean, áo phông rộng thùng thình, cả thân hình, lẫn ánh mắt lạnh lùng nhìn sơ qua cũng rất giống Ren, chỉ khác về khuôn mặt và bộ tóc ngắn hơn. Trông cậu ta thật ngầu.

- Hần là ai ta, cũng đẹp trai phết ấy chứ. Hiếm thấy ai mà cơ thể giống Ren, khuôn mặt nhang nhác nhưng lại không điển như tên Ren khó chịu đó. Công nhận ngầu đấy.

Người đó vẫn đứng đáp lại hai tên khiến chúng phát bực, giơ tay chủ động tấn công. Chỉ mấy đường cơ bản, cậu ta đã khiến hai tên xấu xa kia ngã gục xuống sàn xe. Lát sau, hai tên bị đuổi khỏi xe.

Người thanh niên đó xuống hàng ghế cuối ngồi cùng Rin, thái độ lạnh nhạt.

- Con gái chân yếu tay mềm đi một mình nên cẩn thận.

- Hờ. Bảo tôi sao?

- Không thì ai. Em gái, nay coi như em gặp may đấy.

Rin về mặt tỏ ra lạ lùng.

- Hừm. Sao hả.

- Trên xe bus mấy ai có thể xử lý tình huống khi gặp mấy tên biến thái.

Nghe cũng đúng, Rin ngo ngác gật... gật...

- Ồ... cảm ơn bạn.

- Bạn nào, anh... rõ chưa.

- Cái mặt non nớt thế kia anh chị cái gì?

- Haizz nha, mà em tên gì.

Rin cười mỉm, nhẹ nhàng trả lời.

- Tò á, Tiểu Anh.

- Ok. Anh là...

- Thôi thôi... anh biết em là được rồi, em biết anh để làm gì chứ?

- Hừm, kì quái.

- Cảm ơn anh đã giúp nhưng chắc chỉ có duyên gặp anh một lần thôi.

- hừm, sao vậy?

- Thì cuộc gặp tình cờ... - hạ dần giọng... có bao giờ gặp lần 2 đâu.

- Vậy hả, nếu gặp lại thì sao? Hừm.

- Thì...

- Yêu nhau nhá.

- Há, nono, làm bạn thì được. Hừm.

Xe đến bến dừng lại, Rin cầm cặp chạy nhanh xuống xe, cũng không quên quay lại chào.

- Tạm biệt ang bạn đẹp trai. Mong là... chúng ta có thể gặp lại.

Rin vui vẻ chạy xuống, xe lập tức chuyển bánh đi ngay. Người thanh niên đó vẫn phía hàng ghế cuối và quay lại nhìn Rin qua cửa kính xe.

- Cá tính đấy nhưng có vẻ chậm chạp, yếu đuối.

Cậu cười khinh rồi quay lại ngồi yên vị ở hàng ghế cuối

Gần tới nhà nên Rin lững thững đi bộ, bỗng một đứa trẻ chạy qua, va vào người Rin làm rơi thứ gì đó rồi bỏ chạy. Cô cau mày trước thái độ vô duyên của cậu bé. Cô bất giác nhìn xuống chiếc hộp rơi dưới chân, hiếu kỳ nhặt lên xem.

- Gì đây.

Cô mở chiếc hộp cũ, bên trong đựng chiếc galaxy s7 sáng bóng. Cô nhìn theo hướng cậu bé chạy thì đã không thấy bóng dáng cậu bé đâu nữa. Tiếng chuông điện thoại trong tay Rin reo lên đúng bài goodbye day, cô tròn mắt khi thấy số đang gọi hiện trên màn hình là “Ren đẹp trai”

- Gì đây.

Cô vuốt nhẹ màn hình, nghe.

- Alo.

- Nhận đi, của cậu đấy.

- Há. — khó hiểu.

- Tôi đền cậu cái mới. Ok.

Rin nhìn lại chiếc điện thoại, vẻ mặt đầy sự cảm kích.

- Nhưng... tôi... - tỏ ra ngượng ngạo.

- Nè nè, định khiêm tốn không nhận hả.

- Không nhận thì diên à, ngon như vậy lấy luôn, cậu đền cho tôi mà. — vui vẻ đáp trả.

- Tính định trả cau con ipat nhưng...

- Thôi đi lại bắt đầu khoe khoang nhà mình giàu đấy.
- Đâu có.
- Ồ, coi như thế đi. Mà sao biết tôi ở đâu mà sắp xếp hết vậy?
- Mất thần của tôi bao phủ khắp thành phố mà

Rin vừa đi vừa nói chuyện tâm trạng có vẻ rất vui. Ánh mắt từ xa vẫn theo dõi Rin. Bỗng tiếng điện thoại kêu lên. Tiếng điện thoại từ trong túi Việt vọng ra khi cậu đang đứng sau gốc cây bên đường.

- Alo.

Tiếng nói thăm thiết của một người phụ nữ.

- Con trai, đừng đừng...
- Mẹ, là mẹ...

Giọng Việt vô cùng hốt hoảng. Một giọng nói khác chen vào.

- Xin chào, có tin mới gì không cậu nhóc.
- Các người định làm gì hả.
- Yên tâm, bà ta vẫn khỏe.

Việt rất bức nhưng cậu không thể làm gì đành phải làm việc cho bọn chúng.

- Các người mà làm gì mẹ tôi thì mơ đi mà có thông tin. – cau mày, cắn chặt hai hàm răng.
- Okok. Nhóc biết gì thì nói đi.
- Tôi đang nghỉ ngơi...

Việt tiếp tục đi theo Rin, vừa đi vừa nói chuyện trong điện thoại.

Buổi tối, lúc 7 giờ, Rin rời khỏi ngôi nhà đá với cái quần bò kiểu rách, áo croptop cộc khoác chiếc jile không khóa, đội chiếc mũ đen và thả tóc xõa sang hai bên. Thật cá tính.

- Min, ở đâu rồi. – Rin vừa lững thững đi vừa gọi điện thoại.

Buổi tối mát mẻ, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ lướt qua làm bay mái tóc xõa của Rin. Cô vẫn đứng chờ ở bên xe.

Một thanh niên ăn mặc đúng chất playboy từ xa đi đến.

- Chào. - cười nhẹ một nụ cười rất duyên.

Cậu ta khiến Rin trở mắt vì ngạc nhiên, không ngờ Min lại điển trai như vậy.

- Cậu...
- Có vẻ cậu rất ngạc nhiên.

Min đi lại, khoác vai Rin một vẻ rất thân mật.

- Đi thôi
- Định rủ tôi đi đâu?
- Nhà nghỉ.
- Hừm. - trừng mắt nhìn Min.

Min cười trừ.

- Đùa thôi, biết cậu rồi nên không giám đâu.

- Biết vậy là tốt.
- Đi rồi tính.
- Ok.
- Mà cậu có điện thoại mới á? – hiểu kỳ.
- Ồ, của tên Ren, hân đền cho tôi đấy.
- cậu ta mà tốt bụng vậy ư?

Rin chỉ cười nhẹ, gật gật.

Min cầm tay Rin kéo đi tỏ vẻ rất thân mật.

Hai người đến quán cà phê gần hiệu sách thành phố. Cách bày biện, trang trí trong quán rất sang trọng, ánh đèn lung linh trông mới lãng mạn. Một nơi lý tưởng để thư giãn đầu óc hay hẹn hò hoặc tỏ tình với ai đó trên chiếc sân khấu nhỏ có đủ mic và dụng cụ chơi nhạc. Phía cuối dãy là tủ sách toàn bộ về mầm sống.

- Woa, đẹp á.
- Cậu đến đâu bao giờ chưa.
- Thực tình là... đến nhiều rồi.

Rin đứng trước khung cửa kính hít một hơi thật sâu để cảm nhận vị cà phê thoang thoảng qua mũi.

- Lâu không vào rồi.
- Vậy vào đi.

Min cười nhẹ trên khuôn mặt trắng mịn dưới ánh đèn trong quán, ánh mắt đầy sự trêu mến. Min tìm đến cái bàn trống giữa trung tâm quán, kéo ghế mời một cách lịch sự.

- Mời.

Rin kiêu hãnh ngồi ngay xuống.

- Cảm ơn.
- Sao phải cảm ơn, là điều đương nhiên mà. Cậu khách sáo quá đấy.
- Ồ, tui vậy mà.
- Nhưng với tất cả hay chỉ với tôi. - về mặt tỏ ra nghiêm túc.

Rin nhìn xuống đất, cảm giác có chút áy náy nhưng cô vẫn vui vẻ nói lại.

- Tôi không biết, có vẻ như vậy tôi rất khách sáo với cậu ý.

Min cười nhòe.

- Đùa cậu chút thôi mà.

Min ngồi phục xuống ghế ra dáng một cậu chủ quyền quý.

- Cậu thấy nơi đây lãng mạn chứ. Hừm.
- Ồ. - gật gật. Gu của cậu là nữ tính, nhẹ nhàng đúng không?
- Ừ. – trả lời rất thân thiện.

Min ngồi sát cạnh Rin, cười nhẹ.

- Nhắm mắt vào.

- Làm gì? - về mặt khó hiểu, ngỡ ngàng.

- Có quà tặng cậu. Cứ nhắm mắt vào.

Rin nghe lời, khép nhẹ hai mắt lại đến khi tiếng nói từ trong mic vọng đến.

- Hôm nay tôi sẽ hát bài hát mà tôi thích nhất cho một người tôi yêu.

Ánh sáng nhẹ vụt sáng chỗ Min đứng. Một không gian thật lãng mạn.

Rin mở to mắt ngỡ ngàng khi thấy Min đứng giữa cái sân khấu cùng với cây mic không dây.

- Min. - gọi nhỏ.

Min nhìn Rin, ánh mắt vừa nhẹ nhàng vừa nồng ấm. Rin biết ý, cười nhẹ rồi tập trung hướng mắt lên sân khấu.

- Định tạo khung cảnh lãng mạn cho tôi à. - cười mỉm.

Cô hơi ngại nhưng trong lòng thật sự rất thích.

Khán giả cũng là những khách hàng đến uống cà phê rất nhiệt tình ủng hộ, vỗ tay nồng nhiệt.

- Hay quá, bắt đầu đi.

- Chọn bài hay vào nhé.

Min cười nhẹ, tiếng nhạc vang lên thì Min bắt đầu cất tiếng hát. Giọng hát âm trầm nhẹ nhàng giống như ánh mắt Min đang hướng đến phía Rin.

Sau một tiếng đồng hồ mẩn mê trong quán hai người tiếp tục đi bộ đến bờ sông đầy ánh điện sáng, đã tối nhưng vẫn có nhiều người có sở thích câu cá ban đêm.

- Rin, cậu không thích sự buồn tẻ, nhẹ nhàng đúng không?

- Hừm, có nhẽ. - hồn nhiên trả lời

- Có muốn đổi không khí không?

- Hừm.

- Đợi tôi một lát.

Min để Rin đứng một mình ở bên bờ hồ rồi chạy đi một hướng. Rin không chút tò mò hay hiếu kỳ vì cô biết rằng Min luôn tạo bất ngờ đến cho mình. Cô khép nhẹ hai mắt, hít một hơi thật sâu để tận hưởng làn gió mát thổi từ mặt sông lên.

Tiếng gọi vọng lại từ bên đường.

- Nè. Rin.

Rin ngỡ ngàng, quay lại thì thấy Min đang đứng trước con kaly màu đen tuyền sáng bóng, loại ô tô đang thịnh hành, với nhiều màu sắc khác nhau.

- Min, cậu định đi đâu. — phấn khởi hỏi.

Thấy chiếc ô tô cô tỏ ra rất hứng thú, chỉ tiếc nếu mặc váy đi ô tô sẽ sang chảnh hơn. Tiếng Min từ bên đường vọng đến.

- Đi cái này mới hay, đi bộ chán rồi đi cái này đi.

- Hay đấy. Đúng nhà giàu mà.

- Giàu bình thường à, đúng màu đen cậu thích nhé.

Rin vui mừng gật rối rít. Cô vừa định chạy sang chỗ Min thì chiếc ô tô chuyển bánh đi khỏi còn Min thì đang đứng trước con xe đạp địa hình đen kịt.

- Sang đây.

Rin hựt hẫng, đơ người nhìn chiếc xe.

- Nản luôn. — nói nhỏ.

Rin từ từ từng bước , ánh mắt đầy sự khó hiểu. Trong lúc đó Min vẫn nhìn rin và cười. Nụ cười đó khiến Rin muốn giận Min mà không nỡ giận.

- Tôi thấy cậu không thích phô trương, tỏ vẻ giàu sang nên...

- Nên cậu chọn xe đạp.

- Ủ. - gật thần nhiên. Cậu... không thích...

- Làm gì có. Thích chứ, đi xe đạp tiện cho việc ngắm cảnh mà. Đi.

- Vừa này là đi đến nơi phong cách của tôi, lãng mạn, nhẹ nhàng nhưng tôi biết phong cách mà cậu thích là phong cách khác.

- Hừm Oh. Là gì.

- Đi.

Rin ngồi đằng sau để Min lái xe. Hai người lượn quanh thành phố, ngắm cảnh mọi chỗ rồi cùng dừng xe trước khu VicC to nhất cả nước. Nó giống một siêu thị dưới lòng đất với 4 tầng, ở trên trang trí đèn đèn hào nhoáng. Bên trong là tất cả các mặt hàng được bày bán. Mọi thứ ở đây rất đắt, hình như nó được mở để cho những người giàu có đến mua còn người bình thường thì chỉ có thể quanh quẩn thăm quan xem hàng hóa.

- Cậu đến đây bao giờ chưa?

- Tất nhiên là rồi. Nói đây mà một quả boom thì làm hằm trú, có sập thì vui đấy...

- Bậy à, sập sao được.

- Đi thôi.

Hai người cùng đi vào tầng một và theo chiếc thang máy đi dần xuống tầng 2 dưới lòng đất. Không khí trong lành dễ chịu, đường đi sạch bóng, có đủ mọi hàng hóa. Người tập nấp đi lại, ai nấy cũng quần áo sag trọng.

- Cậu định dẫn tôi đến đây mua đồ sao hả.

- Không tôi đâu có nhiều tiền. Nơi đây chỉ hợp với những công tử playboy.

- Như Ren ý hả.

Min ngưng lại một lát mới trả lời.

- Ừm, vậy đấy. Tôi đâu có giàu như cậu ta. Thật ra... gia đình tôi cũng rất bình thường, sở dĩ nhìn tôi phong cách quý tử vậy vì... nhà chỉ có đứa con trai duy nhất mà.

- À, độc tôn đấy. Mà nè, co người yêu cũ cậu thì sao?

- Mẹ tôi luôn muốn tôi phải đi đôi với những cô gái cao sang, quý phái...

Rin xiu mặt, vẫn tiếp tục nghe Min nói.

- Vậy có nghĩa là cô bạn đó là tiểu thư quý tộc nên cậu mới theo đuổi.

- Cũng có khả năng.

- Hừm – cau nhẹ chân mày.

- ... Nhưng... tôi thật sự không thích vậy. Mình là đàn ông mà, sao lại dụng con gái được chứ.

Khuôn mặt Rin lúc này mới giãn ra.

- Vậy à. Còn tôi, như mọi người vẫn nhận xét là người tâm thường, quê mùa, lại còn nghèo... đẳng cấp thấp vậy... cậu có ý định theo đuổi không?

Min bước hai bước để đứng Rin với ánh mắt nhẹ nhàng.

- Không phải là bây giờ chúng ta đang tho đuổi nhau sao.

Nghe câu nói có vẻ rất đường mật ngọt ngào. Cô không thể ngờ nhìn Min hiền hiền như vậy mà có thể nói những câu nói ngọt ngào để của gái.

- Cậu vẫn dùng chiêu ám áp này để của gai hả.

- Cậu nghĩ sao? Nhưng...

- Sao?

- Cậu là người đầu tiên không đi lùi lại, không hồi hộp khi tôi tiến lại gần đây.

- Vậy sao. - hỏi rất thân nhiên.

- thật, sao phải dối cậu chứ. Nhưng tại sao vậy?

- Đơn giản... vì... tôi nghĩ... cậu ... không làm gì được tôi. Hừm.

Rin cười nhovn miệng, đẩy Min ra xa rồi chạy.

- Có giỏi thì đuổi theo. Hừm. – vui vẻ cười nói.

Min gật gật, rồi cũng chạy theo.

- Cậu đứng đây, tôi mà bắt được thì đừng trách.

Min dẫn Rin đến khu game điện tử, nơi đây có tất cả các trò chơi từ đơn giản như câu cá, gấp gấu đến những game 3d đột kích mạnh mẽ và chỉ cần bỏ xeng đã mua vào máy là có thể chơi bất kỳ.

- Cậu định chơi bên nào.

- Hơ, hay mình chơi trò con gái nhĩ. – ý trêu đùa Min.

Min cũng đùa lại.

- Ấy hay vậy ta....Chơi trò con trai đi. Cậu thích lắm mà. Con gái chơi heplai, đột kích còn con trai chơi trò búp bê vậy.

- Hay vậy còn gì, rất hợp đây.

Cả hai biết đối phương đùa nên chỉ nhìn nhau rồi cười.

Ra khỏi khu game, Min và Rin cùng hẹn nhau ra quán kem gần công viên ngồi. Họ dựa chiếc xe ngay cạnh và chọn cái bàn đẹp nhất để ngồi.

- Cậu hay ra đây không?

- Thỉnh thoảng. Cậu sao?

- Tôi ở phía kia, cũng chẳng mấy khi ra đây.

- Hey, kiêu nha, tỏ ra sang chảnh không thềm ngồi mặt đường nha.

- Hay là vậy ta. – ý nói đùa.

- Quá đúng.

- Tôi đâu giàu có, sang trọng như Ren, đúng không? Còn cậu sao lại thích đến đây.

- Hey, ai cũng biết bây giờ các quán toàn dùng đồ điện tử, dùng máy móc, cả người máy nữa, còn mấy chỗ tự ăn mà tự phục vụ thế này đâu.

- Ủm, cũng đúng.

- Bọn mình đi với nhau là đủ, cậu nhắc đến cậu ta làm gì chứ. - tỏ ra khó chịu.

- Cậu không thích cậu ta à.

- Thích cậu ta để mang tiếng lợi dụng à, tôi không cần. Có cậu là được rồi.

Min vờ ngạc nhiên.

- Ha, chỉ cần tôi ý hả.

Gật gật.

- Mà cậu ở một mình vậy à?

- Không, ở cùng anh và em trai.

- Hym, vậy bố mẹ...

- Nhắc đến thêm đau lòng. Họ làm việc hết bên nước ngoài có quan tâm gì đến tôi đâu. Mẹ nuôi thì... cậu cũng biết rồi đó.

Min nghĩ bụng, “chắc đi suốt khẩu lao động rồi. Tôi nghiệp”. Ánh mắt Min nhìn Rin với đầy sự đồng cảm và cảm thông.

- Cậu vẫn ổn chứ.

- Tất nhiên, không thì làm sao ngồi ở đây với cậu được chứ.

- Ủa ha. Thôi ăn đi không kem tan hết.

- Cậu mới ăn đi thì đúng – chép chép miệng, nhăn nhó. Người gì đâu mà đã chảy hết nước thể kia.

- Đâu.

Min nhìn dưới chân mình đầy nước, hóa ra bàn bên làm đổ đá, nước đá chảy dưới nền. Rin được thể cười đều.

- Đó.

- Ăn thua gì.

- À còn nữa... tôi học được cách nấu chè sen nhá, ngọt tuyệt.

- Cậu vẫn nhớ tôi thích món đó hả.

- Ey, hỏi thừa, bây giờ bọn mình là gì chứ. Hừm.

- Ừ nhè, quên.

Rin loay hoay ly kem trước mặt, can đảm lăm mồi giám hỏi cái điều mà bao lâu cô vẫn suy nghĩ.

- Ê, Min tôi hỏi thật, cậu thấy tôi thế nào?

- Thế nào là thế nào?

- Cậu thấy tôi có nhàm chán không?

Min cười nhẹ, đặt ly kem ra giữa bàn, coi chừng rất nghiêm túc. Còn Rin vẫn lắng nghe, ánh mắt đầy sự hi vọng nhìn Min.

- Nói thật nhá. Tôi đã gặp rất nhiều con gái nhưng cậu... là người đặc biệt nhất trong số những người đó.

Min không ngại mà nhìn thẳng đôi mắt long lanh của Rin nhận xét.

- Cậu rất khác, một phong cách riêng biệt, cá tính. Tôi thấy cậu... rất đặc biệt, không giả tạo, nghĩ được làm được và còn nữa... – nói chậm lại.

- Sao nữa. – Rin hăng hái.

- Cậu... rất to gan, có vẻ không sợ gì hết. Đúng không?

Rin thực sự cảm thấy sung sướng khi nghe những câu nói của Min dù không biết đó là câu nói thật lòng hay giả dối. Cô thấy cảm động trước Min vì thấy có người con hiểu cô hơn bản thân cô nữa.

- Vậy à.

- Còn... nghĩa khí..

- Chỗ nào chứ.

- Không phải kể, bình thường cũng đủ thấy mà.

Min cười nhẹ rồi tiếp tục kể.

- Lúc đầu, tôi nghĩ cậu rất giả tạo...

- Há. - đổi giọng.

- Từ đây, chưa nói xong đã nhảy zô.

- Ồ.

- Tôi cũng nghĩ cậu hay quan tâm chuyện bao đồng thích ra vẻ vì muốn được nổi tiếng trong trường, muốn được nhiều người nể nhưng rồi mới thấy những hành động đó chỉ là muốn giúp đỡ người khác đúng không?

- Vì... tôi thấy ghét sự vô cảm hiện nay. Thấy bạn mình bị đánh mà không dám vào can chi đứng bên ngoài xem vì sợ rước họa vào thân. Nếu họ không giúp được thì có thể chạy đi thông báo người có thẩm quyền mà.

- Vậy sao cậu không chọn cách đó mà đâm thẳng vào.

- Vì... vì... - dừng lại suy nghĩ. Chắc do tôi không thể chịu được nếu để việc đó càng lâu thì càng nguội, phải xử lý luôn để chấm dứt.

Mìn cười nhẹ, chỉ vào cốc kem.

- Cậu thấy cậu giống cốc kem không, nhìn bên ngoài là đã thấy lạnh rồi nhưng... khi chảy nước thì chỉ là nước kem bình thường.

- Ý cậu nói là gì?

- Hành động của cậu ngay và luôn, rất lạnh lùng cá tính như cây kem nhưng nhược điểm ở chỗ... bên ngoài vỏ bọc mạnh mẽ... cậu vẫn là người mềm lòng, chỉ biết tức giận trong chốc lát còn sau đó...

- Biết rồi. Hiểu ý cậu. Vậy theo Mìn tôi có nên sửa cái tính mềm lòng đi không?

Mìn lắc nhẹ.

- Tôi không biết, cậu là cậu, cậu phải tự quyết định tôi không có quyền để quyết đúng không? – cười nhẹ, nháy mắt bên mí.

Rin vui vẻ trở lại, gật gật.

- Cậu quá tâm lý rồi đấy.

- chuyện.

Hai người tiếp tục cuộc hẹn hò.

Cùng thời điểm đó, Iron và Ren đang lững thững ý định đến căn cứ. Iron tập trung lắng nghe và thấy cái bóng theo dõi mình, nói nhẹ với Ren.

- Cậu biết chứ.

- Biết. - về mặt vẫn tỏ ra điềm nhiên.

- Chắc chắn vẫn tên đó, cả tiếng bước chân nhẹ giống hệt.

- Action luôn. Chúng ta cứ đi với nhau, không cần tách ra đâu.

- Ok, chiều tách ra cũ mất rồi.

Hai anh chàng đi nhanh, vượt qua đám người đông để cái đuôi đó bám theo. Họ đột ngột rẽ vào con hẻm nhỏ trong nhà dân thỉnh thoảng mới có ánh điện sáng, ngay lập tức tản ra mỗi người lấp một phía.

Quả thật như theo kế hoạch, họ dụ được một tay bám đuôi vào trong hẻm. Tiếng chó sủa từ họ gia đình nào đó vì nghe tiếng động. Tên đó mặc áo rộng, bởi trời tối nên chiếc mũ áo đã che kín mặt tên đó chỉ để lộ đôi môi tím bệch. Hắn mãi vội đuôi theo hai người nên không để ý Ren lấp gần đó và chỉ đợi hắn lại gần là một phát đập giữa ngực.

- A...

Nghe tiếng kêu rất quen thuộc. Hắn bị đá đập vào bức tường trong con hẻm rồi ngã ra đất, Ren muốn biết mặt mũi hắn ta nhưng lực đá quá nhẹ, chiếc mũ áo của hắn không rơi.

- Mày đứng yên đó.

Iron cũng từ một phía chạy ra định tóm gọn hắn. Bất ngờ tên đó phản công, cầm cây gậy dưới đất mới vớ được ném thẳng để Iron và Ren lùi lại, nhân cơ hội bỏ chạy. Ren trừng, quát lớn.

- Đứng lại.

Tên đó cố gắng chạy ra khỏi con hẻm. Vì quá mãi vội nên chiếc áo của hắn bị móc vào chiếc đinh sắt nhô ra từ cái bàn hồng để một bên con hẻm và rách một miếng.

Iron vẫn chạy đuổi theo, còn Ren ngưng lại khi thấy miếng vải rách từ chiếc áo của tên bám đuôi đó.

Iron chạy đến gần công viên thì lạc mất dấu vết của hắn. Trời thì tối, người đi cũng đông từ những người già đi tản bộ đến những đôi trai gái đi hẹn hò. Cậu nhìn mọi phía nhưng không thấy người nào khả nghi. Ren mới từ sau đuổi đến.

- Hắn đâu.

- Chạy rồi.

- chạy, tài của cậu mà để nó chạy thoát. - thất vọng.

- Không biết. Mà sao cậu chậm vậy.

- Nè.

Ren đưa miếng áo rách cho Iron.

- BẠN ĐỀU, áo tôi đâu rách mà vá.

- Đây là miếng áo rách từ chiếc áo tên bám theo mình mặc, được chưa ông cố.

- Ờ ờ. Từ cái này điều tra thử xem con cái nhà ai.

- Theo tôi thấy loại vải này không phải chất liệu trong chợ, nó rất tốt hơn nữa còn may rất kỳ công.

- Vậy hắn thuộc phe ai. - tỏ ra hoài nghi.

- của bố tôi hay... căn cứ.

- Cũng chưa biết nhưng đuổi đến đây thì mất dấu hắn rồi. Sao hắn biết mình đi đâu và ở chỗ nào chứ.

- vậy... có thể đây là người đã quen biết chúng ta.

Ren chợt nhớ lại lúc bị thương và lê lét đến quán bánh kem của Rin.

“Ren một tay ôm vết thương bên tay đang chảy rất nhiều máu, mãi vội chạy. Khuôn mặt trắng bệch không còn sức sống. Trong lúc quá mệt cậu dựa vào tường một con hẻm, trời tối nên không ai để ý đến cậu. Trong lúc Ren vẫn còn nhận thức được, cậu thấy một thanh niên mặc chiếc áo khoác rộng, mũ áo che hết cả khuôn mặt. Thoạt đầu cậu không muốn để ý nhưng thấy tên đó hành động rất khả nghi, lăm le theo dõi từng người trong quán bánh kem khiến cậu nghi ngờ và ở yên đó theo dõi tiếp tình. Cho đến khi Rin đi đến chỗ góc tường, hô lên Ren mới biết người đó là Việt.

- Việt.

Tên đó bỏ chiếc mũ trên đầu nói chuyện với Rin rồi cùng đi vào trong quán.

Ren cảm thấy có chút lo lắng và cũng có chút khó hiểu, Việt phải theo dõi cửa hàng của Rin để làm gì.”

Ren gật nhẹ đầu, hỏi Iron.

- Cậu thấy Việt thế nào?

- Bình thường... cậu đừng nói là...

- Nghi ngờ thôi mà.

- Chúng ta cứ đi tìm đã.

Hai người cùng chia nhau tìm quanh đó. Iron chạy hẳn ra ngoài đường còn Ren thì quanh quanh trong công viên.

Rin và Min đang nói chuyện bỗng Hạng từ đâu đó xuất hiện chen ngang.

- Chà hai nhóc.

Rin trở mặt ngờ ngàng.

- Sur huynh.

- Cho hỏi đây có phải cuộc hẹn hò không vậy? - về mặt hài hước.

Min trả lời.

- Đúng.

Nhưng Rin đã phản đối ngay.

- Đầu, em đi ăn kem với nhau thôi mà.

- Anh đi đâu đây.

- Cũng đi dạo thôi, biết đâu gặp người tình của mình ở đây.

- Êu, mà ra tận đây.

Hanni một tay ôm ngực một tay kéo ghế, mãi một ngòi xuống.

- Anh nói cho, tình hình là...

Ren từ phía xa đi lại, thấy dáng người ngồi trước rất quen, tay còn ôm ngực như đã bị thương, đúng chỗ mà cậu đã dơ chân đá tên bám đuôi vừa nãy.

- Hấn ta...

Ren mãi vội chạy lại, Hanni quay đầu chào.

- Ô, Ren.

Cả Min và Rin quay lại, ai cũng ngạc nhiên khi thấy Ren xuất hiện.

- Ren cậu... đi đâu vậy.

Ren cũng sững lại khi thấy người trước mặt là Hanni và ngồi cùng bàn là Rin và Min.

- Ren, lại ngồi cùng đi. — Hanni nhiệt tình rừ.

Thái độ Rin có vẻ không vui, càng đông người thì càng phá vỡ cuộc trò chuyện giữa cô và Min.

Ren không ngần ngại đi thẳng đến bàn ngồi cùng Hanni.

- Chào hai bạn.

- Ừm chào. - giọng Min trầm ấm.

Rin cau mày.

- Cậu đi đâu đây.

- Đi chơi thôi.

- Chơi hả, rảnh quá ha.

Hanni chen lời.

- Anh em mình có duyên thật tự nhiên lại gặp nhau ở đây.

Ren quay sang Hanni, để ý trên vai áo có vết cào xước nhỏ, ánh mắt tỏ ra nghi ngờ, hỏi.

- Anh Hanni, anh... làm sao vậy.

Hanni thật thà kể.

- Hey, nãy đang đi vấp ngã, ngực đập vào đúng bậc thềm, ngại quá.

- Còn vai áo...

- Khốn, tại lúc chiều, bà Lệ bà ấy cào đấy.

Rin tò mò.

- Sao vậy anh

- Tất cả cũng tại anh bạn tốt của Ren.

- Iron sao.

- Nó làm... để Lệ nó tức thế là chút giận lên anh chứ.

Ren nhìn Haanni, vẫn ánh mắt đầy nghi ngờ và cảnh giác.

- Thật à?

Min hỏi.

- Sao cứ hỏi anh ây như phạm nhận vậy. Thôi hai người ăn gì gọi đi, tôi trả, ok.

- Ok. Cậu trả đấy. Tuy tôi nhiều tiền nhưng... tôi không thích trả hộ đâu nha.

- Ok. - cười khinh.

Hai anh chàng nhìn nhau với ánh mắt như tóe điện.

Rin chỉ ngồi đối diện nhìn hai anh chàng với ánh mắt khó hiểu.

Hanni chạm nhẹ Rin.

- Em thấy mùi gì không?

- Mùi gì?

- Mùi khét như chập điện á.

- ờ ha.

Bỗng tiếng điện thoại trong túi Rin reo.

- Alo.

Tiếng người nói xon xả từ bên kia khiến Rin cũng hãi, phải bỏ điện thoại sang một bên chứ không giám tắt.

- Gì đấy.

Rin cười trừ.

- Là... bà chủ quán phở đục em trả tiền, ăn ghi sổ cả tháng nay rồi.

- Há. — Hanni hoảng.

Min cũng ngỡ ngàng.

- Cậu ăn ác vậy à?

- Ờ.

Rin tiếp tục cầm điện thoại nói chuyện.

- Máy hôm nữa cháu qua rồi cháu trả. Ok.

Nói xong tắt ngay máy. Hanni than.

- Đã không có tiền còn ăn sang.

- E. Thích vậy.

- Cô thế có mà triết sản à, như tôi đây này, thỉnh thoảng vẫn phải nhìn mấy bữa vì...

- Vì... sao không giám nói... vì nhìn để lấy tiền game 3d hử.

- Ờ thì... – lúng túng. Chuẩn đấy. Đúng là đều giống tôi mà.

Vừa nói dứt, chuông điện thoại lại vang.

- Alo. Rin đây.

Tiếng nói đầm ấm từ đầu dây nhưng vẫn là chuyện đòi nợ.

- Gì nữa đây, mấy hôm nữa cháu trả nhá, giờ chưa có lương.

- Gì nữa đây.

- Ông chủ đòi tiền điện, nợ gần năm nay rồi. Hehe.

- thế tóm lại cô còn nợ bao nhiêu nữa đây.

- Cái đó...

Người phục vụ mang hai cốc nước đã gọi đặt trước mặt Haani, ngh câu hỏi cô ta trả lời họ.

- Cô ấy nợ ở đây chục cốc chè, 20 cốc socola, 30 cốc kem rồi đấy.

Haani hốt hoảng.

- Há...

Mình cũng rất ngạc nhiên, chỉ có Ren là vẫn điềm nhiên chắc cậu cũng không lạ gì vụ này.

- Ôi trời, vậy tôi nghĩ chỗ nào để mình cùn nợ mất.

Rin cười trừ, ngượng ngừng đáp.

- Cái điều kiện nó chưa có.

- Liệu có nợ hết dây phố này không?

- Chắc có. – thần nhiên trả lời.

Câu nói hài hước đến phát cười nhưng Ren vẫn lạnh lùng, cầm cốc nước đã gọi uống một ngụm. Rin sửng lại khi thấy chiếc vòng mình tặng Ren vẫn đeo trên cổ tay. Hàng ngày cậu ta một tay đeo vòng gai, một tay đeo đồng hồ da nhưng nay cậu chủ đeo một chiếc vòng mà Rin tặng. Một cảm giác gì đó rất hứng khởi.

“Cậu ta đeo thật sao?”

Ren để cốc nước xuống bàn, thấy Rin nhìn cậu liền nhìn lại nhưng thật kỳ Rin không ngại ngừng quay đi mà vẫn nhìn với cậu với ánh mắt khó hiểu.

- Cậu gan quá đấy Rin.

- Sao?

Ren thở mạnh một hơi, lắc nhẹ đầu.

- Không có gì.

Haani chen ngang.

- Sư đệ nhà ta mặt dày rồi.

- Nè sư huynh nói kiểu gì vậy?

- Thường thì khi nhìn ai đó hoặc ai đó nhìn mình thì mình rất ngại không giám nhìn mà còn quay đi, riêng đệ thì... còn nhìn lại người ta như muốn thách thức vậy?

Cả Min và Ren ngồi đối diện cùng nhìn Rin rồi cười nhẹ.

- Cậu ta như vậy sẵn rồi. – Min trêu chọc.

- Nè nè, ông Min nói cẩn thận không tôi oánh cho giờ. – Rin vờ đe dọa.

- Ôi, tôi sợ.

Tầm lướt ván bằng điện đan đi, khựng ngay lại chỗ Hanni.

- Xin chào.

Câu chào hớn hờ của Việt khiến cae đám ngớ ngàng quay lại.

- Việt, tình cờ nhè, đi đâu đây? – vui vẻ hỏi.

- Lượn lờ, tập đi cái ván trượt này thôi. Hehe.

Vừa nói vừa chỉ xuống tấm ván dưới chân. Ren nhìn quanh đôi giày, qan sát tỉ mỉ.

Mọi người đều cười nói bình thường nhưng Ren vẫn im lặng, vẻ mặt thay đổi, thái độ lạ lẫm khi thấy Việt.

- Chẳng mấy khi đi được, toàn đi xe đạp thôi à. Nhà anh cũng có nhưng không có vụ gì.

- Ấy, cái này nhiều tiền lắm đấy, em mua loại đắt chứ không mua loại rẻ đâu.

- Chú nghĩ sao mà anh chơi loại rẻ vậy hử. Hahaha – Hanni vờ tỏ ra kiêu căng. Mà chu mầy mua lâu chưa hay mới mua.

- Mua lâu rồi, vậy mới tập được chứ.

- Ồ ý, vậy bao giờ chúng ta tổ chức cuộc đi dạo bằng cái này, hay đôi patanh cũng được. Ok.

- Ok.

Hanni quay sang bầu nhẹ Rin khi thấy cô đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

- Ê, sur đệ. Thấy thế nào.

Rin áp ứng, cô không biết mọi người đang nói đến chuyện gì nhưng cũng gạt ra vẻ.

- Ờ ờ được, ok chứ. Đẹp mà.

- Ồ trời, có nghe không vậy. Nhà có patin không, chúng ta cùng đi.

- Có, bao giờ rảnh nhá.

- Ok.

Việt không đợi mời mà tự ý ngồi lấy ghế ngồi xuống bàn.

- Chúng ta cùng ngồi đi.

Rin nhăn mặt.

- Vô duyên chưa, người ta đang hẹn hò tự nhiên xen hết vào đây nói chuyện.

Việt tỏ ra kiêu hãnh.

- Chuyện, vì tôi là Việt gian mà đúng không.

Vừa nói vừa hích nhẹ vai Ren. Ren thật sự không hiểu Việt định nói gì đến khi Việt ra kí hiệu đến chỗ Rin.

Việt đánh mắt sang Min tiếp chuyện.

- Âu, ông bạn Min hào hoa thật, tán thế nào mà đổ cả cô bạn yêu quý của tôi rồi. – ý hỏi đều.

- Không biết chắc... cậu ấy tự đổ.

Rin hăng giọng ra hiệu.

- Kiểm chế ấy nha.

Việt tiếp tục, hình như Việt có thành kiến gì đó với Min nên luôn đưa ra những câu hỏi bắt bẻ Min.

- Cô bạn gái cũ của cậu, cái cô ghê ghê ý sao lại chia tay vậy? Tôi thấy nhà cô ta giàu mà.

- Há. Chuyện đó, có cần thiết nói không.

- À còn mấy cô bạn gái sống ở ngôi biệt thự gần cầu vượt thì sao? Mấy cô ấy đẹp quá, cóc nào không cần giới thiệu cho tôi cái. - giọng rất hồn nhiên.

Min chỉ lắc đầu cười nhẹ để lộ khuôn mặt hiền dịu. Còn Rin cau có mặt mày, hàm giọng nói.

- Việt... cậu vô văn duyên rồi đấy.

- Ủa ha...hehe.

Trong lúc Ren ngồi trong quán uống nước thì Iron vẫn hăng hái tìm kiếm quanh con đường đó. Nhưng thế nào cũng không thấy dấu vết của tên đó. Dùng cả định vị cũng không thấy bất kỳ người nào khả nghi trên con đường này. Cậu cầm mảnh vải lên tay, đeo chiếc mắt thần ánh xanh ngọc lên một bên mắt nhìn tấm vải rồi nhìn người xung quanh. Chiếc mắt thần đó sẽ giúp cậu nhận dạng về chất liệu, về chỗ bị rách của mảnh vải đang cầm trên tay với quần áo của mọi người. Một người đàn ông nhỏ, gầy đi vượt cậu, đáng vẻ rất khả nghi cậu liền nhìn tấm vải để mắt thần lập trình rồi soi vào cơ thể người đàn ông đó. ánh sáng xanh trên chiếc áo đã cũ kỹ nhưng không phát hiện vết rách như miếng vải.

- Hey, ai đây ta.

Iron chạm nhẹ vào con mắt xanh của mình, bỗng tiếng kêu la của một đứa bé.

- A... yêu quái mắt xanh....

Cậu bé sợ hãi khóc thét lên.

- A...

Iron tháo ngay chiếc mắt cho vào trong túi, định chạy lại chỗ cậu bé giải thích thì bỗng một chiếc ô tô lao nhanh đến, đánh văng tránh các xe trên đường và không ngần ngại đâm vào cậu bé. Iron phản ứng nhanh, tốc độ chạy tối đa vù phát đã ôm cậu bé chạy sang bên đường.

- Bé con, có sao không?

Cậu bé sợ hãi khóc không ra tiếng.

- Đừng sợ, không sao đâu. Mẹ bé đâu.

- Không... không biết.

- Vậy nhà em ở đâu.

Cậu bé định thần lại rồi chỉ về phía cửa hàng thuốc gần đó. Giờ cũng đã muộn, các nhà tầng xung quanh đã đóng cửa, tất điện tối om chỉ còn mỗi cửa hàng thuốc đó vẫn còn sáng đèn. Con đau bụng sập đến khiến Iron day vô cùng.

- Ừ....

Cậu bé thấy Iron cau mày, mặt mũi nhăn nhó liền ngưng khóc và hỏi thăm.

- Siêu nhân... - giọng nói nhỏ nhẹ, dễ thương.

- Há... e... gọi ai...

- gọi anh ý. - vẻ mặt rất hồn nhiên, ngây thơ của một đứa bé 6 tuổi.

Khuôn mặt non nớt đó khiến cậu nhớ cậu rất ghét trẻ con nhưng nay lại cứu cả một đứa trẻ không quen biết.

- Siêu nhân, anh không sao chứ.

- Không sao. Nhóc đi đi.

- Nhà em ở kia, anh có cần đến đó mua thuốc không.

- Thôi khỏi.
- Anh anh cứ đến đi, giờ này chị nhân viên bán hàng vẫn còn ở đó ý.
- Nhân viên á.
- Vâng, cửa hàng nhà em to mà phải thuê nhân viên bán hàng chứ.
- Cũng được.

Iron từ từ đứng dậy với cái bụng đang đau âm ỉ. Cậu chợt nhớ lại việc lúc chiều gặp Lệ.

“Chuyện không may chạm vào ngực Lệ khiến Iron cũng rất ngại nhưng vì muốn giải thích cậu vẫn đuổi theo Lệ đến tận quán bán kem. Lệ xuống xe, ý định chạy vào mua một túi kem để về quán bánh ăn bỗng thấy cậu bé rất quen mặt đờ ra, cô cúi nhẹ xuống hỏi thăm.

- Chào cậu bé.

Pin quay lại, khuôn mặt ngây ngô xinh xắn, một nụ cười vô cùng dễ thương không chút tạp niệm của 1 đứa trẻ 10 tuổi.

- Oh, Pin, em đi đây? - rất ngạc nhiên.
- Em đi tìm chị Rin.
- Sao không gọi điện thoại.
- Em nghèo mà, tiền đâu ra.
- Nhưng Rin có ở đây đâu.
- Không sao lát nữa anh em sẽ đến đón em về.
- Anh lần trước à?
- Chắc vậy. Chị mua kem à.
- Ừ, ăn không chị mua cho.
- Cảm ơn chị, em không ăn đâu, ăn nhiều béo thì hết soái ca mất. - cười trừ.

Câu nói khiến Lệ cũng phải phì cười mà xoa nhẹ đầu Pin.

- Cái đứa trẻ này thật là...

Iron vừa chạy đến đã thấy Lệ đứng cùng Pin. Cậu dừng lại cách hai người tầm 5, 6 mét, định từ từ từng bước đi lại nói chuyện với Lệ. Một cái giật lo lắng ập đến khiến Iron thấy bất an, ánh mắt nhìn xung quanh đầy sự đề phòng cảnh giác.

- Tại sao...

Bất giác Iron đánh mắt lên phía trên dãy nhà, một chiếc chậu hoa đang rơi xuống thẳng chỗ Lệ. Cậu hoảng hốt chạy lại đẩy Lệ ra khỏi khu vực nguy hiểm để chậu hoa đó rơi vỡ toang xuống dưới đất. Nhưng thật không may trong lúc mãi vội nên Iron đã động trúng hông Lệ.

- Há...

Lệ ngã xoài dưới đất, vừa ngại vừa kêu.

- Ay za... đau chết mất thôi.

Cô nhăn nhó quay lại xem, thấy Iron đứng đó biết ngay là cậu ta đã làm nên nỗi con tức giận nói lớn.

- Cậu đứng là đồ biến thái mà.

Iron ấp úng bởi cậu cũng thấy ngại trong chuyện này.

- Ồ... tôi chỉ..

- đứng đấy.

Không để Iron kịp nói gì Lệ đã chạy đến, ánh mắt như nãy lửa chỉ muốn đánh khiến Iron chạy té khỏi

- Ê ê, tôi chỉ giúp cậu thôi mà.

- Giúp gì, có mà cậu là cái đồ lằng nhằng, biến thái thì có.

Lệ biết mình không thể đuổi được Iron vì cậu ta còn biệt danh là vua tốc độ nên cô đành quay lại, đáng chịu nhục để cậu ta đi.

- Hum, đừng để tôi gặp lại. Không thì cậu chết với tôi đấy.

Lệ tức tối quay lại quán kem, nơi mà chiếc xe đạp của cô vẫn để đó. Pin đã đi từ lúc nào không biết chỉ còn chiếc xe đứng lạc lõng ở trên vỉa hè. Cô cũng ngại khon gắm vào cửa hàng mua đồ nữa.”

Iron thờ dài, cậu bé đi cạnh hỏi.

- Anh thất tình hay sao thờ dài vậy?

- Hey, gần.

- Để e giới thiệu cái chị nhân viên cho, xinh lắm.

- Thôi thôi, khỏi.

Iron bỗng nhận thấy bản thân mình không có hứng thú với bất kỳ cô gái nào nữa. Đang đi, cậu bé dừng lại.

- Anh xem

- Sao?

Cậu bé chỉ vò chuối dưới đất.

- Vậy thì bé nhặt đi.

- Anh nhặt đi.

- Bây giờ mà còn có người vô ý thức vậy, ăn xong không vứt thùng rác mà còn vứt linh tinh ra đường, ai trượt ngã thì sao. Không biết bảo vệ môi trường gì cả

- Vậy anh nhặt đi.

- Anh mày đang đau bụng mà. Bé nhặt đi.

- Anh lớn nhặt mới đúng, anh là siêu nhân mà.

- Siêu nhân gì chứ, thôi đi. - rất dứt khoát.

Nói mà không làm gì, cả hai người cùng thờ ơ bước qua vò chuối đó.

Đến trước quán thuốc, cậu bé để Iron ngồi ghế chờ còn cậu thì chạy vào gọi mẹ. Cậu nhìn quanh cửa hàng, nó rộng và có vô vàn loại thuốc, chữ tiếng anh loạn cả mắt. Cô nhân viên mặc chiếc áo blue che đi cái quần sooc, chiếc mũ y tá đội lệch, đang ghi chép gì đó trước tủ kính thuốc.

- Chào cô em – tỏ ra mạnh mẽ.

- ừm, chào.

Cô gái lạnh nhạt đáp lời vì đang bận ghi chép.

- Em tên gì vậy? – nhẹ nhàng hỏi.

- Mỹ Lệ.

- Lệ à, trùng hợp wa.

- Ừm

- Họ em là gì?

- Trần... – nói cụt lủn.

- chết wa, trùng hợp wa. Em bao tuổi vậy?
- Sinh năm 30, có vấn đề gì không?
- À không, anh định nói chuyện làm quen với em thôi mà. Em còn trẻ vậy mà đã làm thêm à?
- Bạn giới thiệu.
- Ai vậy em?
- Tiểu Anh.

Iron ngưng lại suy ngẫm những điều rất trùng hợp, cậu nhận ra ngay là Lê. Đúng lúc cô gái đó ngẩng lên nhìn, khuôn mặt sầm lại khi thấy Iron.

- Hứm... cậu.

Lê cắn chặt hai hàm răng, ánh mắt như nãy lửa.

- Cậu đứng lại cho tôi.

Lê chạy ra khỏi chỗ ngồi khiến Iron phải bỏ chạy.

- Cậu đứng lại cho tôi, đứng lại... - lớn tiếng yêu cầu.

Iron mãi chạy, không nhìn đường giẫm ngay vào cái vỏ chuối vừa nãy cậu nhìn thấy, trượt ngã cộc... vào cây đèn đường gần đó.

Lát sau, Iron đã ở trong hiệu thuốc còn Lê đang bôi thuốc vào vết bầm trên chân cậu.

- Xít... ay za, nhẹ tay thôi.
- Ai bảo cậu chạy làm gì. - tỏ vẻ khó chịu. Tôi có định đuổi cậu đâu.
- Ờ... xin lỗi việc lúc chiều nhá. – ngại ngùng.
- Không sao, nghĩ thì cũng bức nhưng cũng do cậu giúp tôi mà.
- Oh, vậy cát tát...phải để tôi tát lại chứ.
- No, never, mơ đi, để tôi mà tức giận lên thì vết thương cậu còn lâu mới khỏi nha.
- A...a... nhẹ tay nhẹ tay.

Lê đi vào quầy thuốc lấy túi thuốc đưa cho Iron.

- Gì đây?
- Thuốc dạ dày?
- Há, sao... sao...
- Ngày uống hai lần, lúc đói không được ăn chuối, không được uống sữa, không nên ăn quá no nhưng cũng đừng để bị đói. Ok.

Cậu không ngờ Lê lại rất quan tâm đến người khác, và quả thật là rất chu đáo.

- Cậu siêu thật ấy, biết tôi bị dạ dày à?
- Siêu gì, nhìn biểu hiện của cậu thôi. Mà nhá tôi không phải người chu đáo đâu nha, nhất là nói với cậu đấy. Hứm.

Iron tròn mắt, ngạc nhiên hết sức.

- Cậu...

“Cậu ta biết mình đang nghĩ gì à”.

- Lấy thuốc rồi thì giả tiền đây.
- Hơ, tưởng cậu cho.

- Khùng hử, làm sao cho, tôi không có tiền nhá.
- Hừm. Mà sao cậu làm thêm nhiều vậy, đã làm ở quán bánh rồi...
- Ở đâu đâu đủ chi phí cho tôi với cả mẹ chứ.

Vừa nói cô vừa dọn dẹp tủ thuốc.

- Chỗ này là Rin giới thiệu à?
- Ừm. Cậu ta có vẻ quen biết nhiều.
- Không, nói đúng hơn là nợ nhiều nên quen nhiều. Ok.
- Cậu ta nợ cả ở đây à?
- Ừm.
- Nhiều không?
- Triệu triệu gì đấy.
- Há... mấy triệu. - hốt hoảng.
- Bình thường. Cậu ta bán bánh một tuần chắc đủ.
- Vậy hả. – có vẻ an tâm.

Iron nhìn quanh cửa hàng một lượt, nhìn chiếc đồng hồ trên tường chỉ đúng 10 giờ 30 mà dáng người nhỏ bé của Lệ vẫn còn đang mải miết làm việc khiến cậu cảm thấy thương, tội cho Lệ. Trông cô thật tội nghiệp, ngày học, đêm tối phải làm thêm. Càng nghĩ Iron càng thấy xót xa cho Lệ và chỉ muốn làm gì đó giúp cô.

- Cậu không mệt sao? - hỏi nhẹ nhàng, giọng biểu cảm.
- Ừ, mệt chứ nhưng công việc mà.

Iron đứng dậy, tỏ ra mình là một người đàn ông ga lăng.

- Để tôi giúp cho.
- Không cần.

Không để Lệ kịp phản ứng, Iron giật chiếc rổ trên tay Lệ và lau dọn tủ kính.

- Không cần, không cần cậu giúp đâu.
- Để tôi giúp cho, cậu đã vất vả lắm rồi. Có một cách khiến cậu không phải thế này nữa. - khẳng định chắc chắn.
- Là gì? – tò mò.
- Đi theo tôi.

Lệ sững lại, thái độ thay đổi ngay.

- Cậu... biến khỏi đây. – thái độ nghiêm túc

Câu nói khiến Iron thấy kỳ lạ

- Cậu sao vậy?
- Cậu đi đi.
- Hừ. – khó hiểu.

Lệ đánh mắt nhìn qua Iron, ánh mắt đầy sự thất vọng rồi quay đi.

- Tôi không cần... không cần các người thương hại tôi. – hơi xúc động.

Lệ giật lại chiếc rê trên tay Iron, quay ngay đi. Cổ họng cô như nghẹn lại, đôi mắt nóng dần lên, sống mũi cay nhòe. Cô cố gắng nuốt con tui nói.

- Cậu... tôi không muốn cậu thương hại hay tội nghiệp tôi. Tôi biết cậu thích Aly nhưng vì thấy tôi tội nghiệp nên mới áy náy bứt dứt đúng không? Hiểu thừa mấy công tử giàu có như cậu mà.

Iron lắc nhẹ, hết sức giải thích.

- Không, không phải, cậu hiểu nhầm rồi.

- Nhầm gì. Đám nhà giàu như cậu có đẳng cấp cao tôi không cùng đẳng cấp làm sao đi với cậu được. Mời đi khỏi đây.

- Cậu sao vậy, sao lại bảo tôi thương hại cậu chứ.

Câu nói khiến Lệ tức giận, lớn tiếng nói.

- Không nói nhiều.

- Vậy còn Rin, giúp đỡ cậu, chơi với cũng là...

- Thôi đi, cậu đừng nói nữa. Rin không có thương hại tôi, mà là toàn tôi yêu cầu nhờ cậu ấy giúp.

- Chúng ta chơi với nhau phải nghĩ đến đẳng cấp hay tầng lớp gì sao?

- Không, tôi không như thế nhưng... cậu thì có đấy.

- Tôi... — khó hiểu. Tôi đâu có.

- cậu đi khỏi đây ngay. Không tiễn.

Thái độ của Lệ tức giận nên cậu không muốn cô phải nóng thêm đành phải ra khỏi cửa hiệu thuốc. Cậu không thể ngờ chỉ vì thành ý muốn giúp đỡ mà lại động vào lòng tự trọng của Lệ làm cô tức giận đến mức không muốn nói chuyện.

Có vẻ Lệ đang rất buồn nên vừa nhìn vào màn hình điện thoại vừa khóc một mình không thành tiếng.

Iron vẫn đứng bên ngoài cửa lặng lẽ nhìn vào trong, cậu không hiểu bản thân tại sao khi nhìn Lệ khóc cậu lại thấy rất đau lòng và rất buồn chỉ muốn chạy vào an ủi nhưng lại không thể. Cậu đành đứng đó và hướng mắt theo về hướng Lệ.

Thời điểm này Rin cũng đang đi bộ đến bến xe bắt chiếc taxi đêm. Một chiếc xe ô tô trắng dừng lại trước mắt Rin. Hai tên cao lớn chạy xuống khỏi xe, mỗi người một bên kéo Rin lên trên xe.

- Các người là ai, định làm gì vậy?

Aly kiêu kỳ, ông ọ bỏ cặp kính đen trên mắt quay cả chiếc ghế lại chào hỏi.

- Chào cô nhóc. - cười đều

Rin thấy an tâm hơn khi thấy người đó là Aly.

- Oh, lại là đuôi nhỏ. — Rin trả lời rất hồn nhiên

- Có vẻ như mày không sợ tao thì phải?

Rin đánh mắt phía sau, cười héch miệng một cái rồi quay lại nói chuyện với Aly.

- Đâu có, tôi sợ, tôi rất sợ ý chứ.

- Vậy khôn hồn đứng xa Ren của tao ra. - rắn giọng.

- Gì cơ? Nghe không rõ.

- Định vờ điếc hử. Ren không thích mày đâu. Cùng lắm cậu ta coi mày như trò chơi qua đường thôi, không thì... cũng chỉ thương hại da cảnh của mày.

- Hừ.

Aly trừng mắt, mặt vênh lên kênh kiệu, nói đồng dục và nhấn mạnh từng câu.

- Tao nói là mày hãy tránh xa Ren ra, đừng có như hồ ly tinh quyến rũ Ren của tao không thì liệu đấy. Thế lực của Ren rất lớn, gia đình cậu ta cũng không đồng ý cho mày đặt chân vào nhà đó đâu.

- Oh, sợ wa, ai mà thêm cái tên công tử bột đó chứ. Nên nói là người đó hay đi đeo bám lấy tôi mới đúng á.

- hừm. Mà...

- Thôi được rồi tôi sợ rồi, tôi sẽ tránh xa Ren được chưa? Ok. - rất thân nhiên.

Lúc này Aly mới hạ giọng, không còn cái ánh mắt dọa người.

- Mà nhớ đấy không thì... biết đời. Đây là lời cảnh báo cuối cùng đấy không tao sẽ cho mày mất mặt cả về thể chất lẫn tinh thần, để mày không còn mặt mũi nào nhìn xã hội. Hừm – Aly cười một điệu đều giả.

Rin học tập điệu cười của Ren, cười một vẻ xanh ròn.

- Không, quên ngay đấy. Hừm

- Sao hả.

Tiếng nói của Ren phát ra trong điện thoại.

- Đưa máy cho Aly.

- Ok.

Aly tròn mắt.

- Mà... mày giám nói với Ren.

- Tôi có gì mà không giám.

- Đúng là con nhà thấp kém, giờ tao mới biết mặt mày giày cỡ nào. Nhục nhả chưa.

- Người ta chơi đều mình thì mình phải chơi đều lại thôi. Nhục thì phải nói ai đó làm chuyện không hay trước đã. Hừm – vô cùng bình thản.

Câu nói khiến Aly tức nổ đom đóm mắt.

- Mà... mà.

- Tôi không như Lê, chịu ảm ức mà không nói, rõ chưa.

- Mà...

Aly cắn chặt hai hàm răng, ánh mắt như nãy lửa.

- Thế có nghe điện thoại của Ren không đây?

Aly cố gắng nuốt con giận dữ vào trong, lấy tinh thần, rằng ngay điện thoại trong tay Rin.

- Alo, Ren à. - giọng rất nhẹ nhàng.

Ren đang ngồi trên chiếc ghế to có trải ong một cửa hàng sang trọng.

- Cậu định làm gì Rin đây.

- Có làm gì đâu, chỉ... là gần nhau nói chuyện chút thôi mà.

- Nói chuyện mà phải lớn tiếng đe dọa vậy.

- Ờ... thì... hiểu nhầm thôi mà.

- Vậy sao, từ nay cậu đừng thế nữa, không tốt đâu. Cậu... tránh xa Rin ra đó.

- Ờ ờ... tôi biết rồi. – ả nói từ tốn, nhẹ nhàng.

Ren tắt máy và không muốn nói thêm bất kỳ câu nào.

- Alo alo...

Aly lại nổi con tức, đánh ánh mắt như tóe ra điện nhìn Rin.

- Mày... con nhỏ quê mùa mà đòi quyền rũ Ren.

- Ai biết. Một là do Ren quá dễ dãi, còn hai là... có người không quyền rũ được Ren thì còn thấp kém hơn cả người quê mùa như tôi. - cười khinh.

- Mày...

Rin hếch mặt, tỏ vẻ thách thức.

- Trả điện thoại đây.

Aly nhìn chiếc điện thoại trên tay giống y như chiếc điện thoại mà Ren mua định tặng cho cô.

- Điện thoại này... mày mà mua được sao nhóc con.

Rin cười khinh.

- Tôi á, đâu đủ trình. Mua thì phải mua ipat, hoặc cảm ứng tự động mới hay. Cái loại JJ yk. Hứm.

- Mày ở đây mà mơ.

Aly cắn chặt răng, toan cầm chiếc điện thoại của Rin ném khỏi xe nhưng Rin đã kịp cản.

- Dừng lại, đó là của Ren đấy.

- hừ... – tròn mắt. Cậu ấy... tặng hẳn cho mày... cái này sao? Mày hơi bị giỏi lợi dụng đấy. Biết ngay mày thế này làm gì có tiền mà đòi dùng hàng vip.

- vậy thì sao.

- Tao không tin. – vênh mặt kiêu kỳ. Điện thoại vào tay tao thì đừng mong lấy lại. Hừ. - trừng mắt lườm Rin.

- Vậy tôi đi được chưa.

Aly thấy lạ, thật khó hiểu khi Rin không hề để tâm đến chiếc điện thoại cô đang giữ.

- Mày...

Rin tự nhiên mở cửa xe ra ngoài, hai tên vệ sĩ mà đi cùng Aly vẫn đứng bên ngoài quan sát xung quanh.

- Ê.

Rin gõ vào cửa kính xe chỗ Aly ngồi. Cốc... cốc.... Aly kêu kì mở cửa kính xe thì đầu ra ngoài, ngay lập tức Rin vỗ ngay chiếc điện thoại trên tay Aly rồi chạy biến. Aly tức đến nổi đom đóm mắt.

- Ghe....ranh con, mày nhớ mặt đấy.

Ngày thứ 2 làm người yêu.

Tiết đầu tiên cô chủ nhiệm lớp 12a4 đã nhắc nhở càu nhàu bởi học sinh không tập trung chú ý.

- Các anh chị hay nhề, tôi đang đứng trước đây mà còn nói chuyện. Không học đến nơi đến chốn thì làm sao mà tốt nghiệp được đây.

Tuyệt mạnh miệng, nói leo.

- Cô cứ yên tâm, sau này bọn em tốt nghiệp sẽ không bao giờ quên cô. Năm nào cũng phải rủ nhau đến nhà cô làm bữa.

Cả lớp cười rộ lên. Đến cô giáo đang tức cùng phải phì cười.

- Anh chỉ được cái léo mép thôi. Thôi dừng. Cái vụ mượn sách thư viện lớp mình đã mượn chưa?

Bỗng nháy Lê để cô đứng dậy nói

- À... em mượn rồi nhưng hôm nay mới có sách cô à.

- Vậy lát lấy để mấy tiết sau chúng ta còn học. Được chứ Lê

- Vâng. - trả lời rất nghiêm túc.

Ren lạnh lùng ngồi phía sau, đánh nhẹ mắt sang nhìn Rin nhưng cô chỉ cười nói và cùng học với Min. Ánh mắt Rin nhìn Min cũng thật nhẹ nhàng nồng ấm. Trông hai người rất vui, Ren cảm thấy mỗi khi ở cạnh Min thì Rin cười rất nhiều, có vẻ rất vui ngược lại khi ở cạnh cậu. Và cậu tự cho rằng chủ Min mới khiến Rin cười nhiều như vậy nên quay đi không muốn nhìn.

“mình làm sao vậy, lại để ý đến người không cùng đẳng cấp với mình... nhưng mà... thực sự là mình không thể chịu được khi thấy cậu ta gần gũi người khác.”

Ren bỗng nhớ lại cậu nói vọng vọng của Iron.

“ – Tôi chắc chắn cậu đã thích Rin thật rồi, không phải dối lòng nữa. Nếu không ngăn lại thì Rin sẽ về bên người khác chứ không phải cậu đâu.”

Câu nói khiến Ren nhận ra sự thật, cậu đứng ngay dậy đặt vấn đề với giáo viên.

- Cô giáo, em nghĩ việc học nhóm nên tăng cường, chứ ề a thể này thì kém lắm.

Cô gật gật.

- Rất đúng. Các em đã chia cặp đôi rồi bạn học tốt hãy kèm bạn học kém để cùng tiến bộ.

Nhàn giờ tay phát biểu ý kiến.

- Nhưng không công bằng cô ơi. Rin lại được Ren kèm. Cậu ấy luôn đạt điểm tối đa và đạt điểm cao nhất trong các cuộc thi, quá giỏi như vậy để đi với Rin thì không công bằng.

Dưới lớp có những lời bàn tán xôn xao khiến cô giáo phải dẹp loạn, đập tay xuống bàn để dẹp trật tự.

- Các em yên nào. Nếu các em cảm thấy không ổn có thể đổi cặp.

Min giờ tay.

- Cô có thể ghép em với bạn Rin nếu Mi thích đổi.

Cô gật đầu.

- Cũng được, môn học cũng tốt. Vậy thì...

Cô giáo chưa nói xong Ren đã chen lời.

- Không, em đã học với Rin thì em sẽ tiếp tục, em không đổi.

Một câu lạnh nhạt rồi quay sang Min. Hai anh chàng cùng nhìn nhau, anh mắt đầy vẻ thách thức.

Rin ngồi giữa rất ngượng, thật khó xử vì không biết chọn bên nào cho phải. Một bên thù đang là người yêu, một bên là người học rất tốt. Cô giáo hỏi.

- Rin, em quyết định thế nào?

- Em... – Rin áp úng.

Ren nói chen.

- Dù cho Rin có chọn ai nhưng ngoài cậu ta... em sẽ không học với bất kỳ ai. - giọng lạnh lùng mà rất nghiêm túc.

Câu nói khiến cả lớp xôn xao, làm cho Nhân phải ngượng vì bị từ chối thẳng thừng. Cô giáo cũng khó xử trước tình huống này. Thật may tiếng chuông ra chơi vọng đến làm tan sự căng thẳng giương như sắp nổ tung trong lớp. Cô chỉ đợi thế và nói.

- Các em nghỉ giải lao, lát vào nói tiếp.

Ren quay lại bắt gặp ngay ánh mắt lạ lùng của Rin.

- Cậu...

Ren không để Rin nói hết mà rời khỏi đó.

- Ê ê, cái con người này... vô duyên thật.

Min ngồi cũng ngồi xuống, từ tốn quay sang để ý thái độ của Rin.

- Cậu định chọn ai đây, Rin.
- Tôi cũng không biết nữa. Hai người đều học tốt mà.
- Nhưng... Ren học hơn tôi đây.
- Hơn, nhưng phải xem có hiểu hết được đã.
- Xuống căng tin đi.
- Cậu mời.
- Ok.
- Đi.

Hai người rủ nhau đi ra ngoài.

Còn Lệ, co hót hải chạy đến thư viện, nhân lúc chưa vào học lấy đồng sách ở đó. Vừa bước đến cửa thì Iron lù lù trước mặt khiến cô giật thót mình.

- Cậu đi đâu? – có vẻ rất quan tâm
- Tôi đi đâu mà có cần cậu quan tâm không – thái độ lạnh nhạt.

Iron bắt dồn Lệ vào chân tường, giờ tay chặn ngang để Lệ không bỏ chạy.

- Cậu lại như thế với tôi rồi.
- Sao hả. – câu hỏi thờ ơ.
- Cậu... hiểu nhầm ý tôi rồi, tôi không có...
- Hiểu nhầm ư. Theo tôi thì không phải đâu. Cậu nhanh chóng muốn rời xa tôi rồi lại tìm mọi cách tiếp cận tôi, còn giúp tôi, như thế không phải do cậu thương hại tôi mới như vậy à.
- Không, không phải...
- Thôi đủ rồi. Cậu không thương hại tôi mới quay lại với tôi sao, hay cậu định ngụy biện là thích tôi mới quay lại. - lớn tiếng nói.

Iron cau mày, không biết nói câu gì, vẻ mặt đầy sự thất vọng. Còn Lệ có vẻ đang rất tức giận, cô chỉ muốn rời khỏi đó ngay, cố tình nói vậy để tránh Iron.

- Cậu hãy quay về bên Aly đi. Tôi... không phải người thay thế cô ta. – thái độ vô cùng nghiêm túc. Cậu làm tôi không thấy thoải mái chút nào, khiến tôi vô cùng khó chịu cậu biết không? – lớn tiếng, giận dữ.

Nghe câu nói khiến Iron nản hẳn, cậu buông thõng tay cố ý để Lệ ra ngoài. Và Lệ chỉ đợi thể chạy khỏi thẳng xuống cuối phòng thư viện. Iron xù mặt, cậu không muốn người đó phải khó xử nên tự đi ngay ra khỏi phòng.

Lệ khi nói được những lời đó cũng không vui chút nào. Khuôn mặt chán nản, ngồi dựa vào kệ sách, vùi mặt vào hai lòng bàn tay. Những câu nói phũ phàng đó đến cô cũng cảm thấy rất đau lòng và có áy náy chứ đừng nói gì là người nghe là Iron. Nhưng không thể làm gì khác hơn.

- Mình phải thẳng thắn, không được do dự nữa. Phải chấm dứt tại đây thôi.

Cô vuốt mặt, lấy lại tinh thần đứng dậy, tự nhủ.

- Mình phải mạnh mẽ lên.

Cô lại tiếp tục với đồng sách mượn.

Còn Iron, cậu lững thững đi một mình, những bước chân chán nản dẫm lên mấy chiếc lá khô kêu xào xạc. Nét mặt buồn nhìn lên khoảng không, tâm trạng rối loạn đầy những suy nghĩ. Và cậu cho rằng hôm gặp Lệ ở hiệu thuốc sẽ là lần cuối để có thể thân thiết với cô. Sấm trường thì vắng vẻ khiến cậu cảm thấy giường như cảnh vật cũng đang cùng tâm trạng với mình.

Đi được vài bước thì gặp Min đang khoác vai Rin đi lên lớp.

- O, Iron, cậu đi đâu vậy.

Iron bờ ngờ khi thấy Min.

- Hai người...

- Thì đang hẹn hò mà.

Iron gật nhẹ đầu, cậu không còn tính cách lạnh lẽo, nhí nhảnh như mọi ngày. Rin nhìn qua cũng đủ thấy nỗi buồn trong ánh mắt Iron.

- Cậu có chuyện gì vậy?

- Đầu có

- Đau, đau được thôi?

Min chen lời.

- Có gì khó cứ bảo Rin giúp, cậu ấy giỏi mấy vấn đề này lắm mà. Hứm – ý trêu ghẹo.

- Nè nè, để tôi hiến nha, người ta đag hiến đấy.

- Êu, tôi sợ.

Thấy hai người vui vẻ cười nói làm cậu lại nhớ đến chuyện của Lê, những câu Lê đã nói khiến cậu rất đau lòng.

Rin hắt nhẹ.

- Eek, Iron.

- Tôi thấy tâm trạng cậu ấy không tốt đâu, ở đây nói chuyện riêng, tôi về trước vậy.

- ừ, cũng được.

Min cười nhẹ rồi cứ thế đi khỏi.

Giữa sân trường yên ắng chỉ còn Iron và Rin đứng đó

- Cậu sao vậy, nói đi.

- Cậu mới sao ấy, cậu chấp nhận hẹn hò với Min, mọi người biết hết rồi à?

- Không, chỉ một vài người. Bọn tôi chỉ làm người yêu trong 3 ngày thôi mà.

- Vậy sau đó, liệu có tiếp tục không?

- Cái đó có thể lắm chứ.

- vậy còn Ren, anh bạn của tôi thì sao?

Rin dừng lại trước câu hỏi.

- Ren ư, có liên qua gì đến tôi.

- Cậu... đừng nói là không có tình cảm gì với Ren nhé.

- tại sao tôi phải có tình cảm với cậu ta chứ.

- Thật không?

- Ờ... chắc vậy.

- Tôi không biết thế nào nhưng người ngoài như tôi cũng cảm thấy cậu đi với Min không thoải mái còn đi với Ren thì...

- Đầu có.

- Ánh mắt hai người nhìn nhau đâu giấu được tôi. Tôi là Iron vua tốc độ mà, tốc độ nhanh thế nào cũng nhìn ra.

- Cái đó... mà tự nhiên nhắc đến chuyện đó làm gì chứ.

- Nói thật đi, cậu thích Ren đúng không?

Rin khôn biết nói gì trước câu hỏi khó trả lời. Nếu trả lời có thì quá vô duyên, và còn rất phũ phàng với Min nhưng nói không hoàn toàn thì không đúng.

- Cái đó...

Cô tìm cách đánh trống lảng. “mình phải tìm lý do chuyển chủ đề”.

- Cậu với Lệ thì sao, cậu không công nhận thích cậu ta à? – tỏ ra khó hiểu, ngơ ngác hỏi.

Nhận được câu thờ dãi của Iron.

- Cậu ta... không để tâm đến tôi đâu. Cậu ta nghĩ tôi thương hại lại mới tiếp xúc, mới giúp đỡ. Phù...

- Và giờ thì sao...

- Có vẻ... Lệ rất khó chịu và không thích tôi nên... tôi nghĩ nên để cậu ta... thoải mái hơn. Tôi sẽ không làm phiền đến cậu ta nữa.

Nghe những lời nói mà lạ lùng.

- Chính miệng Lệ nói à?

- Ừm – vẻ mặt chán nản.

- Hey... sai, quá sai rồi.

- Sao hả.

- Lúc này vừa có cậu bạ nhờ tôi đưa một bức thư cho Lệ, thư tỏ tình đó.

- Gì?

- Nhưng tôi từ chối vì đời này ai còn gửi thi tán gái nữa.

Iron sốt sắng.

- Rồi sao?

- Thì thôi, hần không gửi nữa mà... gửi tin nhắn trực tiếp. Cậu ta nhắn tin gọi điện suốt mà .

- hần giàu không?

- Không, nghèo rớt, còn hơn cả Lệ mà nhưng có vẻ Lệ rất quý cậu ta đấy, nói chuyện với nhau thì cười rất nhiều.

Càng nói khiến Iron càng cảm thấy bức, nồn nóng trong người. Cậu cảm thấy rất khó chịu nhưng nghĩ lại giờ cậu và Lệ đã không còn quan hệ gì nên cũng không định xen vào chuyện đó.

- Ừ, thì sao?

- O... tưởng cậu sẽ ngăn lại.

- tại sao tôi phải vậy chứ khi cậu ta đã không thích tôi.

Rin lắc lắc.

- Sai, sai nữa rồi. Cho xem.

- Gì.

Rin lấy chiếc cảm ứng Ren tặng mở màn hình lớn cho Iron xem cuốn video đã quay được.

- Xem đây.

Iron tò mò, cậu thận trọng nhìn vào đoạn video đó.

Trong đoạn vì đeo, cậu thấy Lệ đang chạy lại chỗ chiếc xe đạp, nơi mà chạy hoa rơi suốt đầu Lệ.

- Chỗ này... hình như là... tôi không may chạm vào chỗ không nên chạm đó...

- Xem tiếp đi.

Trong đoạn video quay rõ cả nét mặt tức giận của Lệ nhưng khi cô đi lại chiếc xe, nhìn thấy chậu hoa vớ bên cạnh thì mỉm cười rồi nhanh chóng đạp xe rời khỏi. Vừa đi, một chiếc xe con đi chậm ke sát xe Lệ vào bên đường. Aly kênh kiệu bước khỏi xe với bộ váy vàng chanh, bỏ cặp kính trên mắt rồi đi lại trước Lệ. Lệ còn đang ngỡ ngàng không hiểu có chuyện gì xảy ra cho đến khi Aly lên tiếng.

- Chào nhóc, bạn Rin.

Lệ vẫn vui vẻ.

- Chào đười nhò.

- Há.

- Thì Rin vẫn gọi thế thì tôi biết vậy.

- Mà cùn to gan đấy, ở gần nhò đó lấy tính rồi

- Nhưng có việc gì không? Nè nè, tôi là tôi không có lằng nhằng gì với Ren đâu nha.

- Không, cái đấy tao biết. Việc chính của tao là... khiến nhò Rin không còn chỗ dựa.

Lệ ngưng ngay nụ cười, tỏ ra lo lắng.

- Ý mày là như thế nào.

- Làm thế nào để Rin không còn chỗ mà lên mặt.

- Tôi thì có gì chứ.

- Mà không có nhưng Iron thì có.

- Sao hả.

Lệ tỏ ra cảnh giác, cau nhe mày và thực sự cô cũng chưa hiểu ý mà Aly định nói.

- Nói thẳng luôn đi.

Aly cười khinh.

- Tao biết mày không nghèo nàn và quê mùa như nhò đó nhưng dù gì bây giờ mày cũng chẳng có gì.

- Sao?

- Iron rất hay tìm mày đúng không?

- vậy thì sao?

- Tốt hơn hết là mày không nên có tình cảm với cậu ấy.

- Gì đây, cô đã có Ren giờ lại muốn cả Iron nữa à?

- Hừm, thì sao. – thái độ rất thản nhiên. Mày đừng nó là mày không thích Iron. Cậu ấy cũng là một trong những mỹ nam ở đây, bao nhiêu cô gái muốn vây quanh còn chẳng được. Mày là cái gì mà đòi sánh với Iron. - tỏ ra kiêu ngạo.

Lệ rất bức vì đột nhiên phải nghe những câu nói khinh nhục mình.

- Nè, tôi nói thẳng, tôi thích Iron thì làm sao, liên quan đến cô không?

- Tại sao không. Nói cho mà biết Iron cũng chỉ thấy thương hại mày, coi mày như món đồ chơi qua đường thôi à. Hừm. - cười đều. Mày nghĩ mày có gì để Iron phải bận tâm. Cậu ấy chỉ tội nghiệp vì hoàn cảnh khốn khổ của mày thôi. - cười một điệu khinh bỉ.

Câu nói khiến Lệ sững sờ, cô suy nghĩ lần lượt và cũng thấy lời nói của Aly rất có lý, cũng rất đúng với hoàn cảnh của cô bây giờ.

- Tao chỉ nói vậy, chắc mày thông minh mày hiểu ý tao nói chứ.

Aly cười một điệu khinh bỉ rồi mới leo lên xe và đi khỏi.

Aly vừa đi thi đoạn video kết thúc.

- Hết rồi, vậy đủ khẳng định được chưa?

Iron sững sờ, mắt vẫn nhìn đoạn video trong máy Rin.

- Vậy... vậy là...

- Đầu phải Lệ ghét cậu hay khó chịu gì đâu, chắc do Aly kích động mà thôi à.

Iron như người bị đờ, khựng lại, sầm mặt hỏi.

- Rin, cái tên mà định tán Lệ đó, hần đã nhắn tin với Lệ chưa?

- Ai biết, tôi có gặp cậu ta đâu...

Rin chưa nói xong Iron đã chạy ngược lại phòng thư viện. Cậu bấm chiếc đồng hồ trên tay để nó hiện lên màn hình cảm ứng có nối với các mắt thần đã gắn trong sơ trường học. Cậu định vị đúng phòng thư viện để xem tình hình trong đó.

Cậu thấy Lệ vẫn đang từ từ lựa từng quyển sách nên một mạch chạy vào. Còn Lệ đang hăng say với đồng sách trên kệ, chưa biết nên mượn thêm cuốn nào thì tin nhắn đến.

- Ai vậy ta.

Cô tò mò lấy chiếc điện thoại trong túi quần, vừa định mở ra xem thì tiếng nói quen thuộc vọng đến.

- Lệ.

Cô ngỡ ngàng quay ra nhìn, chưa kịp nói gì Iron đã chạy lại, giật chiếc điện thoại và ôm chặt lấy Lệ.

- Ê, nè, cậu làm gì vậy? – khó hiểu.

Iron nhân lúc mở tin nhắn điện thoại trong tay cậu, đọc qua.

“ - hẹn hò với tôi nhé” rồi nhanh tay xóa ngay tin nhắn.

Lệ vùng vằng.

- Bỏ ra, bỏ ra mau, cậu làm gì vậy.

- Tôi không buông. - giọng rất dứt khoát.

- Cậu với tôi sẽ không còn quan hệ gì nữa, bỏ tôi ra đi.

Lệ có vẻ không vui chút nào, cô cảm thấy thật khó chịu khi Iron ôm mình nhưng lại cảm thấy hồi hộp, tim đập liên hồi.

- Tôi nói rồi, tôi không cần cậu thương hại mà...

Khô để Lệ nói hết câu, Iron lớn tiếng chặn họng.

- Ủ, thì cứ cho là tôi thương hại cậu nhưng cậu không hiểu vì sao à.

- Tôi khô quan tâm, bỏ tôi ra.

Lệ vùng vằng chỉ muốn đẩy Iron ra khỏi vì không muốn sau đó không thể nhìn mặt nhau.

- Cậu không bỏ ra thì đừng trách tôi.

- Dù cậu làm gì... tôi cũng không bỏ.

- Tại sao... tại sao cứ khiến tôi phải để tâm đến cậu vậy, tại sao cứ bám lấy tôi? - lớn tiếng đáp lại.

Iron thở mạnh, hạ giọng, lấy tinh thần để nói một câu.

- Vì... tôi thích cậu.

Câu nói khiến Lệ sững sờ, đứng im không nhúc nhích.

- Cậu bảo gì?

- Tôi thích cậu, thật sự tôi thích cậu nên mới lo lắng và quan tâm cậu chứ.

Một cảm giác rất lạ, cô cảm thấy như mình giống như một que kem đang tan chảy dần bởi hơi ấm từ vòng tay Iron. Không thể ngờ Iron có thể nói những lời như thế với mình.

- Sao cậu không nói sớm.

- vậy là... cậu đồng ý.

Lệ cười nhẹ trên khuôn mặt vui mừng và đang xúc động, cô cũng vòng tay ôm nhẹ Iron để đáp lại tình cảm đó

- Ừm – vừa nói vừa gật đầu.

Trong không gian yên lặng mà chỉ có hai người.

Lớp 12a4 không ồn ào mà rất yên lặng, không khí trong phòng lại bắt đầu căng thẳng khi nhắc đến việc học nhóm với Rin. Ren vẫn khuôn mặt lạnh lùng và rất nghiêm túc. Cô giáo phải ra mặt.

- Rin, em chọn đi, em thấy ai kèm cho em dễ hiểu hơn.

- Cô làm khó em rồi... – tỏ ra khó xử.

- Vậy để cô phân công. Ba em sẽ cùng chung một nhóm. Cả ba bạn có thể lần lượt kèm cho nhau. Các em thấy được chứ.

Ren và Min đánh ánh mắt nghi kỵ nhìn chằm chằm, cùng đồng thanh trả lời.

- Em đồng ý.

Lại tiếp tục giờ giải lao, dưới căng tin Tam Hồ, Việt, Lệ và Nam cùng ngồi quanh chiếc bàn tròn. Ji vẫn đang mài dũa mắt vào chiếc ipat trên tay.

- Sư đệ đạo này bận nhè.

- họ đang bận hẹn hò mà, làm gì có thời gian đi với mình.

Nam thở dài.

- Hey, nay lớp em căng vì chuyện của Rin Ren với Min đấy, ai cũng muốn kèm học cho Rin chứ.

- Anh mày cũng để ý thấy Ren có vẻ... thích Rin rồi đấy.

- Mọi người thấy ai hợp hơn.

Lệ vui vẻ.

- Ren với Rin hợp hơn rồi.

Kun lắc nhẹ.

- Anh lại thấy Min hợp hơn. Hần nhẹ nhàng, không chững chạc như Ren.

- Cặp Rin và Min chỉ đi một mình thật ích kỷ nhưng Rin đi với Ren thì chắc chắn sẽ đi chơi cùng bọn mình rồi.

- Ừ ha, bây giờ đây Rin lúc nào cũng Min, quên luôn anh em rồi. Nhưng ngược lại nếu là Ren thì chắc chắn không như thế đâu.

Cả đám quay sang nhìn Lệ khi thấy cô ngồi thả hồn vào cốc nước trong suốt, miêng thì cười tủm tỉm.

- Ê, ừ, nè...

Nam xua tay trước mắt nhưng Lệ vẫn không để ý.

- Cậu ta...

Việt cau nhe.

- Lệ, cậu sao đấy.

Nghe tiếng gọi Lê tỉnh ngay lại.

- Ô... sao đây, mọi người đang nói đến đâu rồi.

- Thôi đi, cô em này làm sao mà thần thần thơ, có gì vui à.

- À... không không... - phù nhận ngay. Mọi người vẫn còn nhắc đến chuyện của Rin à, thôi cứ để cậu ta tự chọn đi.

Kun gật nhẹ.

- Chuẩn, anh cũng có ý nghĩ này. Em là hơi bị có duyên với anh đấy.

- Húm, thật á.

- Ủm, hay anh em mình lại như Rin làm người yêu mấy ngày xem sao? Hừ. – nháy mọi ben mí.

Lệ chưa kịp trả lời thì Iron từ đâu đó đi đến phản đối.

- Không được.

Cả đám ngớ ngàng nhìn lên.

- Iron, sao đã ở đây rồi.

- Vì cậu ta là Iron mà. - Việt nói thay.

Hanni biết lý do mà Iron đứng nên cổ tình trêu.

- Có gì mà không được. Kun, tao thấy mày đưa ra ý kiến hay đấy, rất đẹp đôi.

Kun cười vẻ đắc ý cổ tình chọc Iron.

- Đúng mà.

Iron phản đối.

- Không được.

- Vì sao? – tò mò.

- Vì Lệ...

Lên mãi vội đứng dậy, bịt miệng Iron trước khi cậu ta nói.

- Ấy ấy, không có gì đâu.

Nam cười nhòe.

- Hey, ông ấy lại ghen ấy gì.

Hạ chen lời.

- Chuẩn rồi, ghen đây, trông hần ghen khuôn mặt buồn cười chưa. Hehe.

Iron nhẹ nhàng gạt tay Lệ.

- Ghen gì chứ.

Kun nháy với Hanni ra hiệu cho nhau.

- Iron, tại sao chứ. Anh thấy Kun với Lệ hợp mà, hợp cả tuổi luôn. He.

- Mày cũng biết à, tao xem rồi, quả thật tuổi của tao với Lệ rất hợp đấy. Haha.

Iron mạnh miệng.

- Không được là không được vì Lệ giờ là bạn gái tui rồi nha.

Đám bạn ngưng cười, trở mắt nhìn nhau rồi nhìn Iron và Lệ về mặt nghiêm túc.

- Sao cơ...

Lệ cười gượng, nhìn thái độ của đám bạn khiến cô ngượng.

- Mọi người sao vậy.

Việt tỏ ra rất ngỡ ngàng, cậu còn tưởng rằng Lệ thích mình, giờ thì hiểu ra mình đã nhầm.

- Ô... thật ý hả.

- Tại sao không, không thấy bọn tôi đi với nhau suốt à? Húm.

Lệ giật nhẹ vai áo Iron.

- Thôi đi ôg, đừng chém nữa.

Hanni vờ mếu, lắc nhẹ đầu.

- Lệ ơi anh mắt em rồi Lệ ơi..

- Thôi đi ông, lại đến lượt anh nữa ấy.

Kun cười phá lên.

- Có gì đâu, anh biết hai chú rồi.

Lệ thở mạnh một hơi.

- Thế mà mọi người khiến em tưởng có chuyện gì, lo chết được.

Iron và Lệ lại cùng ngồi chuyện với đám bạn.

Ren từ thư viện trở về phòng học, thái độ thay đổi hẳn khi để ý thấy Rin đang học cùng Min. Trông hai người có vẻ rất thân mật khiến cậu không chút vui vẻ.

Rin vừa học vừa ngắm kỹ khuôn mặt điển trai hiền lành mà ấm áp của Min.

- Nè, Rin cậu nên nhìn vào bài hơn là ngắm tôi đấy.

- Ô... thì... tôi vẫn đang học mà.

Rin ngượng ngừng tiếp tục tập trung bài học nhưng thực sự rất khó hiểu.

Một lát sau, đã vào tiết học mà giáo viên vẫn chưa lên vì bận cuộc họp gấp nên cả lớp ngồi tự quản. Trong lúc Min đang đọc sách, Ren nhắm nhẹ mắt nghe nhạc từ cái tai phone thì Rin đã dựa vào thành ghế phía sau ngủ lúc nào không biết.

Bỗng Ren bất giác quay sang nhìn Rin và thấy Rin đã ngủ gật và ngã về phía mình. Cậu cố ý nhích người lại gần vì đoán chắc Rin sẽ ngã vào vai mình. Nhưng thật kỳ lạ, đầu Rin hướng về phía Ren nhưng không hiểu vì sao Rin gật gù rồi lại ngã sang phía Min và gục đầu vào vai Min ngồi cạnh. Min từ từ đánh mắt qua nhìn thái độ của Rin như muốn lên mặt, cố ý để Ren phải bức, phải khó chịu mà quay đi.

- Eek...

Min gọi nhẹ nhàng, một giọng ấm áp.

- Cô gái... sao ngủ giờ này.

Việt ngồi từ bàn dưới ngoi lên.

- Nài nài, vẫn ở trên lớp đấy nhá, đây không nơi hẹn hò nha.

Rin bất chợt mở mắt, ngồi bật dậy. Cô quay sang thấy Ren có vẻ không vui, thái độ khó gần, rồi lại quay sang Min thấy nụ cười làm ấm lòng người vẫn luôn trên môi khiến cô thấy vui hẳn.

- Ông Việt, vừa nói gì đấy hử.

- ngủ mà cũng nghe được ư?

- Hey, độ phản xạ của tôi nhanh lắm đó nha.

- Hừ cầu. Chắc độ cảnh giác cao lắm hử.

Min tò mò.

- ở cạnh tôi cậu vẫn không thấy an tâm à.

- Đâu có, quen rồi mà. – viện cớ, cười trừ.

Việt nói leo.

- Vậy là hơi bị lợi hại đấy, nhiều lúc đang ngủ, chạm nhẹ cái cậu ta cũng bật dậy ra tay luôn hoặc lấy cái gì đó của cậu ta thì cậu ta phát hiện ngay.

Rin khiêm tốn.

- Ông bạn nói quá rồi.

- Quá gì, cứ thử xem, độ cảnh giác của cậu ta rất cao đó.

Min đoán.

- Chắc... lúc nào cậu cũng có cảm giác nguy hiểm, không thấy an toàn bất kỳ nơi nào đúng không?

- Nono, thói quen thôi mà. - cười trừ.

Ren không muốn quan tâm nên mở nhạc lớn hơn nhưng cứ nhìn Rin cười nói Min là không chịu được, bỏ đi khỏi lớp.

Tiết cuối là tiết thể của lớp 12a4 và lớp 11 cùng học chung một sân thể thao ngoài trời. Tuyết đứng từ lớp mình nhìn sang chỗ Rin, có cả Tam Hồ đang đứng cùng cười nói bởi giờ vẫn chưa có chuông vào học. Đưa bạn cùng lớp hãy nhẹ.

- Ê, Tuyết, mày sao đấy, cứ hướng mắt sang bên kia, có anh nào à? Mà nè... nếu là Ren thì đừng mơ nha.

- Mày nghĩ gì vậy, Ren giờ đi với Chị Rì rồi, tao không mơ. - giọng nhẹ nhàng, dịu dàng.

- vậy ài?

- Không có gì.

Miệng thì nói vậy nhưng Tuyết vẫn hướng ánh mắt đến Ji, cậu ta vẫn đang cười nói không biết Tuyết nhìn nén với ánh mắt không chút hi vọng.

Tiếng chuông vừa lên là tiếng còi của thầy giáo thể dục vang lên.

- Cả lớp xếp 2 hàng.

Lớp a4 mãi mới xếp thành hai hàng. Ánh nắng gần trưa đã gay gắt, tất cả mọi chỗ trên sân đều nắng. Rin lại không có mũ, cô càng thấy khó chịu, nóng lực với cái nắng chói chang. Thầy giáo lớn tiếng, về mặt nghiêm túc điểm danh.

- Điểm danh xong, cho cả lớp vận động rồi vào trong sân thể dục đa năng cho đỡ nắng, các em rõ chưa.

Tiếng đồng thanh.

- RỒI ạ.

Bông điểm danh một hồi rồi thông báo.

- Em thưa thầy, thiếu mỗi bạn Ren thôi.

Tiếng nói leo từ bên dưới.

- Chắc cậu ta nghỉ rồi, không học đâu vì cậu ấy được miễn môn thể dục mà.

- Ồ. Nhưng vẫn phải đi học cho phải phép chứ.

Ren từ đâu đó xuất hiện.

- Em đây, chỉ là đến muộn.

Thầy giáo có vẻ rất phấn khởi nhưng vẫn làm vẻ mặt nghiêm túc.

- Em vào đi.

Rin đánh mắt nhìn quanh lớp và đã để ý thấy Rin ở cuối hàng. Ren cố tình đổi chỗ cho Tú để đứng phía sau Rin. Ánh nắng chói làm Rin khó chịu, cô vừa đứng vừa lấy tay che đầu. Ren cố tình đứng gần lại Rin để lấy thân mình che nắng cho Rin.

Mỹ Lệ đứng gần đó đã để ý thấy Ren rất quan tâm đến Rin nhưng Rin lại không để ý đến. Cô cảm thấy không công bằng và chỉ muốn giải thích cho Rin hiểu về sự quan tâm của Ren.

Rin bỗng cảm thấy dễ chịu vì đứng trước bóng râm, quay lại mới thấy Ren đứng phía sau che hết phần nắng cho mình.

- Cậu... che nắng cho tôi à? – câu hỏi hồn nhiên.

Ren ngại ngùng phủ nhận ngay.

- Không có đâu, cậu nghĩ sao vậy?

- Hơ

Rin chép miệng rồi quay lại kiểm Min thì thấy hàng nam phía sau xếp theo thứ tự ngẫu nhiên từ cao đến thấp trông đến hài. Lúc này, Min từ đâu đó chạy đến, đứng cạnh Ren, tay cầm chiếc mũ đội lên đầu Rin có vẻ rất quan tâm.

- Mũ đấy, kiểm mãi mới được.

- Ủ, cảm ơn.

Ren cảm thấy rất khó chịu khi nhìn Rin tươi cười, gần gũi với Min mà không để tâm gì đến cậu. Cảm giác thật xa lạ và thật chán nản.

Thầy lớn tiếng thông báo.

- Thầy sẽ triển khai công việc sắp tới. Trường mình sắp có cuộc thi bóng rổ, bạn nào có thể tham gia thi đăng ký với thầy hoặc bầu cử ai đó thì cứ nói.

Cả lớp nhao nhao.

- Min, thầy ơi chọn Min.

- Đúng rồi, Min chơi bóng cừ lắm luôn.

Thầy nghiêm túc gật đầu.

- Được.

chuyển ngay ánh nhìn sang Ren.

- Còn Ren em có...

Chưa để thầy hỏi xong đã trả lời.

- Không, em không chơi được.

Tiếng bàn tán xôn xao, những ánh mắt nghi ngờ chứ không dám nói lớn tiếng khi nhìn đôi mắt long lanh và khuôn mặt ngầu của Ren. Việt can đảm nói leo một cách tự nhiên.

- Há, soái ca như cậu mà không biết chơi bóng rổ à.

- Con trai chơi bóng rổ đẹp mà, hay cậu không biết chơi thật à. – Nam chen lời. Vậy lể kém rồi đấy. – lên mặt kiêu hãnh. Thua tôi rồi.

- Ừm, tôi vậy. – câu nói của Ren rất lạnh lùng.

Rin cũng thấy lạ lắm, chợt nhớ ra vết thương bên bả vai của Ren chắc chưa lành nên chắc vì lý do đó Ren đã không tham gia. Cô thừa biết Ren là một tay chơi bóng rổ số một trong tòa cụm nhưng cô không muốn nhắc đến. Bỗng chợt không hiểu vì sao lại thấy lo cho vết thương của Ren và cũng không muốn Ren tham gia đội bóng.

Tiếng ồn ào vang vọng khắp sân khiến thầy giáo phải lớn tiếng quá.

- Các em yên lặng. Bây giờ Min vào lấy rổ bóng cho thầy còn cả lớp rút dần vào trong sân thể dục đa năng.

Dứt lời bằng tiếng còi vang vọng.

- Min và Rin có rãnh không vào lấy rô bóng cho thầy.

Min nhận lời ngay.

- Nhưng thầy, rô bóng nặng vậy, Rin có bê được không?

Rin ngờ ngác nhìn thầy rồi quay sang nhìn Min ánh mắt đầy sự cảm kích. Cô chưa kịp nói gì thì Ren đã lên tiếng.

- Vậy để em đi cùng Min.

Những ánh mắt nghi hoặc tập trung hết về phía Ren. Cả Rin cũng thái độ bờ ngỡ khi Ren chủ động nhận đề đi cùng Min.

- Oh, lạ ghê.

- chắc chắn hai anh hot boy lớp mình có vấn đề gì rồi.

- Ủ, từ cái lúc Rin hay đi với Min ấy.

Tiếng bàn tán không khiến Ren ngại mà làm cậu càng muốn thể hiện bản thân.

Thầy mừng vội vì hiếm khi thấy Ren lại tự giác và chủ động làm những việc tầm phào.

- Tốt, vậy em đi đi.

Hai người không hẹn mà cùng đi về phía gian phòng để đồ dụng cụ thể dục. Trong căn phòng nhỏ với vô số dụng cụ thể dục, Min và Ren chỉ tập chung vào rô bóng rô, lọc bóng và đếm đủ số lượng mang ra.

Min vừa làm vừa nói chuyện.

- Có phải cậu cũng vậy?

- Sao hả. - về mặt lạnh nhạt, không muốn quan tâm.

- Thì Rin đó.

- Cậu ta làm sao?

- Cậu đừng nói là không thích Rin. Hừm – câu hỏi rất thần nhiên.

- Theo cậu thì thế nào? - hỏi vặn lại.

- Tôi cũng là con trai giống cậu mà, ánh mắt, thái độ làm sao đâu được nhau. Bên ngoài thì biện minh rằng vì Rin quá tâm thương, gia đình còn nợ nần thì chắc cũng nghèo rồi nên không thêm để ý nhưng thực ra lại rất quan tâm đến cậu ta.

- vậy thì đã sao? – vẫn thái độ lạnh nhạt, thờ ơ với câu nói của Min.

- Cậu không quan tâm hay tỏ vẻ không quan tâm.

Ren vẫn thái độ điềm tĩnh.

- Tùy, cậu nói gì thì mặc cậu.

Câu nói vừa dứt là cầm ngay túi bóng rô kéo ra ngoài. Min gọi lại.

- Khoan đã.

Ren khựng ngay lại, quay nhẹ mặt về sau, thái độ thần thốt.

- Chuyện gì.

- Nếu cho Rin chọn tôi nghĩ... Rin vẫn sẽ chọn tôi vì... đối với cậu ấy tôi hiền lành, ấm áp, dễ gần mà.

- Rồi sẽ có lúc cậu ta biết bộ mặt thật của cậu. – điệu bộ rất nghiêm túc.

- vậy cậu... nỡ để cậu ấy ở bên tôi sao?

Câu nói chứa hàm ý khiến Ren phải dừng lại suy nghĩ.

- Ý cậu định làm gì đây?
- Cậu đủ thông minh mà. Bóng rổ.
- Gì?
- Hay cậu sợ Rin nghèo m
- Tôi không rảnh làm những chuyện tầm phào. Ok.

Dứt lời đi thẳng ra ngoài để lại phía sau là ánh mắt rất gian xảo từ Min.

Buổi chiều, tầm 2 giờ, như đã hẹn Rin chờ Min cạnh quán cafe line. Cô nghĩ rằng Min đi xe đạp để gây sự lãng mạn nên thay vì đi đôi guốc cao thì cô đi đôi giày bó cao cổ. Nhưng ngoài dự tính, một chiếc xe đồ rục dừng ngay sát cha Rin.

- Chào người đẹp.

Tiếng Min từ phía sau xe. Cô nhìn chiếc xe rồi nhìn con người ngồi trong xe sang chảnh bước xuống đường.

- Đi thôi Rin.

Nhìn chiếc xe rồi nhìn anh chàng Min đứng đó thật sự cô không thấy thoải mái. Tưởng chừng như mình bị ép buộc trong một không gian chật hẹp, thiếu tự do.

- Ừ. Ok. Mà cậu thấy tôi không có tiền đi taxi nên đánh hăn con lamboginy đến đây hả.
- Coi như thế đi.
- Biết rồi, biết giàu rồi.
- Lên đi, mấy khi được đi.
- Gì, ô tô á, đi chán rồi.

Min cười trừ.

- Nói đùa vậy thôi, sao mà nghiêm trọng vậy?

Min chủ động chạy lại, mở cánh cửa xe và nghiêm túc mời.

- Mời người đẹp.

Có người mang cả xe đến đón tội gì không đi nên cô vui vẻ ngồi lên xe. Sau 15 phút, xe dừng trước một ngôi nhà khá rộng. Nhưng lại ở trong một con đường vắng vẻ, thỉnh thoảng mới có xe đi lại. Bên cạnh cái cổng đi thẳng vào nhà là rada để xe.

- Nhà cậu đã à.

Rin bước xuống khỏi xe, vẻ mặt đầy sự bất ngờ.

- Nhà cậu cũng được đấy, giàu nhè, 4 tầng cơ à?
- Làm sao đẹp bằng ngôi nhà 1 tầng.
- Thôi xin người, nhà tôi 1 tầng còn lập ngôi ý, hoàn cảnh nhất quả đất rồi.
- Vào đi.
- Có ai ở nhà?
- Mama chứ ai.
- Ồ... - trả lời rất thản nhiên.
- Sao lại ờ, vâng chứ.

Rin đánh mắt nhìn.

- lại oán cho rồi bảo là hiền.
- Thôi thôi em sợ chị rồi, không giám.
- Có phải ngoan không. Hehe.

Min xoa nhẹ đầu.

- Thôi đi cô nhóc, không biết ngại là gì hết ý.
- Ngại gì.
- Thì mẹ tôi đó.
- Sao phải ngại, bà ấy làm gì tôi à, hơn nữa nhá, người đưa tôi về nhà là cậu mà.
- ờ ha... – Min gỡ đầu, tỏ ra lúng túng.
- thế có vào không còn biết.
- Vào.

Cả hai cùng mở cửa vào trong nhà, bắt gặp ngay người phụ nữ, mái tóc ngắn xoan cúp đuôi đang ngồi trên chiếc salong nghịch ipat.

- Ai vậy con trai. - giọng nói cứng rắn của một người phụ nữ khó tính.

Rin nhanh miệng.

- Cháu chào bác.
- Ừm – giọng có vẻ nặng nề.

Min chưa kịp lên thì Rin đã sốt sắng chặn họng.

- Cháu là Tiểu Anh, bạn Min, rất vui khi được gặp bác.

Người phụ nữ đó quay lại nhìn, cười nhòe một cái.

- Như kiểu dân việt kiều hay sao mà dùn từ ngữ khách sáo thế cháu.
- Thói quen thôi mà bác.
- Rồi, đã đến đây thì... Min dẫn vạn vào nhà đi.

Thái độ người phụ nữ đó rất lạnh nhạt, thờ ơ, giương như bà ta không chú ý gì đến Rin hết.

Min đẩy nhẹ.

- Vào đi, ngồi chơi một lát.
- Ừm – vui vẻ trả lời.

Chưa kịp ngồi thì có tiếng phản đối từ mẹ Min.

- Khoan đã.
- Sao vậy ạ. – khuôn mặt ngờ ngạc khó hiểu.
- Cháu...là baj gái Min? - vẻ mặt đầy sự hoài nghi.

Min và Rin không hện mà cùng nhìn nhau một cái ái ngại.

- Thực ra thì không phải... – Rin có vẻ rất lúng túng.

Không để Rin nói, Min khẳng định ngay.

- Đúng, đây là bạn gái con, được chưa ạ. - giọng dứt khoát.

Ánh mắt người phụ nữ đó thay đổi dần, có vẻ bà ta không thích Rin.

Rin tiến sát lại cạnh Min.

- Liệu mẹ cậu có...

Min đưa hai tay lên vai như muốn để Rin an tâm.

- Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu. Ok. – giọng vô cùng đầm ấm và ngọt ngào

Nhìn nụ cười ấm áp như ánh nắng mặt trời khiến Rin cảm thấy rất cảm kích và chỉ muốn đứng đó nhìn Min với ánh mắt triu mến.

Tiếng người phụ nữ đó vọng đến.

- Vậy thì... cháu là bạn gái nó phải biết nó thích ăn gì chứ.

- À...

- Chè hạt sen. Cháu có thể vài bếp nấu một bát chứ.

- Ôi, tương gì, cái đó đơn giản mà bác, cháu đi ngay.

Vừa nói xong, Rin chạy thẳng. Địa hình có vẻ đã quen thuộc với cô nên cô đi thẳng tới nhà bếp mà không cần tìm hay để giới thiệu. Người phụ nữ trở mặt ngạc nhiên.

- Há, cô ta... cô ta... linh động quá đấy. Còn chưa chỉ nhà bếp ở đâu đã tìm được rồi.

- Vậy chắc cô ấy là người phụ nữ đảm đang rồi.

- Hừm.

- Vậy không được, hầu như những đứa linh hoạt như thế toàn nhà hoàn cảnh, còn nếu nhà danh giá thì làm sao mà cứ thích cắm đầu vào việc nội chợ chứ.

- mẹ nói như vậy là sao?

- Con không hiểu hay cố tình không hiểu.

Min bỏ ngoài tai những câu nói đó.

- Con không biết, con vào giúp cô ấy.

- Con trai con trai, mẹ chưa nói xong, đứng lại ngay.

Mẹ Min tỏ thái độ rất khó chịu khi con trai không nghe lời.

Rin ở trong bếp, cô cúi húi chuẩn bị mọi thứ để nấu chè, mọi nguyên vật liệu đều có đủ và để nơi rất dễ lấy. Bỗng cô khựng lại, ngó ra phía ngoài phòng khách, bắn khoăn.

- Giờ này phải vào rồi chứ, như trong phim thì bây giờ Min phải vào phụ mình chứ.

Cô suy nghĩ chốc lát.

- Ay zô, mình thông minh quá, bây giờ phải làm rơi bát đĩa loảng xoảng, cúi xuống nhặt và giả vờ đứt tay... hehe thảo nào cũng có người quan tâm đến đây.

Cô đánh mất lia đồ vật xung quanh, thấy chiếc đĩa trên bàn có tình đây chiếc bát để chiếc bát chạm vào cái đĩa rơi toảng... xuống đất. Nghe tiếng bước chân từ bên ngoài, cô liền nhanh chóng chạy ra, vờ nhặt những mảnh vỡ của đĩa nhưng... thật không may. Cô xì mặt nhặt chiếc đĩa, phồng nhẹ hai má vì ngại.

- Tại sao lại là bằng fip chứ, không vỡ mới đau.

Thở phè một tiếng, chán nản vát chiếc đĩa xuống bàn bếp. Bỗng nghe tiếng chim hót từ ngoài phòng khách.

- Nhà này cũng nuôi chim

Tiếng mẹ Min kêu lên.

- Cô Thao, bắt lấy nó nhanh đi, đừng để lông lá bay lung tung.

Min mãi móng chạy ra ngoài nhìn con chim bị xô lồng bay, rồi rít bay quanh nhà.

- Bác, để cháu.

Cô nhắm kỹ đường lượn từ cánh chim rồi chạy theo đón đầu. Nhảy cả lên ghế, lên bàn. Con chim hoảng hốt bay tứ tung, một tiếng huýt sáo từ miệng khiến con chim bay chậm lại, vừa đúng tầm ngắm đường lượn của chim, Rin nhảy lên tóm gọn nó trong lòng bàn tay rồi lộn một vòng hạ xuống đất.

- Bắt được rồi. – vui sướng

Con chim chui đầu ra khỏi bàn tay Rin kêu ríu rít vì sợ hãi.

Người giúp việc trong nhà cũng phải vỗ tay khen.

- Lợi hại quá.

Rin xăm nhẹ con chim bỏ vào chiếc lồng đã để sẵn dưới đất nhưng vẫn không tránh khỏi cặp mắt khó ưa từ mẹ Min.

- Rồi, cảm ơn cháu.

Nghe nói vậy nhưng giọng điệu có vẻ không có gì là cảm kích. Bà có vẻ không vui, chút giận ngay lên người giúp việc, lớn tiếng cau gắt.

- Chị Thao, đứng đấy làm gì, mau thu dọn đi. Tôi là tôi không ưa tần tảo, chỉ biết rồi còn gì nữa.

Bà vênh mặt như muốn nói kháy với Rin nhưng cô không để ý, vẫn tươi cười vui vẻ.

- À, bác có cần cháu giúp không? – rất nhỏ nhẹ, dịu dàng

- Thôi khỏi cần, cháu cứ làm việc của cháu đi.

- À vâng, nhưng Min đâu rồi bác.

- Nó có chút việc cần giải quyết, cháu cứ tiếp tục đi, lát nữa nó về.

- Vâng.

Rin lại đi thẳng vào bếp, còn phía sau là ánh mắt khó chịu từ mẹ Min nhìn theo Rin cho đến khi cô đi khỏi.

Min mua một đồng hồ xách về nhà, bà mẹ đã đón cửa.

- Về rồi thì vào đây với mẹ.

- Ô, sao vậy. - vẻ mặt hồn nhiên, ngỡ ngàng

Bà mẹ kéo Min lên phòng bà nói chuyện. Cũng vừa lúc Rin nấu xong nồi chè và mãi mốt đem thành quả lên cho mẹ Min. Nhìn ngoài phòng khách không có cô nghĩ ngay là họ đang trên phòng. Câu nhẹ nhàng bước lên cầu thang, căn phòng đầu tiên chưa khép chặt, cô rón rén nhẹ nhàng đi lại. Vừa định gõ cửa thì tình cờ lại nghe thấy cuộc nói chuyện của Min và mẹ mình.

- Tại sao mẹ áp đặt con như vậy. Còn nữa, cậu ấy chỉ là bạn con, nhất thiết mẹ phải nói như vậy không? - lớn tiếng cãi lại.

- Là bạn... vậy càng tốt, làm sao nó không ngó ngang đến gia sản nhà mình là được rồi. Nó có gì tốt mà con cứ thích dính lấy nó vậy.

- Thì sao ạ.

- Nó quá nhanh nhẹn, khoog biết là nó vào cái nhà này sẽ gây ra chuyện gì chứ.

- Con đảm bảo cậu ấy không phải người như thế.

Bà mẹ cũng bực khi con trai mình vì một đứa con gái mà cãi lời bà.

- Con sao vậy hả, từ trước con không thích những cô gái nghèo, tầm thường mà, không phải vì sợ những người đo sẽ lợi dụng mẹ con mình sao?

- Nhưng liên quan gì đến Rin chứ.

- Thấy sang bắt quàng làm họ. Thấy nhà ta có cả một gian nhà đồ sộ thì đứa con gái nào chả thích tiếp cận con.

Min cũng rất tức giận, nhưng cậu cố gắng nuốt con giận vào bên trong để nói một cách nghiêm túc.

- Mẹ à... con nói rồi, Tiểu Anh không phải người như thế, đến con là ai, làm gì cậu ấy còn chưa biết nói chi là lợi dụng. Mẹ đừng nhìn theo một góc cạnh, nhà mình giàu ư... nhưng chưa thấm thoát gì so với những nhà quyền quý khác như nhà họ Bùi, nhà Họ Phạm.

Bà mẹ phũ tai không muốn nghe.

- Con không cần nói nữa. Tóm lại mẹ thấy con đi với Hồng Ngọc sẽ tốt hơn.

- Gì?

- Nó cũng sắp về nước rồi đấy, không phải con thích nó lắm sao?

- Con...

Đang định nói thì Min bất giác đã thấy bốn người đứng ngoài qua khe cửa chưa khép kín. Cậu vội vàng mở cửa.

- Rin.

Rin đang bê bát chè hạt sen vẫn còn nóng nhìn Min rồi nhìn người phụ nữ đó một cách thần nhiên nhưng không nói bất cứ câu nào. Cô bê bát chè đặt nhẹ xuống chiếc bàn giữa phòng. Mẹ Min lúng túng, thấy bản thân mình hơi có lỗi vì mang tiếng là nói xấu người khác nhưng bà vẫn nghiêm giọng.

- Không ai dạy cháu nghe lén là việc làm không tốt à. Vậy là hư đồn quá đấy.

Rin cau mày nhìn bà ta với ánh mắt khó hiểu trước những câu nói miệt thị.

- Bác nói thật để không phải được lòng trước mắt lòng sau. Bác... không có thích cháu, còn nữa thằng con trai bác không phải người để cha có thể lợi dụng đâu. Hãy rời khỏi con trai bác ra.

Min đứng giữa thật sự là khó xử. Cậu chỉ lo Rin sẽ không chịu đựng được.

- mẹ, mẹ thôi đi được không.

- Tại sao phải thôi. Chẳng lẽ phá để mẹ con ta cắt đứt hết quan hệ mới chịu...

Rin lúc này mới lên tiếng.

- Stop. – hăm mặt nhìn mẹ Min. Bác đừng gây khó dễ cho Min nữa, cháu đi là được ý gì. Vâng, cháu hư đồn, không được dạy bảo nhưng... bác hãy nhìn lại mình đi, bác hơn cháu ở điểm nào. Người lớn rồi mà còn chơi trò nói xấu sau lưng người khác.

Nói đến đây bà ta thực sự thấy xấu hổ, chỉ muốn có cái lỗ mà chui xuống.

- Bác bảo sợ cháu lợi dụng Min vậy phải xem nhà bác có những cái gì để cha lợi dụng đã. Nếu không có thì còn bị người khác khinh cho đấy.

Rin quay đầu bỏ đi trong con tức giận, dù Min có gọi cô cũng không quay lại.

- Rin, đợi đã...

Bà ta để Min đuổi theo còn mình thì chủ đứng đó bực môi, hếch mặt về khinh thường.

Rin cầm ngay chiếc túi của mình để trên ghế rồi một mạch đi ra cửa.

- Min, dừng lại nghe tôi nói đã.

Min chạy lên nắm tay Rin.

- Dừng đi.

Rin quay lại nhìn Min, không còn thái độ tức giận mà thay vào đó là sự thất vọng tràn trề trong ánh mắt.

- Mẹ cậu nói đúng, cậu nên quay về với Hồng Ngọc của cậu đi.

Rin gạt tay Min một cách phũ phàng rồi chạy thẳng ra khỏi nhà. Một chiếc xe ô tô như đã ở sẵn đó, chỉ chờ Rin chạy ra để cô lên rồi phóng đi ngay. Rin đã yên vị trên xe nhưng càng nghĩ càng thấy tức. Lúc này mới nhớ ra không có tiền trong người. Chưa hết bực mình thì đã đến ngại ngùng.

- Ek, tài xế... cháu... không mang tiền, để...

Người lái xe đội chiếc mũ đen che nửa khuôn mặt, giọng đĩnh đạc.

- Xe free.

Giọng nói quen thuộc khiến Rin không thể nào ngờ.

- Há, Ren... là cậu...

Ren ngẩng mặt lên, quay ghế lại phía sau để chiếc xe chạy tự động.

- Chứ sao? Cậu... hay có tính ngạc nhiên hiếu kỳ quá đấy.

- Há. - vẫn thái độ lạ lẫm.

Nụ cười nhẹ trên môi.

- Tôi đâu có làm gì nhiều mà khiến cậu hay ngỡ ngàng đến như vậy. Tôi đã thấy một điều thay đổi ở cậu.

Rin lại về mặt hoài nghi.

- Là gì.

- Thì... cậu đã gọi tên tôi đó, vậy là... cậu không còn ghét tôi như trước đúng không.

Câu nói khiến Rin cũng phai phỉ cười.

- Cậu mà cũng biết đùa vậy ư?

- Đùa đâu.

- Nhưng sao cậu biết mà ở đây chờ.

- Biết gì, tôi chỉ tình cờ đi qua, thấy cậu chạy ra thò dừng lại cho đi nhờ thôi.

- Thiệt hứm - tỏ vẻ đa nghi. Chứ không phải vì cố tình đứng từ chiều để chờ tôi à

- Nè nè, làm gì có chứ.

- Ủa ha. – cười đều

Đầu thì gật nhưng ánh mắt cô nhìn Ren vẫn đầy sự hoài nghi.

- Thật đó à.

- Ủ. - thần nhiên trả lời.

Rin cảm giác như bản thân mình đang được an ủi. Và càng nhìn Ren thì cô càng thấy sự thoải mái và an tâm trái ngược hoàn toàn với khi gặp Min là sự gò bó, không thoải mái.

- Cậu... định đưa tôi đi đâu?

- Đi đâu thì đi.

- Mà cậu có theo dõi tôi không đấy hay sao mà biết được tôi...

- Cậu nghĩ sao? Tôi chắc với bản năng của cậu phải biết thừa có người theo dõi không chứ.

Rin phồng nhẹ hai má.

- Wow, sao vậy biết hay vậy, tôi lợi hại mà.

- Thịnh thoảng mới thấy cậu biết ngại đấy.

Anh chàng chỉ cười khinh một cái rồi ngồi nghỉ lại chuyện hồi sáng.

“lúc Min và Rin cùng hẹn nhau xuống căng tin thì Ren vẫn lạnh lùng ngồi đúng chỗ mình, khuôn mặt không chút cảm xúc. Bỗng một bàn tay chạm nhẹ lên vai.

- Ren... cậu tâm trạng phết đấy. - giọng nhỏ nhẹ, rụt rè.

Ren lạnh lùng quay lại.

- La... có chuyện gì? À.... cậu biết bói toán đúng không?_

La trầm mặt, gật nhẹ đầu.

- Vậy bói thử cho tôi.

- Ok. – thái độ phản khởi.

La rút tập lá bài trong túi quần đưa lên trước mặt Ren, yêu cầu.

- Bốc đi.

- Phai bốc.

- Ừm.

Ren ngẫu nhiên rút một lá bài đưa cho La. Xem qua một lúc la mới trả lời.

- Cậu... đang suy nghĩ về người đã có bạ trai đúng không?_

La cố gắng dùng những từ ngữ khách sáo để không đáp tội với Ren.

- Cậu đang nghĩ nó đúng không?

Thấy Ren ngây người suy nghĩ khiến cô càng cảm thấy mình đã bói đúng.

- Không phải lo.

- Sao.

- Hai người đó chỉ là tạm thời, không lâu được, cũng sắp tan đã rồi.

Sự vui mừng nhói lên, nét mặt Ren thay đổi hẳn.

- Thật không? Cậu biết hai người đó chứ.

- Không, làm sao tôi biết, tôi chỉ đọc như trong lá bài thôi, chỉ nói khái quát chứ không nhắm vào người nào cả.

- Vậy cậu xem được hai người đó sẽ làm gì chiều nay không?

- Cái đó... - tỏ ra khó khăn. Hơi khó.

La lấy một tập bài khá đưa cho Ren.

- Rút đi.

Ren lại tiếp tục rút một lá bài để La đoán.

- Cái này... hình như hai người đó... phải nói thế nào đây. – bần khoản suy nghĩ. À... gọi như là về quê ý.

- Về quê ư, lại phải động não suy nghĩ.

- Ừ, chỉ biết vậy còn quê thì có thể là nhà ha là...

Ý nghĩ lóe sáng trong đầu.

- Vậy tôi biết rồi.

- Ừm – vui thay.

- vậy... cậu có bói được... người nào có tình cảm với người nào không?

La tỏ ra suy nghĩ.

- Cái này khó... tình cảm là thứ không thể sờ, không thấy được và cũng không thể ép buộc, là thứ tự nhiên do bản năng của mỗi người. Tôi không xem được họ có yêu nhau hay không nhưng...

- Nhưng sao...

- chỉ có thể bói về duyên với nhau thôi.

- Cũng được.

Ren có vẻ rất sốt sắng.

- Cậu có ngày sinh tháng đẻ hay gì đó liên quan đến người cậu muốn xem không, hãy rút hai lá bài nữa và trong đầu suy nghĩ về hai người mà cậu cần xem

- Ok.

Ren tiện tay rút hai lá bài ở giữa, trong đầu thì luôn nghĩ về Rin.

- Đây.

La cẩn thận cầm hai lá bài xem qua.

- Hai cái này... cho thấy hai người cậu nghĩ có duyên nhưng không phận rồi.

- Có nghĩa là...

- Hai người đó không thể đến được với nhau.

Ren quay nhẹ sang chỗ Rin ngồi, La đã để ý thấy nên cô chắc chắn rằng người mà Ren đang nghĩ tới là Rin. Cô khẳng định ngay vấn đề.

- Ren à... cô gái đó có vẻ thích cậu đấy.

- Hừm. Thật sao?

- Ừm. Có tin bài bói của tôi không?

Ren tỏ ra hoài nghi nhưng vẫn muốn tin lời nói của La là thật.

- Tôi tin cậu.

La vui vẻ.

- Ừm - cười sung sướng.

- Tôi chi cậu tiền.

- Áy, đừng... tôi không cần. Có đồ ăn thì cho đi.

Ren phẩn khởi lấy một đồng kẹo socola trong túi áo đưa cho La. Cô vội vàng cầm ngay lấy.

- Cảm ơn.

- Không chi.

- cậu hãy giữ lấy đừng để thứ mình thích bị người khác cướp mất.

- Ok. Từ giờ ai bắt cứ kêu tôi. Hừm - cười mỉm, nháy nhẹ một bên mí.

Khuôn mặt Ren không còn lạnh lùng như trước nữa mà tỏ ra là một người rất dễ gần. Cậu một mạch, mãi vội chạy ra ngoài.

Đám con gái thấy vậy bu lại hỏi han La.

- Ê, sai mày nói chuyện được với Ren vậy.

- cậu ta cũng dễ thương mà.

- Oh, mà mày bói có cậu ấy cá gì vậy, có vẻ cậu ấy đang động lòng phàm rồi.

Tiếng cười rộ lên.

- Mà ai vậy.

Mi vẽ mặt đả sự khó hiểu, nói chen.

- Kỳ quái, La làm sao mà xem được tình cảm mà nói với cậu ta như vậy chứ.

La thot dài.

- Đúng, chuyện tình cảm làm sao mà thấy được, tôi khẳng định chắc chắn với cậu ta như vậy là vì... tôi biết người đó là ai và cũn đề ý thái độ của người đó với Rin.

- hừm, ai, ai.

La nhìn ra phía ngoài cửa ra vào và chỉ lắc nhẹ đầu không nói một lời nào.

Ren mãi vội chạy ra ngoài, cậu dừng lại khi nhớ đến câu nói của La.

- Có mẫu thuẫn, tình cảm đâu nhìn thấy được... chẳng lẽ cậu ta biết...

Ren mới chợt dạ và cậu chắc rằng La cũng biết về người mà cậu đã nghĩ đến”

Ren mãi suy nghĩ mà quên là Rin đang nhìn mình với ánh mắt lạ lẫm.

- We, we...

- Há

- Sak mà đơ ra vậy.

- Không có gì.

- Vậy giờ cậu định đi đâu đây?

Ren thở mạnh, bỏ chiếc mũ trên đầu xuống, cười nhoen một điệu nói.

- Cho cậu chơi.

- Chơi á.

- Ủ, tôi muốn... khiến cậu trở nên thật hoàn hảo.

- Sao?_

- Không có điểm yếu thì không ai gây khó dễ được cho cậu.

Ren không nói câu nào nữa mà quay lại lái xe. Còn Rin, cô luôn hướng mắt về phía Ren, thật không ngờ cậu ta lại quan tâm đến mình như vậy.

- Xe này cậu đi trăn của ai, hay mượn ở đâu.

- Tôi có cần thiết phải đi mượn không, cả một công ty xe hơi to dùng vậy, chọn thoải mái. Hừm - tỏ ra kiêu hãnh.

-Ồ, ờ, biết giàu rồi, không phải hống hách khoe của.

Ren phóng xe đi men theo ven bờ biển đến một khu rừng nhân tạo. Các thân cây cao, tán lá um tùm xếp thành nhiều hàng thẳng tắp. Dưới đường lát bằng đá rải. Có cả một khu đắp đồi với bãi cỏ xanh um.

Ren đỗ xe ngay cạnh ngôi nhà gỗ nhỏ, hình như nó mới được xây lại bởi những mảnh gỗ vẫn còn màu đậm và những chiếc đinh vẫn còn mới.

- Xuống đi.

Rin mở cửa bước ra, trầm trồ với một khung cảnh xanh mát. Không khí dễ chịu, thỉnh thoảng có làn gió mát thoảng qua khiến cả con người cảm thấy thật thanh thần, nhàn nhả.

- Wow, đây là đâu mà hay wa vậy?

Ren cười nhẹ, đóng sập cửa xe.

- Khu rừng của tôi.

Ren ngẩng đầu, hít một hơi thật mạnh để cảm nhận nguồn không khí trong lành nơi đây.

- Chỉ giành riêng cho cậu. Cũng có thể. Khi tâm trạng không vui tôi sẽ đến đây.

- Cũng được.

- Đẹp không?

- Có tiền thì nó phải khác chứ. Nhưng đưa tôi đến đây làm gì?

Rin cúi xuống, ánh mắt thân thiện và dễ gần.

- Để làm thịt cậu.

- Cái gì...

- Đùa chút thôi, gì mà căng.

- Há, Ren mà cũng biết đùa cơ á.

Cô không thể ngờ ở cạnh Ren cô lại có cảm giác thoải mái và rất vui vẻ như vậy.

- Ở cạnh tên Iron nhiều chuyện đó không đùa thì không được. — Ren cười nhẹ.

- Hừm, cậu làm sao giống Iron được, những cậ đùa của cậu ta khiến người khác phải hoang mang lắm ý chứ.

- Thế giờ thích đứng khen Iron hay là đi chơi đây.

- Ồ thì... đi chơi là chính rồi.

- Đi.

Ren cầm cổ tay Rin kéo đi.

- Đi thôi.

- Ê ê.

- Sao đây.

- Cầm nhẹ thôi, cổ tay trái tôi đau.

- Vì sao?

- Vì... không nói.

Ren càng cố ý bóp chặt cổ tay để cô kêu lên.

- A... bỏ ra.

- Nói không?

- Không nói.

Ren cầm cả hai cổ tay kéo sát Rin lại người mình.

- Nói không.

- Không? Tại sao tôi phải nói với cậu.

- Vì tôi đang quan tâm cậu mà.

- Tôi đâu cần.

- Nói hay để hôn mới nói đây? — ý đe dọa.

Rin đảo tròn mắt, cô không có gì là sợ hãi hay lo lắng bởi cô tin rằng Ren sẽ không làm như thế và ánh mắt cô nhìn Ren cũng ngày càng thân thiện hơn.

- Hừ. Không nói.

Ren thở dài.

- Vậy thì thôi.

Ren đẩy nhẹ Rin, cậu không cầm cổ tay mà cầm vào cả lòng bàn tay kéo đi.

- Thế này đã nhẹ nhàng chưa.

- Nhưng...

- Sao nữa.

- thế này không hợp được tốt khi tôi đang trong thời kỳ có người yêu mà.

- Hờ, vậy cứ coi là ngoại tình đi. Ok

- Há. – khuôn mặt ngơ ngác.

- Ren từ trước thích ai là phải lấy cho bằng được nhưng nay đã hạ mình là ngoại tình còn gì. Vậy chưa được à.

Rin vui vẻ.

- Ok, vậy thì đi.

Hai người tay trong tay kéo nhau đi suốt hàng cây xanh dài, chạy trên con đường rải đá lên thẳng thăm đồi xanh rì cỏ. Ánh nắng chiều làm ánh lên con nước mát dưới lòng sông nhỏ chừng 4 mét, nước chảy nhẹ nhàng, trong vắt đến nỗi nhìn thấy tận đáy dòng sông toàn sỏi đá. Bờ bên kia là đồng cỏ hoa nhiều màu sắc. Nắng đag nhạt nhưng cánh đồng hoa vẫn rực rỡ. Nhìn tổng thể giống như hok đang đứng trước một thiên đường muôn sắc.

- Woa, đẹp quá à.

Khuôn mặt đầy sự gian dối.

- Thích không? – nghe cũng biết nói vờ.

- Vậy thôi đi về.

- Ấy, đi đâu giờ chứ. Ở đây được rồi.

- Có muốn mát mẻ chút không?

Rin tắt ngay nụ cười, cau mày quay sang nhìn Ren.

- Cậu bảo sao.

Ý nghĩ xấu diễn ra trong đầu Rin.

- Cậu định linh tinh gì đấy.

Ren lắc nhẹ đầu, thở mạnh một hơi.

- Không tin tưởng gì nhau cả. Hừm.

- Gì đây.

Lát sau, cả hai người đã cởi dây, xắn cao quần thả hai chân ngâm dưới dòng nước trong mát.

- Vậy mát chưa.

- rồi.

- Cậu nghĩ làm cái gì cho mát hử, chẳng lẽ cởi đồ.

Rin cười trừ, ngượng ngùng nhìn Ren.

- Ờ thì... những câu cậu nói làm người khác thấy ám ảnh thôi mà.

- Tôi xấu xa đến như vậy sao?

- Không, xấu bình thường.

Rin khép hai mí mắt để cảm nhận dòng nước mát dưới chân, cảm nhận không khí và làn gió nhẹ thổi bay mái tóc.

- Khung cảnh này lãng mạn quá.

Ren quay nhẹ sang, ánh mắt nhẹ nhàng ngắm Rin từ trên xuống. Cậu lấy điều thoại chụp ngay lại lúc Rin vẫn đang nhắm nghiền mắt.

“ Dù sao cậu ấy cũng là con gái, cần người bảo vệ chứ. Rin. Tôi sẽ bảo vệ cậu”

- Trong hoàn cảnh này, hai người ngồi với nhau thì sao đây.

- Sao được chứ. Làm gì cũng được.

Rin vì mãi say sưa hưởng thú thiên nhiên mà không để ý mình đã nói gì.

- Hay để tôi nói cho.

- Ừm. Mà nói cái gì cơ.

Ren ngồi sát lại gần để tăng độ thân mật, ánh mắt đầy sự trêu mến, nhanh chóng hôn nhẹ lên môi Rin một nụ hôn ấm áp khiến cô bồng tỉnh.

- Ừm... ừm... Cậu...

Cậu trả lời nhỏ nhẹ, ấm áp.

- Tôi sẽ là người luôn bảo vệ cậu.

- Nhưng mà tôi đang

Ren không nói thêm lời nào, cậu càng ngồi sát lại gần Rin. Cười một vẻ thân mật, vòng tay ôm chặt eo Rin.

- Phải tin.

Ren lại tiếp tục nụ hôn ngọt ngào đó. Còn không thể cản lại hai bàn tay đang ôm chắc mình và cũng không thể cưỡng lại anh chàng playboy trước mặt khi nghe được những câu nói rất chân thật nên chỉ biết ngồi im đó nhắm mắt và cảm nhận hơi ấm từ làn môi đó.

Nếu suy nghĩ lại cũng thấy, dù Ren có lẳng nhăng nhưng cậu chứ làm bất cứ điều gì gây tổn thương đến Rin. Điều này khiến cô thấy rất yên tâm và cảm giác an toàn khi ở cạnh cậu ta.

Lát sau, Rin đã ngồi trên chiếc xe máy còn Ren thì đứng bên cạnh dựa vào chiếc xe moto đen bóng của cậu.

- Cái này á... tôi không thích.

Cô loay hoay quay đi quay lại cái đầu xe.

- Nè nè, cái xe này là loại xe giành riêng cho người tập xe đấy.

- ờ, bảo sao vừa thấp vừa bé.

- Cái dống cậu cao được bao nhiêu mà còn kêu xe thấp. Hơ.

- Tôi cũng cao chứ bộ. – cái cổ.

Cô trèo xuống khỏi xe, đứng sát cạnh Ren để xem chiều cao với cậu ta

- Nhìn đi.

Ren cúi nhẹ xuống, lại ánh mắt rất thân mật khiến Rin bỗng nhiên cũng thấy hơi hộp.

- Cậu cao hơn tôi bao nhiêu đây.

Rin ngượng ngùng bởi tính cả đôi giày 4 phân cô đang đi cũng chưa cao đến cổ cậu ta.

- Cái đó... hehe, không không có gì.

Cô ngần ngại tiếp tục ngồi lên chiếc xe máy. Ren tỏ ra là một người đàn ông ga lăng, đi đến tận tình chỉ bảo.

- Xe này là xe số, giờ rất ít người đi nhưng học đi xe máy thì cái này dễ nhất rồi.

Rin vẫn hiếu kỳ, đánh mắt về chiếc moto bên cạnh.

- Vậy còn xe của cậu thì sao.

- Cái đó khó đi lái nhưng cũng đơn giản, chỉ cần khóa, nổ ga phóng tuốt.

- Oh, còn xe này.

- Xe này thì vào số. Vào từ từ thôi nhé.

Ren cầm tay lái, tận tình chỉ bảo từ cái nhà ga hay bóp phanh đĩa.

- Yêu cầu từ sau tập xe thì bỏ mấy cái vòng vớ vẩn trên tay đi nhé.

- Ne nè, toàn vòng đất tiền của tôi đấy.

Rin để ý thấy chiếc vòng cô tặng Ren vẫn đeo trên tay cậu ta khiến cô cảm thấy rất vui mừng và giương như tự cảm thấy rằng mình đã rung động trước Ren. Chỉ muốn đứng đó nhìn ngắm con người phong độ đang đứng trước mình.

Mất cả buổi chiều để Rin tập đi xe.

Tại hiệu thuốc mà Lê làm thêm vẫn còn một vài người khách ra vào. Ở quán bánh kem cả buổi rồi đến 9 giờ lại làm thêm ở hiệu thuốc khiến cô vô cùng bận rộn. Trên khuôn mặt mệt mỏi chán nản nhưng nụ cười vẫn phải luôn trên môi khi gặp khách hàng.

- Chào, mai đến lấy nha.

- Được được.

Vừa hết khách Lê mới thu dọn đồ, chuẩn bị đồ đạc để về. Vị khách cuối cùng xuất hiện.

- Cho tôi mua liều thuốc vui đi.

Nghe giọng nói quen thuộc, Lê quay ngất lại.

- Iron.

Iron vẫn giữ thái độ thản nhiên.

- Có thuốc đo không bán tôi.

Biết ý Iron chỉ đùa nên cô cũng không muốn nói. Còn đáng lẽ ra, như người khác mà nói như vậy thì có thể bị Lê chửi mắng té khỏi.

- Cái đó á, không có rồi.

- Có, chắc chắn có.

- Một tiếng của cậu bao nhiêu tiền.

- Ồ... khoảng tầm 80. Hừm - rất hồn nhiên khai thật.

- Oh, bán cho tôi thời gian của cậu đi, 500 được chứ.

Lê viện cớ từ chối.

- Thôi, tôi chưa hết giờ làm, bà chủ không cho về đâu.

- Thế tóm lại có bán thời gian cho tôi không?

- Tôi... – ngập ngừng khó nói. Tôi không phải gái bao hay gái đứng đường nha mà mua với bán.

- À... thế có đi không hay là... để tôi cho sập luôn cửa hàng này. Hừm - cười đều.

- Gì – về mặt biến sắc. Cậu đúng là đồ...
- Không phải nói nhiều, bà chủ ở đây không khó tính, xin nghỉ một buổi thì làm sao. Không thì...
- Chớ, cậu ngưng ngay lại đi, tôi biết cái gì cậu cũng giám làm mà.
- Nghe tiếng gì chưa.

Lệ yên lặng để lắng tai nghe.

- Quen quen nha.
- Cần cầu đỡ nhà.
- Cái gì.

Lệ tái xanh mặt, cô biết chắc chắn Iron có thể làm điều đó nhưng không ngờ chiếc xe lại đi nhanh như vậy.

- Cậu định làm gì?
- Làm thật luôn.
- Từ từ, để tôi xin nghỉ, tôi sẽ đi với cậu.

Lệ hoảng hốt, mãi vội chạy vào trong nhà xin phép chủ quan thuốc.

Iron đã đậu con môtô sẵn đó và chỉ chờ Lệ đi lên là phóng thẳng. Lệ cố tình chạy lại gần chỗ cần cầu, xua tay ra hiệu cho người lái.

- Được rồi được rồi, không có chuyện gì đâu, các chú cứ đi về đi.

Người lái cần cầu ngỡ ngác cũng không hiểu cô gái ở dưới muốn nói cái gì.

- Nài nài. - người lái xa hét lớn l. Chúng tôi đang bên thi hành công việc cho doanh nghiệp chứ không có cá nhân ở đây đâu.

Bên ngoài đứng thật là chiếc cần cầu nhưng nó chỉ là loại bốc hàng, không có chức năng đỡ nhà. Lệ ngưng ngưng vì biết mình bị lừa, lại còn bị ê mặt khi nói chuyện lung tung với người lái cần cầu.

- Ôi trời.

Iron chỉ đứng cười tủm tỉm, một cái tát sượt đầu.

- Đồ đều.
- Không vậy sao cậu đi. Mà không phân tích à, làm sao mà tôi gọi được cái xe đến nhanh như vậy chứ.
- ừ đấy.

Lệ vừa bực vừa ngại nhưng đã lỡ xin nghỉ thì đành phải đi với Iron.

- Thôi được rồi, định đi đâu.
- Ăn uống lọ kia thôi.
- Hey, định hẹn hò à.
- Um... cũng gọi đó là hẹn hò. Hừm. Đi thôi.

Cô đưa mắt tìm kiếm quanh chiếc xe.

- Mũ bảo hiểm đâu. Há

Iron vót mái tóc trên đầu, vênh mặt kiêu hãnh.

- Cần gì mũ. Nay tôi sẽ cho cậu thấy đẳng cấp lái xe của vua tộc độ này. Haha.
- Không biết có an toàn không hay chỉ là nói mồm đây.

- Đi.

Lệ vừa ngồi lên xe thì thấy chiếc xe đạp chở hai người hình dáng rất quen thuộc.

- Ê ê, nhìn kia, cái xe đó...

Lệ cố gắng chỉ để Iron nhìn thấy nhưng cậu không chú ý đến mà nổ máy phóng đi ngay.

- Eey eey, từ đã.

- Đi đã.

- Ồ ,đi đi. Tôi đi xe máy nhiều nhưng lại chưa đi moto.

- Về viện nha, tôi sẽ thể hiện đẳng cấp lái xe cho xem.

Vừa đi còn chưa kịp phóng thì bỗng chốc xe đi chậm lại và dừng hẳn.

- Ê, sao vậy ta. – thắc mắc.

- Hình như hết xăng.

- Không phải chứ, giờ này làm gì còn hàng xăng nữa. - về mặt bức bối, khó chịu. Ha, đi moto vui nhè, thể hiện bản lĩnh lái xe... - cố ý trêu đùa. Bây giờ thì thể hiện bản lĩnh đi bộ nhá.

Iron phát ngượng, bỏ chiếc mũ bảo hiểm khỏi đầu.

- Xin lỗi nha. - cười trừ. Tôi không để ý nữa.

- Vậy cậu từ từ, tôi sẽ bắt xe về.

Iron vội vàng kéo tay Lệ, ngăn cản.

- Khoan...

- Gì nữa.

- Định níu kéo tôi à?

- Giờ này làm gì còn xe mà bắt.

- Tại sao không.

- Trên đoạn đường này không có.

Iron nhảy xuống xe dắt để Lệ lại đó. Lệ nhìn bóng tôi vẫy quanh mình mà sợ hãi, lạnh sống lưng.

- Ấy ấy, cậu định đi một mình để tôi đây à.

- Thì này còn định để tôi một mình còn gì.

- Ồ thì... lúc đó...

- giờ đi thì đẩy xe nhanh đi.

Lệ vui vẻ chạy lại đẩy xe cùng Iron.

Được một đoạn gặp quán cafe lớn tổ chức bán ngoài trời. Cách trang trí bằng băng những sợi leo giả và ánh đèn lấp lấp lánh.

- Vào đây ngồi chút.

- Vào đây ư. - Lệ ngần ngại không muốn vào.

- Tại cậu hết đây.

- Tại tôi?

Iron dừng xe trước quán bởi trong quán cũng ít khách, chỉ còn vài cặp đôi tán chuyện đêm.

- Ngồi đây.

Iron chọn chỗ ngồi ngay cạnh chiếc moto, kéo cả Lê ngồi chung .

- Uống gì gọi đi.

- Đúng là hoang phí mà, ở đây đắt lắm đấy.

- Hay thôi ngồi chơi không vậy.

- Điên mới vậy nha, đã đến là phải gọi. Tôi sẽ gọi thứ đắt tiền nhất cho để cậu trả tiền cho sướng.

Iron xua tay.

- Có ai bảo đãi cậu đâu chứ. Hehe.

- Cậu... - vừa bực vừa ngại không thể nói gì. Ồ, được thôi.

Thái độ hài hước của Lê khiến Iron phải phát cười. Qua người Lê, cậu thấy bóng dáng ai đó rất quen, báo động cho Lê.

- Nè, nè.. nhìn đi.

- Nhìn gì, đừng lừa người ta.

- Cứ nhìn đi.

Lê cau có quay lại phía sau, thấy cặp đôi ở chiếc bàn cuối cùng rất thân mật. Đến khi phát hiện đó là Min và Hồng Ngọc cô mới sững sờ.

- Cậu... cậu ta...

- Min chứ gì.

Gật gật.

- Xem chừng đây là họ hò rồi.

- Cái tên này

Hai người cười nói vui vẻ khiến cô càng phà bực, bực thay cả cho cô bạn thân của mình.

- Hấn xấu xa thật. Vẫn còn chưa hết thời hạn với Rin mà đã lăng nhăng vậy rồi. Tội nghiệp Rin, bị phản bội rồi.

Iron chỉ cười tủm, nói nhỏ đủ mình nghe thấy.

- Vậy là công bằng, tính ra Rin cũng không đáng thương và tội nghiệp.

Lê đã mòng tai nghe thấy.

- Cậu vừa nói gì.

- À, không có gì.

- Nói, nói ngay. Tôi đang bực về con người kia lắm rồi đấy, nhìn ngoài thì hiền lành, tử tế vậy mà khi màn đêm xuống thì biết ngay, để lộ bản tính.

- Đó, đâu thể đánh giá thứ gì đó qua cái nhìn bên ngoài. Như cậu bạn thân của tôi vậy.

- Ren ư? À đúng, có phải... nay có chuyện gì không? – thắc mắc, về mặt đây sự khó hiểu.

- Không gì.

- Thật.

Tiếng gọi.

- Ha người ở đây à.

Tiếng Ren vọng đến sau chiếc moto.

- Ren.

Lệ trở mắt ngờ ngang.

- Cậu làm gì ở đây.

- Mang xăng cho tôi đó.

Lệ nhìn bình xăng trên tay Ren và đoán ngay được Iron đã gọi cậu ta đến.

Ren đánh ánh mắt nghi hoặc nhìn quanh. Cậu đã thấy Min và Hồng Ngọc ở xa nhưng điều kỳ lạ khiến Lệ với Iron không thể hiểu đó là Ren không chút phản ứng, thái độ điềm nhiên.

- Cậu thấy gì không?

- Thấy.

- Sao không có kiến.

- Đâu phải tôi không biết

Lệ đưa mắt qua Iron, cậu ta ngượng ngùng cúi mặt xuống bàn.

- Cậu cũng biết đúng không. - Lệ lớn tiếng hỏi. Thế sao không nói mà để Rin bị phản bội, thật đáng thương.

- Shut... nói nhỏ không có người nghe thấy.

Ren chen lời.

- Nếu tính ra thì... không biết ai phản bội, ai đáng thương đâu.

Lệ cau mày, khuôn mặt thể hiện rõ sự khó hiểu.

- Cậu nói vậy ý là...

Cô dừng lại, suy ngẫm trong chốc lát.

- Ý cậu nói Rin ngoại tình trước sao?

Iron lắc nhẹ đầu, chán nản.

- Vậy còn hỏi. Dù gì họ cũng chỉ là người yêu 3 ngày thôi.

- Tôi không biết có chuyện gì nhưng thấy Rin rất tội.

- Hum, cậu ta là gấu con, cần ai tội nghiệp chứ.

Ren cười nhòe, để bình chứa xăng cạnh Iron, ra hiệu chào hỏi rồi mới lạnh lùng quay đầu đi.

- Chúc hai người vui vẻ. Hòa Bình hay Nana cũng được.

- Cảm ơn ông bạn.

Iron muốn được cười phá lên khi thấy nét mặt ngơ ngơ của Lệ.

- Nè, nơi cậu ta nói là đâu.

- Thì hotel đó mà.

Lệ tròn mắt.

- Gì...

- Đùa thôi, ghê vậy. Có thà cậu cũng không giám.

- Hừ, ai bảo không giám, mắt gì.

- Linh tinh, tôi thì có thể mất gì, cậu ế.
- Nhiều lời.
- Cậu mà giám vào tôi sẽ gọi cậu bằng em, không giám thì cậu sẽ gọi tôi bằng anh. Ok.
- Điền rõ m, cậu lợi wa còn gì.
- Sự khác biệt giữa Rin và Lệ chính là một người có thể nhận lời thách thức còn một người thì chỉ làm những điều mình thích.
- Vậy tôi quá ngốc khí còn gì .
- Ờ ờ, biết rồi mẹ trẻ.
- Sút...ns khê thôi, giờ mình có thể lạng lẽ rời khỏi đây.
- Thôi khỏi. – thở dài.
- Sao.
- Họ đi rồi.

Lệ mãi móng quay lại nhìn thì Min đã rời khỏi đó chỉ còn hai cốc cà phê trên bàn.

- Hấn đi đâu rồi.

Quay ngang quy dọc tìm kiếm. Irron ca một câu chữ tình.

- Tìm làm chi khi họ đã bỏ ta đi.
- Vãi linh hồn. Cậu bình thường lại đi.

Cả hai lại ngồi trò chuyện đến 11 giờ mới về.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cú Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Ngày Thứ 3

Vừa sáng sớm bắt đầu tiết thể lớp 12a4. Tranh thủ giờ giải lao Min hẹn Rin phía sau sân thể dục.

- Rin, xin lỗi. - giọng nhẹ nhàng, đằm ấm. Cậu vẫn còn giận à.

Cô nhỏ tỏ ra lạnh nhạt trách móc.

- Tại cậu... tại cậu hết đây, không thì làm sao tôi nói nhục đến như vậy.
- Xin lỗi mà. - vẻ mặt đầy sự ăn năn hối lỗi. Đừng giận nữa nhé.

Min lấy trong thanh socola đưa trước mặt.

- Coi như cái này là tạ lỗi đi.

Nhìn thanh kẹo ngon tuyệt nhưng vì giữ thể diện nên vẫn cố tình làm khó Min.

- Mỗi cái kẹo thì nhằm nhò gì.
- Nè nè, không nhò đâu nhé. Có lấy không.
- Tôi... lấy chứ.

Vừa nói giật chiếc kẹo trên tay Min.

- Bóc ra.
- giờ ý hả.
- ừ.

Rin hiếu kỳ từ từ bóc vỏ bao quanh nó. Thật ngạc nhiên vì đó không phải socola mà là một chiếc nhỏ, bên trong đựng dây chuyền bạc có mặt đá lấp lánh.

- Vòng cổ.

Min gật nhẹ.

- Ừm. Để xin lỗi vậy. Thích không?

Thực tình cô không hề thích một chút nào nhưng làm gì có ai nhận quà mà lại còn chê, quá mất lịch sự mà. Cô chỉ sợ Min sẽ tự ái và buồn.

- Ừm, đẹp lắm á. - cười một cách miễn cưỡng.
- Vậy là xong rồi nhá, giờ...
- Đi đâu?
- Vào lớp thôi, chuông rồi.

Min khoác vai cùng thân mật cùng Rin đi vào lớp.

Tiết học trôi qua rất êm đềm cho đến lúc gần hết buổi học. Ren vẫn ung dung ngồi dựa vào chiếc bàn phía sau, khoanh tay trước ngực, mắt nhìn thẳng lên bảng. Tiếng điện thoại rung lên khiến cậu phải chạy ra ngoài. Như thường lệ dù có điện thoại Ren cũng ngồi trong lớp nghe nhưng kỳ lạ hôm nay Ren lại rất lịch sự xin ra ngoài.

- Có việc gì
- Gặp tôi một chút đi.

tiếng Aly từ đầu dây bên kia có vẻ rất gấp.

- Cậu sao vậy?
- Tòii... tôi có chuyện về Rin đấy.
- Rin ư.

Ren bắt đầu hoài nghi, cậu cũng chưa biết đã có chuyện gì xảy ra nhưng nghe giọng điệu đó rất chân thực. Cậu lưỡng lự một hồi mới nhận lời.

- Được rồi. Cậu ở đâu.
- Quán mà chúng ta hay đến ấy nhá. Tôi chắc là cậu thừa trình để trốn khỏi lớp.
- Điều đấy mà cần phải nói sao.

Ren dập máy rồi chạy một mạch ra khỏi trường.

Rin đang chăm chú nghe giảng nhưng bao lâu cũng không thấy Ren vào lớp nên cũng đoán được cậu ta lại trốn tiết.

- Min, lát về với tôi.
- Ok... à mà không được, nãy vừa có mấy thằng bạn giữ lại bàn chuyện mất rồi. Cậu..
- Thôi khỏi, vậy cậu ở lại đi, tôi về một mình cũng được.

Min cười nhẹ.

- Có vẻ cậu không vui.

Rin xiu mặt.

- Có gì đâu. Tại tôi mới phát hiện ra một điều. - về mặt vô cùng nghiêm túc.

Min chú ý nghe.

- Ở cạnh cậu tớ i cảm thấy mình yếu đuối đi rất nhiều, cả thấy mình hiền và nữ tính ra ý.

- Vậy có nghĩa là người con gái cần một bờ vai che chở đó

- Ai biết.

Min cười nhẹ, và chỉ đưa tay xoa đầu Rin.

- Ế, tôi không phải trẻ con nhá.

Bỗng một học nữ đứng từ ngoài cửa nói vọng vào.

- Em thưa cô.

Cả lớp hướng ánh mắt ra ngoài cửa.

- Cô giáo cho bạn Việt và Nam xuống gặp thầy hiệu trưởng.

Việt giả mình.

- Gì đây, tui đã phạm lỗi gì.

Nam quay xuống nói nhỏ.

- Hay tại vụ va cộ tiết trước chẳng.

Việt lắc đầu ra hiệu.

- Không biết.

Cô giáo quay xuống nói.

- Vậy hai em đi ngay đi.

Rin lo lắng, hỏi Nam

- Các cậu đã làm gì mà để hiệu trưởng gọi vậy.

Nam thở dài lắc nhẹ đầu vì cũng chưa biết tại sao mình lại bị gọi đến. Cậu nháy mắt ra hiệu cho Việt cùng đứng dậy đi khỏi lớp. Cả hai anh chàng kiêu hãnh đi thẳng xuống phòng hiệu trưởng. Thật kỳ lạ khi hai người đến thì căn phòng trống không không có người.

- Ông ấy đi đâu rồi.

- Hải nhè. Gọi mình đến rồi đi đâu. Lại phải đợi.

- Tôi lại tưởng được thẻ cho mình lên mặt với thầy chứ.

Thế là cả hai cùng đứng ngoài đợi.

Nhóm Tam Hổ sách cặp trốn về trước mà vẫn chưa có tiếng chuông kết thúc giờ học. Bởi họ có một cuộc hẹn với nhóm bạn mà ba người đều không ư. Ba anh chàng đi thẳng đến quán bi-a đã hẹn. Thái độ người nào người nấy cũng vênh váo, kiêu kì. Đám bạn đã ở sẵn trong đó chỉ chờ 3 người đến. Không khí vô cùng căng thẳng.

Còn 5 phút là kết thúc buổi học, lúc này học sinh không còn chú ý đến bài giảng trên bảng mà chủ ngóng giờ để về. Sau một hồi chờ đợi ngệt thở, tiếng chuông đã reo lên. Tiếng âm ỉ, nó nức lại vang vọng khắp toàn trường.

Rin đi cùng Lệ, cảm thấy một cảm giác gì đó lo lắng, bất an không thể tả. Thấy Lệ đi cạnh tiện đo hỏi luôn.

- Lệ, Iron đâu.

- Quan tâm làm gì, yêu cậu ta à.

- Ha, ờ cứ coi như thế đi.

Biết là đùa nên Lệ chỉ cười nhòe.

- Vậy để tôi nói cho, cậu ta nay có cuộc hẹn với Aly.
- Há, vậy mà cậu vẫn bình thường được à?
- tại sao không? Ren đâu.
- Không biết, khôn thèm đề ý.
- Ồi, không thèm đề ý cơ. - cố ý nhấn mạnh.
- Sao đây.
- Mà lạ lắm nhá, Tam Hồ nay cũng về sớm vì có hẹn, Nam và Việt cũng mất tâm chưa thấy về lớp. Mìn hình như cũng gặp bạn đúng không?
- Ủ.
- Kỳ quái, sao cùng một lúc vậy. Hơn nữa...
- Có phát hiện gì độc đáo.
- Toàn người bảo kê cho bọn mình. - vẻ khô an tâm.
- Lo gì, đã có tôi bảo vệ cậu.

Lệ đẩy nhẹ Rin.

- Cái cô bạn này.

Tuy cười nhưng trong ánh mắt Lệ vẫn có gì đó buồn nhưng cô không giá thổ lộ. Điều đo Rin cũng đã để ý thấy nhưng cô ngại và không nhắc đến.

Hai cô gái vừa ra đến cổng đã thấy một đám đông học sinh túm tụm ngoài đó. Một vài học sinh lạ và cả học sinh trường mình.

- Nè, cô bạn xấu xa.
- Cậu mới xấu ý.
- Cậu nghĩ ngoài kia có liên quan đến mình không.
- Ai biết. Đúng là Rin, hỏi thẳng vào vấn đề.
- Tôi khác người vậy sao?
- Có thể trong những người tôi gặp. Họ phải nói nhìn kia, hay ở ngoài kia có chuyện gì vậy. – vừa nói vừa diễn tả khuôn mặt.

Rin lắc đầu cười nhẹ.

- Ay zô, lắc đầu cười nhẹ đúng giống kiểu của Ren nha.
- Linh tinh, nhắc đến con người phong lưu đó làm gì.

Đám đông bên ngoài ngày càng đông khi thấy Rin và Lệ bước ra khỏi cổng. Những ánh mắt kỳ lạ mà đầy nghi hoặc dồn hết vào hai cô gái đang đi ra.

Đám đông đứng gọn sang hai bên và từ phía sau Aly và một đám thanh niên đầu xanh đỏ trông rất hồ báo.

- Xin chào hai nhóc.

Rin sầm mặt, ánh mắt sắc nhọn nhìn thẳng vào đám người phía trước. Sau đó là vô vàn những lời bàn tán to nhỏ.

- Aly, cô định làm gì?
- Còn hỏi.

Aly luôn giữ thái độ ngông nghênh, vênh váo coi thường tất cả mọi thứ. Cô làm da dẳng một tiểu thư nhà quyền quý.

- Hôm nay chỉ có hai đứa mày, xem ai có thể bảo vệ được đây. Haha. – giọng điệu mỉa mai.

Lệ tỏ ra sơ hãi lùi lại mấy bước, còn Rin cô đã hiểu lý do mà từ sáng đã cảm thấy bất an và một điều nữa chính là sự mất tích luôn của đám bạn.

- Rin bọn nó... - giọng Lệ nhỏ nhẹ vì sợ hãi.

Rin kéo Lệ ra phía sau mình như muốn bảo vệ.

- Cậu cứ để đấu cho tôi.

Aly hếch mặt, cười khinh.

- Zut zút... bản thân còn chưa lo xong mà còn thích làm người có nghĩa khí. Hahaha.

- Cô ít mồm đi Aly.

- Tao biết mày cũng bản lĩnh nhưng 3 đấu 1 không chột cũng què. Hum.

- Vậy sao. – thái độ rất điềm nhiên.

- Tao chắc chắn, tao đã thắng. Hur. – điệu bộ kiêu căng.

- Thắng ở điểm nào.

- Nhìn xem, các anh em tốt của mày đâu rồi, sao để mỗi hai cô nhỏ tội nghiệp đứng đây thế này. Hừm.

Học sinh dồn đến xem ngày càng đông. Họ không giám ngăn cản nhưng cũng không giám cổ vũ như những lần trước bởi tất cả đều biết lần này là có sự góp mặt của đám giang hồ.

Aly kênh kiệu.

- Hum, mày giỏi thì vô đây. Cho mày mất hết thể diện.

Rin sầm mặt, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc chỉ thẳng tay vào mặt Aly nói một câu cứng rắn vop cùng.

- Chúng mày lại hết đây. Tao sẽ chấp hết.

Câu nói thật hùng hồn khiến ai nấy đều ngờ ngàng và thán phục.

- Con này được.

- Bao đấy, rất có khí thế.

Aly cắn chặt răng vì đã không dọa được Rin, không khiến Rin tức giận mà ngược lại Rin vẫn rất bình tĩnh chỉ cô tức giận.

- Chúng mày lên cho tao.

Đám người đầu xanh đỏ đứng phía sau Aly vênh vào đi lên. Aly cười khinh.

- Để tao xem, ai sẽ giúp được mày. Haha.

Lệ thì lo sợ đứng sau Rin còn Rin vẫn cứng mặt đối diện với đám đó.

- Rin, cẩn thận.

Aly nói mỉa mai.

- Sao không khuyên bạn mày chạy đi, hừm.

Nghe Aly nói, Lệ lấy can đảm đáp lại, giọng dứt khoát.

- Tại vì tôi biết Rin luôn đối mặt chứ không bao giờ chạy trốn.

- Hum, yếu còn ra gió. Xem ai giúp bọn mày đây.

Bỗng tiếng nói từ phía sau đám đông học sinh vọng đến.

- Có tôi.

Đám đông dẹp ngay sang hai bên để tạo một lối đi cho người nói. Aly tròn mắt ngạc nhiên hết mức.

- Iron.

Iron mặc bộ đồng phục trường, nhìn Lệ và Rin trước rồi mới đánh mắt nhìn Aly.

- Aly, cậu hay quá rồi đấy.

- Tại sao cậu... cậu về đây được.

Iron cười nhẹ

- Cậu coi thường tôi quá đấy, định lừa tôi rồi đến đây gây sự với Rin à?

- Tôi... vậy thì đã sao. – Aly vẫn cứng đầu.

Lại tiếng nói quen thuộc từ phía sau vọng đến.

- Còn bọn tôi nữa.

Cả đám quay lại khi thấy Tam Hồ mặt hầm hầm sát khí tiến lại gần Rin. Cả Iron cũng tiến đứng cùng Tam Hồ. Trông họ thật oai phong.

- Cô à này được đấy, giám lòe cả tụi này.

- Đừng tưởng giàu mà ngon nhá.

Aly lúng túng.

- Mấy người... tại sao?

Ba anh chàng nhìn nhau rồi kể lại chuyện.

“Tam Hồ vênh váo xách cặp đối đầu với đám bạn đã hẹn trong quán Bi-a. Bình thường đã không ưa nhau, gặp nhau còn tránh mặt nhưng nay rất lạ, họ lại hẹn Tam Hồ đến.

- Bọn mày có chuyện gì.

- Chuyện gì đâu, chỉ là thích mời bạn cũ đi chơi thôi mà. Thi với nhau một ván. Mấy thắng thì mày làm đại ca.

Hani cười mỉa mai coi thường.

- Hum, mời ư. Sao ngược đời vậy.

Kun đánh mắt ra hiệu cho Ji, cậu hiểu ý đi ngay lên hành động nhanh chóng gấp bẻ cạnh tay tên vừa nói ra sau lưng và dúi mắt hấn nằm dài trên bàn bi-a.

- Nói thật mau, có chuyện gì.

Tên đó hải hùng.

- Tao... tao chỉ muốn cùng tụi mày chơi một ván thôi mà.

- Đừng phí lời. Chúng mày mà có tiền thuê cả cái quán bi-a rộng như thế này sao? Toàn đồ ăn bám bố mẹ.

Kun lớn tiếng cảnh báo.

- Nói nhanh không thì đừng trách bọn tao ra tay nặng. - trợn mắt cắn chặt răng đe dọa.

Hani sầm mặt, tỏ thái độ kiêu căng.

- Đừng để bọn tao ra tay. Hừ..

Ji được thể gấp mạnh tay hơn khiến hấn càng đau.

- A... được rồi, để tao nói. Bọn mày thông minh quá đấy.

- Thật ra có một cô gái đưa tụi tao một đồng tiền và bảo gọi bọn mày đến đây.

- Ai? – hani cau có.

- Tôi không biết, cô gái nhìn rất máu chơi. Khuôn mặt tròn tròn, mắt đánh sặc. À hình như nghe họ gọi là cô chủ Hà Vi. – cách nói dè chừng.

Hani cau mày suy nghĩ, thực sự cậu không biết người đó là ai, cũng không chơi với ai tên Vi hết.

- Vi ư.

- Thật, thấy bọn người đi theo gọi vậy mà.

Hani ra hiệu.

- Ji thả nó ra.

Ji nghe lời buông tay hán, vẫn cau có.

- Hani Vi là ai, mày quen không?

- Không biết.

- Kun, mày quen ai tên đó.

- Không quen.

Ji suy nghĩ chốc lát.

- Hỏi Iron xem

- Tại sao.

- Công tử phog lưu như nó gái nào trả biết.

- Ok, gọi.

Hani nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Iron”

Hani vênh mặt.

- Đó, gọi cho Iron mới biết Bùi Hà Vi là... Aly. Hum. - cười khinh.

Kun khoanh tay, trợn mắt nhìn Aly cười một điệu coi thường

- Từ sau làm chuyện gì xấu thì đừng để lại danh tính.

Aly vừa thấy xấu hổ vừa bức. Lại được thêm ca Iron, cậu không cười như mọi khi gặp Aly mà vẻ mặt rất nghiêm túc.

- Cậu có cần chơi xấu như vậy không.

Aly vẫn cứng đầu cho rằng việc làm của mình không sai nên vẫn vênh mặt kiêu kỳ.

- Tôi chẳng sao cả. Ok. Tốt thôi cậu ở đây cũng tốt, để chấm dứt luôn cái đuôi đi theo tôi.

- cậu... .l

Nghe câu nói như xỉ nhục mình khiến Iron rất bức nhưng vì chốn đông người cậu cũng không muốn nói, đành nín nhịn.

- Cậu thôi ngay đi, dẫn đám bạn còn đồ cuat cậu về đi. Những tên nà chỉ tiền mới theo cậu. - lớn tiếng nói.

Đám con trai đầu xanh đỏ đứng sau Aly có vẻ rất tức khi bị xỉ nhục, chúng định chạy lên xô xát nhưng tên đứng đầu can lại.

- Chúng mày cứ từ từ.

Riêng hán một kiểu đầu đen bóng không nhuộm, trên tay xăm trổ kín đặc thể hiện một con người rất chất chơi.

- Bọn mày thấy thằng kia nói đúng sao. Mình đi với Aly cũng chỉ là vì tiền của cô ta thôi mà. Ăn ở thất đức, không biết coi trọng người khác.

Aly tròn mắt vì quá xấu hổ, cô quay ngoắt lại chửi.

- Bọn mày làm sao vậy hả, ý gì đây.

- Tao nói thế không đúng sao hả cô chủ Vi. Như cái tính của cô thì làm gì có bạn bè thật lòng chứ. Hum. Nay tao đi là vì đã nhận tiền của cô chủ thôi à.
- ý nói mỉa mai.

- Mày.

- Lại tưởng mình nhiều bạn lắm mà hổng hách.

Iron tiếp câu.

- Tôi thấy chúng nói đúng về cậu rồi đấy Aly ạ.

Aly quay ngoắt lại.

- Cái gì, cậu mà cũng nói như vậy với tôi. – Aly không thể ngờ được.

- Nhưng vẫn còn hơn nhỏ Rin, hum, thích bám đuôi lợi dụng người khác, có tý nhan sắc, có tý bản lĩnh quen thì làm gì mà có bạn thật sự chứ.

Tiếng nói nửa vọng đến.

- Tại sao không chứ.

Đám đông lại rẽ ra cho Việt và Nam đi vào đứng cùng Rin.

- Aly, lại là cô nhóc này. Đâu phải Rin không có bạn tốt, như bọn tôi thì có phải bạn tốt không cô gái.

Rin nhìn đám bạn mình luôn bên cạnh bên vực khiến cô rất vui, rất cảm kích và rất tự hào vì có những người bạn tốt.

- Cảm ơn các cậu.

Hani quay lại an ủi.

- Không vấn đề gì, mình là bằng hữu mà.

Hani nháy mắt ra hiệu cả cho Nam và Việt.

- Đúng, bằng hữu hoạn nạn có nhau mà.

Aly không ngờ Rin lại được mến mộ như vậy, ai cũng muốn giúp. Điều đó làm cô rất ghen tị. Bản thân cũng là con gái, cũng là hot girl, nhà quý tộc mà không được bằng một con nhỏ tầm thường.

- Bọn mày... được đấy.

Việt lên trước, khoanh tay trước ngực, khuôn mặt cực ngầu.

- Bà cô già, cậu quá lắm rồi đấy, thừa biết là Rin có những người bạn rất tốt như bọn tôi thế sao mà vẫn còn nói được cậu ta không có bạn được chứ.

- Tôi...

- Bà cô già ghen tị vì không có những người bạn tốt giống Rin đúng không. Haha.

- Tôi...

Việt nói quá đúng tâm lý củ Aly nhưng cô cô vẫn không muốn thừa nhận.

- Cái chứ, tôi đây bạn, người theo đuôi cũng vô số, tại sao phai ghen tị với một con bé tầm thường chứ.

Nam chen câu.

- Ủ, tầm thường nhưng chúng tôi chỉ chơi được với người bình thường thôi, còn một số người kèn kiệu thì... cứ từ từ.

Aly càng cảm thấy xấu hổ không thể chịu được khi tất cả mọi người đều bu vào nói một mình cô. Máu trong người sôi sùng sục, một câu ra lệnh.

- Chúng mày lên oánh nó.

Aly vênh mặt ra về ta đây, lườm nguýt đám bạn trước đối diện. Tưởng chừng như rất oai nhưng điều không ngờ là đám bạn còn đồ vẫn đứng yên, trơ mặt. Họ không muốn nghe lời hay đề Aly biến họ thành tay sai vặt. Aly vẫn lớn giọng quát tháo.

- Bọn mày lên nhanh, sử lý nhanh gọn cho tao.

Đám bạn hùng hổ phía sau Aly kiêu ngạo đi lên và đứng đối đầu với Rin. Tam Hổ, Nam Việt và cả Iron liền đứng trước Rin và Lệ như muốn che chở,

bảo vệ hai cô gái. Hai phe đối lập nhìn nhau một vẻ kiêu hãnh, những ánh mắt đáng gờm lia qua lua lại, tư thế sẵn sàng chuẩn bị chiến.

Học sinh vây quanh ngày càng đông. Tường chừng sắp có vụ đánh nhau lớn nhưng ai cũng phải bất ngờ khi tên tóc đe mình đầy sẫm trở lên tiếng.

- Đám người này... có gây chiến ở đây thì chắc chắn bọn tao sẽ thắng nhưng mà...

Hắn đánh mắt nhìn Rin từ trên xuống, cười nhẹ rồi nói.

- Cô bé kia... có gì mà có những đứa bạn tốt như bọn màu vậy chứ.

Hani đáp trả.

- Thì chắc do ăn ở rồi.

- Hay, cậu nói thời đại. Tao cũng nghĩ thế, chắc cô nhỏ đó phải sống tốt lắm mới có đám bạn tình nguyện bảo vệ thế này. Nữ tính và yếu đuối luôn đi với nhau nên được bảo vệ là đúng rồi.

- Ý mày sao đây.

- Tao không muốn trở thành một tay sai cho ai đó. Có thể dừng ở đây được rồi.

- Mày nói gì?

Hắn lạnh lùng, cười nhòe một cái.

- Kết thúc vụ này ở đây.

Hắn ra lệnh cho đám bạn bỏ đi nhưng Hani đã gọi lại.

- Bọn mày tại sao lại ...

Hắn chỉ thẳng vào Rin.

- Vì nể tình nhỏ đó cũng coi như là mền mộ. Hẹn gặp lại lần sau.

Hắn quay đầu đi được mấy bước thì dừng lại quay nhẹ đầu nhắc nhở một câu cụt lủn.

- Nhớ tao đấy. Sy

Rin cố gắng chăm chú nhìn mặt hắn để định hình và ghi nhớ, đáp trả câu của hắn.

- Ok. Sy. Tòì. Rin. - giọng nói cứng cáp, dứt khoát thể hiện rõ người có bản lĩnh.

Hắn cười nửa miệng rồi thông thả đi lại chỗ Aly, cười khinh.

- Xin chào. Cô có thích thì nhờ người khác đi nhá. Ok.

Nói xong hắn hếch mắt ra hiệu cho đám bạn phía sau đi khỏi.

Còn Aly rất tức tối, nắm chặt tay, ánh mắt đầy vẻ căm thù.

- Bọn mày cứ nhớ đấy.

Viết lên tiếng thách thức.

- Ha, có giỏi thì cậu gọi thêm người đi, tụi tòi không sợ. Định làm cho người ta mất mặt nhưng ngược lại làm bản thân thấy nhục nhã và xấu hổ, chút chút.. wa đáng thương

Câu kích dêu của Viết khiến Aly vô cùng tức giận, cảm tưởng khói trên đầu phụt ra.

- Được, bọn mày đứng yên đó. – sầm mặt.

Đám học sinh hiếu động vẫn đứng bao quanh để xem tình hình. Thật không thể tưởng nổi, bảo vệ trường thấy đám học sinh đến gây gỗ mà không giám ra mả, không giám can. Hiệu trưởng cũng chẳng thấy trong phòng.

Sau mấy phút, Aly đã gọi được một đám côn đồ khác, nhìn người nào người nấy cũng sẫm trở đầy mình. Toàn bộ đầu chọc lóc mặc bộ đồ đen tròn như tướng cướp.

Aly vênh váo.

- Hum, chúng mày giỏi thì cứ thử.

Rin cùng đám bạ nhìn nhau, hok không còn thần nhiên như mọi khi mà rất nghiêm túc.

- Hani, anh thấy sao.

- Cứ vậy mà diễn thôi.

Rin cười nửa miệng.

- Yên tâm, Lê, không phải sợ nhìn xem hán...

Aly kiêu hãnh ra lệnh.

- Máy anh, táng chết bọn chúng cho em.

Tên cầm đầu mà được gọi là đại hằm mặt, ánh mắt hung dữ.

- Được. Đề đây.

Hán ra hiệu cho đồng bọn mình tiến thẳng đến chỗ Rin. Rin cùng đám bạ đứng cùng một hàng cũng tiến đến đối diện với bọn chúng. Có vẻ rất gay go, đám bao quanh im lặng không giám ho he nửa câu.

Hai phe đảo đi đảo lại mắt nhìn rồi một trận cười sảng khoái khiến Aly và đám hiệu động xung quanh ngỡ ngàng, trố mắt. Rin lên tiếng trước.

- Lâu không gặp, đại ca Hắc – có vẻ rất hân hoan những vẫn giữ thái độ đĩnh đạc.

Tên cầm đầu phán khởi.

- Cự cổ nội, lâu rồi không gặp. Hahah.

- Ừm. Từ cái lúc ở quá trà đá đến giờ. Vết thương của cháu khôi chưa hã.

- Chăm sóc tốt như vậy làm sao mà không khôi. Không những thế bây giờ tụi này con đi làm, không phách lối như trước đâu. - giọng rất men lì.

Đám người phía sau nói leo theo.

- Đúng đúng, chúng tôi làm người tốt rồi.

- Cự cổ nội cứ yên tâm.

Rin cảm thấy rất tự hào, chỉ vài câu nói trước đó mà khiến đám người Max bỏ xấu làm tốt.

- Cảm ơn mọi người. - rất vui vẻ.

- Ấy, sao lại cảm ơn bọn tôi, tôi phải cảm ơn mới đúng, không phải nhờ cự cổ khuyên bảo thì bọn tôi vẫn đang nước trên con đường tội lỗi.

- Thôi, nói gì mà khách sao thế.

Hani chen lời.

- Oh, đại ca Hắc giờ lại nghe lời Rin à.

Tên đó vui vẻ đáp

- Chuyện thường.

Hani nghiêm mặt, nói đồng dục

- Cảm ơn mày.

- Há.

Câu nói khiến Max khó hiểu:

- Chuyện gì?

Hani nháy mắt với Ji để cậu lên nói.

- đại ca Hắc, cảm ơn. Hôm trong Party đó...

Hắc cản lời.

- Hey, có gì đâu. Mình là con người nghĩa khí, không để ý chuyện vặt. Ok. Không phải vì cụ cố thì làm sao tao giúp tụi ba được.

Iron mừng thay.

- Hay chúng ta cùng đi uống nước để tỉnh cảm anh em đi lên chứ.

Đại ca Hắc phấn khởi.

- Ok.

Kun cười nhẹ, khẳng định.

- Rin không phải dạng tầm thường đâu mà rất lợi hại đó.

- Ủm, quen được cả mấy nhóm thế này nữa. – Nam chen lời. Piza mà ở đây chứng kiến thì hay.

Rin nhìn quanh tìm kiếm.

- Ren... Min.. hai người đó biến mất luôn rồi.

Lệ chen câu.

- Đề ý đến đám lăng nhăng đó làm gì chứ.

- Hừm, sao nói vậy, Min rất tốt mà.

Aly tròn mắt, lúng túng không biết nói gì. Cô thấy thật sự xấu hổ.

- Mất người...

Max quay lại nói chuyện với Aly.

- Nài, cô nhóc anh mày có việc rồi, thích thì nhờ người khác đi.

- Há... mấy anh... - cắn chặt hai hàm răng, mặt đỏ lên vì tức giận.

- Mà... có kết giao với ai thì cũng đừng động đến cụ cố nội và đám bạn của anh mày. Ok. Giờ cô có thể tự về.

- Anh..

- Tạm biệt.

Aly thực sự bức tức, nhìn đám người đang bao quanh tưởng chừng như họ đang nói xấu mình. Một buổi đen đui với Aly khi luôn bị từ chối khiến cô vô cùng ngại ngùng và xấu hổ. Nó giống như bị xỉ nhục. Giờ cô chỉ còn một mình lạc lõng giữa chốn đông người. Bỗng thấy Iron đang lấp ló cười nói sau đám Rin, cô chạy ngay lại khoác tay.

- Iron.

Bao con mắt trầm trở nhìn vào.

Aly tưởng rằng mình có chỗ bám, lấy lại được danh dự nên vênh mặt kiêu căng.

- Iron, cậu vẫn còn thích tôi đúng không, vậy đi với tôi.

Iron cũng bất ngờ, cậu không để ý đến Aly mà chỉ lo lắng về thái độ của Lệ.

- Lệ... tôi...

Lệ tắt hẳn nụ cười, cô không còn tâm trạng ở đó để chứng kiến hai người thân mật nên chạy ngay khỏi. Rin biết ý, không giám gọi mà chỉ nhìn theo phía Lệ chạy, về đây lo lắng.

- Iron... cậu... - một khuôn mặt đầy thất vọng của Rin.

Kun đồng tình: - Đúng đó, cái gì nên quyết thì quyết lun một thể. Hehe. Hãy xác định cảm giác của chính mình đi.

Iron rất cảm thông cho Aly trong hoàn cảnh này nhưng giờ cậu phải đối diện với bản thân, xác định đúng tình cảm của mình. Cậu gạt tay Aly khỏi mình một cách phũ phàng, nói nhẹ.

- Aly, tôi đã từng thích cậu...

Aly nghe đến đây vui mừng ra mặt, cô định nhờ Iron đưa về nhưng câu nói lạnh nhạt của Iron khiến cô vô cùng hoảng hốt.

-nhưng bây giờ... chúng ta không còn gì cả. Cậu đi đi. Như ý cậu muốn. Mình chia tay. Tôi không theo cậu và cậu cũng đừng tìm đến tôi nữa. Chúng ta không thuộc về nhau.

Nói hết ý, Iron đẩy nhẹ Aly ra và chạy theo hướng Lệ đã chạy.

Tam Hổ và đại ca Hắc cười một điệu mỉa mai.

- Hic hic... có người bị đá kìa, hay không. Hô hô.

- tội nghiệp tội nghiệp, do ăn ở cả.

- Cho chừa cái tội không coi người khác ra gì à. Haha.

Aly vô cùng xấu hổ, nhả nhó, giậm chân giậm tay tức tối chạy ngay đi bắt chiếc xe taxi rồi đi thẳng.

Hắc nhìn đám người vây quanh, gầm một tiếng can báo.

- Tao biết trong số chúng mày có đứa quay video, tao chỉ cần nhìn thấy một đoạn video nào nói về ngày hôm nay thì đừng trách. Bây giờ chúng mày giải tán hết cho tao.

Câu nói vừa cất lên là đám đông hoảng loạn tản ra, chốc lát đã không còn một ai. Rin vỗ tay than phục.

- Hào hảo, cháu ngoan bản lĩnh giỏi.

- Chuyện nhỏ, nghề rồi.

- Vậy giờ... chúng ta uống nước chứ.

- Ok. Trời đang nóng nực, uống cho đã.

- Đi.

Viết nín lại.

- Còn đôi kìa.

- cứ để họ tâm sự, lát họ sẽ ra.

Cả đám bann nháy nhau rồi cùng đến quán trà đá bên vỉa hè đầu đường.

Iron chạy một lúc thì đã thấy Lệ bơ vơ ngồi chờ bên bến xe bus. Cậu từ từ từng bước thẹn thùng, ngồi cạnh Lệ.

- Cậu... giận tôi à.

Lệ không thèm để tâm, vẫn ngó nghiêng ngắm xe bus. Iron tiếp tục hỏi.

- Cậu giận tôi à, hay là đang ghen.

Cậu chờ tín hiệu trả lời từ Lệ nhưng cô vẫn im lặng. Đến giờ cậu không thể kiên nhẫn khi Lệ không nói chuyện. Cậu đứng dậy, kéo Lệ khỏi ghế đi vào con hẻm nhỏ gần đó.

- Bỏ tôi ra.

Lệ vùng vằng, kháng cự lại.

- Cậu định làm gì đây.

- Tại sao... tại sao không nói chuyện với tôi.
- cậu ư, đi lo cho Aly của cậu đi. - giận dỗi ra mặt.
- Sao chứ, cậu muốn tôi đi?
- Đó là điều cậu muốn mà.

Iron cau nhẹ mày.

- Không có, hôm nay cậu có biết...
- Thôi, đủ rồi, cậu giải thích thì có ích lợi gì. — thái độ lạnh nhạt.
- Cậu lại nhiễm phim hã, không để cho người ta có cơ hội giải thích, vậy là sao?

Lệ không muốn quan tâm quay đầu, định bỏ đi nhưng Iron cản lại.

- Cậu không được đi cho tới khi tôi nói hết.

Lệ tỏ ra thờ ơ.

- Có gì nói đi.
- Thực ra nay tôi định gặp Aly chỉ muốn xác định rõ tình cảm của mình và chấm dứt mối quan hệ với cậu ta.

Lệ cảm thấy vô cùng bất ngờ, quay sang nhìn thẳng vào ánh mắt đầy hi vọng của Iron.

- Cậu nói thật.
- Cần tôi thế không.
- Thế đi.
- Nếu lừa cậu thì... tôi bị ngã ngay lập tức.
- Giỡn mặt à. Thế vậy mà cũng thế. Chẳng phải bảo, chút nữa cậu cũng ngã thôi.
- hừ. - vẻ mặt khó hiểu.
- Tôi đi đây.

Nói xong Lệ quay và đu khỏi con hẻm đó ra ngoài đường lớn. Iron đành phải chạy theo phía sau.

- Từ từ thôi đợi tui.

Hai người không bắt xe mà cùng nhau đi bộ hết đoạn đường tới bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Thăm Piza

Vừa chiều, Tam Hồ đã đứng chờ sẵn ở cổng trường chỉ chờ đám bạn Rin đến là cùng đi đến nhà Piza bởi cậu ta bị bong gân đến giờ vẫn chưa đi học.

Lệ hót hải, mãi vội sách túi hoa quả đến trước mặt Tam Hồ.

- Hờ... hề... - thờ hỏn hỏn. Em chặn bị đồ xong rồi, đi chưa?
- Đám Rin đâu.
- Không biết, hay lại đi điện từ rồi.

- Còn ai đi nữa.
- Em có rủ Min, anh cũng biết đấy, nhưng hán bạn không đi.
- Cậu bạn đẹp trai mà nhìn non tơ đấy á.
- Vâng, cậu ta giả nai thôi mà. Hừm. Nhắc đến phát bực. - Có vẻ khó chịu
- Oh. Thế sao không bảo Rin .

Lệ tỏ ra như một người có tri thức.

- Một là em nói thì sợ Rin đau lòng và sẽ không tin. Hai còn tệ hơn là có khả năng cậu ta cũng đã biết vì mọi người đều biết bản lĩnh của Rin mà.

Ji suy nghĩ một hồi rồi đồng tình theo.

- Đúng đấy, anh cũng cảm thấy vậy. Có thể Rin đã biết nên... con bé có vẻ không gần gũi và thân thiết với Min lắm.

Lệ đồng tình, gật đầu liên hồi.

Kun dục.

- Đến nhà thằng Piza thôi. Nghe nói nhà nó bán bánh mỳ đúng không, đang đói đến nhah còn được mời chứ.
- Ok, đi thôi. Nhưng nhà Piza chỉ có mẹ thôi, bỏ cậu ta đi xuất khẩu rồi.

Kun chen vào.

- Hey, tính ra chúng ta vắng nhiều bố quá, Piza, Min, Lệ, Hani cũng vậy, còn Rin là vắng cả bố mẹ. Tội nghiệp cậu ta, mẹ nuôi cũng gặp nạn luôn.

Hani lảng sang việc khác.

- Stop bàn tán, chúng ta đến nhà Piza đi, chắc giờ đám Rin đến đó rồi đấy.

Không nói thêm bất cứ câu nào, cả đám quay đầu xe rời khỏi cổng trường, mỗi người con xe điện thời thượng, khôn có nhiều tiền nhưng toàn dùng xe moden nhất năm.

- Kể ra học sinh giờ toàn bọn giàu.
- Như mình ý gì.

Lệ ngồi phía sau Nam, cười khinh.

- Hey, chỉ mấy người thôi, toàn xe vip, như tôi đây nè, có j đâu, chiếc xe đạp cũt kít, không thì xe bus ok.
- V ngon rồi, đây thấy, xe ôm còn gì.
- Mới có xe chứ không ôm nhá. Đúng không Việt. - cười toe toét.

Việt lơ ngơ.

- Ờ ờ.

Việt đánh mắt nhìn Lệ với vẻ ngượng ngùng bởi trước đó lại tưởng bỏ rằng Lệ thích mình nên cứ xa lánh, bây giờ hóa ra mới biết Lệ và Iron là một đôi.

- Ồ ơ, không khéo Iron ghen thì bị dờ.
- Hey, lo j cậu ta, có người đẹp ngồi sau nói là nghe yk mà. Hehe.

Khoảng nửa tiếng lượn lẹo, còn bị lạc đường, bị cơ động hỏi thăm ví đi xe vào vùng cấm và cuối cùng cũng tìm đến được nhag hàng Piza.M. Cả đám ngo ngác đứng từ ngoài lên nhà hàng bánh mỳ hán 3 tầng rộng lớn.

- Woa, không phải chứ. Gia đình Pizza thực sự không có tầm thường đâu, thân phận cậu ta cũng vậy. Trông ngôi nhà vip thế kia cơ mà
- Thì có ai bảo tầm thường đâu.
- Ủm, bán bánh không mà cũng nhiều tiền gớm.

Việt đánh mắt nhìn quanh tiệm bánh, với sở thích hay đọc tạp chí Việt đã phát hiện ra nhà hàng bánh trước mặt.

- Mọi người, đây là một trong số nhà hàng bánh nổi tiếng nhất trong cả nước đấy.

Cả đám ngạc nhiên vô cùng.

- Tôi thấy nó trên cuốn tạp chí là một trong số những nhà hàng bánh ngon nhất đấy.

- Oh, có thương hiệu là đảm bảo chất lượng rồi, bỏ sao tên Piza lại tỉ mỉ trong việc ăn uống như vậy.

- Nghe tên cậu ta là đủ biết rồi mà.

- Ở đây bán đủ các loại bánh, ngon, rẻ. Bánh tầm thường cũng có luôn. Như bánh khoai, ngô, hay bánh chuối huyền thoại cũng có.

- Oh, vậy zô nhah.

Đám bạn vừa vào, một tiếng hô lên từ chiếc bàn kính rộng ngay ngoài cửa.

- Xin chào.

Lệ trở mắt khi thấy Rin đã ngồi sẵn đó, trước mặt là mấy đĩa bánh vừa mới gọi.

- Các cậu zô đây đi.

Nhà hàng đang đến thời điểm đông khách, nhân viên chạy ra chạy vào liên tục. Cách bày biện, trang trí không quá nghiêm trang mà rất tự nhiên hợp cả với người trẻ và người lớn tuổi. Có cả một chiếc máy bán nước tự động to gấp đôi cái bàn.

Lệ vừa bước chân vào đã ngửi thấy mùi bánh thơm nồng qua mũi.

- Thơm quá cơ. – hít một hơi thật sâu.

- Lệ, mấy anh vào đây đi, ngon lắm ý.

Hani đánh mắt quan sát quanh nhà hàng.

- Woa, nhìn thích thật. Toàn sinh viên đến đây ăn.

- Ừm, vì nơi đây vừa rẻ vừa ngon mà.

- Ren, Iron đến không, cả anh bạn người yêu tam ngày của em nữa.

- Min á, đến chứ, cậu ấy vừa chạy zô rửa tay. Còn hai người kia thì...

Chưa nói dứt câu thì tiếng của Iron vọng đến.

- Có ăn thì làm sao thiếu tôi được.

Việt mừng rỡ.

- Oh, Iron, cả Ren nữa kìa

Ren thái độ điềm nhiên đi phía sau Iron. Cậu đánh nhẹ mắt nhìn cả gia nhà với ý cảnh giác. Nhưng thấy Rin ngồi đó thì độ cảnh giác của cậu bỗng mất hẳn, thái độ cũng thay đổi.

“Thấy con người đó là mình mất tập trung luôn rồi”.

Rin vui vẻ vờ.

- Đong đủ rồi vậy mọi người lại đây đi.

- Ok.

- Lại liền.

Rin không nhìn cũng không để ý đến Ren mà chỉ để ý xem Min đã ra ngoài chưa.

- Mọi người ăn xong rồi lên thăm Piza nhá.

- vậy bàn bánh này...

- mẹ Piza cho tui đó.

- Hừ, cho hửn mấy đĩ bánh này thì lố à.

- Ey, ăn thì ăn đi, hỏi nhiều hoài.

Việt tò mò hỏi Ren.

- Ren, cậu có tấm phủ sóng toàn thành phố, cậu biết quán này chứ.

- Tất nhiên. Nhưng không biết đây cũng là nhà Piza.

- Có vẻ Piza cũng không có tiếng tăm lắm.

Đám bạn đang nói chuyện thì người phụ nữ chừng 40 tuổi điem đi đến, bộ trang phục lịch sự đứng trước khách hàng, quần 1 ống màu đỏ đô với chiếc áo vải thun có cổ.

- Cô ạ. – Rin lên tiếng chào hỏi.

- Đây là.

Người phụ nữ tự giới thiệu một cách tự nhiên, giọng ôn hòa.

- Cô là mẹ của Piza.

Tiếng Ồ rộ lên, rồi đồng thanh.

- Cháu chào cô.

- Chào cô ạ.

Mẹ Piza cười, tỏ ra là người hiếu khách.

- Chào các cháu.

Bà đánh ánh mắt lạ lùng nhìn con người lạnh lùng ngồi đối diện, đó là Ren. Cậu không chào mà chỉ nhìn bà rồi gật đầu cười nhẹ. Bà biết ý rằng cậu ta không muốn những nghi lễ rườm rà nên cũng bỏ qua không nhắc đến.

- Các cháu lên chơi với Piza đi, nó về rồi đấy. Vừa đi chụp lại cái chân cho thẳng bé.

Kun nhah nhẹn đáp lời.

- Piza thích vậy, được mẹ lo lắng quá chừng à.

- Ừm, vì thế nó mới yếu đuối như vậy ấy.

Hani đứng dậy trước.

- Vậy bọn cháu lên chỗ Piza nha.

- ừm, các cháu lên đi ở đây cứ để họ thu dọn. À, cậu bạn Min của cháu lên trên rồi đấy.

- Vâng.

Cả đám rủ nhau ra phía nhà sau, một con đường lát gạch gỗ xung quanh là cây cảnh xanh um chạy thẳng đến ngôi nhà 2 tầng nước sơn xanh bóng. Họ mở hai cánh cửa kính, lần lượt đi vào trong nhà. Ngôi nhà rộng rãi khang trang nhưng lại chẳng có mây đồ, không gian quá tĩnh lặng và chỉ nghe thấy tiếng giọt nước rơi vọng ra từ gian bếp nhỏ. Lên cầu thang, họ thấy ba căn phòng đóng kín cửa, theo dự đoán của Iron thì Lệ đã chọn căn phòng đầu tiên bước đến, gõ nhẹ. Cộc... cộc

- Piza, piza có trong đó không?

Tiếng từ trong vọng ra

- Vào đi.

Cả đám lũ lượt kéo vào phòng Piza. Căn phòng sơn toàn bộ màu xanh dương, đồ đạc cũng không nhiều, có cái tủ quần áo, cái giường và cái bàn học.

May ra trên tường còn dán một vài hình thiên nhiên khiến căn phòng không bị nhàm.

- Uầy, cũng rộng phết thôi, lại còn gọn gàng nữa chứ. – Rin lên tiếng.

- mẹ dọn suốt mà chả gọn không thì bữa như ổ chuột ý.

Lệ sách đồng hoa quả để lên bàn học Piza.

- Bọn tôi đến thăm mà chả nhẽ không có gì. Thôi đừng ngại, nhận đi.

Piza nhăn mặt, nói dỏm.

- Hey, các cậu quả cấp làm gì cho tốn kém – có vẻ nghiêm túc, không muốn nhận. Hey, mà hơi ít đấy nhá. – thay đổi thái độ ngay.

- Hơ.

Piza đánh mắt nhìn đám bạn, thấy Ren vẫn khuôn mặt lạnh lùng đăm đăm dựa vào cánh cửa, cậu hô lên.

- Ooh, Ren cũng đến thăm tôi. Thật không đấy.

Ren thờ mạn một hơi, giải thích.

- Tôi đâu phải như một số người phân bậc cao thấp, thấy chơi được thì chơi thôi. Nhưng như gia đình Piza đây cũng đâu phải gia đình bình thường chứ. Đúng không. – nói một cách điềm nhiên.

Piza có vẻ rất vui vì không ngờ Ren sang chảnh như vậy lại đến hỏi thăm người rất bình thường như cậu.

- Nhưng dù sao cũng cảm ơn.

- Không sao. – giọng điềm tĩnh. Vì... chúng ta là bạn bè mà.

Câu nói khiến ai nấy cũng ngỡ ngàng, họ tưởng chừng như đứng được với Ren là rất xa vời, không thể với cũng không đủ trền để nói chuyện nhưng không thể ngờ anh chàng này đã coi tất cả mọi người là bạn bè.

Hani lên tiếng để làm tan đi cái yên tĩnh.

- Woa, hay đấy. Chuẩn luôn, chúng ta là bạn bè mà, đi đâu cũng phải có nhau. Ok.

Rin nhìn Ren với ánh mắt lạ lẫm, thật sự không thể ngờ con người hay kiêu ngạo chỉ đi những nơi sang trọng giờ lại kết bạn với những đứa bình thường không có chút tiếng tăm cũng như không phải con nhà quý tộc.

- Sao vậy Rin.

- Sao là sao.

- Cậu lạ vậy à. Tôi nói rồi, tôi đâu phải người chảnh đến nỗi chỉ chơi với đám quyền quý chứ.

Kun xen giữa.

- Đúng, anh mày thấy đúng. Ti phủ giờ có đầy nhưng chỉ là bạn trên mặt tiền còn chúng ta là...

- Là sao vậy anh hai ạ... – Ji nói đều. Nghe mày nói có vẻ lí luận như phim vậy.

- Kệ tui, tui cứ thích vậy ấy. Thì đúng mà. Bạn mà quan tâm đến nhau thì có mấy. Hừm.

Hani gật gật.

- Công nhận. Kun nói đúng. Thực tình căn phòng của Pizza càng nhìn tao càng thấy thích ý.

Cả đám đồng thanh phản đối.

- Có liên quan chẳng.

Việt cũng lặng theo Hani.

- Ủm, em cũng thấy vậy đấy anh Hani. Nhìn mấy cái tranh ảnh này ảo ả, cảnh thiên nhiên khiến cho tâm hồn... - thả hồn theo câu nói. .Như đang bay bổng anh ạ.

Lệ phàn nàn.

- Máy thánh chém gió e nhức hết cả óc rồi nè.

Ji cười nhẹ, cậu không thấy Min liền hỏi.

- Min đâu mọi người.

- Không biết, sao bảo lên đây rồi mà.

- Chịu luôn.

- À, hai người đang thời hạn làm người yêu đúng không?

- Ukk.

- Thế nào rồi, có tiếp tục được nữa không.

Rin xù mặt suy nghĩ vẫn vơ trước câu hỏi của Piza.

Lệ nhìn nhau rồi cùng đánh mắt để ý thái độ của Ren. Họ có chút lo lắng vì Ren không có chút phản ứng gì, còn Rin thì tỏ ra rất hồn nhiên.

- Cậu ta lắt nhắt đi đâu không biết nữa, hần vừa mới nhắn tin hần có việc đi trước.

- À ừ, nãy cậu ta lên thăm tôi chút rồi chuồn luôn chứ.

- Ồ, thất đức vậy đấy.

Piza nhìn đám bạn ngây ngô đang đứng quanh mình liền nảy sinh ý tưởng.

- Mọi người ở hết đây, có rảnh thì giúp tôi.

Họ trở mắt nhìn với ánh mắt tò mò.

- Làm gì. – Nam tỏ vẻ nghiêm trọng.

- Thì giúp mama tôi bán hàng tí.

Họ đồng thanh.

- Há.

Piza ngượng ngùng.

- Hehe, không được thì thôi.

- Được chứ. Cái đó đơn giản mà. Anh mày sẽ giúp. Mấy nhóc kia thì sao?

Rin nhìn qua Lệ rồi nhìn Việt, cả ba người cùng gật đầu.

- Ok.

- Iron.

- Mọi người làm thì tôi làm thôi. Ok.

Piza sung sướng cười toét miệng. Thật sự rất vui khi được các bạn giúp đỡ. Cậu để ý thái độ của Ren, cậu ta vẫn nét mặt ấy đứng không lên tiếng.

- Ren... - gọi rụt rè. Cậu thì không phải ...

Ren thừa biết Piza định gì nên chặn họng.

- Đâu phải công tử bột mà không làm được, đã làm phải làm tập thể. Mấy việc đấy thì khó gì.

Piza càng phấn khởi, hồ hởi như bắt được vàng.

- Ôi, cảm ơn bạn Ren. Có cậu chắc khách đông lắm á.

Kun nói tiếp.

- Hắn cũng có cả một cửa hàng mà.

Cả đám trò chuyện ron rả suốt cả buổi.

Đúng 5 giờ chiều, nhà hàng của mẹ Piza bắt đầu đông khách dần lên. Tất cả cung mặc bộ đồng phục bồi bàn giống như những người nhân viên trong nhà hàng. Mùi thơm từ bàn tỏa ra thơm phức cả tầng trên lẫn tầng dưới. Nhân viên phục vụ bàn mãi môt chạy đi lại tấp nập. Rin cùng đám bạn cũng học theo, luôn chân luôn tay và ai nấy cũng tỏ ra thích thú, hòa hứng.

Đám con gái héch hết mắt theo người thanh niên phục vụ bàn trông thật cold boy, tán chuyện.

- Woa, anh ấy... đẹp trai quá à

- ừm, soái ca đó.

- Mình có nên lại xin số không nhỉ.

- Vậy chúng mình phải hay đến đây thôi.

Đám con gá xí xón ngồi với nhau vừa ăn bánh vừa liếc mấy anh phục vụ bàn.

- Kia kia, nhìn đi

Họ đánh mắt hết sang nhìn con người đang bung đồng bánh, phong cách phui bụi đúng một hot boy. Iron đang niềm nở, cười nói với khách hàng.

- Anh ka cũng được ấy chứ. Cười duyên, body thì ok.

- Nhà hàng này nhiều zai đẹp wa à.

- Ừa ý.

Lệ đi ra phía sau nghe thấy mấy cô à đang đánh mắt để ý Iron cô rất bức, bê khay bánh trên tay lại chỗ Iron.

- Ừu.

- Lệ, cậu...

- Bê giúp tôi lên tầng với, để ở đây tôi tiếp cho ha..

- Ok, vậy đưa đây.

Iron từ từ chuyển khay bánh từ tay Lệ rồi bê ngay lên trên tầng. Đám con gái ngồi héch mắt theo Iron tỏ vẻ tiếc nuối. Lệ vênh mặt tỏ vẻ kiêu hãnh nhìn đám đó, cố ý cho họ biết quan hệ giữa cô và Iron.

Mẹ Piza đứng từ trên tầng 2 nhìn xuống, khách rất đông còn người làm thì rất hăng say khiến bà cũng vui hẳn.

- Bạn của Piza... cũng được đấy.

Rin bê hai cốc nước đến bàn số 11, vừa bê ra đã thấy đám con gái bu lấy Ren, hỏi han này nọ. Nhìn thì cũng toàn những cô gái giàu có. Cô bỏ qua không thèm để ý và đi một mạch đến bàn số 11. Việt đã đứng sẵn ở đó tiếp khách.

- Việt gian nay tích cực nha.

- Phải vậy.

Nam chạy lại khoác vai Việt:

- Thế mà tui tưởng ô lười lắm chứ.

- Hoi nhảm đấy, tui đâu phải công tử bột à nha.

- Ờ, bê đồng này cho người đàn ông kia đi.

Rin chuyển khay bánh cho Việt. Cậu thận trọng đặt xuống trước mặt người khách ăn mặc lôi thôi, khuôn mặt thì đen nhem. Trông ông ta mới bản tuổi.

- Thằng này, vào lấy tao có rượu.

Ông ta cau có chỉ thần tay vào mặt Việt gắt lên. Việt tỏ ra lúng túng bởi mọi khách vào đây ai cũng lịch sự, lời nói tử tế, biết tôn trọng nhân viên chứ không phách lối như ông già này.

- Ở đây không có rượu thừa quý khách, ông có thể gọi thứ khác.

Ông ta nhăn mặt, đập tay xuống bàn.

- Tao đang khát, mang rượu ra đây.

Việt phản ứng ngay.

- Hay là ông uống tạm cốc nước cam cho mát nha.

Việt thận trọng đặt cốc nước cam mà Nam mới mang đến đưa cho ông ta.

Rin đứng gần đó, chứng kiến thái độ của ông già với Việt đã khiến cô thấy chướng mắt và chỉ muốn đi lại đuổi ông ta đi. “Đây là nhà hàng của Piza, nếu như ở chỗ mình thì tên này biến khỏi đây lâu rồi”. Rin không nói gì, tiếp tục muốn xem hắn định làm gì.

Tiếng quát lớn làm những người ngồi quanh phải giật mình. Cả gian nhà im lặng hẳn. Mọi người đều quay hết lại theo hướng tiếng nói đó.

- Ranh con. Mày là con cái nhà ai hư đốn vậy, không biết sạch sẽ là gì. Nhìn đi trong cốc nước này là cái thứ cặn bã gì đây.

Quả thực trong cốc nước có thứ gì đó rất lạ, Việt lúng túng vì cậu chưa biết giải thích như thế nào. Ông ta vẫn chưa nguôi, tiếp tục lên mặt.

- Càng ngày tao càng cảm thấy nhà hàng này không đủ trình độ. Nhân viên thì không có nề nếp, thất đức...

Ông ta chưa nói xong thì Rin đã lên tiếng.

- Ông im ngay.

Mấy chiếc bàn gần đó im lặng khi họ nghe thấy có người to tiếng, ánh mắt tập trung về phía Rin và tên gây chuyện kia.

- Mày cũng là dạng nhân viên phục vụ quèn, có quyền gì ở đây. Mày có tin cho mày nghỉ việc luôn không. — ông ta rằn rụa.

- Ông không có quyền nói với tôi và bạn tôi như thế. Nói người khác trước hết hãy nhìn lại mình đi.

- Mày nói cái gì.

Ông ta tức tối gắt âm lên, tiện đĩa bánh dưới tay cầm lên ném thẳng đến chỗ Việt. Rin phản ứng nhanh, cô đẩy Việt ra khỏi đường đi của chiếc đĩa cho nó bay qua rồi uốn người về sau đỡ lấy chiếc đĩa rồi nhanh chóng đứng dậy. Vừa lúc Iron đến hóng, cậu hô.

- Woa, tuyệt, thân thủ tốt. Như vậy múa cột hơi bị siêu.

Người đàn ông đó nhìn Rin và bắt đầu thấy lo lắng.

Giọng nói ầm ập nhưng rất nghiêm túc từ phía sau Rin.

- Các cháu không cần nói nhiều, sao các cháu làm vậy với ông ta chứ.

- Nhưng...ông ta...

- Cô biết, vì thế các cháu không cần nói mà nên đuổi thẳng ông ta ra khỏi ngoài.

Những con mắt ngờ ngàng tập trung hết đến mẹ Piza.

Ông ta vênh mặt.

- Con mẹ kia, bà vừa nói gì đấy.

Mẹ Piza rất bình tĩnh, nói một cách dứt khoát.

- Xin lỗi ông, nhưng nhà hàng chúng tôi nổi tiếng là sạch sẽ, còn có thứ gì không may sa vào đồ ăn thì chúng tôi có thể đổi. Ông nhìn xem thứ trong cốc cam đó có phải mấy thứ ruồi nhặng trên đầu ông không.

- Đầu ra.

- Hừm. Còn nữa, tôi không cho phép ai đến nhà hàng của tôi làm nhục nhân viên của tôi. Ông đã nhìn thấy nội quy ngoài cửa chưa. Nhân viên thì làm sao, cũng là công việc tử tế sử dụng chính sức lao động của mình để kiếm tiền, nuôi sống bản thân thì có gì mà thấp hèn chứ. Đầu có như một số người

chỉ biết đi gât chuyện. Vậy mới hèn đó

- Cái gì.

Hắn càng ngày càng tức nhưng không nói được câu nào.

- Còn nữa, những cô cậu này không phải người làm ở đây mà là cháu của tôi, chúng nó chỉ ra giúp đỡ thôi. Còn ông mới chính là người cần biến khỏi đây. Cửa hàng chúng tôi rất hiếu khách, ai đến cũng phục vụ nhiệt tình nhưng đối với những người khách hống hách coi thường mọi người như ông thì quán tôi không cần.

- Cái con mụ này... – tức lộn ruột.

- Tôi biết ông từ A1 phái đến, hãy nói chúng thích thì cạnh tranh công bằng, đừng chơi trò hèn này.

- Mà...

- Mời ông về cho trước khi tôi gọi bảo vệ. Tôi không tính toán mấy đĩa bánh của ông. Mau lập tức rời khỏi. – khẩu lệnh dứt khoát trên khuôn mặt đầy sự nghiêm túc.

Ông ta bực đến đỏ tía tai, cắn chặt hai hàm răng rít lên.

- Chúng mày cứ nhớ đây.

Dứt câu ông ta chạy ngay khỏi.

Tiếng vỗ tay tràn ngập khắp các bàn khách ngồi.

- Hoan hô. Bà chủ giỏi thật.

- Khiên cường quá.

- Vừa có phẩm chất vừa có đạo đức tốt chứ, tôn trọng tất cả mọi người đúng không.

- Đúng, từ giờ tôi phải thường xuyên đến ủng hộ mới được.

Mẹ Piza rất vui mừng cười không ngớt, ánh mắt đầy sự xúc động.

- Cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi.

Lệ hồ hởi, toét miệng cười.

- Cô công nhận cô cứng thật ấy, là cháu thì cháu đã hãi rồi.

- Có gì đâu cháu, với những người như thế thì cần phải vậy. – khuôn mặt vẫn rạng rỡ vui vui mừng.

Rin đang ở phía sau bếp, cô chỉ trực úp đĩa lên giá rồi đứng trò chuyện với mấy chị phục vụ đang thay nhau rửa đồng bát đĩa đầy dầu mỡ. Còn Ren thì đang tít mít với đám nhân viên phục vụ ở một góc. Mấy phục vụ nam được đó tán chuyện.

- Hey, mấy bà cô nhà mình thấy zai đẹp lại tán phét rồi.

- Ủ, bảo tại sao nay đưa nào đưa nấy lại phân son lòe loẹt thế kia.

- Thì ai bảo người ta là con nhà giàu có điều kiện nài, lại còn là hot boy nữa chứ.

- Ấy ấy, trông đi mấy chị em nhà mình như sắp phục dịch dưới chân thằng đó rồi kia.

- Thôi chả liên quan đến mình, đi uống chút nước đi.

- Ok.

Rin vừa úp bát vừa để ý đến chỗ Ren, mấy đứa con gái vẫn xúm xít lại đó khiến cô cảm thấy thật ngứa mắt và khó chịu.

- Cậu ta chỉ cái làm bộ thôi.

Người rửa bát đứng gần đó thấy thái độ Rin khó chịu liền hỏi ngay.

- CÔ bé làm sao mà khó chịu vậy?

Rin nhìn sang, một giọng lạnh lạnh quen thuộc vừa mới cất lên.

- Há.. – ngạc nhiên há hốc miệng. Chị Thiên Ý.

Cô gái đó cười nhẹ một vẻ nữ tính trên khuôn mặt trắng hồng rạng rỡ.

- Sao ngạc nhiên vậy em?

Rin nhìn từ trên xuống bộ đồng phục nhân viên trên người Thiên Ý. Nó ôm sát thân hình eo óp của cô.

- Woa, chị mặc bộ này đẹp nha. Chị làm ở đây?

- Ở căn cứ suốt cũng chán, thôi thì khi không có nhiệm vụ thì ra đây làm thêm cũng được. Giải trí là một, yêu đương là hai.

- Ohz vậy chị chăm anh nào rồi.

- Làm gì đã vó tên nào lọt vào mắt chị.

- Hay em giới thiệu cho nhá. Tên Hani, sư huynh của em. Ok.

- Thôi khỏi.

- Hỏi chút?

- Tên đó thì chị cũng biết rồi.

- À, thì ra là quên nhau rồi...

Rin ngẫm lại vài chuyện trước đây đã xảy ra với Hani.

- Ô, vậy mấy cái tát đó...chính là...

- Hi, chắc vậy. Còn em thì sao?

- Em vẫn bình thường.

- Em biết chị chuyên bên thông tin mà, giấu vào mắt nhá. Tên đẹp trai mặt nhìn non tơ vừa nãy đã rời khỏi đây, em với hắn ta có phải...

- Ý chị nói Min.

- Đúng đấy, chắc lại yêu đương gì rồi nhưng chị thấy...

Rin ngóng.

- Gì vậy chị.

- Em không gần gũi với người ta lắm mà ở gần người ta nhưng tâm nhìn lại hướng sang phía người khác.

Rin cười trừ, phủ nhận.

- Em đâu có.

- KKhông lòa được chị đâu. Tên đó như vậy còn tên công tử bột kia nữa chứ gì.

Thiên Ý hếch mắt sang phía Ren.

- Tên đó là tên khiến em khó chịu nhất áy, làm sao có chuyện gì với hắn ta được.

- Ai mà biết, chẳng lẽ người ta không có điểm nào tốt. chị thấy nãy em nhìn hắn có vẻ khó chịu, có phải đang ghen với đám con gái kia không?

- Em đâu có, chỉ vì nhìn thấy cậu ta là không thích thôi.

- không thích hay là thích rồi mới tức chứ.

Có tiếng gọi vọng đến.

- Thiên Ý, ra cô nhờ chút việc.

Thiên Ý nhìn Rin rồi cười một vẻ nữ tính.

- Cứ ở đây, chị ra ngoài cái. Mà nhớ đừng có lừa dối lòng mình đấy, đừng nghị kị bất cứ cái gì cả. Nhá.

Thiên Ý bỏ đi theo nụ cười vẫn rạng rỡ trên môi.

Câu nói khiến Rin càng suy nghĩ. Bỗng tiếng choang... chiếc đĩa thủy tinh vỡ tràn trên mặt đất. Tiếng động cũng khiến Ren phía xa chú ý đến mà quay lại xem xét.

- Ấy ấy, xin lỗi, tôi vô ý quá.

Người phục vụ đổ do lỡ tay làm rơi chiếc đĩa thủy tinh vừa mới rửa, cô ta mãi vội cúi xuống nhặt. Rin cũng đứng gần đó liền ngồi xuống giúp.

- Để em nhặt cùng.

- Cảm ơn em, thôi để chị không dứt tay đấy.

Rin ngó ra phía ngoài chỉ có đám bạn đang cười nói vui vẻ nhưng người cô ngóng là Min thì lại không có ở đây.

- Không sao em sẽ cẩn thận mà.

“Phải cẩn thận không dứt tay, lần trước ở nhà Min muốn dứt tay cho người ta quan tâm thì không thành rồi, bây giờ mà dứt tay thì ai quan tâm hỏi thăm chứ, phải cẩn thận.”

Cô mãi suy nghĩ mà không may làm tay mình bị thương, máu từ đầu ngón tay chảy ra. Người phục vụ hoảng hốt kêu.

- Em ơi, thôi thôi, tay em chảy máu rồi kìa.

Lúc này Rin mới để ý đầu ngón trỏ rất đau.

- Vết thương nhẹ chị không cần lo đâu. Lúc không cần thì lại dứt tay thế này. Hài.

Ren từ đi lại kéo Rin đứng dậy.

- Không cần bỏ tôi ra.

Ren không nghe, cũng không nói gì một mạch kéo Rin lại chỗ hộp cứu thương ở phía sau gian bếp.

- Để tôi tự làm, không cần đâu.

- Cậu yên đi, tay chảy nhiều máu thế này mà được à.

Rin thấy thái độ của Ren có vẻ rất quan tâm đến ngón tay bị thương của mình. Như tính của cậu ta không quan tâm cũng không để ý những thứ vụn vặt xung quanh nhưng nay mỗi cái ngón tay mà cậu ta làm về nghiêm trọng.

- Có cần thiết phải vậy không?

- Cần chứ, chảy nhiều máu thế này cơ mà.

Nhìn cách cậu ta rửa vết thương và băng bó mới thấy được sự ân cần của một công tử phong lưu như Ren.

- Tự nhiên cậu tốt vậy?

- Con trai thì phải ga lăng chứ.

- Đầu nhất thiết, con gái cũng được mà.

- Cậu đừng nói là thích Min quan tâm hơn nha.

- KHÔNG, ai nói vậy.

- xong rồi, đi.

Cậu kéo Rin đứng dậy rồi cùng đi ra chỗ đám bạn.

Đám Hani đã ngồi quây cái bàn tròn, chỉ chờ mẹ Piza mang bánh và đồ uống ra mời. Họ biết ý để sẵn hai chiếc ghế cho Rin và Ren ngồi chung.

- Zô đi hai bé, lâu quá à, hay lại định cuộc tình trong nhà bếp phiên bản 2.

- Hehe, phim đấy hay phết đấy. Đang hot bây giờ mà.

Rin và Ren không ngần ngại ngồi ngay xuống. Hani ngỏ lời.

- Kum kum. Mọi người có thấy bánh ở đây rất ngon không.

Piza ngồi đối diện vờ khiêm tốn.

- Ày, chuyện, nhà Piza mà ỉ.

Mấy cô cậu nhân viên phục vụ bê ra mấy đĩa bánh khoai đặt xuống bàn, mùi thơm bay lên thơm nghi ngút.

- Mọi người ăn thôi. Nhưng hơi ít, vậy nhường cho em bé nhất nhà đi.

Lệ xung phong.

- úi zời, em, em bé nhất nhà. Haha

- Thôi đi cô, cô to nhất nhà mới đúng ý.

Việt xung phong.

- Chắc em, em chứ còn ai nữa.

Kun đưa ý kiến.

- Bây giờ chúng ta ăn chúng luôn, vậy mới ngon chứ.

- ừ ha, thế lại hay, cái bánh này cũng to mà. Tình hình là rất trùng khớp. hai người một đĩa, cứ vậy là Ok.

- Ổ ha, đủ luôn.

- Ai ăn với ai thì nhận đi.

Ren không vẫn im lặng, cậu không nói mà chỉ nhìn một cách âm thầm khiến Hani phải công kích.

- này này, Ren, chú này phải thân thiện lên chứ, phải ăn cùng đấy chứ đừng có mà ngại hay giữ kễ không ăn thì anh bảo. Ok. Ren, vui vẻ lên, chẳng lẽ đi với nhau cái mặt như đưa đám vậy ư.

- Đơn giản là tôi không thích bánh khoai.

- Ăn thử đi, ngon tuyệt.

- Vậy sao. – tỏ ra hiếu kỳ. Được, ăn thử vậy.

- Vậy mỗi người lấy một đĩa.

Iron lên tiếng.

- Đầu tiên tôi phải ăn cùng Lệ chứ.

- Được thôi, lấy ăn nhanh không nguội.

Hai người lấy một đĩa, Rin cũng với theo và thật ngẫu nhiên đôi nào đã vào đôi này giờ chỉ còn mỗi Ren. Ji kích thêm.

- OH, đẹp đôi nha, đấy là lấy bất kỳ ấy. Vậy định mệnh đã để Rin ăn chung với Ren rồi. hehe.

- Tên này hay nói linh tinh, hay cho cái bate thời thượng ta.

Rin vẫn thản nhiên.

- Có gì đâu, ăn với ai chả được. Nè sư huynh Ji à, ở đây có mỗi hai hót gon, ăn cùng hai hót gon là vinh dự lắm đó.

Cậu nói khiến cả đám phì cười. Ren cũng cười nhẹ trước câu nói đó. Lệ đồng tình.

- Đúng ấy. Bao giờ mà chúng mình đủ hết đôi thì quá đẹp. bây giờ thì ăn đã.

Nam đã để ý thấy Ren cười, cậu hô lên.

- Ê mọi người, nay đã thấy Ren cười rồi nha.

- Ủ, đúng đấy, vậy phải phạt Rin.

Rin lớ ngớ.

- Tôi làm gì mà phạt.

- tội làm cho Ren cười đó.

- Há, có luật như vậy ak.

- Lí lẽ của lí tưởng mà, có tất. bây giờ phạt ren với Rin phải ăn ngậm chúng miếng bánh trên miệng. Ok chứ.

Cả đám đồng tình.

- hay đấy, ý tưởng hay. Tình bạn chúng ta cứ thê đi lên đó.

Rin ngượng ngùng.

- làm sao mà được.

Ren lên tiếng.

- Mỗi vậy mà cậu ngại sao, đâu phải một lần.

Tiếng ồ vang lên.

- thì ra đôi này đã làm gì đó rồi nha.

Rin phủ nhận.

- KHÔNG có.

- Vậy sao không giám

- Tại cái luật buồn cười quá.

JI dục.

- Thôi bị phạt thì làm đi. Haha.

Ren chủ động cắt miếng bánh một nửa đưa lên miệng một nửa để ra bên ngoài.

- HỒ... Rin...

Rin không thể từ chối đành tiến lại cắn nhẹ một đầu miếng bánh. Tiếng vỗ tay nóng nhiệt của đám bạn.

- Hô hô... chúc mừng chúc mừng. xong cái lễ ăn hỏi, hahaa.

- Lại tình tình nữa rồi.

Kun chép miệng.

- Ay za, cảnh đẹp phết thầy.

Rin trở mặt.

- Anh Kun chụp ảnh à,

- Ủa ý.

- KHÔNG, không thể nào, đưa em

- Mơ đi nhá cô bé.

Rin định chạy ra khỏi ghế thì Ren đã cầm tay kéo cô ngồi lại.

- Ngồi xuống ăn đi đừng nô nghịch nữa.

Rin vờ nghe lời.

- Dạ vâng thưa cậu chủ.

Câu nói lại khiến nhà hàng một trận cười sáng khoái.

Cuộc nói chuyện đầy thú vị, đến Ren ít cười mà cũng cười không ngớt. Ren phát hiện ra một điều, từ trước đến giờ cậu chỉ chơi bởi ở những nơi cao sang quyền quý, ăn những món sơn hào hải vị nhưng nay mới thấy chỉ cần những nơi nhỏ bé, hay với những người bạn tâm thường, những điều đơn giản cũng khiến cậu cảm thấy vô cùng thoải mái và vui vẻ. Đám bạn không bị gò bó như khi đi cùng với mấy anh bạn nhà giàu hay giữ kẽ mà họ vui vẻ, hồn nhiên, không phải lo nghĩ.

Hani chuyển chủ đề.

- À, tôi nhớ ra rồi, mọi người có biết cô gái đi đôi boots đen không.

Đồng thanh.

- Có.

Mẹ Piza bê thêm mấy chiếc bánh vừa làm, nóng hổi. Tiếng đó bà chen lời.

- CÔ gái đó chắc cô cũng biết đấy.

- Vậy ạ.

- Mấy lần quán cô bị bọn quán A1 sang gây sự, cô bé đó từ đâu xuất hiện như kiểu người bảo kê nơi này vậy, đẹp luôn bọn chúng.

- Ồ, vậy cô ta lấy tiền bảo kê không cô?

- Thời buổi nào rồi còn như vậy, nhưng tính ra phải như vậy mới đúng. CÔ ta làm không thôi chứ đâu có ai thuê, phường cũng không phải.

Việt phân tích.

- Hay cô ta là nhân vật bí ẩn, thích giúp đỡ người khác mà không đòi hỏi quyền lợi, yêu chính nghĩa, chuộng hòa bình chẳng.

- Ông Việt nay có vẻ triết lý quá nhè. – Lệ kích đầu.

- Chuyện. – Nhấn mạnh câu nói.

Lệ nói tiếp.

- Tôi cũng được cô ấy giúp đỡ. Tiền viện phí được giảm một nửa.

Hani tiếp lời.

- Nhà anh cũng vậy, không biết cô ta đã làm gì mà lãi trong ngân hàng đa chả nợ hết.

Ren hiếu kỳ.

- CÔ ta là ai mà biết mọi người gặp khó khăn mà giúp đỡ. Nhưng tại sao lại giúp đỡ.

- Đó mới là điều khó hiểu.

Rin tỏ mạnh, đứng dậy hãnh diện nói.

- Mọi người có biết cô ấy là ai không?

- AI.

Tò vẻ nghiêm trọng.

- Chính là tôi đó. Chỉ có tôi quan tâm đến mọi người chứ sao.

Cả đám trở mắt, họ đều nghĩ là Rin đang đùa.

- Há. Haha, cứ ở đó mà mơ đi nha.

Hnai cười nắc nẻ.

- Nè nè, anh thấy người đó, cao...

Rin đứng thẳng dậy khoe chiều cao để Hani nói tiếp.

- CÔ ấy còn rất xinh nữa chứ.

Rin kiêu hãnh đứng khỏi ghế quay một vòng.

Kun tát sọt đầu Hani.

- Cái tên ngu người này, đã nhìn thấy mặt người ta đâu mà bảo xinh.

- Hơ, quên. Hehe.

Rin vờ không vui, tức giận ngồi phụp xuống ghế. Cô bất chợt nhớ ra điều gì đó, chạy lại chỗ cặp sách. Lát sau mang một đống vòng tay đưa mỗi người một cái.

- Mọi người đeo đi.

Ren có chút không vui khi thấy những chiếc vòng đó giống như chiếc vòng mình đang đeo trên tay. “Trường cậu ta chỉ tặng mình thôi chứ”

Rin đi lại tận nơi, đeo vòng tay cho từng người.

- Em tặng mọi người đây nhá.

Ji chê bai.

- Có gì đâu mà sung sướng vậy cô nương, mấy chiếc vòng bằng đá thôi mà.

Ri cau mày, vờ tức giận.

- A ha, không lấy thì giả lại đây.

- Ầy, sao vậy được, đã vào tay anh thì không có cái gì thoát nhá.

Lệ chen lời.

- Thôi đi ông tướng thích lắm còn làm bộ. Em biết anh Ji mà, rất thích những thứ bằng đá mỹ nghệ còn gì, lại dám cho phát lại bảo người ta hiền.

- Hơ, sợ phát xít quá cơ.

Kun đề ý chiếc vòng trên tay Ren.

- Ế, chiếc vòng của Ren sao mà giống của bọn mình vậy.

Ren trả lời ngay.

- Thì nó là cùng một loại mà.

Những ánh mắt trầm trồ.

- Ngạc nhiên nha, Rin lại tặng vòng cho Ren trước đó.

Rin cười gượng.

- Có gì đâu, mình thích thì mình tặng thôi.

Rin cười nhẹ.

- Họ phải quan tâm tôi nên mới tặng tôi trước chứ.

Ren đề ý chiếc vòng Rin vừa đeo trên tay Việt rồi so với cái cầu mình, cậu thấy bất ngờ khi nhìn hai chiếc vòng vẫn có một điểm khác nhau. Nhìn lại, mấy chiếc vòng trên tay Lệ hay Nam đều khác với chiếc vòng cậu đang đeo một điểm duy nhất. Chỉ cần như vậy cậu đã thấy rất vui, niềm vui đơn giản.

Rin làm bộ mặt nghiêm túc, ngồi xuống ghế nói.

- Chiếc vòng này rất đặc biệt, nó được làm bằng đá cao cấp đấy, không dễ vỡ, không dễ cháy.
- Nhảm, đá thì làm sao cháy được. Hài hước.
- Nó hết tính từ những loại đá quý, đến lúc nào đó khi nhiệt độ và ánh sáng vừa phải nó sẽ xuất hiện ánh sáng 7 sắc cầu vồng đó nhưng bây giờ mới chỉ là một màu đen thui.
- Thật hư cấu.
- Không chỉ thế mà ý nghĩa của nó rất to lớn đó là...

Cô mãi thuyết trình không để ý đến đám bạn đã gục hết xuống bàn vì quá buồn ngủ khi nghe cô nói.

- Eey eey, tôi còn chưa nói xong mà các người đã gục rồi, đúng là không có thành ý mà, cái ý nghĩa quan trọng nhất thì người ta còn chưa nói được.

Tầm 6 giờ, họ sách cặp rồi chuẩn bị rời khỏi nhà Piza.

- Cô ơi bọn cháu về đây, bao giờ rảnh bọn cháu lại đến đập phá.

Mẹ Piza khuôn mặt thể hiện vẻ mền khách.

- Được được, các cháu rảnh lại đến chơi, rồi tiện giúp cô như hôm nay nha.

Đồng thanh.

- Dạ vâng.

Piza đang ngồi trên chiếc xe lăn, cười toét miệng chào.

- Chào các huynh đệ bằng hữu, hẹn ngày gặp lại.
- ủa rồi, mai kia là đi học được rồi lại còn hẹn gặp lại như xa cách hàng phương trời ý.
- Người ta cứ thích vậy cơ.

Hani chột lại một câu để rời khỏi.

- Vậy bọn cháu xin phép về đây.
- Ừm, chào các cháu.

Hani dục Kun khi cậu ta đang đứng ngắm nghía mấy bức ảnh trên quảng cáo.

- Nài nài, cái tên đầu trắng có vẻ không hay lại định ở đây với mấy em chân dài hả.
- Dở dẩn, về đây.

Họ cùng nhau đi đến chỗ đỗ xe, vừa đi vừa tán chuyện.

- Hey, nay no quá rồi, ăn bao nhiêu ra.
- Ồ, cũng được cái anh em mình toàn người có điều kiện mà, lúc nào cũng chỉ thích đi chơi thôi.
- Ồ không phải nhờ cô bé bắt đen ấy thì giờ tao cũng không được tiêu tiền thoải mái thế này đâu.

Ren hiểu kỳ hỏi Hani.

- Người anh nhắc đến là cô gái đi bắt đen trên người cũng toàn bộ đen.
- Chuẩn đấy, hay lại được cô ta giúp rồi.

Ren nhớ mang máng hình ảnh cô gái đi bắt đen bị nhòe trong màn nước mưa hôm cậu bị đánh đến bất động khi tìm đến nhà Rin.

- Có, cô ta cũng có giúp tôi.

- Ai khó khăn cũng được cô ta giúp. Như Kun và Ji cô ta cũng ra tay. Ngay Ren cũng nhờ đến cô ả. Thực ra người này là ai mà vừa tốt bụng vừa xinh đẹp vậy trời.

Rin nhận ngay.

- Baby là em đó. Em nè.

- Gì cơ, thôi đi cô bớt ả giùm cái.

- Ờo, mọi người khó khăn thì có hot gon giúp vậy em khó khăn sao không thấy ai giúp nè.

- haha, do ăn ở cả thôi để ả.

Kun chuyển ngay chủ đề.

- Sắp tới mấy nam nhân chúng ta đến bar chơi chút nhì.

Ji và Hani đồng tình.

- Được, đang có tiền phải đi ngay không sau đấy hết tiền.

Ji hỏi Ren và Iron.

- Hai người đi cùng chứ Iron, Ren.

Hai cậu bạn nhìn nhau rồi cười một cái.

- Tất nhiên phải đi chứ.

Lệ xưng phong.

- Em đi nữa.

Iron phản đối ngay.

- Không được, cậu không được đến đó đâu.

- Sao zợ.

Ji cườm tùm.

- Thì sợ em bị người khác cướp mất đó.

- Thôi đi ông tướng, chỗ đó con gái vào làm gì, lại còn là học sinh nữa người ta cấm đấy.

Rin lên tiếng phản đối.

- Không được, cả lũ đi lại để con gái ở nhà là sao?

- Hee, vậy để biến thành con trai đi rồi đi nhá.

- Hứm, huynh xấu xa, đi chơi không cho các đệ đi cùng.

- Haha, chịu đi nhá.

Lệ kéo tay Rin làm vè giận dỗi.

- CHÚNG ta đi lối của chúng ta kệ bọn họ đi.

Rin nghe theo và đi ngay khỏi mặt cho Iron gọi lại rồi đuôi theo.

- Eeys, hai người đẹp từ từ hẵng đi.

Những anh chàng còn lại ở đó nhìn nhau với vẻ đành lòng.

Ren nhìn theo phía Rin và lập tức đuôi theo khiến những người bạn phía sau cũng phải tỏ vẻ hiếu kì.

- Cậu ta làm sao vậy?

- Anh chàng này kỳ quái lắm, mỗi lúc một kiểu. Thôi kệ đi.

Ren đuổi đến nhưng chỉ có Iron và Lệ đi cùng nhau.

- Rìn đâu hai người.

- Cậu ta... đi với Min rồi, yên tâm cậu ta sẽ không sao đâu. Biết là cậu ta đang là trọng tâm cần bảo vệ nhưng không phải đi một mình chắc cậu ta không sao đâu.

Iron vừa nói xong thì Min cùng Rìn từ đâu đó đi đến trước mặt Ren.

- Chào anh bạn.

Ren thực sự bức khi thấy Rìn đi cùng Min nhưng cậu cố gắng để không biểu lộ cảm xúc ra ngoài.

- Chào, hai người sao lại đi với nhau.

Min chủ động đứng lại gần Rìn, khoác tay lên vai cô, nhẹ nhàng nói.

- Cậu ấy là người yêu tôi, tại sao lại không thể đi với nhau.

Rìn cười gượng.

- ờ, nhưng không cần thiết phải làm vậy đâu.

Min cố tình làm bộ tỏ ra quan tâm Rìn trước mặt Ren như muốn chọc tức cậu ta.

Trời sầm tối, lúc 7 giờ thành phố đã lên đèn, đường phố vẫn đông đúc người đi lại. Ở ngách nhỏ nào đó, Số 13 và 17 đang ngồi vắt vẻo trên thân cây to rộng.

- Định lên đây học tập Chữ D theo dõi ý hả.

- Chắc vậy.

- tại sao bao nhiêu người không nhờ mà cứ nhờ mình đi gác đường thôi.

- Thức sự là tôi thấy thích công việc đi tuần này.

Số 13 tò mò, suy nghĩ chốc lát.

- À, biết tạ sao rồi nha. Cái này thì mới có thể gặp được Chữ D đúng không? Hừm.

- thôi đi ông tướng.

- Không biết từ chiều đến giờ, ai buồn phiền suốt vậy. Giờ lại còn học tập ngồi trên cây nữa. Ngồi trên cây cao khiến chúng ta nhìn bao quát cả khu vực, cảm giác lại còn thoải mái chứ.

Số 17 dựa vào thân cây, lặng im suy nghĩ. Ánh đèn của đèn cao áp rọi xuống từng tia sáng nhỏ qua xuyên qua khe lá vào khuôn mặt đang nặng trĩu của Ren. Bỗng tiếng chuông từ chiếc đồng hồ trên cổ tay Ren.

- Cháu đây.

- Cả hia đưa trở về ngy đi để Số 24 đi thay.

- vâng ,cháu rút ngay.

Lát sau, hai anh chàng đã có mặt tại căn cứ. Họ đứng trước mặt Aphia trong căn phòng họp.

- hai đưa sao không nói gì với ta. Chúng ta đâu phải người xa lạ.

- Chuyện...

- Của tên MAX đó, chuyện đó từ bao giờ, không nói với ta một câu. Tại sao thân phận cháu bị phát hiện vậy?

Số 17 lắc đầu trên khuôn mặt đầy suy nghĩ.

- Cháu cũng đang điều tra.

- Cháu phải cẩn thận vào đây. Ở trường thế nào rồi.
- Không có giấu hiệu gì là. CHỈ chờ chúng ta lấy được đủ tấm bản đồ để phá hủy nó là được rồi.
- Ừm. Còn nữa cháu phải cẩn thận cả với đám bạn nữa đấy. Ta thấy một số người khá khá nghi đấy.
- Rồi, cháu sẽ điều tra.

Tiếng nói từ bên ngoài khung cửa bọc thép vọng vào trong phòng họp.

- Thủ lĩnh, có biến.

Aphia sốt sáng.

- Cho hấn ta vào đây.

Người đàn ông khuôn mặt đen nhẻm, là đội trưởng của VQ2, nghiêm chỉnh thông báo.

- Có tin mới, Chữ D của TOP phản bội BIP.

Tin tức ngạc nhiên khiến SỐ 17 và 13 phải đứng ngay dậy.

- Sao?

Số 17 vô cùng lo lắng.

Aphia vẫn giữ sự điềm tĩnh trên khuôn mặt, nói một giọng điềm đạm.

- Kể lại ta xem.

Người đàn ông đó lấy trong túi áo véc của mình ra một thẻ nhớ nhỏ, tự động đặt xuống màn hình cảm ứng dưới bàn. Một màn ảnh chạy bằng từ trường xuất hiện trên không trung. Ông ta bấm bấm vài cái để mở đoạn video đã thu được.

Cả ba người cùng tỏ thái độ không thể ngờ.

Trong video là của một góc máy quay nơi cất giấu bản đồ năng lượng. Chữ D với bộ áo choàng đen đi vào, ra tay cả với hai tên gác cửa rồi tiến tận vào cánh cửa sắt với đầy cơ quan đã đóng kín. Chữ D giương như đã thông thạo cách mở khóa cánh cửa, cô cho 5 đầu ngón tay lên một ô hình vuông để xác nhận dấu vân tay rồi bước sang bên cạnh nhìn vào hai ống kính nhỏ để lấy dấu hiệu mở khóa từ mắt một cách nhanh chóng. Cánh cửa sắt mở hé dần rồi từ từ mở rộng ra. Chữ D không mãi vội mà rất điềm tĩnh đi vào trong mở chiếc hộp sắt vuông lấy nửa tấm bản đồ bằng vải đã cũ cầm trên tay và chạy thẳng ra ngoài. Camera không chiếu rõ được mặt Chữ D mà chỉ chiếu được chiếc mặt nạ đen bóng.

Cùng lúc trong căn cứ BIP, Ky và Dara cũng đang xem đoạn video đó. Ky có vẻ rất bức, đập mạnh tay xuống chiếc bàn lại kính trong suốt, giọng góm giép.

- Tại sao đồng người như vậy lại để chuyện đó xảy ra. hừm.

Ông ta đánh mắt sang Dara.

- Ông hãy giải thích cô tôi ngay. Cô ta là người của ông đấy.

Dara vẻ mặt đầy lo lắng, cố gắng giải thích bởi ông cũng không tin Chữ D có thể làm điều đó.

- Ông KY chắc có sự hiểu nhầm ở đây thôi, Chữ D không thể nào như vậy được.

- Vậy người đó là ai. Cô ta đã ngắt máy quay chỗ để tấm bản đồ nhưng cô ta không ngờ ta vẫn còn đặt cam dự phòng. Máy quay đã chiếu rõ. Chỉ có 5 người có thể dùng dấu vân tay và con người để mở khóa cánh cửa nếu không thì người đó phải tan xương nát thịt. Thời điểm đó Các chữ cái còn lại không ở đây, chỉ có Chữ D ở trong căn cứ. Ông không phải giải thích.

- Cái đó...

Ky hét vào mặt Dara, đỏ vạ ngay.

- Có phải chính ông đã sai cô ta làm như vậy đúng không? Không thì tại sao lại bênh cô ta.

Dara cố gắng biện minh.

- Ông nói nghiêm túc vào. Tôi với ông hợp tác bao lâu nếu tôi làm phản phai chờ đến bây giờ không?

Ky không nói nữa, ông ta nuốt con bực lại, ra lệnh.

- Chúng mày đâu.

Hai tên to cáo đen hôi xộc vào.

- Thừa thủ lĩnh, có mặt.

- Bắt chữ D về đây cho ta, giam cô ta lại để ta xét xử trước. Cả mấy chữ cái cũng phải họ đi bắt Chữ D về đây cho ta.

Hai tên đồng thanh dứt khoát.

- RỒ.

Hai tên chạy đi, Ky đánh mắt dê ý ngay thái độ của Dara.

Dara nhìn theo và rất lo lắng. Ông không hiểu chuyện gì đang diễn ra và tại sao Chữ D phải làm như vậy, chẳng lẽ Chữ D phản bội thật.

Chữ A đứng bên ngoài đã nghe thấy cuộc nói chuyện của hai vị thủ lĩnh, cô cũng rất sốt ruột và lo lắng cho Chữ D.

- Chuyện này là như thế nào đây.

Bàn tay của ai đó chạm nhẹ.

- Chị Adi, chúng ta không có cách nào giúp chữ D sao? – Chữ B với chiếc áo choàng xanh lên tiếng.

- Bou. Chúng ta có thể làm gì được chứ. Chị cũng không tin nhờ D lại có thể làm chuyện đó.

- Nhưng bằng chứng hướng hết về con bé.

- Nè, nếu bắt được theo em thì BIP sẽ làm gì con bé.

- Không biết nữa, xem chừng tay Ky có vẻ rất tức giận. Giờ chúng ta lại nhận lệnh bắt con bé nữa.

- đành vậy thôi chứ sao.

- Mình không thể phản bội họ.

- Không thể. - về cam chịu

Trên khuôn mặt hai người đều hiện rõ sự lo lắng và bàng hoàng.

Rin đang ngồi cùng Min trong quán thịt nướng.

- Ăn đi, ăn nhiều zô.

- Cậu thích những thứ này ư, bảo đi đến nhà hàng ăn thì không đi.

- Không mấy món nhà hàng tôi thấy chán rồi.

- Thiệt hả, có ăn bao giờ không mà chán.

- Hey, ăn thường xuyên.

Min tỏ ra hoài nghi những điều Rin đang nói, bởi cô nói một cách ngẫu nhiên.

- Cậu không thích những thứ này hả Min.

- Ồ, tôi không hay ăn quán vỉa hè.

- thỉnh thoảng phải đổi khẩu vị mới ngon chứ.

- Điện thoại đó của cậu. . .

- À, cái cảm ứng này á... của Ren đó, cậu ta đền cho tôi thôi.

- Vậy bây giờ điện thoại ấy đâu?

Min cố tình gặng hỏi.

Rin cười gượng.

- Hehe, cái đó tôi cảm rồi.

- Tại sao? – Tò mò.

- Thì không có tiền thì vậy thôi. – thái độ Rin vẫn rất vui vẻ.

Rin nhớ ra điều gì đó, cô lấy khăn giấy trên bàn lau tay rồi lấy từ trong cặp một chiếc móc khóa có hình gấu nhỏ, vui vẻ đưa cho Min.

- Tặng cậu đấy.

- Cái này ý hả, sao bé vậy.

- Nè nè, cứ chê đi, không lấy thì thôi.

- Lấy chứ.

- Nói cho mà biết, cái này được làm rất kỳ công và bằng những chất liệu chắc chắn lắm ý.

- Thật không. – Min tỏ vẻ không tin.

- Thật chứ, không tin thì thôi. Nó rất đắt tiền đó.

- Sao giờ mới tặng tôi.

- Vì nay là buổi cuối cùng, sắp hết hạn 3 ngày rồi.

- Cậu... có muốn tiếp tục không? Hứm. – giọng điệu nhẹ nhàng, đầy sự trêu mến.

Câu hỏi khiến Rin ngừng ngay việc ăn, lưỡng lự suy nghĩ.

- Cái đó... để xem thế nào đã. hehe.

Tiếng báo động phát ra từ trong túi quần bò của Rin, tiện đấy cô lấy lý do để lảng đi chuyện Min vừa nói.

- Tôi có chút chuyện.

- Hứm, chuyện gì vậy? – giọng tỏ vẻ rất quan tâm.

- Có nhiệm vụ...

Biết mình lỡ miệng liền dừng ngay lại.

- À không có gì, tôi đi trước nhá. Cậu... - có vẻ khó nói.

- Ừm, vậy đi đi.

Cô đeo chiếc cặp quai chéo trên vai rồi đứng dậy vui vẻ bước khỏi ghế. Nhưng chưa đi được mấy bước thì Rin đã quay đầu lại nói với Min.

- lát nữa tôi quay lại, tôi... sẽ trả lời câu hỏi của cậu. ok.

- ok.

- Vậy... tôi đi đây. – điệu bộ có vẻ tiếc nuối.

- Tạm biệt.

Rin chạy một mạch khỏi con đường lớn rồi đi xuyên vào con hẻm nhỏ.

Chữ D lạnh lùng đi vào căn cứ BIP. Cô chưa kịp nói gì thì đã có hai người đàn ông của BIP chạy lại mỗi người một tay bắt và kéo cô vào giam trong phòng giam dưới tầng hầm khiến cô hết sức ngạc nhiên.

- Bỏ tôi ra, các người làm gì vậy, tôi phải đến gặp thủ lĩnh của tôi.

Một trong hai tên trả lời lại.

- Tôi nghĩ cô không cần phải giải thích vì ông Ky đã ra lệnh bắt giữ cô lại.
- Các người định làm gì tôi?
- Xử lý thế nào phải xem ý từ thủ lĩnh, gờ ngoan ngoãn ở trong này đi.

Họ đẩy Chữ D vào trong phòng giam, cánh cửa sắt đóng thình... .

Cô đã xem đoạn video đó và chỉ muốn đến giải thích mọi chuyện nhưng chưa kịp nói thì đã bị bắt giữ. Cô không thể ngờ đám người BIP lại có thể làm như vậy.

- Máy người thật to gan mà, có biết tôi là ai không, thả tôi ra.

Hai tên đứng gác bên ngoài nghe thấy tiếng Rin la nhưng cũng không giám lên tiếng chỉ đứng gác ở đó.

Chữ D rất bức, đập mạnh vào chiếc cửa sắt đã khóa.

- Hum. Bọn BIP chết tiệt.

Cô nhìn quanh gian phòng, phản nản.

- Không ngờ mình cũng phải zô trong này ngồi.

Ngồi xuống ghế trong phòng giam, suy nghĩ.

- Thực ra đoạn video đó từ đâu chứ.

Càng nghĩ cô lại càng thấy lo lắng và bất an. Ý nghĩ lóe lên trong đầu và cô sẽ quyết tâm làm việc đó.

- Mình phải rời khỏi đây.

Tiếng nói từ mấy tên gác cửa vọng đến.

- Máy nghĩ ông Ky sẽ làm gì với chữ D chứ.
- Hằng ngày cô ấy đối xử với mình cũng không tệ, cô ấy không hống hách, không coi thường mọi cấp dưới chúng ta.
- Ồ, ngoài mặt thì tỏ vẻ lạnh lùng nhưng Chữ D lại rất quan tâm đến người khác, lời nói với cấp dưới cũng đầy sự tôn trọng.
- Trẻ tuổi, vừa có tài vừa có đức như vậy là nhân tài hiếm thấy đấy.
- Nhưng thật uổng phí nếu rơi vào tay thủ lĩnh sẽ làm mai một đi nhân tài đó mất.
- Ông ấy có thể tiêu diệt cô ấy.
- Ạ thật, cũng chỉ vì tám bản đồ, mạo hiểm như vậy làm gì chứ, thật khó hiểu.

Chữ D ngồi bên trong thỉnh tai đã nghe những lời bàn tán đó mà thấy yên tâm hẳn. Cô đánh mắt dòm quanh phòng giam, với trình độ là một trong những chữ cái trình thám cô thừa biết về chiếc máy quay gắn trên tường. Thật may máy quay nơi đây chỉ có thể quay một góc phòng giam chỗ cô đang ngồi. Cô ngồi xuống nói vọng qua song cửa phòng giam, bởi ở phía giữa cánh cửa có một lớp sắt kín có thể che mọi hành động của cô.

- Người đâu, tôi đói rồi, giam ở đây cũng phải cho người ta ăn gì chứ.

Một người gác cửa phòng thấy thế cũng ngồi xuống, cúi đầu chào hỏi.

- Chào chữ D.
- Ai mượn anh chào chứ. Mang com cho tôi không tôi đói rồi.

Người đó làm bộ mặt áy náy.

- Xin lỗi, tôi không thể vào bên trong, tôi sẽ giữ đồ ăn từ bên ngoài vào nhá.
- tại sao, cái song cửa nó nhỏ như thế này, dù gì đem đồ vào đây cũng phải mở cửa chứ. Hay... sợ tôi trốn thoát à, tôi đâu lợi hại như vậy.
- KHÔNG, vậy cô nói sai rồi, thủ lĩnh đã căn dặn cô các chữ các rất mưu mô xảo quyệt, họ có thể nghĩ ra mọi biện pháp, mọi trò để thoát thân nhất là đối

với Chữ D nên tôi phải càng thận trọng.

- Sao vậy được.

- Ông ấy cũng dặn chúng tôi không được đến gần cô bởi cô sẽ lợi dụng bọn tôi để làm gì đó mà trốn thoát.

- Ông ta nói vậy?

- Đúng. – ăn nói cũng tỏ vẻ tôn trọng.

- làm sao có thể, thủ lĩnh mấy người xem phim trung quốc nhiều quá mà ảo tưởng à, tôi đâu có tài mở khóa, cũng đâu có tài hóa thân mà trốn. Mấy người toàn quan trọng hóa vấn đề thôi.

- Tôi cũng không biết nhưng thủ lĩnh nói cô rất lợi hại nên không thể mất cảnh giác để cô có cơ hội trốn. Làm ơn đi, cô mà trốn thì bọn tôi chết chắc đấy.

- Yên tâm, tôi trốn làm sao được chứ.

- Vậy được rồi, tôi sẽ lấy đồ ăn cho cô ngay.

Lát sau, người đó mang cho Chữ D một cốc nước cam, một đĩa bánh., cô vẫn ung dung ngồi trên chiếc ghế trong phòng giam đối diện trực tiếp cái máy quay. Thấy có người mang thức ăn đến, cô nhăm và xác định đúng hướng đi, gờ chân sút... cái giày bên chân văng ra khỏi khung cửa sắt đập vào đáy cốc nước cam mà tên kia đang cầm. Theo quán tính cốc nước bay lên nước bắn tung tóe đập cả vào chiếc máy quay. Nó là loại máy quay thông thường chạy bằng điện từ trường và khi gặp nước với những tính năng chuyên biệt không có nó sẽ tự hủy, tiếng xòe...xòe.. rồi cháy khét lại, rơi xuống đất.

- há.

Tên đó vội vàng đặt đĩa bánh cho hai người gác đi cùng rồi chạy lại chỗ máy quay bị rơi xuống.

- Ôi, làm sao đây.

Hai tên kia cũng tập trung vào chỗ máy quay không để ý đến Chữ D đã thoát được ra ngoài. Và chỉ đợi hai tên kia quay lại là cú đá trời giáng trúng gáy làm họ ngất ngậy đi khi chưa hiểu có chuyện gì xảy ra. Đĩa bánh trên tay tên nào đó bay lên, Chữ D nhanh chóng đưa tay đỡ lấy trước khi nó úp xuống đất. Tên gác còn lại nhìn hai anh bạn mình đã gục dưới đất sợ hãi đứng phất dậy.

- Cô cô... định làm gì? – giọng đầy sự sợ hãi.

Chữ D nhìn hấn với ánh mắt đầy sự thách thức.

- làm gì ư?

- Sao...sao cô thoát được, chiếc khóa laze đó...

CHữ D cười nửa miệng, gờ chiếc chìa khóa có hình tròn laze trên tay khiến tên kia vừa ngỡ ngàng vừa hoảng sợ.

- Cái đó... chẳng phải trên người tôi...

- Đúng.

- Cô lấy nó từ lúc nào vậy?

- Chuyện đó mà cần hỏi sao, đám người BIP thông minh lên chút đi.

Tên đó nhớ ngay lại lúc cúi xuống và nói chuyện với Chữ D có thể lúc đó cô đã ra tay lấy chìa khóa.

- Sao hả, vậy bây giờ muốn đánh đổ hay tự đổ đây. Hừm. – nói một giọng ngoan cường.

- Tôi... để tôi tôi tự đổ, cô cứ đi.

- Phải vậy, tôi thực sự không muốn anh bị thương đâu anh gác cửa ạ. Cởi áo và mũ đưa tôi. Nhanh.

Hấn hoảng hốt cởi ngay chiếc áo da khoác ngoài đưa cho Chữ D rồi nằm ngay ra đất vờ như bị ngất xỉu. Chữ D mặc nghiêm chỉnh chiếc áo đó vừa định đi thì tên đó đã gọi lại, giọng nhỏ nhẹ.

- Nè nè,cái áo đồng phục bao nhiêu tiền của tôi đấy, mặc xong nhớ giả.

- Ok, anh cũng có khiếu hài hước quá đấy, đừng làm mất thời gian của tôi.

Dứt lời Chữ D chạy khỏi đó. Cô mở cánh cửa, theo bậc thang đi lên mặt đất. Có vẻ như bên radda đã biết phần máy quay bị hỏng nên đã giảo giết điều

người đi kiểm tra. Cô càng tỏ ra thận trọng, thấy người đi đến là nấp. Cô lẩn lẩn và ý định tìm đến tận phòng máy quay để xem lại đoạn video về việc mình đã lấy nửa tấm bản đồ từ chỗ BIP. Từ chỗ cô đứng đến phòng máy còn cách một đoạn xa, bởi đây là căn cứ khép kín nên cũng có rất nhiều lối để thoát ra ngoài. Nhưng cô chỉ biết duy nhất một lối đi chính dẫn đến đây và hệ thống cảm ứng từ và các máy quay cũng ở hết khu vực đó. Cô không thể lộ mặt vì từ trên dưới căn cứ ai cũng biết Chữ D. Hơn nữa cô còn đeo mặt nạ, muốn bỏ nhưng không thể bỏ bởi sẽ để lộ thân phận. Cô lẩn lẩn đến một nơi sản xuất vũ khí, các dây chuyền sản xuất chạy hết công suất, người làm thì tứ tung không ai để ý đến Chữ D đã đi qua. Đến khi thấy tên lính gác quen mặt đang lững thững với chiếc gậy trên tay cô liền cúi xuống, hết sức cảnh giác đi men theo mấy cái thùng sắt xếp hai hàng để đến chiếc cầu bắc qua khu vực trung tâm của căn cứ. Vừa đi vừa lo lắng chỉ sợ chúng sẽ phát hiện và bắt cô trở lại. Thật không may, cô đã dón đến nhẹ nhàng nhưng giẫm phải mảnh kim loại nào đó khiến nó phát ra tiếng kêu gây động nhẹ. Tên đứng gác ở đó độ cảnh giác cao đã mòng tai nghe thấy quay ngoắt lại, mắt đảo luôn hồi chỗ mấy thùng sắt.

- Ai, ra đây.

Chữ D cau mày, hết sức lo lắng vì lo mình đã bị phát hiện. Cô không giám thờ mạnh mà chỉ giám thờ nhẹ nhàng.

Tên đó cầm một thanh tuýp dày, luôn trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Hắn nghi ngờ phía sau mấy cái thùng có người nên có ý đợi cho người đó xuất hiện nhưng bao lâu cũng không thấy hắn liền đi lại tận nơi quan sát. Mỗi bước đi đều rất thận trọng. Hắn thờ phào một hơi khi ở đó không có gì hết chỉ có một vài mảnh vụn kim loại rơi rụng. Hắn không thấy người là bỏ đi ngay khỏi đó.

CHữ D vẫn chưa kịp đi mà cô chỉ kịp chuyển vị trí là nấp dưới gầm xe. Một người nào đó đã đẩy chiếc xe ấy đi. Thật nguy hiểm nếu bị hắn phát hiện. Chiếc xe đi đến nơi chế tạo roobot. Nó dừng ở đó, ngay lập tức Chữ D thoát khỏi chiếc xe và nấp sau cánh cửa đang mở ở nơi đây. Cô búi gọn tóc lên, đội ngay lại chiếc mũ trên đầu và chỉ chờ cơ hội chạy qua cây cầu bắc ngang trung tâm căn cứ. Cô nhìn qua tấm kính nhỏ trên cánh cửa, thấy những chiếc đầu robot và chân tay từng bộ phận được hình thành và đang lắp ghép. Chúng cho một con chip nhỏ nhưng dạng tròn vào trong con robot và con robot chuyển động ngay lập tức. Chiếc vòng trong tay báo hiệu sáng lên, ánh sáng ló qua mặt con robot. Thật may cô đã phát hiện kịp và che ngay ánh sáng đó đi trước khi bị phát hiện. Nhìn lại tín hiệu từ chiếc vòng cảm ứng, nguồn điện từ trường mà chiếc vòng đo được ở đây rất cao trong khi chỗ cô vừa đi qua là sản xuất vũ khí lượng và cả nơi kích điện chủ yếu cũng không nhiều lực từ trường như. Một cảm giác kỳ lạ khi nhìn đám robot đó. Cô lại mất cảnh giác xung quanh mới nhận ra đây là nơi lần trước mình đã đến, cánh cửa sắt khép kín đó vẫn cấm không cho người vào.

Trong đây chỉ có hai người bác học đầu bạc đang đi từng nơi để kiểm tra chắc chắn từng công đoạn. Một người phát nhìn ra hướng cửa ra vào và tỏ ý nghi ngờ, ông ta thấy lấp loáng bóng người sau cánh cửa. Vừa định đi lại thì người bác học còn lại gọi.

- Edit, lại đây xem, chỗ này hơi sai.

Ông ta nghe tiếng gọi là quay lại, cũng không nhớ đến cái mình đang nghi ngờ. Đúng là đăng trí bác học. Chữ D nhân lúc rời ngay khi đó. Nhưng vừa ra đến cổng thì bác học kia đã phát hiện và gọi lại.

- Ê, tên kia đứng lại. Cậu quay lại đây.

Chữ D lưỡng lự còn ông ta thì vẫn lớn tiếng.

- Quay lại đây.

Cô lo lắng nhưng bắt buộc đi đành quay lại, tron lòng rất hồi hộp và lo lắng. Cả hai bác học đều ngờ ngàng, trở mắt nhìn.

Chữ D nắm chặt cú đấm trong tay, chỉ chờ ông ta bước đến hoặc là lảng là ra tay. Nhưng thật may ông ta chỉ hỏi qua.

- Oh, tên lính quen này ở đâu ra mà đẹp vậy.

- Nhìn hắn như con gái vậy, môi đỏ, da trắng.

Chữ D mừng thầm vì biết hai tên bác học lảm cảm nhằm mình là con trai bởi nay cô mặc quần dài và khoác thêm cả cái áo và mũ của tên lính gác cửa. Cũng may cô đã bỏ chiếc mặt nạ xuống nên họ không thể phát hiện.

- Sao tôi kêu ông Ky mang thứ đó đến cho tôi bao lâu rồi mà chưa thấy, cậu đến đó dục ông ta nhanh lên cho tôi.

Chữ D vờ gạt đầu rồi nhanh chóng rời khỏi. CÔ cầm chắc chiếc mặt nạ trên tay để được lúc thì đeo vào.

- Mình không được để bất cứ ai thấy diện mạo của mình nữa.

Cô mãi mòng đi đến chỗ cái cầu bắc ngang. Nơi đây như một ngôi nhà khổng lồ với 4 dãy hành lang trải dài và chiếc cầu Chữ D định đi qua là nơi cao nhất và cũng là đường đi nhanh nhất từ đây này sang sây khác. CÔ muốn đi đến trung tâm điều khiển cũng là nơi để máy quay.

- Mình phải tìm hiểu rõ nguyên nhân.

Để đến được cây cầu đó cô lại phải leo lên một cái cầu thang mà ở đó có hai người canh gác. Cô mãi vội nấp sau bên tường, nén nút ngó ra xem tình hình.

- Bọn chúng đi đi lại lại thể kia thì làm sao mà đi được.

Cô dừng lại, suy nghĩ.

- Nếu chữ B ở đây, chị ấy sẽ làm gì?

Tiếng nói gắt lên.

- Ai.

Một tên cảnh giác cầm theo chiếc gậy đi đến chỗ rẽ vào đường đi. Lối đi rất nhỏ mà dài, hai bức tường thì song song nên trốn thì rất khó khăn. Hắn đi đến, toan gậy đập thì sững người khi không thấy bất kỳ ai. Hắn tỏ ra hoài nghi nhìn xung quanh và đi tiến vào sâu hơn nữa.

Trong lúc nguy hiểm thì Chữ D đã kịp nhảy lên trên trần, dằng hai chân bám trụ vào hai cạnh tường song song. Đúng lúc hắn ta đến, cô thả mình rơi xuống, một tiếng rặc... bẻ gãy xương cổ hắn ta. Cô đỡ hắn từ từ ngã xuống để không gây ra tiếng động và kéo hắn ngồi dựng lên cùng với chiếc gậy trong tay dựa vào tường. Tên còn lại thấy anh bạn mình đi lâu, băn khoăn nên cũng định đi theo, vừa đến chỗ lối đi chính thì một cô gái với vóc dáng thon thả, áo cổ trễ nhìn mới sexy khiến hắn lắc cả mắt.

- Cô là...

Hắn bần rùn cả chân tay, vừa nhìn lên và nhận ra là chữ D thì một cú đập đập vào tường, một cú đâm vọt qua làm hắn gục hẳn.

- Xong hai tên. Mình biết càng trốn thì càng công nhận mình có tội nhưng không trốn thì ai mình oan cho đây.

Cô xuôi hai tay vào nhau, chỉnh lại chiếc mũ trên đầu và chạy qua cây cầu đó. Từ trên cầu nhìn xuống bên dưới, một khung cảnh thật hoành tráng.

- Woa, thích ấy, mình phải nhanh chóng đến trung tâm điều khiển.

Chữ D vừa đi đến giữa cây cầu thì Ky và một nhóm người của hắn từ đầu bên kia đi sang. Cô không phải hồi hộp nữa mà thực sự thấy lo sợ mà cẩn nhẹ bờ môi dưới. Thở mạnh một hơi, lấy tinh thần đi qua đám đó. Cô bỏ chiếc mặt nạ, vừa đi vừa cúi gầm mặt như đám lính gác hay cúi đầu trước thủ lĩnh. Lão Ky từng bước đi lại phía Chữ D, nhưng ông không để ý đến những tiểu tốt mà chỉ vênh mặt đi qua. Chữ D vừa đi vừa cúi cho đến khi ông ta và đám người của ông đi cách xa.

Chữ D cười nhẹ và tiếp tục đeo chiếc mặt nạ. Nhưng vừa định bước chân đi thì tiếng của ông Ky vọng đến.

- Đứng lại. – khẩu lệnh dứt khoát của một vị thủ lĩnh.

Chữ D giật thót mình, buộc phải đứng.

Ông quay lại, nhìn con người vừa đi qua mình, hỏi đám người đi đằng sau với đầy sự nghi trên khuôn mặt.

- Các người có thấy mặt hắn ta không?

- Thủ lĩnh, bọn tôi không để ý nữa.

- Nhìn cái dáng người đó thì...

Lão Ky nhìn từ trên xuống dưới dáng người quen thuộc và ông đã nhận ra.

- Hắn chính là Chữ D, mau bắt lại. Chữ D đã trốn thoát.

Chữ D bàng hoàng, không ngờ ông ta có thể nhận ra. Cô cố giữ bình tĩnh, nhìn đám người phía sau ông Ky và tiếng rập rập từ đám bên kia chặn đầu và đang đuổi đến.

- Phải gây chiến thật rồi nhưng làm sao mà đấu với nhiều người thế này.

Cô quay lại chỗ Ky và nhìn ông ta với ánh mắt đầy sự căm phẫn. Cô hít thở một hơi thật sâu, cởi chiếc áo da đang khoác trên mình buộc hai tay áo lên thắt lưng và chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến đấu.

“Chắc phải chuẩn sớm, 3 đấu 1 không chột cũng què, đây lại còn một đồng thể này thì làm sao được” – Chữ D nghĩ bụng

Cô lấy từ trong tay áo đã để sẵn ra hai thanh tuýp ngắn và đợi lúc ghép lại thành một cây sao dài làm vũ khí. Đám người áo đen chạy đến, trên tay ai cũng cầm chiếc gậy dài, có đầu cầm cả dùi cui xông đến. Lão KY có vẻ rất tự tin, chỉ đứng đó với thái độ điềm nhiên, không chút lo lắng. Chữ D sầm mặt, một khuôn mặt trông cực ngầu cầm cây sao xông lên quật ngang quật dọc khiến đám người BIP ngã la liệt. Nhưng càng đánh thì đám người chạy chạy đến càng nhiều. Nhìn xuống bên dưới thì cao, chỉ có thể qua cây cầu này để đến trạm điều khiển gần nhất. Ngay lập tức ném một lựu đạn khói trong người làm mất sự tập trung của đám người đó rồi đập mạnh chân để khởi động đôi giày nội lực dưới chân. Cô bắn một sợi dây từ chiếc vòng trên cổ tay dính lấy cái trụ cầu và cầm chắc dây, bật chân nhảy nhẹ đưa người bay lên cao, bay qua chiếc cầu đó một cách nhẹ nhàng.

Trong khi đám người BIP vẫn đang hoảng hốt vì đạn khói thì Chữ D đã trốn thoát. Điều này khiến lão Ky càng tức giận, mà gắt lên.

- Chúng mày thôi ngay cho tao, mỗi con nhỏ mà không bắt được, mau, mau bắt nó lại.

Bây giờ xem chừng thái độ của ông ta có vẻ rất lo lắng và lo sợ điều gì đó.

Chữ D mãi vội chạy lần lần đến trạm điều khiển chính. Cũng có hai tên lính đứng gác và chỉ với hai cú đập của Chữ D khiến bọn chúng nằm xoài ra đất. Cô thận trọng mở cửa bước vào bên trong xem xét. Nơi đây rất rộng, để tìm ra đoạn video có mình trong đó thì mất rất nhiều thời gian. CỒ toan định động vò và máy tính thì tiếng nói gắt lên.

- Ai.

Chưa kịp nhìn cũng chưa kịp nghe Chữ C từ đâu đó nhảy đến giơ thẳng chân đá. Chữ D phản ứng nhanh né sang một bên trước khi bàn chân đó vò vào mặt.

- Cina.

- Là sao Dachi. Em định làm gì ở đây.

- Em chỉ muốn chứng minh mình trong sạch thôi. Em cần tìm đoạn video đó và cũng muốn xem trung tâm điều khiển ở đâu như thế nào.

Chữ C dang tay ngăn cản.

- KHÔNG được cho đến chừng nào em giao tám bản đồ đó ra.

- Nói thật em không lấy bản đồ đó mà, còn video đó tại sao thì em không biết nhưng người đó không phải là em.

- Em cũng ngại biện giải đấy. Hãy đưa ra đây.

Chữ C không chút tin tưởng Chữ D, cô luôn cho rằng chữ D đã lấy nó. Bởi cô không muốn phản bội lại TOP nên buộc phải ép Chữ D.

- Giao ra đây. – câu ra lệnh dứt khoát và cô cũng nghiêm túc. Chị không muốn em phản bội Dara.

- không em không có. Em đâu cần thiết phải lấy nó chứ.

- Có tin đồn là em với Số 13 của VQC đã có gì đó nên bị hấn lợi dụng phản bội TOP và lấy tám bản đồ đó sang cho hắn.

Chữ D cảm thấy áy náy khi có những lời đồn không xác thực. Cảm thấy thật ức chế trước điều đó.

- Bậy bạ. - cắn chặt hai hàm răng.

- Còn thì hãy giao ra đây, KY cũng chỉ bắt em lại vì muốn em trả lại tám bản đồ đó.

- Thật không, thật như vậy hay họ muốn diệt em chứ.

- Sẽ không có đâu.

- Chị Cina, thực sự em không cảm, bây giờ bọn chúng đang đuổi theo em, em sẽ lấy đoạn video đó là phần mềm máy quay ở đây nữa. Để em đi.

- KHÔNG được. Em không được đi.

- Chị Cina...

Không còn lời nào để nói, ánh mắt tràn đầy sự thất vọng bởi cô không thể ngờ Chữ C lại có thể đối với mình như vậy.

- Em muốn đi phải bước qua ải của chị. Ky đã ra lệnh bắt giữ em và sẽ có thưởng đấy.

- Chị... chỉ vì chút thưởng đó...

Chữ C cười nửa miệng, không nói nữa mà trực tiếp ra tay.

- Chị Cina vậy em không khách sáo nữa.

Chữ D cũng phản công lại.

Chữ C ra tay rất mạnh, cú đấm nào cũng có lực. Chữ D chỉ tránh nhưng sau đó cô đã phản lại, đỡ đòn mà Chữ C đánh ra rồi giơ cú đấm đánh trả. Chữ C đỡ những cú đấm đang lao đến mình, cô liền giơ cao chân tống một cú ngang cầm để chấm dứt, Chữ D nhanh chóng nghiêng sang một bên giữ chắc lấy chân Chữ C xoay một vòng khiến cả người Chữ C bị xoay theo. Tưởng chữ C sẽ ngã nhưng cô vẫn đạp chân xuống mặt đất an toàn. Cô lấy chiếc vòng số 8 đeo trên người mở ra, giơ lên cho chữ D.

- Cina, chị định bắt em luôn sao?

- Phải vậy thôi. – Một khuôn mặt lạnh lùng mà nghiêm túc.

Chữ D chủ động chạy lại đá vào tay Chữ C làm chiếc còng đó bay đập vào một bên tường, cô chỉ nhìn theo chiếc còng với vẻ ngạc nhiên. Chữ D không nói gì mà nhìn lại với ánh mắt đầy sự tự tin.

Đối phương nhảy lên nhấc cao chân đá một cú từ trên đầu xuống. Chữ D chỉ kịp đưa tay đỡ để Chữ D dúi mạnh xuống để chân mình xoạc thẳng tắp trên đất. Một thân hình dẻo dai uống mình nhấc cả hai chân đứng dậy đá một cú. Thật may chữ D kịp phản ứng, cúi xuống để tránh cú đá đó. Được lúc Chữ D hiểu thắng, chạy lại đỡ cú đâm nhưng không may để đối phương tóm luôn lấy cổ tay bẻ gấp khúc sau. Chữ D phản ứng nhanh hích khuỷu tay còn lại về phía sau. Đối phương vì tránh buộc phải thả tay.

- Được đấy, phản công cũng tốt rồi. – Cười nhoen miệng.

Tiếng ồn ào vọng vào.

- Nhanh, cô ta đã vào trong khu điều kiện, cho người bao vây hết các lối ra vào, nhất là cửa chính.

Chữ D nghe rõ hiệu lệnh từ miệng Ky, cô của mày, tỏ ra lo lắng.

CHỮ C không an tâm nhưng vẫn tỏ ra quyết tâm bắt được Chữ D. Cô lại tiếp tục chạy lại đánh nhưng trong mỗi chiêu đều để lộ sơ hở như cố ý muốn Chữ D hạ gục mình.

- Nhanh, mau làm chị thương rồi trốn đi.

Chữ D không nỡ nhưng việc rất gấp cô đành làm theo, quay một vòng giờ chân đá một cú khiến Chữ C đập vào tường rồi rơi trúng chỗ còng sắt.

- A...

- Chị Cina... Chị cố tình đúng không.

Chữ D vô cùng lo lắng khi thấy Chữ C ngã dưới đất. Cô lại bắt đầu thấy lưỡng lự, không muốn trốn nữa vì nghĩ rằng mình trốn có thể sẽ liên lụy đến nhiều người trong đó có cả Cina. Nhưng cô hiểu Cina đang cố tình thua để mình chạy thoát nên dù rất lo lắng cô cũng phải rời khỏi. Một câu mạnh mẽ và một chút áy náy.

- Em xin lỗi và... cảm ơn chị.

Cô vừa quay đầu, ý định đi cửa phía sau thì Chữ C ngăn lại.

- Dừng lại. – Một giọng lạnh lùng.

Chữ D lo lắng, quay nhẹ đầu, khuôn mặt đầy sự thất vọng.

- Chị... vẫn còn không muốn cho em đi sao.

- Cảm lấy.

CHỮ C lấy trong người một cái USB ném vù một cái để chữ D chụp lấy rồi mới nói.

- Đây chính là đoạn video của em với cả các đoạn quay hôm đó nhưng kỳ lạ ở chỗ sau đó rất nhiều mắt thần không được khởi động, cả mắt laze cũng vậy. Giờ nó bị khóa chị không thể mở xem trong đó đã quay được gì nhưng... phải cẩn thận.

Chữ D rất cảm kích và thấy an tâm hơn, không thể ngờ Chữ C thẳng thắn, rất trung thành mà lại giúp mình bỏ trốn.

- Em cảm ơn rất rất nhiều.

- Còn nữa, tất cả các lối ra vào đều bị canh gác kỹ, chỉ còn một con lối, người canh dử rất lỏng lẻo...

Chữ D nghe kỹ và ghi nhớ...

Tiếng bước chân rầm rập vào trong phòng máy, cánh cửa mở cái đùng... ùng... Tất cả đều trở mắt khi thấy Chữ C bị chính chiếc còng tay của mình khóa vào vòng sắt cố định bên tường. Thái độ đầy sự tức giận, quay sang trách móc.

- Ông làm gì mà muộn quá vậy. Tôi đã xít đổ máu để bắt nó lại cho ông mà ông chậm quá đấy.

Ky tỏ ra thân thiện, mãi vội sai gười tháo còng cho Chữ C.

- Chữ D đã rời khỏi đây?

- Ông đến quá muộn làm tôi bị nó còng tay vào đây, thật ngại mặt.

Ky tỏ ra rất thân thiện trước Chữ C.

- Vậy chữ D đi hướn nào rồi.

Chữ C chỉ đúng lối mà Chữ D vừa chạy.

- Đó, ngoài cánh cửa nhỏ này thì làm gì còn chữ.

- Được.

- Ấy ấy, khoan, tìm làm gì cho khổ, ông có thể khởi động các máy thần gara để tìm mà.

Ky gật đầu trước ý kiến sáng suốt đó.

- Được, cô rất thông minh đấy cô gái, ta mãi đi tìm mà không nghĩ ra. Mau, mau bật các máy quay lên.

Hiệu lệnh vừa nói, các máy quay, máy thần laze đều được bật hết lên, hình ảnh hiện hết lên những màn hình trước mắt Chữ C. Ky nghĩ rằng khởi động tất cả các máy quay sẽ thấy được hướng đi của Chữ D nhưng ông không ngờ được về chuyện Chữ D đã lấy áo của BIP mặc vào nên rất khó xác định.

- Chết tiệt, làm sao tìm đây.

Trên màn hình là chiếu đủ mọi góc ngách trong căn cứ, chỗ nào cũng thấy người BIP và TOP đi đi lại lại.

Trong lúc Ky đang mãi miết tìm Chữ D thì Chữ D đã xâm nhập với một đám người của BIP đưa hàng ra bên ngoài. Cô thận trọng đi phía sau vừa đi vừa cúi đầu, vì sợ phát hiện đánh phải tháo chiếc mặt nạ trên mặt để tránh sự chú ý. Phía trước là một xe hàng đang được vận chuyển đến gara ô tô, là cánh cửa duy nhất để cô có thể thoát. không mấy người để ý đến nơi đây vì nơi đây bởi đây chỉ là cửa phụ cũng ít người biết đến cánh cửa này và chỉ nghĩ sau đó là một nhà kho. Nhưng hiệu lệnh của Ky đã đến tận đây, mỗi xe và mỗi người đi qua đều kiểm tra rất kỹ càng vì sợ Chữ D ẩn mình trong đó.

- Làm sao đây.

Chữ D càng thấy lo lắng bất an, cô chưa nghĩ ra cách gì để thoát khỏi đó. Tuy họ không biết mặt cô nhưng nếu để ai đó phát hiện thì hành tung của cô không thể giấu được. Đám người xếp hàng, một người trong BIP kiểm tra, gọi từng người đến xem mặt và chịu sự giám sát lại chính là Đội trưởng khó tính của TOP.

“Đội trưởng, làm thế nào đây, anh ta đã liệu đã biết mình chưa, mà có biết thì chắc lại tóm cổ mình về nhận thưởng đây”

Chữ D càng lo lắng và hồi hộp bởi trong TOP chưa có ai biết khuôn mặt thật của cô ngoài các chữ cái và Dara. Cô nắm chặt tay, và chỉ chờ khi bị phát hiện là sẵn sàng chiến.

Đội trưởng TOP nhìn bao quanh toàn bộ khu vực, nhìn cả đám người đang xếp hàng kiểm tra thì thấy thân hình người đứng cuối rất quen thuộc. Người đó thân hình không quá bé như con gái, cũng không quá to và vạm vỡ như con trai.

- Người đó...

Anh ta suy ngẫm một lúc, nhìn lại cái dáng người quen thuộc, khuôn mặt bị chiếc mũ đội trên đầu che một nửa liền nghĩ ngay người đó có thể là người mà cả căn cứ đang tìm kiếm.

- Ồ, thôi mọi người, kiểm tra làm gì nhiều, toàn người của mình, để họ đi đi cho sớm chuyện.

Chữ D dù không bị kiểm tra nhưng cô vẫn lo lắng không yên. Tiếng báo hiệu nhỏ từ chiếc vòng tay, cô lấy cái tai phone nam châm nhỏ dính vào vành tai để xem người đang liên lạc cho cô là ai. Tiếng nói bằng suy nghĩ vọng đến chỗ tai nghe.

- Bên trái chỗ cánh cửa là nút mở cửa tự động, màu xanh.

Cô ngẩng đầu lên nhìn thì Đội trưởng khó tính đã rời khỏi đó. Và cô chắc rằng ý nghĩ vừa nảy là tín hiệu từ đội trưởng.

Tiếng của anh ta vọng đến.

- Thôi để họ đi, kiểm tra lòng nùng phiền phức. bỏ đi.

Đám người dưới nghe lệnh không kiểm tra nữa mà đứng gọn cho đám người đó đi qua. Cánh cửa sắt rộng mở dần, ánh sáng từ phía bên kia cửa sáng lên. Chữ D đang cố gắng xem phía bên kia là gì nhưng chưa kịp nhìn kỹ thì tiếng của ai đó từ phía sau vọng đến khiến tất cả mọi người phải quay lại. Người bác học đầu bạc phếch cau mày lên tiếng, ông ta nhận ra ngay dáng người vừa rời khỏi phòng chế tạo robot.

- Chính hấn, chính hấn, tôi nhờ hấn gọi ông nhưng hấn không gọi, có ý chống đối đây mà.

Một người khác đem một thiết bị máy ra và tố cáo với Ku đang đứng bên cạnh.

- Chính người này, đã gây gổ với chúng tôi, nói rằng ông đang cần một con chip nhưng nghe ông nói cái đó không ai được động vào nên tôi không đưa, hấn liền ra tay, còn làm cốc nước tôi đang cầm đổ vào chiếc tích năng lượng này rồi. À còn nữa, hấn làm đứt dây điện chỗ dây truyền cấp nước vào đây, hiện giờ chúng tôi đang phải khắc phục.

Một người khác nữa cũng đứng ra vạch mặt.

- Chính tên này, người đánh bọn tôi bị ngắt, còn trối bọn tôi vào thành cửa. Tôi nhớ kỹ cái dáng người này.

Ông Ky thở dài, gất lên một tiếng.

- Thật to gan. MỖi một tên oắt con mà gây bao nhiêu chuyện, đem bao nhiêu phiền phức cho ta. Tên kia, ngẩng mặt lên cho ta xem.

Chữ D thót mình, cô không kịp đeo mặt nạ nhưng nếu để họ nhìn thấy mặt thì dù có che giấu thế nào cũng để lộ hành tung. Ky quát lớn.

- Ngẩng mặt lên cho ta xem.

Cô bàng hoàng, nghĩ rằng thời điểm này không ai có thể giúp mình nữa nên điều duy nhất bây giờ chính là tự giải thoát mình. Ông Ky lớn tiếng một lần nữa.

- Cái tên phá hoại này có ngẩng đầu lên cho ta không? – Ánh mắt đầy sự tức giận.

Chữ D lấy tinh thần, vừa ngẩng đầu lên thì điện sáng nơi đây bắt chợt tắt ngụt.

- CỐ chuyện gì vậy.

Cả đám nhón nháo khi điện bị cúp. Tiếng nói vọng đến.

- Thủ lĩnh đường dây bị chặn chút thôi.

Ky tức giận:

- Bực mình, nhanh lên.

Đèn sáng vừa bật lên thì Chữ D đã rời khỏi đó trước bao con mắt tò mò với những lời bàn tán.

- Hấn đâu?

- Hấn chạy đâu rồi.

Ky bao quát hết các khu vực xung quanh, ông đã lia thấy dáng người quen thuộc đang chạy đến chỗ cánh cửa sắt. Có tiếng hô.

- Hấn muốn chạy kìa.

Ky nhìn kỹ lại và nhận ra ngay người đó chính là Chữ D. Ra lệnh.

- BẮT cô ta lại.

Một người lính gác cửa mãi vội chạy đến thông báo.

- Thưa thủ lĩnh Chữ D đã trốn thoát, cô ta đánh tôi ngã rồi lấy luôn áo của tôi mặc.

Ky càng tức giận.

- Bảo sao nó có thể đi nhanh đến như vậy mà không bị phát hiện. bắt nó lại cho ta. – mãi vội. Đóng cửa lại.

Chữ D chạy một mạch, vừa chạy vừa đeo chiếc mặt nạ lên mặt, chỉ còn khoảng 50 mét nữa là đến cánh cửa thì một đám người khoảng 20 chạy lại, trên tay cầm cây gậy dài chạy lại tấn công để bắt cô.

- Đồng quá. Nhưng không lo, cho các người chết.

Cô lấy từ đâu đó trong người hai viên bi trong ném xuống đất, tiếng nổ ừng ừng... cả đám người BIP không kịp tránh nên bị hai quả boom tự chế làm văng ra ngoài, không bị thương đầu cũng thương tay chân. Cô cười nửa miệng rồi tiếp tục chạy mặc cho phía sau là đám người BIP đuổi theo. Vừa xong thì người của TOP lại xuất hiện, chặn đầu Chữ D. Cô càng khó xử bởi không muốn làm tổn thương chính người mình nên lưỡng lự không biết phía xử lý ra sao. Nhưng nhìn trong đám thấy đội trưởng đứng ngay giữa đội hình khuôn mặt nghiêm túc gật nhẹ đầu ra hiệu cho Chữ D. Cô hiểu ngay ý là đội trưởng đang muốn nhường mình nên không nể nang mà chạy lại cùng đánh. Đám người TOP khoảng chục người, họ cũng dùng gậy ta đánh Chữ D

nhưng có tình nhẹ tay và có tình để Chữ D đánh bị thua ngã gục xuống đất. Chữ D cũng phối hợp, giờ tay dứt khoát nhưng đánh thì rất nhẹ. Trong chốc lát đám người TOP bị Chữ D đánh ngã gục. Cô để ý chỗ khóa cửa không có ai canh giữ nên chạy lại nhưng một tên đồ con nào đó đã bấm nút màu đỏ để cánh cửa đóng dần xuống.

- HÁ.

Cô ngưng ngay lại khi hắn cùng mấy người chạy lại tấn công. Chúng không dùng vũ khí mà chỉ dùng tay không. Một tên chạy lại giờ cao chân đá, Chữ D liền nghiêng nhẹ mình tránh, hất chân của hắn ra. Hắn vẫn tiếp tục quay sang đâm liên tiếp khiến cô không kịp trở tay nên chỉ né sang hai bên, được lúc đề sơ hở nhảy lên tống một cú ngang ức khiến hắn ngắc xoài ra đất. Hai tên tiếp theo chạy đến cùng giờ cú đâm, Chữ D lấy lại phong độ, giữ chắc hai nắm đấm đó, vặn ngược tay họ, một người bị cô đá một cú vòng cầu bay mặt, một tên thì Chữ D kéo cầm tay kéo lại, sau đó là 3 phát đá liên tiếp vào đầu gối, xương chậu và dứt điểm là xương sườn khiến hắn ngã lăn ra đất, kêu là đau đớn.

- A..

- Ấy... ầu..

Tên to cao còn lại vẫn nhìn đám người người của ngã dưới chân bằng ánh mắt thản nhiên. Ky lớn tiếng ra lệnh.

- Den, xử lý con nhỏ cho ta.

- Được. – câu nói vô cùng lạnh lùng và tàn nhẫn.

Chữ D không nề, cô chạy lại giờ chân đá lên thân hình cơ bắp của hắn nhưng điều đáng sợ ở đây là hắn không ngờ mà chỉ đi lùi lại mấy bước. Như thế cũng đủ thấy năng lực của người này. Tên này cũng đã từng là bại tướng dưới tay Iron khi ở quán Party và giờ lại lộ diện đối đầu với Chữ D. Cô càng lo khi hắn không bị hề hấn gì mà trong khi sức mình đã đuối. Hắn bước từng bước mạnh mẽ lại đánh Chữ D, cô không thể đỡ được đòn nào cũng như không thể phản công chỉ tránh né khỏi những cú đâm thần tốc mà mạnh mẽ đó.

“Điểm yếu của những tên như thế này chỉ có thể ở trên đầu và cổ” Chữ D phân tích vậy và cô chỉ tìm sơ hở để đánh đối phương nhưng hắn vẫn luôn chân luôn tay khiến cô không thể chủ động cũng không thể tấn công. CÔ nghĩ rằng những tên cơ bắp chắc chắn sẽ rất khỏe nhưng khi hắn giờ cú đâm ngang mặt thì cô đã cảm thấy được cổ tay hắn, định bẻ ngược lại nhưng vì tay quá to, cô vừa ghi lại thì hắn đã hất ra được. Nhân cơ hội nhảy lên đâm túi bụi vào mặt hắn nhưng hắn đều tránh được, cô liền giờ chân đá liên tiếp, dùng hết sức tống cú đá ngang mặt cũng khiến lùi lại phía sau. Nhân cơ hội nhảy lên, dùng khuỷu tay đánh một cú thật mạnh vào đầu hắn. Hắn chao đảo rồi lộn về sau.

Tiếng của Ky vọng đến nhắc nhở.

- Con nhỏ yếu điểm là tay trái, đánh bên trái thì nó sẽ chịu chết.

Tên đó bị bại dưới tay của một được con gái cảm thấy vô cùng nhục nhã, hắn không thể bình tĩnh như lúc đầu mà như một con hổ dữ không biết kiềm chế. Chữ D bị mất tập trung bị trúng một cú đá của hắn vào bả vai ngã đập ịch... đập người vào chiếc thùng xe gần cánh cửa sắt rồi ngã lăn ra đất. Tiếng cười sặc sụa.

- Haha, mày đã ngã gục.

- Vô si. - nói trong sự mệt mỏi, thờ dờn đáp.

Tường chừng cánh cửa ở ngay trước mắt nhưng nó vẫn còn xa. Chữ D vô cùng mệt mỏi, cảm giác khó thở và chỉ muốn nôn thứ gì đó trong cổ ra. NHƯNG cô vẫn lấy lại tinh thần, cố gắng đứng dậy dù trong người đang rất khó chịu. Mọi thứ như bị liệt. Đứng dậy, hai chân yếu ớt và tay luôn ôm nhẹ ngực mình. Cô còn chưa chuẩn bị đánh thì tên đồ đực nước béo cô thấy Chữ D bị thương là nhân cơ hội chạy lại một tay bóp cổ, một tay giữ chặt tay phải của cô bởi hắn nghĩ tay cô yếu tay trái nên sẽ không thể làm được gì. Từ nãy giờ theo như quan sát, CHỮ D chủ yếu dùng lực từ tay Phải.

Đội trưởng đứng gần đó rất lo lắng nhưng giờ anh ta lại không thể ra tay.

Tiếng của Ky lại vọng lên.

- Tháo cái mặt nạ giải tạo của nó cho tao xem.

Tên đó nghe lệnh liền một chân cố định tay phải Chữ D, hai ngón tay trái ấn chặt vào cổ Chữ D và tay phải thì định thóa chiếc mặt nạ của Chữ D. Cô cảm thấy nghẹn cổ, khó chịu, người run run lên vì không thể thở được. Và thật may cô đã kịp thời phản ứng, giữ chắc cổ tay hắn, gồng mình bóp đúng huyết giữa ngón tay trỏ và ngón cái của hắn. Điều ngạc nhiên là cô đã dùng tay không thuận để chống lại tay thuận của hắn khiến hắn bàng hoàng, hoang mang.

- Cái gì, mày...

Chữ D cắn chắc hai hàm răng, nói một vẻ rất kiên cường.

- Ai bảo... chúng mày... là tao... không thuận tay trái chứ.

Ý chí của tên đồ nhụt dần, nhân cơ hội Chữ D dùng đầu mình đập cốc vào đầu hắn, bẻ gập cánh tay phải của hắn xuống rồi ấn đúng một huyết giữa cổ

khiến hấn bị ghen buộc phải buông tay khỏi người cô. Chữ D ho lên mấy tiếng, thấy chiếc gậy dưới chân nhằm đúng hướng đã nó trúng chiếc nút xanh, cánh cửa dần được mở lên. Cô vừa định chạy đi thì tên vừa nãy bám chân, giữ cô lại. Cánh cửa đang mở lên hết cỡ thì tên nào đó trong đám người BIP chạy lại ấn chiếc nút đỏ để cánh cửa lại từ từ rơi xuống. Chữ D càng hốt hoảng khi tên đó cầm chắc chân và kéo cô lùi lại phía sau đập cả người xuống đất.

- A... - cố cắn răng chịu đựng.

Hắn nhân lúc chạy lại dánh một cú đầu gối từ trên xuống. Chữ D đã kịp thời tránh sang một bên và mãi vội ngồi dậy.

- Hừ... - hơi thở đầy sự mệt mỏi.

Cánh cửa thì vẫn đang đi chậm xuống và giờ chỉ còn một nửa. Đám người vây quanh thì ngày càng đông, để thoát được là rất khó nên đành phải nghỉ một kế hoạch gì đó để rời khỏi.

Ky ra lệnh.

- Chữ D hãy quay lại, cô không thể trốn thoát được đâu.

Chữ D không để tâm đến những lời cảnh báo đó mà chỉ quan sát mọi thứ xung quanh để tìm cơ hội chạy ra ngoài. Cánh cổng thì đã đóng được nửa giờ, chỉ còn một chút nữa là rơi hẳn xuống. Cô nhìn lên mấy thanh sắt ngang chỗ mình đang đứng, giờ tay bắn lên một mũi tên nhỏ dính chắc trên đó rồi kéo người lên không trung cố ý làm mất sự tập trung của đám người BIP rồi phóng thứ gì đó trúng cái nút màu xanh để cánh cửa lại mở lên nhưng không hiểu sao đồng thời cái tên đứng gác cửa cũng bị ngã ngửa ra đằng sau và ôm đầu kêu đau đớn.

- Ay za....

Cả đám người hoảng loạn, Ky ra lệnh cho ai đó, hấn hiểu ý và điều động những con robot mắt đỏ.

- Bắn nó.

Những tia laze đỏ làm từ hành lang phía trên bắn xuống. Trong lúc cấp bách, cô lấy trong người quả boom mini cuối cùng ném thẳng đến chỗ hàng người đang đứng chặn cửa. Tiếng oang... đám người BIP bay sang một bên nhưng vụ nổ đã làm cánh cửa bị chấn động nên không thể điều chỉnh mà tự rơi xuống. CÔ tránh né các laze và lại nhảy xuống sát bên cánh cửa đang sập và lăn một vòng sang bên kia đúng lúc cánh cửa đóng phịch... kín mít.

Ky vô cùng tức giận lớn tiếng ra lệnh.

- Bắt nhỏ đó lại cho ta. Hãy đi lối thứ 2, con đường ngắn nhất xuyên đến. Gọi cả các chữ cái ra cho ta.

Chữ D tiếp tục chạy trên đôi giày 4 bánh dưới chân. Cô đã đuối dần và không thể chạy nhanh hơn được. Nơi đây nhìn vào thì tưởng nhà kho nhưng chỗ này vẫn trong căn cứ, sàn căn cứ lớp một lớp thép dày đặc, rất kiên cố và ở đây còn có một đường dây giồng như đường dây tàu hỏa chạy dài. Cô theo đó mà tìm đường ra ngoài. Cô nhận ra rằng.

- HẮN đúng là độc ác, đến mình còn đối xử như vậy. Bản đồ năng lượng rốt cuộc là cái gì mà tranh nhua tìm kiếm, nó có một đồng như vàng hay bạc, hay một thứ nham thạch nào đó không mà cứ phải lấy. Điều kỳ lạ nó có thể làm gì, mà tại sao phải cất nó kỹ thế, làm như kho báu vậy, còn có cả bản đồ, lắm chuyện. Nếu sợ người ta lấy thì phá luôn đi, giữ lại làm gì cho mất công. Ai giấu cái đó mà khôn vậy, đúng là điên mà.

Tiếng rình rịch từ phía sau chạy vụt đến.

- Helo.

- Anh là...

Hắn ta giờ tay chào, miệng cười toe toét. Thái độ nực cười của hấn khiến Chữ D mãi mới nhận ra.

- Anh... là người gác cửa ở đây.

- Đúng. Cho mượn áo đây, giờ giả đây.

Chữ D vừa đi vừa cười ngay chiếc áo khoác bên ngoài đưa cho hấn.

- Nài, cầm lấy, mỗi chiếc áo mà đuổi đến tận đây.

- Xem chừng cô không sợ tôi đuổi theo đến bắt cô.

CHỮ D cười khinh.

- Anh ư, tay không bắt giặc, lại còn bắt giặc quá đặc biệt như tôi thì làm sao được. Tôi còn chưa xử lý anh tôi giám tổ cáo tôi với Ky.

Hấn vẫn giữ thái độ ôn hòa.

- hehe, thông cảm chút đi, tôi phải lo cho tôi trước chứ, hơi đâu lo cho cô được. Lúc đó tên Ky cũng phát hiện ra cô rồi còn gì nữa, nếu tôi không tố cáo thì tôi mắc tội rồi.

- Ha, anh làm về ga năng quá. Vậy mục đích theo tôi là gì?

- Đơn giản. Muốn giúp cô.

- Giúp tôi. – cố ý nhấn mạnh.

- Nhảy lên đây.

Chữ D nhìn hấn với ánh mắt đầy hoài nghi.

- Yên tâm, tôi không làm gì cô hết, Ok.

Cô cũng đã rất mệt nên đành lấy đà nhảy lên ngồi cùng hấn trên chiếc xe không ra xe mà thùng không ra thùng. Nó như kết hợp cả hai loại và có bánh xe ở dưới.

- Tại sao anh cứu tôi.

- Vì... Đơn giản ngưỡng mộ thôi.

- Điều thật. - cười một vẻ coi thường.

- Khâm phục vì có sắc, có tài và cả... cách đối xử với cấp dưới.

- Mỗi vậy thôi hả.

- Ừm, đơn giản. – Câu trả lời rất thần nhiên.

- Anh cứu tôi xong khi về bị Ky xử thì sao?

- Hấn làm sao biết, cứu một người xinh đẹp như cô thì là phúc cầu tôi rồi.

Chữ D nghe những lời hấn nói mà cảm thấy không thể tin tưởng.

- Con đường này đến đâu đây.

- Tôi chỉ đưa cô ra được hết đoạn đường sắt này, còn bên ngoài là một nhà kho rộng, cứ theo cửa mà ra đường to.

- Còn anh.

- Tôi ư, tiếp tục làm nhiệm vụ của tôi chứ.

- Anh...

- KHÔNG phải nói nhiều, đến nơi rồi đây.

Chiếc xe dừng lại trước một cánh cửa đang đóng chặt, hấn ấn nhẹ chiếc nút trên chiếc xe như điều khiển, cánh cửa tự động mở lên.

- Rồi, xuống đi. Chúc cuộc bỏ trốn thành công.

Chữ D mãi vội chạy ra. Cô vừa đặt chân khỏi cửa thì cánh cửa lập tức đóng xuống và cô vẫn thấy nụ cười thanh thản trên khuôn mặt tên đó dần biến mất. Cánh cửa đã đóng kín lại.

CÔ quay lại nhìn xung quanh, một không gian đen thui. Chiếc vòng trên cổ tay sáng lên để soi đường. CÔ mở cánh cửa kho rộng, lại tiếp tục một công trình nhà máy đang xây dở thì bị bỏ hoang. Thời tiết buổi tối có chút se lạnh, lại còn đứng ở nơi hoang vu hiu quanh này nên cô cảm giác màu đông đang đến gần. Nhìn thoáng qua đã phát hiện ra.

- Đây là nhà kho 999 ư, nó gần công trình laza xây dở.

CÒN chưa kịp định hình chạy theo hướng nào thì tiếng xe dồn dập vọng đến. Nơi đây rất vắng người, chỉ có một đồng gạch đá đổ nát và những tảng đá lớn nằm ngổn ngang. Máy chiếc xe chạy bằng điện từ của BIP lao vút đến trước cửa nhà kho và phóng thẳng vào trong màn đêm tối tìm kiếm.

Chữ D đã kịp nấp sau chiếc cột trụ đang làm dở. Thật mau bởi nó to ngang người cô. Trời thì có gió lạnh nhưng mồ hôi từ trên trán Chữ D vẫn chảy bởi cô đang lo sợ và hồi hộp. Cô bắt đầu thấy lạnh dần. Nhưng chưa hết nguy hiểm, những chiếc xe thùng phía sau lại đi đến, từng nghe trên xe xuống và đi lục soát khắp nơi đây. Chữ D vô cùng lo lắng bởi cô không thấy hướng đi của chúng và không biết khi nào chúng tìm ra mình. Một tên cầm theo chiếc gậy

đi quanh, hắn có cảm giác có người đang đứng sau chiếc cột trụ làm dờ dờ liền đi lại từng bước cảnh giác, trực dờ chiếc gậy lên đánh. Thật không ngờ Chữ A đột nhiên xuất hiện sau cái cột đó giờ tay nắm bụm một bên mắt hắn.

- To gan, dám đánh cả tao sao?

- Xin lỗi. – hắn sợ hãi, mặt tái mét. Tôi tôi không biết là cô.

- Hừm. Cảnh giác là rất tốt nhưng cần thận không làm tổn thương đồng đội của mình đấy. Chia nhau tìm tiếp đi.

- Rõ.

Hắn cầm theo chiếc gậy và thái độ không phục rời khỏi đó.

Chữ D đang nấp sau đồng gạch đổ nát và Chữ B đang ở gần đó theo dõi mọi động tĩnh của đám người BIP. Chữ A nói nhỏ.

- Mau, chiếc xe đầu tiên là của chị, lại đó và đi đi.

Chữ B đánh động.

- Có người lại kia.

Chữ B liền chạy lại chặn hắn, hỏi han này nọ để tránh sự tập trung vào cổ gạch đá mà Chữ D đang nấp.

- Cậu này, đi the tôi.

Chữ A tiếp tục ra hiệu.

- Chạy nhanh, ở đây rất đông người tìm kiếm đấy.

Chữ D hiểu ý gật nhẹ đầu rồi tóm lấy chiếc chìa khóa xe mà Chữ A vắt đến. Chữ A vờ lảng đi.

- Chúng bay tìm hết mọi góc ngách ở đây cho tao. Thường thì là chị em thật đấy nhưng phản bội lại căn cứ thì dù chị em cũng hết. Ai bắt được con bé, sẽ thưởng lớn. Ok.

Chữ A rời khỏi đó và luôn để mắt đến đám thuộc hạ đi theo mình. Chữ A ra hiệu, Chữ B biết ý, kêu lên.

- Thôi chết, tôi bị mất chìa khóa, tìm cho tôi đi. Nàì, chữ D rất giỏi trong việc bỏ chạy với ăn trộm chìa khóa đấy, chắc chìa khóa xe của tôi bị cô ả ăn trộm rồi. Mọi người tìm nhanh lên xem chìa khóa của tôi có rơi quanh đây không hay đã bị chữ D lấy.

Đám người nghe lệnh miệt mài tìm kiếm.

Chữ D hiểu việc làm của Chữ B là muốn đánh lạc hướng, cô nhân cơ hội và chạy khỏi đó. Nhưng tên vừa nãy bị Chữ A đánh, qua khéo mắt đã thấy thứ gì đó vụt qua. Hắn hô lên.

- ở đây có người, mấy bọn mày theo tao lục soát còn đám kia cứ ở kia.

Thái độ hắn không giữ kè như trước mà vênh mặt kiêu căng, tỏ vẻ coi thường nhìn Chữ A.

Nghe hắn nói Chữ B và Chữ A giật thót mình lo lắng. Hắn vừa đi lại vừa lờ mờ để ý thái độ của Chữ A và cười khinh. Chữ A vì đứng quá xa nên không kịp chạy lại ngăn hắn và để hắn đi đến chỗ đồng gạch đổ nát.

Cả hai chữ cái vô cùng lo sợ và hỏi hớp chỉ lo Chữ D sẽ bị bắt lại.

Tên đó cầm theo chiếc gậy cùng với mấy tên nữa đứng đó, trở mặt kinh hoàng bởi vì ở đó không có người mà chỉ có mấy đồng gạch vỡ vụn và những tảng đá to đùng phía sau.

- Sao lại như vậy được chứ.

- mày làm sao vậy, không có người mà.

- ừ đúng, thừa hơi mà.

Cả đám bỏ đi để hắn đứng ở đó. Chữ A và Chữ B biết hắn Chữ D đã trốn thoát nên an tâm hẳn, trong lòng thoải mái hẳn ra.

- Nè, tên kia, giờ còn định sao nữa đây.

Hắn không nói câu gì, cầm lặng và chỉ tỏ thái độ bức tức đi khỏi chỗ đó.

Chữ B chạy lại.

- CHị Adi, may quá không sao.
- Nhưng kỳ lạ, Chữ D biến đâu mất, chẳng lẽ có phép tàng hình.
- Ừ ta, dù con bé có chạy với đôi giày đó thì cũng không thể nhanh như vậy, đâu ta, hay ở đó có mặt đạo.
- Thôi kệ đi, thoát được là được rồi, mình lo mấy bọn nhãi nhét này đã,
- ok.

Cả hai cùng rời khỏi đó với nghi vấn Chữ D đã đi đâu.

Chữ D giờ đã an toàn khi nằm gọn trong vòng tay của Số 17. Chữ D quá mệt mỏi không muốn mở mắt ra nhưng vẫn muốn nhìn con người đang mang lại hơi ấm cho mình.

- Là ai... - giọng mệt mỏi.
- Tôi.

Cô cố mở mắt, ánh sáng vừa phải từ chiếc vòng tay soi đến chiếc mặt nạ Số 17.

- Là cậu, tại sao lại cứu tôi.

Cô đảo mắt nhìn xung quanh, một màn đêm tối mịt.

- Chúng ta đã thoát.

Số 17 lắc nhẹ đầu.

- Chưa đâu.
- Đang ở đâu đây.
- Vẫn chỗ đó, chúng ta chưa chạy mà.
- Sao. Nhưng sao...
- Nhớ đi, đây là chiếc áo choàng của cậu đấy. – giọng nhỏ nhẹ.
- Áo choàng...

Chữ D nghĩ lại, chiếc áo của mình có hai mặt, một mặt bên ngoài cô vẫn khoác bằng bài còn mặt bên trong nếu quay ngược lại thì là một chiếc áo choàng đá. Cô hiểu ngay Số 17 đã khoác chiếc áo đó lên để làm giả như những tảng đá lớn ở đây.

- CẢm ơn.
- KHÔNG sao, đừng nói nhiều, ngủ đi, lát nữa cậu sẽ ổn thôi.
- KHÔNG, tôi... tôi còn có một cuộc hẹn rất quan trọng.
- Tôi cũng có nhưng có thể tôi sẽ phải hủy bỏ nó.
- Tại sao?
- Vì cậu chứ sao?
- KHÔNG cần...

Số 17 nghe thoáng thoáng có bước chân đến, bíp miệng Chữ D lại.

- Shut...

Hai tên của BIP lượn lẹ qua lại gần chỗ họ trốn, một đứa tò mò.

- Hình như tao vừa nghe tiếng nói ở đây.

- Mày nghe nhầm à, toàn tiếng gió, chết rét, thôi quân mình rút thì về thôi.

- Ờ, về.

Số 17 luôn đánh ánh mắt cảnh giác nhìn bên dưới lớp áo choàng, hai tên đó vừa đi cậu mới yên tâm quay lại thì Chữ D đã ngủ thiếp đi. Một khuôn mặt khiến cậu cảm thấy rất quen thuộc nhưng không chắc chắn.

- Trông cậu ta ngủ thanh thản quá, có vẻ rất mệt. Không, không thể nào là một người.

Cậu định nhân lúc gỡ chiếc mặt nạ đó xuống nhưng rút lại không làm bởi con trai thì phải có nghĩa khí.

- Mình không xem mặt thì có thể xem chỗ khác.

Cậu vạch nhẹ cổ áo Chữ D và thất vọng tràn trề khi trên cổ không có hình xăm như người cậu đang nghĩ.

- Hình xăm không có, vương miện không có thì chắc không phải rồi. – thở dài trên khuôn mặt thất vọng. Mình lại có thể thích một lúc cả hai người được sao, tại hai con người này có tính cách giống nhau quá. Hey. Bản lĩnh thì người kia có kém hơn một chút nhưng bảo vệ bản thân thì cũng đủ dùng.

Cậu vừa nhìn Chữ D vừa nói chuyện một mình.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Biết Được Sự Thật

Ngoài trời đang tối dần và mưa cũng bắt đầu nặng hạt. Rin chạy đến nơi mà Min hẹn nhưng vì trời mưa nên cô đành trú tạm vào một quán ăn bên vỉa hè. Cô vuốt mấy giọt nước trên mặt, trên tóc, phui quần áo. Bỗng chiếc vòng trên tay tuột, rơi xuống đất, cô sợ ướt nên mãi vội cúi xuống nhặt và bất giác khi ngẩng lên thấy Min đang ngồi trong quán cà phê đối diện. CỖ nhìn lên biển khó hiểu khi đây không phải chỗ mà hai người hẹn gặp. Rin hiếu kỳ tại sao hẹn quán bên này lại không ngồi mà sang bên quán khác.

Min ngồi dựa vào cửa kính và đang suy tư điều gì đó. Cô ôm nhẹ lồng ngực, ho lên vài tiếng, khuôn mặt thì hiện rõ vẻ mệt mỏi, đôi môi bệch dần. Xe cộ trên đường vẫn tấp nập qua lại dù đã 10 giờ tối. Rin mãi vội đang chuẩn bị chạy sang quán bên đó thì thấy một người con gái mặc bộ đồ thật lộng lẫy ngồi ngay chiếc ghế đối diện Min khiến cô vô cùng ngạc nhiên. Trông thái độ cười nói của hai người rất thân mật. Hạt mưa từ trên trời rơi trúng bờ môi đang nhạt dần và khuôn mặt thần thờ của Rin.

Người ngồi trong quán cùng Min là Hồng Ngọc. Min không hề biết đến sự có mặt của Rin. Nước mưa rơi trên cửa kính, làm nhòe cả khung cảnh đường phố.

- Cậu chờ lâu không? – Hồng Ngọc tươi cười hỏi.

- Không, cũng mới, gọi gì đi. – một giọng đáp lại nhẹ nhàng và thân mật.

- Ok, tôi uống nước cam.

- Sở thích thay đổi rồi à?

- Vâng. Hôm đó không phải cậu chạy ra giữ tôi thì chắc giờ tôi không còn ngồi đây rồi.

Min cười nhẹ.

- Vì bà cậu nên tôi mới gọi cậu lại thôi, nghĩ gì vậy.

- Thôi cứ giả vờ, không muốn người ta đi thì nói luôn đi.

- Làm gì có.

- À, mà cô bạn gái tạm thời của cậu thì sao?

- 3 ngày đó hả, ừ thì vẫn vậy.

- Nốt nay là hết đúng không vậy thì cho hết luôn đi.

- Tại sao?

- Cậu còn tôi.

- Nhưng tôi... không còn thích cậu nữa.

- Sao lạnh nhạt vậy, đừng dối lòng, dù không thích tôi sẽ cho cậu thích tôi. Đứa con gái đó nghèo nàn, quê mùa, không thuộc đẳng cấp với mình, cậu dính vào làm gì.

- Nói gì vậy, cậu ta rất nghĩa khí.

- Nghĩa khí thì sao chứ, không có tiền thì địa vị cũng không có. Công nhận con nhỏ có gu ăn mặc rất thời trang đấy nhưng chắc dùng hàng chợ vào.

- Cậu nói nhiều rồi đấy.

Hai người mãi nói chuyện không ai để ý đến Rin vẫn đứng bên ngoài nhìn vào trong qua 1 lớp kính. Mọi người thì toán loạn trú mưa nhưng Rin vẫn đứng đờ đờ, quần áo thì ướt sũng. Ánh mắt đầy sự thất vọng bởi cô không ngờ Min có thể như vậy nhưng thực sự trong lòng cô lại cảm thấy thoải mái và nhẹ nhõm. Điện thoại thì đã cầm đồ từ chiều nên giờ cũng không có để gọi cho Min. Một giọng lạnh lùng mà quen thuộc và chiếc ô che trên đầu Rin.

- Tội gì cậu phải vậy?

Rin chỉ quay nhẹ đầu lại để xác định đúng người mà mình đang nghĩ đến. Ren lấy chiếc điện thoại trong túi quần đưa cho Rin.

- Cầm đi, điện thoại của cậu. Cậu cho anh Ji mượn cầm đồ, anh nhờ tôi trả đấy.

- Đúng lúc đấy. – một giọng lạnh lùng, vô cùng nghiêm túc.

Cô gọi điện ngay cho MIN. Một giọng trầm ấm đến giả tạo từ trong điện thoại vọng ra.

- Alo, Rin...cậu...

- Thôi stop, không cần nói nữa. Tôi sẽ trả lời cậu hỏi hồi chiều nay. Chuyện tình 3 ngày bắt đầu bằng trận mưa thì cũng sẽ kết thúc bằng cơn mưa.

- Cậu...

- Yên tâm, chúng ta sẽ vẫn như ban đầu. Tạm biệt. – giọng lạnh nhạt.

Vừa cúp máy Min đã bất giác nhìn ra ngoài cửa kính và thấy Rin đang đứng bên kia đường nhìn sang, quần áo thì ướt sũng. Cậu mãi nhìn Rin mà quên cả chiếc điện thoại vẫn đang nghe trên tai. Cậu thấy khuôn mặt Rin nhợt nhạt, quần áo thì ướt sũng khiến cậu càng lo lắng. Nhưng ánh mắt của Ren từ bên ngoài nhìn vào như muốn xuyên thủng cửa kính thì cậu lại thấy an tâm bởi chắc chắn Ren sẽ lo cho Rin. Bây giờ cậu lại nhìn Ren với ánh mắt đầy hi vọng.

Rin từ từ quay lại nhìn Ren với một vẻ mệt mỏi, ánh mắt yếu ớt dần, chớp nhẹ vài cái rồi ngã gục vào người Ren.

- Rin...Rin...- Ren cố gắng gọi.

Min cau mày, khuôn mặt đầy sự lo lắng. Cậu cảm thấy áy náy và một sự tiếc nuối khi Rin đã dựa vào lòng Ren.

Hồng Ngọc gọi.

- Min...cậu sao đấy.

Có lẽ Ngọc chưa biết có chuyện gì đã xảy ra, vẫn thản nhiên ăn uống.

- Không có gì đâu. – Min cười làm bộ.

Cậu quay ra cửa kính thì Rin và Ren đã rời khỏi đó. Lại đến lượt cậu thấy thất vọng và tiếc nuối.

Trong ngôi biệt thự sáng rực ánh điện trắng, lung linh bởi ánh đèn nhấp nháy từ hồ phun nước và những cái đèn lếp gắn trên cây. Rin ở trong một căn phòng toàn màu xám nhạt. Cô mở dần ánh mắt yếu ớt, nhìn không gian xung quanh. Một màu gỗ bao quanh, cô nằm trên chiếc đệm trắng mềm mại và chiếc chăn màu thủy tinh trông thật sang chảnh. Hình như cô đang nằm trên chiếc giường rất đặc biệt. Nó được làm giống như một quả táo đỏ khổng lồ trong phòng. Cô không lạ với những chiếc giường đặc biệt như thế này nữa.

- ở đây là đâu.

Cô không chút lo lắng mà lại tỏ ra hiếu kỳ với nơi đây, nhẹ nhàng bước từng bước mệt mỏi xuống mấy bậc thang để xuống đất. Lại ánh mắt nghi hoặc.

Căn phòng rất thú vị, mọi thứ xếp ngăn nắp, chiếc bàn học thì hình đầu thỏ, tủ quần áo được làm thành hình của một quả bí ngô. Trên tường thì treo những bức tranh khung cảnh 3D tuyệt đẹp. Ánh sáng từ mấy cây đèn ngủ khiến căn phòng càng thêm lung linh. Một sự thật hài hước, cô đang mặc bộ

đồ ngủ con trai. Tiếng mở cửa, một người phụ nữ bước vào. Rin rất ngỡ ngàng, thốt lên.

- Bác Lan anh.

Người phụ nữ đó cười một nụ cười hiền hậu, bê một khay đựng bánh và sữa cho Rin.

- Chào cháu gái.

- Sao bác lại ở đây/

- Đây là nhà bác mà.

- Oh, vậy ạ. – có chút ngỡ ngàng.

Cô nhìn qua lại căn phòng và nhận xét.

- Nhà bác tuyệt thật ấy, rất thú vị. Cháu rất thích. Ngôi nhà này rộng đấy nhưng tại sao có mỗi cái giường vậy bác, vậy bác trai nằm đâu.

Bà Lan Anh chỉ cười, đặt khay bánh xuống chiếc bàn tròn hình quả dưa rồi nói.

- Cháu đói thì ăn cái này đi, xem chừng cháu vẫn còn yếu lắm.

- Đâu có, cháu khỏe mà.

- Soi gương đi, mặt cháu nhợt nhạt rồi kìa.

Rin áp hai bàn tay lên mặt, cười trừ. Cô biết về thương tích của mình nhưng không muốn để người khác quan tâm đến.

- KHÔNG sao đâu.

- Cháu có muốn đi thăm nhà bác không?

- Nhà bác không phải ở đây rồi sao, bác định dẫn cháu đi thăm vườn hay công viên gì ngoài kia ạ.

Bà cười nhe, lắc đầu.

- KHÔNG, mà cháu đang yếu mà, nên ngủ nhiều.

- Nhưng tại sao cháu ở đây.

- Thằng con trai bác đưa cháu về đấy.

- Con trai.

- Nó nói tất cả con gái chỉ có cháu là to gan, không sợ trời sợ đất. Ai thấy nó cũng rung động nhưng cháu thì thờ ơ, lạnh nhạt, còn không thèm quan tâm.

- Oh, ai vậy.

- Nhưng có vẻ nó lại để ý cháu rồi đấy.

Rin tò mò và cũng cảm thấy sung sướng khi nghe những câu nói đó. Cô bắt đầu tự hào, tỏ vẻ kiêu hãnh.

- À, hay là bác dẫn cháu đi thăm xung quanh nhà bác đi, cháu lại thấy tò mò rồi.

Thực chất là cô muốn xem con trai bác gái là ai.

- Bác định gọi nó nhưng hình như nó mới ra ngoài.

Thất vọng tràn trề.

Bà Lan Anh dắt Rin ra khỏi đó, vừa mở cánh cửa, trước mắt cô hiện lên một không gian lộng lẫy, tràn ngập ánh đèn, ánh sáng phản chiếu từ mấy thứ đồ kim loại lóng lánh. Đây phải là một ngôi biệt thự chứ không phải ngôi nhà bình thường. Và nơi cô vừa bước ra khỏi chỉ là một căn phòng nhỏ trong ngôi biệt thự này.

Người phụ nữ đi trước để dẫn Rin đi phía sau, mắt cô không ngừng nhìn mọi thứ xung quanh. Bà ta hãnh diện.

- Cháu thấy đẹp đúng không, cứ ngắm đi.

- Không không cháu chỉ thấy quen quen nên mới nhìn kỹ vậy thôi.

Bà ta hút húng hản.

- Cháu đúng là có khiếu hài hước đấy.

- Đây là lần đầu có người bảo cháu như vậy.

Hai người cùng đi xuống bác thang máy từ tầng 2 đi xuống. Từ trên thang máy cao đã nhìn thấy cả không gian bên dưới tầng 1. Đám người làm cả nam và nữ đều tất bật chạy lên chạy xuống như đang chuẩn bị để đón khách quý.

- Bác ơi, nay nhà bác có khách quý đến à.

- Sao cháu biết vậy. – vô cùng ngạc nhiên.

- Thì không gian như thế này thì chắc có khách đến rồi, chứ bình thường dù là trong biệt thự cũng đâu cần khăn trương như vậy.

- Oh, cháu cũng có một ngôi biệt thự như vậy chẳng hay sao cháu biết.

- Hi, vâng, bác nghĩ sao? – Cười trừ.

- Vậy cơ à, cháu giàu quá còn gì. – ý trên đùa.

Rin hiếu kỳ nhìn bà Lan anh.

- Bác, bác làm gì ở đây?

Cô nhìn bộ trang phục đoán ngay không phải người làm nhưng bộ trang phục rất đối giản dị.

- Bác làm quản gia ở đây à?

- Sao cháu hỏi vậy?

- Bộ bác mặc không phải quản gia, cũng không phải người làm, hay... bác là gia sư cho gia đình này... hay là... thủ quỹ... - ngờ ngác.

Bà Lan Anh chỉ cười nhẹ, đúng lúc có hai người phụ nữ mặc bộ đồ của người làm đi qua chào.

- Chào bà chủ.

Bà ta gật đầu cười nhẹ ý chào lại một cách lịch sự.

- Đi làm việc tiếp đi.

Rin há hốc mồm, điều này khiến cô vô cùng ngỡ ngàng. Nhưng nhìn lại trông cách ăn mặc của bà ta lại toát lên một vẻ quý phái. Không ngờ bà ấy chính là bà chủ nơi đây.

Thái độ của Rin cũng khiến bà ta phải phì cười.

- Làm sao mà cháu phải căng thẳng như vậy, ngạc nhiên gì chứ.

- Dạ... không... có gì.

- Cháu muốn ăn gì thì đi với ta vào bếp, ở đây có những món bên ngoài không có đâu, chỉ trong những nhà hàng 5 sao mới có.

Rin không nói gì chỉ gật gù theo.

Rin vừa vào trong bếp, những ánh mắt kỳ nhìn vào bộ đồ ngủ nam mà cô đang mặc trên người khiến cô phát ngại.

- Mặc này trông kỳ cục quá à.

Gian bếp to rộng, phân ra từng khu và giường như họ đem cả công nghệ sản xuất đồ ăn vào trong đây vậy, thiết bị nấu ăn nào cũng có. Tất cả đồng thanh.

- Chào bà chủ.

Chỉ có một người nam mặc bộ đồ đầu bếp trắng gây ấn tượng với cô bởi hắn không quay lại chào bà chủ mà vẫn cầm con dao lạnh. Một linh cảm nào đó khiến cô cảm thấy người này có gì đó rất kỳ lạ, không những thế lại còn có vẻ như quen mặt và đã gặp đâu đó. Tiếng gọi của bà Lan Anh khiến cô quên luôn cả điều mình đang nghĩ vẫn.

- Cháu gái, lại đây.
- Vâng. Cháu cứ nghĩ bác chỉ giống những người phụ nữ bình thường, không ngờ bác là chủ sở hữu ngôi biệt thự to đùng này đây.
- Vậy sao, trông ta không giống bà chủ à/
- Không, ý cháu không phải vậy.
- Thôi được rồi, bác đùa vậy thôi.
- Vậy con trai bác là ai, cháu chưa biết luôn.
- Không biết là đúng rồi, nó học cùng cháu đấy.
- Học cùng ạ. – ngờ ngác vì chưa biết là nhân tố bí ẩn nào trong lớp mình.

Bà Lan anh chưa kịp trả lời thì tiếng nói rất trững trạc vọng đến.

- Bà chủ.
- Quản gia, có việc gì không? – vẫn cười một vẻ phúc hậu.

Ba quản gia búi tóc cao, nhìn khuôn mặt nghiêm túc cũng đủ biết bà là một người quản gia khó tính, khó chịu nữa.

- Tôi nghe nói...

Bà ta đánh mắt nhìn Rin từ trên xuống một vẻ khinh thường mới nói tiếp.

- Tôi nghe nói cậu chủ mang một cô gái về nhà đúng không.
- ừ, đây, cô bé đây.

Bà ta cầm tay bà Lan Anh kéo ra ngoài.

- Đi đâu vậy?
- Đi với tôi một chút.

Bà Lan Anh rời khỏi đó cũng không quên dặn Rin.

- Cháu thích ăn gì thì cứ lấy mà ăn tự nhiên nhá.
- Ok ạ.

Bà quản gia đợi lúc không còn ai đi ngang qua mới nói.

- Bà chủ, tôi trông cô ta cũng chẳng khác gì mấy cô gái ấy, nó tốt với bà chắc cũng chỉ lợi dụng tiền của của gia đình bà...
- ầy, sao lại nói vậy, con bé không như thế đâu.
- Tôi nhìn con nhỏ chắc cũng chỉ hạng tầm thường, mà nghe mấy đứa người làm nói con bé này không có đặc biệt cả, nhà thì không giàu, cũng không có địa vị gì nên tôi nghĩ nó bám lấy cậu chủ chỉ vì tiền thôi.
- Bà nói gì vậy, nói sai rồi.
- Chứ còn gì.
- Vậy lần này bà nhầm rồi, đây là cô gái đầu tiên đã nói là không thích con trai tôi, lại còn lên mặt chống đối lại nó nữa, của đây hiểm đấy.
- Hiếm, chắc con nhỏ có ý vậy rồi cố tình làm gì đó để quyến rũ cậu chủ như trong mấy bộ phim đấy.
- Bà quản gia, cảm ơn vì bà đã lo lắng cho chúng tôi nhưng... cô gái này đang bị ốm, con trai tôi mang nó về để chữa trị mà chứ có nói là yêu thương hay bạn trai bạn gái gì đâu...
- Cái đó...
- Thôi, bà tiếp tục công việc của bà đi. Còn tôi thì tôi lại thấy rất thích cô bé này, nó rất tự nhiên, vui vẻ, còn cả cái tính ngang tàn nữa chứ. Đi với con

traị tôi thì quá tốt rồi. tôi vào bếp đây.

- Bà chủ, bà chủ, nghe tôi nói đi...

Quản gia cũng hết hơi, lắc nhẹ đầu, khuôn mặt cau có bỏ đi.

Ren đứng từ trên hành lang tầng 2 nhìn xuống, cậu đã nghe hết câu chuyện hai người phụ nữ vừa nói, cậu lại có chút rung động về bà mẹ kế đó.

Bà Lan Anh tiếp tục vào nói chuyện với Rin, lúc cô đang cầm chiếc đùi gà rán to bự.

- Ngon chứ.

- Ngon ạ, ăn chùa thì cái gì cũng ngon hết ấy.

- Cần thận không sức khỏe cháu... không nên ăn quá nhiều dầu mỡ.

- Không sao mà bác. À con trai bác thế nào vậy ạ.

Bà thở dài một hơi mới kể.

- Nói thật với cháu thế này, nó... thực ra không phải con ruột bác, nó là con của phu nhân trước của chồng bác.

- Oh, vậy bác là thứ ạ.

- Ừm – Gật nhẹ đầu. Mẹ nó mất cách đây khoảng 10 năm rồi sau đó mới lấy bác nên nó... không thích bác chút nào. CHồng bác thì rất yêu quý đứa con này nhưng nó lại hình như đã trở nên vô cảm. Khi lấy bác nó đã không thích bác và ghét luôn cả bố nó, rồi còn đến chuyện khi nó yêu thích một cô chị gái lớn hơn 2 tuổi, bố nó nghiêm túc phản đối nên nó lại càng thêm giận bố nó. Hai người cứ gặp nhau chưa được mấy câu đã mặt nặng mày nhẹ rồi to tiếng.

Rin gật nhẹ, hiểu cho hoàn cảnh của cậu bạn đó.

- Cậu ta... quả thật cũng không vui về gì. Cháu cứ nghĩ con nhà giàu thì rất thích, cái gì cũng có được nhưng rồi mới thấy, được nọ thì mất kia. Giàu nhưng lại không có tình cảm gia đình. – thở dài một hơi.

- Cháu cũng thở dài.

- Vâng. Nhà cháu có 3 anh e, 2 trai 1 gái nhưng.. tình hình là chỉ có 3 đứa sống thân thiết với nhau, con ba mẹ thì... lúc nào cũng làm và làm ở bên nước ngoài, không những thế vì chuyện thằng em cháu bị mất tích mà hai người ly thân luôn. – Nói đến đây sắc mặt Rin thay đổi hẳn

- Ôi, tội nghiệp, chắc bọn cháu cũng vất vả lắm. Tin được em trai cháu chưa. – thái độ rất quan tâm.

Rin lắc nhẹ đầu trên khuôn mặt đầy sự thất vọng và đau buồn.

- Đến giờ vẫn chưa thấy tung tích gì của em cháu.

- Các cháu chắc sống rất vất vả.

- Vất vả gì đâu ạ, chỉ hơi buồn vì thiếu tình cảm từ cha mẹ thôi. Thế mà tên này được cả ba mẹ yêu quý lại không biết kính trọng.

- Cháu còn người nào không, như vậy ai chăm sóc cháu.

Nói đến đây Rin lại sầm mặt, tâm trạng lại thay đổi hẳn.

- Cháu còn ông nội nhưng tình hình là ông cũng rất bận, chẳng quan tâm gì mấy đến con cái. Bọn cháu ở cùng mẹ nuôi, bà ấy rất chu đáo nhưng tình hình là... - hơi cảm xúc... bà ấy bị một tai nạn vẫn hôn mê trong bệnh viện.

- Ờ... xin lỗi nhắc lại chuyện không vui.

Rin cười nhoe.

- KHÔNG sao mà bác.

Bà Lan Anh nhìn Rin và thấy tội cho con bé. Bà nghĩ rằng 3 anh em sống với nhau rất vất vả, bố mẹ thì suất khẩu lao động lấy ai chăm chúng nó.

- Cháu có làm gì không?

- Có, cháu làm ở cửa hàng bánh kem.

- À, bác biết rồi, cái cửa hàng đó ngay gần quán cà phê của con trai bác.

- Oh, zê. Rất vui. Cháu chơi với một đám bạn nhưng không có ai hoàn hảo cả, người có mẹ thì không có bố, người có cả bố mẹ thì gia đình khó khăn, không những thế lại còn có người không còn cả bố và mẹ. Bọn cháu như là một hội bị lỗi chơi với nhau vậy, đứa nào cũng khuyết tật. Đâu được như con trai bác, có hai mẹ, lại còn rất yêu thương cậu ta nữa chứ. – đầy sự buồn.

Một cậu bé chạy vào ôm chầm lấy bà Lan Anh.

- Mẹ, con về rồi.

- Anh cũng về rồi à.

- Vâng.

Cậu bé đó nhìn sang.

- ừa, Chị Rin, sao chị ở đây?

Rin ló ngó, nhìn cậu bé rất quen nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu.

- Ồ ờ, chào em trai, em là...

- Em là bạn của Pin nè.

- Bạn của Pin ư.

Bà Lan Anh tươi cười gặng hỏi.

- Con biết chị này à.

- Biết chứ ạ. – Trả lời một cách thân nhiên. Anh con lúc nào cũng ngắm ảnh chị ấy trên facebook mẹ ạ.

Rin càng ngỡ ngàng, cô cũng chưa biết là ai trong khi bà Lan Anh thì có vẻ rất vui.

- Ô, có vẻ con trai bác say nắng cháu rồi.

- Bác nói gì vậy, say gì đâu ạ.

- Chị ơi, em là Kiệt, em anh Ren nè.

- Há, Ren... vậy... bác là...

- Ừm, mẹ của Ren mà.

Cô không thể ngờ, lần trước cô bị bố Ren bắt ép đến đây cũng không gặp bác này nên cũng không biết.

- Cháu có lên trên gặp Ren chút không? Hứm.

- Cháu...- lưỡng lự. thôi cũng được, cũng phải cảm ơn người ta câu.

Kiệt chen vào.

- VẬy em sẽ dẫn chị đến.

- Thôi khỏi chị biết đường đến đó rồi, cứ nói đi.

- Hehe, có vẻ chị hiểu về căn biệt thự này quá, hay là do quan tâm anh em nên mới...

Bà Lan anh cản.

- Đừng trêu chị nữa con.

Rin rời khỏi nhà bếp, một mình đi lên tầng 2. Căn phòng cuối dãy với cánh cửa sập đóng kín, bên ngoài thì điện sáng choang. Cô vừa đến vừa nghĩ lại những lời bà Lan Anh nói.

“– cháu có biết không, chuyển trường một thời gian thì Ren thay đổi hẳn đấy, nó bớt lạnh lùng vô tình, đã quan tâm đến mọi thứ nhỏ nhất xung quanh, lại còn nghe nhạc nước ngoài chứ, nhạc hàn ấy. ...”

Rin đứng trước cánh cửa có ghi chữ Dance to dream. Giường như cô không thấy lạ lùng gì với cánh cửa này. Bên tường có một cái bảng có 7 nút bấm. 7 nút tương ứng với 7 không gian khác nhau trong phòng. Cô chọn và ấn nút hình vuông màu đỏ, cánh cửa tự động mở lên đúng gian phòng ngủ. Ánh sáng đèn yếu, Ren đang ngồi trên chiếc ghế xoay vừa xem tivi vừa ăn phở quay lưng lại phía Rin. Cậu hãy nhẹ chân để chiếc ghế quay lại và nhìn với một ánh mắt lạnh lùng. Trông cậu như một thiên thần trong bộ sơ mi trắng xắn cao tay áo, cúc không cài để lộ ra body săn chắc. Dù trong nhà Ren vẫn đi giày cao cổ và chiếc quần vải ôm sát chân. Rin không thể rời mắt trước Ren, cô đứng đờ ra nhìn một vẻ rất ngạc nhiên.

- Tôi đẹp đến nỗi vậy sao.

Nghe câu hỏi Rin mới tỉnh lại.

- Đẹp gì chứ, xấu xa thì có.

- Vậy sao còn ngắm nhìn tôi.

- Tôi đang ngắm căn phòng này chứ ngắm cậu đâu.

- Rồi, đã đến thì vào đi.

- Tất nhiên, tội gì không vào.

- Cậu cũng bản lĩnh đấy, sao cậu biết chỗ mở cửa.

- Trời, cái gì tôi chả biết.

- Cậu muốn thử sao. Hay là... cậu của được anh nào cũng có nhà biệt thự rồi hẳn chỉ chỗ mở cửa cho.

- Nhảm, cần gì phải của ai, thích thì của cậu cũng đủ rồi.

- Ha...- cười nhạt. Nhưng mục đích cậu đến đây là gì, không sợ tôi sẽ làm gì sao?

- Tôi... tôi chỉ muốn đến cảm... .

Vừa nghe đến đây Ren đã hiểu ý và chặn họng Rin lại.

- Stop, được rồi, lời cảm ơn nghe từ ai cũng được nhưng cậu thì khỏi đi.

Câu nói khiến Rin bỗng cảm thấy chút áy náy trong lòng.

- Bà ấy bảo cậu lên đây à.

- Gọi mẹ cậu là bà ư?

- Sao không, bà ta không phải mẹ tôi. Mà xem chừng bà ấy quý cậu đấy, luôn nghĩ rằng tôi bắt nạt cậu, còn cho rằng sự việc hôm nay với cậu là do tôi gây ra đó.

- Vậy sao, tôi được đặt cách à, công nhận, tại bà có đứa con vô cùng xấu xa mà.

- Đúng đấy, bà ấy chỉ sợ tôi làm gì cậu thôi.

- Tôi còn việc nữa.

- Việc gì?

- Việc riêng tư thôi.

- Nói. Có phải cậu với bố bất hòa cũng vì cái chị người lớn... .

Rin chưa nói xong thì Ren đã bất ngờ chạy lại dón cô vào chân tường. Rin vô cùng ngạc nhiên.

- Uầy, hôm nay tôi gặp bao nhiêu điều ngạc nhiên rồi đấy. Tự nhiên rõ ga.

Ren lạnh lùng ghé sát mặt gần Rin.

- Cậu đừng nhắc đến người đó trước mặt tôi không thì... .

- Thì.. thì sao đây.. – đầy sự thách thức.

- Cậu thích vậy sao?

- Cậu á, làm gì được tôi.

Rin cười nửa miệng, định nhấc chân húc đầu gối vào bụng Ren nhưng cậu ta đã cố định cả hai chân cô ép vào bên tường và giữ chặt hai cánh tay.

- Trò này của cậu tôi biết rồi.

- Biết ư, coi như cậu lợi hại. CỐ LẼ tôi không thoát được rồi.

Rin vẫn nhìn thẳng vào mắt Ren với sự thách thức.

- Cậu định làm gì đây? – coi chừng vẫn rất thân nhiên.

- Tôi á, thích chơi trò người lớn.

- Chớ chớ. Mình còn là trẻ con mà. – giọng khiêm tốn.

- Vậy sao, cậu có muốn tôi chứng minh cho cậu thấy tôi là người lớn hay trẻ con không? – cách nói chậm rãi mà đùa cợt.

- Thử đi tôi cho cậu biết. – Rin thách thức.

Cô vẫn cười nửa miệng nhưng khi cố gắng gỡ tay thì Ren càng giữ chặt. Giờ cô mới để ý cả hai chân và tay mình đều bị Ren giữ rất chắc. Cô bắt đầu thấy lo sợ khi nhìn thẳng vào ánh mắt long lanh đó.

- Cậu...

- Giờ cậu có thể làm gì đây. Bản lĩnh thường ngày của cậu đâu rồi, sao gặp tôi lại biến đi hết vậy. Cậu nghĩ cậu bản lĩnh hơn tôi sao còn gọi tôi là công tử bột, chưa thấy tôi đánh nhau bao giờ à? – Cười một kiểu giả tạo.

- Chưa... - Rin cố tỏ ra bình tĩnh để đối diện.

Ren cười mỉm, cậu tiến gần lại gần Rin, body săn chắc áp sát Rin, ánh mắt đầy sự mờ mịt. Nhìn thân hình đó cô bắt đầu thấy hồi hộp rồi lo lắng, cô cắn nhẹ bờ môi dưới khiến Ren cũng phải phì cười.

- Cậu ấy, đang sợ hãi đúng không, khi không thể làm được gì.

- Ai bảo cậu.

- Nè, chính môi cậu đã nói. Mỗi khi ngại thì phồng cả hai má, khi sợ hãi thì... cắn môi, đúng chưa.

- Nói linh tinh.

- Thế cậu vừa làm gì đấy, không phải cắn môi sao, hay để tôi cắn hộ...

- Thôi đi nha, không có đâu nha.

- Thật sự không sợ hay cậu không tin... tôi không thể làm gì được cậu. – cách nói chậm rãi, từ từ.

- Không tin chứ.

- Cậu k tin à. – cố ý nhấn mạnh.

- Vì... nghe câu đàn ông có thể lên giường với người phụ nữ mà mình không yêu.

Câu nói thật thú vị, Ren không giữ chặt Rin nữa mà buông hai tay tay cố ý để Rin đánh trả rồi thoát ra ngoài. Nhưng Rin lại làm cậu ngạc nhiên khi cô không rời khỏi mà vẫn ánh mắt ngây ngô nhìn cậu.

- Rin, cậu không muốn thoát sao?

Rin cố tình cười nhẹ, một điệu cười dịu dàng.

- Không chạy. Tình huống này là biết cậu chùn rồi.

- Sao HẢ.

- Có người dạy tôi, nếu ai làm mình mất bình tĩnh rơi vào tình thế hoảng thì lúc có cơ hội thì phải làm cho người ta như thế.

- Vậy là không hay đâu, nhưng... cái chiêu này tôi biết rồi..

Rin vẫn cố tình tỏ ra là lướt đứng sát Ren áp người vào thân hình săn chắc của cậu ta, để hai tay lên vai rồi vòng lên cổ cậu ta, làm bộ sát mặt. Ren cũng có chút cảm động khi nhìn vào ánh mắt ngây ngô đang nhìn mình và không thể kiềm chế sự yêu thương đang lan tỏa khắp trí óc. Cậu chỉ muốn đứng đó nhìn, không muốn rời mắt khỏi ánh mắt đó.

- Tôi không phải cao quý gì nhưng tôi không tầm thường như mấy cô em của cậu đâu nha.

- Cậu muốn gì đây?

- Muốn thử cậu.

- Hừ, đừng có thử tôi, tôi làm thật đấy. – cười với vẻ thách thức.

- Cậu muốn đánh nhau với tôi không?

- Đánh nhau trên giường ư.

- Linh tinh.

Rin đẩy mạnh Ren ra ngoài, dơ tay trong thế phòng thủ.

- Muốn thử xem tài của cậu đến đâu, nếu muốn nói không phải công tử bột thì lên đây.

Rin cười khinh.

- Chuyện nhỏ. Thích là được.

Ren cũng giờ cú đâm ngang mặt, vừa định chạy lại thì tiếng cửa kêu... rọc... bà Lan Anh bước vào, trên tay cầm một bộ quần áo phục vụ nữ. Bà há hốc mồm, tròn mắt khi thấy Rin và Ren đang trong tư thế đánh nhau. Bà mãi vội can.

- Áy, Ren, sao con lại bắt nạt Rin nữa rồi, hai đứa chẳng phải bạn sao? Giờ lại còn định đánh bạn nữa à.

Bà mãi vội chạy lại chỗ Rin, cô thả lỏng hai tay đang đứng thủ của mình xuống.

- À, Bác... bác...

Bà Lan Anh mãi vội vuốt nhẹ mái tóc Rin, thái độ có vẻ rất sốt xà.

- Cháu có sao không, cho bác xin lỗi thay con trai bác, nó quậy vậy đấy.

Rin nhìn Ren với ánh mắt lạ lùng không hiểu chuyện gì.

- BÁC, ý bác là gì vậy.

Bà quay ra trách Ren.

- Ren, nó chỉ là đứa con gái yếu đuối, sao con có thể lèn như vậy. Mẹ cấm con được lại gần con không được lại gần con nhỏ, không được bắt nạt con bé. Nghe chưa.

Ren biết bà Lan Anh đã hiểu nhầm, cậu không nói câu nào mà chỉ quay mặt sang một bên ý không muốn để ý đến những câu nói đó.

Nói xong bà cầm tay Rin kéo đi.

- Đi với bác, khổ thân cháu, khiến cháu sợ hãi rồi.

- À, vâng... - ngơ ngác.

Rin đi với bà Lan Anh nhưng vẫn quay lại nhìn Ren với ánh mắt khó hiểu. Ren cũng chỉ nhìn theo đến khi hai người ra khỏi căn phòng.

- BÀ ta làm sao vậy, cứ như cậu ta là con bà ta chứ không phải mình vậy...

Ren chặc ra.

- Mình vừa nói gì vậy? KHÔNG, mình chỉ có một người mẹ thôi, không thể có người thứ hai được. – thái độ vô cùng nghiêm túc.

Một lát sau Rin bước ra từ một căn phòng với bộ đồ là đồ phục vụ nữ. Cô ngấm ngấm và tự khen.

- Được, bộ này cũng được đấy chứ, mình mặc eo óp hẳn.

Nữ phục vụ nào đó vừa đi vừa đẩy đồng khăn đi qua chào hỏi.

- Chào cô, cô mới tới à.

- Đâu, đến lâu rồi mà.

- Sao phải ngại, cùng ngành với nhau mà, cứ tự nhiên nhá. Mà nè, nay anh cậu chủ có đến đây, anh ta tiếng tăm không được tốt, gặp thì nên tránh xa nhá.

- Há...

- Rồi, tôi nói nhỏ vậy, đi đây. – giọng có vẻ rất hồ hởi.

Rin chắc ra.

- Minh bảo đến từ lâu là đến từ lúc Ren đưa mình về mà, chứ có phải làm ở đây lâu rồi đâu. Hơ, nói linh tinh.

Tiếng từ sau vọng đến.

- Cậu làm người làm là quá hợp rồi.

Ren cười vẻ châm chọc, cậu vẫn mặc chiếc áo sơ mi không gài cúc.

- Cậu ấy, nhà thì giàu mà không có nổi một bộ trang phục cho nữ.

- Đó, không phải sao.

Cậu đi lại gần chỗ Rin đứng. Vừa lúc bà Lan Anh từ bếp đi lên, thấy Rin đang đứng trước mặt Ren, mặt mũi thì nhăn nhó bà nghĩ ngay đến việc Ren đang trêu chọc Rin. Bà lớn tiếng ngăn cản.

- Dừng lại đi.

Cả hai ngớ ngàng nhìn ra phía sau. Rin gọi theo phản xạ.

- Bác lan Anh.

Bà Lan Anh mãi vội đi lại phía Ren kéo Rin lại phía mình, trách Ren.

- Sao con lại bắt nạt Rin nữa rồi, đừng đe dọa tinh thần con bé. Xem chừng hai đứa ở gần nhau là không hợp rồi.

Ren không nói được câu nào, cậu cũng không muốn giải thích.

- Con lên phòng đi, mẹ sẽ dẫn Rin đi, sẽ nhờ người đưa con bé về.

Bà lại kéo Rin đi nhưng chưa đi được, bà quay lại nhắc nhở.

- Đứng trước mặt con gái phải lịch sự chút chứ, gài áo vào đi.

cô chỉ quay lại nhìn Ren, hếch hai vai cười một điệu ngây ngô.

Ren thở mạnh một hơi xò tay túi quần và chỉ đứng nhìn theo bước đi của bà Lan Anh và Rin.

Bà Lan Anh để Rin đứng một mình trước phòng khách, căn dặn.

- Ở đây chờ bác chút, bác sẽ kêu người đưa cháu về.

- Thôi khỏi phiền bác ra, cháu tự về được, bác tiễn cháu đến đây là được rồi.

- Sao vậy được, để bác. – Bà Lan Anh sốt sắng.

Bà rời khỏi đó để Rin đứng một mình, cô lại cảm thấy chán khi ở đây chỉ có mấy người phục vụ qua lại. bỗng một vòng tay từ phía sau ôm trằm lấy Rin. Theo phản xạ cô dấm vào chân để đối phương buông lỏng tay, nhanh chóng hích một cú vào bụng khiến đối phương lùi về sau và kết thúc một cú đập ngang mặt khiến đối phương ngã lộn quay ra đất. tiếng kêu của một thanh niên trẻ tuổi. Hắn không cao lắm, khuôn mặt thì rất điển hình là bình thường chỉ có cái ăn mặc vào thì mới thấy ra dáng một cậu chủ.

- Ay za...

Hắn hét lên.

- Cô là ai mà dám đánh tôi, đồ phục vụ thấp hèn.

Câu nói khiến Rin vô cùng phẫn nộ, cô chỉ muốn chạy lại đập hắn một cái nữa bởi chính hắn đã xúc phạm cô trước.

Bà quản gia già khó tính từ đâu đó chạy đến, mãi mớng hỏi.

- Có chuyện gì vậy cậu Bá.

Hắn đứng dậy, nói cà lúp.

- Bà...quản gia xem...xem con nhỏ này là ai mà dám ra tay với tôi. Tôi phải cho con ranh này một bài học.

Bà quản gia nhìn kỹ ra mới nhận ra người đứng trước mặt là cô gái mà Ren dẫn về. Bà vẫn lớn tiếng.

- Cái cô gái này không biết điều gì cả, có biết cậu ấy là cháu cậu bà chủ không mà cô dám động vào.

- Tại hắn xúc phạm cháu trước.

Bá lớn tiếng, coi bộ rất hống hách.

- Chỉ là một người làm nhỏ nhỏ, được bốn thiếu gia ôm thì vinh hạnh lắm rồi đấy. Quản gia, bà phải đuổi nó đi ngay cho tôi. Phải giữ cả nhà nó tôi mới hả giận.

Một tiếng nói từ tầng hai vọng xuống.

- Anh có quyền đuổi cô ấy sao?

Ren lạnh lùng từ chiếc cầu thang máy đi xuống.

- Anh hơi quá rồi đấy, anh bị như vậy là rất đáng.

Dù là anh em họ nhưng Bá không ưa gì Ren bởi Ren cái gì cũng hơn hắn.

- Mày nói cái gì? – khó hiểu.

- Nếu là người khác thì chắc chỉ biết lo lắng và sợ hãi thôi nhưng người này..

- Làm sao...

- Người này không phải anh muốn đuổi là đuổi được...vì... cô ấy là.. bạn gái em. Ok

Câu nói khiến Rin vô cùng ngỡ ngàng, chưa bao giờ cô nghĩ sẽ có chuyện đó xảy ra với mình. Bà quản gia cũng tròn mắt nhìn Ren.

- Cậu chủ, cậu nói đưa con gái nhỏ bé tầm thường này là.. bạn gái cậu.

Ren chỉnh ngay.

- Bà quản gia, tại sao lại gọi cô ấy là con bé chứ, bạn gái tôi đấy, bà định bênh tôi hay bênh anh Bá đây.

Bà quản gia cau mày vì rất khó xử nên bà im lặng, không nói nữa.

Bá cười một cách khinh bỉ, nói.

- Bạn gái mày ư em trai, tại sao mắt thâm mỵ của công tử đào hoa đâu rồi lại chọn cô phục vụ làm bạn gái chứ... hay là lương tâm trời đất phải nhận liều để cô gái này tránh bị tổn thương. ừm – thái độ hống hách, ngang tàn.

Ren cười nửa miệng, một điệu cười xanh ròn.

- Anh nhìn lại mình đi, anh cao hơn người ta được bao nhiêu mà trề người ta thấp.

Quả thật nhìn lại mới thấy Bá còn thấp hơn cả Rin, dáng người thì nhỏ bé. Điều đó khiến đám người làm xung quanh đó phải bịt miệng cười không ra tiếng.

- Mày.. mày lại quá đáng rồi đấy... tao...tao sẽ không tha cho mày đâu...cả gia đình này nữa.

Một giọng nói rất điềm tĩnh mà chừng chặc.

- Nói luyên thuyên gì ở đây.

Bố Ren từ trong phòng làm việc đi ra một cách oai vệ, từng bước vững vàng, tay chấp phía sau lưng ra đứng dáng ông chủ.

- Muộn rồi cháu còn đến đây gây sự hả? – Lời nói cũng rất đĩnh đạc.

Bá kiêu ngạo, vênh mặt nói.

- Cháu đến là có chút việc thôi, nhưng bác trông người trông nhà bác đi, người làm gì mà cứ như là bà chủ vậy.

- Cháu im ngay đi.

- Bác, sao nay bác lại nặng tiếng với cháu vậy?

- Nhà ta đang chuẩn bị đón một vị khách đêm rất quan trọng, cháu có nên đi về không vậy. – Bố Ren tỏ ra điềm tĩnh, nói một giọng vô cùng nghiêm túc.

Bá tỏ vẻ khó chịu.

- Zô zô, nay bác lại đuổi cháu sao, bác có tin cháu sẽ nói chuyện này với bố cháu không.

Bố Ren tỏ ra khó xử.

- Cháu...

Thấy thái độ bố Ren khoan nhượng Bá liền lần át.

- Vậy thì...bác nên đuổi con nhỏ đó đi để cháu hả giận.

- Vớ vẩn. – gắt lớn. Cháu quá hống hách rồi đấy, không coi ai ra gì.

Coi bộ bố Ren rất tức giận nhưng vẫn giữ sự tôn nghiêm của một ông chủ, điều này khiến Ren đứng đó mà cảm thấy khâm phục và cậu nghĩ rằng mình sẽ học tập theo ông ấy.

- Vậy ta nói cho cháu biết ại đi chứ con bé đó không thể đi.

Bá nghi hoặc.

- Why?

Trong lúc tức giận bố Ren bèn thốt lên.

- Vì đó là con dâu tương lai của ta.

Bao con mắt ngờ ngàng trước câu nói rất rõ ràng mà dứt khoát của một ông chủ. Bà quần ra tròn mắt vì quá ngạc nhiên.

- Ông chủ, ông nói gì vậy?

- Ta nói gì mà bà cũng không hiểu à. Giờ thì cháu biết vì sao ta không thể đuổi con bé, người nên rời khỏi đây là cháu đấy. – nói nhấn mạnh.

Bá vô cùng bức mình và cảm thấy xấu hổ, coi như đó là một lần bị sỉ nhục. Cậu cắn chặt răng, cảnh báo.

- Các người cứ đợi đấy, tôi nói chuyện với bố tôi để bố tôi chấm dứt luôn với mấy người.

Bố Ren vẫn điềm nhiên nhìn Bá với ánh mắt đầy sự thách thức.

Bá rời ngay khỏi đó, trong lòng không chút tâm phục.

Bà quần gia lo lắng chạy lại hỏi:

- Ông chủ, nhà ta thời gian này vẫn cần gia đình chú thím giúp mà.

- Không cần. Tôi chắc gia đình nhà chú ấy sẽ không tính toán mấy chuyện con nít này đâu. Nhưng cũng không sao, tôi chịu đựng nhà đó cũng đủ rồi, mình phải là dựa vào chính năng lực của mình, không cần phụ thuộc ai hết.

- Nhưng..

- Không còn việc gì nữa, bà đi làm việc cậu bà đi quản gia.

Bà quản gia không nói được gì liền cúi nhẹ đầu chào rồi đi khỏi. Vừa đi vừa đánh ánh mắt căm phẫn nhìn Rin.

Ánh mắt của bố Ren nhìn đến là tất cả người làm lại tiếp tục công việc. Ông quay lại nhìn cô bé trên khuôn mặt vẫn đầy sự ngạc nhiên. Ren cũng không thể ngờ người cha mà mình luôn cãi vạ lại ra mặt giúp mình.

- Bác trai, cháu cảm ơn bác... - giọng rất khách sáo.

Bố Ren một giọng cứng rắn nói chuyện với Rin, tay chấp phía sau lưng làm dáng.

- Vừa này là ta cố ý để đuổi cậu ta đi, ta không thích thấy nó trong ngôi nhà này chứ không phải giúp cô đâu.

- Nhưng dù sao cháu cũng phải cảm ơn bác.

- Cô là cô gái lần trước đến đây, cầm số tiền là 5 triệu đi đúng không?

Ông vừa hỏi vừa để ý đến thái độ của Ren. Rin rụt rè trả lời.

- Đúng...ạ bác bảo cháu nên tránh xa con trai bác nhưng... con trai bác thì...

- Bác biết, lần này là do thằng con trai bác đã chọc cháu khiến cháu phải chịu thiệt rồi.

- Há...

Rin đánh mắt nhìn Ren ra vẻ khó hiểu.

Ren thở dài, cúi gằm mặt xuống đất nản.

Bố Ren gật đầu, khen ngợi.

- Nhưng cháu bản lĩnh lắm đấy, giám chống lại nó. Tên đó cháu có biết nó là một thằng rất lì mà còn zai nữa không?

- Vâng ạ. – vẫn thản nhiên.

- tính ra là em của Ren đấy.

- Nhưng Ren vẫn gọi người ta là anh mà.

Ren mãi mới chen lời.

- Vì nười ta lớn hơn gần chục tuổi mà.

Một câu lạnh lùng rồi lại bỏ lên đi. Nhưng chưa đi hết cầu thang thì cậu lại trở xuống kéo Rin đi.

- Cho con mượn con dâu của bố chút.

- - Nè nè, vô duyên, ăn nói cần thận thận vào.

- Thì bố tôi gọi vậy cậu vẫn để yên còn gì nữa.

Bố Ren nhìn theo hai người và cười một vẻ rất an tâm. Bà Lan Anh từ sau đi lại khoác tay ông.

- Anh thấy con bé thế nào.

Ấn nói ngập ngừng.

- Con bé không ưa Ren thì phải, đúng như em nói.

- Thì đó, con trai anh toàn bắt nạt con bé, trêu, chọc nó. Bao nhiêu đứa con gái đẹp mà nó không thèm để ý tới, cứ nhắm vào con bé mà trêu chứ.

- Vậy thì...

- Mà anh vừa để Ren kéo Rin đi à.

- ừm, sao vậy?

Bà Lan Anh tỏ ra lo lắng.

- không được, nhờ nó làm gì con bé thì sao, không được em phải lên tách hai đứa nó ra.

Bố Ren ngăn cản.

- Minh đi làm gì, xen vào chuyện riêng bọn nó.

- Anh bảo gì?

- Ta chắc thằng Ren nhà mình có tình cảm thật với con bé này rồi.

- Làm gì có, nó chỉ trêu hoa ghẹo bướm thôi.

- Vậy thì em nhầm rồi, hãy nhìn ánh mắt của Ren khi nhìn con bé đi, rất đậm ảm và dịu dàng. Miệng có thể nó dối nhưng ánh mắt làm sao nói dối được.

- Vậy thì..

- Anh nghĩ câu ghét của nào trời cho câu đấy là đúng đấy.

Bà Lan Anh ngó người nhưng nghe vậy cũng không muốn đi lên nữa, cũng mong lời ông chồng mình nói là thật.

Ren kéo Rin vào phòng, căn dặn.

- Cậu đứng chờ đây, tôi lấy đồ cho cậu.

- Đồ gì? – ngáo ngơ.

- Đồ mặc chứ sao, cậu định mặc như vậy về à.

- ồ.

Rin quay sang chiếc bàn học hai ngăn của Ren, trên bàn có một hộp nhỏ bọc lụa đỏ, cô tò mò mở ra xem. thật ngạc nhiên khi trong đó có một thỏi son trắng. Cô ngỡ ra

- Son trắng, của mình mà, cậu ta vẫn giữ nó.

Chiếc thang máy chuyển đồ ở ngay chỗ phòng tắm, cậu địnó mở cửa rồi lấy bộ quần áo trong đó ra.

- Đây.

Cậu sững lại khi thấy Rin đang cầm thỏi son trắng trên tay.

- Cậu.. tại sao lại lục đồ của tôi? - có chút không vui.

- Hehe, hiểu kỳ thôi mà, nó ở ngay trước mắt. Mà... đây là son của tôi đúng không, cậu vẫn giữ nó?

- Tôi giữ nó làm gì, chỉ là để đó quên không vất đi mà thôi. – làm bộ nhưng coi chừng không thoải mái.

- Vậy á... - ánh mắt đầy sự nghi ngờ. Chứ không phải là không nỡ vứt món đồ quý giá này không.

- Làm gì có, tiện đây cậu vất đi giùm cái.

Rin lắc nhẹ.

- No no, tại sao. Tôi vẫn sẽ để đây. Ok.

Lát sau cô đã xuống tầng với bộ quần bò và áo phông đơn giản. Bà Lan Anh mang ra một khay đựng một cốc nước vàng và một đĩa bánh mỳ. Bà biết là Rin chuẩn bị về nên đi hỏi thăm.

- Cháu không sao chứ.

- Không sao mà bác.

- Vậy cháu về cẩn thận nha. Cháu có muốn ăn hay uống chút gì không?

- - à vậy cháu uống chút nước thôi ạ.

Rin tự nhiên cầm cốc nước trên khay mà Bà Lan Anh bê uống bởi cô nghĩ bà mang đồ ăn cho mình. Bà quần gia đứng ngay cạnh gất gồng.

- Đúng là con nhà không có giáo dục. '

Vừa nói dứt câu thì đã bị Rin phụt nước lên mặt.

Quản gia vô cùng tức giận, hằm hằm. Bà Lan Anh cũng vô cùng ngạc nhiên, không nói được câu gì.

- Cháu...

Rin mãi vội xin lỗi.

- cháu xin lỗi quản gia, cháu vô ý quá. Nhưng... bác Lan Anh, đây là...rượu ợ?

Cô vừa hỏi vừa chỉ vào cốc nước mình vừa uống. Bà Lan Anh cũng chỉ gật đầu một cách thần nhiên. Bà quản gia cắn chặt răng, rất muốn gào lên chửi mắng Rin nhưng bà chủ đứng bên cạnh nên không dám, tức giận rời khỏi. Rin cười nhếch mép.

- Cháu.. vừa uống cái đó rồi.

- Cháu không uống được ợ?

Rin nhăn nhó lắc đầu. Ren từ đâu đó đi đến, xoa nhẹ đầu.

- Mỗi một chút có làm sao, cậu còn uống cả két bia được mà. Khi đi hát đó.

- Há...

- Cậu uống hết cốc đấy mà không say thì chắc ... có nghe câu phụ nữ uống không say thì nghìn ly cũng không say chưa.

Rin gật gù.

- Tôi nghĩ vậy.

Bà Lan Anh cười tủm khi thấy Ren lo lắng cho Rin.

- Vậy con đưa Rin về nhà.

Ren đưa Rin ra khỏi cánh cổng to đùng của ngôi biệt thự.

- Cậu có thể về được rồi đấy.

Ren thần nhiên, gật gù.

- Được, càng nhàn. Cậu..càhwc là đi về một mình được chứ, không sợ ai bắt cóc sao?

- Hay.. cậu đưa tôi về luôn đi.

Ren từ chối ngay.

- Tôi đâu có thừa hơi.

Ren khoanh tay trước ngực, khuôn mặt vẫn thần nhiên. Rin không thèm chào, cô quay ngoắt đi và rời khỏi đó.

Rin bắt đầu thấy lo lắng khi mình hơi choáng váng, mọi lần cô có thể đi về một cách rất bình thường nhưng hôm nay cô lỡ uống cốc rượu nên người không thể tỉnh táo mới muốn Ren đưa về nhưng một phần cô cũng không tin tưởng Ren. Cô đành lấy điện thoại gọi cho Lệ. Thật không may, điện thoại của Lệ hết pin nên không thể nghe khiến cô càng lo lắng. Đi một đoạn nữa thì tối sầm mặt mày. Bỗng từ bên đường 3, 4 tên lạ mặt đứng vây quanh cô. Bá từ bên kia đường nhìn sang, ánh mắt đầy sự thù hận. chắc chắn đám người này là do Bá gọi đến.

Một tên trong số đó lên tiếng.

- Cô gái, cô nhúc đầu hay bị ốm hả, để tôi đưa cô đi.

Rin loáng ngoáng, mắt không thể nhìn rõ, những cái bóng áo đen mờ dần đi.

- Các người tránh ra không tui kêu ...ông tôi bây..giờ á... - nói lắp trong cơn say.

- Cô em sao lạnh lùng vậy, giờ có gọi chủ tịch nước cũng không giúp em được đâu.

- Ai bảo.. - Giọng say sấn. Tôi vẫn có một thiên thần mà.

Đám đó cười ầm ĩ.

- Hahaa, thiên thần ư, em mơ mộng quá rồi em ơi, nay chỉ có mấy anh là thiên thần của em thôi. Hahaha. – cười một vẻ giữ tướng.

Một chiếc ô tô đen dừng lại, 2 cái đèn vẫn bật sáng, cửa kính đột ngột mở và người bên trong là một người đàn ông đội chiếc mũ che khuất cả khuôn mặt.

- Ông chủ, giờ sao đây?

- Cứ từ từ xem thế nào, con bé phản ứng ra sao? – giọng ồm ồm, rất đĩnh đạc.

Đám người đó vẫn vây quanh Rin trong khi cô đã ngất rượu, sau đó là lướt. Một tên vừa chạm vào tay cô, ngay lập tức cô vùng mạnh khiến hắn ngã ra đất vì hụt đà. Rin vẫn ý thức được những hành động để tự vệ. Tên bên cạnh thấy vậy tức giận lao lại, đe dọa.

- Mày muốn chết hả.

Một tiếng nói quen thuộc vọng đến.

- Chúng mày muốn chết thật rồi.

Ren lạnh lùng xuất hiện. ánh sáng của cây đèn đường chiếu vào khuôn mặt lạnh lùng của Ren. Rin quay lại nhìn, cô cảm tưởng rằng người vừa đến chính là thiên thần đến cứu mình.

- Thiên thần bé nhỏ... - giọng là lướt vì say.

Ren thận trọng đi gần lại chỗ đám người đó, họ thấy Ren cứ như thấy hổ, đứa nào đứa nấy bần rùn chân tay. Ren kiêu hãnh đi lại phía Rin, giờ chất rượu đã ngấm sâu trong người, Rin không thể cảm nhận được gì nữa cô từ từ ngã xuống. Đúng lúc Ren chạy đến và đỡ Rin vào lòng. Cậu đánh ánh mắt sắc nhọn nhìn đám đó, ra lệnh.

- Cút ngay trước khi tao nổi giận.

Đám đó hốt hoảng bỏ chạy ngay. Bá bên kia đường sợ hãi cũng lura lura chuồn mất tăm.

Chiếc xe đen gần đó vẫn bật sáng đèn pha và nổ máy đi ngay.

Còn Ren ở đó với Rin, trời thì về đêm lên gió lạnh, cậu nhìn cô gái đang yếu ớt dựa vào mình mà thấy không an tâm. Cậu cời chiếc áo khoác bên ngoài khoác cho Rin và đưa cô lên xe. Xe đi thẳng tới nhà của Rin.

Rin đang trong trạng thái mơ mơ màng màng, dựa sát vào vai Ren.

- Nè, nè... tôi nói cho cậu biết nha... tui á... là con gái nhưng không phải dạng vừa đâu nha..cậu đừng...có má mơ đến chuyện bắt nạt tôi... - nói vu vu trong lúc say sấn.

Rin cười nhòe.

- Ai thêm chứ. Vậy cậu với Mìn sao đây?

- Sao... là sao? – vật vờ.

- Thì cậu với anh bạn Mìn đó ấy, chia tay có thấy buồn không?

- No, no, buồn gì, vui chứ.

Ren hiểu kỳ, lợi dụng cơ hội gắng hỏi.

- Vậy cậu không thích cậu ta à?

- Có chứ, cậu ta rất ấm áp.. nhưng... tôi cảm thấy không được thoải mái khi ở...bên cậu ta...

- Còn gì nữa không?

- Gì là gì?

- Tôi... không thấy sự an toàn khi ở cạnh cậu ta.

- Vậy người khiến cậu cảm thấy an toàn là ai? – hỏi một cách nhẹ nhàng.

Rin lấp bắp...

- Người đó là...

Ren đang ngóng chờ và rất hi vọng nhưng Rin chưa nói xong thì đã gục xuống, ngủ li bì.

- Uwe, we, tỉnh dậy đi. – vừa nói vừa lay người Rin. Cậu còn chưa nói xong mà...

Ren rất sốt sắng và rồi lại thất vọng. Người lái xe cười tủm.

- Cậu chủ, tại sao lại hỏi người say, con bé say khướt rồi kia chắc uống nhiều lắm hả.

Ren cười khinh.

- Nhiều gì, một cốc màu vàng.

- Rượu mà ông chủ hay uống ý hả?

- Đúng.

- Ôi, vậy say là đúng rồi, lại còn một cốc nước.

- Chắc mới được một ngụm thôi.

- Cậu chủ hỏi người say thì hỏi làm gì?

- Người say bao giờ cũng nói thật mà.

Cậu nhìn Rin đang nằm trong lòng mình mà rất an tâm.

- Anh tài xế, anh thấy cô gái này thế nào?

- Cô ấy rất bình thường, không có điệu đà hay sexy như những cô gái khác. Tôi cũng từng tiếp xúc qua, cũng không kiêu kỳ, không...

- Không thì nhiều lắm, nhìn ra thì cũng xinh ấy chứ nhưng không biết lịch sự cậu ta như thế nào.

- Cậu chủ điều tra lý lịch con bé làm gì?

- Tò mò, với lại để xem... cậu ta có bao nhiêu người để mắt đến.

Người lái xe cười nhều.

- Làm gì có, cô bé tầm thường này chỉ cũng chỉ những cậu bạn bình thường bám theo là hết rồi.

- Vậy sao?

- Không thì cậu chủ xem tin nhắn của cô ấy trong điện thoại xem có những cái gì.

- Có được không.

- Con bé đang ngủ mà, biết làm sao.

Ren lục chiếc điện thoại của Rin trong túi quần cô đang mặc, thật hay điện thoại không cài chế độ bảo mật vì vừa ở tiệm cầm đồ về. Cậu hiếu kỳ mở từng cuộc gọi, từng tin nhắn đọc. Số liên lạc quen thuộc được Rin lưu là Kỵ sỹ bóng đêm. Ren lơ ngơ nhìn nó rồi chỉ cười mỉm. Cậu mở tin nhắn, thật hài hước, hầu hết các số trong máy toàn lưu bằng ký tự, số thì lưu là con khi khô, đũa thì lưu là cá xấu... còn nhiều thể loại khác nữa.

- Cậu ta thú vị thật ấy, muốn giấu hông cho người ta biết số của ai sao? Vậy nhầm rồi đấy, cậu không biết điện thoại này nối với điện thoại của tôi à, chỉ cần tôi bật tính năng kiểm tra thì... biết hết các số chứ gì.

Rin trong lúc say sưa nói mớ.

- Ấy.. tên Ren xấu xa, hẳn giám cài đặt điện thoại tôi với... của hắn là cùng một ô fail, hẳn định theo dõi tôi đây mà... há... há.

- ờ rồi sao.

- Hắn không thể biết được... là... tôi đã cài đặt và ngưng thiết bị đó rồi, haha. Muốn làm điện thoại đôi cũng không được... hehe.

Nói xong lại gục xuống ngủ tiếp.

- Con người này, sao cái gì cũng biết vậy.

Người lái xe xen vào.

- Cậu chủ tiện đấy hay hỏi tiếp xem là con bé có bao nhiêu người theo đuổi rồi. hứm – nháy mắt.

Ren chưa kịp hỏi thì Rin đã ập ẹ trả lời.

- Tui à... các người không thể biết được... ớ, rất nhiều người theo đuổi tui... ui.. đó nhưng tôi không có để ý.

- Hơ, hay vậy, vậy mỗi tình đầu tiên của cậu là bao giờ.

- Lớp 5 - giọng bẽn lẽn.

- Tính từ đó đến giờ bao nhiêu người rồi.

Rin gật gù, ngo ngắc.

- Ít thôi mà. Yêu gì lắm cho khổ.

Ren cười khinh.

- Biết mà, vậy cụ thể là bao nhiêu?

- Không... có nhớ nữa... - giọng éo lá. Có lẽ mỗi năm một người thôi.

Ren há hốc miệng, ngớ ngàng vô cùng.

- Cái gì, thật á.

- Chắc vậy. nhưng... tính trung bình thôi nha.

Nghe câu nói đó Ren nửa tin nửa mơ hồ, cậu không bao giờ nghĩ Rin lại được cuồng đến vậy. Cậu mãi móng mò tin nhắn điện thoại đọc tin nhắn. Toàn những tin nhắn tình cảm gửi đến nhưng Rin không trả lời. Ren có vẻ không vui khi đọc những tin nhắn đó.

- Anh à...

- Sao vậy cậu chủ.

- Rảnh rồi điều tra cho tôi mấy số này nghe chưa.

Anh ta nhận lời rất nhanh.

- Được.

Ô tô dừng trước cổng nhà Rin, Ren từ từ diu cô xuống khỏi xe, bế thốc vào trong nhà.

- Không biết bố mẹ cậu ta như thế nào mà lại để cho con gái mình sống một mình vậy chứ. Ren chủ động bấm mật khẩu vào nhà sau khi một màn hình cảm ứng bên tường.

- Cái này nghèo àm cứ thích chơi sang.

Cậu bấm bừa các chữ số nào đó và không ngờ cánh cửa được mở ra thật. Tiếng ting...ing... một tiếng làm cậu vô cùng ngạc nhiên.

- Thì ra...

Vừa mở cửa bước vào, ánh đèn bật sáng trưng. Con robot từ đâu đó xuất hiện trước mặt cậu khiến cậu giật mình.

- Ôi, roobot mắt đỏ, sao nó vào đây được.

Cậu thả ngay Rin xuống, đứng tư thế thủ chuẩn bị đánh nhau. Nhưng điều kỳ lạ con robot này đứng đó ngo ngắc nhìn Ren, điều đặc biệt là đôi mắt nó màu xanh chứ không phải màu đỏ. Ren dừng lại, bỏ hai tay xuống phản tích.

- Con này không giống.

Con robot tự động giơ tay chỉ về xuống dưới đất chỗ Rin đang nằm ở đó để Ren biết. Ren mãi vội mà quên mất mình đã để rơi con người đó xuống đất.

- Oh my god.

Cậu lại bế thốc cô dậy vắt búp.. xuống chiếc giường trải ga đỏ.

- Mệt... - thở một hơi mệt nhọc. uống có tí rượu mà đã xay sau này làm được sự nghiệp gì.

Cậu tiếp tục công việc dở dang buổi trước là xem xét kỹ lại ngôi nhà. Tiếng róc...éc phát ra từ con robot, nó lừ lừ cất chiếc cặp của Rin đi và chui tọt vào gầm giường ngủ luôn, hai con mắt xanh tắt hẳn. Ren cúi nhẹ xuống nhìn nó với ánh mắt kỳ lạ.

- Robot mà cũng biết ngủ sao? – lơ lơ.

Ren đi lại chỗ bàn học của Rin xem qua mấy thứ đồ linh tinh và thấy chiếc hộp nhỏ bọc vải lụa đỏ gần giống của mình liền mở xem thử. Cậu không ngờ trong đó là chiếc nhẫn cậu bị mất cũng khá lâu trong khi đi làm nhiệm vụ.

- Cậu ta lại có cái này à... - khó hiểu, đầy sự đa nghi trên khuôn mặt.

Rin chợt giật khiến Ren quên luôn cả thứ mình đang nghĩ.

- Trời... ời.ời.. nóng quá...

Rin nằm trên giường, tay ôm con gấu bông rồi cầm ném thẳng vào Ren. Thật may Ren đã bắt được.

- Cậu làm cái gì vậy/

Rin vẫn nhắm nghiền mắt. Cô cởi chiếc áo khoác ngoài vắt ra ngoài khiến Ren vô cùng ngỡ ngàng, trở mắt nhìn theo chiếc áo. Tiếp tục cởi nốt chiếc áo phông và giờ cô chỉ còn chiếc áo ba lỗ nửa người mỏng. Ren hoảng hốt nhìn theo đồng áo và nhìn Rin.

- Kiểu gì đây... cậu ta lột hết đồ à. Chẳng lẽ do rượu.

Rin cởi luôn sanh tuya quần vắt sang một bên khiến Ren càng hốt hoảng.

- Tại sao cậu ta lại như vậy chứ, không biết mình là một tên đào hoa lãng nhăng, rất nhiều ham muốn nữa.

Rin vẫn đang trong tình trạng mê mẩn, cô không tự ý thức được mình đã làm gì.

Ren lo lắng muốn tiến lại gần thử xem thì vấp phải cái chân của con robot dưới gầm giường và ngã đè vào Rin. Tất cả các bóng đèn tắt cùng lúc khi không còn ai đứng và chỉ còn ánh sáng lung linh nhẹ nhàng từ những trăng sao từ trên trần nhà. Cậu biết rằng Rin rất ghét điều đó nên mãi với ngồi dậy nhưng khi thấy khuôn mặt trông rất dễ thương trong ánh sáng mờ nhạt của huỳnh quang khiến cậu không muốn rời mắt.

- Cậu ta dù có mạnh mẽ đến đâu thì... cũng vẫn chỉ là con gái, cũng có thể là phụ nữ rồi. hehe. Sao đến ngôi nhà cũng tạo điều kiện vậy.

Ren cười nhẹ, một nụ cười ngọt ngào và đầm ấm.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Rượu

Ngoài trời đang tối dần và mưa cũng bắt đầu nặng hạt. Rin chạy đến nơi mà Min hẹn nhưng vì trời mưa nên cô đành trú tạm vào một quán ăn bên vỉa hè. Cô vuốt mấy giọt nước trên mặt, trên tóc, phui quần áo. Bỗng chiếc vòng trên tay tuột, rơi xuống đất, cô sợ ướt nên mãi với cúi xuống nhặt và bất giác khi ngẩng lên thấy Min đang ngồi trong quán cà phê đối diện. CỖ nhìn lên biển khó hiểu khi đây không phải chỗ mà hai người hẹn gặp. Rin hiếu kỳ tại sao hẹn quán bên này lại không ngồi mà sang bên quán khác.

Min ngồi dựa vào cửa kính và đang suy tư điều gì đó. Cô ôm nhẹ lồng ngực, ho lên vài tiếng, khuôn mặt thì hiện rõ vẻ mệt mỏi, đôi môi bệch dần. Xe cộ trên đường vẫn tấp nập qua lại dù đã 10 giờ tối. Rin mãi với đang chuẩn bị chạy sang quán bên đó thì thấy một người con gái mặc bộ đồ thật lộng lẫy ngồi ngay chiếc ghế đối diện Min khiến cô vô cùng ngạc nhiên. Trông thái độ cười nói của hai người rất thân mật. Hạt mưa từ trên trời rơi trúng bờ môi đang nhạt dần và khuôn mặt thần thờ của Rin.

Người ngồi trong quán cùng Min là Hồng Ngọc. Min không hề biết đến sự có mặt của Rin. Nước mưa rơi trên cửa kính, làm nhòe cả khung cảnh đường phố.

- Cậu chờ lâu không? – Hồng Ngọc tươi cười hỏi.

- Không, cũng mới, gọi gì đi. – một giọng đáp lại nhẹ nhàng và thân mật.

- Ok, tôi uống nước cam.
- Sở thích thay đổi rồi à?
- Vậy. Hôm đó không phải cậu chạy ra giữ tôi thì chắc giờ tôi không còn ngồi đây rồi.

Min cười nhẹ.

- Vì bà cậu nên tôi mới gọi cậu lại thôi, nghĩ gì vậy.
- Thôi cứ giả vờ, không muốn người ta đi thì nói luôn đi.
- Làm gì có.
- À, mà cô bạn gái tạm thời của cậu thì sao?
- 3 ngày đó hả, ừ thì vẫn vậy.
- Nốt nay là hết đúng không vậy thì cho hết luôn đi.
- Tại sao?
- Cậu còn tôi.
- Nhưng tôi... không còn thích cậu nữa.
- Sao lạnh nhạt vậy, đừng dối lòng, dù không thích tôi sẽ cho cậu thích tôi. Đứa con gái đó nghèo nàn, quê mùa, không thuộc đẳng cấp với mình, cậu đánh vào làm gì.
- Nói gì vậy, cậu ta rất ngầu khi.
- Ngầu khi thì sao chứ, không có tiền thì địa vị cũng không có. Công nhận con nhỏ có gu ăn mặc rất thời trang đấy nhưng chắc dùng hàng chợ vào.
- Cậu nói nhiều rồi đấy.

Hai người mãi nói chuyện không ai để ý đến Rin vẫn đứng bên ngoài nhìn vào trong qua 1 lớp kính. Mọi người thì toán loạn trú mưa nhưng Rin vẫn đứng đờ đờ, quần áo thì ướt sũng. Ánh mắt đầy sự thất vọng bởi cô không ngờ Min có thể như vậy nhưng thực sự trong lòng cô lại cảm thấy thoải mái và nhẹ nhõm. Điện thoại thì đã cầm đồ từ chiều nên giờ cũng không có để gọi cho Min. Một giọng lạnh lùng mà quen thuộc và chiếc ô che trên đầu Rin.

- Tội gì cậu phải vậy?

Rin chỉ quay nhẹ đầu lại để xác định đúng người mà mình đang nghĩ đến. Ren lấy chiếc điện thoại trong túi quần đưa cho Rin.

- Cầm đi, điện thoại của cậu. Cậu cho anh Ji mượn cầm đồ, anh nhờ tôi trả đấy.
- Đúng lúc đấy. – một giọng lạnh lùng, vô cùng nghiêm túc.

Cô gọi điện ngay cho MIN. Một giọng trầm ấm đến già tạo từ trong điện thoại vọng ra.

- Alo, Rin...cậu...
- Thôi stop, không cần nói nữa. Tôi sẽ trả lời cậu hỏi hời chiều nay. Chuyện tình 3 ngày bắt đầu bằng trận mưa thì cũng sẽ kết thúc bằng cơn mưa.
- Cậu...
- Yên tâm, chúng ta sẽ vẫn như ban đầu. Tạm biệt. – giọng lạnh nhạt.

Vừa cúp máy Min đã bất giác nhìn ra ngoài cửa kính và thấy Rin đang đứng bên kia đường nhìn sang, quần áo thì ướt sũng. Cậu mãi nhìn Rin mà quên cả chiếc điện thoại vẫn đang nghe trên tai. Cậu thấy khuôn mặt Rin nhợt nhạt, quần áo thì ướt sũng khiến cậu càng lo lắng. Nhưng ánh mắt của Ren từ bên ngoài nhìn vào như muốn xuyên thủng cửa kính thì cậu lại thấy an tâm bởi chắc chắn Ren sẽ lo cho Rin. Bây giờ cậu lại nhìn Ren với ánh mắt đầy hi vọng.

Rin từ từ quay lại nhìn Ren với một vẻ mệt mỏi, ánh mắt yếu ớt dần, chớp nhẹ vài cái rồi ngã gục vào người Ren.

- Rin...Rin...- Ren cố gắng gọi.

Min cau mày, khuôn mặt đầy sự lo lắng. Cậu cảm thấy áy náy và một sự tiếc nuối khi Rin đã dựa vào lòng Ren.

Hồng Ngọc gọi.

- Min. . .cậu sao đấy.

Có lẽ Ngọc chưa biết có chuyện gì đã xảy ra, vẫn thản nhiên ăn uống.

- Không có gì đâu. – Min cười làm bộ.

Cậu quay ra cửa kính thì Rin và Ren đã rời khỏi đó. Lại đến lượt cậu thấy thất vọng và tiếc nuối.

Trong ngôi biệt thự sáng rực ánh điện trắng, lung linh bởi ánh đèn nhấp nháy từ hồ phun nước và những cái đèn lếp gắn trên cây. Rin ở trong một căn phòng toàn màu xám nhạt. Cô mở dần ánh mắt yếu ớt, nhìn không gian xung quanh. Một màu gỗ bao quanh, cô nằm trên chiếc đệm trắng mềm mại và chiếc chăn màu thủy tinh trông thật sang chảnh. Hình như cô đang nằm trên chiếc giường rất đặc biệt. Nó được làm giống như một quả táo đỏ khổng lồ trong phòng. Cô không lạ với những chiếc giường đặc biệt như thế này nữa.

- ở đây là đâu.

Cô không chút lo lắng mà lại tỏ ra hiếu kỳ với nơi đây, nhẹ nhàng bước từng bước một mỗi xuống mấy bậc thang để xuống đất. Lại ánh mắt nghi hoặc.

Căn phòng rất thú vị, mọi thứ xếp ngăn nắp, chiếc bàn học thì hình đầu thỏ, tủ quần áo được làm thành hình của một quả bí ngô. Trên tường thì treo những bức tranh khung cảnh 3D tuyệt đẹp. Ánh sáng từ mấy cây đèn ngủ khiến căn phòng càng thêm lung linh. Một sự thật hài hước, cô đang mặc bộ đồ ngủ con trai. Tiếng mở cửa, một người phụ nữ bước vào. Rin rất ngỡ ngàng, thốt lên.

- Bác Lan anh.

Người phụ nữ đó cười một nụ cười hiền hậu, bê một khay đựng bánh và sữa cho Rin.

- Chào cháu gái.

- Sao bác lại ở đây/

- Đây là nhà bác mà.

- Oh, vậy ạ. – có chút ngỡ ngàng.

Cô nhìn qua lại căn phòng và nhận xét.

- Nhà bác tuyệt thật ấy, rất thú vị. Cháu rất thích. Ngôi nhà này rộng đấy nhưng tại sao có mỗi cái giường vậy bác, vậy bác trai nằm đâu.

Bà Lan Anh chỉ cười, đặt khay bánh xuống chiếc bàn tròn hình quả dưa rồi nói.

- Cháu đói thì ăn cái này đi, xem chừng cháu vẫn còn yếu lắm.

- Đâu có, cháu khỏe mà.

- Soi gương đi, mặt cháu nhợt nhạt rồi kìa.

Rin áp hai bàn tay lên mặt, cười trừ. Cô biết về thương tích của mình nhưng không muốn để người khác quan tâm đến.

- KHÔNG sao đâu.

- Cháu có muốn đi thăm nhà bác không?

- Nhà bác không phải ở đây rồi sao, bác định dẫn cháu đi thăm vườn hay công viên gì ngoài kia ạ.

Bà cười nhe, lắc đầu.

- KHÔNG, mà cháu đang yếu mà, nên ngủ nhiều.

- Nhưng tại sao cháu ở đây.

- Thằng con trai bác đưa cháu về đấy.

- Con trai.

- Nó nói tất cả con gái chỉ có cháu là to gan, không sợ trời sợ đất. Ai thấy nó cũng rung động nhưng cháu thì thờ ơ, lạnh nhạt, còn không thèm quan tâm.

- Oh, ai vậy.

- Nhưng có vẻ nó lại để ý cháu rồi đấy.

Rin tò mò và cũng cảm thấy sung sướng khi nghe những câu nói đó. Cô bắt đầu tự hào, tỏ vẻ kiêu hãnh.

- À, hay là bác dẫn cháu đi thăm xung quanh nhà bác đi, cháu lại thấy tò mò rồi.

Thực chất là cô muốn xem con trai bác gái là ai.

- Bác định gọi nó nhưng hình như nó mới ra ngoài.

Thất vọng tràn trề.

Bà Lan Anh dắt Rin ra khỏi đó, vừa mở cánh cửa, trước mắt cô hiện lên một không gian lộng lẫy, tràn ngập ánh đèn, ánh sáng phản chiếu từ mấy thứ đồ kim loại lóng lánh. Đây phải là một ngôi biệt thự chứ không phải ngôi nhà bình thường. Và nơi cô vừa bước ra khỏi chỉ là một căn phòng nhỏ trong ngôi biệt thự này.

Người phụ nữ đi trước để dẫn Rin đi phía sau, mắt cô không ngừng nhìn mọi thứ xung quanh. Bà ta hãnh diện.

- Cháu thấy đẹp đúng không, cứ ngắm đi.

- Không không cháu chỉ thấy quen quen nên mới nhìn kỹ vậy thôi.

Bà ta hụt húng hẳn.

- Cháu đúng là có khiếu hài hước đấy.

- Đây là lần đầu có người bảo cháu như vậy.

Hai người cùng đi xuống bác thang máy từ tầng 2 đi xuống. Từ trên thang máy cao đã nhìn thấy cả không gian bên dưới tầng 1. Đám người làm cả nam và nữ đều tất bật chạy lên chạy xuống như đang chuẩn bị để đón khách quý.

- Bác ơi, nay nhà bác có khách quý đến à.

- Sao cháu biết vậy. – vô cùng ngạc nhiên.

- Thì không gian như thế này thì chắc có khách đến rồi, chứ bình thường dù là trong biệt thự cũng đâu cần khăn trương như vậy.

- Oh, cháu cũng có một ngôi biệt thự như vậy chẳng hay sao cháu biết.

- Hi, vâng, bác nghĩ sao? – Cười trừ.

- Vậy cơ à, cháu giàu quá còn gì. – ý trêu đùa.

Rin hiếu kỳ nhìn bà Lan anh.

- Bác, bác làm gì ở đây?

Cô nhìn bộ trang phục đoán ngay không phải người làm nhưng bộ trang phục rất đối giản dị.

- Bác làm quản gia ở đây à?

- Sao cháu hỏi vậy?

- Bộ bác mặc không phải quản gia, cũng không phải người làm, hay... bác là gia sư cho gia đình này... hay là...thủ quỹ... - ngờ ngác.

Bà Lan Anh chỉ cười nhẹ, đúng lúc có hai người phụ nữ mặc bộ đồ của người làm đi qua chào.

- Chào bà chủ.

Bà ta gật đầu cười nhẹ ý chào lại một cách lịch sự.

- Đi làm việc tiếp đi.

Rin há hốc mồm, điều này khiến cô vô cùng ngỡ ngàng. Nhưng nhìn lại trông cách ăn mặc của bà ta lại toát lên một vẻ quý phái. Không ngờ bà ấy chính là bà chủ nơi đây.

Thái độ của Rin cũng khiến bà ta phải phì cười.

- Làm sao mà cháu phải căng thẳng như vậy, ngạc nhiên gì chứ.

- Dạ... không... có gì.

- Cháu muốn ăn gì thì đi với ta vào bếp, ở đây có những món bên ngoài không có đâu, chỉ trong những nhà hàng 5 sao mới có.

Rin không nói gì chỉ gật gù theo.

Rin vừa vào trong bếp, những ánh mắt kỳ nhìn vào bộ đồ ngủ nam mà cô đang mặc trên người khiến cô phát ngại.

- Mặc này trông kỳ cục quá à.

Gian bếp to rộng, phân ra từng khu và giường như họ đem cả công nghệ sản xuất đồ ăn vào trong đây vậy, thiết bị nấu ăn nào cũng có. Tất cả đồng thanh.

- Chào bà chủ.

Chỉ có một người nam mặc bộ đồ đầu bếp trắng gây ấn tượng với cô bởi hắn không quay lại chào bà chủ mà vẫn cầm con dao lạnh. Một linh cảm nào đó khiến cô cảm thấy người này có gì đó rất kỳ lạ, không những thế lại còn có vẻ quen mặt và đã gặp đâu đó. Tiếng gọi của bà Lan Anh khiến cô quên luôn cả điều mình đang nghĩ vẫn.

- Cháu gái, lại đây.

- Vâng. Cháu cứ nghĩ bác chỉ giống những người phụ nữ bình thường, không ngờ bác là chủ sở hữu ngôi biệt thự to đùng này đây.

- Vậy sao, trông ta không giống bà chủ à/

- Không, ý cháu không phải vậy.

- Thôi được rồi, bác đùa vậy thôi.

- Vậy con trai bác là ai, cháu chưa biết luôn.

- Không biết là đúng rồi, nó học cùng cháu đấy.

- Học cùng ạ. – ngờ ngạc vì chưa biết là nhân tố bí ẩn nào trong lớp mình.

Bà Lan anh chưa kịp trả lời thì tiếng nói rất trững trạc vọng đến.

- Bà chủ.

- Quản gia, có việc gì không? – vẫn cười một vẻ phúc hậu.

Ba quản gia búi tóc cao, nhìn khuôn mặt nghiêm túc cũng đủ biết bà là một người quản gia khó tính, khó chịu nữa.

- Tôi nghe nói...

Bà ta đánh mắt nhìn Rin từ trên xuống một vẻ khinh thường mới nói tiếp.

- Tôi nghe nói cậu chủ mang một cô gái về nhà đúng không.

- ừ, đây, cô bé đây.

Bà ta cầm tay bà Lan Anh kéo ra ngoài.

- Đi đâu vậy?

- Đi với tôi một chút.

Bà Lan Anh rời khỏi đó cũng không quên dặn Rin.

- Cháu thích ăn gì thì cứ lấy mà ăn tự nhiên nhá.

- Ok ạ.

Bà quản gia đợi lúc không còn ai đi ngang qua mới nói.

- Bà chủ, tôi trông cô ta cũng chẳng khác gì mấy cô gái ấy, nó tốt với bà chắc cũng chỉ lợi dụng tiền của của gia đình bà...
- Ấy, sao lại nói vậy, con bé không như thế đâu.
- Tôi nhìn con nhỏ chắc cũng chỉ hạng tầm thường, mà nghe mấy đứa người làm nói con bé này không có đặc biệt cả, nhà thì không giàu, cũng không có địa vị gì nên tôi nghĩ nó bám lấy cậu chủ chỉ vì tiền thôi.
- Bà nói gì vậy, nói sai rồi.
- Chứ còn gì.
- Vậy lần này bà nhầm rồi, đây là cô gái đầu tiên đã nói là không thích con trai tôi, lại còn lên mặt chống đối lại nó nữa, của đây hiem đấy.
- Hiem, chắc con nhỏ có ý vậy rồi cố tình làm gì đó để quyến rũ cậu chủ như trong mấy bộ phim đấy.
- Bà quản gia, cảm ơn vì bà đã lo lắng cho chúng tôi nhưng... cô gái này đang bị ốm, con trai tôi mang nó về để chữa trị mà chứ có nói là yêu thương hay bạn trai bạn gái gì đâu...
- Cái đó...
- Thôi, bà tiếp tục công việc của bà đi. Còn tôi thì tôi lại thấy rất thích cô bé này, nó rất tự nhiên, vui vẻ, còn cả cái tính ngang tàn nữa chứ. Đi với con trai tôi thì quá tốt rồi. Tôi vào bếp đây.
- Bà chủ, bà chủ, nghe tôi nói đi...

Quản gia cũng hết hơi, lắc nhẹ đầu, khuôn mặt cau có bỏ đi.

Ren đứng từ trên hành lang tầng 2 nhìn xuống, cậu đã nghe hết câu chuyện hai người phụ nữ vừa nói, cậu lại có chút rung động về bà mẹ kế đó.

Bà Lan Anh tiếp tục vào nói chuyện với Rin, lúc cô đang cầm chiếc đùi gà rán to bự.

- Ngon chứ.
- Ngon ạ, ăn chùa thì cái gì cũng ngon hết ấy.
- Cẩn thận không sức khỏe cháu... không nên ăn quá nhiều dầu mỡ.
- Không sao mà bác. À con trai bác thế nào vậy ạ.

Bà thở dài một hơi mới kể.

- Nói thật với cháu thế này, nó... thực ra không phải con ruột bác, nó là con của phu nhân trước của chồng bác.
- Oh, vậy bác là thứ ạ.
- ừm – Gật nhẹ đầu. Mẹ nó mất cách đây khoảng 10 năm rồi sau đó mới lấy bác nên nó... không thích bác chút nào. CHồng bác thì rất yêu quý đứa con này nhưng nó lại hình như đã trở nên vô cảm. Khi lấy bác nó đã không thích bác và ghét luôn cả bố nó, rồi còn đến chuyện khi nó yêu thích một cô chị gái lớn hơn 2 tuổi, bố nó nghiêm túc phản đối nên nó lại càng thêm giận bố nó. Hai người cứ gặp nhau chưa được mấy câu đã mặt nặng mày nhẹ rồi to tiếng.
- Rin gật nhẹ, hiểu cho hoàn cảnh của cậu bạn đó.
- Cậu ta... quả thật cũng không vui vẻ gì. Cháu cứ nghĩ con nhà giàu thì rất thích, cái gì cũng có được nhưng rồi mới thấy, được nọ thì mất kia. Giàu nhưng lại không có tình cảm gia đình. – thở dài một hơi.
- Cháu cũng thờ dài.
- Vâng. Nhà cháu có 3 anh e, 2 trai 1 gái nhưng.. tình hình là chỉ có 3 đứa sống thân thiết với nhau, con ba mẹ thì... lúc nào cũng làm và làm ở bên nước ngoài, không những thế vì chuyện thằng em cháu bị mất tích mà hai người ly thân luôn. – Nói đến đây sắc mặt Rin thay đổi hẳn.
- Ôi, tội nghiệp, chắc bọn cháu cũng vất vả lắm. Tin được em trai cháu chưa. – thái độ rất quan tâm.

Rin lắc nhẹ đầu trên khuôn mặt đầy sự thất vọng và đau buồn.

- Đến giờ vẫn chưa thấy tung tích gì của em cháu.
- Các cháu chắc sống rất vất vả.

- Vất vả gì đâu ạ, chỉ hơi buồn vì thiếu tình cảm từ cha mẹ thôi. Thế mà tên này được cả ba mẹ yêu quý lại không biết kính trọng.

- Cháu còn người nào không, như vậy ai chăm sóc cháu.

Nói đến đây Rin lại sầm mặt, tâm trạng lại thay đổi hẳn.

- Cháu còn ông nội nhưng tình hình là ông cũng rất bận, chẳng quan tâm gì mấy đến con cái. Bọn cháu ở cùng mẹ nuôi, bà ấy rất chu đáo nhưng tình hình là... - hơi cảm xúc... bà ấy bị một tai nạn vẫn hôn mê trong bệnh viện.

- Ồ... xin lỗi nhắc lại chuyện không vui.

Ri cười nhòe.

- Không sao mà bác.

Bà Lan Anh nhìn Rin và thấy tội cho con bé. Bà nghĩ rằng 3 anh em sống với nhau rất vất vả, bố mẹ thì suốt khẩu lao động lấy ai chăm chúng nó.

- Cháu có làm gì không?

- Có, cháu làm ở cửa hàng bánh kem.

- À, bác biết rồi, cái cửa hàng đó ngay gần quán cà phê của con trai bác.

- Oh, zê. Rất vui. Cháu chơi với một đám bạn nhưng không có ai hoàn hảo cả, người có mẹ thì không có bố, người có cả bố mẹ thì gia đình khó khăn, không những thế lại còn có người không còn cả bố và mẹ. Bọn cháu như là một hội bị lỗi chơi với nhau vậy, đứa nào cũng khuyết tật. Đâu được như con trai bác, có hai mẹ, lại còn rất yêu thương cậu ta nữa chứ. – đầy sự buồn.

Một cậu bé chạy vào ôm chầm lấy bà Lan Anh.

- Mẹ, con về rồi.

- Anh cũng về rồi à.

- Vâng.

Cậu bé đó nhìn sang.

- Ừa, Chị Rin, sao chị ở đây?

Rin ló ngó, nhìn cậu bé rất quen nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu.

- Ồ ờ, chào em trai, em là...

- Em là bạn của Pin nè.

- Bạn của Pin ư.

Bà Lan Anh tươi cười gắng hỏi.

- Con biết chị này à.

- Biết chứ ạ. – Trả lời một cách thản nhiên. Anh con lúc nào cũng ngắm ảnh chị ấy trên facebook mẹ ạ.

Rin càng ngỡ ngàng, cô cũng chưa biết là ai trong khi bà Lan Anh thì có vẻ rất vui.

- Ô, có vẻ con trai bác say nắng cháu rồi.

- Bác nói gì vậy, say gì đâu ạ.

- Chị ơi, em là Kiệt, em anh Ren nè.

- Há, Ren... vậy... bác là...

- Ừm, mẹ của Ren mà.

Cô không thể ngờ, lần trước cô bị bố Ren bắt ép đến đây cũng không gặp bác này nên cũng không biết.

- Cháu có lên trên gặp Ren chút không? Hứm
- Cháu...- lưỡng lự. thôi cũng được, cũng phải cảm ơn người ta câu.

Kiệt chen vào.

- Vậy em sẽ dẫn chị đến.
- Thôi khỏi chị biết đường đến đó rồi, cứ nói đi.
- Hehe, có vẻ chị hiểu về căn biệt thự này quá, hay là do quan tâm anh em nên mới...

Bà Lan anh căn.

- Đừng trêu chị nữa con.

Rin rời khỏi nhà bếp, một mình đi lên tầng 2. Căn phòng cuối dãy với cánh cửa sập đóng kín, bên ngoài thì điện sáng choang. Cô vừa đến vừa nghĩ lại những lời bà Lan Anh nói.

“– cháu có biết không, chuyển trường một thời gian thì Ren thay đổi hẳn đấy, nó bớt lạnh lùng vô tình, đã quan tâm đến mọi thứ nhỏ nhặt xung quanh, lại còn nghe nhạc nước ngoài chứ, nhạc hàn ấy. ...”

Rin đứng trước cánh cửa có ghi chữ Dance to dream. Giường như cô không thấy lạ lùng gì với cánh cửa này. Bên tường có một cái bảng có 7 nút bấm 7 nút tương ứng với 7 không gian khác nhau trong phòng. Cô chọn và ấn nút hình vương màu đỏ, cánh cửa tự động mở lên đúng gian phòng ngủ. Ánh sáng đèn yếu, Ren đang ngồi trên chiếc ghế xoay vừa xem tivi vừa ăn phở quay lưng lại phía Rin. Cậu hỷ nhẹ chân để chiếc ghế quay lại và nhìn với một ánh mắt lạnh lùng. Trông cậu như một thiên thần trong bộ sơ mi trắng sẵn cao tay áo, cúc không cài để lộ ra body săn chắc. Dù trong nhà Ren vẫn đi giày cao cổ và chiếc quần vải ôm sát chân. Rin không thể rời mắt trước Ren, cô đứng đờ ra nhìn một vẻ rất ngạc nhiên.

- Tôi đẹp đến nỗi vậy sao.

Nghe câu hỏi Rin mới tỉnh lại.

- Đẹp gì chứ, xấu xa thì có.
- Vậy sao còn ngắm nhìn tôi.
- Tôi đang ngắm căn phòng này chứ ngắm cậu đâu.
- Rồi, đã đến thì vào đi.
- Tất nhiên, tội gì không vào.
- Cậu cũng bản lĩnh đấy, sao cậu biết chỗ mở cửa.
- Trời, cái gì tôi chả biết.
- Cậu muốn thử sao. Hay là... cậu của được anh nào cũng có nhà biệt thự rồi hẳn chỉ chỗ mở cửa cho.
- Nhảm,, cần gì phải của ai, thích thì của cậu cũng đủ rồi.
- Ha...- cười nhạt. Nhưng mục đích cậu đến đây là gì, không sợ tôi sẽ làm gì sao?
- Tôi... tôi chỉ muốn đến cảm...

Vừa nghe đến đây Ren đã hiểu ý và chặn họng Rin lại.

- Stop, được rồi, lời cảm ơn nghe từ ai cũng được nhưng cậu thì khỏi đi.

Câu nói khiến Rin bỗng cảm thấy chút áy náy trong lòng.

- Bà ấy bảo cậu lên đây à.
- Gọi mẹ cậu là bà ư?
- Sao không, bà ta không phải mẹ tôi. Mà xem chừng bà ấy quý cậu đấy, luôn nghĩ rằng tôi bắt nạt cậu, còn cho rằng sự việc hôm nay với cậu là do tôi gây ra đó.
- Vậy sao, tôi được đặt cách à, công nhận, tại bà có đứa con vô cùng xấu xa mà.

- Đứng đấy, bà ấy chỉ sợ tôi làm gì cậu thôi.
- Tôi còn việc nữa.
- Việc gì?
- Việc riêng tư thôi.
- Nói. Có phải cậu với bố bất hòa cũng vì cái chị người lớn...

Rin chưa nói xong thì Ren đã bất ngờ chạy lại đón cô vào chân tường. Rin vô cùng ngạc nhiên.

- Ủây, hôm nay tôi gặp bao nhiêu điều ngạc nhiên rồi đấy. Tự nhiên rò ga.

Ren lạnh lùng ghé sát mặt gần Rin.

- Cậu đừng nhắc đến người đó trước mặt tôi không thi...
- Thi.. thi sao đây.. – đây sự thách thức.
- Cậu thích vậy sao?
- Cậu á, làm gì được tôi.

Rin cười nửa miệng, định nhắc chân húc đầu gối vào bụng Ren nhưng cậu ta đã cố định cả hai chân cô ép vào bên tường và giữ chặt hai cánh tay.

- Trò này của cậu tôi biết rồi.
- Biết ư, coi như cậu lợi hại. CỐ lẽ tôi không thoát được rồi.

Rin vẫn nhìn thẳng vào mắt Ren với sự thách thức.

- Cậu định làm gì đây? – coi chừng vẫn rất thân thiện.
- Tôi á, thích chơi trò người lớn.
- Chớ chớ. Mình còn là trẻ con mà. – giọng khiêm tốn.
- Vậy sao, cậu có muốn tôi chứng minh cho cậu thấy tôi là người lớn hay trẻ con không? – cách nói chậm rãi mà đùa cợt.
- Thử đi tôi cho cậu biết. – Rin thách thức.

Cô vẫn cười nửa miệng nhưng khi cố gắng gỡ tay thì Ren càng giữ chặt. Giờ cô mới để ý cả hai chân và tay mình đều bị Ren giữ rất chắc. Cô bắt đầu thấy lo sợ khi nhìn thẳng vào ánh mắt long lanh đó.

- Cậu...
- Giờ cậu có thể làm gì đây. Bản lĩnh thường ngày của cậu đâu rồi, sao gặp tôi lại biến đi hết vậy. Cậu nghĩ cậu bản lĩnh hơn tôi sao còn gọi tôi là công tử bột, chưa thấy tôi đánh nhau bao giờ à? – Cười một kiểu giả tạo.
- Chưa... - Rin cố tỏ ra bình tĩnh để đối diện.

Ren cười mỉm, cậu tiến gần lại gần Rin, body săn chắc áp sát Rin, ánh mắt đầy sự mờ mờ. Nhìn thân hình đó cô bắt đầu thấy hồi hộp rồi lo lắng, cô cắn nhẹ bờ môi dưới khiến Ren cũng phải phì cười.

- Cậu ấy, đang sợ hãi đúng không, khi không thể làm được gì.
- Ai bảo cậu.
- Nè, chính môi cậu đã nói. Mỗi khi ngại thì phồng cả hai má, khi sợ hãi thì... cắn môi, đúng chưa.
- Nói linh tinh.
- Thế cậu vừa làm gì đấy, không phải cắn môi sao, hay để tôi cắn hộ...
- Thôi đi nha, không có đâu nha.

- Thật sự không sợ hay cậu không tin... tôi không thể làm gì được cậu. – cách nói chậm rãi, từ từ.
- Không tin chứ.
- Cậu k tin à. – cố ý nhấn mạnh.
- Vì... nghe câu đàn ông có thể lên giường với người phụ nữ mà mình không yêu.

Câu nói thật thú vị, Ren không giữ chắc Rin nữa mà buông hai tay cố ý để Rin đánh trả rồi thoát ra ngoài. Nhưng Rin lại làm cậu ngạc nhiên khi cô không rời khỏi mà vẫn ánh mắt ngây ngô nhìn cậu.

- Rin, cậu không muốn thoát sao?

Rin cố tình cười nhẹ, một điệu cười dịu dàng.

- Không chạy. Tình huống này là biết cậu chùn rồi.
- Sao HẢ.
- Có người dạy tôi, nếu ai làm mình mất bình tĩnh rơi vào tình thế hoảng thì lúc có cơ hội thì phải làm cho người ta như thế.
- Vậy là không hay đâu, nhưng... cái chiêu này tôi biết rồi.

Rin vẫn cố tình tỏ ra là lướt đứng sát Ren áp người vào thân hình săn chắc của cậu ta, để hai tay lên vai rồi vòng lên cổ cậu ta, làm bộ sát mặt. Ren cũng có chút cảm động khi nhìn vào ánh mắt ngây ngô đang nhìn mình và không thể kiềm chế sự yêu thương đang lan tỏa khắp trí óc. Cậu chỉ muốn đứng đó nhìn, không muốn rời mắt khỏi ánh mắt đó.

- Tôi không phải cao quý gì nhưng tôi không tầm thường như mấy cô em của cậu đâu nha.
- Cậu muốn gì đây?
- Muốn thử cậu.
- Hừ, đừng có thử tôi, tôi làm thật đấy. – cười với vẻ thách thức.
- Cậu muốn đánh nhau với tôi không?
- Đánh nhau trên giường ư.
- Linh tinh.

Rin đẩy mạnh Ren ra ngoài, dơ tay trong thế phòng thủ.

- Muốn thử xem tài của cậu đến đâu, nếu muốn nói không phải công tử bột thì lên đây.

Rin cười khinh.

- Chuyện nhỏ. Thích là được.

Ren cũng giờ cú đâm ngang mặt, vừa định chạy lại thì tiếng cửa kêu... rẹc... bà Lan Anh bước vào, trên tay cầm một bộ quần áo phục vụ nữ. Bà há hốc mồm, tròn mắt khi thấy Rin và Ren đang trong tư thế đánh nhau. Bà mãi vội can.

- Ấy, Ren, sao con lại bắt nạt Rin nữa rồi, hai đứa chẳng phải bạn sao? Giờ lại còn định đánh bạn nữa à.

Bà mãi vội chạy lại chỗ Rin, cô thả lỏng hai tay đang đứng thủ của mình xuống.

- À, Bác... bác...

Bà Lan Anh mãi vội vuốt nhẹ mái tóc Rin, thái độ có vẻ rất sốt xà.

- Cháu có sao không, cho bác xin lỗi thay con trai bác, nó quậy vậy đấy.

Rin nhìn Ren với ánh mắt lạ lùng không hiểu chuyện gì.

- BÁC, ý bác là gì vậy.

Bà quay ra trách Ren.

- Ren, nó chỉ là đứa con gái yếu đuối, sao con có thể lán như vậy. Mẹ cấm con được lại gần con không được lại gần con nhỏ, không được bắt nạt con bé. Nghe chưa.

Ren biết bà Lan Anh đã hiểu nhầm, cậu không nói câu nào mà chỉ quay mặt sang một bên ý không muốn để ý đến những câu nói đó.

Nói xong bà cầm tay Rin kéo đi.

- Đi với bác, khổ thân cháu, khiến cháu sợ hãi rồi.

- À, vâng... - ngơ ngác.

Rin đi với bà Lan Anh nhưng vẫn quay lại nhìn Ren với ánh mắt khó hiểu. Ren cũng chỉ nhìn theo đến khi hai người ra khỏi căn phòng.

- Bà ta làm sao vậy, cứ như cậu ta là con bà ta chứ không phải mình vậy...

Ren chặc ra.

- Mình vừa nói gì vậy? KKhông, mình chỉ có một người mẹ thôi, không thể có người thứ hai được. – thái độ vô cùng nghiêm túc.

Một lát sau Rin bước ra từ một căn phòng với bộ đồ là đồ phục vụ nữ. Cô ngấm ngấm và tự khen.

- Được, bộ này cũng được đấy chứ, mình mặc eo óp hẳn.

Nữ phục vụ nào đó vừa đi vừa đẩy đồng khăn đi qua chào hỏi.

- Chào cô, cô mới tới à.

- Đâu, đến lâu rồi mà.

- Sao phải ngại, cùng ngành với nhau mà, cứ tự nhiên nhá. Mà nè, nay anh cậu chủ có đến đấy, anh ta tiếng tăm không được tốt, gặp thì nên tránh xa nhá.

- Há...

- Rồi, tôi nói nhỏ vậy, đi đây. – giọng có vẻ rất hồ hởi.

Rin chặc ra.

- Mình bảo đến từ lâu là đến từ lúc Ren đưa mình về mà, chứ có phải làm ở đây lâu rồi đâu. Hơ, nói linh tinh.

Tiếng từ sau vọng đến.

- Cậu làm người làm là quá hợp rồi.

Ren cười vể chằm chọc, cậu vẫn mặc chiếc áo sơ mi không gài cúc.

- Cậu ấy, nhà thì giàu mà không có nổi một bộ trang phục cho nữ.

- Đó, không phải sao.

Cậu đi lại gần chỗ Rin đứng. Vừa lúc bà Lan Anh từ bếp đi lên, thấy Rin đang đứng trước mặt Ren, mặt mũi thì nhăn nhó bà nghĩ ngay đến việc Ren đang trêu chọc Rin. Bà lớn tiếng ngăn cản.

- Dừng lại đi.

Cả hai ngơ ngàng nhìn ra phía sau. Rin gọi theo phản xạ.

- Bác lan Anh.

Bà Lan Anh mãi vội đi lại phía Ren kéo Rin lại phía mình, trách Ren.

- Sao con lại bắt nạt Rin nữa rồi, đừng đe dọa tinh thần con bé. Xem chừng hai đứa ở gần nhau là không hợp rồi.

Ren không nói được câu nào, cậu cũng không muốn giải thích.

- Con lên phòng đi, mẹ sẽ dẫn Rin đi, sẽ nhờ người đưa con bé về.

Bà lại kéo Rin đi nhưng chưa đi được, bà quay lại nhắc nhở.

- Đứng trước mặt con gái phải lịch sự chút chứ, gài áo vào đi.

cô chỉ quay lại nhìn Ren, hếch hai vai cười một điệu ngây ngô.

Ren thở mạnh một hơi xò tay túi quần và chỉ đứng nhìn theo bước đi của bà Lan Anh và Rin.

Bà Lan Anh để Rin đứng một mình trước phòng khách, căn dặn.

- Ở đây chờ bác chút, bác sẽ kêu người đưa cháu về.

- Thôi khỏi phiền bác ra, cháu tự về được, bác tiễn cháu đến đây là được rồi.

- Sao vậy được, để bác. – Bà Lan Anh sốt sắng.

Bà rời khỏi đó để Rin đứng một mình, cô lại cảm thấy chán khi ở đây chỉ có mấy người phục vụ qua lại. bỗng một vòng tay từ phía sau ôm trằm lấy Rin. Theo phản xạ cô dẫm vào chân để đối phương buông lỏng tay, nhanh chóng hích một cú vào bụng khiến đối phương lùi về sau và kết thúc một cú đập ngang mặt khiến đối phương ngã lộn quay ra đất. tiếng kêu của một thanh niên trẻ tuổi. Hấn không cao lắm, khuôn mặt thì rất đối là bình thường chỉ có cái ăn mặc vào thì mới thấy ra dáng một cậu chủ.

- Ay za...

Hấn hét lên.

- Cô là ai mà dám đánh tôi, đồ phục vụ thấp hèn.

Câu nói khiến Rin vô cùng phẫn nộ, cô chỉ muốn chạy lại đập hấn một cái nữa bởi chính hấn đã xúc phạm cô trước.

Bà quản gia già khó tính từ đâu đó chạy đến, mải mồm hỏi.

- Có chuyện gì vậy cậu Bá.

Hấn đứng dậy, nói cà lấp.

- Bà...quản gia xem...xem con nhỏ này là ai mà dám ra tay với tôi. Tôi phải cho con ranh này một bài học.

Bà quản gia nhìn kỹ ra mới nhận ra người đứng trước mặt là cô gái mà Ren dẫn về. Bà vẫn lớn tiếng.

- Cái cô gái này không biết điều gì cả, có biết cậu ấy là cháu cậu bà chủ không mà cô dám động vào.

- Tại hấn xúc phạm cháu trước.

Bá lớn tiếng, coi bộ rất hồng hách.

- Chỉ là một người làm nhỏ, được bốn thiếu gia ôm thì vinh hạnh lắm rồi đấy. Quản gia, bà phải đuổi nó đi ngay cho tôi. Phải giữ cả nhà nó tôi mới hả giận.

Một tiếng nói từ tầng hai vọng xuống.

- Anh có quyền đuổi cô ấy sao?

Ren lạnh lùng từ chiếc cầu thang máy đi xuống.

- Anh hơi quá rồi đấy, anh bị như vậy là rất đáng.

Dù là anh em họ nhưng Bá không ưa gì Ren bởi Ren cái gì cũng hơn hấn.

- Mà nói cái gì? – khó hiểu.

- Nếu là người khác thì chắc chỉ biết lo lắng và sợ hãi thôi nhưng người này..

- Làm sao...

- Người này không phải anh muốn đuổi là đuổi được...vì... cô ấy là.. bạn gái em. Ok

Câu nói khiến Rin vô cùng ngỡ ngàng, chưa bao giờ cô nghĩ sẽ có chuyện đó xảy ra với mình. Bà quản gia cũng tròn mắt nhìn Ren.

- Cậu chủ, cậu nói đưa con gái nhỏ bé tầm thường này là.. bạn gái cậu.

Ren chính ngay.

- Bà quản gia, tại sao lại gọi cô ấy là con bé chứ, bạn gái tôi đấy, bà định bênh tôi hay bênh anh Bá đây.

Bà quản gia cau mày vì rất khó xử nên bà im lặng, không nói nữa.

Bá cười một cách khinh bỉ, nói.

- Bạn gái mày ư em trai, tại sao mắt thâm mỵ của công tử đào hoa đâu rồi lại chọn cô phục vụ làm bạn gái chứ... hay là lương tâm trời đất phải nhận lỗi để cô gái này tránh bị tổn thương. ừm – thái độ hống hách, ngang tàn.

Ren cười nửa miệng, một điệu cười xanh ròn.

- Anh nhìn lại mình đi, anh cao hơn người ta được bao nhiêu mà trề người ta thấp.

Quả thật nhìn lại mới thấy Bá còn thấp hơn cả Rin, dáng người thì nhỏ bé. Điều đó khiến đám người làm xung quanh đó phải bịt miệng cười không ra tiếng.

- Mày.. mày lại quá đáng rồi đấy... tao...tao sẽ không tha cho mày đâu...cả gia đình này nữa.

Một giọng nói rất điềm tĩnh mà chững chạc.

- Nói luyên thuyên gì ở đây.

Bố Ren từ trong phòng làm việc đi ra một cách oai vệ, từng bước vững vàng, tay chấp phía sau lưng ra đứng dáng ông chủ.

- Muộn rồi cháu còn đến đây gây sự hả? – Lời nói cũng rất đĩnh đạc.

Bá kiêu ngạo, vênh mặt nói.

- Cháu đến là có chút việc thôi, nhưng bác trông người trông nhà bác đi, người làm gì mà cứ như là bà chủ vậy.

- Cháu im ngay đi.

- Bác, sao nay bác lại nặng tiếng với cháu vậy?

- Nhà ta đang chuẩn bị đón một vị khách đêm rất quan trọng, cháu có nên đi về không vậy. – Bố Ren tỏ ra điềm tĩnh, nói một giọng vô cùng nghiêm túc.

Bá tỏ vẻ khó chịu.

- Zô zô, nay bác lại đuổi cháu sao, bác có tin cháu sẽ nói chuyện này với bố cháu không.

Bố Ren tỏ ra khó xử.

- Cháu...

Thấy thái độ bố Ren khoan nhượng Bá liền lần ắt.

- Vậy thì...bác nên đuổi con nhỏ đó đi để cháu hả giận.

- Vớ vẩn. – gắt lớn. Cháu quá hống hách rồi đấy, không coi ai ra gì.

Coi bộ bố Ren rất tức giận nhưng vẫn giữ sự tôn nghiêm của một ông chủ, điều này khiến Ren đứng đó mà cảm thấy khâm phục và cậu nghĩ rằng mình sẽ học tập theo ông ấy.

- Vậy ta nói cho cháu biết ại đi chứ con bé đó không thể đi.

Bá nghi hoặc.

- Why?

Trong lúc tức giận bố Ren bèn thốt lên.

- Vì đó là con dâu tương lai của ta.

Bao con mắt ngờ ngạc trước câu nói rất rõ ràng mà dứt khoát của một ông chủ. Bà quản ra tròn mắt vì quá ngạc nhiên.

- Ông chủ, ông nói gì vậy?

- Ta nói gì mà bà cũng không hiểu à. Giờ thì cháu biết vì sao ta không thể đuổi con bé, người nên rời khỏi đây là cháu đấy. – nói nhấn mạnh.

Bá vô cùng bức mình và cảm thấy xấu hổ, coi như đó là một lần bị sỉ nhục. Cậu cắn chặt răng, cảnh báo.

- Các người cứ đợi đấy, tôi nói chuyện với bố tôi để bố tôi chấm dứt luôn với mấy người.

Bố Ren vẫn điềm nhiên nhìn Bá với ánh mắt đầy sự thách thức.

Bá rời ngay khỏi đó, trong lòng không chút tâm phục.

Bà quản gia lo lắng chạy lại hỏi:

- Ông chủ, nhà ta thời gian này vẫn cần gia đình chú thím giúp mà.

- Không cần. Tôi chắc gia đình nhà chú ấy sẽ không tính toán mấy chuyện con nít này đâu. Nhưng cũng không sao, tôi chịu đựng nhà đó cũng đủ rồi, mình phải là dựa vào chính năng lực của mình, không cần phụ thuộc ai hết.

- Nhưng..

- Không còn việc gì nữa, bà đi làm việc của bà đi quản gia.

Bà quản gia không nói được gì liền cúi nhẹ đầu chào rồi đi khỏi. Vừa đi vừa đánh ánh mắt căm phẫn nhìn Rin.

Ánh mắt của bố Ren nhìn đến là tất cả người làm lại tiếp tục công việc. Ông quay lại nhìn cô bé trên khuôn mặt vẫn đầy sự ngạc nhiên. Ren cũng không thể ngờ người cha mà mình luôn cãi vạ lại ra mặt giúp mình.

- Bác trai, cháu cảm ơn bác... - giọng rất khách sáo.

Bố Ren một giọng cứng rắn nói chuyện với Rin, tay chấp phía sau lưng làm dáng.

- Vừa nãy là ta cố ý để đuổi cậu ta đi, ta không thích thấy nó trong ngôi nhà này chứ không phải giúp cô đâu.

- Nhưng dù sao cháu cũng phải cảm ơn bác.

- Cô là cô gái lần trước đến đây, cầm số tiền là 5 triệu đi đúng không?

Ông vừa hỏi vừa để ý đến thái độ của Ren. Rin rụt rè trả lời.

- Đúng...ạ bác bảo cháu nên tránh xa con trai bác nhưng... con trai bác thì...

- Bác biết, lần này là do thằng con trai bác đã chọc cháu khiến cháu phải chịu thiệt rồi.

- Há...

Rin đánh mắt nhìn Ren ra vẻ khó hiểu.

Ren thờ dãi, cúi gằm mặt xuống đất nản.

Bố Ren gật đầu, khen ngợi.

- Nhưng cháu bản lĩnh lắm đấy, giám chống lại nó. Tên đó cháu có biết nó là một thằng rất lì mà còn zai nữa không?

- Vâng ạ. – vẫn thản nhiên.

- tính ra là em của Ren đấy.

- Nhưng Ren vẫn gọi người ta là anh mà.

Ren mãi mới chen lời.

- Vì nười ta lớn hơn gần chục tuổi mà.

Một câu lạnh lùng rồi lại bỏ lên đi. Nhưng chưa đi hết cầu thang thì cậu lại trở xuống kéo Rin đi.

- Cho con mượn con dâu của bố chút.

- - Nè nè, vô duyên, ăn nói cẩn thận vào.
- Thì bố tôi gọi vậy cậu vẫn để yên còn gì nữa.

Bố Ren nhìn theo hai người và cười một vẻ rất an tâm. Bà Lan Anh từ sau đi lại khoác tay ông.

- Anh thấy con bé thế nào.

Ấn nói ngập ngừng.

- Con bé không ưa Ren thì phải, đúng như em nói.
- Thì đó, con trai anh toàn bắt nạt con bé, trêu, chọc nó. Bao nhiêu đứa con gái đẹp mà nó không thèm để ý tới, cứ nhắm vào con bé mà trêu chứ.
- Vậy thì...
- Mà anh vừa để Ren kéo Rin đi à.
- ừm, sao vậy?

Bà Lan Anh tỏ ra lo lắng.

- không được, nhờ nó làm gì con bé thì sao, không được em phải lên tách hai đứa nó ra.

Bố Ren ngăn cản.

- Mình đi làm gì, xen vào chuyện riêng bọn nó.
- Anh bảo gì?
- Ta chắc thằng Ren nhà mình có tình cảm thật với con bé này rồi.
- Làm gì có, nó chỉ trêu hoa ghẹo bướm thôi.
- Vậy thì em nhắm rồi, hãy nhìn ánh mắt của Ren khi nhìn con bé đi, rất đậm ấm và dịu dàng. Miệng có thể nó dối nhưng ánh mắt làm sao nói dối được.
- Vậy thì..
- Anh nghĩ câu ghét của nào trời cho câu đấy là đúng đấy.

Bà Lan Anh ngờ người nhưng nghe vậy cũng không muốn đi lên nữa, cũng mong lời ông chồng mình nói là thật.

Ren kéo Rin vào phòng, căn dặn.

- Cậu đứng chờ đây, tôi lấy đồ cho cậu.
- Đồ gì? – ngáo ngơ.
- Đồ mặc chứ sao, cậu định mặc như vậy về à.
- ồ.

Rin quay sang chiếc bàn học hai ngăn của Ren, trên bàn có một hộp nhỏ bọc lụa đỏ, cô tò mò mở ra xem. thật ngạc nhiên khi trong đó có một thỏi son trắng. Cô ngỡ ra

- Son trắng, của mình mà, cậu ta vẫn giữ nó.

Chiếc thang máy chuyển đồ ở ngay chỗ phòng tắm, cậu địnó mở cửa rồi lấy bộ quần áo trong đó ra.

- Đây.

Cậu sững lại khi thấy Rin đang cầm thỏi son trắng trên tay.

- Cậu.. tại sao lại lục đồ của tôi? - có chút không vui.
- Hehe, hiểu kỳ thôi mà, nó ở ngay trước mắt. Mà... đây là son của tôi đúng không, cậu vẫn giữ nó?
- Tôi giữ nó làm gì, chỉ là để đó quên không vất đi mà thôi. – làm bộ nhưng coi chừng không thoải mái.

- Vậy á... - ánh mắt đầy sự nghi ngờ. Chứ không phải là không nỡ vứt món đồ quý giá này không.

- Làm gì có, tiện đây cậu vất đi giùm cái.

Rin lắc nhẹ.

- No no, tại sao. Tôi vẫn sẽ để đây. Ok.

Lát sau cô đã xuống tầng với bộ quần bò và áo phông đơn giản. Bà Lan Anh mang ra một khay đựng một cốc nước vàng và một đĩa bánh mỳ. Bà biết là Rin chuẩn bị về nên đi hỏi thăm.

- Cháu không sao chứ.

- Không sao mà bác.

- Vậy cháu về cẩn thận nha. Cháu có muốn ăn hay uống chút gì không?

- - à vậy cháu uống chút nước thôi ạ.

Rin tự nhiên cầm cốc nước trên khay mà Bà Lan Anh bê uống bởi cô nghĩ bà mang đồ ăn cho mình. Bà quản gia đứng ngay cạnh găt gong.

- Đúng là con nhà không có giáo dục. `

Vừa nói dứt câu thì đã bị Rin phụt nước lên mặt.

Quản gia vô cùng tức giận, hằm mắt. Bà Lan Anh cũng vô cùng ngạc nhiên, không nói được câu gì.

- Cháu...

Rin mãi vội xin lỗi.

- cháu xin lỗi quản gia, cháu vô ý quá. Nhưng... bác Lan Anh, đây là...rượu ả?

Cô vừa hỏi vừa chỉ vào cốc nước mình vừa uống. Bà Lan Anh cũng chỉ gật đầu một cách thần nhiên. Bà quản gia cắn chặt răng, rất muốn gào lên chửi mắng Rin nhưng bà chủ đứng bên cạnh nên không dám, tức giận rồi khỏi. Rin cười nhếch mép.

- Cháu.. vừa uống cái đó rồi.

- Cháu không uống được ả?

Rin nhăn nhó lắc đầu. Ren từ đâu đó đi đến, xoa nhẹ đầu.

- Mỗi một chút có làm sao, cậu còn uống cả két bia được mà. Khi đi hát đó.

- Há...

- Cậu uống hết cốc đấy mà không say thì chắc ... có nghe câu phụ nữ uống không say thì nghìn ly cũng không say chưa.

Rin gật gật.

- Tôi nghĩ vậy.

Bà Lan Anh cười thầm khi thấy Ren lo lắng cho Rin.

- Vậy con đưa Rin về nha.

Ren đưa Rin ra khỏi cánh cổng to hùng của ngôi biệt thự.

- Cậu có thể về được rồi đấy.

Ren thần nhiên, gật gật.

- Được, càng nhàn. Cậu..cahwc là đi về một mình được chứ, không sợ ai bắt cóc sao?

- Hay.. cậu đưa tôi về luôn đi.

Ren từ chối ngay.

- Tôi đâu có thừa hơi.

Ren khoanh tay trước ngực, khuôn mặt vẫn thản nhiên. Rin không thèm chào, cô quay ngoắt đi và rời khỏi đó.

Rin bắt đầu thấy lo lắng khi mình hơi choáng váng, mọi lần cô có thể đi về một cách rất bình thường nhưng hôm nay cô lỡ uống cốc rượu nên người không thể tỉnh táo mới muốn Ren đưa về nhưng một phần cô cũng không tin tưởng Ren. Cô đành lấy điện thoại gọi cho Lệ. Thật không may, điện thoại của Lệ hết pin nên không thể nghe khiến cô càng lo lắng. Đi một đoạn nữa thì tối sầm mặt mày. Bỗng từ bên đường 3, 4 tên lạ mặt đứng vây quanh cô. Bá từ bên kia đường nhìn sang, ánh mắt đầy sự thù hận, chắc chắn đám người này là do Bá gọi đến.

Một tên trong số đó lên tiếng.

- Cô gái, cô nhúc nhúc đầu hay bị ốm hả, để tôi đưa cô đi.

Rin loáng ngoáng, mắt không thể nhìn rõ, những cái bóng áo đen mờ dần đi.

- Các người tránh ra không tui kêu... ông tôi bây giờ á... - nói lắp trong cơn say.

- Cô em sao lạnh lùng vậy, giờ có gọi chủ tịch nước cũng không giúp em được đâu.

- Ai bảo.. - Giọng say sưa. Tôi vẫn có một thiên thần mà.

Đám đó cười ầm ĩ.

- Hahaa, thiên thần ư, em mơ mộng quá rồi em ơi, nay chỉ có mấy anh là thiên thần của em thôi. Hahaha. - cười một vẻ giữ tướng.

Một chiếc ô tô đen dừng lại, 2 cái đèn vẫn bật sáng, cửa kính đột ngột mở và người bên trong là một người đàn ông đội chiếc mũ che khuất cả khuôn mặt.

- Ông chủ, giờ sao đây?

- Cứ từ từ xem thế nào, con bé phản ứng ra sao? - giọng ồm ồm, rất đĩnh đạc.

Đám người đó vẫn vây quanh Rin trong khi cô đã ngất rượu, sau đó là lướt. Một tên vừa chạm vào tay cô, ngay lập tức cô vùng mạnh khiến hắn ngã ra đất vì hụt đà. Rin vẫn ý thức được những hành động để tự vệ. Tên bên cạnh thấy vậy tức giận lao lại, đe dọa.

- Mày muốn chết hả.

Một tiếng nói quen thuộc vọng đến.

- Chúng mày muốn chết thật rồi.

Ren lạnh lùng xuất hiện. ánh sáng của cây đèn đường chiếu vào khuôn mặt lạnh lùng của Ren. Rin quay lại nhìn, cô cảm tưởng rằng người vừa đến chính là thiên thần đến cứu mình.

- Thiên thần bé nhỏ... - giọng là lướt vì say.

Ren thận trọng đi gần lại chỗ đám người đó, họ thấy Ren cứ như thấy hổ, đứa nào đứa nấy bủn rủn chân tay. Ren kiêu hãnh đi lại phía Rin, giơ chất rượu đã ngấm sâu trong người, Rin không thể cảm nhận được gì nữa cô từ từ ngã xuống. Đúng lúc Ren chạy đến và đỡ Rin vào lòng. Cậu đánh ánh mắt sắc nhọn nhìn đám đó, ra lệnh.

- Cút ngay trước khi tao nổi giận.

Đám đó hốt hoảng bỏ chạy ngay. Bá bên kia đường sợ hãi cũng lura lura chuồn mất tăm.

Chiếc xe đen gần đó vẫn bật sáng đèn pha và nổ máy đi ngay.

Còn Ren ở đó với Rin, trời thì về đêm lên gió lạnh, cậu nhìn cô gái đang yếu ớt dựa vào mình mà thấy không an tâm. Cậu cởi chiếc áo khoác bên ngoài khoác cho Rin và đưa cô lên xe. Xe đi thẳng tới nhà của Rin.

Rin đang trong trạng thái mơ mơ màng màng, dựa sát vào vai Ren.

- Nè, nè... tôi nói cho cậu biết nha... tui á... là con gái nhưng không phải dạng vừa đâu nha..cậu đừng... có má mơ đến chuyện bắt nạt tôi... - nói vu vu trong lúc say sưa.

Rin cười nhòe.

- Ai thèm chứ. Vậy cậu với Min sao đây?

- Sao... là sao? – vật vờ.

- Thì cậu với anh bạn Mìn đó ấy, chia tay có thấy buồn không?

- No, no, buồn gì, vui chứ.

Ren hiểu kỳ, lợi dụng cơ hội gắng hỏi.

- Vậy cậu không thích cậu ta à?

- Có chứ, cậu ta rất ấm áp.. nhưng... tôi cảm thấy không được thoải mái khi ở... bên cậu ta...

- Còn gì nữa không?

- Gì là gì?

- Tôi... không thấy sự an toàn khi ở cạnh cậu ta.

- Vậy người khiến cậu cảm thấy an toàn là ai? – hỏi một cách nhẹ nhàng.

Rin lấp bắp...

- Người đó là...

Ren đang ngóng chờ và rất hi vọng nhưng Rin chưa nói xong thì đã gục xuống, ngủ li bì.

- Uwe, we, tỉnh dậy đi. – vừa nói vừa lay người Rin. Cậu còn chưa nói xong mà...

Ren rất sốt sáng và rồi lại thất vọng. Người lái xe cười tủm.

- Cậu chủ, tại sao lại hỏi người say, con bé say khướt rồi kìa chắc uống nhiều lắm hả.

Ren cười khinh.

- Nhiều gì, một cốc màu vang.

- Rượu mà ông chủ hay uống ý hả?

- Đúng.

- Ôi, vậy say là đúng rồi, lại còn một cốc nước.

- Chắc mới được một ngụm thôi.

- Cậu chủ hỏi người say thì hỏi làm gì?

- Người say bao giờ cũng nói thật mà.

Cậu nhìn Rin đang nằm trong lòng mình mà rất an tâm.

- Anh tài xế, anh thấy cô gái này thế nào?

- Cô ấy rất bình thường, không có điệu đà hay sexy như những cô gái khác. Tôi cũng từng tiếp xúc qua, cũng không kiêu kỳ, không...

- Không thì nhiều lắm, nhìn ra thì cũng xinh ấy chứ nhưng không biết lịch lịch cậu ta như thế nào.

- Cậu chủ điều tra lý lịch con bé làm gì?

- Tò mò, với lại để xem... cậu ta có bao nhiêu người để mắt đến.

Người lái xe cười nhéo.

- Làm gì có, cô bé tầm thường này chỉ cũng chỉ những cậu bạn bình thường bám theo là hết rồi.

- Vậy sao?

- Không thì cậu chủ xem tin nhắn của cô ấy trong điện thoại xem có những cái gì.

- Có được không.

- Con bé đang ngủ mà, biết làm sao.

Ren lục chiếc điện thoại của Rin trong túi quần cô đang mặc, thật hay điện thoại không cài chế độ bảo mật vì vừa ở tiệm cầm đồ về. Cậu hiếu kỳ mở từng cuộc gọi, từng tin nhắn đọc. Số liên lạc quen thuộc được Rin lưu là Kỵ sỹ bóng đêm. Ren ló ngó nhìn nó rồi chỉ cười mỉm. Cậu mở tin nhắn, thật hài hước, hầu hết các số trong máy toàn lưu bằng ký tự, số thì lưu là con khi khô, đũa thì lưu là cá xấu... còn nhiều thể loại khác nữa.

- Cậu ta thú vị thật ấy, muốn giấu hồng cho người ta biết số của ai sao? Vậy nhầm rồi đấy, cậu không biết điện thoại này nối với điện thoại của tôi à, chỉ cần tôi bật tính năng kiểm tra thì... biết hết các số chứ gì.

Rin trong lúc say sưa nói mớ.

- Ấy.. tên Ren xấu xa, hẳn giám cài đặt điện thoại tôi với... của hắn là cùng một ô fai, hẳn định theo dõi tôi đây mà... há... há.

- ờ rồi sao.

- Hắn không thể biết được.. là... tôi đã cài đặt và ngưng thiết bị đó rồi, haha. Muốn làm điện thoại đôi cũng không được... hehe.

Nói xong lại gục xuống ngủ tiếp.

- Con người này, sao cái gì cũng biết vậy.

Người lái xe xen vào.

- Cậu chủ tiện đấy hay hỏi tiếp xem là con bé có bao nhiêu người theo đuổi rồi. hừm – nháy mắt.

Ren chưa kịp hỏi thì Rin đã ập ẹ trả lời.

- Tui à... các người không thể biết được... ớ, rất nhiều người theo đuổi tui... ui.. đó nhưng tôi không có để ý.

- Hơ, hay vậy, vậy mối tình đầu tiên của cậu là bao giờ.

- Lớp 5 - giọng bẽn lẽn.

- Tính từ đó đến giờ bao nhiêu người rồi.

Rin gật gù, ngo ngác.

- Ít thôi mà. Yêu gì lắm cho khổ.

Ren cười khinh.

- Biết mà, vậy cụ thể là bao nhiêu?

- Không... có nhớ nữa... - giọng ẻo lả. Có lẽ mỗi năm một người thôi.

Ren há hốc miệng, ngỡ ngàng vô cùng.

- Cái gì, thật á.

- Chắc vậy. nhưng... tính trung bình thôi nha.

Nghe câu nói đó Ren nửa tin nửa mơ hồ, cậu không bao giờ nghĩ Rin lại được cuồng đến vậy. Cậu mãi móng mò tin nhắn điện thoại đọc tin nhắn. Toàn những tin nhắn tình cảm gửi đến nhưng Rin không trả lời. Ren có vẻ không vui khi đọc những tin nhắn đó.

- Anh à...

- Sao vậy cậu chủ.

- Rảnh rồi điều tra cho tôi mấy số này nghe chưa.

Anh ta nhận lời rất nhanh.

- Được.

Ô tô dừng trước cổng nhà Rin, Ren từ từ dìu cô xuống khỏi xe, bế thốc vào trong nhà.

- Không biết bố mẹ cậu ta như thế nào mà lại để cho con gái mình sống một mình vậy chứ. Ren chủ động bấm mặt khẩu vào nhà sau khi một màn hình cảm ứng bên tường.

- Cái này nghèo àm cứ thích chơi sang.

Cậu bấm bừa các chữ số nào đó và không ngờ cánh cửa được mở ra thật. Tiếng tỉnh...ing... một tiếng làm cậu vô cùng ngạc nhiên.

- Thì ra...

Vừa mở cửa bước vào, ánh đèn bật sáng trưng. Con robot từ đâu đó xuất hiện trước mặt cậu khiến cậu giật mình.

- Ôi, roobot mắt đỏ, sao nó vào đây được.

Cậu thả ngay Rin xuống, đứng tư thế thủ chuẩn bị đánh nhau. Nhưng điều kỳ lạ con robot này đứng đó ngo ngác nhìn Ren, điều đặc biệt là đôi mắt nó màu xanh chứ không phải màu đỏ. Ren dừng lại, bỏ hai tay xuống phân tích.

- Con này không giống.

Con robot tự động giơ tay chỉ về xuống dưới đất chỗ Rin đang nằm ở đó để Ren biết. Ren mãi vội mà quên mất mình đã để rơi con người đó xuống đất.

- Oh my god.

Cậu lại bế thốc cô dậy vắt bực.. xuống chiếc giường trái ga đỏ.

- Một... - thở một hơi mệt nhọc. uống có tí rượu mà đã xay sau này làm được sự nghiệp gì.

Cậu tiếp tục công việc dở dang buổi trước là xem xét kỹ lại ngôi nhà. Tiếng róc...éc phát ra từ con robot, nó lừ lừ cất chiếc cặp của Rin đi và chui tọt vào gầm giường ngủ luôn, hai con mắt xanh tắt hẳn. Ren cúi nhẹ xuống nhìn nó với ánh mắt kỳ lạ.

- Robot mà cũng biết ngủ sao? – lơ ngơ.

Ren đi lại chỗ bàn học của Rin xem qua mấy thứ đồ linh tinh và thấy chiếc hộp nhỏ bọc vải lụa đỏ gần giống của mình liền mở xem thử. Cậu không ngờ trong đó là chiếc nhẫn cậu bị mất cũng khá lâu trong khi đi làm nhiệm vụ.

- Cậu ta lại có cái này à... - khó hiểu, đầy sự đa nghi trên khuôn mặt.

Rin chợt quậy khiến Ren quên luôn cả thứ mình đang nghĩ.

- Trời... ời..ời.. nóng quá...

Rin nằm trên giường, tay ôm con gấu bông rồi cảm nếm thẳng vào Ren. Thật may Ren đã bắt được.

- Cậu làm cái gì vậy/

Rin vẫn nhắm nghiền mắt. Cô cởi chiếc áo khoác ngoài vắt ra ngoài khiến Ren vô cùng ngỡ ngàng, trở mắt nhìn theo chiếc áo. Tiếp tục cởi nốt chiếc áo phông và giờ cô chỉ còn chiếc áo ba lỗ nửa người mỏng. Ren hoảng hốt nhìn theo đồng áo và nhìn Rin.

- Kiểu gì đây... cậu ta lột hết đồ à. Chẳng lẽ do rượu.

Rin cởi luôn sanh tuya quần vắt sang một bên khiến Ren càng hốt hoảng.

- Tại sao cậu ta lại như vậy chứ, không biết mình là một tên đào hoa lãng nhãng, rất nhiều ham muốn nữa.

Rin vẫn đang trong tình trạng mê mẩn, cô không tự ý thức được mình đã làm gì.

Ren lo lắng muốn tiến lại gần thử xem thì vấp phải cái chân của con robot dưới gầm giường và ngã đè vào Rin. Tất cả các bóng đèn tắt cùng lúc khi không còn ai đứng và chỉ còn ánh sáng lung linh nhẹ nhàng từ những trăng sao từ trên trần nhà. Cậu biết rằng Rin rất ghét điều đó nên mãi với ngồi dậy nhưng khi thấy khuôn mặt trông rất dễ thương trong ánh sáng mờ nhạt của huỳnh quang khiến cậu không muốn rời mắt.

- Cậu ta dù có mạnh mẽ đến đâu thì... cũng vẫn chỉ là con gái, cũng có thể là phụ nữ rồi. hehe. Sao đến ngôi nhà cũng tạo điều kiện vậy.

Ren cười nhẹ, một nụ cười ngọt ngào và đầm ấm.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Ngượng

Sáng hôm sau, đồng hồ báo thức lúc 6 giờ. Tiếng nhạc kêu inh ỏi. Rin mở hé mắt, ánh sáng chói vào mắt khiến cô không thể mở to ra được. Cô đưa tay lên xoa mắt, cảm thấy đôi tay cứ dính vào nhau. Cô mở chừng mắt, mới nhận ra tay mình đã bị buộc lại bằng thắt lưng. Cô kéo chân xuống và ngồi dậy, đầu óc bơ phờ, trống rỗng không nhớ chuyện gì đã xảy ra. Bỗng thấy cuối giường có 4 cái chân, hai cái của mình còn hai cái kia là của ai. Cô tỉnh cả người, chừng mắt rồi nhìn lại mình. Thì quần áo đã cởi gần hết. lại còn thêm nữa là nhìn thấy chiếc áo khoác con trai treo trên đầu giường khiến cô càng hoảng loạn. Cô hét lên bởi nghĩ rằng mình đã gặp chuyện.

- A.....

Tiếng a nữa vọng lên.

- A>>>aaaa

Lệ giật mình hất chân tỉnh dậy.

- Nè... cậu kêu gì đấy.

Thấy người nằm bên cạnh mình là Lệ Rin mới thấy an tâm, thở phào một tiếng.

- Hey, thế mà tôi cứ tưởng...

- Cậu tưởng ai? Làm hết hồn. Hôm qua cậu uống rượu à.

- Ờ. – giọng điệu chán nản. không may cũng như vô tình.

Nghe Rin kể một hồi Lệ mới phì cười.

- hahaa, tức cười quá.

- Cậu đưa tôi về nhà à? – gắng hỏi.

- - Tất nhiên, không thì là ai. – rất thần nhiên.

- Cậu giỏi quá ha. – cố tình khen đều. khổ thân cậu rồi, phải cõng tôi về.

Lệ buột miệng.

- Ấy, bẻ mà, cõng đâu.

- ừ, cảm ơn. Nhưng cũng tội cậu phải leo tường vào. – hỏi lừa.

- Không vấn đề gì, tôi vào bằng cửa chính mà...

Lệ nói một hồi mới nhận ra mình đã bị Rin lừa. Cô quay sang nhìn Rin một cách thận trọng. ánh mắt Rin đầy sự đa nghi và nhạy bén.

- Cậu nói thật, ai đã đưa tôi về. Cậu làm sao mà biết được mật khẩu nhà tôi, mà cậu còn chưa vào nhà tôi bao giờ mà.

- Chuyện đó... - ấp úng, khó trả lời. Thực ra là Ren đó. – ngại ngùng vì đã nói dối. Nhưng việc này là do cậu ấy bảo tôi không được nói không cậu ngại.

Rin tròn mắt.

- Há, Ren ư.

Cô từ từ nhìn xuống con người mình.

- Chẳng lẽ.. cậu ta... đã thấy.. hết...

- Ấy, làm gì quá vậy.

- cậu ta bảo cậu không cho tôi biết là rất chính xác, bởi vì...

Rin hét lớn

- Ngại quá đi à.

Lệ được thể cười hô hô.

- Quá hay. Nhưng công nhận cậu ta vẫn còn có lương tâm, cậu mắc cái bệnh say là cởi tung hết quần áo, lại còn chỉ có hai người trong gian phòng trống mà lại không làm gì cho thấy cậu ta... cũng tốt đấy. tôn trọng cậu quá còn gì.

- Gì?

- Cậu ta sợ cậu lột hết đồ rồi quyền rũ cậu ta nên cậu ta đã trói tay cậu lại đấy.

Rin mới nhớ ra tay mình vẫn đang bị trói, người thì đầu ê ẩm. Lệ cởi chiếc thắt lưng trên tay Rin, chạm nhẹ lên má thấy đau đau, người thì ê ẩm.

- Kỳ lạ, tại sao người tôi lại đau ê ẩm vậy, chỉ là say rượu thôi mà.

- Có nhớ gì nữa không.

Rin suy nghĩ nhưng nghĩ mãi mà không nhớ được.

- Chỉ nhớ cánh cửa mở rồi thể nào thì... không biết nữa.

- ờ ờ, vậy đấy. Cậu ta sợ cậu ở một mình không an toàn nên gọi tôi đến ngủ cùng. Lúc đấy tôi đang ở nhà một mình cũng đang ngủ rồi, không muốn đi nhưng cậu ta mang tận xe đến nhà đón tôi đến đây đấy.

Rin bờ ngờ.

- Vậy ư, cậu ta mà tốt vậy àk.

- Tất nhiên nhưng với cậu thôi, cậu ta say nắng cậu rồi đấy.

- Linh tinh, làm gì có, chỉ có tôi say...

- Há... ý cậu là cậu say nắng cậu ta ý hả.

- Không không, nói gì đâu.

- Nhưng so với Min thì cậu ta quá ga lăng, rất nghĩa khí và rất có trách nhiệm rồi.

Rin vẫn không thể tin nổi những điều Lệ vừa mới nói. Nhưng nhìn chiếc áo khoác đen vẫn còn vắt trên đầu giường khiến cô lại thờ ra suy nghĩ. Lệ lay nhẹ.

- Dậy chuẩn bị đi học đi, muộn giờ

- ờ.

Hai người sửa soạn nhanh chóng rồi rời khỏi nhà Rin đi thẳng tới trạm xe bus.

- Công nhận nói là nọ chồng chất mà nhà hiện đại quá ấy.

- Hiện đại gì đâu chứ. – Rin khiêm tốn

- Trả vậy, cả một con robot. Vui thật.

- Vui gì, ngôi nhà vô cùng nguy hiểm, tôi đã bỏ đi sự nguy hiểm rồi đấy.

- Cái gì, toàn thứ đẹp vậy mà bảo là nguy hiểm

- Các cậu đến nhà tôi nên tránh khu vực phía sau ra nhá, nguy hiểm lắm đó, nó có thể làm cho người ta không thể ra ngoài nữa nếu không có người phát hiện. cả nhà tắm nữa, cũng rất nguy hiểm nên không nên vào trong.

- Ooh, bảo sao không cho zô trong thay đồ. Lại còn có căn phòng riêng thay đồ nữa chứ.

- ờ, tôi cảnh báo trước tại những thứ quanh tôi rất nguy hiểm đấy.

Lệ không tin những lời Rin nói và luôn cho đó là hư cấu.

- Áo thật, có mùi hư cấu ở đây.

- Hehe. – cười trừ.

Bỗng Rin cảm thấy chân mình đã chạm vào vật gì đó, cô cúi xuống nhìn, một vật vô cùng quen. Chiếc móc treo con gấu.

- Cái này là gì.

Rin trả lời trong sự thất vọng.

- Cái này.. là tôi tặng Min, nhưng... tình hình là cậu ta không cần rồi.

- Cậu định tạo mối quan hệ với hắn hay sao mà tặng cả cái này. – Cười khinh. Tôi thấy cậu với Ren là đẹp đôi lắm rồi.

- Linh tinh rồi đấy, tên công tử bột đó còn không dám đánh nhau với tôi.

Lệ thay đổi thái độ.

- Xem chừng không phải người ta không cần cái móc khóa đó đâu.

- Sao?

Lệ héch mắt về phía trước.

- Kia.

Rin từ từ quay lại thấy min vừa dắt xe vừa ngó nghiêng tìm thứ gì đó. Min vừa đi vừa đánh mất xuống đất tìm kiếm. Cậu khựng lại khi thấy một chân ai đó đi giày đỏ óng ánh đẹp rất quyến rũ để lên bánh xe chặn xe cậu lại. Cậu lững thững ngẩng đầu lên nhìn.

- Rin..cậu...

Rin đứng trước đầu xe, một chân đặt lên trên chiếc bánh xe, một tay thả chiếc móc lưng lửng.

- Cậu tìm cái này chẳng? – vô cùng nghiêm túc. Nếu không định lấy nó thì cậu tìm làm gì cho mệt.

- ờ... không nếu không cần thì tìm làm gì chứ.

Rin cười một điệu thân nhiên, gật nhẹ.

- À, vậy à, nhưng bây giờ nó chẳng có giá trị gì cả, cậu nên dùng cái khác đi.

Lệ đứng gần đó nhìn băng khuôn nhưng thỉnh thoảng vẫn hóng chuyện của hai người. Min giải thích.

- Chuyện hôm qua... cậu.. bị xiu là vì sao vậy?

- Cậu không cần quan tâm đâu mà. Còn cái này... - vừa nói vừa nhìn chiếc móc khóa. Nên vất nó đi được rồi.

Rin cảm vắt thẳng ra giữa đường. Lệ cũng ngạc nhiên trở mặt nhìn.

Min nhìn chiếc móc khóa lo lắng, chạy ngay ra ngoài để nhặt nó dù xe cô đi lại đang rất đông. Cậu vừa lấy được thì một chiếc ô tô lao nhanh đến, tưởng chừng lúc đó đã xảy ra tai nạn nhưng Rin đã nhanh chóng kéo cậu vào. Cả hai cùng ngã xoài trên vỉa hè. Lệ hốt hoảng chạy lại hỏi thăm.

- Nguy hiểm quá, hai người không sao chứ.

Min dịu Rin đứng dậy, cậu lo quan tâm đến Rin hơn là đến đến bản thân.

- Rin cậu có sao không vậy.

Rin vuốt quần áo, xoa nhẹ vết xước trên khuỷu tay.

- Không sao đâu mà, chầy sước chút thôi. Tại tôi sợ công tử bột cậu bị thương nên tôi đã chạm đất trước đất.

- Cậu vì tôi sao? Tôi là con trai mà để con gái đỡ hộ thì ngại quá.

- Cậu đâu cần phải ngại ngần vậy chứ.

- Tôi... tặng tôi rồi thì nó là đồ của tôi chứ.

Lệ chen vào giữa .

- Thôi đi ông ơi, ông tránh xa Rin đi không bạn Ngọc lại ghen. Vì ông mà cô bạn xấu xa của tôi phải học cách nấu chè hạt sen, lại còn...

Rin không muốn để Lệ nói hết, cô bịt miệng Lệ lại.

- Thôi mà, không cần đâu.

Min cười nhẹ.

- Đi với tôi.

- Đi đâu, tôi còn Lệ....

Rin thực sự không muốn đi theo Min nữa nên viện cớ từ chối.

Không để Rin trả lời Min đã kéo cô đi. Lệ rất khó chịu, vừa định chạy lại ngăn cản thì tiếng nói vọng đến.

- Dừng tay lại... bỏ tay cậu ấy ra.

Ren và Iron dừng và xuống ngay khỏi xe. Lệ vô cùng vui mừng.

- Là hai người à, sao trùng hợp vậy.

Iron bỏ chiếc mũ bảo hiểm đang đội trên đầu xuống, vuốt dựng hai bên tóc tỏ oai phong.

- Đi đón các cậu chứ sao.

Ren bỏ mũ bảo hiểm đi lại gạt tay Min khỏi tay Rin và kéo Rin lại phía mình.

- Cậu bỏ roi cậu ấy, giờ hối hận rồi định quay lại hả.

Min nghiêm túc.

- Chuyện này liên quan gì đến cậu không? Nói đúng ra... thì người bỏ roi tôi là Rin mới đúng.

- Tất nhiên, vì...

Ren định nói gì đó nhưng cậu ngưng lại lại nói tiếp nữa. Rin chạy vào giữa ngăn cản.

- Hai người dừng lại đi, đang ở ngoài đường mà. Ngại hết cả mặt rồi.

Lệ hí hích Iron.

- Sao 2 người lại ở đây?

- Thì đến đón hai người sợ hai người muộn học chứ sao. Đi cả xe máy đến rước đấy.

- Hô hô, vậy ư, vinh dự quá... vờ tỏ vẻ cảm kích.

Ren cầm tay Rin kéo đi, ngay lập tức Min cũng cầm cổ tay còn lại giữ Rin.

- Cậu ấy phải đi với tôi.

- Không, cậu ấy phải đi với tôi.

Rin rất khó xử, cô không biết nên đi với ai. Những điệu bộ của hai người trông thật hài hước. Lệ phật phật không khí.

- ở đây như kiểu có mùi gì cháy khét đó.

Ren nghiêm túc yêu cầu.

- Min, buông cậu ấy ra. Thời hạn 3 ngày của hai người hết rồi mà.

- Hết thì sao, nếu tôi không buông thì như thế nào. Cậu mới chính là người cần buông. Cậu ấy không thể tự nhiên à thoải mái khi ở gần người có đẳng cấp cao như cậu.

- Ý cậu định nhắc đến gia cảnh của tôi hả? nhưng nó không liên quan gì hết.

Ren rất bực nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh. Iron ngăn cản.

- Thôi được rồi hai ông tướng, nhìn đi làm hai người đẹp phải phải bận tâm rồi kìa.

Rin hất tay cả hai người ra rồi kéo Lệ chạy đi đúng lúc xe bus đến.

- Các người cứ ở đó mà cãi nhau.

Ren quay lại nhìn Min, một vẻ rất quyết tâm.

- Được, cậu chọn ngày đi... tôi sẽ thi bóng với cậu. Ai thua thì...

Min tiếp lời.

- Phải buông tay Rin. – giọng rất chắc chắn.

Hai người nhìn nhau, với thái độ rất quyết tâm.

Rin và Lệ đang ngồi trên xe bus. Hai cô gái phải ngồi xuống tận dưới cuối xe bởi hết ghế. Chưa đi được bao lâu thì xe dừng lại. Tài xế lái xe cũng hốt hoảng khi thấy đầu xe là hai thanh niên lạ mặt đứng chặn. Dáng người cao ráo, đúng cách ăn mặc của quý tộc. Đó là Ren và Iron, hai người cùng chạy lên xe bus. Sau khi Ren nói gì đó với người tài xế thì xe chuyển bánh.

Lệ và Rin vẫn ngồi phía sau không biết có chuyện gì xảy ra. Bỗng Iron và Ren đi đến, mỗi người ngồi một bên ghế trống.

- Chào.

Hai cô gái đều ngờ ngàng.

- Các cậu...

- Tại sao...

Ren cười khinh.

- Với Ren thì cái gì là không thể chứ.

Chuyện hôm trước khiến Rin vô cùng ngại khi ngồi cạnh Ren. Cô không dám quay lại nhìn Ren mà tránh né.

- Rin, cậu làm sao vậy?

Rin quay đi, ấp úng trả lời.

- KHÔNG có gì đâu, mà đâu liên quan đến cậu.

Lệ hiểu ý nên chỉ cười tủm. Trong lúc Iron thì vẫn ngây người.

- Cậu ta bị sao vậy, hay lại ghét nhau nữa rồi.

Lệ vẫn cười tủm.

- Không có gì đâu, cứ hóng thôi. Cậu ngồi lui ra đi.

- Không, vậy cậu phải ngồi gần tôi.

Vừa nói dứt lời Iron kéo Lệ ngồi sát mình.

- Phải thế này mới ầm.

- ầm áp gì đang nóng đây.

Sau 15 phút xe bus dừng ở cổng trường. Rin mãi vội chạy xuống đầu tiên và chuồn trước. Thái độ đó khiến Ren thấy vô cùng kỳ lạ.

- Lệ, cậu ấy sao vậy.

Lệ cười tủm, biết nhưng tỏ vẻ không biết.

- Không biết, cậu muốn biết thì hỏi cậu ấy đi.

Nói xong Lệ cũng đi luôn. Iron ở phía sau chạm nhẹ vai Ren an ủi.

- Tội nghiệp bạn tôi, lại làm người ta ghét rồi kìa.

- Ghét ư.

Iron chỉ cười nhoeo miệng rồi đi ngay.

Ren không hiểu vẫn không hiểu vì sao Rin lại tránh mặt mình. Rin đã chuyển chỗ lên ngồi cùng Lệ, ra chơi cũng đi mất hút. Cứ thấy Ren ở đâu là tránh. Gặp Ren ngồi cùng mấy cô gái dưới căng tin Rin liền quay lưng đi thẳng vào lớp. Lên gặp chủ nhiệm thi tình cò Ren cũng đang ở đó nói chuyện với cô giáo. Rin lo lắng, coi Ren như một con ác ma mà chạy thóc tháo. CÔ giáo cũng tỏ thái độ kỳ lạ.

- Rin sao vậy?

Ren thản nhiên nhìn theo và chỉ nói một câu ngắn cùn.

- Em không biết.

- Giường như là em không lo gì hết vậy.

- Lo gì bây giờ cô.

- Thì Rin đó, hằng ngày cãi nhau trí treo giờ thấy con bé lại sợ hãi bỏ chạy.

- Ey, kệ cậu ta đi.

Miệng thì nói kệ nhưng trong lòng vẫn để tâm đến Rin.

Rin đi vào thư viện, bỗng một người nhảy ra hú.

- Òa...

Rin không hề giật mình hay mất bình tĩnh, vẫn thản nhiên với nụ cười tỏa nắng.

- Chào Anh Hoàng vệ sinh.

- Chào gái. Lâu lắm mới gặp.

- Vâng, quá đúng, anh làm gì ở đây? Đừng nói là... anh đọc sách nhá. – thái độ hoài nghi.

- Vớ vẩn, anh mà đọc được sách thì trời sụp.

- Có lẽ, mà chuẩn luôn anh ạ.

- Em đi đâu – thái độ hài hước.

- Em đi mượn sách thôi, người học giỏi mà, phải chăm học chứ.

- Có cần giúp một tay không?

Rin từ chối.

- Thôi khỏi anh ạ, anh cứ tìm đường lên trời đi còn mượn sách cứ để em lo.

Hoàng rất muốn đứng nói chuyện với Rin nhưng nghe cô nói như vậy thì không thể nên cậu đành phải rời khỏi.

- Vậy anh đi đây. Gặp lại sau.

Hoàng vừa đi thì Rin gọi lại.

- Anh Hoàng, nếu muốn nói chuyện tâm sự thì cứ gọi cho em, em rất rảnh.

- Ok. – nHoàng vui mừng trả lời rồi bước phần khỏi rời khỏi.

Rin đến gần cửa thư viện thấy gần đó đám con trai đang súm lại trêu và bắt nạt ai đó. Cô hiểu kỳ lại xem nhận ra ngay người bị bắt nạt là Phúc.

- Mấy người đừng trò này lại đi.

Đám con trai quay lại nhìn, hơi bị hoảng khi thấy ánh mắt sắc nhọn của Rin đang tiến đến.

- Mà y là...

- Là Rin chứ sao nữa.

Phúc đứng nép vào chân tường, khuôn mặt yếu đuối quay ra nhìn Rin, ánh mắt đầy sự cảm kích. Gọi thầm tên.

- Là Rin, cậu ấy không quên mình.

Rin tiến gần lại thì đám con trai hải phải lùi lại phía sau mấy bước.

- Mà y... mà y muốn làm gì.

Rin hùng hổ.

- Tao muốn chúng mà y biến khỏi đây và không bao giờ được động đến người bạn này của tao nữa, được chứ. – lững thững nói.

Đám đó tỏ ra lo lắng, không nói thêm bất cứ lời nào mà bỏ đi ngay.

Rin bỏ khuôn mặt nghiêm túc đó rồi đi lại chỗ Phúc, làm bộ khuôn mặt vui vẻ.

- Cậu... lại để chúng nó bắt nạt rồi.

Phúc cười nhỏ nhẹ.

- Cảm ơn, tôi đâu mạnh mẽ giống cậu chứ. Tôi tưởng cậu không còn quan tâm tôi nữa chứ.

- Ngốc vậy, tại sao không chứ, cậu có đắc tội với tôi đâu.

Tiếng Ren vọng đến từ cánh cửa thư viện. Phúc giật mình khi thấy ánh mắt lạnh lùng của Ren. Cậu tỏ ra sợ hãi và bỏ chạy.

- Thôi, tôi đi trước đây.

Rin cũng lấy làm lạ.

- Tại sao chứ.

Rin thấy Ren lại quay đầu bỏ đi. Ren lập tức chạy lại giữ tay và kéo Rin vào trong thư viện.

- Bỏ tôi ra, cậu làm cái gì vậy? – thái độ khó chịu, không vui.

Ren dẫn Rin vào chân tường, giữ không cho Rin chạy và hỏi.

- Tại sao né mặt tôi, cậu ghét tôi sao?

Rin nhìn Ren rồi nhìn người cậu ta cô nhớ ngay đến dáng người săn chắc của cậu khiến cô căng ngượng không dám nhìn, nhắm nghiền mắt lại.

- Không, không có gì đâu, thả tôi ra đi.

- Vậy tại sao?

- Không tại sao hết, bỏ tôi ra đi. Cậu nên vận động ít thôi, vết thương còn chưa lành đâu đấy.

- Biết quan tâm đến người khác ư? Vớ vẩn, cậu đánh trống lảng thì có.

Ren đứng trước Rin giống như con hổ đang đứng trước con mồi. Cậu lớn tiếng giữ dần nhưng Rin không phản công.

- Có phải... chuyện hôm qua không... là cậu ngại không.

Rin nhún nhó.

- Thôi đừng đoán bậy nữa mà, không có chuyện gì hết.

- Tại sao lại nhắm nghiền mắt lại, còn cúi đầu xuống nữa chứ, tôi không quen. Chuyện hôm qua ư... coi như tôi chưa thấy gì đi. – Ren hỏi nhẹ. Cậu có nhớ gì không?

-

- Mà cậu thấy những gì rồi.

- Cái gì cũng thấy hết. – thái độ vô cùng thân nhiên đến phát bực.

Rin càng ngại, hích vào bụng Ren.

- A...

- Đúng là đồ biến thái.

- A... sao ra chân mạnh vậy, tại cậu còi mà chứ có phải tôi còi cho cậu đâu.

Càng nhắc đến thì Rin càng ngại.

- Lại còn nói nữa.

Cô chạy thẳng ra ngoài để Ren ở phái sau ôm bụng.

Cả hai cùng trở lại lớp. Rin có vẻ vẫn bực vì chuyện vừa xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Hiểu Nhầm Lớn

Mấy bữa sau.

Bông hót hải chạy vào lớp thông báo.

- Mọi người, các vị huynh đệ bằng hữu tôi xin thông báo lớp mình đã xếp loại tốt 2 tuần rồi đây, cố gắng nên để cô giáo mở mày mwor mặt chứ.

Một vài tiếng nói leo.

- Đúng đấy, chẳng lẽ phụ công cô, cô cũng rất hi vọng vào lần này.

- Vậy mọi người cùng cố gắng thôi. Cô hết lòng vì mình thì đến thời kỳ này thì nên hết lòng cho cô vui.

- Đúng.

Tiếng chuông reo lên thông báo vào học tiết đầu tiên. Cô chủ nhiệm đi đôi guốc 5 phân cộc cộc bước vào lớp, khuôn mặt nghiêm nghị.

- Chào các em. Nghe nói lớp mình dạo này rất tiến bộ, như thế này thì nguy cơ đỗ đại học vô cùng cao đấy.

- Nghe nói lớp mình dạo này rất tiến bộ, như thế này thì nguy cơ đỗ đại học vô cùng cao đấy.

Cả lớp được thể ủa lên vỗ tay ho hò.

- Hú...

Cô nói tiếp.

- Nếu lớp mình mà xếp... - cô suy nghĩ gì đó rồi ngưng lại không nói nữa. À thôi không có gì.

Câu nói khiến cả đám học sinh hoài nghi và thắc mắc. Ren vẫn lạnh lùng khoanh tay trước ngực, đánh ánh mắt dò xét để ý thái độ của cô giáo.

Tiếng chuông nữa lại reo báo hiệu kết thúc tiết học đầu tiên.

Vừa ra chơi, Tuyên đã mang một khẩu súng giả nhưng rất nặng, nhìn thoáng qua thì trông nó giống y như chiếc súng lục thật. Cậu lúi húi mang quả tào đồ lên đặt trên bàn giáo viên. Viết nhí nhanh chạy lại vỗ lấy quả tào, định đưa vào miệng thì bị một cú đấm ngang bụng từ Tuyên.

- A...

- Đáng đời ai bảo ăn ỉnh tinh.

Có quả táo mà hóm với bạ của cô giáo.

Tiếng chuông nữa lại reo báo hiệu kết thúc tiết học đầu tiên.

Vừa ra chơi, Tuyên đã mang một khẩu súng giả nhưng rất nặng, nhìn thoáng qua thì trông nó giống y như chiếc súng lục thật. Cậu lúi húi mang quả táo đỏ lên đặt trên bàn giáo viên. Việt nhí nhảnh chạy lại vỗ lấy quả táo, định đưa vào miệng thì bị một cú đấm ngang bụng từ Tuyên.

- A...

- Đáng đời ai bảo ăn ỉnh ỉnh.

- Có quả táo thôi mà, cậu có phải bằng hữu của tôi khoong vậy?

- Bằng gì chứ. Hahaha, đáng đời. Mà táo này không ăn được nhá.

- Vậy mang làm gì.

- Người ta thích thì người ta mang thôi. Đây nài.

Tuyên lùi về phía sau, cầm khẩu súng trên tay nhắm bắn thẳng 1 viên đạn nhựa vào quả táo tiếng pắc..ặc... Cậu ta vênh mặt, đưa đầu súng lên thổi phù học tập mấy tên cao bồi. Việt chép chép miệng, lắc đầu.

- Nhảm, vậy mà cùng khoe.

- Giỏi thì bắn đi.

- Đơn giản.

Việt kiêu căng cầm súng kéo cò như thật nhắm bắn. Mọi con mắt trông ngóng và hi vọng trong lớp dồn hết vào Việt. Một phát bắn hụt... tiếng ồ thất vọng từ phía cuối lớp sau đó là một trận cười khiến Việt đỏ tía tai vì ngại.

- Tưởng ông cao thủ thế nào.

Tuyên được thể cười nắc nẻ.

- Haha, vậy mà đòi khéo tài à. KKhông có cửa.

Ren cau mày, cười nhạt. Tuyên quay lại để ý thấy Ren cũng ngồi đó xem liến mòi.

- Ren, cậu... có muốn thử không?

Cậu ta nói một cách tự nhiên không rụt rè hay sợ hãi hay khách sáo khi đối mặt với Ren như mấy tên bạn con trai khác chỉ thích đi sau nịnh nọt khiến Ren cũng có phần nể.

- Được thôi. – rất tự nhiên.

Cậu rời khỏi ghế, cầm súng từ tay Tuyên, giơ lên một cách oai phong rồi nhắm quả táo và bóp một tiếng pắc... viên đạn xuyên thẳng qua lỗ thùng mà Tuyên vừa bắn đây cả viên đạn cjuar Tuyên ra ngoài bắn vào tường.

- Woa.

Bao con mắt trầm trồ từ dưới lớp. Sự việc này đánh động cả đến đám loang quăng lớp bên cạnh.

- Ren, cậu siêu vậy?

Ren khiêm tốn.

- Đâu có chứ.

- Thế mà có người cứ kêu cậu là công tử bột là sao đấy,

Tuyên quay lại nháy mắt Rin.

- Ấy, cái ông kia, nháy cái gì đấy, muốn chột không hử? – Rin vờ đe dọa.

Tuyên vờ sợ hãi cho đúng kịch bản.

- Ấy ấy, chết, em còn trẻ, nhà còn mẹ già chưa có con dâu chị tha cho em.

Câu nói khiến cả lớp cười ầm ĩ. Đám con gái có vẻ rất kinh ngạc khi thấy Ren có thân thủ tốt như vậy.

- Woa, đúng là một mỹ nam mà, cái gì cũng biết.

- Cái gì cũng giỏi hết ý, đúng là con người hoàn hảo mà.

Rin thờ ơ cả với những lời bàn tán vô vị đó nhưng cô lại rất ngạc nhiên khi thấy Ren có thể cầm súng bắn trúng như vậy. Để bắn được như thế thì không thể làm được trong thời gian ngắn.

Còn Ren, cậu cũng không có vẻ gì lạ với những câu khen ngợi đó bởi nó đã quá quen thuộc.

- Công nhận tài bắn súng của cậu cũng tốt đi.

Rin miệng nói là khen nhưng thái độ tỏ ra không phục.

- Nhưng mà... cũng thường thôi à.

Ren cười nhẹ, quay sang đưa khẩu súng lên trước mặt Rin.

- Nè.

- Hùm – về mặt ngơ ngác.

- Giỏi thì bắn đi.

Lại những con mắt hi vọng tập trung vào Rin. Đám hóng hót bên ngoài đứng đầy cửa sổ, có đứa còn chạy cả vào trong lớp ngồi nhờ.

Mấy đứa con gái hỏi.

- Rin, bà có bắn được không vậy?

- Bà có cầm được súng không đấy.

Mi tỏ vẻ coi thường.

- Trời, cậu yếu như vậy thì có được không?

Rin cười nhẹ, biện luận.

- Ờ thì thực tình tôi cũng biết sơ qua thôi, không biết nhiều lắm.

Bông động viên.

- Vậy là được rồi.

Nhàn ngồi phía cuối lớp, nói vọng lên một giọng coi thường.

- Hùm, được không hay tỏ vẻ để nổi lên tí vậy? muốn làm người nổi tiếng à, nếu mà được á tôi trực nhật thay bà một tuần. Hùm – lên mặt kiêu căng. Còn nếu không bà phải sửa tiếng chó cho mọi người nghe đấy.

Lệ ước chế thay cho Rin, cô lên tiếng. Cả lớp cũng bất bình trước câu đó đó.

- Không được, điều này liên quan đến cậu không Nhàn.

Tuyên cũng bênh vực Rin.

- Có cần trả giá cao như vậy không?

Rin đánh mắt nhìn Ren nhưng cậu không có phản ứng gì, vẫn hững hờ không để ý mọi chuyện xung quanh. Min đứng dậy, lên tiếng ngăn cản.

- Thôi đi Nhàn, bạn bè với nhau có cần thế không?

Rin giờ tay ngăn không cho Min nói tiếp.

- Cảm ơn Min, nhưng lúc nào đến lượt cậu lên tiếng lại làm tôi tràn đầy lòng tin hơn đấy.

Nói xong Rin nhanh chóng nhận cây súng từ tay Ren cũng không quên thỏa thuận.

- Nếu tôi bắn được thì... Nhân phải bỏ bằng 4 chân nhá.

Cô thần nhiên cầm súng và đứng giữa lớp, nhắm đến mục tiêu là vết bắn mà Ren vừa bắn. Cô tập trung nhắm mục tiêu, một tay kéo cò một tay cầm súng. Cái thái độ nghiêm túc giống y như một tay súng thật sự. Ai cũng hồi hộp và lo lắng cho Rin. Phát bắn lạnh lùng. Pắc...ặc...

Việt lạnh lẽ chạy lên xem vết bắn.

- Woa. Tuyệt, thẳng như vết bắn của Ren luôn, không bị lệch một chút nào. Quả táo vẫn đứng yên.

Cả lớp vỗ tay hô hò.

- Hú... giỏi.

- Siêu đấy.

- Haha, sắp có người làm chó rồi kìa, 4 chân nhá. – Tuyên nhấn mạnh cố ý trêu Nhân.

Nhân ngượng ngùng, trước bao nhiêu con mắt lườm nguýt co chỉ cười trừ.

- Hhee, chỉ đùa chút thôi mà

- Đùa đâu, xem thái độ lúc đó nghiêm túc lắm mà.

- Đâu, tôi đùa mà.

- - Đã nói là phải làm

Nhân không cãi được liền vênh mặt ra vẻ hống hách.

- - không không bao giờ.

Nhân làm bộ tức giận chạy thộc ra ngoài. Min đi lại gần, cậu không ngờ Rin có thể bắn được.

- Cậu giỏi vậy.

- Thường thôi mà.

Ren lơ ngơ, cậu cũng không thể ngờ Rin có thể bắn đúng điểm cậu vừa bắn không lệch một ly. Tiếp tục thách thức.

- Trong súng còn một viên nữa, cậu muốn thể hiện thì... để xem độ bình tĩnh cậu như thế nào?

Vừa nói Rin hiểu ngay ý.

- Ok. – cô không ngần ngại mà nhận lời ngay. Muốn xem tài cậu đến đâu. – tỏ vẻ coi thường.

Lại trò nữa xảy a. Đám học sinh đứng hóng đầy ngoài cửa, tiếng ồn ào vọng đến tận phòng hiệu trưởng.

Rin đứng dựa vào bảng, để quả táo lên trên đầu cho thẳng bằng và đứng yên. Còn Ren thì Tuyên bịt cho cậu một miếng vải đen lên hai mắt. Lệ ngăn cản.

- Hay thôi đi, ghét nhau cũng đâu cần nguy hiểm vậy chứ.

Bông cũng đồng tình.

- Đúng đấy, ghét nhau thì nhiều cách mà, đâu cần như vậy.

Tiếng ồn ào bên ngoài cửa ngày càng lớn, đứa nào đứa nấy cũng tò mò háo hức để xem phát bắn. Rin vẫn thần nhiên nói.

- Không sao đâu, cứ để cậu ta trở tài để bớt công tử bột đi. Không người ta lại nói cậu ta yếu đuối chỉ biết dựa vào thân thể để nổi lên.

Lệ vô cùng lo lắng.

- Hai ông bà nguy hiểm quá đấy.

Ren giờ súng lên trước Rin, cậu quay ngang đầu để tai nghe và xác định tiếng nói của Rin để biết rõ vị trí. Hai kết quả xuất hiện trong đầu Ren, một là nếu cậu bắn trúng thì cậu là thiên tài trong mắt mọi cô gái và là một người hùng ở đây, còn hai là nếu không trúng táo mà trúng Rin thì... Đến đây cậu không

giảm nghỉ, cậu bắt đầu lo lắng và không an tâm khi nhắm súng vào Rin.

“Cậu ta cừ quá đấy, không sợ chết sao mà còn thách thức mình”

Không gian bỗng chốc trở lên yên tĩnh, mọi con mắt hiếu kì và mong đợi đồng hướng đến phía Ren không ai giám cản.

Ren cố gắng tập trung nghe, cậu toát cả mồ hôi vì lo lắng. Một tiếng Pắc... một vài đứa học sinh sợ chuyện xấu xảy ra nên nhắm nghiền mắt, đứa thì quay mặt đi không giám nhìn.

Chỉ thấy Rin chớp nhẹ một cái, quả táo trên đầu vỡ ra làm hai rồi rơi xuống đất. Không gian đang yên lặng thì âm ỉ lên bởi tiếng cổ vũ.

- Wu... màn trình diễn quá xuất sắc.

Tiếng vỗ tay hô hò. Ren mãi vội bỏ mảnh vải trên mắt, thờ phào nhẹ nhõm khi thấy Rin vẫn thản nhiên cười vui vẻ. Cậu tự hứa rằng từ giờ không bao giờ để Rin phải rơi vào tình thế nguy hiểm như vậy nữa.

Viết từ đâu đó đi lên trước lớp, trịnh trọng tuyên bố.

- Và màn trình diễn xiếc cầu chúng tôi đến đây là kết thúc xin mọi người cho ý kiến phản hồi và chia sẻ. vỗ tay... - thái độ nhí nhố.

Cả lớp vỗ tay, hô hò âm ỉ, ai cũng nhìn Ren và Rin với ánh mắt thán phục.

Vừa tan học, Học sinh lại nô nức ra về. Lệ ở lại trực nhật cùng Rin. Mìn cũng ở lại đó để nói chuyện.

- Cậu gốc quá vậy, nhờ xảy a chuyện gì thì sao?

- May mà không sao. Mà tại sao cậu bình tĩnh quá vậy Rin, còn tự tin hơn cả Ren nữa ý.

Rin cười nhẹ, biện luận.

- Thực sự tôi không biết nữa nhưng tư tưởng lại có cảm giác tin tưởng vào tay súng của cậu ta, và cảm giác cậu ta không bao giờ gây nguy hiểm cho tôi cả. Thế mới bình tĩnh vậy.

- Vậy là cậu tin vào tài năng của cậu ta.

Rin gật nhẹ, cười mỉm

- Có lẽ như vậy.

Ren vẫn chưa về, cậu đứng ngoài cửa và đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện. Trong lòng bỗng vui sướng khôn tả.

Lệ vừa rời khỏi trường thì Iron đã đứng sẵn bên ngoài và đợi.

- Ê.

Lệ lững thững quay sang.

- Gì đấy.

- Đơn giản, chỉ muốn đi với cậu thôi.

Lệ cười khinh.

- Thật không?

- Tất nhiên, không thấy trời nắng thế này người ta vẫn đứng đây chờ ak.

- ờ ha, vậy thì... tôi đi đây.

- Ấy, từ từ, tôi đi cả nửa nào.

Aly từ đâu đó xuất hiện, thấy Iron, cô chạy ra chặn lại.

- Iron.

Cả hai người cùng rất ngỡ ngàng khi người đó là Aly. Lệ thì có vẻ không vui, nụ cười tắt hắt còn Iron thì bất ngờ.

- Cậu.. có việc gì.

- Đi với tôi được không.

Aly nói một giọng như muốn khóc. Khiến Iron mỉm lòng.

- Cậu sao vậy.

- Tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu, đi với tôi đi.

- Nhưng...

Aly không để ý Lệ đang đứng phía trước nên cứ kéo Iron đi. Cậu ta nhìn về phía Lệ và không kịp giải thích thì Aly đã kéo đi. Lệ rất tức giận, quyết định trong sáng xuất, chỉnh lại chiếc vòng mà Rin tặng trên tay rồi chạy theo Iron.

Aly và Iron đứng nói chuyện sau bức tường phải căng tin trong trường. Nơi đó có cái cây to, tán lá rộng, địa điểm rất âm mát.

- Cậu.. nghĩ lại đi.

Iron cười từ tốn.

- Xin lỗi, tôi không thể và sẽ không quay lại với cậu được nữa.

- Tại sao? – rất sốt sắng.

- Tôi không phải là thứ mà cậu thích là gọi đến, không thích thì thôi. Bảo quay lại alf quay lại. Nói thật, giờ... tôi không còn cảm giác gì với cậu nữa rồi. Đừng đau lòng nhé.

Aly cố nén cơn giận.

- Cậu vô tình với tôi vậy sao/

- Tôi học từ cậu mà. Lúc tôi còn nổi trên giang hồ cậu mới muốn tiếp cận, bây giờ cậu không còn ai chơi nữa, đám con trai xa lánh cậu thì cậu mới quay trở lại với tôi.

Aly không để Iron nói hết mà thuyết phục ngay.

- Đi mà, tôi xin lỗi, tôi biết tôi sai rồi, tôi biết tôi mặt dày nhưng xin cậu, xin cậu đừng bỏ rơi tôi.

Giọng khản khoản tha thiết cầu xin Iron quay trở lại. Iron vẫn cương quyết lắc đầu. Cậu nói.

- Tôi không thể quay lại với cậu được. Giờ tôi đã có Lệ rồi, chúng ta mãi mãi không thể đâu Nhưng...

Lệ từ xa đã thấy Iron và Aly đứng đó nói chuyện, cô lùi lại đứng nép bên bức tường ngoặt đó để nghe cuộc hội thoại giữa hai người.

Lại đứng lúc nghe Iron nói.

- Aly... nhưng tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu đâu.

Aly vui mừng chạy lại cầm tay Iron vụng vãng.

- Thật vậy ư.

Iron cười một điệu nhẹ nhàng.

- Thật chứ.

Lệ xiu mặt, cô không tức giận mà khuôn mặt đầy sự thất vọng và chán nản. Cô nghĩ lại những chuyện đã xảy ra giữa mình và Iron mà bỗng cảm thấy ngại ngùng, cái cảm giác như một như mình chỉ là người thay thế. Và từ cho rằng từ trước đến giờ mình đã làm tương. Cô rời khỏi đó cũng không nói một câu nào.

Iron cũng không hề biết sự có mặt của Lệ nên cậu cũng không để ý vẫn cười nói về với Aly. Lát sau Aly mới tạm biệt và ra về.

- Tôi... về trước đây. – khuôn mặt luôn vui vẻ. Bây giờ tôi rút ra bài học, có... không giữ mãi... không thể tìm lại được.

Cô cười một vẻ hồn nhiên rồi rời khỏi đó. Iron nhìn theo Aly một vẻ rất an tâm.

- Cậu ta biết lỗi bản thân... thật tốt. Trông cậu ta nhận lỗi dễ thương ấy chứ.

Giọng nói quen thuộc, rất dứt khoát vọng từ trên cành cây phía sau bức tường.

- Rồi, dễ thương nhưng lại là một người khác phải khó xử rồi.

Iron nhìn thoát lên trên cành cây.

- Rin. – gọi tên theo phản xạ.

Rin cười nhẹ, ngồi vắt vẻo trên cây, tay cầm hộp cà phê uống.

- Cậu nghe thấy hết rồi à.

- Đương nhiên, ngồi trên đây mát wa cơ. – giọng nói rất hồn nhiên. Lại còn được xem hài nữa chứ.

- Hài, hài gì. – Iron ngo ngắc.

- Lệ đã đến.

- Rồi sao? – thái độ vẫn rất thản nhiên.

- Đã nghe thấy.

- ừ thì kể.

Iron mới để ý lời Rin nói.

- Lệ đã nghe thấy hết.

- Chuẩn.

Rin rất bình tĩnh trong khi Iron vô cùng lo lắng.

- Như trong phim luôn, cái cần nghe cậu ấy không nghe mà chỗ không cần nghe lại nghe rồi.

- Ý cậu nói là...

Rin từ từ để cốc cà phê trên cành cây cho thẳng bằng rồi lững thững trả lời.

- Đúng. Tôi ở trên đây mới biết, vừa lúc cậu đến thì... Lệ đã nghe thấy những lời ngọt ngào cậu nói với Aly.

Iron hoảng, cậu lo lắng và quay ra trách Rin.

- Sao cậu không nói sớm. Cậu có biết cậu làm tôi vô cùng đau lòng không hả.

- Ai bảo cậu kêu tôi nói thẳng quá mất lòng người ta giờ thì tôi nói một cách đầu cuối nhá. – Vẻ đùa cợt.

Iron bỏ qua.

- Thôi không nói với cậu nữa, tôi đi đây.

Hành động rất mãi vội chạy ngay khỏi đó.

Rin cười khinh, cô tỏ ra kiêu hãnh. Cô quay lại nhìn sang bên cạnh, một con sâu đo nhỏ đang bò nhảy trên thân cây, cô tròn mắt hốt hoảng ngã ngửa khỏi cành cây.

- A...

Tưởng mình bị rơi đập mông nên nhắm chặt mắt nhưng đợi một lúc không thấy hiện tượng gì, một cảm giác lơ lửng. Cô mở mắt ra xem, hốt hoảng khi thấy mình đang nằm trên lưng Ren. Ren lúc này mới lên tiếng.

- Cậu... xuống đi... đề lên vết thương của tôi rồi đấy.

Ren nhăn nhó cố chịu đựng. Còn Rin, cô mãi vội đứng dậy, nhanh chóng đỡ Ren đứng dậy, thái độ cũng hơi lo lắng. Ren đứng dậy, tay chạm nhẹ vết thương bên vai.

- Ai bảo cậu chạy lại làm gì. Định giúp tôi hả.

- Tôi biết... cậu không cần ai giúp nhưng chọn thời điểm rơi thì thích hợm vào chứ, tại sao đúng lúc tôi đi đến lại rơi trúng tôi.

- Ờ... - Rin có vẻ khó xử. Cậu không sao chứ.
- Chắc có đấy, cả một tấn thịt đè lên tôi thì làm sao mà chịu được.
- Rồi, bây giờ thì sao đây?
- Thì đi về chứ sao.
- Cậu không bắt đèn à?
- Bắt đèn gì giờ, hay bắt cậu công tôi về.
- Được không.
- Vậy đi, cậu công tôi về để chuộc lỗi đi.
- Há.

Ren nghiêm túc.

- Nhanh.

Rin miễn cưỡng đồng ý.

- Ờ được rồi.

Rin ngồi xuống đất kêu Ren.

- Lên đi. Mà nè, lên từ từ thôi nhá, không lại gãy lưng tôi thì cậu công tôi về đấy.
- Được rồi.

Ren không nể Rin là con gái, cậu cố ý muốn trêu Rin nên cũng trèo lên lưng để cô công.

- Đi đi.

Rin khòe một cách kỳ lạ, cô công Ren tận đến cổng trường mà chỉ thở nhẹ mạnh vài hơi. Điều này khiến Ren cũng thấy kì. Mấy đứa con gái đi qua nhìn với ánh mắt kỳ lạ. Họ nghĩ rằng Rin đang bị Ren sai vặt. Ren không để tâm đến mà chỉ nhìn những bước đi của Rin, chậm mà rất chắc. “Cậu ta lợi hại vậy sao”

- Cậu khỏe thật ấy, công tôi về nhà luôn đi.
- Khỏe gì đâu.
- Thôi được rồi.

Ren tự động nhảy xuống khỏi lưng Rin.

- Sao vậy.
- Tôi không thích.

Thực chất là không muốn Rin phải vất vả.

- Cậu về đi.

Rin cò quay.

- Về ư, bằng gì bây giờ, hay cậu công tôi về đi.

Ren cười nhòe.

- Làm gì có chuyện đó, chúng ta đâu có thân đến lỗi mà đòi tôi công cậu về chứ. Đồ khó ưa.
- Hơ, cậu mới là đồ phiền phức thì có. Nãy tôi chả công cậu rồi.
- - Đấy là do cậu bị phạt, chứ tôi làm sao đâu.

- Ai bảo không, tại cậu đã làm tổn thương đến trái tim bé bỏng yếu đuối của tôi.

- Cậu.. – không còn gì để nói. Vậy giờ cậu muốn tôi cố ý gì.

Rin gật đầu một cách thần nhiên. Hani từ đầu đó đi đến, thấy Rin và Ren cậu chạy lại.

- Chào.

- Anh Hani.

Ren vẫn điệu bộ thần nhiên.

Rin vờ tỏ ra yếu ớt, làm nũng.

- Sư huynh... cống đệ về đi, đệ mệt quá huynh à.

Kun cũng đi đến góp vui.

- Vậy cậu cống sư đệ về đi. Hay tôi cống.

Kun nháy mắt.

- Đệ sao vậy.

- Đệ bị người ta bắt nạt đến đau đầu chóng mặt không đi được. Cho đệ về nhờ đi.

Kun hích vai.

- Thôi ga lăng đi ông, nay mình đi bộ mà.

Hani nhìn sang Ren.

- Vậy còn...

- Ren bị thương rồi, làm sao mà cống được.

Ren làm bộ mặt mệt mỏi gật gật.

- Vậy huynh cống đệ đi.

- Há... - ả n. Thôi được rồi.

Ren có vẻ không vui nhưng thực sự cậu không thể làm thế nào khác.

Lát sau, Rin đã trên lưng Kun. Rin đi được một đoạn thì đã ngủ luôn trên lưng Kun. Có vẻ cô cũng mệt thật. Hani cười trừ.

- Mà cống hộ tao vậy.

Kun cười nhẹ.

- Được rồi, biết mày cũng đang bị đau sao không nói.

- Tao không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt Rin.

Nói đến đây thái độ Hani thay đổi hẳn. Kun rất hiểu và thông cảm.

- Tao biết ý của mày.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện mà không để ý Ren vẫn đi phía sau.

Kun cười nhẹ.

- Giờ thì sao, mày không nói cho con bé.

Hani gật đầu một vẻ chấp nhận.

- Không cần đâu.

- Mày không nói thích con bé thì làm sao nó biết.

Ren lững thững phía sau, cậu đã nghe thấy điều mà Kun vừa nói, cậu sững lại thần người. Cậu không muốn đi nữa mà chán nản quay trở lại trường học, thái độ không chút vui vẻ.

Hani tiếp câu chuyện, mắt thì liếc nhìn sang Rin.

- Không cần, mày cũng không cần nói đến vết thương của tao đâu, nhỏ thôi mà. Nhưng giờ... đối tượng tao hướng đến không phải là Rin nữa mà là một người khác rồi.

- Nếu trước đó không có người khác xen vào thì... con bé này có thích mày không.

- Hừ, tao không biết nữa.

- Mày thích con bé ở điểm gì.

Hani cười một nụ cười nhẹ nhàng khi nghĩ đến Rin.

- Nó... rất mạnh mẽ, khác hoàn toàn so với các cô gái khác, đôi lúc cũng dễ thương, lại còn rất ngỗ nghịch.

- Mỗi vậy thôi hả.

- Theo mày thì sao? – tò mò.

Kun cười nhẹ.

- Tao thấy... con bé cũng xinh, dễ gần, thẳng thắn.

Kun nói chậm lại, vẻ mặt tỏ lộ sự ái ngại.

- Kun, tao hỏi thật mày nha...

- ừm – rất thân nhiên.

- Mày... cũng thích Rin đúng không.

Kun đổi ngay thái độ.

- Mày... hỏi vậy nghĩa là sao?

- Mày cứ nói thật đi, ở đây chỉ có hai bọn mình thôi mà.

Kun ái ngại gật nhẹ.

- Đúng.

Hani đồng cảm, đặt nhẹ tay vào cánh tay Kun.

- Bọn mình đúng là đồng bọn không bao giờ tách được. Tao biết bây giờ mày cũng như tao, cũng bỏ ý định với Rin và... tao biết người kia.

Hai anh bạn hiểu ý nhìn nhau rồi cười.

- Không biết Ji như thế nào nhỉ, cậu ta vợ vẫn lắm.

- Lãng nhăng thật. Công nhận đệ của mình cũng lợi hại đấy chứ, rất bình thường mà rất đặc biệt.

Kun công Rin trên lưng và cả 3 cùng đi đến trạm xe bus.

Ren quay lại trường, những câu nói của Kun khiến cậu bị ám ảnh, ngồi thờ người suy nghĩ trong phòng bảo vệ. Cậu ngẫm lại những chuyện xảy ra và cậu đoán chắc rằng cả Kun và Hani có khi cả Ji cũng đã thích Rin. Cậu bắt đầu lo lắng và thấy không an tâm.

Bắt đầu từ hôm đó, mọi hành động của Tam Hồ có liên quan đến Rin thì Ren đều rất chú ý và theo dõi để biết chắc rằng điều mình suy đoán là đúng.

Đang trên lớp thấy Rin ra ngoài cậu liền đi theo và đúng như suy đoán, Rin đi xuống căng tin gặp Hani. Ren từ trên tầng hai khu vực giáo viên nhìn xuống. Ánh mắt lạnh lùng và vô cùng khó chịu khi thấy Hani đưa cho Rin một bức thư, thái độ có vẻ rất hoan hỉ. Điều này khiến Ren hoài nghi về bức thư đó chính là bức thư tình mà Hani muốn bày tỏ tình cảm với Rin. Cậu thay đổi thái độ, như một sự ghen tuông đang nảy sinh trong người. Không phải cái cảm giác bị người khác lấy đi thứ mình thích mà thực sự lần này là ghen. Cậu lấy điện thoại gọi cho ai đó và ra lệnh.

Rin vui vẻ cầm bức thư đi lên cầu thang vừa định mở ra xem thì một học sinh nào đó đi qua như cố tình va phải cô làm bức thư trên tay Rin rơi xuống đất. Học sinh đó mãi vội nhặt bức thư lên và đánh chấu một bức thư khác rồi đưa cho Rin, vờ tỏ vẻ tội lỗi.

- Ôi, xin lỗi chị, của chị đây.

Rin vẫn vui vẻ nhận lấy mà không xem xét bức thư đó.

- Không có gì – cười nhẹ rồi rời khỏi.

Học sinh đó chạy ngay xuống sân trường gọi điện thoại, một giọng sợ hãi.

- Anh ơi, em... đã làm xong rồi.

- Ok, giờ mày mang bức thư đó tẩu đi cho tao.

- Dạ vâng. – rất lễ phép.

Rin cất bức thư trong cặp, tâm trạng có vẻ rất vui đi thẳng về chỗ. Lệ quay xuống hỏi.

- Ê, cô bạn làm sao mà có vẻ sung sướng quá vậy?

- Có gì đâu à.

Rin thấy lạ trước thái độ của Lệ.

- Ủa, cậu... vẫn bình thường... - hỏi ngắt ngứ.

- Tất nhiên chứ không thì làm sao. Cậu với tên Iron đó là bạn thân à.

- Đâu có.

- Vậy thì hỏi gì nhiều.

Lệ vẫn tươi cười vui vẻ không có chút gì là buồn bực,

- Ê, cô bạn xấu xa.

- Cậu xấu thì có.

- Tại sao đang nhiên tắt máy.

- Rin là ngòi mà hay đặt ra nhiều câu hỏi vớ vẩn lắm ấy nhá.

- Có rất là nhiều lý do. Như hết pin, hay điện thoại hỏng.

- Rồi, stop vậy cậu thì vào trường hợp nào.

- Tôi á, trường hợp thứ 3 là không có điện thoại.

- Why?

- Bán rồi.

- Làm gì vậy?

- Thì chỉ là cần tiền chi chả thôi mà. Tôi muốn mẹ tôi được chuyển đến phòng tốt hơn nên phải thêm kinh phí. Ngày trước đường đường là một phu nhân của giám đốc công ty đĩa ốc nên giờ cũng phải mát mày mát mặt chứ.

- Thật ý ahr.

Rin buồn thay cho Lệ.

- KHÔNG sao đâu mà, nè cậu mà có thì bỏ ra giúp tôi, có phải tôi có đồ để dùng không. Hơ.

Lệ vẫn tươi cười một vẻ hồn nhiên, cô không cau mày nhăn nhó hay than phiền mà rất lạc quan yêu đời. Dù Rin biết cô đang hiểu nhầm Iron nhưng cô lại không thể xen vào chuyện giữa hai người được.

- Lệ, tôi... phải phục cậu đấy.

- Có gì, Lệ mà lại, hí hí.

Ren vào lớp, người cậu nhìn đầu tiên chính là Rin. Thái độ lạnh lùng đi lại chỗ mình ngồi. Rin không hề để ý đến Ren mà đang quay sang Min để hỏi bài. Hai người cười nói có vẻ cũng rất thân mật. Rin không còn lạnh nhạt với cậu như trước nữa nhưng cậu luôn cảm thấy Rin không muốn thân thiết với mình.

Vừa hết giờ học, Rin lại đi cùng Tam HỒ. Cả ba anh chàng cười cười nói nói với Rin rất vui vẻ. Ren vẫn chưa về, cậu đứng từ tầng cao nhất của dãy nhà học sát bên đường nhìn xuống.

- Họ lại đi với nhau. Mình phải tách họ ra mới được.

Cả 4 người đang cười nói vu vơ thì tiếng Ren phía sau vọng đến.

- Đây, Tam HỒ.

Hani dừng lại, lưng thưng quay lại phía sau.

- Ren. – thái độ ngạc nhiên.

- Các anh có muốn đi một bán bóng không?

Kun héch mắt sang Rin nói.

- Còn cô bé này.

Rin lên tiếng.

- Không sao, em đi xe bus đến cũng được mà, có cùng đường với các anh đâu.

- ờ vậy thì... bọn huynh đi với Ren nhá, đệ về một mình đi.

- Tạm biệt.

Hôm sau, Rin vừa định xuống căng tin thì Ren ngăn lại.

- Cậu đi đâu đấy.

- Tôi đi đâu liên quan đến cậu không?

- Tất nhiên không nhưng mà... cô giáo có việc cần gặp cậu đấy.

Rin tò mò.

- Cô giáo chủ nhiệm gặp tôi làm chi

- Ai biết, đến đấy đi nhanh lên. Ờ.

Tiết sau, Ren xuống căng tin thì thấy Hani đang tung tẩy đi một mình về phía dãy nhà cậu học. Cậu quay lại, quả thật thấy Rin cũng đang đi trên hành lang xuống.

- Cậu ta...

Hani đã thấy Rin, vừa định cất tiếng thì Ren đi đến đến ngăn lại.

- Anh Hani.

- ủa, Ren có việc gì với chú mày vậy.

- Đi uống nước với tôi. Why? Anh đi gặp Rin chút đã.

- Gặp làm gì chứ. Có gì đâu.

- Sao vậy.

- Tôi không vui, đi với tôi chút đi.

- Nhưng tôi có việc...

Hani cũng rất tò mò và hoài nghi về thái độ lạ lùng của Ren.

KHông để Hani kịp từ chối Ren kéo đi bởi không muốn cho Hani và Rin tiếp xúc với nhau. Rin từ trên tầng hai nhìn xuống trông Ren đang kéo Hani có vẻ rất mãi vội cũng khiến cô rất tò mò nhưng chỉ nhìn cái rồi đi ngay.

- Mong sao không phải cậu ta ghét mình mà lôi kéo cả bạn bè của mình.

Trong lớp Rin đang ồn ào về ngày hoàng đạo tỏ tình.

- Tao nghĩ chủ nhật tuần này là ngày hoàng đạo để tỏ tình đấy.

- Nghe nói gặp ngày này mà tỏ tình thì cuộc tình bền vững lắm đó

Ren không quan tâm đến chuyện tâm phào đó bởi cậu không tin những thứ như giờ hoàng đạo hay ngày đẹp tháng đẹp. Chỉ cần có tình cảm và đối phương cũng thích thì ngày nào mà chả có thể tỏ tình. Cậu nhắm mắt nghe nhạc trong chiếc tai phôn. Gần hết giờ ra chơi cậu mới để ý không thấy cả Rin lẫn Min, cậu mãi vội chạy khỏi lớp.

Hai người không có ở trong căng tin, cũng không có ở phía sau các dãy nhà, nơi mà Tam Hồ hay tụ tập. Ren lo lắng và cậu nghĩ được nơi nào mà hai người đó có thể đi.

- Phòng bảo vệ.

Miệng vừa nói là chân chạy một mạch.

Quả thật Rin và Min đang ngồi đó và nói chuyện.

- Cậu cũng hay đấy.

- Không có chi.

- Cô gái đó.

- Ý cậu nó là Ngọc à.

- ừm

- Cô ấy vẫn đang đi học mà, không du học nữa mà quyết định học ở nhà luôn rồi.

- Vậy cậu tính sao?

- Chuyện bọn mình thì...

Rin đang chờ câu nói từ Min thì Ren từ ngoài xông vào.

- Dừng lại.

Cả hai đề ngờ ngàng.

- Ren, cậu làm gì vậy.

Ren ngay lập tức kéo Rin dậy.

- Cậu đứng dậy đi.

- Tại sao?

- Cậu có thể nói chuyện với người mà đã bỏ rơi mình, cậu không nhớ à.

Rin cười nhòe.

- Không sao đâu mà.

Min đứng khò ghé lên tiếng.

- Cậu vậy là được rồi đấy, bỏ Rin ra đi. – giọng rất nghiêm túc.

- Cậu chính là người nên buông cậu ấy ra đấy.

- Được, quyết định đi, hẹn nhau ở sân bóng chiều chủ nhật.

- Ok. – giọng rất quả quyết. Cứ như vậy đi.

Nói xong Ren kéo cả Rin rời khỏi đó.

- Ren, cậu bị làm sao mà kéo tôi đi vậy.

- Tôi là đang giúp cậu đó.

Rin dừng lại, buông tay Ren.

- Tôi đâu cần đâu, cậu là bạn thì ở đứng ở ngoài xem là được rồi.

- Làm sao mà vậy được.

- Cậu về nhà mà dưỡng thương đi không lại tung tóe hết ra bây giờ đây.

- Gì, cậu nghĩ tôi bột vậy à.

- Ủ, có khả năng. Thôi tôi đi đây.

- Đi đâu.

- Chơi với Tam HỒ. mà tại sao tôi phải nói với cậu nhi, cậu quan tâm gì tôi đâu cơ chứ. Cậu đề đó về quan tâm Aly đi không cô à đang thất tình làm chuyện bậy bạ.

Rin bò đi ngay sau cậu nói.

Nhắc đến Aly cậu mới nhớ, hôm bữa cậu đến quán bánh của Rin thì gặp Aly bên ngoài. Hai người nói chuyện cũng rất lâu và còn rất tình cảm nữa. Chắc hẳn lúc đó Rin đã nhìn thấy nên bây giờ thái độ mới như vậy.

- Cậu ta đã thấy hết ư. Vậy đây là ghen hay là mình đang ảo tưởng.

Buổi tối, lúc 8 giờ Số 17 cùng với Số 13 lại đi xung quanh khu vực căn cứ để kiểm tra. Cả hai cùng đi trên đôi giày patin điện.

- Chuyện với cô ấy sao rồi.

- Hiểu nhầm thì vẫn hiểu nhầm.

- Có lẽ tôi với cậu là đôi bạn huyền thoại mất, người cùng cũng hiểu nhầm tôi mà người bị hiểu nhầm chính lại là cùng một người mới hay chứ.

- Nhưng cậu còn đỡ, đây cô gái này còn không thèm nghe điện thoại. Cô gái bên cậu thì sao?

- Cũng lạnh nhạt như băng.

- Thật không hay là giấu trong lòng. Hai người có làm gì thì đừng tưởng tôi không biết nha.

- Chuyển chủ đề đi. Nhưng mà lâu rồi không thấy CHỮ D xuất hiện.

- Cô ta vẫn đang bị truy nã, xuất hiện giờ này thì nguy hiểm quá. Làm sao mà xuất hiện ở đây để mình làm anh hùng cứu mỹ nhân thì hay.

- Cứu xong đưa về đâu.

- Hải, đưa về căn cứ linh thiêng.

- Thôi đừng linh tính nữa. Aphia có vẻ không thích những cô gái đó đâu.

- Ngược lại tôi nghĩ là ông ấy rất hứng thú. Đây là cơ hội tốt để CHỮ D về phe chúng ta đó.

- Nhưng cô ấy bị hiểu nhầm mà.

- Sao biết là hiểu nhầm, cậu tiếp xúc với cô ta bao nhiêu mà hiểu rõ thế. Nhưng cũng lạ, người ăn hiểu nhầm là Số 17 mới đúng mà tại sao trong đoạn video đó lại là Số 13 làm ai cũng nghĩ Số 13 với CHỮ D gian dối.

- Ăn ở đấy ông bạn.

- Ay zô, giờ Số 17 cũng biết dùng những từ nói móc như vậy à. Công nhận chơi cùng đám bạn nào thì nhiễm đám nấy luôn.

Hai người đang nói chuyện thì nghe một tiếng nổ lớn trên con đường nhỏ, hai bên toàn cây là um tùm và một con sông chảy dài.

- Chuyện gì vậy?

- Đi coi sao.

Lát sau cả hai người đã đứng trên tầng cao nhất của ngôi nhà 5 tầng nhìn xuống con đường không có một ánh điện. Một người đang chạy phía trước còn ở phía sau là cả một đám người đang đuổi theo. Thật may trong đó không có robot mắt đỏ.

- Nhìn kia.

Cả hai liền nhận ra người đó chính là Chữ D.

- Là cô ta.

CHữ D mãi vội chạy trốn khỏi đám người BIP đang đuổi bắt. Đến nay cô mới lộ diện bởi muốn đi thu thập bằng chứng để xóa bỏ sự hiểu nhầm và điều tra về đoạn video đó nên cô đã quay trở lại căn cứ BIP. Và khi bị bọn chúng phát hiện nên bỏ chạy ráo riết. Thật khó khăn khi đôi giày nội lực không được bơm nhiên liệu và nó đang rất yếu khiến cô không thể bay khỏi mặt đất nên đành phải biến nó trở thành đôi patin để chạy. Phía đằng sau là cả ô tô, mô tô cùng đuổi theo CHữ D.

- Làm sao đây.

Chiếc ô tô sắp đuổi đến và định vượt lên cản Chữ D thì một tiếng nổ lớn ồm ồm... làm sáng cả dòng sông và khu vực đó. Chục cái mô tô và ô tô bị nổ. Chữ D không để ý mà vẫn tiếp tục chạy bởi đã đến gần khu vực thành phố. Một chiếc dây từ đâu đó cuống chặt vào người cô và nhấc cô lên khỏi mặt đất.

Chiếc ô tô đi đâu mãi vội dừng lại xem vụ nổ vừa mới xảy ra, nhìn phía trước thì đã không còn thấy Chữ D. Họ cho rằng Chữ D đã chạy vào trong thành phố.

- Chúng mày xem xét thương tích thế nào rồi đi sau, tao với những người còn lại sẽ đuổi theo con nhỏ đó.

Số 17 bịt chặt miệng CHữ D, cả hai cùng yên lặng đứng trên cành cây cao, thân cây to bịt che cả người họ.

- Shut... Giờ hãy đi với tôi.

Nửa tiếng sau, Chữ D đã có mặt trong căn cứ VQC. Mọi thứ rất lạ lẫm. Nơi đây có nhỏ hơn BIP nhưng mọi công nghệ mà cô nhìn thấy thì hiện đại còn hơn cả căn cứ BIP.

- Woa.

Số 17 và Số 13 đi phía sau như áp giải tù nhân.

- Cậu là vậy à.

Số 13 cười trừ.

- Xin lỗi nha, để cậu phải vào nhà giam thép rồi.

CHữ D cười nhẹ.

- KHÔNG sao đâu.

Cô đánh mắt qua Số 17 và nhìn cậu với đầy sự cảm kích.

- Cảm ơn.

- KHÔNG gì. Tôi sẽ dẫn cậu đi gặp Aphia.

Số 24 từ đâu đó xuất hiện, thấy Chữ D cậu hốt hoảng nhưng rồi lại thấy an tâm, cười nhẹ.

- Ooh, Chữ D, xin chào, không ngờ Chữ D cũng có ngày bị VQC bắt vào đây.

CHữ D thay đổi sắc mặt khi thấy Số 24, có vẻ rất quan tâm. Cô định nói gì đó nhưng Số 24 ra hiệu, lắc nhẹ đầu không cho cô nói những gì đang nghĩ. Rin đành nói lảng đi.

- Vâng, chào anh. — làm như người xa lạ.

Cô để ý quần áo thì mặc đồng phục của VQC thì ai cũng giống ai. Cũng như các chữ cái, chỉ các chữ số mới đeo mặt nạ.

- Chỉ có mọi người đeo mặt nạ thôi à.

- Tất nhiên, chứ làm gì có ai điên mà đeo mấy cái đồ vương vãi này chứ, đánh nhau cũng khó. Em Chữ D đã đến đây thì xin chào mừng. Weo cảm.

Chữ D gật nhẹ.

Lát sau, Rin đã được đưa đến phòng gian thếp. Nơi đây cũng chỉ có một chiếc giường và song thếp. Số 17 không nỡ để cô lại một mình nên ở lại và nói chuyện.

- Cậu không sao chứ.

- Bảo không sao thì bảo nói dối nhưng... thực tình tôi cũng không muốn nói.

- Chuyện đoạn video đó làm cậu phiền phức lắm đúng không?

- Đúng. – Chữ D thở dài. Bỏ qua nó đi, giờ tôi đã ở trong đây rồi, còn nghĩ được gì nữa, các người không thả tôi ra thì là sao tôi đi được.

- Cậu có biết ý nghĩa của VQC là gì không?

Chữ D nghiêm túc.

- Là gì.

- Chính là Vệ Quân Cứ, nghĩa là Bảo vệ, cai quản căn cứ. Cậu... có muốn gia nhập cùng bọn tôi không.

Câu nói làm trong đầu Chữ D kéo lên một hi vọng. Cô tưởng chừng nó giống như ánh sáng đang soi đường cho tương lai phía trước.

- Ý cậu nói là...

- BIP và kẻ xấu, chắc cậu cũng biết, tại sao không cùng bọn tôi chống lại chúng. Ngay cả người làm việc cho bọn chúng mà chúng còn nghi ngờ không tha. Vậy thì tại sao...

Chữ D lặng lại, suy nghĩ,

- Đợi tôi suy nghĩ đã. Hãy thả tôi ra, tôi sẽ quay lại khi có câu trả lời. Cậu tin tôi không.

- Tôi tin. – câu nói rất dứt khoát.

Chữ D cười nhẹ, cô càng nhìn Số 17 thì càng thấy một sự rất gần gũi và cảm giác khi người đó đứng trước mặt cô thấy an toàn. Số 17 cũng vậy, cậu thực sự thấy Chữ D ngày càng thân thiết hơn, chẳng lẽ một lúc cậu có thể thích hai con người. Từ trước đến giờ đây là lựa chọn khó nhất của cậu. Một người là ngoài đời sống bình thường, hoàn cảnh bình thường, nghèo túng còn một người thì vô cùng đặc biệt, rất lợi hại và lý lịch chắc cũng rất tầm cỡ. Cả hai cùng nhìn nhau một hồi lâu cho đến khi Số 24 vào...

Số 17 và 13 lại cùng rời khỏi căn cứ. Khuôn mặt ai nấy cũng đầy suy tư.

- Số 17, tôi biết điều mà cậu đang bận tâm.

- Chắc tôi cũng thế.

- Cậu đang mong hai người đó là một đúng không?

- Còn cậu đang nghĩ nếu lúc đó không gặp người yêu cũ thì người yêu mới sẽ không giận đúng không.

Cả hai cùng đồng thanh và cùng thở dài.

- Chuẩn.

Họ lại đi tuần đến tận 10 giờ tối.

Ren và Iron đến chỗ đầu cầu đi xuống, họ nghe tiếng kêu cứu của ai đó rất thảm thiết. Họ chạy đến và chỉ thấy một cô gái quần áo rách rưới chạy ra khỏi bụi cây, đầu tóc rối bời đâm thẳng vào Ren.

- Ấy, cô gái, cô có sao không?

Cô gái đó sợ hãi, thân hình nhỏ bé run lấy bầy, mái tóc xõa che cả khuôn mặt.

- Cô... không sao chứ hả.

Ren liền khoác chiếc áo của mình cho cô gái đó.

- Mặc vào đi.

Iron nhìn qua cũng biết ngay cô gái này đã gặp chuyện không hay.

- Thôi Ren, mình không thể giúp cô ấy được đâu.

Cô gái la toáng lên rồi bỏ chạy.

Ren nhìn theo đang vẻ sợ hãi và cậu đã hiểu ra ngay chuyện một cô gái đi một mình trong lúc tối muộn sẽ có chuyện gì ngoài chuyện đó.

- Cô ta không biết là ai?

- Thôi, kệ đi, không phải Lệ và Rin là được rồi.

Ren vẻ mặt không thay đổi, nhún nhẩy rồi đi tiếp.

Tình huống khó xử.

Vừa sáng ra, trong lớp 12 a4 đã rộ lên vụ có kẻ biến thái xuất hiện ở khu vực dãy nhà A.

- Bọn mày thấy thế nào?

- Kinh vãi linh hồn.

- Ghê người, làm sao tự nhiên hiện ra đám bê bối vậy cơ chứ.

- ừ đấy.

Lệ chen ngang.

- Vụ gì hót đây?

- Hót quá ý chứ, giờ phải đi cẩn thận vào đấy. Nghe nói mấy chị khối D kể lại mấy đura gặp biến thái.

- Vậy bây giờ phải cẩn thận không bị nó sàm sỡ thì nhục đấy.

Lệ cười nhạt.

- Yên tâm, tôi sẽ cẩn thận mà.

Nhàn kiêu căng ngồi bàn cuối, bắt Sen ngồi bên cạnh sơn móng tay.

- Nhanh lên, mày làm gì mà chậm vậy.

Sen mài móng trên khuôn mặt hiền dịu nhẹ nhàng.

- Đây, được rồi.

- Gì chứ, biến thái ư, vào tay tao thì... tao cho biết tay. Hum.

Ren ngồi cùng bàn Mi, nghe Nhàn mà cũng phải phì cười.

- Hừ, giỏi thì làm một mình đi. Kia, mà thích thì cậu nên tự đánh móng tay đi, chứ xem bạn cậu kia, vừa đánh vừa run làm sao được.

Nói xong cười khinh rồi bỏ đi.

- Cái cậu này, nay lại định bênh Sen à.

Nhàn quay ra Sen chút giận.

- Mày làm tiếp đi, đừng tưởng có người bênh vực mà sung sướng.

Lúc này Rin đang ở trong thư viện không có một bóng người, cô cảm giác có người phía sau, một bàn tay bám vào vai cô ngay lập tức cô bóp chặt bàn

tay đó, quay lại vòng tay bẻ gấp tay người đó. Nhưng hấn rất lạnh lẽ, giật mạnh để Rin phải buông. Rin tiếp tục một cú đâm ngang mặt, cô khựng ngay lại cú đâm trước khi nó đến mặt Ren.

- Là cậu...

Ren không phản ứng, cậu vẫn đứng yên trước cú đâm.

- Cậu được đấy.

Rin mãi vội bỏ tay xuống, ngượng ngùng hỏi.

- Cậu vào đây làm gì?

- Vào đây mà còn hỏi. Cậu không nghe có biến thái xuất hiện hay sao mà còn ở đây một mình.

Rin lắc nhẹ.

- Có nghe nói nhưng... nếu bị làm sao thì đó là cái số của tôi rồi.

- Hum, có vẻ cậu không sợ, thân thủ cũng đâu có lợi hại lắm. (thách thức sống với đam mê)

- Hơ, kệ người ta. Mới chỉ nghe nói chứ tên đó đã hại ai đâu.

- Ờ ờ.

- Ờ đây mà tiếp tục, tôi đi đây.

Tiết cuối cùng của buổi học.

Rin rời khỏi đó, cô đi tuốt lên tầng 3 để đưa sổ cho chủ nhiệm dạy trên đó. Cô vừa lên thì thấy bóng dáng ai đó từ phía hành lang. Cô chạy đến thì bóng người áo đen chạy đi và người nằm dưới đất là Nhân. Cô chạy nhanh đến, nhảy lên đá hấn một cú làm hấn ngã xoài ra đất nhưng vẫn mãi vội chạy khỏi và làm rơi mấy cọng tóc. Rin hiếu kỳ nhất nó lên quan sát một lúc rồi mới nhớ ra Nhân. Cô mãi vội đỡ Nhân dậy, nhìn xung quanh không có gì mà chỉ có vỏ chai nước lóc cùng với mấy vỏ chai c2, hoàn toàn không có thứ gì khác.

- Nhân, Nhân, tỉnh dậy đi, cậu làm sao vậy?

Nhân mở mắt nhìn Rin rồi nhìn mông lung.

- Cậu... tránh ra... tránh ra khỏi tôi ngay...- giọng yếu ớt.

- Cậu làm sao vậy.

Quần áo Nhân thì xộc xệch, Rin chắc rằng người vừa chạy chính là tên biến thái thích xâm sỡ con gái. Cô mãi vội diu Nhân vào phòng y tế và báo ngay cho chủ nhiệm.

Lát sau chủ nhiệm có mặt dưới phòng y tế. Nhân lúc này đã hết thuốc và tỉnh lại. Cô chủ nhiệm quan tâm.

- Em không sao chứ.

Đám bạn đứng vây quanh xem xét tình hình.

- Em.. thấy mệt cô ạ.

Cô chủ nhiệm mừng rỡ.

- Em tỉnh lại là tốt rồi, cô phải báo cho nhà trường đề quân an ninh chặt hơn mới được.

- Cô ơi... - về mặt lo sợ... em... em đã bị...

- Không, không sao. - cô cười một điệu cười đôn hậu để Nhân không lo lắng. May mà Rin đến kịp thời nên em mới thoát được đấy.

Nhân nhớ ra điều gì đó, nói ngay.

- Rin, Rin á.

Rin cười toe miệng. Nhân chỉ thẳng tay vào Rin.

- Nó, chính nó sủi người đó làm như vậy với em.

Câu nói khiến cả đám ngỡ ngàng.

- KHÔNG, không thể.

Cô giáo cũng không tin.

- Chắc em nhầm.

Cả đám bàn tán, có vẻ không ai tin đến khi Nhân khẳng định.

- Người đó không phải Rin mà người đó là do Rin sai khiến. Chính tên đó đã nói với em là do Rin sai đến để làm nhục em.

- Nhưng lúc đó Rin đến kịp nên em mới thoát nạn đó.

Nhân lắc đầu.

- Không, đây chỉ là vừa ăn cướp vừa la làng thôi ạ.

Rin không tức giận, cô vẫn thản nhiên nói.

- Tôi không làm gì hết.

Sen ở đâu đó chạy lại, giọng nhỏ nhẹ.

- Cô giáo, em tìm thấy cái này.

Bông đưa cho giáo viên chủ nhiệm một túi thuốc, cô tròn mắt bởi túi thuốc đó là thuốc gây ngủ.

- Thuốc gây mê, em lấy ở đâu? – hốt hoảng.

- Em thấy nó rơi dưới gầm bàn chỗ Rin ngồi.

Những con mắt đa nghi dồn hết về hướng Rin. Cô giáo lắc đầu.

- Rin, chắc không phải em...

Rin vẫn điềm tĩnh nói đồng dạng.

- Không phải của em, em không biết.

Lan nói chen vào:

- Nhưng thấy dưới gầm bàn cậu mà.

Nhân kích thêm.

- Em chắc chắn là Rin đã nhờ người đến cố ý dọa nạt em.

Rin phản ứng mạnh.

- Cậu đừng nói lung tung không có bằng chứng đừng vu oan cho tôi, tôi không thích đâu.

Nhân gườm mặt, hằm hằm nhìn Rin.

- Chỉ có cậu không ưa tôi, và chỉ có cậu mới có đủ bản lĩnh để làm như vậy.

Bông can.

- KHÔNG chắc có sự hiểu nhầm, Rin rất nghĩa khí mà.

- Nghĩa khí gì chứ, chỉ bên ngoài mặt tỏ vẻ.

Cô giáo lớn tiếng nói.

- Dừng lại đi, các em cãi nhau đủ rồi đấy. Dựa vào mấy câu nói vu vơ của tên đó cố ý giả họa cho Rin thì sao, điều này phải điều tra kỹ càng.

Đám học sinh nói leo.

- Đứng đấy, không thể dễ yên được.
- Đứng, điều này liên quan rất lớn đến Rin đấy.
- Nhưng tự xưng sao tên đó lại khai tên Rin ra.
- Chắc do Rin thiếu tiền hân.

Lệ can.

- Và điều cuối cùng là... nó muốn mọi người đều hiểu nhầm Rin.
- À, ai như vậy chứ.
- Đấy mới chỉ là suy đoán.
- Giờ chúng ta phải điều tra.

Rin nhớ ra.

- À, hình như nơi đấy có gần chỗ máy quay.
- Sao cậu biết ở đó có máy quay?
- Tôi vừa đi vừa cảnh giác mà.

Lệ mãi vội.

- Vậy chúng ta đến mượn bảo vệ xem đoạn video đó đi.

Cả đám học sinh có 7 người cùng với cô giáo và Nhân chuẩn bị đi xuống phòng bảo vệ thì Lệ va phải lọ thuốc kháng sinh để trên bàn làm nó rơi tung tóe xuống sàn.

- Ôi rồi, ai để đây vậy?
- Cậu hậu đậu vậy còn kêu à, tôi đâu có thấy nó ở đấy trước đó đâu.

Rin làm vẻ mặt kỳ lạ đầy hoài nghi. Nhân nhìn quanh tìm Sen.

- Sen, con Sen đâu rồi, bảo nhờ nó đi giặt khăn mặt mà giờ này chưa thấy.

Tiếng Sen mãi móng vọng vào.

- Tôi đây tôi đây.
- Đi lâu vậy. – Nhân lớn tiếng nạt.
- Nó bẩn nên tôi phải giặt lâu.
- Đưa đây cho tao lau mặt.

Bông lên tiếng.

- Nhân à, tao thấy mày đánh đá quá với Sen rồi đấy, cứ thấy nhỏ hiền mà bắt nạt thôi.
- Hum.

Nhân không để ý đến lời nói đó mà nhìn Rin rồi cười một vẻ đều giả.

Cả đám cùng nhau đi xuống phòng bảo vệ. Nhờ cô giáo nói giúp nên họ đã vào được phòng máy ngay. Bảo vệ không cho động vào máy mà chỉ có ông ta mới được đồng đến. Một lát ông ta đã mở được đoạn hình chỗ tầng 3 dãy nhà A.

- Đây xem đi.

Nhưng thật kỳ lạ, vừa mở lên được một chút thì màn hình đen xì.

Ủa, sao vậy?

- Tôi không biết nữa, hay là do cái này hỏng rồi chẳng. Máy cái máy quay trong trường giờ cũng sắp hỏng, chắc nó trục trặc gì đấy rồi.

Rin cau mày, thật khó hiểu. Lệ lo lắng thay.

- Vậy làm sao bây giờ.

Nhàn kích đầu.

- Xem làm gì nữa, làm điều xấu thì sẽ bị trời trừng phạt thôi. Cậu đúng là đồ đều giả mà.

Nhàn tỏ thái độ rồi rời khỏi đó.

Rin nhìn cô giáo một vẻ thất vọng.

- CÔ ƠI, thực sự em không làm.

Cô giáo hiểu và thông cảm cho Rin nhưng cũng chỉ biết gật đầu an ủi.

Từ lúc đó, những cặp mắt nhìn Rin với thái độ khác hẳn. Họ luôn đề phòng và có chút gì đó oán giận. Ren ngồi bên cạnh thấy Rin rơi vào tình cảnh khó xử cũng muốn giúp nhưng cậu không biết làm gì vào lúc này.

Min ngồi cạnh an ủi.

- Rin, tôi vẫn tin tưởng cậu không bao giờ làm điều đó.

Rin gật đầu cười nhẹ.

- Thanks.

Vừa ra chơi Lệ đã xuống căng tin mua bánh. Lúc đi cô lại có cảm giác có ai đó đang theo dõi mình. Đúng lúc Iron cũng đi đến. Cậu hớn hờ khi thấy Lệ và định dơ tay chào Lệ đi khỏi. Cậu biết rằng Lệ đã thấy mình nhưng lại vờ như không thấy, làm bộ mặt xa lạ để né tránh cậu nhưng cậu không đủ can đảm để chạy đến kéo Lệ lại nói chuyện.

- Minh... yếu đuối hết mức.

Lệ đi lên lớp, thấy Rin ngồi ngẫm nghĩ mà cũng thấy tội.

- Cậu nghĩ gì vậy.

- Tôi không hiểu tại sao người đó lại muốn nhắm vào tôi, lại đổ oan cho tôi.

- Cậu đáp tội với ai à?

Rin thờ dài lắc đầu.

- KHÔNG biết nữa.

- Cậu đi đâu về.

- Mua chút bánh với chút nước.

Rin nhìn chai nước và cái bánh Lệ cầm trên tay cười khinh.

- Trời, vẫn uống nước vina, không uống nước lọc à.

- Uống cái này cho thanh khiết.

- Thanh khiết làm sao được.

- Chai nước cuối cùng rồi đấy, hôm nay còn một chai từ hôm qua.

- Lắm vẹo nữa.

- Bây giờ tôi cần vào thư viện một chút, cậu có đi không?

Rin nhìn đồng hồ trên tay, từ chối.

- Giờ là 9 giờ 30 rồi, cũng sắp vào học, cậu đi một mình đi nhá.

Lệ hiểu cảm giác của Rin nên cô không ép mà chỉ cười một nụ cười hồn nhiên rồi rời khỏi đó.

Một lát sau khi tiếng chuông reo lên từ lâu, tất cả học sinh lại ngồi đúng vị trí học. Lệ vẫn chưa thấy về, điều này khiến Rin càng suốt ruột. Đám con gái vào muộn ùn ùn chạy sầm sập vào chỗ ngồi nhưng vẫn chưa thấy Lệ. Thấy Sen cầm chai nước, cô gọi lại.

- Cho xin hùm nước coi.

- Ok, đây.

Trong lòng bồn chồn, bất an liền đứng dậy và chạy khi lúc đó thầy giáo đang vào lớp.

- Em đi đâu.

- - thầy ơi, em xin phép ra ngoài chút xíu.

Rin mãi vội chạy ra ngoài tìm Lệ bởi cô sợ điều gì đó không may xảy đến với cô bạn của mình. Cô vừa đi đến chỗ thư viện vừa gọi.

- Lệ, Lệ ơi...

Câu nói vang vọng mà nghe não lòng. Cô chạy khắp mọi nơi tìm Lệ và cuối cùng thấy Lệ quần áo xõng xệch ngồi dựa vào kệ sách trong thư viện. Cô mãi vội chạy lại, tiện chân đá vỡ chai nước hết bên cạnh Lệ, nhẹ nhàng đánh thức Lệ.

- Mỹ Lệ, tỉnh dậy đi, tỉnh dậy đi mà.

Lệ mở mắt, trên khuôn mặt ướt đầm đìa toàn nước mắt.

- Rin...

Thấy Rin cô òa lên khóc và ôm chặt lấy cổ bạn.

- Tôi... tôi... vừa bị tên đó...

Lệ xúc động nói không lên lời. Rin rất hiểu và cảm thông, cô càng thêm bức tên khốn đã gây ra chuyện đó.

- Tôi... nhất định phải tìm ra tên đó.

Cô cắn chặt răng, vẻ mặt đầy sự căm phẫn.

Iron và Ren cùng với một vài đứa bạn xông thẳng đến, Trên tay Iron vẫn đang cầm bó hoa, khuôn mặt rạng rỡ nụ cười. Nhưng vừa thấy Lệ quần áo xộc xệch cậu biết ngay là đã có chuyện xảy đến với Lệ.

Lệ thấy đám con trai và nhất là Iron nên bàng hoàng, hốt hoảng và cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cô hét lên.

- Ra ngoài ngay đi.

Iron sững sờ, cậu cảm thấy đau lòng và thương cho Lệ.

- CHÚNG MÀY RỜI KHỎI ĐÂY. - có giữ giọng bình tĩnh.

Đám bạn đi cùng Iron quay đầu lững thững định đi thì Iron gọi lại.

- Dừng lại đã...

CẢ Đám nghe câu nói khựng ngay lại. Iron cảnh báo.

- Tao nói trước, những... thứ gì mà hôm nay chúng mày... - kìm nén cơn giận để nói. CHÚNG MÀY COI NHƯ LÀ KHÔNG BIẾT VÀ CẢM CHÚNG MÀY HÉ RĂNG NỬA LỜI. Nếu không thì...

Iron nắm chặt bàn tay, hàm răng cắn chặt, giằng quển sách trong tay Ren phóng thẳng vào kệ sách. Với tốc độ ném đó coi chừng sẽ làm đổ cả hai kệ sách nên Ren nhanh chóng quay người, xác định đúng hướng bay và cầm chặt lấy cuốn sách đó trước khi nó động vào kệ sách. Lực ném ném như một sự căm phẫn khiến Ren bắt được cuốn sách mà cũng phải lùi về sau mấy bước.

- Iron, đừng kích động.

Iron không thể kiềm chế, cậu chạy một lèo rời khỏi đó.

Ren quay lại nhìn Rin, hai người nhìn nhau gật đầu hiểu ý là phải giúp đỡ cả Lệ và Iron.

Rin cầm bàn tay đang run run của Lệ, ngửi nhẹ rồi ôm chặt cô. *****

- Lệ cậu có thể cho tôi biết chuyện xảy ra như thế nào.

Lệ nói trong giọng nghẹn ngào.

- Lúc đó... một đám con gái lớp mình đi đến thư viện, tôi còn đứng đó nói chuyện với họ. Chai nước mới uống được một ngụm rồi để xuống vì họ nói chuyện quá ồn ào.

- Có ai cầm đồ gì không?

Rin tỏ ra nghi ngờ đám bạn.

- Ai cũng cầm, người cầm nước, người cầm sách, đứa thì cầm đồ ăn, đứa thì cầm điện thoại.

- Vậy tại sao cậu ngất đi.

- Tôi không nhớ rõ, khi đám bạn rời khỏi tôi vẫn còn ở đó để lấy sách, quay vào thì một chiếc khăn bịt miệng từ phía sau, sau đó tôi xỉu luôn và...tôi đã cảnh giác theo cách của cậu bảo nhưng không... hiểu vì sao tôi vẫn bị trúng thuốc và ngất đi...

Nói đến đây cô vô cùng xúc động và không thể nói tiếp. Máu trong người Rin như sôi sùng sục. Sự căm phẫn ngày càng tăng lên.

Ren chạy đuổi theo Iron và thấy cậu chạy thộc vào phòng máy quay. Iron rối rít tìm đoạn video quay cảnh đó, tìm đi tìm lại cũng chỉ thấy một màn hình đen xì.

- Đâu, nó đâu, mắt thần phải nhìn thấy được chứ... - sốt ruột. Đâu, không thể như vậy được, cậu ấy không thể bị như vậy được...

Iron tìm mãi những cũng chỉ thấy một màu đen. Lúc này Ren mới nói.

- Mắt thần đó... đã bị hỏng rồi cậu không nhớ sao?

Iron nản chí ngồi phục xuống.

- Tại sao, tại sao... lại đứng chỗ đó, vậy thì Lệ... phải làm sao. - vẻ mặt lo lắng hết mức.

Ren ngồi xuống cùng Iron, phân tích.

- Cậu bình tĩnh đi. Nghe này, xem đáng bộ lúc này của Lệ tôi nghĩ... chắc chưa có chuyện gì đâu.

- Ý cậu là...

- Quần áo, thì sộc xệch nhưng điều quan trọng nhất mà cần sộc xệch không thể chỉnh được thì...

Iron đánh mắt nhìn Ren một vẻ hi vọng.

Rin đưa Lệ ra cổng trường, tinh thần cô vẫn chưa ổn định, đôi mắt thì đỏ hoe vừa mới khóc.

- Lệ...cậu... tôi sẽ đưa cậu về.

Lệ xua tay, nói với giọng yếu ớt.

- Thôi khỏi, tôi về được mà.

Lệ không muốn gặp mặt bất kỳ ai bởi cô thấy rất xấu hổ.

Rin quay trở lại lớp, những con mắt nhìn Rin cứ như một tên biến thái bị khinh bỉ. Cô càng căm phẫn tên đã làm chuyện linh tinh với Lệ và đổ oan cho cô. Vừa ra chơi, Rin lại trèo lên ngồi trên cành cây sau căng tin nhà ăn. Cô nhìn trời nhìn đất rồi ngẫm nghĩ. Tiếng nói từ dưới vọng lên.

- Biết ngay cậu sẽ ra đây.

Rin không cần cúi xuống cũng biết đấy là giọng của Ren.

- Hey, không ra đây thì làm gì còn chỗ nào cho tôi dung thân.

- Cậu định thế nào.

Rin lững thững chạm nhẹ tay lên chiếc lá khô trên cành cây trẻ nhánh.

- Làm thế nào được đây, thù phạm là ai tôi cũng không biết. Nhưng mà..

- Gì?

- Cái quả bắt quyền sách đó... trông cậu ra dáng đàn ông phết đấy.

- Men đúng không?

- CỪng oai đi.

Ren cười nhẹ.

- Vẫn bình thường.

- Nếu lúc đó cậu mà không tóm được quyền sách đó, với lực ném như vậy thì... đồng sách đã đổ vào bọn tôi rồi. Nhưng cậu bắt bằng tay nào vậy.

- Tất nhiên phải dùng bên không bị thương rồi.

- Ủ, nhưng công nhận Iron mà nổi khùng lên thì quá mạnh mẽ. Như cậu đâu, cái đồ công tử bột.

- Nè nè, cứ gọi tôi là công tử bột là sao thế hả. – coi chừng không thích

- Kệ tui cứ gọi vậy đây.

- Vậy giờ cậu... có định điều tra tên đó không?

Ren thở dài trên khuôn mặt đầy lo âu.

- Biết hẳn là ai, manh mối cũng không có luôn. Một vụ là Nhân, một vụ là Lệ... phức tạp quá.

- Thời gian đó khoảng... 9 giờ 30, cũng không nhiều...

Câu nói của Ren đã gợi ý cho Rin điều gì đó.

- 9 giờ 30 ư?

Tiết học sau, Rin đã ngồi dưới căng tin cùng Tam Hổ. Hani ngồi sát lại cạnh Rin và hỏi.

- Lệ... là thật à.

- Đệ không biết nữa, đệ nhưc cả đầu để suy nghĩ rồi. Nó làm như vậy để làm gì chứ, nó không nhắm vào đệ mà cứ nhắm vào người khác.

Kun phân tích.

- Thấy rõ còn gì. Nó không thể động vào Rin bởi... Rin quá mạnh mẽ, hẳn sẽ không thể làm gì được nên dùng kế thứ hai là đánh vào danh dự.

- Oh, nay Kun nói triết lý phết thấy.

Ji vừa cười vừa xoa đầu Kun như một đứa trẻ.

- Cái thằng này, mày gan rồi đấy.

- Haha, đó.

Ren từ đâu đó xen vào, kê ghế ngồi giữa Rin và Hani.

- Mọi người đã tụ tập ở đây.

- Ren à, chứ định sao đây.

Ren loay hoay cốc nước của Rin rồi than.

- Iron đang rất đau lòng, cậu ta nghỉ bỏ buổi học luôn rồi.

Hani lắc đầu đồng cảm.

- Hey, người yêu tôi mà như vậy thì cũng quá xấu hổ còn gì.
- Không chắc, mà hơn nữa.. Lệ và Iron đang chiến tranh lạnh mà, chứ có... yêu đương gì đâu.
- Cũng đúng ha.
- Giờ phải làm sao để tìm ra thủ phạm đây.

Rin thở dài, trống tay lên cằm.

- Hey, trong lớp giờ không còn mấy người tin tưởng em nữa rồi.

Ji tò mò.

- Còn chuyện này nữa, như thế nào mà chuyện đó không bị phanh phui đến dãy nhà của bọn anh học vậy.

Ren cười một vẻ kiêu hãnh.

- Ai đó đã tung tin và cả dãy nhà A đều biết. Tôi chỉ có thể ngăn chặn dòng tin này không truyền sang các dãy nhà khác thôi.

- Cảm ơn.

Kun cau mày.

- Thăng nào mà lại như điên như vậy.
- Nó mặc cái áo chống nắng đen, đội mũ kín mít.
- Mỗi vậy thôi à, không còn nhìn thấy gì khác à.

Rin lắc nhẹ. Cô thở mạnh một cái lấy quyết tâm.

- Bây giờ em sẽ điều tra tên mất nét đó là ai.

Cả 4 anh chàng nhìn nhau rồi gật đầu đồng tình.

Hôm sau, Rin vừa mang cặp đến lớp thì thấy Lệ đã đứng chờ sẵn ở trước lớp. Rin chạy lại, mừng rỡ hỏi.

- Lệ, cậu đi học rồi à.

Lệ quay lại, ánh mắt không hồn nhiên và nụ cười không còn phúc hậu như trước mà thay vào đó là khuôn mặt dữ dằn.

- Cậu...

Lệ vất chiếc hộp đựng giày xuống dưới chân Rin khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

- Cậu... có ý gì vậy?

Rin nhìn mọi người trong lớp, nhưng không ai tỏ ra thông cảm mà ngoảnh mặt coi như không biết gì. Rin gắng hỏi.

- Cậu... bị sao vậy?

Lệ cau mày, làm bộ mặt giận giữ mà từ trước đến giờ chưa ai từng thấy từ Lệ. Cô chỉ thẳng tay vào mặt Rin.

- Chính cậu... cậu là người đã nói ra chuyện của tôi đúng không?

Rin lắc đầu, phủ nhận.

- KHÔNG, không, không phải tôi, Lệ, nghe tôi giải thích đi...

Lệ không cho Rin nói mà chặn họng.

- Thôi đủ rồi, thì ra trong suốt thời gian qua tôi đã chơi nhảm bạn.

- - KHÔNG, Lệ...

Lệ gất lên.

- Cậu khỏi biện minh. CHỉ có cậu mới có thể làm việc đó. Tôi không ngờ cậu lại đến nỗi vậy, sai cả người đến chơi xấu tôi.

- Tôi... - rất muốn giải thích.

- Cậu im ngay đi, giờ tôi biết bộ mặt thật cậu rồi. Bởi vì thấy tôi đi với Iron nên cậu ghen ghét đúng không, cậu thích cậu ta nên tìm cách hại tôi. Có gì không thích thì nói ra, tại sao phải giờ trò chuyện với tôi như vậy. Tôi có thể nhường luôn cậu ta cho cậu mà.

- Lệ à, không phải đâu mà...

- Đừng cố giải thích nữa. Từ nay chúng ta cắt đứt quan hệ. Bây giờ các thầy cô trong trường đang lập hội kín điều tra, cậu... coi chừng, có bằng chứng cái thì... cậu bị đuổi là cái chắc.

Nói xong Lệ phất tay bỏ đi, khuôn mặt luôn ở trạng thái bức tức, cau có. Cả lớp ai nấy đều thờ ơ trước sự việc này. Rin nhìn Việt, có ý muốn lấy sự cảm thông của Việt nhưng lại nhận lại sự thờ ơ của cậu ta. Rin nản lòng, cô bước từng bước bần rần ngồi phục xuống bàn học, trên tay cầm hộp đựng đôi giày mà cô đã mua tặng Lệ. Càng nhìn hộp giày cô càng bức và quyết tâm phải tìm cho bằng được hung thủ gây ra vụ án.

Min ngồi dịch lại gần Rin, cười nhẹ, nói.

- Tôi tin cậu sẽ không bao giờ hại Lệ, bởi cậu đâu phải là người thích nói nhiều.

Nam và Piza quay xuống an ủi.

- Rin chớ buồn, cậu phải mạnh mẽ lên.

- Tôi cho cậu quá, bọn tôi sẽ giúp cậu tìm ra thủ phạm.

Rin vui vẻ.

- Cảm ơn các cậu.

Piza vui vẻ.

- Vậy từ hôm nay chúng ta sẽ cùng nhau tìm thủ phạm.

- Ừm

- Bây giờ bắt đầu từ gói thuốc đi.

Rin gật đầu nhìn đám bạn với thái độ vô cùng cảm kích.

Thời gian này Rin như rơi vào tình trạng bế tắc. Đi đến đâu cũng là những lời bàn tán không hay, những con mắt coi thường và những việc làm không tốt. Đám bạn trong lớp thì đa số không còn ai tin tưởng cô. Giờ chỉ còn Nam, Piza, Min và Ren là luôn giữ ý chí tin tưởng Rin cùng với nhóm Tam Hồ. Nhưng còn Việt, thử khi chuyện đó xảy ra Việt luôn tránh mặt Rin, làm như cậu ta không hề tin tưởng Rin.

Việt đang ngồi chơi bài cùng đám con trai, Rin từ đâu đó đi đến, nói một cách khiêm tốn,

- Tôi nói chuyện với cậu một chút được không?

- Có gì nói à? – lạnh nhạt trả lời.

Việt thờ dãi trên khuôn mặt ngượng ngùng, lắc đầu, cười một vẻ khinh bỉ rồi bỏ đi. Rin chỉ nhìn theo với ánh mắt đầy sự thất vọng. Cô không thể đuổi theo bởi biết rằng Việt sẽ không muốn nói chuyện với cô.

Rin ngồi dưới căng tin suy nghĩ lại hôm đó. Muốn biết người hại mình là ai thì trước tiên phải điều tra từ vụ án của Nhân và Lệ. Hôm thứ 3, lúc 9 giờ 30 Lệ mới rời khỏi lớp đến thư viện. Cô cảm thấy vụ này không phải là tình cờ mà cố tình. Tên đó đã theo dõi hành tung của LỆ, biết mọi hoạt động và địa điểm xảy ra và đợi lúc thích hợp hất mới ra tay. Nhưng điều kỳ lạ ở chỗ là cả hai người đều bị kích thuốc nhưng kích thuốc bằng cách nào. Chẳng lẽ biến thái mà còn ý thức đổ thuốc vào khăn rồi bịt miệng nạn nhân lại.

- KHÔNG thể. KHÔNG thể như vậy. Vậy chắc chắn hẳn là người bình thường rồi. Để nhớ lại xem...

Cô bắt chợt nhớ lại câu nói của Lệ.

“- Tôi không nhớ rõ, khi đám bạn rời khỏi tôi vẫn còn ở đó để lấy sách, quay vào thì một chiếc khăn bịt miệng từ phía sau, sau đó tôi xỉu luôn và...tôi đã cảnh giác theo cách của cậu bảo nhưng không... hiểu vì sao tôi vẫn bị trúng thuốc và ngất đi...”

- Lúc đó mãi vội quá mà không nghĩ ra, chiều đề phòng mình dậy cậu ta là khi có ai đó bịt miệng vào khăn thì hãy nín thở một lúc bởi nếu đó là khăn thường thì không sao nhưng nếu là khăn có tẩm thuốc thì rất nguy hiểm. Cậu ấy đã nhớ và làm theo nhưng... tại sao...tại sao... - CÔ chắc ra. Trừ khi... thứ gây mê cho các cô gái không phải ở trong cái khăn.

Cô gọi điện thoại ngay cho Nhân và hẹn gặp Nhân dưới căng tin.

Nhân thấy Rin đang ngồi ngẫm nghĩ, mặt thẫn ra nhìn cốc nước trên bàn, cô tỏ vẻ khinh khỉnh đi lại, lấy chân kéo ghế ngồi phịch... xuống.

- Gọi tôi có chuyện gì?

- Tôi chỉ muốn hỏi cậu vài việc.

- Hừm, tưởng tôi sợ không giám xuống sao, cậu mơ đi. Đừng có tỏ vẻ đáng thương, vừa ăn cướp vừa la làng.

- Tôi chỉ cần cậu trả lời tôi một số câu hỏi thôi. – giọng rất khiên tốn.

Nhân tỏ vẻ hung dữ.

- Hồi ư... cậu định làm thám tử à. Loại người đều giả như cậu tôi lạ gì. Rồi cứ hỏi đi.

- Tại sao cậu tuyên bố với mọi người nếu trong tuần này tôi không tra ra thì... cậu sẽ báo cho nhà trường, tại sao?

- Vì... chính cậu đã gây ra nỗi nhục đó cho tôi.

- Tôi đã bảo không phải tôi mà.

- Nhưng chính thằng đó nó bảo tôi là do Rin sai khiến bởi cậu... không ư tôi.

- Tôi hỏi cậu này nữa thôi, tại sao lúc đó cậu ngắt đi. Đường đường là tiểu thư mạnh mẽ mà lại ngắt đi một cách dễ dàng vậy à. – ý nói bóng nói gió.

Nhân khinh khỉnh.

- Hơ, kệ tôi. Đây là do hấn từ phía sau bịt miệng tôi lại nên tôi mới không nhìn thấy hấn và trong khăn chắc chắn có tẩm thuốc nên tôi đã ngắt đi thôi.

- Cậu ngửi thấy mùi gì trong cái khăn đó.

- Cậu hỏi làm gì? Tôi không có nghĩa vụ phải nói chuyện này với cậu. Cái mùi đó chỉ là mùi của khăn mới mua chứ chẳng có mùi gì. Lúc đầu tôi nghe điện thoại, vì con Sen với mấy đứa ở đây định nghe nên tôi nên tôi tìm lên tận tầng 3. Mấy đứa lại đứng rù nhay chụp choẹt tự sướng, ăn uống mà gây ồn ào.

- Oh.

- Tôi mới uống được ngụm nước thì đã phải đi ra ngoài nghe điện thoại và gặp chuyện đó.

Rin liếc chiếc điện thoại trong túi Nhân, nhò.

- Cậu cho tôi mượn cái điện thoại một lát được không?

Nhân cười khinh bỉ, lấy điện thoại ra mở cả khóa điện thoại. Có vẻ cũng rất hợp tác.

- Lúc đó ai gọi cho cậu.

- Bạn trai tôi. Nhưng hấn quá xấu xa, thấy tôi gặp chuyện lại bảo là hôm đó không hề gọi cho tôi. Hừm, hấn là hấn muốn đá tôi đây mà.

Rin lúc tìm mấy số điện thoại, cô copy và gửi nó sang điện thoại của mình.

- Rồi, cảm ơn cậu.

Nhân khinh khỉnh cất điện thoại vào túi quần, hếch mắt rời khỏi. Nhưng không quên nói.

- Trả cả tiền nước giùm, không khéo sau này bị ra khỏi trường thì không ai bắt trả tiền nước cho đâu.

Thái độ trông mà đến ghét.

Rin nhìn Nhân với vẻ hoài nghi trên khuôn mặt cực ngầu. Cô chạm vào túi quần để lấy điện thoại, hoảng hốt khi không thấy nó đâu. Ren đi đến đưa trước mặt.

- Tìm cái này chẳng?

Rin vui vẻ cầm ngay lấy.

- Chuẩn rồi. Cậu tìm ở đâu?

- Trên cây á.

Rin nhớ ra thì ra mình đã để quên cả điện thoại trên cây.

- Có tin nhắn vừa đến, cậu cho rằng Nhân tự làm chuyện này ư?

Rin cười nhẹ.

- Sao cậu biết tôi nghĩ vậy?

- Đơn giản chỉ vì hai người không hề ưa nhau. Nhưng sao cậu không xem luôn đi.

Rin thở mạnh, trả lời ngay.

- Đơn giản là vì không muốn xem. Cậu có thể đoán là tại sao không?

Ren cũng cười nhẹ, coi bộ rất tự tin.

- Như kiểu tôi với cậu có thần giao cách cảm gì đó á. Cậu không muốn xem thứ mà máy cậu vừa nhận vì... cậu nghĩ lại Nhân dù có xấu cũng không bao giờ có thể nghĩ và làm chuyện đó đúng không?

- Wow, good, tôi nghĩ y vậy.

Ren cười nhoe.

- Đó, tôi cũng không hiểu.

Rin nghĩ ra điều gì đó và nhò và.

- Cậu giúp tôi một việc được không? Tôi nghĩ việc này quá đơn giản với cậu nhưng rất khó với người khác.

Ren găm mặt ngẫm nghĩ.

- Ren, cậu có nhận lời không vậy?

- Ok. – giọng điệu dứt khoát. Để tôi.

Hôm sau, vẫn trong tình trạng bị nghi oan, cả Lệ và Iron cũng chưa thấy đến trường. Lệ thì tắt máy, nên Rin đành gọi cho Iron.

- Chào cậu, cậu ổn không?

- KHÔNG ổn chút nào.

Nghe giọng Iron đúng là không ổn, giọng cậu không nhịp nhàng, vui tươi tí toét như mọi hôm mà nó trầm lắng một vẻ suy tư.

- Cậu đừng có nản đấy, hãy cùng tôi làm sáng tỏ mọi việc này.

- Cậu định làm gì?

- Tôi định nhờ cậu hai việc. Một là... tìm Lệ, chăm sóc cô ấy hộ tôi. Hai nữa là... tìm hiểu xem bạn trai của Nhân và vì sao hôm thứ 3 lại gọi điện cho cô ta.

Iron nhận lời trong sự chán nản.

- Tôi tin chắc cậu sẽ làm được, tại tôi biết cậu rất lợi hại mà.

Rin lững thững vừa đi vừa suy nghĩ mà đi ra tận phía bãi cỏ sau dãy nhà học. Hàng ngày Tam Hồ hay tụ tập ở đây nhưng nay họ có việc nên đã rời khỏi đó từ sớm. Cô chưa thể hiểu nổi, Lệ và Nhân vì sao lại bị ngắt mà không liên quan đến cái khăn thì cái khăn để làm gì. Nếu là tự nhiên thì có lẽ rất khó đoán nhưng nếu là sắp đặt thì... chắc chắn ý nghĩa của việc đó chỉ có một.

- Vậy là... chiếc khăn đó đơn giản là không có vấn đề gì, chỉ gọi là bỏ ra bột miệng để cho giống một bột thuốc mê. Nhưng họ đã bị trúng thuốc bằng cách nào, chả lẽ hắt dùng khói. KHÔNG đúng, khói thì Lệ và Nhân đã ngủ thấy.

Điều này khiến vẫn còn là nghi vấn với Rin. Cô thần thờ đi tiếp, cái lọ hoa sứ từ trên tầng hai rơi xuống. Rin vừa ngẩng đầu lên thì thấy vật gì đó rơi xuống, chưa kịp phản ứng thì bị một lực đẩy ngã xuống đất.

- Ay za...

Cái lọ hoa đỏ rơi trúng cánh tay Ren.

- A...

Rin mãi vội chạy lại, nhìn chậu hoa rồi nhìn lên trên. Chậu hoa đó là từ lớp bên cạnh rơi xuống.

- Ren... cậu có sao không?

Rin vô cùng lo lắng đỡ Ren đứng dậy. Điều lo lắng hơn là cái lọ hoa rơi trúng bên mà Ren bị thương. Vết thương vẫn chưa lành hẳn thì lại bị toạc ra.

- Ôi, chắc sót lắm.

- Ay...za là cậu thì cậu biết.

- Ai bảo cậu lao vào cứu tôi làm gì.

- KHÔNG thì để cậu mất mạng à.

- Cậu lợi hại lắm cơ mà, không bay ra đỡ lấy lọ hoa được à.

- Hey, bà cô trẻ, lọ hoa rơi sắp trúng cô, tôi không có tốc độ chạy vượt thời gian như Iron mà quả đấm đấm được cô ra là xuất sắc lắm rồi đấy.

Rin ngẫm nghĩ và cũng đồng tình.

- Công nhận. Sao không để tôi bị thương để không ai có thể nghi ngờ và xa lánh tôi nữa.

- Vậy đấy.

- Đi thôi.

- Đi đâu?

- Tôi ăn thịt cậu đâu, xuống phòng y tế.

Rin dìu Ren xuống phòng y tế, tự động lấy thuốc và băng băng.

- Cậu còi ra.

- Gì..

- Còi áo mới xem vết thương được chứ.

- Cậu lo cho tôi hơn là lo cho vụ án à, không lo ai là người đã cố tình làm rơi chậu hoa à?

Rin trong lúc lo lắng không thể nghĩ đến chuyện gì nữa.

- KHÔNG.

Ren nhìn Rin bởi thái độ cô quá kỳ lạ.

- Cậu lo cho tôi sao?

Nghe câu hỏi ngược ngùng liền vất ngay hộp thuốc xuống.

- Ai thèm, cậu tư đi mà xem vết thương.

- Làm sao mà tự làm được. Cậu cố tình vứt hộp thuốc xuống kéo dài thời gian để vết thương của tôi lâu khỏi à, độc ác vậy?

Rin tỏ ra kiêu căng.

- Hừ, kệ tui.

Bỗng cô ngẫm được ra điều gì đó trong câu nói của Ren, khựng lại suy nghĩ.

- Eye, ey...

Thấy Rin như người mất hồn cậu liền gọi.

- Rin, cậu sao đấy... ề...

Rin giật mình tỉnh lại.

- Há... Ren... là lọ thuốc... lọ thuốc... *****

- Lọ thuốc làm sao?

- Giờ tôi sẽ điều tra xem ai đã ném lọ hoa xuống định hại tôi thì mới biết được.

Ren và Rin chạy lên trên lớp a5, lớp bên cạnh lớp mình. Cậu lấy chìa khóa và mở cửa đi vào.

- Chìa khóa tôi mượn từ bảo vệ.

- Ok. Cậu thông minh đấy.

- Khen thừa.

Cả hai cùng đi vào bên trong, lớp này không có ai để cặp trên lớp hết, cửa sổ thì vẫn mở toang. Ren nhớ ra lúc thấy lọ hoa rơi xuống là ở cánh cửa ngay bàn giáo viên. Hai người cùng đi lại và xem xét tỉ mỉ.

- Không có gì ở đây hết.

- Vậy vật chứng không có tác dụng gì cho chúng ta rồi. Lúc đó là giờ nghỉ trưa rồi, ai còn vào làm việc đó chứ.

- Đó không phải cố ý mà là cố tình.

Ren cười khinh.

- Cậu bị khủng không, cố ý với cố tình thì khác gì nhau.

Rin cười nhòe.

- Quên...

Ren nhìn quanh chiếc bàn giáo viên và nói.

- Tôi sẽ điều tra cái lớp này cho cậu.

- Còn cái kia... thì...

- Yên tâm, nhanh thôi à. Nhưng công nhận mùi cậu thính thật ấy, ngửi biết ngay là mùi hương khói.

- Shut...

Rin ra hiệu nói nhỏ bởi cô cảm thấy có người bên ngoài. Ren hiểu ý, cậu quay lại nhẹ nhàng từng bước ra phía ngoài cửa. Từ cánh cửa bằng inox cô thấy bóng của chiếc áo màu đen, không nghĩ đó là người nhưng khi cô chạy ra thì cái bóng đó biến mất.

- Chính hán, chắc chắc hán đã đến đây nghe chúng ta nói chuyện.

Rin nhìn xuống đất, một ít chỉ dính lại dưới cánh lớp inox đang bị bóc nên rất nhon.

- Gì vậy.

- Nhìn này.

Tam Hồ từ phía kia đi đến, thấy Rin và Ren họ chạy lại.

- ờ hết đây sao.

- Anh Hani có nhìn thấy ai mặc áo đen qua đi qua hay gặp anh không?

Hani lắc đầu, Kun thì lại gật.

- Có, nhưng nó là thằng Khang, lớp huynh, nó rất thích mặc màu đen nhưng nó ặc áo khoác da đen.

Rin thở mạnh.

- Vậy thì không phải rồi.

Tiếng của Bông, Nhân vọng đến từ dưới cầu thang.

- Tôi nói rồi, ăn cái đó ngon hơn mà.

- Nhưng ai có nhiều tiền mà ăn món đó, tiết kiệm thôi.

Rin để ý thấy cũng 5 người nhà xa ở lại lớp là Bông, Nhân, NHung, Lan và Sen nhút nhát rón rén phía sau. Nhân thấy Rin héch mặt, tỏ vẻ khinh bỉ.

- Hum, tưởng ai, lại người bản tính.

Ren cau mày, nhìn Nhân với một vẻ lạnh lùng và cảnh báo.

- Cậu không im ngay thì đừng trách tôi.

Nhân sợ hãi không dám nói mà cùng đám bạn đi qua lớp a5 và đi thẳng vào lớp mình.

Rin vẫn nhìn theo đám bạn gái, nhìn từ trên xuống dưới để theo dõi.

Ji ló ngó, vận mình, quay khóp cổ nghe tiếng crac... trong xương cổ.

- Xin ông, vận vừa cổ thôi không thoái hóa hết bây giờ.

Hani nói tiếp.

- Giờ mình đi đâu đây?

Rin thở dài.

- Các huynh có muốn ăn trưa với đệ không.

- Ok, tốt quá.

Rin rù luôn.

- Ren, đi cùng đi.

Ren tỏ thái độ lạ lẫm.

- Tại sao rù tôi.

Rin cười một điệu thân nhiên.

- ĐƠN giản là...cậu trả tiền. ok.

Rin khóa cửa lớp rồi kéo Ren đi. Ba anh chàng cũng chỉ cười và đi theo. Ji đi cuối cùng, không may cậu va phải bác lao công đang đi dọn rác. Cậu gất lên như thói quen.

- Cái bà này mù à, thấy tôi thì tránh ra một bên nhá.

Rin quay lại, chếp chếp miệng lắc đầu.

- Chút...chút... làm thế là không phải.

Rin lại kéo Ren đi tiếp.

Buổi chiều, lại tiếp tục một buổi nữa mà Rin vẫn không tìm ra được điều gì. CÔ lại hội ngộ với đám bạn thường ngày dưới căng tin.

- Huynh Hani...

- Đệ không thấy chỗ nào khả nghi à, bọn anh ở tận dãy D không hay đến cũng không giúp gì được đệ.

- Làm sao mà các huynh giúp được chứ. Tay không bắt giặc à.

- Mọi người ăn gì không, đệ vào gọi cốc nước lọc.

Ren ngồi ghế bên cạnh cười khinh.

- Sao không gọi nước ngọt.
- Đơn giản là vì không có tiền.

Ren lắc nhẹ, thờ ơ.

- Đại gia ngồi đây mà còn tiếc tiền, trong kia có gì cứ kêu hết ra đây.

Piza ngồi cạnh đó cười phá lên.

- Haha, lại ăn chùa à, tôi ngại quá cơ.

Nam lắc đầu, ngại thay cho bạn mình.

- Piza à, suốt ngày ăn thôi, dạo này béo lên rồi đấy, có tập gym không?
- Tập làm gì để thân hình tự nhiên vẫn đẹp mà. Đúng không Ren. – Nháy mắt với Ren.

Nam bỗng nhiên nghĩ đến Việt.

- Dạo này cậu ta đi đâu mà không thấy mặt mũi, thấy xảy ra chuyện là biến mất, không thấy tung tích. Có vẻ cũng như đám bạn lêu lổng.
- Tên đó ấy, có quan tâm gì đến bạn bè đâu cơ chứ.
- Lệ thì sao?

Rin lắc đầu, chán nản.

- Cậu ấy cũng không có chút liên lạc.
- Iron thì sao, nhóc đó phản ứng như thế nào?

Ren lắc đầu.

- Cũng vậy, chán nản, ngày không ngủ đêm không ăn.

Câu nói khiến cả đám hướng hết ánh mắt lạ lùng vào Ren. Hani cười nhẹ răng.

- Anh bạn của tôi, vừa nói gì đấy...

Ren ngẫm lại, thì ra mình đã nói nhầm.

- À, không may nhầm thôi. – giọng điệu vẫn rất thản nhiên.

Cả đám cười ồm lên trước thái độ tức cười.

- Ở với tụi này lâu giờ nhiễm tính rồi à. Lại có khiếu hài hước.
- Còn biết đùa nữa chứ.
- Tất nhiên đêm thì làm sao mà ăn vì còn ngủ chứ, ngày thì còn phải chơi chứ, làm sao ngủ được. hahaa.

Ren tỏ ra ngượng ngùng, cậu quay mặt sang một phía và hình như có cảm giác ai đó đang hướng ánh mắt nhìn sau gáy mình. Cậu định quay đầu lại nhìn thì bất chợt Rin lao tới túm cổ áo cậu kéo nhẹ về phía cô.

- Tôi mới nghĩ ra được điều này.

Sự việc đó khiến Ren cô cùng ngạc nhiên. Đám bạn ngồi đó thì khúc khích cười.

- Rin cậu làm gì vậy?
- Tôi có phát hiện mới.

Rin từ từ buông tay khỏi cổ áo Ren và chỉnh nó lại đàng hoàng.

- Nghe này.

Hani cũng cảm thấy lạ lùng.

- Giới hạn phạm vi tìm kiếm lại, không ở không gian rộng là cả dãy nhà mà bây giờ phạm vi tìm là lớp mình.

Piza tò mò.

- Ý cậu nói hung thủ chính là thành viên trong lớp mình ư?

Rin gật nhẹ đồng tình.

- Tại sao nói vậy?

- Chuyện xảy ra giữa Nhân với Lệ là do cố ý chứ không phải cố tình... - Rin dừng lại.

Cả đám thần mặt. Ji cười phá lên rồi nói.

- Lại lộn rồi, phải nói là đây là một vụ cố tình chứ không phải cố ý.

Hani tát suột qua đầu Ji.

- Đốt quá cơ, mày nói gì đấy.

Hani nói tiếp.

- Là cố ý chứ không phải cố tình...

Nói đến đây Hani chợt dạ vì biết mình lại nói sai, bịt ngay miệng. Ji cười khinh.

- HỒ hô, liễu rồi.

Nam chốt.

- Phải là một vụ sắp đặt có kế hoạch chứ không phải vụ án tự nhiên đúng không?

Rin gật gật, cố tình nói lớn.

- Chuẩn luôn, thủ phạm ở trong lớp mới khó tìm đó, trông ai cũng đáng ngờ cả.

- Nhưng vui rồi, không gian thu hẹp lại rồi.

- Rồi, tôi còn phát hiện điều này nữa.

Cả đám chụm đầu, tập trung nghe Rin kể. Rin làm ra nghiêm túc.

- Đây nhá, lúc tôi đỡ Lệ, thấy tay cậu ấy hơi toàn mùi hương.

- Hương gì, nước hoa á.

- Không, hương đốt ấy chứ.

- Thời này còn mấy ai làm hương đốt thủ công đâu, mấy hết rồi.

- Nói nhảm, làm máy mà không phải động vào à. Mùi từ đó bốc lên thôi.

Rin nhớ lại lúc nhắc tay Lệ lên trong thư viện, cô thấy móng tay Lệ dính vài sợi vải, đưa lên ngửi nhẹ và đoán ngay mùi đó là mùi hương.

Ren cười nhoen.

- Bảo sao cậu...

Rin vội bịt miệng Ren lại, không cho nói.

- Ầy, nói gì đấy. Thôi nha.

Rin nháy mắt ra hiệu khiến Ren hiểu ý không nói nữa.

Điều này khiến cả đám bạn hoài nghi.

- Chuyện gì đây?

- Ông bà này có gì mờ ám nha.

Rin nhìn Ren và cười nhòe một cái. Rin hếch mắt ra hiệu gì đó cho Ren, cậu hiểu ngay ý đồ liền quay ngoắt lại phía sau xem người theo dõi mình là ai. Cái bóng thấy Ren quay lại là biến mất. Lúc này Ren mới quay lại nhìn Rin, thái độ lạ lẫm.

- Cậu...

Ji tò mò.

- Sao đấy.

Ren cười nhẹ.

- Sự đệ các huynh gian xảo kinh. Giờ là 8 giờ 15. *****

- Hở, sao vậy. Mỗi người cũng phải đi 15 phút trong ngày chứ. Nghe Rin chém gió được 10 phút rồi đấy.

Rin cười trừ khiến Nam càng tò mò.

- Sao đấy, thách mày nói đấy Ren.

Ren cười khinh.

- Cậu ta biết có người theo dõi, lại còn biết là tôi đã phát hiện nên... mới tóm cổ áo kéo tôi lại không để tên đó phát hiện.

Kun chưa hiểu.

- Nhưng để làm gì.

Cả đám nhìn nhau rồi nhìn Rin, Ren chỉ nói một câu.

- Cố tình lớn tiếng để làm gì chứ.

Cả đám bạn nhìn nhau rồi cười phá lên.

- À, hiểu rồi, quá xảo quyệt luôn.

- Gọi là dương đông kích tây.

- Không, phải là dứt dây động rừng. hahaa

Rin tiếp lời.

- Mọi người ngồi đây tôi vào lấy thêm ít đồ ăn.

Rin đứng phắt dậy, tiếng Piza kêu lên.

- A...

- Sao vậy.

Piza chỉ xuống dưới đất.

- Cái chân, cái chân, cái giày cậu... giẫm vào chân tôi rồi.

Cả đám cười ồm lên.

- Trời, tưởng chuyện gì.

- Đôi giày này thì giẫm lên thì giày của Piza khó mà tẩy được. Kiểu của nó để lại nốt rất lâu, đã thế lại là dày mới nữa chứ. Hahaa.

Piza tiếc đôi giày đen bị một vết trắng trên mũi giày bởi giày của Rin.

Cô cười nhòe, vừa định đi thì dừng lại.

- Sao đấy. – Ji hỏi một cách hài hước.

- Giày...

Hình như từ đôi giày đã gợi ý cho Rin nghĩ đến điều gì đó. Cô la lên.

- Giày...

Hani tò mò.

- Hỏi chấm, giày làm sao?

Rin nhớ lại lúc đi xuống cầu thang Ji có va phải bà lao công. Sự việc ấy lại gợi ý cho cô điều gì đó.

- Rác...

Kun ngớ ngẩn.

- Thích ăn rác hử?

Rin không để ý những câu hỏi tò mò, lấy điện thoại trong túi gọi cho ai đó.

- Lớp mình sĩ số vừa xong là bao nhiêu vậy. Bao nhiêu người ra ngoài.

Giọng nói quen thuộc vọng ra từ chiếc điện thoại.

- Lớp mình mình nay lại ngồi hết trong lớp, vừa xong có mỗi 7 người ra ngoài. Giờ vào học thì cô giáo đang trên lớp.

- Tòì, Ren, Piza, Nam. Còn ai ra ngoài ra.

- Bông, Tú, La. À LA đến giờ vẫn chưa vào.

Rin thần thờ suy nghĩ chốc lát rồi hỏi tiếp.

- Lớp bên cạnh thì sao?

- Sĩ số đầy đủ không thiếu ai, chúng đang làm bài kiểm tra nên chẳng ai ra ngoài.

- Cảm ơn nha.

Đám bạn nhìn Rin với con mắt hiếu kỳ.

- AI vậy? có chuyện gì nữa.

Rin suy đoán.

- Vừa nãy bọn có thấy một bóng người áo đen đứng bên ngoài nghe ngóng, lúc chạy ra thì không thấy rồi gặp các huynh luôn. Các huynh đi từ phía bên kia đến không thấy ai mặc áo đen vậy chắc tên đó đã xuống cầu thang, nhưng lúc đó đám Nhân, Bông đi qua cũng không có gặp ai mặc đồ đen, họ chỉ gặp 2 thằng con trai đi với nhau, vậy chứng tỏ... mà hai người đó chính là... Tú và Nam.

CẢ đám hốt hoảng.

- Nam ư?

Hani lý luận.

- Cũng đúng, vừa nãy chỉ có Rin, Ren, đội Tam Hồ, chiều nay Nam và Piza mới cùng ngồi đây ấy chứ.

Đám bạn đánh hết ánh mắt nghi ngờ nhìn Nam. Cậu ta cười nhòe, nói một giọng đùa cợt.

- Hey, không ngờ anh em chơi với nhau lại nghi ngờ nhau. – vờ buồn tui nhưng sau đó đổi thái độ ngay, vui vẻ và rất hào hứng. ĐÚNG, nghi ngờ là đúng, cẩn thận tui là tên biến thái đó cũng nên.

- Ế,

- Vì giờ tui cũng đang FA mà. Hê hê.

Rin lắc nhẹ.

- Yên tâm, tôi chắc chắn không phải Nam đầu. Còn về phần Tú... vừa nãy tôi nghe tin Tú cũng ra nhưng vào rồi, chỉ còn LA là chưa vào.

- Vậy nó làm gì?

- Chưa biết.

Cả đám tò mò.

- Gì.

Rin tỏ ra nghiêm túc.

- Em chưa thể nói được, tại chưa biết mình xác định có đúng không nhưng... chắc chắn em phải tìm được cái áo đó.

Ji ngơ ngác.

- Áo ư? Áo gì?

Rin đẩy ghế và chạy đi ngay. Đám bạn thấy vậy cũng chạy theo Rin ra tận bãi rác phía sau dãy nhà C.

Rin đứng quan sát đồng rác, chục chiếc thùng đựng rác để đó và chờ xe đến xử lý. Nơi đây có vẻ rất sạch, tuy chứa rác nhưng các loại rác đều đựng kín trong thùng xanh và xếp thành hàng. Điều này khiến Rin càng thấy khó xử khi bắt buộc phải lục đồ trong đồng rác.

Hani tò mò.

- Đến đây làm gì.

Ren nói thay.

- Tôi nghĩ Rin suy đoán rằng, tên đó đã thay áo và vứt áo vào thùng rác để hóa trang thành người khác.

Ren tự tin quay sang Rin hỏi.

- Tôi nói vậy đúng chưa bà cô trẻ.

Rin cười nửa miệng.

- Rất xuất sắc, y như những gì tôi đang nghĩ..

Kun chép miệng, vỗ tay.

- Hoàn hô, cặp đôi hoàn hảo.

Hani vờ trêu.

- Hoàn hảo gì chứ, cả hai cùng giỏi vậy thì làm sao được, ít ra cũng vậy để tôi chứ, thế mới bù trừ. Hahaa.

Ji đầm bụp.. một phát vào bụng Hnai.

- Ay..sza, tên khốn nạn, mày đấm vậy lì ruột tao rồi còn gì. – Thái độ hài hước.

- Sút... đã trốn học lại còn nói to.

Rin dục.

- Mọi người không sợ bẩn thì tìm giúp tôi với.

Nam đồng tình.

- Ok.

Còn Piza có vẻ không thích, dờ tỉnh tiểu thư.

- Êo, bẩn lắm thôi, miễn tôi đi.

Ji đi lại khoác cổ.

- Không được, chú mày phải làm nhiều nhất mới đúng đây.

- Vì sao vậy?

Ji nghĩ ra một cái có.

- ờ thì... vừa khỏi bệnh xong cần luyện tập nhiều.

Piza cười trừ, bao biện.

- hehe, vừa bị bệnh mà vào chỗ này thì lại ốm nữa, các anh tha hồ tiền hỏi thăm.

Kun cười khinh, nói chuyện một cách dí dỏm.

- Vậy cũng được, lại được đến ăn bánh miễn phí. Hô hô.

- Thôi, mọi người tìm đi.

Cả lũ bắt tay vào làm nhưng chỉ có Ren và Piza là không động đến. Rin vừa đổ đến thùng rác thứ 2 để kiểm tra thì tiếng nói gắt gỏng mà nghiêm túc từ phía xa.

- Các em làm gì thế hả.

Cả đám quay lại, giật mình tròn mắt khi người đó là thầy hiệu trưởng.

Hiệu trưởng lừ lừ đi lại, đánh mắt nhìn xuống dưới đất rồi nhìn đám học sinh.

- Mấy cô cậu này định dở trò gì đây? Hừm.

- Bọn em.. không..

- Không nguy biện. Giờ mà còn chưa vào học vẫn còn lang thang. Vậy thì... tôi phạt các em mới được.

Tiếng đồng thanh.

- Há...

Thầy cười một vẻ trêu chọc.

- Tôi phạt các em quét đồng rặng dưới sân ở đây thay cho lao công nhanh.

Tiếng đồng thanh nữa.

- Á...

- Ngoài Ren thì ai cũng phải làm.

Rin có ý kiến.

- Tại sao lại vậy à thầy.

- Thì Ren không làm thì không bị phạt.

- Thầy thiên vị quá đấy.

Ren quay lại, thái độ nghiêm túc.

- Thầy, em đi cùng các bạn là đồng bọn rồi nên.. em cũng phải bị phạt mới đúng.

- Chuyện này...

Hiệu trưởng tỏ ra khó xử nhưng sau đó lại gạt đầu.

- Vậy cũng được, em có thể làm với các bạn. quét sạch nha. Cứ thế đi.

Nói xong thầy quay đầu bỏ đi.

Cả đám nhìn nhau thờ dài.

Lát sau, mỗi người tren tay một cái rế cán dài để quét lá. Piza phàn nàn.

- Hey, có cả robot thu dọn rồi mà vẫn bắt mình làm khổ công.

Rin ái ngại nhìn mọi người.

- Xin lỗi vì để mọi người liên lụy.

Hani lắc đầu.

- Vấn đề gì đâu, anh em giúp nhau trong hoạn nạn thôi mà, như này lại đỡ phải học.

Nam cũng đồng tình.

- Đúng, trốn được một tiết. MÀ nè, cậu không cần phải áy náy, bọn tôi tự nguyện mà.

Mấy đứa bạn nhìn nhau cười một vẻ rất hồn nhiên. Bỗng tiếng la hét vọng ra từ cánh cửa sổ dãy nhà C.

- Hú.. anh Ren, anh Ren kia.

- Trông anh ấy làm việc mà cũng rất điển trai.

- Quá hen sầm luôn. Lại còn bánh nữa chứ. Ôi.

Những con mắt mơ mộng của đám nữ sinh hướng cả vào Ren. Điều này khiến Tam Hổ và Piza khó chịu, ghen.

- Tại sao mà họ chỉ để ý đến mỗi Ren thôi vậy. – tỏ ra tức nuối.

- Hey, người ta đẹp mà.

Rin cười khinh.

- Để em xử vụ này.

- Được không. – vẻ mặt không tin tưởng.

- Phải tin đệ chứ.

Rin lấy chiếc rế hất tung đồng lá làm nó bay tung tóe, bay cả vào chỗ cửa sổ đám nữ sinh đang thò đầu ra ngoài. Vì quá bụi nên họ phải đóng chặt cửa. Vẫn có một vài đứa gan lì đứng đó ngắm Ren, cô liền đi lại, kéo Ren quay mặt lại phía cửa sổ, tiến lại gần, thổi ít bụi trên áo rồi nhẹ nhàng vuốt cổ áo Ren làm ra vẻ rất thân mật. Ren tỏ ra hoài nghi.

- Cậu định làm gì đây?

Rin vừa vuốt cổ áo Ren vừa dùng cái giọng lá lướt.

- Tại cậu ý, đi lao động mà mặc đồ điển trai quá à.

- Rồi sao?

- Thì các em cứ ngắm, tôi không thích. Ok.

Ren cười mỉm.

- Vậy cậu ghen à?

- Rin đẩy Ren ra và làm vẻ mặt không quan tâm.

- - Ai thèm chứ, tại tôi thấy ngứa mắt quá thôi.

Rin héch mạt rồi lại đi đến chỗ Piza.

- Quét tiếp đi.

Hani vỗ tay tán phục.

- Đệ giỏi đấy, đối đầu với chúng nó.

- Bình thường mà huynh, đệ còn đốt nhà chúng nó cơ.

Piza vỗ tay hòa theo.

- Ừ ừ, gan quá ha.

- Chứ sao.

- Vậy thì...

Piza cầm nắm lá ném thẳng vào Rin.

- Cho cậu một pháo hoa nà.

Rin vờ bức.

- Cậu lại giám...

Rin lại ăn miếng trả miếng, nắm một đồng lá ném lại. Cả đám lại chơi đùa. Bỗng không may Piza lỡ tay ném vào Ren, cậu quay lại, ánh mắt lạnh băng nhìn Piza. Piza há hốc miệng vì quá bất ngờ. Cậu tỏ ra lo lắng.

- Tôi... - không nói được câu nào.

Ai cũng lo lắng nhìn nhau một cách khó xử, nghĩ Ren sẽ nổi khùng lên nhưng ngược lại, cậu ta lại nở một nụ cười hồn nhiên mà thân thiện từ tước đến giờ chưa họ chưa thấy.

- Không sao đâu, cứ tiếp tục đi.

Ren chủ động cúi xuống nắm lấy đồng lá ném lại. Họ biết rằng Ren hòa đồng và muốn chơi chung nên cả đám cùng nhau chơi ném lá mặc cho gió thổi tung. Ren cũng nghịch cùng, cậu có vẻ rất vui, vui như chưa bao giờ được vui, cười cũng rất nhiều, cười như chưa bao giờ được cười. Rin nhìn nụ cười nở trên môi Ren mà bỗng cô cảm thấy một sự ấm áp và an tâm.

Chơi chán họ mới quay ra quét, lại phải quét lại từ đầu.

Rin thấy điều gì đó lạ, cô nháy mắt với Ren, cậu hiểu ý và nháy mắt với Hani.

- Phía xa có người theo dõi.

Cả đám tỏ ra thận trọng, cố ý làm như không biết tiếp tục quét. Một nữ sinh nào đó đang đứng theo dõi, ánh mắt đảo đi đảo lại. Nữ sinh đó nhìn dáng điệu rất nghi hoặc, cô ta thờ dãi, nhìn xuống đất nhưng chỉ trong chốc lát ngẩng đầu lên đã không thấy đám Rin và Tam Hồ đâu nữa, chỉ có Ren đang đứng đó lao động một mình. Bỗng cảm giác có cái gì đó phía sau liền quay ngoắt lại. Cô thót mình khi thấy Rin và Tam Hồ đứng trước mặt.

- Hức... - lo lắng hốt hoảng.

Rin cau mày.

- La, cậu làm gì ở đây.

Kun phán câu.

- Chắc chắn là theo dõi, rình mò, còn có khả năng là đồng bọn của tên biến thái kia thì đúng.

Ji tiếp lời.

- Định làm việc xấu xa gì đây.

La hốt hoảng, phủ nhận ngay.

- Không, không có, mọi người hiểu nhầm rồi.

Rin vẻ mặt nghiêm túc.

- Vậy cậu đứng ở đây làm gì? Cậu là người đi cả giờ ra chơi không vào đúng không. Cậu đi đã đi đâu. - ý thăm dò.

La ái ngại trả lời.

- Tôi... đi tìm các cậu, tôi có Sen làm chứng, lúc tôi đi thì cậu ấy cũng về lớp.

- Cậu tìm bọn tôi làm gì. – Ánh mắt đầy sự hoài nghi.

- Vì... tôi không biết là có đúng không nhưng... tôi muốn báo cho cậu biết là... ở đây không có thứ mà các cậu cần tìm đâu.

Rin đánh mắt nhìn Piza và Nam một vẻ hoài nghi. Hani thì không chút tin tưởng.

- Con nhóc này, dựa vào đâu mà phán hay vậy, biết bọn này tìm thứ gì không? – vênh mặt kiêu căng.

La lắc đầu trên vẻ mặt ngo ngắc.

- Em không biết nhưng em chỉ biết nó có thể không có ở đây.

- Bằng chứng...

Ren từ phía sau nói vọng đến, lưng thưng đi lại.

- Có thể cái đó không ở đây. Tôi tin... có một số người rất đặc biệt, họ có thể cảm nhận như nhà ngoại cảm cũng như.. có thể bói toán.

Tam hồ nhìn nhau lại ánh mắt nghi ngờ. Kun quay sang Rin vì muốn cô xác định lại những câu nói của Ren. Rin gật đầu.

- Trong lớp cậu ấy được coi là thần bói đấy, những điều cậu ta nói có thể rất chính xác.

La nhìn tất cả mọi người với sự hi vọng mọi người có thể tin tưởng khả năng của mình.

Kun nghe Rin nói, cậu vẫn có phần không tin nhưng đến Ren mà cũng tin con bé đứng trước mặt nên cậu cũng đành tin thử.

- Vậy có thể tìm thấy nó ở đâu?

La suy ngẫm và nói một câu rất ẩn ý.

- Không thể tìm được ở trong môi trường xung quanh, những nơi bẩn thỉu, mà theo bài bói của em thì... chiếc áo đó đang được sở hữu.

Câu nói rất nghiêm túc nhưng Tam Hồ lại tỏ ý không tin tưởng. Còn Rin ngưng lại, suy nghĩ điều gì đó rồi bất ngờ hét lên.

- À, đúng rồi, có thể nó không ở đây mà... lao công đã nhặt.

Ji nhăn nhó.

- Bà lao công bẩn trời sáng ngày á.

Rin gật gật trong sự vui mừng.

- Đúng đúng, tìm bà ấy xem.

Ren lắc đầu.

- Bà ấy chắc giờ không có ở trường.

- Vậy ở đâu, mà sao cậu biết.

- Lao công trong trường thay nhau trực mà. Nhà bà ấy... cũng hoàn cảnh, chỉ có bà ấy với đứa cháu lười 5 mò còi cha mẹ.

Ji tỏ vẻ cảm thông và có chút áy náy.

- Vậy à, sao mà biết.

- Cái gì tôi chả biết, thông tin hồ sơ cá nhân trong trường này tôi hầu như biết hết đấy.

Hani vỗ tay vui mừng thán phục.

- Được, đúng là Ren quyền lực.

Nam hỏi.

- Vậy chúng ta có thể tìm bà ta ở đâu.

- Tôi biết số nhà.

- Hay quá, cùng đi chứ.

- Ok, chiều đi, giờ rảnh mà.

Piza đưa ý kiến.

- Còn ngày nay nữa thôi, không thì cái tin đồn này chẳng giữ được lâu nữa đâu.

- Ok, vậy làm nhanh.

Rin kéo La lại, lựa lời nói.

- La, xin lỗi vì đã hiểu nhầm cậu.

La cười và rất cảm thông.

- Không sao, mình là bạn mà, trong hoàn cảnh của cậu thì ai cũng vậy thôi.

- Cậu tin tôi.

- Chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Ngày Tổ Tình

Ngày tổ tình.

Trong trường học, Ren và Iron cùng nhau ngồi trong phòng máy quay. Trong khi Iron đang kiểm tra mấy cái màn hình cảm ứng thì Ren lại ngồi thần thờ trên chiếc ghế xoay nhìn vào khoảng không. Mấy hôm trước thì là Iron thần thờ ngồi trên chiếc ghế xoay giờ lại đến lượt Ren. Giường như đầu óc đang rất trống rỗng đến nỗi Iron gọi 3,4 lần cậu mới tỉnh lại.

- Ren, Ren...

- Há.

- Cậu vẫn vì câu nói đó mà suy nghĩ à.

- Đây là lần đầu tôi thấy nút dứt vì 1 người con gái như thế này đây.

- Lần cô người lớn thì sao?

Ren lắc nhẹ.

- Cũng không có. Nhưng có vẻ cậu ta rất thích Min, cậu ta không muốn tôi thi đấu bởi cậu ta lo Min sẽ thua.

- Nhưng họ đã biết mục đích hai người thi chưa?

Ren lại lắc nhẹ.

- Chưa.

- Vậy chả trách.

- Dù cậu ta thế nào tôi cũng phải quyết tâm đánh bại được Min, để cậu ta thấy ai là người để cậu ta dựa dẫm.

Iron cười tủm.

- Có mùi ghen ở đây đấy nha.

Ren cau mày, đập tay xuống vai ghế, mắt đăm đăm hướng về màn hình chỗ sân thể dục, Min đang chơi bóng rổ cùng một nhóm bạn.

Min rất hăng hái đập bóng vào trong rổ. Đúng lúc Rin và đám bạn cùng đi xuống sân thể dục. Cả đám bạn đang vui vẻ thì bỗng quả bóng rổ đập lại phía đám con gái. Rin nhanh chóng đẩy La lùi về sau, quay người đá một cú quả bóng rơi trúng rổ cách đó 20 mét. Tiếng ồ vang lên.

- Wow, Rin, tuyệt đấy, cú đá rất điêu luyện và rất đẹp.
- Đẹp gì chứ, các người chơi cẩn thận không làm thương người khác đấy.
- Ok ok.

Min để quả bóng cho đám bạn còn cậu chạy lại chỗ Rin.

- Các cậu đi đâu vậy?

La biết ý.

- Rin ở đây tiếp chuyện với bạn ấy nhá, để bọn tôi đi mua chút đồ.

Lệ ngây ngô.

- Đi đâu, bọn mình đã hẹn đợi nhau xuống gặp cô giáo mà.
- Đâu có, cậu nhầm rồi, bọn mình rủ cậu đi mua đồ dưới căng tin mà, đi thôi.

Đám bạn hiểu ý đẩy Lệ đi trong khi cô không hề muốn đi một chút nào. Không phải vì không hiểu ý của La mà do cô không muốn Rin thân thiết với Min.

Rin ngập ngừng khi đứng trước mặt Mi.

- Cậu... tập để thi đấu với Ren đấy à?

Một cái gật rất hồn nhiên.

- Cậu lo lắng tôi sẽ thua sao?

Rin ngập ngừng.

- Không... không có.
- Giờ tôi phát hiện ra, cậu đứng trước mặt tôi rất hay lung túng ngượng ngùng đó.
- Tôi có sao?
- Ai chả biết. Một người mạnh mẽ chỉ ngượng ngùng khi đứng trước một người mình thích thôi, đúng không?
- Cái đó... - Rin lại lung túng.

Min đưa tay lên vai Rin.

- Đó, ngay bây giờ đã lung túng rồi, vậy kết luận là...

Rin gạt tay Min, vờ nổi nóng.

- Cậu linh tinh, kết luận gì chứ. Nhớ là 3 ngày của mình kết thúc rồi đấy.
- Chẳng lẽ cậu... - giọng nhẹ nhàng đầm ấm. Cậu không muốn 3 ngày đó không bao giờ kết thúc à?

Rin nhìn thẳng vào ánh mắt rất chân thực của Min khiến cô lại có chút dao động.

- Ý cậu là...
- Cậu hiểu rồi đó.

Rin quay ngay đi, kiềm chế sự cảm kích và từ chối.

- Chắc không.
- Tại sao?

Rin quay lại, một nụ cười rất hồn nhiên và ngây ngô.

- Không vì sao hết, vì... chúng ta vẫn là bạn.

Cười một cái rồi đi khỏi.

Nghe câu nói rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến Min cảm thấy thật nặng nề và chán nản và còn một chút có lỗi. Cậu chỉ nhìn theo Rin với sự tiếc nuối.

- Cậu ta... càng ngày càng dễ thương rồi đây.

Một đứa bạn trong nhóm chơi cùng chạy lại đập vai.

- Người ta đi rồi nhìn gì nữa. Không ngờ mày si tình con nhỏ đó.

- Linh tinh gì đấy, có chơi tiếp không?

- Chơi chứ. Nhưng tao bảo, mày định đấu với Ren vì con nhỏ đó à, có đáng không?

- Sao?

- Tao nghĩ tên Ren đó đã si tình nhỏ này thật rồi.

Min cười nhẹ, tỏ ý bênh vực.

- Cậu ta cuốn hút mà. Không phải tầm thường mà là con người rất đặc biệt.

Min nhìn theo cho đến khi Rin đi khuất.

Ren lạnh lùng đi đến phía sân sau dãy nhà A, nơi Tam Hổ đang tụ tập. Cậu định đi lại trò chuyện nhưng nghe nhắc đến Rin, cậu khựng ngay lại và cố tình nghe xem đám đó đang nói gì.

Tam hổ với đám bạn cười rất ron rả. Kun lên tiếng.

- Rồi, tiếp đi, Hani, mày làm lại đi cho quen, với Rin thì cứ tỏ tình trực tiếp, nó không thích quá cầu kì. Với lại kiểu tỏ tình thời này nhiều rồi, dùng kiểu tỏ tình ngày xưa xem nào.

Ji tò mò.

- Vậy còn thư tỏ tình, có hoa, còn có thư chứ.

Hoàng cười nhẹ.

- Thôi, hoa là được rồi, nói cho người ta biết là được rồi.

Hani vờ quýnh xuống đất, đưa một bông hoa dại cho Kun, vờ.

- Rin ơi, anh muốn nói, anh rất thích em, anh đã bị tiếng sét ái tình ngay từ lúc gặp em – cố ý nói nhấn mạnh.

Cả đám cười ầm lên.

- Haha...

- Liệu em ấy có đổ không? Haha, sến quá.

- Người con gái tuy bề ngoài mạnh mẽ nhưng vẫn yếu đuối mà. Hừm – nháy mắt.

- Rồi để xem. Mà hẹn giờ gặp chưa, mai gặp hả.

Kun xem giờ.

- Chắc độ 8 giờ tối mai là đẹp nhất. Cứ hẹn vậy đi. Còn nếu không được thì... do duyên hai người rồi – cười một cách hồn nhiên.

Ren ở phía ngoài đã nghe thấy câu chuyện, cậu bắt đầu thấy khó chịu và tức giận, bước chân định đi lại đó nhưng vội dừng lại.

- Mình làm sao thế này, nghe vậy lại giận rồi định xử lý bọn chúng – nói một mình. Mình làm sao vậy?

Câu nói từ phía sau.

- Thì là ghen đó.

Ren quay phát lại.

La nở nụ cười dịu dàng.

- Là cậu à.

- Thì mỗi tôi. Tôi cũng vừa đến sau cậu, cũng nghe thấy. Phản ứng như vậy chứng tỏ... cậu đang ghen.

- Há, tôi ghen.

- Đúng.

- Từ trước đến giờ công tử phong lưu như tôi đâu phải ghen.

- Trước không nhưng bây giờ có. Cậu hãy nhớ xem tôi là ai. Hừm – tỏ ra kiêu hãnh.

Ren cười nửa miệng, gật nhẹ.

- Coi như cậu đúng. Vậy tôi phải làm sao?

- Tôi chắc cậu cũng có cách xử lý rồi chứ, sao hỏi tôi. – cậu nói ầm ý.

Ren suy nghĩ một lúc rồi gật nhẹ đồng tình.

- Đúng, tôi tự biết xử lý.

La cười nhẹ, vừa định quay đầu đi thì nhớ ra chuyện gì đó và quay lại nói.

- À quên, cô chủ nhiệm mình bị ốm rồi, nghe nói phải đi truyền nước nữa đấy.

- Vậy thì sao?

- Tôi nghĩ lớp mình sẽ làm chuyến đi thăm.

- Nhưng nói với tôi làm gì?

- Tại vì... theo như tôi linh cảm, lần nếu đi xuống nhà cô giáo sẽ phát hiện ra bí mật gì đó rất kinh hoàng.

- Vậy ư?

- Ủ. – thần nhiên gật gù. Đây là theo bài bói, còn có phải hay không thì... sắc xuất không cao. Cậu không đi thì... cũng không sao? Dù gì đi đến nơi cũng chẳng đáng là bao.

Nói xong La quay đầu bỏ đi. Ren nhìn theo và lại bắt đầu suy nghĩ về điều La vừa nói. Cách nói rất ầm dụ.

Trong lớp, Lê đang cắm đầu vào chiếc điện thoại để đọc tạp trí. Cô ngoáy xuống thấy Việt đang rất chú tâm cuốn tạp trí trong tay. Cô chạy lại ngó ý.

- Cậu... có phải hay đọc tạp chí lắm không?

- Ủ, cái đó đâu phải giành cho mỗi phụ nữ nữa.

- Ủ, nhưng mà... cậu hay sưu tầm và đọc tạp chí à.

- Ủ, ở nhà có cả 1 kho luôn. – kiêu khoe khoang.

- Wow, tôi đang kiếm ít tạp trí người mẫu, định học thiết kế thời trang, có cho mượn mấy quyển.

- Đơn giản, bao giờ mang cho mượn.

- Hay tiện thể rủ cả đám đến nhà cậu chơi nhá.

Việt sầm mặt.

- Không thích..

- Why?

- Không thích là không thích thôi. – có vẻ khó chịu.

Rin từ bàn trên quay xuống nháy mắt với Lệ. Cô hiểu ngay ý và chỉ gật nhẹ.

- Hey, không cho đến thì thôi, đồ keo kệt. Sợ bọn tôi đến phá chứ gì.

Việt cười đều.

- Ủ đây, các cậu đến thì nát nhà tôi à. Đến nhà Rin đi, bọn mình cũng chưa đến nhà Rin bao giờ mà.

Lệ đồng tình.

- Được được, tôi vào rồi, bao giờ cho mọi người đến nhà.

Lệ nháy Rin.

- Há, đến nhà tôi á.

- Ủ.

Việt sốt sắng.

- Đến quấy 1 bữa. Nghe nói là Rin bây giờ ở một mình đúng không?

Lệ gật gật một cách thần nhiên.

Lần này lại đến Rin từ chối.

- No no.

- Why?

- Vì... nhà tôi cũng vui nhưng hơi phức tạp, nhìn ngoài như vậy thôi nhưng bên trong rất nhiều thứ khiến mọi người không thể rời khỏi được.

Càng nói khiến Việt càng tò mò.

- Vậy sao? Vậy chắc là rất nguy hiểm rồi. – ý không tin.

- Vậy thì cậu ở kiểu gì? – Lệ hỏi.

Rin đáp lại.

- Thì ở nhiều thành quen thôi ak.

Rin thần nhiên gật.

- Đó, vào là mấy người không thể ra được đâu, phải có bản lĩnh lắm mới ra được.

Câu nói càng khiến Lệ và Việt thêm tò mò và hiếu kỳ.

Ren từ ngoài đi vào với thái độ không vui. Cậu đánh mắt nhìn Rin và tỏ ý tức giận rồi đi thẳng xuống bàn Mi.

Rin vô cùng lạ lẫm trước thái độ đó, cô cũng có cảm giác Ren đang giận mình.

- Chẳng lẽ vì mỗi câu nói lần trước mà cậu ta giận mình luôn sao? – nói nhỏ đủ để nghe thấy. Hừ, mà thôi, kệ, chả liên quan.

Rin cười nhẹ, kiểu cười chấp nhận số phận rồi quay lên tiếp tục chuyện trò với Min.

Tiếp sau đó là Bông đi vào, mặt cứ cúi xuống đất bởi cô thấy rất xấu hổ không dám ngẩng mặt nhìn ai. Tuyền đang tán phét với mấy đứa ngồi ngay bàn đầu, thấy Bông ném ngay câu.

- Vô tình đi đâu về đấy hử.

Bông ngại ngùng, khuôn mặt thể hiện đầy sự ăn năn.

- Tôi... vừa xuống gặp hiệu trưởng.

Tuyên thờ dài.

- Hey, phải xuống đây là đúng thời. Chưa bị đuổi học như Sen là may rồi. Mà công nhận nha, chị em trong nhà mà giấu kín quá đấy, chả ai biết gì cả. Cứ làm như Tầm Cầm thời hiện đại vậy. Ho.

Tiếng cười sặc sụa phát lên.

Bông càng ngại, cứ cúi gằm mặt xuống. Bỗng thấy đôi giày đỏ bóng rồi bàn tay chạm nhẹ lên vai.

- Ngẩng mặt lên đi, dù gì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi. – giọng nói lạnh lùng.

Bông ngẩng lên, trong ánh mắt đầy sự cảm kích.

- Rin, cậu tha lỗi cho tôi nhé. Xin lỗi, đáng lẽ ra tôi không nên như thế.

- Chuyện qua rồi nhắc đến làm gì nữa. – Rin vẫn rất thân nhiên.

- Cậu không giận tôi.

- Giận gì nữa, người cần đi thi đã đi rồi, người ở lại thì phải tiếp tục chứ sao.

- Cảm ơn. – có chút xúc động và đầy sự cảm kích.

Bông nhìn sang Lê, cô vẫn đang ngồi nghịch điện thoại không ngó ngang gì đến Bông.

- Lê.

- Sao hả. – thờ ơ.

- Tôi xin lỗi.

- Cậu có lỗi gì mà phải xin.

- Lê, tôi đã gọi điện cho cô giáo và ý muốn là... tôi... không làm lớp trưởng nữa, nhường lại cho cậu.

Tiếng xôn xao bàn tán bên dưới. Lúc này Lê mới khựng lại, ngẩng lên nhìn Bông với vẻ ngạc nhiên.

- Cậu định thôi không làm lớp trưởng ư?

Bông gật nhẹ trên khuôn mặt nhẹ nhàng.

- Ừm. Sau chuyện này, tôi làm gì còn mặt mũi nào nữa.

Lê cười khinh, xua tay.

- Thôi khỏi, cảm ơn, tôi không muốn nhận ân huệ đó. Cậu còn định nhường tôi à, tôi đâu cần cậu nhường như là bố thí vậy?

Bông lắc đầu mãi vội.

- Không, không, ý tôi không phải vậy.

- Vậy là thế nào. Tốt nhất cậu cứ giữ cái chức đó đi.

Lê cười khinh rồi hếch mắt ra hiệu cho Rin.

Rin hiểu ngay ý, quay xuống gọi cả lớp.

- Mọi người cho ý kiến. Bông ý định từ chức chuyển nhường cho Lê nhưng Lê từ chối không muốn làm vì lý do không muốn bố thí, vậy trong lớp có ai muốn làm lớp trưởng thì lên thay Bông.

Đứa nọ nhìn đứa kia và cũng chẳng có cánh tay nào giơ lên. Nhàn lên tiếng.

- Lê không làm thì Rin làm đi.

- No, tôi quậy như vậy làm sao mà làm gương được.

- Hay Ren đi.

Ren đang nhắm mắt đeo tai phôn nên không ai giám lên tiếng.

- Mọi người cứ thoải mái đi. Nếu không ai ý kiến thì tôi đưa ra ý kiến nhé.

Việt đồng tình.Ừ

- Chép chép, rất tốt, mời em.

Rin nói nghiêm túc.

- Ý kiến của tôi là Bông sẽ vẫn làm lớp trưởng. Đột nhiên dùng một cái bảo bối, bọn mình có biết cái mà lớp trưởng hay làm. Dù thế nào Bông cũng đâu gây tổn hại gì cho bọn mình.

Những lời bàn tán dưới lớp vọng lên.

- Cng có lí đấy.

- Cậu ta cũng đâu gây tổn hại gì.

- Ừ, cứ coi như đây là lấy công chuộc tội vậy, bây giờ ai có thể làm lớp trưởng chứ. Ai gánh vác được, ai chịu trách nhiệm được.

Rin hỏi lại.

- Mọi người thấy sao.

Một vài ý kiến .

- Cũng được, cứ để cậu ta làm tiếp. Dù gì trong thời gian qua cậu ta cũng có thể đánh giá là học sinh gương mẫu cả về học tập và ý thức.

- Coi như để cậu ta chịu trách nhiệm và chuộc lỗi.

Bông nghe những câu nói đó mừng ra mặt, không thể tin được.

- Nhưng tôi... tôi... - Bông lưỡng lự. Tôi lo không thể...

Ren đập tay xuống bàn, dứt chiếc tai phôn trên tai đứng dậy nói.

- Chúng nó đã bảo làm thì làm đi, đừng vớ vẩn nghe chưa. Tôi nói làm là làm. Ok. Ổn quá rồi đấy. – thái độ giận giữ.

Lớp đang bàn tán xôn xao thì im bật. Rin cũng rất ngỡ ngàng trước thái độ đó của Ren.

Cậu vắt chiếc tai nghe xuống mặt bàn, trong ánh mắt như đầy sự quyết tâm. Cậu hùng hổ đi lên, cầm cổ tay kéo ngay Rin ra khỏi lớp.

- Ey, cậu làm gì vậy, kéo tôi đi đâu.

Ren không nói mà chỉ kéo Rin đi. Min đang đọc sách thấy Rin bị kéo đi cũng cảm thấy có chút không vui. Cậu cũng để quyển sách xuống bàn, đứng dậy đi theo.

Nam quay xuống, nhìn Min rồi ngơ ngác hỏi.

- Min, đi đâu.

Min bây giờ không thể nghe ai nói nữa, mặc cho Nam gọi cậu vẫn không quay đầu lại.

Piza ngồi vừa nhìn theo Min vừa ngồi gằn lại chỗ Nam.

- Cậu ta sao vậy?

- Đừng nói là... cậu ta lại si tình Rin nhé. Đừng để nóng là đập vỡ cây đàn đấy. hơ hơ.

- Chép.. chép... vậy thì không ổn rồi. Cuộc thi đấy sắp tới này là sao đây, mong chờ quá à.

- Đây là chuyện của người ta, xen vào làm gì. Thôi hóng tiếp tục chuyện nghe.

- Hứm.

- Nghe tiếp tục chuyện hóng.

- Cái gì.
- Thì là tiếp tục nghe chuyện hóng.
- Hứm. Xếp thế nào thì xếp. Thế bây giờ là cậu ngồi bên ngoài hay tôi ngồi bên trong đây.
- Tôi...

Câu hỏi quá phức tạp khiến Piza bị hớ.

- Cái câu hỏi này ngộ nha.
- Ngộ gì, mấy đoạn trước có rồi.
- ờ, thế à, thế mà chả biết.
- kém, kém lắm.

Piza nhìn Nam cười trừ.

Lệ đứng lên, hắng giọng thông báo.

- Lớp mình có ai đăng kí đi thăm cô chủ nhiệm không nhì, cô giáo bị ốm phải đi viện và đã xuất viện về nhà. Bọn tôi đang ý định đi, có ai đi không, đi càng đông càng vui.

Tiếng xôn xao hoạt náo.

- Bao giờ vậy.
- Mấy ngày nữa, thứ 3 mình được nghỉ cả ngày mà.
- Không được, tui có hẹn mất rồi.
- ừ, tao cũng có việc.
- Nhà tao cũng có việc cơ.

Lệ lắc đầu, vẻ mặt vờ thất vọng, giọng chua ngoa tỏ ra nghiêm trọng.

- Ấy ấy, tôi biết các anh chị rồi, thích trốn ý phải hông. Không đi tôi cho hạnh kiểm trung bình hết.

Mấy đứa ngơ ngác ra mặt.

- Nhất thiết phải đi à?

Lệ cười gượng, đổi giọng.

- He, đùa vậy, ai rảnh thì đi thăm cô giáo, còn không có ai thì tôi đi một mình cũng được mà. Đùa cho vui vậy.

Lệ quay sang Nam.

- Đi không ông tướng.

Nam cười khinh.

- Nhàm quá, cô bị ốm thì để cô tự khỏi đi. Chốt... đi luôn.
- Ok, 1 slot. Piza.

Piza làm bộ mặt chán nản.

- Nhà mình thì đầy việc ra. Thôi đi tạm cũng được. Hehe.

Lệ bữu môi.

- Gớm, tui biết thừa tính ông muốn đi chơi còn giả đồ.
- Hơ, kệ chứ. – làm bộ mặt hồn nhiên ngây thơ.

Lệ vừa lắc đầu vừa cười tủm.

Ren kéo Rin ra tận phòng thư viện mới buông tay.

- Ren, cậu kéo tôi mạnh vậy. Ra đây làm gì. – khó hiểu.

Ren có điều gì đó có vẻ rất bức xúc.

- Cậu. . . tối nay cậu có 1 cuộc hẹn đúng không?

Rin cười nhẹ, trả lời 1 cách thần nhiên.

- Ủ, đúng, sao biết hay vậy?

- Cậu không được đi.

- Tại sao, cậu vô lý quá rồi đấy. Hãy lấy 1 lí do để tôi không đi.

Ren cau mày, cậu không biết phải viện lí do gì nữa.

- Tôi. . . - ngắt ngứ. Nói tóm lại là cậu không được đi.

- Chân tôi, tôi tự đi không cần cậu quản. – Rin thay đổi thái độ.

Rin định rời khỏi thì Ren kéo tay lại, dồn cô vào chân tường khiến cô rất ngạc nhiên về thái độ đó.

- Cậu không nghe lời tôi hả.

- Tại sao tôi phải nghe lời cậu, cậu lạm quyền quá đấy. Cậu không có quyền nghe chưa.

Rin càng cãi thì Ren càng thấy bức bối nhưng nhìn đôi môi đang hồng đỏ nói chuyện lại không thể chịu được.

- Cậu biết tôi là ai không mà dám không nghe tôi chứ.

Ren tức giận, giữ chặt hai vai Rin đẩy cô sát tường, định tiến lại gần hơn thì tiếng nói từ xa vọng đến.

- Dừng lại đi.

Rin quay ra và vô cùng ngỡ ngàng.

- Min.

Ren cũng quay ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn Min.

Min đi lại kéo Rin về phía mình.

- Cậu quá rồi đấy, lại định bắt nạt Rin nữa hả.

- Liên quan cậu đến cậu sao? – giọng lạnh nhạt.

- Tất nhiên là có rồi, đây là đầu mà cậu định làm bậy.

Min quay lại cầm tay Rin kéo đi.

- Rin, bọn mình đi.

Min thần nhiên kéo Rin đi trước mặt Ren. Cô chỉ quay nhẹ đầu nhìn Ren với một sự khó hiểu. Còn Ren, cậu không thể làm gì nên đành để Min đưa Rin đi trước mắt mình. Dù có bức cũng nén lại.

Rin đi phía sau Min, cô hơi ngại nhưng vẫn nhìn cậu với ánh mắt đầy cảm kích.

- Min, cảm ơn.

Đối với cô sự việc này như là một sự giải thoát.

- Không có gì, ai thấy vậy cũng làm như tôi thôi.

- Chắc không được mấy người như cậu đâu.

- Tại tên đó quá đáng quá mà. Đến cậu mà hấn vẫn còn bắt nạt vậy chứng tỏ tình cách trong con người hấn không có gì thay đổi cả. Vẫn xấu xa như vậy?

- Không, tôi nghĩ không phải đâu, chắc cậu ta có chuyện gì khó nói. – thay đổi ngay thái độ. Nhưng mà cũng bức ghê, tự nhiên bị kéo ra ngoài rồi bắt làm cái không đâu.

Mìn nhìn Rin, cười nhẹ.

- Cậu á... chắc làm gì để hấn như vậy rồi.

- Tôi đâu thừa hơi chứ. – thờ phờ.

- Bây giờ cậu muốn đi đâu? – một nụ cười ảm áp như tỏa nắng.

Bởi nụ cười như tỏa nắng đó khiến trái tim cô như đang muốn đổ mưa, không muốn rời mắt khỏi đó.

- Rin, Rin.

- À há.

- Cậu đơ ra vậy, đừng bảo do tôi quá đẹp trai nên nhìn không chớp mắt nha.

- Thôi đi ông, tự tin quá rồi đấy.

- Bây giờ cậu định đi đâu.

- Về lớp chứ sao, cậu định đưa tôi đi đâu à.

- Cậu không sợ Ren cũng ở trong lớp à?

Rin cười một cách thân nhiên.

- Tôi biết tính cậu ta mà, cậu ta đã ra ngoài thì làm gì vào nhanh vậy. Với lại... cậu ta có vào lớp tôi cũng chẳng sao.

- Wow, bản lĩnh đấy. Cậu có đúng thật là con gái không vậy, cứ y như Đại ca monstar vậy.

Rin cười phá lên.

- Haha, cậu cũng biết tên đó à.

- Cái tên đó nổi một thời mà, chưa được gặp mặt nhưng tiếng tăm về sự nguy hiểm thì vang xa.

- ừ.

Mìn gật nhẹ rồi cùng Rin trở lại lớp.

Một sự mơ hồ về Ren đang hiện diện trong tâm trí Rin. Cô vừa đi vừa suy nghĩ về bản chất và con người Ren mà suýt đâm thẳng vào gốc cây.

- CẢn thận.

- Ồ... cảm ơn.

- ừ, không có thì mất luôn cái đầu rồi. Mà cậu đang suy nghĩ cái gì đấy?

- Không, không có gì.

Rin chỉ cười nhẹ rồi đi tiếp.

Buổi tối, lúc 19 giờ 45 Số 13 và 17 đang ngồi trong chiếc ô tô trên vỉa hè trước con đường dài không có nhà dân mà chỉ có hàng cây im lặng. Một con gió nhẹ cũng không có.

- Tại sao nay lại rình ở đây?

- Căn cứ chúng ta sẽ giao hàng ở đây, mình nên rình ở đây trước để chủ động bọn BIP có hành động.

- Mục đích của chúng chủ yếu là tầm bản đồ nên mới tìm mọi cách phá mình đây.

- Mà về Chữ D sao rồi.
- Phải để thời gian cô ta mới có thể ra nhập chúng ta.
- Được cái đám yêu nữ đó ra nhập thì thích quá còn gì nữa.

Số 13 nhìn ra bên ngoài, ánh trăng soi sáng cả con đường và sự yên lặng nơi đây khiến cậu cảm thấy như là chuẩn bị có một trận bão xảy ra vậy.

Vừa quan sát vừa hỏi chuyện.

- SỐ 17, cuộc hẹn lúc 8 giờ tối nay, cậu quên à?
- Có phải của tôi đâu chứ.
- Vậy cậu bỏ mặc chuyện đó à, có hối hận không đấy.

Nhắc đến Ren mới suy nghĩ. Cậu thấy bồn chồn và không được yên, trong lòng khó chịu và chỉ muốn chạy đi ngay nhưng tâm trí vẫn lưỡng lự.

- Cậu lưỡng lự sao? Vì chuyện gì?
- Tại vì... Số 13 à, tôi không có lí do gì để đến đó ngăn cản cả.
- Nhưng nếu cậu không đi người ta đồng ý nhận lời tỏ tình thì... cậu không còn cơ hội nữa rồi.
- Nhưng tôi chẳng là gì cả.
- Cần thiết phải là gì không, cậu đường đường là công tử hào hoa mà.
- Nhưng...
- Lần đầu tiên thấy cậu lưỡng lự và không thể dứt khoát như vậy đấy. Chắc chỉ có cậu ấy mới khiến cậu như vậy. Thôi, đi đi.
- Đi đâu.
- Đi nhanh mà cản cuộc hẹn đó lại.
- Đang làm nhiệm vụ.
- Tôi cần cả team được rồi.
- Không được, nguy hiểm, BIP ngày càng nguy hiểm nên rồi.
- Không sao mà...

Hai người đang vui vẻ tranh luận thì tiếng bùm... từ phía xa vọng đến. Sau đó là một hàng những ánh sáng vàng của đèn ô tô và những ánh mắt đỏ ngầu của đám rô bốt đang tiến đến.

- Kia, BIP đấy, ra tay thôi.
- Xe của chúng ta ở phía trước. Bọn chúng thật là gian xảo, đánh hơi nhanh thật mà lại còn đánh úp nữa chứ. Hàng trên xe rất quan trọng, phải mang nó thoát khỏi đó. Vì... trong đó có chứ tấm bản đồ năng lượng.
- Lets go.

Số 13 bấm chiếc đồng hồ trên tay ra lệnh cho đám người mình đã bố trí sẵn xung quanh đó và chỉ hai chiếc xe của VQC đi qua là bắt đầu hành trận mai phục. Một vài người tập kích từ trên cây và cả một đội quân từ hai bên đứng lên. Hai quả bom từ trên cây rơi xuống làm nổ tung chiếc xe đang đuổi sát xe hàng của VQC. Đám xe đằng sau thấy vậy dừng ngay lại tự vệ. Đám rô bốt được lệnh chạy lên xếp thành một hàng thẳng đồng thời đưa súng lên bắn.

Số 17 ra lệnh.

- Nhóm 1 lên.

Đám VQC tầm 5 người từ hai bên vệ đường nhảy ra, quay người một vòng dưới đất, rút súng và bắn trúng người đám rô bốt đó. Trong tích tắc một hàng rô bốt đã bị phá hủy điều này khiến đám người BIP vô cùng hoảng hốt. Một hàng rô bốt nữa lại tiến lên. Lần này Số 13 và Số 17 trực tiếp ra tay cùng với đồng đội. Liên tiếp những hàng roobot lần lượt đi lên. Những phát súng laser đỏ lờ phóng thẳng đến cũng khiến một vài người VQC bị thương và ngã khụy dưới đất.

Số 13 hô.

- Nhóm 1 cúi xuống, nhóm 2 tương trợ.

Số 13 và 17 nhảy qua, nhanh thoăn thoát né đạn và rút súng đã để sẵn bên người bắn liên tiếp vào đám robot trông thật oai vệ.

Số 13 quan sát.

- Đám này nhiều quá, xem kia, tên áo đen đằng sau đang cầm thiết bị điều khiển tất cả bọn này.

- Được, cậu ở đây cùng đồng đội đánh lạc hướng còn tôi sẽ cùng mấy người tương trợ xông lại đó.

Hai cái gạt nhẹ rồi bắt đầu hành động.

Số 13 tránh né các đường đạn đang bắn ra như mưa rồi giờ súng bắn một loạt.

- Nhóm 2 ra. Các nhóm hãy chuẩn bị, đám robot sẽ chạy ra liên tục.

Để nhóm 1 chạy vào bên trong để thay đạn và nhóm 2 tiếp tục dàn trận bắn.

Ren dần dần tiến sát lại chỗ đám rô bốt, ý cậu đang nhằm tên cầm điều khiển. Vừa đi vừa né nhưng được đúng 6 phát bắn thì súng hết đạn. Cậu khựng ngay lại và suýt nữa bị phát đạn lazer bắn trúng nếu đồng đội không kéo cậu lùi lại là kéo cậu trốn sau gốc cây to.

- SỐ 17 không sao chứ.

- Cảm ơn, tôi sẽ hậu ta.

- KHỏi cần. tôi sẽ ở sau tương trợ. Tổ trưởng, đưa súng cho Số 17

- Cần thận đấy. Mưa đạn lazer rất dày.

- Yên tâm, bọn tôi sẽ cẩn thận,

Ren gạt đầu và một ánh mắt ngoan cường nhìn về phía tên cầm bộ điều khiển. Cậu chạy ra, ưỡn người về sau để né đạn, nhấc chân quay một vòng rồi bắm chiếc vòng trên tay tạo một sợi dây thép bắn lên và gắn chặt vào cành cây phía trước. Cậu lấy đà kéo người bay lên, vượt qua cơn mưa đạn lazer trên không và giờ súng nhắm thẳng vào chiếc điều khiển. Một tiếng pác... chiếc máy dơ điện khiến hắn thả tay làm rơi chiếc điều khiển vỡ tan.

- Thành công.

Ren hạ xuống đất, lộn 1 vòng rồi đứng dậy.

Đám người BIP càng hoảng hốt. Một tên nào đó to con chạy lại đá Số 17 một cú khiến cậu ngã bay lộn về sau, thật may cậu vẫn đủ bình tĩnh để đáp đất bằng hai chân.

- Mày...

Tên đó héch mặt, cười khinh bỉ.

- Ranh con mà giẫm lên mặt.

Đám robot dừng ngay lại, dơ ngay tại chỗ.

Số 13 mừng rỡ, ra lệnh cho tất cả đồng đội từ hai bên mai phục chạy ra.

- Haha, lại tên này, tên thất bại này đây. Tên này đã thử sức với tôi trong quán Party đó.

Tên đó cắn chặt hai hàm răng, khuôn mặt dữ tợn.

- Cũng chỉ lúc đó tao không để phòng, khinh địch mới để nhóc con như mày qua mặt.

- Mày cũng chỉ là kẻ thất bại.

- Thử xem Được.

Cả hai bên không nói mà cùng chạy lại đánh nhau và giương như quân của VQC đông hơn nên chiếm ưu thế. Còn đám người BIP quá ít nên bị đánh to tã. Những giọt mồ hôi, máu và sự kêu hét khiến không khí nơi đây càng thêm ngột ngạt.

Trong lúc đó, Rin mặc quần áo rất phong cách và đứng chờ ngoài bờ hồ như đã hẹn với Tam Hổ. Cô đứng lơ ngơ một mình, nhìn mặt nước rồi nhìn ánh

trăng soi sáng dưới dòng nước mát. Thỉnh thoảng có con gió nhẹ thổi vào thoải mái cả tâm hồn. Cô hít một hơi thật sâu để cảm nhận thiên nhiên và tiết trời lúc tối.

- Hình như nghe đám lớp mình nói ngày hôm nay là ngày hoàng đạo tỏ tình chẳng, mà đám Tam Hồ này đi đâu mà lâu thế.

Tiếng gọi vọng đến từ phía sau.

- Rin...

Rin quay lại, đôi giày vàng óng rất đẹp đang tiến lại gần cô và giương như cô đã biết trước nên không có chút ngạc nhiên.

- Xin chào.

Ở chỗ SỐ 17 và Số 13 vẫn đang âm ỉ. Người VQC đang trong tình thế thắng lợi, đám BIP lần lượt bị nạc gục hết xuống đất.

Tình thế nghiêm trọng, thấy vậy một tên nào đó lớn giọng hô.

- Chúng bay, rút.

Đám người BIP bị thương đỡ nhau chạy hết lên ô tô và đi con đường mà bọn chúng vừa đi.

Số 13 nhìn đám người BIP bỏ chạy như mất nước mà vui sướng hô lên.

- Yê, chúng ta đã chiến thắng.

Cả đồng đội cũng giơ tay hô theo.

- Yê.

Số 17 nhìn về sau, hầu như ai cũng bị thương, cũng bị bầm dập hay sứt sứt trên mặt.

- Mọi người vát và rồi. Hãy về căn cứ lãnh thưởng.

Số 17 nhìn mấy người nằm dưới đất mà lo lắng.

- Mọi người hãy diu những người đã trúng đạn về căn cứ trị thương nhanh còn kịp, mau.

- Rõ.

- Còn những tên BIP đem chúng giam lại.

Tiếng đồng thanh vang vọng.

Số 13 chạm nhẹ bàn tay đang thương tích lên vai Số 17.

- Cậu... có biết bây giờ mấy giờ rồi không?

Số 17 quay lại nhìn Số 13 trên khuôn mặt có một vết thươn nhỏ đang rỉ máu.

- Mấy giờ.

- Đúng 8 giờ.

Số 17 lo lắng nhưng không biết có nên rời khỏi và để bãi chiến trường cho anh em dọn không. Cậu lại rơi vào sự lưỡng lự. Người đồng đội lúc nãy đã cứu Số 17 có vẻ rất tâm lý, đi lại khuyên.

- Số 17, cậu có việc thì đi đi, bọn tôi lo liệu được mà.

- Cái này...

- Đi đi mà. – rất dứt khoát.

Cuối cùng Số 17 cũng quyết định rời khỏi.

Ren phóng xe máy nhanh vun vút và chỉ trong 10 phút đã đến bờ hồ.

Bên bờ hồ rộng, thỉnh thoảng có con sóng nhẹ gợn lên vào thành hồ. Ren hót hải chạy đến, trên mặt vết thương nhỏ đang rỉ máu. Cậu chạy ra chỗ thấp nước, nơi mà Tam Hồ đang ở đó. Họ đang đứng cười nói, bàn tán điều gì đó rất vui.

- Hani.

Ba anh chàng Tam Hồ ngờ ngàng khi thấy Ren đứng trước mặt mình.

- Đi đâu vậy nhóc? – hếch mặt hỏi.

Ren thở mạnh trong sự mệt mỏi.

- Anh không... không được.

Kun và Hani nhìn nhau đầy sự khó hiểu.

- Hừm, không cái gì?

- Bình tĩnh xem nào, lần đầu tiên thấy Ren mãi vậy như vậy đấy.

Ren lắc đầu.

- Anh... Rin... Rin là của tôi, anh không được động đến cậu ấy.

Ba anh chàng Tam Hồ ngờ người nhìn nhau một cách lạ lẫm rồi cùng nhau cười phá lên.

- Haha, hỏi Rin à, tại sao lại hỏi tụi anh, chú mày bị sao vậy.

Ren ngơ ngác.

- Không phải hôm nay anh hẹn Rin để tỏ tình sao?

Ba anh chàng Tam Hồ yên lặng nhìn nhau rồi lại cười phá lên.

- Haaahaaa.

- Hải rồi. Thì ra là vì chuyện này. Ren đến đây là vì Rin đây.

- Đấy, tôi biết điều này mà nhưng mà...

Hani đáp ứng.

- Ren... mày hiểu nhầm rồi đấy.

- Hiểu nhầm – Ren tỏ ra lạ lẫm.

- Người tỏ tình đâu phải anh.

Ren ngờ ngàng. Hani cười phá lên.

- Haha, hiểu rồi, bố hiểu nhầm con tỏ tình với Rin, bảo sao dạo này thấy có vẻ không vui khi gặp mình.

Ji và Kun cũng cười theo.

- Không phải đâu.

Ren lờ ngó.

- Vậy... người tỏ tình với Rin là...

- Là Hoàng mà Rin gọi là Hoàng vệ sinh đó.

Kun lắc nhẹ.

- Chú mày có gì nhầm lẫn ở đây rồi đó. Tại sao bao nhiêu năm mà lờ ngó mấy giờ vậy? Vì tình cảm nên lú rồi. hehehe.

- Hiểu nhầm ư? – Ren tò mò. Vậy còn chuyện cái bánh.

Hani nhìn lên khoảng không suy ngẫm.

- Cái bánh ư... haha, của Hoàng chứ sao. Nó có vẻ rất thích Rin nên mới bảo anh mày giúp đỡ. Hấn xin số em ý và nhắn tin. Cái bánh và thư cũng là nó

gửi anh đưa hộ, anh thấy mây nên đưa mây gửi luôn. Chắc chú mây cũng thấy gần đây Rin rất hay nhắn tin đúng không.

- Đúng, vậy cái tin nhắn mà Rin lưu là Huỳnh... huynh gì đó là...

- Là số của Hoàng đấy. Rin vẫn thường gọi người lớn hơn là huynh mà, ai chả biết.

Ren lúc này mới ngó ra.

Hani hỏi tiếp.

- À, cái bánh với lá thư đó đưa Rin mà con bé không nói gì à.

Ren im bặt không giám nói là đã cho cái bánh đó cho người khác và gây ra sự hiểu nhầm không hay.

- À... đưa rồi nhưng hình như cậu ta... không thích nên bỏ thùng rác rồi.

Về mặt khó hiểu hiện hết trên khuôn mặt.

- Vậy à.

Ren tiếp tục hỏi.

- Vậy còn lúc chiều, sân sau anh đã làm gì.

- Ý chú bảo cái dạy cách tỏ tình ý hả.

- Dạy ư?

Hani gật gật. Kun và Ji nhìn nhau cười phá lên.

- Thì ra...

- Thế này.

Hani kể lại sự việc xảy ra lúc chiều.

“Tam hồ với đám bạn cười rất ron rã. Kun lên tiếng.

- Rồi, tiếp đi, Hani, mây làm lại đi cho quen, với Rin thì cứ tỏ tình trực tiếp, nó không thích quá cầu kì. Với lại kiểu tỏ tình thời này nhiều rồi, dùng kiểu tỏ tình ngày xưa xem nào.

Ji tò mò.

- Vậy còn thư tỏ tình, có hoa, còn có thư chứ.

Hoàng cười nhẹ.

- Thôi, hoa là được rồi, nói cho người ta biết là được rồi.

Hani vờ quý nhẹ xuống đất, đưa một bông hoa đại cho Kun, vờ.

- Rin ơi, anh muốn nói, anh rất thích em, anh đã bị tiếng sét ái tình ngay từ lúc gặp em – cố ý nói nhấn mạnh.

Cả đám cười ầm lên.

- Haha...

- Liệu em ấy có đồ không? Haha, sến quá.

- Người con gái tuy bề ngoài mạnh mẽ nhưng vẫn yếu đuối mà. Hừm – nháy mắt.

- Rồi để xem. Mà hẹn giờ gặp chưa, mai gặp hả.

Kun xem giờ.

- Chắc độ 8 giờ tối mai là đẹp nhất. Cứ hẹn vậy đi. Còn nếu không được thì... do duyên hai người rồi – cười một cách hồn nhiên.

Ji ca một câu.

- Em cũng chỉ là con gái thôi, buồn là khóc hay vui là cười... kaka.

Kun héch mắt.

- Hoàng à, bạn bè lâu năm tao cũng khuyên mày nên lượng sức thôi, em Rin không đơn giản đâu.

Hoàng lắc đầu coi bộ rất tự tin.

- Không thử thì làm sao biết.

- Đồ được em ý thì... quá thật là quá xuất sắc luôn ý chứ. Và phải vượt qua đối thủ rất nặng kí đấy.

Hoàng lo lắng.

- Là ai?

- Không phức tạp lắm, chỉ là Ren thôi.

Cả đám cười phá lên.

- Đúng đúng, vậy Hoàng phải cẩn thận không thì... chưa tán được gái đã hóa thành vàng đen rồi.

Hoàng làm bộ mặt thản nhiên.

- Thôi, hoa hoét, thư từ ngày xưa rồi, nhảm lắm, nói thường với em ấy là được rồi.

Ji gật đầu đồng tình.

- Chúc chú mày thành công''

Hani nhìn Ji và cười phá lên.

- Haha, thì ra hiểu nhầm.

Ren ngại chấy mặt khi biết từ trước đến giờ cứ nghĩ là Hani đang tán tỉnh Rin nên rất tức giận. Nhưng giờ nói ra khiến cậu rất ngượng ngùng.

Đang cười bỗng Hani khựng lại.

- Ấy quên, Hoàng hẹn gặp Rin chỗ bờ hồ có tượng chuột micky ý, nhanh, không nhanh hán ta tỏ tình thành công bây giờ. Nhanh.

Ren nhìn Tam Hồ gật đầu rồi chạy ngay đi. Ba anh chàng đứng nhìn nhau rồi lại cười phá lên.

- Ca này khó đỡ này.

- Không có chuyện này thì hán làm sao mà nói hết ra được. hứm.

- Mà quên không hỏi hán vừa đi đâu mà mặt mày bầm dập vậy, máu nữa chứ.

Ba anh chàng lại nhìn nhau cười phá lên.

Ren chạy một mạch đến chỗ mà Hani nhắc đến. Quả thật cậu đã thấy Rin và Hoàng đang đứng trước bờ hồ. Hai tay Hoàng đặt lên hai vai Rin có vẻ rất thân mật. Rin chỉ hé nhìn thấy chiếc quần thô bó ống và phía trên treo mấy móc xích lủng lẳng cô biết ngay là người mình đang đợi.

Ren xiu mặt và nghĩ rằng mình đã đến muộn nên định quay đầu bỏ đi nhưng bỗng có tiếng gọi.

- Ren.

Cậu từ từ quay đầu lại trên khuôn mặt đầy sự thất vọng. Hoàng và Rin cùng đi lại trước mặt Ren. Hoàng cười mím, nhò vả.

- May quá, mày đến đây rồi thì... phiền mày đưa em anh về nhà. Anh... có việc phải đi rồi.

Ren ngó ra.

- Vậy hai người... hai người...

Rin cau mày.

- Hai người làm sao chứ. Chẳng sao cả.

Rin quay lại cười với Hoàng.

- Sur huynh đi cẩn thận nhá.

- Biết rồi cô bé.

Nói xong Hoàng quay đầu bỏ đi ngay. Còn Ren thì ngẩn người ra nhìn Hoàng rồi nhìn Rin. Nghe cách nói chuyện cậu cũng đủ hiểu là Rin đã từ chối Hoàng. Tự nhiên trong người cậu cảm thấy thật nhẹ nhõm và dễ chịu.

Thái độ đó của cậu ta khiến Rin cũng phải bật cười.

- Thôi đi về thôi, ở đây chi nữa.

Rin vẫn nụ cười ấy cố ý đi trước để Ren theo sau. Ren đuổi theo và gặng hỏi.

- Cậu với hần ta nói những chuyện gì vậy?

- Không có gì cả.

- Không có gì là không có gì. mà cậu không tò mò vì sao tôi đến đây à, cũng không tò mò vì sao tôi biết nơi này à, hay là không tò mò tại sao tôi đến trùng hợp gặp hai người. . .

Không để Ren nói hết thì Rin đã ngắt lời.

- Thôi khỏi đi, nay cậu ăn cái gì mà nói nhiều quá vậy.

- Tôi..

Ren cứng họng không thể nói được gì.

- Khoan đã.

Ren đưa tay ra trước chặn ngang đường.

- Cậu dừng lại đã, nói nghe xem

Rin đã để ý thấy chiếc vòng đá mình tặng Ren vẫn đeo trên tay và chỉ đeo 1 chiếc vòng đó khiến cô cảm thấy như mình vô cùng quan trọng. Cô quay sang hỏi một cách thân nhiên.

- Cậu hỏi gì? Hay cậu lại mắc tính tò mò như đàn bà.

- Cậu đàn bà thì đúng hơn ý.

- No no, tôi là con gái mà.

Nói xong cười khinh một cái hất tay Ren và đi tiếp.

- Tại sao trời tối lại mặc cả bộ đen thui vậy.

- Thế mới phong cách hiểu chưa.

Bỗng chiếc xe đạp từ đâu đi đến với tốc độ nhanh, đi lướt ngay vào vũng nước gần chỗ Rin đứng, nước bắn tung tóe, Ren tròn mắt, phản ứng nhanh kéo Rin vào lòng mình và quay lưng lại để nước bắn hết lên người mình.

Rin bỏ bàn tay che trên mặt thì thấy mình đang trong vòng tay Ren, thật bất ngờ khi cậu ta không ngại bẩn mà đỡ vũng nước đó làm ướt hết người.

- Ren. – trong giọng nói có chút áy náy.

Ren đang nhắm nghiền mắt rồi mới từ từ mở ra, buông lỏng tay thả Rin ra.

- Giờ sao đây.

Rin nhìn Ren rồi cười phá lên.

- Vâng vâng, bây giờ thì Ren quá phong cách rồi, dân chơi nhất quả đất rồi nhá.

- Giờ này cậu còn đùa được à, bây giờ đi thay đồ với tôi nhanh.

Rin cau mày.

- Gì, hâm à, nam nữ thụ thụ bất thân nhá, làm sao thay chung được.

- Có ai bảo thay chung đâu, cứ ảo tưởng, đi cùng thôi. Đi.

Nói xong Ren cầm tay kéo Rin đi trước bao con mắt ngưỡng mộ.

Những lời bàn tán phía sau.

- Ủầy, kia có phải Ren không?

- Đúng anh chàng ấy, đẹp trai quá cơ, lại còn ga lăng nữa chứ. Thế mà cứ bảo anh ấy lăng nhăng, công tử bột.

- Ôi, soái ca của lòng tôi.

- Mà con nhỏ đi cùng là con cái nhà ai vậy, chắc kiếp trước giải cứu cả thế giới thì kiếp này mới được Ren để ý như vậy ấy.

Đám con gái đứng nhìn mà ghen tị và thêm thương.

Hai người vừa đi được một đoạn thì cùng lúc lại gặp Aly đang mua sắm trong shop quần áo. Aly hai tay xách hai chiếc túi đựng mấy cái váy, mở cửa kính đi ra ngoài thì thấy Ren và Rin đang đi đến. Cô tức giận trừng mắt, răng cắn chặt bờ môi dưới. Cô vất hai chiếc túi lên ô tô đã đỗ sẵn ở đó và đi lại trước mặt Rin và Ren.

- Rin, lại con cáo già hồ ly này, ai cho phép mày đi với Ren của tao hả.

Nói xong cô chạy lại nắm tay Rin và bám chặt tay Ren.

Rin có đôi chút bối ngỡ nhưng rồi cũng bình tĩnh lại, cười khinh.

- Cái kiểu gì vậy?

Aly hếch mặt.

- Mày không xứng.

Ren cau mày tỏ ra khó chịu, cậu gạt tay Aly khỏi người mình, lớn tiếng.

- Cậu có bị làm sao không hả, tự nhiên rồ ga chạy lại đây.

Aly không chịu thua cũng lớn tiếng.

- Tôi không cho cậu đi với cô gái khác, nhất là mấy đứa con nhà nghèo tầm thường này, nó chỉ lợi dụng cậu thôi.

Ren ngay lập tức đánh mắt sang để ý thái độ của Rin. Cậu không muốn cô bị tổn thương vì những câu nói không đầu.

- Cậu nói đủ rồi đấy. Cậu biến khỏi đây đi.

- Tôi quan tâm cậu mới nhắc nhở cậu mà. Không, tôi không đi đâu hết.

Rin nhìn Aly, cô bắt đầu thấy bức nhưng vẫn giữ bình tĩnh bởi cô biết Ren không để ý tới Aly mà chỉ có cô ta cứ bám dính lấy Ren.

- Nè. – cười khinh. Bà cô già.

Aly quay ngoắt sang.

- Sao?

- Ha, vậy cậu đúng là bà cô già rồi.

- Mày... mày...

Rin cố tình đi lại gần tay Aly khỏi người Ren và khoác chặt lấy tay cậu.

- Của ai là của ai. Bây giờ cậu ta là của tôi. Ok. Cậu mất phần rồi, đi về đi.

Nói xong Rin kéo Ren đi ngay trước sự tức giận và ám ức của Aly. Ren không nói gì mà chỉ cười tủm đi theo Rin.

Aly cắn chặt hai răng, mắt như trợn hỏa vì cảm thấy ngượng ngùng khi bị một đứa quê mùa như Rin qua mặt.

- Khù khù, mày cứ đợi đấy, tao sẽ cho mày biết tay.

Aly không thể làm gì được liền chạy vào ô tô và đi khỏi.

Ren dừng lại khiến Rin cũng phải dừng.

- Cậu hay thật.

Rin cười một vẻ thần nhiên.

- Hay, dĩ nhiên, tôi lúc nào chả hay.

- Tôi lại cứ sợ cậu ta sẽ làm cậu tủi thân hay tự ái gì đó chứ.

- Tôi á.

- Nhưng tôi biết tính cậu rồi, không chịu thua ai cái gì.

- Xem ra cậu có vẻ hiểu về tôi lắm nhể, nói xem.

- Cậu không chịu thua cậu ta nên cố ý ôm tôi và bảo tôi là của cậu rồi bỏ đi cho Aly biết mặt hả. Hành động thật nông nổi.

Rin cười nhòe.

- Thế mà tôi lại tưởng cậu sẽ nghĩ là... cậu là của tôi thật chứ.

Ren làm bộ mặt thần nhiên.

- Đáng lẽ ra cũng nghĩ như thế đấy nhưng nghĩ lại rồi.

Rin lắc nhẹ:

- Vậy cậu cũng chưa hiểu tôi cho lắm.

- Mà cậu không sợ cậu ta làm khó dễ cho cậu à.

Rin phui tay.

- Bố cậu tôi còn không xi nhê nữa là cậu ta.

- Nhưng thường nói nguy hiểm nhất là lòng dạ đàn bà mà, Aly có thể làm gì đó hơn cả bố tôi thì sao?

- Thế vậy tôi đàn gì. Tôi cũng là con gái mà.

Rin lắc nhẹ.

- Thôi đi đi, đứng đây nói nhiều quá.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Bóng Rổ

Buổi chiều tối hôm đó, đúng 5 giờ chiều Ren đã có mặt ở cổng trường với bộ đồ thể thao đen có sọc trắng ngắn, cực chất với body chuẩn, đôi giày thể thao trắng. Bước vào sân trường thỉnh thoảng rung rinh bộ tóc mái, đám con gái đứa nào đứa nấy cũng phải trầm trồ trước vẻ đẹp như tỏa nắng của Ren. Phải nói là đẹp hoàn hảo, đẹp đến từng chi tiết.

- Wow, trông anh ấy kìa, đậm chất soái ca.

- Ôi, sao lại có người đẹp như vậy chứ, lạnh lùng, boy cold.

Ren không để ý đến những lời bàn tán của đám con gái nhiều chuyện, việc chính là cậu phải đi thẳng đến sân bóng rổ. Việc cậu đang suy nghĩ là chuyện Rin không muốn cậu tham gia thi với Min. Vừa nghĩ đến thì Rin đã từ đâu đi đến chặn ngang trước mặt.

- Dừng lại đi.

Đám con gái thấy Rin mà bữu môi coi thường nhưng chỉ ánh mắt nhìn của Rin cũng khiến cả đám nép về đứng gọn ra một phía.

- Rin, tại sao lại cản tôi nữa.

- Cậu có thể không tham gia.

- KHÔNG, tôi nhất định phải tham gia.

- Cậu... cậu có nhất định phải vậy không? – Rin lớn tiếng, thái độ có chút khó chịu.

Thấy thái độ như vậy Ren lại thấy thất vọng, cậu bức xúc cũng lớn tiếng lại.

- Cậu... không được cản tôi. Cậu có biết cuộc thi này vì...

Rin đang rất mong chờ câu nói tiếp của Ren nhưng Ren suy nghĩ gì đó và cậu ngưng ngay lại không nói tiếp nữa mà chỉ thờ dài.

- Tóm lại là nhất định tôi phải thi. Cậu... lo lắng, quan tâm Min như vậy sao? Cậu sợ Min sẽ thua tôi hả. – giọng nói đầy sự thất vọng.

Rin lắc nhẹ.

- Không phải, lí do tôi không muốn cậu tham gia thì là vì... cậu bị thương, vết thương còn chưa khỏi mà đã thi thử gì. Môn này đâu phải vận động bình thường.

Nghe nói đến đây cơ mặt Ren như dẫn ra. Cậu nhận ra rằng từ trước đến giờ mình đã nghĩ nhầm. Cậu thờ dài, làm bộ khuôn mặt tiếc nuối và nói một cách điềm đạm.

- Thật vậy ư?

- Chứ sao, lát nó lại rách ra ai chịu thì biết bao giờ mới khỏi.

Câu nói của Rin càng khiến Ren có động lực. Cậu chạm tay nhẹ lên vai Rin.

- Yên tâm, tôi sẽ không sao.

Cười một nụ cười như tỏa nắng rồi đi trong tư thế rất tự tin và quyết thắng. Rin cảm thấy đến nước này chắc chắn cuộc thi sẽ phải diễn ra nhưng cô không có cách nào để ngưng nó lại.

Ren trong tư thế một boy lạnh lùng đi thẳng đến sân bóng rổ nơi mà Min đã đợi sẵn ở đó với một rổ bóng rổ trước mặt. Còn xung quanh là những đám người đến xem và cổ vũ. Thấy Ren đến, đứa nào đứa nấy hô rít rít như người nổi tiếng. Ren không chút cảm xúc, vẫn bộ mặt lạnh nhạt đi đến. Đưa năm đầm nhẹ ra trước để Min đầm nhẹ lại bắt trước cách chào hỏi của dân hip-hop.

- Cậu đến đúng hẹn đấy.

- Bắt đầu được chưa. Ai làm trọng tài.

Min đưa tay đến chỗ thầy thể dục.

- Thầy giáo sẽ làm trọng tài. Ok.

Ren gật nhẹ.

- OK.

- Nhưng trận đấu sẽ không vui khi... nếu chỉ có tôi với cậu đấu.

- Vậy ý cậu là...

- Phải thêm cả đồng đội nữa chứ.

- Cậu...

Min ra hiệu, đội bóng rổ hàng ngày tập với cậu xếp một hàng đứng ra hết sân.

- Có phải vui không? 9 đấu 5. Nếu hòa thì... lúc đó tôi với cậu sẽ... solo đơn lẻ. ok.

Điều này khiến Ren lại thấy hơi áy náy, trong khi đám người của Min thì rất hùng hậu nhưng Ren thì không có ai.

- Tôi...

- Hay là cậu định chịu thua ở đây.

Ren đang trong tình thế khó xử, tiếng nói vọng đến.

- Chịu thua là thua thế nào.

Tất cả ánh mắt dồn hết đến nơi vọng ra tiếng nói.

Ren lưỡng lự quay lại và rất ngạc nhiên khi thấy một đám bạn, cậu cười nhẹ và thở mạnh một hơi an tâm.

- Mọi người...

Một đội mặc đồ thể thao trắng tiến lại chỗ Ren. Đi đầu chính là Tam Hổ, tiếp theo là Nam, Việt và Piza, còn cả Tuyên, Hoàng.

Min cũng rất bất ngờ nhưng cậu vẫn vỗ tay vờ cổ động nhưng thực chất là mỉa mai.

- Wow, đủ 9 người luôn rồi kìa, có hẹn nhau không mà đồng bộ quá ha.

Cả đội đi đến cạnh Ren, lần này xem ra Ren rất cảm kích.

- Sao mọi người lại...

Ji lau nhẹ lỗ tai, vênh mặt nói.

- Chú mày không cần ngạc nhiên quá đâu, thực ra thì tụi này biết vụ hôm nay rồi. Nhưng tưởng chú mày lợi hại lắm nhưng hình như không phải rồi.

- Sao hả. – Ren tỏ ra khó hiểu.

- Đã nói đến đấu bóng, người ta thì có cả một đội bóng rổ hay đi thi cấp trường, mạnh như thế thì làm sao mà không lấy cái đó để thi. Tưởng chú mày biết thế mà chuẩn bị quân ai ngờ như dự đoán, chú mày chỉ nghĩ đơn giản là solo một mình nên không chuẩn bị team đúng không? Hừm.

Nghe những câu nói của Ji mà Ren cảm thấy vô cùng chuẩn xác. Cậu đã không quyết đoán mà chỉ biết làm một cách thô sơ.

- Tôi sẽ rút kinh nghiệm.

Ren càng ngỡ ngàng hơn khi thấy Hoàng cũng có mặt trong team mình.

- Anh... Hoàng... anh...

- Sao chú mày bất ngờ vậy, dù gì thì cũng là quen biết, thằng Hani nhờ chẳng lẽ anh lại không đi. Sao được. Hừm – Cười đều.

Ren đánh mắt sang Tuyên.

- Tuyên, cậu...

- Thực tình là tôi cũng không ưa cậu cho lắm nhưng mà...

Tuyên nhí nhảnh đi sát lại phía Ren nói nhỏ vào tai.

- Tôi biết lí do mà có cuộc thi này chính là... Rin đúng không, nên... tôi cũng muốn giúp cậu. Với lại... ngoài tôi phù hợp thì làm gì có ai. Tôi đã từng là một tay bóng rổ cừ khôi của trường và địa phương hồi cấp 2 ý nha đấy, đừng có khinh thường nha.

Nghe đến đây Ren cảm thấy rất an tâm. Nhưng ngược lại điều khiến cậu lo là đám bạn mình liệu có thể chơi được bóng rổ.

- Anh Hani nhưng mà... mọi người biết...

Hani cười khinh.

- Đây là chú mày chưa biết tài của anh em tụi này thôi. Đơn giản bình thường con trai mà không biết chơi bóng rổ thì quá quê rồi đúng không anh em.

Cả đám đồng thanh.

- Đúng chất.

Hani tỏ ra kiêu hãnh.

- Chú mày đừng khinh bọn anh nhá, nói cho mà biết.

Hani đập nhẹ vai Hoàng.

- Đây, nhìn thằng này mặt đàn đàn ngu ngu... .

- Cái thằng mặt giặc, nói ai đàn đàn ngu ngu hả.

- Hehe, nhưng mà... hán đã từng là vận động viên xuất sắc trong đội bóng rổ cả tỉnh đi tham gia đấu với các tỉnh ngoài đấy. – nói với giọng kiêu hãnh.

Ren trừng mắt ngờ ngàng.

- Anh...

Hoàng gật nhẹ.

Hani cười nhòe.

- Bọn này hàng ngày lông nhông vậy thôi nhưng còn nhiều tài mà chưa ai biết đâu. Toàn nhân tố thần bí đấy. Đúng không Kun.

Kun cười nửa miệng.

- Hani chỉ được cái nói đúng thôi.

Piza giờ tay phát biểu.

- Vậy em ở đây là chơi kém nhất rồi, thôi cho vào chân dự bị, có gì chơi trận 2. Hứm.

Việt kiêu hãnh.

- Toàn cao thủ bóng rổ thế này thì... thua là chuyện quá khó. He. Đấy, nhìn ai cao là biết ngay người ấy biết chơi bóng rổ mà. Hahaha.

Piza lừ lừ lườm Việt.

- Nè, cái ông Việt gian kia, vậy lùn là không biết chơi hả, người ta thấp hơn so mấy người có một chút xú thôi à, nhưng mà... về diễn trai thì không thua đâu nhá. Hừm.

Cả đám được trận cười sảng khoái.

Trong lúc đó đội bóng của Min thì chỉ đứng đó nhìn đội của Ren nói chuyện. Hani đi lên trước khiêu khích.

- Min à, anh tưởng chú làm làm lì lì có vẻ rất đơn giản nhưng nay mới biết, chú mày... không hề đơn giản. he.

Min nhìn thẳng vào ánh mắt thách thức của Min, cười khinh.

- Vâng, anh đánh giá em quá cao rồi Hani à, đâu có đâu.

- Vậy là chú mày khiêm tốn rồi. Như trước thì... thực lòng anh rất ủng hộ chú mày nhưng bây giờ... về chuyện đó... anh... lại thấy Ren hợp hơn và... cũng muốn ủng hộ cậu ta hơn. – nói với giọng đĩnh đạc.

Min gật gật một vẻ thần nhiên.

- Được, nhưng mà... tại sao anh lại thay đổi ý kiến như vậy?

- Vì... theo anh mày nghĩ người kia... cũng có ý với Ren hơn với chú mày đấy.

- Vậy sao, được, nhưng nay kết hợp cả đi.

- Ok. Các thánh đã sẵn sàng chưa.

Ren cười nhẹ.

- Hình như trận đấu này là của Hani hay sao ấy nhỉ.

Hani ngượng ngùng lùi lại, cười mỉm một cái rồi im lặng ngay.

Đến lượt Ren lên tiếng, giọng điệu rất nghiêm túc.

- Vậy là đủ điều kiện, chúng ta có thể công bằng công khai thi đấu rồi.

Min gật nhẹ.

- Tôi cũng mong chờ ngày này rồi, ngày mà... tôi có thể đánh bại cậu. Ok.

- Cậu cứ thử.

Một người trong đám đội của Min đi lên nói nhỏ.

- Không được khinh thường tên này, nghe nói hắn chơi cừ lắm đấy.

Đứa khác kéo tay.

- Nhưng ở trường có bao giờ thấy hắn chơi đâu, nhìn hắn chậm chạp lắm.

Min nhắc nhở.

- Cậu ấy nói đúng đấy, chớ khinh thường địch.

Một tiếng còi lớn vang vọng của trọng tài và sau đó là hai đội trắng và đỏ đứng ra hai phía, mỗi bên 5 người.

Ren đứng đối diện với Min, cả hai đều trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Những người ngồi xem cũng là những học sinh trong trường đứng đầy xung quanh sân bóng để theo dõi. Tiếng còi nữa vang lên, cả hai bắt đầu cuộc chơi. Tiếng bóng bật bật dưới đất rồi chuyển qua tay nhau. Đội của Min giương như họ phối hợp rất ăn ý bởi họ đã luyện bóng với nhau hằng ngày nên rất hiểu đường truyền bóng và tung bóng. Họ chơi nổi trội hơn cả đội Ren. Một đứa vớ được bóng, luồn qua Hoàng và Kun ném bóng cho Min và chớp cơ hội trống, Min vớ bóng nhảy lên úp một quả căng đét vào rổ. Tiếng hô vọng lên từ những khán giả ngồi xem xung quanh.

- Wow, đội Min đã ghi được điểm rồi.

- Anh Min hay quá.

Ren không nản lòng, cậu vẫn tiếp tục cùng cả đội chơi nhưng vì chưa hiểu nhau nên cách chơi rất hơi hợt. Tiếng còi trọng tài vang lên sau một thời gian thi đấu.

- Đội đỏ đang dẫn đầu, tỉ số 10 1.

Tiếng hô hò vọng đến.

- Đội trắng cố lên.

Tiếp tục lại tiếng hô.

- Đội đỏ chiến thắng.

Tiếng nói vọng đến.

- Thời gian hiệp 1 sắp hết, Đội trắng hãy cố lên.

Ren để ý và cậu cũng thấy thời gian sắp hết. Cả đội nhìn nhau không ai nói gì nhưng cũng hiểu ý và chỉ gật đầu một vẻ quyết tâm.

Tiếng còi lại vang lên.

- Tiếp tục.

Trận đấu hiệp 1 lại diễn ra nhưng lần này đội Ren rất hăng. Người nào người nấy mồ hôi đầy người nhưng vẫn chạy cướp bóng và chuyền bóng rất nhanh nhẹn. Hani và Hoàng giương như không biết mệt, vẫn cứ chạy le bóng và chuyền bóng đến chỗ Ren. Còn Tuyên và Nam thì yểm trợ. Ren đầu chính và chỉ chờ có bóng trong tay, cậu luồn lách qua đôi phurong một cách rất chuyên nghiệp và súp một quả vào rổ thật đẹp.

Tiếng cổ vũ ngày càng lớn.

- Wow... hay quá.

Càng về sau đội Ren càng hăng như có kỳ tích xuất hiện, đập bóng vào liên tiếp.

Ren tiếp cận quả bóng, vừa đập vừa đi bóng, né vô cùng nhanh và dứt khoát, đến gần rổ cậu lấy đà nhảy thật cao bám tay vào rổ và đập bóng chui qua lưới. Liên tiếp ghi điểm, sau đó là một quả ghi điểm từ phía xa, còn chưa đến bên kia sân nhưng đội Min le rất chặt nên Ren đứng từ phía xa ném căng hết bóng trúng rổ. Sau đó là liên tiếp những màn lập công của đồng đội. Hoàng lúc này mới tỏ rõ bản chất của một tay chơi bóng rổ cừ khôi. Ném phát nào chuẩn phát đấy, chuyển chính xác không lệch chút nào và rất cứng cơ. Tam Hồ cũng không kém, họ kết hợp rất chặt chẽ và ăn ý.

Trận đấu ngày càng gay cấn, cả hai đội chơi rất nhiệt huyết. Thời tiết hôm nay cũng ủng hộ họ, lúc chiều trời mát mẻ, không còn cái nắng gắt như ban ngày khiến con người cũng thấy dễ chịu hơn. Lệ với đám con gái vẫn đứng bên ngoài cổ vũ, thái độ vô cùng tự hào.

- Wow, không ngờ mấy thánh nhà mình hùng hùng vậy mà chơi bóng giỏi phết. Đúng chuẩn soái rồi, vừa đẹp trai, vừa tài nữa.

Lệ ngoảnh trước ngoảnh sau vẫn không thấy Rin, cô gọi điện thử thì tắt máy.

- Cái cô bạn này, trận đấu gay go thế này mà không ra xem. Đấy, lại còn tên giặc Iron nữa, bạn cậu ta thi đấu mà không thấy zô giúp gì hết.

Tiếng nói từ sau vọng đến.

- Ai bảo không giúp.

Iron từ đâu đó đi đến cũng phong cách phui bụi như mọi ngày, chiếc mũ hip-hop đội ngược ra sau, chiếc áo phong denim trùng với quần bò thô có đính đá cộc chân, đôi giày lười màu da đen trông rất oách. Đám con gái thấy Iron rồi rít cả lên. Đứa thì nháy mắt, đứa thì làm bộ mặt ngưỡng mộ.

- Xồi xồi, Iron kìa chúng mày.

- Woww, anh ấy chất quá đi.

Lệ lững thững quay lại phía sau, thấy Iron cô làm ra bộ mặt giận dữ.

- Gì cậu đến làm gì?

- Đến cổ vũ, đâu có muộn.

- Hey, bạn mình mà còn không giúp. – Cách nói khó chịu

Iron cười nhẹ trên khuôn mặt nhí nhảnh.

- Tình hình là rất muốn giúp nhưng mà... tôi không có thể mạnh về bóng rổ. Có tham gia thì... cũng chỉ làm vương cậu ta thôi.

- Vậy sao? – Thái độ đa nghi.

- Tất nhiên.

- Vậy tin tưởng lần này đấy.

Nói xong lại nụ cười duyên nhẹ nhàng.

- Đứng lại gần đây.

- Làm gì?

- Tại sao phải đứng xa tôi như vậy?

- Không thích, nhờ mấy cô em hiểu nhầm thì Iron mất gái rồi còn gì.

- Lại ghen hả.

- Ghen đâu.

- Xung quanh nồng nặc mùi dấm chua.

Lệ không nói nữa mà tiếp tục hướng mắt đến hai đội chơi.

Iron lại cười nhẹ trước thái độ đó của Lệ, biết cô không vui nhưng vẫn muốn trêu.

Trời đã sập tối, cuối cùng thì trận thi đấu đã kết thúc nhưng tỉ số hai trận là hòa. Lúc này Rin mới từ bên ngoài lững thững đi đến sân bóng và đi thẳng lại chỗ Lệ và Iron.

- Nè.

- Rin, cậu đi đâu vậy, trận đấu kết thúc rồi nhưng... hai đội hòa.

Rin cười nhẹ.

- Kệ thôi chứ sao nữa.

Cả hai đội cũng đã mệt, Ren hơi cau mày tại vết thương bên bả vai đang đau nhức và có vẻ như nó lại bị nứt ra. Cậu chỉ lo máu sẽ làm bẩn bộ thể thao trắng mình đang mặc dù cậu đã bó chặt vết thương ấy lại bằng vải đen nhưng vẫn lo vết thương bị nứt dạn ra chảy máu. Nhưng thấy Min đứng trước mặt, cậu lại cố ý bộ mặt thản nhiên không có chuyện gì.

- Rồi, xong. Chúng ta đã hòa.

Min cười khinh.

- Vì hòa nên... tôi nghĩ chúng ta cần có cuộc đấu đôi.

- Đấu đôi?

- Tôi vừa nói với trọng tài, chúng ta... sẽ đấu solo với nhau. OK

Ren đã thấy Rin đứng bên ngoài sân nhưng ánh mắt luôn hướng về Min với đầy hi vọng nên cậu chấp nhận ngay lời thách thức.

- Được, tôi sợ cậu sao?

Trận đấu lại diễn ra giữa hai người Min và Ren. Không khí cũng rất căng, trông chừng như đã kết thúc nhưng giưòng như bây giờ mới bắt đầu cuộc chiến. Không khí trong sân bóng và cả những khán giả xung quanh ngày càng nóng lên. Đèn điện 4 góc sân đã bật sáng choang cả khu vực sân bóng.

Ren vẫn cố chịu đựng vết thương đang đau ê ẩm phía sau lưng và vẫn cố tỏ ra bình thường.

Trong ánh điện hiện rõ bộ mặt rất quyết thắng của Min và Ren. Tiếng còi báo bắt đầu, cả hai cùng vào cuộc.

Tiếng còi vang lên, trận đấu giữa Min và Ren bắt đầu. Càng chơi càng thấy khả năng chơi của Ren. Cậu chơi rất tốt như vận động viên chuyên nghiệp. Min cũng tỏ thế khiến tỉ số luôn đều nhau. Tỉ số 8-8 9-9 10-10. Mồ hôi chảy ướt đầm áo của hai anh chàng đấu tranh vì gái. Cả khán đài như ngưng thở theo dõi trận đấu căng như dây đàn. Người ngoài thì không thể hiểu tại sao lại có trận quyết đấu này, chỉ nghĩ rằng đấu để tranh tài. Chỉ những người trong cuộc giúp đỡ Ren mới biết cuộc thi này là vì Rin. Nhưng vết thương phía sau lưng cậu ngày càng đau, mặt mày nhăn nhó, cắn chặt răng chịu đựng. Min cười khinh.

- Ren, tôi nghĩ cậu nên chịu thua đi. Cậu đấu được tôi không?

Ren vẫn quyết tâm.

- Thua thì thua chứ không bao giờ đầu hàng. Ok.

Nói xong cậu hít một hơi thật mạnh tiếp tục đấu. Tỉ số vẫn cứ đều đều. Rin vẫn luôn theo dõi trận đấu từ xa, gần hếtd giờ là lúc kịch tính nhất cô mới lại gần. Hai anh chàng cùng quay ra nhìn Rin khiến cô rất khó xử, không biết nên cổ vũ ai nhưng một cảm giác kỳ lạ là cô muốn Ren thắng. Thực tình cô cũng không biết cuộc thi này mở ra là vì mình. Cách đây mấy phút cô mới nhận được tin nhắn của Lê. Thật không ngờ.

Trận đấu vẫn đang diễn ra theo quy luật. Sức Ren thù ngày càng xuốngd khiến đám anh em Tam Hồ lo lắng đến phát bực. Hani nhăn nhó.

- Cái tên này, sức khỏe kém mà còn đua đòi.

Ji đồng tình.

- Quá ngốc luôn. Bao giờ chứ sao lại là bây giờ.

Kun trấn an.

- Yên tâm đi, có thua cũng không sao.

- Yên tâm làm sao được. Cả một tương lai của sự dệ chúng ta đó.

Kun cười nhạt, lắc nhẹ đầu.

- Anh em cá với tôi không? Ren thua.

Ji cười phá lên.

- Được. Chơi. Trậ Pi-a nhá.

- Ok.

Trọng tài thông báo thời gian cho trận đấu gần kết thúc, tỷ số vẫn đang giữ 20 – 20. Đến quả cuối cùng, Ren tỏ ra một vận động viên chuyên nghiệp. Khán giả thì rất trông chờ, nhất là Ji chỉ trông chờ để được ván pi-a của Kun. Ren cướp bóng rồi đi bóng nhanh thoăn thoắt nhưng vừa đến gần rổ thì cậu gục xuống làm quả bóng tung lên bị trượt rất xa hời rồ. Tất cả mọi người đều tròn mắt ngạc nhiên, tất cả như ngưng thở cho quả bóng cuối cùng. Và Min đã cướp lấy bóng nhảy lên ném trọn vẹn vào rổ. Tỷ số nâng 21-20. Min kiêu hãnh quay lại nhìn Ren, cười một cách mãn nguyện. Ren thở mạnh một hơi, cau mặt đứng dậy, quay sang nhìn Rin với đầy sự thất vọng. Rin đứng đó, chỉ cười nhẹ, ánh mắt vẫn đầy hi vọng.

Min nói.

- Cuộc thi này tôi thắng.

Cậu quay sang Rin nhưng thấy cô lại đang hướng mắt sang phía người khác. Người đó chính là Ren. Cậu cảm lạc lõng nhưng vẫn không quên mình đang đứng trong sân bóng. Min đưa tay, Ren biết ý cầm tay Min kéo người dậy.

- Tôi thua rồi. Cậu thắng.

Min gật nhẹ.

- Uhm. Vậ cậu chúng ta nên làm theo thỏa thuận.

Ren buông tay Min và nhìn Rin với đầy sự tuyệt vọng. Dù chán nản nhưng cậu vẫn cố tỏ ra thản nhiên trước đối thủ.

- Quân tử nhất ngôn.

Cậu nhìn Rin một lần nữa như để từ biệt rồi mới quay đầu đi. Vừa được mấy bước, có tiếng gọi lại.

- Khoan đi đã.

Nghe tiếng Min, cậu ngưng ngay lại, quay nhẹ đầu về sau. Min lên tiếng.

- Tôi đã thắng nhưng cậu cũng không thua. Tôi biết nay cậu đã bị thương không thì... chắc chắn không thể thua tôi.

- Vậy thì sao?

- Coi như ván này ta hòa.

- Vậy là cậu định nhường Rin cho tôi ư? Tôi không cần. - giọng điệu lạnh lùng.

- Không, mà vì...tôi thắng cũng chưa chắc có được cậu ấy bởi vì...theo tôi thấy Rin... – nói từ từ chậm rãi. Rin...đã thích cậu.

Ren sững người, cậu nói như con cuồng phong ập đến trong người khiến cậu bưng tỉnh.

- Cậu bảo gì?

- Thật đấy.

Min đi lại gần, chạm nhẹ tay lên vai, kéo Ren quay người lại.

- Không cần phải giải thích nhiều. Trong thời gian hẹn hò 3 ngày, dù đi với tôi nhưng cậu ấy luôn nhắc đến tên cậu cho dù là nói những câu không hay. Cậu hãy nghĩ đi, về thái độ mỗi khi lên lớp và ánh mắt cậu ấy nhìn cậu đã có khác biệt rất nhiều. Khi thiếu cậu thì cậu ấy luôn tìm kiếm và hỏi người nọ người kia.

- Tin được không, cậu ta không hề nói với tôi.

- Tại sao thì tôi không biết, nhưng giờ tôi khẳng định Rin...đã thích cậu rồi đấy.

Ren không thể hiểu nổi cảm xúc của mình bây giờ, vui buồn lẫn lộn nhưng cậu vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng không để cho ai biết cảm xúc của mình.

- Ren, nhớ bảo vệ cậu ấy. Tôi đã không thể làm được nhưng tôi chắc...cậu sẽ làm tốt hơn tôi.

Min cười nhẹ, quay lại nhìn Rin một lần nữa như là lời từ biệt cuối cùng rồi đi khỏi sân bóng. Trận đấu kết thúc, Rin vẫn đứng đó còn khán giả cũng giải tán dần. Giường như họ cố tình ra ngoài để lại không gian cho Rin và Ren.

Ji cứ đứng đờ người nhìn về phía sân bóng thì bị Hani kéo đi.

- Đi thôi, tên ngốc này. Ai bảo cá thua chưa.

Rin từng bước chậm rãi đi lại chỗ Ren. Còn Ren vẫn đứng lặng im, ánh mắt long lanh đầy hi vọng.

- Rin...

Rin cười nhẹ, bịt miệng cậu lại.

- Cậu không phải nói gì thêm nữa.

Hai người cứ đứng đó nhìn nhau cho đến khi bóng đèn trong sân tắt.

.....

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Lộ Mặt Thật

Chữ D được Aphia mời đến và ông muốn thu phục cô về đội mình để căn cứ thêm mạnh bởi Chữ D là một trong số người tài giỏi trong 24 chữ cái. Nhưng cô đến địa điểm hẹn thì đám người cảnh gác ở đó lại đưa cô đến, giam trong căn phòng trống rỗng. Chỉ có 1 chiếc giường, 1 chiếc ghế và 1 cái bàn lạnh tanh. Bỗng có tiếng kêu nhẹ bên tai, cô mãi vội đưa tay lên che cả 1 bên tai của mình.

- Alo alo, Chữ D có mặt.

Trước đó cô đã đặt trong lỗ tai 1 thiết bị liên lạc nhỏ bằng con kiến cang. Nhưng thiết bị đó chỉ khởi động khi đầu dây bên kia bật máy.

- Cháu thế nào rồi.

Giọng nói ồm ồm nghiêm túc mà quen thuộc.

- Cháu vẫn ổn. Khi vào đây, họ bịt mắt nên cháu cũng không biết đường. Nhưng Ông cứ yên tâm.

- Cần thận. Ta sẽ cố gắng điều tra về video đó.

- Được. Làm phiền ông. Nhưng cháu không hiểu vì sao lại như vậy. Cháu thực sự không làm, ông phải tin cháu.

- Ta tin cháu mà. Yên tâm.

- Hãy nghĩ thử, cháu lấy tám bản đồ đó làm gì chứ.

- Hãy luôn nhớ phải tiếp cận tám bản đồ và tìm thêm thông tin về kí hiệu bản đồ. - miệng thì nói nhưng thực ra ông đã không còn tin cô nữa.

- Rồi.

Cuộc nói chuyện bị gián đoạn khi một tên VQC đi qua. Chữ D nhanh chóng bỏ bàn tay trên tai, ngồi với một vẻ thản nhiên. Tên đó đi qua nhưng hần không đi hần mà dừng lại nhìn vào phía trong gian phòng của cô một cách thận trọng. Thấy không có gì khả nghi hần mới nhấc gót rời khỏi.

Chữ D thờ phũ...một cái yên tâm. Cô chỉnh nhẹ lại chiếc mặt nạ đang đeo, tưởng chừng đã yên ổn nhưng hai tên áo đen nào đó hùng hục đi đến mở cửa phòng giam, đồng dục yêu cầu.

- Cô gái, mời cô theo chúng tôi đi gặp thủ lĩnh.

Cô có chút bồn khoăn và tỏ ra lưỡng lự. “không biết mấy người này định dờ trò gì. Còn để mình khuaít phục ư. Mơ thôi.”

Ý nghĩ chợt vụt qua, cô đứng phắt khỏi ghế rồi thản nhiên đi theo bọn chúng. Vừa đi ánh mắt vừa thể hiện rõ sự cảnh giác, đôi mắt sắc xảo đảo đi đảo lại. Đi được một đoạn ngoằn ngoèo cô đã đứng trước một cánh cửa thép cứng mà rộng. Hai bên là hai người đứng canh như vệ sĩ. Cô đánh mắt nhìn tên gác cửa đứng bên phải, vừa ngờ ngàng vừa mừng thầm.

“Được. Tên nội gián này được vào tận trong đây. Được lắm” – cười khinh.

Tên đó cũng biết ý nên chỉ nhìn cô với ánh mắt thận trọng, gật nhẹ một cái ra hiệu.

Điều đó khiến cô càng cảm thấy tự tin và kiêu hãnh.

- Rồi. Đến đây, đi đâu nữa.

Một tên trong số hai tên đó ấn 5 ngón tay lên một màn hình sáng ngay cạnh cửa. Cái khóa xác định dấu vân tay và cánh cửa tự động mở. Cô bước qua cánh cửa đồng thời đánh mắt vòng quanh, lúc nào cũng với ánh mắt cảnh giác với mọi thứ. Cánh cửa đóng lại, trước mặt cô là gian phòng rộng, mấy chậu hoa vẫn tươi xanh và chiếc bàn họp rộng. Ánh sáng và không khí được tran hòa từ vòm sáng trên trần nhà. Trên cùng, một ai đó đang ngồi ghé quay lưng lại phía cô. Theo cô đoán chắc đó là thủ lĩnh của VQC. Cô thở mạnh một cái, vừa định mở miệng thì ông ta đã quay lại.....

Ở bên ngoài, hai tên canh gác cửa vẫn đang đứng gác, bỗng tên nội gián xin ôm bụng, nhăn nhó. Tên còn lại thấy vậy lo lắng thay.

- Mà sao vậy?

- Tao... Tao thấy... Đau bụng quá. Mà ở đây tao ra ngoài lát.

Tên kia nhận lời, gật nhẹ một cái.

- Ok.

Nói xong ôm bụng, mặt nhăn nhó đi khỏi. Tưởng hấn đau bụng thật nhưng chỉ là giả vờ. Khi vào trong nhà vệ sinh, đứng trước tấm gương rộng và chắc rằng ở đây không có ai trong đó. Hấn liền lấy thiết bị liên lạc nhỏ gọi về căn cứ BIP một cách thận trọng.

- Báo cáo, Chữ D đã vào trong. Còn bên VQC thì đang lên kế hoạch chuyển hàng đến cảng.

Hấn ta đang chăm chú nói chuyện thì lại có cảm giác có đôi mắt đang nhìn mình. Hấn quay ngoắt ra sau rồi sang hau bên, đi từng phòng vệ sinh kiểm tra. Nhưng thất kị lạ vì không có bất cứ một ai....

Lúc hấn quay trở lại gác cửa cũn là lúc Chữ D bước ra khỏi phòng họp. Số 24 đi đến, cậu không tỏ thái độ gì mà chỉ ra hiệu cho Chữ D.

- Đi theo tôi.

Cô không cần suy nghĩ mà đi theo Số 24 ngay. Cậu dẫn Chữ D đi đến chiếc cửa kính tự động để đi vào bên trong.

Hai anh chàng 13 và 17 đã ngồi sẵn ở đó như để chờ Chữ D. Cô không có gì ngạc nhiên mà vẫn tỏ ra thẳng thừng.

- Chào.

Số 17 nhìn cô chăm chú bởi cậu rất hiếu kì, mỗi lần thấy Chữ D cậu lại có cảm giác rất quen thuộc và muốn quan tâm. Một cảm giác cgi muốn bảo vệ con người này.

Số 13 hót nhẹ vai áo.

- Ê. Háo sắc.

Số 17 thần nhiên quay lại.

- Sao?

- Cứ ngắm người ta hoài, không mời ngồi ư?

Chữ D cười khinh.

- Hừ, khỏi. Tôi tự túc được rồi.

Cô không nề nang, ngồi luôn xuống chiếc ghế đối diện Số 17.

- Lại phải làm việc với những tên đáng ghét.

Số 13 cười toét miệng.

- Cô nương à, làm gia nhập nhóm hót boy của căn cứ là có phúc lắm đấy. Không ngờ Aphia lại sáng suốt như vậy thuận phục được Dachì về đội mình.

Cô cười hếch miệng.

- Tôi không phải xúc vật mà kêu thuận chừng nhá.

Số 17 gật gật:

- Oke.

Cậu đứng dậy đưa tay ra nói.

- Rất hân hạnh khi cậu đến với nhóm chúng tôi.

Cô cũng đưa tay ra đáp trả như trong ánh mắt đầy sự nghi vấn.

- Khi chi.

- Từ nay chúng ta sẽ làm việc với nhau.

- Được.

Nói chuyện xong Số 24 lại dẫn Chữ D đi xem cả căn cứ. Hai anh bạn ngồi lại với nhau bàn luận.

- Nè nè, đừng có cho bạn tôi leo cây. Vừa biết tình cảm của người ta xong mà giờ để ý đến người khác là biết tay tôi.

Số 17 gạt tay.

- Nhưng làm sao tránh được cái cảm giác cùng thích hai người chứ.

- Định bắt cả hai tay à ông?

Lắc nhẹ.

- Không. Nhưng tôi có cảm giác hai người chính là một.

- Vì sao?

- Tính cách, thái độ cũng rất giống nhau. Có thể tôi thích cái type ấy thế nên mới thích cả hai người nhưng cảm giác lại chỉ là một.

Số 13 lắc nhẹ.

- Chớ. Hãy là do cậu quá tham.

- Không có đâu. – cãi cố.

- Hãy xác định đi, một người thôi. Lúc trước Chữ D chỉ là xa vời, còn bây giờ cậu ta ở ngay trước mặt cậu. Lại thấy tiếc chứ gì. Tham thì thâm đấy. Ok

- Tiếc là lại giành tình cảm cho người kia vì thấy không có cơ hội với người này.

Câu nói vớ vẩn nhưng lại có ý sâu xa khiến Số 17 phải nghĩ ngợi.

- Một công tử đào hoa như tôi giờ lại băn khoăn trong việc lựa chọn thế này. Hey. - thờ dài. Lúc thì cả hai đều ở xa, lúc thì cả hai cùng ở ngay sát mình tôi. – vò đầu.

Số 13 chỉ ngồi cười và cảm thấy mình quá mầy khi không gặp tình trạng như anh bạn kia. Bỗng cậu lại cảm thấy nhớ đến cô gái mà cậu luôn muốn gặp.

Lại trong căn phòng họp, Aphia cùng ngồi với các chức danh cao trong căn cứ.

- Thủ lĩnh, ngài đưa Chữ Đề về đây có tin được không? – lo lắng, thấp thỏm. Dù gì cô ta cũng đã từng là người của BIP.

Aphia im lặng một hồi mới quả quyết nói.

- Ta tin con bé. Nó...không hề thích làm những việc xấu xa, chẳng qua là bị lợi dụng mà khó hay.

- Tại sao ông lại bảo vệ con nhỏ đó như vậy?

- Vì ta thấy con bé là một nhân tài, có thể góp sức cho căn cứ và nhất là con bé là... CHỮ D, trong 24 chữ cái.

- Nhưng..

- Không cần nói nhiều. Vậy thì...các ông có thể để ý và theo dõi các hành vi của con bé khi nó ở đây. Điều nó muốn bây giờ là giúp nó giải oan và giúp TOP nhận ra sao lầm khi đã làm việc cho BIP.

Nghe Aphia nói xong không một ai giám lên tiếng mà chỉ quay sang bàn tán to nhỏ.

Buổi tối hôm sau, Aphia triệu tập cuộc họp với tất cả các nhân vật có chức vụ trong căn cứ. Một vài người rất tò mò vì không hiểu vì sao mấy chuyện nhỏ nhặt mà thủ lĩnh của họ triệu tập cả căn cứ.

- Hàng giao đến miền nam thế nào rồi.

Đội trưởng VQC lên tiếng.

- Thủ lĩnh, chúng tôi đã chuẩn bị xong sẽ cho người áp tải qua quốc lộ 1A đi thẳng xuống đây.

- Bên cô ăn thì sao?

- Đã thu xếp ổn thỏa.

- Được. Mai bắt đầu xuất phát từ 20 giờ. Nhớ là đi không được đánh động bọn cóm. Phải khiêm tốn thôi. Biết chưa. – Aphia dặn dò.

Một vài thành viên bàn tán.

Aphia nghiêm túc.

- Giờ chúng ta hãy họp về chuyển giao hàng lần này. Đã chuẩn bị hết chưa. Chuyển hàng này rất quan trọng.

Một trong số người ngồi trong bàn lên tiếng.

- Giấy tờ xuất sang Lào đã đầy đủ, số lượng chuẩn chỉ đội lệnh của thủ lĩnh.

Cuộc họp kết thúc, tất cả mọi thành viên trong căn cứ đều ra ngoài, chỉ một vài người có chức vụ lớn ở lại.

- Thủ lĩnh, những cuộc họp quan trọng thế này tại sao lại gọi cả Chữ D. Biết được cô ta là nội gián, cố tình đến thăm dò.

Aphia lắc nhẹ.

- Tất cả đã theo sắp xếp. Mọi người ở đây thì hãy quá, ta có việc muốn bàn và nhờ mọi người giúp.

Bởi tất cả các thành viên ai cũng tín nhiệm và coi trọng ông nên khi nghe ông nói thế họ đã ở lại. Cuộc hậu họp diễn ra trong trầm lặng.

Lúc 23 giờ, căn cứ VQC vẫn hoạt động như thường nên khiến việc thăm dò của Chữ D càng khó khăn và cô càng phải cẩn thận. Đi trong căn cứ, vừa đi mà vừa cảnh giác mọi hành động của đám người trong đó. Cô đi nhanh đến nơi cất giấu tấm bản đồ mà Aphia đã nói trong cuộc họp. Cô thận trọng bước đến căn phòng kín, xung quanh rất nhiều người canh gác. Cửa kính trong suốt nhìn xuyên thấu và bên trong thấy ngay một chiếc hộp sắt được khóa, bọc rất kỹ nằm trên chiếc cột trụ vững chắc. Cô nép vào một bên tường để quan sát tình hình và cũng không mấy khả quan. Đám canh gác cứ đi lại luôn phiên muốn xác định thứ gì bên trong cũng khó. Bỗng bàn tay ai đó đặt lên vai cô một cách bất ngờ, phản ứng nhanh chóng của cô, giữ cổ tay hất bẻ gấp lên. Cô quay ngoắt lại sau thì hoá ra là nội gián từ TOP. Hắn đau đớn nhưng không giám kêu. Nói khẽ.

- Làm ơn bờ tây ra.

Cô bực mình hất phắt tay hắn ra.

- Nói, đi theo ta làm gì.

- Cô gái, không phải cô muốn giúp cho TOP cũng như BIP sao? Tôi đến giúp cô.

- Ảnh có đi quá rồi không. Tôi đâu cần. – thái độ kiêu căng.

- Nhưng tôi có bốn phận giúp đỡ cô

- Hừm, ta chỉ làm cho TOP, đám BIP xấu xa giám hai ta khiến ta thành người bị truy nã của mọi căn cứ. Chúng đã liên lạc với các căn cứ khác, bắt tay để bắt ta.

- Thật sao?

- Ta đã nghe thấy trong cuộc họp ban nãy. Giờ tôi đang rất nguy hiểm. Hở ra ngoài là mấy đám căn cứ khác sẽ tranh nhau bắt tôi để đòi tiền thưởng từ KY đây. – giọng bực tức.

- Đúng vậy.

- Bọn BIP đáng ghét, giám hãm hại tôi khiến tôi trở thành tội nhân của các căn cứ.

Hắn lảng đi.

- Thôi, gác việc đấy sang 1 bên, quan trọng trước mắt là bản đồ.

Chữ D lại nép sau bức tường quán sát.

- Chúng cảnh gác rất cẩn mật.

- Ở đây tổng có 2 mắt thần theo dõi, mà để mở được cái cửa kính ấy phải có mật mã từ Aphia. Mà mật mã đó Aphia luôn cầm và chỉ khi hợp, ở ta mới để ra ngoài. Giờ chỉ cần lấy được mặt chữ, in vào chiếc máy “nhận diện mật mã” kia là được.

- Khó đấy.

- Còn bên trong phải lấy chìa khoá từ... – lúng túng.

- Ai?

- Số 17.

Chữ D tròn mắt bởi đây là người mà cô không muốn động đến. Hắn nói tiếp.

- Cô hãy tìm những thứ đó, còn đám lính canh với mắt thần cứ để tò lo.

Cô đồng ý ngay.

- Ok. - về mặt đây sự lo lắng.

Cô rón rén đi đến phòng của Aphia. Nhân lúc ông vừa ra ngoài cô lên ngay vào trong. Thật may bọn lính gác cũng không có ở đây. Cô vừa vào trong chiếc hộp gỗ sáng lên ở giữa bàn. Cô rón rén, ánh mắt cảnh giác xung quanh để tiến lại gần chiếc hộp đó. Câu nói vang lên trong đầu cô.

“- cái đó phát sáng, không rõ nó là thứ gì nhưng mặt là chữ DOUBLE KILL”

Cô quan sát kỹ chiếc hộp để xem có cơ quan hay gì đó nhưng nó thực sự an toàn, không có gì. Cô vội mở chiếc hộp, một ánh vàng sáng rực lên trong căn phòng tối đen như mực. Cô lấy tay che vội ánh sáng vào mắt mình và thấy đó là một chiếc vòng có chữ vàng trên mặt. Ánh sáng đúng là phát ra từ những chữ đó. Cô thận trọng thò tay nhắc chiếc vòng đó lên nhưng chưa quá 5 giây thì chiếc hộp có báo động kêu rú lên. Nó đánh động vật đến tận nơi mà Aphia đang đứng. Cô vội đặt chiếc vòng xuống, chuông dừng ngay lập tức thì đã nghe thấy tiếng bước chân vội vã rập rập từ bên ngoài.

Cánh cửa từ từ mở ra. Aphia cùng một vài tên thuộc hạ đổ xô vào bên trong. Ông cậu mày, ánh mắt nghi ngờ đảo tròn nhìn quanh căn phòng, lắc đầu.

- Lại vậy nữa rồi.

Chiếc hộp của ông vẫn ở yên đó, chiếc vòng vẫn còn nguyên và không có dấu hiệu gì cho thấy đã có người đến.

- Đội Trưởng Đô. – ra lệnh. Mai bảo thợ cạo cấp sửa ngay lại thiết bị chống trộm đó cho tôi. Đạo này nó bị trục trặc gì đấy toàn kêu cuồng.

- Rõ. Thủ lĩnh. - giọng đồng dục.

- Hãy để một vài người canh ở bên ngoài.

- Rõ.

Nói xong cánh cửa khép lại, trong phòng lại tối đen chỉ có khu vực gần chiếc vòng là sáng nhất. Lúc này Chữ D ở dưới gầm bàn mới chui ra ngoài.

- Hey. - thờ mạnh. Chút nữa là phát hiện rồi.

Cô lại tiếp tục đi đến gần chiếc hộp, loay hoay để mở nó. Không thể mang cũng không thể nhắc lên khiến cô khó xử. Cho tay vào hông, bỗng nhớ ra mình có chiếc bút mà cô được tặng hôm trước, cả một tờ giấy a4 vẽ hình graphity. Ý nghĩ sáng lên trong đầu.

- Sao trò của con nít mà không nhớ ra nhỉ.

Cô lấy tờ giấy đó đặt lên chiếc vòng, cầm bút tô màu lên tờ giấy đó để chữ in nổi lên trên mặt giấy. Lùi mấy bước về phía sau thì cô động tay phải ô tường đặc biệt Ngay lập tức...

Aphia đi được vài bước, ông nhớ ra điều gì đó khựng lại.

- Không đúng.

Ra lệnh.

- Người đâu, quay lại phòng ta.

Cả đám người lập tức quay lại, đám lính gác vẫn đứng bên ngoài. Ô mở cửa, mãi vội đi vào. Ra lệnh:

- Lục soát chỗ này chỗ tôi.

Nghe lệnh, tất cả chia nhau kiểm tra cả căn phòng.

- Báo, không có gì.

- Bên này cũng không có gì.

Aphia cầu mày suy nghĩ. Ông lại đánh mắt quanh căn phòng, nhìn vào bức tường và chạy lại, chạm tay lên ô tường màu sẫm hiện, ngay lập tức một mảng bức tường đầy sáng bên phải làm xuất hiện căn phòng khác rộng. Bên trong là căn phòng cũng là lối đi thông đến đầu đó. Giường như không thể nhìn thấy bờ tường bên kia. Một tên đứng cạnh Aphia đồng đặc.

- Thủ lĩnh, nghi ngờ điều gì à?

Aphia suy nghĩ, đắn đo.

- Ta đang suy nghĩ, không biết có phải đã có người vào đây.

- Ở đây không có ai. Còn để vào trong đó thì càng không rồi.

- Hay là... - chốt dạ.

Ô cầm quyển sổ trên tay vát ngay vào trong căn phòng đó. Chưa được 5 giây các tia laze phóng ra làm quyển sách tán biến. Điều này khiến ô càng hoài nghi.

- Mặt đạo vẫn khởi động. Những thứ gì vào đây nếu chạm vào đất quá 3 giây thì cánh cửa bên kia sẽ không mở và đến giây thứ 5 nó sẽ tan biến.

- Vậy ngài còn lo gì, chỉ có biết bây mới qua đây được, chắc thủ lĩnh quá hoài nghi thôi.

Ông gật đầu trên khuôn mặt đầy sự lo lắng.

- Ủ, chắc tôi nhầm. Chúng ta cùng ra khỏi đây. Chữ Đề còn ở đây không?

- Hình như còn.

- Hãy tìm con bé cho ta. Canh gác cẩn thận.

Aphia đi ra khỏi và để 4 tên ở lại canh gác.

Lát sau, Chữ D trở về căn phòng của Số 24 trong bộ dạng mất chiếc áo choàng. Cậu tò mò.

- Đi đâu mất cả áo rồi.

- Ờ thì... Em...này nóng quá để đầu đó.

Số 24 đánh ánh mắt nghi ngờ.

- Thật không đó.

- Chả vậy.

- Chữ D mà làm mất áo choàng ư?

- Vẫn có thể. Còn nhiều ý chứ.

Cậu đảo mắt rồi mới nghĩ lại.

- Công nhận, Số 17 phải bắt được mấy cái choàng của nhóc đấy. Kaka.

Cô khựng lại phân tích chốc lát.

- Nhặt được ư? Không phải chứ, hấn ta mang cả về sao.

- Chứ sao.

Cô nghĩ thầm

“mình mới làm mất áo có 2 lần, chẳng lẽ hẳn lấy được hết ư”

- Ê ê, nghĩ gì đấy.

- À không. Có gì anh tìm giúp em nhá.

- Ok, anh là chuyên gia, cứ để như. Hãy tin vào anh. Cá vối nhóc một bữa nhậu. - rất tự tin.

Nói xong đi ngay khỏi để lại phía sau là tiếng cười khúc khúc của cô gái.

- Ngốc thật.

Chữ D nghĩ lại từ lúc ở trong căn phòng đó.

“ Cô chạm vào đầu đó làm cánh cửa mật đạo xuất hiện. Bỗng lại nghe nhiều tiếng bước chân rầm rầm đang tiến về phía mình. Giờ chỉ còn cánh cửa trong căn phòng này. Cô chạy vào được mấy bước thì nghe tiếng chiếc bút ki vật của cô rơi ngay bên ngoài. Cô lập tức quay ngay ra thì chiếc áo choàng tuột ra khỏi người.

- Hậu đậu quá.

Cô chạy ra nhặt chiếc bút, khi quay lại thì có một chuyện khiến cô vô cùng hốt hoảng. Đó là chiếc áo choàng của cô bốc cháy và tận biến trong tức khắc mà không để lại chút tro tàn hay 1 mảnh vải. Cô ngạc nhiên vô cùng.

- Đây... Đây là...

Đúng lúc cánh cửa mở, cô lại chui vào gầm bàn, lần này cô nép chặt người. Khi có người đến kiểm tra, bởi đồ cô mặc màu đen nếu không để ý kỹ sẽ không thấy. Ngồi dưới gầm bàn cô nghe hết những lời Aphia nói vui đám thuộc hạ. Cánh cửa vừa đóng, cô mới chui ra khỏi. Lại chạm vào ô tường bên cạnh để cánh cửa ấy mở ra, cô đảo mắt một vòng rồi suy nghĩ. Cô nhìn xuống đất và nhớ ra đôi giày nội lực của mình lâu không sử dụng, mong sao còn điện để vượt qua khỏi đây.”

Tự nhớ lại rồi tự cười một nhin.

- Số 24 có mà tìm vào mất nhá.

Tiếng gõ cửa rầm rầm

- Mở cửa mở cửa.

Đám thuộc hạ bên ngoài không thấy người ra mở liền cùng ngày đẩy cửa phá khoá vào.

- Không giám mở cửa là có điều nghĩ vẩn rồi.

Cả đám sầm sập đẩy cửa thì cánh cửa mở ra, cả đám thuộc hạ ngã dúi dụi lên nhau dưới chân của Chữ D.

Cô khoảng tay trước ngực.

- Các người làm gì vậy?

Đám thuộc hạ cuống cuống đứng đây nghiêm túc.

- Tuân lệnh Dara đến kiểm tra xem cô còn ở đây hay đi đâu rồi.

- Tôi vẫn còn ở đây. Chẳng lẽ ông ấy lo lắng cho tui hay sao đi tìm.

- Chắc có thể

- Rồi, hãy báo lại, tôi vẫn ở đây. Ok. Lát tôi sẽ rời khỏi.

Nghe cô nói vậy, đám thuộc hạ nhìn nhau rồi cùng đi khỏi đó. Cô đóng chặt cửa, bỏ tờ giấy mặt mã mình vừa in xem qua lại.

- Tốt rồi.

Bên căn cứ BIP và TOP đang họp bàn về chuyển giao dịch hàng sắp tới của Dara. Đó là hàng cấm nên phải cẩn thận và hết sức bí mật.

- Ky, ông bố trí xong hết chưa?

- Cứ yên tâm, ta đã nói giúp là giúp đến cùng. Chuyến hàng này chắc chắn phải đi qua bờ biển quân sự. Tôi đã giàn người ở đấy hết rồi, hỏi sẽ không bắt đi xe và kiểm tra hàng.

- Được, rất được. Lần này không chờ hết ở ông đấy. Chúng ta cùng có lợi.

- Vậy chỉ còn một việc nữa là...bắt Chữ D để lấy lại tấm bản đồ.

Nói đến đây Dara hơi cau mày.

- Hãy nhẹ nhàng thôi.

Thấy thái độ lưỡng lự của ông tên Kỳ biết ngay được Dara đang mềm lòng không muốn bắt Chữ D. Vì dù gì cô ta cũng là thuộc hạ của hắn. Ông ta cười nhẹ cũng lộ rõ độ giả tạo trên khuôn mặt.

- Yên tâm đi, tôi chỉ muốn lấy tấm bản đồ cho ông thôi sẽ không làm gì còn bé cả.

Nghe lời nói ngon ngọt, Dara tin ngay và yên tâm hơn hẳn.

- Rồi, giờ tôi phải đi đến đó rồi. Chắc tầm tối đêm mai sẽ về nước và đi qua đó.

Nói xong ông đứng dậy đi ngay. Dara đi được chưa lâu thì Ky đã cho gọi thuộc hạ vào.

- Thủ lĩnh.

- Các chữ cái đâu rồi.

- Đang họp hành gì đấy.

- Nói với họ là lệnh của Dara, bắt Chữ D lấy lại tấm bản đồ.

- Rõ. Nhưng có chuyện tôi chưa hiểu, tại sao lại bảo mấy người đấy, thủ lĩnh không sợ họ lại thả cho nhau.

- Đó chính là điều ta cần. Nếu đám con gái đó mà nương tay hay thả Chữ D đi thì... lấy có đó tiêu diệt đám yêu nữ vô dụng đối với tôi.

- Thủ lĩnh nghĩ rất chủ toàn.

- Điều động cả bọn RED nếu cần thiết.

- Nhưng đám rô bốt mắt đỏ đó đang trong quá trình sửa chữa lại.

- Không cần nâng cấp nhiều, đối phó với mấy đứa con gái chỉ cần vài bọn Red là được.

- Rõ. – đồng dạc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ngôi Nhà Bí Hiểm

Sáng chủ nhật, ở căn phòng chật hẹp nhà Việt. Cả đám đang tụ tập ăn uống hát hò, thật may thời tiết phù hợp, mưa nhẹ nên khiến căn phòng hẹp trở nên mát mẻ, không khí dễ chịu.

Lệ ngồi nghịch điện thoại cùng Iron, Nam, Ji, Hani, Việt ngồi đánh bài còn kun và Piza thì chửi vào bếp rán xúc xích và làm kim chi.

Lệ càu nhàu.

- Sao cặp đôi chữ Rờ này chưa thấy đến, hay ăn mảnh đâu rồi không biết.

- Cặp đôi chữ R là ai – ngờ ngác.

- Ngốc quá đi Iron ak, là Rin với Ren chứ sao nữa.

Nam cười khinh.

- Tên cũng có duyên. Mọi người nghĩ lại xem, trùng hợp vô cùng. Đầu tiên là cặp Mịn với Rin, là cùng vẫn còn gì.
- Ủ' đúng.
- Giờ bỏ vẫn thì lại là giống chữ cái đầu. Ren.
- Ồ há, cũng đúng, cứ như là có tác giả nào đó cố tình sắp xếp tên trong truyện vậy. Hehe. - Việt nói vọng ra từ trong bếp.
- Ăn com mèo cứ nói leo các cụ. Kakaka. Việc của người lớn nhá.
- Á, v thì tui là trẻ con hử.

Đồng thành đáp:

- Không phải, mà là quá trẻ con.
- Ấy ấy, lại bắt nạt người ta rồi.

Lúc Rin mới tay sách túi đồ ăn thì gặp Ren đi đến.

- Chào.
- Chào. - tỏ ra ngưỡng nùng. Cùng lúc quá nhi.
- À vâng
- Vâng với túi ý hả.
- Thì giờ cậu là bà nội tôi còn gì nữa.
- Đùa.
- Sách gì kia.
- O... Đồ ăn.
- Lại chè chứ gì.

Cô cười nhòen.

- Chè gì?
- Chè hạt sen.

Ren sững người khi nghe nhắc đến tên chè.

- Cậu...Mịn... Giữa chè sen và socola cậu chọn thứ gì?

Câu nói hàm ý, socola là Ren còn chè hạt sen là Min vì cậu ta rất thích loại chè đó.

Rin lưỡng lự rồi trả lời đồng dặc.

- Tả nhiên là tôi chọn... Socola rồi.

Sự phản khởi hiện rõ trên nét mặt.

- Vậy tại sao...
- Tui tự nấu á, không phải tôi học nấu vì Min đâu mà là vì...tôi mới biết cậu... cũng thích ăn thứ này.

Toét miệng một định đi nhưng Ren kéo lại.

- Làm gì vậy?
- Thật là vì tôi chứ.

- Chả lẽ không.

- Cậu biết không? Tôi...- lưỡng lự. Vì cậu thích ăn thứ ấy nên...tôi cũng thích theo thôi.

Nói xong giật chiếc túi trên tay Rin và đi trước. Cô đứng lại nhìn theo Ren và cảm thấy cậu thật âm áp.

Hai người vừa vào trong tiếng hô hò ầm

- Yê yê, vừa tiêu tình được mấy ngày mà đã hẹn hò rồi đấy.

- Ghê.

Rin phủ nhận.

- Có đâu.

Ren đáp lời.

- Có chứ, yêu nhau thì hẹn hò là chuyện bình thường.

- Nè, nói gì vậy.

- Toàn người nhà, sao phải ngại.

Năm lia nhanh

- Ế, túi gì đấy.

Ren giờ lên.

- Chè hạt sen do người con gái của tôi cũng chính là vợ tương lai nấu đấy.

Tiếng Ồ...đồng thanh.

Rin ngượng ngùng nhéo eo Ren một cái

- Nói gì đấy, không biết ngại à?

Hani trên.

- Ồ, sự đệ nhà ta này cũng biết xấu hổ kìa. Haha.

Ren cũng đùa lại, kéo Rin lại gần mình.

- Rin, đấy là sự thật, em đừng chối, tui lại em phải là vợ anh.

- Đừng có mơ.

- Mơ gì nè, thích là được nha.

Kun chén vào.

- Đấy, giờ cứ động phòng luôn thì thoải nào chả vậy.

Cả đám cười rộ lên, không khí ngày càng vui khi thấy Rin ngượng ngùng và xấu hổ.

Việt nảy ra ý tưởng

- Nè mọi người, tôi có chỗ này chơi dân dã.

- Gì.

- Chơi trò chơi như ngày xưa, bắn bi, ô ăn quan. Tuổi thơ dữ dội phết đấy.

- Ế, thôi, người ta cười chết.

- Chúng ta đi lên khu rừng nhân tạo đi, tôi mới biết nhá, ở gần đấy còn nhiều hoa quả, bẻ trộm tý.

Piza đột ngột đưa tay lên miệng sục...phản đối khiến ai nấy cũng tỏ ra nghiêm trọng.

- Hey, trộm cướp là không được nhưng... Cứ thử xem sao

Cả đám chui vào đánh hội đồng.

- Tưởng gì làm hết hồn.

Ren lên tiếng.

- Không nói sớm, giờ đi đến đó cũng không kịp. Hay đến công viên nước.

Việt từ chối.

- Thôi đi rừng đi. Đi rừng tìm thú hay hơn. Hehe.

Thủ ra là cậu ta sợ tốn kém nên không muốn đi.

- Lại áp dụng liên quân đây. – Piza chen lời.

- Ồ, này tôi bị dị ứng nước, hehe, thôi không đi nhá

Ren cười nhẹ.

- Vậy là mỗi Việt không đi nhé, ai đi không?

Tất cả đồng thanh.

- Đi tất.

- Ok, tôi bao.

Việt đơ người.

- Hừm. Bao á.

- Ừ.

- Ồ, có đi chứ.

Lệ cãi:

- Sao bảo dị ứng nước cơ mà, thôi bọn tôi thương ông lắm, ở nhà cho khoẻ.

Việt cười trừ.

- À, khỏi rồi, vừa khỏi cách đây mấy tích tắc.

Ren lên tiếng.

- Vậy giải quyết nốt đồng này chúng ta cùng đi. Ok.

- Ok luôn, quần áo chuẩn bị đi nhá.

Nam giật mình.

- Quên bố nó mất, tôi không có đồ ở đây.

Piza trêu.

- Lát cho mượn cái quần sịp nhá. Kaka... - cười mồm nguyền.

- Chỉ được cái nói đúng thôi. Nhưng không mặc đâu nhá, sợ Ểt lắm á. Kaka.

Rên cười nhẹ.

- Hoà phóng đến cùng. Cho mọi người mượn đồ miễn phí luôn.

Tiếng Yê lớn vang lên.

Lát sau, đội Vệ khoa cửa nhà, tất cả đám bạn cùng nhau đi bộ ra ngoài đường lớn

- Sao lại đi bộ, không đi xe à?

- Xe cứ để đấy, đi tôi điều xe đến rồi. Ok.

- Wow, hào phóng nha, này mới thấy hào phóng với bạn bè ấy nhá.

- Đi thôi.

Mỗi người trên tay đều cầm hành trang linh tinh đi chơi chỉ có Rin là không cầm gì hết. Ren cố ý đi sát lại gần, hỏi đều.

- Cậu...không có đồ gì à, đừng bảo là vì nghèo quá nên không có đồ nhá.

- Ồ... Tên hâm dở.

- Sao lại chửi tôi.

- Ừ thì... Thích vậy ấy, chỉ là không có đồ cũng không có gì ở đây để mang, thấy chúng nó mang cũng thấy hơi thiếu thiếu.

Ren cười nhẹ.

- Vậy thì..

Cậu cầm chặt bàn tay Rin.

- Cầm tay để cho đỡ trống.

- Nè nè, đừng có mà lợi dụng nhá. Không cho.

- Có chỗ không? – vờ làm bộ mặt nghiêm trọng.

Rin bị nép vế, gật gật.

- Đó, vậy mới là bé yêu của anh.

- Nài, ông đâm vào mồm đấy, bỏ ngay kiểu nói tán gái ấy đi nhá.

- Vâng ạ, em biết rồi ạ. Giờ đi thôi, chúng nó đi hết rồi kìa.

Nói xong cậu kéo Rin đi. Hai người cầm tay nhau đi đến khi ra khỏi khu đô thị.

Năm chiếc xe ô tô đen đã đỗ sẵn ở đó để chờ Ren. Tất cả mọi người lần lượt lên xe, mở cửa xe để thò đầu ra ngoài. Còn một chiếc xe đầu tiên họ giành Rén và dĩ nhiên người đi cùng phải là Rin.

Xe vừa nổ máy, đám bạn phía sau đã nhô đầu khỏi xe hò hét các kiểu.

- Hú.ú...

- Zê...zê..

- Đã cực luôn.

- Cứ thế này đi phượt thì hết ý

Rin ngồi sát phía cửa xe, mắt thì luôn nhìn ra ngoài cửa kính. Ren cũng ngồi sát lại.

- Nè...

- Sao?

- Tôi thấy cậu ngày càng dễ thương ra đấy.

- Lí do.

- Vì biết ngược chữ, dạo này cái bản lĩnh nó giảm rồi à, hay vì ở cạnh tôi nên...khí thế mới giảm. Hừm.

Cô cau mày vì gương như Ren nói đúng tim đen.

- Nói vớ cẩn, thích đánh nhau hả.

- Dạ không, em sợ chị rồi.

- Vậy tốt, tương giỏi lắm.

- Thế á.

Ngay lập tức Ren giờ tay đầm với một lực vừa đủ vào cửa kính, vẻ mặt thần nhiên nhìn Rin.

- Cậu định làm gì đấy, ngờ xả ra đi.

- Không thích. Giờ cậu muốn tình nguyện hay cưỡng ép đây.

Rin lúng túng phồng má.

- Ơ ơ... thì...tình nguyện.

- Vậy được.

Cậu bỏ tay xuống, ngồi dựa vào ghế ra hiệu cho Rin.

- Lại đây.

Cô ngồi sát lại, đầu đi vào Ren.

- Hay rồi nhá, thích rồi nhá.

Điều này khiến anh chàng phải phì cười.

- Cười gì?

- Tại vì tôi thấy không giống với tính cách cậu hàng ngày.

Rin bực mình, đẩy cậu ra.

- Vậy thôi đi.

- Êy, đùa tí thôi mà, làm gì căng.

Cậu lại kéo Rin ngồi sát lại mình ôm chặt.

- Nè, thật hạnh phúc khi được ôm cậu chủ nhà thức á.

- Hừ, thế mọi lần là chưa chính thức à?

- Ừ.

- Hạnh phúc gì, ôm các em ngực nở mô tô mới thích chứ thích gì tôi. Mà nè, ngoài tôi, bây giờ cậu còn đang định tán hay say mê em nào không hả.

Câu hỏi khiến cậu phải lo ngại, có cảm giác Rin biết được điều gì đó.

- Ơ...

- Nói thật, bản lĩnh một thằng đàn ông.

- Nói thật, tôi cũng gọi là quên biết với một cô gái cũng bằng tuổi, cậu ta vóc dáng cũng giống giống cậu.

- Thế hả.

- Thế đã ôm chưa.

- Ờ...- suy nghĩ. Rồi - trả lời một cách thần nhiên.

- Vậy đã hẹn hò chứ hay làm việc với nhau ấy.

Ren cậu mày suy nghĩ.

- À có.

- Vậy người ta có ngoan không, có bản lĩnh không.

- Cái đấy khỏi phải nói, cậu ta vừa bản lĩnh, vừa nghiêm túc đến sang trọng chứ không hoang dại như cậu.

- Ồ, ghê nha. Lại còn tán em khác nữa hả, thích em khác chứ gì. - giọng bức bối.

Cô đẩy mạnh Ren ra, thái độ bức tức, lớn tiếng.

- Hum, vậy đi mà tán em ấy nhá.

Ren cười nhẹ khi thấy Rin cũng đã biết ghen.

- Nè nè...

- Gì? - gắt lên.

- Thích thì thích chứ không tán đâu nhá.

Rin vẫn không hết cơn bức.

- Đồ lẳng nhăng.

- Thôi thôi, công nhận tôi lẳng nhăng đi. Đừng có giận, lẳng nhăng nhưng chỉ thích được một người thôi nhá.

Rin vờ đổi.

- Vâng. Biết rồi, biết được thích ai.

- Tất nhiên là cậu rồi.

- Thật chứ.

- Ủa. Vậy cậu thì sao, hiện giờ có thích ai khác không? Trả lời thật.

Lại đến lượt Rin, cô ấp úng, lưỡng lự.

- Ờ...

- Nói thật.

- Thì có.

- Ai, khai mau. – cậu mày, gần giọng

- Cậu định làm gì?

- Tôi phải chờ chúng không có đường về nhà.

Câu nói khiến Rin phì cười.

- Sao cười – Ren tò mò.

- Cậu á, không đủ bản lĩnh để đánh người đó đâu. Hehe. – cười một cách kiêu hãnh.

- Vậy á. Máy người ấy có tán tỉnh gì cậu không.

- Không mới hay chứ.

- Thế có làm ảnh hưởng cừu nữ nhân bảo giờ không?

- Có chứ, nhiều.

- Đã ôm chưa.

- Ồ... có chứ. - trả lời rất thân nhiên.

Lần này lại đến lượt Ren cau mày.

- Được. - tỏ ra tức giận. Cậu hãy lắng.

- Cậu ghen đấy à.

- Tôi á, không cần, đám đó không đủ trình.

- Vậy á.

- Thế giờ sao, cậu không gọi bọn nó đi cùng đi.

- Gặp cũng khó nói chi là đi.

- Vậy hả?

- Ừa.

Biết Ren đang giận dữ nhưng cô vẫn mặc kệ, tỏ ra thân nhiên.

- Cậu thấy tôi bức mà không dỗ tôi à.

- Ồ, không á. Có thích dỗ không.

- Không.

- Ừ, vậy thì ngoan đi nhá.

- Hey. – thốt dài. Chẳng hiểu sao cậu giận thì tôi ra sức thú, xin lỗi các kiểu mà tôi giận cậu chẳng làm gì. Đấy, quyền lực của cậu hơi cao rồi đấy. – phản nản.

Cô vẫn chỉ toét miệng cười rồi lại vênh mặt lên.

- Ồ.

- Ngó lui lại đây.

- Không.

- Có ngồi không?

- Không đấy.

Cậu liền kéo Rin ngồi sát lại mình, giữ chặt không cho cô buông ra.

- Đấy là không thích tự cho mà thích trấn nhá.

- A... Được, to gan lắm rồi.

- Tất nhiên, không ngồi yên là còn hơn đấy. Ngồi yên.

Rin khựng lại, tỏ ra nghe lời.

- Ồ.

Mười năm phút sau họ có mặt tại công viên nước thành phố. Hani sốt sắng

- Wow woê, đẹp quá đi à.

Piza cũng hứng khởi.

- Đây là lần đầu tiên đấy. Wow, có vẻ trong rất rộng.

Lệ cũng rất thích thú.

- Nhìn mà muốn vào luôn rồi, lần đầu tiên làm chuyện ấy.

Bỗng cả đám sững lại.

- Lệ, cậu bảo cái gì mà 1 lần làm ấy. - Việt thắc mắc.

Cô vẫn tỏ ra ngây ngô.

- Ô, thì là lần đầu được đến đây ấy.

Tiếng cười sặc sụa.

- Lần sau nói rõ ra nhá, cái từ “ấy” là cái từ nguy hiểm lắm đấy nhá.

- Ồ ồ. - Lệ vẫn ngơ ngác quay sang nhìn Iron.

- Cậu ngây thơ quá.

- Ồ.

Ren lên tiếng.

- Mọi người cùng vào đi. À, tổ chọn chỗ nước thấp nhé.

- Sao thế.

- Vì Rin không biết bơi.

- Ok đi. Vậy đám mình đi bể sâu vậy.

Cả đám đồng thanh.

- Ok.

Vừa nói xong là người nào người nấy phóng thẳng vào trong.

Rin lại tỏ ra rụt rè không muốn vào, Ren liền nắm chặt tay cô, kéo cô bước vào trong.

- Đừng lo. Đi.

Cô không nói gì mà lặng yên cho Ren kéo đi.

- Bây giờ tôi đưa cậu đến phòng thay đồ. Tại sao ở biển thì ra được mà ở đây thì lại sợ.

- Ừ.

- Có bơi không tôi dạy cho.

- Cảm ơn, không nha.

Cậu kéo Rin đến phòng thay đồ vip, nơi đó cô được lựa chọn bất kì bộ đồ nào khi đã có vé vào bên trong. Mỗi bộ bikini và quần áo tắm toàn bằng hàng hiệu cao cấp. Cô đánh mắt nhìn quanh phía ngoài để quan sát, cảnh giác mọi thứ. Nơi đây 4 mặt quay đầu cũng thấy bể bơi nước đầy. Nhìn mấy thanh niên đang thi bơi mà cô có cảm giác loạn nhịp tim. Nhưng cái đó bớt đi khi nhìn thấy cặp đôi trai gái đang bơi bể bên cạnh Người con trai đang giữ eo cho bạn gái tập bơi nổi trên nước. Cạnh đó là mấy ông trung trung tuổi đang nằm ngửa người thư giãn.

Ren dục.

- Vào đi.

- Vé.

- Cũng biết.

- Sao không. Vé đâu.

- Nơi đây của nhà tôi mà, không cần vé.

- Vậy cũng được ý hả.
- Ừm - gật nhẹ.
- Ghê, vậy tôi tự nhiên nhá.
- Ừm – cười nhẹ.

Cô đi vào trong chọn đồ và để Ren đứng bên ngoài. lát sau, cô bước ra với bộ bikini cực ngắn để lộ cặp đùi săn chắc, bộ ngực nở nang và vòng eo quyến rũ trông cô thật đẹp như một thiên thần Nhìn cái thôi là đã kích thích mắt rồi. Mấy đứa con trai đang bơi gần đó thấy Rin bước ra mà sắc cả nước, có người còn bị chuột rút. Anh chàng đang giữ người cho bạn gái tập bơi thấy Rin bước ra cũng ngừng thả tay làm cô bạn gái chìm xuống nước. Mấy ông già phải ngóm lên nhìn miệng há hốc ra vì kinh ngạc. Còn Ren cũng ngỡ ngàng đến sững người nhìn mà không chớp mắt. Cậu không ngờ Rin mặc lại đẹp như vậy. Cao tí nữa là thành người mẫu được rồi.

- Nè.

Cô đi lại gõ cốc một cái vào đầu Ren.

- Sao đấy chế.

Cậu lúng túng.

- Cái đó...
- Cái gì...
- Không ngờ...cậu có thân hình đẹp như vậy, càng ngày tôi càng thấy yêu cậu hơn rồi đấy.
- Vậy ư.

Cô quay sang hai bên thấy đám con trai ai há hốc mồm, ánh mắt thao láo nhìn về phía cô. Đúng lúc đám Hani và Piza cũng xong đồ, thấy Rin ai nấy cũng hốt hoảng.

- Wow, người đẹp. Sur đệ, không ngờ đệ cũng tuyệt thật đấy.
- Gớm nhà, body phết mà cứ giấu.

Ren lúng túng, cậu cảm thấy khó chịu khi bao con mắt cứ hướng về Rin.

- Ê, cậu đi thay bộ khác đi.
- Tại sao, bộ này đẹp mà.
- Không, không đẹp
- Vừa khen xong.
- Nhưng giờ không đẹp rồi, đi.

Vừa nói cậu vừa kéo Rin vào trong phòng thay đồ.

- Ê, trong đó có người.
- Kệ đi.
- Nè.

Cậu cố tình kéo Rin vào trong, thấy Ren đám con gái là hét.

- A...a...

Rồi chạy thẳng ra ngoài nháo nhác. Thật may họ đã thấy xong đồ không thì Ren không có lỗi mà chui xuống.

- Chọn bộ khác.

Cậu kéo Rin đến chỗ chọn đồ bơi, chính tay chọn bộ đồ bơi kín đáo hơn.

- Nè, thấy đi.

- Không thích.
- Bộ này chưa phải là kín đâu nhá, bộ này đẹp đấy, hàng độc mà hợp với phong cách của cậu.
- Không, mặc không có body.
- Ai bảo, chả có thì sao. Thế giờ là có mặc không?

Cậu cau mày, nói với thái độ nghiêm túc khiến Rin phải nghe theo giống như một chú mèo.

- Vâng, được rồi. - bị ép buộc, thái độ vẫn nhăn nhó.

Ren đi tiến và đẩy cô đứng sát chân tường, cúi sát mặt cánh cáo.

- Cậu mà giờ trò thì cứ liệu đấy.

Cô gât gât cùng với vẻ mặt ngoan ngoãn đến ngây ngô.

- Được rồi.

Cô ớn ớn cầm bộ đồ đi vào bên trong. Còn Ren ở phía ngoài thì phì cười trước thái độ đó của Rin.

- Không ngờ cậu ta lại ngoan ngoãn như một con mèo vậy. Cũng rất dễ thương. Nhưng càng ngày mình càng nghiện cậu ta rồi.

Lát sau, Rin đi ra với một bộ đồ bơi ôm bó sát cơ thể.

- Nè, được chưa?

Rin đỏ mặt, sững người khi thấy Rin trong bộ đồ đó cũng rất gợi cảm.

- Ê ê, nói.

Cậu viện cớ chê vì không muốn người yêu mình vì thế mà tự cao.

- Cũng bình thường, đấy nhưng dù sao cũng kín đáo hơn.

- Đi thôi. À mà sao cậu chưa thay đồ.

- Tôi đợi cậu đấy.

Nói xong cởi chiếc áo bên ngoài khoác cho Rin.

- Làm gì vậy?

- Hay cậu lại muốn khoe thân. Hừn.

- Ồ. Nè đừng bảo có thể này là nghiện người yêu mấy rồi nhá.

Cậu nói trúng tim đen khiến Rén bối rối.

- Ồ...cậu nói vớ vẩn gì đấy.

Cười phá lên.

- Haha, cậu bối rối ư, điều này kì lạ ấy nhá.

- Làm gì có, nói bậy. Đợi một lát.

- Gì nữa.

Rén vừa đi sát lại cạnh Rin thì một cô nhân viên phục vụ lên tiếng.

- Cậu chủ, tôi đã mang đến.

Trên tay cô ta cầm một vài thứ dành cho bơi lội.

- Rồi, cô mang lại đây.

- Vâng, còn áo của cậu chủ tôi đã để sẵn ở quầy.

- Ok. Giờ thì đưa đây.

Cô ta đưa cho Ren cả một khay đựng đồ rồi rời khỏi.

- Đó là... – Rin thắc mắc.

- Nhân viên nơi đây. Họ làm việc rất chu đáo và tỉ mỉ đấy.

- Ồ há, đúng là cậu chủ được tôn sùng quá, không yêu cầu mà họ cũng tự biết chuẩn bị.

- Chuyện, giá đình tôi mà lại. Đây, đeo đi.

- Gì.

- Cái này là chuẩn bị cho cô gái rất đặc biệt sẽ đến đây với tôi.

- Ai?

- Thì chính là cậu đó, ngốc quá.

Rin như kiểu là không hiểu hay đang suy nghĩ gì đó mà cứ lơ ngơ.

- Ồ ờ, vậy hả.

- Cảm lấy.

Trong đó là 1 chiếc mũ bơi, kính bơi và cả ống nhựa bịt tai tránh nước vào tai.

- Toàn đồ hiệu đấy, mà nó nhỏ nhắn, xinh xắn chứ không lù lù to kệch như mấy cái kính bình thường.

Cô cầm lên xem thử, công nhận toàn đồ sang, chất liệu vô cùng tốt, đặc biệt là trang trí và hình dáng thật sang chảnh.

- Wow, được.

- Có vẻ cậu cũng biết nhìn đồ.

- Gì chứ, làm gì có tiền mà mua mấy thứ này. Cảm ơn nhà.

- Ồn huệ gì, đáp cho đấy.

- Nè, cho hỏi, tôi với cậu... Chúng ta, giá đình chúng ta khác nhau, không hợp nhau, cậu có nghĩ vậy không? Hôn nữ giá đình tôi còn rất phức tạp...

Cậu bẹo nhẹ má Rin.

- Cô bé hâm à, tôi mà để ý đến gia đình cậu thì tôi còn đứng đây với cậu sao. Dù nhà cậu có là hộ nghèo nhất trong cả nước tôi cũng sẽ vẫn thích cậu.

- Không phải... là...

- Yên tâm, dù giá đình cậu hoàn cảnh khó khăn nhưng tôi sẽ không bao giờ từ bỏ cậu dù gia đình tôi có không thích.

Cô thật sự khó giải thích vì ý mình định nói khác với điều mà Ren đang suy nghĩ.

- Không phải ý tôi sợ tôi sẽ làm cậu thất vọng.

Cậu cười nhẹ rồi ôm trộm lấy Rin.

- Ngốc ạ, dù thế nào tôi cũng vẫn chọn cậu, không cần biết cậu là ai hết.

- Thật hả.

- Tất nhiên.

- Với cả không được rời xa tôi cũng.

Cô cũng ôm chặt lấy Ren vì cảm động.

- Ừm. Ít nhất 3 ngày, nhiều nhất 3 tháng.
- Hứm, sao lại vậy.
- Thì vậy. Có nghĩa là chúng ta chỉ được xa nhau tròn vòng bằng ấy ngày thôi.
- Ok.

Ôm Rin trong lòng cậu cảm thấy vô cùng hạnh phúc và muốn thời gian ngưng lại để được đứng như thế lâu hơn.

- Ước gì tôi luôn được như thế này với cậu.
- Tôi cũng thế và cả sau này nữa.
- Rin...
- Sao.

- Càng ngày tôi càng thích cậu rồi đấy.

Cô đẩy nhẹ Ren ra, tay vòng qua cổ, nói với giọng âu yếm.

- Tốt, cứ thế nhá, cảm được lên phén với đũa nào đấy
- Vâng, em biết chị ghê rồi. Giờ đi đi không mọi người đợi.
- Ok nhà.

Nói xong cậu cầm tay Rin dắt đi, nụ cười vẫn luôn nở trên môi.

Đám bạn đã đợi sẵn ở ngoài và chỉ đợi Ren ra là đi chơi. Tiếng hô hò ầm ĩ khi thấy Ren kéo tay Rin đi ra ngoài. Hai người mặc bộ đồ đôi trông rất ngẫu.

- Wow, ngẫu thật.
- Lãng mạn nha, đồ đồ nha, đẹp đồ nha, trai tài gái sắc nha.

Rin hơi ngượng, gãi nhẹ đầu.

- Có gì đâu, cứ trêu tôi.

Ren kéo nhẹ Rin lại.

- Ngại gì chứ ai chả biết rồi.
- Xấu hổ. – nói xong tự hăng đẩy Ren ra.
- Thôi, đi chơi thôi. Trời nóng thế này tắm mới thích chứ.

Cầm nắm chọn chiếc bể sâu và dài ở ngoài trời, cảnh quanh đây được nhân tạo giống ty trong khu rừng và có 1 con sư tử đá đang phun nước từ trong miệng. Họ nhảy tùm xuống, chỉ có Rin là lững thững trên bờ, đập chân đập tay xuống nghịch nước. Iron rừ..

- Ê, gấu con, xuống đây.
- Hơ tui to đầu rồi nhá.

Ji cũng chen ngang.

- Xuống đây, ai lại để anh em huynh đệ chơi một mình vậy.

Rin lắc nhẹ đầu.

- Em không xuống đâu.
- À, hay lại không biết bơi.
- Đầu có...

- Đệ không phải gái, đến giờ vẫn còn một số người chưa biết bơi đấy. Hề hề.

Ji có ý nói đùa Lệ vì thấy Iron đang dạy cô bơi. Lệ choảng lại ngay.

- Ế ế, anh nói cái gì mà nghe nó không nuốt ấy nhá.

Cả đám cười phá lên.

- Thế nói đúng không? Mọi người.

Đồng thanh:

- Đúng.

Lệ ngại xanh mặt lúng túng.

- Ô ơ, kệ người ta. – làm ngo.

Trong lúc Việt và Kun đang thảnh thơi ngồi dưới vòi nước phun ra từ miệng sư tử.

- Hey, thoải mái quá xa.

- Nơi đây cứ như là mình đang hoà cùng thiên vậy.

- Ủ, tuyệt không biết có của cáy gì không.

- Là sao anh Kun.

- Nhớ mình mặc quần đùi nó lại cấp cho thì ồm.

Việt cười phá lên.

- Haha, làm gì có chứ.

Vừa nói xong có cái gì đó nắm đúng háng cậu. Tiếng kêu là.

- A...a anh oi có cua.

Kun phì cười.

- Đâu phải.

Lúc này Piza mới ngồi lên một nước, cười nhoè.

- Hehe, so ry đang tập nặn khũa khũa tay không mấy khũa nhảm.

Viết rất bức mà không làm được gì.

- Trời ơi, ông có để cho vợ tôi sau này không. – cậu mày vì vẫn còn đau.

Câu nói khiến cả đám bật cười.

Nam thì đang tập bơi ngựa, Hani đi qua trên.

- Sao bơi kiểu đấy.

- Để ngắm trời đất, vừa bơi vừa ngắm mới thư thái.

Hani có ý đùa, hất nước vào mặt làm cậu không bơi được phải chìm xuống.

- Ế, anh làm gì đấy. – ngổm lên vuốt nhanh nước trên mặt. Anh giám chơi đùa em à, cho biết tay.

Thế là cả hai anh chàng lại té nước nhau.

- Nhìn đây. Giăng long thập bát chưởng. – hất tung nước.

- Chuyện nhỏ em ê, La Hán thiên phiên ấn.

- A... Cừu âm Bạch cốt cháo. Kakaka.

Hai anh chàng làm nước bắn tung tóe.

Đám người đi qua và ở xung quanh đây ai cũng nhìn, nhất là mấy em nữ đang ngồi hóng nắng trên ghế thấy đám con trai anh nào cũng ngực nở sẵn chắc đến thích mắt mà cứ ngơ người ra ngắm

- Wo, toàn hot boy ở đâu không biết.

- Ủ, kia nhất là 2 anh kia. – ý chỉ Ren các Iron. Họ đẹp quá xuất sắc.

Lệ đang ở cùng Iron, thấy mấy đứa con gái cứ lăm le nhìn mà khó chịu, cô liền cúi Iron thấp người xuống nước.

- Sao đây.

- Giờ tôi thích tắm nước không thích bơi.

- Ok, tôi lạ gì, ghen chứ gì.

Câu nói trúng tim đen khiến Lệ lúng túng.

- Ồ..ơ...đâu có.

- Không phải chửi, yên tâm đi, giờ tôi có cậu rồi, cô gái khác làm gì nữa.

- Thật không.

- Nhất ngôn.

Cô cảm thấy rất vui chỉ muốn nhào lại ôm chặt Iron nhưng không dám.

Rin vẫn ngồi nghịch nước và nghe thấy hết những lời bàn tán trên bờ.

- Kia, con bé kia bị bỏ rơi hay sao ý. – thái độ coi thường.

- Ủ, ngồi đấy cũng lâu rồi, chả ai quan tâm.

- Nhìn cô ta xem cô ta được ba ai, đang lẽ bọn mình phải ot dưới đây mới đúng.

- Ủ, đi với nhiều zai đẹp thế kia không ai quan tâm đúng là xấu hổ. Hahahah

Mấy cô gái đang buôn chuyện thì ngưng ngay lại, sững người khi thấy Ren bước lên bờ. Trông cậu như một thiên thần vừa bước ra. Họ luôn ảo tưởng Ren sẽ đến làm quen với họ nhưng ai cũng trở mặt khi thấy cậu đi lại chỗ Rin.

- Há...

Ren nở nụ cười đến mê mẩn.

- Nè, sao không xuống, không biết bơi tôi dạy.

Rin rụt rè.

- Không không, thôi không xuống đâu, sợ nước.

- Sợ gì, có tôi rồi, tôi sẽ bảo vệ cậu. Đừng lo

Nói xong cậu dắt tay Rin đi từ từ xuống dưới nước. Rin cố tình quay lại, lờ mờ nhìn đám con gái đang há hốc mồm một và cười một vẻ đắc ý khiến họ xấu hổ quay mặt đi. Người nào người nấy ngồi trên bờ há hốc miệng vì không thể ngờ, vừa phục vừa ghen tị với Rin.

Ren nhẹ nhàng dắt tay Rin xuống, cô hơi sợ khi chân mình sắp chạm đến đáy bể bỗng hiện ra trong đầu hình ảnh những vòng lửa điện. Nó luôn ám ảnh khiến cô không dám tự xuống nước. Vì hốt hoảng nên trượt chân thật may Ren đã đỡ kịp bế thốc cô nổi trên mặt nước.

- Rin, Rin, có sao không? – giọng hốt hoảng khi thấy Rin cắn lặn môi dưới. Cậu sợ hãi điều gì à?

Cô ôm chặt cổ Ren, nét mặt vẫn đầy sự sợ hãi, đôi mắt nhắm nghiền.

- Không, không sao đâu. - cố gắng tỏ ra không có chuyện gì.

Ren ăn ừ.

- Yên tâm, có tôi ở đây, tôi sẽ bảo vệ cậu. Đừng sợ. Rồi, mở mắt ra đi. – nói nhẹ nhàng. Nước sẽ giúp cậu thấy thoải mái hơn đấy. Thả lỏng người ra đi.

Cô vẫn thấy hơi sợ ôm chặt lấy cổ Ren.

- Tôi, tôi không muốn xuống.

- Hay thế này đi, giờ tôi sẽ ôm cậu cho cậu bơi nhé. Đừng sợ.

- Ừm ừm. - gật nhẹ đầu.

Ren cũng cảm thông cho sự sợ hãi của Rin và cậu chỉ nghĩ đơn thuần là Rin sợ nước bởi cô không biết bơi nhưng không ngờ đó là một nỗi ám ảnh trong cô.

Ren để Rin nằm trên mặt nước hai tay đỡ bụng và lưng cô.

- Thích không, nước mát chứ.

Rin vẫn rụt rè không dám đưa tay ra vẫy nước.

- Đừng lo lắng, giờ cậu chỉ cần tập trung vào tôi và bơi thôi.

- Uhm.

Rin thở từng hơi ngắt nhịp, rồi từ từ đưa tay ra chèo nước.

- Thấy sao, có thích không? Nước mát mà. Hứm. – giọng nhẹ nhàng.

- Mát mát.

Giờ mới thấy nụ cười nở trên môi và khuôn mặt tươi tỉnh của Rin.

- Cậu nhá, phải cười đấy, luôn cười mới xinh.

- O, không há tự nhiên thích bắt chước phim nói lời hoa mỹ.

Câu nói khiến Ren phải bật cười.

- Mà, cậu sợ nước thế này thì...về nhà tắm kiểu gì. Há.

- Ừ thì cứ tắm bình thường, bỏ trong chậu. – cười toét miệng.

- Mà bọn tôi còn chưa bao giờ vào nhà tắm hay nhà vệ sinh của cậu đâu nhá.

- O, có cần thiết đâu. - giọng rất thoải mái.

- Tại cậu cảm khó cho vào đấy.

- Hê, vậy cơ, biết tôn trọng tôi từ bao giờ vậy. Hơ.

- Vẫn ấy nhá. Thôi không nói nhiều giờ tôi sẽ đưa cậu đến chỗ đám bạn nha.

- Ừm ừm. – vui vẻ gật gật. Như là đang trên thuyền ấy.

Cô vịn ra đến giữa bể đám bạn đã gọi ầm ĩ.

- Lại đây.

- Mau lên, lâu quá đấy.

Rồi bắt đầu cuộc rẽ, té nước bắn tung tóe. Rin thấy vui dần và từ từ đứng dưới nước bằng hai chân không cần Ren giữ. Cả đám nô đùa hô hò ầm ĩ.

Ren thấy Rin cười trong lòng cậu bỗng cảm thấy rất vui từ trước đến giờ chưa có người còn gái nào khiến cậu có nhiều tâm trạng cảm xúc như vậy. Một bàn tay đập nhẹ vai.

- Nè. Anh bạn.

- Iron, sao đẩy hả.
- Cậu lại đang nghĩ về Rin đúng không.
- Sao biết.
- Thế mới là bạn thân. Tôi cảm thấy cô bé này quá phù hợp với cậu, khiến cậu cười nhiều, nhiều cảm xúc bởi vì cô ấy có tính cách rất đặc biệt.
- Ừm. Bản lĩnh khi vào nhưng cứ có gì đó cuốn hút tôi.
- Chẳng phải cậu, cả tôi...

Ren quay sang lừ mắt.

- Hừm.
- Ồ...- Ặm ẹ. Tất cả mọi người đều thấy như vậy, cậu ấy cuốn hút giống như là thả thính tất cả mọi người ấy. Hi hi. – cười cho qua chuyện.
- Ồ ha.
- Mà tôi thấy Rin có thả thính cậu bảo giờ đâu mà cậu toàn đón thính bữa bãi thế.
- Cậu nói cái gì.
- Thì đúng, Rin chỉ thả thính với Mịn thôi. Có thả cậu đâu, thả boom cho cậu thì có.

Iron bật miệng cười khúc khích.

- A được, giờ còn giám trên tôi cơ à, được, được đấy, đã thế tôi cho Lê biết hết về tật xấu của cậu.
- Ấy ấy, cái này lạc chủ đề nhà.
- Nhớ nhá, nói đều tui là xong đấy.
- Ồ ờ.
- Kakaka. - cười đắc ý rồi tiếp tục bơi.

Đến gần trưa họ mới rời khỏi đó. Lại những chiếc ô tô có sẵn chờ sẵn để đưa họ về nhà Rin.

Đúng 20 phút đoàn xe dừng trước cổng nhà Rin.

- Mọi người xuống xe đi.

Đám bạn đứng há hốc miệng khi nhìn ngôi nhà vô cùng nên thơ của Rin. Chiếc cổng gỗ sơn trắng trang nhã, giản dị, có một bể bơi nhỏ, một bên là vườn cỏ hoa đủ màu sắc thảnh thơi mới thấy một vài con bướm lượn qua. Một vài cây bóng râm, nhánh xum xuê tạo bóng râm mát cả một vùng. Căn nhà bằng đá trông mới trang trọng có chút cổ kính thời xưa.

- Tuyệt, ngôi nhà ảo diệu.

Lê chen lời

- Đây mới là bên ngoài vào trong biết liền.

Rin chỉ cười nhẹ, sang bên cánh cửa ấn đầu vân tay, cánh cửa tự động mở.

- Cửa gỗ mà cũng có khoá từ.

- Ừ, làm tạm vậy thôi. Hé hé.

Lối đi vào trong cũng được lát bằng những gạch đá trắng rất nhã nhặn. Việt ngẩng lên nhìn chữ trên ngôi nhà tò mò.

- Ê, sao ngôi nhà này lại trên như vậy.

Rin cười nhẹ.

- Cho độc đáo.

Tiếng ồ ngạc nhiên vừa phát ra khiến Rin mở cửa để mọi người cùng vào trong nhà.

- Wow, nó đúng như phong cách của Rin.

Lệ chạy ỉa đến chỗ chiếc giường ngủ hình quả táo, có vẻ hào hứng

- A.. a... Rin Rin, cậu đổi giường từ bao giờ vậy?

- Cũng gần đây thôi.

Mấy đứa con trai tò mò động hết thứ này đến thứ kia. Máy pha cà phê tự động cũng cho trong nhà, tivi tự động, bàn ghế chỉ cần bấm nút bàn ghế tự đi chuyển, cốc chén từ đâu đó chũm ra sắp gọn gàng. Có khách đến các rèm cửa tự động mở để ánh sáng vào phòng.

- Nhà Rin ở một mình đây hả, tivi còn gắn luôn cả máy game. TrangTrang trí cũng rất đẹp luôn, trông nên mới lãng mạn chứ.

- Ày, nhà này chắc phải liệt vào ngôi nhà có điều kiện chứ nhà hoàn cảnh gì.

Việt bỗng nhớ ra.

- À, nhà vệ sinh. Nghe nói Lệ cũng chưa vào đấy, không biết có gì đặc biệt không.

Rin cân.

- Nè, không được vào trong đấy đâu. Không được. Nguy hiểm lắm.

Cô chạy ra kéo Việt lại.

- Đến tôi còn 1 tiếng mới ra được, mọi người mà vào thì không ra được đâu. – làm bộ mặt nghiêm trọng, lo lắng.

Đám bạn lại tỏ ra đa nghi.

- Trong đó nguy hiểm lắm hả.

- Không, nhưng đừng vào, khi ra được đâu. – đe dọa.

Lẽ quay sang hỏi Ren.

- Ê, ông Ren, ông đã vào trong chưa?.

- Chủ nhà không cho vào thế là không được vào. He.

Rin gật gật.

- Đừng vào, trong đó vào là không ra được đâu.

Đám bạn nhìn bộ mặt nghiêm túc của Rin mà lại hãi không dám vào nhưng càng không cho vào thì càng tò mò.

- Mọi người ngồi vào ghế đi, đưa đồ ăn đây tôi bỏ ra đĩa.

Kun nhìn qua khung cửa kính ra bên ngoài, phấn khởi.

- Rin cũng có nhà riêng rồi, muốn làm gì thì làm nhá. Lại còn có bể bơi nữa, thả hồ đến đây quây phá. Hahaha.

- Được, ý kiến hay đấy.

Ren chạy thẳng vào bếp vì muốn làm cùng Rin.

Việt ngó nghiêng, lén lút nhìn Rin và Ren vẫn đang trong bếp, cậu nháy nháy đám bạn.

- Ê ê, chúng cậu.

Nam thấy Việt nháy nháy mà ngăn ngại.

- Hớ hớ, cái gì, bị cà tung á.

Việt lắc cả đầu.

- Sụt, sụt, nói bẽ thôi, ầy ầy. Đi vào trong ầu ầu.

Piza cũng ngo ngoe gât gât.

- Gì gì, định làm gì mà ấy.

Việt cau mày, lắc lắc, tay chỉ vào nhà tắm.

- Hey hey.

Đám bạn hiểu ý, đưa nào đưa nấy liếc nhau một cách gián xảo.

- Ok, đi đi.

Hani lắc đầu, tỏ ý không đồng tình.

- Mình là con trai mà, ai lại đi khám phá nhà tắm nữ, vậy không được. – nói rất nghiêm túc.

Ji chột một câu.

- Tóm lại, có đi không.

Một câu trả lời ngắn gọn mà quả quyết.

- Có.

- Ok, vậy đi thôi chờ gì nữa.

- Ok

Thấy Iron đang ngồi nghịch điện thoại với Lê, Nam cố tình rủ để Rin không phát hiện:

- Iron, đi khám phá địa ngục trần gian không.

Lê phản kích gật gật.

- Đi, đi.

Cô vừa đứng dậy thì Iron lại kéo ngồi xuống.

- Không đi.

- Sao.

- Không đi là không đi, nhờ trong ấy nguy hiểm thì sao.

Đám bánh gât gât.

- Canh Rin cho bọn tôi nhá, đi vào một tý thôi, bọn tôi quyết chinh phục miền đất quý dữ đó.

Câu nói khiến Iron và Lê phải phì cười.

- Thôi đi thánh, ảo tưởng quá rồi.

Việt gồng tay.

- Nhất định, bọn tôi sẽ khám phá bất mí cái bí mật đó.

Piza chén lời.

- Không vào hang nhà Rin, làm sao mà bắt được Rin con.

- Triết lí. Ok. Đi thôi.

Cả đám con trai rủ nhau vào. Người nào người nấy cũng nín nút cẩn thận.

- Nài, chắc nguy hiểm lắm đấy, mọi người hãy cẩn thận. Nhá.

- Ok. Đi sát theo tôi. – Hani lên tiếng.

- Căn thận có mặt đạo.

Các anh chàng đã vừa đi vừa cảnh giác.

- Từ từ.

Đường đi vào trong sáng loáng bởi những nóng đèn vàng trên trần. Phía trước xuất hiện những chấm tròn, Kun nhanh mắt kéo Hani lại.

- Ấy, từ từ.

Chân Hani vừa chạm vào những vạch đỏ phía trước lập tức một luồng sáng trên trần bắn xuống.

- Wò, chắc đó là laze. Tý chết.

- Đấy bảo cẩn thận mà. Nó mà bắn vào người là tôi đấy.

- Ủ, quá nguy hiểm.

- Đi.

Đi vài bước nữa, các anh chàng há hốc miệng khi phía trước là 1 hồ sâu thăm thẳm phía dưới chỉ có màu đen khiến họ hoảng hốt. Nhìn cái hồ lỏng lẻo, đen rất đẹp nhưng họ vẫn sợ. Có chiếc cầu bắc ngang như trong nó rất mỏng manh và giương như sắp gãy. Việt chạm nhẹ chân vào chiếc cầu màu vàng đỏ, chiếc cầu rung rung lên.

- Hey, hải phết, rơi xuống là chết.

- Theo tôi mình cứ đi từng người.

Piza nuốt nước bọt, cậu sợ hãi không giám quá.

- Tôi sợ độ cao mà.

- Để tôi dắt.

- Hay thôi, tôi sợ lắm, chân run lật bật rồi. Hay mọi người cứ đi đi. – trong câu nói có sự sợ hãi.

Ji mạnh miệng.

- Hey, yếu đuối như chú bảo giờ lấy được vợ.

Việt nói ngay.

- Vậy anh Ji xung phong đi trước đi.

Ji lưỡng lự nhưng vì sĩ diện nên cậu đành đi trước. Đến trước miệng hồ đã thấy áp lực rồi, cậu hít một hơi, chân chạm xuống, chiếc cầu bắc ngang rung lên khiến cậu dựng cả tóc gáy. Cậu thở mạnh, lấy tinh thần chạy vù qua. Sang đến bên kia mới thể phào nhẹ nhõm.

- Hey. Thấy chưa. - tỏ ra đắc ý.

Như anh chàng còn lại thấy vậy cũng lần lượt đi. Họ đi rất từ tốn, từng bước một cẩn thận, chân đi đứng trên một hàng thẳng. Tất cả đều sáng chỉ còn mỗi Piza là sợ hãi không giám sang.

- Đồ nhát gan, sang đi, không sao đâu. Có thấy đấy đâu mà sợ độ cao.

Piza vẫn sợ hãi. Đám bạn bên kia thì cứ cố động để cậu đi qua nhưng cậu vẫn sợ. Bỗng Ji hô lên.

- Chết, Hồ phía sau kia.

Piza quay lại, nó còn hồ ở đâu do xuất hiện chạy lại tấn công. Cậu sợ quá chạy một mạch sang bên kia cầu. Con hồ vẫn đuổi, đám bạn sợ hãi chạy thẳng. Được mấy bước thì Nam quay lại phía sau không thấy con hồ lỏng vàng mới kêu mọi người.

- Dừng lại đi, nó không đuổi nữa rồi. - thở hỏn hển.

Piza dựa vào tường, thở.

- Hey, nhà Rin nuôi cả hồ nữa, chắc nó bị rơi xuống hồ rồi. Cậu ta đúng là không bình thường mà, phải gọi là quá đặc biệt.

Piza im lặng khi thấy mọi người đều tập trung vào mình.

- Gì đấy.

Rồi tiêng cười râm rộ.

- Hahaha.

- Máy người cười gì.

- Không phải vì con hồ đó thì cậu làm sao sáng được đây.

Piza lơ ngơ.

- Ủ' nhi.

Hani dục.

- Tiếp tục thôi, nơi đây đúng là nguy hiểm.

Đi vài bước nữa họ thấy hình đầu lâu xương chéo trên tường, đũa nào đũa nấy cũng định hét lên nhưng sợ người bên ngoài nghe thấy nên từng dục thấy nhau bịt miệng đũa kia. Hani bịt miệng Năm, Năm lại bịt miệng Kun, kun lại bịt miệng Hani, cứ như vậy đám bạn không giám mở lời. Một lúc mới lấy lại tinh thần.

- Chỉ là hình thôi mà.

- Tại nó giống thật quá. Nhìn cái mắt nó đi, ghê. Đồ lù chứ.

- Ủ'.

Các anh chàng trở lại điềm tĩnh, bỗng Việt tò mò chạm tay vào chiếc đầu lâu đen xì Hani hô không kịp.

- Đừng chạm linh tinh.

Nhưng không kịp, bức tường đối diện xuất hiện những lỗ tròn nhỏ và những mũi tên xuất hiện. Cả đám quay lại, sợ hãi chạy thẳng đi.

- Nhanh, nhanh lên.

Họ chạy đến trước 2 cánh cửa gỗ, một cánh cửa có hình bông hồng có 2 biểu tượng là một nét cong trái và 2 hình nón đan xen vào nhau. Cánh cửa còn lại có hình lưỡi hái tử thần đang bùng cháy có 2 chữ cái BR bên dưới. Cả đám sùng sốt.

- Hai gian luôn. Nhìn xem chúng có nghĩa gì. Nhìn cánh cửa bên hoa hồng đi, nó nghĩa gì. – tò mò.

Đám bạn xúm vào suy nghĩ. Việt khẳng định.

- Chắc chắn nó là kí tự gì đặc biệt lắm đây.

- Chúng ta phải giải ra thì mới có thể biết trong đó có gì.

Cả đám đăm chiêu phân tích.

- Chắc là chữ cổ xưa.

- Hay là chữ la mã ai cập cổ đại.

- Ấy, lại không mang điện thoại chứ.

Pizza gật gật, khuôn mặt tỏ rõ vẻ thâm bí.

- Cái này theo trí nhớ kiên cường của tôi thì đây là kí hiệu của từ gì đó, hình như liên quan đến sự chết chóc đấy.

- Đúng không, chắc chắn chứ.

- Không hẳn nhưng hình như là thế.

Năm chuyển hướng.

- Vậy còn bên kia.

- Chữ BR cái này hình như... Là burning.
- Là gì?
- Là bùng cháy đấy. Đúng rồi, là bùng cháy trong tiếng Anh là burning, viết tắt BR đấy.
- Wow, nguy hiểm thật. Nhà Rin cứ như một mật thất vậy. Những kìa, nhìn chỗ tay cầm cửa đi.
- Sao

Cả đám chú ý.

- Ồ, mật mã nữa à

Họ nhìn thấy phía dưới chỗ đẩy cửa có một màn hình khoá có số 1 2 3 4.

- Đây chắc là mật khẩu để mở cửa
- Uhm, tôi sợ bấm sai 1 cái là các cơ quan trong đó sẽ hoạt động. Rất nguy hiểm.

Ji đưa ra ý kiến.

- Hay mình sang bên phòng kia trước, xem nó nguy hiểm đến đâu.
- Ừm, OK. - cả đám đồng thanh.

Kun cho ngay câu.

- Chúng mình là những thằng sợ chết mà còn cứ tò mò.
- Biết sao được, đang vậy. Anh em chuẩn bị, đề phòng nhá.

Hani gật nhẹ.

- Cẩn thận, chia ra nấp 2 bên. Ai là người mở.

Kun xung phong.

- Để tôi.

Cậu nhẹ nhàng cầm vào tay cầm ở cửa, nuốt nước bọt lấy tinh thần. Cả đám như nín thở, mắt chăm chăm nhìn vào cánh cửa.

- Tôi nghĩ không sao đâu, anh em thoải mái đi.
- Chắc chứ.
- Động vào đây tôi không có cảm giác nguy hiểm.
- Vậy hử.
- Ừ.
- Mở đi.
- OK.

Cậu kéo mạnh, mở cánh cửa ra ngoài. Khi gian trở nên im lặng. Trước mặt họ là một con mãng cầu đen xì, to khổng lồ, đôi mắt đỏ ngầu, lưỡi lè dài. Tiếng kêu la sợ hãi.

- Aaaaaa....

Kun vội vàng đóng sập cửa. Trong đó phát ra mấy tiếng ừng ừng giống Như con mãng xà đang đập cửa ra ngoài.

- Chúng bay lại chốt cửa với tạo.

Cả đám xô lại đẩy chặt cửa.

- Giữ chặt lấy, kéo nó ra ngoài thì thôi đấy, ngóm cả lũ.
- Đẩy tự nhiên vào đây làm gì cơ chứ, nguy hiểm quá.

Một lát sau khi không còn tiếng động gì các anh chàng mới thả tay, ngồi phục hết xuống đất, thở với sự mệt mỏi.

- Cửa đó thật là nguy hiểm.
- Ủ, tôi phải về sưu tầm thêm chữ là mã cổ đại, mấy cái kí hiệu đấy cho mình biết trong đó nguy hiểm mà.
- Hey, đúng là Rin, nhà cũng kì quái. Cậu ta mà đi vệ sinh hay tắm rửa thì chắc là...
- Ủ. Đấy. Còn cánh cửa còn lại, chúng ta có vào không?

Ji lên tiếng.

- Đã khám phá là phải khám phá đến cùng.
- Ừm - cả đám đồng thanh có vẻ rất quyết tâm.

Các anh chàng nhìn nhau, gập nhẹ đầu ra vẻ quyết tâm. Cả đám đứng trước cánh cửa, Kun lại là người tiên phong mở cửa.

- Nè, có cần mặt khẩu không?
- Thử đã.
- Cẩn thận, bên ngoài ghi là bùng cháy, cẩn thận đấy.

Kun thận trọng bấm số từ 1 mở cánh cửa, cả đám há hốc mồm khi hơi nóng tiệt trong hồ ra xả vào mặt họ và phía trước mặt là một hồ nhằm thạch đang cháy đỏ rực. Kun mãi vội đóng sập cửa lại.

- Wow, chứa cả núi lửa trong nhà.
- Đúng như bên ngoài nói, bên trong quả nguy hiểm.

Cả đám sùng sốt trong khi Việt lại rất tò mò.

- Nè, vào thử xem. Có gì đâu chứ, mình không đụng đến.

Cả đám nhìn nhau, lấy quyết tâm rồi lại tiếp tục mở cánh cửa đó. Sự hồi hộp lo lắng đầy trên khuôn mặt, mồ hôi chảy dòng dòng. Kun nắm tay cầm, kéo cánh cửa ra, những cái miệng lại há hốc lên khi trước mặt là 1 không gian băng tuyết bắc cực, hơi lạnh bốc ra thốc vào mặt mát rượi.

- Kì vậy như là nhà ma ý. Bên ngoài có kí hiệu lửa mà.
- Chắc trong đó cũng có gù thần bí đấy. Anh em, vào xem cẩn thận có mặt đạo.

Cả đám thận trọng rón rén bước vào, Piza sợ hãi cứ nép sau Kun. Người đặt chân đầu là Ji và các anh chàng còn lại cũng đi vào sâu đó. Ai cũng tỏ ra thận trọng, đứng yên quan sát. Đợi một lúc không thấy chuyện gì xảy ra họ mới tiếp tục tiến vào. Không mấy Piza trượt chân, tay chạm vào mấy nút số ở cửa, chỗ các anh chàng đứng rùng rùng như động đất khiến tên nào tên nấy sợ xanh mặt.

- A...a... Động đất thì phải.
- Sao trong nhà mà cũng động đất. Không biết bên ngoài kia thế nào.

Việt hốt hải, chỉ tay về phía trước.

- Nhìn... nhìn kia.

Cả đám tròn mắt lo sợ khi thấy lớp băng phía trước mặt đang nứt ra dần.

- Há, chắc do động đất làm nó nự ra. Chạy khỏi đây mau.
- Đi nhanh.

Họ vừa quay đầu thì cánh cửa đóng phình lại, phần nền dưới chân họ đi chuyển dần dần. Họ kêu ầm lên.

Ở bên ngoài, không có hiện tượng gì hết, mọi thứ vẫn yên bình. Rin và Ren bê những thứ họ đã chuẩn bị đặt ra bàn, xếp gọn gàng. Rin nhìn quanh nhà thấy thiều thiếu gì đó, nhưng cô lại không nhớ ra khi thấy Lê và Iron vẫn ngồi đó.

- Kì quái, thiếu gì ta.

Ren hiểu kì.

- Thiếu gì là thiếu gì, đồ ăn đủ mà.

- Không, cái khác cơ mà không biết là cái gì.

Iron vừa nghịch điện thoại vừa nói.

- Thì chắc cậu đang thấy thiếu đám nhóc nghịch ngợm đúng không.

Ren cười nhòe.

- Lại tưởng cái gì, chịu luôn, mỗi vậy mà cũng quên.

Cô ngơ ngẩn gật gật.

- Ồ ờ, tại không có dấu ấn gì nên không nhớ. Thế đám bát quậy đâu hết rồi.

- Rủ nhau đi vệ sinh chung rồi. - trả lời thần nhiên.

Rin cũng không để ý cứ gật.

- Ủ, đám này có sở thích hay thật.

- Ủ, có mỗi cái bồn cầu mà đi chung, cứ thích khám phá.

- Mà các hấn chắc hâm dở rồi. Có gì mà khám..

Nói đến đây cô khựng lại, thái độ thay đổi, quay ngoắt hỏi.

- Khám phá... vậy các hấn không đi bên ngoài à.

- Không, vào bên trong mà. Vào hơn nửa tiếng rồi.

Khuôn mặt Rin tỏ ra nguy hiểm vừa tức giận mà vừa lo lắng, quay ngoắt lại hướng nhà vệ sinh. Bỏ nghề tiếng la rõ to từ trong vòng ra.

- Aaaaaa...

Bên trong phần nền đất dưới chân họ đi chuyển, cả đám sợ hãi bám chắc tay nhau và bắt đầu nói những câu tuyệt vọng ly biệt.

- Có khả năng không thoát được rồi, Rin chắc chắn không thể nghe thấy.

- Sẽ không có ai có thể cứu chúng ta.

Hani dù vẫn sợ hãi nhưng vẫn quả quyết.

- Anh em ta khi sinh cùng ông ngày cùng tháng cùng năm thì sẽ hi Sinh cùng ngày cùng tháng.

- Ủm. Mong kiếp sau chúng ta vẫn mãi là anh em.

Cả đám nhìn nhau gật đầu như sẵn sàng đến với cái chết và ly biệt cuộc đời. Bỗng Pizza than.

- Ôi, tôi mới chưa được 18+ ôi, thật uổng phí tuổi thanh xuân.

Nam tròn mắt, kêu lên.

- Nhìn kia.

Họ quay lại, trước mắt hiện ra là những bức tường có chông sắt nhọn hoắt đen sì. Tiếng kêu la hét hãi khi họ cangd ngày càng tiến gần đến bức tường chông và chuẩn bị đâm vào đó là bị ép tan xương.

- Aaaaaa.

Như con mắt nhắm tịt lại nhưng tay vẫn nắm chặt tay nhau. Phần nền đất dưới chân họ đâm thẳng vào những bức tường. Pizza chỉ cầu nguyện, mắt vẫn nhắm nghiền.

- Chơi ngu nhưng vẫn mong khi chết đi mình sẽ là thiên thần.

Họ ngồi yên lặng trong 4 bức tường vây quanh. Bỗng Piza có cảm giác lạ, cậu ngẩng lên thì thấy 4 bức tường xung quanh đã khựng lại khiến cậu vừa ngỡ ngàng vừa vui mừng.

- Mọi người.

Hội đội một lúc không thấy gì cũng mở mắt ra. Những bức tường đã ngừng lại và tự động lùi về đằng sau. Rồi sau đó là sự xuất hiện của Rin. Trông cô lúc này như một thiên thần đáng trân.

- Wow... chúng ta được cứu rồi.

Piza chạy ủa ra ôm chầm lấy Rin

- Ôi, mẹ tái sinh của tôi.

Cô thở mạnh, đẩy Piza ra ngoài. Các anh chàng mừng rỡ chạy vội lại chỗ Rin

- May quá kịp đến kịp.

- Uhm, không chắc chúng ta bỏ mạng rồi.

Rin nhìn đám bạn trên mặt vẫn còn ngập tràn nỗi lo lắng sợ hãi mà phì cười.

- Tôi nói rồi mọi người không nghe.

Nam lắc nhẹ, lâu bớt mồ hôi trên trán.

- Nguy hiểm thật.

Hani chén lời.

- Sao trong nhà mà cứ như căn cứ vậy, hết mật đạo nọ rồi đến mật đạo kia.

Cô lắc nhẹ đầu.

- Mọi người tưởng tượng thôi.

- Đâu, nhìn đi, những chông sắt. - vừa nói vừa chỉ tay về bức tường phía sau.

Cô lắc nhẹ đầu.

- Nó...

Cô đi thẳng lại trước sự ngăn cản của đám bạn.

- Đứng, nguy hiểm.

- Dừng lại đi. Dừng tự tử vì bọn tôi mà, đừng.

Cô vẫn mặc kệ, tiến thẳng lại, áp sát người vào bức tường đó.

- Không..

Đám bạn hét hãi, đồng thanh hô. Nhưng thật kì lạ, Rin đâm vào đó mà không sao hết khiến các con mắt trằm trồ.

- Cái đó...

Rin trả lời.

- Mơ mà tôi hi sinh nhá. Giả mà.

Cô quay lại vuốt vuốt nhẹ bức tường.

- Nhìn đi, nó là một mặt phẳng, còn cái này là...

- Tranh 3D.

- Chuẩn. Lại đây là sờ. Hơn nữa đây chỉ là mảnh vải thôi, tường gì đâu. Nói thay đồ và để đồ. Thấy mấy cái mắc trên bức bên kia không

Cả đám hiểu kì chạy lại sờ soạn mới phát hiện.

- Đùng rồi, đây là tranh, một mặt phẳng nè.

- Ủ' nhì, vì diệu kinh khủng.

Rin cười nhẹ.

- Đây, toàn mọi người tưởng tượng ra.

Hani hót hải.

- Thế.. thế còn nền đá nứt là vì sao. Rồi còn nhăm thạch núi lửa nữa, bọn anh đã thấy trong này. Nhìn kia, nó sắp nứt ra đấy.

Cô đi lại bật công tắc điện sáng trung, bên cạnh đó là phòng tắm đứng bảo phủ kính trắng.

- Đây là nơi tắm đứng.

Cô nhấn nút số 1 ở gần cửa, nền đáy bằng dưới chân tách đôi ra hai bên, hơi ẩm bốc và để lộ nền đáy nhăm thạch.

Đám bạn kêu ầm ĩ

- Aaaa.

- Stop, kêu gì đấy. Nham thạch.

- Đầu.

Rin túm cổ Pizza đang sợ hãi đẩy thẳng ra giữa nền.

- A...a... – mắt nhắm tịt.

Một lúc sau không thấy gì cậu mới mở mắt.

- Mình chưa chết.

- Dờ, chết chỗ gì.

Cả đám tròn mắt khi biết dưới chân Pizza cũng chỉ là nền phẳng.

- Đây là...

- Cũng là tranh 3D.

- Wow, quá ảo diệu rồi. – jì trăm trở.

Hani vẫn thắc mắc.

- Thế hơi nóng này ở đâu.

Rin bấm nút số 3, bức tường đối diện mở lên đẩy chiếc bồn tắm ra ngoài rồi lại tự động đóng lại.

- Đây là phòng tắm mà, hơi nóng là từ bình khí nóng cho mùa đông như điều hoà nhiệt độ ấy. Nền nham thạch cho nó tạo cảm giác ấm áp hơn.

- Ô, ghê. - đồng thanh. Hiện đại quá.

Hani lại thắc mắc.

- Còn...còn động đất. Trong nhà mà có động đất.

- Làm gì có. Mọi người đứng đó.

Rin bấm nút màu nâu trên bảng chọn ở gần cửa, phần nền dưới chân họ rung lên.

- Aaaaa. Động đất ấy.

Tất cả ngồi phụp xuống như cỏ thú. Nền đất đi chuyển trên đường băng từ từ tự động đến thẳng chỗ Rin đứng. Lúc này họ mới mở mắt.

- Đây là...

- Dạ, dưới chân các vị là một đường băng truyền chứ không phải động đất như các người nghĩ nhà. Hebe.

Cả đám ngơ ngác nhìn nhau.

- Vãi chương. Phòng phủ kính.

- Phòng tắm thôi mà phải cấu tạo hiện đại vậy.

Rin cười nhẹ.

- Rồi giờ ra ngoài đi.

Các anh chàng theo Rin ra ngoài một cách không phục.

- Các vị ấy, đã dất chết lại còn thích khám phá. Bao nhiêu nơi không khám phá, vào đây làm gì, có gì đặc biệt đạ.

- Vì nọn tôi muốn mạo hiểm.

- Há, có nguy hiểm ở đâu đâu.

Việt lại thắc mắc.

- Còn nữa.

Cậu đóng cửa lại, chỉ chữ cái trên cánh cửa.

- Trên đó, kí hiệu BR có phải là burning bùng cháy.

- Há.

- Đo, thì đó là lời cảnh báo. Còn bên kia nữa. - cậu chỉ vào cánh cửa bên cạnh. Cái kí hiệu đó là chữ là mã ai cập đúng không, cảnh báo sự nguy hiểm.

Cả đám đồng thanh

- Đấy.

Cô lắc nhẹ, thờ dãi.

- Lại ảo tưởng rồi. Đây. – chỉ tay về chữ BR. Đó là Bathroom, đơn giản là phòng tắm. OK. Công kia không phải chữ là mã hay kia hiệu gì đâu.

Cô đi lại quay ngược lại hai chữ cái.

- Cái này nó bị lỏng, chưa sửa.

Các anh chàng vô cùng ngạc nhiên.

- Là WC ư.

- Vâng, đơn giản là nhà vệ sinh thôi. Mọi người làm lố quá à.

Cả đám nhìn nhau, thần mặt.

- Hải rồi.

Đến lượt kun thắc mắc.

- Trong cánh cửa kia... Đệ nuôi mãng xà à.

Rin cầu may.

- Đâu, các huynh tưởng tượng rồi.

Cô đi lại cầm tay cầm mở cửa trước về mặt hồi hộp của các chàng trai. Cô mở cửa rộng ra, lại túm cổ áo Pizza đẩy lên đứng trước mặt con mãng xà to

đừng. Cậu sợ hãi kêu la.

- Aaaaaa. - mắt nhắm nghiền sợ hãi.

- Mở mắt ra đi.

Cậu mở mắt ra thấy con măng xà đứng im.

- Đây là...

- Một tấm phản hình 3D. OK

Cô mở tấm phản sang một bên, không gian thơ mộng xuất hiện. Quanh nền tường là trang trí cây cỏ hoa, hình vẽ sống động như thật, bồn cầu hình quả táo đỏ. Những nốt nhạc nhẹ nổi lên du dương.

- Wow, dễ chịu quá.

- Đó, cái này người không biết là bị du dương ngồi cả giờ trong này đấy, cả bên nhà tắm cũng vậy.

- Oh. Nhưng còn tiếng kêu khi bọn tôi đóng cửa.

- Rồi, mọi người ra ngoài đi.

Cô đóng cửa, kéo tấm bạt con măng xà sang đóng kín lại. Sau đó mấy tiếng ùng ùng xuất hiện. Cô chỉ vào chiếc nút gần tay cầm cửa.

- Đây là nút vệ sinh phòng vệ sinh. Nước xả tràn đi và phải có tấm còn rắn bên trong cản nước ra ngoài. Đơn giản vậy thôi.

- Ủ, sao đơn giản quá vậy.

Piza rụ rề.

- Ngoài kia nhiều cái nguy hiểm lắm.

- Toàn ảo tưởng thôi. Đi đi.

Tất cả cùng ra ngoài nhưng ai nấy cũng vẫn thái độ đề phòng cảnh giác.

Rin đi trước, vừa ra ngoài Nam đã kéo Rin lại.

- Cẩn thận.

- Há.

- Ở đó động vào cái đầu lâu là mấy cái tên phi ra.

Cô lắc nhẹ.

- Đây chỉ là hiệu ứng 3d thôi, đây là mở khoá các công tác bên trong.

-Ồ, thì ra là vậy.

- Nhưng vẫn còn ấy.

Rin hỏi:

- Là gì.

- Là Hố sâu vạn dặm.

Cô lắc đầu về mặt thất vọng.

- Hài quá mà. Đi theo tôi.

Cô đi trước đến chỗ cái hố để đám bạn theo sau.

- Rin, chắc chắn đây không phải tránh về rồi. Nó còn động đấy. Nhìn phát sợ.

Rin lại túm cổ Piza, cậu kêu.

- A... Sao luôn là tôi đi thế mạng trước vậy. A...

Cô kéo cả Piza đứng giữa cái hố. Nhìn hai người như đang lơ lửng trên không. Cậu ta sợ hãi lấy tay che mắt. Những con mắt thao láo tròn tròn lên vì ngỡ ngàng đến ngã ngửa.

- Gì vậy, không phải...

- Ừm, đây là màn hình 3d. Cây cầu rung ấy là do hiệu ứng. Mọi người chạm vào đầu cây cầu cũng rung như vậy.

Ji vội vàng áp mắt nhìn ngang, quạt nhiên cái đó là 1 màn bức tranh 3d hiệu ứng nổi 0,5 cm trên mặt đất.

- Wow, vì diệu quá.

- Làm mình cứ tưởng...

Cô chột.

- Tóm lại toàn người ảo tưởng. Dát chết. Kakkaka.

Đến lượt Nam thắc mắc.

- Thế... thế vậy...còn hồ, còn hồ sao? – lúng túng.

- À, có gì đâu, đó cũng là màn hình trình chiếu. Từ khi mọi người bước vào là khởi động tất cả các cơ quan. Hey, tốn hết điện nhà tôi rồi. Đợi lát.

Quả thật có mộ con hồ xuất hiện nhưng nó là ở trên tường. Nó chuyển động ý như ngoài đời thật. Cô lại túm cổ Piza đứng trước đúng lúc con hồ chạy đến, đến chỗ hồ sâu nó nhảy lên, há rộng miệng đớp như muốn giăng xé cậu. Piza sợ hãi nhắm tịt mắt tay buông xuôi. Nhưng con hồ vừa há rộng miệng thì bỗng nhiên biến mất trước các con mắt ngỡ ngàng của các anh chàng. Piza thấy không có chuyện gì mới mở mắt ra nhìn xung quanh

- Mình vẫn sống.

- Tôi nói rồi mà, đây là máy chiếu thôi, lát nữa nó lại trở lại đây.

Các anh chàng nhìn nhau ngỡ ngàng.

- Vậy là anh em mình toàn ảo tưởng.

- Ừ, mấy thứ ấy thực chất ăn toàn.

Viết cái.

- Tại Rin bảo nguy hiểm không cho vào, nên bọn tôi mới muốn chính phục.

Rin cãi.

- Đâu. Tui bảo nguy hiểm hồi nào, xem lại phần trước đi nhá mấy thánh. Tui chỉ không muốn vào vì mấy người vào nghịch tốn hết cả điện, không những thế đã tẩm chạy ngồi trong nhà vệ sinh không tự chủ thì không thể ra được vì nó bị cuốn mã, ở trong đó rất thoải mái, rất phê.

- Thật hả.

Nam gật gật.

- Đúng rồi, cậu ấy không nói nguy hiểm. Hey. Cậu cũng đặc biệt thật ý, đặc biệt cả nhà luôn.

- Thôi đi ra ngoài đi.

- À mà còn mấy kaze thì sao.

- Cứ đi thì biết.

Họ cùng nhau đi ra ngoài, Rin dẫm vào mấy chấm đỏ, ánh sáng đỏ từ trên phóng xuống, đứng một hồi cũng không sao cả.

- Đó là gì?

- Đơn giản chỉ là đèn sáng. Nó cảm ứng, chỗ này hơi tối, dẫm vào cảm ứng đèn sẽ bật sáng. Thực chất là đèn, chỉ đơn giản vậy thôi.

Cả đám nhìn nhau ngệt người.

- Thì ra mình ảo tưởng.
- Áo quá mức ý.
- Ủ, quá hài hước. Công nhận mình diễn sâu, lại còn kiếp này kiếp sau nữa.

Nói đến đây khiến Rin và cả đám phì cười.

- Tôi bảo mọi người có đi thì đi nhà vệ sinh sau nhà ý.
- Chỗ có mấy cái tập thể hình ấy á.
- Ừm, sạch, đẹp. Không khí trong lành.
- Rin nha, có điều kiện phết thật. Có cả phòng gym tập.
- Đâu, có mấy thứ thôi.
- Mấy thứ gì, gym có gì nhà cậu có hết. Lo úc vừa đến tui đã đi du ngoạn quanh 1 vòng rồi. Vườn mà cứ như khu sinh thái ấy.

Lát sau họ đã cùng nhau ngồi ăn trên bàn phòng khách, cười nói vui vẻ khi nghe mấy anh chàng kể chuyện vừa xảy ra. Tất cả rất vui nhưng Ren khi nghe chuyện đó lại tỏ ra nghi ngờ, cậu đánh mắt nhìn quanh căn nhà, thực sự có khác so với những ngôi nhà bình thường.

Kun hỏi

- Ê, Ren, nay chú mày làm sao đấy, có vẻ có bầu tâm sự chẳng.
- Không, có gì đâu, vẫn quá đấy, học tập phim hơi nhiều nha, tại đang không biết ăn gì thôi á.

Rin cười nhẹ, mời.

- Nhà nhiều mì tôm lắm ăn không. Hứm.
- Cảm ơn tình yêu, mời hân mì tôm.
- Không có tiền đành ăn mì thay cơm. Khựa khựa. Ăn không?
- Thì ăn. Còn nước không. Nóng tui cũng ăn.
- Okok, ở dưới ngăn bếp có một thùng ấy.
- Được. Để tôi tự dung vậy.

Vừa nói xong cậu chạy ngay vào bếp tìm kiếm. Vừa cúi xuống gầm bếp, giật mình nhòm người dạy đập bốp vào gầm bếp.

- Ui za.

Ở dưới con robot 2 mắt xanh lè ngồi im mắt hướng về phía cậu.

- Con này làm mình hết cả hồn. Cậu ta định để lừa người à. Thú cưng không nuôi, nuôi robot mới hoành tráng. Nghèo gì đâu.

Thùng mì ở ngay cạnh con robot, cậu lấy ra và tròn mắt ngỡ ngàng khi thấy mì có chữ BFE.

- Đây là...

Cậu nhìn con robot rồi nhìn gói mì mà tỏ ra đa nghi điều gì đó. Đang mạch suy nghĩ thì Iron từ ngoài chạy vào.

- Nè, có thông báo từ số điện thoại trình thám của cậu.
- Sao hả.
- Hình như là tên Max, tên thám tử của BIP. Hắn đã biết cậu chưa?
- Nếu biết thì chắc mọi người đã không ăn toàn như vậy.
- Vậy lần trước.

- Chắc hẳn chỉ trả ra số điện thoại trong căn cứ thôi, thực chất vẫn chưa biết tôi là ai.
- Vậy còn vụ bắt cóc lần trước.
- Cái đấy... thực sự không biết. Chắc chắn có nội gián.
- Cậu không phải nghi ngờ đám bạn chứ.
- Tôi cũng không muốn. Đó là lí do tôi không muốn kết bạn, sợ chúng nó nó bị nguy hiểm. Và cũng sợ... điều đó. – trên khuôn mặt đầy sự lo âu.
- Tôi hiểu. Cậu phải thật cảnh giác và đảm bảo không bị lộ thân phận
- Ok.

Sáng hôm sau, Thứ 2 trường Thiên Thần lại chào cờ như mọi tuần. Nhưng đám lớp Rin vẫn ngồi dưới nói chuyện. Rin ngồi giữa đ bạn nhiều chuyện nên cũng nói nhiệt tình. Đám Tam Hồ cũng từ lớp chạy sang lớp Rin ngồi chém gió. Có đám chơi bài, còn đám ngồi cùng Rin thì lén lút ăn cốc, táo.

- Tuần nào cũng chào cờ.
- Tuần này bọn mình lại xếp cuối bảng rồi, nửa lớp thầy nhau xuống uống nước chè hiệu trường mà chả cuối.

Piza cầm quả cốc lên, nói.

- Học sinh...thật là vì diệu. Ngồi đây mà cũng được ăn hoa quả chấm muối ớt thì còn gì bằng.

Lệ lê tiếng.

- Thôi đi ông, tui thấy quả cốc đấy bé bằng viên bi của ô ấy.
- Á...

Cậ nhìn xuống đũng quần, liên tưởng.

- Há, cậu nhìn thấy rồi hay sao mà biết.

Cả đám cười rộ lên.

- Haha, hẳn nghĩ cái gì vậy. Ý nói là viên bi trên tay kia kia. Haha.

Cả đám được trận cười ròn.

- Cần thận họ biết họ xuống cho vỡ alo đấy.
- Ủ. Máu đấy. May mà này không có ai đi qua đây kiểm tra.
- Quá bá đạo nếu ở đây lắp camera.
- À, nài, tui nghe nói có trùm trường, nhưng không biết là ai ấy.
- Tui cũng có nghe nói, chắc người đó chỉ có trong truyền thuyết thôi. Như Ren đây còn chưa làm trùm được nữa là.
- Ủ, chắc cái tên trùm đó chỉ là lời đồn thôi.
- Thấy sao Ren.

Cậu vẫn lạnh lùng trả lời.

- Chuyện nhạ, tôi không quan tâm.
- Thế à, nghe nói tên này hồng hách lắm ý. Toàn bắt nạt người khác mà còn có thể sai khiến bao nhiêu đám học sinh trong trường. Mà hẳn toàn mặc đồ đen ấy. - Việt nói.
- Hỏi hiệu trưởng để biết thêm chi tiết.

Việt quay sang hỏi Tâm Hồ.

- Mấy anh thâm ním của trường có biết ai là trùm trường không?

Cả 3 lắc lắc.

- Không biết, nghe nói nhưng không biết thông tin gì.

Việt quay sang định hỏi Lân với Rin thì thấy 2 cô bạn đang ăn uống nhiệt tình với Nam và Piza.

- Hey, mấy thánh này. Rin mới vào trường biết làm sao, Lệ thì càng không biết rồi.

Ren sững lại, bỗng câu nói từ lâu vọng về.

“Giọng nói ồm ồm của Aphia:

- Có nhân vật là Trùm trường mà cháu đang học, người đó cầm danh sách tất cả 24 chữ số trinh thám.

- Há, tại sao? Bọn cháu biết là ai thì hãy bảo vệ người đó tránh bọn BIP gây sự. Ta nghe nói bên BIP đã phát hiện người đó cầm danh sách 24 chữ số để tiêu diệt.

- Chuyện đó...nhưng lâu lắm rồi không có tin về người đó trong trường.

- Thế mới bảo tin hiểu. Chỉ cần bảo vệ nó thôi.

- Vậy chúng ta có cần tìm 21 chữ số còn lại giúp không.

- Chưa đến mức nguy hiểm thì chưa cần, chỉ cần giữ an toàn cho họ thôi.”

Cuộc nói chuyện vẫn in sâu trong đầu Ren. Cậu đánh mắt nhìn quanh trường, toàn những gương mặt thân quen bị hạ dưới chân cậu. Một điều kì lạ, đến cậu ở trong nhóm 24 chữ SỐ mà còn không biết những người còn lại. Bỗng một cái hích vai

- Nè, sao đấy.

Cậu quay lại thì thấy khuôn mặt ngộ nghĩnh của Rin.

- Cậu làm gì đấy. - hỏi nhẹ nhàng.

- Thấy cậu ngờ ngác thì tôi quan tâm xem đang ngắm em nào.

- Đồ há dờ, ngắm cậu... là đủ rồi.

- Thật ư, biết nịnh cơ đấy.

- Nịnh gì đâu.

Bỗng Lệ réo lên.

- À...sắp sinh nhật Rin phải không.

- Há.

- Bao giờ.

- Thứ 3 tuần sau ấy.

- Thế à.

- Ren cậu không biết à.

Cậu cười nhẹ.

- Tại sao lại không, sinh nhật người tình mà.

Đầu tiết 2, đã vào học nhưng lớp a4 vẫn ồn ào. Phấn, rì, máy bay giấy, cục giấy vò, những lá khơ vẫn bay tứ tung. Bàn ghế xộc xệch, ghế chồng cả lên bàn chơi trò Nữ thần tự do. Vừa nghe tiếng bước chân, cánh cửa mở ra, thầy giáo bước vào, tròn mắt ngạc nhiên khi thấy lớp học này ngồi im, mọi thứ gọn gàng, sạch sẽ.

- Cái lớp này dạo này tiến bộ đấy. Được, được.

Lệ thấy Bông cho lớp chào thầy và đáp.

- Đúng như thầy yêu cầu.

- Được.

- Thầy không cho nói bọn em không nói.

Thầy phấn khởi đi lại phía bàn làm việc. Lệ hồ.

- Thầy ơi đừng ngồi.

Nhưng đã không kịp, thầy ngồi xuống ghế, một tiếng c...rắc...bịch chiếc ghế chán bị gãy làm thầy ngã lẩn ra. Tiếng cười vang lên. Thầy rất bức, đứng dậy xuôi quần áo.

- Lại dở trò. – khuôn mặt tức giận.

- Đâu có thầy ơi, Ghế nó từ thời Lê nin đi dép lê rồi. Khựa khựa

- Tại sao k bảo tôi sớm.

- Thì thầy không cho bọn em nói chuyện mà.

Đúng là buổi trước thầy yêu cầu cả lớp ngoài bài học không được nói gì nên bây giờ không có cơ để nói.

- Được rồi. - cắn răng. Cứ như vậy là tốt.

Tức lắm nhưng thầy không làm gì được.

- Nhưng đáng lẽ ra phải nói cho tôi biết chứ. Vẫn nguyên tắc cũ. Nếu từ sau mà có nguy hiểm gì đến tính mạng thì phải báo tôi trước.

- Vâng. - đồng thanh rõ to

Mìn vẫn ngồi cùng bàn với Rin và Rèn, họ không lạnh nhạt mà vẫn thân thiết như ban đầu mặc dù Ren có vẻ không thích.

- Đạo này thấy cậu có vẻ mệt nhĩ.

- Ừ, ngủ muộn nên vậy.

- Áo bảo ngủ muộn, làm gì mà ngủ muộn.

- Nhiều việc. Hebe.

Tủ chén zô.

- Úi thức đêm thâm du xong không ngủ. Hehehe.

- Thâm du là gì?

- Thủ dâm đó.

Câu nói khiến cả đám cười rầm rộ. Thật may thầy đã ra ngoài kiểm cái ghế mới cùng Nam.

- Tên mấ dịch. Chết với tôi.

Thế là cả hai lại được nhau một vòng.

Chớp nhoáng đã hết giờ học. Ren và Rin cùng nhau đi về.

- cậu đi xe bus hả.

- Ukm, không đi bằng gì.

- Đi với tôi.

- Cậu đi gì. Ô tô, xe máy.

- Không, đi xe đạp.

Câu nói khiến cô ngớ ngàng.

- Hừm, xe đạp.

- Ủ.

- Vì sao?

- Vì...muốn đi với cậu.

Nói xong cậu cầm tay kéo Rin đến thẳng chỗ để xe. Lát sau họ đã đi cùng nhau. Rin ngồi sau hơi ngượng.

- Tại sao muốn đi xe đạp, đạp nhớ ra.

- Cậu không thích hả.

- Không phải, tại cứ sao sao ấy, nó lại lằng mằng quá.

- Đi ăn đê.

- Ăn gì, không có tiền vào nhà hàng đâu nhá.

- Được, không đi nhà hàng. Ăn chè.

- Được nha. – vui mừng phấn khởi.

Cô lấy chiếc điện thoại mở khoá và bấm bấm xem vài địa điểm quán ăn.

- À, đây rồi đến FBT đê, quán đấy ngon. Chỗ cầu Kỳ Đồng mới xây ấy.

- Thích thì nhích thôi, mà người có gần không?

- Tưởng cậu thông thạo hết rồi. Hehehe. Đấy thắng bại tại kỹ năng.

- Đi nhiều một ý.

- Đấy thế còn vào là lằng mằng. Hừm.

- Đùa thôi mà, giờ đi.

Dưới chân cầu đo một đoạn, Hani đang đứng cùng đám đàn ông có vẻ hồ báo. Trông người nào người nấy hùng tợn, hình xăm đầy người. Thái độ không đang hoàng.

- Bỏ mày còn thiếu nợ, giả nót đi. – người đàn ô trợn hoả lên gất.

- Gì – vênh mặt thái độ. Bỏ tao vậy tiền bọn mày chơi cờ bạc thì hãy tìm ông ấy. Tao với mẹ không còn quan hệ gì nữa với người đàn ông đó rồi. Mẹ tôi đã làm việc vất vả trả được số nợ dư của ông ta, giờ họ lý hôn rồi, không liên quan đến nhau. Chúng mày khôn hồn biến ngay đi.

Người đàn ông đó cười phá lên

- Haha, mày nói gì, lý hôn, chia tay à, không cần biết tóm lại là trả tiền cho tui tao.

- Không bao gì.

- Haha, thằng này, bạo đấy, giám sừng cò lên với bọn tao.

Giọng thấy đổi.

- Chúng mày, đánh nó cho tao.

3,4 tên định xông vào thì bị một phát đạp của Ji.

- Chúng mày định bắt nạt bạn tao à. Đừng mơ.

Hani mừng rỡ.

- Ji, may quá cậu đến kịp. Bọn chúng vô cớ đòi tiền tôi.

Lại đến phiên Ji lên mặt.

- Chúng mày động vào nhằm người rồi đấy.

Vừa nói xong đám người đó xông vào đánh, cả hai anh chàng cũng hăng chiến lao vào. Nhưng chúng người đông thế mạnh đã đánh cho Hani và Ji lăn dài trên mặt đất. Tên đàn ông vừa nãy cười trong thoả mãn.

- Chúng mày đã thoả chưa, giám đối đầu với bọn tao à. Chúng mày cho nó hết đường về đi.

- Rõ.

Đám người vừa xông lại, giờ gây đánh thì một cú đập khiến chúng ngã lộn về sau. Hấn nhìn thuộc hạ mình bị gục dễ dàng, bàng hoàng.

- Ai - gầm lên.

Rin đứng nghiêm, thật ngầu trong bộ đồng phục trường và đôi mắt sắc nhọn. Ren cũng từ phía sau lạnh lùng bước đến.

- Là bọn tôi.

Hấn cười khinh.

- Tưởng ai, thì ra là đám ranh con. Nhìn qua là biết người quen của mấy tên ngỗ ngược kia rồi.

Rin cau mày.

- Vậy thì sao, mấy người cậ đồng bắt nạt yếu.

- Chúng mày có tiền giả cho nó không mà lên giọng ở đây. Bọn bây đây, đánh chúng.

Hiệu lệnh của tên đó vừa ra, ngay lập tức 2 tên côn đồ hùng hổ chạy lại chỗ Rin. Ren từ phía sau Rin chạy lên đá 2 phát làm chúng ngã nhào trên mặt đất. Và sau đó là cả đám côn đồ nhảy vào. Lúc này cô mới ra tay, gây chiến cùng Ren. Vì những người đó rất bụi, nhìn cũng thấy tò lớn hơn cô nên không cẩn thận sẽ bại dưới tay chúng nên cô phải đánh thủ thuật, đánh vào điểm yếu. Một tên lao lại giờ cú đâm chắc nịch đâm thẳng vào Rin. Cô nhanh nhẹn nghiêng người sang 1 bên thuận tay chop lấy cổ tay hắn, bẻ gấp khuỷu tay làm hắn đau đớn rồi đập vào khuỷu chân khiến hắn ngã lộn ra đất. Nhoáng cái họ đã khiến đám du côn nằm dài đo đất. Tên cầm đầu to mồm vừa nãy bức tức vô cùng khi thấy đám đàn em bị hạ gục dưới tay mẩu trên nhọc. Hấn liền gọi người hỗ trợ. Lúc sau, một đám du côn từ phía sau hắn đi đến. Tay cầm gậy, có người vất lên vai, có người thì thả xuống, ai nấy cũng vênh vào hùng hổ.

Rin chạy lại điu Ji, còn Ren đỡ Hani đứng dậy.

- Mọi người có sao không.

- Mấy sư huynh đã bị mất mát miếng thịt nào chưa.

2 anh chàng nhìn Rin cười nhòe.

- Vẫn còn nguyên. Yên tâm – giọng mệt mỏi, yếu ớt.

Ren nhìn qua Rin, cậu để ý ngay thấy hành động kì lạ khi Rin đưa tay vào túi quần rồi lại bỏ ra. Nhưng chưa kịp suy nghĩ thì tên cầm đầu đám côn đồ đã lên tiếng.

- Chúng mày, cứ ở đó mà sút xóa nhau. Hôm nay tao cho chúng mày chôn xác ở đây.

Đám bạn cau mày lo lắng khi đứng đối diện với một đám người ai nấy cũng hồ bảo, nguy hiểm.

- Chịu chết đi.

Ji và Hani vô cùng lo lắng.

- Hai đứa, chạy đi, không đâu được chúng đâu, để bọn anh ở đây.

Ren hần giọng.

- Mấy anh hãm hà, đi làm sao được. Giờ người của tôi cũng không đến kịp.

- Đi thì cùng đi.

Đám du có kia vừa tiến vào bước thì có tiếng nói đánh thép vọng lên từ phía sau Ren.

- Chúng mày dạo này hồ báo quá.

Đám bạn quay lại phía sau, tròn mắt khi thấy một đám người áo đen, đeo khẩu trang bịt kín, tay cầm tuýp sắt ngổ ngáo. Cầm đầu là 2 gã đàn ông to cao mà trước đây đã từng truy đuổi Rin khiến đám bạn càng lo lắng trong khi Rin vẫn bình tĩnh, thản nhiên. Lần này họ nhìn thấy Rin nhưng không nói gì mà chỉ đề ý đến đám du côn kia.

- Bọn mày... nhớ tạo chứ.

Tên cầm đầu đám du côn kia có vẻ hơi hãi, khi nhẹ về phía sau.

- Chúng mày...là... Nhóm K, nhóm xã hội quân xã hội.

- Đúng, rất đúng. Ý nghĩa của K đó là KILL đó. Haha. - cười thoải mái.

- Mày...chúng mày... – có chút run sợ.

- Bọn tao thấy bọn mày ức chế từ lâu rồi. Thời này là thời nào rồi còn có thể loại đem người đi đòi nợ. Đòi sống giờ vẫn minh rồi, cái thể loại đi đánh hội đồng đòi nợ giờ lẩn sâu xuống đáy xã hội rồi. Bậy mà bọn mày vẫn làm, thật đáng khinh. Ai cho cái kiểu có quyền có tiền thì lộng quyền.

Người đứng cạnh nói thêm

- Nhóm xã hội chính nghĩa bọn tao sẽ cho chúng mày biết mặt.

- Chúng mày làm ơn sống với hiện tại, có tâm có đức tỵ.

Tên cầm đầu nhóm kia cười phá lên, giọng hống hách thách thức.

- Haha. Mày có giỏi thì cứ lao vào. Thích chính nghĩa à. Quân tao vẫn nhiều hơn. Haha haha. – cười một cách thoải mái.

- Nay tao sẽ dạy cho chúng mày một bài học, cho chừa cái tội a vay nặng lãi.

Rin xem xét tình thế rồi nháy đám bạn.

- Chúng ta nên rời khỏi đây.

Ren gật nhẹ và họ diu nhau đi khỏi đó. Lát sau, họ đã có mặt tại nhà Hani. Ngôi nhà nhỏ nhỏ đủ để 2 người ở đó là Hani và mẹ cậu. Mọi thứ trong nhà cũng rất giản dị, mộc mạc. Hani và Ji ngồi trên ghế sofa xoa bóp Ren và Rin bôi thuốc, chữa vết thương.

- Cám ờ hai đứa. Hai đứa mà không xuất hiện chắc bọn anh hết đường về nhà. – Hani nói.

Ren cười nhẹ.

- Khách sáo rồi, bạn bè mà.

Hani nhìn Ji rồi lại nhìn sang Rin.

- Ren, hán vừa nói...bạn bè kìa. Có nghe nhầm không vậy. Từ trước đến giờ thấy Ren không muốn kết bạn, mà giờ...á...a...thì...

- Thôi đi, đã bầm dập còn nói nhiều.

Ji kích.

- Đúng là sức mạnh tình yêu có khác.

Tiếng cửa mở khiến sự chú ý dồn hết ra ngoài cửa.

- Hani.

Mẹ Hani xông xộc chạy vào chỗ cậu.

- Có sao không?

- Không không, được mấy đứa giúp, còn không sao.

Bà quay ra nhìn đám bạn cảm ơn rồi rít.

- Cảm ơn các cháu nhé, cảm ơn nhiều lắm lắm.

Rin vừa định lên tiếng thì Ren đã nhanh nói trước.

- Không có gì đâu bác. Chuyện nên làm thôi mà.
- Các cháu ở đây bác nấu cơm ăn luôn nhá. - phần khởi. Không được từ chối đâu đấy.

Rin vui vẻ nhận lời.

- Bác đã có lòng thì cháu ăn vậy.
- Được, mấy đứa cứ ngồi chơi nhá.

Mẹ Hani vừa định xuống bếp thì khựng lại khi nghe cô gái trong nhà cất tiếng nói chuyện. Bà quay lại nhìn với ánh mắt đầy đa nghi.

Hani nói.

- Nãy trông 2 người tuyệt lắm, vừa ngầu vừa oai.
- Hey, khen thừa rồi huynh.

Ji thắc mắc.

- À, cái nhóm...K gì gì đó, Ren, chú mày biết không?
- Biết chứ sao không. Nhà em là gia đình thương nhân, nên tầm hiểu biết cũng rộng, mấy nhóm quanh thành phố hay cả tỉnh chắc chán biết rồi.

Rin chên ngang.

- À à, tui cũng biết nhá...

Cô chưa kịp nói gì thì Hani cha hòng.

- Yên lặng nào, đang nghe kể lí kỳ.

Ren tiếp tục.

- Nhóm đó là nhóm xã hội quản lí xã hội vớ nghĩa là quản lý mọi chuyện và giữ ổn định, trật tự an ninh mọi khu vực. Chúng phân nhóm ở khắp mọi nơi.

Rin chen ngang.

- À à, tui cũng biết đó là...

Vừa mở miệng đã bị chặn hòng.

- Thôi nàng yên lặng để người lớn nói chuyện.

Cô rất ức chế nhưng cũng đành thôi.

Ren tiếp tục.

- Cũng là nhóm xã hội đen nên cũng cho vay tiền nhưng lãi không cao, không dùng bạo lực hay uy hiếp để đòi tiền. Không hiểu lí do gì mà đám người vay tiền chỉ trong thời gian ngắn đã trả hết nợ cho chúng.
- Wow, gì mà hay vậy. Công nhận thủ lĩnh bọn chúng có bản lĩnh.

Hani thấy Rin im lặng lên trên.

- Sao đê lặng tiếng vậy.
- Hum, mấy người có chỗ tui nói đâu cơ chứ. Bực.

Nói xong cô đứng phắt dậy giậm dõng vào trong nhà vệ sinh.

Trong siêu thị gần bệnh viện mắt mẹ Lệ nằm, Iron vẫn đang đi mua đồ ăn vặt. Tiếng điện thoại réo lên trong túi áo

- Belo. Rin hả.

Giọng mãi vội đầy sự lo lắng vang lên.

- Cậu đang đâu đấy. - giọng mãi vội.

- Mua sắm.

- Oh, đến chơi với Lệ đi. Cậu ấy đang ở bệnh viện. Đi đi, nhanh lên.

- Sao sốt sáng thế.

- Hey, thì nhớ cậu ta, tôi đang định đến thăm cậu ta thì rù cậu luôn. Cậu đi luôn đi. Lát tôi đến. Định tạo cho Lệ bất ngờ thì muốn cậu đi trước cho cậu ta đỡ nghi ngờ. Hehehe.

- Tưởng gì, OK.

- Đi nhanh lên đấy

- Okok. Tôi cũng nhớ cậu ta lắm rồi. Hehehe.

Tắt máy rồi lên moto cầm theo túi đồ ăn phóng thẳng. Đến bệnh viện cậu chạy một mạch vào trong bệnh viện, bấm thang máy đi lên tầng 4. Cánh cửa vừa mở, cậu từng bước mãi vội đi ra ngoài, khuôn mặt thì tươi vui hơn hở. Chỉ đánh mắt nhẹ sang nhìn mờ ý tế đang đẩy xe lăn chở bệnh nhân vào thang máy. Cậu bất giác nhìn theo khi cánh cửa thang máy đóng từ từ, cánh tay có đeo vòng của người bệnh buông thõng xuống nhưng không có gì đặc biệt khiến cậu để ý nữa lại tiếp tục quay đầu đi thẳng đến phòng bệnh. Mở cửa bước vào, miệng đã sẵn câu chào.

- Xin chào...

Ngạc nhiên khi trong phòng không có ai.

- Đi đâu hết rồi.

Cậu gọi ngay cho Lệ.

- Ê, đi đâu đấy, tình yêu đến mà lại đi.

- Ủ, đi mua thức ăn.

- O, thế không đi cùng à.

- Hâm à, mẹ đang nằm ở viện mà.

Cậu trừng mắt hốt hải.

- Không, bác ấy không ở đây.

Lệ lo lắng.

- Cái gì, vậy thì...

Bỗng hình ảnh ở thang máy hiện ra trong đầu. Cậu nhận ra chiếc vòng đeo trên tay người bệnh là chiếc vòng bình an mà cậu và Lệ đã xin cho bà khi đi chùa.

- Tôi biết rồi. Lệ, về ngay, về ngay hàn để xe.

- Được được.

- Giữ liên lạc đấy.

- Được.

Cô phóng thẳng xe đạp về bệnh viện, túi đồ ăn còn để quên ở đó.

Iron chạy ra thang máy nhưng thật hài vì thang máy vẫn chưa lên kịp. Cậu đành đi cầu thang bộ.

- Trời, sao giờ trong phim thế này trời. Thang máy đúng lúc lại không mở được. .

Cậu chạy đến tầng 2 lại chạy ra chỗ thang máy bấm xuống tận hầm để xe.

- Đấy, giờ lại được. Công nhận mình can quá chuẩn.

Vừa chạy vừa nói chuyện với Lệ và tai phone.

- Cậu đến chưa.

- Đang đến rồi.

Cậu chạy khỏi thang máy ra ngoài, hầm xe rất rộng, 4 phía chỗ nào cũng ô tô tấp nập khó mà tìm ra, lại thêm một khu đang sửa để chuyển thành radar tự động, máy chuyển ô tô ra ngoài theo một đường truyền trên không để tránh tắc đường. Cậu đang rất lo lắng thì thấy chiếc lá ngọc trên chiếc vòng rơi gần lớp ô tô gần đây.

- Đây... Vậy chắc chắn là bên này rồi.

Cậu rẽ liền lối đó và quả nhiên thấy một tên áo đen đang bê ai đó lên xe và chiếc áo trắng ý ta vấy xoài dưới đất.

- Bọn khốn nạn này. Lẹ, chiếc ô tô con màu xám, chuẩn bị ra ngoài đây.

- Được, tôi đang đến rồi.

Cậu cau mày, tay đeo một bên găng tay bạc chạy lại phía đó.

- Tên kia dừng lại.

Hắn thấy có người đuổi liền nổ máy, mãi vội nổ máy với tốc độ nhanh.

- Lẹ, hi sinh chiếc xe đi

- Là sao.

- Nói ít hiểu nhiều, tự hiểu, không còn thời gian.

Cậu tự biết không thể chặn được chiếc xe đó khi nó lao lại nên nhảy lên chiếc xe khác và cấn đúng thời điểm nhảy lên trên nóc ô tô tiếng ầm... Chiếc xe liền đóng văng lộn có ý để cậu văng ra ngoài nhưng đôi găng tay bạc rất chắc nên không thể bị văng dễ dàng như vậy. Cậu dịch lên chỗ kính ô tô, đúng thời điểm, chon đùng bên ghế trống, gờ tay đâm vào cửa kính xe vỡ tung. Tên lái xe hét hoảng nhưng không thể làm được gì bởi đang cầm tay lái. Iron liêu mình, chui từ trên nóc xe cúi người chui tọt vào bên trong tranh tay lái với hắn. Chiếc xe vòng vèo lượn khurong thì bỗng chiếc xe đập từ đâu đó lao đến chúi vào gầm xe chặn chiếc xe lại. Và cuối cùng chiếc xe đâm thẳng vào khu vực đang thi công. Lớp xe bị nổ, mắc nghệt lại không đi được. Lát sau, Iron đã đá tên đó khỏi xe nhưng quá chậm chạp, chưa kịp nhìn kỹ mặt thì hắn đã chạy. Ngay lập tức cậu đuổi theo tên đó để trả hỏi. Nhưng vừa được mấy bước thì một chiếc mô tô xuất hiện, lao thẳng đến bốc đầu đâm thẳng lại phía Iron. Tiếng Lẹ vọng đến.

- Cẩn thận.

Chiếc xe vừa lao đến thì chiếc xe đạp phóng đến chặn để Iron có thời gian chạy thoát và xe đạp đã bị moto đè nát. Tên lái xe vòng xe, tên kia trèo lên moto ngay lập tức moto phóng thẳng trước khi đảm bảo vệ xuất hiện.

Lẹ vừa lo vừa sợ chạy lại đỡ Iron.

- Cậu có sao không, sứt sứt gì không.

Cậu đáp với giọng nhẹ nhàng.

- Yên tâm, khi sao đâu.

Lẹ tháo hai chiếc găng tay của cậu rồi nắm chặt bàn tay bị sứt sứt đang rỉ máu.

- Cậu mạo hiểm quá đấy.

- Không sao, xem mẹ cậu có sao không.

Cả hai cùng chạy lại chiếc xe, quả nhiên mẹ Lẹ đang bất tỉnh nằm dài dưới ghế sau. Vừa xong thì lập tức có người đến hỏi.

- Mời 2 anh chị hợp tác với chúng tôi điều tra vụ việc lần này.

- Được, nhưng để chúng cháu đưa bà ấy lên đã.

- Rồi.

Rin vẫn đang ở nhà Hani cùng đám bạn, bật to loa ngoài điện thoại để cả đám cùng nghe Lẹ và Iron kể chuyện vừa gặp.

- Sợ kinh khủng luôn ấy. Như trong phim hành động. - giọng nói từ bên kia điện thoại.

- Có sao không?

- Nhưng nay Iron đã xả thân, anh đừng cứu mẹ tui á, giống như anh hùng luôn ý.

Iron ngượng ngùng.

- Làm gì có đâu, bình thường. Hehehe. Chỉ cái không hiểu tại sao chúng lại định bắt cóc men Lệ trở khi bà vẫn trong tình trạng hôn mê.

Lệ kể về việc cô vừa gặp khiến Ren vô cùng nghĩ ngợi và lo âu.

“ – không biết có phải điều đó không, chúng nó đang gặp nguy hiểm. Không, làm gì có ai biết mình. Nên cẩn trọng, phải của người đi bảo vệ bọn chúng thôi”.

Cậu đánh mắt nhìn Rin, cô vẫn cười với một vẻ ngây ngô, rồi lại đánh mắt nhìn Hani và Ji, gương mặt họ đều không biết gì về những chuyện rắc rối họ đã gặp phải.

Mấy hôm sau, Kun lại đi đánh pi-a cùng đám bạn. Hani và Ji không thể đi vì vừa mới bị đánh bầm dập nên cậu đành đi một mình. Nhớ đời vụ lần trước nên cậu không giám cá cược cao. Chỉ chơi cá tiền đơn giản. Thật hên khi 4 ván thì cậu thắng cả 4. Số tiền đó cậu nghĩ ngay đến chọn 1 món đồ tặng Rin hôm sinh nhật sắp đến. Nhưng chơi đến ván thứ 5 vì đám kia chơi đều nên đã thắng toàn bộ số tiền mà Kun vừa thắng. Một tên trong đám người chơi cùng Kun nói.

- Cái gì. Vậy là gỡ vốn, tính ra giờ chú mày nợ bọn anh thêm 2 củ.

- Gì, rõ ràng là mấy người thông đồng với nhau chơi đều tôi.

- Mày nói cái gì, ai làm chứng. Chúng mày...có thấy tạo chơi đều nó không? – vênh váo.

Cả đám đồng thanh.

- Không, đại ca chơi rất hay, thắng là phải.

Kun cãi cố.

- Bì ỏi, chơi xấu bản lại còn tỏ vẻ.

- Tóm lại là chú mày trả tiền tui anh, không thì...mày không có đường về nhà đâu.

- Không, chúng mày chơi đều, tạo không bao giờ đưa tiền cho chúng mày.

- Được, to gan. Chúng mày đâu.

Tiếng gằn dạ đồng thanh

- Dạ.

- Chỉ thắng này một trận nhớ đời, bắt nó nôn tiền ra đây. Lần đầu đến đây chơi mà đã lên mặt. Cho nó trận.

Lát sau, Kun đã bị đá từ trong quán ra ngoài nhưng đám đó không tha mà xông vào đánh tiếp. Một tên nhảy lên, giơ chân định đá 1 cú xuống bụng Kun thì cú đá mạnh mẽ phập ngay vào sườn hất khiến hất ngã ngã ra đất. Cả đám tầm 5,6 người hốt hoảng nhìn tên đó rồi quay ra nhìn người vừa ra tay. Càng bất ngờ khi đó là một cô gái. Kun ngẩng đầu dậy trong bộ dạng môi đang rỉ máu.

- Rin...- giọng nói yếu ớt vì mệt

Cô chạy lại đỡ Kun dậy

- Anh có sao không, bảo bảo nhiều lần rồi, đừng chơi cá cược với người ta mà.

Cậu nhăn nhó.

- Chúng...nó... chơi bản nên anh mới thua. Lúc đầu anh đã thắng định lấy số tiền đó mua quà cho đệ đệ nhưng...nhưng...chúng chơi đều, chơi khăm khiến anh thua.

- Được rồi, để em xử lý.

Đám người đó vênh váo chêm lời.

- Ránh con, tránh ra đây là chuyện của đàn ông.

- Mày thích lo chuyện bao đồng à.

- Cô gái à, trông em cũng xinh đấy, em mà không biết ngày thì đừng trách bọn anh ra tay.

Những lời nói khiến Rin càng căm phẫn.

- Đám khốn nạn.

Cô để Kun đứng đó, chạy lại đạp 3 bà phát liên tiếp khiến m3 tên vừa nói không kịp trở tay mà ngã sổng ra đất. Tiếng kêu la thảm thiết.

- Ay...za...

- Ô...

- Đau quá.

Thấy vậy cả đám xông lại đánh. Một tên xông phi nhảy lên đá, cô ưỡn người lộn về sau, đợi hấn đặt chân xuống đất quay lại đá bay mặt. Tên tiếp theo dơ đám, cô quay người tránh đòn, ngay lập tức húc đầu gối vào bụng hấn rồi nhảy lên đá tung cằm. Tên còn lại sợ hãi không dám lên chỉ nhảy nhẩy tung tung phía sau. Tiếng nói từ trong vọng ra.

- Bọn mày đánh lẻ thừa thì đánh hội đồng. Nó mà thắng tao sẽ gọi nó làm sư phụ. Haha. - cười ngạo nghễ.

Đó là tên vừa ra lệnh cho người đánh Kun. Người thì béo, mồm phi phèo hút sixa trông đến ghét.

Cả đám nghe lời, cùng chạy lên đánh. Cô chỉ cười nửa miệng rồi quay người dơ chân đá bay mặt hai tên, thuận tay đám một phát vào mặt một tên nữa khiến hấn say sẩm mặt mày tự ngã. Còn 3 tên lăm le chiếc gậy, cô giữ chắc 2 tay 2 tên 2 bên rồi giơ chân đạp thẳng bụng trên ở giữa khiến hấn ngã lùi về sau. Hai tên còn lại lần lượt bị đá vào khuỷu chân, khụy xuống đất và tiếp tục 2 của đá bay mặt. Tên vừa bị cô đánh ngã vớ chiếc gậy dưới đất chạy lại tấn công Rin, hai hàm cắn chặt mặt nhăn nhó kêu.

- Trự, tao sẽ cho mày biết tay.

Ngày lập tức cô nhảy lên chân kẹp vào cổ hấn rồi lộn người vật hấn ngã oạch xuống đất đồng thời chân hấn cũng đá, ngáng ngã 2 tên vừa mới gượng dậy. Thấy đám đàn em bị hạ gục, tên to mồm vừa bực mà vừa sợ hãi.

- Rảnh con, để xem mày giỏi cỡ nào. Chúng mày đứng hết lên cho tao. Nhanh.

Đám thuộc hạ dù rất đau đớn nhưng vẫn gượng gượng dậy.

- Chúng mày toàn lũ ăn hại, cùng lên.

Nói xong hấn cầm chiếc gậy, ục ịch chạy lại phía Rin. Cô đang chuẩn bị tư thế phản kháng thì chiếc gậy ở đâu đó quật thẳng vào chân hấn làm hấn ngã lăn như quả bóng trên đất.

- Ay za...

Cả Rin, Kun và đám đàn em ai cũng trừng mắt ngờ ngàng.

- Đứa nào, đứa nào vừa làm tại ngã. - tức đến đỏ mặt.

Hấn quay lại nhìn, trở mắt ngạc nhiên mà sợ hãi.

- Há...mày...

Đại ca Đen xuất hiện cùng đám đàn em. Kun buột miệng:

- Huỳnh Đen.

Rin cũng nói theo.

- Cháu cố nội.

Đại ca Đen cười ngạo nghễ.

- Kakakakaka, chính ta đây. Có sao không cụ cố. Vẫn bản lĩnh như ngày nào. - về mặt phấn khởi khi gặp Rin.

- Chào. - Rin cũng lớn tiếng nói cho đúng phong cách đại ca. Nay trông bánh gớm nhỉ.

- Phúc của cụ cố nên giờ tôi mới được thể này. Kia chẳng phải đệ Kun sao, sao thảm hại vậy.

Rin chữa.

- Huynh ấy đang ốm đấy. Mà cố nội làm gì ở đây?
- Đại ca vùng này.
- Há.
- Yên tâm, không tính tiền bảo kê nhà, không vậy nặng lãi nhà.
- Tốt. Nghe nói còn mở công ty sản xuất gốm sứ hả.
- Chuẩn, để tạo công ăn việc làm cho đám huynh đệ.
- Quá tuyệt vời.

Đen quay sang nhìn tên béo ục ịch cười khinh

- Chú em tính sao. Định làm loạn địa bàn của anh đấy hử. Thích ăn đập không thì nhào zô. Giới thiệu với bọn mày, cô gái và anh chàng kia...là bạn rất thân của ta. Haha.

Tên béo khổ sở mãi mới đứng dậy được, khuôn mặt tái mét run sợ.

- Bọn em có mắt như mù, xin lỗi xin lỗi. – khúm núp sợ hãi.
- Lần này tao tha. Biến.
- Vâng vâng.

Cả đám lúm khúm rù nhau đi khỏi trước khuôn mặt tự hào của Đen. Bỗng tiếng ầm ĩ từ phía sau vọng đến, một gã thanh niên đang cãi vã với một bà lão bán hàng dong.

- Bà, chính bà là người va vào tôi trước.
- Đâu, đâu...có...cậu đi không cẩn thận đấy chứ. – bà cụ run run sợ hãi.

Gã đó vẫn hùng hăng.

- Vì bà mà bản áo tôi rồi, bà biết bộ quần áo này bao tiền không, đền cho tôi.
- Cậu...cậu...thông cảm già đi bán rong, làm gì có tiền. - giọng yếu ớt vì già yếu.

Một phát đập của Đen khiến hắn ngã ngửa.

- Ôi,za, ai, đứa nào.

Đám đàn em của Đen đi lên vênh váo.

- Là bọn tao. Mày định làm càn dưới địa bàn của đại ca hả.

Gã đó sợ hãi chân run lấy bầy.

- Mày không thấy bà ấ đã già yếu như vậy rồi còn đòi gì. Không biến đi đừng trách là sát thủ mừng mủ đầu. Nghe chưa.

Gã đó nghe thấy thế sợ hãi chạy thẳng. Bà cụ mừng vội, cúi cúi cảm ơn.

- Cảm ơn, cảm ơn các anh...cảm ơn.
- Không có gì.

Một câu lạnh nhạt rồi quay đi. Bàn tay đập nhẹ lên vai như khích lệ.

- Tuyệt
- Tôi sẽ mời gái đi uống nước.

Kun phàn nàn.

- Nè, vậy mời gái thì còn trai thì sao. Bị thương nhưng vẫn ăn uống được nha.
- Thì mời cả trái cả gái.
- OK.

Đen vừa quay đầu thì một người phụ nữ lớn tuổi đi lại đưa cho Đen túi đen.

- Nài nài cậu kia.
- Sao đấy bà. – không nói nhẹ nhưng cũng không câu gắt mà tỏ ra thẳng thắn.
- Đây là ít ngô nhà tôi trồng được, cho cậu đấy.
- Ồ, hay. Được nhận ngay.
- Cảm, cảm lấy cho mấy ah em.
- OK. Rồi, đi đi.

Hắn dù cho mấy thuốc hạ.

- Cảm cho ta, với cả mấy người về đi, tạo đi với độ trái gái này đã.
- Vâng thưa sếp.
- À...mà có ăn thì để phần ta đấy, không về ta tẩn chết, nghe chưa.
- Rồi. Yên tâm.

Hắn cười nhoè rồi quay lại Rin.

- Wow, Có nội được mọi người chuộng, yêu mềm phết thấy.
- Chuyện. Đi thôi

Đen diu Kun và Rin thì cầm chiếc cặp hộ cậu rời khỏi đó.

Tối hôm đó, Rin lại có mặt tại quán bánh kem.

Reng...reng..

- Alo. – Rin nhắc điện thoại nói. À, chủ đầu tư à, ô còn lằng nhằng cái gì vậy, tự nhiên đòi mua lại. Nè nè, không bán đâu.
- Tôi già gấp đôi.
- No. Ông tìm chỗ khác đi, chỗ này tui ưng lắm rồi nhá. Không nói nhiều.
- Tôi có việc mà.
- Thôi đi nhá, việc gì chứ.

Cô tức gì cúp luôn điện thoại.

- Ám quẻ, bảo sao nay có mỗi vài người khách, cứ thế này mãi làm sao.

Cô thờ dài nhìn mấy người khách lựa thừa trong quán.

- Chắc phải ra loại bánh mới đây.

Có một người phụ nữ tầm 50 tuổi mở cửa kính bước đến trước quầy chỗ mà Rin đang đứng. Rin tươi cười hỏi.

- Bác mua gì bác.
- Phiền cô chỗ bác một hộp bánh kem. Nay sinh nhật con bác, làm cho bác cái bánh rẻ rẻ nha.
- Bác lấy loại nào?

- Loại rẻ nhấy ở đây ý.

Người phụ nữ lom khom rõ đáng vẻ đáng thương của một người nghèo khổ.

- Bác đợi cháu làm cho bác.

Lát sau, cô mang ra một chiếc bánh với giá 200 nghìn.

- Đây bác.

- Cái này bạo nhiều.

- Có 200 nghìn, loại bánh rẻ nhất.

Người phụ nữ lưỡng lự, bác nhìn trước, nhìn sâu lắm lét.

- Cô có thể đổi cho tôi cái hộp nhỏ nhỏ như kia được không?

- Bác, đây chỉ là bánh ngọt bình thường, chứ sinh nhật thì không phù hợp.

Cô đặt một xuất bánh lên trên bàn quầy. Chiếc bánh đặt trong chiếc hộp nhỏ có trang trí hoa văn, bên cạnh là cốc cà phê cùng với 2 chiếc thìa, tất cả xếp trên một chiếc đĩa rộng.

- Đây.

- Wow, rất đẹp, trang trí cũng rất hay.

- Vâng, cảm ơn bác.

- Nhưng tôi...có 100 nghìn. - giọng yếu ớt, hời hợt.

Sau một lúc dờ suy nghĩ và nhìn khuôn mặt tái xanh của người đàn bà, Rin cười nhẹ.

- Bác đưa số tiền bác có đây.

Cô đi ra khỏi quầy, nhận tiền và đặt tận tay chiếc bánh cho người phụ nữ đó.

- Của bác đây.

- Nhưng...nhưng...tôi không đủ tiền...

- Coi như cháu mừng sinh nhật con bác. Bác cầm đi.

Sự vui mừng phần khởi lộ rõ trên khuôn mặt và đôi mắt đầy xa xăm của bà.

- Cảm ơn, cảm cháu rất nhiều.

- Không có gì. Chúc con bác sin nhật vui về.

- Cảm ơn cháu gái. Vì lòng tốt của cháu, bác sẽ tặng cháu 2 câu bói. Cháu muốn bói về gì?

- Bác biết bói hử.

Khuôn mặt đầy sự đa nghi bởi cô không nghĩ người phụ nữ này bói chuẩn được nhưng vì không muốn phụ lòng tốt của bà nên cô vẫn muốn thử.

- Vây...cháu muốn xem đường tình duyên sau này.

Bà nhìn người rồi nhìn lên mặt, nói

- Tình duyên không lật đặt, và người thương cháu bây giờ cũng là một nửa của cháu sau này. Hai người rất đẹp đôi, trai tài gái sắc nhưng..

- Nhưng sao ạ? – hiểu kì.

- Sẽ có một thời gian xa cách vì một lí do khách quan.

Cô đem ra suy nghĩ, không biết lí do khách quan đó là do gia đình, đó phản bội hay do người tình không thủy chung.

- Vậy à. Nhưng sau này thì sao.

- Thì như ta đã nói, là một nửa của cháu rồi mà.

Nói vậy là đủ hiểu nhưng cô vẫn hiếu kỳ.

- Vậy bác có điều gì cảnh báo cháu không?

- Theo bác xem xét...nơi đây sắp có chuyện, cháu nên rời khỏi đây. Hơn nữa...cháu...phải cẩn thận sắp có biến lớn xảy ra. – thái độ nghiêm túc như một nhà chiêm tinh học thật sự.

Cô khó tin vào những lời vói toác nhưng vẫn có cảm giác bất an và có gì đó rất muốn tin lời cảnh báo của người phụ nữ này.

- Vậy cháu nên làm thế nào?

- Người bên cạnh cháu chưa chắc có thể tin được. Để kiếp nạn này nhẹ nhàng đi, cháu phải tìm ra con sâu mà làm giàu nỗi canh. Cháu hãy tự ngắm đi. Và phát luận cảnh giác mọi thứ.

Bà thờ phào một cái nhẹ nhõm, cười một cái rồi quay đầu đi.

- Cháu hãy bảo trọng, tự bảo vệ bản thân mình.

- Vâng. Cảm ơn bác.

Cô nhìn người đàn bà đó bước đi đến khi không còn thấy bóng.

- Điều bà ấy nói có thật không.

Cô nửa tin nửa không tin nhưng trong thâm tâm vẫn lo lắng. Người đàn bà đó đi chưa được bao lâu thì một đám thanh niên sầm trở bước vào quán Rin. Cô dự cảm điều gì đó không lành trước những lời nói mà người đo vừa nói đã xảy ra.

- Mấy anh dùng gì ạ. – giọng khiêm nhường.

Cả đám người mắt thao láo nhìn Rin, có tên còn trợn mắt dọa nạt rồi chúng chọn một bàn nhưng cô đã nhanh chóng cản.

- Ấy, mấy anh muốn ngồi đồng thì vào bàn giữa trung tâm, vừa sang vừa đẹp.

Chúng gật gật và tự chuyển đến chiếc bàn tròn rộng sơn đá, bên trên là đèn hoa vàng, xung quanh là mootn vòng tròn xám mờ nhạt. Những đôi mắt như ngáo đá vẫn trợn trừng như muốn gây sự.

- Có gì ngon mang ra đây.

Sự khó chịu đang bùng phát trước thái độ hống hách đó nhưng cô vẫn từ tốn.

- Có, đó em một lát.

Cô đi vào trong quầy, đầu nhátm nghĩ đã ít khách, lại vừa cho người phụ nữ kia chiếc bánh, giờ lại đám ôn giặc này, cứ thế này phá sản mấy.

Lát sau, cô quay ra với 6 hộp bánh kem nhỏ để trên khay. Cô tròn mắt khi không còn khách ở quán, tiền thì kẹp dưới cổ nước ngọt. Giờ chỉ còn đám sầm trở ngồi giữa trung tâm, mặt vênh vào ra về. Nhìn vào khuôn cảnh cô thừa biết đã có chuyện gì vừa xảy ra.

- Đây, của các anh. Có đủ vị luôn. – cô vẫn nhẹ nhàng khiêm tốn.

Cô đặt bánh trên một chiếc đĩa bên cạnh một cốc cà phê và chiếc thìa để bên cạnh. Một tên trong số chúng cầm một chiếc thìa lên xem, nhìn ngẩn đi ngấm lại rồi búi tay thả cổ tình vất chiếc thìa xuống đất.

- Thìa gì mà bé quá, lại còn bẩn nữa chứ. Chúng mày có thử không.

Thái độ đó không thể chấp nhận nhưng Rin vẫn cô nín nhịn.

Cả đám cùng mở hộp bánh, chúng không dùng thìa mà dùng tay quẹt vào chiếc bánh đưa lên miệng ném. Một điệu cười khinh, tên vừa nãy bỗng nói khùng đập tay xuống bàn hét lên.

- Cái gì, bánh này mà cho người ăn à.

Vừa nói xong tay khua hết cả bánh xuống đất, đĩa cốc vỡ loảng xoảng, đồ án bê bết trên sàn. Làn này thì thật sự không thể nhịn.

- Mấy người kia, định đến đây gây sự đấy hả. – Rin trừng mắt quát. Chúng này quá quắt lắm rồi đấy.

Đám đó cười phá lên.

- Còn rảnh con, bọn tao muốn gây sự thì sao, có gì mà quá đáng hử.

Lúc này, Ren vẫn đang lang thang trên đường. Cậu đã dự định đi bộ thẳng đến quán bánh của Rin nhưng đi qua một shop quần áo, cậu khựng lại khi thấy một chiếc váy rất quen thuộc, càng nhìn càng thấy quý phái và vẻ đẹp lộng lẫy.

- Cái đó...

Một hồi mới nhớ ra.

- A...váy mà còn mẹ nhà mình đã mặc, nó thuê ở đây sao, được, có rồi.

Vừa nói xong chạy ngay vào trong quán quần áo nữ.

Trong lúc đó, Rin vẫn đang gân cổ cãi lẽ với bọn đám côn đồ.

- Các anh là người nhóm nào.

- Bọn tao ư, là nhóm của bọn tao, đó bọn tao lập.

- Tại sao lại đến làm phiền tôi.

Tên đó cười phá lên.

- Kakakakaka, vì bọn tao thích.

Thái độ hống hách khiến cô càng ức chế, căngd bức tức.

- Các người có biết lãng phí đồ ăn là hành động trái đạo đức, sẽ bị ăn vạ không.

- Ôi, tao sợ quá cơ. – cười khinh.

- Biết đây là đâu không mà dám đến gây sự. Giám đến địa bàn của tôi gây sự à. Biến ngay trước khi tôi đổi ý.

Tên vừa nói với Rin đi khỏi vòng tròn đỏ và tiến lại chỗ cô.

- Mày nói cái, gì... - mặt vênh váo.

Rin vẫn bình tĩnh trừng mắt, vênh mặt thái độ. Hắn trừng mắt, đột ngột dơ tay tát Rin, phản ứng cực nhanh như đã biết trước tình huống, tay phải cầm chắc cổ tay hắn, tay trái bắm khuỷu gấp một phát về sau mộ cách nhanh chóng không để hắn kịp phản kháng. Vì hắn quá to nên cô phải dùng cả hai tay mới có thể áp chế được. Bị nắm vào điểm yếu thì mạnh đến đâu cũng phải đau đớn. Nhưng hắn dù tức lắm cũng không kêu la, gồng mình vuron người dảy phản công khiến Rin nị đẩy lùi về sau.

- Rảnh con.

Cô chạy lên đá vào bụng tên sừng sững đó nhưng giường như hắn không hề hấn gì mà còn dùng lực bụng hẩy chân Rin khiến cô ngã kênh ra đất.

- A...

Cả đám hống hách cười phá lên.

- Haha. Cho mày biết tay.

Cô đứng dậy xuối quần áo, thái độ vẫn thản nhiên, ánh mắt sắc nhọn nhìn bọn chúng.

- Bọn mày quấy đủ rồi đấy.

Cô đánh mất nhìn không gian xung quanh làm sao phải chọn chỗ gây chiến ít ảnh hưởng đến đồ đạc trong quán. Cô tiến lại chỗ trung tâm quán, mắt thao láo cảnh giác với mọi hành động của bọn chúng.

- Rảnh con, to mồm à, gần thì ra đây.

Cô không nói gì, vẫn ánh mắt đầy vẻ thách thức.

- Xem chừng cô gái này cũng không bình thường.

- Tôi cũng bình thường như bao cô gái khác nhưng vì các người quá ngông cuồng, bậy bạ người khác nên tôi phải đứng lên đấu tranh.
- Được, có chí khí nhưng hãy chiếc bầm dập đi cung.

Hắn chạy lại, cú đâm chắc nịch tương thẳng mặt Rin nhưng quá tầm thường, cô nghiêng nhẹ cũng đủ để tránh. Cô biết tên này rất khỏe, cơ bắp rắn chắc chắc chắn nếu đánh thường thì hắn sẽ không hề hấn gì nên chỉ tránh, rồi né mấy cú đâm. Đợi hắn lộ điểm yếu, chân hắn đá thẳng ngực, cô đan chéo hai tay dúi cái chân đó xuống đất chân đứng rộng sang hai bên để đỡ đòn. Hắn rất nhanh chí, tư thế đó đứng rất khó hắn liền dùng chân còn lại đá chân cô khiến cô soạc thẳng xuống mặt đất

- Haha. - đắc ý. Đeo đai đây. Để ta xem.

Hắn nhảy nhấc chân cao một cú đáng thẳng xuống chân cô để cố định, cô trừng mắt lấy sức bật cả hai chân đứng dậy thoát khỏi cú đáng đó rồi quay người đá bay mặt hắn về sau nhưng hắn vẫn tiếp tục đánh. Cô chỉ kịp né đòn nhường bộ, biết hắn thuận tay phải, nên chụp cơ hội khi hắn dùng tay trái đâm cô nghiêng đầu, giữ cổ tay gạt sang một bên, ngay sau đó là một ngón tay ấn thẳng vào con cóc nhỏ lên ở cổ khiến hắn bị ngẹn và lần này cô nhảy lên dùng tay đâm bụm...một phát hắn ngã lăn vào vòng tròn dưới đất một cách tâm phục khẩu phục.

- Mày...mày...lợi gài lắm. Chúng bay... lên.

Rin cau mày.

- Không công bằng. Được thích thể tôi chơi đến cùng.

Cả đám vênh vào đi lại phía Rin, cô lùi lại chỗ quầy ăn nhẹ chiếc nút đỏ bên dưới vành bàn. Ngay lập tức mặt đất chỗ vòng tròn rung chuyển khiến bọn chúng ngã nghiêng.

- Cái...cái gì...vậy...

Cô cười nhoen miệng.

- Động đất đấy.

- Sao ở đây lại động đất được.

Nhìn xung quanh thì chỉ có mọi thứ trong vòng tròn đó rung chuyển, bên ngoài bàn ghế không hề có động tĩnh gì là nhấc lên hay lật ngửa. Chiếc bàn và ghế trong vòng tròn dính chặt xuống đất không chút rung chuyển. Cả đám hốt hoảng vừa định chạy ra khỏi đó thì một lớp kính từ dưới bắn lên tạo một hộp kính kín khiến cho tất cả người bên trong đầu ù, chóng mặt, buồn nôn. Chúng ngã nghiêng bên nọ, bên kia không thể đứng vững một chỗ rồi thi nhau áp mặt vào lớp kính trắng.

- Cái...cái...gi đây nữa. - nhọc hết sức.

Lại cái cười nhoen miệng.

- Đây là hiệu ứng nhà kính. Ô nhiễm môi trường dẫn đến nhiệt độ trái đất tăng gây ra hiệu ứng nhà kính. Lại đến lượt ta cười rồi. Haha.

Tên vừa nẩy đầu với Rin giờ chiếc khăn trắng biểu thị ý đầu hàng trên khuôn mặt xanh lét vì sợ hãi.

- Bọn tao...đầu...hàng...àng...

- Được, rời khỏi đây và cầm quay lại.

Lát sau, Ren mới cùng Ji đi đến cửa hàng, quá ngạc nhiên khi thấy một đám đàn ông và phụ nữ từng bước ra ngoài, người nào người nấy rũ rượi, đầu tóc bù xù.

- Chào.

Rin mở cửa ra ngoài đón tiếp hai bạn.

- Đi đâu đấy.

Ji vẫn nhìn theo đám người đó, vừa cười vừa nói.

- Wow, động vào đúng bả rồi. Hình như huynh có thấy mùi chiến tranh ở đây.

Rin phủ nhận.

- Có đâu, bọn chúng à nó quá nó vậy đấy.

Ji giờ ngón tay cái trước mặt Rin.

- Triệu like. Quá lợi hại
- Đệ có làm gì đâu, tại chúng ăn no quá thôi.

Ren cũng phì cười trước lời ngụy biện không hợp lý tí nào.

- Đồ ngốc này. Vào trong đi.
- Hai người đến đây ủng hộ tôi, tôi thấy quán cà phê của hần này vẫn đông trong khi quán tôi chả đông gì cả.
- Vì quán tôi toàn trái đẹp.
- Gớm. Được mấy buổi Iron với ông đến đấy chứ.

Cậu kéo ghế ngồi sát gần Rin thân mật trong khi Ji vào trong lấy bánh.

- Tình yêu ơi, tôi có chuyện muốn hỏi.
- Ừm, nói.

Thái độ cậu rất nghiêm túc nhưng khi thấy khuôn mặt ngây ngô dễ thương của Rin làm cậu không thể mở lời.

- À, thôi, không muốn hỏi nữa.
- Hỏi đi mà. Tò mò. - nịnh nọt.
- Không.

Cô thấy đổi thái độ khó chịu.

- Có nói không còn biết.
- Được được.

Cậu đánh bịa một câu hỏi.

- Tôi mới sáng lập ra cách pha cà phê rất ngon mà áp dụng cả bánh kem của cậu nữa.
- Thế hử.
- Đang định hỏi xem cậu có muốn là người đầu tiên thử không?
- Đơn giản vậy thôi ý hả.
- Ừ. - điệu cười thân thiện.
- Tất nhiên là có rồi, không để cho tui thì cho ai hử.
- Đó, thì mới hỏi, nhớ không đồng ý.
- À, mà sao đi cùng ông Ji vậy?
- Gặp hần ở shop quần áo, rồi gần đây đi đến luôn.
- Nè, trả tiền đấy nhá không tui lỗ hết mất.
- Được được, chiều cậu hết.

Cô nắm chặt tay Ren và cảm thấy rất vui khi nhìn Ren cười, câu nói của người phụ nữ vừa nãy lại hiện lên.

“Cậu ta...là một nửa của mình sau này ư?”

Lúc 10 giờ, cửa hàng đóng cửa. Ji và Ren cùng giúp Rin cất mới thứ gọn gàng, đèn tắt tối om chỉ để điện sáng bên ngoài. 3 người đứng lại chào nhau.

- Anh về đây, mấy đứa về cẩn thận.
- Anh mới phải cẩn thận ấy. Hai bọn đệ là một đôi Song kiếm hợp bích rồi, lo gì chứ.

- Rồi, đi nhá.

Nói xong Ji quay đầu đi thẳng. Còn Ren cầm tay Rin, hai người lờ tay nhau thông dong đi bộ.

- Ước gì hôm nào cũng được như này.

- Là sao.

- Ngốc hay vờ ngốc. Là muốn hôm nado cũng dk nắm tay cậu đi thế này ý.

- Vậy hả. Thật.

- Chả thật.

- Đồ lăng nhăng như cậu tin làm sao được.

- Có mà cậu lăng nhăng ấy, bảo người theo đuổi, cậu phải biết tôi khổ sở thế nào mới giải tán hết đám đày không?

- Há.

- À... Không, không có gì.

- Giải quyết ư?

- À, nói chơi vậy. Đùa cậu vậy.

- Biết đùa cơ đấy.

Cả hai đang đi thì Rin nhớ ra.

- Thôi, Ji cầm USB của tôi.

- Có quan trọng lắm không?

- Có chứ, quay lại đi.

- Gọi điện.

- Anh ấy máy hết pin thôi, từ nãy rồi mà.

Không để Ren trả lời cô kéo cậu đi ngay.

Ji thông dong vừa đi vừa nhún nhảy, tâm trạng thanh thản thoải mái nên không có chút đề phòng cảnh giác. Đến đoạn đường dốc, cậu ngửa người đi làm bộ như xe xuống dốc.

- Lèo lèo, hôm nào đi đến đây cũng mất sức

Cậu quay sang thì chỉ thấy mấy thùng sắt ở bãi đất trống. Bỗng có nghe thấy tiếng gọi liền quay ngoắt lại.

- Ji...cứu tôi với.

Cậu quay lại nhưng không thấy gì, không thể xác định được giọng nói từ đâu phát đến. Chưa kịp định hình thì một tiếng nói nữa.

- Cần thận.

Ngay lập tức một cú đá của Rin làm Ji ngã lăn vào một bên đường.

- Ấy za.

Châu hoa từ ban công ngôi nhà bỏ hoang rơi thẳng xuống các chân Ren mấy bước. Quả đấm mà Ren không đá Ji thì chắc cậu đã gặp nguy hiểm. Ngày sau đó là những thùng phi bằng sắt lăn từ trên dốc xuống tiếng thùng...ùng...

- Cần thận.

Ren nhảy sang một bên tránh mấy chiếc thùng đổ lăn vào người. Còn thì đã an toàn vì Ren đá cậu bạn đang áp sát vào hiên của ngôi nhà đã đóng sập cửa. Trên đường giờ chỉ còn ánh sáng đèn đường và đèn hiên mà nhà dân họ để.

- Quá nguy hiểm

Rin từ sau chạy lại đỡ Ji.

- Huynh không sao chứ.

- Không không, cảm ơn. – giọng mệt mỏi vì vừa mới bị cú đá đau.

Cô ngẩng lên thấy bóng người trên hàng lằng ngói nhà bỏ trống có ghi chữ bán nhà liền trèo lên cây, nhanh thoăn thoắt nhảy sang bám chặt khùng sắt trên biển quảng cáo, bật người bám lấy thành lan can đu người nhảy vào trong. Tên áo đen bật mặt đang chạy thì bị một cú đá đập người vào tường rồi ngã xuống. Hấn không ngờ cô gái này lại nhanh đến vậy.

- Mày là ai, sao lại định hại người.

Hấn dùng chiếc mặt nạ da che nửa mặt, chỉ để lộ hai con mắt trở lên chán.

- Mày không cần biết, trẻ con trẻ nhỏ, biết gì. Không cút khỏi đây tao đánh cho bầm dập.

- Được, thử đi.

Hấn ngảy lên đá, cô lấy tay đỡ đòn gạt chân hấn rồi nhảy lên đập 2 phát vào ngực khiến hấn lùi lại thìu không ra hơi. Hấn vẫn tiếp tục, chạy lại đâm, cô né phải rồi né trái, đợi lúc thuận tay được đà bé gập tay hấn kéo hấn lại gần rồi húc một cái vào bụng làm rồi một khuỷu tay dánh vào lưng khiến hấn khụy xuống vì không thể chống đỡ. Cô vừa định giật mặt nạ thì một tên nữa từ đâu đó xuất hiện đá tay cô khỏi mặt tên vừa nãy.

- Hừ.

Tên vừa nãy giọng yếu ớt.

- Tôi...

- Không phải nói, màu rời khỏi đây, mày không đâu được nhóc này đâu. Biến.

Hấn nghe lệnh rồi rời khỏi đó. Tên đó đứng trước mặt Rin, ngăn cản để tên kia chạy thoát.

- Có đồng minh vậy chắc chắn là một kế hoạch chứ không phải vô tình. Mấy người là ai.

- Ai không quan trọng, thích yên thì đừng xen vào. Bọn tao chỉ là thấy khó ra tay giúp thôi. – tên áo đen còn lại nói.

Hấn bịt kín mặt bằng chiếc mặt nạ sắt, chỉ thò ra 2 con mắt.

- Mấy người tại sao lại định hại người dưới kia. Tránh ra, tôi phải bắt tên kia bằng được.

- Không đời nào.

Tên đó chạy lại đánh nhau với Rin, vừa dơ cú đâm thì một hấn đã bị bay ra ngoài nhờ cú đá của Ren.

- Rin, để tôi đuổi theo tên kia.

Nói xong Ren chạy xuống cầu thang dưới theo tên đó. Giờ chỉ còn Rin và một người áo đen nữa. Dáng vóc cũng dễ nhìn, mà xem chừng bỏ mặt nạ ra thì đây chắc là một hot boy.

- Bật mặt ư, tại sao biết tên vừa nãy không thể đánh lại tôi. Tôi sẽ tháo mặt nạ của anh ra xem anh là ai.

Cô chạy lẹ đánh và người đó vì dáng vóc nhỏ nhẹ tránh né rất nhanh nhẹn. Hai người lại đánh nhau và cô bắt đầu có cảm giác người này rất quen thuộc mà gần gũi khi chạm vào da tay hấn. Cô bắt đầu nương tay vì nghĩ hấn không thể đánh nổi mình. Nhưng vừa buông tay hấn đã đá cho cô một cái vào bụng là ra đất.

- Được.

Người đó làm Rin bị thương cũng đứng khựng lại một lúc, ánh mắt đầy vẻ sốt xa không nỡ.

- Được, vậy tôi sẽ ra tay thật.

Rin chồm dậy, lấy thế thủ rồi đánh tiếp, hấn dơ chân đá, cô ngồi xuống, thuận chân đá ngang bên chân còn lại của hấn làm hấn ngã lăn trên đất. Hấn mãi vội đứng dậy thì ngay lập tức bị một phát đá vào vai phải, cả cánh tay trái đập thẳng vào tường. Biết mình không thể đánh lại cô gái trước mặt hấn liền chạy khỏi. Rin đuổi theo xuống tận đường thì không thấy gì nữa. Chỉ thấy Ji đang ngồi trong nhà của ai đó uống nước ăn bánh. Đến lúc này hì hục chạy đến.

- Sao rồi.
- Hấn chạy mất rồi.
- Ủ. Tôi cũng vậy. Như kiểu chúng biết địa hình nơi đây.
- Đây có lẽ là một kế hoạch.
- Jì đâu.

Rin thở dài

- Nhìn kia, đấy, công tử sướng chưa.
- Kì quái, lầy thật ấy. Phải gọi quá chày cối. Nhà ai vậy.

Hai người đứng ngoài đoán lên đoán xuống thì Tuyết xuất hiện trong nhà.

- Há, Tuyết. – Rin buột miệng.
- Tuyết mà người quen mình đấy hử.
- Lớp 11 đấy.

- À, ra vậy.
- Chắc đây là nhà bà nó rồi. Vậy không phải lo nữa, về thôi.
- Cái tên này, mình cứu hấn mà hấn chả bảo gì.
- Thôi, đi.

Sáng hôm sau, Trước khi đến trường Rin đã ghé ngay đến ngôi nhà mà hôm trước Jì bị tập kích.

- Ren, cậu điều tra thế nào rồi.

Nói qua điện thoại.

- Chủ nhà không biết, chỉ biết có người đến trả 10 triệu cho mượn nhà trong 1 ngày.
- Rồi rồi.

Cô đi lên chỗ mà qua đã xảy ra đánh lộn, mọi thứ vẫn còn nguyên. Bỗng có thứ gì nháy nháy trong đồng lớp tường chóc, cô nhặt lên đó là một miếng vỡ của đá. Chỉ có một miếng khác tất cả các loại đá còn lại ở đây. Cô nhìn đi nhìn lại rồi trừng mắt ngắm ra.

- Không, không thể. Nhảm mắt.

Chuông điện thoại lại kêu.

- Oì. Iron.
- Tình hình tôi cũng điều tra nhưng không được gì, giương như có thể lực nào đó ngăn cản không cho mình điều tra.
- Ủ. Tôi biết rồi.
- Chỗ cậu thế nào?
- Ồ... – nhìn vào đồ vật trên tay, lưỡng lự. Ồ...cũng không có mảnh mồi gì. Nhưng mà...
- Sao...

Cuộc nói chuyện điện thoại diễn ra trong nửa tiếng, cô vừa kể xe bus vừa nói chuyện.

Đúng 7 giờ Rin có mặt ở lớp và như mọi hôm cô là người đến cuối cùng. Rèn và Mịn đã đến từ lâu ngồi sẵn đó.

- Chào.

Ren nhanh nhẩu chen lời khiến Mịn hơi khó chịu

- Chào tình yêu. Muốn thuở đi muộn.

- Kệ tui nhá. Hơ. Tôi á... người nhà nước mà bận mãi lắm

Cô ngồi xuống, cắt cặp vào ngăn bàn nhưng không quay sang Ren mà lại quay sang Min trước.

- Học sinh gương mẫu nhỉ.

Min với nụ cười đần ăm, giọng nói nhẹ nhàng.

- Chuyện, tấm gương của lớp mà. Cậu đánh lẽ phải quan tâm tôi nhiều hơn ấy.

Thấy người yêu mình cười nói thân mật với người khác thì đứ ả nào chất ghé, hơn nữa Min còn được coi là tình nhân cũ. Ren vừa bức vự khó chịu, cậu cầm tay Rin kéo lại phía mình.

- Nè. Cậu còn chưa chào hỏi tôi.

- Từ từ, lần lượt chứ.

- Không công bằng. Tại sao chào Min trước trong khi người yêu còn ngồi đây.

Cô phát ngại với Min vì những câu nói đầy sự ghen tuông của Ren.

- Cậu nói giọng đấy, ngượng chết mất.

Min chỉ cười nhẹ, không nói gì và cậu bắt đầu nhìn Rin với sự nuối tiếc khi không thể giữ Rin ở bên, cậu đã từng có nhưng lại đánh mất. Cũng chỉ vì không thể xác định tình cảm của mình. Một phần là vì Rin quá nghịch, một phần bởi những lời nói xung quanh việc gia cảnh, thân thể không tốt khiến cậu không thể xác định tình cảm của mình và rồi để tuột mất Rin vào tay người khác. Giờ hối hận cũng đã muộn. Cậu luôn cho rằng nếu cố gắng hơn, không sống ích kỉ, không để ý đến lời nói xung quanh cũng như không để ý đến thân phận cô ấy thì chắc chắn người ở cạnh Rin sẽ là cậu. Bởi cậu biết ngay từ lúc đầu Rin đã thích mình. Nhưng tất cả chỉ là quá khứ và giờ đây chỉ nhìn Rin vui vẻ bên người khác. Chắc đó là một lựa chọn đúng.

Vừa xong tiết 1, giờ ra chơi cái lớp lại lộn xộn như cái chợ vỡ. Rin quay xuống bàn dưới bàn chuyện.

- Ê, mấy thánh, tở này ăn uống gì đi.

- Lại phải góp tiền á, không có tiền đâu nhá, hết tiền rồi. - Việt vừa nói vừa cắt mấy cuốn sách một cách thân nhiên.

- Ở đám cho trậ, ăn cái gì rẻ thôi.

- Giờ có cái gì rẻ chứ.

- Ăn mấy thứ bụi bặm, không ăn sang chảnh như đại gia đâu.

- Hehehe, nhưng mà cũng không có xiền. Hề hề.

Cô sùng cồ lên từ bàn trước nhồm ra bàn sau.

- Nói gì. - giọng nghiêm túc. Tiền chơi điện tử, lô đề thì có mà bảo ăn thì không có.

- Ở ơ, ép người kia. - vờ sợ hãi.

- Hừm. Có thích ăn đám không. - giờ cú đám dọa nạt

- Được được, tôi sợ rồi, đi thi đi.

Cô vui mừng đập nhẹ vào vai Việt, cậu nẩy người lên kêu.

- Áy za...

- Sao đấy.

Rin tỏ ra hoài nghi.

- À, qua không hiểu sao đang đi ra đường rõ ràng đèn xanh người đi bộ được quá mà cái ô tô nào đấy vượt đèn đỏ phóng thẳng lại phía tôi như cố ý vậy.

- Thế hử, đã chết chưa.

- Oánh cho. Thật may tôi tránh kịp nhưng bị ngã xuống đường, người đầu ê ẩm.

- Ủ, dạo này bọn mình hay gặp chuyện quá, không biết là có vong nào theo không.

Câu nói khiến cả Rin và Ren phải sử nghĩ. Cô về chỗ, nhìn Ren và tỏ ra lo lắng.

- Cậu nghĩ giống tôi không?

Ren gật nhẹ.

- Ừm.

Nghĩ lại, dạo gần đây nhóm mình xảy ra rất nhiều chuyện, tất cả mọi người đều có chuyện. Như cậu không phải là tình cờ mà đó là sắp đặt. Điều này khiến Ren càng lo vì điều cậu lo sợ nhất đã đến.

Rin lại nhồm người lên bám vai Nam kéo xuống, định hỏi về vụ liên hoan thì cậu lại kêu lên.

- Úi za, đau.

- Hừm. Xin lỗi. Vai đau hử.

- Ừ.

- Sao đấy.

- Qua không may bị ngã đập tay vào tường thôi.

- Có sao không.

- Không sao.

- Xin lỗi.

- Sao.

Cậu đưa chiếc vòng đeo trên tay.

- Tôi không may làm vỡ một miếng trên chiếc vòng rồi.

Cô sầm mặt, vẻ mặt đầy sự hoài nghi bởi hôm trước đánh một tên đeo mặt nạ, dáng người trông cũng rất quen thuộc. Nhưng vậy cô vẫn gạt đi vì cô tin tưởng bạn mình tuyệt đối. Ren kéo cô lại hỏi.

- Hôm trước cậu cũng gặp rắc rối đúng không.

- Ừm.

- Lí do.

- Không biết, tự nhiên chúng đến gây sự, chắc là do quán bánh Minh Béo phải đến, bánh chúng không ngon, ít khách nên ghen tức với cửa hàng tôi.

- Ấy chà, vậy là do kỹ thuật làm bánh của cậu tốt hử.

- Tất nhiên. – vênh mặt tự hào.

Ren cười nhẹ trước thái độ thái quá đó.

- Cậu á, kiêu vừa thôi. Gớm.

Vừa ra chơi, để Rin ngồi trên lớp còn Ren đi gặp Iron trong phòng camera.

- Cậu nghĩ sao? – Ren cau mày.

- Không biết, chắc chắn một trong số chúng ta đã bị lộ.

- Lộ ư, cũng không đúng lắm. Vì chúng không tìm mình trực tiếp. Chúng chỉ biết số điện thoại của tôi ở căn cứ chứ không biết thông tin gì hết.

- Ừm, nhưng giải thích sao về những sự việc gần đây.

- Không biết.
- Mà nè, trong lúc tôi điều tra, cảm thấy có cái gì đó luôn ngăn cản các thông tin tôi truy cập.
- Là sao.
- Không rõ, như kiểu chúng biết hết hành động mình làm gì để ngăn cản vậy.

Câu nói khiến Ren vô cùng suy nghĩ về câu cảnh báo của Là.

“Cậu hãy cẩn thận với tất cả mọi người xung quanh. Kể cả là Rin, tình yêu to lớn của cậu”

Câu nói đó luôn vang lên trong đầu.

- Iron, cậu có thông tin gì về Trùm trong truyền thuyết của trường này không.
- Không có.
- Mà đáng lẽ cậu gọi tôi là anh mới đúng.
- Gì, mơ nhá. Còn lâu.
- Vớ vẩn, trả vậy.
- Thôi nhá, vớ vẩn. Lo mà để ý Trùm.
- Tự nhiên lại thêm việc.
- Đơn giản mà, nếu thấy thì bảo vệ thôi, tránh đánh sách rơi vào tay BIP.
- Ủ.
- Kia, đi đi.
- Đi đâu.

Iron hất mặt lên màn trước mặt thấy ngay Rin đang ngồi trò chuyện vui vẻ với Min dưới căng tin. Ren bắt đầu thấy khó chịu, có ghen nổi lên. Cậu trừng mắt đi thẳng xuống nhà ăn nhưng chỉ thấy chiếc bàn trống.

- Đâu rồi.

Cậu gọi ngay cho Rin.

- Cậu đang đâu.
- Trên lớp chứ đâu. Lát mua cho cái bánh nhá.
- Đừng nói dối, đang ở với Min chứ gì? - giọng bức tức.
- Đâu, đang chơi bài cời quần áo.
- Há. Cậu còn giám chơi cời quần áo với hần hừ.
- Há. Đang chơi với đám Việt với Nam nè. Vớ vẩn. Lát mua đồ ăn về đây. Không nói nhiều, cúp máy.
- Nè nè...

Chưa kịp nói xong cô đã cúp máy.

- Như là cố tình chọc điên mình vậy. Kiểu gì ngon thế đi chơi với trái còn bắt mua đồ ăn. Không bao giờ.

Tin nhắn từ Iron trong điện thoại.

“– Đùa đấy, không phải Rin đâu. Tại cậu nói nhiều nên nói thế để cậu đi. Khựa khựa.”

Không thể tin nổi tự nhiên mang tiếng ghen tuông, có tiếng mà không có miếng, vì hiểu lầm nên cậu vẫn phải mua bánh cho Rin để chuộc lỗi. Thật ngượng ngùng, xấu hết cả mặt.

Lúc 8 giờ, trong căn cứ VQC, mọi hoạt động vẫn diễn ra như mọi khi. Chữ D được gọi đến phòng họp cùng với các tiền bối trong căn cứ. Các tiền bối cứ nói chuyện còn hậu bối chỉ ngồi nghe. Số 17 ngồi phía cuối, cạnh Số 13 và Chữ D. Điều khó chịu, bứt dứt đến kì lạ khi thấy Số 24 và Chữ D nhìn nhau với ánh mắt đầy tính ý. Vừa lúc đến Số 24 đã mang ánh mắt đó nhìn cô và đương nhiên cô cũng nhìn lại như thế.

Trong đầu suy ngẫm.

“– mình lại khó chịu, lại tức ư. Không không.” - lắc đầu lia lịa. “mình không được vậy, mình đã có tình nhân rồi. Không được, nhảy khoát không được.”

Số 13 ngồi cạnh, hích nhẹ vai, mắt vẫn hướng vào cuộc họp nhưng miệng nói với Số 17.

- Sao, khó chịu hả. Tức không, ghen không.
- Cậu nói gì đấy hả. Ghen tức gì. Tôi không phải ghen với hai người đó nhá.
- Chép chép. Giấu đầu hở đuôi, không đánh tự khai. Tôi có nhắc đến hai người đó đâu, cậu tự khai. Thấy hai người kia tình tứ cậu ghen chứ gì.
- Nè, tôi là chậu có hoa rồi nha. Nói vớ vẩn

Số 13 lắc nhẹ đầu, cười cái mỉm môi.

- Hey hey, biết được, cậu thích bắt cá hai tay.
- Quaan tử nhá. Không có nhá.

- Ủ ừ, thì cứ cho vậy đi.

Cười thâm trong bụng.

Tiếng Aphia.

- Sắp tới nghe nói TOP có giao dịch hàng tư nước ngoài. Mọi người thấy sao.

Lần lượt từng người đưa ý kiến.

- Nghe nói rất quan trọng, có thể là dược liệu, thuốc sản xuất vũ khí.
- Không tôi lại nghe nói đây là hàng nóng.
- Hàng nóng ư?
- Có thể, đo là thú hàng cấm trong nước nên mới cần trọng như vậy. Còn nghe nói TOP bỏ ra số tiền rất lớn thứ xếp chuyện này.

Aphia hướng mắt nhìn Chữ D.

- Cháu nghĩ sao.

Cô suy ngẫm trong chốc lát rồi mới đưa ý kiến.

- Từ trước đến giờ tổ chức nhập rất nhiều loại hàng từ nước ngoài nhưng chi phí và kinh phí chưa bao giờ thấy nhiều như bây giờ.
- Cháu có chắc chắn lần gì hàng nào các cháu cũng biết.
- Chắc chắn. - rất quả quyết. Nhưng chưa bao giờ lại nghiêm trọng thế này. Hầu như người của TOP đã tập trung hết vào lỗ hàng lần này.

Cô thờ dài.

- Không biết trong đầu Dara suy nghĩ gì nữa. Các Chữ cũng không biết về hành động này. Từ khi hai căn cứ kết hợp với nhau chuyện bọn cháu biết ngày càng ít. Họ họp kín, không bao giờ mở rộng.
- Còn về tấm bản đồ.
- Quả thật người muốn có tấm bản đồ là Dara. Ông định lợi dụng BIP để kiểm thử đó. Nhưng cháu lại cảm thấy ông đàn bị BIP lợi dụng lại. Không chừng đám BIP cũng để ý đến tấm bản đồ đó.
- Cháu đã từng ở trong đó, chắc cháu biết hết cấu tạo trong đó chứ.
- Ý ông là gì..

- Là tất cả các máy quay, mắt thần, mặt mã.

Một cái gật nhẹ.

- Gần hết. Nhưng vẫn còn một số nơi đám bọn cháu không được đến gần, mà cả người của TOP có khả năng cũng chưa đến.

- Cả Dara ư.

- Đúng.

Ông đập ngón tay xuống bàn 3 cái cộc...cộc...cộc

- Có gì trong đó chứ? – lo âu.

Một cái lắc nhẹ. Mọi người nhìn nhau và lại khuôn mặt âu lo.

Lát sau, cuộc họp kết thúc, tất cả ra ngoài nhưng Aphia vẫn còn ở trong phòng họp. Rin lại quay lại phòng họp ngồi đối diện với ông.

- Cháu quay lại làm gì.

- Ông còn vờ, không phải ô muốn cháu quay lại sao.

Ồ ta cười nhẹ.

- Cháu vẫn nhớ.

- Quên làm sao được chứ.

- Rồi, ta có chuyện muốn nói với cháu.

Hai người bắt đầu cuộc trò chuyện đúng 1 tiếng đồng hồ.

Trong phòng của các Số, họ đang ngồi vắt vẻo trên ghế và chuẩn bị rời khỏi căn cứ.

- Số 24, anh lấy xong đồ chưa còn đi về nào.

- Đợi đi, mãi gì.

- À, mà...chúng ta...có lẽ đến giờ này vẫn chưa biết mặt nhau.

Cậu cười nhẹ.

- Thôi, không nên biết thì tốt hơn. Sớm muộn rồi cũng biết thôi mà.

- Đúng là Số 24, cảnh giác cao độ.

- Cũn thường. Từng tích của mình cứ giữ kín thì sẽ không liên lụy đến người khác.

- Được, like điều này.

Số 17 không nói gì, vẫn ngồi một chỗ cuờn tùm, mắt nhìn vào điện thoại.

- Cái tên kia. Sao không nói gì, chỉ nhắn tin với gái là nhanh thôi.

- Để em yên vị. À mà...gù còn gái của anh là gì vậy.

- Hừm.

- Là Chữ A lạnh lùng girl hay Chữ D hoà đồng girl.

Số 24 vẫn thản nhiên.

- Thế nào cũng được hết ấy. Mà sao tự nhiên hỏi vậy.

- Không, tò mò thôi mà.

Số 13 chỉ ngồi cười và nghe họ nói chuyện.

- Nghe chú mày nói thế...có phải...có ý gì với Chữ Đề không?
- Không có đâu. Dù có... cũng không thể đồng ý.
- Quân tử đấy. Nghe nói chú mày có honey rồi. Bảo sao. Thế người ta như thế nào.

Cậu cười nhẹ, nhìn vào tin nhắn nói.

- Cô ấy ư, rất thú vị, rất mạnh mẽ. Và đặc biệt tính cách và hành động vô cùng giống Chữ Đề.
- Oh, vậy sao. Chắc thế nên chú mày mới có xúc cảm với Chữ D đó.
- Mong là vậy. Nhưng giốn đến mức khó tả.
- Giống là bình thường.
- Nhưng bản lĩnh thì không bằng.
- Vậy hử.
- Nhưng...cô ấy cũng rất lại hại, lại còn biết võ nữa chứ
- Thật sao. – Số 24.bắt đầu thấy thú vị. Rồi rồi, hay quá, kể tiếp đi.
- Có gì đâu mà kể.
- Và sắc thì sao, ai xinh.
- Chữ D thì đã thấy bao giờ đâu.
- Tài.
- Cũng được, thông minh.
- Nhiều zai theo đuổi không.
- Tất nhiên. Nhưng không hiểu trông cô ấy bình thường mà bao nhiêu thằng trong trường đeo đuổi.

Số 13 xen vào.

- Gì mà bình thường, người ta được các vạ nữ tôn vinh lắm đấy, con trai thì nể phục, giờ chúng nó gọi nữ hoàng thần thánh rồi đấy.
- Wow, rất đặc sắc. - số 24 càng hứng thú.
- Sao cậu biết vậy.
- Chuyện, lời đồn lan dần trong trường. Cậu cũng gần như là trùm thứ 2 ở đấy mà cậu ấy làm gì khô biết à.
- Làm gì.
- Giúp đỡ các nữ sinh rất nhiều.
- Việc gì.
- Không biết, vì đây là việc của nữ nhi. Nam nhi không quan tâm. Hé hé.
- Có gái này thú vị phết.
- Lúc đầu thấy cô ấy rất bình thường, nhưng càng ngày càng thú vị. Em không ngờ cô ấy giỏi cả về võ và mưu trí.
- Thật.
- Ừm.
- Vậy còn ước mơ gì nữa. Thôi, đồ thủ xong rồi, về thôi.

Cả 3 anh chàng vừa mở cửa ra ngoài thì gặp Chữ D.

- Ế, cô gái về cùng không?

- Thôi khỏi, tôi về sau, mọi người về trước đi.

Số 24 vẫn ánh mắt đầy quan tâm, thái độ thân mật nói.

- Về sau cẩn thận đấy. Không có tiền thì bảo anh.

- Vâng vâng, em biết rồi. Cảm ơn anh. - cười nhẹ rồi đi khỏi.

Cô đi qua Số 17 và chỉ nhìn thoáng qua với một vẻ thân thiện. Cô tròn mắt khi thấy chùm chìa khoá đeo lưng lẳng ở cặp quần cô liền quay ngoắt lại.

- Số 17, nói chuyện với tôi một chút

Cả 3 anh chàng quay lại, hiếu kỳ nhìn nhau.

- Sao đấy.

- Có chút chuyện.

Số 24 biết ý.

- Vậy anh với tên thừa này ra ngoài trước.

- Nè nè, ai là tên thừa đấy hử.

- Thôi đi chợ họ tâm sự.

Cả hai anh chàng bả vai bá cổ rời khỏi đó để Số 17 với Chữ D ở lại.

- Có chuyện gì không.

Đứng trước Chữ D bỗng cậu lại thấy một cảm giác yêu thương rất quen thuộc và kì lạ.

“ – Mình không thể thế được, đây chỉ là cảm xúc lẫn lộn thôi”.

Cậu giữ thái độ thân thiện hỏi.

- Có chuyện gì, nói đi.

Cô xòe tay đòi.

- Trả đây.

- Hừm – lơ ngơ không hiểu. Trả gì.

- Những chiếc áo choàng mà cậu lấy của tôi.

- What. Áo choàng của cậu ư.

- Đúng.

- Đến đòi mấy cái áo, có nhỏ nhen quá không vậy.

- Không nhá. Tôi còn chưa hỏi tội cậu chính là người nói cho hỏi biết về tung tích của tôi để đưa tôi đến đây.

- Há, giờ lại nhắc lại, cậu định gâ chuyện với tui à, nè nè, mình là đồng minh đấy nha.

Cô vênh nhẹ môi

- Đồng tính thì có. Có trả áo không.

- Không. Tại sao phải. À, sao không thấy cậu sử dụng cây sáo 1 mét nữa vậy, đâu rồi, hay vứt đi rồi.

- Đùng đá xoáy nhá, đấy là việc của tôi.

- Thế à. Nhưng công nhận...cậu...thời bài Goodbye Day cũng được.

- Quá khen.
- Cậu rất giống người tình của tôi.
- Hừ, cậu...có người yêu rồi.
- Tất nhiên cậu nghĩ sao, hot boy như tui mà không có à.

Nói đến đây thái độ của cô cũng có chút không vui nhưng cô không để nó áp đi kế hoạch của mình.

- Cậu sao vậy, buồn vì tôi có người yêu hả.

Cô cười nửa miệng.

- Tôi có cần thiết không.
- Cậu có chắc...cậu không thích tôi.

Câu hỏi khó trả lời khiến cô lúng túng nhưng trong suy nghĩ không bao giờ được để mình ở tình thế bị động sợ hãi.

- Không có. Mà...có thì sao. Cậu có giám bỏ người yêu theo tôi không.

Câu nói thách thức lại khiến số 17 lúng túng, nghe đến đây như là cơ hội đang đến, cậu ngừng lại suy ngẫm. Nhưng bỗng chốc hình ảnh Rin lại hiện lên trong tâm trí. Cậu cười nhẹ, từ chối.

- Chắc chắn...là không rồi.

Cậu nói từ chối thẳng thừng, nghe thì rất đau lòng nhưng đủ xác định Số 17 rất chung tình.

- Không ngờ Số 17 tưởng phong lưu mà chung tình như vậy. Hey. Tôi chỉ đến đòi áo thôi, không làm gì hết.

Nói thì nói vậy nhưng thực chất tâm trạng cô không cảm thấy vui chút nào.

- Được rồi, hiện giờ áo khoác của cậu không ở đây. Nhưng cậu thích tôi có thể cho cậu mấy chục cái.

Cô cười khinh.

- Vậy cậu nhầm rồi. Áo đó, căn bản cậu không thể kiếm.
- Vì sao.
- Không phải chỗ nào cũng có chất vải đo cũng như...kiểu áo đó.
- Hừm. Thật hừ.
- Đúng, vì thế cậu đừng nói chuyện kiếm được.
- Được rồi. Tôi sẽ chờ.
- Ừm. Cảm ơn trước, không có gì tôi đi trước đây.

Cô cười nhẹ rồi đi và cố tình vấp ngã ngã ra sau vì cô biết Số 17 chắc chắn sẽ đỡ cô. Các quả nhiên là vậy, cậu mở tay đỡ, tay ơ ép cô trước khi cô ngã xuống đất. Chiếc khóa chạm vào người cô và ngay lập tức lấy bánh xà phòng nhỏ in chiếc khóa lên.

- Ê, cậu có sao không.

Cô ngẩng lên đỡ người khi nhìn vào ánh mắt long lanh. Cô bỗng chốc cảm thấy áy náy nhưng dù gì mình cũng đang làm.

- Cậu không sao chứ
- À à, không sao. Thả tôi ra được rồi.

Lần này cậu không Chửi D như lần trước mà từ từ nâng cô dậy.

- Có gì lạ à.
- Vì tôi thấy thái độ cậu thấy đổi.

- Là sao.

- Lúc trước cậu không ưa tôi, còn thả tôi xuống đất, sao bây giờ...

- Hey. Giờ phải khác chứ. Thôi đi trước đây.

Cậu chỉ cười một cái rồi đi khỏi để Chữ D ở lại sau.

- Cậu ấy...có thể thấy đôi vì cô gái đó sao. – có chút tiếc nuối.

Trong căn cưa BIP, Dara đang cùng ngồi bàn chuyện với Ky trên vãn hợp.

- Thời cơ đã đến, hành động thôi.

- Còn hàng của tôi.

- Đang được nhập về, có khả năng hơn tuần nữa sẽ về đến nước.

- Được, hay lắm. Giờ chỉ còn lấy tám bản đồ đó. Lại còn kí hiệu bản đồ nữa chứ.

Điều cười đắc ý trên khuôn mặt Dara.

- Chúng mày đâu.

Ky vừa gọi, một đám người xông xộc đi vào.

- Thủ lĩnh.

Ky sầm mặt.

- Bắt đầu đi.

- Rồi.

Một từ dứt khoát, đồng thanh rồi rầm rập rời khỏi.

- Cuộc chiến cuối cùng...đang bắt đầu.

Lại một điệu cười nham hiểm đến lạnh sống lưng.

Số 17 vừa định về thì có điện thoại khiến cậu phải tiếp tục làm nhiệm vụ.

Lúc 11 giờ, Rin mới từ trong quán tạp hóa đi ra, trên tay vẫn còn sách đồ ăn, tay gọi điện thoại. Vì còn đoạn nữa đến nhà nên cô đi bộ. Qua ngã tư, đèn đỏ lên, đèn xanh cho người đi bộ cô mới sang thì một chiếc ô tô lao thẳng đến cô chưa kịp phản ứng thì một sợi dây quấn vào bụng kéo ngược cô về sau m, túi đồ ăn rơi xuống đường bị chiếc xe đó đi qua đè bẹp. Thật may chiếc điện thoại cô đã sắm một cái ốp để đeo vào vào mu bàn tay. Cô hốt hoảng nhìn theo chiếc xe rồi quay lại xem người vừa cứu mình.

- Là...

Cô dừng người khi thấy một người áo đen đeo mặt nạ.

- Cậu...

Đó là Số 17 nhưng cậu không nói gì mà chỉ nhìn Rin với ánh mắt trù mến và rất thân thiện

- Cậu...là ...

- Từ sau căn thặng đấy. – giọng nói với đầy sự quan tâm

- Cậu...

Bỗng tiếng điện thoại kêu lên trong túi áo khoác dạ của cậu, và cuộc gọi đó lại chính từ máy Rin. Cô trừng mắt, nhìn chiếc điện thoại rồi nhìn anh chàng đứng trước mặt.

- Cậu...chính là...ky sĩ bóng đêm ư.

Cậu không trả lời chỉ nhìn với ánh mắt đầy sự quan tâm

- Số này là của cậu...tôi vừa đi vừa gọi cho số điện thoại này. Cậu...chính là người ấy ư. — vui mừng khôn xiết.

- Sao muộn này còn ra ngoài. Nguy hiểm lắm, về nhà đi. Nên nhắn tin và gọi điện cho người cần như người yêu chẳng hạn. Đừng quá giành nhiều thời gian cho tôi.

Vừa nói xong cậu đi ngay khỏi. Cô còn chưa kịp hỏi cậu là ai nhưng Số 17 đã bật chiếc bánh sẽ dưới gầm rồi trượt thẳng đi vào trong đêm tối để lại phía sau là sự hiếu kỳ của Rin.

- Cậu ta như cái bóng vậy. - thở mạnh một cái

Tiếng điện thoại kêu réo.

- Alo.

Tiếng oánh oang

- Nè, cậu ấy, tối rồi đi đâu đấy hả, nguy hiểm lắm đấy.

- Gì mà ghê thế, đi mua đồ thôi mà.

- Tối rồi, nguy hiểm

- Tôi mà còn lo à.

- Cậu bản lĩnh và ai mà không lo chứ.

- Tại gọi cho cậu không được ấy.

- Thế vậy là gọi cho zai khác hử.

- Ưc thì phải vậy. Hehehe.

- Đừng cười trừ, vợ vẫn là tôi đến tận nhà đấy.

- Vâng vâng về ngay đây.

Cô lại vừa đi vừa nghe điện thoại và Số 17 vẫn đi phía sau theo cô, nói chuyện đến khi cô về tận nhà.

Còn Iron, cậu tập tễnh đi đến cửa hàng thuốc mà Lê làm ở đó. Cửa hàng sắp đóng cửa thì Iron đi đến bám chặt lấy cánh cửa.

- Iron, sao ở đây. - ngỡ ngàng.

Núi cười toả nắng.

- Ủ. Có mời vào không.

- Xem tròng...cậu vừa choáng nhau đúng không.

- Yes. - mặt nhăn nhó.

- Bảo bao lần rồi.

Cô tức giận cầm tai véo cái rồi kéo cậu vào trong.

- Ấy za...đau đau.

- Cậu còn biết đau à. Thích đi gây sự.

- Khổ quá. Chúng nó uống say đâm vào tôi, thế là gây gỗ.

- Thế không biết chạy à. — thái độ vừa lo vừa bực.

- Mẹ của tôi bỏ tay ra đi.

- Hum.

- Tôi quân tử mà chạy à.

- Thôi đi. Quần cái quần nhá. Vớ vẩn. Đau ở đâu. - giọng đi ngay, quan tâm, trù mến.
- Ở chân ở chân.
- Đưa xem nào. Chúa nghịch cơ. Cậu còn lăm chuyện hơn Ren ấy, hết bị thương nọ đến bị thương kia. Chả có bản lĩnh gì mà cứ khỏe.
- Ồ
- Thế cái đám léo nhéo cậ vệ hằng ngày đâu.
- Tôi cũng phải chờ người ta ngủ chứ.
- Đấy thế mà mình không ngủ đi. Máy giờ rồi.
- Biết rồi biết rồi, rút kinh nghiệm.
- Vạch ra.
- Vạch cái gì. – trong đầu đang nghĩ bậy bạ.
- Cái ông quàng để người ta xem
- À à, tưởng...
- Vớ vẩn. À. Mai đi mua đồ với tui nhá, tui muốn mua đồ tặng Rin.
- À, sắp sinh nhật đúng không. Tui tặng gì bây giờ.
- Ai biết, tự nghĩ nhá.
- Vậy thì tốt nhất không tặng gì. Kakkaka.
- Cậu ta chả sốc ngược cậu lên nhá.
- Giám
- Rin thừa sức ấy nhá.

Cả hai ngồi nói chuyện đến tận muộn mới đóng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Trùm Trường Xuất Hiện

Vừa sáng ra, Lệ đã réo Iron đến shop quần áo mưa quà tặng Rin. Họ chọn đúng cửa hàng lần trước Rin đến để mua đồ.

- Sao vào đây.
- Mai sinh nhật cậu ấy rồi.
- Có tổ chức gì không?
- Hồi Rền ấy. Lần trước bọn tôi mua ở đây, giá cả phải chăng.
- Thế hử. Ừ. Vào xem đi.

Đến giờ mọi học sĩ đi học nhưng Ren thì vẫn đang lang thang bên ngoài. Cậu muốn giành cho Rin một sinh nhật tuyệt đẹp nên đã ra ngoài từ sớm để chuẩn bị. Bỗng tiếng điện thoại kêu, cậu nghe một lúc và sầm mặt xuống. Không hiểu đã nghe được gì. Cậu lạo gọi cho một người khác.

- Thám tử X, hãy tìm hiểu cho tôi.

Cậu lững thững đi khỏi quán bánh kem thì gặp đám Du, nữ sinh lần trước gây gổ với Rin và bị cô dọa phát khóc. Đám đó đang ngồi tán phét ở quán nước.

- Chúng mày, lát tàu còn mở nhọn trường dưới đê.
- Ủ, trông nó ngứa mắt quá.
- À, tên gì nhỉ...
- Cái gì mà... Dương bảo Hoài Anh. Tên kêu kinh mà kiêu.
- Kiêu hay là xinh hơn mày nên ghen tỵ.
- Mày làm như tao kém lắm vậy. Còn con nhỏ nào đi cùng nữa nhỉ, giám lờ mắt nhìn mình chứ. Phải cho chúng nó một trận.
- Tên nó như là... Hà Kim Vân.
- Oh, cũng ghê, đã tìm hiểu hết rồi. Được, lần này được thể hiện bản thân rồi.

Mấy đứa đang hổng hách, tự kiêu thì Ren đi tới.

- Nếu các người động đến mấy nữ nhân đó thì không xong rồi.

Cả đám hốt hoảng, đứng phắt dậy khi thấy Rin. Đứa nào đứa nấy sợ hãi, khúm núm.

- Sao phải sợ hãi vậy chứ. Tôi chỉ đến cảnh cáo để mấy cô không bị ăn đập. Cái cô Dương gì gì Hoài Anh đó là con gái của gia đình quý tộc, có ngôi nhà xây bằng vàng đó. Tuy kém nhà tui nhưng so với mấy người tầm thường các người thì thua...mơ.
- Vâng vâng, bọn em biết rồi. – Du sợ hãi lúng túng trả lời.
- Còn cô gái Hà Kim Vân, là con gái của có ả tỉnh thành phố, ngon thì động vào. OK.

Cả đám nhìn nhau sợ hãi.

- Vâng vâng, bọn em không giám.
- Mấy người nấy ăn mặc rất giản dị, chứ không thể hiện ra ngoài nên các người coi thường là phải.
- Vâng vâng.
- Rồi, tôi đã giúp các cô giờ hãy trả lời cho tôi một số câu hỏi.
- Vâng vâng, bọn em biết gì thì trả lời hết.
- Được.

Cậu giành cả một tiếng đồng hồ để hỏi, thăm vấn.

Hôm sau, trường thiên thần vẫn học như thường ngày. Rin cũng đến muộn như mọi hôm, đã đến muộn lại còn vừa đi vừa ngáp. Vẫn bộ đồng phục như mọi hôm, đôi giày đen, tóc buộc cao bồng bềnh. Nhưng kì quái, vừa đến lớp đã đóng cửa, không những đóng mà còn khoá nữa.

- Quái, đi đâu hết.

Cô áp tai vào trong nhưng không có động tĩnh gì hết.

- Ô, này học ở đâu ấy nhỉ. Hay chiều qua không đi học nên không biết chuyển lớp. Hum.

Cô nhìn thấy sợi dây kim tuyến dưới chân nghĩ nhớ ngày hôm nay là sinh nhật mình.

- À...biết rồi. Hay lại giống Lệ lần trước muốn cjo mình một bất ngờ. – nghi hoặc. Nhưng sao không có ai. Hay nhưnh nhật Lệ, bọn nó ở bên trong.

Cô liền lấy chiếc cặp tầm trên đầu, ngoáy ngoáy mở khoá, một lát đã mở được chiếc khoá sắt. Đã chuẩn tinh thần nhận pháo hoa và kim tuyến, cô mới mở cửa hồi hộp chờ đó.

- Ủa.

Nụ cười tắt hẳn khi trở lớp tối om không có cái gì hết, không có đồ trang trí, không có hoa cũng không có bánh kẹo. Cô xiu mặt rời khỏi lớp, lại đóng cửa như ban đầu. Lầm lũi quay mặt lại thì có tiếng gọi.

- Gấu con ngốc.

Cô há hốc miệng, từ trên cao nhìn xuống sân trường là dòng chữ Happy birthday to dùng xếp bằng hóa hồng đỏ rực. Người đứng giữa đang cầm chiếc bánh là Ren. Và giờ cô mới nhìn xung quanh, cả sân trường được trang trí bằng bóng bay vàng trắng các kiểu, thỉnh thoảng lại thấy ảnh của cô trên quả bóng. Và hình như cả trường đang chúc mừng sinh nhật cô, cả đám học sinh đứng đầy xung quanh cô vũ.

- Wow.

Quá ngỡ ngàng, quá xúc động cô không thể nói được lời nào. Một chiếc thang máy mini mà Iron đã chuẩn bị sẵn, bấm nút cái hộp gỗ rỗng kéo lên tận tầng 2 chỗ Rin đang đứng. Cô hiểu ý và trèo ngay vào hộp. Chiếc thang máy có gắn hoa xung quanh từ từ đi xuống rồi chạm đất. Cô chạy ngay lại phía Ren.

- Cậu... – ánh mắt đầy sự xúc động.

Cậu giờ chiếc bánh nhẹ nhàng nói.

- Sinh nhật vui vẻ.

Cô quá vui, quá xúc động chạy lại ôm trằm lấy Ren.

- Cảm ơn, rất rất nhiều.

- Thôi bỏ ra đi, nhiều người mà.

- Vậy tôi lại cứ tưởng cậu lạnh nhạt với tôi.

- Không có đâu, hâm kinh người. Yêu còn chưa đủ nữa là lạnh nhạt. Bỏ ra đi.

- Không bỏ.

- Thôi bỏ ra.

Nói mãi cô mới buông tay khỏi Ren.

- Cậu chuẩn bị hết à.

- Không, còn cả các sư huynh sư muội.

Cậu quay lại, chỉ về một đám lộn xộn đứng đó.

- Nhờ họ và học sinh toàn trường mới làm được ấy.

Tiếng vọng từ trên

- Nhìn đây.

Máy ảnh chụp trên không chụp đúng lúc hai người quay lên. Trông thật đẹp, thật lãng mạn.

- Wow, cả camfly nữa.

- Ừm, không làm sao có kỉ niệm.

Cậu hô lên.

- Mọi người, liên hoan thôi.

Câu nói vừa lên thì kim tuyến, bong bóng và cả cánh hoa rải đầy quanh Rin

- Wow, đẹp quá.

- Tôi muốn cậu luôn vui vẻ như vậy.

Cô đưa nhẹ tay ra để kim tuyến rơi vào tay, tận hưởng không gian lãng mạn, khuôn mặt đầy sự hạnh phúc.

- Cảm ơn.

Đám bạn lần lượt đến tặng quà, rồi lại cuộc chuyện tào nhảm. Máy ảnh trên khuôn vẫn lượn trên trời chụp những kiểu ảnh tuyệt đẹp của cả trường.

Không khí đang vui thì bỗng chiếc camfly bị nổ, chiếc iPad rơi xuống. Thật may Việt đã đỡ được.

- Uầy tý toi.

Không gian bỗng trở nên im lặng, mọi sự tập trung hướng hết vào chiếc máy vừa bị nổ, ai cũng ngơ ngác khó hiểu. Tiếng nói ầm ầm từ ngoài cổng trường vọng vào.

- Vui vui, cả trường tụ họp. – thái độ chế giễu.

Người vừa lên tiếng là một gã đàn ông lực lưỡng, miệng ngậm xixa và phía sau là đám đàn em. Trên ngực có logo BIP. Tên nào tên nấy vênh váo, hống hách, trên tay vác gậy gỗ.

Ren quay nhẹ sang nói với Iron đứng cạnh.

- Có khả năng, cuộc chiến của chúng ta... Đã bắt đầu.

Iron cau mày, khuôn mặt thể hiện rõ sự lo lắng.

- Ừm, có lẽ, chúng ta sắp phải đổi mặt rồi.

Ren đập nhẹ vai cô vũ.

- Cố lên, nhất định chúng ta sẽ chiến thắng.

Cậu gạt nhẹ, và cảm thấy tự tin hơn trước cái khích lệ của cậu bạn.

- Được.

Đám người áo đen từ cổng trường tiến vào ngày càng đông khiến đám học sinh sợ hãi, lùi hết lại phía sau. Rin đã để ý thấy hình như có một màng mỏng đã vây quanh trường mình.

- Đẹp, lãng mạn đấy, sinh nhật sao. – cười khinh. Cứ vui đi không sau này không vui được đâu.

Hắn héch mạt ra hiệu, một đám người ồ ạt chạy vào phòng hội đồng rồi tràn vào các lớp học, đứng chặn đầy cửa không cho bất cứ học sinh nào ra khỏi lớp. Mấy thầy cô thì bị bọn chúng bắt, tụ tập hết ở sân trường.

Bọn chúng thật hống hách.

Iron nói thầm.

- Đám BIP này khoa trương quá rồi. Chúng bắt người giữa ban ngày luôn.

Iron cảm thấy vô cùng ức chế, quát lớn.

- Chúng mày làm cái gì đấy hả.

Tên to con đang đánh mắt nhìn quanh trường, thấy Iron lên tiếng hắn chuyển hướng, mắt tập trung vào chỗ Iron.

- Đưa nào vừa nói.

Tiếng hiệu trường nghiêm túc vọng đến.

- Tôi vừa nói.

Thầy tay chấp say lưng, rất có dạng oai hùng.

- Các anh định làm gì trong cái trường này. Lại còn bắt giáo viên, giam giữ học sinh của tôi là sao?

Hắn cười khinh, quay ngoắt sáng.

- Ồ, chắc chắn đây là hiệu trưởng. Được được.

Hiệu trưởng đắc ý vì có vẻ tên đó cùn nể mặt mình. Nhưng không phải, hắn lại ra lệnh.

- Chúng mày, bắt ở ta lại.

2 tên đi lên mỗi người một tay bắt thầy xuống.

- Nè nè, tôi mà cũng bắt hả, có biết tôi là...

- Im ngay, nói nữa là không còn chân để đi. OK.

Hiệu trưởng vui tính, nhí nhảnh.

- Ủ ừ, ngồi thì ngồi, làm gì căng. Gớm. Khó tính à.

- Tôi chưa thấy hiệu trưởng nào đồng bôn như ông nhá, nhớ nhăng.

Đến lượt Ren ra mặt.

- Máy người định làm gì vậy.

Mấy tên phía sau chạy lên mách lẻo.

- Đại ca, chính...chính con bé kia hay gây chuyện, làm hỏng các mối làm ăn của chúng sẽ tôi.

- Còn gây sự nữa chứ.

Ánh mắt đầy gian xảo của hắn hướng thẳng đến chỗ Rin.

- Là con nhỏ đó hử.

- Đúng đúng.

Lệ kéo Rin lùi lại, đám con trai đứng hết lên trước chắn cho 2 cô nàng phía sau. Phòng thái giống như một anh hùng. Khung cảnh hoa hồng càng khiến họ thêm nổi bật.

- Chúng mày đừng mơ động đến cô gái này.

- Đúng, thử xem thì biết.

- Đồ cầy đông bắt nạt ít.

Hắn cười phá lên.

- Haha, anh hùng cứu mỹ nhân ư. Ta nhận ra con bé đó, chính nó cũng phá hoại rất nhiều vụ làm ăn của ta.

Lệ bám chắc tay Rin, vẻ mặt đầy sự lo lắng.

- Rin, cậu đáp tội với họ à. Để tôi báo công an.

Cô không nói gì, vẫn chú ý quan sát. Lệ cầm điện thoại và ngạc nhiên khi không có sóng

- Nè nè, mất sóng rồi.

Nghe Lệ nói Ren biết ngay là đã có chuyện gì xảy ra.

Tên đó lớn tiếng cười đắc ý.

- Ta đã bảo vậy hiệu ứng kết giới xung quanh trường, sóng điện thoại không thể vào dù cho là loại máy hút sóng mạnh hay công cụ phá sóng cũn vớ dụng thôi. Haha.

Iron càng bức xúc.

- Các người đúng là quá đáng mà. Tóm lại mục đích các người là gì. Đừng bảo chỉ đến gây sự với cô gái yếu ớt này.

Tiếng cười nura vọng lên.

- Nono, ta tìm thứ khác quận trọng hơn.

Iron ngẫm nghĩ một lát, ra ngay.

- Ren. – nói nhỏ. Chắc chắn vì “Ký hiệu bản đồ”

Nghe Iron nói mà cậu càng lo âu.

- Có khả năng. Thông tin bị rò rỉ ra ngoài.
- BIP thì chắc chắn đến lấy kí hiệu bản đồ.

Ren quay lại để ý thái độ của Iron.

- Cậu...lo âu điều gì vậy.

Iron lắc nhẹ.

- Không... không có gì đâu. Tại vì tớ lo, một trong hai, tôi hoặc cậu đã để lộ thân phận. Cậu nghĩ sao.
- Tôi sợ liên lụy đến chúng nó thôi.
- Lát tui kể cho.

Tên cầm đầu vừa nãy đi lại, túm cổ áo hiệu trưởng sốc đầu.

- Tôi muốn tìm... Kí hiệu bản đồ.
- Ấy ấy, hiệu gì chứ, ai biết được.
- Ông là người tổ nhất ở đây chẳng lẽ không biết.
- Thế vậy anh nghĩ sao, tôi làm sao biết anh nói cái gì.
- Còn chối, đưa đây mau.

Một cú đá vào tay khiến hắn phải buông tay khỏi cổ áo thầy.

- Ai.

Ren đứng trước hiệu trưởng, giắt phăng 2 dải áo dạ khoác ngoài, trông thật oai phong, giống như anh hùng trong phim truyền hình.

- Quá đáng rồi đấy.
- Ấy zô, mày...rành con mà hơi bị hổng hách nha. Dù mày có thể lực lớn nhưng ở trong đây thì sẽ không thể liên lạc được với bên ngoài. – cười phá lên.
- Các người tự nhiên đen rồi nói những điều vô cùng phi lí, yêu cầu gì chứ, trường tôi không có mấy thể loại ấy. OK.
- Lắm chuyện, tào sẽ lật tung cả trường lên tìm bằng được.

Hắn quay lại, ra lệnh.

- Chúng mày đâu, lật từng lớp đất nơi này cho tao.
- Đại ca, máy, vũ khí đã sẵn sàng.

Ren cậu mặt.

- Thật ngang ngược, hổng hách, bạn ngày bạn mặt mà giâm làm điều này. Bọn mày lấy có gì, luật pháp ở đâu cho bọn mày làm.

Hắn lớn tiếng.

- Không nói nhiều, tao là luật ở đây l. Chúng mày, lên.

Cả đám bạn chạy lại đứng chặn trước mặt hắn.

- Bọn tao không để mày phá hoại ngôi trường này. – Hani rất quen quyết.
- Đúng. Bọn mày không có quyền được đụng đến trường này. – Kun nói.
- Hey, thấy mặt đám đàn anh trong trường, Ji là tao cũng phải nói, bọn tao không thể để chún mày làm bừa, phá hoại ngôi trường xinh đẹp của bọn tao.

Hắn vỗ tay.

- Được, được, rất anh hùng. Chúng mày đâu, cho đám trẻ trâu này một trận.

Vừa nói xong, một nhóm tầm 20 người, chỉnh trang quần áo, lắc cổ, lắc tay cầm gậy đi lên trước gậy chiến.

Cả đám bạn, nhìn nhau, gật nhẹ.

- Bọn mình phải cùng chiến thôi. – Nam nói.

- Đúng, không thể để bị bắt nạt. – Iron đáp lời.

Việt cười nhẹ.

- Làm gì thì cũng phải có anh em. Tui đã sẵn sàng.

- Piza, tay cậu ổn không?

- Ổn như chưa từng ổn.

- OK. Vậy chiến thôi.

Họ cùng xông lên đánh ngã và chỉ trong chớp nhoáng 20 tên áo đen, mặt bịt kín đã bị hạ gục nằm đo dưới đất. Đám con gái ở dưới sân trường thì hô hò, cổ vũ ầm ĩ. Học sinh trong các lớp cũng thò cổ ra ngoài cửa sổ xem.

Thuộc hạ của mình bại dưới chân trẻ ranh khiêu tên đại ca vô cùng tức tối. Hắn rút trong túi áo, bắn pháo hoa báo hiệu lên trời, trong chốc lát, đàn người áo đen nữa đổ dồn vào trường, hình dung được số lượng người của bọn chúng phải bằng học sinh ở hai lớp học.

- Hahaha, đông chưa.

Ren sầm mặt.

- Sao lại đông như vậy.

- Chúng mày...chỉ có chết chắc. Tào đã bao vây quanh trường này rồi, chạy vào mắt.

Hắn giơ tay ra hiệu, tên đứng cuối cùng kéo cửa đóng chặt cổng trường. Bảo vệ cũng như không vì chúng đã không chế, trói vào chân ghế trong phòng.

Iron vô cùng lo lắng bởi số lượng kẻ địch đông trong khi người có khả năng phản kháng thì rất ít. Cứ như vậy chắc chắn bị chúng đập tắt. Vì quy luật từ trước, mạnh luôn thắng yếu, đông luôn thắng ít.

Tên đại ca cười đắc ý.

- Hahaha, chúng mày... ngồi ngay xuống cùng đám nhà giáo kia đi. Không thì quỳ xuống cầu xin, tao sẽ tha cho, không thì...

Đám thuộc hạ vẫn lăm le cầm chiếc gậy đe dọa.

- Bọn mày, quỳ xuống thì tao tha.

Điều kiện hết sức vô lý khiến ai cũng phải căm phẫn. Không khí ngày càng căng thẳng, ai nấy cũng sợ hãi, lo sợ. Tường chừng như một chiều ká rơi cũng làm không gian nổ tung.

- Mày nghĩ bọn tao là ai mà phải hạ mình trước tên xấu xa như mày.

- Không thì đừng trách, không biết vì sao mình chết.

- Dù chết, bọn tao cũng chiến đấu đến cùng.

Cả đám nhìn nhau, gật đầu, ai nấy cũng cương quyết.

- Đúng.

- Vậy chúng mày chuẩn bị đi. Hahaha.

Đám thuộc hạ vênh vao, vừa tiến được mấy bước thì tiếng nói lớn vọng đến.

- Các người động vào bọn tôi mà xem.

- Ai. - hắn hiểu kỳ.

Rin từng bước oai hùng, vô cùng cá tính đi lại chỗ Ren, ánh mắt sắc nhọn hướng về đám người áo đen. Tên đại ca hùng hổ, chỉ tay thẳng mặt.

- Ranh con, thích thể hiện hả. Máy chỉ là con cóc bé nhỏ. Tao còn chưa hỏi tội mày những chuyện tốt mà mày gây ra.

Cô đi lên trước đứng đối diện với tên đại ca đó, ánh mắt sát thủ.

- Các người quá đáng quá rồi. Lớn bắt nạt bé à. Tôi không để điều đó xảy ra. - rất nghiêm túc.

- Hahaah. - điệu cười đắc ý. Được, nhóc con có chí khí, nhưng tao sẽ dập tắt ngay bây giờ đây cô gái.

Ren gọi lại

- Rin, cậu lùi lại, nguy hiểm

- Các cậu cứ để tôi.

Ren đã lo lắng, giờ còn lo lắng hơn khi một mình Rin đối mặt với cả một thế lực lớn.

Rin rất bình tĩnh, không thấy chút lo sợ nào trên nét mặt. Đôi mắt sắc nhọn, đứng một cách oai phong.

- Không đi khỏi đây thì đừng trách.

Cả đám áo đen cười âm lên.

- Mày nghĩ sao cô bé, đuổi được bọn tao à. Trước khi mày làm được thì mày đã mất xác rồi

Hani chạy lại chỗ Rin khuyên.

- Đừng manh động, nguy hiểm

Tên đại ca đó vẫn cười đắc ý

- Nếu quỳ xuống xin tha thì...chúng mày sẽ nguyên mạng. Kakakakaka.

Những ánh mắt sợ hãi nhìn nhau của đám học sinh dưới sân trường giương như muốn thuận ý hắn. Bởi giờ đây ngoài cách đó thì sẽ chẳng ai cứu được họ.

Rin lớn tiếng quát

- Không, không ai phải làm vậy hết. – rống rạc.

Tiếng xôn xao từ những học sinh

- Cầu xin các anh tha cho bọn em

- Bọn em quỳ cũng được

Một câu chốt.

- Thật nhục nhã, bất kỳ ai mà có ý nghĩ đó thì đừng trách tôi. Nơi đây không phải ai mới làm gì cũng được đâu.

Tên đại ca cười lớn vất điếu xixa trên tay, phẩy nhẹ.

- Chúng mày...lên.

Mọi người vô cùng lo lắng, có người chỉ rằng Rin bị điên khi một mình chống lại một đồng người. Dù có bản lĩnh cũng không số ít chọi lại sói nhiều. Và họ chỉ muốn đầu hàng cho chúng làm gì thì tránh họa ập tới thân. Và bắt đầu hèn trách vì Rin giám đối đầu với chúng, đem lại nguy hiểm cho mọi người. Còn Rin, coi vãn quả quyết, không lùi bước

- Tôi không thể để các người ủy hiệp.

Cô đưa 2 ngón tay huyết sáo, tất cả đều nhìn quanh xem có sự việc gì sắp diễn ra. Ngày sau đó, tiếng A...a... những tên thuộc hạ đứng chặn ở cửa các lớp đều đổ rạp, ngã ngửa ra đất. Tên đại ca đó vô cùng bàng hoàng. Còn Đám Hani thì vô cùng ngạc nhiên.

- Gì vậy

Lệ sợ hãi chạy lại bám chặt tay Iron. Sự việc đó tưởng chừng như vừa có quái thú xuất hiện. Tất cả từ học sinh đến giáo viên đều bàng hoàng.

Tên đại ca hô lớn

- Cái gì vậy.

Rin vẫn tỏ ra bình tĩnh, cô không lúng lẫm trước chuyện đó.

- Nè, tên to xác, quy luật đông sẽ thắng ít nên tôi sẽ lấy cái đông hơn thắng cái đông. – điệu cười nửa miệng quen thuộc.

- Đó là gì...

Hai học sinh ở cửa lớp đi sát lại gần hành lang nhìn xuống, trên tay cầm gậy và dùi cui nhỏ. Trông họ ý như trình thám hay đặc vụ nắn vùng.

Ai nấy cũng vô cùng ngạc nhiên. Rồi bàng hoàng hơn nữa khi họ cởi chiếc áo trắng đồng phục thay vào đó là chiếc áo phông đỏ ối. Giữa nửa đám học sinh nam ở dưới sân trường cũng đứng lên lột chiếc áo đồng phục ngoài, lại những áo đỏ đi về phía Rin. Những con mắt trầm trồ không ngớt. Một lát sau, học sinh của các lớp đa số là nam cả cũng có nữ, một màu áo đỏ đứng phía sau Rin. Đám bạn vô cùng kinh ngạc, đi qua một bên. Ren trừng mắt vì cậu không thể ngờ. Mà chẳng phải Ren, ai cũng thế, đều rất kinh ngạc. Nhưng hình như chỉ có hiệu trưởng không có gì là ngạc nhiên hay lo lắng.

Tên đại ca đó cùng đám đàn em quá hoảng khi nhìn thấy một màu đỏ rực dưới ánh mặt trời. Rin nheo nhẹ chân mày, cười khinh.

- Giờ thì ai đông hơn ai.

Lệ, Nam, Piza và cả Tam Hồ ai nấy cũng há hốc miệng. Khi Rin cởi chiếc áo trắng ném qua một bên để lộ màu áo đỏ có hình tượng đầu lâu trên ngực. Cả hai phe đối lập, màu đen tượng trưng cho tà còn phe áo đỏ tượng trưng cho chính nghĩa.

- Động đến người của trường này thì đừng trách.

Cả quân đoàn áo đỏ ai nấy cũng khí thế, luôn trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Tên đại ca hơi hơi lo ngại.

- Mày...thủ ra mày là ai...

- Là ai không quan trọng, tôi chỉ cần loại bỏ được mấy người. OK. Giờ hãy thả giáo viên của bọn tôi ra.

Nó nam sinh chạy lại nói.

- Chị, bảo vệ đã được bọn em giải thoát rồi, ông ấy đồng ý điều khiển công trường.

- Tốt. Rất nhanh.

- Còn nữa, đám hỗn độn quanh trường đã dọn hết.

- OK. Cảm ơn đội phó.

Tên đại ca đó càng hoảng loạn và sợ hãi.

- Cái gì...sao...sao mày làm được.

Cô cười nửa miệng rồi kể lại.

“trong lúc đám Hani đang đánh nhau thì cô đã lấy chiếc máy không cần sóng nhấn tin điều khiển một số học sinh tìm cách lên ra ngoài và giải cứu mọi người trong trường. Ngày sau đây, 2 năm sinh đã đến và lên vào trong còi trời cho bảo vệ. Rồi một đám nữa tụ tập đi lượn lách qua các dãy nhà rồi đợi đúng thời điểm tập kích tất cả các tên áo đen đứng cạnh ở đó”.

- Wow, được. - hấn vỗ tay biểu dương. Lãnh đạo tài ba như Võ nguyên Giáp vậy.

- Quá khen

- Nhưng phải xem trình độ của đám này như thế nào đã.

- OK. Tiêu chí của chúng tôi Đoàn kết là sức mạnh.

Một nữ sinh đi lên đưa cho Rin cây gậy.

- Của Chị

- OK, cảm ơn xinh gái. Sẵn sàng.

Vừa nói xong thì cả 2 bên xô vào đánh nhau. Và ai cũng có thể nhìn thấy kỹ năng đánh trả của phe áo đỏ rất điêu luyện, chắc chắn là đã được rèn luyện

một cách cẩn mĩ.

Cả sân trường hỗn chiến, hoa hồng bị dẫm bẹp nát, bóng nổ tứ tung và chỉ có cái thảng máy vì quá nặng nên không thể rung chuyển. Cảm giác như đây là một cuộc chiến giữa chính và ta để mang lại bình yên cho thế giới.

Đám Tam Hổ nhìn nhau.

- Vào giữa thôi.

- Ừm, chúng ta cùng lên.

- Được.

Ji đẩy Lê về sau.

- Đứng lùi xuống cẩn thận bị thương.

- Ừm.

Gật nhẹ rồi chạy thẳng lại đám học sinh lớp mình. Tuyên hỏi.

- Lê, không sao chứ.

- Ừ.

- Mọi người có sao không?

- Cũng có, bị hoảng loạn tinh thần.

- Không sao là tốt.

- Mà Rin, tại sao cậu ấy có thể lực như vậy.

Cô cau mày, thái độ lo âu dần đều.

- Tôi không biết nữa. Vậy thực chất...Rin...là ai?

Sau một tiếng đồng hồ, tất cả những tên áo đen đã bị hạ gục. Tên đại ca thì bị đánh nằm rạp ra đất. Còn phe áo đỏ, có người bị thi môi rỉ máu, người thì thâm cam thâm chân nhưng không có ai bị gục dưới đất. Còn 2, 3 tên áo đen cầm được, Rin nhảy lên, quay người đá một phát chấn dứt chuỗi.

- Ko. - thở vội vàng.

Nhìn vào kết quả cũng đủ biết phe nào đã chiến thắng. Đám Hani vui mừng nhiên nhau, tất cả các học sinh lại hô hò cổ vũ ầm ĩ.

- Wow, tuyệt, trường mình toàn anh hùng.

- Không hổ danh là trường thiên thần.

- Các anh các em các bạn đẹp quá à, vừa đẹp vừa oai.

Vừa xong thì tiếng xe cảnh sát đã vọng từ ngoài vào. Đám áo đen mãi vội trườn dậy, thì nhau chạy khỏi trường nhưng cửa đã bị đóng. Bọn chúng không thể làm gì được đành chạy lại cầu xin Rin.

- Cô gái, cô gái, hãy mở cửa cho chúng tôi. Chúng tôi...sẽ...báo đáp cô.

Cô thờ mạnh, quay sang nhìn với ánh mắt như muôn nuốt chừng tên đại ca đó, cô không hề tin hẳn nhưng vẫn muốn tạo cơ hội.

- Được, được. Nề mặt anh đã cầu xin.

Một cái huyết, cổng trường tự hẫng mở cửa, đám áo đen đua nhau chạy ra ngoài mặc dù ai nấy cũng bị thương. Nhưng chạy ra được thì cảnh sát cũng đến kịp và chỉ một số người chạy thoát. Trong khi đó, phe áo đỏ thì đỡ nhau đi băng bó vết thương.

Cánh tay Rin cũng bị thương, tím bầm lại, môi cũng đang rỉ ít máu. Điều này khiến Ren vô cùng sốt xa. Cậu đi lại gần, lau nhẹ vết máu đang rỉ trên môi.

- Cậu vất vả rồi. – ánh mắt nhìn Rin vừa lo lắng, vừa quan tâm.

Iron tỏ ra khó hiểu.

- Sao...họ biết mà đến vậy.

Tiếng nói vọng đến.

- Bọn tôi báo.

- Ai.

Cả đám bạn chạy đến chỗ Hoàng và Tuyết.

- Là hai người, sao hai người biết.

Tuyết cười toe toét.

- Nhờ chị Rin, liệu nc việc như thần. Hôm nay em không đi học vì đi đám cưới thì thấy tin nhắn của chị Rin là nhờ ai đó báo cảnh sát, nhưng em nhận được tin nhắn hơi muộn rồi nghĩ ngay tới ánh Hoàng vệ sinh cũng đi cùng đám cưới đó. Quả là máy.

Hoàng chỉ cười

Iron thắc mắc.

- Rin, cậu nhắn lúc nào?

- Lúc chúng vừa đến, tôi đã nhắn cho Tuyết khi thấy thứ gì đó bao quanh trường mình.

- Wow, đúng là...bản lĩnh gồm.

Hoàng hỏi thăm.

- Mọi người có sao không, thấy ai cũng mẹ bị thương nữa kìa.

Cậu thấy Rin bị thương, lo lắng đi thẳng lại, cũng định lau vết thương đang rỉ máu trên mép Rin thì Ren gạt tay.

- Anh làm gì vậy? – thái độ khó chịu.

- Thì Rin bị thương mà.

- Có tôi được rồi nhá.

Rin đầu 2 người ra cản.

- Thôi thôi, mọi người dù tranh luận nữa, xem họ xử lý đám đó thế nào đã.

Cô vừa nói xong thì Lê, Tam Hồ, Piza đã đứng trước mặt, cả các học sinh trong lớp nữa. Cô chợt nhớ ra mình đã để lộ thân phận nên lúng túng không thể nói câu gì.

Lê ánh mắt xui đi, có vẻ thất vọng và buồn tủ.

- Rin... - giọng nhẹ nhàng. Cậu...thực sự là ai?

- Tôi... – không thể ngụy biện được điều gì vì mọi thứ đã bày ra trước mắt.

Hani chen vào.

- Sur đệ, để có thể điều khiển được mọi học sinh trong trường à, thật là vĩ diệu, vậy đệ là ai.

- Đệ...

Lê chột một câu.

- Cậu... chính là Trùm trường trong truyền thuyết...đúng không.

Câu nói như muốn làm cả biển đông dậy sóng, âm vang khắp trường. Rin cũng sờ không biết nói biết giải thích thế nào nên đành im lặng nghe mọi người nói. Những ánh mắt thao láo, ngỡ ngàng hướng hết vào cô và chính cô cảm tưởng mình giống như một sinh vật lạ từ hành tinh khác. Ren cũng vô cùng bất ngờ về thân phận của Rin.

- Thì ra tôi..

- Tại sao cậu lại đấu mọi người. Ngay cả tôi...cậu cũng đấu.

- Điều đó quan trọng. Nếu tôi nói tôi là Trùm vậy mọi người sẽ chơi với tôi sao.

Lệ cười nhẹ nhưng ánh mắt không có chút vui.

- Cậu nghĩ bạn bè chơi với nhau vì cái gì. Vì giàu vì nghèo hay để lợi dụng nhau.

- Không, không phải ý đó. Cậu biết mà.

- Tôi không biết, nhưng sự thật mà cậu đấu điểm quá lớn, lớn đến mức khiến tất cả phải sốc.

Cô lắc nhẹ đầu và cảm lạnh vì không biết trả lời thế nào. Và cô cảm thấy sự tức giận và thất vọng đang lớn lên dần đều trong thái độ và giọng điệu của Lệ.

- Điều tôi khó chịu không phải vì cậu là trùm mà vì cậu đấu bọn tôi bao lâu, trong lớp thậm chí không ai biết.

Việt chêm lời.

- Cậu...rất thú vị... nhưng cậu lại khiến mọi người thất vọng rồi đấy. Cậu lại còn thể lừa dối tất cả mọi người được.

Rin cũng nhìn thấy điều gì đó không vui từ thái độ của Việt.

- Tôi...

Piza lên tiếng.

- Cậu quá lợi hại, nhưng tại sao trong lớp lại không ai biết, trong khi lớp nào, khối nào cũng có người của cậu. Là sao. Cậu làm sao có thể là trùm trong thời gian ngắn như vậy, cậu mới chuyển về đây từ năm lớp 11 thôi mà. Vậy thì hiện giờ tuổi cậu là bao nhiêu. – như trả hỏi tội phạm

Những con mắt hiếu kì vẫn hướng vào Rin để nghe câu trả lời.

- Vì tôi đã học ở đây trước đó.

- Cậu nói là đã học, là sao.

- Tôi cũng bằng tuổi mọi người thôi. Vì lúc mần non, tôi 3 tuổi nhưng lại học lớp 4 tuổi, lên trước một tuổi. Và cứ thế học và tôi...đã vào ngôi trường này. Lúc tôi lớp 10 đã trở thành trùm ở đây. Đến lớp 11 thì đã thống trị được rất nhiều cả nam và nữ sinh trong trường.

Những cái miệng há hốc ra vì quá bất ngờ, quá kinh ngạc.

- Mọi người nghĩ sao về tên trùm đó, họ nghĩ trùm là kẻ xấu, có những người không biết còn cho rằng Trùm là một thằng ranh con chỉ thích bắt nạt người khác và gây chuyện. Công nhận tôi cũng có nghịch, nhưng tôi không phải hoại, cũng không làm gì trái lương tâm hết mà hơn nữa là...quản lí trật tự trong trường, bênh vực kẻ yếu thế.

Hani lắc nhẹ đầu như không thể chấp nhận sự thật.

- Vậy tại sao... bọn huynh không hề biết...

- Chắc chắn các huynh có nghe đến nhưng đệ không hay lộ mặt, những học sinh biết mặt đệ cũng không truyền ra ngoài vì chỉ cần biết ai truyền tin ra ngoài thì... Và điều quan trọng là...phải có một số lớp trong sạch, không có người của đệ cũng như không thể biết đệ là ai thì mới cân bằng thế lực. Huynh nghĩ sao nếu ai cũng biết.

- Vậy bọn huynh cũng do sự đệ sắp xếp.

- Đúng. Cả lớp hiện tại của đệ cũng vậy. Mỗi khối có 2 lớp đều do đệ sắp xếp.

Piza đáp lời.

- Vậy cậu đáng lẽ phải học cùng Hani chứ.

- Thực tình là vậy, không những thế còn học ngay lớp bên cạnh.

Tất cả đều kinh ngạc hết mức, sân trường càng ngà càng vắng lặng và ít người đi.

- Thì ra, lúc giữa kì cuối lớp 11, có sự cố, tên nào đó đã vu khống tôi vào vụ trộm cắp, rồi đánh người vô cớ. Rồi vô số tội không biết từ đâu. Từ đó, tất cả các vụ đánh nhau hay phá hoại đều đổ hết lên Trùm... trường.

- Vậy thì sao?

- Chẳng nói đâu xa, hiệu trưởng biết rõ điều này, nhưng tôi không có bằng chứng mình vô tội nên thầy buộc phải chờ đợi thời học.

Kun ngẫm lại một phần trí nhớ trong quá khứ.

- Đúng rồi, hồi đó, nghe nói lớp bên cạnh có đứa con gái bị đuổi học. Dấu thân phận qua vì diều, ở ngay cạnh mà không biết. Có người cho rằng nữ sinh này gây đánh nhau, có người bảo đảm hồn láo hiệu trưởng.

- Đây là những tin đồn mà đệ tự tạo ra. Và rời khỏi trường thì đồng nghĩa với việc phải học lại một năm nữa. Sau đó, mọi oan ức hiểu nhầm của tôi được giải tỏa thì tôi đã trở lại đến khoá của mọi người, tôi... đã trở lại và học trong cái lớp mình đã sắp đặt để học tiếp. Bởi tôi học quá tuổi nên lùi lại một năm cũng không sao. Học đúng với độ tuổi và rồi kết bạn được với mấy người.

Nam cậu mày nhìn Rin với vẻ lo âu. Thật kỳ lạ cậu không chút ngạc nhiên mà Rin càng kể thì cậu càng lo lắng.

- Rin, vậy mọi chuyện trong trường cậu đều biết.

- Không, chỉ một số chuyện quan trọng, tôi chỉ là điều khiển các học sinh trong trường.

Piza hỏi.

- Có những điều tôi vô cùng nghi vấn, giờ thì hiểu rồi. Lúc đầu tưởng là Rin rất may nhưng đều không phải.

- Là sao. – Rin cũng không hiểu Piza định nói gì.

- Những lần cậu gặp hiệu trưởng, hầu như lúc nào cũng được thiên vị, thầy không thể hiện ra mặt nhưng giác quan thứ 6 của tôi đã thấy được điều đó. Còn nữa, những lần cậu bị phạt quét sân trường, thỉnh thoảng bọn tôi giúp, còn đâu là nhờ ai.

- Cái đó...

- Chắc chắn là cậu đã sai đám thuộc hạ của mình rồi. Tôi lại tưởng cậu chỉ là cô gái bình thường như bao người khác, nhưng không thể ngờ cậu lại quá lợi hại.

Việt vẫn hoài nghi.

- Cậu dấu thân phận, vậy chắc chắn gia đình cậu cũng không bình thường. Gia cảnh cậu như thế nào? Từ trước đến giờ mọi người đều cho rằng, gia đình cậu hoàn cảnh, bố mẹ đi nước ngoài phải ở với mẹ nuôi. Rất khó khăn. Nhưng cái suy nghĩ đấy có vẻ sai rồi.

Kun khẳng định.

- Thực ra...gia đình Rin rất có điều kiện. Em đã lừa tất cả mọi người.

Cô phủ nhận ngay.

- Không, không có. Mọi người hãy xem lại những phần trước đi, em chưa bao giờ nói là nhà mình nghèo hay hoàn cảnh, chỉ là không nói về thân phận thật sự thôi. Nhưng tại sao mọi người lại cho rằng gia đình tôi hoàn cảnh, hay nghèo khó.

- Vì có 2 tên luôn được theo cậu đòi nợ, rồi ngôi nhà của mẹ nuôi cậu bé tí tẹo, rồi còn đi làm thêm ở tiệm bánh

- Cái đó...

Ren bây giờ mới lên tiếng.

- Vậy để tôi trả lời hộ. Thân phận cậu thực sự không bình thường chút nào.

Lệ lấy hộp quà từ phía sau.

- Cậu...quá nhiều bí ẩn. Đây...là món quà tôi tặng cậu. Mở ra xem đi. – tặng qua trong thái độ không chút vui vẻ.

Cô thản nhiên nhận hộp quà và mở nó ra. Thật sự kinh ngạc khi thấy trong hộp là đôi giày đỏ giống y đôi giày cô đã mua tặng Lệ.

- Đây là...

- Giày đôi, có ý muốn mua cho cậu giống tôi. Vì lần trước cậu đã tặng giày cho tôi. Cũng nơi đó, cửa hàng đó, tôi đã tìm và mua đôi giày ý của tôi.

Cô nhìn xuống, Lệ vẫn đi đôi giày cô tặng nhưng món quà lại khiến cô vô cùng lo lắng.

- Sao cậu lại lo vậy, thể hiện hết lên mặt rồi.

- Tôi...

- Vì đôi giày này rất đắt đúng không. Tôi cùng Iron đi chọn, và khi họ nói đôi giày đến 1 triệu, tùy dễ trong shop đó nhưng cả thành phố cũng chỉ có 3 đôi. Nó rất đắt giá. Còn quần áo trong ấy nữa, cái nào cũng tiền triệu, riêng đồ nhỏ nó đã đến tiền trăm. Mà hôm đi với cậu thì tôi thấy cậu mua rất nhiều. Tưởng lúc đấy đang giảm giá, nhưng tôi đã hỏi, ở đó...chưa bao giờ có sale giảm giá.

Những ánh mắt ngờ ngàng dồn hết lại phía Rin.

- Cậu là ai...mà nhiều tiền như vậy.

Rin lặng người, cô không thể ngờ biện được gì và bỗng chốc cảm thấy mình như 1 kẻ lừa dối, tội nhân đang bị thẩm vấn.

Tiếp tục là Hani. Cậu cũng đưa cho Rin một chiếc hộp.

- Cái này là bọn huynh, cả Việt, Nam, Piza và Iron góp tiền mua chung, mở ra xem đi. – cười nhẹ.

Cô từ từ mở hộp quà, trong đó 1 chiếc váy rất đẹp, đơn giản mà vô cùng quý phái. Nhưng món quà lại khiến cô càng thêm lo lắng.

- Lại là lo lắng.

- Cái này...

- Mới mua từ hôm trước.

Ji mới kể lại hôm đi mua đồ tặng Rin.

“Ji trong lúc vừa lướt khướt về, đi qua shop quần áo nữ, cái shop mà được đánh giá là vô cùng sang trọng và quý phái. Cậu đã xộc thẳng vào trong cho dù hơi ngại vì mình vào shop còn gái. Nhân viên ở đây rất niềm nở, tươi cười nhưng thỉnh thoảng vẫn có những ánh mắt kỳ lạ nhìn cậu. Một chị nhân viên ra hỏi.

- Anh muốn chọn đồ cho chị nhà à?

- À...à đúng. – lúng túng trước câu hỏi. Chị chọn cho em cái váy nào quý phái mà cũng nghịch nghịch một tý.

- Chị nhà rất cá tính ạ.

- Ừ thì...cũng đún, rất cá tính và tôi muốn thay đổi phong cách cô ấy một chút, nhưng không được báng bè quá.

- Okok, đây, anh theo em.

Cậu thân nhiên đi theo cô nhân viên đến khu trưng bày váy, đầm. Nơi đây ánh đèn điện trên trần rọi xuống sáng trưng. Trong mấy cái tủ kính để ánh điện đỏ, xanh trông vô cùng sang chảnh, lóng lánh.

- Đây, anh hãy nhìn mẫu này.

Cậu đang ngắm ngía thì bất giác thấy chiếc váy phía sau rất quen thuộc.

- Cái đó... Hình như...

- Anh có mắt đấy, cái đấy ở trong thành phố chỉ còn 1 thôi.

Cậu chợt nhớ lại bộ váy dự tiệc mà Rin đã mặc trong Party, nơi mà cậu bị bắt và đám bạn đã đến giải cứu.

- Đúng, chính nó.

Đang mạch suy nghĩ thì có cánh tay đập vào vai

- Nè.

- Ren. Chú mày làm gì ở đây.

- Ừ thì mua đồ tặng Rin đây. Nhưng có vẻ anh đã đi trước. Chọn được chưa.

Nói rồi cậu rút điện thoại, chụp một cái rồi gửi cho đám bạn.

- Cái đó... - lại đến lượt Ren hiểu kỳ.

- Đúng rồi, đồ Rin đã mặc ở Party.

Một nhân viên khép nép đi lại.

- Cậu Ren, chúng tôi giúp gì được cho cậu

Ji nhìn Ren với ánh mắt nể phục.

- Ấy trà, chú này lợi hại vậy, ai cũng biết, ai cũng nể phục.

- Đúng, ai cũng nể phục từ giàu đến nghèo đến già nhưng chỉ có mỗi cô nhóc cứng đầu đó không bao giờ nghe lời, cũng không sợ tôi.

- Được.

Cậu hỏi lại.

- Nhân viên, cái áo này...có ở đâu cho thuê không.

Cô ta trả lời từ tốn.

- Cậu Ren đùa rồi, cái này là hàng hiệu, hàng độc, cả thành phố có 2 cái. Làm sao mà cho thuê hay mượn được.

- Vậy cả 2 đều bán ở đây.

- Đúng, chúng tôi có 2 cái, đã có 1 cô gái mua rồi.

- Wow.

- Nó không đắt lắm nhưng chỉ có 2 cái thôi.

Hai anh chàng đã nhìn nhau tỏ vẻ hiếu kì.

- Vậy...cái này đến tiền triệu đúng không?

- Vâng. Nhưng shop bọn em không lấy đất. Tròn 3 triệu rưỡi. Và là cái rẻ nhất ở đây.

Lại những ánh mắt đầy hoài nghi.”

Ji cười nhẹ.

- Đó, sau đây Ren và huynh đi đến quán bánh kem của em luôn.

Rin nhanh nhẩu suy luận.

- Chính là tối hôm đệ đánh đuổi đám xấu xa kia.

- Đúng.

- Không phải là 2 người tình cờ gặp nhau mà...

- Đúng, cùng mua chiếc váy này. Đệ nói đi mượn ư, ai mà cho mượn chiếc váy kiểu đắt thế này. Không những thế, hôm đó huynh thấy chiếc váy của đệ mặc đã rách te tua nên muốn mua bù lại. Nhưng không ngờ chiếc váy phải góp tiền của 5,6 người mới mua được mà trong khi dễ mua và kiếm được nó rất nhanh.

- Đệ...

Kun lắc nhẹ.

- Vậy là đủ biết Rin không phải người bình thường như mình nghĩ.

Piza hiếu kỳ.

- Vậy còn bánh kén, cửa hàng đó...

Ren lúc này lên tiếng nói.

- Cửa hàng ư...thực chất là cửa hàng của Rin, đất của cậu ấy, cửa hàng cũng của cậu ấy luôn.

- Không phải đi làm thêm à.

- Đó là quán cậu ấy mở, như quán tôi vậy.

Lệ thì vô cùng kinh ngạc.

- Tôi cũng làm ở đó mà không biết chút gì.

- Sao cậu biết.

Ren nói tiếp.

- Ông chủ bán chỗ đấy cho Rin không biết vì lý do gì mà lại muốn mua lại, vì thế tôi lại có căn cứ điều tra.

- Thật ảo diệu.

- Lúc đầu nghĩ Rin tầm thường, còn treu chọc, như người khác sẽ ủa vào hội đồng nhưng trường này thì không thể, dù trong trường có rata nhiều thành phần máu mặt. Sau đó tôi để ý bộ đồ cậu ấy mặc, không phải đồ rẻ tiền mà toàn hàng hiệu. Càng đơn giản thì giá trị của đồ đo lại càng cao. Còn nữa, nó quá đẹp, người bình thường thì làm gì có được. Mọi thứ trong đó cái gì cũng hiện đại, không ai để ý sao. Nhắc đến phải ăn mỳ tôm là thấy khổ cực rồi nhưng mỳ tôm trong nhà Rin là loại đắt tiền. Loại mỳ BFE, là loại mỳ đắt nhất trong cả các loại mỳ, nó là mỳ dinh dưỡng, gồm đầy đủ các chất.

- Mỳ ư.

- Đúng không.

Rin chỉ gật nhẹ đầu đồng tình.

- Ừm.

Piza nói tiếp.

- Còn nữa... Mọi người cứ để ý, những lúc bọn mình bị một đám du côn gây sự, và sau đó lại là 1 đám người khác đến gây sự với chúng để chúng ta chạy thoát. Chẳng lẽ trùng hợp đến vậy.

Hani chốt câu cuối.

- Tóm lại, đệ là ai mà lợi hại vậy?

- Đến Ren cũng không thể điều tra về cậu. Vậy tóm lại đệ là ai. Bây giờ là phải nói thật.

Rin suy đi ngắm lại, rất lưỡng lự nhưng cô bắt buộc cô phải nói ra.

- Tôi... chính là người trong tổ chức xã hội đen KILL.

Như sét đánh ngang tai, ai nấy vô cùng kinh hãi và hoảng sợ.

- KILL xã hội quản lý xã hội.

- Ừm.

- Không, không thể nào.

- Trong trường không mấy người biết.

Cả Ren và Iron vô cùng ngỡ ngàng, họ nói thầm.

- KILL, nhóm đó vô cùng lớn mạnh, giàu có. Không những cai quản cả tỉnh trong rồi còn một số tỉnh ngoài nữa.

- Quá ảo diệu rồi. Thế lực của cậu quá to lớn.

Rin không biết nói gì bởi sự thật đúng là như vậy. Lệ thì càng tuyệt vọng.

- Tại sao, tại sao cậu lại có thân phận đặc biệt vậy chứ.

Câu nói khiến Rin phải kinh ngạc và nghe xong cô cũng hiểu chắc chắn Ren đã biết hết mọi chuyện.

- Ren, cậu biết hết.

- Ừm – gật nhẹ.

Lệ mài móng.

- Vậy nói xem.

Ren mới từ từ kể.

- Lúc đầu tôi cũng nghĩ như mọi người khi thấy hai kẻ chuyên đi đòi nợ. Nhưng vì sao thì tôi không biết nhưng họ đuổi theo Rin không giống mang tính chất chủ nợ đòi tiền. Nghĩ lại thấy ngay. Còn nữa, cậu ấy không phải nhà hoàn cảnh. Cứ nhìn quần áo, trang phục cậu ấy, mọi thứ đều là đồ sang, giá trị rất cao.

- Wow.

Cả đám gật gật đồng tình. Kun nói tiếp.

- Bảo sao bao nhiêu lần gặp nguy hiểm, có người gây rắc rối lại có một toán người giải vây. Bọn anh không biết vì sao lại vậy, nhưng giờ quá hiểu rồi. Đó làluôn có người đi theo bảo vệ Rin.

Câu nói lạng người.

- Cái đó.

- Ngày cả với đám Du lần trước cũng vậy.

- Du ư?

Kun quay sang Ren yêu cầu.

- Chú mày nói đi.

- Cái đó.

- Hôm trước gặp nhỏ Du đó. Anh cũng ở gần đó và nghe thấy hết.

- Đây là... – lúng túng, lưỡng lự không muốn kể.

Lệ dục.

- Đến nước này rồi thì cứ nói hết ra. Nói cho mọi người cùng biết.

- Thì ra hôm đó tôi gặp đám Du..

Tất cả lắng nghe Ren kể lại.

“Ren sầm mặt, nghiêm túc.

- Rồi, tôi đã giúp các cô giờ hãy trả lời cho tôi một số câu hỏi.

- Vâng vâng, bọn em biết gì thì trả lời hết.

- Được. Tại sao hôm đó lại rủ nhau đến xin lỗi Rin. Khi mấy cô trở về đã có điều gì xảy ra. Nói.

Du sợ hãi, mắt đảo lìa lìa.

- Cái đó...cái đó.

- Nói.

Cậu quát lớn khiến cả đám giật mình rồi càng sợ hãi.

- Nói mau.

- Thực...thực ra...em...sợ... không dám nói.

- Có ai đe dọa cô à.

- Thực ra, hôm em rời khỏi trường, đang tung tung thì gặp 2 tên đồ bụi sấm trở đầy người, trừng mắt nhìn bọn em. Lúc ấy bọn em không biết, cứ vênh

vào đối đầu với 2 tên đó.

- Rồi sao?

- Chúng hỏi có phải em là người bắt nạt Tiểu Anh, tiểu thư Vương, chính là Rin đó.

Cậu há hốc miệng, vô cùng ngỡ ngàng.

- Bọn em vẫn ngỡ ngược, cho rằng mình chắc chắn thắng nên vẫn vênh vào trả lời đúng. Rồi..

- Chúng đánh các người.

- Không, mà phía sau 2 đứa con gái không biết từ đâu đến và lao vào đánh chúng em túi bụi, còn bắt em phải quay lại quỳ xuống xin lỗi Rin.

- Thật ư?

- Bọn...em..em... không dám nói dối.

Ren lặng người suy nghĩ một lúc rồi lẳng lặng đi khỏi.”

Câu chuyện vừa kể khiến cả đám bạn càng hoảng. Rin thì cúi mặt nhìn xuống đất không biết nói gì vì mọi thứ họ nói đều đúng. Lệ vẫn khuôn mặt thất vọng.

- Cậu nhiều bí mật quá, bí mật...thật là khiếp sợ.

Cô vô cùng khó xử và không biết phải làm gì lúc này.

- Tôi...xin lỗi...vì đã không nói, nhưng tôi không muốn mọi người lo lắng. Tôi nghĩ khi tốt nghiệp mọi chuyện cũng sẽ kết thúc nhưng...bây giờ thì mọi người cũng đã biết rồi.

- Thật sự...cậu quá đặc biệt, vô cùng đặc biệt...

Lệ ngoảnh đầu và đi khỏi đó với nỗi thất vọng hiện đầy trên khuôn mặt. Cô tạm thời vẫn chưa thể chấp nhận sự thật. Sau đó là lần lượt từng thành viên bỏ đi và cuối cùng chỉ còn Ren và Iron đứng lại với Rin.

- Hai người... không đi à.

Ren đứng đối diện trước mặt, hai tay bám lên vai cô ăn ừ.

- Yên tâm, dù cậu là ai, có ra sao thì... tôi vẫn sẽ luôn bên cậu. Được chứ.

Câu nói càng khiến cô xúc động và chỉ muốn ôm cậu thật chặt ngay lúc này. Nhưng giờ ở giữa sân trường, người quá lại nhiều nên cô không thể làm điều đó. Ren cười nhẹ.

- Tôi...sẽ luôn ủng hộ cậu.

- Tại sao thân phận tôi bị lộ mà cậu vẫn vui.

- Vì...gia đình tôi sẽ không có nói cậu với tôi không môn đăng hộ đối.

- Vớ vẩn.

- Thật. Họ sẽ nghĩ sao nếu biết cậu là tiểu thư cao quý, giá tộc còn cao quý hơn cả gia đình Aly.

- Cái đó... – bần khoăn.

- Không phải lo nhiều, mọi chuyện sẽ ổn.

Cậu xoa nhẹ đầu ăn ừ.

Iron lúc này mới lên tiếng.

- Gấu con à, thực sự cậu lớn lắm ấy. Hey, tương nhỏ bé mà ai ngờ...thật dễ chết người ấy.

- Nè nè, nói vậy là ý gì đấy hử. Muốn ăn đập không

- Dạ không, đánh đá quá, bảo sao cậu lại bản lĩnh như vậy. Vô cùng thú vị. Còn điều gì nữa nói nốt ra đi

- Dờ. Những cái không cần thiết thì nói làm gì. Hâm.

Ren cười nhẹ rồi kéo Rin đi.

- Ê ê, sao kéo mỗi Rin đi, tui thì sao?

- Cậu lên an ủi Lệ đi.

Tiếng nói vọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Việc Làm Ăn Khuất

Ngoài trời đang mưa to, tiếng mũ nghe bộp...ốp trên mái mái nhà, mặt đường đầy nước tràn lan. Và xem chừng nhìn bầu trời âm ừ thì có khả năng cơn mưa còn lâu mới tạnh. Trong quán bánh kem, Rin đang lau một rổ đĩa, cốc, về mặt thần thờ như không có sức sống, tâm trạng âm ừ hơn cả bầu trời ngoài kia. Cô tiện tay lấy tờ giấy trong túi tạp giẻ bọc thư mà mẹ nuôi cô để lại. Dù đã đọc đi đọc lại nhưng cũng không hiểu ngụ ý của bức thư. Cô lại chạm nhẹ tay lên chiếc vòng màu óng ánh đeo trên cổ rồi thở dài.

- Không biết có liên quan gì đến nhau không?

Mất lại đảo xuống nhìn hộp quà dưới ngăn bàn, thờ dài trên khuôn mặt chán nản.

- Tại sao mọi người quay lưng hết với mình vậy. – thân thờ.

Một khách nữ xồng xộc chạy vào, tay cầm chiếc túi đề bị ướt vào trú mưa. Rin vừa định cất lời chào thì khựng ngay lại khi đó là Aly.

- Sao lại là cậu.

Aly cũng vô cùng ngạc nhiên, xuôi mấy giọt nước trên quần áo,, đĩnh lại quầy chỗ Rin đứng, nói với thái độ coi thường.

- Ồ, là Rin trường Thiên Thần đây, cướp người yêu người khác có thích không.

Cô cười khinh khi thấy Rin lúng túng không đáp lại được. Rin nhìn Aly, cười nhẹ.

- Quá khen, tất nhiên cảm giác chiến thắng rất vui, bà cô già ạ.

- Cái gì.

Câu nói đáp trả khiến cô vô cùng bức.

- Đấy, đã đến đây, sao không gọi món gì ăn.

- Tao là không ăn đồ chà đĩa mặt dày cướp tình nhân của người khác.

- Oh, OMG, đến đây mà không ăn thì...quá phí. – chép miệng.

- Không cần.

- Hay là nói cho lịch sự, not money.

- Nói cái gì, tạo mà thiếu tiền à. Nhìn đây, cái áo trên người tạo bằng giá cắt bộ đồ trong với ngoài mày đang mặc đấy. Áo xịn nha, nước thấm hạn chế đến mức tối đa. Với mấy loại áo thường đi mưa to thế này ướt lâu rồi. – kiêu căng. Nhìn.

- Oh, đến đây trên tinh thần khỏe của à. – Rin trả lời rất thần nhiên. Nhưng cũng đủ để khẳng định, Aly tiểu thư...quá kém.

- Hừ.

- Quần áo sang chảnh hay rẻ tiền tầm thường mà cũng không biết.

- Há.

- Nhìn.

Rin cảm cốc nước trước mặt, chìa tay áo ta đổ thẳng vào và những giọt nước trượt hết xuống đáy, không thấm, không có bất cứ dấu vết gì của nước trên chiếc áo. Aly há hốc mồm vì quá ngạc nhiên.

- Sao...sao có thể.

- Tôi...hay mặc loại này...mà những loại này toàn hàng hiệu, chỉ có vài cái trên cát nước. - cười nửa miệng.

- Há... – Aly vô cùng hoảng. Tại sao...mày nhiều tiền vậy, chắc chắn là cặp với đại gia rồi hẳn cho tiền.

- Cái gì. - vẫn thản nhiên. Thế hử, nếu bắt gặp được đại gia nào thì cứ báo tôi. Vậy cậu thì sao, đã chắc cậu trong sáng...

Aly bị choáng lại nên không phục nhưng cũng chẳng thể làm gì.

- Được, tao sẽ tìm bằng chứng.

- Hoàn nghênh.

- Để tạo khỏi tìm, tạo nghĩ mày nên yên phận đi, đừng lằng mằng đến đàn ông.

- Tại sao không nhắc đến người cho tiền tui là Ren nhỉ, cậu ấy vô cùng giàu có mà.

- Mày... - cắn chặt hai hàm.

Aly không thể cãi được gì, uớt ức mà bỏ đi, cũng không quên cầm chiếc túi.

Rin cười khinh, nhìn theo đến khi Aly đi khuất.

- Đồ bệnh.

Cô lại tiếp tục làm việc. Bỗng tiếng điện thoại réo lên trong túi.

- Alo.

Sau một hồi nói chuyện, cô gọi người đến trông cửa hàng rồi đi khỏi đó. Lát sau, cô đã ngồi cùng 1 người đàn ông lớn tuổi trong quán cà phê rất sang, coi bộ dạng rất thân mật. Nhưng cô không hề biết có chiếc điện thoại đã chụp lại từ bên ngoài cửa kính.

Buổi chiều, tại trường Thiên Thần, Lệ, Iron, Tam Hổ với đám bạn ngồi loay hoay đĩa hướng dương dưới căng tin.

- Chán quá, không có Rin đúng là chán.

- Chán thì chán nhưng...cậu ấy đã dấu mọi người bí mật mộ cách ngoạn mục.

- Nhưng là ai thù cũng thế thôi, ai muốn nói thân thể mình như vậy.

- Ủ, cũng đúng.

- Nhưng tôi rất bức.

Đang nói chuyện thì có người xen ngang.

- Có muốn biết tin mới về cô bạn tốt của mấy người không?

Hoá ra người nói chính là Aly. Lệ bĩu môi, vẻ khinh thường.

- Gớm, kẻ thất bại, không hại được cậu ấy thì không phục à?

Cô cười nhẹ.

- Tui mà phải thế ư.

- Không phải thế mà là còn quá vậy.

Iron lên tiếng.

- Aly, cậu định làm gì?

- Không định làm gì cả mà chỉ muốn mọi người biết bộ mặt thật của Rin. Con nhỏ đi cặp bồ với đại gia.

- Cái gì.

Cô lấy điện thoại, mở kiểu ảnh mình đã chụp.

- Nhìn đi.

Đám bạn vô cùng hoảng đứng vùng vạy

- Sao...sao có thể, không thể nào.

Hani hét lên đến nỗi mọi học sinh ngồi đó phải để ý.

- Nhìn đi, không phải tui nói điều nhá.

Lệ giằng lấy chiếc điện thoại vì muốn xem kỹ càng, quả thật đúng là Rin đang ngồi uống nước rất thân mật với một người đàn ông lớn tuổi. Cô sầm mặt và bỗng chốc cảm thấy xấu hổ.

- Tại sao...

Aly được thể lên mặt.

- Đó, bạn mấy người đó. Bảo sao giàu vậy, thì ra...cặp với đại gia. Người đàn ông này nghe nói rất giàu có, kinh doanh cả trong nước và nước ngoài, có khi còn lớn hơn tập đoàn nhà Ren ấy chứ.

- Hay người quen.

- Nghĩ sao vậy, quen thì cậu ấy cũng không tình cảm tình tứ như vậy. Tôi còn thấy cậu ấy cầm tiền từ tay đại gia kia mà. Với lại cậu ta là thân phận gì, làm cái ấy giàu được nhanh à nên từ đó quên đại gia là chuyện thường. – cách nói khinh bỉ.

Ji đứng lên quát thẳng mặt.

- Không, không bao giờ, chắc có hiểu nhầm gì đó, Rin không phải người như thế.

- Ó, tại sao.

- Theo tôi nghĩ là do cô ngụy tạo. Rin đã có Ren, gia tộc giàu tàm cỡ thế giới rồi, có cần làm chuyện ấy không?

Aly vẫn thản nhiên, nói theo kiểu yếu điệu là lướt.

- Ai biết, biết được cậu ta làm gì. Nhưng từ trước đến giờ chưa có Ren thì...cậu ta sống bằng gì. Mà tôi chỉ cho các người xem, không tin thì...chả thôi. Pai pai.

Nói xong thì quay gót ông ẹo ra khỏi trường.

Gần vào học Rin mới hồng hộc chạy đến, thở hổn hển. Nhưng hôm nay rất lạ, thái độ mọi người khác thường, đi đến đâu cũng thấy những ánh mắt liếc liếc, xì xèo bàn tán. Thật khó hiểu, cô cho rằng họ có thái độ như thế là bởi thân phận của mình. Đáng lẽ phải tự hào thế mà không hiểu vì sao lại là thái độ coi thường khinh khinh.

“– Có chuyện gì vậy, tại sao mọi người quay lưng lại với mình”

Cô đi vào lớp, không khí trong lớp cũng rất kì, những ánh mắt thận trọng rồi sự quay lưng, thờ ơ của đám bạn khiến cô vô cùng khó chịu. Chỗ Ren ngồi vẫn trống, Min thì vẫn vẽ thư sinh đọc sách. Cô thờ mạnh một cái rồi đi thẳng lại chỗ ngồi. Cả Lệ, Nam, Piza cũng không nói câu gì, Việt cũng yên lặng đến kì lạ.

“- mọi người lạnh nhạt với mình vậy, có phải vì chuyện thân phận không hay vì cái gì...”. Cô không thể nghĩ ra điều gì đến lúc Min mở lời.

- Cậu...hôm nay có khoẻ không?

- Rất khoẻ. – vui thay vì Min vẫn nói chuyện nhưng mắt vẫn nhìn vào cuốn sách.

- Rin, tôi luôn ủng hộ cậu, luôn quý cậu nhưng có một số chuyện tôi... không thể đồng tình với cậu, nếu đó là việc lợi dụng sự giàu có để lấy vật chất cho bản thân. – câu nói cùn lùn nhưng đầy hàm ý

- Cậu nói vậy là ý gì...?

- Chắc cậu tự hiểu.

- Thật, tôi không hiểu, tôi thật sự không hiểu tại sao mọi người như vậy, hay là gì do thân phận của tôi.

Cậu lắc nhẹ.

- Không phải chuyện đó. Tôi cho rằng cậu tự nghĩ rồi đưa ra lời giải thích cho mọi người. Nhưng là chuyện khác.

Giọng rất trầm ấm, nhẹ nhàng nhưng lại khiến Rin có cảm giác như đây là lời cảnh báo. Min đứng dậy, úp ngược quyển sách xuống bàn, đứng dậy đi ra ngoài. Ngồi trong lớp rất đông người nhưng cô lại cảm giác chỉ có một mình. Không ai hỏi han và đoái hoài đến cô. Ngay cả Ren cũng không bắt máy càng làm cô tủi thân. Cuộc sống như đang rơi vào bế tắc và cô lập. Bức ảnh đó đã truyền đi khắp trường và Ren cũng không ngoại lệ bởi cậu là người biết đầu tiên.

Tan học, cũng giống như lúc mới đi học, ai nấy cũng muốn tránh né Rin. Cô một mình lủi thủi ra cổng trường, đôi chân ngượng ngùng đứng trước mặt.

- Cậu... không sao chứ.

Thì ra là Phúc, người bạn từ ngày xưa và là người rất hiền lành.

- Cảm ơn, tôi không sao.

- Đường đường là Trùm trường mà chịu khuất phục vậy sao?

- Tôi.

Cậu cười nhẹ.

- Không ai về phe cậu thì cậu phải tự về phe mình, kiên cường lên, cậu thông minh mà.

- Đâu, học dốt lắm

- Công nhận, học toán thì...gọi là quá kém nhưng học những thứ linh tinh thì rất nhanh.

- Nhưng tôi không hiểu vì sao mỗi về thân phận của tôi mà họ lại lạnh lùng với tôi.

- Há. – thái độ ngạc nhiên. Cậu không biết về những tấm ảnh đó hả.

- Ảnh nào.

Phúc mở điện thoại cho cô xem.

- Cái này là...

- Cậu bị người ta theo dõi chứ sao.

- Bảo sao ai cũng căm ghét tôi, thì ra họ đã biết.

- Tôi tin cậu.

- Tin ư, tôi có làm gì đâu mà không tin. Cũng cảm ơn cậu đã tin tôi nhưng tôi chả làm gì hết, chỉ là đi uống nước thôi mà.

- Cố gắng lên dù cậu làm gì tôi... cũng...

Rin đang lắng nghe phúc nói thì tiếng gọi vọng đến.

- Rin.

Cô quay ngoắt lại thì ra là Ren.

- Cậu làm gì..

- Đi theo tôi. – thái độ bực tức.

Không để ý đến Phúc, cũng không chờ Rin đồng ý cậu kéo cô lên tận tầng 3 dãy nhà học.

- Làm gì vậy, đau tôi.

Cậu đẩy Rin vào sát chân tường.

- Cậu là người như thế đúng không. – vô cùng phẫn nộ.
- Há, nói gì vậy. Người như thế nào. – lơ ngơ không biết Ren nhắc đến chuyện gì.
- Là người ham danh lợi, vì tiền mà bán dẽ bản thân, không có tiền, cậu có thể nhờ tôi.
- Gì chứ, ai bảo...
- Vậy tại sao cậu phải cặp với đại gia.
- Nói gì đấy.

- Cậu có thích tôi thật không hay chỉ là lợi dụng.

Rin sầm mặt.

- Trước khi nói hãy cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra ở đây. – nghiêm túc.
- Cậu vờ không biết, mặt bắt đầu dày rồi đấy.
- Cậu xúc phạm tôi rồi đấy.
- Vậy cậu xem, cậu đã làm gì?
- Tôi không làm gì sai hết.
- Việc cặp bồ với đại gia là đúng à.
- Gì, nài, từ nãy giờ cậu vô có xỉ nhục tôi hơi nhiều rồi đấy, đại gia cái gì chứ. – cố gắng giữ thái độ điềm tĩnh.
- Vô có ư, giờ cậu còn không thừa nhận, cậu...khi Rin tôi đúng không.

Đến giờ cô không thể chịu được những lời đả kích, cô đẩy Ren lùi về sau, gất lên.

- Cậu quá đáng rồi đấy. Cậu là muốn kiếm chuyện gây sự đây. Nghe nè, không phải tôi không tin cậu mà chính cậu từ trước đến giờ không hề tin tôi.
- Cậu bảo tôi nên tin cậu thế nào trong khi cậu đã phản bội tôi.

Cô hạ giọng, đổi thành một giọng chán nản và mệt mỏi.

- Tôi đã làm gì?

Ren lấy điện thoại trong túi, mở lên để trước mắt Rin.

- Đây, cậu nhìn đi. Bây giờ không một ai tin cậu hết, cậu phản bội tôi, lại còn nói dối. Cậu mới là người quá đáng - giọng cực xúc.

Cô nhìn tấm ảnh và hiểu ra mọi chuyện.

- Thì ra chỉ là công việc.

- Thôi đi.

Cô ngụy biện thế nào cũng không hề có một chút tin tưởng.

- Nghe đã...

Không để cô nói hết cậu đã ngắt lời.

- Cậu còn định ngụy bao giờ. Không ngờ một người như tôi... - giọng thất vọng. Lại bị một cô gái lẳng nhăng phản bội.

Cổ cô như có cái gì đó nghẹn lại, cổ nuốt trôi và giữ vững tinh thần để nói.

- Vậy cậu định làm gì? – hỏi nhẹ nhàng.

- Mình chia tay. Kết thúc, tôi không muốn...

Cô bịt miệng Ren lại vì sợ cậu sẽ nói thêm những từ làm tổn thương mình.

- Đủ rồi. – cô giữ cảm xúc mặc dù cổ đã nghẹn lại, sống mũi cay cay. Cậu không ở nói gì nữa. Cậu nghĩ sao nếu mình bị người khác xúc phạm thì còn muốn quan hệ với người ta nữa không. Suy cho cùng, cậu cũng chỉ là mang danh thôi. Còn nữa, lắng tai nghe rõ đây. – nói đồng đặc. Tôi với cậu chủ bảo giờ nhận nhau hay ngỏ lời làm người yêu hết nên...từ chia tay không cần thiết bởi chúng ta chưa là gì của nhau hết. OK. Đơn giản là cậu muốn tôi tránh xa cậu. OK. Tạm biệt.

Cô đi ngay khỏi đó, chỉ quay nhẹ lại nhắc nhở.

- Cảm ơn vì tất cả, giữ gìn sức khỏe.

Cậu nói như một lời vĩnh biệt đến đau lòng rồi bỏ đi để lại phía sau là sự hối tiếc. Cậu vẫn nhìn theo Rin mãi đến khi khuất bóng. Cậu bỗng thấy có gì đó không ổn vì tức giận mà nói những lời đó. Nhưng lời đã nói thì khó rút lại. Nhưng chính cậu cũng cảm thấy mình bị xỉ nhục từ chuyện đó. La không biết còn chuyện gì mà xuất hiện từ sau.

- Hey, có sự hiểu lầm lồng lộn rồi.

Nói đúng 1 câu rồi đi thẳng. Còn đối với Rin, cả chuyện này nữa thì cuộc sống của cô đã rơi vào bế tắc thật sự bởi không có 1 ai tin tưởng.

Mấy hôm sau, Rin cũng không đi học trong khi vc Ren vẫn đi học đều. Nhưng trong lớp, không khí không vui vẻ như trước mà buồn sầu như đám tang. Chẳng ai muốn nô nghịch hay trò chuyện bởi họ cũng nhìn ra sự thất vọng và chán nản trên khuôn mặt của Ren. Một số lời bặt tẩn.

- Lần này Rin làm Ren thất vọng thật sự rồi.

- Ủ, tội gì nó phải thế nhỉ, nghèo đến nỗi vậy cơ à, đã cặp với Ren rồi còn đủ hay sao.

- Ủ, chuyện ấy không đúng chút nào, thế mà nhìn cậu ấy trẻ đẹp, xinh tươi, ai ngờ...

Lệ cũng ngồi cắn bút, cô không muốn làm bất cứ một cái gì.

Trong lúc đó, Tam Hồ lại tụ tập ở cổng trường.

- Ê, mày có tin sư đệ mình làm những điều ấy không?

- Vừa sóc khi nhẹ thân con bé giờ lại chơi quả boom tấn này nữa.

Đang nói thì một đoàn xe đen đến trước cổng.

- Yầy, nhìn kìa.

- Cả 1 màu đen kịt, nhiều xe thế, làm gì vậy?

- Ai biết.

Một người đàn ông sang trọng bước từ trong xe ra, trình trọng đi thẳng vào phòng hiệu trưởng khiến cả đám háo hức

- Đi hóng coi.

- OK. Nhìn quen quen, hình như...

Cả 3 đó đồng thanh.

- Trong bức ảnh chụp cùng Rin.

- Ở ta đó hử, người mà Rin cặp đến tận đây.

Trên lớp, Ren gục mặt xuống bàn trong khi giáo viên đã lên lớp.

- Đã mấy ngày nay Rin không đi học, ai biết nhà bạn bảo cô.

Tiếng xôn xao từ dưới lớp.

- Chắc ngại quá, không giám đi học rồi.

- Mặt mũi đâu ra nữa.

Cô giáo sầm mặt.

- Các em nói gì đấy?

- Thật mà cô.

Vừa nói xong thì một người đàn ông trịnh trọng bước vào cửa lớp, đứng nghiêm trang, đứng dáng của một ông chủ giàu có.

- Chào cô giáo.

Mọi ánh mắt ngờ ngàng hướng ra ngoài cửa lớp. Lại tiếng xôn xao.

- Hình như người đàn ông cặp với Rin.

- Đến tận đây cơ à, ghê.

Cô giả ở sợ người đó nghe thấy, biết ý quát.

- Các em không được nói leo.

Cô đứng dậy, chào hỏi.

- Chào anh. Anh tìm ai.

Người đàn ông đó lịch sự trả lời.

- Tôi tìm Tiểu Anh.

Tiếng Ồ vang vọng từ dưới lớp.

- Gọi tên cũng thân mật.

Ren hiểu kỳ, cậu cũng muốn biết ông ta có gì mà Rin lại cặp với ông ta. Thật ngoài sức tưởng tượng, ông ta ngoài đời còn sang trọng hơn, quần áo không lòe loẹt nhưng vẫn nổi lên cái thần thái nhã nhặn lịch sự.

- Rin thích kiểu người ngủ vậy ư? – nói nhỏ đủ để cậu nghe.

Cô giáo lựa lời.

- Anh tìm Rin có việc gì không?

- Đề đưa nó về nhà.

Tiếng Ồ nữa to hơn

- Wow, ở cùng luôn rồi đấy. Ghê.

Cô quát.

- Cả lớp trật tự.

Câu nói khiến Ren càng đau lòng. Min bên cạnh chỉ đập nhẹ tay lên vai Ren an ủi. Lệ và đám bạn thân thì càng thấy xấu hổ, không dám nhìn ai. Hoá ra họ đã chơi nhầm người.

Cô giáo hỏi tiếp.

- Vậy anh là gì của Rin.

Người đàn ông không cười, nói.

- Tình nhân kiếp trước của con bé.

Tiếng ồ to hơn, lời xôn xào cũng nhiều hơn.

- Vậy anh là...

- Là bố nó chứ sao nữa. Tôi là phụ huynh của em Vương Tiểu Anh, đang học ở lớp này. – câu nói giống dục, dứt khoát.

Câu nói như sét đánh ngang tai mỗi học sinh trong lớp. Ren thì vô cùng bàng hoàng còn đám bạn về mặt ngờ ngàng lộ rõ. Đến cô giáo cũng bất ngờ.

- Anh... là bố.

- Tất nhiên.

- Tiểu Anh chưa bao giờ nói...

- Tất nhiên là nó muốn giấu. Bởi nó muốn hoà đồng với mọi người.

- Với lại tôi thấy em ấy không ăn chơi lắm nên tưởng...

- Con gái tôi chắc chắn ngoan rồi. Ai có thể chơi với nó nếu biết...số tiền gia đình nó, phụ huynh cả trường này cộng lại chưa chắc đủ.

Việt nuốt nước bọt.

- Vậy là lớn hơn cả Ren nữa sao.

Dưới lớp yên lặng không một tiếng ồn ào. Lệ đứng dậy hỏi.

- Vậy bác cho cháu hỏi, tại sao Rin lại sống 1 mình, lại học ở đây. Rin nói bố mẹ ở nước ngoài nên phải tự lập...

- Đây là trường cũ của nó, còn bé có chút hiểu nhầm với gia đình nên mới muốn ở riêng.

- Vậy cậu ấy tiêu bằng gì.

- Tất nhiên bác phải gửi cho nó rồi. Nhưng nó làm gì, ở đâu không cho bác biết, con bé giấu thông tin tôi không thể tìm ra. Tôi cũng mới về đây mới biết nó đã trở lại học. Rồi, cho tôi hỏi con gái tôi đâu.

Cả lớp lại xì xèo.

- Hoá ra mình hiểu nhầm à.

- Ừ.

- Đây, tao bảo là không phải mà.

- Cái loại này chống chế.

Cô giáo rất khó xử, ngượng một lời.

- À anh ah, này em Tiểu Anh có chút việc nên không đi học.

Người đàn ông cau mày.

- Cái gì. Theo thông tin của tình báo con bé bỗng biến mất khỏi tầm kiểm soát của tôi, tôi không biết nó ở đâu mới đến tận đây tìm. Cô là cô giáo, nó làm gì tại sao lại không biết. - đôi giọng giận giữ.

- Anh à, anh bình tĩnh đi. Nếu em ấy ở trong trường thì chúng tôi còn quản lý được chứ ở bên ngoài thực sự nhà trường không thể quản lý, anh thông cảm

- Thông cảm cái gì. Cái lớp này đã làm gì khiến con tôi phải bỏ đi, nó đi khỏi nhà từ mấy ngày trước, giờ vẫn chưa thấy trở lại, liên lạc cũng không được.

Nghe đến đây Ren vô cùng nóng ruột. Cậu đang rất lo cho Rin.

Người đàn ông nói tiếp.

- Bây giờ tôi phải đi tìm nó, còn tôi mà có mệnh hệ gì...mấy đứa cứ đợi chịu hậu quả đi.

Cả nói vô cùng mạnh mẽ và dứt khoát. Ông rời đi ngay khỏi trong sự tức giận lộ rõ trên mặt.

Tiếng xôn xao từ dưới lớp, còn Lệ thì cứ ngỡ ngàng. Cô không thêm nghe Rin giải thích mà đã nghĩ ngờ cậu ấy, bắt đầu cảm giác áy náy và tội lỗi ập đến khi nghe tin Rin đã mất liên lạc. Cô mãi vội gọi điện, quả nhiên máy Rin không thể liên lạc. Đám bạn cũng lo lắng. Việt chạy lại chỗ Lệ.

- Vậy bọn mình hiểu nhầm hết Rin rồi.

- Ừ, bạn bè kiểu gì như mình chứ, không tin vào người bạn thân nhất của mình nữa.

- Vậy cậu ấy đi đâu.

- Tại tôi, chỉ tại tôi không tin cậu ấy.

- Bây giờ không phải giờ trách móc quan trọng là phải tìm thấy cậu ấy.

- Ngoài trời đang mưa rồi.

- Mưa cũng đi.

- Bao giờ đi.

Tiếng nói vọng từ bên ngoài.

- Đi luôn đi.

Những ánh mắt ngờ ngàng mà ngưỡng mộ nhìn ta ngoài cửa.

- Tam Hổ.

Kun nói tiếp.

- Mình phải đi tìm Rin ngay. Con bé không muốn cô đơn một mình đâu vì nó đã quá cô đơn rồi.

Tiếng xôn xao dưới lớp.

- Rin là ai mà đến Tam Hổ cũng bận tâm vậy.

- Ủ, tầm thường à.

Ji cau mày quát trong khi cô giáo vẫn đang ngồi trên bục giảng.

- Bọn mày im ngay.

Hani nói với cô giáo.

- Cô giáo, xin phép cô cho bọn em đi tìm Rin.

Cơ cau mày, nghiêm túc.

- Nếu cô không cho thì các em vẫn đi đúng không? Đi đi.

Lệ vui vẻ.

- Em cảm ơn cô.

Đám bạn nhìn nhá, gật nhẹ thể hiện sự đồng lòng.

- Mình đi. Ren cậu...

Cô vừa quay lại thì thấy ghế chỗ Ren ngồi đã trống.

- Tú, cậu ta đi đâu rồi. Cả Mìn nữa.

Giờ cả lớp mới để ý, cả cái bàn 2 trống không. La nói thay.

- Hai người ấy đi tìm từ lâu rồi.

Đám bạn nhìn nhá rồi cùng chạy ra ngoài. Cũng không quên mang theo ô và áo mưa.

Hiện giờ ngoài trời đang mưa rất to, Ren thì vẫn đi bộ dầm mưa hết chỗ nọ đến chỗ kia tìm Rin. Dù đã ướt Nhuế chuột lút nhưng cậu vẫn không ngừng nghỉ. Những câu nói mà cậu đã nói với Rin có lẽ đã làm cô tổn thương rất nhiều. Giờ thì cậu vô cùng ân hận và áy náy bởi những lời nói vô nghĩa đó. Và quan trọng là...cậu đã không tin Rin. Cậu nói cuối cùng trước khi Rin đi còn vang lại trong đầu cậu.

“ – Cảm ơn vì tất cả, giữ gìn sức khỏe

Cậu nói cứ như câu chào vĩnh biệt càng in sâu trong đầu Ren. Giờ cậu không còn nghĩ gì được nữa, chỉ nghĩ phải tìm bằng được Rin và phải xin lỗi cô ấy. Cậu đến mọi nơi mà Rin thường đến, cả quán bia lẫn quán ăn vỉa hè, cả quán phở và quán chè, cậu đi hết mọi nơi nhưng không thấy. Đám đàn em của cậu cũng không tìm thấy dấu vết gì của Rin. Cái cảm giác người mình yêu thương biến mất hoàn toàn trên thế gian này quả thật là vô cùng đau khổ. Cậu vẫn không bỏ cuộc, tìm đến cả khu phố nghèo và cả ngôi nhà mẹ nuôi của Rin nhưng cũng không thấy.

Còn Mìn, cậu cũng đi tìm mọi nơi mà Rin và cậu đã đi qua nhưng không thấy. Nếu không thể tìm thấy Rin thì cậu không thể ăn tâm bởi bản thân cậu cũng

đã nói những điều không hay với Rin. Quan trọng hơn là cậu vẫn còn thích Rin nhưng bởi không nhận ra tình cảm của mình sớm hơn. Cậu vừa đứng chờ bến xe bus vừa nhìn vào khoảng không mà tiếc nuối. Nhìn những hạt mưa, cậu bất chợt nhớ đến 1 nơi nhưng chỉ là linh cảm chứ như Rin thì không thể đến đó. Trong đầu thì nghĩ thế nhưng cậu vẫn hi vọng, chạy mưa, bắt taxi đến thẳng quán cà phê gần hiệu sách thành phố mà lần trước đã hẹn Rin nhưng lại lỡ hẹn. Đồng xe tiếng phập rồi mãi móng chạy vào trong. Hôm nay trời mưa quán cũng không đông khách nhưng nơi đây rất rộng, cũng không biết phải Rin có ở trong này không nữa. Cậu đi 1 vòng cả tầng trên, tầng dưới và gặp đáng người nào đó rất giống Rin đang ngồi dựa đầu vào kính nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Rin.

Cậu mãi vội chạy đến và quả thật Rin đang ở đó. Thấy Min cô cũng không có gì ngỡ ngàng.

- Chào. Sao cậu đến đây, tình cờ quá.

Min thở mạnh 1 cái, kéo ghế ngồi phụp xuống.

- Sao cậu chạy lung tung vậy, cậu biết có rất nhiều người lo cho cậu không. - giọng như muốn trách mắng.

Cô vẫn thái độ thản nhiên nhìn vào khoảng không.

- Vậy thì đã sao. Nhưng chắc trong đó không có cậu.

- Tôi...

Cậu nhìn bộ quần áo Rin đang mặc cũng rất lạ, cậu chưa thấy cô mặc bao giờ.

- Rin, mấy ngày qua cậu đâu.

- Tôi á, rất nhiều chỗ đã đi thì không ai tìm được.

- Thái độ cậu là vậy. Cậu vẫn buồn vì những điều tôi nói với cậu ư?

- Không.

- Rồi, tôi xin lỗi, xin liên, quay lại đi. Tôi biết cậu bây giờ không còn tình cảm với tôi như trước nữa nhưng...hãy nghe tôi, quay về đi.

Rin cười nhẹ.

- Về ư, về rồi làm gì. Cậu...vẫn còn quan tâm tôi như vậy ư, theo nghĩa gì. Bạn bè hay...

- Nghĩa gì cũng được.

Min bất giác thấy chiếc móc chìa khoá con gấu trên tay Rin, và con gấu đó chính là thứ mà Rin đã tặng cho cậu.

- Con gấu đó...

- Ừm, tối hôm đó, cậu hẹn tôi nhưng lại gặp cô bạn Hồng Ngọc...mưa to nhưng cậu vẫn đến nhà tôi đúng không? Do cậu tiếc nuối hay do cậu thấy có lỗi hay...cậu...vẫn còn tình cảm với tôi.

- Tôi...

Min cau mày, không biết phải giải thích thế nào.

- Ồ...buổi đó...rất xin lỗi nhưng...Rin, cậu vẫn còn vương vấn với tôi đúng không?

Rin cười nhẹ, tay chạm nhẹ vào cửa kính trắng.

- Tất nhiên là không rồi.

- Cậu nói dối. – khẳng định ngay.

- Nói dối gì.

- Nếu không quan đến tôi nữa vậy...chiếc vòng trên cổ thì sao.

Cô sững người, chạm nhẹ vào chiếc vòng trên cổ, đó là món quà cho lời xin lỗi của Min.

- Cái này là...

Thật khó xử, cô không biết phải nói như thế nào.

- Rin, cậu...vẫn quan tâm tôi đúng không?
- Chắc chắn rồi, vì chúng ta là bạn mà. Tại tôi không tiện tháo ra, lười nó vậy.
- Không, mà cả thời gian qua cậu vẫn đeo nó.
- Tất nhiên, vì tôi làm gì có tiền mua đồ mới, đành phải đeo. Mà thôi, sao cậu biết tôi ở đây.
- Linh cảm.
- Chứ không phải thần giao cách cảm sao.
- Tất nhiên. Qua tôi nằm mơ bụt bảo cậu ở đây.

Nghe câu nói hài hước mà ngây thơ khiến cô cũng phải phì cười.

- Cậu cười gì?
- Bụt bảo gì nữa không, có cho con lô đề gì không?
- Chưa thấy nói nha.

Rin rời đầu khỏi cửa kính, uống một hạm cà phê trong cốc.

- Rin. - giọng nhẹ nhàng. Thấy cậu cười tôi cũng thấy vui theo ấy.
- Vậy ư.
- Thế lúc tôi khóc thì sao?
- Thì...tất nhiên tôi... cũng phải mủn lòng rồi.
- Vậy cơ.
- Tôi không muốn mọi người hiểu nhầm cậu nữa, quay lại đi.

Lại nụ cười nhẹ.

- Tôi...đang có chút việc riêng, tạm thời chắc không quay lại trường. Nhà cậu rộng vậy có chỗ cho tôi ở nhờ không? - thật mà như đùa.
- Tất nhiên là rộng rồi, mẹ cũng không có nhà.
- Tôi mà sợ mẹ cậu ư, mẹ cậu không sợ tôi 1 vảnh.

Câu nói đùa khiến Min cũng phì cười.

- Ừ, đúng rồi, cậu là người không sợ trời đất gì mà.

Tiếng gọi vọng đến từ cầu thang.

- Rin...

Nó như vang vọng khắp cả nhà hàng. Cả 3 người họ lại đối mặt với nhau.

Min ngạc nhiên, thốt lên.

- Ren. Sao cậu lại ở đây.

Ren bước lại với thân thể ướt nhẹp, trên mặt vẫn còn đầy sự lo lắng và khi nhìn Rin đứng ở đó tâm trạng mới yên tâm hẳn.

- Sao cậu lạ ở đây - giọng đầy lo lắng.

Rin chưa kịp nói thì Min đã lên tiếng.

- Cậu ấy ở đây là vì tôi – thái độ rất thân thiện.

- Há, vì cậu ư?

- Chính cậu là người bỏ rơi cô ấy, lấy tư cách gì mà hỏi.

Ren không quan tâm đến cô nói đó cậu chỉ nhắm nhắm tiến lại chỗ Rin. Min đứng dậy, chắn trước mặt.

- Dừng lại đi. Cậu... không nên lại gần cô ấy. - rất cương quyết.

- Bỏ tôi ra.

- Cậu đã bỏ rơi cô ấy thì hãy để tôi che chở cô ấy. Trước đó tôi đã bảo cậu phải tốt với cô ấy nhưng cậu đã làm gì.

Mắt Ren vẫn hướng về phía người con gái đang dựa đầu vào cửa kính nhìn ra ngoài.

- Không cần cậu.

Min sầm mặt, cậu rất muốn cho Ren một cú đấm nhưng vừa giờ lên thì cậu không nỡ ra tay lại hạ xuống.

- Nhưng tôi cần cần.

Cậu đẩy Ren lùi về sau rồi đi lại trước mặt Rin, cầm cổ tay kéo.

- Đi.

- Đi đâu?

- Đi với tôi.

Cô có ý kiến gì, mặc để cho Min kéo đi để Ren ở phía sau một mình bơ vơ trong bộ quần áo ướt sũng. Cô cũng không một cái quay đầu nhìn lại khi cậu vô cùng tức giận, tiệp chân đá thẳng vào chiếc ghế cho bõ tức.

Min và Rin lại cùng nhau đứng dưới lán đợi xe bus.

- Cậu...tại sao lại kéo tôi đi. - ngượng ngùng.

- Đơn giản tôi không muốn cậu đau lòng trước tên lằng nhằng đó.

- Cảm ơn.

- Bạn bè với nhau, khách sáo vậy.

- Đâu có.

- Rin. - giọng nhẹ nhàng đầm ấm.

- Há, cứ nói đi.

- Nếu bây giờ tôi vẫn thích cậu...mình tiếp tục được chứ.

Câu nói khiến cô vô cùng kinh ngạc và cũng rất xúc động.

- Ý cậu nói là gì.

Min quay lại, hai tay ôm má Rin và đặt gọn nụ hôn ngọt ngào trên môi. Cô ngạc nhiên đến tròng mắt, không thể ngờ Min lại bạo đến như vậy. Nụ hôn mà cô cảm nhận được là tình cảm thật lòng của Min nhưng cô không thấy vui cũng không hạnh phúc gì cả. Hằng ngày cô rất bản lĩnh nhưng trong trường hợp này cô không đủ mạnh mẽ để đẩy Min ra bởi trong con người cô cũng đang có xăm giác rung động. Min vẫn chắc tay ôm cô thật chặt.

Ngoài trời thì vẫn đang mưa lớn, Rin trở về nhà với chiếc ô trắng trên tay. Cô không muốn đôi giày mình bị ướt nên tháo ra, cầm tay đi chân trần về nhà. Vừa đi vừa thả mình vào những giọt mưa lộp bộp trên mái ô, đôi chân giậm giậm mấy vùng nước bên đường. Tâm trạng trống rỗng, bơ vơ. Còn mấy bước là về đến nhà, cô sầm mặt khi thấy 1 người con trai ngồi bệt dưới hàng rào gỗ. Người đó ngẩng lên, khuôn mặt lạnh lùng như không cảm xúc nhưng ánh mắt lại nhìn Rin rất nồng ấm.

- Sao giờ mới về.

Hoá ra người đó là Ren. Có chút mừng vui khi thấy Ren nhưng nghĩ lại cuộc nói chuyện đó thì cảm xúc lại thấy đổi. Cô vẫn im lặng không nói mà chỉ nhìn toàn thân ướt mềm của Ren. Cô cũng không định nói mà chỉ nhìn rồi lạnh lùng đi qua. Cho đến khi Ren gọi

- Cô gái...

Rin mới dừng lại.

- Cậu không sợ ồm hả.

Nói xong, ngay lập tức đi lại, cúi xuống cõng Rin bổng lên.

- Nè, cậu định làm gì tôi. Đi chân trần không tốt, ngâm nước là ồm đấy.

- Không cần cậu quan tâm, bỏ ra. Người ồm là cậu ấy.

- Tôi không bỏ.

- Bỏ tôi xuống.

Cô tức giận cắn vào vai Ren nhưng cậu chỉ cắn răng chịu đựng.

- Tôi không buông.

- Có thả tôi ra không.

- Cậu bản lĩnh lắm cơ mà, có giỏi thì phản kháng đi.

Ren không để Rin kịp làm gì, cậu cõng Rin chạy thẳng vào trong nhà, dừng trước cửa.

- Xuống, mở đi.

- Gì.

- Cậu giận tôi, đòi luôn mật khẩu nhà còn gì.

- Không.

- Xuống mở.

- Không xuống. – cái cô.

- Vậy ngồi đấy, tôi càng được gần cậu.

- Rồi, bỏ tôi xuống, mau.

- Giờ thì không bỏ nhà.

- Bỏ xuống.

- Được rồi. Biết mà. Phải vậy cậu mới xuống.

Rin bấm số mở cửa rồi đuổi luôn Ren.

- Cảm ơn, bây giờ cậu về được rồi đấy.

- Tôi không thích.

Không để Rin đồng ý, cậu xong thẳng vào trong nhà.

- Tôi sẽ ở đây.

- Không, cậu về ngay.

- Tôi ngủ ở đây luôn.

- Không, về ngay. – giờ tay đuổi thẳng.

- Tôi không về.

- Cậu ở đây làm gì, giờ tôi với cậu là quan hệ bạn bè, cậu không thể ở đây.

- Ai nói chúng ta là bạn.

- Cậu đi ngay đi. - lớn tiếng quát. Tôi không muốn gặp cậu.

- Nhưng tôi lại rất muốn ở bên cậu. - lớn tiếng lạt lại.

Câu nói đó khiến Rin không thể nói được gì, cô lại mỉm lòng.

- Rin, tại sao...tại sao Min lại tìm được cậu chứ không phải tôi. — thái độ hơi tức giận

- Vì kịch bản nó như vậy.

- Vớ vẩn. - lớn tiếng. Nhưng tại sao cậu...lại hôn cậu ta chứ.

Chắc chắn là Ren đã theo Rin từ lúc đó đến tận nhà.

Rin lúng túng.

- Vậy thì đã sao. Chẳng có gì cả.

Ren cậu mày, con giận dữ nổi lên.

- Có đấy, cậu không có nhưng tôi có.

- Cậu theo dõi bọn tôi.

- Không, tôi chỉ muốn đi phía sau để nhìn cậu. Cậu biết không, lúc cậu và Min làm chuyện đó, tôi đã ở phía sau...lúc ấy...có biết là tôi...tôi thực sự rất đau, rất khó chịu. Muốn nhảy ra đâm cho hấn 1 cái nhưng vì cậu, tôi đã nhịn. Thề rằng từ trước đến giờ chưa có người con gái nào khiến tôi có cảm giác đó. Cậu...chỉ có cậu. — kháng dứt khoát.

- Vậy thì đã sao.

Ren cảm chắc hai vai Rin, thái độ rất nghiêm túc.

- Cậu...là người yêu của tôi, của tôi, không là của ai hết.

- Không bao giờ.

- Cậu không được để ý đến ai, cũng không được ơ hay hôn ai hết.

Cô vẫn sững cò cãi.

- Đây là việc của tôi.

Cậu dồn Rin đến chân tường, nhấn mạnh.

- Cậu... chỉ được hôn tôi thôi.

Không để Rin kịp phản ứng, cậu đã khoá môi cô bằng 1 nụ hôn. Cô trừng mắt ngỡ ngàng nhưng không thể đẩy Ren ra ngoài. Hai người đứng rất lâu rồi Ren mới nhẹ nhàng nói.

- Cậu bảo mình chưa làm người yêu chính thức ư, vậy bây giờ mình sẽ làm người yêu chính thức. Tôi muốn tất cả mọi người đều biết cậu là cô gái rất may mắn.

- Máy nhắn gì chứ. Có mà không may thì có. Ai muốn làm người yêu của 1 tên công tử bột lãng nhãng.

- Vớ vẩn, đây là trước đây, còn bây giờ không nhá. Giờ tôi biết lý do vì sao cậu rất khác với các cô gái khác.

- Vì sao?

- Vì cậu lượng thiện, không để bụng, hơn nữa cậu...còn là người làm thay đổi cả con người tôi.

- Tôi ư, thay đổi cậu. Chẳng có.

- Có, có rất nhiều. Không có cậu...tôi...sẽ không biết đến tình bạn, không biết đến sự hòa đồng, cũng không thể biết niềm hạnh phúc nhỏ nhoi trong cuộc sống. Nhờ cậu tôi mới biết giá trị của bản thân.

- Ghê, làm gì nhiều vậy.

- Ở đâu cũng nói thế.
- Tôi không giám nhận đâu. Cậu không sợ tôi là trùm...
- Cậu có bị sao không, cậu không sợ tôi thì thôi ấy. Cậu đói không?
- Ờ...- lúng túng. Có. Chả đói, đã ăn được cái gì đâu.
- Vậy thì ừm...
- Sao?
- Tôi nấu cơm cho cậu nhá.
- Cậu mà biết nấu ư?
- Hừm. Tại sao không, chẳng lẽ con trai mà không biết làm gì à.
- Được, muốn nấu gì.
- Mỹ tôm nhá.
- Nè, đánh cho ấy, thích đánh nhau à.
- No, no, em sợ chị rồi. Bây giờ em đi nấu cơm cho chị ăn. Chị nhớ lần trước chính trong ngôi nhà này, em đã nấu cho chị ăn đấy.
- Đâu, có hử.
- Có, nhớ đi. Nhớ đi nhá.

Nói xong cậu buông Rin rồi đi thẳng vào bếp.

- Chờ một lát.

Cậu đang trong bếp làm đồ ăn thì bỗng nghe tiếng sáo từ bên ngoài vọng vào. Đúng bài Goodbye Day cậu hãy nghe.

- Bài đó...

Sự hoài nghi đầy trên khuôn mặt, cậu liền ngó nhẹ ra ngoài và ngắm nhìn Rin đang cầm chiếc sáo thổi rất điêu luyện.

- Có khả năng mình có duyên với bài này. Cả hai cô gái đều thích bài này và cũng chỉ biết bảo này. - cười nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Xâm Nhập Căn Cứ

8 giờ tối là thời điểm các căn cứ hoạt động mạnh nhất cho đến 10 giờ, các hoạt động trong căn cứ VQC giảm dần, số người cũng giảm đi. Từ giờ đến đến chỉ có người gác thấy phiền nhau gác. Đây là thời điểm thuận lợi để hoạt động. Chữ D lên nút, nhón nhén đi đến căn phòng có chứa tấm bản đồ năng lượng. Chìa khoá cũng đã đánh, mật mã cũng đã có và giờ việc ăn cắp chỉ là đơn giản với cô. Tên nội giám TOP đứng ngoài trông chừng để Chữ D lên vào trong. Một lát đã trở ra, trên tay cầm chiếc hộp gỗ. Cô vừa đi đến cánh cửa căn cứ để ra ngoài thì tiếng chuông báo động vọng đến rồi tất cả các cơ quan mặt đạo đều hoạt động tiếng rắc...rắc...phịch..phịch... rồi tiếng chân rầm rập đang ủa đến.

- Phát hiện mục tiêu. Chính cô ta. Cô ta là nội gián của BIP, bắt lấy.

Chữ D mãi vội ôm chặt chiếc hộp chạy ra ngoài, hai tên áo đen đã đuổi kịp, túm lấy vạt áo choàng kéo cô lại, thật dễ dàng chỉ cần 2 cú đá là thoát khỏi. Nhanh tay ấn chiếc nút xanh, cánh cửa dần mở ra và cô nghiêng người chui ngay ra ngoài, không cần chờ cái cửa sắt mở ra hẳn. Tay vẫn ôm chiếc hộp, và chạy thẳng đến căn cứ BIP. Cô lướt nhẹ trên đôi patin phóng đến một nhà kho rộng, trống rỗng, cô liên lạc với TOP và những Chữ cái nhưng không được, họ không có từng tích gì cứ như đã biến mất khỏi trái đất. Đây là lối vào gần nhất. Cô mở hai cánh cửa sắt, ánh đèn bên trong sáng rực lên khiến mắt cô bị loá, tạm thời không thể nhìn thấy

- Gì vậy?

Tiếng nói vọng đến.

- Xin chào cô gái.

Cô mở to mắt khi đã quen với ánh sáng.

- A...Ông Ky. Dara đâu, sao lại là ông.

Ky cười nhẹ trên khuôn mặt nham hiểm đầy mưu mô xảo trá.

- Dara ư...ở ta đi nhập hàng về rồi. Đi từ sáng, chắc cubgx sắp về rồi.

- Ồ, thế ạ. Thế ông ở đây làm gì?

- Thì đợi Chữ D mang bản đồ về đây ạ.

- Sao ô biết...tôi có bản đồ...

Cô nhận ra ngay.

- À...thì ra tên đó là nội gián của BIP chứ không phải TOP.

- Đúng thế. Gián điệp TOP trong vụ sơ lược nhân lực đã loại trừ hết rồi, tất nhiên là chỉ còn của ta.

- Lợi hại.

- Nào... - giọng nhẹ nhàng, thí nịnh. Đưa chiếc hộp đó cho ta.

- Cái này tôi phải đích thân giao cho ông Dara, giáo cho ông làm gì.

- Giao cho ta, ta sẽ đưa lại cho ông ấy.

- Thôi khỏi, bây giờ tôi đã trở về, mang theo tám bản đồ, tôi phải trực tiếp giao cho Dara.

- Ồ, cô gái à, cô ngây thơ quá, cô nghĩ rằng Dara, ông ta vẫn còn tin tưởng cô à. Nếu cô có bằng chứng là mình vô tội thì...may ra Dara mới cho người trở lại căn cứ.

- Há. – bắn khoả.

- Từ cái lúc nghe nói cô lấy trộm tám bản đồ, là ông ta đã quay lưng với cô rồi, không chỉ thế mà các căn cứ khác cũng...đã quay lưng với cô. Họ... cũng sẽ không mời cô làm việc nữa.

- Cái gì? Tôi không ăn trộm nó. Tôi không cần căn cứ gì hết, tôi chỉ cần biết...tổ trong sạch – phản ứng mạnh mẽ.

- Bằng chứng có đủ, còn chối, ảnh đó, người đó, vớ video có cả mặt cô nữa. Căn cứ nào cũng biết hết việc làm hèn hạ đó của cô.

Cô cười nửa miệng, giọng điệu lạnh nhạt.

- Tôi không cần căn cứ nào thu nạp hay nhận hết, mà điều tôi muốn nói là tôi không ăn trộm tám bản đồ đó, còn người trong đoạn video chắc chắn có người hãm hại.

- Tóm lại đưa chiếc hộp đó cho ta, ta sẽ giao cho Dara, còn cô...hãy để chiếc hộp đó và rời khỏi đây.

- Không, không thể nào. – cau nhẹ chân mày. Tôi đã liều mạng xâm nhập vào VQC, lại còn làm nội gián cho các người mà phản bội VQC, giờ các người lại chống chế, cố ý không muốn tôi quay lại căn cứ.

Ky cười một điệu xanh ròn.

- Hahaha, giờ đây, cô gái à cô...đã hết giá trị lợi dụng rồi, ta nghĩ cô nên rút khỏi đây không thì...

- Thì sao.

Một cái cười nửa miệng của Ky thì ngay lập tức một ánh sáng từ phía trên phóng xuống chiếc Chữ D. Cô mãi vội ôm chiếc hộp nhảy lộn qua 1 bên và quay lại thì chỉ nghe một tiếng bùm... nền đất chỗ đó bị vỡ ra từng toé. Rồi tiếp tục một chất nhờn màu xanh từ cây súng mà tên áo đen đứng cạnh Ky vừa bắn, cô mãi vội quay người chạy lại chỗ tên thuộc hạ đang chấp tay sau lưng, túm cổ hất lộ ra sau để đỡ cái thứ màu xanh đó. Nghe tiếng kêu...a...á... Cô quay lại thì hần đang đứng bất động, chân tay như robot, cơ thể vẫn cử động nhưng chậm gấp đôi số với bình thường.

- Cái gì vậy...

Ky cười phá lên.

- Kakakakaka, đất nước hiện đại thì công nghệ hiện đại. Đó...là súng áp chế. Kakaka.

- Các người... muốn...sát hại tôi để diệt khẩu. – vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng và đầy hoài nghi.

- Đúng, chính là vì thế.

- Nhưng vì sao, vì tôi đã hết thứ để lợi dụng.

- Ồ, no no, vì sao ư... - cười khinh. Cô thì mình...chắc...tự biết.

Cô suy ngẫm lại, trong đầu giương như đã nghĩ ra lý do mà Ky muốn tiêu diệt mình.

- Cô gái à, cô nghĩ sao? - cười về thách thức.

Tay vẫn ôm chiếc hộp, đứng thẳng dậy, khẳng định dứt khoát.

- Tôi, Chữ D, một trong những trình thám xuất sắc trong 24 chữ cái, thề rằng...tôi là của riêng tôi, không phải là thứ để cho người ta lợi dụng hay không có ích thì bị hủy diệt. Tôi vẫn là con người. Các người không có quyền bản chuyện sống chết của tôi.

Chiếc súng lại tiết chất nhờn xanh, cô ôm chặt chiếc hộp chạy một mạch về sau, lộn một vòng làm chất nhờn đó bắn xuống đất. Đám thuộc hạ cũng đổ xô từ hai bên chặn đường để bắt cô và chỉ nhằm nhắm tâm bắn đồ trên tay. Lại tiếp tục một tên bị xóc cổ làm lá chắn cho cô thoát khỏi chất nhờn nhưng lần này lại khác, tên đó không hề hấn gì, chất nhờn bắn vào áo hấn rồi lại rơi xuống một cách kỳ lạ. Được thể, hấn túm cổ áo cô, một cú lên gối chắc chắn rồi một phát bầy mặt ngã xoài ra đất. Tiếp tục khuor chân ngang ngã 2 tên đứng chặn đường và 2 phát đập vào mạn sườn đám người của BIP, mở đường chạy thẳng ra ngoài. Nhưng kế hoạch không thành công, đám người đồ xô bao vây cô, cánh cửa sắt thì đang đóng lại dần. Tình hình bây giờ là một bông hoa đứng giữa một đám cỏ dại hung tàn. Nếu như có một mình thì chắc không thể thoát được, cô thừa hiểu cho dù có quay lại thoả thuận hấn cũng không nghe.

Tiếng nói vọng đến.

- Đầu hàng và đưa chiếc hộp đó cho ta.

- Đừng mơ. - rất cứng rắn.

Cô lấy trong người một quả tròn, ném thẳng vào đám thuộc hạ phía trước, kêu lớn.

- Boom...nổ.

Tất cả đều ngồi rạp hết xuống đất vì sợ nổ, nhân cơ hội cô nhảy lên lưng mẩu người chạy ra ngoài. Họ đã bị lừa, quả đó chỉ là quả boom rỗng bình thường. Ky vô cùng tức giận, gầm lên.

- Bắt con nhỏ hồn hào đây cho ta.

Cô chưa ra được đến cửa thì đám thuộc hạ chạy đến, lại tiếp tục chống chũa, đánh chúng te tua.

- Chưa đến lúc giao chiếc hộp cho ông.

Nhưng càng lúc thuộc hạ của BIP càng nhiều, càng hỗn động, và giờ là sự xuất hiện của những con robot. Vì quá đông, cô chắc chắn không thể đánh lại được chỉ còn cách thoát khỏi đây. Cô giờ chiếc hộp trên tay, hét lớn.

- Dừng lại. Được rồi, tôi cho mấy người chiếc hộp này.

Nói xong, tay vắt chiếc hộp cho tên cầm quả súng áp chế. Cô hô lên

- Nằm xuống, boom nổ đây.

Ky ngồi trên, cau mày.

- Bắt lấy nó, đừng để nó lừa.

Cô ngồi xuống, trùm chiếc áo choàng lên người rồi chạy ra phía cửa, nhưng cũng không ai tin.

- Ta không để con nhóc như cô lừa, bắt ả lại.

Cô cười nửa miệng, ngay tức khắc chiếc hộp phát nổ bùm...bùm... Cô đã kịp thời chạy được ra ngoài còn đám thuộc hạ của BIP thì bị tổn thương đáng kể. Cho dù đây không phải là loại bom sát thương lớn. Rất may Ky ngồi phía trên, tầm sát thương chưa đến nên ông không hề hấn gì nhưng nhìn thuộc hạ mình bị 1 con bé đánh nằm rạp dưới đất khiến máu trong người sôi ùng ục.

- Giết chết con rảnh đó cho ta. - gầm lên.

Hai hàm răng cắn chặt khít lại trên khuôn mặt đầy căm phẫn.

Chữ D lướt nhẹ trên đôi patin, trong lòng trống rỗng không biết mình nên đi đâu. Giờ mới chạm vào cánh tay thấy đau, mới nhớ ra lúc nãy gây chiến với đám người đó cô đã để mình bị thương.

- Một nhồi.

Vừa đi được một đoạn thì một đàn mô tô xuất hiện trước mặt.

- Chính là cô ta. Bắt lấy.

Cô nhìn thấy cả người TOP và BIP cùng có mặt ở đây để truy sát cô. Bởi vì yếu thế nên cô đành phải quay đầu bỏ chạy. Bây giờ ở nơi đâu cũng nguy hiểm, VQC không thể ở, TOP cũng không thể về, tưởng chừng như sắp rơi vào bẫy tặc. Những chiếc mô tô rú gầm lên đuổi theo, cô vẫn thực mạng chạy. Thật không may, phía trước lại có một đám người nữa, tay cầm côn, tụy lăm le đánh và nhìn qua cũng biết đây là người của VQC. Họ đã chuẩn bị để bắt cô. Tiếng nói vọng đến.

- Chính là ả, ai bắt được at, Aphia thưởng cao.

- Được, lên.

Tình hình là Chữ D bị cô lập, thời điểm này là đúng rơi vào con đường bế tắc. Phía trước là VQC, phía sau là BIP, không biết đối đầu ra sao. Cô không thể dừng lại, giờ chỉ còn cách tiến thẳng về phía trước. Đám VQC đã ở trước mặt, cô bấm bấm chiếc đồng hồ từ lực trên tay, biến những chiếc bánh patin dưới giấy biên mật và biến đôi giày thành giày nội lực. Cái thứ mà cô tập đi mãi không xong, tưởng chừng không dùng đến nhưng hôm nay pH dùng. Cô nhún người, bật lên bay trên không, lợi dụng địa thế nhiều cây phù hợp với đặc điểm của đôi giày và bay khỏi đó. Được một đoạn mới đáp xuống thì chiếc xe hơi điện từ lao đến khựng lại trước mặt cô.

- Lên đi. - tiếng nói từ xe vọng ra.

Cô nghe giọng nói quen thuộc, trèo ngay lên ghế dài, đóng phinh cửa.

- Có sao không? - giọng trầm ấm, ngọt ngào.

- Không sao, cảm...

Cô vừa quay lại, giật nảy người khi người cầm lái là Rin.

- Cậu...cậu...

- Cô gái, cậu có bị thương không? – vó vẻ rất quan tâm

- Tại sao...

- Tôi chỉ là thấy khó thì giữa, công tử hào hoa ga lăng mà.

Cô không nói được gì, không ngờ Ren lại đi con đường này.

- Cậu có biết chỗ này nguy hiểm lắm không? – lo lắng thay cả Ren.

- Yên tâm, tui không sao.

- Con trai ra ngoài trời tổ nguy hiểm.

Cậu cười khinh.

- Cô gái à, có nghĩ sao vậy. Mà tôi sẽ dừng ở một nơi an toàn cho cô xuống, tối rồi, nên về đi, làm gì thì để mai làm.

Ren thấy kì lạ khi cô gái bên cạnh lạnh người nhìn cậu.

- Có đẹp trai đến thế không? – kiêu hãnh.

- Mơ đi.

Xe dừng lại, cô mở cửa ra khỏi xe, đúng lúc Ren quay lại.

- Từ đây.

Hình như cậu đã thấy thứ gì đó trên cổ Chữ D nhưng vì cô đi quá nhanh nên không thể biết đó là gì.

- Sao nữa.

- Về cẩn thận.

- Cẩn thận ư?

Cô gái quay lưng lại nói chuyện.

- Về đâu nữa, biết về đâu bây giờ. – câu nói như có vẻ gì đó tuyệt vọng và chán nản.

Vừa nói xong cô cất bước đi thẳng vào màn đêm để phía đầu là sự lo lắng của Ren.

- Iron, cậu ta được rồi đấy.

Ion chui lên từ ghế sau với bộ trang phục Số 13, tay tháo chiếc mặt nạ xuống.

- Có vẻ là cô ấy đang bế tắc.

Ren vẫn nhìn vào bóng đêm, con đường Chữ D vừa đi với đầy lo lắng và bất an.

- Ủm. Đúng vậy, tôi nghe được trong giọng của cô ấy.

- May mà cô ấy không nhìn thấy tôi.

- Ủm. Tôi rất lo, sợ cô gái này không ổn. Mà sao cậu biết Chữ D gặp nguy hiểm.

- Hiện tại, TOP đã bị BIP chiếm đoạt và khống chế, các chữ cái của chúng ta đã bị khống chế và bị theo dõi nghiêm ngặt.

- Cả điện thoại liên lạc ư?

- Tất nhiên, bị khống chế hết rồi, dù liên lạc cũng bị BIP...giám sát.

- Vậy...

- Bên BIP có viết một bức thư cho VQC lá thư với nội dung đầu hàng và giao nộp tám bản đồ. Và kí hiệu bản đồ. Nhưng...cái này do Chữ C viết, xem đi vì cô ấy không thể nói chuyện qua điện thoại.

“Kính gửi: Thủ lĩnh VQC.

Người viết: Chữ C – Cina.

Tôi chỉ nói với mấy người vài chữ này thôi.

Các người cũng biết robot RED black rất hay.

Hãy giao bản đồ trước khi gặp rắc rối.

Các người không hề biết, nguy hiểm trước mắt.

Nên biết điều chút đi, hãy nghe tôi.

Đừng đi quá xa.

Chắc chắn không có ai cứu các người.

Sẽ không một ai có thể thoát khỏi BIP.

Đọc...mà ngẩn. Đầu hàng đi. Sẽ không phải có chiến xảy ra. “

Ren loay hoay đọc đi đọc lại, càng đọc càng rối.

- Gì đây. Định khuyên ta đầu hàng.

- Nếu vậy thì vẫn là bình thường
- Chúng đòi nghị chiếm luôn bản đồ, ủy hiệp luôn, có lí nào.
- Không, nhìn mấy chữ cuối cùng đi.
- Sao?
- Ghép từ trên xuống, bớt 2 chiếc cuối.

Ren nhìn lại, từ từ đọc.

- Đây là... Chữ RED black...gặp... nguy hiểm... hãy đi...cứ thoát. Nghĩa là sao.
- Nghĩ đi.

Ren ngẫm một lát rồi buột miệng.

- Là Chữ D gặp nguy hiểm, Black là đen mà.
- Chuẩn rồi. Chữ RED black...là chữ D Black đó.
- Wow, quá vi diệu. Chắc phải ngồi lâu lắm mới làm được bức thư này.
- Nhưng may mà mình đêwn kịp giúp cậu ấy rồi.

Ren sầm mặt, ngẫm.

Iron gọi ngay cho Chữ D.

- Cậu...cậu định làm gì? Cậu đi đâu, cậu còn chỗ nào để đi không?

Một cái cười nhẹ, tiếng nói thân mật, giọng như đã toại nguyện và muốn từ bỏ mọi thứ.

- Tôi...về nhà. Tôi...phản bội căn cứ mà các cậu vẫn...quan tâm tôi. Cảm ơn, tôi không sao. Cảm ơn các cậu trong thời gian qua đã quan tâm tôi. Mọi người mạnh khỏe nhé, tạm biệt.

Iron xù mặt, gật gật.

- Ukm

Ren hóng.

- Sao, sao rồi. - rất quan tâm
- Nghe...giọng cậu ấy giống như...
- Như gì?
- Giống kiểu cậu ấy muốn từ bỏ mọi thứ và đi thật xa ấy, giống như lời nói vĩnh biệt vậy.

Ren tiếp tục suy ngẫm và chợt nhận ra.

- Mau mau, tôi biết cậu ta định làm gì rồi.
- Làm gì
- Mau, tìm địa chỉ vừa liên lạc vừa xong để tìm cậu ấy, mau.
- Sao đây.
- Có khả năng cậu ấy sẽ quay lại BIP.
- Không thể.
- Tại sao không, mau đi.

- Cậu hiểu cậu ta quá.
- Không biết là tại sao nhưng tôi có linh cảm như vậy.
- Với Rin thì còn được chứ với Chữ D thì...
- Thôi, không nói nhiều, đi mau.
- Đi đâu.
- Dò đến địa điểm mà vừa gọi xem cậu ấy ở đâu.
- Rồi rồi, bình tĩnh. Biết được cậu ấy ở đâu đâu.
- Đám BIP có khả năng muốn diệt khẩu cậu ấy.
- Nguyên nhân? - vẫn thản nhiên.
- Ai biết, không nói nhiều, nhanh lên.

Trong khi Ren vô cùng lo lắng thì Iron không một chút mấy may. Nhưng sợ rằng bạn mình tâm lý không ổn định liền nhảy lên giằng lái, lên gas, quay xe phóng thẳng trong đêm tối để đi tìm Chữ D.

Trời thì ngày càng đêm, mưa bắt đầu nặng hạt. Trong căn cứ BIP không gian yên ắng, thỉnh thoảng có tiếng kêu lên rẹc...của máy móc. Chỉ còn một vài tên gác cửa thấy nhau trực qua đêm.

Chữ D nấp sau bức tường, mắt đánh liên tục quan sát xung quanh. Quả thực, như dự đoán Chữ D đã quay lại căn cứ. Cô đi thẳng từ cửa chính vào bởi quan niệm nơi nguy hiểm là nơi an toàn. Cô không còn lạ gì các cứ điểm, mật đạo trong căn cứ nên chuyện lên vào rất đơn giản.

- Nhất định phải tìm được bằng chứng mình vô tội và lí do BIP muốn ám sát mình.

Mục đích chính chắc hẳn cô đang muốn tìm nguyên nhân của tất cả mọi việc các cả đoạn video nữa. Cô không làm, thật sự là không làm nhưng cái video đó thì quá rõ mọi đặc điểm của Chữ D, cũng đeo mặt nạ.

Đôi mắt thao láo quan sát xung quanh rồi ấn chiếc vòng trên tay để nó hiện lên 1 màn hình không gian 3 chiều. Bắt đầu ngồi xuống, phân tích từng địa điểm.

- Chỗ này... không còn gì để nói. Còn chỗ kia...

Cô suy luận một lúc rồi mới hành động. Chân nhón nhẹ nhàng chạy trên nền căn cứ và lên đến thẳng phòng máy quay.

- Cẩn thận chút, nơi đây không giống TOP của mình. - tự nói với bản thân để cảnh giác.

Phòng máy cũng có 2 tên áo đen trực ngoài, chỉ mấy phút nữa sẽ có người khác đến thay. Cô đang nấp sau bức tường khuất gần đây, chỗ này cần phải nhanh nhẹn và khéo léo, cũng rất khó chỉ trong 1 giây mà chui vào. Cô tập trung cao độ, đợi đến giờ đổi ca, 2 tên quay lưng lại phía cô rồi tiến thẳng về phía trước. Năm bắt cơ hội, lên phía sau chúng. Đúng lúc 2 tên gác cửa khác cũng đến, thật may Chữ D đã vào trong kịp lúc. Một không gian máy tính, màn hình máy quay, nhiều hàng nhiều tầng, mùi nồng nồng phát ra bởi những máy móc ở trong phòng. Đứng ở đây như là có thể nhìn thấy hết cả căn cứ từ trên cao. Cô nhẹ nhàng đi thẳng đến máy chủ, đôi mắt sắc nhọn thao láo quan sát xung quanh. Một gã đầu đinh, mặt đeo quả kính cận tròn đang cắm cúi vào màn hình điện máy tính, có vẻ rất chăm chú. Cô nghĩ bụng.

“– Đúng là người của BIP, rất có trách nhiệm.”

Cô nén lút nhẹ nhàng đi lại chỗ máy chỉ, bỗng tên đó hét lên.

- Dừng lại, giám xâm nhập lãnh thổ hả.

Cô giật thót tim, đứng nép vào dàn máy.

- Chạy chạy đi, không nhanh thì không còn mạng ra ngoài đâu.

Hắn nói nhưng mặt vẫn cắm vào cái màn hình trước mặt. Sợ hắn phát hiện, buộc cô phải nhanh chóng ra tay, cô chạy lại, đập một phát sau gáy khiến hắn bất tỉnh nhân sự gục ngay trên bàn. Hoá ra hắn đang chơi game và những câu nói vswad này chủ đơn giản là nói trò trò chơi.

- Cái tên này, vô trách nhiệm.

Cô đẩy hắn nằm oạch xuống đất để lấy chỗ ngồi. Nhìn màn hình máy với một đồng phím số lẫn lộn, cô không biết nên dùng như thế nào. Lấy từ đâu đó cái thẻ nhớ và cô chặc trong đó có đoạn video cả ngày hôm ấy.

- Mong sẽ tìm được manh mối gì đó.

Cho thẻ nhớ vào chiếc đầu đọc thẻ to bụi nhưng chuyện phiền phức ở đây là cơ không biết phải mở chiếc máy lên như thế nào.

- Làm sao đây?

Một hồi suy nghĩ, một hồi lưỡng lự mới quyết định gọi điện. Cô bấm nhẹ chiếc nút trên chiếc vòng đeo tay để nó hiện lên 1 màn hình cảm ứng nhỏ, bấm số và gọi.

- Alo, Chữ D hả? Cậu đang ở đâu vậy? – trong giọng nó đầu sự lo lắng.

- Tôi an toàn, đừng lo. Tôi có chút việc muốn nhờ.

- Ok, nói đi.

- Giúp tôi dùng hệ điều hành mất thần, tôi cần xem một số thông tin. Ở đây có quá nhiều phím và màn hình máy quay, tôi không thể xác định được.

- Cậu định làm gì?

- Đừng hỏi nhiều, cứ trả lời đi.

- OK, cậu đến đâu rồi.

- Cho thẻ nhớ vào hộp đọc rồi.

- OK, tiếp tục tìm nút ship.

Cô là theo chỉ dẫn và cuối cùng cũng mở được đoạn video cả ngày hôm đó, ở khu vực cất giấu bản đồ. Hôm bản đồ bị mất, cô đang ở ngoài nhưng không có ai có thể làm chứng bởi không rõ thời điểm từ lúc nào. Mọi thứ trong ngày hôm đó vẫn diễn ra bình thường, không có gì là khả nghi, xem đi xem lại vẫn không phát hiện được gì. Tiếng ọ ọ dưới đất của tên quản trị máy, hẳn giường như sắp tỉnh lại. Để triệt hậu quả, cô lại đập một cái, hẳn chưa kịp phản ứng gì thì đã lăn ra nền. Cô tiếp tục qua sát màn hình, bắt đầu thấy mình trong bộ dạng đeo mặt nạ đi từ phía trái rồi rẽ vào nơi để bản đồ.

- Khoan đã, tại sao lại đi từ bên đó. Bên đó chỉ có phòng Ky và cái nơi hẳn luôn giữ bí mật. Minh và các chữ cái cũng không làm gì bên mang ra phía đây. Vậy ai là người mạo danh đây. Là người thì không thể giống đến như thế được dù có mạo danh thế nào, trừ khi hẳn chế tạo ra mặt nạ da người hoặc...hoặc... không phải con người.

Ý tưởng này mới lộ ra trong đầu, cô nhìn lại, tua chậm video rồi lại tua nhanh, người tròn hình thật sự rất lạ, bước đi rất giống cô nhưng mọi cử chỉ, điệu bộ lại có chút ngập ngừng, không dứt khoát, nó giống như là mấy con robot đồ chơi của trẻ nhưng được cải tiến cao hơn.

Cô phóng to màn hình khi người trong hình đi đến trước cửa, nơi cất bản đồ.

- Kỳ quái, lính canh sao không có nhỉ. Đáng nghi. Cả khu vực rộng lớn đó cũng chỉ có 2 tên đứng gác cửa bị người trong hình đập cho bất tỉnh. – cau mày. Vậy là sao đây.

Cô xem lại một lần nữa, cố gắng phóng to hình ảnh lúc con người trong video bước vào, quả thật có điều gì đó đáng nghi. Màn hình càng to thì càng bị vỡ mờ, nhưng vẫn nhìn thấy thứ ở góc khuất đó chính là mấy điều khiển.

- Há, điều khiển từ xa.

Cô trở mắt bởi không thể ngờ suy nghĩ vừa rồi của mình là đúng. Người trong video đó không phải là người mà có thể là có robot bậc cao. Bỗng bất chợt cô nhớ lại cảnh tượng và những thứ kì lạ ở căn cứ khi đi đến khu sản xuất.

- Không thể nào, chẳng lẽ trong BIP có kẻ muốn hại mình, không những thế còn muốn sát hại mình. Người đó là ai, mà tại sao.

Câu hỏi lẩn quẩn trong đầu và ngay lập tức ý muốn phải đến bằng được nơi mà sản xuất ra con robot đó. Nhưng hiện tại bên ngoài 2 tên vẫn đang gác, cô chưa nghĩ được cách nào để thoát ra ngoài thì tên coi phòng máy ọ ọ tỉnh dậy, ngập ngừng cái đầu. Hẳn chưa kịp mở mắt thì lại bị một cú đập làm hẳn ngất xỉu.

- Tên phiền phức này.

Cô thở mạnh một hơi, nhìn hẳn nằm dài dưới mặt đất cô nghĩ ngay phải đổi áo với hẳn. Trong chốc lát, cô đã kiểm tra điện thoại chân hẳn, lấy 1 mảnh vải nhét vào miệng để hẳn không thể kêu rồi lấy quần áo ngoài của hẳn mặc vào.

- Tên phiền phức, cho anh nằm ở đây tĩnh dưỡng. – cười khinh. BIP toàn cùng 1 bọn xấu xa, tại sao ngày xưa tôi lại nghe theo mấy người chò VQC chứ. Đó là 1 tổ chức lương thiện.

Cô cầm tóc hẳn lồi lồi mấy cái cho bỏ tức thì bị ngã ngửa ra sau, tay thì cầm 1 mớ tóc giả.

- Ấy zô, cái gì đây.

Hoá ra hẳn là mootn tên bị hói đầu, đội tóc giả. Cô nhìn bộ tóc mà cười thầm.

- Trời đang giúp gái xinh đây.

Lát sau, cô ra khỏi cửa với bộ đồ của BIP và mái tóc đàn ông giả trên đầu. Tay ôm 1 chiếc hộp, mặt bịt khẩu trang y tế. Hai tân lính canh chỉ nhìn qua rồi tiếp tục canh giữ. Chữ D rời khỏi đó một cách an toàn.

- Giờ mình phải tiến thẳng đến cái nơi đó, nơi mà mình đã nhìn thấy thứ đó.

Chiếc hộp đựng quần áo cô để gọn một chỗ, vẫn bộ đồng phục đó tiến thẳng vào chỗ nhà máy sản xuất. Lần trước cô đã không may bị lưu lạc đến đây, và lần này, cô phải xem cho hết. Cô trốn sau mấy thùng hàng sắt xếp dài ở đó, cánh cửa bọc thép đã ở ngay trước mắt, cô vừa nhen vào thì thấy bước chân của ai đó, ngay lập tức cúi rạp người xuống.

Hai người phụ nữ thân hình nhỏ gọn cộc cộc đôi guốc bước đến. Cô hé nhẹ mắt nhìn, quả thật hai người phụ nữ này rất quen thuộc. Một người lớn tuổi tầm tuổi mẹ cô, một người vẫn còn trẻ chắc ngang tầm tuổi cô.

- Rất quen.

Hai người đi đến trước cánh cửa, người cô gái trẻ đồng dạng nói nhưng sự nhân hậu vẫn hiện rõ trên khuôn mặt.

- Phó thủ lĩnh, bây giờ chúng ta đi kiểm tra cái gì trước.

Tiếng nói cũng rất quen, khuôn mặt non nớt càng khiến cô nhớ lại cái gì đó và trong đầu hiện lên hình bóng của 1 người. Chữ D nghĩ thầm.

- Tại sao giờ này lại nghĩ đến anh ta chứ, nhìn cô gái này lại nhớ đến anh ta là ai nhỉ.

Cô lục lại những kia ức trong đầu, từ mạnh mạnh đó và nhận ra.

- Người này chính là... chị Na. Không phải chứ.

Rồi tiếp tục người phụ nữ lớn tuổi kia cũng trả lời.

- Nghe nói Chữ D đã nhìn thấy những thứ đó, nên bây giờ chúng ta phải cẩn thận. Không được cho ai biết.

- Cả ToP cũng không được biết ư?

- Một khi có người khác biết...thì hãy tiêu diệt người đấy.

- Có tàn nhẫn quá không?

- Đây là bí mật không được để ai biết.

- Nhưng nó có nghiêm trọng vậy không?

- Cô ngây thơ quá cô bé ạ. Cô cứ nghĩ như ngày xưa thì đây gọi giống như là tạo phản ấy.

- Không phải chứ.

- Cũng giống như tạo phản vậy nên không được thêm bất kì người nào nữa.

- Vậy còn tôi.

- Cô... Là người chế tạo ra, tất nhiên phải giữ cô lại. Thà là ngốc nghếch.

Chữ D nấp ở gần đấy đã nghe thấy và cô đã hiểu, chuyện mình bị truy đuổi cũng 1 phần đi mình biết quá nhiều chuyện của BIP ngay cả chuyện sản xuất robot của chúng.

Người phụ nữ lớn tuổi đánh mắt nhìn xung quanh, nhìn đến cả chỗ mấy thùng sắt để cảnh giác nhưng không thấy gì nên mở cửa rồi cả hai cùng đi bước vào.

Chữ D vẫn thấp thò ở đó, và khi người phụ nữ đó quay nửa khuôn mặt lại chỗ cô thì cô càng thấy quen thuộc. Và chắc rằng mình đã gặp người này. Trong chốc lát thì không thể nhớ được nên cô không nghĩ nữa mà điều quan trọng là tìm cách chui vào trong. Phía trên đầu mấy chiếc mắt thần vẫn quay 24/24 như khi ở trong phòng máy, cô đã gọi cho Số 13 để vô hiệu hoá chúng. Và giờ chỉ còn đợi hai người kia đi ra thì lên vào. Nhưng họ đi quá lâu, cô chỉ sợ tên vừa nãy bị mình đánh ngất ở phòng máy tỉnh dậy sẽ rất rắc rối nên nhân lúc chưa có ai cô liền chạy vào ngay. Nơi đây vẫn không có gì thay đổi nhưng con robot đã hoàn thiện trong chiếc lồng kính lớn đã không còn, chỉ còn một con robot nữa đang làm dở. Ở trong đây còn rất nhiều những thiết bị cô không hề biết, các công tác, khởi động cũng thật xa lạ. Kì lạ thay hai người vừa bước vào đã không thấy ở đâu và cô cho rằng nơi đây còn mật đạo

nữa nhưng tìm thế nào cũng không ra. Bỗng tiếng rắc rắc phát ra từ chiếc lồng kính, cô mãi vội trốn ngay sau cái đầu máy có nhiều nút bấm ở gần đó. Hai người từ dưới đáy lồng kính đi lên. Quả nhiên là có đường xuống. Chữ D ngồi im, bất động, lo lắng cawen nhẹ bờ môi dưới khi mắt của người phụ nữ lớn tuổi hướng về phía mình một cách hoài nghi. Cô gái bên cạnh hỏi

- Phò à, có gì à?

- Không, không có gì, đi thôi.

Nói xong cả hai cùng rời khỏi.

Đội cánh cửa đóng lại Chữ D mới chui ra, thở hắt hắt.

- Hết hồn, làm mình ngưng thở luôn.

Cô chui vào chiếc lồng kính, thấy chiếc nút đỏ ở đó cô bấm nhẹ, nền dưới chân khởi động, nó như cầu thang máy đưa cô xuống dưới. Ánh mắt trầm trồ khi bên dưới là một căn phòng rộng với bao thiết bị máy móc có liên quan đến robot. Có cả một số robot mất đồ đang tháo tung ra chắc để nâng cấp hoặc sửa chữa và kinh hoàng hơn đó là con robot vóc dáng y như người thật, da cũng đã được tiến hóa giống da người và chỉ có cái mặt có vẻ như mới bị tháo gỡ. Nó đứng bất động bởi đang có nguồn năng lượng sạc từ sau lưng. Và điều vô cùng bàng hoàng nó đang khoác trên người bộ áo của Chữ D. Cô thốt lên.

- Không... không thể, đây là bộ đồ của mình mà.

Từ đó cô luận ra mọi việc, tìm được lời giải thích về đoạn video đó. Cô thực sự bị hăm hãi.

- Chắc chắn bọn chúng đã làm cách này. Mục đích chỉ để tiêu diệt mình ư? Còn tấm bản đồ...

Cô nhìn xung quanh thì toàn thấy động cơ máy móc dây điện chằng chịt và trong góc trong cùng là một kệ sách với vô số các sách khoa học và các hồ sơ bảo mật. Cô nhẹ nhàng lại xem, vô tình hếch tay làm rơi cuốn hồ sơ dày cộp

- Ấy, cẩn thận.

Cô thận trọng nhặt quyển sách, đọc qua.

- Danh sách thành viên cán bộ. Có gì hay chứ.

Ngón tay vuốt nhẹ mở trang đầu, nhìn qua rồi lại bỏ qua mở trang khác nhưng hình như khoé mắt vừa nhìn thấy thứ gì đó liền dờ lại.

- Đánh sách cán bộ.

Nhìn đồng ảnh và quá ngỡ ngàng đến há hốc miệng, tâm trí có chút hoảng loạn. Chắc hẳn cô đã nhìn thấy thứ gì đó rất kinh hãi. Vì thế cô lại tiếp tục lục trong đồng hồ sách đó và thấy tập hồ sơ.

- Danh sách tiêu hủy.

Cô tiếp tục đọc, càng đọc càng bàng hoàng.

- Tại...tại sao...sao...lại... như vậy.

Tập hồ sơ trên tay rơi bộp xuống đất, các ngón tay của cô cứng đờ lại, tê liệt. Ngoảnh đầu lại thì thấy màn hình máy nhưng mọi dữ liệu đều bị khoá rất bảo mật, cách thông thường không thể bẻ khoá. Nó hiện lên 4 ô trống và chắc chắn phải nhập mật mã mới mở được nó. Cô cúi nhẹ hai chân mày, suy nghĩ trong chốc lát rồi ấn số. Thật không thể ngờ những chữ số đúng mật mã, chiếc máy tính được mở một cách dễ dàng. Chớp nhoáng cô nhanh chóng kết nối dữ liệu với chiếc vòng trên tay và có khả năng chiếc máy này chứa tất cả các dữ liệu về robot và bộ đầu máy bên cạnh chính là đầu máy điều khiển và cung cấp năng lượng cho chúng. Và nhìn tiếp sang cạnh, một chiếc hộp sắt có khoá bảo mật. Cô suy ngẫm 1 lúc rồi bấm liềm 1 số. Thật không ngờ chiếc hộp lại mở được và điều khiến cô ngạc nhiên là thứ trong hộp chính là nửa tấm bản đồ đã mất.

- Thì ra là vậy, một mũi tên trúng 3 đích.

Cô nhìn xung quanh nơi này một lần nữa nhưng không phát hiện điều gì đáng nghi.

- Rốt cuộc nơi đây để làm gì, còn con robot, chúng sản xuất nó có mục đích gì khác nữa, còn tấm bản đồ, chúng định chiếm năng lượng để làm gì chứ.

Câu nói của người phụ nữ vừa nảy vang lên trong đầu cô

“Rồi tiếp tục người phụ nữ lớn tuổi kia cũng trả lời.

- Nghe nói Chữ D đã nhìn thấy những thứ đó, nên bây giờ chúng ta phải cẩn thận. Không được cho ai biết.

- Cả ToP cũng không được biết ư?

- Một khi có người khác biệt...thì hãy tiêu diệt người đấy.
- Có tàn nhẫn quá không?
- Đây là bí mật không được để ai biết.
- Nhưng nó có nghiêm trọng vậy không?
- Cô ngây thơ quá cô bé ạ. Cô cứ nghĩ như ngày xưa thì đây gọi giống như là tạo phản ấy.
- Không phải chứ.
- Cũng giống như tạo phản vậy nên không được thêm bất kì người nào nữa.
- Vậy còn tôi.
- Cô... Là người chế tạo ra, tất nhiên phải giữ cô lại. Thật là ngốc nghếch.”

Cô trừng mắt lo lắng, sự lo sợ hiện hết trên khuôn mặt.

- Chúng định đảo chính? Không phải chứ. Mình phải nhanh chóng hỏi Dara xem.

Cô chạy lại giật nửa tấm bản đồ ra khỏi hộp nhưng cô đã không để ý đến chuông báo động bên cạnh, nó réo ầm lên đến tận chỗ Ky. Biết là đã bị phát hiện, cô rời ngay khỏi đó, tấm bản đồ cất gọn trong người. Tiện tay vuốt luôn mái tóc giả trên đầu rồi chạy ra ngoài. Nhưng thật thần tốc khi cánh cửa vừa mở, một tốp người áo đen đã chặn cửa, đứng giữa là Ky và hai người phụ nữ vừa này.

Ky lên tiếng, vỗ tay nhẹ.

- Giỏi, giỏi, rất giỏi, tìm được cả trung tâm đầu máy của BIP.
- Ông định làm gì?
- Làm gì chắc cô gái tự hiểu. Hôm nay, tôi sẽ tháo chiếc mặt nạ trên mặt cô xuống xem hình hài cô như thế nào.
- Đừng hòng.
- Giờ có cho hay không, không phải do cô quyết định, cô gái à.
- Đừng mơ.
- Dù gì sớm muộn chúng tôi cũng biết. – cười nửa miệng.
- Đừng có dùng kiểu cười của tôi mà dọa tôi. Làm video hăm dọa tôi rồi sao người ám sát bị đầu mối. Nơi đây nhấn tâm quá.

Giọng cười ròn rã.

- Hahaha, ta không quan tâm. Người đâu, bắt nhỏ lại, ép nó giao tấm bản đồ ra.
- Đưa cho ông để ông làm việc xấu à. Không bao giờ. - rất quyết tâm.
- Được, vậy xem hôm nay Chữ D bản lĩnh vậy có thoát khỏi bàn tay của BIP không. – cười ngạo nghễ.

Khẩu lệnh.

- Bắt lấy nó.

Đám người mai phục từ hai bên nhảy ra rồi tiếp tục những tên áo đen từ tầng trên thả thang leo xuống. Số lượng quá đông mà chỉ có mình cô. Nhìn địa hình chắc chắn mình không thể chống được nhưng giờ không còn cách nào khác chỉ còn cách xông ra ngoài. Cô cẩn nhẹ bờ môi chính tỏ cô đang sợ hãi và lo lắng trước đám đông như thế này. Khác gì ngàn cân treo sợi tóc.

- Bắt nó.

Cả đám người trên tay cầm chiếc gậy xồng xộc chạy đến chỗ cô. Cô trấn tĩnh tinh thần, mở trừng mắt, lấy chiếc sáo gấp bên người làm vũ khí đứng thủ rồi chạy lại tấn công kẻ địch. Cánh cửa thì đã ở ngay trước mắt nhưng vượt qua mấy con chuột này thì không dễ dành một chút nào. Cô nhảy lên sút thẳng mặt hai tên làm hấn ngã ngửa rồi tiếp tục cầm sáo quật đét đét vào sườn mấy tên gần đó. Một tên giơ chiếc gậy sắt từ phía sau, màn uốn ngửa người về sau lộn 1 vòng để chân từng chân có lực, lấy đà sút sập đầu tên đó làm hấn sập mặt xuống đất còn cô vẫn đứng tư thế phòng thủ. Nhưng số lượng người quá đông đánh không xuê. Đánh hạ một tốp hơn 5 chục người đã thấy thấm mệt nhưng vẫn bắt chấp chạy ra khỏi cửa. Cô chỉ chú tâm giải tán

lối ra cửa. Cô lấy trong túi mấy viên hoa mù ném làm trắng xoá cả một vùng, nhấn cơ hội bất giầy Nội lực bay ra ngoài. Nhưng thật không thể ngờ, vừa đến cánh cửa đó thì một màn lưới hạ xuống chắn đường. Cô nhớ đã đập người vào màn lưới khung lồ đó bị bật lại ngã lăn ra đất. Cú ngã vô cùng đau đớn khiến cô thấy tức ngực, tay ôm nhẹ lồng ngực, thở mạnh.

- Dù chết cũng không để rơi vào tay mấy người.

Trong câu nói chứa đầy sự mệt mỏi nhưng lại rất quyết tâm. Trên mặt thì đã có một số chỗ trầy xước, khoé miệng đang rỉ máu, còn ngực thì rất khó thở nhưng vì tấm bản đồ trong tay, hít một hơi thật sâu, đứng dậy, tiếp tục chiến đấu. Từ phía xa có 1 tên cầm chiếc súng có chất nhờn xanh đang ngắm thẳng vào cô. Và bây giờ việc chống lại khó khăn. Bởi chất nhờn đó vào người sẽ làm con người cử động chậm lại nên cô vừa phải tránh chất nhờn đó vừa phải đánh với đám chuột bọ xung quanh. Rồi trận mưa chất nhờn màu xanh bắn thẳng phía cô, không còn cách nào chỉ tránh và né. Cô ngửa người để tránh chất nhờn đó đồng thời giờ 1 chân đá xóc cầm tên đang lăm le đánh cô. Rồi tiếp tục nhanh chóng quay 1 vòng túm áo tên áo đen đứng gần làm lá chắn. Chục phát mà cô chưa bị dính phát nào. Điều này khiến Ky cũng kinh ngạc.

- Wow, có bản lĩnh, đúng là không hoảng đánh Chử D.

Ông ta vẫn đứng khoanh tay theo dõi tình hình.

Cô vẫn cố gắng chống cự thì một tên làm liều chạy lại ôm chặt lấy để bắt cô. Đúng lúc chất nhờn xanh cũng bày đến trước mặt, cô trừng mắt to nhanh nhẹn nghiêng người sang 1 bên để thứ đó bắn vào mặt tên da sau. Cô nín một hơi, tay vòng ra sau túm cổ áo hãm, hích nhẹ vai rồi vật ngửa hất ngã xoài ra đất. Lần này cô không để ý nên chất nhờn đó phóng đến, phản ứng thường giờ bàn tay ra chắn. Cô nhìn chất nhờn trên tay và vô cùng hoảng loạn nhưng thật kì lạ, cô vẫn không có chuyện gì. Còn chưa kịp suy nghĩ thì bị một tên đánh nén từ phía sau đứng bả vai làm cô mất hết sức và ngã khụy xuống đất.

Ky đứng cạnh người phụ nữ đó cười đắc ý còn cô bé Na thì có vẻ rất lo lắng cho cô gái

- Chử D ơi, cô cũng chỉ được như vậy thôi, cũng chỉ là người thường.

Người phụ nữ đứng cạnh cười khinh.

- Thủ lĩnh à, cô ta như thế mà còn chưa lợi hại sao? Một mình hạ cả đám người của ông. Nếu cô ta không phản bội thì rất có ích với chúng ta đây.

- Mà hình như, con bé vẫn chưa biết cô đúng không Kric?

- Có khả năng bởi vì từ khi TOP gia nhập tôi không thường xuyên ở đây. Công việc còn nhiều, tôi cũng chỉ nghe danh chứ cũng chưa gặp qua con bé.

- Đó, thế giờ đã gặp. Nếu đấu với cô thì ai sẽ thắng.

Người phụ nữ cười nhẹ.

- Tôi già rồi, dù có lợi hại đến đâu cũng không thể bằng đám tuổi teen kia.

- Nhưng gừng càng già càng cay. Sao cô biết có người nện vào mà mãi phục.

- Bởi tôi thấy tên coi phòng máy bị đánh ngất nên tôi nghĩ ngờ ngay lúc đó. Kiểm tra máy tính thì dữ liệu đã có chút thay đổi.

- Đơn giản vậy thôi ư?

- Đúng

Tại bến cảng, đám người TOP đang chuyển những thùng hàng lên đầy ắp một xe tải. Dara đang đứng trên chi đạo coi bộ rất ngông nghênh. Gần biển nên gió thổi cũng rất mạnh nên Bou và Adi vẫn ở trong xe.

- Ngoài này làm gì mà chả có sóng gì cả.

- Ồ, không thể liên lạc, còn cái máy không cần sóng để ở căn cứ mất rồi. Phải ra khỏi vùng này mới có sóng.

Buo chỉnh lại chiếc mặt nạ trên mặt. Gọi lớn.

- Dara, ở xong chưa, hàng gì mà nhiều vậy?

- Chút thảo dược chế tạo vũ khí.

- Nhanh lên, lâu quá rồi.

- Mấy đứa này, thanh niên tí tuổi chò tẹo đã kêu

Hàng đã chuyển lên xong, Dara thận trọng cầm chiếc vani bên trong chứa tiền mang lên thuyền. Một lát sau, ông chấp tay sau lưng cười mộ giọng sáng khoái đi lên bờ.

- Chúng ta xuất phát.

Ông vừa lên xe thì tiếng kêu la vọng đến từ phía sau.

- Có chuyện gì?

Tiếng nói vọng từ sau.

- Có người.

- Ta chọn nơi vắng vẻ lắm rồi, sao có người biết được, đuổi theo.

Cả chữ B và chữ A cũng chạy ra ngoài đuổi trộm cùng Dars còn để 1 vài tên thuộc hạ coi xe. Lát sau họ mới trở về thì đám người đó đã gục hết dưới đất. Dara hốt hoảng.

- Mau, mau kiểm tra hàng.

Chữ B định chạy lên nhưng Dara ngăn cản.

- Chữ A, kiểm tra đi.

Cô mặc kệ lời nói của Dara, nhảy lên thùng xe nhìn và thấy thứ gì đó lấp lánh trong thùng.

- Cái đó...

Cô chưa kịp xem thì 2 tên áo đen mỗi người 1 tay kéo cô xuống.

- Các người làm gì vậy?

Dara ra lệnh.

- Giữ con bé lại, các người hãy giữ nó ở đây lát hãy đưa nó về.

Chữ B bàng hoàng không biết có chuyện gì.

- Chuyện này là sao? Tại sao lại bắt cháu lại.

Cô suy nghĩ sâu hơn.

- Có phải... thứ hàng trong xe là hàng...cảm.

Dara quả quyết.

- Không cần nói nhiều. Chúng ta đi.

- Không Dara, ông không thể, nó là trái pháp luật, nguy hiểm lắm. Đừng. Bỏ tôi ra.

Cô cố đẩy dựa nhưng không thể thoát khỏi hai người.

- Ông không được làm thế. Chữ A, chị noi gì đi chứ.

Chữ A cay mảy.

- Chị..

- Có phải chị đã biết.

- Ừm - gật nhẹ đầu.

- Vậy tại sao không cho mọi người biết.

- Vì biết thì các em sẽ nhả cắn. Chị chỉ cần giúp Dara, không cần biết, hơn nữa BIP đã ở hết các bờ bốt và balie ở đây rồi.

- Không, nguy hiểm.

- Dara, đi.

Tất cả lên xe chỉ để chữ B và hai tên thuộc hạ ở lại.

- Không, không được. – hét lớn.

Dù có hét cỡ nào chiếc xe cũng đã rời khỏi.

- Hai tên này bỏ tôi ra, bỏ ra.

Cô tức giận, giẫm mạnh vào chân người áo đen đứng bên trái, hích vào bụng rồi đá hấn ngã xoài ra đất.

- A...

Cô tiếp cú đấm sáng người bên kia nhưng thật kỳ lạ hấn rất thân nhiên né sang 1 bên và phản công nhẹ nhàng, cầm cổ tay cô gấp vào người rồi khoá cả hai tay ở phía sau.

- A...tên này...

- Tôi đến giúp mấy người mà mấy người còn định ra tay với tôi sao.

- Há.

Cậu buông tay đẩy cô ngã sầm vào tên vừa bị ngã. Cả hai cùng kêu.

- Ấy za...

- Mày...thật to gan...là ai...

Số 13 vắt chiếc mũ đen, đeo ngay chiếc mặt nạ trong túi.

- Chào cô gái. – cười nhẹ, hai tay xỏ túi quần đứng hiên ngang.

- Là...cậu. số 13. Tôi tưởng... bảo sao lợi hại vậy

- Tưởng đám thuộc hạ lắt nhắt của cậu à.

- Cậu làm gì ở đây?

- Để giúp các người đó.

- Vậy người này...

Cô ôm lưng quay lại phía sau, tiếng nói quen thuộc khiến cô vô cùng bất ngờ.

- Ui da, gãy cả xương sống rồi.

- Là...cậu... Ha...Hani.

Cậu đứng dậy, tay vẫn ôm người.

- Cậu còn gái mà nặng quá à.

Cậu đánh mắt nhìn cô từ trên xuống.

- Wow, đeo mặt nạ ngầu phết. Ngầu thiệt.

- Cậu nhận ra tôi.

- Tôi nhận ra từ lúc ông Iron ông ấy nhờ kia.

Số 13 vừa cười vừa lắc nhẹ đầu.

- Giờ tôi mới biết Hani có linh cảm rất tốt. Mắt nhìn cũng tốt nữa.

- Ấy, cứ khen lần ánh ngai à.

Hani đưa tay ra trước cổ ý muốn dìu Bou dậy. Cô cũng hơi ngượng nhưng cũng cầm tay Hani, cô kéo bằng một cái dìu cô đứng dậy.

- Con gái mà chanh chua quá không ai thích đâu á.

- Kệ tôi. Liên quan đến cậu.

Iron chỉ đứng cười.

- Số 13... giờ mới biết mặt mũi thật của cậu.

- Sao hử.

- Cũng... tuần tú... đấy. – hơi lúng túng.

- Cảm ơn, nhưng không thừa rồi.

- Ế, còn tui sao. – Hani thắc mắc. Mà cái cậu kia nhỏ hơn Thiên Ý 1 tuổi ý nhá.

Cô được thể lên giọng.

- Đúng ấy, phải gọi tôi là chị ấy nghe chưa số 13.

- Thì cứ ai cao hơn là người ấy lớn hơn.

- Vớ vẩn. Tôi vẫn cao tuổi hơn nha.

- Vậy ai vừa khen tui tuần tú nè.

- Hai chuyện ấy khác nhau.

Hani chắc ra.

- À, mà chuyện cậu nhờ là gì vậy? Nay ăn mặc thế này bảnh bao gớm.

- Đây quên mất. Mấy người bị BIP lừa hết rồi. Chúng muốn mượn tay cóm để tóm gọn cả nhóm các người ấy.

Chữ B cau mày.

- Cái gì?

- Chữ C đã nhờ tôi giúp cô ấy, giúp TOP các người đó. Cho dù chúng ta là hai phe đối nghịch, tôi tốt, các người xấu. OK.

- Cına ư?

Cô suy nghĩ lại và càng lo lắng.

- Vậy bây giờ Cına đâu.

Số 13 hếch nhẹ vai thản nhiên.

- Không biết.

Câu nói khiến cô càng lo lắng, mắt đảo liên hồi.

- Vậy...có khả năng...đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

- Không biết.

- Nhưng chuyện quan trọng là lô hàng đó, nó...nó...

- Hừm - vẫn thản nhiên.

- Trên xe...là...hàng cấm bây giờ họ đang đến chỗ kiểm hàng. Vậy thì... – lo lắng. Tôi phải đuổi theo.

Cô mài móng chạy nhưng Hani ngăn cản.

- Dừng lại, không phải đi.

- Hừ.

Số 13 cười nhẹ.

- Yên tâm.

Nói như thế nhưng cô vẫn lo lắng trong lòng vô cùng suốt ruột, tâm trí giờ chỉ hướng đến chiếc xe của Dara đang đi phía trước.

Chữ A lái hẳn chiếc xe tải và người ngồi cạnh là Dara. Phía sau là 2 chiếc ô tô trở đảm thuộc hạ của TOP. Dara vẫn thản nhiên một tay để lên cửa xe nhìn ngắm trời đất.

- Dara, ông có cần vui vẻ như thế không?

- Ôi, ta sắp có vụ làm ăn lớn, tất nhiên vui.

- Sắp đến balie, ở đó có cân với kiểm hàng – có chút bất an.

- Yên tâm, Ky đã lo hết rồi.

- Ông chắc chắn chứ?

- Tất nhiên.

Tiếng điện thoại vang lên trong túi.

- Ra ngoài này mới có sóng điện thoại.

Cô vừa mở tin nhắn thì cũng là lúc đến chạm kiểm hàng. Một vài ánh áo xanh đang đứng bên đường và đương nhiên đứng để chờ xe của Dara kiểm hàng. Đến giờ ông vẫn miệng huyết sáo, mắt đảo liên hồi. Chữ A mở điện thoại, đọc tin nhắn, cô trừng mắt.

- Không, không thể nào. – gào lên hốt hoảng.

- Sao?

- Ông, đây là 1 cái bẫy của BIP nhằm triệt để chúng ta.

- Cái gì? – ông vô cùng sốc, máu trong người sôi sùng sục.

- Đến nơi rồi, không thể quau lại.

- Mau, báo cho tất cả anh em chuẩn bị chiến.

- Không kịp, mình không có vũ khí, ông nhìn đi, bên này là núi ngăn, họ chắc chắn có canh ở đây. Bây giờ thì đành liều thôi.

Chữ A nói vào bộ đàm trên xe.

- Các em nghe đây, chuẩn bị tinh thần chiến.

- Rõ.

Xe dừng lại bởi một chú áo xanh cầm chiếc gậy giáo thông đứng chặn giữa đường. Mọi chiếc đèn ở đây chói hết vào chiếc xe.

- Xin chào đồng chí, mời anh chị xuống cho chúng tôi kiểm hàng.

Dara vô cùng tức giận còn Chữ A thì vô cùng lo lắng. Cô nói vọng vào bộ đàm.

- Các anh em sau thùng xe, khi có người mở nhảy ra chiến ngay. Còn những ah em phía sau hỗ trợ.

- OK.

- Hành động.

Vì thời tiết xấu cô lấy cớ không xuống mà bảo Dara xuống và nói với họ. Còn cô, trong đầu đã lên kế hoạch liều mình để bảo vệ anh em. Một bên là núi, một bên là sông và giờ chỉ còn cách lao thẳng còn xe này xuống.

- Dara, ông nhớ giữ gìn sức khoẻ. – nói nhẹ như muốn từ biệt.

- Cái gì, cháu nói vậy là sao?

- Lát nữa khi đám người sau xe nhả xuống hết phải cẩn thận.

- Lần này phải quyết một trận thôi.

Nói xong Dara mở cửa xe đi xuống với thái vô cùng kiêu hãnh. Thân thái rõ đáng về một thủ lĩnh đứng đầu.

- Chào các chú.

- Chào bác, làm phiền cho chúng tôi kiểm tra.

Ồ đứng đó, chớ tay sau lưng, khuôn mặt nghiêm túc.

- Ra tay.

Mấy anh áo xanh vừa đến, người trong thùng xe và trong hai chiếc ô tô phía sau xông thẳng ra ngoài. Còn Chữ A, cô hít một hơi thật sâu, sự quyết tâm hiện rõ trên mặt. Cô vừa định lên gas, đám thuộc hạ bên ngoài cũng vừa định gây chiến thì tiếng nói từ trên núi vọng xuống.

- Dừng lại.

Mơ thanh niên trẻ tuổi cầm chiếc đèn pin trên tay đi xuống.

- Các thanh niên làm gì vậy, chỉ là kiểm hàng cứ cho họ kiểm đi. – cười khinh.

Cậu cười nhẹ rồi nháy mắt với Chữ A.

- Người đó...

Cô nhớ lại mấy lần đi qua chỗ sản xuất vũ khí có thấy một thanh niên trẻ tuổi chỉ ngồi một chỗ chỉ đạo.

- Cậu bé này... Là người của BIP.

Cậu ta cười khinh.

- Tôi không phải người của căn cứ nào hết, tôi là người của chính tôi. Có phải không Adi.

Cậu lại nháy mắt thả thính lần nữa.

Dara không hề biết người đó dù cậu ta làm trong cùng căn cứ BIP

- Cháu trai à, cháu biết gì mà to họng bảo các chú kiểm hàng. – coi thường.

Cậu ta cười khinh lần nữa.

- Dara.

- Biết tên tôi.

- Tại sao không, ông chắc chắn không để ý đến những con người nhỏ nhoi mà rất lợi hại ẩn nấp trong đám đông như tôi.

- Cậu bé là ai...

- Không quan trọng, quan trọng là để họ kiểm tra hàng đi.

Chữ A cau mày lo lắng bởi những việc làm ngu ngốc của cậu ta có thể khiến tất cả anh em bị liên lụy.

- Cái tên này làm hỏng hết mọi chuyện mất.

Cậu bé tự động nhảy lên xe, ngang tàng rút ngay chìa khóa xe trước mặt Chữ A.

- Cậu là gì vậy? - lớn tiếng quát.

Tiếp tục giằng chiếc bộ đàm trên tay Chữ A một cách thần nhiên, nói.

- Ê, tất cả không được manh động, để họ kiểm tra. Yên tâm mọi thứ an toàn.

Cơ cấu mày, giằng lại bộ đàm, hét.

- Bị điên hả.

- Yên tâm.

Bị một tên nhóc phá hoại Dara vừa bực vừa lo lắng.

- Cậu nhóc là người của BIP phải đến đúng không?

Cậu đảo mắt, bộ dạng thản nhiên, ung dung đứng đưa người.

- Không biết. Nhưng chắc là không đâu. – cười hì một cái.

Mấy người định kiểm tra hàng nhưng Dara cản lại.

- Từ, các anh không thể kiểm tra.

Người con trai ngồi trên xe nói vọng xuống.

- Đã bảo cứ để họ kiểm tra đi rồi còn gì. Các chú cứ kiểm đi.

Chữ A không thể làm gì cậu ta lúc này nên mở cửa nhảy khỏi xe.

- Ai động vào tôi liễu vợ người ấy.

Tư thế vô cùng quyết tâm, cậu vất ngày chiếc mặt nạ cho cô.

- Gì đây?

- Nhìn đi thì biết.

- Há...

Cô nhìn lại mới nhận ra.

- Là...là...Số 24.

- Đúng. Tốt hơn là cô hãy nghe lời tôi. OK.

Không đợi Dara cho phép, đám người kiểm hàng cảm thấy thái độ của đám người này rất khác thường nên tỏ ra nghi ngờ ngă và không cần chờ phép họ xông thẳng lên thùng xe kiểm tra.

- Không, không. – Dara ngăn cản.

Bốn anh áo xanh nhảy lên thùng hàng kiểm tra, Chữ A cũng sốt ruột chạy lại. Ánh sáng từ chiếc đèn phía sau rọi thẳng vào thùng xe. Những chiếc đèn bật lên rồi tiếng dao dọc giấy rộp rộp rách phần băng dính xung quanh. Dara và Chữ A vô cùng lo lắng, cô đưa ý kiến.

- Ông, hãy tập hợp khi chúng phát hiện ra lệnh tất cả tấn công.

- Được, cháu sẽ cố gắng phỉnh thẳng xe đâm nát cái balie kia.

- Liều thôi.

Cô nói nhỏ vào chiếc vòng liên lạc trên cổ tay.

- Tất cả chuẩn bị...

Mơ anh áo xanh cầm dao rạch hết 2 lớp túi bóng có thứ gì đó óng ánh và sáng lên.

- Đồng chí, đúng là đáng nghi.

Anh ta rách to hơn, xé toạc một mảng, một vài viên màu trắng trong rơi ra.

- Xem thứ đó có phải đá không?

Hai người còn lại cầm một nắm và xem xét qua lại, tiếp tục rạch hết mặt chiếc thùng để kiểm tra, mặt sầm lại.

Lát sau, Họ nhảy khỏi xe Chữ A neho nhẹ mắt, nắm chặt tay và chỉ đợi họ hô lên là tấn công.

- Báo cáo bên trong toàn là đường thối nổi.

Tiếng nói vọng từ trên xuống.

- Được, cho thông qua.

Chữ A và Dara tròn mắt bàng hoàng.

- Cái gì...?

Hai người nhảy lên thùng xe, xem xét. Cô nhặt một viên trong thùng, đưa lên miệng ném thử.

- Dara, đây...đúng là đường thoát nôt.

- Không, không thể. – hốt hoảng, sốc đến thần người.

- Tốt quá rồi, vậy mọi người không bị liên lụy. – vui ra ra mặt.

- Vậy...chỗ hàng đó...hay ta bị đám người kia lừa.

- Không, cháu nghĩ lần này...là do các Chữ số đã giúp chúng ta.

Dara vẫn hoài nghi chưa thể tin được.

- Ôi, tiền của tôi.

- Số tiền đó đổi cho tính mạng của cả anh em cũng đáng ông à.

Nghe lời nói thuyết phục Dara cũng gật đầu.

- Hey, coi như đây mất tiền giữ mạng.

- Vậy lô hàng đó đi đâu?

Hai người trong lại đầu xe thì người con trai đó đã rời khỏi từ lúc nào chỉ để chiếc khoá xe lủng lẳng trong ổ, tờ giấy lời nhắn.

- “Giúp người không cần báo ơn.” Cái tên này... – cười một vẻ miễn nguyện.

- Thật may có cậu ta.

- Cậu ta chắc chắn là người của BIP

- Không, hình như thấy hắn quen quen...

- Quen gì ông, cậu ta là người của VQC.

- Nhưng sao họ biết mà đến giúp.

- Cháu nghĩ là...Chữ C.

- Vậy...có khả năng...còn bé đang gặp nguy hiểm

Giờ Dara lại càng suốt ruột và lo lắng cho Chữ C.

- Mau, mau quay về cứu Chữ C.

- Được.

Tất cả mãi vội lên xe và đi nhảy khỏi đó.

Căn cứ BIP vẫn đang bày trận để bắt chữ D. Trong khi họ đang nói chuyện thì cô phải chống chọi lại mấy chục tên thuộc hạ của BIP. Và cuối cùng đã kiệt sức khụy xuống đất.

- A...a....

Một chiếc gậy lại đập vào vai làm cô khụy xuống ngã xoài ra đất. Đến bây giờ thì sức lực đã kiệt cô không thể gượng được nữa, cả tay, chân mỏi như không thể cử động vật người như tê liệt và sắp bị đông cứng. Mặt mũi sứt sứt, tím bầm, mép đang rỉ máu. Ky vẫn đứng trên cười với vẻ đắc ý.

- Tuy đánh con gái không thì không hay nhưng tính ra cô ta cũng đâu giống con gái. Hahaha. Bắt lấy cô ta.

Chữ D như bất tỉnh nằm dưới đất, đôi mắt mở rồi nhắm nhẹ không gian mờ ảo trước mắt. Đám thuộc hạ của BIP cảnh giác đứng bao vây xung quanh

chứ cũng chưa giảm lại gần.

Suy nghĩ trong đầu.

“ - thất bại, lại để rơi vào tay bọn xấu xa”

Đôi mắt lim dim vì mệt mỏi, màn hình trước mắt mờ mờ những khuôn mặt của đám người BIP và sau đó là 1 tiếng và chạm lớn. Ánh sáng vàng từ chiếc ô tô tải có đỉnh mũi khoan ở trước đâm thủng cánh cửa lao thẳng đến chỗ Chữ D làm một chỗ đâm thủng hạ kia phải sợ hãi mà tránh sang một bên.

Lúc này Chữ D mới ngẩng được cái đầu và trước mắt mờ ảo một dáng người ngồi trong xe rất quen thuộc.

Ky vỗ tay, ngay lập tức những con robot mắt đỏ màu phục ở hai bên xuất hiện bắn liên tiếp đạn vào chiếc ô tô và khiến nó bị thùng lớp sập xuống trước khi tiến đâm đến chỗ Chữ D. Tất cả đều cảnh giác, mỗi người cầm chiếc gậy bảo vệ chiếc xe. Mọi thứ đang yên lặng thì cỗ máy từ sau thùng xe nhỏ lên bắn lia lịa đạn vào đám robot mắt đỏ đang mai phục phía trên. Tất cả đều bất ngờ không kịp phản ứng rồi liên tiếp đạn hỏa mù ném đầy trên sàn. Ky và cả người phụ nữ đó vô cùng bàng hoàng. Hết lớn.

- Nước. Mau dập tắt hỏa mù, bắt lấy chúng.

Số 17 nhảy khỏi thùng xe trong lúc khói mù vẫn đang bao quanh. Cậu dựng Chữ D lên, cõng cô trên lưng rồi bật chiếc bánh xe dưới giày lập tức chạy thẳng ra ngoài. Để họ chạy thoát Ky vô cùng tức giận, cậu có mặt mày hét:

- Bằng mọi giá phải bắt chúng chất lại tám bản đồ cho tao. Nhanh. – hai hàm răng cắn chặt.

Số 17 đã đưa Chữ D ra ngoài tuy nhiên vẫn không thể thoát được sự truy đuổi của bọn BIP. Một đàn robot mắt đỏ vẫn giáo giết đuổi theo, chạy qua cả đoạn đường đang thi có ra tận đường lớn thì mất tích.

- Tất cả hãy chia nhau đi tìm chúng.

- Rồi.

Đám người chia ra mấy phía chỉ đi tìm Chữ D. Nhưng họ không thể ngờ hai người đó đã rơi xuống một cái hố ở đoạn đường đang thi công mà họ vừa đi qua. Trời vừa tối vừa mưa, trong cơn mưa còn có chút sấm, chớp lóe lên. Mưa càng ngày càng nặng hạt còn Chữ D thì ngày càng yếu dần, nằm bệt trên đất. Còn Số 17 thì cũng đã bị thương khi cứu cô ra ngoài. Cậu bò lê lết chỗ cô đỡ cô vào lòng. Sự sốt xa và lo lắng hiện đầy trên khuôn mặt cũng đang bệch đi vì bị thương.

- Dachi, Dachi, cậu có sao không?

Có nước mưa rơi ướt đầm đìa trên khuôn mặt trắng bệch vì kiệt sức. Cô không thể nói chuyện mà chỉ mấp mé đôi môi nhợt nhạt.

- Ngốc, sao cậu ngốc quá vậy. – giọng như muốn khóc vì quá thương Chữ D.

Dù không còn sức nói cô vẫn cố mấp mé cười nhẹ, trả lời.

- Không... không...sao. – giọng yếu đuối nói không ra hơi.

- Đừng, đừng nói nữa, thế này mà không sao à.

Trong ánh sáng của tia chớp cậu đã nhìn thấy lớp da trên cổ Chữ D bị tróc lên càng ngày càng lớn.

- Cái đó...Có phải da giả.

Cậu cảm nó, lật nhẹ nhàng bỏ miếng da giả trên cổ cô. Sự bàng hoàng đến ngỡ ngàng trên khuôn mặt đang bệch đi khám thấy hình xăm vương miện quen thuộc trên cổ Chữ D. Cậu nhận ra ngay hình xăm trên cổ cô gái luôn ở bên cạnh cậu.

- Cậu...là... – vô cùng xúc động.

Cậu khẽ lật mặt nạ Chữ D và cảm xúc động khi thấy khuôn mặt non nớt đang bệch đi của Rin.

Trong lúc đang bị thương, cô không thể nói gì chỉ cố đưa tay chạm nhẹ lên má Số 17 rồi giật chiếc mặt nạ xuống.

- Là...cậu...

Khuôn mặt Rin hiện ra nhợt nhạt khiến cô càng xúc động.

- Cậu...cậu...là...

- Là Kị sĩ bóng đêm của cậu đây. Rồi, vậy tôi hiểu tất cả mọi chuyện rồi. Cậu...là...một, bài hát đó cũng... cũng là một.

Hai người nhìn nhau ánh mắt tràn đầy sự xúc động, cảm xúc dâng trào, cậu cúi xuống hôn nhẹ Rin rồi ôm chặt cô vào lòng và khóc.

- Đừng...đừng... khóc...thật...hiếm thấy...cậu khóc... – giọng yếu ớt cố gắng gượng nói.

Một vài ánh đèn từ phía trên le lói chiếu xuống. Một khuôn mặt lạnh lùng đội chiếc mũ lưỡi chai mặc bộ quần áo mưa rất quen thuộc.

Lát sau, Rin đã ở trong nhà Ren để bác sĩ đang chữa trị cho cô. Bà Lan Anh vô cùng lo là luôn ngồi bên cạnh giường mà Rin nằm.

- Ôi, còn bé làm sao bị đánh ra nông nỗi này. Ai, ai làm chuyện đó. –

Nhìn đứa trẻ đang nằm bẹp giường mà cảm phần, hai hàm cắn chặt.

- Người đâu.

Hai người đàn ông véc đen đi vào.

- Thưa bà chủ

- Các anh hãy tìm ngay người đã hai con bé về đây cho tôi. Nhanh.

Tiếng nói vọng vào.

- Dừng lại.

- Tại sao? Còn không thấy Rin như thế này ư? Mẹ...mẹ... không thể chịu được khi có người khác bắt nạt con bé.

- Dù mẹ có tìm ra cũng không thể làm gì được chúng.

Câu nói khiến mọi người ngớ ngàng.

- Con...con.. vừa gọi ta...là... Mẹ.

Ren ngượng ngùng quay đi.

- Tại vì Rin muốn tôi gọi như thế nên tôi mới gọi.

- Tất cả là vì con bé nhưng tại sao...

- Đó là bọn BIP. Mẹ biết BIP chứ.

Nói đến đây bà sầm mặt, ưu tư.

- BIP.

- Chắc chắc mẹ biết. Tôi đã chưa Rin từ chỗ đó. Dù gì thế nhà mình có lớn như thế nào đi nữa cũng không thể gây sự với đám xã hội đen thế lực lớn đó.

- Tại...tại sao...

- Rất nhiều chuyện đã xảy ra đến tôi cũng không biết Rin là người như thế nào, thân phận ra sao?

- Còn bé...quá đặc biệt

- Giờ tôi đã biết vì sao cậu ấy lại bản lĩnh như vậy.

Người con trai mà đã đưa 2 người lê khỏi hố đó bước vào.

- Cô ta cũng đúng là quá đặc biệt.

- Số 16, cậu nói vậy là ý gì?

- Tôi giả làm thuộc hạ trong BIP, dù là người rất nhanh nhẹn trong tìm kiếm thông tin nhưng...cô bé kia giấu thân phận kĩ quá.

- Là sao?

- Ở bên cạnh những lâu như vậy mà không để anh biết.

- Dù sao thì cũng cảm ơn cậu.

Bà Lan Anh chen vào.

- Hai đứa nói gì vậy? Kết à, lâu lắm mới thấy cháu đến đây.

- Vâng, sau này có lẽ cháu đến chơi nhiều hơn đấy. – cười nhe trên khuôn mặt V lai đen trai.

Ren cậu mày.

- Nè.

Ren kéo người con trai này ra ngoài nói chuyện riêng.

- Ý cậu vừa nói là gì?

- Anh à, em không biết ah với chị ấy như thế nào nhưng...chị ấy là thần tượng của em đó.

- Há.

- Em đã rất thích cái thần thái của chị ấy ngày từ lúc đầu gặp. – ánh mắt mơ mộng. Vừa gặp em đã mê cái nhìn đấy rồi. Ánh mắt lạnh lùng nhưng vẫn đầy sự trìu mến nhìn em...em không thể quên được.

- Ế ế, cậu lại linh tinh đấy hử.

- Thật mà.

Cậu bé đi đi lại lại nói.

- Chắc chắn chị ấy không thể nhớ em nhưng giờ chắc chắn nhớ rồi.

- Tại vì sao?

- Anh nhớ lúc anh nhờ em giúp đỡ chị ấy trốn khỏi BIP khi có đoạn video đó không?

- Thì sao?

- Dù rất khó khăn, nhưng liều mạng em cũng giúp cô ấy thoát ra ngoài.

- Oh, vậy cảm ơn cậu.

- Chắc chắn chị ấy cũng nhớ em rồi.

Ren cậu mày, có vẻ không vui.

- Nhưng...cậu...cậu...ít tuổi hơn.

Cậu ta thờ dài, tay vuốt nhẹ mái tóc.

- Ít hơn có 1 tuổi, ai bảo không thể thích, hơn nữa điều quan trọng là...

Cậu quay nhẹ lại, cười.

- Là ...em rất đẹp trai mà.

Ren rất khó chịu, có vẻ như cậu đang ghen nhưng vẫn cố không để lộ ra ngoài, lạnh lùng đáp.

- Oh, nhưng rất tiếc...cô ấy...đang là người yêu của anh, số 16 ạ. Em không biết sao?

Cậu ta nhí nhảnh quay lại, hớn hờ nói.

- Người yêu thì đã sao, em vẫn có thể giành chị ấy từ tay anh mà.

- Được không?

- Vì em biết con gái sẽ thích những chàng trai hoà đồng cởi mở như em. - rất tự tin. Chứ không lạnh lùng boy như anh đâu.

- Nhóc con, nói hay quá ha.

- Đương nhiên.

Rèn vẫn giữ thái độ lạnh lùng.

- Vậy tại sao hôm nay cậu không có mặt ở đây bảo vệ Chữ D. Cậu đi đâu. – trong câu nói có chút trách móc.
- Cái đó...em cũng không biết nhưng em phải đi giúp mấy chữ cái kia.
- Ồ, quên mất giờ họ với Iron như thế nào?

Cười nhẹ, đáp.

- Anh yên tâm, họ ăn toàn rồi.
- Giờ họ ở đâu.
- Quay về căn cứ cũ, nơi ở trước của họ.
- Ok. Cảm ơn.
- Ấy zô. – phần khích. Hiếm lắm mới nghe được câu cảm ơn áy nha.

Ren không nói gì, về mặt lạnh lùng quay đầu đi vào căn phòng Rin đang nằm đó mặc cho cậu bé kia gọi lại.

- Anh, anh chờ với, anh định chiếm chị áy của riêng mình à. Chưa nhìn mặt thật bảo giờ hôm nay được nhìn mới biết chị cũng có tỷ nhân sắc.
- Lắm lời, nhiều lời nữa thì ở ngoài luôn đi.
- Ồ.

Chữ A và Dara vẫn đang trên đường trở về, không đến một cây số nữa là ra đường lớn và về đến BIP nhưng trước khi về tới nơi thì bỗng bị tập kích ở đoạn ngã ba. Hai bên chỉ toàn rừng núi và cỏ cây bỗng xuất hiện nhập nhàng hai chiếc đèn đỏ song song nhau nhảy ra từ hai bên không ngừng bắn đạn lazer vào đám người của TOP.

- Dara, bị phục kích.

Ông sầm mặt, ra dáng người chỉ huy nói vào bộ đàm.

- Tất cả bình tĩnh, bật lớp bảo vệ lên.

Một lớp màng bảo vệ lan toàn bộ xe tránh khỏi những tia đạn đỏ và phóng nhanh khỏi chỗ đó. Đi chưa được lâu thì bị chặn bởi những thân cây để ngổ ngang. Tiếng báo động kêu rú lên trong xe. Đây là loại xe mới có lắp cả thiết bị bảo vệ xe, cảm ứng dò km loại và nhất là boom nổ

- Có báo động... có boom.
- Bật máy xúc hết đám cây này đi. Mọi người đi phía sau xe tôi.

Chữ A ấn nhẹ nút bên cạnh, dưới đầu xe thụt vào và để tay máy xúc ra trước. Cô lên ga kéo mạnh hót ngược mấy thân cây về sau trúng vào đám robot đang đuổi theo phía sau khiến chúng đổ rạp ra đường. Nhưng họ không thể lường được BIP đã gài bẫy, chúng để những chiếc đinh ngược dưới đường du xe có mìn chấn nhưng cũng không thể bảo vệ được lớp xe và tiếng bùng... Lớp xe của tất cả TOP bị thùng lõp, dừng lại không thể đi được. Tiếng báo hiệu nguy hiểm từ boom hẹn giờ ngày càng gấp.

- Chúng ta phải rời khỏi đây trước khi nơi đây phát nổ.

Chữ A dìu Dara chạy ngay khỏi xe và cả đám người phía sau cũng nhanh chóng rời ra ngoài. Họ vừa rời khỏi đó được 3 giây thì chỗ đó phát nổ, tất cả mìn mìn nhảy ra nằm rạp xuống đường. Ánh sáng đèn từ chiếc trực thăng phía trước rọi đến gió từ cánh quạt ào ào, khói bụi mù mịt, tiếng hô.

- Lên nhanh.

Bây giờ không thể nghĩ gì được nữa chỉ biết cùng nhau chạy lên mát bay. Chữ A và Dara cùng một số thuộc hạ ngồi trên máy bay còn những người còn lại thì vừa ngồi vừa bám vào chiếc dây thừng bậc thang. Họ rời khỏi đó trước khi vụ nổ lớn bùng lên.

Chữ A thở hổn hển còn Dara thì thần thờ nhìn đám cháy.

- Mấy quá cảm ơn. Anh là...

Người phi công quay nhẹ lại cười.

- Hello người đẹp, lâu không gặp nhớ quá.

- Là Số 24.

Thấy Số 24 là cô không còn cảm thấy lo lắng hay sợ hãi gì nữa.

- Cậu... cứu...

- Đừng nói nhiều, nghỉ ngơi đi. Tôi đi em về.

Ánh mắt xúc động nhìn Số 24 từ phía sau. Còn anh chàng Số 24 thì có vẻ rất kiêu hãnh.

Họ đành trở về căn cứ TOP cũ, một đám thuộc hạ của TOP nằm phục xuống đất, có người thì ngồi thụp xuống ghế miệng thở hổn hển. Mặt mũi trải xước toàn vết thâm và những bong bóng gòn dãn đầy mặt đầy người.

Trong căn phòng đã lâu không ai đến, ánh đèn thì cái tắt cái còn. Dara ngồi một mình thần thờ suy nghĩ.

Các cô gái thì ngồi căn phòng bên ngoài.

- Sao có thể như vậy.

- Tại sao không, mấy lâu nay, bọn mình chỉ toàn bị BIP lợi dụng.

Chữ A thờ dài trên khuôn mặt đầy ưu tư.

- Cına, tại sao em biết chuyện này?

Cına khoanh tay dựa vào thángh ghế rồi kể lại cho chị em nghe câu chuyện mà cô đã nghe lén được sau khi Dara xuất phát.

- Lúc ấy mọi người đi hết, em định quay lại báo cáo tình hình cho Ky thì nghe được cuộc nói chuyện của ông với thuộc hạ. Lúc ấy mới biết thứ hàng Dara chuyển về đó là hàng cấm. Ma túy đá.

- Hải hôn. Thật nguy hiểm.

- Lần này Dara bị lừa quá đau rồi.

- Ừm, tưởng BIP đã lo hết bên cảnh sát kiểm hàng nhưng thực chất chúng không làm gì cả, cố tình để Dara phạm tội. Từ trước đến giờ Dara đâu có liều như vậy.

- Tôi biết ngay mà, từ lúc kết giao tôi đã thấy có vấn đề.

Chữ A cười nhẹ.

- Vậy còn đám VQC ở đâu xuất hiện, mà thùng hàng đó làm sao bị đổi.

Chữ B cười nhẹ, giọng đánh đánh

- Tất nhiên là Chữ C báo.

- Em để lại kí hiệu báo Dachì nguy hiểm rồi khi trở ra ngoài mới giám gọi cho số 13. Cậu ấy nhận lúc mọi người không có mặt đã đổ hết hàng đó xuống biển. Là Số 24 đã cứu em từ tay bọn BIP.

- Không phải vì quan hệ của mình tốt thì chắc không thể nhờ họ giúp.

- Không nói đúng hơn là quan hệ của Chữ A với Số 24 và cả cậu nhóc Số 17 si tình với Chữ D xinh đẹp của chúng ta. - chữ B kích.

- Thôi đi, em đừng đùa nữa, lúc này là lúc nào rồi.

- Kệ chứ, dù sao mình cũng đã thoát khỏi BIP, từ giờ không cần phụ thuộc nữa.

- Cũng may có Cına không người của TOP bây giờ chắc phải tù tội hết lượt.

Chữ A chợt nhớ ra.

- Dachì, Dachì như thế nào rồi.

Chữ C bình thản.

- Cái này phải hỏi Số 17, tính mạng của Dachì giao hết cho Số 17.

- Oh, vậy lo cho cậu ta quá còn gì.

Mấy cô gái nhìn nhau hiểu ý rồi cười phá lên.

- Cái chị này, toàn nghĩ linh tinh.

- Ai, em ấy.

- Chị ấy.

Dara từ ngoài nhìn mấy đứa cháu mình mà càng sốt xa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Số 16 Xuất Hiện

Trong căn biệt thự hoành tráng, Rin vẫn nằm trên chiếc giường đệm trắng, khuôn mặt, đôi môi vẫn bệch đi. Đám bạn tình nghịch cùng chạy ủa vào.

- Rin.

- Rin, cậu có sao không.

Cô mở nhẹ mắt, cười nhẹ trên đôi môi trắng bệch.

- Giờ thì không sao rồi, chờ hồi phục thôi.

Lệ ngồi sát bên giường, ăn năn.

- Rin, cho tui xin lỗi vì đã hiểu nhầm cậu.

Tam Hồ cũng đồng thanh nói.

- Cho bọn huynh xin lỗi nữa.

Kì cau mày, khuôn mặt khá nghiêm trọng.

- Tại sao bọn anh lại không tin tưởng Rin chứ. Có lỗi quá, lại còn nghi ngờ nọ kia. Aly, tất cả là tại còn bé Aly đồn vớ vẩn.

- Huynh Ji, làm sao mà mặt mũi nghiêm trọng thế kia.

Nam khoác vai Pizza.

- Bọn này cũng xin lỗi ấy nhá, trong lúc bọn tôi khó khăn cậu...ra sức giúp đỡ còn trở lúc cậu khó khăn bọn tôi...lại không thể giúp gì.

- Hâm à, tôi có làm gì đâu. - giọng yếu ớt.

Hani lên tiếng.

- Đúng đây, không phải đâu, bọn này biết hết rồi.

- Biết gì.

Việt chen lời.

- Cậu chính là cô gái đi Đồi bắt đen luôn giúp mọi người đúng không?

Cô nhìn đám bạn giường như ai nấy cũng rất chắc chắn về câu nói của Việt khiến cô vô cùng bất ngờ.

- Sao...sao...các cậu biết?

- Bọn anh biết hết rồi – Hani lên tiếng. Từ khi thấy đôi bắt đen trong nhà đệ huynh đã nghi ngờ.

“Trước lúc ra về từ nhà Rin thì Hani còn quên cái điện thoại trên bàn học của Rin. Cậu quay lại lấy và vô tình thấy đôi boots cao cổ rất quen thuộc thò ra trong ngăn kéo tủ cuối cùng.

- Cái đó...chắc giống, nhưng không thể giống như vậy. Già tốt như thế này, đồ hàng hiệu làm gì có nhiều.”

Hani kể mọi chuyện cho Rin.

- Mẹ huynh đã gặp cô bé đi boots đen đó và để nhớ không, hôm để đến nhà huynh đó, mẹ huynh đã nghi ngờ.

“Rin vừa rời khỏi nhà Hani mẹ cậu đã gọi cậu lại hỏi.

- Cô bé vừa này thế nào?

- Tốt, dễ thương. Nè nè, con bé không làm con đâu mẹ đâu nhà, ai cũng nhận được.

- Thì tốt mẹ mới nhận cho mà chứ.

- Vậy mẹ biết con bé tốt à?

- Điều này không biết nhưng mẹ chắc chắn cô gái đã giúp nhạc mình trả nợ của bố con là con bé. Mẹ để ý con bé từ lúc nó đến rồi, trừ khi có chị em sinh đôi.

- Không phải chứ. Chị em thì không có rồi.

Hani sầm mặt tỏ vẻ hoài nghi.

- Không sao, hôm đó chính cô gái này thả tóc, mặc bộ đồ đen mẹ mà còn cho cô ấy mượn ô, hôm sau cô ấy đã để ô trước cửa.

- Vậy hử. Hay nhầm.

- Không biết con bé có thân thể như nào nhưng...con bé đã giúp nhà mình. - về mặt đôn hậu, đảm bảo.”

Hani cười nhẹ.

- Chắc chắn không sao được. Tài dự đoán của huynh cũng do mẹ truyền lại.

Đến lượt Lê.

- Cả tôi nữa, tiền vệ phí là cậu đúng đúng không? Tại sao cậu làm vậy? Đâu phải tôi không có tiền.

- Thì đúng thật cậu đâu có nhiều tiền, lo tiền mà học còn chưa nên hôn kia.

- Nhưng...- cô cười toét miệng. Bố tôi đã trở về, lấy lại công ty và...

- Và sao...?

- Giờ...tôi lại được làm tiểu thư rồi. – vui mừng ra mặt.

- Vậy hử, chúc mừng.

- Nhưng thời gian qua không có cậu thì chắc...tôi...

- Thôi, nhắc làm gì.

- Nhìn nè.

Lê khoe đôi giày dưới chân.

- Đây là...

- Giày cậu tặng tui đó, đi quá hợp quá đẹp luôn.

Rin điểm danh một loạt.

- Iron đâu?

- Đang nói chuyện với Ren.

- Oh, cậu ấy không thăm tui hử.

Piza trách.

- Sao cứ nhắc đến hử, bọn tui thăm khôb thích à? Có muốn ăn gì không, mẹ tui bảo muốn ăn gì mẹ tui làm cho. Nghe nói bị thương mà tội nghiệp.

- Cảm ơn mẹ hộ. À tôi muốn ăn bánh socola.

- Khỏi bệnh thì hăng ăn, cứ khoẻ lại đi, tui bao hết. Chắc cậu cái gì cũng ăn, cừu nói ngày xưa chỉ ấy với lá xoan là không ăn.

- Nè, nói linh tinh gì đấy.

Cả đám cười rộ lên, căn phòng bỗng ngập tràn tiếng cười nói vui vẻ.

Lệ tiếp lời:

- Rin, gia đình cậu có vẻ rất lo lắng cho cậu, liên lạc về cho gia đình đi. Cả bố và mẹ cậu cũng gọi cho tôi rồi.

- Bố mẹ tôi. - nhắc đến thái độ Rin thay đổi.

Nam thắc mắc:

- Cậu...thực ra có thân phận như thế nào, cậu hãy nói rõ cho bọn tôi biết và cả việc cậu nói sai về thân thế cậu nữa.

Cô đánh mắt nhìn đám bạn, ai nấy cũng nhìn cô với ánh mắt mong đợi cô nói.

- Thì...như mọi người đã biết tôi là người trong tổ chức KILL bởi Boss ở đó là ông ngoại tôi.

Những khuôn mặt tập trung nghe chuyện.

- Còn bố mẹ, tôi có kể với mọi người bố mẹ tôi ở nước ngoài làm việc là thật nhưng gia đình tôi là thương gia kinh doanh cả trong nước và ngoài nước, thật là tôi không nói dối, chỉ tại các cậu nghĩ vậy thôi.

Piza thắc mắc.

- Vậy tại sao lúc nào cậu cũng kêu không có tiền, nhà cậu nghèo, lại còn phải đi làm thêm nữa. Bọn tôi cứ nghĩ cậu ở một mình là do gia đình có chuyện gì đây cơ.

Cô cười nhẹ.

- Thì đúng mà. Gia đình chuyển tiền vào thẻ để tôi dùng chi tùy lúc rút chứ bình thường đi đường tôi cũng không mang tiền. Với lại...các cậu xem từ như trang trước xem...tôi...chưa bao giờ bảo nhà mình nghèo hay nhà tôi không có điều kiện, chỉ là tôi không muốn khoe khoang, kệ ai muốn nghĩ thế nào cũng được.

Câu nói khiến những cái đầu ngây ngô phải đầu tư chất xám. Hani gật gật.

- Đúng, từ trước đến giờ còn bé chưa bao giờ kêu nhà nghèo hay khổ sở.

- Còn đi làm...đằng nào không có việc gì làm nên mở quán bánh kem bán.

Viết gật gật, luận ra.

- Bảo sao, vậy tôi biết rồi, cậu ấy biết đi ô tô nhưng lại không biết đi xe máy. Nhớ cái vụ ăn cắp tiền của Bông không?

Mấy đứa nhìn nhau gật rồi rít.

- Ủ, nhớ.

- Đấy lái xe như thánh mà cái xe máy lại dật, còn nhờ cả công an trở về. Công ngân mấy anh công ăn tốt tính.

Câu chuyện hài hước làm cả đám phì cười.

Ji nhớ ra.

- À, đúng rồi, cái hôm mà Hani bị đánh Rin và Ren đến kịp lúc sau đó có một nhóm người nói họ là xã hội cai trị xã hội, những người đó chắc đến bảo vệ Rin rồi.

Cô không nói mà cười nhẹ đồng tình.

- Công nhận cậu hơi bị có bản lĩnh ấy.
- Thôi đi, có mà còn nằm sượt ở đây à.

Đám bạn vẫn đang nói chuyện, trong khi đó Ren, Iron và Két (nhân vật mới) đang nói chuyện về căn cứ. Ren khoả tay, lạnh lùng dựa nhẹ vào tường.

- Tám bản đồ đó đã ở chỗ tôi, vậy là...chúng ta đã có 3 tấm. Chỉ còn 1 phần tư nữa thôi.

Két vừa nghịch thoi son trắng vừa nói.

- Lấy được nửa tấm còn lại cũng khó khăn lắm chứ, đây có đơn giản. Nó luôn được Ky cất giữ cẩn thận. Nhưng...có điều kì lạ...sao không họ không hủy bộ bản đồ đó đi, Aphia cũng muốn có. BIP và TOP muốn có để thống trị, còn VQC cần cứ Good thì kiểm tám bản đồ đó làm gì? Mà kiểm cái đó rồi lại còn phải kiểm ký hiệu bản đồ nữa. Trong truyền thuyết thì kí hiệu đó đang ở đâu.

Iron nhanh nhẩu:

- Cũng đúng, Aphia hay cũng có ý định...nếu không sao không phá hủy nó đi. Mà mình ở đâu lâu như thế nhưng cũng chưa biết cái năng lượng đó thực chất là thứ gì, và nó có thể làm gì mà thống trị được mọi thứ.
- Phải hỏi Aphia, chỉ có mấy ông chức to to như vậy mới biết được bí ẩn trong bản đồ đó.
- Rốt cuộc trong đó có chứa thứ gì.

Két vẫn cầm thoi son nghịch ngợm mĩm về ngậy thơ.

- Nhưng công nhận thoi son này rất đẹp, còn sang trọng nữa chứ. Anh Ren, son này không phải của anh đúng không, hay là cho em đi.

Ren mãi vội giằng ngày lại.

- Không được, cái này là của anh, chú đừng có cuỗm.
- Cái đó là của
- Cái đó... chắc là của Chị Rin. Mà nói đúng hơn là Chữ D chứ.
- Việc của chú à. Của anh thì cứ giả đây.

Iron cười nhoen khi thấy thái độ khoa chịu của Ren.

- Vậy...cậu Két đây...cũng thích Rin sao?

Ren liếc mắt lườm Két, còn cậu ta thì cứ cười cợt

- Yêu chị ấy từ cái nhìn đầu tiên. Hehehe.
- OMG.

Cậu nói như đang muốn kích thích sự giận dữ trong Ren.

- Cậu nói gì đấy.
- Anh Ren à, anh không phải ghen như vậy chứ.
- Cái tên này... - tức mà không làm gì được.
- Em nói đùa vậy thôi, nhưng mà...đó là sự thật. Hahaha.
- Tên này.

Ren gạt ra mặt quay đòi đánh, cả hai người lại đuổi nhà dọc hành lang để Iron một mình ở đó.

- Cái đám này hay thật. – thắc mắc. Nhưng bản đồ kí hiệu làm gì, và sẽ dẫn đến đâu chứ. Có chuyện gì rất nghiêm trọng ở đây đây.

Cậu đi ngay khỏi đó và đến phòng thăm Rin cùng đám bạn.

Lúc sập chiều, đám bạn lần lượt rủ nhau về, họ cũng không quên chào bà Lan Anh trước khi về.

- Lần sau bọn cháu tới tiếp. – Việt nhanh nhẩu.

- Không ngờ nhà Ren hoành tráng như thế này, giờ ý một cung điện luôn. – Piza nói.

Bà Lan Anh cười nhẹ, vẻ mặt đôn hậu.

- Ủm, lần sau đến chơi tiếp nhé. Thằng Ren nhà bác rất ít bạn tốt, còn đám bạn nó chơi thì toàn vớ vẩn, lêu lổng.

Cả đám nhìn nhau rồi phì cười.

- Bọn chúng cháu cũng lêu lổng mà.

- Nhưng bác nhìn thái độ, hành vi của các cháu cũng biết được các cháu chơi với nhau là thật lòng. Dù con trai bác ngộ nghĩnh, hổng hách nữa mà các cháu vẫn chơi với nó. Đi đâu mà kiếm được bạn tốt cơ chứ.

Hani đáp, vẻ mặt nghiêm túc như nói triết lý.

- Để có những người bạn thật lòng thì...mình phải chơi thật lòng trước bác ạ. Còn Ren có những người bạn như bọn cháu cũng đều do cậu tự kiếm được bằng sức của mình, sống tốt, không khinh khi bạ bè, khó khăn là cậu ấy sẽ giúp. Cậu ấy ấy tốt thì sẽ có những người bạn tốt.

Bà ta cười trên khuôn mặt đôn hậu.

- Cảm ơn các cháu, bác cũng không biết Ren có thể sống tình cảm như vậy. Bác chỉ thấy nó thay đổi khi...Rin xuất hiện.

- Và cũng một lý do khác đó là nhờ có đứa con dâu lí tưởng của bác đấy, không thì...bọn cháu cũng không biết Ren là ai.

- Vậy hử.

- Thôi, muộn rồi bọn cháu về đây.

- À, còn con bé nhỏ nhỏ người đâu.

Nam mới nhớ ra.

- Lệ, Lệ đâu.

Tiếng nói của Lệ và Iron từ phía sau bà Lan Anh

- Cậu sao đấy hả, nói không nghe à.

- O, mặc kệ tui đi, tui thích mặc gì mặc chứ.

- Mặc sexy thế này mà ra đường à.

- Kệ tui.

Bà Lan Anh cười nhẹ.

- 2 đứa này là 1 đôi à?

- Dạ vâng. - Năm tự tin khẳng định. Đôi đó... cũng nhờ vào sự chơi bời lêu lổng của Rin mà họ thành đôi.

- Oh, lại nhờ Rin sao. Cãi nhau suốt à.

Trong lúc mọi người nói chuyện thì Rin nằm trên giường, tay ơ con khủng long nói chuyện với Két.- Cậu là...

- Em ít tuổi hơn chị một tuổi.

Cô nhìn kĩ khuôn mặt rất quen thuộc.

- À, tôi nhận ra rồi, cậu là người lần trước đã cứu tôi, cho tôi ngồi trên đường ray sắt đưa tôi ra ngoài.

- Đúng đó.

- Cảm ơn, không nhờ cậu thì hôm ấy tôi đã ở lại BIP rồi.

- Không chi. Nhưng...mọi việc đều là sự sắp xếp của Ren. Anh ấy nhờ em ở trong đó thì để ý đến Chữ D và giúp cô ấy. Anh ấy không ngờ chị là Chữ

D. Chắc hẳn sau này hẳn lại càng thích chị hơn ấy.

- Há.

- Cần thận thích không dứt ra được.

- Có quá vậy không.

Kết cười nhẹ trên khuôn mặt dễ thương.

- Thì chả vậy, em như hết cơ hội rồi.

- Cơ hội gì?

- Chị còn nhớ lần đầu gặp em không?

- Sao mà nhớ.

- Để kể cho. Lúc đó em mới giá nhập làm nội ứng...

“Kết mặc trên người bộ trang phục của BIP, mới ngày đầu cậu chỉ làm trong nơi chuyển dịch hàng. Công việc chỉ có dịch hàng lên xe chở đi. Nhưng không may lại gây lên sự ghen ghét với mấy anh tổ trưởng bởi cậu làm việc quá tốt được cấp trên khen thưởng. Tuần sau, khi vừa bê thùng hàng lên xe, một chiếc dây thùng ngang chân làm cậu vấp ngã, thùng hàng rơi xuống, những chiếc lọ rơi tràn trên mặt đất. Tên tổ trưởng khu đó được thể trút giận, hẳn đứng dậy, dùng chiếc roi quật đét vào lưng cậu.

- A...

Rồi tiếp tục mấy ảnh tổ trưởng khu khác cũng sáng.

- Sao đấy.

- Thằng súc vật này làm đổ hàng.

- Vậy phải cho nó một trận.

Kết mới vào, lại đang dầu thả phận nên cậu không thể phản công.

- Chúng mày đưa gậy đây, tao xử đẹp thằng, để cấp trên mà biết mấy thứ hàng quan trọng này bị đổ thì anh em chúng tao chết hết à.

Nói xong mấy đứa cầm chiếc gậy gỗ cứng và định đánh hội đồng. Kết chỉ đành cúi đầu chịu đánh. Nhưng chiếc gậy vừa vào người thì một bàn tay trên vai hắn kéo hắn về sau, một đá ngang bụng khiến hắn ngã bầy ra đất.

- Ai? – vô cùng tức giận.

Chưa kịp nhìn thì tên đội trưởng đã bị một cú ngã bầy ra đất và những tên còn lại cũng bị đá liên tiếp bầy mặt về sau.

- Á...

Kết vô cùng ngỡ ngàng ngẩng đầu nhìn. Chữ D phát chiếc áo choàng ra phía sau đứng hiên ngang, phong thái vô cùng oai vệ.

- Các người được đấy, giám bắt nạt lính mới. Đây là ah em trong 1 căn cứ mà lại vậy à.

Tên đội trưởng sợ hãi, đứng dậy cúi mặt nói.

- Vì...vì hắn làm hỏng...

- Tôi nhìn thấy hết rồi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm cho tên đó. Các người...

Ánh mắt sắc nhọn đánh qua đánh lại nhìn cả đám, cái ánh mắt lạnh lùng vô cảm khiến ai cũng sợ.

- Để tôi thấy mấy người đối xử không tốt với anh em thì...thì liệu cái tính mạng.

Nói một câu quả quyết, đánh mắt nhìn thoáng qua Kết 1 cái rồi bỏ đi’.

Kết cười nhẹ.

- Đó, em đã hâm mộ chị từ đó. Nhưng chắc lúc ấy chị cũng không biết em là ai.

- Mà cả bây giờ chị cũng không biết cậu...là ai nữa. Vậy cậu là ai...

Kết đứng dậy, mặt vênh vào giờ ngón tay cái chỉ vào mình, giới thiệu.

- Tự giới thiệu tôi là...

Cậu ta chưa kịp nói thì chiếc nắp cốc bay thẳng đến, cậu nhanh chóng ngửa người ra sau rồi dùng 2 ngón tay kẹp chiếc nắp trông thật ngẫu nhiên rồi nhanh chóng đứng dậy.

- Ai.

Tiếng vỗ tay bên cửa.

- Được, cú đỡ rất đẹp.

Rin nằm trên giường cùng vỗ tay hào hứng.

- Đẹp, phản ứng rất đẹp trai đó.

Kết ra vẻ tự hào, vuốt nhẹ mái tóc cười 1 điệu toả nắng.

- Chuyện, tôi mà. À mà chưa giới thiệu xong tôi là...

Không để Kết mở lời, Ren chạy vào bịt chặt miệng cậu ta.

- À...cậu ấy là em họ tôi thôi, không có gì đặc biệt cả.

- Ừm...ừ...ừm... – vùng vằng.

- Bây giờ để anh với chị dâu cậu nói chuyện.

- Ừm...ừm...

Kết cố vùng vẫy nhưng không thoát được Ren.

- Người đâu, mang cậu ấy ra ngoài.

Vừa nói xong hai người áo đen to khỏe đi vào mỗi người một bên xách hai tay Kết lên các ra ngoài.

- Bỏ ra, anh Ren em chưa nói xong, thật em ra...

Hai người nhấc bổng Kết lên cao rồi đưa ra ngoài, cửa đóng sập lại. Chỉ còn Ren và Rin trong căn phòng tĩnh lặng. Nụ cười Rin tắt hẳn khi chỉ có hai người trong phòng, cô ngượng ngùng không giám nhìn Ren, mắt đảo liên hồi không giám nói gì.

Ren vẫn khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt long lanh nhìn Rin.

- Cậu...có cần phải ngượng như thế không?

- Tôi...đâu... tôi ngượng gì đâu.

- Cậu nhìn cái đồng hồ cát bên cạnh cậu đi, nếu nó chảy nhanh hơn thì chắc chắn cậu đang ngượng, vì nó là sản phẩm hiện đại, đo được cảm giác của con người.

Cô quay ngất sang cái bàn bên cạnh, cái đồng hồ cát bảo bọc lớp gỗ bên ngoài, bên trong lag cát đỏ đang chảy rất nhanh trùng với tâm ý của cô.

- Không, không có.

Vừa nói tay vừa lật chiếc đồng hồ để nó nằm ngang không chảy nữa.

- cậu làm gì vậy?

- Ờ thì...tại thấy cái ấy nó ngứa mắt.

- Ngứa mắt hay là...do nó nói đúng tâm ý của cậu là...đang ngượng trước tôi.

- Đâu có.

- Càng làm thì càng khẳng định cậu đang ngượng.

- Tôi tôi...

Khuôn mặt ngây ngô dễ thương khiến Ren cũng phải phì cười.

- Nha đầu.

Cậu đi lại ngồi bên cạnh giường, hai ta bẹo má Rin.

- Á...làm gì đấy.

- Cậu ấy, ngứa biện vừa thôi

- Sao hử.

- Cái đồng hồ đó chỉ là cái đồng hồ cát bình thường thôi mà.

- Há.

- Đây.

Cậu cầm chiếc đồng hồ, bật công tắc dưới chân.

- Cái này... muốn nhanh là chạy nhanh, muốn chậm là chậm do mình điều khiển chứ không phải dụng cụ hay vũ khí hiện đại gì.

- Há, cậu...lừa tôi.

Ren chỉ cười nhẹ, bẹo cái nữa vào má Rin.

Cô vừa bực vừa ngại, muốn chồm lên đánh Ren nhưng vết thương vẫn chưa hồi phục nên cứ ngồi dặng là đau cả mình mẩy.

- A...

- Ấy...có sao không? – lo lắng.

Cậu vội vàng đỡ Rin nằm xuống.

- Không được ngồi dậy. Nhớ chưa.

- Tại...tại cậu ấy. – nhăn nhó, cau có.

- Rồi xin lỗi. Đây cho đánh bù.

Ren lại gần mắt nhắm chặt cho Rin đánh nhưng nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cậu nên cô không nỡ ra tay.

- Đánh đi. – Ren cúi người gập xuống, sát chỗ Rin.

- Không, không muốn động thủ với cậu

Ren vẫn nhắm nghiền mắt, nở nụ cười dịu dàng.

- Không nỡ hả.

- Tôi... – Rin lúng túng không biết phải trả lời thế nào.

- Vậy để tôi đánh cậu nhá

- Há.

Cô chưa kịp phản ứng gì thì Ren đã hôn nhẹ lên má cô, còn đôi mắt thì vẫn nhắm nhẹ như đang tận hưởng một điều gì đó vô cùng hạnh phúc.

- Cậu...

Cô tròn mắt ngờ ngàng.

- Sao cậu...

- Một phút thôi hãy như thế này 1 phút nữa thôi.

Cô im lặng làm theo lời đề nghị của Ren, để cậu giữ đôi môi trên má mình.

- Thôi được rồi, có phải lâu lắm mới gặp nhau đâu.

Ren mở nhẹ mắt rồi rời đôi môi khỏi má.

- Đồ ngốc

- Ngốc cái gì?

- Có phải không có bạn đâu mà liều chết một mình vậy.

- Lúc đó, tôi biết tin ai, ai nấy cũng quay lưng lại với tôi, giờ chỉ có tự bản thân mình giúp mình thôi chứ.

- Cậu...có thể nhờ Số 17 hay số 13 mà, sao liều vậy. Còn nữa quan hệ cậu với số 24 không phải thân thiết lắm sao.

- Nhưng...tôi đã phản lại VQC làm sao mà còn mặt mũi nhờ ai.

- Thật không?

- Vậy theo cậu là thế nào.

- Cậu với Aphia đã bàn nhau chuyện gì, hử.

- Đâu, chắc giờ ông ấy vẫn còn giận tôi ấy chứ.

- Thật không. – khuôn mặt đầy sự đa nghi.

Ren ghé sát mặt xuống, ánh mắt đầy mê hoặc. Trên khuôn mặt lạnh lùng đã nở nụ cười nhẹ.

- Cậu...đang nói dối.

- Không thì cậu cho là gì.

Ren cầm tay Rin, hôn nhẹ lên mu bàn tay rồi lồng hai bàn tay với nhau.

- Nghĩ sao, cậu không phải người của VQC vậy làm sao cậu biết được các cơ quan trong căn cứ để trốn thoát...mà còn nữa. Cậu có thể trốn ra ngoài 1 cách dễ dàng như vậy ư? Hửm.

- Thế à, vậy chắc VQC đã cố tình thả tôi đi.

- Làm gì có chuyện đó.

- Với giờ...tôi không còn chỗ nào để đi nữa rồi

- Vậy thì...cậu lại tiếp tục làm người yêu tôi, làm người bình thường coi như Chữ D đã biến mất. Tôi sẽ bảo vệ cậu.

Cậu nói ngọt ngào khiến Rin vô cùng xúc động nhồm đay ôm chặt cổ Ren.

- Cậu...đáng ghét

- Cậu đáng ghét ấy giám dấu thân phận. Bảo sao tiếp xúc với Chữ D lại thấy quen thuộc, tính cách ngang ngược cũng giống nhau luôn. Nhưng tôi không thể khẳng định bởi vết sẹo trên cổ cậu. Đủ đốn thích sẹo à.

- Không, cái đó tôi được sẹo từ hồi còn bé tí, là mẹ nuôi cho đi sẹo.

- Oh, thật may mắn vì hai người mà tôi luôn thích lại là một.

Ren càng ôm chặt Rin.

- Tôi thật không thể ngờ cậu lại là Chữ D.

- Tôi cũng thế mà. Không ngờ cậu là Số 17. Lúc tôi nghe Số 17 đã có người trong lòng thấy cũng hơi tiếc.

- Thì...người đo là cậu đo, giờ tiếc không?

- Không.

Cả hai tiếp tục tâm sự tình yêu đến khi anh trai và em trai Rin xuất hiện. Rồi 4 người lại tiếp tục cuộc trò chuyện. Còn Iron và Két đứng ngoài mắt thao láo nhìn qua khe cửa để ngắm anh của Rin cho thật kỹ.

- Két, có thấy gì lạ không?

- Có một chút, cảm giác rất gần gũi, thân mật.

- Vậy...

Két khẳng định chắc chắn.

- Vậy chắc chắn là anh của Rin.

Iron quay lại tát vệt qua tóc cậu ta

- Hỏi cái khác, ai chả biết là anh của Rin.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Căn Cứ Và Tình Yêu Học Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.